

Người làm sách
Zalo: 0945 787 018

TUYẾN XE BUÝT
CUỐI NGÀY
MANG SỐ

13

Lão già tám mươi

CHUYẾN XE BUS CUỐI NGÀY SỐ 13

Tác giả: Lão Già Tám Mười

Thể loại: Đô Thị, Linh Dị

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

CHƯƠNG 1: CHUYẾN XE CUỐI NGÀY KHÔNG AI MUỐN LÁI

DTV EBOOK

Tôi mới ngoài 30 tuổi, là một tài xế lái xe bus, cũng là tài xế trẻ nhất trong đội xe. Nhiều người cho rằng còn trẻ mà lái xe bus là không nên, nhưng tôi chẳng quan tâm, tôi không ăn trộm ăn cắp, tôi tự lập và chẳng có gì là xấu, ngoại trừ việc không có bạn gái.

Tôi rời trạm xe lúc 5h sáng mỗi ngày, quay lại vào lúc 7h, chạy đi chạy lại mấy chuyến cho tới chiều. Về cơ bản, tôi tan sở lúc 16h30.

Lão Vũ là đội trưởng của chúng tôi, đến từ Hồ Bắc. Thường thì việc lớn việc nhỏ trong đội đều phải thông qua anh ấy trước, có câu nói không ngoa: “Chim chín đầu trên trời, người Hồ Bắc dưới đất.” Anh ta là loại chim chín đầu già nua, xảo quyệt nhưng không vụ lợi.

Chủ nhật tôi nghỉ cả ngày ở nhà, và tình cờ đã có một giấc mơ đẹp. Trong mơ tôi đã yêu Phạm Băng Băng. Đi ăn rồi đi xem phim, vừa mới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng thì đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc. Ban đầu tôi còn thắc mắc tại sao không ở sân khấu mà lại nghe tiếng nhạc. Sau đó Phạm Băng Băng mờ dần, tôi đột nhiên bừng tỉnh.

Đưa tay với chiếc điện thoại đang rung chuông âm ỹ, nhấn nút nghe, khó chịu mắng: “Có bệnh à, giờ này đã gọi điện?”

Đầu dây bên kia sững sốt một chút, sau đó một giọng Hồ Bắc chán ghét của Lão Vũ chậm rãi cất lên: “Tiểu Lý, tôi là Vũ ca đây, cậu đang ở nhà à, đừng ngủ, mau tới công ty đi, có cuộc họp khẩn cấp.”

Tuy chẳng vui vẻ gì nhưng toii vẫn ừ nhẹ một tiếng rồi cúp máy. Công ty khi có việc thì dù là ngày nghỉ cũng phải tới, đây là quy định.

Tôi rửa mặt, mặc quần áo, cũng chẳng buồn ăn sáng, vội vàng chạy tới công ty. Trong văn phòng lão Vũ đã chập kín đồng nghiệp, tôi miễn cưỡng chen vào, trông thấy tôi, lão Vũ gật đầu một cái, nói: “Đông đủ rồi, vào chuyện chính thôi. Ban lãnh đạo thành phố sau khi thống nhất, đã quyết định sẽ thêm một chuyến xe ban đêm tới nhà máy giấy. Hôm nay chúng ta bàn bạc một chút xem ai sẽ là tải xế.”

“Cái gì? Nhà máy giấy? Cả đoạn đường chẳng có bóng người, mở tuyến xe cho ai đi?” Lão Vũ vừa dứt lời thì trong đám đông liền có tiếng xì xào.

Nghe xong lão Vũ cau mày nói: “Quan tâm gì chuyện có người hay không. Đây là thành phố yêu cầu, nếu có gì thắc mắc có thể tới gặp lãnh đạo để hỏi, phàn nàn cái gì?”

Mọi người thấy lão Vũ nổi giận, không ai dám nói gì thêm, lão Vũ nhìn nhìn rồi nói tiếp: “Tuyến xe này chỉ chạy một ngày một chuyến rồi nghỉ, mỗi tháng trợ cấp tài xế thêm 500 tệ.”

Lời vừa nói ra, tiếng huyền não lại vang lên: “Một ngày chạy có một chuyến, lương lại hơn người khác 500, tôi làm!”

“Tôi cũng làm!”

Thấy mọi người ồn ào, lão Vũ ti hí mắt, cười: “Mọi người thấy đấy, có chuyện tốt lão Vũ đây còn không tranh thủ kiếm cho mọi người sao? Lão Vũ này đã bao giờ nói suông không?”

Liền bắt đầu có mấy kẻ nịnh hót được đà vỗ tay, tiếng vỗ tay rần rần khiến lão Vũ càng cười ha hả. Nhưng tôi cứ cảm thấy ánh mắt lão Vũ này có vấn đề, quả nhiên anh ta nói tiếp: “Công việc và tuần thưởng tôi cũng đã nói, aiz, là chuyện tốt, nhưng có chút vấn đề, đây là ca đêm.”

“Nói gì vậy, ca đêm? Bảo sao chỉ đi có một chuyến, lại còn thưởng tiền, ban đêm tới nhà máy giấy kia làm gì? Đi gọi ma à?”

“Đúng vậy, tôi nghe nói thôn Đường Oa Tử bên đó không sạch sẽ, thường có ma quỷ hiện hồn.”

“Nghe các anh nói kia, ma quỷ đâu ra? Toàn người lớn lại còn sợ tối à, bên đó chẳng phải có một thôn sao, người ta trình lên thành phố, ngày nào cũng có nhiều thôn dân vào thành bán đồ ăn, đêm không có phương tiện về. Để thuận tiện cho

người dân ở đó, thành phố liền phê chuẩn mở thêm tuyến xe.”

“Cái gì? Máy người dân ở đó bán đồ ăn tại chợ đêm đến tận 10h, vậy xe này mấy giờ xuất phát?”

Lão Vũ chép chép miệng, cười nói: “11h đêm xuất phát!”

Nhà máy giấy ở vùng ngoại thành, 11h xuất phát từ trạm tổng, tuy ban đêm không kẹt xe nhưng để tới nơi cũng phải mất 1 tiếng. Nói cách khác, bắt đầu từ nhà máy giấy quay về, thì đã là hơn 12h đêm.

Nghĩ tới đây, tôi liền từ bỏ ý định kiếm thêm 500 mỗi tháng, tựa vào khung cửa sổ, ngáp dài.

Thấy cả phòng không ai hưởng ứng, lão Vũ ho khan một tiếng, nói: “Ai da, mọi người làm nghề tài xế, lại còn chọn giờ chọn chuyến?”

Lão Lý không nhịn nổi nữa: “Lão Vũ à, không phải bọn tôi không muốn nhận chuyến này, nhưng anh thấy đấy, ca đêm về tới nhà đã 2,3h sáng, con cái đang ngủ hết rồi, đánh thức chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới việc học hành sao?”

“Đúng vậy, nhà tôi cũng có con nhỏ, sắp thi lên cấp 3.”

“Tôi cũng có con, chuẩn bị thi đại học.”

“Con tôi sắp có bài kiểm tra cuối kỳ.”

Để không phải nhận chuyến xe này, bất kể con của họ đang học lớp mấy thì cũng đều sắp có kỳ thi.

Tôi đang thầm mắng những người này không có phẩm chất, thì hình như lão Vũ nhắm trúng tôi trong đám người, cười ý tứ nói: “Tiểu Lý này, thấy mọi người nói, cậu vẫn là cậu độc thân, không có con, đúng không?”

Đám tài xế ‘già’ đồng thời quay lại nhìn tôi, nhất thời tôi chẳng biết nói gì, thì một bàn tay đột nhiên chụp lên vai tôi: “Tiểu Lý, cậu còn trẻ, đúng là lúc đang cần liều mạng kiếm tiền, làm cho tốt nhé!”

Tôi vừa định mở miệng, lại một bàn tay khác chụp lên vai:

“Tiểu Lý, ca đêm ít người, xe dừng ít, không mệt. Hơn nữa buổi tối con gái ngồi xe cũng nhiều, cố mà nắm lấy cơ hội!”

Không cho tôi cơ hội từ chối, những con người này cứ như trút được gánh nặng, nhanh chân đẩy cửa, cười hi hi mà ra ngoài.

Nháy mắt người đã đi sạch, trong phòng chỉ còn lại tôi và lão Vũ. Lão Vũ nheo đôi mắt nhìn tôi, cười mà như không cười, nói: “Tiểu Lý, chuyện đã tới nước này, cậu cũng đừng từ chối nữa. Thế này đi, tôi xin thêm cho cậu 200 tệ, tức là nhiều hơn người khác 700 tệ một tháng.”

Nghe xong tôi cảm thấy tức cười, định văng ra một câu thô tục thì lão Vũ đã nhanh hơn một bước, túm lấy cổ tay tôi. Anh ta đặt cái chìa khóa xe vào tay tôi, nói: “Cậu khỏi cần chạy chuyến ban ngày, tôi sẽ sắp xếp người thay. Từ nay cậu sẽ lái chiếc 2386 này, có việc gì thì báo với tôi, tôi rất lạc quan về cậu.”

Tôi định nói thì lão Vũ đã vẫy vẫy tay, nhanh chân đi ra khỏi cửa. Nửa thân người vừa ra bên ngoài thì lão Vũ nhoài vào nói với tôi: “À tiểu Lý, thông báo này là từ tuần trước, tối qua tôi mới nhớ ra. Đêm nay cậu bắt đầu chạy rồi, 11h đêm xuất phát, đừng quên nhé!”

Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc việc bàn giao chuyển xe, tôi không nói được câu nào, đã mơ mơ hồ hồ bị đổi chuyển. Nhìn cái chìa khóa xe trong tay mà dở khóc dở cười, có điều chuyện đã rồi, 700 mỗi tháng, sẽ được hút thuốc ngon.

Giờ cơm chiều ở nhà ăn, lão Đường bưng mâm đồ ăn đến ngồi cạnh tôi, thần bí cười, ngỏ giọng nói: “Huynh đệ, nghe nói lão Vũ giao cho cậu chạy chuyển nhà máy giấy à?”

Tôi nhai miếng cơm trong miệng, gật đầu.

“Ai da huynh đệ, cậu bị ngốc à, đường tới nhà máy giấy mà cứ tùy tiện chạy sao?”

Tôi nghe trong lời nói của lão Đường có hàm ý, quay đầu nhìn nghiêm túc về phía ông ta: “Sao vậy lão Đường, chỉ là ca đêm thôi mà, không sao hết. Tôi dương khí đầy mình, lại còn là trai tân, tôi có sợ cái cọng lông!”

Lão Đường vừa nghe vừa lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cậu mới vào công ty được hơn 1 năm, có vài chuyện còn chưa biết. Cậu nghĩ rằng đám già kia thật sự sợ về muộn quá rày con cái nên mới không nhận chạy chuyển đó ư?”

Tôi nghe, chợt thấy có gì không đúng, buông đũa xuống hỏi: “Sao, Đường ca, còn có chuyện khác ư?”

Lão Đường cười khổ, thấp giọng nói: “Tuyến xe đi nhà máy giấy này, 10 năm trước đã có. Nhưng sau này, tài xế chuyển đó đã đánh xe lao xuống hồ tử vong, trên xe đầy người, cậu thấy có lạ không?”

Tôi cười nhẹ nhõm, nói: “Lão Đường, làm nghề tài xế, tai nạn là chuyện thường, có gì lạ đâu?”

“Chưa hết.” Lão Đường lo lắng, buông đũa xuống, ghé đầu vào tai tôi nói nhỏ: “Sau đó, tài xế thứ 2 và thứ 3 cũng lao xuống cái hồ đó. Chỉ nửa năm, ba tài xế cùng ba nhóm người đều chết.”

Nụ cười trên mặt tôi lập tức tắt ngúm, vội hỏi lão Đường: “Sao tôi chưa nghe thấy chuyện lớn như vậy bao giờ?”

Lão Đường nhìn lên, thấy không ai để ý mới nói tiếp: “Chuyện lớn như vậy cậu nghe được mới là lạ đấy, thành phố ra mặt bởi thường, đã chặn cái tin này từ lâu rồi. Lần này chủ tịch mới lên nhậm chức chắc là một người vô thần, nên mới quyết định mở lại tuyến xe.”

Nghe lão Đường nói xong, trong lòng tôi rất tức tối, việc này chắc chắn lão Vũ biết, vậy mà còn dí nó cho tôi, khác gì đánh bẫy tôi đâu.

Lão Đường thấy sắc mặt tôi khó coi, vỗ vỗ vai nói: “Huynh đệ, quan hệ giữa chúng ta thân thiết, tôi mới nói với cậu chuyện này. Nhưng có lẽ đúng chỉ là giao thông không tốt nên mới xảy ra chuyện, nếu đã nhận rồi cậu cũng đừng canh cánh trong lòng.”

Tôi gạt đầu, lôi bao thuốc phù dung vương mới mua ra đưa cho lão Đường: “Đường ca, cảm ơn anh, tôi tới công ty này một năm, cũng chỉ có anh là bằng hữu.”

Lão Đường phẩy tay nói: “Huynh đệ, khách khí rồi. Dù sao cũng nhớ kỹ, có việc gì thì tìm tôi, anh già này có thể giúp gì thì nhất định sẽ giúp!”

Tôi vẫn dúi bao thuốc cho lão Đường, ở xã hội này chẳng yêu cầu cao xa, chỉ cần chịu nói thật với mình thì đã là bằng hữu tốt rồi.

Ăn xong cơm chiều, tôi giận dữ đi tìm lão Vũ tính sổ, nhưng anh ta không ở công ty. Loay hoay ở ký túc xá đến 10 rưỡi, cuối cùng vẫn phải lên chiếc xe số 13 - 2386.

Cầm cái vô lăng quen thuộc mà lòng bàn tay tôi mồ hôi nhễ nhại. Tôi nghiện rằng nghiện lợi nghĩ, mình không sợ gì cả, mình vẫn là trai tân.

Cố trấn định xong, tôi khởi động xe. Lúc xe đi ngang qua phòng bảo vệ, tôi lơ đãng liếc nhìn một cái.

Cái liếc mắt này ấy vậy mà lại làm tôi sợ hãi. Một ông già đứng trong phòng bảo vệ, mắt trừng trừng, vẻ mặt hoảng sợ nhìn tôi...

CHƯƠNG 2: ÔNG GIÀ NGỒI XE

Từ trạm tổng tới nhà máy giấy tổng cộng có 7 trạm dừng, nhưng phải mất một giờ lái xe, đây được gọi là quãng đường vừa ngắn vừa dài trong thuật ngữ của cánh tài xế chúng tôi.

Thực ra nếu lão Đường không nói những chuyện đó với tôi trong bữa cơm, tôi cũng chẳng có gì phải e ngại. Có điều nhìn bộ dạng nghiêm túc của lão Đường không giống như nói đùa, mà quan trọng nhất chính là, cái hồ chứa nước đó nằm đúng vị trí một trạm dừng.

Hồ chứa nước này mười mấy năm trước là của một thổ hào trong thôn dùng để nuôi cá. Sau này không biết vì sao người này lại bỏ trốn, cái hồ cũng bị bỏ hoang từ khi đó. Hồ chứa nước này cách thôn Đường Oa khoảng 1,6km.

Nơi này chỉ có mấy hộ dân thưa thớt, hiện giờ tôi chỉ mong trạm dừng ở hồ này không có ai lên xuống, như vậy có thể nhấn ga bỏ qua cái trạm.

Vừa ra khỏi trạm tổng chưa được bao xa, liền có rất nhiều thôn dân lên xe. Những người dân quê quanh năm làm lụng vất vả, mặc quần áo chắp vá, tay sọt tay gánh, cười cười nói nói rất vui vẻ.

Điều này làm cho tâm lý căng thẳng của tôi giãn ra ít nhiều, thậm chí tuyến xe này mở ra là đúng đắn. Những thôn dân bán đồ ăn trên thành phố đến giờ này, nếu không có xe về thôn sẽ phải ngủ lại. Số tiền họ bán đồ ăn một ngày chẳng đủ tiền thuê nhà nghỉ, có lẽ chỉ có thể tìm một góc tường vắng vẻ mà lay lắt qua đêm.

Ra khỏi thành phố liền chẳng có ai lên xe nữa.

Có lẽ do buôn bán cả ngày ở chợ đã mệt mỏi, trong xe dần dần yên tĩnh. Ngồi ghế đối diện khoang lái là một ông lão tầm 60 tuổi, đầu quấn cái khăn trắng đã ố vàng.

Tuy đã 11h rưỡi nhưng xem chừng cụ ông vẫn còn tinh táo lắm, rút ra một cái tẩu thuốc lá, ngẩng đầu nhìn tôi: “Con trai, già hút một điếu thuốc, được không?”

Tôi liếc ông cụ một cái, nói: “Được bác. Bác dựa ra cửa sổ mà hút.”

Ông cụ gạt đầu, lấy que diêm ra châm tẩu, hút một hơi, nói: “Con trai, nhìn con có vẻ thông minh, sao lại làm công việc này, có phải là lười học không?”

Nghe ông cụ nói câu này, tôi hơi khó chịu, nhỏ giọng đáp: “Công việc này của con thì sao? Khá tốt mà.”

Ông cụ phả hơi thuốc, cười gượng: “Khá tốt? Tốt chỗ nào? Ngày nào cũng phải ngồi nguyên một chỗ, lại còn mạo hiểm tính mạng, tiền thì chẳng kiếm được bao.”

Công việc làm tài xế giao thông công công này trong mắt nhiều người quả thực là không có tương lai, nó cũng là điều tôi luôn canh cánh trong lòng.

Cũng bởi vì làm công việc này mà bà mối giới thiệu cho tôi mấy người, họ đều xem thường rồi thoái thác. Nghĩ tới chuyện này, tôi không khỏi mất kiên nhẫn, liền nói: “Bác, bác nói vậy không đúng rồi, không có con lái xe thì đêm nay nhiều người phải ngủ gằm cầu đấy.”

Có vẻ ông cụ nghe ra được ngữ khí của tôi thay đổi, hồi lâu không nói câu nào, vùi đầu hút thuốc. Sau đó gầy tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói: “Con trai, sắp đến hồ chứa nước rồi, chạy chậm một chút.”

Thực ra không cần ông ấy nói, tôi cũng đã bắt đầu giảm tốc độ, chuyện lão Đường nói tôi nào dám quên.

Lúc này xe đã tới trạm dừng bên hồ nước, tôi ngó qua không thấy có người, liền không dừng xe mà cứ thế chạy qua. Kji đèn xe lướt qua cột mốc chỉ dẫn tới thôn Đường Oa Tử, bỗng sau lưng tôi rét run.

Tôi nghĩ có khi nên tranh thủ hỏi thăm về chuyện lão Đường kể cho tôi: “Bác à, con có nghe đồng nghiệp nói, trước đây hồ này có xảy ra tai nạn?”

Ông cụ có vẻ sớm đoán được tôi sẽ hỏi cái gì, gạt đầu, không nhanh không chậm nói: “Ừ, có tai nạn, một tài xế chở một người lao xuống hồ.”

Chuyện này cũng giống như lão Đường kể, nhưng qua miệng ông cụ nói lại một lần, thoáng chốc tôi lại trở nên căng thẳng.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc tôi hỏi tiếp: “Sao vậy bác, con thấy con đường này khá tốt, cũng không có xe cộ mấy, sao lại xảy ra chuyện được?”

“Gặp ma!”

Lời của ông cụ vừa rơi xuống, tôi bị dọa sợ, suýt chút nữa thì đạp chết chân phanh. Xe lắc lư mạnh, mấy thôn dân đang ngủ phía sau giật mình tỉnh giấc. Vài người không hiểu lý do, mơ mơ màng màng hỏi: “Mẹ ơi, sao thế?”

Tôi cố trấn định, quay về phía sau nói to: “Xin lỗi mọi người, tránh cái ổ gà!”

Có vẻ thôn dân bức bối, ai đó mắng: “Tài xế này đầu có bệnh à, sao không đến bệnh viện kiểm tra?”

Lời này rất khó nghe, nếu như là ban ngày tôi đã sớm quay xe về. Nhưng giờ đang là nửa đêm, chỉ là mấy thôn dân ít học, tôi cũng lười so đo với họ.

Đoạn đường tiếp sau đó tôi chẳng có tâm trạng mà nói chuyện phiếm với ông cụ, lát nữa tới trạm cuối còn phải lái xe về một mình, không cần thiết tự hù dọa bản thân thêm nữa.

Tôi lén liếc ông cụ, có vẻ ông cũng không có tâm trạng nói chuyện với tôi, chỉ lo cúi đầu hút thuốc, điếu thuốc này hút từ lúc lên xe tới giờ vẫn chưa xong.

Đúng 12h đêm, xe rốt cuộc cũng tới trạm cuối ở nhà máy giấy, các thôn dân lục tục xuống xe. Tôi duỗi lưng, định lái xe quay về thì đột nhiên trước kính xe xuất hiện một bà lão sắc mặt tái nhợt, đang vẫy vẫy cánh tay.

Tôi bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, các thôn dân đã xuống hết từ nãy rồi, đâu ra một bà lão này?

Tôi cắn răng, cúi xuống lấy cái cờ lê trong hộp, nắm chặt trong tay, mở cửa la lên: “Làm gì?”

Khuôn mặt bà lão nếp nhăn chằng chịt, cứ như nếu già thêm chút nữa sẽ chẳng nhìn rõ ngũ quan. Bà thấy cửa xe mở, chậm rãi bước lên nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Ai da, để quên cái sọt trong xe.”

Tôi quay đầu nhìn, quả nhiên có một cái sọt đồ ăn ở ghế sau, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Bà lão lên xe lấy sọt, bước được một chân xuống xe lại chậm rãi quay đầu nói với tôi: “Con trai, nhìn cậu trẻ tuổi như vậy, cũng là người tốt, sao tinh thần lại không minh mẫn?”

Nghe câu này tôi không hiểu, vẫn ám ức chuyện lúc nãy, hỏi: “Sao vậy bà cố, chỉ vì tôi phanh gấp lắc lư xe, mà mọi người mắng đến tận bây giờ?”

Bà lão cố hết sức lắc đầu, chỉ vào cửa sổ xe đối diện khoang lái, nói: “Cả đường đi, cậu cứ nhìn vào cái ghế này, lẩm bẫm một mình, thật dọa người!”

Tôi nghe xong con mẹ nó câu này, lập tức mồ hôi lạnh túa ra sau lưng, tay cầm vô lăng run lên. Quay đầu nhìn thoáng qua cái ghế ngồi kia, lắp bắp nói: “Sao sao lại lẩm lẩm bẫm một mình, tôi vẫn luôn nói chuyện với ông cụ kia mà. Bà, có phải mắt bà không tốt?”

Bà lão lập tức nổi giận, chỉ mặt tôi nói: “Mắt ta còn tinh lắm, từ lúc ta lên xe, cái ghế này làm gì có ai ngồi, cậu nói chuyện với ai? Đúng là đồ thần kinh.”

Nói xong miệng lẩm bẫm chửi tôi rồi xách theo sọt đồ ăn, từ từ bỏ đi.

Tôi thật sự hoang mang, con mẹ nó cả một đường nói chuyện cùng ông cụ, giờ lại bảo tôi lẩm bẫm một mình?

Đêm khuya ở nông thôn này yên tĩnh vô cùng, lại rất tối, ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn xe thì chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì. Tôi toát mồ hôi liên tục, chỉ một lát đã ướt đẫm lưng áo.

Liếc nhìn đồng hồ, 12h 10 phút. Từ đây mà quay lại trạm tổng phải mất 1 tiếng, thật là muốn gọi một cái xe tải tới cầu cả tôi và xe về thành phố.

Đúng lúc này thì tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, tôi giật mình suýt thì nhảy lên khỏi ghế. Là lão Đường gọi tới, tôi vội nhấn nút nghe.

“Sao rồi huynh đệ, tới rồi chứ, quay về thôi.”

Tôi cảm thấy đến sức nói chuyện còn không có, nhỏ giọng nói: “Đường ca, vừa tới nơi. Con mẹ nó tôi bị dọa đến mức còn không nổ được máy.”

Lão Đường nghe thấy tôi có vẻ không đúng, liền nói: “Sao rồi, có chuyện gì xảy ra không? Cậu cũng đừng tự hù dọa chính

mình, tôi mới tìm một thầy bói xem mệnh cho cậu, ông ta nói cậu bát tự quá ngạnh, kể cả có đi đào mộ ban đêm cũng không việc gì!”

Nghe xong câu này của lão Đường, tôi đột nhiên như trúng độc đắc, vội hỏi: “Mẹ nó, thật à? Thầy bói nói thế thật ư?”

“Chứ còn gì, thầy bói nói cậu ngũ hành đều thuộc dương thủy, mệnh cách một chút âm hư cũng không có, ma quỷ không dám làm gì đâu.”

Tôi bỗng cảm thấy thế giới tràn ngập ánh sáng, không khỏi bật cười thành tiếng: “Mẹ ơi, thầy bói nói thế thật ư?”

“Xem giọng điệu của cậu kìa, có căn mệnh này thật phỉ hoài. Được rồi, mau về đi, tôi mua ít rượu, chờ cậu ở ký túc uống vài ly.”

Lão Đường nói xong liền cúp máy.

Cuộc điện thoại này đối với tôi mà nói không khác gì khúc cây cứu mạng, hiện giờ tôi cảm giác toàn thân tràn đầy sức lực. Cứ như trong nháy mắt trở thành kẻ thống trị bóng đêm.

Cắm chìa khóa, khởi động xe, hét lớn: “Đám ma quỷ chết tiệt, tới đây đi, tới đây đi!”

Một đường này quả thật là nhanh, tôi giẫm chân ga, thuận lợi về tới trạm tổng.

Người trong ký túc đều đã ngủ hết, chỉ có lão Đường bày sẵn rượu với đồ nhắm trong phòng tôi, vừa vào phòng tôi liền ôm chầm lấy lão.

Có vẻ lão Đường không ca hứng như tôi, chỉ thấp giọng nói: “Huynh đệ, cậu cũng coi như là đã trở về.”

Nghe câu này có vẻ không đúng, tôi vội hỏi: “Sao vậy lão ca, mệnh cách tôi như vậy, về lúc nào chẳng được?”

Lão Đường thở dài nói: “Huynh đệ, tôi sợ cậu tự hù dọa chính mình mà không dám về nên bịa chuyện thầy bói đấy, đừng giận tôi.”

Nghe lão Đường nói, nụ cười của tôi lập tức ngưng đọng, thì ra căn bản tôi chẳng phải là có mệnh cách bài ma quỷ gì?

Đột nhiên nhớ tới ông cụ kia, sống lưng lại ớn lạnh. Chưa đời tôi hoàn hồn, lão Đường vỗ vai tôi nói: “Huynh đệ, chuyện

sáng nay cậu hỏi, ba tài xế đều chột một bà lão làm rơi sọt đồ ăn trên xe trước khi gặp nạn. Hôm nay cậu không gặp, đúng không?”

Nghe xong câu này, tôi có cảm giác không chỉ ớn lạnh sau lưng, mà cả lòng bàn tay bàn chân đều toát mồ hôi lạnh!

CHƯƠNG 3: LÃO ĐƯỜNG

Thấy tôi sửng sờ, lão Đường vỗ nhẹ vào vai, nói: “Huynh đệ sao vậy, trán đầy mồ hôi rồi kìa?”

Tôi im lặng một lát rồi kể cho lão Đường nghe chuyện ông cụ hút thuốc và bà lão quên sọt đồ ăn. Nghe xong lão Đường ngồi ở mép giường trầm tư không nói gì, một lúc lâu sau anh ta vẫy tay tôi lại đó ngồi, chậm rãi nói: “Huynh đệ, nếu việc này là sự thật thì rất phiền toái. Chắc chắn trong hai người đó có một là oan hồn!”

Tôi thở dài, cầm chai rượu trắng trên bàn rót thẳng vào cổ, dùng tay áo lau miệng, càng nghĩ càng tức, đập bàn nói: “Lão Vũ thật quá không có đạo nghĩa, nếu tôi thật sự vì việc này mà mất mạng, tôi sẽ lôi theo lão đi.”

Lão Đường nghe vậy thì phui phui một tiếng: “Huynh đệ nói gì vậy, đừng nói những lời xui xẻo đó.”

Dứt lời lão cầm lấy chai rượu trong tay toii, cũng tu một ngụm: “Nói thật, hồi còn trẻ chạy đường dài, lão ca ta chưa việc gì mà chưa gặp, cái gì mà ma dựng tường, bãi tha ma...tôi gặp không ít.”

Nói đến đây lão Đường như nhớ ra gì đó, nói tiếp: “A đúng rồi, đúng là tôi có quen một quý nhân, thế này đi, tôi cho cậu địa chỉ, cậu rảnh thì đi tìm ông ta hỏi chút xem.”

Nhớ đến câu nói lúc nãy trong điện thoại của lão Đường, tôi tò mò, nhỏ giọng hỏi: “Anh già, lần này có quý nhân thật chứ, anh đừng gạt tôi nữa nhé.”

Lão Đường cười một tiếng, cầm cái chén rót rượu đưa cho tôi nói: “Huynh đệ, cậu yên tâm, lão tiên sinh này có bản lĩnh, chắc chắn có thể giúp cậu tiêu tai.”

Tôi gật đầu, tích cách của tôi có chút quái gở, tuy cũng nói chuyện với đồng nghiệp trong công ty, nhưng phần lớn thời gian tôi chỉ thích ở một mình.

Có cảm giác các đồng nghiệp trong công ty đều xa lạ, duy chỉ có lão Đường là bằng hữu tốt nhất của tôi, có lẽ là do tính cách tương đồng, đều thích độc lai độc vãn.

Sau đó, chúng tôi chén chur chén anh, rượu vào lời ra đến tận 5h sáng mới lần ra ngủ.

10h sáng, tiếng chuông điện thoại quen thuộc lại kéo tôi ra khỏi giấc mộng, tôi hăng giọng nhận, là dì ba trong nhà gọi tới.

“Tiểu Lý Tử, hôm nay có đi làm không?”

Dì ba là điển hình của người tốt bụng, nếu bản thân có 10 đồng, có thể tiêu cho người khác tới 8 đồng. Trong thôn nhà ai có việc, bà luôn là người đầu tiên chạy đến giúp đỡ. Từ đợt tết tôi về nhà bà biết tôi vẫn độc thân, cứ như phát hiện ra một đối tượng mới để giúp đỡ vậy, cười như hoa.

Chỉ trong vòng mấy tháng bà đã giới thiệu cho tôi bảy tám cô gái, có điều với ai bà cũng không nói rõ ràng, chỉ bảo người ta rằng tôi đi làm ở cơ quan gì đó trong thành phố, cuối cùng khi gặp, biết tôi là tài xế xe bus liền từ chối.

Giờ trong lòng tiêu tụy, tôi chẳng có tâm trạng mà nghe việc mai mối, không kiên nhẫn hỏi: “Sao thế dì ba, con đang ngủ, không có việc gì con cúp máy đây.”

“Cái đứa nhỏ này đừng quạu, nói cho con biết, lần này dì ba thu xếp cho con một cô nương tốt, đảm con sẽ thích!”

Tôi yếu ớt trở mình, nói: “Dì ba, con không đi xem mặt đâu, con một mình cũng tốt mà.”

Dì ba nóng nảy, cao giọng: “Cái thằng bé này, cả thôn chỉ có mình con 30 tuổi đầu vẫn chưa kết hôn, con không xấu hổ thì ta xấu hổ. Cô gái này háo hức lắm, con yên tâm, lần này ta đã nói công việc của con cho người ta biết, con bé rất vừa ý, ta đã hẹn thay con rồi, 6h tối nay gặp mặt, lát nữa dì nhắn địa chỉ cho!”

Tôi còn chưa tỉnh ngủ, định nói một câu không muốn gặp để ngủ tiếp, nhưng dì ba lại đi trước một bước, cúp máy. Chỉ lát sau đã có tin nhắn tới.

“Hẹn con gái nhà người ta rồi, 6h tối nay, quán Time Story.”

Vừa đọc thấy chữ Time Story, tôi liền tỉnh hẳn, đây là một quán đồ Tây xa hoa trong thành phố, một bữa cơm hai người ăn cũng phải đến cả ngàn tệ. Tuy dì ba là người ở quê nhưng cũng đã lên thành phố chơi mấy lần, chắc chắn là đi qua nhà

hàng này thấy trang trí không tồi liền nhớ kỹ, lần này vừa đúng dùng trên người tôi.

Tôi dở khóc dở cười buông điện thoại xuống, chẳng thế nào mà ngủ tiếp được nữa. Xuống giường rửa mặt đánh răng đã hơn 12h, ăn qua loa cơm trưa, tôi liền gấp không chờ nổi mà phóng tới văn phòng lão Vũ.

Chuyến xe số 13 này có nói gì tôi cũng không lái nữa, chỉ một đêm mà chở hai cái không biết là người hay là ma, nếu tiếp tục lái, tôi chỉ sợ trình tiết thì còn mà mạng thì mất.

Không may là lão Vũ lại đi họp, đoán chừng một chốc một lát cũng chưa về. Nhớ tới cuộc hẹn lúc 6h, tuy chẳng có hy vọng gì cho cuộc gặp mặt này, nhưng dù sao cũng là đi ăn ở Time Story, không thể quá tuềnh toàng được.

Vì thế tôi tới tiệm cắt tóc sửa sang lại cái đầu, về phòng đánh si lại đôi giày, xong xuôi cũng gần tới giờ, tôi liền chạy tới quán ăn.

Time Story không hổ danh là tiệm đồ Tây tốt nhất thành phố, có hai phục vụ đứng mở cửa tiếp khách, vào trong thì có một cô gái mặc vest ra tiếp, tôi nói tôi có hẹn, cô gái như biết tôi tới đây để xem mặt, gật đầu cười rồi rời đi.

Tôi nhìn bốn phía cái nhà hàng đắt đỏ này, trong lòng vẫn luôn lo lắng mình mang 1500 tệ có đủ bữa cơm tối nay hay không.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt tôi chợt để ý một cô gái tóc dài mặc áo choàng đang ngồi tựa vào cửa sổ. Nhà hàng này chỉ có một tầng, cơ bản đều là cặp đôi ngồi ăn cùng nhau, chỉ duy có đối diện cô gái này là không có ai.

Tôi hít một hơi thật sâu, chỉnh lại tay áo, chậm rãi bước qua.

Từ xa nhìn không rõ, lại gần nhìn mới khiến tôi giật mình, cô gái này gương mặt xinh đẹp, dáng người yêu kiều, đôi mắt to đen láy, xứng đáng là một đại mỹ nữ!

Thật không nghĩ được đi ba lại có cái cửa này, cũng không biết là quan hệ ở đâu, tôi nhìn thấy cô gái xinh đẹp này mà ngây cả người.

Cô gái cũng hơi sững sốt, nhẹ giọng hỏi một câu: “Anh là Lý Diệu?”

Tôi khô phục tinh thần, vội gạt đầu, lúng túng ngồi xuống. Khả năng do ngồi vội quá, hoặc do cái ghế của quán này quá trơn, tôi trượt một cái xuống đất.

“Bịch” một tiếng, toàn bộ người trong quán đều quay đầu lại nhìn, tôi có cảm giác mặt mình nóng tới mức có thể chiên chín cả trứng gà.

Cô gái vừa cười vừa tiến lại kéo tôi lên, tôi lại lần nữa ngồi xuống, cảm giác toàn thân không được tự nhiên, ấn tượng ban đầu đã xấu như vậy, chắc là chẳng nên trò trống gì.

Nhưng không thể không nói, cô gái này chẳng những ngoại hình đẹp, mà nhân phẩm cũng không tồi, vừa cười vừa nói giống như chẳng hề để ý tới chuyện lối vừa rồi của tôi.

Giới thiệu sơ qua, tôi biết cô gái này tên là Bạch Phàm, làm HR cho một công ty tư nhân trên thành phố, nhưng điều làm tôi tròn mắt đó là, nhà cô ấy lại ở nơi tối qua tôi vừa mới tới - thôn Đường Oa Tử!

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong Bạch Phàm nhìn đồng hồ, nói: “Anh Lý, em nghe dì ba nói hiện giờ anh lái chuyến xe bus số 13 à, hôm nay vừa hay là thứ 6, em cũng muốn về qua nhà, lát nữa ngồi xe anh luôn. Mấy giờ thì anh xuất phát?”

Nghe Bạch Phàm nói câu này, nhất thời tôi không biết trả lời thế nào. Vốn dĩ tôi đã quyết, cho dù có kè dao vào cổ cũng không lái chuyến xe 13 này nữa, ai ngờ đột nhiên cô gái này lại ngỏ ý muốn ngồi xe tôi về nhà, liệu có phải là muốn cho tôi một cơ hội gần nàng thêm chút nữa không?

Tôi đắn đo một lát, cắn răng thầm nghĩ “Mẹ nó là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được, cơ hội gặp cô nương tốt như vậy không nhiều, lão tử đêm nay lại đi một chuyến vậy!”

Vì thế tôi liền ra sức gạt đầu: “Đúng đúng, anh đang lái chuyến xe đêm về thôn của em, 11h xuất phát, để anh đưa em về.”

Bạch Phàm nghe xong thì rất vui, mỉm cười với tôi, hai má lúm đồng tiền nhỏ nhắn khiến tôi cảm giác toàn thân bủn rủn. Lần này cho dù lái xe có nguy hiểm, cũng đáng!

Ra khỏi quán ăn, trời đã tối hẳn, tôi với Bạch Phàm tạm biệt mấy câu rồi bắt xe về công ty, tôi vào ký túc thay bộ đồng phục lái xe.

Đúng 11h, tôi lái chiếc xe số 13 ra ngoài, đương nhiên Bạch Phàm là vị khách đặc biệt nhất của tôi tối nay.

Nàng ngồi ở ghế thứ hai đối diện khoang lái, dọc đường vừa nói vừa cười với tôi, khiến tôi gần như quên mất chuyện xảy ra tối qua.

Trên đường lại lục tục kéo lên mấy thôn dân bán đồ ăn, nhưng điều làm tôi ớn lạnh sống lưng đó là, cụ ông quán khăn trắng hôm qua, hôm nay cũng lên xe!

Một màn này thoáng cái lôi tôi từ trong mộng về hiện thực, cứ chăm chăm lấy lòng gái, giờ có khác nào treo con dao ở trên đầu không, lát nữa 12h quay về một mình, tôi phải làm sao bây giờ?

Cụ ông lên xe còn gật đầu với tôi, nhớ tới lời bà lão tối qua, lần này tôi cố ý không đáp lại ông ta.

Nhưng ngoài ý muốn đó là, Bạch Phàm ngồi ghế sau lại chào hỏi ông ấy: “Chú à, chú cũng vào thành phố bán đồ ăn sao?”

“Ai da, Bạch Phàm đấy à, cây trái trong thôn ăn chẳng hết, mang đi đổi lấy tiền tiêu ấy mà.” Cụ ông cười cười, có vẻ tâm trạng khá tốt, quay đầu nhìn tôi, hỏi: “Con trai, ta hút thuốc nhé, được không?”

Rốt cuộc tôi cũng thở phào, cứ nghĩ đến lời bà lão hôm qua nói chỗ ngồi này không có ai, bảo tôi lẩm bẫm một mình làm tôi cứ nghĩ mình gặp ma.

Hôm này Bạch Phàm cũng nhìn thấy ông ta, chứng tỏ rằng cụ ông này căn bản không phải là ma quỷ, ngược lại lão bà kia nói hươu nói vượn, lại liên tưởng tới lời lão Đường, có khi bà ta mới không phải là người.

Cả một đường tới nơi rất suôn sẻ, 12h đêm, tôi tới trạm cuối ở nhà máy giấy.

Bạch Phàm xuống xe, cho tôi số điện thoại, nói rằng rảnh thì điện cho nàng, làm tôi rất cao hứng không thôi. Trong lòng thầm nghĩ, mặc dù lần này nguy hiểm, nhưng vì hạnh phúc đời mình, đúng là có giá trị.

Lúc quay về, tôi vẫn luôn lo lắng đề phòng, sợ sẽ lại gặp bà lão tối qua. Thật may trời cao phù hộ, cả đoạn đường về không có cái gì xảy ra, suôn sẻ tới trạm tổng.

Quá nửa đêm, tôi về tới công ty, đánh xe vào bãi đỗ, thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng một đường thuận lợi, nhưng luôn căng thẳng, bất giác lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Xuống xe, đi qua phòng bảo vệ, chợt phát hiện lão Vũ đang loạng choạng bước chân trở về, thoáng cái lửa giận tôi lại bốc lên, ban ngày tìm anh ta không được, vừa đúng lúc phải tính sổ.

Tôi nhanh chân đuổi theo, một mùi rượu nồng nặc phả ra, tôi bất chấp kéo áo anh ta, tức tối hỏi: “Lão Vũ, tôi có thù hằn gì với anh, mà anh lại hại tôi như vậy?”

Lão Vũ đột nhiên bị kéo áo, giật mình quay đầu, thấy là tôi, vỗ vỗ ngực: “Tiểu Lý đấy à, cậu làm tôi sợ muốn chết. Cậu nói gì vậy, tôi hại cậu cái gì?”

“Chuyến xe số 13 này mười năm trước đã mở, trước sau ba tài xế chở ba người gặp chuyện không may, việc này anh biết, tà môn như vậy sao lại bảo tôi làm?”

Lão Vũ nghe tôi nói thế, đương nhiên giật mình không ít, nhỏ giọng hỏi: “Huynh đệ, chuyện đã qua 10 năm rồi, cả công ty ngoài tôi không ai biết, là ai nói cho cậu?”

Thấy lão Vũ không hề có ý nhận lỗi, tôi túm cổ áo anh ta: “Nói cho anh biết, không có tường nào mà không thấm nước, lão Đường nói với tôi đấy. Anh còn muốn chơi tôi như trẻ con, ngạc nhiên chưa?”

Lão Vũ vẻ mặt hoang mang nói: “Lão Đường? Lão Đường nào? Đội xe chúng ta làm gì có ai họ Đường?”

Tôi càng nghe càng bức hỏa, lão Đường là người thích đọc lai độc vãng, tôi biết, nhưng không thể tới mức lão Vũ không biết ông ta được. Tôi nhớ mình còn hỏi tên lão Đường rồi, vội quát: “Lão Đường mà anh không biết? Đường Hiện Sinh, anh định giả ngây giả ngô với tôi?”

Vừa dứt lời, thì bốp một tiếng, lão Vũ bạt tai tôi đau điếng, cú tát này không nhẹ, đầu óc tôi quay cuồng.

Tôi mắng: “Lão Vũ, anh con mẹ nó còn dám đánh tôi?”

Lão Vũ trông còn tức giận hơn tôi, trợn lớn đôi mắt, chỉ tay vào mặt tôi mắng: “Đường Hiện Sinh, cậu nói cái quái quỷ gì vậy? Ông ta chính là tài xế đầu tiên của chuyến xe 13 mười năm trước, sớm con mẹ nó đã chết rồi!”

CHƯƠNG 4: 2386 ĐƯỜNG HOÀI VIỄN

Lời của lão Vũ vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức trợn tròn mắt.

Ba chữ Đường Hiện Sinh là chính miệng lão Đường nói cho tôi, không sai được. Vậy mà giờ lão Vũ lại bảo ông ta chính là tài xế đầu tiên của chuyến xe 13, đã chết 10 năm trước!

Nghĩ lại, tôi tới công ty mới hơn 1 năm, ngoại trừ tôi thì đúng là trước giờ chưa thấy lão Đường nói chuyện với đồng nghiệp. Những lúc chúng tôi nói chuyện với nhau, cũng chỉ có hai người.

Thường ngày những cuộc họp của công ty, cũng chưa từng có mặt lão Đường, ông ta luôn nói mình làm hậu cần sửa xe, không cần đi họp.

Vừa mới tối qua, tôi với lão Đường còn uống rượu tới sáng, nhớ lại cảnh tượng này tôi càng nghĩ càng thấy ớn, lông gáy dựng hết cả lên. Lão Vũ thấy tôi sững sờ, một lát nói: “Có phải tiểu tử nhà cậu không muốn nhận chuyến xe này, nên bịa chuyện đúng không?”

Tôi nuốt nước bọt, nghiêm túc hỏi lão Vũ: “Vũ ca, tôi không đùa với anh, Đường Hiện Sinh có thật là tài xế đầu tiên chết 10 năm trước không?”

Lão Vũ thở dài, cúi đầu rút điều thuốc ra châm: “Lão đệ, 10 năm trước tôi còn chưa phải là đội trưởng, Đường Hiện Sinh là lái xe đồng nghiệp với tôi. Ban đầu công ty mở tuyến xe này cũng không ai tình nguyện lái, cuối cùng ông ta lại chủ động xin nhận, cũng là vì tăng thêm thu nhập. Ai ngờ chỉ một tháng liền xảy ra chuyện, người trên xe đều chết, đó là sự cố giao thông lớn nhất năm đó, tôi làm sao mà nhớ lầm được?”

Tôi nghe thế thì sợ hãi, tuy rằng lão Vũ đã uống rượu, nhưng tôi biết những lời này tuyệt đối không phải bịa chuyện, lời nói bắt đầu lấp bắp: “Vũ, Vũ ca, chuyến, chuyến xe 13 này tôi thật không dám lái, quá tà môn, tôi...”

Còn chưa nói hết, lão Vũ đã ngắt lời: “Tiểu Lý đừng nói nữa, là lão ca sai, nhưng tôi không có ý xấu, chỉ là thấy trong đội cậu trẻ tuổi nhất, dương khí vượng, chắc là có thể đảm đương

tuyến này. Thôi, nếu cậu thật sự không muốn làm, ngày mai tôi sẽ báo cáo, tranh thủ tìm thuê một tài xế bên ngoài về lái.”

Nói câu này xong, có vẻ lão Vũ cũng không vui, rít một hơi thuốc, vỗ vỗ vai tôi nói: “Lão đệ, tôi thấy tinh thần cậu không được tốt đâu, mặc kệ chuyện lão Đường cậu nói có thật hay không, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, hai ngày nữa lại đi làm.”

Tôi gật đầu không nói thêm gì, quay người đi về ký túc.

Lão Vũ có gọi gì đó phía sau, tôi cũng không đáp lại, hiện giờ tôi thật sự cần nghỉ ngơi.

Người trước giờ tôi vẫn cho rằng là bằng hữu tốt nhất lại không phải người. Trên thế giới này, ngoài lãnh đạo đối trá, đồng nghiệp ích kỷ, và một hồn ma đã chết 10 năm trước, tôi không có một người bạn thực sự nào.

Nghĩ tới đây, tôi không kìm lòng được mà rơi nước mắt, cảm thấy chính mình là một kẻ đáng thương, nhất thời chẳng còn thấy sợ hãi.

Về đến phòng, tôi như cái xác không hồn nằm xuống giường, quần áo giày cũng chẳng buồn cởi, nhìn hai chén rượu trên bàn, thờ dài thườn thượt.

“Không biết kiếp trước mình làm gì nên tội, sao kiếp này chuyện gì cũng đổ lên đầu!”

Nghĩ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, thêm thắt vào cũng đủ làm một bộ phim. Nếu lão Đường là hồn ma, vậy lời nói của lão không phải sự thật. Tại sao ông ta lại muốn cho tôi biết tai nạn 10 năm trước?

Còn nữa, ông ta nói ba tài xế từng xảy ra chuyện, đều gặp bà lão quên sọt đồ ăn, vậy là có ý tứ gì?

Tôi suy nghĩ mà không khỏi cười khẩy, con ma này cũng thật nhàn rồi, muốn giết người thì nhanh mẹ cho rồi, còn giả thần giả quỷ, chơi đùa vui vẻ?

Đang lúc hỷ nộ vô thường, chợt điện thoại tôi có tin nhắn, là Bạch Phàm gửi: “Lý Diệu, anh về tới nơi an toàn chưa?”

Giờ đã là 1h40 sáng, chắc là nghĩ tới tôi nên mới chưa ngủ. Đây cũng là thời điểm tôi yếu lòng nhất, đọc được tin nhắn này liền cảm thấy ấm áp, thế giới này liệu có tình yêu thực sự tồn tại?

Tôi nhả đơn giản lại một câu: “Về an toàn, mau ngủ đi!”

Trả lời tin nhắn xong, tôi để điện thoại lên bàn chuẩn bị ngủ. Trong lúc lơ đãng, chợt phát hiện dưới cái chén lão Đường uống tối qua có một tờ giấy.

Tôi tò mò vươn người cầm tờ giấy lên đọc, trên đó có một địa chỉ: “Quận Tân Hải, 2386 đường Hoài Viễn, tìm Lưu Khánh Chúc, bảo ông ta giúp cậu.”

Đột nhiên tôi nhớ ra tối qua lão Đường nói có quen một cao nhân, muốn giới thiệu cho tôi.

Lưu Khánh Chúc này hẳn chính là vị tiên sinh có đạo hạnh kia. Tôi vo tờ giấy thành viên, ném vào thùng rác, mồm mắng: “Đi cái con mẹ ngươi, ma lại đi giới thiệu thầy bắt ma, ngươi định chơi ta đến bao giờ?”

Tuy ném tờ giấy vào sọt rác, nhưng địa chỉ trên đó tôi lại nhớ rõ, thầm nghĩ: “2386 đường Hoài Viễn, mẹ ngươi, chuyển xe 13 ta lái, biển số chính là 2386, nào có chuyện trùng hợp như vậy!”

Đầu óc tôi hiện giờ là một mảng hỗn độn, chẳng muốn nghĩ gì nữa, nhắm mắt ngủ, nhưng lăn qua lộn lại, trong đầu toàn là lão Đường, cứ trần trọc loáng cái đến sáng.

Tôi ngồi trên mép giường định đốt điếu thuốc, tay thò vào túi thì móc ra được một mẫu giấy nhãn nhúm, mở ra xem: “Con trai, ta nhìn thấy cậu bị thứ không sạch sẽ ám theo. Hai lần ngồi xe của cậu, cậu là người duy nhất cho ta hút thuốc trong xe, cậu là người tốt. Nếu muốn sống, hãy đến 2386 đường Hoài Viễn, tìm một ông già họ Lưu.”

Đây là một mẫu giấy để cuốn thuốc lá sợi, xem cái nội dung này hẳn là cụ ông hai hôm nay ngồi xe viết. Thực ra tôi luôn có cảm giác cụ ông này không xấu, nhưng trước đó bà lão kia nói, tôi cho rằng ông ấy không phải là người, sau này nghe Bạch Phàm chào hỏi, tôi mới xác nhận đã trách oan người này.

“Nhưng sao vẫn là 2386 đường Hoài Viễn, là thế nào, thực sự có người họ Lưu này sao?”

Lòng tôi lằm bằm, nghĩ việc này càng ngày càng phức tạp, có câu trong nhà có người già như có bảo bối, cụ ông này sống đã lâu, hẳn biết nhiều điều, có thể nhìn ra tôi bị thứ không sạch sẽ bám, chắc là đáng tin.

Tôi châm thuốc, cẩn thận xuy xét lại.

Cuối cùng, tôi quyết định tin cụ ông này, bất cứ giá nào, chờ trời sáng liền đi 2386 đường Hoài Viễn, gặp Lưu Khánh Chúc, là người hay quý tôi cũng phải làm rõ ràng mọi việc.

Trong lòng có chuyện, tuy thức trắng cả đêm nhưng cũng không thấy buồn ngủ. 6h sáng, mặt trời đã lên, tôi rửa mặt rồi đi vội ra cửa, ăn qua điểm tâm ven đường, sau đó đến thẳng 2386 đường Hoài Viễn.

Đường Hoài Viễn này là khu nhà nghèo lớn nhất thành phố, những căn nhà ở đây đều là những ống khói đã cả trăm tuổi, mặt tường bong tróc, trong tiểu khu rác rưởi bẩn thỉu khắp nơi.

Sống ở đây đa phần là người nơi khác đến làm việc, có những phòng chỉ 10m vuông mà chứa tới 7-8 người. Ngoài cổng tiểu khu có một ông già mặc áo ba lỗ trắng đang ngồi lim dim, tôi đi qua hỏi: “Bác, cho con hỏi thăm chút, bác có biết ai tên Lưu Khánh Chúc ở khu này không?”

Có vẻ tuổi tác đã cao, tai nghễnh ngãng, không nghe thấy tôi nói, vẫn phe phẩy cái quạt trong tay. Tôi tăng thêm âm lượng: “Bác, bác có biết Lưu Khánh Chúc không?”

Đột nhiên ông cụ mở mắt ra, tôi bị dọa sợ ngã bệt ra đất, hai tròng mắt ông cụ đã bị lòa, trắng dã.

Lúc này, một phụ nữ chừng 40 chạy tới gần, kéo tay tôi dậy, cười nói: “Ngại quá, cha tôi bị mù hơn chục năm nay rồi, làm cậu sợ hãi à?”

Tôi lắc đầu, hỏi chị ta: “Tôi tới đây tìm người, Lưu Khánh Chúc, chị có quen không?”

Chị ta nghe cái tên này thì thoáng sửng sốt, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cười nói: “À, có quen. Lưu Khánh Chúc sống ở tiểu khu này, ông ấy là một tiên sinh đoán mệnh bắt quý, cậu tìm ông ấy chắc 8 phần là có chuyện nhờ vả?”

Nghe lời người phụ nữ này nói, tôi kinh ngạc, thật không ngờ Lưu Khánh Chúc nàu đúng là người có đạo hạnh. Tôi gật đầu: “Chị, ông ta sống ở nhà nào, chị có thể chỉ đường giúp tôi không?”

Người phụ nữ vỗ đùi một cái: “Ai cha, không may rồi, sáng nay thấy ông ấy ra cửa, nói là vào thành phố mua đồ, tối mới về.”

Tôi ừ một tiếng: “Vậy không có chuyện gì, rồi quay lại sau!”

Người phụ nữ gật đầu, quay người đỡ ông lão mù dậy, đi vào bên trong. Tôi trở lại ký túc, nghĩ xem có nên tin cụ ông hút thuốc này không, liền nhắn cho Bạch Phàm một tin.

“Bạch phàm, anh hỏi em cái này, ông cụ tối hôm qua trên xe, anh thấy em gọi là bác Lục, em có biết rõ về ông ấy không?”

Không mất nhiều thời gian để Bạch Phàm hồi âm: “Ông ấy là người cùng thôn, ở gần nhà em, có thể nói là nhìn thấy em lớn lên từ nhỏ, có chuyện gì à?”

Tôi đọc tin nhắn của Bạch Phàm, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy cụ ông này tin được, tối nay tôi sẽ đi gặp Lưu Khánh Chúc, rồi sáng mai tới thôn Đường Oa Tử hỏi thăm về cụ ông này một chút. Hiện giờ có vẻ chỉ ông ta mới giúp được tôi.

Loáng một cái trời đã tối, tôi liền bắt xe tới 2386 đường Hoài Viễn, nơi này tương đối hẻo lánh, chẳng có chỗ giải trí nào, tuy mới có 7h mà trên đường đã vắng tanh.

Lần nữa bước đến cổng tiểu khu, tôi cứ có cảm giác nó lộ ra một không khí khiến người ta áp lực.

Vừa định vào trong hỏi thăm một chút thì đột nhiên phát hiện, ông cụ ban sáng vẫn còn ngồi đây, chỉ có điều lúc này ông ta lại mở đôi mắt. Một đôi mắt trắng dã không có lòng đen, trời chưa tối hẳn, tuy nói đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng thấy cảnh này tôi vẫn không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Chợt người phụ nữ ban sáng không biết từ đâu lại đi ra, trông thấy tôi cười nói: “Tối rồi à, Lưu Khánh Chúc về rồi đấy, để tôi dẫn cậu đi.”

Tôi gật đầu, cứ cảm thấy người phụ nữ này có gì đó là lạ, nói đúng ra là nhiệt tình tới mức khó chịu. Tôi đi theo bà ta vào tiểu khu, lên lầu bằng cửa nhỏ mặt bên.

Cái tiểu khu này thực sự quá đủ rồi, cầu thang thấp sáng bằng bóng đèn sợi đốt, mờ mờ ảo ảo, gần như chẳng nhìn thấy bậc cầu thang. Ở đây rác nhiều như rơm, bốc mùi khó chịu, tôi bịt mũi đi theo, định hỏi tại sao không có ai dọn dẹp, nhưng thấy

bà ta chỉ cúi đầu bước đi, như thể không có ý định nói chuyện với tôi vậy.

Cứ như vậy đi lên tới tầng 8, đến một cánh cửa gỗ dẫn đầy những tờ quảng cáo nhỏ, người phụ nữ lạnh lùng nói: “Đây là nhà Lưu Khánh Chúc, vào đi, tôi phải về trước.”

Sau đó bà ta tiếp tục đi lên lầu trên.

Tôi định gõ cửa thì điện thoại chợt rung một cái, là tin nhắn của Bạch Phàm: “À phải, không biết sao chiều nay bác Lục lại gọi điện cho em, nhờ chuyển lời, nói người ông ấy bảo anh tìm họ Lưu, tên là Lưu Vân Ba, còn nói ngàn vạn lần đừng tìm nhầm người.”

Tôi vừa mới đọc hết tin nhắn thì két một tiếng, cửa nhà Lưu Khánh Chúc mở ra!

CHƯƠNG 5: LẮC TAY MÀU ĐEN

Tin nhắn của Bạch Phàm giống như một cú đấm vào bụng tôi. Xong rồi, tìm lầm người, thì ra người họ Lưu trên tờ giấy cụ ông viết là Lưu Văn Ba, chứ không phải Lưu Khánh Chúc mà lão Đường nói!

Trong khoảnh khắc tôi xoay người bỏ đi, cánh cửa gỗ đã mở ra. Còn chưa kịp nhìn thấy ai mở cửa thì một bàn tay từ bên trong vươn ra, gắt gao tóm chặt cổ tay tôi.

Đó là một bàn tay khô khốc, ngón tay không chút huyết sắc, nhìn có vẻ như chỉ cần dụng lực một chút sẽ gãy. Nhưng không, sức mạnh của nó lại vô cùng lớn, tôi cố sức vẫy tay ra, lại bị nó kéo vào mấy phân.

Trong tình thế cấp bách, tôi cái khó ló cái khôn, la lớn: “Lão Đường bảo ông cứu ông ta!”

Bên trong cánh cửa hình như nghe được câu nói của tôi, bàn tay buông lỏng, tuy rằng chỉ mười mấy giây ngắn ngủi nhưng cổ tay tôi đã bị bầm tím.

Tôi xoa xoa cổ tay, quay đầu định chạy thì bên trong cánh cửa có một giọng khàn khàn cất lên: “Nhìn người tuổi còn trẻ, đồ không sạch sẽ trên người lại không ít!”

Câu này làm tôi sửng sốt, dẫn đo một lát rồi thu bàn chân vừa bước trở về. Cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một ông già mặc quần áo rách rưới, gầy trơ xương chống gậy nhìn chằm chằm vào tôi. Tóc của ông ta đã rụng hết, chỉ còn hai túm tóc trắng bên thái dương.

Cái làm tôi căng thẳng chính là, mắt phải của ông già này lại là màu xanh lục. Nếu nhìn thoáng qua cứ như là cái thân cây khô khảm một viên ngọc lục bảo.

“Khụ khụ...” lão già cúi đầu ho khan hai tiếng rồi ngẩng lên nhìn tôi: “Người vừa mới nói lão Đường, chính là Đường Hiện Sinh?”

Không biết tại sao, tôi cứ như bị ma lực nào đó không chế, chỉ thấy toàn thân cứng đờ, không thể động đậy, gật đầu nói: “Đúng vậy, ông ấy bảo tôi tới tìm ông cứu mình.”

Tôi cố ý nói mát, lão Đường không phải là người, cho nên người hẳn giới thiệu tuyệt đối không thể tin, nếu nói thật ra là tới mời lão giúp mình, chỉ sợ vài câu là lão ăn thịt tôi mất.

“Khụ..ha ha!” Lão già nghe thế thì đưa tay che miệng cười, tiếng cười vang đi vọng lại trong cái hành lang cũ nát làm người nghe không rét mà run.

“Nhãi ranh, bản thân đại họa lâm đầu, còn có tâm tư đi báo tin giùm hẳn?”

Câu nói của lão khiến tôi không biết trả lời thế nào, nghĩ lại thì chẳng lẽ lão đang ám chỉ là sẽ động thủ? Theo tiềm thức, tôi lui về phía sau hai bước, lão lại nói: “Gần đây có phải người liên tiếp gặp mấy quái nhân?”

Nghe câu này tôi thật muốn bật cười, trong lòng mắng: “Người con mẹ nó một mắt màu xanh lục, lại còn hỏi ta có gặp quái nhân hay không?”

Nhưng nghĩ vậy chứ không dám nói ra miệng, chỉ ừ một tiếng, lòng bàn tay mồ hôi ướt đẫm, căn bản không có tâm tư cùng lão nói chuyện, chỉ nghĩ làm cách nào chạy nhanh khỏi đây.

Đột nhiên linh cơ vừa động, tôi thở dài nói: “Cụ ông, lão Đường gặp phải nhân vật lợi hại, bảo tôi tới nói với ông, sau này hai người các ông có gì cần báo, tôi sẽ là trung gian.”

Lão già ngây ra một lúc, tôi thấy con mắt màu xanh của lão hình như hơi giật giật.

“Đi, vào nhà ta cho người xem thứ này!”

Dứt lời lão già quay người định đi vào trong, vừa trông thấy, tôi thềm chửi một câu rồi co giò chạy. Lúc chạy xuống chỗ ngoặt cầu thang, tôi nghe lão nổ với theo một câu: “Người chớ...”

Câu tiếp theo tôi không nghe rõ, chỉ cảm đầu cảm cổ chạy xuống khỏi tầng 8. Cầu thang tối om, quần áo bị mắc vào thành, xước mấy chỗ nhưng tôi chẳng quan tâm.

Ra khỏi cái hang đáng sợ, tôi cảm giác như được sống lại, chống đầu gối thở hồng hộc. Đột nhiên một bàn tay từ phía sau chụp vào vai tôi, tôi giật mình a lên một tiếng, vội né tránh.

Quay đầu nhìn lại, người chụp là một đại thúc dáng người thấp bé, mập mạp, dựa vào ánh đèn mờ mờ tôi có thể nhìn rõ khuôn mặt ông ta.

Đại thúc này ước chừng 50 tuổi, mày rậm mắt to, khuôn mặt hiền từ, nhưng không biết đã trải qua chuyện gì mà trên lông mày phải có một vết sẹo.

Thấy tôi giật mình, đại thúc cười nói: “Àn bạn trẻ, ngại quá, tôi thấy cậu chống tay đầu gối, tưởng cậu uống nhiều đang nôn.”

Tôi vốn tưởng rằng lão già kia đuổi theo tới, nhưng thấy đại thúc này khá thân thiện, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: “Không có gì, tôi tìm nhầm người, suýt nữa thì bị hù chết!”

Đại thúc à một tiếng, nói: “Tôi sống ở đây 10 năm rồi, cậu tìm ai, nói xem tôi có quen không?”

Tôi thở hỗn hển: “Tôi tìm một ông già bắt quỷ, là tiên sinh Lưu Vân Ba.”

Đại thúc nghe vậy thì bật cười: “Đúng là duyên phận, tôi chính là Lưu Vân Ba đây, có điều cậu nói không đúng, tôi chưa già, cũng không phải người bắt quỷ.”

Vừa nghe người trước mặt chính là Lưu Vân Ba đại sư mà mình đang tìm kiếm, tôi cao hứng suýt nữa thì nhảy cẫng lên, vội nắm lấy tay ông ta, nói: “Ngài nhất định phải cứu tôi, tôi được bác Lục ở Đường Oa Tử bảo tới tìm ông.”

Nghe vậy, Lưu Vân Ba gật đầu: “À, nếu là bác Lục giới thiệu, vậy cậu cùng tôi vào nhà nói chuyện đi.”

Tuy chẳng thể nhìn ra được đại thúc béo lùn này có bản lĩnh bắt quỷ gì đó không, nhưng trước mắt chuyện là cứ ập tới liên tục, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Tôi khiếp sợ như vừa chạy thoát khỏi hang tò vò, liếc mắt nhìn một cái. Lưu Vân Ba có lẽ hiểu được ý tôi, cười nhạt: “Có tôi đây, cậu đừng sợ!”

Tôi run rẩy đi theo ông ta, lần nữa bước vào cái khu nhà tối tăm như sào huyết mà quỷ này. Nhưng nhìn bờ vai dày rộng, bước chân kiên định của Lưu Vân Ba, trong lòng cũng vững tâm hơn đôi chút, không sợ hãi như ban nãy.

Lưu Vân Ba sống ở tầng 3, trong phòng ngoại trừ mấy tấm ảnh đen trắng treo trên tường cùng một đồng hồ gia dụng cũ kỹ thì chẳng có gì.

Vương ngồi xuống, tôi nôn nóng nói: “Lưu đại sư, tôi biết ông là người có bản lĩnh, tôi đã chọc phải mấy thứ không sạch sẽ, ông nhất định phải cứu tôi!”

Sau đó tôi kể lại tỉ mỉ chuyện quỷ dị hai ngày nay, kể cả chuyện lão Đường và Lưu Khánh Chúc mới tìm nhầm.

Lưu Vân Ba nghe xong, nhìn tôi từ trên xuống dưới, chậm rãi nói: “Cậu đã từng nghe dân gian tương truyền, ma chết đuối sẽ kéo người chết thay chứ?”

Ma chết đuối kéo người chết thay, chuyện này từ bé tôi đã được nghe. Cách nhà tôi không xa có một con sông lớn, mấy năm trước có cô gái ra sông giặt quần áo bị chết đuối, từ đó về sau cứ mỗi năm sẽ có một người chết đuối ở khúc sông đó.

Người trong thôn đều nói, người chết đuối dưới sông, oan hồn sẽ bị giam cầm tại đó, chỉ khi tìm được một oan hồn khác thế chân, mới có thể đi đầu thai.

Lưu Vân Ba nói tiếp: “Mười năm trước, tài xế đầu tiên kia chở một xe khách rơi xuống hồ chứa nước, tôi nghĩ đó là một tai nạn, tài xế thứ hai cũng một xe, chính là để thế chân cho những người trước, tài xế thứ ba cũng y như vậy.”

Nghe thế tôi có một cảm giác bưng bình đại ngộ, vội gật đầu nói: “Như vậy liền giải thích hết thảy, hiện giờ tôi chính là tài xế thứ tư, ông xem tôi bây giờ từ chức liệu có kịp không?”

Lưu Vân Ba lắc đầu không trả lời, tim tôi như thắt lại: “Cái gì? Quá muộn rồi sao? Tôi sẽ chết chắc?”

Ông ta chuyển cái thân mập mập, khó khăn đứng dậy nói: “Không được, cậu không thể xin nghỉ, cậu phải lái chiếc xe này.”

Mong ước lớn nhất lúc này của tôi không phải là trúng độc đắc 5 triệu, mà là được trở về cuộc sống bình thường, an toàn trước đây, càng xa cái chuyến xe 13 này càng tốt.

Khi nghe nói rằng tôi phải tiếp tục lái chuyến xe này, có cảm giác như ngực tôi bị đè một tảng đá lớn.

“Nói cho cậu biết, sau 10 năm, tuyến xe này lần nữa mở ra, tài xế đầu tiên lại là cậu, tương đương với việc cậu có ước định với tuyến 13 này. Nếu cậu không xử lý tốt việc này, buông tay mặc kệ, thì cũng không thể dễ dàng mà thối lui được đâu.”

Tôi trợn tròn hai mắt, hóa ra tuyến xe 13 này có ước định với tôi, hoặc là nói, nhóm oan hồn trên chuyến xe thứ ba đang mong chờ tôi?

Tôi vội hỏi: “Không có cách nào khác sao?”

Lưu Vân Ba xoay người vào phòng ngủ, lát sau ông ta cầm ra một cái lắc tay hạt châu màu đen đưa cho tôi, nói: “Cái lắc tay này có thể tạm thời giữ bình an cho cậu, hàng ngày lái xe nhất định phải đeo, hết giờ làm ngày 15 âm lịch tháng này tới tìm tôi.”

Không đợi tôi mở miệng, Lưu Vân Ba liền vẫy vẫy tay nói: “Được rồi, cậu về trước đi, ở đây lâu cũng không tốt.”

Tuy rằng còn cả một bụng vấn đề, nhưng sợ ông ta phiền lòng, tôi không dám hỏi thêm, hành lễ một cái thật sâu, cầm lấy cái lắc tay, xoay người cáo từ.

Ra khỏi tiểu khu, tôi cẩn thận nghiên cứu cái lắc này. Đây chỉ là một chuỗi hạt không có gì nổi bật, chỉ là mười mấy hạt châu đen sì kết hợp với nhau.

Những hạt châu này không biết làm bằng chất liệu gì, không phải là gỗ, càng không giống là đá.

Về ký túc đã là 9 rưỡi tối, tôi chẳng hề muốn lái xe, nhưng nghĩ lại lời dặn của Lưu Vân Ba, vẫn cố căng da đầu đi xuống. Tôi đeo cái lắc vào cổ tay, cứ mấy phút lại cúi đầu nhìn một lần, chỉ sợ bảo bối cứu mạng rơi mất.

11h đêm, theo thường tình, tôi lái chiếc xe 13 ra khỏi bãi đậu, cũng giống như mọi lần, các thôn dân vừa cười vừa nói, lục tục lên xe. Tôi thầm nghĩ, nếu gặp bác Lục, tôi sẽ kể chuyện hôm nay cho ông ấy nghe.

Nhưng trùng hợp là, hôm nay bác Lục lại không lên xe. Tôi nhịn tiểu cả một đoạn đường, sau khi an toàn tới nhà máy giấy, các thôn dân xuống xe hết, tôi chạy vội ra ven đường giải tỏa.

Đường đất nông thôn đầy hố mấp mô, trời thì tối đen như mực, lúc quay lại xe, tôi vấp ngã một cái khá đau. Lòng thầm nói, người có vận xui thì đi đường cũng vấp ngã, lời ày đúng thật.

Trên đường trở về, trong đầu tôi cứ suy nghĩ tới lời Lưu đại sư nói, nháy mắt đã chạy tới hồ nước, theo ánh đèn xe, đột nhiên tôi trông thấy một bóng người đang đứng giữa đường.

Tôi giật mình, đạp mạnh chân phanh, toát mồ hôi lạnh. Cũng may là xe kịp thời dừng lại, không tông trúng người, tôi vừa thở hồng hộc vừa định mở miệng chửi, thì cú đầu đột nhiên phát hiện cổ tay mình trống không.

Cái lắc màu đen đã biến mất!

Rõ ràng tôi đeo nó trên tay mà, sao có thể rơi mất được? Tôi vỗ trán.

“Mẹ nó, chắc chắn là lúc ra ngoài đi tiểu, vấp ngã đã làm rơi mất.”

Đang bực bội thì ngược lên nhìn phía trước, lông tơ toàn thân tôi lập tức dựng đứng hết cả lên.

Người đứng giữa đường không phải ai khác, mà chính là tài xế chuyến 13 đầu tiên, đã chết 10 năm trước - lão Đường!

CHƯƠNG 6: NGÀY HẸN 15 ÂM LỊCH

Lão Đường vẫn luôn là người tôi cho là bằng hữu tốt nhất, chính giờ phút này nhìn thấy ông ta, ngoài việc sợ hãi, tôi còn phần nộ nhiều hơn.

Thật tâm thật lòng tôi vẫn luôn coi lão là huynh đệ tốt, lại bị lão quỷ quay như chong chóng.

Thấy xe dừng lại, lão Đường thờ hồng hộc chạy tới gõ cửa xe, tôi nhìn lão, mắng một câu: “Đừng có chơi thằng này!”

Tôi giẫm chân ga, nhưng kỳ quái là xe lại không chạy. Lão Đường thấy tôi muốn đi, trừng mắt như muốn xé xác tôi ra, càng ra sức gõ cửa, tôi ngồi trên ghế tài xế, bất luận cố gắng thế nào thì xe cũng không chịu dời nửa bước.

Trong lòng nghĩ thầm, lão Đường này đang có ý đồ gì, với bản lĩnh của mình sao không bay xuyên trực tiếp vào xe, sao phải gõ cửa. Giờ này rồi mà vẫn còn sói giả nai.

Tôi chán ngán thất vọng cúi đầu, tự nhĩ đêm nay liệu cái mạng nhỏ cũng phải đòi lại công đạo. Cúi người xuống với cái tuýp sắt ở dưới ghế ngồi, định sẽ liều mạng với con quỷ này, thì chợt phát hiện tay mình sờ phải một chuỗi hạt châu.

Không sai, đúng là cái lắc tay mà Lưu đại sư đưa cho tôi, tôi vui mừng khôn xiết, thì ra cái lắc không bị mất, chắc là vừa rồi phanh gấp khiến nó bị rơi ra.

Chẳng trách lão Đường không trực tiếp xuyên thân vào xe được, chắc chắn là do chiếc lắc ở gần, lão không dám làm càn.

Nghĩ vậy, trông thấy lão Đường vẫn đang ra vẻ gõ cửa xe, tôi gạt cần mở. Cửa vừa mở, lão Đường lập tức lên xe mắng: “Cậu làm cái trò gì vậy? Trông thấy tôi mà còn giẫm ga định chạy?”

Tôi đeo cái lắc lên, trong lòng đã có sự bảo hộ, nhìn lão Đường đang tỏ vẻ bức bối, ra sức diễn kịch, tôi thật cảm thấy ghê tởm: “Anh già, tôi sợ quá. mấy ngày không gặp, nửa đêm nửa hôm sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Lão Đường ngồi xuống ghế đối diện tôi, tỏ vẻ oan ức nói: “Tại tôi không biết giữ miệng, mấy hôm trước có tiết lộ với cậu hơi

nhieu. Sáng hôm qua tôi tới Đường Oa Tử định điều tra một chút, cậu đoán xem. Tôi ngoài ý muốn nghe được, trong vụ tai nạn mười năm trước, đúng là có cái người mà cậu chờ hôm đó, một ông già quần khăn trắng, người dân trong thôn đều gọi ông ta là bác Lục. Tôi không dám qua đêm trong thôn, cho nên mới chạy ra giữa đêm.

Vừa nghe những lời lão Đường nói, tôi thật muốn cho lão một cái cờ lê vào đầu, thầm nghĩ: “Người con mẹ nó đã chết 10 năm trước, giờ lại nói với ta người chết năm xưa là bác Lục?”

Tôi nhỏ giọng lầu bầu: diễn, cứ tiếp tục diễn đi!

Hình như lão Đường nghe thấy tôi nói, mắt trừng lên: “Sao, cậu không tin tôi à, cậu nên bỏ cái tuyến xe này càng sớm càng tốt đi.”

Tôi hiểu ý của lão, chính là nói chặn trước để tôi đừng tin lời bác Lục, nhưng chính lão Đường lại không biết việc lão đã chết từ lâu lại bị lão Vũ tiết lộ cho tôi.

Tôi chẳng có tâm trạng nói lời vô nghĩa với lão, xuống xe kiểm tra động cơ một chút. Thì ra ban này phanh gấp, tôi đã làm hỏng van gió, thay một cái mới, xe liền khởi động.

Đọc đường đi, lão Đường cũng không nói gì thêm, đến gần tới công ty mới mở miệng: “Huynh đệ, tôi bảo cậu tìm Lưu Khánh Chúc, cậu đi chưa?”

Vừa nghe thấy ba chữ Lưu Khánh Chúc, lửa giận tôi lại bốc lên, vẫn còn con mẹ nó diễn kịch, suýt chút nữa ta không chạy thoát được, giờ còn hỏi ta đi chưa.

“Đi rồi, ông ta cũng không nói gì, chỉ nói chớ...gì đó, câu sau tôi không nghe rõ, mà hình như ông ta gặp phiền phức, còn nhờ tôi cứu ông ấy.”

Tôi ngằm cao hứng vì sự cơ trí của mình, nghĩ rằng nói chuyện nước đôi sẽ mơ hồ hàm chứa hai ý.

Lão Đường gật đầu: “Không nói điều cậu, 2386 đường Hoài Viễn có tiếng là đất hung, cái khu nhà cũ kỹ này chẳng có thiết bị phòng cháy nào, một đêm 10 năm trước bị hỏa hoạn, thiêu chết nửa số người trong đó.”

Cái này thì tôi tin, tiểu khu tôi đã được nhìn, tường bong tróc, đen xì, có vẻ đúng là đã từng xảy ra hỏa hoạn. Nhưng tôi lại

càng chắc chắn là 8, 9 phần năm đó Lưu Khánh Chúc đã chết cháy, hai hồn ma 10 năm trước trở thành đồng bọn, liên thủ với nhau để cho người khác là ma quỷ, thật không biết xấu hổ.

Lão Đường đương nhiên không biết tôi đang nghĩ gì, nói tiếp: “Trong tiểu khu này còn một người họ Lưu nữa, khi còn sống, ông ta tâm thuật bất chính, chết rồi càng không chịu ngừng. Chính vì họ Lưu này mà Lưu Khánh Chúc mới không dọn đi, trấn trụ ở đó 10 năm trời.”

Tôi cúi đầu liếc nhìn cái lắc tay, lão Đường này quả nhiên bị tôi bắt thóp, nhất định là thấy tôi đeo cái lắc tay nên bắt đầu nghĩ cách bôi đen người khác.

Tôi cố ra vẻ kinh ngạc, a một tiếng thật dài, nói với lão: “Này lão Đường, anh quay lại công ty làm đi, không có anh tôi buồn lắm.”

“Huynh đệ, thật sự là tôi không thể chỉ chốc lát mà quay lại công ty được, tự cậu bảo trọng, có gì tôi sẽ liên lạc!”

Lời này cũng hoàn toàn nằm trong dự kiến của tôi, chính lão cũng biết rõ, nếu bây giờ quay về, cơ bản là bị lôi ra ánh sáng.

Tôi gạt đầu, mất chút thời gian xe rớt cuộc đã vào nội thành, còn cách công ty một đoạn, lão Đường vội vã xuống xe.

Quay về ký túc, lên giường tôi vẫn trần trọc không tài nào ngủ được. Chẳng ngờ lão Đường biến mất mấy ngày lại đột nhiên xuất hiện, tôi vuốt vuốt cái lắc trong tay, tự nhủ bằng bất cứ giá nào cũng không được làm mất nó.

Chẳng biết từ lúc nào tôi cuối cùng cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cậu em họ học trường y trong thành phố bên cạnh gọi điện cho tôi, nói rằng cùng mấy bạn học sang thành phố tôi chơi, chiều rảnh sẽ ghé qua thăm tôi.

Tuy nói cậu em họ này không phải thân thiết từ bé, nhưng dù sao cũng có huyết thống một nhà, hơn nữa nó là con của dì ba, dì ba đã có công lớn giới thiệu Bạch Phàm cho tôi, nhất định phải tiếp đãi nó chu đáo.

Tôi đặt trước một bàn ở quán lẩu cạnh công ty, buổi chiều cậu em họ tới, xách theo túi trái cây. Thằng bé này lớn lên cũng thật cao to đẹp trai, khiến tôi ngưỡng mộ, ở cái xã hội coi

trọng vẻ bề ngoài này tôi mà có vài phần nhan sắc của nó thì dù có là tài xế xe bus cũng không đến nỗi người xem mặt lắc đầu bỏ đi.

Cậu em họ gặp tôi thì rất vui, hàn huyên một hồi liền hỏi thăm tôi lái xe, tiếp xúc nhiều người như vậy, có gặp chuyện gì thú vị không.

Lòng tôi dờ khóc dờ cười, chuyện thú vị thì không có nhưng gần đây chuyện không thú vị thì rất nhiều. Nhưng vì nó còn nhỏ, anh lớn như tôi không nên nói những chuyện này với nó.

Cậu em họ vui lắm, lúc gấp thức ăn, trông thấy cái lắc tôi đeo, cười: “Anh, cái này là của chị dâu tặng à?”

Tôi lắc đầu: “Không, là một người bạn anh tặng.”

Cậu em họ tò mò cầm tay tôi lại, cẩn thận sờ sờ cái lắc, mặt đầy mê hoặc nói: “Anh họ, cái lắc của anh nhìn lạ quá, vừa không phải là gỗ, lại vừa không phải là đá.”

Tôi ừ một tiếng, thu tay về. Đây chính là bùa hộ mệnh, tôi chỉ sợ nó làm hỏng mất. Cậu em họ có vẻ càng hiếu kỳ, vẫn cứ cố lôi cổ tay tôi, bỏ cả đĩa xuống, lại sờ sờ, nghe nghe, rồi kinh ngạc nói: “Anh, em học y, thường được tham gia nghiên cứu giải phẫu, không nói đùa, những hạt châu này sao em cứ thấy nó giống mắt người?”

Lời nói này của nó khiến tôi lạnh cả sống lưng.

Tôi giật vội tay về, oán trách một câu: “Đang ăn cơm, nói bậy bạ gì vậy?”

Cậu em họ liền ngượng ngừng cười cười: “He he, em thấy cái này đúng thật giống tròng mắt em được sờ trên giảng đường mà. Nhưng tròng mắt người để ngoài không khí chỉ nửa tháng là hư thôi, cái lắc này chắc là anh đã mang lâu rồi, vậy thì khẳng định không phải.”

Nghe nó nói xong, đột nhiên trong đầu tôi như có sóng biển trào dâng.

Những lời Lưu Vân Ba đại sư nói, một chữ tôi cũng không dám quên. Lúc ông ta đưa cái lắc cho tôi có dặn, 15 âm tháng này tới gặp ông ta.

CHƯƠNG 7: CĂN NHÀ BỎ HOANG

Những câu nói này tới thật quá đột ngột, cứ cho là đây chỉ là nói đùa thì cũng khiến tôi rất căng thẳng.

Tôi đã từng nói chuyện với Lưu Vân Ba, người này tuyệt đối đáng tin, có lẽ thời gia nửa tháng này cũng chỉ là trùng hợp, chỉ là trùng hợp mà thôi.

Cậu em họ thấy thần sắc tôi ngưng trọng thì bật cười: “Ha ha, anh họ, anh không thể chỉ vì một câu nói đùa mà sợ hãi như vậy chứ. Chắc anh xem nhiều phim thể loại bánh bao nhân thịt người rồi.”

Tôi khôi phục lại tinh thần, hết kiên nhẫn nói: “Đừng nhiều chuyện nữa, mau ăn cơm của cậu đi!”

Em họ thấy tôi bực mình, cũng không dám trêu ghẹo thêm gì nữa, ban đầu định ăn xong thì tới ký túc tôi chơi, nhưng bữa cơm đã không còn vui vẻ, cả hai đều không còn hứng thú, đường ai nấy đi.

Quay về công ty, tôi đến thẳng văn phòng lão Vũ, bởi vì hôm trước tôi có nói với anh ta chuyện xin nghỉ, lão Vũ cũng tỏ thái độ đồng ý, tính thuê tài xế bên ngoài. Nếu giờ Lưu đại sư đã bảo tôi phải tiếp tục, thì cho dù ngàn vạn lần không muốn, cũng phải cố mà làm.

Không may, lão Vũ suốt ngày bận rộn lại không có ở đây, tuy anh ta chỉ là một đội trưởng, nghe có vẻ như chức nhỏ, nhưng tổng giám đốc lại kiêm nhiều chức vụ, căn bản không rảnh quản lý cái công ty nhỏ này. Cho nên, ở đây lão Vũ coi như là phó lãnh đạo, có thực quyền nói một là một.

Rời khỏi văn phòng, mấy ngày nay chỉ lo tới tính mạng mà quên mất cả Bạch Phàm. Thấy thời gian còn sớm, tôi liền nhắn cho nàng một tin: “Em có rảnh không, anh đang ở gần cơ quan em, tan tầm cùng nhau đi ăn cơm đi!”

Bạch Phàm trả lời tôi rất nhanh: “5 rưỡi gặp nhau ở cổng.”

Thấy nàng không từ chối, tôi vui lắm, điều này chứng tỏ nàng còn chưa quên tôi, tôi liền chạy về đánh lại đôi giày, thay quần áo cho buổi hẹn lần thứ hai.

5h30, tôi mặc bộ vest mua từ năm ngoái, đeo cà vạt mới, đứng dưới lầu công ty nàg chờ đợi. Đây là một tòa nhà tráng lệ, nhân viên bên trong đều là người có tài, tôi nghĩ Bạch Phàm bảo mình chờ ở cổng, ngộ nhỡ bị đồng nghiệp nhìn thấy, tôi thật không muốn nàg bị mất mặt.

Ít nhất cũng không để người ta nhận ra tôi là tài xế xe bus.

Nữ thần luôn là nữ thần, chẳng sợ chen chúc trong dòng người sẽ bị lu mờ ánh sáng. Tôi liếc mắt liền nhận ra nàg, không giống như lần gặp trước, hôm nay nàg mặc áo sơ mi, váy công sở, toát lên vẻ hấp dẫn của một cô gái thông minh.

Rất nhanh nàg cũng nhận ra tôi, vẫy vẫy tay, từ xa đi tới, tôi thật là say quay cuồng, một cô gái đẹp như vậy ngoài trừ trên TV thì chỉ có gặp trong mộng mà thôi.

Ngẫm lại những sự việc đã gặp gần đây, thật là ứng với câu nói: “Phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa, họa kia biết đâu sau này lại là phúc.”

Bạch Phàm đi tới trước mặt tôi liền phì cười: “Anh vừa họp xong à?”

Tôi không hiểu lý do, lắc đầu nói: “Không có.”

“Không họp sao anh ăn mặc lớp trong lớp ngoài như vậy, không thấy nóng sao. Hôm nay phải đến 40° đấy.”

Thực ra chẳng cần nàg nói, tôi đã cảm thấy nóng bức từ nãy, trán đã sớm đầy mồ hôi. Hôm nay tôi mang theo 5000 tệ tiền mặt, ví dày cộm, vốn định mời nàg đi ăn ở Time Story nhưng nàg nói ở đó đắt quá, thế nào cũng không chịu đi, cuối cùng lôi tôi vào một quán mì nhỏ.

Con người của tôi không giỏi ăn nói, lúc nàg không nói gì tôi cũng chẳng biết nói sao. Không khí chợt có chút lúng túng, nàg vẫn là người chủ động tìm đề tài: “Phải rồi, hôm trước bác Lục nói gì trong điện thoại em không hiểu. Mà sao anh quen bác ấy, bác ấy nhờ anh tìm ai à?”

Mấy ngày nay áp lực rất lớn, chỉ muốn tìm ai để giải bày nỗi lòng, chẳng cho tôi được lời khuyên gì thì cũng hơn là cứ giữ một mình trong lòng.

Trước mặt Bạch Phàm là cô gái rất có thiện ý, tôi biết nếu tôi chịu nói, nàg nhất định sẽ không ngại phiền, sẽ nghiêm túc

lắng nghe, cho dù toàn bộ sự trải nghiệm này có vẻ khó tin.

Nhưng dù gì đây cũng chẳng phải chuyện tốt, lá gan con gái thường rất nhỏ, tôi cũng không cần thiết phải hù dọa nàng: “À, không có gì, bác Lục thường ngồi xe anh, cũng coi như là quen biết, mấy hôm trước anh nhờ ông ấy giúp.”

Bạch Phàm đang ăn mì sợi, ừ một tiếng liền không hỏi nữa.

Ăn xong, tôi mời nàng đi xem phim, cô gái này lại vô tư chọn một bộ phim kinh dị mới ra, tôi đương nhiên không đồng ý, hiện nay tôi ngày nào cũng gặp ma, vừa nghe thấy ma quỷ là cả người đều phát run.

Nhưng tôi chẳng lay chuyển được nàng, cuối cùng vẫn phải theo nàng vào rạp.

Tôi con mẹ nó cũng là say, theo tôi nhớ thì sản phẩm phim ma trong nước vẫn luôn là dở tệ, ngoài việc dùng âm thanh hù dọa người xem, thì nội dung chỉ như phim hoạt hình, buồn ngủ vô cùng. Nhưng bộ phim ma đêm nay, tình tiết giật gân, máu me kinh dị, còn hay có những màn jump scare.

Mùa hè rất nóng nực, tôi vì thể diện mà mặc áo sơ mi thắt cà vạt bên trong, bên ngoài mặc áo vest, mồ hôi trên đầu tuôn cứ như suối.

Vất vả lắm mới xem xong bộ phim, tôi liền theo dòng người chen ra khỏi phòng chiếu, toàn thân mồ hôi đã ướt đẫm. Lúc tan cuộc, tôi còn nghe thấy đôi tình nhân sau lưng thủ thỉ: “Anh, anh xem cái người phía trước, đàn ông mà xem phim ma sợ đến ướt đẫm đầu, em đoán phía dưới cũng ướt nước tiểu luôn, hi hi!”

“Ha ha, ha ha ha cái đồ nhát chết!”

Cái đôi tình nhân còn cố cười rộ lên, tôi không biết Bạch Phàm có nghe thấy hay không chứ tôi nghe rất rõ ràng, nếu không có Bạch Phàm ở đây, không phải giữ hình tượng, tôi đã quay lại đá cho hai đứa đó mấy phát.

Kìm nén lửa giận, tôi trộm liếc Bạch Phàm một cái, có vẻ như nàng không nghe thấy gì, cúi đầu bấm điện thoại. Suy cho cùng thì lần hẹn hò tối nay vẫn tính là thành công, Bạch Phàm không bị dọa nhảy vào ngực tôi, tôi cũng không bị dọa tới nhảy vào ngực nàng, cũng không tòi, tôi rất vừa ý.

Quay về ký túc, việc đầu tiên chính là gỡ bỏ bộ quần áo, tắm một cái sảng khoái. Thay đồng phục lái xe, đeo găng tay, chuẩn bị ổn thỏa tất cả, 11h tôi lái chiếc xe số 13, xuất phát đúng giờ để bắt đầu hành trình đêm nay.

Điều làm tôi cao hứng là bác Lục đêm nay cũng ngồi xe về thôn, cái mạng nhỏ của tôi có thể bảo toàn cũng là nhờ tờ giấy của bác.

Lần này nhìn bác Lục cảm giác rất thân quen, cười hì hì nói: “Bác Lục, hút thuốc không? Nếu muốn hút thì cứ châm, ngồi chỗ nào cũng được.”

Bác Lục cũng không khách sáo, vui vẻ lôi tẩu thuốc ra châm, hút một hơi: “Con trai, cậu gặp lão Lưu chưa?”

“Gặp rồi, bác xem, cái lắc tay con đeo này là của Lưu đại sư đưa cho.” Vừa nói tôi vừa nâng tay lên, huơ huơ cái lắc trên cổ tay.

“Ừ, lão Lưu còn rất biết làm việc.”

Nhớ tới tờ giấy bác Lục đưa cho mình, tôi nói tiếp: “Bác Lục, chắc bác cũng có chút bản lĩnh đi, nhìn ra được con dính phải thứ không sạch sẽ.”

“Bản lĩnh thì không nói, có điều lớn tuổi, thấy qua nhiều.” Bác Lục nói xong cười cười hút thuốc, hiển nhiên là được tôi khen, tâm tình cũng không tệ.

Trên đường về thôn, tôi nói rất nhiều chuyện với bác Lục, cả chuyện lão Đường đêm qua chặn đầu cũng nói qua. Bác Lục đúng là người từng trải, chuyện ma quỷ như vậy mà ông ấy vẫn bình tĩnh tự nhiên, lòng may chưa hề nhăn chút nào.

“Lão Đường này ta biết, ta còn biết hẳn bảo con đi tìm tên Lưu Khánh Chúc kia.”

“Bác Lục, bác quen hai người bọn họ?”

Bác Lục nghe vậy mắng một câu: “Cái đồ gốc này, hai thứ không phải người, sao ta có thể quen biết?”

Tôi ý thức được mình lỡ lời, xấu hổ cười trừ.

“Tên Lưu Khánh Chúc này cùng với Lưu Vân Ba ta giới thiệu cho con ở cùng một chỗ, cái tiểu khu họ ơt mười năm trước bị hỏa hoạn, thiếu chết rất nhiều người, Lưu Khánh Chúc cũng chết trong lần đó.”

Lời của bác Lục rất quen, không sai, đây chính là lời hôm qua lão Đường nói với tôi, khác nhau ở chỗ người chết mà lão Đường nói là Lưu Vân Ba, còn bác Lục lại nói là Lưu Khánh Chúc.

Đương nhiên là trong hai người tôi tin tưởng bác Lục hơn, càng tin rằng năm đó người chết cháy là Lưu Khánh Chúc, bởi vì bác Lục và Lưu Vân Ba đang giúp đỡ tôi, tôi cũng từ miệng lão Vũ chứng thực lão Đường đã chết.

Tuy vậy trong lòng vẫn có chút nghi hoặc: “Bác Lục, theo bác tại sao lão Đường cứ bám lấy con như vậy, giả thần giả quỷ đã lâu, là có ý đồ gì?”

Mắt thấy sắp đến trạm, bác Lục thò túi thuốc ra ngoài cửa xe gõ gõ, không nhanh không chậm nói: “Con có thường đến văn phòng công ty chứ?”

Tôi gật đầu: “Thường đến, gần như ngày nào cũng tới, sao vậy bác?”

“Đằng sau tòa nhà có một căn nhà bỏ hoang, con có biết không?”

“Dạ biết, nghe nói căn nhà hai tầng đó đã bỏ hoang 10 năm rồi, là nơi bọn trộm cắp vãng lai, cũng chẳng biết sao chưa phá dỡ.”

Mắt bác Lục sáng lên, nhỏ giọng nói: “Cái căn nhà hai tầng bỏ hoang đó chính là văn phòng của công ty con 10 năm trước, gian cuối cùng trên lầu 2 là phòng hồ sơ, bí mật của lão Đường đều nằm trong đó.”

Nghe bác Lục nói xong, tôi cũng vừa cho xe dừng ở trạm, còn đang định hỏi thêm thì bác Lục đã đứng dậy gánh hai cái sọt xuống xe.

Trong lòng tôi nghi vấn rất nhiều, không biết bác Lục có lai lịch gì mà lại biết rõ về công ty tôi như vậy? Căn nhà phía sau căn bản ngày thường không ai đi qua, tôi cũng là tò mò lúc mới tới công ty mà ra phía sau xem xét mới biết.

Theo đồng nghiệp nói, căn nhà hai tầng là văn phòng đầu tiên, sau này công ty có tiền liền xây văn phòng mới chắn ở mặt trước.

“Bí mật của lão Đường ở trong căn nhà hoang.” Những lời này cứ lờn vờn trong đầu tôi trên đường về, lão Đường có bí mật gì đây? Chẳng phải lão mười năm trước đã chết ngoài ý muốn sao?

Còn nữa, bác Lục nhắc tới phòng hồ sơ trên tầng 2, cái tòa nhà này đã bỏ hoang 10 năm, phòng hồ sơ còn có thể có cái gì sao?

Về tới công ty thì trời trở mưa, tôi lái xe vào bãi đỗ, ôm đầu chạy vào phòng bảo vệ lấy ô. Phòng bảo vệ sáng đèn, không người, chẳng biết bảo vệ đi đâu.

Tôi che ô, chậm bước trong sân của công ty, cẩn thận suy nghĩ, hiện giờ công ty không có người, bảo vệ cũng không thấy đâu, chẳng phải là cơ hội tốt đi thăm cái căn nhà hoang? Cẩn rằng một cái, tôi xoay người vòng qua mặt bên văn phòng, đi tới căn nhà hoang.

Ngày thường không để ý nhiều, cái căn nhà đã bỏ hoang 10 năm, vốn nghĩ nhất định cửa sổ bằng gỗ đã mục nát, nhưng cửa sổ trước mặt lại được đóng đầy song sắt, nhìn từ xa cứ như một ngục giam cổ xưa.

Cửa chính mở toang, tôi mở đèn trên điện thoại, men theo ánh sáng mỏng manh, cẩn thận đi vào.

Hành lang bên trong tối đến đáng sợ, lại cực kỳ tĩnh lặng. Hai dãy phòng hai bên đều mở toang cửa, kỳ quái chính là bên trong trống không chẳng có vật gì.

“Công ty nhiều vật dụng bỏ đi như vậy, toàn vứt ở trong sân, cái nhà bỏ hoang này thì rộng rãi, sao không lấy làm kho chứa nhỉ?”

Đang tò mò thì tôi nghe một loạt tiếng bước chân, vội vã trốn vào một gian phòng.

“Cộp..cộp..cộp”

Âm thanh phát ra từ tầng 2, từ xa lại gần, chậm rãi, tôi lại nghe tiếng xích sắt leng keng, trong lòng thầm kêu: “Hồng rồi, có người khóa cửa chính!”

CHƯƠNG 8: PHÒNG HỒ SƠ

Nghe thấy tiếng khóa cửa, tôi không tìm được mà lầm bầm chửi, tiếng khóa đột nhiên ngừng lại.

Sau đó là một khoảng thời gian yên tĩnh, tôi không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không hề nghe tiếng hô hấp, cả tòa nhà tối om, dãy hành lang dài, cứ như vậy mà giăng co trong im lặng.

Yên tĩnh thế này càng làm tôi mong ngóng âm thanh, cho dù là âm thanh khóa cửa cũng được, chứ cứ im lặng thật khiến người ta không rét mà run, thở cũng chẳng dám thở mạnh.

Tôi có cảm giác, trong bóng tối đằng kia, có một đôi mắt ở nơi nào đó đang chăm chăm nhìn mình.

Chỉ 5, 6 phút trôi qua, rốt cuộc tôi cũng nghe thấy tiếng tiếp tục khóa cửa, sau đó là những âm thanh lộp cộp liên tục.

Tiếng giày da nặng nề nện trên mặt đất từ xa tới gần, tôi nín thở, không dám cử động, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng lại ở cửa căn phòng mà tôi đang trốn, tuy tôi chẳng phải ăn trộm, hoàn toàn có thể đường đường chính chính đi ra ngoài, nhưng giác quan thứ 6 nói với tôi, người khóa cửa này không hề thiện ý, tốt nhất là không gặp.

Chợt nhớ tới đoạn kinh dị trong phim The Saw, có một số kẻ biến thái như vậy, thích ẩn nấp ở những căn nhà bỏ hoang, chờ con mồi tự đến nộp mạng, sau đó tàn nhẫn giết hại.

Trời cao phù hộ, người khóa cửa này dừng lại trước căn phòng không lâu, thì lê giày da lên trên lầu, lần này tôi không dám làm liều, chờ xác nhận hẳn đã đi xa, mới dám thở hắt ra.

Trong lòng tôi thắc mắc, trong căn nhà bỏ hoang này, sợi lông còn chẳng có, vì sao còn phải sắp xếp người trông coi? Đáp án chỉ có một, đó là trên lầu 2 có thứ gì đó quan trọng!

Bác Lục nói với tôi, lầu 2 là nơi cất giữ bí mật của lão Đường, những lời này làm tôi rất kinh ngạc.

Mười năm trước lão Đường bị tai nạn xe, điều này không phải bàn cãi, không phải lão bị giết, không có hung thủ giả tạo

chứng cứ phức tạp, lão Đường lấy đầu ra bí mật?

Điều duy nhất khiến tôi thấy quái lạ là hồn ma lão Đường sao không ám người khác, lại cố tình ám tôi, còn bịa ra mấy chuyện linh tinh, giới thiệu một con ma nữa đã chết 10 năm rồi cho tôi?

Theo tôi nghĩ, hành vi quỷ dị của lão Đường, chính là bí mật mà bác Lục nói.

Trước mắt, cửa chính lầu 1 đã bị khóa, lầu 2 lại có quái nhân, đêm nay bất luận thế nào cũng không ra được, xem ra chỉ có thể qua đêm ở căn nhà cũ này thôi.

Tôi tới gần cửa sổ ngồi xuống, bên ngoài mưa tí tách rơi, ánh sáng không nhiều lắm, thở dài định chửi một câu, lời ra đến miệng lại nuốt về.

Haiz, đây chính là cuộc sống, bụng đầy khổ tâm nhưng chẳng ai hiểu cho.

Nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên, tôi dần buồn ngủ, thiếp đi. Trong mơ tôi rơi vào một mặt biển rộng mênh mông, bên cạnh là con thuyền nhỏ, trên thuyền có hai người. Tôi liếc mạng vung vẫy giữa biển khơi, hướng con thuyền cầu cứu, nhưng bất kể la hét thế nào, hai người kia cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Tôi cố hết sức muốn nhìn rõ mặt hai người, nhưng cứ như ông trời giăng một tấm màn ngăn cách chúng tôi vậy.

Trong một khắc cuối cùng trước khi chìm xuống, tôi chợt thấy rõ bọn họ, họ là lão Đường và bác Lục.

Tôi đột nhiên choàng tỉnh, há mồm thở hồng hộc, ngoài vừa sổ mưa đã tạnh từ bao giờ.

Giấc mơ này so với mười vạn ác quỷ xuất hiện còn đáng sợ hơn, tại sao lão Đường và bác Lục lại ở cùng nhau? Một người tôi tin tưởng nhất và một người tôi sợ hãi nhất cùng nhau đứng trên một con thuyền!!

“Con mẹ nó, nằm mơ vớ vẩn gì vậy!” Tôi tức giận, tự bạt tai mình một cái, bốp một tiếng, trong không gian yên tĩnh này nghe chói tai lạ thường.

Tôi bỗng khôi phục tinh thần, thật ngớ ngẩn khi ngủ quên, trên lầu còn có một thứ không biết là gì cơ mà.

Đúng vậy, qua những việc vừa rồi, tôi hiện giờ không dám chắc chắn bất kỳ ai bên cạnh mình là người hay ma quỷ.

Tôi rón rén đứng dậy, lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, giờ đã là 3h10p sáng, ngày mới đã dần lên, tầm nhìn dưới lầu 1 cũng rõ hơn không ít.

Đúng lúc tôi định tiếp tục cuộn mình vào góc tường thì trên lầu 2 phát ra tiếng ngáy. Tiếng ngáy trong căn nhà hoang này cứ như chẳng có gì ngăn cản, cứ vậy mà truyền trong không gian yên tĩnh.

Nghe tiếng ngáy khò khè, tôi không còn buồn ngủ chút nào, nhưng nảy ra một ý tưởng táo bạo. Người trên lầu đã ngủ say, giờ chính là cơ hội tuyệt vời để lên lầu tìm kiếm.

Trong lòng tôi văng vẳng câu của bác Lục: “Bí mật của lão Đường nằm ở phòng hồ sơ lầu 2!”

Tôi không khỏi siết chặt nắm đấm, đã vào đây rồi, hơn nữa hiện giờ chẳng ra ngoài được, cơ hội không nhiều, tôi hạ quyết tâm, đi ra khỏi phòng.

Lầu 2 cũ nát hơn tôi tưởng tượng, men theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, tôi quan sát bốn phía, liền không khỏi nôn khan.

Trên đất vứt tứ tung rác rưởi, nào là giày rách, chai rượu, mùi vô cùng khó ngửi. Đang bước tới, đột nhiên cảm thấy dưới chân giẫm phải vật gì mềm mềm, tôi vội dịch chân ra, nhìn xuống, suýt chút nữa thì ghe tởm đến mức nôn ọe.

Thứ tôi giẫm lên là xác một con mèo đã phân hủy, trên đó đầy giòi bọ đang hưởng thụ bữa ăn khoái khẩu, dưới đế giày của tôi, thịt thối và giòi bị giẫm nát quyện vào nhau, tởm lợm vô cùng.

Tôi vẩy mạnh chân để thịt thối rời khỏi đế giày, không khỏi phát ra một chút tiếng động. Đột nhiên tiếng ngáy ngoài hiên bỗng im bật, một chân tôi vẫn đang ở trên không, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lại 2, 3 phút trôi qua, lúc này tiếng ngáy mới lại tiếp tục, tôi nén mồ hôi trong lòng, chậm rãi hạ bên chân đã tê bì xuống, rồi bước từng bước rón rén trong hành lang, tới phòng hồ sơ.

Càng đến gần, mùi tanh hôi càng nồng nặc, tôi sợ lại giẫm phải chó hay mèo chết gì đó, rất cẩn thận quan sát dưới chân.

Lúc đi đến căn phòng đầu tiên, tiếng ngáy như phát ra ngay bên tai. Quả nhiên không ngoài dự đoán, người khóa cửa ngủ ở phòng đối diện phòng hồ sơ, cửa khép hờ, bên trong tối om, không chút ánh sáng.

Căn phòng hồ sơ này khác tất cả các phòng khác, trên cửa là một cái khóa lớn, cửa sổ cũng bị phong kín bằng song sắt. Điều này càng khơi dậy lòng hiếu kỳ trong tôi, toàn bộ căn nhà chỉ có phòng này là khóa trái. Khỏi phải nói, chắc chắn là giấu thứ gì đó tuyệt mật!

Tôi kiễng chân, muốn mượn ánh sáng từ điện thoại, quan sát qua cửa sổ xem bên trong có gì, đúng lúc ngẩng đầu thì rầm một tiếng bên phòng đối diện vang lên. Tôi giật bắn người, tay run lên, điện thoại rơi xuống đất. Tôi chẳng dám nhặt, vội chạy vào căn phòng bên cạnh trốn.

Chỉ chốc lát, tôi nghe tiếng người trong phòng chửi to: “Con mẹ nó, đang ngủ ngon, ngã chết lão tử rồi!”

Tôi rớt cuộc thở phào, tiếng động vừa rồi là người này ngủ say, xoay người nên ngã xuống đất.

Chỉ là điện thoại tôi vẫn đang ngoài cửa, đang suy nghĩ xem làm cách nào để nhặt thì chợt nghe tiếng chuông điện thoại reo ầm lên.

Tôi căng như dây đàn, chọn lúc nào không chọn, lại chọn lúc này gọi điện, chết chắc rồi!

“Alo, là tôi đây, được, tôi gửi ngay đây.”

Thì ra là điện thoại của người trong phòng, tôi lau trán ướt đầm mồ hôi, thở dài trong lòng: Thật căng thẳng quá, điện thoại tôi để nhạc chuông Nhất Huyền Dân Tộc Phong mà quên búng mắt.

Tiếp đó người trong phòng đẩy cửa ra, một mùi hôi tanh nồng nặc lan tỏa tới. Tôi bịt kín miệng mũi, thầm nghĩ người này thật giống ác ma giết người trong phim, mùi hôi tanh trong phòng hẳn không biết là gì, có thể là thi thể bị hấn giết hay không?

Căn phòng hồ sơ khóa trái, cửa sổ còn bị phong kín, hôm nay tới không chuẩn bị trước, chắc chắn là không vào được, trước mắt tên quái nhân vừa đi ra ngoài, là cơ hội tốt nhất để tôi chuồn đi!

Nghĩ vậy, tôi liền rón rén nhặt điện thoại rồi đi sau hẳn một khoảng cách xa, chỉ hy vọng hẳn đi trong chốc lát mà không cần khóa cửa.

Trời cao phù hộ, người này mở xích sắt lâu 1 rồi không khóa lại, nhắm thấy hẳn đi được một lúc, tôi chạy thật nhanh từ chỗ ngoặt cầu thang ra ngoài.

Đúng lúc ra khỏi căn nhà, đột nhiên người kia dừng bước, tôi vội nhảy vào một thân cây để trốn, chắc là nhớ ra chưa khóa cửa, lo lắng quay đầu lại nhìn nhìn.

Lần này hẳn có quay lại cũng chẳng quan trọng, nhưng nhìn rõ mặt hẳn, thiếu chút nữa tôi hét lên thành tiếng. “Lão Vũ!!!”

.....

Tôi trở về ký túc xá, tu một hơi nửa chai rượu trắng, thất thần ngã xuống giường, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ.

Lão Vũ là phó lãnh đạo đoàn xe, tay nắm thực quyền, anh ta không thiếu tiền, vì sao lại sống trong căn nhà đã bỏ hoang 10 năm này?

Lại còn cố ý sống trong căn phòng đối diện phòng hồ sơ, còn nữa, cái mùi tanh hôi trong phòng là từ đâu mà ra?

Càng suy nghĩ tôi càng thấy trớ trêu, tới đoàn xe công tác đã hơn một năm, đầu tiên là phát hiện người đồng nghiệp tốt nhất là lão Đường đã chết 10 năm trước.

Bây giờ ngay cả lão Vũ là lãnh đạo trực tiếp cũng dính vào. Mà điều khủng bố nhất, anh ta là người hay quý xem ra chưa xác định được.

Tôi bin cái gì vậy? Chuyện gì cũng đổ lên đầu mình, chẳng lẽ những người khác trên thế giới này, đồng nghiệp, lãnh đạo của họ cũng giống tôi, đều là ma quỷ sao?

Tôi thật sự quá mệt mỏi, nhưng chẳng còn cách nào khác là phải chống cự đến cùng. Sư phụ Lưu Vân Ba đã nói rồi, chuyện chưa thể giải quyết, chuyến xe 13 này tôi vẫn còn phải lái!

Vuốt vuốt cái lắc trên tay, tôi thềm nhủ nửa tháng sau đi gặp Lưu đại sư, nhất định xin ông ấy nghĩ lại biện pháp, bất kể thế nào tôi cũng phải rời khỏi công ty này.

Thật lòng đến giờ tôi cũng không biết Lưu Thắng mập mà mình hay gặp là người hay là ma nữa, tôi chẳng tin ai vào lúc này cả.

Trời sáng, tôi lấy hết can đảm đi tới văn phòng của lão Vũ, lão Vũ đang ngồi trên ghế như thường lệ, thành thói uống trà, nghe radio.

Trông thấy tôi, lão Vũ cũng chẳng có biểu hiện gì khác thường, điều này làm tôi nhẹ nhàng thở phào, xác định là tối qua anh ấy không trông thấy mình.

Thấy tôi đi vào, lão Vũ tắt radio, cười nói: “Sao thế tiểu Lý, vẫn chưa yên tâm chuyện của cậu à, đừng nóng, tôi đã chuẩn bị hồ sơ rồi, lát nữa lên thành phố báo cáo tìm tài xế bên ngoài.”

Tôi lắc đầu: “Không cần đâu Vũ ca, xe này tôi sẽ lái tiếp, sau này hãy nói.”

Lão Vũ bán tín bán nghi, định mở miệng thì bảo vệ gõ cửa bước vào, nói với tôi: “Tiểu Lý, có người tìm cậu, đã chờ ở cửa nửa ngày.”

Tôi vốn không định nhiều lời với lão Vũ, vừa hay mượn cơ lui xuống. Dọc đường đi, tôi vẫn hồi tưởng chuyện tối hôm qua, con mèo chết, mùi hôi tanh, còn có gian phòng hồ sơ khóa kín.

Ra đến cổng, tôi dừng đứng nhìn, chợt tinh thần lại lập tức căng thẳng.

Người đến tìm tôi lại chính là bà lão lần đầu để quên sọt đồ ăn trên xe tôi!

CHƯƠNG 9: CUỘC GỌI KỶ LẠ

Trông thấy bà lão này, lòng tôi lại căng thẳng, nhớ đến lời lão Đường từng nói, ba tài xế gặp tai nạn, bà ta đều xuất hiện. Lão Đường là ma, vậy còn bà ta?

Bà lão này ngoài vẻ mặt quá nhiều nếp nhăn, thì cũng chẳng khác những bà lão bình thường khác là bao. Nhưng dù sao bà cũng là một trong nhóm người đầu tiên trên chuyến xe cuối ngày tôi lái, đêm đó còn nói mất câu với tôi, suýt nữa dọa tôi thất hồn lạc phách, cho nên ấn tượng rất sâu đậm.

Bà lão thấy tôi đứng ngây người ở cổng, lờm một cái, lớn tiếng mắng: “Còn thần người ra đó? Thằng bé này đầu óc chậm chạp quá, có bệnh mà không chữa!”

Tôi xấu hổ cười cười, theo bản năng lùi lại một bước: “Đại nương tìm con có chuyện gì?”

Thấy tôi lùi về sau, hiển nhiên bà lão không vui, hướng mặt tới, giọng nói đầy bất mãn: “Còn nhớ ta không? Thằng bé ngốc này không nhận ra người tốt à?”

Nghe câu này lập tức hỏa khí tôi bốc lên, chính bởi vì một câu trước đây của bà ấy mà tôi suýt nữa coi bác Lục là quý, được lắm, chưa tìm bà tính sổ thì bà đã tìm tới tôi.

“Đại nương, bà có nhận lầm người không ánh mắt bà còn chẳng được nhanh nhẹn nữa.”

Bà lão vừa nghe thì khom lưng nhặt một củ khoai tây trong sọt lên. Động tác của bà ta rất chậm, nhưng ngàn lần không ngờ tới chính là, bà dùng củ khoai đó để ném tôi.

“Bốp” một tiếng, củ khoai văng trúng đầu tôi, tôi ôm đầu đau đến chảy nước mắt, tức giận quát: “Cái gì vậy, bà lão này sao lại còn đánh người?”

Bà lão xách cái sọt lên, ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: “Cái thứ tiểu tử chưa từng trải lain nói hươu nói vượn!”

Tôi gồng cứng cơ bụng, nhưng trước mặt một bà lão lại chẳng thể làm gì. Thấy tôi ôm đầu không nói, bà ta lại chậm rãi: “Ăn củ khoai tây cho tỉnh táo, lão hôm nay chính là tới để cứu người. 15 tháng này, ban đêm đừng có đi làm, người phải trốn

trong phòng, trời có sập cũng không được ra ngoài, biết chưa?”

Tuy rằng thường ngày tôi ít nói, nhưng không phải loại người mặc cho người khác xâu xé, đặc biệt phản cảm với loại người như bà ta, vừa đấm lại vừa xoa. Bà mà có long tốt với tôi, thì tôi tốt với cha bà luôn.

Tôi không kiên nhẫn mà đáp trả: “Bà lão, bà ném khoai vào đầu tôi, xong lại nói là muốn cứu tôi, có phải bà bị lẫn rồi không?”

Bà lão nghe vậy, lại khom lưng nhặt khoai, vừa ném vừa nói: “Nhãi ranh, để cho đầu của người sưng một chút, còn hơn là đầu người bị người ta lấy mất!”

Lần này thì đã có chuẩn bị trước, tôi lùi lại mấy bước, né tránh dễ dàng. Bà lão ném trượt hai củ khoai, có vẻ chán nản, xách sọt rau củ từ từ bỏ đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Nhãi ranh không hiểu chuyện, ta mặc kệ!”

Thấy bà lão đi xa, tôi chạy ù ra gọi taxi đến phòng khám gần đó, bác sĩ hỏi sao đầu tôi chảy máu, tôi nói là bị ngã.

Trên đường về ký túc có gặp mấy đồng nghiệp, thấy đầu tôi quấn vải thì giả mù sa mưa hỏi han ân cần, tôi chẳng để tâm liến lướt qua. Đám đồng nghiệp này bề ngoài miệng lưỡi trơn tru, sau lưng thì chê cười tôi không biết chừng.

Mà cái bà lão này cũng thật quái lạ, chạy từ xa tới đây, ném tôi rách đầu rồi bỏ đi. Còn nói cái gì mà tối 15 tháng này ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa, Lưu Vân Ba đại sư đã dặn, 15 phải đến chỗ ông ấy cơ mà.

Tôi sờ cái lắc trên cổ tay, bình tâm lại, suy đoán táo bạo một chút, có lẽ bà ta với lão Đường giống nhau, đều là không thể tiếp xúc tôi, do kiêng kỵ cái lắc này?

Bằng không, hai người họ mất tích lâu như vậy lại chẳng hiểu sao đột nhiên xuất hiện.

Những tình huống liên tiếp gần đây khiến tôi chưa được ngủ ngon, quay về ký túc nằm ra giường đánh một giấc, trong đầu lại không ngừng được mà nhớ lại mấy chuyện phức tạp.

Đầu tiên là bà nói bác Lục không có trên xe, nói cách khác bác Lục là ma, sau đó lão Đường nói bà lão này lần nào tai nạn

xe cũng thần bí xuất hiện, như vậy bà ta cũng có thể là ma.

Sau đó, lão Đường nói với tôi Lưu Vân Ba đã chết cháy mười năm trước, là ma.

Rồi cùng lúc, bác Lục nói với tôi người 10 năm trước chết cháy là Lưu Khánh Chúc.

Bây giờ thì có thể thấy, lão Đường với Lưu Khánh Chúc là một phe, bác Lục với Lưu Vân Ba một phe, còn bà lão một mình một phe.

Thế rồi, bọn họ tự nói lẫn nhau đối phương là người chết. Thực sự quá phức tạp, những người này tôi đều đã gặp mặt, đều từng nói chuyện, đều cho tôi một cảm giác mờ mờ lung lung, khiến tôi không thể nào yên ổn.

Trước khi tới cái công ty này, tôi là một hán tử phóng khoáng, ấy vậy mà chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã biến tôi thành một kẻ thận trọng, nhát chết.

Đang suy nghĩ miên man, chợt có tin nhắn đến, là Bạch Phàm: “Hôm nay thứ 6 rồi, tối em ngồi xe anh về!”

Bạch Phàm luôn có một năng lực như vậy, lần nào nói chuyện với nàng, hoặc chỉ cần nhắn tin cũng đủ làm tôi thấy ấm áp, kéo tôi từ đáy vực sâu về với thực tại.

Tôi vui mừng cười tùm, nhắn nhanh hồi âm: “Được, đã mấy ngày không gặp, hẹn tối nay!”

Tiếp xúc với Bạch Phàm cũng không ít, đã cùng nhau đi ăn, đi xem phim, nhưng tôi vẫn chưa biết quan hệ của hai đứa là gì, rốt cuộc có tính là bạn trai của nàng không?

Thực ra thì việc có là gì của nhau hay không, tôi cũng không dám hy vọng, nàng xinh đẹp ưu tú như vậy, nếu đi theo tôi thì là lỗi nặng.

Ngày hôm nay nay quả thực quá mệt mỏi, nằm nghĩ nghĩ ngợi cuối cùng cũng thiếp đi. Không biết ngủ bao lâu, bản nhạc Nhất Huyền Dân Tộc Phong kéo tôi từ mộng mị trở về, có điều rất vui vì đó là điện thoại của Bạch Phàm.

Tôi ngái ngủ nhận cuộc gọi, cố gắng phát âm rõ ràng alo một tiếng.

“Lý Diệu, anh đang làm gì thế, có thể tới đón em không?”

Tôi nhìn đồng hồ, đáp: “Sao thế Bạch Phàm, giờ mới 8 rưỡi, 11h xe anh mới xuất bến mà.”

“Em biết, nhưng khu nhà em bị mất điện, em vẫn đang trên lầu 13, ngoài trời tối quá, em không dám xuống dưới.”

Tôi phát hiện, bắt đầu từ lúc mình lái chuyến xe 13 này, những sự việc trùng hợp liên xảy ra không ngừng.

Đầu tiên là số 2386 nơi Lưu đại sư ở chính là biển số xe của tôi, giờ lại đến Bạch Phàm ở lầu 13, là số tuyến xe.

Tôi sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng nói: “Không thành vấn đề, anh qua đón em ngay đây.”

Cúp máy, Bạch Phàm nhấn địa chỉ, tôi bật dậy sửa soạn một chút rồi đi ra ngoài.

Chuyện này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, trong lúc sợ hãi Bạch Phàm liền nhớ tới mình, theo tôi hiểu thì là thêm một phần tốt đẹp, có thể coi là anh hùng cứu mỹ nhân không?

Rất nhanh, tôi đánh xe tới tiểu khu nhà Bạch Phàm, đi lên mà lòng vẫn cứ suy nghĩ, nếu nàng giữ mình lại trong phòng uống nước thì sao? Trai đơn gái chiếc trong căn phòng tối om, tôi có nên tranh thủ thời cơ mà tiến thêm một bước?

Đang suy nghĩ thì Bạch Phàm gọi điện: “Lý Diệu, anh tới chưa?”

“Tới rồi, anh đang đi tới tiểu khu.”

“Vậ tốt quá, anh mau lên đón em, em sợ lắm.”

Nghe nữ thần nói vậy, bản năng bảo vệ trong tôi tức thì dâng lên, nói: “Đừng sợ, đã có anh đây, anh không sợ nhất là bóng tối, để anh lên lầu đón em!”

“Vậ được, nhanh lên, em chờ.”

Cúp máy, tôi hưng phấn lên tới đỉnh đầu, lần đầu tiên cảm thấy bóng đêm không hề vô dụng, còn giúp được mình một tay.

Khu nhà của Bạch Phàm là một khu chất lượng trung bình, ngoài hiên rất vắng vẻ, còn có cửa sổ nhỏ của các hộ gia đình.

Nhưng 9h tối, không có ánh đèn, tất cả đen thui một màu, tôi men theo ánh đèn flash vội vàng lên cầu thang.

Trong lòng đang háo hức, hai chân bước không biết mỏi, cũng chẳng thấy sợ hãi gì cả, loáng cái đã lên tới tầng 7, lúc này chợt Bạch Phàm lại gọi tới.

“Lý Diệu, anh tới chưa, em vừa tắm xong. Tới rồi thì chờ em ở dưới lầu một chút, em dọn dẹp xong hãy lên.”

Nghe Bạch Phàm nói, tôi chẳng hiểu ra sao: “Anh đã sớm tới rồi mà, 5p trước chẳng phải em gọi điện bảo anh lên lầu còn gì?”

Bạch Phàm im lặng một hồi, rồi mắng một câu: “Nghịch ngợm!”

Sau đó nhỏ giọng nói: “Lý Diệu, em nhất gan lắm, đừng có nói đùa làm em sợ. Vừa rồi em vẫn luôn ở trong nhà tắm, nào có gọi cho anh đâu!”

Nghe những lời Bạch Phàm nói, nhìn xung quanh bóng đèn vô tận, hai chân tôi liền cứng đờ!

CHƯƠNG 10: HỒ SƠ TÀI XẾ 10 NĂM TRƯỚC

Nghe ngữ khí nghiêm túc trong điện thoại của Bạch Phàm, tôi hít sâu một hơi. Rõ ràng 5 phút trước tôi nhận điện thoại của nàng, không thể nhớ nhầm.

Nhưng không phải nàng, vậy thì là ai gọi?

Đã trải qua nhiều chuyện kỳ lạ như vậy tâm lý tôi coi như vẫn bình tĩnh, chỉ là hai chân không ngừng run. Hiện giờ đã lên tới tầng 7 rồi, ở vị trí này đi lên cùng còn 6 tầng, đo xuống cũng 6 tầng. Huống hồ nếu giờ bỏ chạy, Bạch Phàm sẽ ra sao, nàng còn ở trong phòng, mặc kệ là ai gọi điện, mặc kệ có phải lừa gạt tôi lên lầu hay không, tôi cũng phải cứu nàng!

Tình huống hiện tại là kể cả biết rõ đây là cái rọ, tôi cũng chui vào. Rốt cuộc tôi không thể để Bạch Phàm chịu tổn thương được.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi cắn răng tiếp tục đi lên, tầng 8, tầng 9, rồi tầng 10...ban nãy đi một mạch lên tầng 7 chẳng biết mệt, giờ lại cảm thấy mỗi một tầng đều khó nhọc, mỗi bước chân như đeo chì.

Rốt cuộc đã lên tới rồi, tôi nhìn dãy phòng đánh số 13 mà trong lòng tưởng tượng ra đủ tình huống. Cửa phòng Bạch Phàm mở ra, bên trong có án nển.

Tôi cẩn thận ngó đầu nhìn qua một cái. Còn chưa kịp nhìn rõ gì thì một bàn tay đột nhiên thò ra túm chặt lấy tôi, cảnh này giống hệt lúc ở nhà Lưu Khánh Chúc, tôi la lên một tiếng, dùng sức hất tay ra.

“Bạch Phàm?”

Nhưng người túm tay tôi lại là Bạch Phàm, tôi đây người mờ hôi, nghi nghi hoặc hoặc nhìn nàng, nàng lại ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Anh cũng không tồi đấy, bị dọa như thế mà còn không chạy, vẫn dám lên đón em?”

Tôi đứng sững người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Bạch Phàm lại cười cười giữ chặt tay áo tôi nói: “Vừa rồi gọi điện là

em cố tình dọa anh, để thử xem anh có dám lên hay không, kiểm tra xem tư cách đàn ông thế nào.”

Tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là một trò đùa, cái gì mà không gọi điện, chỉ là nàng cố tình nói như vậy. Thần kinh căng như dây đàn của tôi rốt cuộc cũng buông lỏng, thở phào một hơi.

Cẩn thận nhớ lại một chút, mình đúng thật là khờ, điện thoại thì có nhật ký cuộc gọi, hơn nữa hai lần gọi, giọng nói đều là của Bạch Phàm, vậy mà cũng mắc mưu, chỉ số IQ và EQ đều thấp đến thảm hại.

Thấy tôi ghẹo đùa nửa ngày không lên tiếng, Bạch Phàm nhẹ giọng nói: “Đùa chơi chút, anh không tức chứ?”

Tôi lắc đầu thật nhanh: “Không có gì, là anh quá nhạy cảm, không sao thì tốt rồi.”

Nói chuyện với tôi Bạch Phàm vẫn luôn mỉm cười, có thể thấy nàng rất hài lòng với biểu hiện của tôi. Quen với nàng thời gian chưa lâu, nhưng nàng đối với tôi đúng là rất quan trọng, nếu ai hỏi người tôi tin tưởng nhất hiện tại, chính là Bạch Phàm.

Đọc đường đi tâm trạng Bạch Phàm rất vui, nói chuyện không ngừng, tôi cảm giác vượt qua được bài kiểm tra này, tình cảm hai đứa đã tiến thêm một bước.

.....

Mấy ngày tiếp theo tôi đều xuất và về bến đúng giờ, kỳ quái là mấy ngày liền đặc biệt yên tĩnh. Từ lần trước đột nhiên xuất hiện, lão Đường lại biến mất vô tung vô ảnh, bác Lục và bà lão kia cũng chẳng thấy đâu.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng tôi vẫn luôn lẩn tránh, cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, thậm chí mấy ngày nay yên bình là do tác dụng của cái lắc tay.

Nhắc đến cũng kỳ quái, lúc nhận cái lắc từ tay Lưu Vân Ba đại sư, nó màu đen tuyền, vậy mà mấy ngày nay nó dần chuyển sang màu đỏ thắm.

Tôi nghĩ bảo bối đúng là biết biến hóa.

Chớp mắt đã tới 15 âm lịch, tôi hạ quyết tâm giờ tan tầm sẽ đi tìm Lưu Vân Ba đại sư, bất luận là tốn bao nhiêu tiền cũng

phải cầu xin ông ta nghĩ cách để tôi rời khỏi công ty này.

Chuyến xe cuối ngày, những chuyện tà môn, đối với tôi đã quá đủ rồi.

Có điều, trong lòng tôi vẫn đang dây dưa một việc, đó là rốt cuộc trong phòng hồ sơ của căn nhà hoang kia, có chứa bí mật gì?

Sáng sớm, lão Vũ gọi cho tôi nói thành phố đã xem xét lái chuyển đêm quá vất vả, sợ tôi mệt nên đã thuê thêm một tài xế bên ngoài, cùng tôi thay phiên nhau lái, mấy ngày nữa sẽ đến nhận việc.

Tôi cười khổ một hồi, đây cũng chẳng phải tin tức tốt lành gì, tài xế đến để chia ca với tôi, chứ không phải tôi không cần lái nữa.

Nếu đã như vậy, còn không bằng tự tôi lái, việc này căn bản không phải vấn đề mệt hay không mà là tự nhiên cuốn thêm một người vô tội vào.

Buổi trưa ở nhà ăn, tên mập ngồi gần tôi, tôi với tiểu tử này giao tình thường ngày chỉ là những cái gạt đầu. Tôi rất phản cảm với hắn, nếu nói sâu xa, hắn chính là một kẻ tiểu nhân về ngoài đôn hậu.

“Lý ca, tối nay tôi làm đầy tháng cho con trai, tới uống rượu đi.”

Quả không ngoài dự đoán, ý này quá rõ ràng, cả công ty đều biết tôi chạy chuyển đêm, còn mời tôi uống rượu, đây đơn thuần là muốn tôi đưa tiền mừng.

“Mập, tôi làm ca đêm, cậu cũng không phải không biết, tôi không đi được!”

Tên mập nghe vậy thì cười hì hì: “Biết anh làm ca đêm, xin lão Vũ cho nghỉ buổi đi, anh ấy cũng tới, chúng ta cùng vui vẻ.”

Những lời này đột nhiên khiến tôi hưng phấn: “Lão Vũ cũng tới?”

Lần trước lén vào nhà hoang ai dè lão Vũ trông coi, chưa vào được gian phòng hồ sơ kia, đêm nay anh ta đi uống rượu, chẳng phải là một cơ hội tốt sao?

Nghĩ vậy tôi móc 500 tệ trong túi ra đưa cho tên mập: “Huynh đệ, tôi quả thật không đi được, anh cầm tạm tiền mừng.”

Thấy 500 tệ, tên mập sừng sốt, hai mắt sáng lên, thực chất với giao tình của tôi và hắn, chỉ mừng 200 là được, không nghĩ tới tôi vừa rút ra 500 tệ.

Tên mập cao hứng nhận tiền, tôi ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Huynh đệ, có thể giúp tôi một việc nhỏ không?”

Tên mập cất tiền vào túi, gạt đầu lia lịa: “Lý ca, có việc gì đệ có thể làm, ca cứ nói.”

“Hôm nay bạn gái tôi tổ chức sinh nhật, tôi phải ở bên nàng. Có điều ngày nào lão Vũ cũng kiểm tra lịch trình của tôi, cậu cũng biết là xin nghỉ thì bị trừ lương. Vừa hay tối nay lão Vũ đi uống rượu, tôi muốn nhờ cậu giúp rút nhiều cho lão một chút, tốt nhất là chuốc lão say bí tỉ, cứ làm sao cho lão về muộn.”

Tên mập nghe vậy, mắt híp thành đường kẻ, nhìn tôi thâm tà, vừa cười vừa nói: “Đệ hiểu, phụ nữ làm sinh nhật là cơ hội hạ thủ tốt nhất, việc này ca cứ giao cho đệ, đảm bảo chuốc không say không về. Đêm nay ca cứ hưởng thụ xuân nồng đi, nhưng nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”

Thấy việc nhờ vả thành công, tôi liền thuận miệng đu theo hắn mấy câu.

Tiệc đầy tháng con tên mập là 7h tối, tôi ăn cơm trưa xong liền về sớm để chuẩn bị, lão Vũ đi ăn tiệc nhất định sẽ khóa cửa, tôi đã thấy cái khóa kia, là một cái xích lớn một đầu có khóa.

Tôi đến tiệm sắt thép, mua một cái kìm cộng lực lớn, một cây xà beeng, một cái đèn pin. Đừng nói là một cái khóa, ngay cả két sắt cũng phá được.

Từ 6h tối tôi đã ở khuôn viên công ty lượn mười mấy vòng, theo dõi lão Vũ tận 3 tiếng đồng hồ, đến 9h lão mới rời công ty.

Tôi vội chạy nhanh ra căn nhà hoang, cạy cửa rồi tiến vào. Bởi đã từng tới đây một lần nên tôi biết vị trí phòng hồ sơ, không dám chậm trễ, chạy thẳng lên phòng đầu đông tầng 2.

Cũng giống như lần trước, càng đi gần tới căn phòng, mùi tanh hôi càng nồng nặc, hun khiến đầu tôi choáng váng, không biết là cái mũi lão Vũ có vấn đề gì không, như vậy mà vẫn ngủ được.

Cũng may đã chuẩn bị trước, chỉ chưa đầy 10 phút tôi đã phá được khóa cửa phòng hồ sơ.

Soi đèn pin vào bên trong, phòng hồ sơ bám đầy bụi bặm, ngoài một tủ hồ sơ cùng một cái bàn gậy chân thì chẳng có gì khác. Nơi này đã hoang phế cả chục năm, phòng nào cũng trống rỗng, thật không nghĩ tới trong phòng hồ sơ này vẫn còn lưu trữ tài liệu.

Bí mật của lão Đường nhất định là nằm trong đống hồ sơ này, tôi kéo ngăn tủ phủ đầy bụi, bụi xộc vào mũi khiến tôi ho sặc sụa một lúc.

Đồ vật trong ngăn tủ không nhiều lắm, thứ đầu tiên là ba tập hồ sơ đặt một bên, tôi tiện tay cầm lên một cái. Đang định mở ra xem thì đột nhiên tên Mập gọi điện, tôi thất kinh, nhất định bên kia đã có chuyện!

“Alo, Lý ca, đệ phải báo cho ca một tiếng, lão Vũ vừa mới uống hai chén, liền nói để quên thứ gì đó, vội vội vàng vàng trở về, đề giữ thế nào cũng không được.”

“Lão đi lúc nào?”

Tên mập xấu hổ cười cười: “Đi được nửa tiếng rồi, đoán chừng cũng sắp về tới nơi. Đệ đã sớm muốn gọi điện cho ca, nhưng khách khứa cứ chúc rượu liên tục, giờ mới rảnh tay được.”

Không đợi hắn nói xong, tôi vội cúp máy, tôi biết địa chỉ nhà hắn, tới đây cũng chỉ mất nửa giờ chạy xe, lão Vũ hẳn là sắp về đến nơi.

“Mau chạy thôi!” Tôi cất hồ sơ vào túi áo, nhanh chóng đóng nhãn kéo tủ, sập cửa chạy như điên ra ngoài.

Tôi cắm đầu cắm cổ bước thật nhanh qua khoảng sân công ty, không may lại đụng trúng người lão Vũ.

“Lý Diệu, cậu vội vã đi đâu vậy?”

Tôi chột dạ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn lão một cái, dưới ánh trăng mờ mờ, tôi cảm thấy mắt lão cực kỳ giống sát nhân biến thái trong The Saw.

“Không có gì Vũ ca, tôi sắp phải xuất bến rồi.”

“Ừ, đi đi, chú ý an toàn!”

Lão Vũ nói xong vỗ vỗ vai tôi rồi đi về hướng tòa nhà. Tôi quay đầu nhìn lại, đúng là lão đang đi về hướng tòa nhà bỏ hoang.

Cửa đã bị tôi cạy, tuy không bắt được tận tay, nhưng phỏng chừng có dùng đầu gối mà suy nghĩ cũng đoán được là tôi làm.

Nhìn đồng hồ, đã 10h50, không có thời gian suy nghĩ nhiều, mau xuất bến.e

Có lẽ do hôm nay là rằm, người đi xe nhiều bất thường, thường ngày chỉ mười mấy người, hôm nay đã chật kín nửa xe.

Lúc xe chạy tới gần đập chứa nước, có một người mắc tiểu cứ xin tôi xuống xe một chút, theo quy định thì xe không được dừng đỗ giữa chừng.

Có điều ở đây hoang vắng, chẳng có xe cộ, tôi liền dừng xe lại cho anh ta xuống. Lúc ngồi chờ, tôi nhớ ra tập hồ sơ lấy được, liền mở ra xem.

Trong hồ sơ có ba chương, nhìn thì có vẻ là tư liệu về ba tài xế năm xưa gặp nạn. Chương đầu tiên là Đường Hiện Sinh, người Tri Bác, Sơn Đông, đã lái xe 15 năm, vô tình lao xe xuống hồ chứa nước, trên xe có 30 người.

Chương thứ hai, tài xế tên là Vương Khải, người Thanh Đảo, Sơn Đông, kinh nghiệm lái xe 13 năm, vô tình lao xe xuống hồ, trên xe có 28 người.

Chương 3 là tài xế tên Hùng Uy, người Tế Nam, Sơn Đông, kinh nghiệm lái xe 13 năm, cũng vô tình lao xe xuống hồ, trên xe có 25 người.

Xem xong 3 chương hồ sơ, người đi tiểu đã trở lại, tôi ném tập hồ sơ sang một bên, khởi động xe.

Đọc đường đi, tôi luôn suy nghĩ ba chương hồ sơ này chẳng có gì là bí mật, vậy chẳng lẽ bí mật kia nằm ở hai tập hồ sơ còn lại?

Liếc mắt một cái ba chương hồ sơ, trong lòng cân nhắc: quái lạ, ngày 3 tài xế xảy ra chuyện, sao trên xe đều đông người như vậy?

Nhìn đến hàng chữ nhỏ ở góc phải hồ sơ, trên đó có bốn chữ được tô đậm: “Nhiều người chớ chớ”

Bốn chữ này, có cảm giác rất quen thuộc, hình như đã nghe được ở đâu đó. Tôi đột nhiên nhớ ra đã nghe ở đâu, chính là lần đó đi tìm Lưu Khánh Chúc, hắn có gào lớn: “Nhiều người chớ...” phía sau tôi không nghe rõ.

Không sai, câu hắn nói chính là ‘nhiều người chớ chớ’, vì sao hắn lại muốn nhắc nhở như vậy?

Nhìn qua gương chiếu hậu, một xe này có đến 27, 28 người, đây là lần chở nhiều người nhất từ khi tôi lái xe tới nay.

Lại tò mò nhìn xuống hồ sơ, vừa thấy khiến tôi hồn phi phách tán, trên hồ sơ, ngày ba tài xế gặp nạn đều là ngày 15 âm lịch!

Tôi toát mồ hôi lạnh, định dừng xe lại để lấy bình tĩnh thì đúng lúc này phanh lại không nhạy, tôi giẫm mạnh phanh, xe thì cứ như con trâu điên phóng cực nhanh về phía hồ nước.

CHƯƠNG 11: ĐỒNG NGHIỆP MỚI

Phanh thì không nhạy, xe không có dấu hiệu giảm tốc cứ lao thẳng đến hồ chứa nước, chết người hơn đó là cả tay lái cũng không nhạy.

Đây là lần tôi cảm thấy sợ hãi nhất từ khi sinh ra tới giờ!

Chân đạp chết phanh, hai tay không ngừng đánh lái, nhưng chiếc xe như tự có chủ ý, cứ liều mạng lao về phía hồ.

Các thôn dân trong xe cũng ý thứ được điều không đúng, bắt đầu nhao nhao lên, vài phụ nữ trẻ bắt đầu khóc, giọng khóc tru tréo, có thể so sánh với heo chọc tiết.

Thực ra ngày từ lúc phát hiện phanh và tay lái không nhạy, trong tiềm thức tôi đã tìm đường sinh tồn. Hôm nay thời tiết nóng bức, tất cả cửa sổ xe đều mở, chỉ cần tặc lưỡi, tôi hoàn toàn có thể nhảy ra ngoài trước khi xe lao xuống hồ.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua não tôi một giây không hơn.

Tuy trời sinh tôi không hay giao thiệp, nhưng bản tính không xấu, nếu trong lúc then chốt này, tài xế bỏ chạy, cả xe sẽ chết chắc.

Cơ trưởng là người nhảy dù cuối cùng khi máy bay gặp sự cố, thuyền trưởng cũng không rời khoang lái khi tàu chìm. Tôi tuy chỉ là một tài xế xe bus, chẳng có tương lai, bị người khinh rẻ, bị nói là vô học bất tài, nhưng lương tâm làm người tôi có đầy đủ.

Đạp chứa nước Đường Oa Tử không có ai quản lý, hoang phế đã lâu, trên bờ chỉ cắm một hàng rào gỗ tượng trưng, tôi biết chỉ cần nhìn thấy nước là xong đời!

Đúng lúc xe gần đâm vào hàng rào thì đột nhiên tôi cảm nhận được phía sau có một lực kéo rất lớn.

Lực kéo này mạnh đến nỗi như một bàn tay khổng lồ túm chặt lấy thân xe, khiến toàn bộ hành khách ngã nhào về phía trước theo quán tính. Tất cả ngã lăn lóc, nhưng thật may là khi chỉ còn cách mép nước chưa đến nửa mét thì xe ngừng!

Tay tôi nắm vô lăng mà run lên bần bật, tim đập như muốn nhảy ra ngoài. Không chết!!!

Dừng một lát, tôi xác định xe tương đối ổn định, liền dùng gạt đề trụ phanh lại, mở cửa sau, hô to: “Xuống xe, đừng chen lấn, từ từ xuống!”

Thấy cửa xe mở, hành khách nào còn để ý lời tôi nói, ủa ra như ong vỡ tổ, khiến chiếc xe bắt đầu rung đưa.

Tim tôi nghẹn tới cổ họng, muốn lớn tiếng hô bọn họ đừng xô đẩy, nhưng do căng thẳng quá mức mà chẳng thốt nên lời.

Cho đến khi người khách cuối cùng xuống xe, tôi rút cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, chân giẫm chết phanh vẫn còn run run, tê bì gần như mất tri giác.

Tôi thử từ từ dịch chân phanh, xe không di chuyển, liền thật cẩn thận bò xuống từ ghế lái, đúng vậy, là bò. Tôi đã chẳng còn chút sức lực nào, ngoài bò ra thì không thể làm gì khác.

Bò lết ra khỏi xe, tôi nằm vật xuống vệ cỏ, cảm thấy bầu trời sao đêm nay xinh đẹp lạ thường.

Các hành khách sợ hãi đã sớm chạy hết lên trên đường, thất thàn nhìn tôi và cái hồ chứa nước. Nhưng không một ai đi tới đỡ tôi dậy, không một ai!

Tôi nằm thờ một hồi lâu rồi loạng choạng đứng dậy, gọi điện cho lão Vũ. Nghe thấy chuyện kinh hồn bên này, lão bên kia đầu dây cũng lắp bắp.

1 tiếng sau, lão Vũ mới dẫn mấy người đến, đưa cả tôi và chiếc xe về.

Ngày hôm sau, thợ sửa xe đến kiểm tra rồi báo cáo khiến tôi hoàn toàn sững sờ. Xe không bị gì, tất cả bình thường, không hề có một trục trặc nhỏ nào.

Tôi thất thàn ngồi ở văn phòng lão Vũ, lão Vũ ngậm điếu thuốc, ánh mắt u sầu nhìn tôi: “Lý lão đệ, ở lại đây chút nhé.”

Tôi gạt đầu, nhỏ giọng hỏi: “Vũ ca, hành khách trên xe có sao không?”

Lão Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ, hút hơi thuốc: “Không sao, đều chỉ xây xát nhẹ, không chết người là không sao rồi.”

Vừa nói dứt lời, tròng mắt lão Vũ đảo một cái, nghiêng đầu ngó tôi, nhỏ giọng: “Lão đệ, ở đây không có người ngoài, cậu nói thật với tôi đi, tối qua cậu uống rượu đúng không?”

Tôi bất đắc dĩ cười nhạt: “Vũ ca, hơn 1 năm tôi tới công ty, anh đã bao giờ thấy tôi uống rượu lái xe chưa? Chưa kể tuyến xe là tuyến cuối ngày, tôi vẫn còn muốn cái mạng này.”

Nghe tôi nói vậy, lão Vũ bắt chéo chân, đẩy tờ hóa đơn trên bàn tới: “Theo lời cậu nói, tôi đã bảo anh Lưu kiểm tra, còn cố ý gọi thêm hai người thợ, mẹ nó ngay cả đĩa xe tôi cũng bắt họ kiểm tra, đều nói không có trục trặc gì!”

Thấy tôi không nói gì, lão Vũ lại thở dài: “Lão đệ, cậu là người thành thất nhất trong đội, ấn tượng của tôi về cậu luôn tốt, cứ cho là anh đây tin cậu, nhưng xe không có trục trặc gì, lại lao vào hồ chứa nước, cậu bảo tôi phải báo cáo thế nào lên trên?”

Hiện giờ tôi chẳng có tâm trạng bàn luận chuyện viết báo cáo với lão Vũ, trong lòng chỉ nghĩ phải mau đi tìm Lưu Vân Ba đại sư, cái hẹn gặp tối qua, vì sự cố này mà đã trễ.

Tôi hạ quyết tâm, cho dù táng gia bại sản, cho dù dung quần lót đội đầu cũng sẽ không nói gì.

Tôi cảm nhận được sâu sắc sự kinh hoàng của chuyến xe cuối ngày này, nó lớn hơn so với tưởng tượng nhiều, bởi ngay trong khoảnh khắc đó, tôi đã ngửi thấy mùi vị tử vong.

Thấy tôi chẳng để tâm đến lời mình nói, lão Vũ buột miệng chửi: “Cậu..con mẹ nó.” Sau đó bất đắc dĩ phát tay: “Được rồi, cậu về đi. Nhưng nhớ nghỉ ngơi mấy ngày, chiều này tôi gọi tài xế chia ca tới, cậu về nhà chỉ ngủ thôi, đừng làm gì cả, biết chưa?”

Tôi không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng, vừa lúc này thò Lưu Thắng cùng tên mập đi tới. Mập vừa trông thấy tôi thì chạy nhanh đến, ôm chầm lấy vai tôi, ngưng trọng nói: “Sao rồi Lý ca, nghe nói tối qua ca thiếu chút nữa lao xe xuống hồ nước à?”

Không thể không nói tên mập này lấy tiền để đổi đãi, đây tháng con hấn tôi vừa mừng 500 tệ là liền đối với tôi như người nhà. Tôi nhỏ giọng trả lời: “Không sao, tại đường xấu thôi.”

Tên mập vẫn muốn nói, nhưng tôi cố ý tránh qua một bên, tiếp tục bước. Hiện giờ tôi chẳng cảm động trước bất kỳ sự quan tâm nào, tối qua chết hụt, không có nghĩa là ngày sau sẽ

trường thọ, một phút chưa được gặp Lưu đại sư là một phút tôi chưa an lòng.

.....

2386 đường Hoài Viễn.

Lại lần nữa đi vào khu nhà này, vẫn như cũ là trong lòng đầy mong đợi, vẫn là dáng vẻ cũ kỹ của tiểu khu, tường đen sì bong tróc.

Còn có, ông lão mù kia nữa!

Ông lão giống như nửa tháng trước tới đây, ngồi ngoài cổng phe phẩy quạt. Biết rằng khi ông ta mở mắt nhìn sẽ rất đáng sợ, tôi không muốn kinh động, liền cố bước nhẹ vào trong. Chưa bước vào tới nơi thì phía sau có tiếng gọi.

“Há, có phải là tiểu ca lần trước đến tìm Lưu Khánh Chúc không?”

Gọi tôi không phải ai khác mà chính là đại tỷ lần trước dẫn đường cho tôi tìm Lưu Khánh Chúc.

“Đại tỷ, là tôi đây. Có điều lần này tôi không đến để tìm ông ấy.”

Chẳng muốn dây dưa với chị ta, tôi đáp xong liền cúi đầu tiếp tục đi. Nhưng chị gái có vẻ còn chưa muốn tạm biệt, tôi chayn nhanh mấy bước rẽ vào cổng tò vò.

Chị ấy có vẻ rất thân thiết với Lưu Khánh Chúc. Nhưng Lưu Khánh Chúc đã chết cháy 10 năm trước, vậy chị ta là cái thứ gì?

Nháy mắt đã lên tới lầu 3 nhà Lưu Vân Ba đại sư, nhưng tiếc là dù tôi gõ cửa thế nào cũng không có phản ứng.

Ước hẹn là gặp đại sư giờ tan tâm ngày 15 âm, nhưng tối qua sau khi xảy ra chuyện, thật sự là hai chân tôi mềm nhũn, đi không nổi. Dù có nói thế nào đi nữa, tôi cũng là người lỡ hẹn, giờ này đại sư không có nhà cũng là điều bình thường.

Ra khỏi tiểu khu, không ngờ đại tỷ kia vẫn còn đứng ở cổng, thấy tôi thì chạy tới, cười hì hì: “Cái cậu này cũng gấp gáp quá, tôi nói còn chưa hết câu đã không thấy đâu rồi.”

Không nghĩ chị ta vẫn chờ mình, tôi còn đang phân vân thì chị nói tiếp: “Sáng nay lúc ra ngoài, Lưu Khánh Chúc nói với tôi

hôm nay cậu sẽ tới, bảo tôi chuyển lời cho cậu!”

Tôi nghe vậy thì sửng sốt: “Cái gì, ông ta nói với chị hôm nay tôi sẽ đến?”

“Đúng vậy, còn bảo tôi chuyển cho cậu bốn chữ: gõ cửa chờ mở!”

“Gõ cửa chờ mở?”

Tôi lặp lại 4 từ, mặt đầy nghi hoặc nhìn chị ta. Đại tỷ không nói gì, nhìn tôi cười rồi đi qua hầu hạ ông lão mù.

Đọc đường quay về ký túc xá, tôi vẫn luôn suy nghĩ trong đầu. Lần đầu tới, Lưu Khánh Chúc nói một câu ‘nhiều người chờ chờ’, mà tối hôm xảy ra chuyện chính là hôm tôi chờ nhiều khách nhất, chỉ là trùng hợp thôi sao?

Quay về công th, lão Vũ gọi điện cho tôi nói tài xế mới cuối giờ chiều sẽ đến, hơn nữa còn sắp xếp tôi và anh ta ở cùng nhau. Gặp việc ma quỷ muốn lấy mạng, tôi đương nhiên không muốn người vô tội bị vạ lây, liền thẳng thắn từ chối lão Vũ.

Nhưng lão Vũ cứng như đá, nói gì cũng không suy chuyển, sống chết bắt tôi phải chia ca với người này. Cuối cùng chỉ bảo tôi nhận chặn gối cho người mới rồi cúp máy cái rụp.

7h tối, quả đúng là có người mới đến ký túc xá, người này chỉ cao chừng 1m60, người béo như cái bình gas di động.

Nhưng anh ta khác với tên mập giáo hoạt ở đội xe, gương mặt hiền lành, không phải gương mặt cười xu nịnh, vừa nhìn đã thấy không thành thật.

Tên mập lùn vào phòng thấy tôi đang nằm trên giường thì vội tới bắt tay: “Chào người anh em, anh là Lý Diệu đúng không, tôi là đồng nghiệp chia ca với anh, tên Lục Nhất Hoàn!”

Tôi nằm trên giường còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ta nắm tay, vội rụt về, lạnh lùng nói: “Từ đâu ra vậy, tuyến xe 14 này anh không lái được đâu!”

Lục Nhất Hoàn thấy tôi mặt lạnh vẫn không xấu hổ mà lại cười: “Người anh em, tôi lái được mà, tôi đã lái taxi 5 năm, 5 năm lái xe tải, lần này tới đây là dự định lái 5 năm xe bus.”

Xem ra tên này cũng là cố chấp, một chốc một lát đuôi không đi được, tôi đành chẳng quan tâm đến hắn nữa.

Thấy thời gian không còn sớm, tôi rời giường mặc quần áo, vội vàng chạy đến nhà Lưu Vân Ba đại sư.

Không may là Lưu đại sư vẫn không có nhà, tôi ngồi xồm chờ ngoài cửa, chợt ngửi thấy một mùi tanh hôi.

Tìm ráo dác xung quanh, cuối cùng phát hiện, mùi hôi bốc ra từ cái lể tôi đeo trên tay. Tháo nó xuống nghiêm túc nhìn, hạt châu vẫn là mà đỏ thắm, nhưng quái lạ là chất liệu lúc trước rất cứng, giờ lại mềm nhũn, sờ lên còn có đàn hồi.

Tôi bật đèn flash điện thoại chiếu gần xem xét thì sợ đến toát mồ hôi hột. Cái lể tay bắt đầu thối rữa!

Nhớ tới câu nói đùa của em họ: “Con người của người để ngoài không khí chỉ được nửa tháng!”, tôi hít vào một hơi khí lạnh, cố gắng trấn định tinh thần, cất cái lể vào túi, đợi lát nữa gặp Lưu đại sư sẽ hỏi cho rõ.

Lo lắng bất an chờ đợi đến tận 12h đêm cũng không thấy ông ấy về, tôi bất đắc dĩ phải quay lại công th.

Mới vừa về ký túc, còn tưởng mình đi nhầm phòng, sàn nhà sạch bong, chăn chiếu gấp gọn gàng, mấy thứ tôi vứt tùy tiện dưới đất cũng được dọn hết. Đang kinh ngạc thì Lục Nhất Hoành đẩy cửa vào: “Người anh em sao giờ này mới về à, tôi cũng vừa về.”

Tôi ngạc nhiên, nhìn đồng hồ hỏi: “Giờ đã gần 1h sáng, anh làm gì mà giờ mới về?”

“Tôi đi lái xe, vừa tan tầm này.”

Tôi nghe anh ta nói thì hoảng sợ: “Cái gì? Anh chạy xe số 13? Anh lấy chìa khóa đâu ra?”

Nhất Hoành cười hì hì: “Chiều này đội trưởng Vũ đưa cho tôi.”

Tôi thở dài, vốn định xử lý xong chuyện của mình sẽ đuổi anh ta đi, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tên mập này vừa tới liền lái chuyển xe đầu tiên luôn.

Cuối cùng vẫn là chậm một bước, tôi lau mồ hôi, lo lắng hỏi: “Hôm nay anh lái, khách có đông không, có xảy ra chuyện gì không?”

“Chẳng có việc gì lạ cả. Cả một đường chẳng bị tắc, chỉ là hôm nay chẳng có khách nào.” Tên mập vừa cười ha hả vừa nói, đương nhiên ngày đầu được lái, tâm trạng anh ta rất vui.

Tôi nghe vậy thì thở dài trong lòng, tôi qua suýt nữa thì tôi kéo cả đống người xuống hồ, việc này có lẽ đã được truyền cả thôn Đường Oa Tử, hôm nay không ai dám ngồi xe là chuyện dễ hiểu.

Tên mập mở tủ quần áo định thay đồ thì đột nhiên nghĩ ra gì đó, nói: “Đúng rồi, cũng không phải là không có khách nào, mà lúc quay về từ xưởng giấy, tôi mới phát hiện thật ta có một khách.”

Tôi ngạc nhiên: “Tại sao quay về mới phát hiện?”

Tên mập thông thả nói: “Lúc đi không để ý, vừa quay về thì có người gõ cửa xe, là một bà lão, để quên sọt rau củ trong xe.”

Tôi vừa nghe thì lập tức biến sắc, trong lòng thầm kêu một tiếng: “Hỏng rồi!”

CHƯƠNG 12: ÁN MẠNG Ở TẦNG 1

Thấy tôi biến sắc, Lục Nhất Hoành hỏi: “Sao thế người anh em?”

Tôi căng thẳng: “Bà lão lấy sọt xong có nói gì với anh không?”

“Có nói mấy câu, tôi thấy bà ta đi lại vất vả, nên đỡ xuống xe, bà liền khen câu biết điều!”

Tiểu Lục nói xong còn cười ngượng. Tôi khinh thường nhìn hẳn một cái, anh đặc ý cái rắm, bà lão này là người hay quý anh không biết đâu.

Tiểu Lục này tuy đầu óc đàn độn nhưng bản chất rất lương thiện, trong cái xã hội đầy bụi bặm này, người tốt như vậy thật hiếm.

Bây giờ anh ta lái xe, cũng gặp bà lão, giống như tôi, vận mệnh đã buộc chặt vào với chiếc xe cuối ngày số 13. Tôi nghĩ, sẽ tìm cơ hội để nói rõ cho anh ta...

Sáng sớm hôm sau, lão Vũ ra thông báo trong group đội. Chúng tôi qua đợt đánh giá hoạt động toàn thành phố, được bầu là tập thể tiên tiến, có nhiều tài xế cũng được bình chọn là cá nhân tiên tiến, mỗi người được thưởng 500 tệ.

Xem cái tin này tôi chẳng có hứng thú, không phải tôi không có tinh thần tập thể, mà là những thành viên được bình chọn toàn là mấy tai to mặt lớn, chọn việc nhẹ nhàng.

Tôi chạy chuyến đêm hàng ngày, mang sinh mệnh ra đặt cược, chỉ vì không nói mấy câu xu nịnh ngu ngốc, mà ngay cả khen thưởng bằng miệng cũng chẳng có.

Đây là thực trạng xã hội đối với những người trung thực, hiền lành.

Đám tài xế được thưởng đương nhiên là rất vui, bắt đầu tâm bốc trong đội.

“Vẫn là do Vũ ca dẫn dắt tốt, vinh dự này của tôi có một nửa, còn một nửa là của Vũ ca.”

“Bình chọn tập thể tiên tiến một quý mới có một lần, tài lãnh đạo của Vũ ca đúng là sánh ngang với Jack Ma.”

.....

Sánh ngang với Jack Ma? Tôi nghe mấy câu nịnh hót này mà suýt bật cười. Một lãnh đạo cả ngày chỉ ngồi chơi xơi nước, nghe radio, lại được tung lên mây xanh.

Có vẻ lão Vũ cũng hơi xấu hổ, trả lời một câu: “Ai da Lưu Thăng, tôi làm sao so sánh được với Jack Ma.”

Vừa mới cảm thấy ít ra lão Vũ cũng có chút sĩ diện, thì không ngờ câu tiếp theo của lão là: “Nhưng so với Lưu Cường Đông thì cũng ngang cơ.”

Tôi cũng mất hết hứng thú, thôi thì tắt cái group không biết xấu hổ này đi. Vừa mới định ném điện thoại qua một bên thì có người đề nghị tổ chức một bữa liên hoan chúc mừng.

Lão Vũ cũng là tay ham ăn uống, lập tức đồng ý, cuối cùng hẹn nhau, tối nay tổ chức tiệc bò nướng BBQ ở sân công ty. Tôi chẳng có hứng thú tiệc tùng với đám người này, nếu lão Đường không phải là ma, bầu bạn với tôi thì tốt biết mấy.

Hiện giờ thì phóng tầm mắt ra toàn công ty, đông người như thế nhưng chẳng có ai gọi là bằng hữu của tôi.

Lục Nhất Hoàn vừa tới hôm qua, thấy công ty được khen thưởng, còn tổ chức liên hoan thì ngây ngô nói với tôi: “Người anh em, đơn vị mình là tập thể tiên tiến, tối nay liên hoan, đúng dịp tộ có thể làm quen với từng người.”

Tôi cười lạnh: “Lục lão đệ, nhắc anh một câu, trong công ty đều là lão bánh quẩy dai nhách, cho dù bọn họ bán anh thì cũng khiến anh thấy vui.”

Hắn lại càng ngây ngô: “Người anh em, tôi cũng không phải là heo, bán tôi làm gì?”

Vừa nghe câu này, tôi đi đến kết luận la tiểu tử này thiển cận nên chẳng muốn dài dòng, cúi đầu sắp xếp chăn gối.

Lục Nhất Hoàn thấy tôi không nói gì, đến bên giường giúp tôi dọn dẹp cái bàn, nói: “Lão ca, mặc kệ, dù sao thì tôi thấy anh là người tốt.”

Thấy tôi không có phản ứng, hắn nói tiếp: “Cha tôi có mình tôi là con trai, trên tôi có 5 tỷ tỷ, ở nhà tôi là thứ 6, từ nhỏ đến

lớn đều gọi là tiểu Lục, sau này anh gọi tôi tiểu Lục là được rồi.”

Nói xong lại cười ha hả.

Tôi ừ một tiếng, không nói. Trong lòng thầm nghĩ: số cha người cũng thật khổ, đẻ 5 vịt giò, cuối cùng mới được thằng con trai thì lại có chỉ số thông minh như này.

Sắp xếp xong, chúng tôi đi xuống nhà ăn. Đi qua khoảng sân công ty, trông thấy hai đồng nghiệp đang bê một chiếc đồng hồ lớn vào tòa nhà văn phòng, lão Vũ đứng cạnh liên tục chỉ tay: “Đặt nó ở sảnh tầng 1, cẩn thận cẩn thận, cái đồng hồ này đắt tiền lắm đấy.”

Lúc đi ngang qua người lão Vũ, tôi hỏi: “Vũ ca, ở đâu ra cái đồng hồ lớn thế?”

Lão Vũ cười tít mắt, đặc ý nói: “Chẳng phải vừa được bầu là tập thể tiên tiến sao, cái đồng hồ là do đích thân sếp tổng của tập đoàn giao thông công cộng tặng.”

Tôi nhìn kỹ cái đồng hồ này, đây là một cái đồng hồ quả lắc bằng đồng, kiểu dáng giống thời dân quốc, nhìn qua cũng thấy đã cũ rồi.

Không nghĩ nhiều, tôi liền nói: “Vũ ca, cái đồng hồ cũ như thế rồi mà còn mang tặng, hơn nữa tặng đồng hồ là không may mắn, sếp tổng nghĩ gì vậy?”

Lão Vũ nghe thế liền biến sắc, nghiêng con mắt nhìn tôi một cái: “Cậu con mẹ nó lông còn mọc chưa dài, biết cái gì mà nói!”

Sau đó giải thích bằng giọng kích động: “Chữ chung (trong tiếng Hán thì chung là thời gian, là đồng hồ, mà từ tặng đồng hồ nó đồng âm với từ tang lễ, cho nên người Trung Quốc rất kiêng kỵ việc tặng nhau đồng hồ) có thể hiểu là chung cuộc, là rốt cuộc, ý của sếp tổng là rốt cuộc chúng ta đã là tập thể tiên tiến, ông ấy rất hài lòng!”

Lời này của lão Vũ đúng là cả vú lấp miệng em, lạnh đạo ư, phần lớn đều đi lên bằng mồm mép. Tôi chẳng buồn tranh cãi với lão, liền gật đầu rồi cùng tiểu Lục tới nhà ăn.

Buổi tiệc BBQ thịt bò đang được chuẩn bị nhộn nhịp, rất nhiều nhân viên nhà ăn đang ngồi xiên thịt bò, tiểu Lục trông thấy

mà cứ nuốt nước bọt ừng ực, đẩy tay tôi, nói: “Người anh em có thể uống mấy chai bia?”

Tôi vừa nhai cơm vừa nói: “Hai chai là vừa, ba chai là say, bốn chai thì phun.”

Tiểu Lục nghe vậy thì cười ngặt nghẽo, nói: “Anh là người Đông Bắc sao? Trong phòng tôi thấy rất nhiều vỏ chai, còn tưởng anh là ma men chứ.”

Tôi lấy chiếc đũa chỉ chỉ ra hiệu hấn bé mồm, rồi nhỏ giọng nói: “Tiểu Lục, hiện giờ ta là bạn cùng phòng, lại cùng lái một chuyến xe, có chuyện này tôi phải công bằng với anh.”

Tiểu Lục ngừng cười, nghiêm túc: “Anh nói đi.”

“Chuyến xe 13 cuối ngày mà hai ta lái, không phải người thường có thể lái được. Nó đã từng xảy ra chuyện, những hành khách trên xe lúc nửa đêm đó, nếu có thể không nói chuyện thì đừng nói, nhất là bà lão để quên sọt rau kia.”

Nói xong những câu này, sợ hấn không hiểu, lại nhỏ giọng gần từng chữ: “Đã từng xảy ra chuyện!”

Tiểu Lục gấp một miếng thịt mỡ, nghiêm túc gật gật đầu: “Người anh em, chúng ta đều là người lớn, anh không cần phải nói quá chi tiết, ý của anh tôi hiểu. Ca đêm đường không dễ nhìn, nói chuyện với khách sẽ gây phân tâm mất an toàn, có điều anh yên tâm, tôi lái xe lâu năm, kỹ thuật phải nói là chuẩn cmn chính!”

Nghe hấn nói vậy, tôi đã hoàn toàn bất lực với tên Tiểu Lục mặt trước mắt. Sống ba mươi mấy năm, ngu như vậy chỉ có hấn là số một.

Ăn cơm trưa xong, tiểu Lục và mấy tài xế không có chuyến bị gọi đi chuẩn bị cho buổi liên hoan.

Mấy ngày liền chưa gặp Lưu Vân Ba đại sư, trong lòng tôi không yên ổn, đặc biệt là chiếc lắc mà đại sư đưa cho tôi đã bắt đầu thối rữa.

Mặt trời vừa lặn, tôi lại chạy đến 2386 đường Hoài Viễn, dọc đường đi chỉ thăm cầu nguyện cho Lưu Vân Ba ở nhà.

Cụ ông lòa vẫn như cũ ngồi ở cổng tiểu khu, chỉ có tỷ tỷ kia là không thấy xuất hiện. Tôi vội vàng đi vào lên lầu 3, không ngờ Lưu Vân Ba lại đang đứng ngoài cửa.

Thấy tôi đi lên, Lưu đại sư cười hiền hòa, giác quan thứ sáu nói tôi, mình được cứu rồi!

Vào trong nhà, tôi thuật lại buổi tối quỷ dị hôm 15 cho đại sư nghe. Lưu Vân Ba chậm rãi rảo bước trong phòng, nghe tôi kể xong thì cười nói: “Chuyện này của cậu đã rất nghiêm trọng, xe không trục trặc gì là điều tất nhiên. Mà là cái đập nước tà ám muốn thế mạng!”

Tôi gật đầu thật mạnh: “Đại sư, cầu xin đại sư đừng chỉ nói vậy, nhất định phải nghĩ cách để tôi không phải lái chuyến xe này nữa. Lần trước chỉ sém chút là tôi biến thành cái xác lên báo rồi!”

Lưu Vân Ba khoát tay: “Đã sớm nói với cậu, chuyến xe này một khi đã gặp thì khó mà dứt ra được. Tôi cho cậu cái lắc tay này chính là để chặn tai họa, tôi đoán sau tai họa lớn như vậy, nó đã bị tà ám ăn mòn mất rồi.”

Tôi lại gật đầu, thì ra là có chuyện như vậy, chẳng trách chuỗi hạt châu này bắt đầu hư, thì ra là nó cứu tôi một mạng mà đã hấp thu tà ám.

Tôi đưa cái lắc cho Lưu đại sư, lo lắng nói: “Cái lắc này đã phé, sau này tôi phải làm sao bây giờ?”

Lưu đại sư nghe xong thì giống như lần trước, xoay người đi vào phòng ngủ, chỉ lát sau lấy ra một tấm vải trắng đầy vết máu, đưa cho tôi nói: “Cậu buộc tấm vải này vào cửa nhà Lưu Khánh Chúc trên lầu 8.”

Tôi vừa nghe 3 chữ Lưu Khánh Chúc thì đầu ong lên một tiếng: “Cái gì? Buộc vào cửa nhà Lưu Khánh Chúc?”

“Ừ, không sao đâu, hấn không ở nhà, cậu dính vào quỷ chết đuối 10 năm trước, trùng hợp là lão đông tây này 10 năm trước cũng chết cháy, ta nghĩ lại biện pháp dùng hai bên đối nghịch một chút, sau này cậu lái xe sẽ không xảy ra chuyện nữa!”

Tôi lập tức hiểu ra, gật gật đầu, cẩn thận nhận tấm vải dính máu đi lên trên lầu. Nhà Lưu Khánh Chúc tôi đã lên một lần, là ở giữa tầng 8.

Đứng ở trước cửa nửa ngày không dám động thủ, tôi sợ lại giống lần trước, đột nhiên có cánh tay vươn ra túm lấy mình.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, run run buộc tấm vải vào then cửa, rồi chạy thật nhanh.

Đã gặp được Lưu Đại Sư, mảnh vải máu cũng đã buộc chặt, trong lòng tôi rốt cuộc cũng khá hơn, chẳng quan tâm đến lão Vũ can ngăn, tôi vẫn đành hoảng đánh xe ra khỏi bến.

Tuy rằng lúc đi ngang đập chứa nước, tim vẫn đập thình thịch, nhưng còn tốt là cả một đường bình an vô sự. Đêm trước tôi suýt xảy ra chuyện, đã nhiều ngày chẳng ai dám ngồi xe từ thành phố, trên đường lái chiếc xe trống qua xưởng giấy còn thấy mấy đám thôn dân đánh xe bò về nhà.

Nghĩ lại cũng đúng, suýt nữa thì mất mạng, tôi thật đã khiến cho họ bị bóng ma trong lòng.

Quay về công ty, trong sân đèn đuốc sáng trưng, hẳn là đã uống được ba tuần bia. Ngoài những gì còn lại trên bàn tiệc, nhiều người đã đứng ngả đứng nghiêng, thậm chí có người còn chui vào gậm bàn mà ngủ khò khò.

Tiểu Lục thấy tôi về thì chạy ra tóm lấy: “Đã về rồi à, nào nào nào, hai anh em ta cạn ly.”

Tôi bị hấn kéo vào bàn lão Vũ, lão Vũ giờ đã say đến ăn nói lộn xộn, lúc thì gọi người này là lão đệ, lúc sau lại gọi là lão ca, rồi lát nữa lại gọi là lão thúc.

Lại uống hết một tuần bia, tiểu Lục đứng dậy đi toilet trong tòa nhà văn phòng, quay về cười hì hì nói với lão Vũ: “Vũ ca, cái đồng hồ hôm nay mang tới không ổn, chết rồi, quả lắc cũng chẳng chạy.”

Lão Vũ trừng mắt, tay chỉ về hướng văn phòng, nói: “Không có khả năng, đây là chính sếp tổng tập đoàn tặng cho ta, cậu uống nhiều mắt quáng gà rồi.”

Tên Mập nghe vậy thì lão đảo đứng lên, nhìn lão Vũ rồi lại nhìn văn phòng: “Vũ ca, bụng tôi cũng căng cứng rồi, nhân tiện đi toilet, để tôi xem xem.”

Nói xong tất cả cười ầm lên.

Việc xấu hổ khi đi tiểu của tên mập nổi tiếng cả công ty, thường ngày ban đêm ven đường không có toilet, ai mắc tiểu sẽ chọn đại gốc cây hay góc tường, riêng hẳn sợ bị nhìn thấy kể cả toilet ở xa cũng cố nhịn.

Tên mập rời đi, chúng tôi tiếp tục uống.

Không bao lâu, đột nhiên nghe Á một tiếng, giọng kêu thảm này khiến đám tửu quỷ trong sân đều tỉnh người.

Chúng tôi vội vàng chạy vào tòa nhà văn phòng, nơi tiếng hét phát ra. Chỉ thấy Lưu Thăng đang run rẩy co người một góc trong đại sảnh, tay chỉ vào cái đồng hồ.

Thuận theo hướng đó nhìn lại, trên mặt đồng hồ có một vết máu lớn, phía trước có người quỳ gục đầu, máu me be bét, hiển nhiên là không sống nổi.

Nhìn cái dáng dấp này, thì đúng là tên mập vừa đi wc.

Đúng lúc tất cả đang kinh hãi không nói nên lời thì từ chỗ ngoặt ở đại sảnh có một người đi ra, mồm mắng một câu: “Đã nửa đêm nửa hôm, con mẹ nó ai còn kêu la?”

Chúng tôi quay lại, trông thấy rõ người này thì ai nấy càng thêm kinh hoàng tột độ, đây không phải ai khác mà chính là tên mập, có hai tên mập???

CHƯƠNG 13: NGƯỜI GỬI QUÀ

Trông thấy hai tên mập, chúng tôi cả kinh, toàn thân đổ mồ hôi hột, có người sợ quá la lên một tiếng rồi chạy mất.

Cuối cùng vẫn là lão Vũ mở miệng đầu tiên: “Cậu là mập, vậy người kia là ai?”

Lão Vũ chỉ tay vào cái xác quỳ trước đồng hồ. Tên mập nghe vậy thì bước tới nhìn, rồi sợ đến ngồi bệt xuống đất, cứ dùng chân đẩy người về phía sau: “Đây...đây con mẹ nó là ai, sao lại mặc quần áo giống tôi?”

Hôm nay tên mập mặc áo phong trắng, quần ngố màu xanh, đi giày vải Bắc Kinh, mà cái xác quỳ dưới đất này cũng ăn mặc y như vậy, thậm chí hoa văn trên áo còn y hệt nhau.

Lão Vũ cau mày, lấy điện thoại ra gọi cảnh sát. Sau khi cảnh sát tới, ngả cái xác trước đồng hồ ra, lúc này chúng tôi mới nhìn rõ mặt. Không phải là tên mập!

Người này tuy quần áo và dáng người giống hệt tên mập, nhưng khuôn mặt lại khác xa nhau. Cảnh sát cho người lấy khẩu cung Lưu Thắng, anh ta đứng dậy đi toilet sau tên mập chỉ vài phút, là người đầu tiên phát hiện sự việc.

Cảnh sát niêm phong hiện trường, tra hỏi từng người một, vất vả mất 3 ngày mới dỡ bỏ phong tỏa.

Mấy hôm nay chuyện có người chết đã lan truyền âm ỉ trong công ti, lão Vũ ngày thường hay được nịnh nọt thì hôm nay đã chẳng có ai bên cạnh. Người tinh táo đều hiểu được, xảy ra chuyện lớn như vậy, lão Vũ ắt phải chịu trách nhiệm liên đới.

Tôi đến phòng tài vụ để hoàn tiền, lúc đi qua phòng lão Vũ thì gặp mặt lão.

“Vũ ca, anh đi đâu vậy?”

Lão Vũ đã không còn vẻ mặt sung sướng như hôm trước, gặp tôi thì gật đầu chào đầy buồn bã: “Ừ, đi vớt cái đồng hồ kia đi.”

“Cảnh sát có kết luận chưa? Người này cũng đâu phải người công ty ta.”

Lão Vũ thở dài: “Thật tà môn, người này là tự sát, chính mình đập đầu vào cái đồng hồ mà chết.”

Tôi hít sâu một hơi: “Người này...mắc bệnh tâm thần à? Mà sao lại mặc đồ giống hệt tên mập, tới công ty ta mà chết?”

“Ai mà biết. Phía cảnh sát nói, anh ta là người thôn Hồ Yêu Sơn, hai hôm trước bỏ nhà đi biệt tích.”

“Hồ Yêu Sơn? Chẳng phải là thôn liền kề trước thôn Đường Oa Tử sao?”

Lao Vũ gật đầu, hung hăng nói: “Mà mặc kệ, cậu với tôi cùng xuống đại sảnh vứt cái chuông ma ám này đi.”

Tôi ừ một tiếng, liền đi cùng lão xuống tầng 1. Lão Vũ gọi thêm tiểu Lục và lão Lý lái xe số 7, bốn người cùng nâng, nhưng cái đồng hồ bất động!

Hôm trước lúc chuyển phát nhanh đưa nó tới đây, chỉ hai tài xế là bê được vào sảnh, giờ 4 người lại chẳng thể nhúc nhích? Lão Vũ chống eo, mắng: “Con mẹ nó thật tà môn, cái đồng hồ cùng lắm mấy chục cân, sao không nhấc lên được?”

Tiểu Lục nghe vậy thì nói nhỏ: “Đúng là rất tà môn, Vũ ca, anh có nhớ tối đó tôi đi toilet về còn nói với anh, cái đồng hồ bị chết ở 2h, thế mà giờ quả lắc lại chạy, mấy ngày này văn phòng bị niêm phong, chẳng ai động đến nó, chẳng lẽ cảnh sát lại sửa?”

Lão Vũ lắc đầu: “Cảnh sát lấy đâu con mẹ nó thời gian rảnh mà sửa.”

“Cứ ngả nó ra cái đã, ngả ra thì dễ bê hơn.”

Chúng tôi đứng hết sang một bên, dùng sức đẩy, nhưng rõ ràng nhìn cái đồng hồ không nặng lắm mà giờ phút này nó như một ngọn núi, chẳng đẩy được một li nào. Lão Vũ bực mình, bảo tài xế đứng cạnh: “Lão Lý, đi lấy hai cây xà beng, nâng không được, đẩy không ngã thì ta cạy nó lên.”

Lão Lý gật đầu, chạy ra ngoài lấy đồ. Tôi thấy lão Vũ cau mày, đánh bạo hỏi một câu: “Lão Vũ, tôi vẫn chưa hiểu vì sao sếp tổng lại tặng cái đồng hồ cũ này?”

Lão Vũ thở dài, đầy ẩn ý nói: “Khụ, bên phía tập đoàn gửi tin, nói đồng hồ này không phải do họ tặng.”

“Hả?” Tôi và tiểu Lục cả kinh, đồng thanh la lên một tiếng.

“Sếp tổng đang ở Mỹ, ta vẫn luôn suy nghĩ là rốt cuộc thì tên vương bát đản nào tặng cái đồng hồ này?”

“Shipper chuyển phát nhanh nói, là tập đoàn giao thông công cộng thành phố gửi tới? Lý Diệu, ban ngày cậu không có chuyến, rảnh thì đi tìm shipper kia hỏi giúp tôi xem.”

“Được, lát nữa tôi đi.”

Đang nói chuyện thì lão Lý cảm xà beng vào, lão Vũ và tôi nắm hai cái bắt đầu cạy cái đồng hồ. Gạch men xung quanh đều bị cạy lên, nhưng mà bất luận cạy thế nào, cái đồng hồ cũng như mọc rễ, không chút sứt mẻ.

Nâng bất động, đẩy không đổ, cạy không lên!

Bận rộn cả buổi sáng, mấy người đều mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại, chỉ có cái đồng hồ là khí định thần nhàn. Lão Vũ bực mình vung chân đá nó một cái, mắng: “Cái thứ ma quỷ, con mẹ nó mọc rễ ở đây à?”

Lão Lý lau mồ hôi nói: “Vũ ca, tôi đoán không nhầm thì oan hồn tên mập kia ám cái đồng hồ này nên không động được. Tôi có biết một tiên sinh, rất lợi hại về mặt này, hay là để tôi tìm ông ấy xem cho?”

Lão Vũ gạt đầu: “Được, gọi ông ta đi, hết bao nhiêu tiền qua tài vụ lấy, cứ nói là mua động cơ mới.”

“Vậy được, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho tiên sinh.”

Cả buổi sáng tốn công vô ích, chúng tôi hoàn toàn từ bỏ ý định di chuyển cái đồng hồ, liền giải tán ai làm việc nấy.

Ăn cơm ở nhà ăn xong, tiểu Lục nói muốn cùng tôi đi tìm shipper kia. Hai giờ chiều, chúng tôi tìm được công ty giao hàng kia, tên là Scud.

Mặt bằng công ty này không lớn lắm, bên trong chất cả đống hàng cao lên tới trần, có hai phụ nữ tầm 30 đang kiểm kê số lượng. Tôi tiến lên hỏi: “Đại tỷ, xin hỏi một chút, mấy hôm trước ai là người giao hàng đến trạm giao thông công cộng đường Trường Tân?”

Người phụ nữ mặc đồng phục xám cột tay, tùy tiện ném một món hàng, ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Nhìn thế này mà kêu đại tỷ?”

Tôi nghe thế thì sửng người, vội vàng sửa lại: “Ai da, là tôi lỗi mồm, người đẹp, xin phiền cho tôi gặp shipper hôm ấy, có việc cần.”

Người phụ nữ nhếch mép cười thành tiếng, chỉ tay vào người đang ngồi trong phòng, nói: “Là tiểu tử đang vắt chân kia kìa, hàng ở phố Trường Tân đều là hẩn giao.”

Hai chúng tôi đi vào, thanh niên đang vắt chân rung đùi thấy người lạ vào thì vội bỏ chân xuống, hỏi: “Hai người tới lấy hàng?”

“Không phải lấy hàng, hai chúng tôi là tài xế trạm giao thông công cộng, mấy hôm trước có cái đồng hồ lớn anh đem tới, muốn hỏi một chút, rốt cuộc là ai gửi.”

Người thanh niên nghe vậy thì gật đầu: “Món hàng đó là tôi giao, nhưng nơi gửi là từ quận khác, chỉ nói là của tập đoàn giao thông công cộng tặng, chứ không nói tên người gửi.”

Tôi nói: “Vậy có cách nào biết được người gửi nó không?”

Anh ta do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Không viết tên người gửi, chuyện này là chuyện riêng tư cá nhân.”

Người thanh niên nói xong đảo tròn mắt một vòng, sau đó nói: “Có điều, người chuyển món hàng này tới đây là anh em của tôi, tôi có thể hỏi cho anh, nhưng mà cần có gì đó, đúng không nhỉ?”

Tiểu Lục mặt ngu ra: “Gì đó là gì?”

Tôi xua tay bảo hẩn đừng nối chuyện, móc một tờ tiền trong túi ra: “Vậy phiền tiểu ca hỏi thăm một chút, càng sớm càng tốt.”

Cậu thanh niên đảo mắt nhìn trái phải, giật vội tờ tiền nhét vào túi: “Được, anh để lại số điện thoại, tôi sẽ hỏi sớm cho.”

Làm xong chuyện, tôi và tiểu Lục quay về công ty, vừa hay gặp tiên sinh được lão Lý mời tới tìm ma. Tiên sinh đội mũ đen, mặc áo choàng đen, đi giày đen và cầm một chiếc ô cũng màu đen.

Tiên sinh đi vào trong sân, tay cầm la bàn phong thủy dò dò khắp nơi, lão Vũ và đám người chúng tôi cun cút đi theo sau.

Đi tới tòa nhà hai tầng đằng sau văn phòng, cũng chính là tòa nhà bỏ hoang, tiên sinh ngẩng đầu nhìn ngắm nửa ngày, rồi

nói với lão Vũ: “Cái tòa nhà này bỏ hoang, sao không đập đi, phong thủy tốt đều bị nó phá hết rồi.”

Đối với chuyện về tòa nhà hai tầng này, tôi đặc biệt hứng thú, phòng hồ sơ trên tầng 2 chứa ba tập hồ sơ bí mật về lão Đường, tôi mới chỉ trộm ra một tập. Vẫn còn hai tập trong đó, chưa có thời gian tính toán thì đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“À, trong tòa nhà cất một ít động cơ, đượ dùng để làm kho chứa đồ.”

Lão Vũ nói dối!

Cái tòa nhà bỏ hoang này cửa chính bị khóa chặt, chưa có ai vào trong xem, lão Vũ nói vậy, người khác đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Chỉ có tôi là khác, tôi đã tự mình vào đó, tòa nhà này ngoại trừ căn phòng hồ sơ thì những phòng còn lại đều trống trơn.

Tiên sinh gật đầu, lại cầm la bàn vòng ra tòa nhà văn phòng phía trước, cau mày, dùng tay xoa xoa 8 mặt của cái la bàn.

“Tiên sinh nhìn ra cái gì?”

Ông ta không trả lời lão Vũ, sai bước đi qua, chúng tôi theo sát ông ấy vào đại sảnh lầu 1.

Đối diện cửa vào là cầu thang giữa tòa nhà, cái đồng hồ được đặt ở mép tường bên phải cầu thang. Tiên sinh nhìn cái đồng hồ hồi lâu, gật gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cuối cùng quay ra nói: “Cái đồng hồ này từ đâu ra?”

Lão Vũ đáp nhanh: “Không biết ở đâu ra, mấy hôm trước được gửi qua đường chuyển phát nhanh tới đây.”

Tiên sinh cau mày, chậm rãi nói: “Thứ này rất lợi hại, người thường không trấn được nó, chỉ có ta, thay bằng ai khác đều không được.”

“Vậy đại sư làm ơn giúp đỡ, bốn người chúng tôi chẳng xê dịch được nó.”

“Đêm nay ta phải ở lại đây, các người đi mua một con mèo đen vệt, phải đen tuyền, không được có một sợi lông khác màu!”

Lão Vũ vội vã gật đầu: “Được được, còn cần gì nữa không?”

“Tạm thời không cần, trong nay có ký túc xá không? Cậu là sếp, đêm nay cũng đừng rời đi, có hiệu quả hay không đều trông vào tối nay.”

“Được, đêm nay tôi ở đây. Lý Diệu, tiểu Lục đêm nay có ca, tôi sẽ ở tạm phòng hai cậu tối nay.”

Tôi gật gật nói không thành vấn đề, trong lòng tự nhủ: lão Vũ, anh thật giỏi giả vờ, thường ngày anh ngủ ở tầng hai tòa nhà hoang, anh cho rằng tôi không biết ư?

Tất cả được sắp xếp xong xuôi, mọi người ai làm việc nấy, tôi với lão Vũ đi chợ mua mèo đen, lão Vũ còn sợ nó là mèo nhuộm lông, tắm rửa cho nó mấy lần rồi mới ôm về công ty.

Trời tối thật nhanh, 9h, tất cả tài xế đều tan ca, trong sân công ty chỉ còn có tôi, lão Vũ, lão Lý và tiên sinh áo đen.

Nhìn bộ dạng tiên sinh rất tự tin, tay chống ô, một tay ôm con mèo, bảo chúng tôi lần lượt về phòng, không có việc gì thì đừng ra.

Quay về ký túc, lão Vũ vẫn không yên tâm, cứ chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Hôm nay tiểu Lục chạy xe, tôi với lão Lý ngồi xem TV.

Nửa đầu buổi đêm trôi qua bình an, lão Vũ rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống giường tiểu Lục, chợp mắt.

Đúng 2h sáng, đột nhiên tiếng chuông điện thoại nhất huyện dân tộc phong vang lên, khiến tôi và lão Vũ giật mình. Là tiểu Lục gọi về.

“Mau tới đại sảnh lầu một, xảy ra chuyện rồi!”

Ngữ khí tiểu Lục căng thẳng, hiển nhiên không phải chuyện gì tốt lành, tôi và lão Vũ vội vàng xỏ dép chạy xuống lầu.

Tiểu Lục đang khùng hoảng đứng ở cạnh cửa đại sảnh lầu 1, thấy chúng tôi tới thì vội chạy ra đón. Cũng giống như mấy hôm trước, phía trên đồng hồ có một vệt máu, một người quỳ trước mặt, sớm đã chết.

Là tiên sinh mặc đồ đen!

Lão Vũ bảo tôi báo cảnh sát, tôi lấy điện thoại ra thì thấy có một tin nhắn chưa đọc. Là tiểu ca làm bên chuyển phát nhanh kia nhắn tới: “Lão ca, thông tin kiện hàng anh nhờ tôi tìm đã

hỏi được rồi. Địa chỉ gửi là 2386 đường Hoài Viễn, người gửi là Lưu Vân Ba!”

CHƯƠNG 14: HỒ YÊU SƠN

Chỉ mới chưa đầy mấy ngày, đã có hai người chết trước mặt cái đồng hồ! Chuyện này được lan truyền rất nhanh, khiến trạm giao thông công cộng của chúng tôi nổi tiếng toàn thành phố.

Mạng xã hội bàn tán về chuyện này rần rần, việc đồng hồ giết người được rất nhiều người bịa đặt, gắn với các sự tích cổ xưa tung lên mạng.

Chẳng được mấy ngày, trên tập đoàn liền cho người xuống thu hồi lại bằng khen tập thể tiên tiến. Cái trạm giao thông công cộng thường ngày chẳng gây chú ý với người dân, bỗng chốc đứng ở đầu sóng ngọn gió dư luận.

Mấy ngày nay lão Vũ chạy như con thoi, chạy tới chạy lui thành phố, trạm tổng, cục cảnh sát, cơ bản là mông còn chưa chạm vào cái ghế văn phòng của mình. Cái ly uống trà hàng ngày của lão rốt cuộc đã phủ một lớp bụi.

Sau khi tiên sinh áo đen chết, đại sảnh tầng 1 liền bị niêm phong, nhân viên ở đây chỉ có thể ra vào bằng hai bên hiên nhà.

Bên cảnh sát vốn là định mang cái đồng hồ đi, nhưng cũng rơi vào hoàn cảnh như chúng tôi, đó là nâng bất động, đẩy không ngã, cây không lên. Bởi vì việc này, cấp lãnh đạo công an thành phố cũng xuống mấy lần, nhưng đều bất lực quay về.

Cuối cùng có người đưa ra ý kiến là cho nổ nó, nhưng nếu cho nổ sẽ gây ảnh hưởng không tốt, nên vẫn là quyết định phong tỏa khu vực, chờ điều tra rõ sự việc rồi mới xử lý.

Cái tin tiểu ca shipper gửi cho tôi vẫn lưu trong máy, nếu không có cái tin này, sẽ chẳng ai tin cái đồng hồ giết người này là do Lưu Vân Ba, người tôi luôn tin tưởng gửi tới.

Cái đồng hồ giết người đã thành sự thật, Lưu Vân Ba này rất cuộc là không thể tin!

Hiện giờ tôi chẳng có tâm tư suy nghĩ vì sao ông ta lại gửi cái đồng hồ ma ám này cho công ty, mà chỉ lo nửa tháng nay tôi

gặp ông ta nhiều lần, sẽ rước lấy mầm tai họa cho chính mình. Cái lắc tay màu đen, tấm vải dính máu, mặc kệ lão ta muốn làm gì, tôi vẫn xác định chắc chắn mình ngu xuẩn đã để lão sai khiến.

Nhiều ngày sự việc liên tiếp chồng chất, chẳng liên hệ gì với Bạch Phàm, sáng nay nàng có nhắn tin tới hỏi thăm tôi. Tôi lo nàng sợ hãi, không nói rõ chuyện mình gặp phải, mà chỉ nói là hai người kia tự sát.

Bạch Phàm nói nàng phải đi công tác Thâm Quyến mấy ngày, lúc nào về sẽ mời tôi đi ăn, đương nhiên là tôi rất vui.

Nhưng hiện giờ, một chút tâm trạng nói chuyện yêu đương tôi cũng không có. Nằm trên giường, tôi gom những người gần đây gặp lại, từng bước phân loại, tính toán, kết quả chỉ như một cuộn dây rối rắm, mức độ phức tạp của sự việc đã hoàn toàn vượt qua khỏi tầm kiểm soát.

Thấy tôi cả ngày ủ dột, tiểu Lục bảo tôi nghỉ ngơi, để hẳn chạy thay cho mấy hôm. Mấy ngày nay tôi bị sốc khá lớn, cũng ít nhiều được an ủi bởi sự quan tâm của tiểu Lục.

Buổi tối thật sự là buồn chán, tôi mua mấy lon bia để giải sầu, lúc về thì gặp ngay lão Vũ đang ngồi trong phòng bảo vệ. Thấy tôi, lão Vũ dặn dò bảo vệ mấy câu rồi đi tới: “Ai da tiểu Lý, công ty sắp loạn hết lên rồi mà cậu lại có chuyện vui à?”

Tôi ngại ngùng lắc đầu: “Vui về gì, gần đây nhiều chuyện quá, mượn men để dễ ngủ thôi.”

“Vậ hả, đúng lúc tôi cũng đang đầy bụng chán đời, hai anh em ta làm vài lon!”

Lão Vũ cùng tôi đi lên phòng, mỗi người một lon bia, một túi lạc. Không đợi cụng ly, lão Vu tu một hơi hết nửa lon, quệt miệng, hung hăng mắng: “Con mẹ nó, tôi sống gần 50 năm rồi, đây là lần đầu chịu nỗi oan lớn thế này.”

Hàng ngày ở công ty lão Vũ được tâng bốc, đứng lên hàng đầu, nên việc hai người chết lần này tuy rằng không phải có liên quan trực tiếp, nhưng xảy ra trên đất của lão, cái nòi này lão phải gánh.

“Vũ ca, tôi hỏi được người gửi đồng hồ rồi, tên là Lưu Vân Ba, anh có quen không?”

Lão Vũ bất đắc dĩ lắc đầu: “Cảnh sát cũng đã hỏi tôi về cái tên này, tôi con mẹ nó căn bản là làm gì quen biết, mấy năm nay ở bên ngoài vâng vâng dạ dạ, cũng không đắc tội nhân vật nào.”

Tôi biết lão Vũ này có bí mật, chỉ riêng việc lão sống ở đối diện phòng hồ sơ, đã không phải chuyện đơn giản rồi.

Nếu lão đã không muốn nói thì tôi đành phải nghĩ cách để giải quyết vấn đề: “Nào Vũ ca, uống!”

Lão Vũ tâm trạng buồn chán, lại một ngụm hết nửa lon.

“Vũ ca, không có lửa thì làm sao có khói, anh thử nghĩ kỹ lại xem, chắc chắn là có chuyện gì.” Tôi vừa khui bia, vừa nói nhảm.

Lão Vũ đặt lon bia cái cạch xuống bàn, hai mắt lim dim: “Thực sự là không đắc tội ai, nếu nói là có chuyện, cũng là chuyện đã 10 năm trước.”

Vừa nghe câu này, lập tức tinh thần tôi phấn chấn, từ ngày lái chiếc xe số 13 này, tôi vẫn băn khoăn chuyện tai nạn 10 năm trước, bây giờ muốn thoát khỏi, ít nhất phải biết được ngọn nguồn người tốt kẻ xấu.

Tôi đưa lon bia cho lão Vũ, giả vờ lãnh đạm hỏi một câu: “Ba vụ tai nạn ở hồ chứa nước 10 năm trước tôi có biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lão Vũ cầm lon bia lên: “Haiz, không liên quan tới chuyện đó, mà là 10 năm trước tôi đã gặp yêu quái ở Hồ Yêu Sơn.”

“Cái gì? Yêu quái?”

Lão Vũ cụng lon với tôi một cái, lại làm một hơi hết 1/3, thờ hờn hển: “Năm chín mẩy tôi còn chưa làm lái xe, hồi đó có thâu một mảnh đất ở Hồ Yêu Sơn, trong khi cày bừa vụ xuân thì đào được một đồng tiền hổ vằn!”

“Đồng tiền hổ vằn? Đó là đồ cổ, là chuyện tốt mà.”

Lão Vũ nóng nảy: “Chuyện tốt cái rắm!”

“Lúc trước tôi cũng nghĩ là đồ cổ này đáng giá, càng nghi là dưới đất có mộ cổ gì đó, liền tìm một nhóm trai tráng, cứ buổi tối không có ai liền xuống ruộng đào bới.”

Nói tới đây, lão Vũ giống như nhớ ra gì đó thương tâm, vừa nói vừa thờ dài: “Chúng tôi đào khắp khu ruộng, đúng là mẹ

nó đào ra một đường hầm, mấy anh em tính toán rồi đi xuống.”

Tôi nghe đến nhập thần, phát hiện khố mắt lão Vũ đỏ hoe, nâng bìa cùng ông ta uống một hớp. Lão Vũ dừng một hồi rồi nói tiếp: “Đường hầm vừa dài tối, nhưng vì lòng tham, chúng tôi đốt lửa, cầm xẻng cứ xông về phía trước. Kết quả phát hiện ra, đáy con mẹ nó là một cái hang yêu quái, một ổ yêu quái. Chúng tôi quay đầu bỏ chạy, lúc chạy lão Tam vấp ngã một cái, trực tiếp bị chúng ngoạm mất, chết không toàn thân.”

Tôi nghe không rét mà run, nói: “Yêu quái gì? Trông nó như thế nào?”

Lão Vũ nhắm hai mắt lại, nhọt nhọt nói: “Đời người sẽ không muốn nhìn thấy thứ như vậy lần hai!” Nói tới đây thì giống như lại nghĩ tới cái gì, mở to mắt đảo qua một vòng: “Phải rồi, tôi nghe cảnh sát nói, cái đồng hồ này được khai quật ở Hồ Yêu Sơn hai năm trước. Sau đó bị người bên ngoài nhờ quan hệ trưởng thôn mua lại, theo tôi không chừng chính là Lưu Vân Ba!”

“Nhờ quan hệ trưởng thôn?”

Những lời của lão Vũ thức tỉnh tôi, nếu cái đồng hồ được khai quật ở Hồ Yêu Sơn, người mua hẳn là Lưu Vân Ba, ông ta có thể nhờ quan hệ của trưởng thôn, chứng tỏ trưởng thôn và ông ta có sự quen biết nhất định. Rốt cuộc Lưu Vân Ba và bác Lục là tốt hay xấu, là người hay ma, gặp trưởng thôn sẽ biết.

Sau câu chuyện, lão Vũ uống liên tục để giải sầu, chỉ chốc lát đã say gục xuống bàn.

Sáng sớm hôm sau, tôi liền mua vé xe khách, tiểu Lục không nghe lời tôi khuyên, cứ nhất quyết đòi đi theo, cả hai vội vàng bắt chuyến xe đầu tiên thẳng đến Hồ Yêu Sơn.

Hồ Yêu Sơn nằm cách đường Oa Tử năm sáu mươi dặm, đến nơi đã là giữa trưa. Vào thôn, cả hai liền cảm thấy ớn lạnh, cũng không phải do nhiệt độ xuống thấp, mà bởi vì cảm thấy ánh mắt người dân trong thôn nhìn chúng tôi rất kỳ quái.

Phần lớn trong thôn toàn là trẻ em, thanh niên và người già, rất ít thấy ai tầm tuổi trung niên. Hai chúng tôi đi tới hỏi một thanh niên trẻ: “Huynh đệ, cho hỏi thăm một chút, nhà trưởng thôn ở đâu?”

Thanh niên hai mắt vô thần nhìn chúng tôi một hồi, đột nhiên bất thành linh nhếch miệng cười. Nụ cười của cậu ta làm tôi và tiểu Lục sờn gai ốc.

“Huynh đệ đừng cười nữa, nhà trưởng thôn ở đâu, tôi tìm ông ấy có chút việc!”

Cậu thanh niên cười càng lúc càng lớn, rồi đột ngột gương mặt cứng đờ lại, đôi mắt vô thần khiến người đối diện không rét mà run. Tiểu Lục còn định mở mồm, tôi vội kéo cậu đi tiếp.

Cả đoạn đường, những người giống cậu thanh niên không phải là ít, chúng tôi hỏi thăm liên tiếp ba người nữa, ai cũng có phản ứng trì độn, như là hoàn toàn không hiểu lời chúng tôi nói gì. Cộng thêm vào đó là ánh mắt vô hồn, lạnh lẽo, tuyệt vọng.

Tiểu Lục bắt đầu sợ, nhỏ giọng hỏi tôi: “Huynh đệ, anh có để ý không, thôn dân ở đây cứ quái quái.”

“Có hơi quái, tuy nhiên không sao, ban ngày ban mặt sợ gì?”

Tiểu Lục vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ánh mắt họ nhìn chúng ta, cứ như động vật trông thấy đồ ăn vậy!”

Câu nói lơ đãng của cậu ta làm tôi giật mình, mắng: “Đừng nói lung tung, cậu xem thế giới động vật nhiều quá rồi.”

Cái thôn này, ngoài phần con người ra thì những thứ khác cũng giống thôn quê bình thường, tường gạch, ngói phiến, đất trồng hoa màu, mang một cảm giác thân thuộc. Chúng tôi đi dọc con đường đến cuối thôn, nơi đây ba mặt là trồng hoa màu, không còn đường đi tiếp, cuối đường có một cái giếng cũ được quấn vải đỏ xung quanh, bốn bề còn cắm ít cờ nhỏ màu đỏ.

Nhà chúng tôi tuy cũng ở nông thôn, nhưng đều dùng loại giếng nước nhỏ có bơm, giếng cổ thế này là lần đầu tôi trông thấy. Cả hai tò mò, định chạy tới ngó thì chợt nghe có giọng nói phía sau: “Đừng có nhìn!”

Quay đầu lại, người gọi là một thanh niên khoảng ngoài đôi mươi, quần áo lấm lem bùn đất, bên hông còn đeo liềm. Thấy chúng tôi quay lại, thanh niên hỏi: “Hai vị là người thành phố đúng không? Đến đây tìm ai?”

Nhìn ánh mắt và lời nói của thanh niên rất bình thường, tôi vui lắm, vội bước nhanh qua, nói: “Chúng tôi từ thành phố xuống tìm trưởng thôn có chút việc, cậu biết nhà ông ấy ở đâu không?”

Thanh niên chỉ tay về một ngôi nhà ngói phía Đông: “Nhà có cái máy kéo trong sân là nhà trưởng thôn.”

Nói xong, không đợi tôi hỏi họ tên trưởng thôn là gì, thanh niên đã quay đầu rời đi. Tôi cùng tiểu Lục đành đi theo hướng cậu ta chỉ.

Sân nhà trưởng thôn rất rộng, phía Tây treo đầy ngô phơi, bên cạnh còn đỗ một chiếc máy kéo. Cửa không khóa, chúng tôi gõ mấy cái không thấy ai trả lời, bèn mở cửa đi vào. Bên trong nhà rất giản dị, trên giường là tấm chăn cũ, giữa nhà có bàn cùng vài chậu hoa, ngoài ra chẳng có gì khác. Tiểu Lục từ lúc đi vào cứ nhìn chằm chằm bốn bức tường gạch, nhìn một lúc bỗng lớn tiếng gọi: “Huynh đệ, anh mau tới đây, xem ảnh này chụp ai?”

Trên tường dán đầy ảnh chụp đen trắng, tôi nhìn theo hướng ngón tay tiểu Lục, lập tức không nói nên lời. Trên ảnh là năm người mạnh khỏe mặc áo rằn ri, người đứng ngoài cùng bên trái chính là lão Vũ. Người bên cạnh anh ta, khoác vai chụp ảnh là người tiểu Lục không biết, nhưng cá nhân tôi thì cả đời không bao giờ quên.

Một người dáng vẻ ục ịch đôn hậu, má phải có vết sẹo dao cắt, đúng là Lưu Vân Ba!!!

Tối qua, rõ ràng lão Vũ nói anh ta không hề quen biết Lưu Vân Ba, nhưng từ bức ảnh này thì điệu bộ khoác vai của hai người khá thân thiết. Mồ hôi bất giác úa ra đầy trán, tôi lại dời tầm mắt sang bên phải, hình ảnh đập vào mắt trực tiếp dọa tôi ngòai bệt xuống đất.

Người kế tiếp khoác vai Lưu Vân Ba, chính là tài xế đầu tiên của chuyến xe số 13, người đã chết 10 năm trước, lão Đường!!!

CHƯƠNG 15: NGƯỜI PHỤ NỮ VÁY ĐỎ

Ảnh chụp năm người mặc áo rằn ri khoác vai lẫn nhau, y như chiến hữu thân thiết. Lưu Vân Ba cùng lão Vũ có mặt trong ảnh đã làm tôi choáng váng, nhưng thứ khiến tôi có chết cũng không ngờ được, chính là lão Đường và Lưu Vân Ba cũng quen biết nhau.

Bất giác tuyệt vọng, nhìn chằm chằm bức ảnh đen trắng trên tường, ngẫm lại bản thân thật đáng thương. Tôi đã bị lừa bỡn trước mặt mấy kẻ này. Đang nhìn đến nhập tâm thì đột nhiên “kéo kẹt”, một ông già chừng 70 tuổi đẩy cửa bước vào.

Ông già đội mũ rơm, mặc áo trắng, quần thụng đen, hẳn chính là chủ nhà, trưởng thôn Hồ Yêu Sơn. Thấy tôi và tiểu Lục đứng trong nhà, ông lão nghi ngờ hỏi: “Hai người là?”

Tôi chạy nhanh tới bắt tay, nói: “Ngài là trưởng thôn đúng không? Hai chúng tôi từ thành phố xuống, muốn tìm ngài hỏi thăm chút chuyện!”

Trưởng thôn cẩn thận dò xét tôi từ đầu tới chân, chậm rãi hỏi: “Hỏi thăm chuyện gì?”

“Trưởng thôn, tôi muốn hỏi về mấy người trên bức ảnh này!” Vừa nói tôi vừa chỉ tấm ảnh đen trắng.

Trưởng thôn thoáng liếc bức ảnh, nghi ngờ nhìn tôi, rồi lại nhìn tiểu Lục phía sau: “Sao, cậu hỏi mấy người họ làm gì?”

Lúc đến, tôi chỉ định tìm hiểu về Lưu Vân Ba, nhưng nhìn thấy bức ảnh trên tường mới biết mình quá non nớt. Ba người này, một người đã từng là đồng nghiệp, một là lãnh đạo, một còn lại là ân nhân. VẬY mà chỉ nháy mắt thay đổi bất ngờ, người ma bất chung đường.

Ba người này vốn không nên cùng xuất hiện trong một bức ảnh, giờ thứ mà tôi muốn tìm hiểu, là từng người một trong số họ. Thấy trưởng thôn có vẻ khá cảnh giá, tôi linh động nói: “Trưởng thôn, thực ra tôi được người trong bức ảnh kia, lão Vũ giới thiệu, nhờ tới đây hỏi thăm ngài về đồng tiền hổ vằn.”

Giả bộ nghiêm trang, xét thấy mấy người họ có quan hệ phức tạp, đành lợi dụng chuyện mà lão Vũ nói trong cơn say để lừa trưởng thôn. Quả nhiên có hiệu quả, vừa nghe nhắc đến đồng tiền hổ văn, hai mắt trưởng thôn trợn tròn.

“Sao? Hẳn cầm sách rồi mà còn chưa đủ, vẫn tiếc đồng tiền? Chẳng phải lúc trước đã thống nhất rồi ư?”

Tiểu Lục đứng cạnh nghe chẳng hiểu gì, đẩy tay tôi, hỏi nhỏ: “Huynh đệ, anh nói gì thế, sao tôi nghe chẳng hiểu?”

Vội vàng trừng mắt ra hiệu, tôi quay sang tiếp tục hỏi: “Lão Vũ nói vẫn không quên được cái đồng tiền kia, còn có...”

Đầu óc tôi lại chuyển một cái, dựa theo đó nhắc đến Lưu Vân Ba luôn: “Còn có cái đồng hồ được khai quật hai năm trước nữa.”

Vừa dứt lời, trưởng thôn liền nổi nóng, giật phăng cái mũ trên đầu ném xuống đất: “Rốt cuộc tên vương bát đản này muốn gì nữa? Được cuốn sách rồi, lại vẫn tư tưởng hai thứ kia?”

“Đúng vậy, lão Vũ nghe nói hai năm trước Lưu Vân Ba đến lấy cái đồng hồ đi rồi, cho nên rất tức giận.”

“Hẳn tức giận? A! Năm đó trong động quỷ, nếu không phải ta cứu, mấy tên nhãi này đã sớm nằm lại rồi!”

Trưởng thôn giận đến đỏ bừng mặt, hung hăng nói tiếp: “Còn chưa kể, Lưu Vân Ba hai năm trước đến lấy cái đồng hồ, đã phải trả giá. Còn cái tên kia, mang cuốn sách đi mà có để lại cái chó gì đâu!”

Thấy ông lão cắn câu, trong lòng mừng lắm, nhưng vẫn giả bộ điềm tĩnh, tiếp tục kích tướng: “Trưởng thôn, chuyện là như vậy đấy. Cái chính là Đường Hiện Sinh, người này...”

Thật sự thì tôi không biết lão Đường có quan hệ gì với bọn họ, không dám tùy tiện bịa chuyện, nên chỉ ầm ờ mà nhắc đến tên lão.

“Đường Hiện Sinh? Hẳn đã chết 10 năm rồi, tên Vũ chết tiệt còn nhắc tới làm gì?”

Không ngờ trưởng thôn cũng biết lão Đường đã chết, vậy thì hết cách hỏi, đành nói sáng chuyện khác: “Trưởng thôn, xin ngài bớt giận, lão Vũ bảo tôi tới tìm ông, thực chất tôi không

hề tán thành. Chuyện khác không nói, chỉ riêng việc quan hệ của anh ta với Lưu Vân Ba đã không nên làm vậy rồi.”

Trưởng thôn thở dài, mời tôi và tiểu Lục ngồi, hai chúng tôi ngồi xuống mép giường, ông ta tiếp tục nói: “Mấy tiểu tử này năm đó tham gia quân ngũ thường lui tới nơi này. Quan hệ tốt lắm, tốt đến mức một cái quần mặc chung, nhưng cậu nói xem, chỉ vì vài món bảo bối mà trở mặt coi nhau như kẻ thù!”

Lòng vòng mãi cuối cùng cũng moi được thông tin, hóa ra đúng là lão Đường, Lưu Vân Ba và lão Ngô là chiến hữu cùng quân ngũ. Trưởng thôn dứt lời, lại tiếp tục nghi ngờ gì đó, nhìn tôi hỏi: “Mà không đúng, đồng tiền hổ vằn năm ngoài tôi đã giao cho tiểu Vương, việc này hẳn biết, sao lại còn bảo cậu đến hỏi?”

Bất thành linh ông ấy hỏi câu này khiến tôi không kịp chuẩn bị, nhất thời nghẹn lời, lắp bắp. Thấy bộ dạng ấp úng của tôi, có vẻ trưởng thôn đã đoán được gì đó: “Được lắm, hai tiểu tử nhãi ranh, không phải các cậu đến lừa tôi đấy chứ?”

Thấy chuyện sắp bại lộ, không thể hỏi tiếp, tôi đành cười ha hả: “Ngài cứ đùa, ngài lớn tuổi như vậy rồi, tôi còn lừa được cái gì? Chủ yếu là đến thăm ngài thôi.”

Trưởng thôn nghe vậy bèn nghiêng đầu ngó ra bàn nước, rồi lạnh giọng nói: “Nhãi ranh đừng nói dối, hai cậu tay không tới đây, được người khác nhờ đi thăm mà lại không mang quà cáp?”

Tôi thàn than, đúng là gừng càng già càng cay, dù lớn tuổi như thế rồi mà tâm tư vẫn rất kín kẽ. Bèn móc 200 tệ trong túi ra, đưa cho trưởng thôn, nói: “Trưởng thôn, thực sự là lúc bắt xe gấp quá, quên mua quà, ngài cầm tạm ít tiền này coi như nể mặt.”

Trưởng thôn cũng không ngu, lập tức duỗi tay nhận, cười khanh khách: “Thằng nhãi cậu nhanh trí đấy, lão già ta suýt thì bị cậu cho một vố!”

Lão già quá thông minh, đã đến nước này thì khó mà moi thêm được thông tin gì, đành hàn huyên vài câu rồi cáo từ, trưởng thôn tiễn chúng tôi ra tận ngoài đường cái.

Khi lên xe, trưởng thôn bỗng kéo áo, nói nhỏ với tôi: “Thằng nhãi, lần sau nếu muốn biết chuyện, cứ tới, khỏi cần quà cáp,

cứ mang 200 tệ là được.”

Trên xe, tiểu Lục vẫn vẻ mặt khó hiểu, hỏi, nhưng đầu óc tôi đang quay cuồng, chẳng buồn giải thích cho cậu ta.

Chuyến đi này đến Hồ Yêu Sơn vẫn là đúng đắn. Ít nhất tôi có thể loại trừ một vài người khỏi danh sách tin cậy của mình. Lão Vũ, Lưu Vân Ba, có quá nhiều bí mật ẩn trong hai con người này. Những gì tôi biết mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Còn về cuốn sách lão Vũ cầm đi mà trưởng thôn nói, tôi không có hứng thú, dù nó có là bảo vật trị giá mấy trăm triệu đi chăng nữa, cũng chẳng liên quan gì đến cuộc đời tôi.

Không hỏi được gì, tiểu Lục lẩm bẩm: “Anh xem anh đấy, đi xa như vậy, nói dối cái gì cũng chả hiểu, lại còn mất 200 tệ, anh là kẻ ngu à?”

Tôi mỉm cười gật đầu, đúng, tôi là kẻ ngốc, tin tưởng nhiều người như vậy để bị xoay vòng như chong chóng. Chợt nhớ đến án mạng trong công ty, tôi hỏi tiểu Lục: “Tiểu Lục, tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, bình thường cậu chạy xe từ xưởng giấy về là tầm hơn 1h một chút, cái hôm cậu phát hiện xác thầy cúng kia là khoảng 2h sáng. Cậu đã làm gì trong khoảng thời gian đó?”

Tiểu Lục lập tức mất tự nhiên, cười trừ: “Đừng nhắc nữa, tối đó lúc lái xe đến đập nước, tôi thấy có một cô gái định nhảy xuống hồ.”

Tôi tròn tròn mắt: “Cái gì? Nhảy xuống hồ?”

“Thật đấy, đúng là nhảy xuống hồ. Hôm đó trăng rất sáng, từ đằng xa tôi đã trông thấy có người đứng cạnh đập nước.”

Choáng váng, tôi cao giọng hỏi: “Rồi cậu xuống xe, chạy tới cứu?”

Tiểu Lục ngơ ra nhìn tôi, gật gật đầu, nét mặt cậu ta tỏ vẻ có gì là lạ đâu?

Tôi quay sang nói với cậu ta: “Tiểu Lục, cậu từng này tuổi rồi, chưa thấy ma cũng dễ hiểu, nhưng lẽ nào cậu chưa xem phim ma bao giờ? Hơn 12h đêm, giữa nơi hoang vắng như vậy mà dám xuống xe, cậu không biết sợ à?”

Tiểu Lục xùy một tiếng, đáp: “Huynh đệ, tôi nói anh đừng giận, trước giờ tôi chả tin ba chuyện ma mãnh, tôi không sợ đâu.”

Thật sự muốn chửi tục, nhưng tôi vẫn cố nhịn, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Một nửa người cô gái mặc váy đỏ đã chìm xuống nước, may mà tôi có sức khỏe nên kéo được lên.”

Nghe đến hai từ váy đỏ khiến tôi hít vào một hơi khí lạnh. Cả đoạn đường còn lại không lên tiếng, chưa tính đến chuyện cô gái cậu ta cứu có phải là người không, riêng cái tính lương thiện thích lo chuyện bao đồng đã làm cậu ta khó sống trên đời rồi. Đặc biệt trong cái thế giới mà không chỉ có con người, còn đủ các loại yêu ma quỷ quái, quan trọng nhất là bạn chẳng thể phân biệt được đâu là ma, đâu là người.

6h chiều thì tôi và tiểu Lục về đến công ty. Sau hai vụ án mạng, không khí trong công ty vô cùng nặng nề, đám tài xế luôn mang bộ mặt căng thẳng, chẳng cười đùa như trước.

Còn tôi, sau khi biết một số thông tin từ trưởng thôn, đã mất lòng tin với tất cả. Tôi nghi ngờ từng lời mà Lưu Vân Ba nói với mình, trong đó có cả việc phải tiếp tục lái chiếc xe số 13.

Đêm đó, nằm trong ký túc, tâm lý tôi đấu tranh dữ dội, cuối cùng 11h, vẫn quyết định đánh xe 13 ra khỏi bến. Lý do rất đơn giản, nếu Lưu Vân Ba nói thật, mà mình lại không nghe theo, chẳng phải chết oan ư?

Đã mấy hôm không lái xe, lại thêm vụ đồng hồ giết người khiến tâm trạng tôi nặng nề và bất an. Đêm nay gió nhẹ, trăng sáng vàng vạc, vẫn một mình một xe chạy tới xưởng giấy.

Trên đường về, khi sắp đi tới đập nước, tôi cố ý nhấn mạnh chân ga, muốn chạy qua thật nhanh. Khoảnh khắc lướt qua đập nước, theo bản năng liếc nhìn bên đó một chút.

Và đã phát hiện bóng dáng một cô gái đang dần dần tiến vào trong hồ, nhìn đồng hồ, thềm chửi một câu, 12h15!

Thật không ngờ câu chuyện tiểu Lục nói lúc trưa, giờ mình đã trở thành nhân vật chính. Xe sắp vượt qua đập nước, nếu giờ dừng lại thì vẫn có thể kịp cứu người.

Làm sai bây giờ? Cô gái này là người hay ma? Cứu hay không cứu?

Trong lòng tôi hét lên, khi chưa xác định được đó là ma, thì sao có thể thấy chết không cứu? Nhưng nếu bản thân xuống xe, vậy mình chủ tiểu Lục là vô ích? Đầu óc hỗn loạn, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, mấy giây cuối cùng trước khi xe vượt qua, tôi cắn răng đạp phanh.

“Thôi được, cùng lắm là chết! Ai bảo lão tử sinh ra đã lương thiện cơ chứ?”

Rốt cuộc vẫn dừng xe, chạy về phía cô gái áo đỏ đang có ý định quỳ sinh.

CHƯƠNG 16: GẶP LẠI BÁC LỤC

Lúc chạy tới chỗ cô gái, trong đầu tôi đã có sẵn tính toán. Nếu thật sự cô ta không phải là người, coi như mình tích chút âm đức cuối cùng trên dương gian, hy vọng có xuống âm phủ cũng nhẹ tội.

Chạy như điên một mạch, hình như cô gái cảm giác có người chạy tới, lại càng đi nhanh xuống hồ nước. Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi cả người cô ta chìm xuống nước, tôi đã kịp bắt lấy cánh tay, kéo cô ấy lên bờ.

Cô gái nằm vật ra đất, khóc không ngừng, tôi thì thở hồng hộc, quay đầu lại nhìn. Dưới ánh trăng sáng vằng vặc, tôi lập tức ngẩn người.

Cô gái quá xinh đẹp!

Hai hàng lông mi dài cong vút, đôi mắt to, mũi thẳng, đường cong cơ thể hoàn mỹ...

Vốn vẫn nghĩ trên đời Bạch Phàm của mình là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng cô gái váy đỏ trước mắt này, tổng thể e là còn hơn nàng một bậc. Cô gái ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt nhạt nhòa, nói: “Cảm ơn anh. Nhưng thực sự anh không cần phải cứu tôi!”

Bị lời nói của cô gái kích động, tôi chỉ vào điện thoại, lạnh giọng: “Không cần thiết cứu cô? Cô xem, nửa đêm hơn 12h, ngoài thằng ngu như tôi, ai dám cứu cô chứ?”

Cô gái nhẹ giọng nói: “Mấy hôm trước tôi cũng định tự sát rồi, nhưng cũng một tài xế xe bus đã cứu trở lại.”

Câu nói khiến tôi ghen lời, xấu hổ gật đầu: “À...đúng...cô nói rất đúng, còn có một tên gốc thứ hai nữa.”

Cô gái không khóc nữa, đứng dậy khẽ hướng tôi cúi đầu, sau đó liền xoay người rời đi. Rốt cuộc hai chân tôi đã hết run rẩy, cô ấy không hề giết mình, cô gái này không phải hồn ma! Cũng chẳng quan tâm cô gái đi đâu, tôi và tiểu Lục cứu cô ta hai mạng, coi như đã tận tình tận nghĩa.

Quay về đến ký túc, tiểu Lục sớm đã ngáy như kéo gỗ, tôi chui vào chăn cứ lật đi lật lại, ngủ không yên, trong lòng canh cánh suy nghĩ về cô gái váy đỏ ban nãy.

Đang sống yên ổn, tại sao phải tự tử? Cuộc sống này, bất kỳ ai đều không dễ dàng, trên đường đời mất mát nhiều, nhưng cũng có lúc bù đắp, phải biết hy vọng chứ!

Cứ suy nghĩ miên man, mặc kệ tiếng ngáy của tiểu Lục, bất giác tôi thiếp đi kucs nào không biết.

.....

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên tôi đã bị tiếng ồn ào dưới sân đánh thức. Rầm một tiếng, tiểu Lục đẩy cửa xông vào làm tôi giật mình.

“Huynh đệ, lại xảy ra chuyện rồi, anh mau ra xem đi!”

Mắt nhắm mắt mở nhìn cậu ta một cái, tôi trở mình lồm bồm: “Có chuyện gì thì cũng đừng quấy rầy tôi, ba giờ sáng tôi mới đi ngủ!”

Tiểu Lục lại kích động: “Cái đồng hồ giết người tiếp rồi!”

Dứt lời, tôi ngồi bật dậy, nháy phích một cái xuống giường: “Đồng hồ giết người? Ai chết?”

“Khụ!” Tiểu Lục háng giọng, nói: “Không phải người công ty mình.”

Tôi nhẹ nhàng thở phào, vừa định nằm lại thì tiểu Lục lại nói: “Là một cô gái, còn mặc váy đỏ!”

“Cái gì?” Hai lông mày tôi dựng ngược: “Mặc váy đỏ? Trông như thế nào?”

“Tầng 1 bị niêm phong rồi, cửa vẫn khóa, nghe nói cô gái này húc thẳng đầu vỡ tấm kính, toàn bộ phần đầu be bét máu thịt, không còn rõ diện mạo.”

Tôi thẫn thờ dựa lưng vào tường, cảm giác toàn thân như đi mượn. Với cầm bình nước trên bàn tu một ngụm, tiểu Lục nói tiếp: “Nhắc cũng lạ, nhìn bộ váy và dáng người, rất giống cô gái mà tôi kể cho anh nghe, chính cái cô mà tôi cứu hôm trước ấy.”

Càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, tôi vội khoác tạm cái áo rồi chạy xuống dưới, tiểu Lục cũng chạy theo phía sau.

Bên dưới sân người đứng xem đông nghịt, cảnh sát ra ra vào vào. Cố gắng lách người lên, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn vào trong đại sảnh. Chiếc đồng hồ đứng yên ở đó, chính diện là một cô gái mặc váy đỏ tươi đang quỳ.

Tuy xa nhìn không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, người chết quỳ này và cô gái tôi qua tôi cứu ở đập nước là cùng một người.

Cảnh sát bận suốt buổi sáng, cuối cùng phủ vải trắng lên cô gái rồi khiêng đi. Vụ việc vừa xảy ra, đã khiến mạng lưới thông tin nổ tung, chiếc đồng hồ lại giết người, ba mạng!

Trên thành phố phái rất nhiều chuyên gia thành lập tổ chuyên án, thề phải phá vụ này trong thời gian một tháng. Chỉ chưa đầy nửa tháng ngắn ngủi mà đã có ba người bỏ mạng trước cái đồng hồ.

Cả ba nạn nhân không liên quan đến nhau, cuộc sống cá nhân cũng chẳng mâu thuẫn với ai, nhưng đều chết một cách lạ lùng, tại cùng một địa điểm. Giải thích theo hướng tự sát, không bao giờ có thể làm yên lòng dân tình.

Thực tế thì toàn bộ sự kiện này, người khó hiểu nhất chính là tôi. Rõ ràng tối qua sau khi cáo biệt mình thì cô gái váy đỏ đi về hướng đông, sao lại chết ở đây một cách bí ẩn như vậy? Chẳng lẽ sau khi chia tay tôi, cô ấy đã quay ngược trở lại?

Giờ phút này, ngoài việc than thở cho sự bất cần của cô gái, tôi cũng cảm thấy an lòng vì tối qua đã ra tay cứu. Nếu không dừng xe cứu mà hôm nay xảy ra chuyện này, tôi sẽ ân hận cả đời mất.

Tiểu Lục bên cạnh than: “Cứu cô một lần, nhưng không ai cứu được cô lần thứ hai!”

Trong lòng tôi thì nghĩ, cứu cô lần thứ hai, không ngờ lần thứ ba thì cô chết. Do sức ảnh hưởng của sự việc rất lớn, thành phố quyết định mở rộng phạm vi phong tỏa, còn tăng thêm cảnh sát bảo vệ giới tuyến. Cả công ty, ngoại trừ bãi đỗ xe, gần như toàn bộ xung quanh lâu một đã bị phong tỏa. Lão Vũ xám cả mặt, bị lãnh đạo tập đoàn mắng, bị lãnh đạo cục cảnh sát

mắng, bị lãnh đạo thành phố mắng. Vốn là người được người khác vuốt mông ngựa, giờ lại đang bị đá liên tục vào mông.

Nhưng một kẻ miệng đầy lời nói dối như lão Vũ, không đáng được khoan dung.

Mấy ngày sau, ca đêm coi như sóng yên gió lặng. Chắc thôn dân đã cảm thấy xe bò quá bất tiện, lác đác có vài người bắt đầu ngồi xe bus.

Nhưng đêm nào chạy qua đập chứa nước đường Oa Tử, tôi cũng rất căng thẳng. Nơi này đã xảy ra quá nhiều chuyện, tuy nhiên có thôn dân ngồi trên xe, có người bầu bạn nên không đến mức quá sợ hãi.

Về phương diện khác, tôi lại thật sự lo lắng, liệu xe có giống đêm 15 âm lịch, mất phanh mà lao vào đập hay không?

Đêm nay là ca tôi lái, theo thường lệ, đánh xe ra khỏi bến, sắp ra khỏi nội thành thì một tốp đông thôn dân linh kinh thủng sọt lên xe.

Chờ mọi người lên xe xong xuôi, định chạy thì tôi thoáng nhìn thấy cụ ông ngồi chỗ cửa sổ.

“Bác Lục?”

Từ cái hôm nói cho tôi biết tầng hai tòa nhà bỏ hoang có cất giấu bí mật của lão Đường tới nay, tôi chưa gặp lại ông ấy. Nhớ tới lúc trước, ông ta giới thiệu Lưu Vân Ba cho mình, thật là mang ơn chỉ kém nước quỳ xuống khấu đầu. Nhưng giờ tôi đã biết quan hệ giữa Lưu Vân Ba và lão Đường, thì lại hận bác Lục, hận đến nghiến răng.

Bác Lục khẽ gật đầu nhìn tôi, lôi cái tẩu thuốc ra: “Hút điếu thuốc, có phiền không?”

Tôi nhìn đường phía trước, chẳng quay đầu mà nói với giọng tức giận: “Không được! Trên xe bus không được hút thuốc, đây là quy định!”

Bác Lục sững sốt, lại cất cái tẩu vào túi, cười cười: “Cậu nhóc, lần trước tôi chỉ cho cậu cái tầng hai, cậu đã đi chưa?”

“Đi rồi, suýt thì mất mạng, chỉ tìm được tập hồ sơ vô dụng.”

Vừa nghe thấy tập hồ sơ, hai mắt bác Lục sáng lên: “Đúng đúng, nó viết cái gì?”

“Chả có gì, chỉ là hồ sơ về ba tài xế!”

Bác Lục thở dài: “Thế thì không đúng, không phải cái này!”

Đã sớm mất kiên nhẫn với ông ta, tôi gằn giọng: “Bác Lục, tôi với bác không thù không oán. Tốt nhất bác muốn gì thì cứ nói thẳng, đừng lấy mạng tôi ra đùa giỡn.”

Càng nói càng thấy tức, tôi bắt đầu cao giọng: “Tôi cất công lên tầng 2 kia, ăn cắp được tập hồ sơ rác, đã chẳng so đo với ông, nhưng bác Lục, bác nể mặt Bạch Phàm, không thể...”

Định nhắc tới Lưu Vân Ba, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào. Việc Lưu Vân Ba gửi cái đồng hồ giết người tới công ty là thật, nhưng nghĩ kỹ lại, tuy ông ta không giúp mình, nhưng rốt cuộc cũng chưa hại mình.

Bác Lục lại móc cái tẩu thuốc ra, cười như không cười, hỏi: “Hút điếu thuốc, được không?”

Tôi tức đến phì cười: “Được được được, hút thì hút đi!”

Bác Lục chậm rãi châm thuốc: “Cậu nhóc, nếu tôi không giúp cậu, đêm ngày 15 âm lịch cậu đã sớm chết rồi!”

Câu này của ông ta thật lợi hại! Cái đêm 15 kinh hoàng đấy đến giờ tôi vẫn còn mơ thấy. Trong đầu luôn nghi hoặc, tại sao trong khoảnh khắc sắp lao xuống hồ nước, ô tô lại dừng lại?

Không thể không phục, một câu này khiến tôi sửng người.

Bác Lục đắc ý cười cười: “Cậu cũng đừng hỏi tôi làm thế nào. Thằng nhóc cậu muốn sống, thì phải tiếp tục tìm bí mật trên tầng 2!”

Gừng càng già càng cay, tưởng rằng sự tức giận của mình sẽ lặn át, ai dè chỉ một câu, bác Lục đã đánh trúng điểm yếu của tôi. Đúng vậy, ba tài xế, ba cái xe chở người, cứ vào đêm 15 là chết, tại sao tôi lại không chết?

Mặc dù không hề muốn tin rằng mình được ông ta và Lưu Vân Ba cứu, nhưng ngoài hai người này, tôi chẳng nghĩ ra được ai cả. Mặt đỏ bừng vì tức nghẹn, tôi nói không nên lời, cứ mím môi mà chạy xe tới xưởng giấy.

Lúc xuống xe, bác Lục cười một nụ đắc thắng, vỗ vai tôi nói nhỏ: “15 âm lịch tháng sau, nếu cậu không muốn chết, thì phải đến Hồ Yêu Sơn, tìm một đồng tiền có khắc hoa văn hổ!”

Còn chưa kịp phản ứng thì ông ta đã xuống xe. Mặt tôi ngu đi, dựa vào ghế lái, một bụng tức giận khiến hai mắt căng ra.

33 tuổi, là tuổi nắm giữ vận mệnh bản thân, sao vận mệnh của tôi lại nằm trong tay người khác chứ? Mà điều tức nhất là, tôi con mẹ nó còn chả phân biệt rõ trong số họ, ai tốt ai xấu, ai là người, ai là ma!

“Mẹ!” Tôi dùng sức vỗ vào tay lái.

“Pimmmmm” một tiếng, âm thanh còi xe phá vỡ màn đêm im lặng. Tôi hít sâu mấy cái, cố ổn định lại cảm xúc, đang định đóng cửa xe quay về thì có tiếng bước chân dồn dập phía sau.

Chạy lên xe là một cô gái ngũ quan hoàn mỹ, dáng người thướt tha, thế nhưng tôi nhìn mà một chút vui vẻ cũng không thể có.

Cô ấy mặc váy dài màu đỏ, chính xác là cô gái mà mấy hôm trước tôi cứu ở đập nước, cũng chính là người chết quỳ trước cái đồng hồ!!!

Toàn thân nổi da gà, bản năng mách bảo tôi mau chạy trốn.

“Cô...chẳng phải cô...đã chết rồi sao?”

Cô gái sửng sốt: “Sao lại chết? Mấy hôm trước định tự sát, anh cứu tôi còn gì?”

Đầu tôi lập tức ong lên một tiếng.

CHƯƠNG 17: TIẾNG GÕ CỬA NỬA ĐÊM

Lúc này gần như tôi đã tan vỡ.

Đã quá đủ rối loạn rồi, tại sao lại lòi ra thêm một cái?

Việc xảy ra vào buổi sáng, tôi cố chen lên nhìn vào đại sảnh, tuy không thấy rõ mặt, nhưng bộ váy cùng dáng người ấy, là cùng một người mà.

Sao bây giờ nháy mắt một cái lại đang nhảy nhót tung tăng trước mặt mình?

Người chết ở đại sảnh có phải cô ấy không?

E dè liếc mắt nhìn một cái, tôi lắp bắp: “Muội tử à, mặc kệ cô làm thế nào quay lại, dù sao tôi cũng từng cứu cô...đừng làm thế!”

Cô gái váy đỏ cười khúc khích: “Anh trai, anh thật quá đáng. Mấy hôm trước hơn 12h đêm còn dám xuống xe cứu tôi, sao chỗ mắt mấy ngày liền nhìn tôi như thấy ma vậy?”

Tôi xấu hổ gật gật đầu, khởi động xe.

Cả đường đi, thi thoảng tôi lại liếc kính chiếu hậu quan sát cô gái, cô ta thì vẫn luôn cầm đầu nghịch điện thoại. Hắng giọng, tôi hỏi: “Muội tử, nửa đêm cô đi đâu đây?”

Chẳng buồn ngẩng đầu lên, cô gái đáp: “Đến nhà tang lễ!”

“Cái...” Tôi lập tức đạp mạnh chân phanh.

Xe đột nhiên khựng lại, cô gái phía sau “ai ui” một tiếng.

Giọng tôi run lên: “Đi nhà rang lễ?”

Bất chấp tất cả, tôi lao nhanh ra mở cửa xe, bỏ chạy. Nửa người nhào xuống xe, chọt theo bản năng liếc nhìn cô gái một cái. Cô ta đang đau đớn dùng tay ôm trán, máu rỉ ra.

Ơ, ma mà cũng có máu sao?

Cô gái tức giận nổi cáu: “Anh có tật à? Gan nhỏ như vậy mà dám lái chuyển xe đêm?”

Cô ta lấy khăn giấy ra đắp vào trán, chỉ một lát cái khăn giấy đã thấm đầy máu.

“Mấy năm nay tôi ở nước ngoài, người yêu ở lại trong nước. Một tháng trước, mãi chẳng liên lạc được với anh ấy nên tôi bay về thì phát hiện anh ấy đã qua đời mấy hôm rồi.”

Cô gái nói một tràng, dứt lời đã khóc nức nở: “Tôi với anh ấy thanh mai trúc mã, tình cảm rất sâu đậm, cứ đè nặng trong lòng. Đã hai lần định tự sát thì đều bị anh với một tài xế khác cứu lên.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thu người quay lại: “Thế cô nói đi, sao nửa đêm nửa hôm lại tới nhà tang lễ?”

“Hai lần chết không thành, tôi cũng bỏ ý định rồi, trước khi sáng mai bay trở về, tranh thủ đến nhà tang lễ nhìn anh ấy lần cuối!”

Nói xong, cô gái lại thay cái khăn giấy khác đắp lên trán. Tôi ngồi vào ghế lái, cả hai chẳng nói gì thêm, không khí rất ngại ngùng. Làm bộ ho khan một tiếng, đưa tay khởi động máy xe.

Sau khi xe vào thành phố, cô gái xuống bên, trước khi cáo từ còn đưa cho tôi một cái phong bì dày cộp. Chờ cô ấy đi khuất, tôi mở ra thì phát hiện bên trong là hai xấp tiền mặt, còn có một tờ giấy ghi: Đa tạ ân cứu mạng. Thực ra hôm nay muốn biểu đạt thành ý cảm tạ nên mới ngồi xe anh vào thành phố. Nếu tài xế kia cũng là đồng nghiệp của anh, nhờ anh chuyển một xấp tiền cho anh ấy, thay tôi nói lời cảm ơn!

Gấp tờ giấy lại, tôi xùy một tiếng, dọc đường về công ty cứ tự trách mãi. Chuyện xảy ra vừa rồi thật bị dọa quá thể, cô gái mấy hôm trước chết ở trước đồng hồ chắc chắn mập hơn một chút, chẳng qua chỉ là mặc cái váy giống nhau mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi cầm xấp tiền dày ném lên giường tiểu Lục. Trông thấy nhiều tiền như vậy, câu ta mắt chữ a, mồm chữ o: “Sao thế huynh đệ, công ty phát tiền thưởng à?”

“Ừ! Nghe nói mấy hôm trước cậu cứu người, trời cao chia tiền thưởng cho cậu!”

Tiểu Lục vẫn không khép được miệng, nhìn cậu ta cất tiền, chắc chắn buồn truy vấn nguồn gốc số tiền nữa. Sống đã hơn 30 năm, một người đầu óc đơn giản như vậy, tôi mới thấy lần đầu.

“Tôi vẫn phải đi Hồ Yêu Sơn, chắc mất 1, 2 ngày. Nếu tôi không về kịp thì cậu chạy thay tôi một hôm nhé.”

Tiểu Lục nghi hoặc hỏi: “Làm gì vậy, lại đi lừa ông già, xong mất 200 à?”

Tôi trừng mắt: “Việc riêng. Cậu cứ nhớ kỹ lời tôi dặn, nếu chưa về kịp thì chạy xe thay tôi là được.”

“Được thôi. Nhân dịp được nhận tiền thưởng, tôi mời anh đi ăn một bữa ngon nhé!” Nói xong tiểu Lục kéo tôi đến cửa hàng.

Bữa này tôi ăn chẳng thấy ngon, đầu vẫn luôn suy nghĩ về những lời bác Lục nói tối hôm qua. Phải tiếp tục tìm trên tầng 2 tòa nhà bỏ hoang!!!

Bí mật mà ông ta nói nhất định là một tập hồ sơ khác. Nhưng bí mật của lão Đường thì liên quan gì đến bác Lục chứ? Càng kỳ quái hơn là, chẳng những ông ta biết chuyện về tầng 2 đó, lại còn biết cả đồng tiền hổ văn mà lão Vũ nhắc tới!

Câu nói của ông lão cứ văng vẳng trong đầu tôi: “Nếu muốn sống qua ngày 15 âm lịch, phải đi Hồ Yêu Sơn tìm một đồng tiền hổ văn.”

Dù cho ngàn vạn lần không muốn, tôi vẫn phải căng da đầu mà đi.

.....

Hồ Yêu Sơn thôn, lại lần nữa đi vào nơi này, dường như đã mấy đời rồi. Các thôn dân đang bận tấp nập công việc đồng áng, thật đáng ngưỡng mộ cuộc sống đơn giản của họ. Đã gặp trưởng thôn một lần nên tôi cũng có hiểu biết nhất định về ông ta, điểm yếu lớn nhất của ông lão là tham tiền.

Cho nên hôm nay tới, tôi mang theo cả xấp tiền mà cô gái vác đồ biểu mình. Dù sao cũng tiền trên trời rơi xuống, nếu dùng nó mà cứu được mạng thì tôi vẫn còn lãi chán. Xuống xe, tôi đi thẳng đến nhà trưởng thôn, ở đoạn cua đầu tiên, lại gặp cậu thanh niên ngồi lần trước. Tay trái cầm chai nước, tay phải dắt trâu, gương mặt vẫn từ lạnh nhạt chuyển sang cười ngô nghê, rồi lại chuyển sang lạnh ngắt.

Lướt qua người, tôi cúi đầu lấy lệ chào cậu ta một cái. Thật không ngờ cậu thanh niên đột nhiên túm chặt lấy tôi, đổ cả chai nước vào đầu.

Vội vàng đẩy cậu ta ra, một chị gái đang làm việc dưới đồng chạy đến, kéo cậu thanh niên lại, nói: “Cho tôi xin lỗi, con trai tôi đâu óc không được bình thường, nó không làm cậu bị thương chứ?”

Lau nước đang chảy ròng ròng xuống mặt, tôi chán nản: “Thôi, không sao đâu.”

Quay đầu tiếp tục đi về phía nhà trưởng thôn, chưa đi được bao xa thì đột nhiên thấy choáng váng khi nghe chị gái thì thầm với con mình: “Con trai, con thật sự muốn ăn à?”

Quay ngoắt người nhìn lại, hai mẹ con đã lùa trâu đi xa rồi. Khẽ lắc đầu, có lẽ mấy hôm nay ngủ không yên giấc, tai mình nghe ngễng ngãng cũng nên.

Vẫn là khoảng sân rộng, vừa hay lúc tôi đến là trưởng thôn đang thu hoạch ngô vào sân. Trông thấy tôi, ông lão mỉm cười đứng dậy: “Ai da, tiểu thiên phú lại tới rồi!”

Lúng túng đưa tay ra bắt, tôi nói: “Trưởng thôn, cứ gọi tôi là tiểu Lý, lần này tôi tới gặp ông là vì ông chủ của mình.”

Trưởng thôn nắm lấy tay tôi, cười toét đến tận mang tai rồi dẫn tôi vào nhà.

“Tiểu Lý, mới rời đi được mấy ngày mà, có chuyện gì à?”

Ông ta rất thông minh, tôi không dám nói thẳng, bèn lựa lời: “Trưởng thôn đại gia, tôi không sao. Chỉ là gần đây công việc, cuộc sống áp lực quá, tính về thôn mình sống ít bữa, được không?”

Ông lão liếc mắt, gật đầu nói: “Được chứ sao không. Cậu có thể ở lại mấy ngày, nhà tôi có hai gian, tôi thường chỉ sống một mình thôi.”

Trưởng thôn hàn huyên vài câu, sau đó bảo tôi chờ, mình vào sắp xếp chăn đệm. Tranh thủ thời gian, tôi ra ngoài mua ít thức ăn chín và rượu. Lúc đi bộ về, các thôn dân đang tất bật lùa gà vịt vào chuồng. Có một điều lạ là, các chuồng gia súc và gia cầm ở đây đều khóa trái kỹ càng. Nhà tôi cũng ở quê, cũng nuôi đây gà vịt, nhưng chuồng đơn sơ lắm, lùa gà vịt vào chỉ cần chống cái gậy bên ngoài là được. Tại sao lại phải khóa kín? An ninh ở thôn này tệ đến vậy à?

Trên đường đi, tôi cũng gặp một cô bé, nó lo lắng hỏi tôi rằng có trông thấy con bò nhà mình đi lạc không. Tôi lắc đầu, cô bé lập tức bị ông già phía sau kéo lại, nói: “Trời tối rồi, đừng tìm nữa!”

Quay trở lại nhà trưởng thôn, mắt ông lão sáng lên khi trông thấy rượu thịt trên tay tôi. Ngồi trên chiếc bàn nhỏ, tôi rót đầy ly rượu trắng cho trưởng thôn, mở miệng: “Trưởng thôn đại gia, hôm nay thật phiên ngài quá.”

“Khụ, có gì mà phiên, có người cùng nói chuyện là tốt rồi.”

Mời ông lão một ly, gắp cho ông miếng thịt, tôi giả vờ băng quơ: “À phải trưởng thôn, tôi rất quan tâm đến những lời về động quỷ mà lần trước ông nói. Có thể nói kỹ hơn cho tôi được không.”

Trưởng thôn mỉm cười, chỉ vào tôi, nói: “Con trai, cậu hứng thú với nơi lạ lẫm này à?”

Tôi gật đầu.

“Động quỷ nằm ở phía tây của thôn, từng là cánh đồng trồng lúa. Về sau thì một ngôi mộ được khai quật ở đó.”

“Mộ?”

Tôi ngạc nhiên khẽ thốt lên, vì lúc đầu lão Vũ không nói thế, anh ta chỉ bảo đó là một đường hầm hẹp và kín.

“Chà, một ngôi mộ cổ, vài người to gan dám lên vào, nếu tôi không tình cờ đi ngang qua thì tất cả đã chết.”

Vừa nói, trưởng thôn vừa chỉ vào bức ảnh trên tường: “Là chúng, những tiểu tử liều mạng.”

Tôi cười: “Chẳng phải đây là lão Vũ và chiến hữu sao, quan hệ của tôi với lãnh đạo rất tốt, những người này tôi đều biết.”

Trưởng thôn thở dài: “Chỉ là chiến hữu trước khi chúng xuống động quỷ thôi.”

Lại rót cho trưởng thôn một ly, tôi nói: “Sao lại thế, lão Vũ cũng kể tôi nghe qua rồi. Theo tôi thì mấy món đó chẳng đáng tiền.”

Trưởng thôn cau mày, tỏ ra bất đắc dĩ: “Sao lại không đáng tiền? Trong động quỷ có hai bảo vật. Những người chuyên sưu

tầm mấy thứ này, đến các thôn trang mua lại, số tiền phải lên đến 7 con số đấy.”

Cứ nghĩ trữ lượng của mình đã là hạng bét rồi, không ngờ trưởng thôn còn uống kém hơn, chỉ sau hai ly rượu, rõ ràng mồm nói bảy con số, nhưng tay ông ta lại ra ký hiệu sáu.

“Nhưng thứ này có chút quý dị, nhất là ...đồng...tiền...” Vừa nói, trưởng thôn vừa nấc, rồi nằm vật ra bàn trước khi kết thúc câu. Tự đập đùi mình một cái, chuyện không hay rồi, ai nghĩ ông ấy uống kém như vậy.

Thu dọn bàn ăn, tôi đỡ trưởng thôn lên giường, đắp chăn. Đối diện gian trưởng thôn ở có hai gian phòng, sắp xếp cho ông lão xong, tôi đi đến gian phía tây. Nằm xuống giường, cứ nghĩ mãi về đồng tiền, phải tìm cách nào để hỏi về nó. Vì vậy tôi hạ quyết tâm, ngày mai sẽ vung tiền mua chuộc ông lão.

Liếc nhìn đồng hồ, đã 12h đêm, đang định tắt đèn đi ngủ thì chợt nghe tiếng gõ cửa dồn dập.

“Cốc cốc cốc cốc.”

Ngước mắt lên, tôi hỏi: “A, trưởng thôn, ngài tỉnh rồi à?”

Không có tiếng trả lời, cánh cửa lại vang lên tiếng gõ, lần này mạnh hơn: “Rầm rầm rầm rầm.”

Tưởng rằng trưởng thôn vẫn đang say rượu, tôi bèn xuống giường. Nhưng vừa định mở cửa thì đột nhiên tôi nhớ ra một câu nói. Chính là lời mà chị gái chuyển giúp Lưu Khánh Chúc ở 2386 đường Hoài Viễn: “Gõ cửa đừng mở!”

Tôi do dự, thu tay lại và nói nhỏ: “Là trưởng thôn à? Tôi đang ngủ, ông tìm tôi có việc gì không?”

Bên ngoài vẫn không có tiếng trả lời.

“Rầm rầm rầm rầm rầm!”

Cảm thấy có gì đó không ổn, theo bản năng tôi lùi về sau mấy bước. Dù là trưởng thôn thật, thì nửa đêm tìm mình làm gì? Quay về giường ngồi, nhìn chằm chằm vào cánh cửa, quyết tâm mặc kệ nó.

“Rầm rầm rầm rầm rầm.”

Tiếng gõ cửa cứ chốc chốc lại vang lên, kéo dài tận đến 3h sáng. Đầu óc căng thẳng, tôi không dám chợp mắt một giây

bào, cho đến khi nghe tiếng gà gáy sớm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bình minh đang lên, sau khi tiếng gõ cửa biến mất, tôi vẫn không dám ngủ, chỉ ngồi trên giường, quán chần. 6h sáng, trưởng thôn lo lắng mở cửa bước vào, trông thấy tôi ngồi trên giường, ông lão mới thở ra một hơi.

Tiến lại gần mép giường, trưởng thôn nhỏ giọng hỏi: “Đêm qua cậu không mở cửa đúng không?”

Tôi gạt đầu, đôi mắt đã thâm quầng vì thức cả đêm, hỏi: “Có chuyện gì vậy, không phải ông gõ ư?”

Trưởng thôn định mở miệng nói thì đột nhiên tiếng đập cửa lại vang lên.

Rầm rầm rầm rầm rầm.

Lúc trước, trời tối, cộng thêm chỉ một mình trong phòng nên không dám làm càn, giờ trời đã sáng, bản tính nóng nảy của tôi đột nhiên nổi lên. Nhẹ nhàng nhặt cái ghế bần lên tay, chuẩn bị tình huống.

Mở cửa, văng cái ghế ầm một tiếng. Trố mắt nhìn ra ngoài, tôi thật sự giật mình.

Là Lưu Khánh Chúc!!!

CHƯƠNG 18: LỤC LỢI TRONG QUỶ THÔN

Trông thấy Lưu Khánh Chúc khiến tôi sợ hãi chẳng khác nào gặp ma. Đã nhiều ngày không gặp, ông ta vẫn mang bộ dạng lúc trước, gầy trơ xương, mặc cái áo chùng rách, con mắt phải nhìn như ngọc lục bảo.

Lão già bị tôi đập một ghế, đang nằm dưới đất ôm đầu rên rĩ. Trưởng thôn thấy vậy liền vội chạy ra đỡ Lưu Khánh Chúc dậy, mắng: “Thằng nhãi này, sao lại manh động thế, chưa gì đã đánh người ta.”

Lưu Khánh Chúc đứng dậy xoa tay: “Không sao, còn chưa chết được.”

Bị ảnh hưởng bởi bác Lục và Lưu Vân Ba, tôi vẫn luôn có thái độ đối địch với Lưu Khánh Chúc, chỉ riêng nhìn gương mặt dúm dỏ của lão đã thấy chẳng giống người tốt. Nhưng không thể không công nhận, từ lần đầu tiên: Nhiều người chớ chớ, rồi đến tối hôm qua: gõ cửa chớ mở, lời nói vàng ngọc của Lưu Khánh Chúc đúng là cảnh báo trước cho tôi.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Lão già, sao ông lại đến đây?”

Lưu Khánh Chúc ngẩng đầu lờm tôi: “Thôn này là ông cố nội người mở ra à?”

Biết Lưu Khánh Chúc tính tình bất thường, tôi không nói nữa, ai mất công đi cãi nhau cho mệt. Trưởng thôn lờm tôi một cái, nói: “Thằng nhãi này, ăn nói cái kiểu gì thế. Cậu tới được chẳng lẽ người khác không được tới? Người tới đều là khách, mời ông vào trong ngồi!”

Lưu Khánh Chúc được trưởng thôn dẫn vào trong nhà, lại sau tôi ra quán cơm phía đông mua hai phần đồ ăn. Lão già này cũng thật khéo đưa đẩy, người tốt thì lão nhận, còn mua đồ ăn thì tôi phải trả tiền. Cả đêm qua không ngủ, đi trên đường tôi cứ mơ mơ màng màng, mệt mỏi rã rời.

Đi qua ngã tư, thấy ven đồng có một tốp thôn dân vây quanh, miệng xôn xao bàn tán gì đó, tò mò tôi bèn rẽ vào. Đám người

vây quanh là một con bò, chết rất thảm, hai mắt trợn trắng đầy tơ máu, giống như nó đã nhìn thấy cái gì vô cùng đáng sợ.

Cổ con bò bị cái gì đó xé toang, máu tràn khắp nơi, nhìn cực tàn nhẫn. Một bé gái quỳ bên cạnh con bò, khóc nức, liếc mắt tôi liền nhận ra, chính là bé gái tối qua hỏi tôi về con bò nhà mình bị lạc. Ông già hôm qua cũng ở đó, cứ kéo con bé, nhưng nó không đứng dậy mà khóc còn to hơn: “Hu hu...bò chết rồi, không kéo cày được, con lấy đâu tiền mua cặp sách!”

Thấy con bé khóc thật sự đáng thương, tôi móc trong túi ra 200 tệ đưa cho nó: “Bé con đừng khóc nữa, cầm lấy, coi như thức ăn tặng con cái cặp sách.”

Bé gái ngẩng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn tôi, e dè nhận lấy số tiền. Ông già đứng cạnh vội nói: “Không thể lấy tiền của cậu được, vậy sao được, vậy sao được...”

“Không sao đâu.” Tôi vỗ vỗ đầu con bé, sau đó quay người ra khỏi đám đông. Đi chưa được mấy bước, chợt ông già chạy theo: “Anh bạn trẻ, thấy anh không phải người trong thôn, anh tới đây tìm ai à?”

Tôi gật đầu: “Vâng bác, cháu tới chơi thôi.”

Ông lão nghe vậy bèn ghé sát vào tai tôi nói nhỏ: “Anh bạn trẻ, ở đây có gì mà chơi. Nghe lời lão, mau về đi thôi.”

Tôi gật gù: “Đa tạ bác nhắc nhở!”

Thấy tôi đáp ứng, ông lão mới quay đầu về tìm cháu gái. Nếu là một tháng trước đây, ông lão nói câu này với mình, tôi đã sớm sợ hãi đi mà quay về. Nhưng hiện giờ, sau khi trải qua đêm 15 khủng bố, lại nhìn đồng hồ giết người, cũng coi như từng lướt qua mũi đao, trong lòng đã có sự phòng bị nhất định.

Mua hai phần đồ ăn ở tiệm cơm, tiện xách thêm hai chai rượu trắng rồi trở về nhà trưởng thôn. Không ngờ vừa về đến nhà đã thấy hai lão già ngồi xếp bằng trên giường, nói chuyện rất nồng nhiệt. Thấy tôi về, trưởng thôn vội ra lấy thức ăn, bày lên bàn, cười nói: “Tới đây Lưu lão đệ, ông đi đường xa như vậy, ăn ngay cho nóng.”

Mặt tôi xanh lại, hai lão già vậy mà đã xưng huynh gọi đệ với nhau rồi. Cả bữa cơm, Lưu Khánh Chúc không hề dả động đến tôi, hai lão già mãi mê trò chuyện, coi tôi là người thừa. Nghĩ

bụng, bèn mở miệng: “Trưởng thôn, tối qua không phải ông gõ cửa, vậy thì là ai?”

Trưởng thôn đang vui vẻ cười nói, vừa nghe tôi hỏi thì liền thu liễm: “Không ai gõ cả, đó không phải người gõ.”

“Không phải người gõ, vậy là cái gì?” Tôi tò mò.

Trưởng thôn rót ly rượu, thở dài: “Thôn này có một quy tắc, đó là cứ khi trời tối, nhà nhà đều phải khóa cửa. Bất cứ vật gì sống mà ban đêm ra ngoài, đảm bảo sáng hôm sau sẽ chết.”

Tôi cả kinh: “Rốt cuộc nó là cái gì, hổ già trên núi xuống ư?”

Trưởng thôn xua tay: “Là gì thì cậu đừng hỏi, hôm qua là lỗi của tôi, chưa kịp nói cho cậu thì đã say mềm.”

Còn định mở miệng hỏi thêm thì bỗng Lưu Khánh Chúc ngồi đối diện lại nháy mắt ra hiệu với tôi. Trong lòng thầm nghĩ: “Gi thế lão già, tôi với ông không cùng hội, ra hiệu cái rắm à!”

Cơm nước xong đã là buổi chiều, tôi đi bộ ra ngoài cho bớt mùi rượu, không ngờ Lưu Khánh Chúc lại chống gậy đuổi theo. Liếc mắt nhìn một cách không thiện ý, tôi tiếp tục rảo bước.

“Không phải người muốn biết tối qua là cái gì gõ cửa sao?”

Lão theo sát tôi, nhỏ giọng buông một câu.

Chẳng quay đầu lại, tôi hừ lạnh: “Thú hoang, Hồ Yêu Sơn sát chân núi, dã thú nhiều cũng là bình thường.”

“Không phải động vật, mà là người!”

Tôi bật cười ha hả, quay đầu lại nhìn thẳng vào con mắt xanh biếc của lão, nói: “Lão già, trưởng thôn đã bảo không phải người gõ, lão còn cãi, thế theo lão thì là ai gõ?”

“Người chết!”

Lưu Khánh Chúc đáp không hề di dự, tôi giật mình.

“Chẳng phải người muốn tìm đồng tiền hổ văn sao? Đêm nay người ở lại, ta dẫn người tới chỗ này.”

Vốn định chút nữa sẽ quay về thành phố, nhưng nghe Lưu Khánh Chúc nói, tôi không khỏi sửng sốt: “Sao ông biết tôi đi tìm đồng tiền?”

Lưu Khánh Chúc không trả lời câu hỏi, mà nhàn nhạt nói:

“Người chắc có rất nhiều câu muốn hỏi. Đêm nay cứ đi theo

ta đã, ta sẽ giải đáp từng việc một cho người!”

Đây chính là câu nói mà tôi đang mong chờ!

Cả quãng thời gian dài như vậy, u mê mà vị hết người này đến người kia điều khiển, thứ mà tôi muốn biết nhất lúc này chính là chân tướng.

“Ông biết tôi muốn hỏi gì?”

Con mắt xanh lè của lão khẽ co lại: “Bí mật của Lão Đường, lão Vũ, Lưu Vân Ba, và cả ta nữa.”

Câu nói của lão già thực sự làm tôi chấn động, đây chính là câu hỏi đê nặng nhất trong lòng, lại bị lão một phen nói toạc ra. Cẩn rắng, tôi gật đầu.

“Được, đêm nay tôi sẽ đi theo ông. Ông nói phải giữ lời đấy!”

Gió chợt nổi lên, cả cái thân hình gầy trơ xương của lão lắc lư theo chiều gió, tựa hồ có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Tối đó tôi với Lưu Khánh Chúc ở gian nhà phía tây, hồi chiều trưởng thôn uống mấy chén rượu, lại say bất tỉnh nhân sự. 10h đêm, Lưu Khánh Chúc thấy sắc trời đã đen kịt, bèn bảo tôi đi theo lão vào trong thôn một chút.

Thực ra thì nội tâm tôi rất đấu tranh, dù gì cũng đã tận mắt nhìn thấy con bò chết thảm. Nhưng Lưu Khánh Chúc thì chưa, liệu có đáng tin không? Tuy nhiên, lão nói mình biết bí mật của tất cả, cái này quả thực quá có sức mê hoặc. Tôi rón rén đi theo bộ xương khô ra sau nhà, lòng nơm nớp lo sợ, một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Ban đêm trong thôn yên tĩnh đến đáng sợ, ngay tiếng ếch ngoài đồng cũng chẳng có. Cũng may ánh trăng rất sáng, miễn cưỡng nhìn thấy mặt người, hai chúng tôi đi vòng quanh thôn, tới một nhà còn sáng đèn. Lưu Khánh Chúc nhỏ giọng: “Chính là chỗ này, chờ đi!”

Hai chúng tôi co người, trốn sau đống củi khô, nhìn chằm chằm vào ngôi nhà còn sáng. Ngồi im như vậy không động đậy, tới tận 12h, tôi thật sự mất kiên nhẫn, định mở mồm nói, bỗng nhiên kẽ kẹt một tiếng vang lên! Nhà kia mở cửa, một thanh niên khoảng chừng trên dưới 20 tuổi bước ra. Cậu ta vừa ra ngoài thì lão đảo đi xuống sân.

Lưu Khánh Chúc đưa mắt ra hiệu, hai chúng tôi giữ khoảng cách chừng 20m, từ từ đi theo. Người này đi cực kỳ chảnh, phải đến 20p sau mới đến một căn nhà cũ nát phía cuối tây của thôn. Thanh niên trẻ đi vào nhà rồi thấy im bật, tôi đang ngáp dở thì đột nhiên trong căn nhà cũ nát vang lên tiếng thét rợn người.

Giật mình hoảng sợ, tôi vội ngó vào trong. Lúc lực chú ý dồn hết vào gian nhà thì bỗng Lưu Khánh Chúc huých tôi một cái, chỉ sang gian bên cạnh. Từ gian nhà ngang, một bóng người đi tới, dáng dấp không cao lắm, còn kéo lê cái gì đó rất dài dưới đất, có vẻ thứ này không chịu yên, thi thoảng lại lật một cái.

Tôi không cả dám hít thở, tính toán, thứ hắc ta kéo là cái gì?

Trông giống như một người!

Trộm liếc Lưu Khánh Chúc, gương mặt lão vẫn chẳng có gì thay đổi. Thêm mấy phút nữa, trong căn nhà nát lại vang lên tiếng thét chói tai. Giữa đêm khuya tĩnh lặng, nghe tiếng thét rợn người mà tôi nắm chặt bàn tay, trán túa mồ hôi.

Tiếng hét được vài giây thì im bật, cửa phòng bị mở, có hai người lần lượt bước ra ngoài. Nhờ ánh trăng, thấy rõ dáng dấp hai người, bỗng tinh thần tôi tỉnh táo lại: “Đây chẳng phải cậu thanh niên và đại tỷ mình gặp lúc đi mua đồ ăn sao?”

Hai người ra khỏi nhà, vòng vào phía sau mất dạng, lão Lưu quay đầu liếc tôi một cái, nói: “Người cứ ở đây đợi, ta phải vào nhìn một cái xem sao.”

Không đợi tôi mở miệng, lão già đứng dậy đi luôn. Nào đã gặp trường hợp này bao giờ, tim tôi đập như muốn phá vỡ lồng ngực. Lưu Khánh Chúc đi vào cỡ năm ba phút vẫn chưa thấy ra, tôi căng thẳng tới mức móng tay bầu rách cả da thịt.

Bỗng cảm thấy có gì đó hình như đang tiến đến lại gần mình. Đột ngột quay đầu lại, không sai, chính là cậu thanh niên dắt trâu tôi gặp kia, gương mặt với nụ cười đờ đẫn ghé sát, chỉ cách tôi chưa đầy năm phân.

Tôi sợ đến mức dựng hết tóc gáy, lập tức định co chân bỏ chạy, không nhịn được lại lớn tiếng chửi: “Mẹ kiếp, hai chân tê rần!”

CHƯƠNG 19: LẦN THỨ 2 LỤC LỢI QUỶ THÔN

Gương mặt to lớn của cậu ta ngày càng áp sát, đã sắp chạm vào cả mũi tôi. Trong cái khoảnh khắc chí mạng này, chân tôi lại tê cứng mới khổ.

“A!” Hét lớn, dùng hết sức vùng dậy, miệng kêu: “Lưu Khánh Chúc, cứu tôi!”

Đúng lúc tên thanh niên định nhào tới thì bỗng đột nhiên cánh cửa gỗ của căn nhà trước mặt bị đá văng, rầm một tiếng. Lưu Khánh Chúc chống gậy đứng ở bậc thềm, con mắt lục bảo dưới ánh trăng trông vô cùng quỷ dị.

Không biết tên thanh niên bị gì đó chấn động, lập tức quay đầu chạy như điên. Còn chưa hoàn hồn, tôi thở hồng hộc, luống cuống đứng lên, kéo lết bên chân phải tê cứng, khập khiễng đi về phía lão già. Lưu Khánh Chúc cũng vội chống gậy về phía tôi.

“Sao thế tiểu tử? Chân ngươi bị thương à?”

Câu hỏi khiến tôi khựng lại, chẳng lẽ lại nói là chân mình bị tê?

“Không sao, vừa rồi bị trật khớp thôi.”

Lưu Khánh Chúc nghe vậy mới yên tâm ngẩng đầu nhìn xung quanh, nói: “Chắc hẳn thứ này đã phát hiện chúng ta, còn rất nhanh trí nữa!”

Đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, cả phần cánh tay đã ướt sũng, tôi hỏi: “Lão Lưu, ông tìm thấy gì trong căn nhà nát kia?”

Lưu Khánh Chúc nhắm mắt lắc đầu: “Đừng hỏi, nếu muốn còn ăn được cơm trong một tháng tới.”

Tuy tôi rất tò mò với tiếng thét trong phòng, và thứ mà chị gái kia kéo đi, nhưng nghe Lưu Khánh Chúc nói vậy đành từ bỏ, đến tám chín phần là rất ghê tởm. Nghĩ thế tôi ngậm miệng, lóc cóc đi theo lão ta về nhà trưởng thôn.

Trên đường về, lại lần nữa tôi đánh giá ông già gàu trơ xương trước mắt mình. Trong ấn tượng của tôi, lão là một ác ma đã chết cháy 10 năm trước, nhưng nhìn lại thì rất có phong

phạm của một đại sư. Đặc biệt là vừa rồi, lúc lão đã văng cánh cửa gỗ, khí thế rất tuyệt!

“Lão Lưu, vừa rồi tôi thấy thằng nhóc kia hoảng hốt, có vẻ nó sợ ông lắm thì phải?”

Lưu Khánh Chúc vẫn cầm đầu đi, chỉ ừ một tiếng lạnh nhạt.

“Ông có bản lĩnh như vậy, sao hai chúng ta còn phải lén lút nấp sau đồng cỏ, cứ xông thẳng vào chẳng phải là được sao?”

Lưu Khánh Chúc bước chậm lại một chút, quay đầu lờm tôi, cả giận nói: “Nếu là ta lúc 20 tuổi, việc này còn cần người nhắc ư? Giờ chân cẳng ta thế này, có thể làm gì được?”

Thấy tính khí lão già lại giờ chứng, tôi đành thôi, không dám hé mồm nữa. Quay về nhà trưởng thôn đã gần 2h sáng, vừa đặt lưng xuống giường, đột nhiên tôi nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng!

Lưu Khánh Chúc đã hứa với mình, đêm nay đi cùng lão, lão sẽ nói chân tướng ra. Nóng ruột không chờ nổi, tôi mở lời: “Lão Lưu, lúc tối ông hứa với tôi, nghe theo ông đi một chuyến, ông sẽ nói bí mật cho tôi nghe mà!”

Lưu Khánh Chúc gật đầu: “Được! Hỏi đi, người muốn biết cái gì? Một chuyện thôi!”

Hít sâu một hơi, hiện tại việc tôi muốn biết quá nhiều, lão lại bảo chỉ hỏi một chuyện, thật khó mà lựa chọn. Đột nhiên trong đầu xẹt qua một ý, đúng rồi, trước tiên phải xác định xem ai có thể giúp mình cái đã. Hiện giờ năng lực của Lưu Khánh Chúc, mình vừa mới chứng kiến tận mắt, đó tuyệt đối là rất lợi hại, không giống với Lưu Vân Ba khu môi múa mép đưa cái lắc tay cho mình.

Chuyện trước mắt cần làm là phải xem lão già Lưu Khánh Chúc này có đáng tin hay không. Suy nghĩ kỹ, tôi nói: “Nghe nói 10 năm trước, khu nhà 2386 đường Hoài Viễn gặp hỏa hoạn thiêu chết toàn bộ người. Tôi muốn biết lúc ấy ông có nằm trong số nạn nhân không, hiện giờ ông là người hay ma?”

Lưu Khánh Chúc cười giày, leo lên giường, chui vào chăn rồi nhỏ giọng đáp: “10 năm trước hỏa hoạn không thiếu chết ta. Ta là người, không phải ma quỷ!”

Nghe xong câu này thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng tôi đã rơi xuống: “Thế năm đó chết cháy là Lưu Vân Ba à? Hẳn là người hay ma?”

Lưu Khánh Chúc trở mình, quay lưng về phía tôi, nhàn nhạt nói: “Đã nói là chỉ có thể hỏi một chuyện, nếu muốn hỏi tiếp thì lại phải nghe lời ta!”

Tuy câu trả lời của lão có vẻ thản nhiên, nhưng lại rất đàng hoàng. Tôi tin tưởng lão, vui đến mất ngủ. Nói ra thật trớ trêu, mãi lâu như vậy, đến giờ mới biết rõ một người bên mình, con mẹ nó là ma hay là người.

Vậy còn những người khác? Không vội, từng bước, từng bước tôi sẽ làm rõ chuyện này.

Trong lòng đã có tính toán, sau này sẽ làm theo lời Lưu Khánh Chúc. Nếu Lưu Khánh Chúc là người, vậy Lưu Vân Ba chính là ma, mười năm trước, người bị chết cháy chính là hẳn.

Nghĩ tới đây bất giác tôi hít vào một hơi khí lạnh, thế thì cái lắc đen lánh mà hẳn đưa cho mình, làm bằng mắt người thật sao? Cả đêm qua không ngủ, nằm nghĩ miên man mà tôi thiếp đi lúc nào không biết...

Lúc tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, vừa mở mắt thì bắt gặp Lưu Khánh Chúc và trưởng thôn đang nhìn mình chằm chằm.

Tôi hoảng sợ, hỏi: “Làm gì thế, sao hai người cứ nhìn tôi chằm chằm?”

Trưởng thôn bĩu môi: “Cậu nói mình đã 30 tuổi, sao cứ như đứa trẻ con thế, không gọi thì không chịu dậy?”

Móc điện thoại ra nhìn, mẹ nó, đã 12h trưa rồi. Tôi ngồi dậy chỉnh đốn quần áo, Lưu Khánh Chúc chống gậy đứng cạnh, nhàn nhạt nói: “Tối nay có đi thêm lần nữa không?”

“Đi thêm lần nữa?”

Tôi qua là ca tôi lái xe, tiểu Lục đã chạy thay, đêm nay lại không về, không biết cậu ta có chịu không. Do dự một lát, tôi nói: “Vậy thì lại có thể hỏi thêm một chuyện?”

Lưu Khánh Chúc gật đầu: “Đương nhiên!”

“Thế thì ở thêm một tối, một tối cuối cùng thôi, tôi đã bỏ ca một hôm rồi.”

Nét mặt Lưu Khánh Chúc khẽ giãn ra, đứng dậy cùng trưởng thôn sang phòng phía đông. Tôi không phải là một người bắt nạt kẻ yếu, bắt tiểu Lục chạy liên tiếp mấy hôm cũng phân vân, nhưng đây là cơ hội tốt nhất để phá sương mù, thật sự tôi muốn nắm lấy.

Ăn trưa xong, lấy điện thoại ra gọi cho tiểu Lục. Thằng nhóc vậy mà sáng khoái đáp ứng, còn nói không sao, ở lại mấy hôm nữa cũng được. Thật sự thì tôi cảm động lắm, tuy tiểu Lục cũng loser như mình, không năng lực, không thể diện, không bạn gái cũng chẳng có chiến hữu, nhưng cậu ta rất lương thiện.

Đúng là một huynh đệ tốt!

Lưu Khánh Chúc thấy tôi đồng ý thì có vẻ khá vui, hôm nay phá lệ nói nhiều hơn mọi khi. Hai chúng tôi, một già một trẻ đi dạo quanh thôn, vừa lúc đi ngang qua cái giếng có quán vải đỏ, tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Lưu, lần đầu tiên tôi tới đây, định ngó xuống xem cái giếng thì bị một thanh niên gọi lại, giếng này có gì lạ à?”

Lưu Khánh Chúc nghe tôi nói thì không khỏi sửng sốt, lạnh giọng: “Thôn này không có gì đặc biệt, cái giếng này chính là điểm bất thường nhất!”

“Còn nói không có gì đặc biệt? Ông quên chuyện xảy ra tối qua rồi à? Tôi thấy chả khác gì phong môn quỷ thôn trên TV cả!”

Có vẻ Lưu Khánh Chúc chẳng để ý lời tôi nói, đôi mắt cứ nhìn đăm đăm về phía cái giếng.

“Lão Lưu, ông lợi hại như vậy, chỉ là cái giếng thì có coi là gì. Chúng ta đến xem thử đi.”

Vừa mới định dậm bước thì Lưu Khánh Chúc túm chặt lấy tay tôi. Bàn tay khô đét này thật có lực, túm đến cổ tay tôi đau điếng.

“Đừng có nhìn, đừng nói là ta, mà toàn bộ người ở Đông Bắc này cũng không đủ sức xử lý nó đâu!”

Nhìn bộ dạng rất nghiêm túc của lão, tôi vô thức lùi lại một bước. Nhìn xa xăm một hồi, tôi hỏi: “Thế đêm nay đi bắt hai người bọn họ?”

Lưu Khánh Chúc gạt đầu rồi xoay người bước đi.

.....

Đêm xuống, tối nay trưởng thôn không uống rượu, nghe nói là chúng tôi muốn ra ngoài, suýt nữa thì ông ta sợ đến rơi hàm răng: “Đi làm gì? Đi làm gì? Không muốn sống nữa sao?”

Trưởng thôn nhất quyết không cho chúng tôi ra ngoài, vẻ mặt rất khó tin. Bất kể tôi với lão Lưu có giải thích thế nào, trưởng thôn cũng không chịu nghe.

“Nói thật với hai người, cái thôn này của chúng tôi trước đây gọi là Hồ Yêu thôn, yêu trong từ yêu quái, nghe có hiểu không?”

Lưu Khánh Chúc ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, rồi bất ngờ, chẳng nhìn rõ động tác của lão, chỉ thấy hai người bỗng mắt nhìn nhau rồi trưởng thôn đột nhiên ngã ra mê man, còn ngáy ầm ầm.

Đỡ trưởng thôn lên giường nằm, rồi cuống quýt chạy ra ngoài cùng Lưu Khánh Chúc.

“Lão Lưu, ông còn biết thôi miên?”

Lưu Khánh Chúc làm như không tiện nói chuyện, nhỏ giọng thì thào: “Đêm nay nhất thiết phải bắt được thứ này. Để nó ăn hai hôm liền sẽ rất phiền toái.”

“Ta lại phải đi mai phục ư?”

Lưu Khánh Chúc lắc đầu: “Sớm không còn ở nhà nữa rồi, ta lên sườn núi phía bắc!”

Hai chúng tôi đi dọc con đường nhỏ dẫn đến sườn núi phía bắc, nơi đây cỏ dại mọc um tùm không ai trồng trọt, lại thấp thoáng rất nhiều mồ mả. Khắp sườn núi rải rác đầy xác dơi với chuột, ngẩng đầu nhìn xa xa, tôi cảm thấy khiếp sợ. Giơ tay chỉ, nói với Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, ông mau nhìn xem, có người đang đào mả.”

Cách đó không xa, đang có hai bóng người điên cuồng đào gì đó ở một nấm mộ. Lưu Khánh Chúc vội ra hiệu im lặng. Lão khom người, vòng mặt bên đi qua, tôi theo sát phía sau, căng thẳng, tim đập thành thịch.

Hai bóng người đang đào rất hăng say, hoàn toàn không chú ý đến sự có mặt của chúng tôi. Đến khi khoảng cách chỉ còn vài

mét, Lưu Khánh Chúc nhắm chuẩn, vèo một cái chiếc gậy được ném ra.

Gậy văng trúng một người, lập tức tiếng kêu thảm vang lên. Lưu Khánh Chúc thoáng quay đầu, hô to: “Bắt!”

Hai bóng người thấy Lưu Khánh Chúc, cầm đầu chạy bạt mạng xuống chân núi. Chị gái rõ ràng đã bị thương, chạy không được nhanh, tôi với Lưu Khánh Chúc đuổi sát phía sau.

Đuổi một mạch xuống dưới chân núi, đến chỗ ngoặt để vào thôn, hai bóng người đột nhiên chia thành hai đường bỏ chạy. Tôi định đuổi theo thanh niên chặn trâu thì lão Lưu thở hồng hộc chỉ chị gái đang chạy hướng tây: “Đuổi bên này!”

Có vẻ chị gái bị thương không nhẹ, mắt thấy sắp không chạy nổi nữa, tôi tăng tốc vọt theo, nhưng chợt nhớ tới một chuyện. Ông một tiếng trong đầu, chân khựng lại. Thấy tôi dừng đột ngột, Lưu Khánh Chúc khó hiểu hỏi: “Người làm gì đấy, đuổi đi!”

“Không xong, ban nãy đi gấp quá, hình như tôi quên đóng cửa nhà trưởng thôn!”

CHƯƠNG 20: ÁC MỘNG VẪN TIẾP TỤC

Nghe thấy tôi nói đã quên đóng cửa nhà trường thôn, Lưu Khánh Chúc còn cần thẳng hơn, hô lên một tiếng: “Bên này để ta xử lý, người mau chạy về nhà ông ấy, mau!”

Tôi liền quay đầu, nhắm hướng nhà trường thôn mà chạy như điên. Vừa chạy vừa nghĩ đến cảnh chết thảm của con bò, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán. Từ phía tây chạy đến phía đông, dọc đường vấp ngã ba lần, cuối cùng cũng tới được nhà trường thôn. Tôi thở dốc, căng thẳng mà nhìn vào trong sân, cửa đang mở!

Cẩn thận đi đến gần, tôi nhỏ giọng gọi: “Trường thôn, có ở trong không?”

Trong nhà không hề có tiếng trả lời. Nắm chặt bàn tay, tôi bước từng bước vào bên trong. Trường thôn ở tại gian phía tây, căn này cửa cũng mở toang, bất chợt dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cẩn thận dịch bước về phía trước, theo ánh sáng flash điện thoại, tôi bỗng phát hiện một vết dưới nền nhà.

Đi thêm mấy bước, lại có vết máu khác. Vết máu lẫn lộn, dẫn thẳng vào trong phòng, đã không thể phân biệt nó chảy từ bên ngoài vào hay từ bên trong ra. Lại nhẹ giọng gọi: “Trường thôn, nếu ông ở trong phòng thì nói một câu!”

Vẫn im lặng đến rợn người.

Hít thật sâu một hơi, tôi rảo bước vào phòng. Không có ai!!!

Cái bàn bị đổ giữa nhà, ly rượu văng xuống giường, giữa sàn nhà còn lưu lại một vung máu. Suýt nữa thì tôi bật khóc, trường thôn đâu rồi? Nhớ đến tối qua ở ngoài ruộng, gian nhà nát kia vang lên tiếng hét thảm thiết, nhớ lại thứ còn sống mà chị gái kéo đi, đôi chân tôi run lẩy bẩy.

Mình hại chết trường thôn rồi!

Đúng lúc tuyệt vọng đến cực điểm thì Lưu Khánh Chúc đã quay về.

“Sao rồi? Trường thôn không việc gì chứ?”

Còn chưa thấy người đã nghe giọng hối hả của lão ta. Tôi ôm đầu ngồi xổm xuống đất, tự mắng chửi bản thân. Lưu Khánh Chúc đi vào nhà liếc nhìn thoáng quá, túm gáy xách tôi lên hỏi: “Tiểu tử, trưởng thôn đâu?”

Tôi không nhịn được nữa, bật khóc, lắc đầu: “Lão Lưu, là tôi sơ ý, e là trưởng thôn bị tên ăn thịt người kia hại rồi!”

“Khụ...” Lão Lưu thở dài, ngồi xuống mép giường quan sát: “Máu trên mặt đất ở đâu mà ra, lúc người về có trông thấy trưởng thôn không?”

“Không, lúc tôi về thì toàn bộ cửa các phòng đều mở toang, chẳng thấy ông ấy đâu cả!”

Lưu Khánh Chúc trầm mặc một hồi rồi móc một đồng xu trong túi ra, lật qua lật lại.

“Lão Lưu, ông nói trưởng thôn có khả năng đã chết không? Hay là chúng ta đến căn nhà nát tối qua tìm xem?”

Lưu Khánh Chúc lắc lắc đầu nói: “Còn tìm gì nữa, thứ kia không có khả năng để người sống. Theo ta đoán, lúc này trưởng thôn đã bị gặm đến xương cốt cũng chẳng còn.”

Nghe lão nói vậy, trong lòng tôi vô cùng áy náy, trưởng thôn đã 70 tuổi, ngoài việc ham tiền, các phương diện làm người khác đều không có gì để trách. Hiện giờ lại vì sự sơ ý của tôi mà hại ông ấy chết oan uổng.

Thấy tôi dầy vò đau khổ, Lưu Khánh Chúc trấn an: “Người cũng không phải cố ý, trưởng thôn không còn nữa, sau này nhớ phải lập cho ông ta cái mộ, chôn di vật!”

Tôi gật đầu, hối hận đến tận tâm can khiến tôi đau đớn muốn chết. Trời sáng, tôi tìm thầy chuyên về tang sự trong thôn, việc trưởng thôn chết rất nhanh đã được lan truyền.

Đoàn người tự giác mặc áo tang, mấy trăm người xếp thành hàng dài đưa tiễn trưởng thôn. Dọc theo đường tới nghĩa địa, tiếng khóc của thôn dân vang trời thấu đất, lòng tôi càng thêm khó chịu. Xem ra đối với mọi người, trưởng thôn rất đặc nhân tâm, được tất cả kính yêu.

Tang sự xong xuôi, tôi và Lưu Khánh Chúc lên xe khách quay về thành phố. Từ tối hôm qua cho đến lúc lên xe, tay ông ta vẫn luôn lật đi lật lại đồng xu. Tâm tình không được tốt, nhìn

đồ vật trong tay lão, tôi nói: “Lão Lưu, tuy nói rằng trường thôn không phải vì ông mà chết. Nhưng ông ăn ở nhà người ta, ngủ trên giường người ta, ông ấy đi rồi, một chút thương tâm ông cũng không có ư?”

Lưu Khánh Chúc lạnh nhạt liếc tôi, nói: “Người có số mệnh, ta thương tâm gì chứ. Hơn nữa kẻ quên đóng cửa không phải là ta.”

Tôi đuối lý, chẳng nói được gì, chỉ hỏi: “Còn chưa bắt được tiểu tử giết trường thôn, chúng ta cứ như vậy mà đi được sao?”

Lão Lưu cất đồng tiền vào túi: “Không sao, thứ kia phế rồi!”

“Phế rồi là có ý gì? Tôi còn chưa hỏi ông chuyện tối qua đuổi theo chị gái kia thế nào đấy?”

“Khụ khụ!” Lưu Khánh Chúc ho khan hai tiếng: “Đuổi theo rồi, còn cướp đồng xu này về đây. Đồng tiền nằm trong tay ta, tiểu tử kia sẽ trở thành một người chết không động đậy!”

Tôi nghi hoặc nhìn lão: “Đồng xu chính là đồng tiền hổ văn à? Rốt cuộc nó dùng để làm gì?”

Lưu Khánh Chúc dựa lưng vào ghế, như có vẻ rất mệt mỏi, nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: “Thứ này bị ma ám!”

Tôi cũng chẳng có hứng thú với đồng tiền, liền không hỏi tiếp về nó.

“Lão Lưu, nói gì đi nữa, tôi ở lại thêm một ngày, giờ có thể hỏi ông một vấn đề chứ?”

Lưu Khánh Chúc sắp ngủ, khẽ ừ một tiếng.

Vấn đề thứ hai này rất có tính mấu chốt, từ ngày tôi lái chiếc xe số 13, những việc quái đản cứ liên tiếp xảy ra. Bao gồm cả việc trường thôn chết, chắc chắn nó cũng liên quan đến tuyến xe này. Ai là ma, ai là người, giờ con mẹ nó chẳng quan trọng, quan trọng nhất lúc này là tôi có thể dứt khỏi cái vòng luẩn quẩn này không.

“Lão Lưu, hiện giờ tôi đánh liều tin tưởng ông. Ông nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi có thể không lái tuyến xe 13 này nữa hay không? Tôi đang tính đổi sáng tuyến nội thành.”

Lão Lưu tựa hồ đoán được câu hỏi này, vẫn nhắm mắt lim dim: “Chuyến xe này người vẫn phải tiếp tục lái, chuyện này

chưa yên, người mà rời đi là tìm cái chết!”

Con mẹ nó, lời lão Lưu nói giống hệt Lưu Vân Ba. Như vậy xem ra vận mệnh nửa đời của tôi là phải dính với cái tuyến xe nửa đêm này không dứt. Tuyệt vọng, dựa đầu vào ghế, mắt nhìn cảnh vật di chuyển bên ngoài cửa kính mà trong lòng không khỏi bi ai.....

Quay về công ty, tôi thần thờ đi về phía ký túc xá, trong sân vẫn bị chằng dây phong tỏa, chỉ chừa một lối nhỏ cho nhân viên công ty ra vào. Trên đường, trùng hợp lại gặp lão Vũ, lão chẳng chần chờ đi tới vỗ vào má tôi một cái: “Nhóc, mấy hôm nay cậu chạy đi đâu thế?”

Tôi chẳng có tâm trạng mà nói chuyện với anh ta, cúi đầu không mở miệng. Lão Vũ thấy thế thì càng nổi nóng: “Sao cậu không nói gì? Hai ngày liền không về công ty, lại bắt tiểu Lục lái thay, cậu giờ đã bắt nạt người mới để tự ý nghỉ phải không?”

Vẫn luôn áy náy về cái chết của trưởng thôn, giờ bị lão Vũ mắng, tôi lại thấy trong lòng thoải mái: “Lão Vũ, anh tát tôi một cái đi!”

Lão Vũ tức đến tái mặt: “Sao? Cậu cho rằng tôi không dám đánh mình ư?”

Bốp một tiếng, lão Vũ bạt tai, cái bạt tai khiến tâm trạng vui bớt đi nhiều, tôi ngẩng đầu nói: “Lão Vũ, đánh tiếp đi, đánh tàn nhẫn hơn chút!”

Lão Vũ ngậy ra, nhìn tôi từ đầu đến chân: “Lão đệ, cậu sao thế, cậu bị cú sốc gì à?”

“Anh đừng hỏi, cứ dùng sức đánh tôi là được. Nào, đánh đi!”

Vừa nói tôi vừa túm tay lão Vũ dí vào đầu mình. Lão Vũ dùng sức giật tay ra lùi về sau vài bước: “Cậu có bệnh à, cậu...”

Lão Vũ giơ tay chỉ tôi, rồi bất đắc dĩ buông xuống: “Được rồi, không nói nữa, tối nay mau đi làm đi, giờ thành phố kiểm tra gắt lắm.”

Nói xong lão Vũ tránh xa tôi đi vòng ra bên ngoài. Quay về ký túc xá, tiểu Lục đang quét dọn phòng, thấy tôi về thì ôm chầm lấy: “Huynh đệ, anh về rồi!”

Tôi đẩy cậu ta ra, mắng: “Cậu không thấy hôm à!”

Tiểu Lục cười hề hề ngồi xuống mép giường, hỏi: “Huynh đệ, mấy nay anh đi Hồ Yêu Sơn làm gì, nói thật đi, có phải anh thích ai ở đó?”

Làm gì có tâm tình mà tán dóc với cậu ta, tôi hỏi lại một câu: “Cậu thì sao, mấy hôm nay lái xe có mệt không, có gặp chuyện gì không?”

Tiểu Lục búng tay cái tách: “Đúng là tôi gặp được một chuyện tốt.”

Tiện tay xếp lại mấy bộ quần áo, tôi băng quơ hỏi: “Chuyện tốt gì?”

“Anh đoán xem, hôm trước lái xe, bỗng dưng tôi lại gặp lại cô gái váy đỏ mình cứu.”

Lòng tôi giật thót một cái: “Gì???”

Tiểu Lục nói tiếp: “Tôi biết anh sẽ giật mình mà. Nói cho anh biết, cô gái này chưa chết, người chết ở cái đồng hồ không phải cô ấy.”

Buông cái áo trong tay xuống, tôi lại gần tiểu Lục, hỏi: “Cô ta nói gì với anh?”

Tiểu Lục cười ngây ngô, làm động tác đếm tiền: “Cô ấy hỏi tôi nhận được tiền không, tôi còn tưởng đó là tiền thưởng của công ty, ai ngờ là của cô ấy biếu. Anh mà nói sớm thì tôi đã không nhận rồi.”

Trong lòng tôi dấy lên nghi hoặc, không đúng, đếm đó chẳng phải cô gái nói rõ mình đã mua vé sáng sớm xuất ngoại sao. Giờ nháy mắt một cái lại lên xe tiểu Lục?

“Tiểu Lục, trong hai ngày tôi đi vắng, cảnh sát điều tra án mạng đến đâu rồi?”

“Cảnh sát nói cô gái váy đỏ chết kia là người Hồ Yêu Sơn, mấy năm nay sống ở nước ngoài, vừa mới về thăm bạn trai mấy ngày thì xảy ra chuyện!”

Tiếng tiểu Lục vừa dứt, trong lòng tôi như rơi xuống đáy vực sâu! Đây chẳng phải chính là chuyện mà cô ta kể cho tôi đêm hôm đó sao? Mình đã bị lừa, cô ấy chính là người chết quỳ trước cái đồng hồ!!!

Mình thực sự đã nghe một người chết kể chuyện!

CHƯƠNG 21: CUỐN SÁCH CŨ

Tôi sờn cả tóc gáy, toàn thân ớn lạnh, dấn dò tiểu Lục, sau này mà gặp cô gái váy đỏ, ngàn vạn lần đừng đáp chuyện. Tuy rằng tiểu Lục có vẻ không bằng lòng, nhưng với dáng vẻ nghiêm túc của tôi, cậu ta đành đồng ý.

Thấy tâm trạng tôi không được tốt, tiểu Lục bảo tôi nghỉ thêm một hôm, nhất quyết không cho tôi chạy xe đêm nay. Trải qua mấy chuyện ở Hồ Yêu Sơn, thật sự tôi cũng đã thấm mệt, ngủ một giấc đến tận sáng.

Sáng sớm đi xuống cảng tin, qua sân thì vừa hay gặp lão Vũ đang nói chuyện với cảnh sát. Tôi lò dò lại nghe, hóa ra bên trên mới phái một đội trưởng mới xuống, việc đầu tiên cần làm là tiến hành cuộc điều tra kỹ lưỡng.

Nghe họ nói, đội trưởng muốn kiểm tra tòa nhà hai tầng phía sau. Lão Vũ đương nhiên là không đồng ý, lấy có bên trong chất đầy linh kiện xe, lúc sau lại nói bên trong có bí mật doanh nghiệp, không tiện để công an kiểm tra.

Đội trưởng cũng là người làm việc cứng rắn, thấy lão Vũ ngăn cản, bèn trực tiếp sai cấp dưới đè anh ta xuống đất. Lão Vũ nhất quyết không giao chìa khóa, đội trưởng tức giận tìm kiếm cắt sắt liền phá cửa đi vào.

Tôi từng vào tòa nhà này hai lần, lần thứ hai còn trộm đi một tập hồ sơ, bên trong không chỉ có phòng lão Vũ thường ở, mà còn có bí mật của lão Đường theo lời bác Lục nói. Hai cảnh sát cầm kìm cắt sắt, mấy nhát là cắt hết khóa, năm sáu người lần lượt đi vào.

Lão Vũ bò dậy, chạy nhanh đến giữ chặt tôi, nói: “Tiểu Lý, cùng tôi đi ngăn lại, nhất định không được để họ lên tầng hai!”

Trong lòng tôi hiểu rõ đồ vật đều ở trên tầng hai, đương nhiên là lão Vũ căng thẳng, nhưng cảnh sát muốn điều tra, ai mà ngăn được? Cùng lão Vũ chạy vào trong tòa nhà, cảnh sát đã chia thành hai tốp nhỏ, ba người kiểm tra tầng một, đội trưởng dẫn hai người khác lên tầng 2.

Thấy đội trưởng đi lên, lão Vũ lao tới túm chặt lấy anh ta: “Anh nghe tôi nói, tầng hai có ma ám, không lên được!”

Đội trưởng dùng sức đẩy lão Vũ ra, mắng: “Ban ngày ban mặt, anh đừng có nói bừa. Anh cứ nhất quyết không cho tôi kiểm tra tòa nhà này, xem ra trong lòng anh mới là có quỷ!”

Dứt lời liền ra lệnh cho hai cảnh sát đi lên tầng. Tôi định đi lên cùng với cảnh sát, nhưng thấy lão Vũ bị đẩy ngã thật đáng thương, bèn đi tới đỡ dậy, nói: “Lão Vũ, anh làm gì vậy, tòa nhà cũ này chẳng có cái gì, họ muốn tra thì cứ để họ tra!”

Lão Vũ trừng mắt lườm tôi: “Cậu thì biết cái quái gì. Xong rồi, lần này xảy ra chuyện lớn!”

Thấy lão Vũ căng thẳng như vậy, càng dấy lên hiếu kỳ trong tôi, rốt cuộc trên tầng 2 có bí mật gì? Lão Vũ giơ tay ra hiệu, tôi và anh ta cùng đi lên lầu.

Lên đến tầng 2, tôi sửng sờ. Tuy hai lần trước mình đến đây đều là ban đêm, nhưng nhờ ánh sáng flash, tôi nhớ rõ, ngoại trừ phòng hồ sơ, thì cũng giống như tầng 1, các phòng đều mở toang không khóa.

Thế nhưng bây giờ đập vào mắt là toàn bộ các phòng trên tầng 2 đều đóng chặt, hầu hết còn được khóa ngoài. Đang nghi hoặc trong lòng thì một mùi tanh hôi nồng nặc bay tới. Đội trưởng cau mày quay đầu nhìn lão Vũ: “Anh giấu thứ gì trên này mà thối như vậy?”

Lão Vũ vừa định mở mồm thì bỗng điện thoại của đội trưởng vang lên.

“Cái gì? Trưởng cục trưởng đích thân đến? Được, tôi xuống ngay đây!”

Ngắt máy, đội trưởng chỉ tay vào mặt lão Vũ: “Anh chờ tôi đi gặp cục trưởng, rồi sẽ lục soát từng phòng một!”

Dứt lời liền ra lệnh cho cấp dưới trông chừng lão Vũ, còn mình vội vàng xuống lầu. Thấy đội trưởng đi xuống, lão Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhân lúc hai cảnh sát không để ý, đưa mắt ra hiệu cho tôi. Tôi tương đối hiểu sắp mình, ý anh ta là bảo tôi ở lại. Hai cảnh sát thấy lão Vũ đi xuống thù cũng thu xếp ra ngoài, hội họp với ba người dưới tầng 1, tôi cố ý đi chậm cuối cùng, rồi nhân lúc không ai để ý, trốn vào một phòng.

Đứng ở cửa ra vào tầng 1, một cảnh sát quay đầu không thấy tôi, hỏi: “A, nhân viên ban nãy đi cùng anh đâu rồi?”

Lão Vũ vội giả bộ ngớ ngẩn: “Sợ bị bắt nên chạy rồi. Mắt như vậy mà đòi làm cảnh sát con mẹ gì?”

“Bốp” một tiếng, có vẻ lão Vũ bị đập ngã ra đất.

“Ăn nói cho đàng hoàng. Đóng cửa!”

Dứt lời tôi nghe tiếng xích loảng xoảng kéo lại. Lão Vũ không nói thật với tôi, ở lại đây cũng chẳng phải do lão chỉ thị, mà muốn nhân cơ hội này tìm tập hồ sơ thứ hai kia. Sau khi mọi người đi khỏi, tôi chạy nhanh lên tầng hai. Lên đến nơi thì nhận được tin nhắn của lão Vũ: “Lão đệ, cậu chạy nhanh lên phòng đối diện phòng hồ sơ ở cuối hành lang phía đông, đốt cuốn sách trên bàn đi!”

Lại một tin nhắn tiếp theo: “Trong ngăn kéo có bật lửa.”

Lắc lắc cái điện thoại, tôi cân nhắc: “Sách cũ? Chính là cuốn sách mà trưởng thôn nói, năm xưa lão Vũ mang đi từ động quỷ?”

Bất giác bước nhanh hơn, chỉ chốc lát đã lần nữa đứng trước cửa căn phòng hồ sơ. Cái phòng hồ sơ này ngẫu nhiên lại không khóa. Đẩy cửa đi vài, tôi nhanh chóng chạy tới kệ hồ sơ, đã rỗng tuếch chẳng còn thứ gì. Lòng biết, từ lần tôi ăn cắp tập hồ sơ kia đi, thì lão Vũ hẳn đã dời hết tài liệu đi chỗ khác. Nghĩ thế tôi quay đầu đi sang phòng đối diện, co chân đập tung cửa.

“Mẹ kiếp!”

Một mùi thối tởm lợm ập vào mũi, tôi bịt mũi lại, hướng mắt nhìn. Trong xăn phòng chất đầy những thùng cá chết, đã biến chất nghiêm trọng, vô cùng ghê tởm.

Gần cửa sổ có một chiếc giường đơn, đầu giường là cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một cuốn sách cũ bìa màu đen. Vong qua mấy cái thùng cá, tôi nhặt nhanh cuốn sách rồi chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Đây đúng là một cuốn sách cổ!

Gáy sách được khâu bằng dây dù trắng, tuy sách dày cộm nhưng cầm trên tay nhẹ bẫng, có vẻ đã bị lão hóa đến cực hạn, chỉ khẽ sơ ý có thể làm nó bị rách. Trên bìa ngoài màu đen có đề bốn chữ to lạ hoắc, trình độ văn hóa của tôi không cao nên chẳng biết đọc là gì. Lão Vũ bảo tôi đốt cuốn sách,

nhất định có bí mật nào đó trong này. Lão Vũ với Lưu Vân Ba, lão Đường là chiến hữu, mối quan hệ phức tạp này khiến tôi không hề tin tưởng lão Vũ.

Nghĩ ngợi một chút, chờ có thời gian rảnh sẽ nghiên cứu thử xem, vì vậy bèn cất kỹ cuốn sách vào trong người. Ở đây mãi cũng chẳng phải cách, tôi dạo quanh lầu hai một vòng, cuối cùng tìm được một căn phòng không khóa. Dùng sức nửa ngày đập tung những thanh sắt nhỏ chặn cửa sổ, tôi hít sâu một hơi nhảy thẳng xuống dưới.

.....

Bệnh viện.

Tôi gãy xương. Là tiểu Lục đưa tôi vào bệnh viện. Cũng may chỉ nứt chút xíu xương, bác sĩ xử lý, sau đó bó bột chân phải cho tôi. Tôi biết lão Vũ sẽ rất nhanh tới đây xem xét, vì vậy giấu cuốn sách xuống dưới đệm.

Quả nhiên sau khi nghe chuyện, lão Vũ dẫn vài đồng nghiệp mang theo hoa quả tới thăm. Tôi giải thích với mọi người rằng mình không cẩn thận nên ngã cầu thang ký túc. Lão Vũ là người biết rõ nhất, đương nhiên hiểu chuyện thế nào, đơn giản mắng tôi mấy câu theo thói quen rồi đánh lạc hướng sang chuyện khác.

Sau khi hàn huyên môtì hồi, tốp người đứng dậy về công ty, lão Vũ thấy trong phòng không còn ai bèn ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ: “Tiểu Lý, đốt cuốn sách chưa?”

Tôi gật đầu: “Đốt rồi Vũ ca, đốt sạch cả tàn tro.”

Lão Vũ nheo mắt, lại thấp giọng hỏi: “Cậu đốt thật chứ?”

“Lão Vũ, trình độ văn hóa của tôi anh biết mà. Tôi là người ưa đọc sách à? Không đốt nó, tôi giữ cuốn sách nát để làm gì?”

Lão Vũ không hề biết chuyện tôi đi Hồ Yêu Sơn, lại còn nghe được về lai lịch cuốn sách của lão, hài lòng vỗ nhẹ ngực tôi: “Lão đệ, cậu cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh, ca đêm cứ để tiểu Lục tạm thay, tiền lương không thiếu cậu một xu, tháng này cho cậu thêm 500 tệ tiền thưởng.”

“Vậy cảm ơn lão ca!”

Lão Vũ này quả nhiên là con cáo già xảo quyệt, lúc đứng dậy rời đi, thấy áo khoác vắt đầu giường, còn thò tay lục túi. Lúc

mấy cái túi đều trống không, lão mới gật gật đầu đi ra cửa.

Tất cả đều đi rồi, tôi cũng cảm thấy thật sự thấm mệt, liền mơ màng ngủ mất. Không ngờ lúc tỉnh dậy lại là đêm khuya. Đây là bệnh viện nhỏ gần công ty, bệnh nhân không nhiều lắm, ban đêm toàn bộ tầng lầu đều đặc biệt yên tĩnh.

Tôi không nói với gia đình về chuyện gãy chân, bên cạnh cũng chẳng có ai chăm sóc, may là bị thương không nặng, chống nạng vẫn tự đi vệ sinh cá nhân được.

Cúi đầu chậm rãi lết từng bước về phía trước, vừa đến cửa toilet thì bị một ông già đi từ trong ra đụng phải. Ngã xõng xoài ra đất, ông già có vẻ đã ngoài 60, gầy trơ xương, ngại ngùng nhìn tôi cười nói: “Ai da, anh bạn trẻ, xin lỗi tôi hơi vội!”

Tôi đau đến chảy nước mắt: “Cụ ông, ông vội thì cũng phải quan sát chứ, tôi vừa nhập viện sáng nay thôi đấy.”

Tôi còn chờ ông già đỡ mình dậy, ai ngờ ông ta xoa xoa đầu rồi quay người đi luôn. Ngồi dưới đất tức không chịu được, vị trí nhạ cảm wc nam này cũng không thể gọi hộ tá tới. Cuối cùng vẫn phải khó nhọc tự mình bám thành wc đứng dậy.

Vật lộn khiến chân tôi đau đớn, quay về giường bệnh toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi. Cái chân đau thấu tim khiến tôi khó có thể ngủ tiếp, mãi đến khi trời sáng mới miễn cưỡng chợp mắt.

Không biết ngủ mấy tiếng đồng hồ, tôi chợt bị đánh thức bởi tiếng khóc. Ngồi dậy nhìn ra ngoài, chỉ thấy phòng bệnh đối diện có một gia đình đang lau nước mắt, dọn dẹp đồ đạc ra ngoài.

Thuận miệng hỏi một anh trai trong phòng khám: “Anh à, phòng đối diện sao vậy?”

“Ông lão nhà họ nửa đêm qua đi wc bị nhồi máu cơ tim!” Anh ta thở dài.

Cố gắng trấn tĩnh lại, tôi hỏi tiếp: “Chết giờ nào, anh có biết không?”

“Nghe nói là 12h đêm qua!”

Chân phải tôi đã hoàn toàn không cảm giác được đau đớn. Hôm qua lúc tôi đi vệ sinh, là hơn nửa đêm một chút!

CHƯƠNG 22: THÔNG TIN CHẤN ĐỘNG

Xét thời gian thì lúc tôi gặp ông già tối qua ở wc, ông ấy đã chết!

Chẳng trách ông ta nói mình vội, hóa ra là vội đi xuống hoàng tuyền! Càng nghĩ càng sợ, mồ hôi đã túa ra như tắm. Đang suy nghĩ hoang mang thì tiểu Lục mang bữa sáng vào, trông thấy cậu ấy tôi mới có chút an tâm.

Lo lắng hỏi tiểu Lục tối qua có gặp cô gái váy đỏ nữa không, cậu ta lắc đầu, hỏi tôi sao trông có vẻ bơ phờ thế. Tôi chẳng biết giải thích sao, chỉ nói là ngủ không được ngon.

Ăn bữa sáng xong, tiểu Lục đỡ tôi đi vệ sinh, đang cúi đầu nhảy lò cò, bỗng nghe phía sau có người hỏi thăm: “Anh bạn trẻ, cậu không sao chứ?”

Nếu không có tiểu Lục đang xốc nách thì tôi đã ngã bệt ra đất rồi. Người gọi tôi chính là ông già mà tối qua đụng mình ở wc. Trợn tròn hai mắt, không thể tin nổi, tôi hỏi tiểu Lục: “Tiểu Lục, cậu có nhìn thấy ông già này không?”

Tiểu Lục ngơ ra, nói: “Ý anh là gì, mắt tôi có tật gì đâu, sao lại không trông thấy ông ấy?”

Thắc mắc nhìn kỹ lại, đúng là ông già này, không sai. Bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông to lớn thô kệch. Gã đàn ông mặc đồ đen từ đầu đến chân, đầu cạo trọc, tay xăm rỗng, cổ đeo sợi dây chuyền vàng to như ngón út. Ai không ngu cũng biết, gã này nhất định là người trong giang hồ.

Chỉ vào ông già, tôi kinh ngạc nói: “Cụ ông, chẳng phải tối qua đi wc, ông đã bị nhồi máu...”

Còn chưa kịp nói hết thì gã đàn ông bên cạnh ông ta chỉ thẳng mặt tôi mắng:

“Nhãi ranh ăn nói linh tinh gì đấy? Người con mẹ nó nói ai nhồi máu? Nói thêm câu nữa tao cắt lưỡi!”

Ông già xua xua tay bảo gã im miệng, cười ha hả nói: “Anh bạn trẻ, tối qua là lão không đúng, đụng ngã cậu liền bỏ đi. Vợ của

lão nằm viện này, tối qua lão vội về kiểm tra chai truyền dịch cho bà ấy.”

Thấy bên này âm ỹ, y tá phòng bệnh đi tới, nhìn tôi nói: “Anh nằm giường số 8 đúng không, nói bữa gì vậy, ông già nhồi máu cơ tim tối qua là ở phòng đối diện với cậu, còn ông này là phòng 703, không phải cùng một người.”

Nghe y tá nói, tôi mới tỉnh ngộ, hóa ra tối qua ông già nhồi máu cơ tim chết ở wc không phải ông ấy. Mình đã hiểu lầm! Vừa định mở mồm xin lỗi thì gã đầu trọc nổi nóng: “Người con mẹ nó có ý gì? Hoài nghi cha ta đã chết?” Vừa nói gã vừa sấn lên.

Ông gia bên cạnh vội đưa tay ngăn lại: “Đừng có kích động! Tối qua là cha đụng phải anh bạn trẻ này rồi bỏ đi, là lỗi của ta!”

Gã đàn ông là người hiếu thuận, thấy cha ngăn cản thì không sừng sộ nữa, chỉ tay vào mặt tôi: “Giường số 8 đúng không? Chuyện này chưa xong đâu, cứ chờ đấy!”

Tôi và tiểu Lục đi về phòng bệnh, bảo cậu ta mau đi làm thủ tục xuất viện, gãy chân là chuyện nhỏ, bị xã hội đen vắn đầu mới là chuyện lớn.

Hoảng hốt ra khỏi viện, tôi không lựa chọn về nhà mà quyết định vào ký túc dưỡng bệnh.

Theo thường lệ, 11h đêm, tiểu Lục đánh xe ra ngoài, tôi nằm trong ký túc nhằm chán lướt đọc tin trên mạng, chợt nghe có tiếng mắng bên dưới lầu. vén màn lên thì thấy bên dưới sân tụ tập cả chục tên xăm trổ, ai nấy cầm dao cầm gậy, chúng chẳng đếm xỉa đến bảo vệ mà xông vào, ngay cả ba cảnh sát bảo vệ giới tuyến cũng bị gạt phăng ra.

Đêm khuya vốn an tĩnh, ký túc lại cách sân công ty không xa, tiếng chúng la hét có thể nghe rõ ràng: “Gọi Lý Diệu, tài xế ca đêm của các người, cút ra đây cho lão tử!”

Không phải tôi sợ phiền phức mà là chân căng không tiện, thấy có cảnh sát coi như cũng là tấm khiên chắn, đám người đứng dưới la hét, cái gì mà Cường ca có quan hệ trong cục gì đó, khiến ba cảnh sát quay cuồng.

Không biết chúng nghe ngóng ở đâu biết tôi ở đây, liền tới muốn lục soát, ba cảnh sát không ngăn được, lại đứng ngây

ngô một bên, điện thoại cũng chả dám gọi.

Mắt nhìn đám người dùng dao chặt đứt giây cảnh giới, hùng hổ xông vào lầu một đại sảnh. Sau khi đám người vào đại sảnh thì không thấy động tĩnh gì, qua chừng 5 phút chợt nghe từng tiếng kêu rên vang lên.

Ba cảnh sát không biết nhìn thấy cái gì, sợ hãi ngã lộn nhào rồi hướng phía cổng chạy. Cảm thấy có gì không ổn, tôi vội tập tễnh chống nạng đi xuống, cứ mỗi bước đi lại nghe tiếng gào rống hoảng sợ. Vất vả nhảy xuống đến cửa đại sảnh tầng 1, cảnh tượng trước mắt dọa tôi sợ đến ngậy người.

Đèn đại sảnh sáng trưng, toàn thân cái đồng hồ nhuộm đầy máu tươi, mười mấy gã côn đồ tay cầm dao, mã tấu đang quỳ trước nó. Tất cả chúng đều gục đầu đầy máu, máu chảy ồ ạt, thậm chí có tên còn văng cả não ra ngoài.

Tôi hít vào một hơi khí lạnh, còn chưa hoàn hồn thì đột nhiên phát hiện, trong đám người đang quỳ có một tên đứng vùng dậy, liều mạng lao về phía tôi. Giật mình hoảng sợ, tay phải trượt cây nạng, ngã đập mông xuống đất. Tên này người dầm máu, chạy vèo một cái ra ngoài đại sảnh, trong lòng tôi căng thẳng, không xong rồi, hấn muốn tính sổ với mình.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, gã côn đồ đột nhiên sượt qua người tôi, chạy thẳng về hướng cổng lớn. Vừa chạy, gã vừa hét lên: “Con mẹ nó, có ma!”

Ngậy người nhìn theo bóng hấn, từ cổng lớn chợt có bốn bả chiếc xe cảnh sát vọt vào, một tốp đông cảnh sát nhảy xuống, nháy mắt đè gã côn đồ người đầy máu xuống đất.

Đến khi họ trông thấy cảnh tượng trong đại sảnh thì cả đám cảnh sát tay cầm súng nhưng đứng ngu ra, không một ai dám bước vào nửa bước.

Mặt trời lên, trong sân lại chen chúc đầy người. Các chuyên gia, lãnh đạo các cấp ai nấy lắc đầu thở dài, chỉ trong một đêm mà cái đồng hồ lại giết mười mấy người. Khắp nơi truyền tải thông tin đồng hồ ma đại khai sát giới, toàn bộ thành phố chìm trong hoang mang.

Tuy đám người này không phải tôi giết, nhưng họ tới đây là vì mình, nhìn họ chết thảm trước cái đồng hồ, tôi cũng rất áy náy. Cứ để cái đồng hồ ma ám trong sân mãi không phải là

cách, tôi nhớ đến Lưu Khánh Chúc, lão có bản lĩnh như vậy, không chừng có thể xử lý được nó.

Từ tối qua đến trưa nay, chưa có hột cơm vào bụng, ngậm nước cũng chưa được uống, tôi vòih cùng tiểu Lục bắt xe đi đến 2386 đường Hoài Viễn tìm Lưu Khánh Chúc. Còn chưa đi vào khu chung cư, từ xa đã thấy Lưu Khánh Chúc chống gậy đứng đó lạnh lùng nhìn mình.

“Sao giờ mới đến?”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Lưu, ông biết tôi muốn đến?”

Lưu Khánh Chúc nhìn thoáng qua tiểu Lục, ả ý gật gật đầu.

“Nhìn chân cẳng người thế kia chắc còn lâu mới lái xe được, theo ta đi một chuyến đi!”

Nói xong Lưu Khánh Chúc liền đi dọc theo vỉa hè. Tôi chẳng hiểu gì, nói: “Chờ đã, tôi tới là để nhờ ông giúp!”

Lão Lưu chẳng thèm quay đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Muốn xử lý cái đồng hồ, thì phải đi Hồ Yêu Sơn lần nữa!”

Vừa nghe thấy ba chữ Hồ Yêu Sơn, cái chân gãy của tôi bắt đầu run rẩy. Giờ đâu có như mấy hôm trước, chân tôi còn khỏe, gặp nguy hiểm còn có thể chạy. Giờ chân phải đã gãy, nhỡ gặp quái vật gì thì chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Có vẻ nhìn ra được sự nghi ngờ của tôi, Lưu Khánh Chúc quay đầu nói: “Người không cần sợ, mang cái này bên mình sẽ không sao.”

Dứt lời lão ném cho tôi một đồng xu có xỏ dây. Nhận lấy, tôi đánh giá đồng tiền, nó rất cũ, trải qua sự mài mòn của thời gian, hoa văn trên đó đã bị oxy hóa, nhưng vẫn lơ mờ nhìn ra là hình một con hổ. Thở dài, tôi đeo sợi dây có đồng xu lên cổ, nhảy lò cò đi theo lão Lưu.

.....

Lần thứ ba tới đây, tất cả trong thôn đã rất quen thuộc. Đi trên đường, tôi hỏi nhỏ lão Lưu: “Trưởng thôn chết rồi, chúng ta ở đâu?”

Lão Lưu khụ khụ hai tiếng: “Vẫn phải ở nhà trưởng thôn.”

Lại lần nữa vào căn nhà nhỏ, tôi bất giác hai mắt đỏ hờ, chỉ mấy hôm trước thôi trưởng thôn còn mặt mày hớn hờ mời tôi

ăn uống dừng chân, thoáng cái đã âm dương cách biệt.

Trong nhà vẫn giữ nguyên như lúc tôi rời đi, vết máu còn đó, mỗi khi nhìn đến là lòng tôi lại chua xót. Lão Lưu thấy tôi đang tự trách, lạnh lùng nói: “Được rồi, 30 tuổi đầu mà tâm lý như con nít!”

“Lão Lưu, không phải ông nói tiểu tử ăn thịt người kia đã phế rồi ư? Sao còn muốn tới đây làm gì?”

Lưu Khánh Chúc ngồi xuống giường, khoanh chân.

“Tìm đồ à? Đồng tiền hổ vằn trên người ông rồi, còn tìm gì nữa?”

Lão Lưu không phản ứng tôi, ngáp một cái liền nằm xuống ngủ. Tôi tức sôi máu, nhưng chẳng có cách nào, đành chống nạng ra sân hút thuốc.

Đang suy nghĩ miên man thì một cụ ông tay dắt cháu gái đi ngang qua đường trước nhà. Đây đúng là hai ông cháu co con bò bị chết, tôi dụi thuốc, nhảy ra ngoài cười hỏi thăm: “Bác mấy nay khỏe chứ?”

Ông già không chào lại, chỉ thấp giọng nói: “Anh bạn trẻ à, sao không nghe lời tôi, lại đến nữa?”

“Cháu cũng không định tới, nhưng có chuyện cần xử lý!”

Ông cụ nghiêng đầu nhìn tôi: “Nghe nói cậu chính là tài xế chuyến 13 nửa đêm?”

Lời ông lão làm tôi giật mình: “Đúng thế, từ phố Trường Tân đến xưởng giấy, bác nghe ai nói vậy?”

Ông cụ vẻ mặt sốt ruột: “Thế thì cậu càng không được đến thôn này. Cậu không biết mấy tài xế trước mình trong mười năm qua có kết cục gì ư?”

Mười năm trước mấy vụ tai nạn ở đập nước, ngoài lão Vũ thì không mấy ai biết, giờ lại nghe chính miệng cụ ông nói ra, tôi càng cảm thấy khó mà tưởng tượng.

“Bác, bác còn biết sự cố đập chứa nước đường Oa Tử?”

Cụ ông nhìn có vẻ sững sờ: “Cậu nói lại xem?”

“Ông nhắc đến ba lần xe gặp sự cố, ba tài xế lao cả xe lẫn khách xuống đập nước chứ gì?”

Ông cụ thở dài: “Mấy tài xế?”

“Ba, ba tài xế chở ba xe người, toàn bộ đều chết!”

Cụ ông buồn bã lắc đầu, giơ tay lên làm động tác là 4 cái.
Trong lòng tôi chấn động, còn có tài xế thứ tư???

CHƯƠNG 23: CẬU ẤY LÀ HUYNH ĐỆ

Nhìn vẻ mặt thầ thà của ông cụ, không hề giống với người hay khoác lác. Tôi mở to hai mắt hỏi: “Có 4 cái, bác nói là năm đó xảy ra 4 tai nạn xe? Tài xế thứ tư là ai?”

Ông cụ gật đầu định nói thì đứa cháu gái kéo tay áo: “Ông nội, con đói!”

Ông cụ cúi xuống xoa đầu con bé, nói với tôi: “Nhà tôi ở phía tây, trước sân có cây dương liễu lớn, lúc nào rảnh thì tới tìm, tôi sẽ nói tỉ mỉ cho cậu nghe.”

Tôi gật đầu, ông cụ bèn dắt tay đứa cháu gái đi về hướng tây của thôn. Từ lão Đường cho đến bác Lục, đều nói chỉ có ba vụ tai nạn xe, sao giờ ông cụ này lại lòi ra vụ thứ tư? Vậy tài xế kế trước tôi, người thứ tư lái chuyến xe 13 này là ai? Mang theo mối nghi hoặc về đến nhà trưởng thôn, Lưu Khánh Chúc đã ngủ say, tôi nằm xuống giường mà hai mắt cứ thao láo.

Đến 4, 5h sáng, cuối cùng thì lão Lưu đã tỉnh, tôi gấp gấp hỏi: “Lão Lưu, ông có biết sự cố 4 tai nạn xe ở đập chứa nước không?”

Lão Lưu ngồi trên giường, vẫn còn ngái ngủ, gật gật đầu.

“Sao lại thế này, tôi đã xem hồ sơ tài xế năm đó, rõ ràng chỉ có ba danh mục bảng lương, không hề có tài xế thứ tư mà?”

Lưu Khánh Chúc nhếch mép: “Chắc chắn là có người này, hiện giờ vẫn còn sống, ta sẽ dẫn người đi gặp sau.”

“Còn sống?” Câu nói của lão Lưu làm tôi đứng hình.

“Giờ có nói thêm cũng vô ích, đợi lát nữa đi cùng ta đến phía tây, xử lý cái vụ đồng hồ trước đã.”

Thấy lão Lưu không muốn tiết lộ tiếp, tôi nói: “Lão Lưu, tôi nói trước, giờ ông chỉ đâu tôi đánh đấy, đi phía tây thì đi phía tây, nhưng xong việc ông phải trả lời tôi một vấn đề.”

Lưu Khánh Chúc không đáp lời, lục ngăn tủ lấy ra một cái đèn pin, nói: “Đi thôi, ruộng ngô phía tây.”

Đi ra ngoài sân, tiện tay lão ta xách theo cái xẻng, hai chúng tôi thẳng tiến hướng tây. Tôi tập tễnh, đi theo, cái ruộng ngô này thật rộng lớn, đứng đầu này không nhìn thấy đầu kia ở

đâu. Tôi hỏi: “Tôi vẫn luôn thắc mắc, vì sao mỗi lần đến Hồ Yên Sơn ông lại gọi tôi đi cùng, tôi đâu có giúp được gì, chỉ vướng tay vướng chân.”

Đôi mắt lão Lưu vẫn nhìn về phía trước, không nhanh không chậm nói: “Thiếu người thì việc không thành, đào đi!”

“Đào?”

Lưu Khánh Chúc ấn cái xẻng vào tay tôi: “Đào theo cái rãnh này về phía trước, đến chỗ nào có cục đá lớn thì đào sâu xuống dưới.”

Tôi suýt thì mắc nghẹn: “Lão Lưu, ông không thấy tôi bị gãy chân à? Còn đang bó bột đây này.”

Lão lắc đầu: “Không đáng ngại, vì không cần đào sâu.”

Hết cách, lão ta quá già rồi, không thể bắt lữa đào được. Tôi nhận cái xẻng, tập tễnh bắt đầu đào men theo cái rãnh. Đào được khoảng 30m thì đúng là vấp phải một cục đá, lão Lưu gõ gõ cây gậy vào nó, gật đầu: “Chính là chỗ này, đào xuống đi.”

Tôi đặt mông ngồi xuống đất, vén tay áo, xắn ống quần, đặt cái chân gãy dịch sang một bên. Bắt đầu đào! Cứ như vậy, đào một cái hố tròn sâu được 1m thì không đào nổi nữa, tôi ném cái xẻng qua bên cạnh, thở hồng hộc nói: “Lão Lưu, rốt cuộc là ông muốn tôi đào cái gì, nói rõ vho tôi xem nào.”

Lưu Khánh Chúc không trả lời, lại dùng cái gậy gõ gõ chỗ này chỗ kia.

“Bên dưới hố có một tấm sắt dày, người thử xem có nhắc nó lên được không?”

Tôi chọc cái xẻng xuống, quả đúng là một tấm sắt. Dùng mũi xẻng cào đất xung quanh, dùng sức nạy tấm sắt lên, bên dưới bỗng hiện ra một cái cửa hang đen sì. Bùng tỉnh đại ngộ, tôi nhìn Lưu Khánh Chúc với ánh mắt khó tin: “Lão Lưu, đừng gạt tôi, tôi đã nghe qua cái động này là gì rồi, bên dưới có yêu quái, tôi tàn tật thế này, có chết cũng không xuống đâu.”

Lưu Khánh Chúc lờm tôi một cái, vẫn giữ giọng lạnh lùng: “Khỏi cần người vào, đứng thủ ở đây, ta tự đi xuống.”

Tôi giật mình: “Tự ông đi xuống? Vậy cũng được thôi, có điều mục đích của ông là gì, tôi đâu có biết?”

“Người đừng dông dài.” Nói xong lão Lưu cẩn thận nhảy xuống hố đất, cầm đèn pin soi vào trong hang rồi chạm rãi chen chân đi xuống. Thấy lão Lưu vào động, tôi có chút khó xử, cái hang rất hẹp, chỉ có thể khom lưng cúi người đi về phía trước, ngộ nhỡ bên trong có gì thật thì chấm hết. Nghĩ lại bản thân, mặc dù gãy chân, nhưng cũng đường đường là một hán tử, để ông già mạo hiểm còn mình đứng ngoài đúng là không nhìn nổi. Cẩn rắng một cái, nhắm mắt ném cái nạng, tôi khom lưng đi vào hang. Nói cũng lạ, đường vào cửa hang rất hẹp, nhưng càng đi thì nó càng rộng ra, được một đoạn thì đã hoàn toàn có thể đứng thẳng.

Lão Lưu đi trước soi đèn, tôi lết một chân theo phía sau, nhỏ giọng: “Lão Lưu, không phải tôi hù dọa ông, mà tôi nghe nói động quỷ không chỉ có một yêu quái, là cả một bày đấy.”

“Một bày? Vẫn còn ít!”

Lòng tôi nhảy dựng: “Lão Lưu ông đừng làm tôi sợ, tôi liều mạng đi xuống cùng ông, lát nữa cũn chẳng biết có sống sót mà trở lên hay không, ông nói cho tôi biết đi, rốt cuộc ông muốn tìm cái gì?”

“Tìm cuốn sách!”

“Tìm sách?”

Lão Lưu lơ đãng nói ra mục đích, nhưng lại làm tôi vui mừng, cười tươi nói: “Lão Lưu, dừng lại đi, tôi biết ông muốn tìm sách gì, chắc hẳn là cuốn sách tôi cất ở ký túc, mau quay về thôi.”

Lưu Khánh Chúc nhếch mép: “Sách này tổng cộng có hai cuốn, cuốn người giữ là phần thượng, ta đến để lấy phần hạ về.”

Lão Lưu rất tự tin, nghe thấy tôi bảo cuốn sách nằm trong tay mình, lão cũng chẳng kinh ngạc, giống như đã nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay vậy. Vừa định mở mồm hỏi tiếp, chợt nghe từ nơi sâu thẳm vang lên tiếng gào rú.

Ngay sau đó là tiếng thứ gì đó đang xông lại phía này. Hoảng loạn, tôi túm lấy tay áo Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, yêu quái tới, chạy mau!”

Lưu Khánh Chúc khom lưng, nhưng chẳng hề nhúc nhích. Trong sự kinh hoàng, tôi soi đèn pin, chợt trông thấy một đám người cơ thể cứng đờ đi về hướng mình. Đám người này đa

số là người già, còn có một ít trẻ em và phụ nữ, điều quái lạ là họ đều mặc đồ tang trắng toát.

Lão Lưu đứng bất động, tôi muốn chạy nhưng lại không đành lòng, cuối cùng nắm chặt bàn tay, giương mắt nhìn đề phòng. Nhóm người càng ngày càng tới gần, tôi nghĩ rằng chuẩn bị thì không ngờ họ cứ thế đi sượt qua người.

Mở to mắt, ở khoảng cách gần này khiến tôi sợ không nói nên lời. Đây nào phải áo tang, đây là áo liệm!!! Một đám người chết?

Đám người đi qua hết, tôi hít vào một hơi khí lạnh, lắp bắp nói: “Lão Lưu, sao tôi thấy họ giống người chết vậy?”

Lão Lưu tiếp tục soi đèn đi về phía trước: “Là người chết chứ còn gì nữa.”

Nghe lão nói nhẹ nhàng mà tôi thì căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh. Đi dọc theo cái hang hai ba mươi mét, không gian bốn phía chợt rộng thênh thang, lão Lưu soi đèn xung quanh, tôi nhìn mà ghen hợm.

Phía trước là một ngôi miếu thờ lớn!

Ngôi miếu được đỡ vằng bốn cái cột đỏ tươi, bên ngoài bong tróc, cửa khép hờ, nhìn vực kỳ quỵ dị.

“Lão Lưu, sao lại có cái miếu ở đây?”

Chưa kịp nghe lão Lưu giải thích thì bỗng có tiếng hổ gầm lớn, cánh cửa miếu đột nhiên mở toang. Không hiểu sao, tôi chợt cảm thấy đầu đau dữ dội, chẳng nhìn được cái gì đi ra từ cửa miếu đã bất tỉnh nhân sự.

.....

Lúc tôi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên là tiểu Lục đang nói chuyện với tên mập trong cơ quan. Thấy tôi tỉnh lại, tiểu Lục vỗ tay cười: “Huynh đệ, anh tỉnh rồi à!”

Đầu vẫn đau như búa bổ, nhìn xung quanh thì phát hiện, đây chính là bệnh viện mà mình bó bột chân. Tên mập ngồi mép giường cười hề hề: “Lý ca, anh cũng hay thật đấy, què chân còn đi leo núi, sao anh không lên trời luôn đi?”

Tôi nghi hoặc hỏi hẩn: “Lao núi nào? Mấy cậu mang tôi ở đâu về đây?”

Tiểu Lục nói: “Mấy thôn dân Hồ Yêu Sơn mang anh về, nói anh leo núi bị ngã bất tỉnh.”

Cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, không biết hiện giờ lão Lưu thế nào. Tôi vừa định mở mồm hỏi về Lưu Khánh Chúc thì chợt bên ngoài hành lang có tiếng người hùng hổ la lối: “Thằng chó kia nằm phòng bao nhiêu? Hôm nay phế luôn cái chân còn lại của nó!”

Thầm mắng một câu không ổn, nhất định là đám giang hồ kia tới tìm mình, tôi ngồi dậy hô tiểu Lục và mập: “Chạy mau!”

Tiểu Lục biết ngọn nguồn sự việc nên lập tức cõng tôi, chạy nhanh ra ngoài cửa. Một đám người tay xách mã tấu đang đá thúng đựng nia ở hành lang, vừa lúc trông thấy tôi, chúng lập tức lao đến đuổi theo. Mập chạy bên cạnh, vừa chạy vừa hỏi: “Lý ca, sao anh còn chọc cả xã hội đen thế này?”

Giờ làm gì có thời gian mà giải thích cho hẳn. Chạy đến đại sảnh tầng 1, tiểu Lục buông tôi xuống, nói với mập: “Anh đỡ anh ấy đi trước, tôi chặn đám người.”

Tôi mắng: “Chặn? Cậu chặn cái rắm à? Mau chạy đi!”

Tiểu Lục không nghe, quay đầu lại rồi đóng chặt cửa lớn. Mập vừa hay bắt được một chiếc taxi, túm tôi vào trong giục tài xế chạy thật nhanh. Tôi giật giật cửa xe muốn xuống, la lớn: “Tiểu Lục còn ở bên trong, không thể chạy!”

Mập nổi nóng, trừng mắt quát: “Bọn họ có mã tấu anh không sợ à? Tiểu Lục gốc cũng đừng quản, ta chạy nhanh đi thôi!”

Cuối cùng tôi vẫn gạt phăng tay mập ra, lết cái chân què xuống xe, trong lòng thầm nhủ một câu: “Cậu ấy là huynh đệ của tôi!”

CHƯƠNG 24: HAI HỌ LƯU ĐẤU PHÁP THUẬT

Lết cái chân què quay lại đại sảnh, tiểu Lục đang đánh nhau với đám giang hồ. Điều khiến tôi bất ngờ chính là, một tiểu Lục nhìn có vẻ cục mịch lại nhanh nhẹn như vậy. Một đám cầm mã tấu nhưng cậu ta cứ ung dung không hề bị chạm vào người.

Trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ năm phút sau, đám giang hồ đã bị đánh ngã hết.

“Cậu hay quá tiểu Lục!”

Thấy tôi quay lại, tiểu Lục cũng bất ngờ, vội chạy ra đỡ tôi bỏ trốn. Trên đường đi, cậu ta vẫn căng thẳng, thỉnh thoảng liếc nhìn phía sau.

“Tiểu Lục, cậu có thân thủ cao như thế, sao còn đi làm tài xế xe bus?”

Cậu ta lại cười ngờ nghệch: “Cha tôi là võ sư, từ nhỏ bị bắt buộc học, nhưng tôi không thích võ vẽ.”

Tôi thầm cảm thán, tiểu Lục thật có bản lĩnh, lại lương thiện trượng nghĩa nữa, ngoại trừ nghèo, xấu, lùn thì không hề có khuyết điểm. Hai chúng tôi lên taxi, không trực tiếp về ký túc mà bảo tài xế đưa đến số 2386 đường Hoài Viễn.

Hôm qua sau khi cùng lão Lưu xuống quỹ động, trông thấy ngôi miếu tôi liền hôn mê bất tỉnh, thật sự lo cho lão ta.

Lưu Khánh Chúc ở tầng 8, muốn lên nhà lão phải qua tầng 3 nhà Lưu Vân Ba. Tiểu Lục đỡ tôi đến tầng 3 thì tim tôi đã đập lên đến cổ họng, một đại sư mình từng tin nhiệm, hiện giờ trong lòng là một ác ma đáng sợ. Điều làm tôi vui mừng là lão Lưu hiện đang ở trong nhà.

Tuy nhiên nhìn bộ dạng thì lão tiều tụy hơn hôm qua nhiều, cứ như một người chết, mặt chẳng hề có tí huyết sắc. Vừa trông thấy tôi, Lưu Khánh Chúc vui mừng gật đầu: “Tiểu tử người mạng lớn lắm!”

Tôi vội hỏi: “Lão Lưu, hôm qua cửa miếu vừa mở thì tôi lập tức hôn mê. Có cái gì đi ra từ bên trong?”

“Khụ khụ!” Lão Lưu ho khan, nói: “Còn có thể cái gì ra nữa, là một người, mà người này người quen biết.”

“Tôi quen biết?”

Tôi kinh ngạc đến tột đỉnh, lão Lưu nói quen biết tức là chỉ có một trong mấy người mà mình nghi ngờ. Phạm vi này khá lớn, đoán sao được.

“Lão Lưu, ông đừng úp úp mở mở nữa, rốt cuộc là ai, sao lại từ trong miếu đi ra?”

“Là tên ở lầu 3.”

“Lưu Vân Ba?”

Lưu Khánh Chúc gật đầu: “Tên nhãi này lại đi trước chúng ta một bước đến Hồ Yêu miếu, thật đúng là làm ta bất ngờ.”

Tôi ngạc nhiên, cảm thán một tiếng rồi hỏi tiếp: “Cái đồng hồ ở công ty tôi là do hắc gửi tới, hắc đi tìm cuốn sách làm gì?”

Lão Lưu chống cây gậy cũ đứng dậy, chậm rãi nói: “Cuốn sách này gọi là âm dương trạch, nó khác những cuốn sách về phong thủy khác chính là có thể dùng để xem âm dương của căn nhà!”

Có lẽ biết khi nói ra thì chúng tôi rất khó hiểu, lão Lưu lại tiếp tục giải thích: “Xem phong thủy chính là xem vị trí, bố cục, kiểm tra sự hưng cát của ngôi nhà một cách sơ đẳng nhất, còn xem âm dương thì lợi hại hơn, có thể biết được căn nhà có ma ở cùng hay không.”

“Có ma ở cùng?”

Tôi và tiểu Lục đồng thanh kinh ngạc.

Thấy phản ứng của chúng tôi, Lưu Khánh Chúc lạnh giọng: “Có gì mà ngạc nhiên, người cho rằng hàng ngày mình ở trong nhà, ngoài người ra thì không có gì khác? Có khi thật nhiềug cô hồn dã quỷ ở phòng khách hay wc nhà người cũng nên.”

Nghe câu này, tôi không rét mà run: “Lão Lưu, ông nói càng ngày càng khó hiểu. Ông lợi hại như vậy, chẳng phải vốn đã có thể trông thấy ma quỷ ư?”

Lão Lưu lắc đầu: “Ta không thấy được, trừ khi chúng muốn ta thấy.”

“Thế hôm qua, đám người mặc đồ liệm trong quỹ động, chẳng phải là ma sao?”

Lão Lưu há một tiếng, nhỏ giọng nói: “Đó mà là ma? Là tương tây cản thi, chưa xem TV bao giờ à?”

Lão vừa dứt lời, đột nhiên cửa chính đóng rầm một cái. Đang đắm chìm trong câu chuyện ma mãnh, tiếng động đột ngột suýt thì dọa chết tôi.

“Gió thổi à?” Tiểu Lục định mở cửa.

“Đừng động đậy, không phải gió!”

Tiểu Lục đứng im không dám nhúc nhích, tôi căng thẳng nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Một lát sau, lại vang lên tiếng gõ.

Cốc cốc cốc cốc.

“Lưu gia gia, có nhà không?”

Rốt cuộc cũng thở phào một hơi, tiểu Lục nghe tiếng đứa bé gọi thì liền cười ngây ngô.

“Ai da, xem hai người căng thẳng chưa kia.” Cậu ta nói rồi mở cửa.

Bên ngoài là một cô bé chừng năm sáu tuổi, tay cầm một bức thư, nói: “Ca ca, đây là thư của Lưu gia gia.”

Tiểu Lục cười xuề xòa xoa đầu con bé, rồi nhận lấy bức thư. Lưu Khánh Chúc trông thấy, hai mắt trợn lớn: “Đừng...”

Lời còn chưa dứt, bức thư đã vào tay tiểu lục. “Ầm” một tiếng vang lớn, toàn bộ cửa kính và ly nước trong nhà đều vỡ toác. Tôi và lão Lưu bị đẩy văng ra sau, ngã bệt xuống đất. Tiểu Lục tay phải cầm bức thư, tay trái ôm ngực, nằm trên sàn nhà. Tôi vội bò tới cạnh, hỏi: “Huynh đệ, cậu sao rồi?”

Sắc mặt tiểu Lục thống khổ, nhìn xuống tay phải, nói: “Hồng ròi!”

Tôi mắng một câu: “Thứ quái quỷ!” Liền duỗi tay định giật cái phong thư ném đi. Lưu Khánh Chúc vội la lên: “Đừng có động vào, yêu đồng truyền thư, nhận thư đoạn cốt, ném thư mất mạng!”

Tôi giật mình, thu tay về. Lưu Khánh Chúc nói rồi ngồi xuống trước mặt tiểu Lục, dùng ngón tay vẽ vẽ mấy vòng lên bức

thư. Vừa vẽ vừa lẩm bẩm: “Tên này, ngang nhiên giở trò với ta!”

Tôi nghe mà sửng sốt: “Lão Lưu, người ông nói là Lưu Vân Ba?”

Lưu Khánh Chúc không đáp, đưa tay lấy bức thư ra, nờ một nụ cười quỷ dị, xé nó thành một cái hình người rồi ném ra ngoài cửa sổ. Chỉ một lát sau, dưới lầu vang lên tiếng hét thất thanh, Lưu Khánh Chúc đứng ngó xuống, hài lòng gật đầu.

“Thằng nhãi, ném thử chiêu này của ta, người giấy gõ cửa sổ!”

Lão chưa cao hứng được bao lâu thì chợt nghe lạch cạch lạch cạch, bên dưới có tiếng bò cầu thang. Tôi mở to hai mắt nhìn, đi lên là một hình nhân bằng giấy, trong tay còn cầm một tảng đá lớn. Còn chưa kịp định thần thì rầm một tiếng, tảng đá bị ném vào trong nhà.

Nhà lão Lưu vốn nhỏ hẹp, tảng đá bị ném vào trong khiến bờ tường tróc một mảng lớn, cái bàn uống nước vỡ tan, bụi văng mù mịt. Lưu Khánh Chúc nhổ nước bọt, lau mồ hôi trán, duỗi tay tóm hình nhân lên. Lại thấy lão cúi đầu xé mấy cái hình giống con chó, vừa xé vừa lẩm bẩm gì đó, rồi ném xuống.

Mấy mảnh giấy bỗng nhiên gâu một tiếng rồi nhảy loạn xạ chạy ra ngoài. Tôi chứng kiến mà chẳng biết làm sao, ai ngờ biết lão Lưu lợi hại nhưng không nghĩ lại lợi hại đến mức này, chỉ tiện tay xé mấy mảnh giấy mà liền sống động!

Hít sâu một hơi, tôi chạy đến đỡ tiểu Lục dậy, nói với lão Lưu: “Hai ông đấu nhau thế nào là việc hai ông, chò bọn tôi ra ngoài đã chứ!”

Lưu Khánh Chúc mắt hần tia máu, hùng hổ nói: “Thằng nhãi này căn bản không phải là đối thủ của ta, hai người cứ đi trước đi, ta từ từ dạy dỗ nó!”

Tôi đỡ tiểu Lục lết xuống dưới lầu, xuống đến tầng 3, cửa nhà Lưu Vân Ba đã vỡ nát, không nhìn được, theo bản năng ngó nhìn vào trong. Quần áo trên người hắn rách bươm, đang cúi đầu xé giấy, miệng lẩm bẩm.

.....

Trên đường bắt xe tới bệnh viện, tôi vẫn còn chưa hoàn hồn vì cuộc quyết đấu vừa rồi. Thế giới mênh mông rộng lớn, thật sự

thâm sâu khó lường. Đợi tiểu Lục được bác sĩ băng bó xong, hai chúng tôi một người bó tay, một người bó chân, đỡ nhau đi trên đường, khỏi phải nói là cảnh tượng thế nào.

Quay về đến công ty, thấy dáng vẻ chúng tôi, lão Vũ không khỏi cau mày: “Hai cậu đi chiến trường về đấy à?”

Tôi lờm lờm một cái: “Lão Vũ, anh cứ yên tâm, không ảnh hưởng đến công việc đâu!”

Mắt lão Vũ trợn ngược: “Không ảnh hưởng? Bó bột như vậy sao lái xe? Cậu có dám lái thì khách cũng chẳng dám ngồi.”

“Tôi không bị thương nặng, chỉ nứt xương nhỏ thôi, lúc nào bỏ bột ra cũng được, không tin anh xem!”

Dứt lời tôi tháo băng dưới cẳng chân ra, cố nén đau nhức chân như không có việc gì. Lão Vũ thấy động tác của tôi có vẻ liền mạch, cười lạnh một tiếng rồi quay đầu rời đi.

Tuy chân chưa lành hẳn, nhưng để bảo vệ tính mạng, chuyển xe số 13 này ngoài mình và tiểu Lục ra, tuyệt đối không thể để người thứ 3 chạm vào.

Nằm trong ký túc nhàm chán, tôi tiện tay giở cuốn sách của lão Vũ ra xem. Lưu Khánh Chúc nói sách này là âm dương trạch, nghe đã thấy rợn người. Mỗi trang của cuốn sách đều là chằng chịt những chữ khó hiểu, chẳng có hình minh họa, cũng không có chú thích, cứ như một cuốn mật mã vậy. Thực tế mà nói, một cuốn sách xem âm dương, có gì mà lão Vũ phải sốt ruột đốt đi?

Đang nghi hoặc lật dở xem xét thì chợt điện thoại vang lên.

Là Bạch Phàm!

Bạch Phàm đi công tác đã hoàn thành, cuối cùng cũng nhắn tin cho tôi, bảo ngày mai 5h chiều xuống máy bay. Trong khoảng thời gian vô ấy đi công tác đã xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng ức chế không có chỗ giải tỏa. Cũng may chuyện cũng coi như hạ màn, đây là lúc tôi cần thả lỏng.

5h chiều hôm sau, đúng giờ tôi chờ ở sân bay, Bạch Phàm xuất hiện trong bộ váy dài, đi tới ôm chầm lấy tôi. Kể cũng lạ, quen chưa được bao lâu, giờ lại mới xa cách cả một thời gian dài, lại không làm chúng tôi thấy xa lạ, mà còn như thân mật hơn.

Tâm trạng Bạch Phàm rất tốt, vừa thấy tôi liền hỏi đông hỏi tây, cái cảm giác được người khác quan tâm này, trước đây tôi chưa từng được nếm.

Nàng định tối nay sẽ ngồi xe tôi về nhà cha mẹ ở thôn, bèn bàn bạc để hành lý ở ký túc. Nếu là trước đây, tôi nào dám đưa nữ thần về cái chuồng heo của mình, may mà từ khi tiểu Lục dọn đến, công việc vệ sinh dọn dẹp một tay cậu ta làm, nên phòng sạch như khách sạn.

Bạch Phàm thấy thế liền giơ ngón tay cái, khen tôi là người chăm chỉ. Tuy tôi chột dạ, nhưng vẫn không nhận được, gật đầu tiếp nhận lời khen.

Ngồi xuống giường, trông thấy cuốn sách cũ, Bạch Phàm tò mò hỏi: “Đây là sách gì thế, sao lại cũ nát vậy?”

Vừa nói nàng vừa cầm cuốn sách lên. Tôi hàm hồ đáp: “Sách giáo khoa ông nội để lại từ hồi còn học trường tư thực.”

Bạch Phàm đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói: “Sách giáo khoa? Sao anh lại nói dối? Tên sách được viết ngoài bìa đây, ai lại học cái này?”

Lời của Bạch Phàm làm tôi giật mình, bốn chữ Bốn Âm Dương Trạch này viết bằng chữ cổ, người thường căn bản đọc không hiểu, tôi nghe lão Lưu nói mới được biết.

“Anh cũng chỉ nghe nói thôi, Bạch Phàm, em biết chữ này?”

Bạch Phàm cúi đầu vuốt ve bìa sách, nói nhỏ: “Biết chứ, đơn giản như vậy có gì mà không biết!”

Tôi tò mò: “Thế em nói xem, sách này tên là gì?”

Bạch Phàm nhấn mạnh từng chữ: “Trộm mộng kỳ thuật!”

CHƯƠNG 25: PHÁ HỦY CÁI ĐỒNG HỒ

Bạch Phàm gọi cuốn sách là trộm mộng kỳ thuật, tôi không nhin được mà bật cười thành tiếng: “Bạch Phàm, em bịa cứ như thật vậy.”

Bạch Phàm nghi hoặc nhìn tôi: “Em bịa gì chứ? Bốn chữ to đùng, anh không biết đọc à?”

Nhìn Bạch Phàm có vẻ nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, tôi thử bảo nàng đọc tiếp một đoạn xem. Bạch Phàm giờ cuốn sách ra đọc to: “Trộm của người khác một vật, đã thương họ nhất thời. Trộm giấc mơ của người khác, phá hủy cả đời họ...”

Nàng đọc rất lưu loát, không hề vấp chỗ nào, gương mặt tự nhiên, xem ra quả thật nàng đọc được những quái tự này.

“Bạch Phàm, em học qua về chữ cổ rồi à?”

Bạch Phàm lắc đầu, mở to hai mắt, nói: “Không hề, đây chẳng phải chữ Hán bình thường sao?”

Tôi không nói nên lời, tính toán trong lòng mãi, nhìn bộ dạng Bạch Phàm tuyệt đối không phải giả vờ. Cuốn sách này thật tà môn!

Thế tại sao lão Lưu lại nói sách này là Âm dương trạch?

Có một người nói dối!

Đây là thứ lấy ra từ động quý, vẫn không nên tiếp xúc nhiều thì hơn, tôi nhận lại cuốn sách trong tay Bạch Phàm, cố ý đổi chủ đề.

Nửa tháng sau đó, tôi lái xe kiên trì, cũng không có chuyện gì xảy ra, cái chân cũng đã dần khỏi hẳn. Trong đầu vẫn nuôi ý định đi tìm Lưu Khánh Chúc để giải quyết cái đồng hồ, nhưng nghĩ đến Lưu Vân Ba ở tầng dưới, lại từ bỏ.

Không ngờ là, chưa được mấy ngày thì lão Lưu lại chủ động tìm đến cửa. Cùng lão trải qua hàng loạt sự kiện ở Hồ Yêu Sơn, cũng coi như cùng chung hoạn nạn, tôi đã có chút thiện cảm với ông ta.

Tuy Lưu Khánh Chúc lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, nhưng thực ra vẫn luôn quan tâm đến mình. Lúc này trông thấy lão, tôi khá vui, cười nói: “Ai ui, lão Lưu, nửa tháng rồi không gặp, ông béo lên đấy.”

Lão vẫn mặt lạnh, chỉ thấp giọng nói: “Cái đồng hồ đâu?”

Tôi chỉ tay về phía sau sân: “Nó ở đại sảnh tầng 1, chẳng ai dám động vào cả!”

Vừa dứt lời, lão Lưu đã đi thẳng xuống sân. Đám giang hồ đến kiếm chuyện bị xảy ra chuyện, công an càng gắt gao quản lý, vốn chỉ có ba cảnh sát trông coi, giờ đã tăng lên thành mười, ai cũng lăm lăm súng. Lão Lưu vừa đi đến gần giới tuyến đã bị chặn lại: “Làm gì? Lên văn phòng thì đi vòng cửa hông!”

Vốn tính nóng nảy, thấy cảnh sát thái độ, lão Lưu lạnh lùng nói: “Làm gì ư? Cứu các người chứ làm gì, không muốn chết thì tránh ra cho ta vào!”

Nghe vậy, cảnh sát bĩu môi khinh thường: “Được rồi ông già, khỏi cần ông cứu, mau về nhà uống trà đi.”

Lão Lưu nghe vậy vội vung gậy lên định đánh, tôi lao tới giữ chặt ông ta lại, cúi đầu xin lỗi cảnh sát sau đó kéo lão sang một bên.

“Lão Lưu, ông đừng kích động, mà không phải, sao tự nhiên ông lại nhớ đến cái đồng hồ này?”

Lão Lưu tức giận: “Hôm nay bao nhiêu âm lịch?”

“Mười ba!”

“Đúng rồi, vậy không thể trì hoãn nữa!” Lão gật đầu nói.

Dứt lời, Lưu Khánh Chúc xoay người tiếp tục muốn đi vào đại sảnh. Tôi chạy vội theo giữ lại hỏi: “Lão Lưu, ông nói rõ xem, 13 âm lịch thì làm sao?”

“Không phải 13 âm lịch làm sao, mà là đến 15 nếu chưa hủy cái đồng hồ, nó sẽ tiếp tục giết người. Nói không chừng chính là người mất mạng đấy!”

Năng lực của lão Lưu tôi đã được chứng kiến, lời của lão nói tất nhiên tôi không nghi ngờ, thử dài hỏi: “Trước đây bác Lục cũng nói với tôi, nếu muốn sống, thì trước ngày 15 âm lịch phải tìm được đồng tiền hổ văn.”

Vừa nhắc đến bác Lục, rõ ràng tôi để ý thấy nét mặt lão Lưu khẽ biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường: “Đồng tiền hồ vẫn vẫn trên cổ người đấy thôi. Từ giờ về sau nghe lời một mình ta là đủ rồi!”

Trước khi xuống động quý, lão Lưu đã bảo tôi đeo đồng tiền vào cổ, xong việc cũng không đòi lại. Hiện giờ hồi tưởng, lúc ở trong động, đám xác chết kia đi qua mà không đụng đến mình, có lẽ chính là tác dụng của đồng tiền.

Nghĩ đến đây tôi lại thêm vài phần cảm kích Lưu Khánh Chúc, lão là một người trong nóng ngoài lạnh.

“Lão Lưu, hiện giờ cái khó là dù muốn hủy đồng hồ cũng không được, cảnh sát canh giữ 24/24 cơ.”

Lưu Khánh Chúc cúi đầu đi về trước mấy bước, trầm giọng nói: “Vậy thì nghĩ cách đi, cái đồng hồ giết người vào ban đêm, muốn nhất là trước 12h đêm mai, ta phải vào hủy nó.”

Đảo qua trí nhớ một vòng, chợt tôi nghĩ đến một người, cao hứng bói với lão Lưu: “Được, việc dụ cảnh sát đi chỗ khác cứ để tôi, tôi sẽ đi tìm một người cũng đang muốn hủy cái đồng hồ!”

Lão Lưu không thềm hỏi đó là ai, gật đầu nói: “Nhưng người nhớ cho kỹ, trước 12h đêm mai, nhất định phải sắp xếp thỏa đáng. Mai ta lại đến!”

Tôi không dám trì hoãn, chạy vội lên văn phòng tìm lão Vũ. Hiện giờ, nếu nói ai là người hận cái đồng hồ nhất, thì chắc chắn là anh ta.

Lão Vũ ở công ty là sếp, công việc của anh ta là cả ngày ngồi trong văn phòng uống trà nghe radio. Giờ có cái đồng hồ ở đây, cảnh sát ngày nào cũng canh chừng, người mất tự do nhất chính là anh ta. Thấy tôi vào phòng, lão Vũ nhăn mặt: “Sao Lý Diệu, cậu lại có chuyện gì à?”

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Vũ ca, anh có muốn ném bỏ cái đồng hồ tầng 1 không?”

Lão Vũ rút tờ báo trong tay xuống bàn: “Nói chẳng phải thừa sao, tôi hận nó ứa gan, lãnh đạo bên trên cứ lấy tôi làm nơi trút giận.”

Tôi cười: “Tôi đã tìm cho anh một lão tiên sinh lợi hại, chắc chắn 100% có thể thu phục cái đồng hồ. Có điều hiện nay cảnh sát canh giữ nghiêm ngặt quá, anh nghĩ cách nào xem.”

Lão Vũ nheo mắt suy nghĩ hồi lâu, nói: “Lão tiên sinh lợi hại? Lần trước đại sư áo đen trông rất phong thái, chẳng phải cũng chết ngắc sao?”

“Lão tiên sinh này bản lĩnh lắm, tôi còn chứng kiến tận mắt ông ấu tỳ tay xe mấy mảnh giấy là có thể sống động như thật!”

Lão Vũ xua tay: “Thôi đi thôi đi, cậu đừng có ba hoa.”

Thấy lão Vũ không tin, tôi nói: “Yêu quái ở động quỷ Hồ Yêu Sơn, không phải là yêu quái, nó căn bản là mấy cái xác biết đi thôi.”

Còn đang cúi đầu, nghe tôi nói vậy lão Vũ lập tức ngẩng lên, kinh ngạc nhìn tôi: “Sao cậu biết?”

Tôi từ tốn: “Tôi còn biết nơi sâu nhất của động quỷ có một cái miếu cơ.”

Lão Vũ ngạc nhiên há mồm: “Cậu xuống đó rồi?”

Tôi gật đầu: “Xuống rồi, đi cùng lão tiên sinh. Anh không thấy tôi còn nguyên vẹn đứng đây nói chuyện à?”

Lão Vũ dựa đầu vào ghế, cau mày suy nghĩ gì đó. Một lát sau mới chậm rãi nói: “Được, nếu lão tiên sinh cậu nói, xuống động quỷ mà còn lành lặn trở ra, thì tôi tin ông ta có bản lĩnh!”

Thấy lão Vũ đồng ý, tôi vui mừng: “Cảnh sát canh gác 24/24, anh nghĩ cách đi, trước đêm mai phải đưa lão tiên sinh vào mới được!”

“Ban ngày thì không được, xe ra xe vào trong sân không tiện. Tôi bố trí một chút, chiều tối mai giữ hết tài xế lại, bảo họ giả vờ kéo bè đánh nhau trong sân, cậu tìm cơ hội đưa ông ấy vào.”

Không khỏi thán than, lão Vũ đúng là nhiều mưu mẹo, nháy mắt đã nghĩ ra cách. Đầu óc linh hoạt như vậy, chẳng trách ở công ty rất thuận buồm xuôi gió. Thấy cách này không tồi, tôi liền chạy ra ngoài báo tin cho Lưu Khánh Chúc.

Hôm sau, không dám chậm trễ, nắm chắc thời gian đã thống nhất với lão Vũ, căng thẳng chờ đến khi trời tối. Hơn 8h, trời đã đen kịt, tôi dẫn lão Lưu từ ký túc đi xuống, chẳng bao lâu thì đám tài xế bắt đầu đánh nhau.

Ban đầu thấy động, cảnh sát cử ba người vào, nhưng đám tài xế càng đánh càng hăng, bắt đầu còn nhặt cả gạch lên choảng. Tôi nhìn thấy có gì không đúng, có phải diễn kịch đâu, đây là đánh nhau thật mà!

Ngày thường giữa các tài xế luôn có mâu thuẫn ngầm, chắc hôm nay nhân cơ hội biến giả thành thật. Điều này khiến vở kịch rất chân thật, cảnh sát thấy không khống chế được, tất cả cùng chạy qua. Thời cơ chín muồi, tôi kéo lão Lưu chạy ù vào phía trong.

Đám tài xế càng đánh càng hăng, mười cảnh sát cũng khó mà can ngăn, ồn ào kéo dài cả nửa tiếng đồng hồ. Thấy lão Lưu vẫn chưa đi ra, tôi lo lắng toát đầy mồ hôi lạnh.

Đám diễn viên quần chúng đánh nhau thật, ra tay ngày càng nặng, lão Vũ đứng trên nhìn cũng thấy không ổn, bắt đầu ra can ngăn. Cảnh sát thấy cục diện sắp mất khống chế, đành rút súng bắn chỉ thiên.

Đoàng một tiếng, đám tài xế sợ hãi nhảy về phía sau một bước. Thấy cảnh sát rút súng, đám người đứng trơ ra, không ai dám động thủ nữa. Chờ mọi người bình tĩnh lại, đội trưởng sai một cảnh sát quay về đại sảnh trông coi. Thấy có cảnh sát về, tôi vội chạy vào đại sảnh tìm lão Lưu, lão đang ngồi dưới đất, mồ hôi đầm đìa, gương mặt kho quắt tái nhợt dọa người, không tia huyết sắc.

Nhìn thoáng qua cái đồng hồ, nó ngưng rồi!!!

Quả lắc đã đứng im, kim cũng chỉ nguyên ở vị trí 9h20p, tôi vội bước tới đỡ Lưu Khánh Chúc dậy, vui mừng nói: “Lão Lưu, thành công rồi!”

Không ngờ lão Lưu lại tỏ ra kinh hoàng, giơ tay chỉ ra phía ngoài cửa, giống như vất nốt chút sức lực cuối cùng hô lên: “Chạy mau!”

CHƯƠNG 26: ĐÊM TẠI NHÀ KHÁCH

Tiếng hét chạy mau của lão Lưu nháy mắt kéo tôi từ thiên đường xuống địa ngục. Cái đồng hồ còn chưa xử lý được?

Không kịp hỏi, vội vã cõng Lưu Khánh Chúc lên lưng chạy như điên ra bên ngoài. Vừa ra đến đại sảnh thì đám cảnh sát quay về, trông thấy chúng tôi chạy từ trong ra thì há mồm trợn mắt.

Đội trưởng bước tới trước định hỏi thì ầm một tiếng lớn từ đại sảnh phát ra. Sức ép từ vụ nổ rất mạnh, toàn bộ cửa kính vỡ nát, đám cảnh sát và chúng tôi cũng bị đẩy văng xa cả mét. Khói bụi mù mịt xộc lên, dưới ánh đèn trong sân, xung quanh bỗng chốc như sương mù ảo ảnh.

Một lúc lâu sau bụi mới tan hết, tôi chạy nhanh đến chỗ lão Lưu: “Lưu Khánh Chúc, ông sao rồi, bị thương ở đâu?”

Lão Lưu kịch liệt ho khan mấy tiếng, lắc đầu. Từ khi xuống quý động trở về đến nay, sắc mặt lão vẫn luôn không tốt. Hiện giờ vì thu phục cái đồng hồ này, chắc chắn đã hao hết sức lực, trông ông ấy cực kỳ suy yếu, đến trợn mắt cũng không làm được.

“Các người nhìn xem, cái đồng hồ biến mất rồi!”

Một cảnh sát chỉ tay vào trong đại sảnh, vui mừng la lên.

Ngay cửa lầu 1 đất đá, thủy tinh chất đầy, cái đồng hồ dựng ở giữa quả nhiên đã không cánh mà bay, chỉ để lại một vết màu đỏ nhạt hình cái đồng hồ trên đất.

Thành công!

Cuối cùng thì lão Lưu cũng đã thu phục được cái đồng hồ tà ma này. Vui mừng nhìn Lưu Khánh Chúc, tôi vội cõng lão đi bệnh viện. Điều khiến tôi an tâm là, lão Lưu chỉ giống như quá sức, cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không đáng ngại nữa.

Rốt cuộc thì chuyện cái đồng hồ ma cũng coi như đã hạ màn. Giới tuyến niêm phong công tu bị dỡ bỏ, tầng 1 cũng khôi phục lại bình thường, tất cả quay về trạng thái ban đầu. Chuyện lão Lưu huyt cái đồng hồ, rất nhanh đã được lan

truyền trên internet, nhất thời rất nhiều trang bìa chuyện về lão.

Còn có bài đăng với tiêu đề quá đáng: [Lưu lão kỳ môn độn giáp hàng tà chung, tài xế tè ra quần xem náo nhiệt]

Khỏi cần nói, tài xế tè ra quần ở đây là chỉ tôi, có điều tôi cũng chẳng quan tâm người khác nói gì về mình, từ khóa 'Lão Lưu' bỗng chốc trở thành hot search trên mạng.

Lưu Khánh Chúc nằm viện mấy ngày nay chẳng thấy người nhà chăm sóc, chỉ có tôi vẫn luôn hầu hạ, tuy nhiên lão vẫn giữ thái độ lạnh lùng khi nói chuyện cùng tôi.

"Tiểu tử, sức khỏe ta ổn rồi, người đi làm thủ tục xuất viện đi."

Tay gọt táo đưa cho lão, tôi nói: "Lão Lưu, ông không thể ở yên tĩnh dưỡng à, sao cứ suốt ngày đòi ra viện thế?"

Lão Lưu nổi cáu, lườm tôi, mắng: "Dưỡng cái gì mà dưỡng, còn bao nhiêu chuyện phải làm. Hôm nay bất kể thế nào ta cũng không ở lại đây được!"

Thấy tôi có vẻ miễn cưỡng, lão lại nói: "Người không muốn biết tài xế thứ tư năm đó à?"

Rốt cuộc câu này đã khơi dậy hứng thú, tôi ngẩng đầu nhìn lão: "Phải rồi, ông nói chờ xong việc cái đồng hồ sẽ dẫn tôi đi tìm tài xế kia."

Lão Lưu gật đầu: "Tai nạn xe 10 năm trước, người biết không nhiều lắm, đặc biệt là tài xế thứ tư này càng ít ai biết."

Nghe vậy thì tôi mừng thầm, chợt nhớ đến hứa hẹn của lão lúc trước, bèn nói: "Lão Lưu, lần trước tôi xuống quý động cùng ông, ông còn nợ tôi một câu trả lời đấy."

Lão gật gật đầu: "Hỏi đi!"

"Bác Lục cứ năm lần bảy lượt bảo tôi tìm bí mật trên tầng 2 tòa nhà bỏ hoang. Theo tôi đoán thì ông ấy ám chỉ một tập hồ sơ khác. Hiện giờ đồng hồ sơ đã mất tích, ông nói cho tôi biết đù, rốt cuộc bí mật đó là gì?"

Lão Lưu lắc đầu: "Ta không biết!"

Thất vọng thở dài, tôi nói: "Được, vậy tôi đổi câu hỏi khác."

Lão Lưu xoa tay: “Ta đã trả lời xong, muốn hỏi câu tiếp theo thì lại phải nghe lời ta lần nữa.”

Tôi cáu: “Không biết mà cũng gọi là trả lời à? Đồ vô lại!”

Lưu Khánh Chúc với cây gậy gỗ, chống giường đứng dậy, lạnh lùng nói: “Quan hệ của người với chuyến xe nửa đêm này phức tạp quá sức tưởng tượng, cho dù ta có nói hết tất cả lúc này, người cũng không tiếp thu được đâu!”

Lão đi ra cửa, mồm vẫn nói tiếp: “Huống hồ có một số việc ta cũng không nắm rõ lắm. Người nên tranh thủ đi gặp tài xế thứ tư cùng ta rồi nói sau.”

Lão cứ thoái thác như vậy đương nhiên là tôi không phục, chỉ có điều bí mật nằm trong bụng lão, lão không nói thì tôi cũng chả có cách. Cuối cùng đành phải hẹn với lão, trưa mai lên đường, đi đến khu kinh tế mới phía Tây, tìm tài xế thứ tư thần bí còn sống sót kia.

Nghe nói tôi sắp đi xa, Bạch Phàm liền hẹn tôi ăn bữa cơm, nhân tiện muốn giới thiệu bạn bè, tôi gọi tiểu Lục đi cùng. Cả hai đến quán ăn, chờ khoảng nửa tiếng thì Bạch Phàm dẫn một cô bạn xuất hiện. Trông thấy tiểu Lục, nàng nhiệt tình chào hỏi, tôi cũng đứng dậy, muốn chào cô bạn của nàng.

Thế nhưng, người mà tôi trông thấy làm tôi choáng váng. Cô ấy chính là cô gái váy đỏ mà tôi cứu ở đập nước, người mà hôm sau đã chết quỳ trước cái đồng hồ!!!

Không làm được, tuy hôm nay cô ta không mặc váy đỏ, nhưng đôi mắt to, ngũ quan cân đối vốn đã in sâu trong trí nhớ của tôi, hiện giờ lại xuất hiện sau lưng Bạch Phàm, thực sự làm tôi chấn động.

Thấy tôi sửng người, Bạch Phàm cười giả lả nói: “Lý Diệu, anh cứ trông thấy người đẹp là bị choáng à? Cô ấy là bạn thân của em, tên là Thang Nghiêu!”

Cố trấn tĩnh lại bản thân, tôi khẽ gật đầu.

Cô gái tên Thang Nghiêu cũng cười, giơ tay ra, tôi vội rút tay về, bản thân không muốn có bất kỳ sự tiếp xúc nào với người chết cả. Tiểu Lục thì ngược lại, trông thấy cô gái cậu ta vui lắm, chào hỏi rôm ra, còn giống như bạn cũ đã lâu chưa gặp.

Bốn người chúng tôi ngồi xuống bàn ăn. Có vẻ Bạch Phàm và cô gái rất thân thiết, cả bữa ăn thì thoải mái chụm đầu thì thầm, rồi cười phá lên. Tôi thì lại chẳng thể nuốt trôi, hai người đâu có biết việc đêm đó cô gái đã kể lại câu chuyện tình yêu, đúng với câu chuyện của người chết mà cảnh sát báo cáo.

Chuyên này bất kể thế nào cũng không thể giải thích nổi, hiện giờ người bạn mà Bạch Phàm tin tưởng, cô gái đang ngồi trước mắt này là một hồn ma!

Lúc gần ăn xong, Thang Nghiêu còn hướng tôi nở một nụ cười quái đản...

Trưa hôm sau, tôi với Lưu Khánh Chúc lên xe khách đi vùng kinh tế mới. Cả đường đi tôi cứ nhấp nhể không yên, đầu luôn nghĩ về cô gái, có lẽ cô ta là bạn thân Bạch Phàm thật. Nhưng cái chính là cô ta chết trong thời gian Bạch Phàm đi công tác, rất có thể nàng không hề biết chuyện. Nghĩ tới đây, tôi liền nhắn một tin cho nàng: “Thang Nghiêu có vấn đề, về anh sẽ nói với em, đừng tiếp xúc với cô ấy nữa.”

Hồi âm của Bạch Phàm lại làm tôi dở khóc dở cười: “Cứ tiếp xúc!”

Thấy sắc mặt tôi không được tốt, lão Lưu hỏi có phải bị bệnh không. Sau khi nghe tôi nói rõ ngọn ngành, lão lại bình tĩnh mà cười khẩy: “Sao người nhìn ai cũng giống ma quỷ vậy, trước thì bảo ta là ma, giờ lại bắt đầu nghi ngờ con gái nhà người khác.”

Vốn nghĩ sau khi mình nói ra, lão Lưu sẽ lập tức quay đầu cứu người, nhưng giờ chỉ biết trách bản thân quá ảo tưởng. Thất vọng, lo cho Bạch Phàm mà toát mồ hôi, hy vọng trước khi mình trở về, nàng không xảy ra chuyện gì.

Đến khu kinh tế mới đã là 8h tối, tôi với lão Lưu sắp xếp chỗ ngủ lại, tìm được một nhà khách ven đường hoang vắng. Vừa vào cửa, một người trung niên dáng dấp gầy gò thấp bé cọt nhả đi ra: “Hai vị thuê phòng à?”

Tôi gật đầu: “Tôi cần một phòng lớn hai giường.”

Anh ta đi vào quày bật máy tính lên nhìn thoáng qua, nói: “Ngại quá, chỉ còn một phòng tiêu chuẩn cuối hành lang trên tầng 2 thôi.”

Ai đi công tác xa đều biết, khách sạn hay nhà khách có kiêng kỵ ngầm, đó là tốt nhất không nên ở những phòng đầu cầu thang hay cuối hành lang, bởi đó là nơi âm khí nặng nhất. Quay đầu liếc Lưu Khánh Chúc, lão lại tỏ vẻ không sao cả gật đầu.

Gã trung niên dẫn chúng tôi lên tầng 2, nhà khách nhỏ này cũng chỉ tổng cộng có 2 tầng, bên trong chẳng trang trí gì, ngẩng đầu có thể thấy ống nước chạy lộ thiên. Phòng không rộng lắm, ngoài hai cái giường ra thì chẳng có không gian là mấy. Gã trung niên giao chìa khóa vào tay tôi rồi đi ra ngoài.

Hai chúng tôi rửa chân tay qua loa, sau đó đi ngủ, lão Lưu dù gì cũng đã nhiều tuổi, vừa đặt lưng là ngáy khò khò. Cách âm căn phòng không tốt, bên cạnh lão Lưu ngáy, cách vách tường, khách bên kia cũng ngáy, tôi chẳng thể nào mà chợp mắt được.

Mồm ngậm điều thuốc, quyết định đi ra ngoài hít thở không khí. Đêm nay trời giông, ngoài cửa mưa bắt đầu nặng hạt, tôi đứng ở hành lang, ngắm nhìn mưa đêm qua cửa sổ. Đang ngắm nhìn lơ đãng thì đột nhiên có ai đó chụp vào lưng.

Mồ hôi lạnh túa ra, tôi đột ngột quay đầu lại, hóa ra là ông chủ nhà khách, mặc đồ ngủ, nhìn tôi cười hì hì: “Tiểu ca, đêm mưa trời lạnh, đừng ở bên ngoài quá lâu.”

Còn chưa hoàn hồn, định gật đầu thì anh ta đã đi xuống dưới. Hít sâu một hơi, điều thuốc đã tắt ngấm từ lúc nào, tôi dụi đi rồi xoay người đi về phòng.

Lại chợt nghe két một tiếng, cửa phòng kế bên bị gió thổi hở ra, tiếng ngáy của khách bên đó ngang ngửa với lão Lưu, trong lòng tôi vẫn còn nhớ, nghĩ cửa mở như vậy rất dễ trúng gió, tôi vội định đưa tay đóng hộ.

Nắm lấy tay cầm, vừa định khép cửa lại thì chợt phát hiện, xuyên qua khe nhìn, bên trong phòng trống không!!!

Hai chiếc giường kê song song, chân gối chỉnh tề, giống như chưa hề có khách. Còn đang phân vân nghi hoặc thì bị ai đó đẩy mạnh từ phía sau. Tôi đập đầu vào cửa phòng, đang hốt hoảng quay đầu lại thì gần như chết lạng, một đôi mắt vằn tia máu ghé sát nhìn mình, chỉ cách có 1 cm!

CHƯƠNG 27: TRỢ GIÚP

Đôi mắt trừng rất lớn, tôi sợ hãi lùi về phía sau, trấn tĩnh lại tinh thần, nhìn kỹ.

Hồng rồi!

Đây chính là người kết thù với tôi ở bệnh viện, tên đầu trọc, đại ca xã hội đen! Kinh ngạc nhìn hắn, còn nhớ rõ cái đêm mà hắn dẫn mười mấy đàn em cầm mã tấu đến tìm tôi.

Kết quả đám người ngu xuẩn xông vào tầng 1 đại sảnh, bỏ mạng, chỉ có một tên người đầy máu me chayn ra ngoài, là hắn sao?

Tên đầu trọc thấy tôi sợ hãi thì cười ngất ngưỡng: “Người đúng là buồn cười, thu phục được cả đồng hồ ma ám, mà lá gan lại nhỏ như vậy!”

Tôi thở ra một hơi, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì, hiểu lầm với cụ ông tôi cũng đã xin lỗi, sao anh cứ không chịu bỏ qua?”

Đầu trọc châm điếu thuốc, ngồi ở mép giường bắt chéo chân, thấp giọng nói: “Xin lỗi là xong? Chuyện cha ta chưa tính đến, mười mấy đàn em chết thảm ở công ty người, tính sao?”

“Tôi đó tự các anh xông vào đại sảnh, hơn nữa giết người là cái đồng hồ, đâu phải tôi?”

Gã nhả hơi khói, cười lạnh: “Đừng con mẹ nó lòng vòng với ta, nếu không phải lão tử da dày dâm không chết, thì giờ người đang nói chuyện với ma rồi!”

Gã cúi đầu ngẫm nghĩ gì đó, rồi lại cười giả tạo: “Chuyện này cũng không phải là hết cách, trừ khi người giúp ta một chuyện!”

Tên này hành tẩu trong giang hồ, đang em rất đông, hắn cũng là một người có năng lực, tôi nghi hoặc hỏi: “Nhờ tôi giúp? Tôi thì giúp được gì cho anh?”

“Chị dâu ta mới mua một tòa nhà bốn tầng bên đường Y Lan, định làm khách sạn, có điều nó rất tà môn, người với ông già đi giúp ta xử lý nó!”

Nghe hắn nói, rốt cuộc thì tâm trạng căng thẳng của tôi cũng thả lỏng, hắn là gã thấy chúng tôi thu phục được cái đồng hồ,

nên cố ý theo đến đây để tìm.

“Thế anh nói xem, tòa nhà đó có gì khác lạ?”

Gã đầu trọc ném nửa điếu thuốc xuống đất, dùng đế giày giẫm giẫm, sau đó nói: “Tòa nhà này ở khu phố xá sầm uất, xung quanh đều là chung cư, bảy năm trước nó vốn là một siêu thị lớn, sau đó xảy ra sự cố bảo vệ vút tàn thuốc bừa bãi khiến hỏa hoạn nổi lên, thiêu chết rất nhiều người.”

Nói tới đây, gã chép miệng một cái rồi tiếp tục: “Siêu thị liền phá sản, sau đó một thương nhân ở nơi khác ôm tiền đến mua lại, mở khách sạn, người đoán xem thế nào? Con mẹ nó lại cháy!”

Tôi ngạc nhiên: “Trung hợp như vậy? Hai lần cháy chắc không ít người đã bỏ mạng!”

“Phải trên dưới trăm người!”

Tôi khó hiểu: “Tòa nhà nhiều người chết như thế chị dâu anh còn muốn mua?”

“Rẻ mà!”

Gã đê thấp giọng, nói tiếp: “Sau hai lần xảy ra chuyện, tòa nhà bỏ hoang không ai dám mua, nhưng chị dâu ta là người không tin ma quỷ, cố tình mua lại. Nhưng quái đản là, cứ lần nào trang trí lại đến tầng hai thì xảy ra cháy bất thường, đã chết mấy thợ sửa chữa. Nếu không phải có quan hệ với lãnh đạo, bà ấy đã sớm bị bắt!”

Tôi nghe liền hiểu ra, thứ nhất tòa nhà này không sạch sẽ, thứ hai đó là bà chị dâu của hắn không đơn giản.

“Vậy được, thử xem sao. Nhưng nói trước, nếu tôi giúp anh việc này, thì từ sau đừng có bám lấy tôi nữa!”

Nghe thấy tôi đáp ứng, đầu trọc sáng khoái cười lớn, vỗ vào vai: “Được được, người giúp ta làm ổn chuyện này, về sau ta cho người nhắm mắt vượt đèn đỏ khu kinh tế mới.”

Mấy lời của hắn suýt thì làm tôi bật cười thành tiếng, gã nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài, quay đầu nói thêm một câu: “Ta tên là Trương Cường, người ngoài gọi ta Cường ca, huynh đệ gọi ta là Hoàn Tử Đầu, từ giờ cứ gọi ta là Hoàn Tử Đầu là được. Sáng mai ta cho người tới đón người.”

Nói xong, gã đầu trọc biệt danh Hoàn Tử Đầu đẩy cửa đi mất. Quay về phòng, lão Lưu vẫn đang kéo gỗ âm ỉ, tôi nằm xuống mà đầu đầy tâm sự.

Loại người như hắn, có thù tất báo, mình muốn yên ổn, nhất định phải giúp.

Sáng sớm hôm sau Hoàn Tử Đầu đã cho người tới đón, lão Lưu lên xe cùng tôi mà mặt đầy khó hiểu. Trên đường đi tôi nói sơ qua tình hình, khẩn cầu lão giúp mình một phen. Tuy Lưu Khánh Chúc vẫn như cũ, lạnh lùng từ chối, nhưng tôi biết lão này trong nóng ngoài lạnh.

Tới nơi, tôi thật sự choáng ngợp, quả nhiên xung quanh bốn phía đều là khu chung cư sầm uất, hơn nữa còn là khu chung cư cho người giàu. Vị trí của tòa nhà ở đoạn đường mà muốn ra ngoài thì cư dân phải đi qua. Lão Lưu ngẩng đầu nhìn tòa nhà, lắc đầu liên tiếp, tôi chạy lại gần hỏi nhỏ: “Lão Lưu, đông người như vậy ông đừng lắc đầu thế, mất tự tin.”

Lưu Khánh Chúc giơ gậy gõ đầu tôi một cái rồi đi vào trong tòa nhà. Tôi chạy nhanh theo, Hoàn Tử Đầu đứng sau nói to: “Thôi, ta không vào đâu, hai người cẩn thận một chút!”

Vào bên trong, tôi khá giật mình, tuy không có đồ vật gì, nhưng nhìn tường vách được trang trí và đèn trần rất xa hoa, xem ra nơi này đúng là một nơi dành cho người giàu tiêu tiền.

Lão Lưu đi vào thì nhíu mày nói: “Tòa nhà này không thiếu người chết đây.”

Câu này chuẩn xác đến mức tàn nhẫn, tôi bổ sung thêm: “Nghe nói là hai lần xảy ra hỏa hoạn, rất thảm!”

Lão Lưu gật đầu cầm đèn pin định lên lầu, tôi lo lắng túm tay áo lão, nói: “Lão Lưu, cứ thế đi lên à?”

Lão lạnh lùng ném lại một câu: “Không đáng ngại!”

Tuy là ban ngày, nhưng tòa nhà kín mít không có điện, ánh sáng chẳng thể xuyên vào. Lên tầng hai, một hành lang dài hiện ra trước mắt, phòng hai bên có căn mở cửa, có căn đóng. Dựa vào ánh sáng đèn pin, chúng tôi thẳng đến cuối dãy, chợt nghe phía trước có âm thanh cọt kẹt quái đản vang lên.

Tôi căng thẳng ghé sát vào người lão Lưu, tiếng động càng lúc càng lớn, nghe mà da đầu tê dại, nhưng lão Lưu thì rất bình

tĩnh, rảo bước đi về phía trước. Đến khi ánh đèn pin chiếu về phía có tiếng động, tôi sợ hãi ra quần, chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Đó là một phụ nữ đầu tóc rối bù, gương mặt lấm lem, mắt phải còn có một cái bết đỏ như máu, sau lưng ả vác một bao tải, ngồi xổm dưới đất nhìn chằm chằm về phía chúng tôi, chẳng hề sợ ánh sáng đèn pin.

Trấn tĩnh lại, tôi e dè hỏi: “Tối như mực thế này, cô ở đây làm gì?”

Người phụ nữ đột nhiên nhoén miệng cười, cái miệng rộng ngoác dưới đám tóc bù xù khiến người ta rét run: “Tôi nhặt ve chai!”

Không khỏi rung mình, trong nhà không ánh sáng, duỗi tay còn chả rõ năm ngón, lại nhặt ve chai ở đây?

Dứt lời thì cô ta liền đứng dậy, đi sượt qua người chúng tôi. Thấy cô ta đi xuống lâu, tôi nói nhỏ với Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, đừng vào sâu bên trong nữa, rợn người lắm.”

Lão Lưu nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô gái hồi lâu, sau đó gật đầu.

Ra bên ngoài, Hoàn Tử Đầu vội vàng bước tới hỏi: “Sao rồi Lưu lão, có phải rất phiền phức không?”

Với tính cách của lão Lưu thì đương nhiên không trả lời hẳn rồi, chống gậy bước đi cứ như đầu trọc là kẻ vô hình. Tôi đi sau mở miệng nói: “Không việc gì, chỉ gặp một cô gái nhặt ve chai, các anh chắc cũng thấy cô ta đi ra.”

Hoàn Tử Đầu ngậy ra: “Gì mà nhặt ve chai, trong nhà làm gì có thứ gì, hơn nữa ta đâu thấy ai ra ngoài trừ các người?”

“Không ra?”

Lời nói của Hoàn Tử Đầu khiến tôi hoảng sợ, thấy lão Lưu đã đi xa, chẳng dám nghĩ nhiều bèn gật đầu với hẳn một cái rồi chạy theo. Lão Lưu vừa đi vừa nheo mắt suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nói: “Tòa nhà này gặp phiền toái lớn, không dễ xử lý!”

Tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Muốn xử lý tòa nhà, cần đến đây vào ban đêm!”

“Lão Lưu, ban ngày trong đó cũng tối như mực, vậy có gì khác nhau chứ?”

Lão lắc đầu: “Khác chứ, ban ngày dương khí thịnh, tà ma không dám lộ mặt.”

Tôi à một tiếng, rồi đi theo sau lão, không nói nữa.

Sau khi về nhà khách, lão Lưu bắt đầu chuẩn bị. Những thứ ông ta dùng vừa đơn giản lại vừa lạ lẫm: nửa lọ máu gà, một tờ giấy trắng, một túi tàn nhang.

Tôi kiểm cái túi to, cẩn thận bỏ đồng hồ này vào rồi thắp thò chờ trời tối. 9h đêm, lão Lưu mới gọi tôi ra cửa, tôi xuống quầy lễ tân đặt thêm ngày thuê phòng, lúc sắp đi ra cửa chợt nghe loáng thoáng ông chủ lẩm bẩm: “Lại trống hai phòng.”

Đêm nay thời tiết khá tốt, dọc đường đến tòa nhà bỏ hoang khá náo nhiệt, nhưng càng đến gần tòa nhà thì người càng thưa thớt. Đứng trước cửa tòa nhà, tôi hít sâu một hơi, căng thẳng hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, ba thứ trong túi khi nào thì dùng?”

Lão không trả lời, cúi đầu đi vào bên trong. Hai chúng tôi lên thẳng tầng 2, loanh quanh một hồi cũng không thấy hiện tượng lạ gì, lão Lưu chỉ tay: “Lên tầng 3!”

Bố cục tầng 3 và tầng 2 không giống nhau, tầng này chắc là phòng trà ca nhạc, có một sân khấu lớn, có điều sau hai lần cháy thì nó đã trở nên âm u đáng sợ. Vừa đặt chân lên thì đột nhiên có tiếng ầm vang lên sau lưng.

Hình như có thứ gì rất nặng mới rơi xuống, tôi căng thẳng quay người, soi đèn pin về hướng tiếng động phát ra. Thứ đập vào mắt làm tôi túa mồ hôi lạnh, ngay hành lang phía trước, một cô gái đầu tóc rối bù đang xoay hông nhảy múa. Đáng sợ là cô ta còn mặc một chiếc váy cháy xém.

Tôi sợ hãi la lên một tiếng: “Lão Lưu, nhìn kia!”

Thế nhưng chợt cảm giác có gì đó không ổn, vội quay đầu lại thì nhận ra....

Lão Lưu đã biến mất!!!

CHƯƠNG 28: HOÀNG TƯỚNG Ở PHÍA SAU

Không thấy lão Lưu đâu!! Thông tin này, trong hoàn cảnh bốn phía nhà hoang tối om, đối với tôi nó mang tính hủy diệt!

Cầm đèn pin cuống cuống soi xung quanh, mồm gọi: “Lão Lưu, lão Lưu, ông đâu rồi?”

Nhưng ngoài bóng đêm tĩnh lặng và ma nữ đang khiêu vũ thì chẳng có ai đáp lời.

Ma chết cháy!

Tôi thềm lầu bầu, nhẹ nhàng dịch người về hướng cầu thang, cố gắng không gây sự chú ý. Mồ hôi ướt đầm lưng áo, ma chết cháy thảm cỡ nào trong lòng tôi hiểu rõ, mặc niệm: “Đừng quay đầu lại, người còn mẹ nó đừng quay đầu lại!”

Ma nữ mặc bộ quần áo cháy xém, vừa lắc hông vừa xoay người lại. Tôi hét lên một tiếng rồi cầm đầu bỏ chạy.

Chạy một mạch xuống tầng hai, chợt không biết vấp phải cái gì, rầm một tiếng tôi ngã đập lưng xuống sàn. Cú ngã khá nặng, cái đèn pin trong tay văng ra, xung quanh trở nên tối đen, tôi lập tức lấy điện thoại ra bật flash, bò dậy tiếp tục chạy.

Từ tầng 3 xuống tầng 1, ngã lên ngã xuống, cuối cùng cũng tái mặt mà chạy được ra ngoài. Đứng giữa đường thờ hồng hộc, tim tôi vẫn còn đập như phá vỡ lồng ngực.

Lão Lưu đâu?

Mình vật vã gây tiếng động lớn như vậy trong phòng, theo lý mà nói kể cả lão ở xa cũng phải nghe thấy, sao chẳng hề có hồi âm? Trong lòng thềm nghĩ, lẽ nào lão đã lên tầng 4?

Bản lĩnh cuat lão Lưu tôi biết, không đến nỗi lo cho an nguy của lão, nên đứng dưới cửa lớn đợi khoảng mười phút. Vẫn không thấy lão Lưu ra, tôi quyết định quay về nhà khách trước, chờ lão.

Đọc đường về, lòng vẫn còn sợ hãi nhớ đến ma nữ chết cháy kia, cũng may mắn mình nhanh chân, trước khi nó xoay người liền chạy ra, chứ nếu nhìn thấy mặt nó, có lẽ sẽ ám ảnh cả đời mất.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, nháy mắt đã về tới nhà khách, ông chủ đã đóng cửa, định bước tới gõ thì đột nhiên tôi bị một cánh tay khô khốc phía sau túm chặt lấy tay mình. Sợ hãi run lên một cái, tay trái tôi choàng qua, định lật người xoay lại.

Nhưng thứ đập vào mắt làm tôi sửng sờ.

“Lão Lưu?”

Tôi trợn mắt hốc mồm nhìn lão, lão lại đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng, kéo tôi đến bờ tường bên cạnh cửa nhà khách. Thật sự không kịp được nghi vấn trong lòng, tôi hỏi nhỏ: “Lão Lưu, sao ông lại ở đây?”

Lão Lưu nhìn về phía cửa nhà khách, nói: “Sao người về nhanh như vậy?”

Lời này của lão tôi chẳng hiểu gì, vừa định nổi nóng chất vấn thì lão lại hạ giọng: “Tòa nhà 4 tầng kia không có gì đáng ngại, cái nhà khách nhỏ này mới là vấn đề. Sợ người gặp nguy hiểm nên mới dẫn người lên lầu, còn mình quay về điều tra một chút.”

Không thể tin nổi, tôi há to miệng nói: “Lão Lưu, ông hồ đồ rồi à, cả trăm người đã bỏ mạng trong tòa nhà đó, ông lại nói không vấn đề gì. Vừa ban nãy tôi còn trông thấy một ma nữ chết cháy đấy!”

Lão Lưu cố đè thấp giọng, nói: “Tuy tòa nhà đó nhiều người chết, có âm khí nhưng không thấy có oán khí. Theo ta đoán thì mấy lần sửa sang lại bị cháy nhỏ là do ả nhật ve chai, tinh thần không được tốt kia đốt.”

Câu nói của lão lập tức thức tỉnh tôi. Đúng vậy, cô gái nhật ve chai vẫn luôn sống trong tòa nhà, đã coi nó như nhà mình, đương nhiên không muốn bị người sửa sang lại rồi đuổi đi, cứ ai sửa sang là lại lén phóng hỏa, khiến người ta tưởng là có ma. Nói vậy thì ‘ma nữ’ mà ban nãy tôi gặp trong hành lang, chẳng phải ma quỷ gì, mà chính là cô ta.

Rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp mở mồm thì bỗng nghe bên kia nhà khách có tiếng nói chuyện. Tôi và lão Lưu khom người ngồi xuống, ngó ra lén nhìn.

Đi về phía nhà khách là một đôi tình nhân trẻ, tay trong tay rất tình cảm, cả hai còn chưa tới nơi, ông chủ đã mở cửa ra đón.

Người con trai nói: “Ông chủ, cho một phòng giường đôi!”

Ông chủ cột nhà đáp: “Ai ui, ngại quá, hết phòng rồi, chỉ còn một gian tiêu chuẩn cuối hành lang tầng 2!”

Trong lòng tôi không khỏi giật thót, ông chủ này định làm gì? Lúc xuống gửi chìa khóa, rõ ràng còn dặn hẳn, hành lý ở trong phòng, sao chớp mắt liền bố trí người khác vào ở?

Đôi tình nhân cũng chẳng đắn đo, liền đi theo ông chỉ vào trong. Lão Lưu nét mặt nghiêm trọng vỗ vỗ tôi: “Đi, nhân lúc họ lên tầng 2, ta vào kiểm tra tầng 1 xem.”

Dứt lời, hai chúng tôi lén lút lên vào. Tầng 1, ngoài quầy đón khách thì còn lại đều là phòng nghỉ, tất cả đều đóng chặt, trên cửa còn dán một tờ giấy quái lạ, trên giấy viết ngày tháng.

Thời gian sớm nhất, là tờ giấy ghi ngày của hai năm trước. Thật sự không nhịn được tôi tiện tay đẩy một cánh cửa ra, không khỏi sửng sốt, bên trong trống không!

Đẩy tiếp phòng bên cạnh, cũng chẳng có ai. Ngờ vực quay sang nhìn lão Lưu: “Lão Lưu ông xem, đây rõ ràng toàn là phòng trống, sao ông chủ lại nói là hết phòng rồi?”

Lão Lưu không đáp, giơ tay đẩy cửa phòng cuối cùng. Cạch một tiếng, nó khóa!

Toàn bộ tầng 1, chỉ có mình gian phòng này khóa cửa. Bên trong có người ở ư? Trong lòng thầm phỏng đoán, bên ngoài bỗng có tiếng bước chân xuống cầu thang. Tôi và lão Lưu vội chạy vào căn phòng đối diện trốn.

Ông chủ nhà khách xuống lầu, đứng ở quầy, như đang nói chuyện với ai đó. Nhưng cái chính là tôi biết, nhà khách ngoại trừ hai chúng tôi, đôi tình nhân và ông chủ ra, làm gì còn ai khác?

Ông chủ đang tự nói chuyện một mình!

Một cảm giác sợ hãi không nói nên lời xuất hiện, trán tôi đầy mồ hôi, nhìn lão Lưu hỏi nhỏ: “Lão Lưu, ông chủ này có gì đó đáng sợ lắm.”

Lão Lưu thấy tôi mở miệng thì vội vàng vàng bịt miệng tôi lại. Nhưng không còn kịp nữa, tiếng nói chuyện một mình của ông chủ ngoài quầy đã im bật.

Thịch, thịch, thịch...tiếng bước chân từ xa đi về phía phòng chúng tôi. Hoàn cảnh này giống hết với những gì từng trải qua ở trong tòa nhà bỏ hoang sau công ty, nhưng lúc đó người tôi đối mặt là lão Vũ, còn bây giờ đây, không biết kẻ đang đối mặt là người hay ma quỷ.

Lão Lưu nhíu chặt lông mày, chỉ chỉ cái tủ quần áo, hai chúng tôi vội rón rén chui vào. Chưa đầy mấy phút, tiếng bước chân đã dừng trước cửa phòng.

‘Két’ một tiếng vang lên, ông chủ đẩy cửa ra. Tôi với lão Lưu nép sát vào nhau, thở cũng không dám thở mạnh, nhìn xuyên qua kẽ cửa tủ, ông chủ nhà khách vẫn mặc bộ đồ ngủ dài màu tím, chân đi dép lê.

“Đồng Đồng à, đã lâu cô không nói chuyện với tôi, hôm nay sao thế, cô gặp ai à?”

Ông chủ miệng lải nhải, ngẩng nhìn xung quanh rồi bước về hướng tủ quần áo. Mồ hôi tôi đã ướt đầm sống lưng, tay siết chặt nắm đấm, gã chủ nhà khách gầy gò ốm yếu, gã mà dám mở tủ, một quyền sẽ tống vào mặt gã.

Cuối cùng gã dừng chân trước cái tủ, đang định giơ tay mở cửa thì đột nhiên có tiếng gọi bên ngoài: “Có ai không, còn phòng không, tôi muốn thuê phòng.”

Lại có khách, gã chủ nhà khách nghe tiếng gọi, vội lên tiếng đáp: “Tới đây tới đây!”

Nói rồi chạy ra ngoài cửa, tôi vẫn nắm chặt tay, toàn thân ướt sũng mồ hôi. Thấy gã đã đi xa, lão Lưu nhẹ nhàng đẩy cửa tủ, hai chúng tôi lại rón rén chui ra. Trong tủ quần áo chật chội nóng bức, lại căng thẳng tột độ nên đầu tôi ướt như vừa xối nước.

“Ai ui, ngại quá, chỉ còn một gian tiêu chuẩn cuối hành lang tầng 2.”

Gã chủ nhà khách vẫn câu nói cũ với các khách trọ khác nhau. Trong lòng tôi dấy lên câu hỏi, đôi tình nhân trẻ vừa mới lên lầu, sao gã lại sắp xếp khách mới vào phòng đó vậy?

Quay sang liếc lão Lưu, lạ một điều là lải chằng hề toát mồ hôi, cái trán khô cong. Chỉ lát sau, lại có tiếng bước chân lục tục lên tầng, lão Lưu thấp giọng nói: “Ta phải lập tức lên cứu người, người ở đây giữ cửa, lát nữa ta sẽ xuống đón.”

Vội túm tay lão, tôi lo lắng: “Không được, tôi không thể chờ ông giống lần ở Hồ Yêu Sơn, toa sẽ lên cùng ông.”

Thấy tôi kiên định, lão Lưu cũng không ngăn cản, cả hai một trước một sau đi về phía cầu thang. Chân vừa chạm vào bậc thềm thì đột nhiên bên trên vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu thấu tận tim gan, tôi trượt chân một cái, suýt thì ngã nhào.

Lão Lưu nghiêm trọng nhìn tôi: “Không được, người không thể lên, quá nguy hiểm!”

Lão bổ sung thêm: “Cũng không được đứng chỗ quày lễ tân, người cứ trốn vào căn phòng lúc này, lấy mấy thứ ta chuẩn bị sẵn ra, uống máu gà, đặt tờ giấy xuống đất, rải tàn nhang lên, rồi ngồi trên đó là ổn.”

Cho dù trong lòng không hề muốn, nhưng lão đã nhất quyết như vậy, tôi cũng chẳng còn cách nào. Bất đắc dĩ xoay người đi về căn phòng ban này, móc lọ máu gà ra uống một nửa, nhưng nhìn hai thứ còn lại thì đột nhiên ngay người. Vốn dĩ mình hay quên, vừa rồi căng thẳng quá nên đã quên mất lời lão Lưu dặn.

“Chết mẹ, giờ rải tàn nhang lên tờ giấy, hai phủ tờ giấy lên tàn nhang?”

Mồ hôi túa ra, chắc chắn trình tự này rất quan trọng, chỉ sai một chút thôi sẽ vô tác dụng. Càng loạn thì càng sốt ruột, chợt nghe tiếng mở cửa ở bên gian phòng bị khóa đối diện.

Phịch một tiếng, giống như ai đó ném thứ gì vào trong, tôi thềm kêu không ổn, nếu không thể chạy ra hướng quày lễ tân, chỉ còn cách nhảy cửa sổ. Nghĩ tới đây liền vội vàng đi về phía cánh cửa sổ phòng. Còn chưa kịp mở, đột nhiên cánh cửa chính két một tiếng bị kéo toang, gã chủ nhà khách đứng đó, tay còn cầm cây gậy của lão Lưu, giọng âm trầm: “Vị tiểu ca, cậu đã về rồi!”

CHƯƠNG 29: GÃ CHỦ NHÀ KHÁCH

Trông thấy gã chủ nhà khách đương nhiên đáng sợ, nhưng điều đáng sợ hơn là tay hấn lại cầm cái gậy gỗ của Lưu Khánh Chúc!

Lão Lưu đã xảy ra chuyện rồi?

Tinh thần chấn động, tôi lắp bắp nói: “Vừa mới về!”

“Vậy thì lên lầu nghỉ ngơi đi, không còn sớm nữa.”

Lúc nói ra mấy từ này, gã không hề cười, khác xa so với sự cợt nhả thường ngày. Giờ chẳng còn cách nào khác, tôi đành ừ một tiếng rồi đi theo gã ra bên ngoài, tôi đi phía trước, gã đi phía sau.

Xoẹt xoẹt xoẹt, tiếng dép lê cọ xát với sàn nhà làm tôi không rét mà run. Rất tò mò, rốt cuộc trên tầng 2 đã xảy ra chuyện gì, lại càng lo lắng cho an nguy của lão Lưu.

Vừa bước đến bậc cầu thang thì bỗng rầm một tiếng, tốp người máu me đầy mình đá văng cửa, đi giữa là một tên đầu trọc.

“Hoàn Tử Đầu?”

Vừa vào cửa, trông thấy tôi định đi lên lầu, Hoàn Tử Đầu cao giọng nói: “Huynh đệ, cậu chưa ngủ à, vừa hay đang muốn tìm cậu nói chuyện!”

Tốp người tay lăm lăm mã tấu, có thanh còn đang rỉ máu, nhìn vô cùng hung hãn. Thoáng liếc qua chủ nhà khách, gã trông thấy đám người thì khẽ nhíu mày, sau đó lập tức khôi phục vẻ cợt nhả: “Ai da, các vị có việc thì lên lầu nói đi, tôi không quấy rầy!”

Dứt lời, gã xoay người đi vào quày lễ tân. Hoàn Tử Đầu này giờ chưa thềm để ý đến gã chủ nhà khách, vác thanh mã tấu lên vai, quay lại nói với đám đàn em: “Giữ cửa, không cho kẻ nào xông vào!”

Dứt lời lại quay sang nói với gã chủ nhà khách: “Tối lắm rồi, người con mẹ bó có việc gì cũng đừng ra ngoài.”

Gã chủ nhà khách cười hì hì gật đầu.

Tôi với Hoàn Tử Đầu đi lên tầng 2, hắn nhìn tôi chằm chằm, cười khẩy: “Huỳnh đệ vừa gọi đâu đấy à, ướt sũng nước kìa, sao không lau đi?”

Hoàn Tử Đầu xuất hiện lúc này đúng là khúc cây cứu mạng, điều lạ là gã chủ nhà khách không rõ người hay ma quỷ nhưng hình như vẫn có điểm sợ hãi. Thấp giọng hỏi nhỏ một câu: “Muộn thế này rồi, anh đi đâu mà người đầy máu thế kia?”

Hoàn Tử Đầu cau mày: “Con mẹ nó đang đi ăn, có mấy tiểu tử ngồi bàn bên cạnh, ta liếc chúng nó một cái, chúng còn dám sửa ra một câu ‘nhìn cái gì?’ Chúng nó nghĩ ta là ai chứ, liền xin mỗi tên tí máu!”

Hoàn Tử Đầu càng nói càng tức giận, cầm thanh mã tấu múa loạn xạ. Tôi chả có tâm trạng đâu mà nghe chuyện ân oán giang hồ của hắn, nói: “Thế anh đến tìm tôi có việc gì?”

Hoàn Tử Đầu chụm vai tôi, cười hề hề: “Đúng là có việc đến dặn dò cậu một chút.”

Vừa nói thì chúng tôi đã đi đến cửa phòng, tâm trạng tôi lại tức khắc căng thẳng. Tính cả lão Lưu thì này giờ đã có 4 người lên trên này. Đặc biệt là đôi tình nhân cùng người khách mới tới, đều được gã chủ nhà khách dẫn lên phòng này. Tiếp đó còn có tiếng thét thất thanh, tôi đứng trước cửa mà không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Hoàn Tử Đầu nhìn tôi thắc mắc: “Không mở cửa đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, tôi duỗi tay kéo cửa.

Trống không!

Người đâu?

Vội chạy nhanh vào tròng, lục tung toilet, gầm giường, tủ quần áo, nhưng chẳng thấy bóng người nào. Hoàn Tử Đầu thấy thế thì ngơ ra: “Huỳnh đệ, cậu tìm gì thế? Sao không thấy Lưu lão đâu?”

Ngồi xuống mép giường, tôi thở dài. Không đúng, người đều lên phòng này cơ mà? Vội đứng dậy chạy ra ngoài hành lang, đá văng toàn bộ cửa các phòng bên cạnh, cảnh tượng hiện ra khiến tôi sửng sờ, mấy căn phòng liền nhau, sàn nhà toàn là máu!

Lòng thất lại, lão Lưu sẽ không sao chứ? Chợt nghĩ đến căn phòng khóa trái dưới tầng 1, tôi quay sang bảo Hoàn Tử Đầu: “Anh đi xuống dưới với tôi!”

Thấy tôi căng thẳng như vậy, hẳn chẳng hiểu gì đứng ngây ra, tôi xoay người chạy xuống dưới, hẳn hét một tiếng rồi lao theo.

Gã chủ nhà khách đang đứng ở quầy lễ tân, thấy tôi xuống thì chợt nhả: “Tiểu ca lại muốn ra ngoài à?”

Không gáp lời gã, tôi đi thẳng về phía căn phòng cuối cùng. Vừa đập cửa vừa gọi: “Lão Lưu, lão Lưu, ông có trong đó không?”

Hoàn Tử Đầu cau mày: “Ý cậu là gì? Lưu lão bị nhốt trong này?” Dứt lời hẳn đẩy tôi sang một bên: “Còn gõ cái rầm, xem đây!”

Hắn dắt thanh mã tấu vào cạp quần, lùi lại mấy bước rồi vọt tới đá văng cửa phòng. Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cả hai chúng tôi bàng hoàng - một căn phòng đầy xác chết!!!

Chẳng trách lúc nãy nghe phịch một tiếng, hóa ra là gã chủ nhà khách ném người vào trong. Tôi che miệng, hoảng loạn lục tung đồng xác ngổn ngang tìm kiếm lão Lưu.

Ngay bên dưới xác đôi tình nhân trẻ, tôi thấy chiếc áo trắng rách nát của lão Lưu, liền cùng Hoàn Tử Đầu hợp sức kéo lão ra ngoài.

Lão Lưu hai mắt nhắm chặt, toàn thân dính máu, tôi lay thế nào cũng không thấy phản ứng.

“Chết rồi?” Hoàn Tử Đầu tính cách bộc trực, trông thấy lão Lưu như vậy thì liền thốt lên.

Khóe mắt tôi nhòa đi, mấy ngày nay lẫn lộn cùng lão Lưu, đã coi ông ấy như cha mình, nếu ông ấy đã chết, chẳng khác nào mất đi một người thân.

“Khụ khụ...” trong lúc đang đau đớn thì lão Lưu đột nhiên ho khan, chầm rãi mở mắt, hỏi một câu: “Chủ nhà khách đâu?”

Câu hỏi của lão làm tôi giật mình, không xong, gã chủ nhà khách ở quầy lễ tân, nhất định nghe được tiếng chúng tôi phá cửa.

Hoàn Tử Đầu nổi nóng: “Đại sư làm sao? Tên gày kia nhất ông trong này?”

Dứt lời hấn hung hăng xách mã tấu đi ra phía ngoài. Hoàn Tử Đầu không biết đầu đuôi câu chuyện, nào hay gã chủ nhà khách quý dị thể nào, tôi vội đỡ lão Lưu đi theo.

Ra đến quày lễ tân, đã sớm không thấy gã đâu nữa, ngay cả mấy đàn em giữ cửa cũng biến mất. Hoàn Tử Đầu kinh ngạc: “Sao đàn em của ta cũng không thấy?”

Lão Lưu không nhanh không chậm nói: “Bị ăn rồi!”

Câu này của lão Lưu dọa người đến mức thanh mã tấu trong tay Hoàn Tử Đầu rơi xuống đất.

“Cái gì???”

Lão Lưu nhặt cây gậy của mình trong quày, chống xuống đất, nói: “Tên chủ nhà khách nửa người nửa ma, hấn rất gian xảo, người khách cuối cùng nhất đã bị hấn nuốt chửng!”

Hoàn Tử Đầu khó mà tin nổi, nhìn lão Lưu, hỏi: “Thế sao hấn không ăn ông?”

Lão Lưu đưa tay lau vết máu trên trán: “Gã này chuyên ăn máu và hút não người, ta bị hấn lừa, nhưng hấn không chạm được vào ta.”

Biết lão Lưu có bản lĩnh thu phục đồng hồ ma ám, đương nhiên Hoàn Tử Đầu tin ông ấy, không khỏi nuốt nước bọt sợ hãi. Nơi này tà môn quỷ dị, chúng tôi không dám ở lâu, vội chạy nhanh ra ngoài tìm chỗ ở khác.

Trên đường đi, Hoàn Tử Đầu vẫn còn sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Lưu...Lưu lão, tối nay tôi chửi gã chủ nhà khách mấy câu, suýt còn tấn hấn một trận, liệu hấn có tìm tôi báo thù không?”

Lão Lưu vừa chống gậy bước đi, vừa lạnh giọng nói: “Nếu không phải người ngày ngày đánh nhau, máu đầy tay, sát khí quá nặng, thì đã sớm chết ở cái đồng hồ rồi!”

Hoàn Tử Đầu toát mồ hôi trán: “Ông xem, từ nhỏ tôi đã ghét đọc sách, có lẽ con đường hắc đạo này là đúng đắn rồi!”

Tôi với lão Lưu chẳng buồn để tâm đến câu nói của hấn, cả đường đi không nói gì thêm. Cuối cùng, ba người tìm một khách sạn trong khu đông dân cư để ở lại. Hoàn Tử Đầu nghe

nói tòa nhà 4 tầng không phải bị ma ám, thì vui không ngậm được mồm.

Cuối cùng, dưới sự khuyên nhủ của hai chúng tôi, hẳn sai người tìm một chỗ ở mới cho cô gái nhặt ve chai bên trong. Đêm nay hẳn tới nhà khách tìm tôi, chính là muốn dặn dò sau khi xử lý xong tòa nhà thì tâng bốc hẳn vài câu trước mặt chị dâu.

Chúng tôi bàn bạc, cuối cùng đồng ý, hẹn nhau sáng mai sẽ đi gặp chị dâu của hẳn.

Về phần tài xế thứ tư, lão Lưu chỉ biết anh ta tên là Vương Đại Trung, sống ở khu kinh tế mới này. Nhưng nơi đây dân cư mấy chục vạn, rốt cuộc người này sống ở đâu, thì phải dựa vào tai mắt đám xã hội đen, mà chị dâu của Hoàn Tử Đầu là số một.

Trên đường đi đến chỗ chị dâu hẳn, Hoàn Tử Đầu giới thiệu sơ qua về bà ấy cho chúng tôi. Thực ra ban đầu Hoàn Tử Đầu đi theo một đại ca, sau đó đại ca cưới vợ. Nhưng từ người vợ này tham gia vào giang hồ thì đại ca không quản được việc gì nữa, từ trên xuống dưới, đều do chị dâu nắm quyền.

Chị dâu hẳn ở bên Nga 5 năm trời, trong tay có rất nhiều mối làm ăn, mà bất kể làm ăn hay quan hệ, bà ta đều có máu mặt.

Chúng tôi đi vào một khu chung cư cao cấp, trong khu đều là những ngôi nhà xa xỉ theo phong cách phương Tây, theo Hoàn Tử Đầu nói thì toàn bộ khu này thuộc quyền sở hữu của chị dâu hẳn.

Xuống xe ở đài phun nước quảng trường, một đám người vây quanh một phụ nữ tóc vàng, đang nói chuyện gì đó. Hoàn Tử Đầu chạy qua, ba hoa bốc phét về việc chúng tôi xử lý tòa nhà ra sao, chị dâu nghe mà gật đầu lia lịa, vẫy tay bảo tôi với lão Lưu đi qua đó.

Trông chị dâu hẳn phốp pháp, nhưng tính tình khá hòa nhã, cười cười chào hỏi chúng tôi. Tôi vội lên tiếng đáp lễ, lão Lưu đứng cạnh lại chẳng nói gì. Quay đầu nhìn mới thấy, lão Lưu đang chăm chăm quan sát đám người phía sau bà ta, không chớp mắt.

Nhìn theo ánh mắt lão, tôi sợ hãi, bất giác túm lấy cánh tay lão Lưu.

Gã chủ nhà khách, sao gã cũng có mặt ở đây???

CHƯƠNG 30: NGƯỜI TÀI XẾ THỨ TƯ

Lão Lưu thấy tôi túm tay nhưng chẳng thay đổi sắc mặt, lại bình thường gật đầu với bà ta.

Chị dâu là một người hào sảng, hỏi qua loa vài câu liền sai đàn em mang đến cho tôi một xấp tiền dày cộp. Nhớ đến chuyện tài xế thứ tư, tôi liền mượn cớ nhờ bà ta giúp đỡ.

Chị dâu Hoàn Đầu Tử chẳng hề từ chối, lập tức sai đàn em đi tìm hiểu, nói chắc chỉ trong một ngày là có tin tức. Đang nói chuyện, bỗng Hoàn Đầu Tử (từ giờ gọi là Cường trợ cho ngắn gọn nhé) trông thấy gã chủ nhà khách, ỷ vào đông người, lá gan lớn, bèn hét lên, đi qua túm lấy gã.

“Đồ quái vật, ngươi ăn thịt mấy đàn em của ta rồi đúng không?”

Gã chủ nhà khách ra vẻ oan ức, nhỏ giọng nói: “Đại ca, có phải anh nhầm người không, tôi với anh gặp nhau lần đầu tiên mà?”

Cường trợ nổi giận, quăng gã ra đất, gã chủ nhà khách lăn lộn mấy vòng. Trông thấy vậy, chị dâu hấn hỏi: “Tiểu Cường, cậu làm gì vậy? Có ân oán thì nói cho rõ ràng!”

Cường trợ chỉ vào tên đang nằm dưới đất: “Lão quái vật này, mở nhà khách ven đường cao tốc, chuyên ăn thịt người, đệ suất thì cũng toi đời với nó!”

Chị dâu sửng sốt: “Ngã tư cao tốc có nhà khách nhỏ, ta cũng nghe nói là thường xuyên có người mất tích nhưng cảnh sát không điều tra ra. Có điều đệ nhận làm người chãng, hấn tới chỗ ta đã được một tháng, ngày nào cũng kè kè, chưa thấy hấn đi đâu bao giờ.”

Gã chủ nhà khách thấy thế cũng rít văng dạ nói: “Cường ca, không phải tôi nói dối đâu. Người mở nhà khách ở cao tốc là anh song sinh của tôi, tôi không liên quan gì cả!”

“Song sinh?”

Tôi sửng sốt, thực tế mà nói thì gã đã bị lộ, đúng là không nên xuất hiện ở đây mới phải. Lẽ nào là một đôi song sinh thật?

Thấy mọi người vẫn đang nghi ngờ, gã vội rút cmnd trong túi ra, đưa cho Cường trọc: “Cường ca không tin thì cứ đến cục cảnh sát tìm hiểu, tôi tên Vương Đức Toàn, anh trai tôi tên Vương Đức Chí!”

Cường trọc cầm cái chứng minh thư, đối chiếu một chút: “Có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Chị dâu đưa tay ngăn lại: “Được rồi, một tháng qua, Vương Đức Toàn rất an phận đi theo ta, ngày mai đệ tới cục cảnh sát hỏi xem có phải đã nhầm lẫn với anh trai hần không.”

Dứt lời bà ta chào hỏi lão Lưu mấy câu rồi xoay người rời đi.

Tối đó hai chúng tôi về khách sạn, trong đầu vẫn không thôi suy nghĩ về tên Vương Đức Toàn này.

“Lão Lưu, anh em sinh đôi, ông tin không?”

Lão Lưu nằm trên giường không đáp lời, chỉ trảm giọng nói: “Thứ ta quan tâm hiện giờ chỉ là mai có tìm ra Vương Đại Trung hay không thôi!”

Dựa người xuống gối, tôi nói: “Chắc là tìm ra thôi, vị đại tỷ xã hội đen này xem ra rất có thực lực.”

Lão Lưu không nói gì nữa, chỉ lát sau đã ngáy ầm ầm.

Sáng hôm sau, vừa mới sớm đã thấy Cường trọc vội vội vàng vàng đi vào khách sạn.

“Có hai tin, một tốt một xấu, muốn nghe cái nào trước?”

Tôi vừa mới tỉnh ngủ, chẳng rồi hơi tán gẫu tào lao với hần, vừa đánh răng vừa ngồm ngoàm nói: “Anh cứ nói lần lượt!”

“Tin tốt là, tài xế mà hai người nhờ tìm đã tìm được. Hần đi làm ở nhà máy may cách đây không xa.”

Tôi nghe vậy thì trong lòng không khỏi vui mừng, tài xế thứ tư là người duy nhất lái chuyến xe 13 sống sót 10 năm trước, tôi muốn thoát khỏi vận mệnh này, thì anh ta là quan trọng nhất.

“Tin xấu là gì?”

Cường trọc dựa đầu vào khung cửa, nói: “Thật đúng là con mẹ nó trùng hợp, Vương Đức Toàn chính xác là anh em sinh đôi với chủ nhà khách.”

Nghe Cường trọc nói, tôi giật mình, sặc cả nước đánh răng vào bụng, hỏi: “Anh điều tra kỹ chưa, chuẩn không?”

“Chuẩn, người quen của ta trong cục cảnh sát đích thân tìm hiểu, đúng là người mở nhà khách là anh trai hấn.”

Tôi súc miệng, vội khoác áo ngoài lên: “Chuyện này quá phức tạp, chờ tôi đến nhà máy may tìm Vương Đại Trung rồi về tính.”

Ăn sáng xong, tôi với lão Lưu trả phòng, đến xưởng may tìm Vương Đại Trung. Xưởng may này nằm ở một vùng ven khu kinh tế mới, xung quanh cũng toàn là các nhà máy. Máy móc trong các phân xưởng rất âm ỉ, mấy chục thợ may đang cúi đầu làm việc. Hỏi thăm bảo vệ xưởng may mãi cuối cùng mới tìm được Vương Đại Trung.

Mặc một bộ quần áo đồng phục công nhân xanh trắng, Vương Đại Trung không cao lắm, gương mặt thật thà, vừa gặp đã thấy là một người hướng nội. Tôi bước tới chào hỏi: “Anh là Vương đại ca? Có thể bớt chút thời gian, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Máy móc tiếng ồn rất lớn, không nghe rõ tôi nói gì, Vương Đại Trung bèn dẫn chúng tôi ra ngoài, đánh giá chúng tôi từ đầu tới chân rồi ngờ vực hỏi: “Hai người là ai, tìm tôi có việc gì?”

“Vương đại ca, tôi là người cử trạm giao thông công cộng phố Trường Tân, tìm anh hỏi chút chuyện xưa, xin anh giúp đỡ.”

Vương Đại Trung vừa nghe đến trạm giao thông Trường Tân thì lập tức biến sắc, đẩy chúng tôi ra ngoài, rồi quay đầu quay về xưởng. Tôi với lão Lưu sửng sờ nhìn nhau, lão Lưu mở miệng: “Cũng khó trách, 10 năm trước chỉ mình hấn sống sót, đổi lại là ai cũng không muốn nhắc lại.”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, bất luận thế nào cũng phải dụ anh ta nói chuyện, vận mệnh nửa đời sau của tôi và tiểu Lục không thể bị một cái xe tróí chạt như thế được!”

Lão Lưu quay đầu, trầm tư một lát, nói: “Ta cũng chỉ là nghe một lão bằng hữu nói, năm đó vì sao hấn sống sót, đúng là một câu hỏi lớn.”

Hai chúng tôi đứng ngoài xưởng, chờ đến tận giờ nghỉ trưa, công nhân bắt đầu lục tục đi ra ngoài. Trông thấy hai chúng tôi, Vương Đại Trung ngậy ra một lúc, sau đó lắc đầu, tiếp tục bước đi. Tôi vội chạy theo, nhỏ giọng nói: “Vương đại ca, hiện tại tôi chính là tài xế chuyển xe số 13, tôi biết anh có nỗi khổ,

nhưng tôi còn trẻ, cũng không muốn chết oan uổng, anh nhất định phải cứu tôi!”

Vương Đại Trung dừng bước, quay sang nhìn tôi định nói gì đó lại thôi, cuối cùng nhỏ giọng: “Quay về đi, tôi không giúp được cậu đâu!”

Tôi lại chạy theo: “Vương đại ca, mười năm trước trong sổ tài xế lái tuyến 13 chỉ có anh sống sót, ngoài anh ra không ai có thể giúp được tôi!”

Vương Đại Trung có vẻ mất kiên nhẫn, dùng sức đẩy tôi ra bên ngoài: “Sao cậu cứ như vậy nhỉ, đã nói tôi không giúp được rồi!”

Còn định mở miệng thì lão Lưu túm lấy tay tôi, Vương Đại Trung rảo bước nhanh hơn vào nhà ăn. Nhân viên dọn dẹp phía sau thấy bộ dạng chúng tôi thì đi lại gần nói: “Anh bạn trẻ, cậu tới không đúng lúc rồi. Lão Vương vốn tính cách hướng nội, thời gian trước bà xã lại mắc bệnh, theo tôi thì cậu chờ sau này hãy đến tìm.”

Tôi cau mày hỏi: “Bị bệnh, bệnh gì vậy?”

Nhân viên tạp vụ cúi đầu bó bối: “Cụ thể thì không biết, nhưng tôi nghe nói là tà bệnh!”

Nói xong thì chị ta cũng đi theo đoàn người vào nhà ăn. Nghe thông tin này tôi bỗng vui mừng, chuyện khác không nói, chứ tà bệnh mà gặp lão Lưu xem ra là có cách.

Hai chúng tôi tìm nơi ở tạm gần đó, sắp xếp hành lý xong thì lại quay về xưởng may. Cả hai ngồi từ chiều đến 10h đêm mới thấy Vương Đại Trung tan ca về nhà.

Đi theo anh ta về tận một căn nhà nhỏ dột nát, còn chưa vào đến sân, lão Lưu đã thần thần bí bí ngó trái ngó phải.

“Sao thế lão Lưu, ông phát hiện gì à?”

Lão Lưu chỉ cây gậy về phía trước: “Việc này coi như xong, vào nhà đi!”

Tôi và lão Lưu đẩy cửa đi thẳng vào nhà, Vương Đại Trung đang chuẩn bị bón cơm cho vợ, nhìn thấy chúng tôi liền nổi nóng, đứng dậy đẩy ra ngoài. Lão Lưu là người từng trải, chỉ lạnh giọng nói một câu: “Muốn vợ người sống thì để ta qua nhìn xem!”

Vương Đại Trung sửng sốt, lỏng tay, hỏi nhỏ: “Ông biết xem bệnh?”

Tôi không nhịn được, nói theo: “Bệnh nhẹ không xem được, chỉ xem được bệnh nặng, nhất là tà bệnh!”

Vương Đại Trung nghe thế thì nét mặt giãn ra: “VẬY nhanh lên đi, bà xã tôi chẳng biết làm sao, ngày nào cũng nói mê sảng, còn ăn cả cóc nhái.”

Vừa dứt lời thì vợ anh ta vùng dậy, liều mạng chạy ra cửa. Người phụ nữ trên dưới 50, mặc áo vải sợi bông, đầu tóc rối bù, miệng còn ngậm một cái chân cóc, vô cùng tởm lợm. Lão Lưu trông thấy vậy, liền giơ cây gậy lên đánh, Vương Đại Trung nóng nảy duỗi tay ra ngăn lại: “Ông xem bệnh chứ sao lại đánh vợ tôi?”

Tôi vội ôm chặt lấy anh ta, cây gậy trong tay lão Lưu đập xuống, người phụ nữ kêu lên một tiếng. Tiếng kêu nghe rất quý dị, không hề giống tiếng của một phụ nữ. Lão Lưu hai mắt sáng như đuốc, lạnh giọng nói: “Còn không đi, gậy thứ hai sẽ đánh cho ngươi bất động 10 ngày!”

Nói rồi lại giơ gậy lên.

Vương Đại Trung nóng ruột, liều mào ra sức ngăn cản. Gậy thứ hai còn chưa đập xuống, người phụ nữ đã giống như mất hồn, ngã uỵch xuống đất.

Vương Đại Trung còn đang ngây người thì một con Hoàng Bì Tử vọt ra khỏi ngăn tủ, nháy qua cửa sổ, chạy trốn. Tôi buông lỏng tay, Vương Đại Trung vội vàng chạy đến đỡ bà xã dậy. Người phụ nữ từ từ mở mắt, nhìn giống một người ốm nặng mới khỏi, nhẹ giọng nói một câu: “Đại Trung!”

Vương Đại Trung mừng đến rơi nước mắt, lão Lưu đứng cạnh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Có phải ngươi từng đánh một con Hoàng Bì Tử ngoài sân?”

Chị ta gật gật đầu: “Đúng đúng, về sau tôi không dám nữa!”

Thấy bà xã khôi phục bình thường, Vương Đại Trung rối rít cảm ơn lão Lưu. Nhân cơ hội tôi liền nhắc đến chuyện 10 năm trước: “Vương đại ca, xin anh nhất định nói tôi biết, năm đó anh làm cách nào mà bình an vô sự thoát được chuyến xe số 13 này?”

Vương Đại Trung lắc đầu nói: “Anh bạn trẻ, không phải lão ca không muốn giúp cậu. Năm đó đúng là ta từng làm trong trạm giao thông công cộng Trường Tân, lái xe số 6 ban ngày. Một thời gian sau thì lãnh đạo bảo tôi lái chuyến 13, nhưng có người chủ động nhận lái, bèn để tôi lái chuyến cũ.”

Câu nói của Vương Đại Trung làm tôi thất vọng, hỏi: “Thế người cuối cùng thay anh lái chuyến xe 13 là ai?”

Vương Đại Trung nhàn nhạt nói ra một cái tên: “Vũ Bảo Khố!”

Lại là lão Vũ???

CHƯƠNG 31: ĐI TÌM QUAN QUÂN

Vương Đại Trung nói ra cái tên này khiến tôi sửng sò, câu chuyện rẽ lối quá nhanh, chẳng ai kịp định thần.

Dù biết lão Vũ có nhiều bí mật, nhưng không ngờ lão lại có bí mật lớn như vậy!!

Tôi đi một vòng từ Tân Giang đến khu kinh tế mới, xuyên suốt từ đông sang tây của thành phố, trên đường đi còn suýt thì bỏ mạng trong nhà khách, chỉ vì tìm kiếm tài xế thứ tư.

Kết quả thì sao, tài xế thứ tư lại là người mà ngày nào tôi cũng gặp.

Thấy tôi sửng người, Vương Đại Trung nói tiếp: “Lão đệ, trên đời này người biết chuyện chỉ có mình tôi, nếu cậu đi hỏi lão Vũ, nhất định lão sẽ biết là tôi tiết lộ, thế thì tôi...”

Tôi thật thà gật đầu: “Vương đại ca yên tâm, tôi sẽ không làm việc hồ đồ như vậy đâu. Anh chịu nói bí mật đã là đại ân nhân của tôi rồi!”

Lúc này anh ta mới nhẹ nhõm thở phào: “Mười năm trước, chuyến xe ba lần xảy ra tai nạn, không một ai sống sót. Cánh tài xế chúng tôi cùng nhau phản ánh lên thành phố, nhưng chẳng ai quan tâm. Hết cách, lãnh đạo tranh dành phải căng da đầu mà tiếp tục bố trí người chạy tuyến 13.”

“Lão Vũ lái chuyến đó trong bao lâu?”

Vương Đại Trung ngẩng đầu cố lực lợi trí nhớ: “Sau khi lão Vũ nhận là người thứ tư lái chuyến xe, đám tài xế già chúng tôi bị cho về hưu sớm không có lý do. Rốt cuộc anh ta lái bao lâu, thật sự không biết!”

Tôi nghe thế thì ngạc nhiên hỏi: “Cho về hưu sớm? Công ty ta còn có chế độ này ư?”

Vương Đại Trung cười: “Cái này sao gọi là chế độ, nó là thủ đoạn. Nhiều người chết như thế, đám đồng nghiệp bọn tôi cứ bàn tán xôn xao, cuối cùng chẳng biết đắc tội với nhân vật lớn nào mà bị triệt tiêu hết!”

Nói xong anh ta vỗ vai tôi: “Tất cả đám tài xế bị mất việc, chỉ riêng lão Vũ vẫn được giữ lại làm. Lão đệ à, quan hệ của hấn e là không đơn giản. Cậu ngàn vạn lần đừng nên chọc vào thì hơn!”

Những lời Vương Đại Trung nói khai sáng cho tôi rất nhiều. Tuy lần này không có được đáp án mình mong muốn, nhưng ít nhất thì cũng có thu hoạch cần thiết. Hàn huyền qua loa dăm ba câu, tôi và lão Lưu cáo từ rồi rời khỏi nhà Đại Trung.

Vừa bước ra đến sân, Vương Đại Trung chợt chạy theo, nói: “Lão đệ, cũng không thể để cậu đi một chuyến vô ích. Tôi nói cho cậu một bí mật, thôn Đường Oa Tử có một người tên là Quan Quân, hấn là đối thủ một mất một còn lâu năm với Vũ Bảo Khố. Nếu muốn tìm hiểu thêm về họ Vũ kia, thì tìm Quan Quân là tốt nhất!”

.....

Quay về khách sạn, lão Lưu vẫn đang suy tư gì đó suốt đường về.

“Lão Lưu, ông nghĩ gì thế?”

Lưu Khánh Chúc lắc đầu: “Cái tên Quan Quân mà Đại Trung nói, hình như ta đã nghe ở đâu đó, cứ cảm thấy có ẩn tượng.”

Tôi thở dài: “Thôi đừng nghĩ nữa, cứ đi thẳng đến Đường Oa Tử tìm anh ta là xong!”

Lão Lưu dựa cây gậy vào thành giường, trầm giọng: “Nếu có thể không đến Đường Oa Tử thì cố gắng không đến. Ở đó không có chỗ cho người ngoài đâu.”

Tôi đứng dưng cười: “Lão Lưu, không có chỗ cho người ngoài thì cũng đi được chứ sao, chắc nó không thể đáng sợ hơn Hồ Yêu Sơn đâu.”

“Được, đi thì đi. Có điều ta nhắc người trước, thôn Đường Oa Tử rất phức tạp, đừng dễ tin người quá.”

Nói xong câu này, Lưu Khánh Chúc liền lên giường đi ngủ. Tôi nằm giường bên mà chẳng ngủ nổi, trong lòng cứ đắn đo về lão Vũ, bỗng nhiên cảm thấy xuất thân của hấn không hề đơn giản. Cái đồng hồ giết người gây hoang mang dư luận, theo lý thì người đứng đầu chắc chắn mất chức, nhưng lão Vũ lại vẫn ung dung giữ ghế của mình.

Đằng sau hẳn có rất nhiều chuyện để nói!

Sáng hôm sau, tôi với lão Lưu bắt chuyến xe sớm nhất quay về công ty, trên đường đi hẹn nhau, thứ hai tuần sau sẽ đến thôn Đường Oa Tử tìm Quan Quân.

Về đến công ty, vừa hay lại gặp lão Vũ, từ xa trông thấy tôi, khuôn mặt hằm hằm đột nhiên trở thành tươi cười: “Lão đệ, về rồi à? Tôi nghe nói cậu tự nghỉ phép.”

Gặp lão Vũ lúc này, tâm trạng tôi rất phức tạp, vừa có phần oán hận, vừa có phần căm ghét. Hẳn chính là tài xế thứ tư, bản thân biết rõ tuyến xe này nguy hiểm dường nào, nhưng vì sao cứ nhất quyết dí mình vào?

“Đi dự lễ cưới!”

Càng nhìn càng thấy hẳn phiền toái, không muốn bắt chuyện, tôi bịa ra lý do rồi đi về hướng ký túc. Thấy thái độ của tôi, lão Vũ còn ở phía sau mắng với theo vài câu.

Mấy ngày không gặp, tên tiểu Lục này lại béo thêm một chút, thấy tôi về, nói phải đón gió tẩy trần cho tôi. Tôi liền gọi điện cho Bạch Phàm, hẹn tối đi ăn.

Cũng may là lần này nàng không dẫn cô bạn gái Thang Nghiêu đi cùng, bữa ăn diễn ra trong sự vui vẻ. Ăn xong thì đi dạo, tôi với Bạch Phàm đi trước, tiểu Lục đi sau. Nhớ đến Bạch Phàm từ nhỏ lớn lên ở Đường Oa Tử, tôi muốn hỏi thăm tình hình một chút: “Bạch Phàm, hỏi em câu này. Thôn em có người tên là Quan Quân, em có quen không?”

Bạch Phàm lắc đầu: “Không, thôn em họ Quan chỉ mấy hộ, mà chẳng nghe nói ai tên Quan Quân cả. Sao, người này có quan hệ gì với anh à?”

“Không có gì, anh có việc riêng, mấy hôm nữa đi Đường Oa Tử một chuyến.”

Bạch Phàm nghe tôi nói thì khẽ biến sắc: “Thôn chúng em không hoan nghênh người ngoài đâu. Khuyến anh một câu, nếu không có việc gì thì đừng đi bừa!”

Không hoan nghênh người ngoài? Sao giống lão Lưu căn dặn mình thế? Cố ý tỏ ra không lưu tâm, tôi lại chột nhớ tới cô gái mặc váy đỏ.

“Phải rồi, cô gái tên Thang Nghiêu lần trước ăn cơm cùng ta, sau khi anh đi thì hai người có liên lạc không?”

Bạch Phàm tỏ ra nhẹ nhàng: “Có chứ, bọn em là bạn thân, tình cảm vẫn luôn tốt mà.”

Tôi vội dặn dò: “Bạch Phàm, có một số việc anh không tiện nói thẳng, nhưng em phải tin anh, sau khi em đi công tác trở về, Thang Nghiêu này đã không còn là Thang Nghiêu lúc trước nữa rồi!”

Bạch Phàm nghe mà bật cười: “Anh nói tầm bậy gì vậy, đừng tỏ ra khó chịu và cần nần thế chứ.”

Còn định mở miệng, Bạch Phàm đã chẳng nghe nữa bước nhanh về phía trước.

11h, mấy ngày nay đi khu kinh tế mới, đều là tiểu Lục lái xe thay, đêm nay cầm vô lăng có vẻ chưa quen lắm. Đường tới xưởng giấy, vẫn có rất nhiều thôn dân lên xe, nghĩ đến Đường Oa Tử, tôi bèn lân la bắt chuyện với khách. Gàn ghế lái nhất có một phụ nữ trung niên bế đứa nhỏ, liếc mắt, tôi cười hỏi: “Đại tỷ, hôm nay buôn bán thế nào?”

Chị ta vẻ mặt không vui, cộc lốc đáp: “Cũng được!”

Thấy chị ấy không có hứng nói chuyện, tôi cũng chẳng hỏi thêm, tập trung lái xe. Đến khi xe tới xưởng giấy, thôn dân lục tục xuống xe, tôi mới để ý, chỗ chị gái vừa ngồi có rơi một cái túi thêu màu đỏ. Túi thêu rất đẹp, miệng túi được kéo kín, cũng không mở ra xem, nhưng cầm lên thì nó có vẻ giống một cành cây nhỏ...

Trong lòng vẫn canh cánh về người tên Quan Quân, mấy ngày liền lái xe mà lòng nhấp nhòem không yên, tôi bèn chạy đi tìm lão Lưu, bàn bạc hay mình đi đến đó trước. Lão Lưu chẳng khuyên can nổi, cuối cùng đành lên đường cùng tôi đến Đường Oa Tử.

Thôn Đường Oa Tử là nơi trồng rau sạch nổi tiếng thành phố, ở đây phần lớn đều là đất hoa màu. Khác với Hồ Yêu Sơn, lần này đi trên đường, có rất nhiều thôn dân chủ động chào hỏi chúng tôi. Mỉm cười đẩy lão Lưu, tôi nói: “Lão Lưu, ông chắc mình đã từng đến đây sao? Thôn dân thân thiện như vậy, đâu có giống ông nói là không có chỗ cho người ngoài?”

Lão Lưu vẫn giữ sắc mặt lạnh băng: “Ta chưa đến bao giờ, chỉ nghe nói thế thôi!”

Bởi lần trước gián tiếp hại chết trưởng thôn Hồ Yêu Sơn, nên lần này bất kể thế nào tôi cũng không tìm trưởng thôn ở đây. Hai chúng tôi bàn bạc, tùy ý tìm một nhà nào đó xin ở lại, trả cho người ta ít tiền, tiện hỏi han về Quan Quân luôn.

Đến ngã tư thôn, thấy một gia đình nhà ngói ba gian khang trang, chúng tôi liền đi tới ngõ ý xin dừng chân, không nghĩ thôn dân này lại sáng khoái đáp ứng.

Đây là một gia đình lớn, gồm ba thế hệ sinh sống, lúc ăn cơm người ngồi đầy quanh cái bàn to giữa sân, rất vui vẻ. Tôi với lão Lưu ngồi cạnh nhau, thấy có khách đến, trong bữa ăn chủ nhà còn gấp thêm cho vài miếng thịt.

Đang ăn, bỗng tôi chú ý tới người ngồi đối diện mình, trùng hợp, đó lại chính là chị gái mà mình hỏi chuyện trên xe mấy hôm trước. Cao hứng chào hỏi: “Đại tỷ, trùng hợp, vừa gặp tối hôm trước, không nghĩ đến giờ lại ngồi cùng mâm cơm.”

Đại tỷ nhìn tôi nói: “Là sao? Trí nhớ tôi không tốt lắm, cậu cũng làm việc ngoài đồng à.”

Tôi lắc đầu: “Không phải đại tỷ, tối hôm trước tôi gặp chị trên xe bus, chị quên rồi à, lúc đó chị đứng cạnh tôi mà. Lời của tôi vừa dứt, tất cả bàn ăn đều im bật, có người đang gấp đồ ăn cũng sững sờ mà rơi xuống. Tất cả gia đình chuyển hướng ánh mắt vào tôi, một anh trai nói: “Lão đệ, cậu nhận nhầm người rồi, em gái tôi cả ngày làm việc đồng áng, làm gì có chuyện đi ra khỏi thôn?”

Tôi chẳng hiểu nổi, tuy mình hay quên, nhưng cũng không đến nỗi nhớ nhầm, đại tỷ này rõ ràng mấy hôm trước còn ngồi xe, sao lại không nhận?

“Đại tỷ, chẳng phải chị vào thành phố bán rau củ ư, lúc xuống xe còn để quên cái túi đây này.”

Đại tỷ mặt mê man nhìn tôi, tay nhận cái túi, nói: “Cái túi đẹp thế, tiếc là không phải của tôi!”

Vừa nói, chị ta vừa tiện tay tháo miệng túi ra. Thứ trong túi rơi xuống làm cả bàn ăn sợ hãi chạy tứ tán - một khúc xương ngón tay người!

CHƯƠNG 32: BA NHÀ HỌ QUAN

Đốt xương ngón tay trong túi rơi xuống bàn, bữa cơm cũng khỏi ăn tiếp. Cả nhà sợ đến hồn siêu phách tán, chờ mãi họ mới khôi phục tinh thần, tôi và Lưu Khánh Chúc bị đuổi ra khỏi cửa.

Cơm mới ăn lửng dạ, đi trên đường thôn, càng nghĩ càng tức anh ách. Ngoài là chị ta, đồ do chị ta đánh rơi, giờ lại trở mặt không nhận? Lão Lưu bên cạnh thở dài: “Ta thấy người đúng là cái đồ óc bã đậu. Cô nương này đêm hôm từ thành phố trở về, mà lại nhất định không thừa nhận, người không hiểu ý người ta à?”

Lão Lưu nói vậy, tôi chợt tỉnh ngộ, vỗ mạnh vào đầu la lên: “Ai da, tôi đúng là thiếu năng, thảo nào chị ấy không thừa nhận.”

Tôi ngẫm nghĩ, hỏi: “Nhưng sao chị ta lại có cái túi đỏ đựng xương ngón tay?”

Lão Lưu lắc đầu: “Theo ta thấy cô nương này không vấn đề gì, cái túi hình như không phải của cô ta!”

Nghĩ lại thì lúc đó rất nhiều thôn dân lên xuống xe, có thể chiếc túi bị rơi đúng vị trí chi ta ngồi cũng nên. Cơm ăn chưa xong, chỗ nghỉ ngơi cũng chẳng có, tôi với lão Lưu hỏi thăm mấy thôn dân trên đường thì được biết, Đường Oa Tử tổng cộng có ba nhà họ Quan.

Đi qua ngã tư thôn, có một cây liễu đại thụ, cái cây rất xanh tốt, trông phải đến gần trăm tuổi. Từ đó rẽ trái, chính là nhà họ Quan đầu tiên. Nhà trệt, mái ngói cũ kỹ, trên tường nhiều vết nứt, rõ ràng là một gia đình không khá giả.

Tôi với lão Lưu đi vào, trong nhà càng rách nát hơn bên ngoài, một bà lão già đang ngồi thêm củi vào bếp lửa. Trông thấy chúng tôi, bà lão cất giọng khàn khàn: “Hai người ở nơi khác đến? Có việc gì không?”

Thấy bà lão đã quá già, sợ bà ta lãng tai, tôi bước tới mấy bước, lớn tiếng nói: “Đại nương, chúng tôi là người từ thành phố tới, người nhà cụ đâu hết rồi?”

Bà lão xoa tay: “Tôi ở một mình!”

Tuy căn nhà rách nát, nhưng dù sao cũng là chỗ trú chân, tôi móc 100 tệ ra đưa cho bà lão, nói: “Hai chúng tôi muốn xin ngủ lại một đêm, ăn bữa cơm, cụ xem có được không?”

Bà cụ không nhận tiền, đẩy tôi, nói: “Cứ ở, nhà trống, không cần tiền.”

Từ lúc vào thôn đến giờ, thôn dân tôi gặp đều là những người hiền lành chất phác, không hề giống những gì lão Lưu và Bạch Phàm nói. Tuy bà cụ không nhận tiền, nhưng tôi vẫn thầm quyết định, khi nào đi sẽ để tiền ở giường.

Bà cụ đi chuyển chậm chạp, thấy nhà có thêm hai người, bèn bỏ thêm miếng thịt vào trong nồi. Nhà ngang vốn là một kho chứa đồ, tôi với lão Lưu dọn dẹp qua loa, sau đó xuống bếp giúp bà cụ. Bữa cơm rất ấm cúng, bà cụ cũng nhiệt tình tiếp đón, ăn xong còn rót cho chúng tôi hai ly nước sôi.

Cầm ly nước nóng, tôi tản bộ ra bên ngoài. Ở nông thôn, cứ 7h là bữa ăn của người lao động sau một ngày làm việc vất vả, nhìn xa xa, nhà nào cũng miên man khói bếp. Cảnh tượng đặc biệt gây xúc động.

Đi một đoạn thì đến ngã tư chỗ cây liễu, có một ông cụ tóc bạc như tuyết đang ngồi hóng gió. Thấy ông cụ lớn tuổi, chắc cũng là thế hệ trước trong thôn, có lẽ sẽ biết chút ít gì đó về Quan Quân, tôi bèn đi qua ngồi xuống cạnh: “Chào cụ, cơm nước gì chưa?”

Ông cụ quay lại nhìn tôi một cái, cười cười gật đầu.

“Cụ ông, chắc cụ sống ở thôn này đã nhiều năm lắm rồi nhỉ.”

Ông cụ ai da một tiếng, nói: “Ta sống ở đây đã lâu lắm rồi, lâu đến mức chẳng còn nhớ nổi nữa.”

Quả nhiên là người dân bản xứ, trong lòng tôi cao hứng, hỏi tiếp: “Cụ có biết ai tên là Quan Quân ở trong thôn không?”

Nghe thấy cái tên này, ông cụ không tỏ ra bất ngờ, bình thản gật đầu: “Biết, nhưng trước giờ chẳng ai hỏi về nó cả, chuyện cậu đến tìm thật không bình thường.”

Nghe ông cụ nói có biết Quan Quân, tôi mừng lắm, nhưng chưa kịp há mồm hỏi tiếp thì cụ ông đã ngắt lời: “Thanh niên

trẻ, lão hỏi cậu một chút, sao cậu lại đi cùng một hồn ma chết cháy khắp nơi vậy?”

Cụ ông nói câu này làm tôi sửng sốt, ma chết cháy? Ly nước ấm trong tay còn chưa uống, trán đã đầm đìa mồ hôi, kè mà ông cụ nói, nhất định là lão Lưu!

Cố gắng trấn định tinh thần, tôi nói: “Cụ thật biết đùa, cụ nói có ma chết cháy đi theo con sao?”

Ông cụ khẽ lắc đầu nói: “Là cậu đi theo nó!”

Tôi không khỏi rùng mình, ý ông cụ rất rõ ràng, đó chính là ám chỉ Lưu Khánh Chúc!

Ngờ vực, đang định hỏi thêm thì chợt phía xa có tiếng gọi âm ỉ: “Lý Diệu, người đâu rồi?”

Tôi ngẩng đầu đáp một tiếng, chợt nhớ đến cụ ông vừa rồi, xoay người nhìn một cái thì lại chẳng thấy đâu nữa. Thở dài một tiếng, đứng dậy đi đón lão Lưu, thấy sắc mặt tôi không tốt, lão thấp giọng nói: “Mặt trời đã xuống núi, người còn chạy loạn làm gì?”

Tôi nhàn nhạt đáp: “Lão Lưu, vừa rồi tôi gặp một cụ ông tóc bạc, hỏi thăm một chút thì ông ấy nói có biết người tên Quan Quân!”

Lão Lưu ngẩng đầu quan sát bốn phía, nói: “Trời tối thế này, lấy đâu ra ông già nào?”

Tôi chẳng biết giải thích kiểu gì, bèn nói là gặp ông cụ ở ngoài cửa. Tối đó nằm cạnh lão Lưu, trong đầu tôi cứ nhớ đến cụ ông tóc trắng kia.

Ban đầu, tôi tin lời bác Lục, một thời gian dài đã coi lão Lưu là ma chết cháy, nhưng từ lúc ở Hồ Yêu Sơn, cùng vào sinh ra tử với lão, trải qua nhiều chuyện như vậy, đã sớm hiểu về con người lão. Giờ chỉ với lời nói của một cụ ông xa lạ, tôi không tin tưởng cho lắm.

Trời sáng, bà lão ra vườn làm cỏ, tối qua tìm mãi mới được chỗ trú chân, sợ bị đuổi nên tôi chưa định hỏi về Quan Quân. Giờ mới có dịp, tôi đi qua, nhỏ giọng hỏi: “Đại nương, cháu hỏi thăm một chút được không?”

Bà lão dừng tay, ngẩng đầu nói: “Hỏi gì?”

“Quan Quân, cụ biết người này không?”

Bà lão chẳng thay đổi nét mặt, chỉ lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

Trong thôn chỉ có ba nhà họ Quan, bà lão tính là một nhà, Quan Quân không ở đây, vậy nhất định là ở hai nhà còn lại. Tôi với lão Lưu ra khỏi cửa, thẳng tiến đến nhà họ Quan thứ hai phía tây thôn.

Hộ gia đình này có vẻ khá hơn, nhà ngói được lợp mới, trong sân còn xích một con chó to. Chúng tôi vừa đi đến cổng thì gặp người nhà cầm nông cụ ra đồng. Tôi chạy nhanh đuổi theo, hỏi: “Chào anh, anh ra đồng làm việc à?”

Người đàn ông trung niên dò xét tôi từ đầu tới chân, hỏi: “Có việc gì?”

“Tôi là người trên thành phố xuống, muốn hỏi thăm anh một chút, Quan Quân có phải người nhà mình không?”

Người đàn ông vừa nghe thấy cái tên Quan Quân, không khỏi sửng sốt lùi về sau một bước, mắng: “Nói bậy bạ cái gì thế? Hẳn không phải người nhà tôi, tránh ra đi!”

Dứt lời bèn vùng vằng đi theo mấy người đằng trước ra ngoài đồng. Không hiểu sao mà khi nghe thấy cái tên này, anh ta lại phản ứng mạnh như vậy? Nếu Quan Quân không phải người nhà họ, thế thì nhất định là ở nhà cuối cùng rồi.

Nhà họ Quan cuối cùng nằm ở giữa thôn, nhà rất khang trang, mái được lợp bằng ngói lưu ly đắt tiền. Trong sân còn được lát xi măng, nhìn một cái là biết nhà giàu có. Chúng tôi đứng ngoài gõ cửa hồi lâu mới có một người phụ nữ phốp pháp còn ngái ngủ đi ra, nhìn thấy chúng tôi, cau mày nói: “Làm gì vậy?”

Tôi vội lễ phép: “Cho hỏi có phải Quan Quân sống ở đây? Chúng tôi tìm anh ấy có chút việc.”

Chị béo đang há mồm định ngáp, nghe đến cái tên Quan Quân thì đột nhiên nghẹn lại, nét mặt hốt hoảng nói: “Quan Quân? Hai người tìm hẳn làm gì?”

Khó hiểu, tôi đáp: “Có một số việc cần hỏi anh ấy, anh ấy có nhà không?”

Đột nhiên chị gái thay đổi sắc mặt, lớn tiếng nạt nộ: “Cái gì mà có nhà không? Nhà ta không có loại quái vật như hẳn, hai người rút nhanh đi!”

Dứt lời chị béo đóng sầm cổng lại, xoay người đi vào trong nhà.

Chuyện này thật kỳ quặc, Vương Đại Trung chắc chắn không nói dối mình, hơn nữa tối qua cụ ông tóc bạc cũng nói, Quan Quân sống ở trong thôn. Vậy mà giờ cả ba nhà họ Quan đều không thừa nhận có người này, rốt cuộc thì Quan Quân là người nhà nào?

Tôi với lão Lưu bàn bạc với nhau, cuối cùng hết cách, đành đi tìm trưởng thôn.

Vừa trông thấy trưởng thôn, lòng lại nhớ đến Hồ Yêu Sơn, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy khó chịu. Trưởng thôn Đường Oa Tử này chân rất ngắn, vóc dáng thấp bé, nhưng gương mặt cương nghị, thoạt nhìn đã biết là người không dễ bắt nạt.

Nghe được ý định của chúng tôi, trưởng thôn cũng có biểu hiện giống mấy người trước, tỏ ra khó tin.

“Tìm Quan Quân? Hai người tìm hắn làm gì?”

Vấn đề này đã lặp đi lặp lại mấy lần, giờ lại phải lặp lại lần nữa. Trưởng thôn hỏi tiếp: “Hai người đến từ hôm qua, ngủ ở đâu?”

Tôi cười: “Ngủ nhờ nhà bà lão họ Quan phía tây thôn.”

Lập tức trưởng thôn hoảng sợ, lui lại một bước, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ghê tởm: “Ngủ lại đó? Bà lão tinh thần không minh mẫn, ngày nào cũng lên núi bới mộ, tối qua hai người không ăn thịt bà ta nấu đấy chứ?”

CHƯƠNG 33: VẠCH TRẦN BÍ MẠT

Trưởng thôn nói xong, tôi chợt có cảm giác ghê cổ, xoay người nôn ọe. Tối qua bà lão cố ý thả thêm thịt vào nồi nấu, lão Lưu ăn chay nên không động miếng nào, tôi thì ăn cả nửa.

Thấy tôi nôn khan, trưởng thôn cau mày nói: “Đã qua một đêm, cậu có nôn cả dạ dày ra cũng vô ích.”

Lão Lưu chẳng để tâm, hỏi thẳng trưởng thôn: “Rốt cuộc Quan Quân là ai, sao nhắc đến hắc thôn dân đều hoảng sợ?”

Trưởng thôn lộ vẻ phiến miệng, đáp: “Cái tên Quan Quân này rất tà đạo, trước đây hắc thôn sống trong thôn, ngày ngủ, đêm ra ngoài. Hàng ngày dân thôn đi làm đồng buổi sáng đều gặp hắc xuống núi với hai tay dính đầy máu.”

Trưởng thôn nói rồi chép miệng, nhớ lại, tiếp tục: “Về sau, càng ngày hắc càng quá đáng, trong thôn cứ có ai qua đời, vừa chôn hôm trước là hôm sau hắc đi đào mộ, ai cũng nói hắc theo tà đạo gì đó.”

Đúng lúc này thì một thanh niên chạy xộc từ ngoài vào, nét mặt hoảng hốt la lên: “Trưởng thôn, không hay rồi, Lý thẩm đã chết!”

Trưởng thôn nghe thế thì giật mình, túm lấy tay cậu thanh niên, hỏi: “Lý thẩm khỏe mạnh như vậy, sao lại chết?”

“Không biết, nghe nói là lên nhí hái nấm bị rắn cắn!”

Trưởng thôn không chậm trễ, vội chạy theo cáun thanh niên đến nhà dì Lý. Tôi với lão Lưu đương nhiên không ở lại, cùng đi theo hai người. Nhà dì Lý nằm ngay sau căn nhà họ Quan lợp ngói lưu ly, chúng tôi tới nơi thì bên trong đã chật kín người.

Dì Lý đặt nằm dưới đất, phủ vải trắng, người thân xung quanh đang khóc rống lên. Thấy trưởng thôn đi vào, đám người tránh sang một bên, ông ta nhắc tấm vải lên, nhẹ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Một người đàn ông lau nước mắt nói: “Thẩm thẩm sáng nay cùng hàng xóm lên núi hái nấm, bị rắn độc cắn!”

Nói rồi lại không kìm được mà bật khóc.

Nhà này không giàu có gì, trong phòng rất đơn sơ, nhưng có thể nhìn ra, cả nhà đều là nông dân cần cù lương thiện. Lão Lưu cũng bước tới cạnh cái xác, khẽ nhấc tấm vải lên nhìn. Dì Lý mắt nhắm nghiền, da tái nhợt, bên dưới tai mấy phân có hai lỗ thủng nhỏ, có vẻ là dấu răng rắn.

Trưởng thôn lắc đầu, thở dài nói: “Trước giờ sau núi có rắn độc thế này đâu, sao lại ra cố sự!”

Nói xong cũng không khỏi lau nước mắt: “Có lẽ là số mệnh, mau tới phía đông đặt cỗ quan tài, rồi chọn ngày chôn cất đi.”

Người đàn ông bất đắc dĩ nhìn trưởng thôn, nói: “Trong nhà vừa sửa sang lại, giờ mua quan tài cũng phải mất 1000 tệ, tôi đào đâu ra.”

Con người tôi, tuy chẳng phải đại thiện nhân gì cả, sinh hoạt trong thành phố, lương cũng không cao, nhưng từ bé lớn lên ở nông thôn, luôn có sự đồng cảm với người nông dân. Bèn đi tới nói với người đàn ông: “Dù gì thì cũng phải an táng cho người quá cố. Tiền này tôi chi trước, coi như cho anh mượn.”

Anh ta cảm kích nhìn tôi một cái, trưởng thôn bổ sung: “Hai vị này là người thành phố, giờ người trong thôn đều đổ tiền vào đất trồng rau, chẳng ai dư dả, hay cậu cứ cầm tiền đi, rồi bán rau trả người ta sau.”

Người đàn ông thấy vậy vui mừng siết chặt tay tôi, cảm ơn không ngớt mồm. Không mất thời gian, tôi vội giục anh ta đánh xe bò cùng đi đến nhà bán quan tài.

Cửa hàng bán đồ tang lễ này không lớn, ngoài cửa bày mấy cỗ quan tài, vài hình nhân và giấy vàng. Ông chủ là một người cao gầy, mặt dài, mắt nhỏ, chóp mũi còn có một nốt ruồi to đùng. Thấy hai chúng tôi đi vào, ông ta vội chào đón: “Lý Cương, sao cậu tới đây?”

Lý Cương giọng khàn đặc: “Thăm thăm lên núi bị rắn độc cắn, đến mua quan tài.”

Nghe thế, ông chủ không hề biến sắc, chỉ ừ một tiếng rồi chỉ vào trong sân: “Có sẵn kia!”

Lời này nghe rất không lọt tai, cứ như đã chuẩn bị để chờ có người chết vậy. Lý Cương thật thà còn chưa mở mồm, tôi đã tức giận nói: “Ông chủ, ông kiếm sống nhờ người chết, nói thế không sợ đen đui sao?”

Ông chủ liếc tôi một cái, dừng dưng nói: “Ai da, người ngoài à, xem ra anh bạn trẻ này không biết quy củ rồi, cãi nhau với chủ tiệm đồ tang, còn đen đũi hơn đấy!”

Nói xong gã nở nụ cười nham nhở. Đến mua quan tài, vốn dĩ tâm tình đã không tốt, vậy mà gã còn âm dương quái khí, tính nóng của tôi lại trỗi dậy, mắng: “Ông con mẹ nó cười cái rắm à, có định buôn bán không?”

Thấy tôi nổi nóng, gã chỉ vào cái quan tài màu đỏ trong sân, nói: “Quan tài kia, cả hình nhân với giấy vàng, tổng cộng là 1 ngàn 8.”

Thấy tôi mắng gay gắt, Lý Cương ngại ngùng khuyên nhủ: “Anh à đừng nóng, chúng ta không chấp nhặt lão.”

Tôi trừng mắt lườm gã chủ quán, rút 1800 tệ trong ví ra vứt xuống bàn, rồi cùng Lý Cương vào sân khiêng quan tài. Mất rất nhiều công sức mới nhắc được quan tài từ sân đặt lên xe bò, lúc ra khỏi sân, tôi còn hung hăng lườm gã chủ quán một cái, trong lòng thầm nghĩ, cứ thử nói thêm một câu xem, lão tử cho người mấy đấm!

Gã không nói năng gì, chỉ đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lẽo mà nhìn tôi, vẫy vẫy tay. Thấy tôi cố nén giận, Lý Cương vừa đuổi bò, vừa nói: “Anh à, cảm ơn anh lắm, tiền này đợi tôi bán rau củ rồi sẽ trả lại sau!”

Tôi lắc đầu: “Cứ lo chuyện cho đại thăm trước đi, tiền nong tính sau.”

“Anh là người ngoài tới chắc lạ lắm, giống như việc gã chủ quán đồ tang lẽ vậy, mấy năm nay tôi cũng quen rồi.”

Tôi sửng sốt: “Anh cũng là người nơi khác?”

Lý Cương gật đầu: “Mới về đây được hai năm, lúc mới tới cảm thấy nơi này khá tốt, thôn dân cũng nhiệt tình. Sau này ở lại mới phát hiện, thực ra hơi nhiệt tình chỉ là bề ngoài thôi, còn từ trong xương cốt họ rất bài xích người nơi khác đến.”

Lý Cương phát cái roi, nói tiếp: “Anh đến đây thăm ai à?”

Tôi thấp giọng: “Không phải đến thăm, mà là đến hỏi về một người tên Quan Quân, mà chưa tìm được.”

Nghe vậy Lý Cương quay đầu nhìn tôi: “Quan Quân, người này tôi biết, nhưng anh ta sớm không còn ở thôn nữa rồi.”

Tôi kinh ngạc: “Anh biết Quan Quân?”

“Nghe nói trước đây anh ta là người tốt, về sau đi theo tà đạo gì đó, khiến ai cũng sợ hãi.” Lý Cương thở dài: “Haiz, đây là tôi nghe đại thẩm nói, bà là người địa phương, tôi đến đây đều là nhờ cậy bà.”

Tôi vội hỏi: “Thế rốt cuộc Quan Quân là người nhà nào trong ba hộ họ Quan?”

Lý Cương thấp giọng: “Chính là cái nhà giàu đằng trước nhà tôi, trước đây thẩm thẩm tôi có quan hệ khá tốt với mẹ của Quan Quân. Sau khi mẹ anh ta qua đời thì anh ta cũng biến mất.”

Lời này làm tôi rất bất ngờ, từ lúc nghe trưởng thôn nói, tôi cứ đinh ninh Quan Quân là người nhà bà lão kia cơ, đúng là khó lường!

Mang quan tài về, trưởng thôn liền thu xếp nghi thức mai táng, tôi với lão Lưu người ngoài, không muốn tham gia bèn đi trước. Ra cửa, tôi vội nói chuyện của Lý Cương cho Lưu Khánh Chúc nghe. Lão Lưu không hề tỏ ra kinh ngạc, mà còn nói một câu làm tôi rợn người: “Bà Lý này chết, không phải do rắn cắn!”

“Lão Lưu ông nói gì? Ý ông là mưu sát?”

Lão Lưu lắc đầu: “Chờ thôi, chuyện này còn chưa xong đâu!”

Tối đến, trưởng thôn bố trí chúng tôi ở phía sân sau nhà ông ta, tuy đơn sơ nhưng cũng đủ để nghỉ ngơi. Tôi với lão Lưu vừa rửa mặt đi nằm thì chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập trong sân, sau đó là tiếng đập cửa rầm rầm.

Tôi chui ra khỏi chăn, đi đến mở cửa, lão Lưu cau mày dặn: “Cẩn thận một chút, có gì đó không ổn!”

Tiện tay cầm một viên gạch dưới đất, tôi nhẹ nhàng mở cửa ra.

Là Lý Cương.

Lý Cương cầm một cái hộp trong tay, thấy tôi thì nhỏ giọng nói: “Anh à, lúc thu dọn đồ đạc của thẩm thẩm, tôi tìm được cái hộp này. Trước còn nhớ, thẩm thẩm có nhắc, nói là mẹ Quan Quân muốn đi ra ngoài một chơi, gửi chiếc hộp này ở

nhà thăm thăm. Sau đó chưa kịp đi thì đã chết, tôi cũng chưa mở ra, anh thử xem có tác dụng gì không.”

Lý Cương nói xong thì đưa cái hộp cho tôi rồi về gác linh cữu. Tò mò đặt cái hộp xuống giường, mở ra, bên trong toàn là các bài thuốc, mà những bài thuốc rất quái dị, cái gì mà màn thầu dính máu vịt, giun nấu, vân vân.

Nhìn mà mắc ói, tôi đang định vứt cái hộp sang một bên thì lão Lưu lật một bức ảnh cũ bên dưới đống bài thuốc ra. Trông thấy bức ảnh, tôi không khỏi rùng mình. Đây chính là bức ảnh mà tôi gặp lúc ở nhà trưởng thôn Hồ Yêu Sơn - ảnh kê vai của lão Vũ, lão Đường, Lưu Vân Ba và hai chiến hữu khác!

“Lão Lưu, sao mẹ của Quan Quân cũng có bức ảnh này? À biết rồi, hai người còn lại này, hẳn một trong số đó là Quan Quân.”

Lão Lưu cầm bức ảnh lên quan sát hồi lâu, sau đó buông xuống lắc đầu: “Ta biết Quan Quân là ai rồi!”

Dứt lời, lão chỉ tay vào một người trong ảnh. Theo ngón tay lão nhìn, tôi lập tức ngáy người: “Lưu Vân Ba?”

Lão Lưu gật đầu: “Chẳng trách lúc Vương Đại Trung nhắc đến Quan Quân, ta cứ có cảm giác đã nghe cái tên này ở đâu, hóa ra là tiểu tử này đổi tên!”

Vừa nghe lão Lưu nói, tôi liền bừng tỉnh.

Còn nhớ rõ lúc ở Hồ Yêu Sơn, trưởng thôn nói, Lưu Vân Ba và mấy người lão Vũ trước đây là huynh đệ cái khối chia đôi, sau đó vì phát hiện bảo bối mà cả đời trở mặt.

Cho nên khi Lưu Vân Ba gửi cái đồng hồ ma ám tới công ty, tôi hỏi lão Vũ có quen biết Lưu Vân Ba không, lão Vũ tỏ ra oan ức nói không biết, cũng không phải lão nói dối. Hóa ra là Quan Quân đã thay tên đổi họ.

Như vậy thì việc Lưu Vân Ba gửi cái đồng hồ đến công ty đã có lời giải, bởi hẳn chính là kẻ thù không đội trời chung với lão Vũ mà Vương Đại Trung nhắc đến, Quan Quân!

Hóa ra tất cả là như thế, tôi còn chưa kịp định thần thì lại nghe tiếng đập cửa dồn dập.

“Rầm rầm rầm rầm...”

Còn tưởng Lý Cương quay lại, tôi vội đứng dậy mở cửa.

Nhưng mở cửa thì bên ngoài chẳng hề có bóng người, vừa định đóng lại thì thoáng nhìn thấy dưới đất có vật gì đó.

Hai cái quan tài gấp bằng giấy!!!

CHƯƠNG 34: QUAN TÀI GIẤY BỒI TÁNG

Trông thấy hai cái quan tài giấy, tôi lập tức nhớ đến gã chủ quán đồ tang lễ, ban ngày đi mua quan tài, hẳn đã chọn tôi tức điên, còn chưa tìm hẳn tính sổ, hẳn đã đến đây để khiêu khích mình.

Lão Lưu nhìn hai cái quan tài giấy thì đột nhiên sắc mặt đại biến. Đã trải qua nhiều chuyện cùng Lưu Khánh Chúc, trước giờ lão luôn giữ một thái độ bất kinh, giờ lại biến sắc như vậy, là lần đầu tiên trông thấy. Không hiểu thế nào, tôi đẩy tay lão, hỏi: “Lão Lưu, ông sao thế, hiếm khi thấy sắc mặt ông khó coi như vậy.”

Lưu Khánh Chúc giơ cây gậy chỉ chỉ vào hai cái quan tài, nói: “Không ngờ ở một nơi nhỏ bé, lại có đồ vật tổn hại âm đức như thế này!”

Tôi kinh ngạc: “Lão Lưu, đây chẳng phải chỉ là hai cái quan tài giấy thôi sao, có gì khác nhau, hơn nữa tôi thấy tay nghề gấp giấy cũng không cao.”

Lão Lưu nhìn tôi, trầm giọng nói: “Người đã thấy ai bán quan tài giấy bao giờ chưa? Hơn nữa âm khí trên hai cái quan tài này rất nặng, hình như nó từng được bồi táng.”

“Bồi táng?”

Tôi sửng sốt, hỏi tiếp: “Ý ông, hai cái quan tài này được đào dưới mộ lên?”

Lão Lưu gật đầu: “Bồi táng quan tài giấy rất hiếm thấy, được chôn cùng với quan tài gỗ của chủ nhân, chủ nhân chết càng oan thì oán khí càng mạnh, thời gian càng lâu, âm khí càng nặng.”

Nghe lão Lưu nói, tôi nổi da gà: “Lúc sáng tôi và cháu trai của Lý thắm đi mua quan tài, thấy gã chủ chướng mắt, còn cãi nhau với hắn vài câu, không ngờ hắn lại ngấm ngầm giờ trò!”

Vừa nói tôi vừa nhấc chân định đá hai cái quan tài đi. Lão Lưu vội giơ tay cản lại: “Đừng manh động, thứ này mang sát khí chết người, không phải cứ tùy tiện vứt đi là xong đâu!”

Nói xong, lão bảo tôi vào phòng kiểm tẩm vải, gói hai cái quan tài mang vào trong sân.

“Lão Lưu, mang nó vào sân là xong à? Đây cũng gọi là xử lý sao?”

“Không có cách nào tốt hơn để xử lý quan tài giấy. Lý do nó không bị phân hủy trong mộ là bởi được nuôi dưỡng bằng âm khí, phơi nó dưới ánh mặt trời hai ngày, nó sẽ tự phân hủy.”

“Thế nếu không xử lý, nó sẽ có hậu quả gì?”

“Thứ này âm khí nặng nề, hơn nữa sát khí chết người, ai mà không đủ vận khí sẽ chết oan uổng!”

Nói xong câu này, lão trầm mặt đi vào phòng. Vốn dĩ vừa mới biết rõ bí mật của Quan Quân, đang nghĩ ngày mai có thể quay về lật bài ngửa với lão Vũ, ai dè giờ lòi ra hai cái quan tài giấy, lại phải đợi hai ngày sau khi nó phân hủy mới được đi.

Sáng hôm sau, lão Lưu bèn bảo tôi dẫn đến cửa hàng đồ tang gặp gã chủ quán. Đang trên đường đi thì gặp đám đưa tang nhà Lý thắm, đoàn người mặc áo trắng khóc không thành tiếng, khiến ai cũng thương cảm, Lý Cương đi phía trước, bên cạnh anh ta là một bé gái chừng năm, sáu tuổi.

Con bé không khóc, lúc đi ngang qua người tôi nó còn mở to mắt nhìn, đến khi đoàn đưa tang qua hết, nó vẫn ngoái đầu lại ngó tôi.

Một lát sau thì chúng tôi đến cửa hàng đồ tang lễ phí đông, cửa lớn mở toang, trong sân bày ngay ngắn bốn cỗ quan tài cùng một ít hình nhân. Lão Lưu từ lúc vào sân thì cứ cau mày, tôi lo lắng hỏi: “Lão Lưu, ông nhìn thấy vấn đề gì?”

Lưu Khánh Chúc không nói chuyện, cất bước đi vào trong cửa hàng. Nhà không rộng lắm, vừa vào cửa, chất đầy những vòng hoa tang, bên trái có một cánh cửa nhỏ, chắc là phòng ngủ của gã chủ. Hôm qua vội về, cũng không để ý, góc hành lang chất hàng không được rộng, hóa ra còn để một cái quan tài màu đen.

Cỗ quan tài đen này có sự chênh lệch lớn so với bốn cỗ quan tài trong sân. Kích cỡ dài hơn mấy phân, phía bên ngoài cũng được trạm khắc những hình vẽ quái lạ. Đang định lại gần xem thì lão Lưu túm chặt lấy tay tôi, quay đầu đang định trách móc

bỗng đột nhiên phát hiện, gã chủ đang đứng ở cửa, nhìn chúng tôi chăm chăm.

“Ai da, đây chẳng phải tiểu ca hôm qua ư, sao, đến mua gì à?”

Gương mặt gã lấm la lấm lét, lúc nói chuyện, thi thoảng lông mày còn nhướn lên, khiến người đối diện khá là khó chịu. Tôi hậm hực đáp trả: “Tối tính sổ. Tối hôm qua có phải người gửi hai cái quan tài giấy đến chỗ ta?”

Gã chủ hàng nghe thế thì tỏ ra vô tội, cười nói: “Tiểu ca, cậu nói đùa. Nhà tôi trước giờ đều làm quan tài gỗ, lấy đâu ra quan tài giấy?”

Vừa định mở mồm chửi thì lão Lưu xua xua tay, nhìn thẳng vào mắt gã, nói: “Bồi táng quan tài giấy tổn hại âm đức lắm, nếu người không muốn chết quá thảm, thì dừng lại đi!”

Dứt lời, Lưu Khánh Chúc rảo bước ra bên ngoài, tôi vội chạy theo, lúc xoay người đi ra còn quay đầu lờm gã một cái. Nhưng khoảnh khắc này, ánh mắt chợt lướt qua cỗ quan tài màu đen, tôi bất giác thấy nó động đậy....

Ra khỏi cửa, lão Lưu cứ cắm đầu đi về phía trước, tôi bước nhanh lên, hỏi: “Lão Lưu, không sai được, tối qua chính là hắc đặt hai cái quan tài giấy trước cửa.”

Lão Lưu lắc lắc đầu: “Trên người hắc không có âm khí, không phải hắc đặt.”

Câu trả lời của lão hoàn toàn nằm ngoài dự kiến. Gã chủ cửa hàng tang lễ này, sự xảo trá lộ rõ trên mặt, không phải hắc thì là ai được?

Lão Lưu không giải thích nhiều, chỉ nói là có thời gian, lại phải đi một chuyến. Trên đường về nhà trưởng thôn, lại đi qua cái cây liễu đại thụ, vừa hay thì gặp bà lão họ Quan đã cho chúng tôi ở nhờ. Bà lão cũng cái bao tải phình phình trên lưng, bước đi vẹo vẹo. Vốn vẫn luôn thấy bà lão đáng thương vì sống cô độc một mình, nhưng từ khi nghe trưởng thôn nói, tôi không còn cảm tình với bà ấy nữa. Bà cụ cũng chẳng thèm ngẩng đầu nhìn chúng tôi, đi qua chỗ rẽ vào nhà.

Trưởng thôn nghe chúng tôi bảo ở lại nốt hai ngày nữa sẽ đi thì rất vui, bữa cơm còn cố ý gấp thêm thứ ăn. Rượu uống mấy ly, trời cũng đã tối, chúng tôi vừa tán gẫu vừa xem TV.

Chợt nghe bên ngoài cửa lớn có tiếng gọi trưởng thôn, lát sau thì một thanh niên xông vào, mồ hôi đầm đìa nói: “Không hay rồi trưởng thôn, chú Trương phía thôn Tây cũng xảy ra chuyện!”

Chén rượu vừa nâng lên, lập tức đặt xuống bàn.

“Xảy ra chuyện gì, cậu nói rõ xem nào.”

“Lúc tôi chú Trương xuống nhà kho lấy đồ, hình như cũng bị rấn cắn!”

Nghe dứt lời, trưởng thôn vội đứng dậy chạy nhanh về phía nhà chú Trương. Quả nhiên chú Trương cũng chết y như dì Lý, phía dưới tai có hai dấu răng nhỏ xíu. Đám đông bện rộn chuẩn bị tang lễ, chợt có người ngoài sân kêu: “Cái quan tài giấy này ở đâu ra?”

Tôi với Lưu Khánh Chúc vội chạy ra xem, trên nóc tủ trong nhà kho, có một cái quan tài nhỏ được gấp bằng giấy. Mà cái quan tài này chính là cái tôi nhìn thấy trước cửa phòng tối qua, quan tài giấy bồi táng!

Lý Cương cũng ở đây, trông thấy thì kinh ngạc nói: “Hôm qua trong kho nhà tôi cũng có cái này, còn tưởng là ông chủ quán đồ tang mang đến.”

Hai vụ án mạng đều xuất hiện quan tài giấy, đám thôn dân vừa nghe thì thần sắc hoảng sợ.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên lão Lưu đã thần thần bí bí thu xếp đi đến nhà bà cụ thôn Tây. Tôi cũng chẳng kịp hỏi, vội vàng đi theo. Ban ngày khác ban đêm, gan tôi cũng to hơn, đi vào trong sân, ghé cửa sổ nhìn, thấy bà lão đang ngủ.

Người già thường sinh hoạt rất có quy luật, gần 10h sáng mà bà lão vẫn còn ngủ thật ít thấy. Lão Lưu cũng nhìn thoáng qua cửa sổ rồi đi ra, tôi hỏi: “Lão Lưu, bà cụ ngủ thì có gì mà phải đến xem chứ?”

Lão Lưu ả ý nói: “Người không thấy bà ấy mặc quần áo ngủ sao? Ta đi dọn nhà Trương gia và nhà Lý gia phơi quan tài giấy, người nhớ lát nữa lại đến một chuyến nhé!”

Tôi chả hiểu gì cũng gật đầu.

Ăn cơm trưa xong, đầu giờ chiều, lão Lưu liền đi xử lý những cái quan tài giấy trong thôn, tôi theo lời lão dặn, lại chạy tới

nhà bà lão lần nữa.

Lạ một điều là, bà lão vẫn đang ngủ. Trong lòng thắc mắc, ngủ nguyên ngày, tối qua bà ấy bị mất ngủ à? Quay về, trên đường gặp khá đông thôn dân đang tùm tùm bàn tán, sắc mặt có vẻ hoang mang, tôi bèn ghé lại hóng hớt.

Vừa nghe thấy thì liền giật mình, từ tối qua đến giờ, chỉ một ngày mà trong thôn có tới 5 nhà phát hiện quan tài giấy. Hai hộ đầu tiên nhà họ Lý và họ Trương đã có người chết, điều này khiến người dân trong thôn không khỏi hoảng sợ.

Lão Lưu thì càng vội vã hơn, tự mình đến từng nhà phát hiện quan tài giấy để giúp xử lý. Rất nhanh một ngày nữa lại trôi qua...

Tối đến, lão Lưu còn chưa ăn đã lôi tôi ra ngoài, tôi khó hiểu hỏi: “Lão Lưu, nói rõ trước đã, đi đâu?”

Lão trầm mặt xuống: “Đến nhà bà lão họ Quan!”

Đây đã là lần thứ ba trong ngày đến nhà bà lão, hai lần trước bà ta đều đang ngủ, chuyện này làm tôi cảm thấy nhàm chán.

Tới nơi, nắp sau đóng cở khô, tôi ngáp một cái định tựa vào đóng cở mà nhắm mắt nghỉ ngơi, chợt lão Lưu đẩy đẩy tay: “Nhìn kìa!”

Bò dậy xem thì thấy cuối cùng bà lão cũng đã đẩy cửa bước ra ngoài. Bà ta vẫn mặc bộ quần áo lúc sáng, sau lưng đeo cái bao tải, vội vội vàng vàng đi về phía triền núi hướng tây. Chưa kịp mở mồm hỏi thì lão Lưu nói: “Người có nhớ trưởng thôn đã từng nói, bà lão này tình thần không tốt, thường lên núi bới mộ không?”

Tôi mở to hai mắt, gật đầu: “Nhớ, tôi còn ăn thịt bà ta nấu. Chẳng lẽ bà ấy lên núi bới mộ tìm thịt ăn?”

Lão Lưu lắc đầu: “Ta hỏi trưởng thôn rồi, trong thôn gần đây nhất chỉ có hai người chết là chú Trương và dì Lý, trước đó ngày nào bà lão cũng lên núi, theo ta đoán thì không phải là đi tìm thịt!”

Đang nói chuyện thì bà lão đã vòng qua chỗ rẽ nơi cây liễu, tôi với lão Lưu vội đuổi theo. Đi theo một hồi, quả nhiên bà lão lên một khu toàn mộ phần. Có điều phần lớn ở đây đều là mồ mả tổ tiên lâu đời, thậm chí còn có mộ hoang không bia đá.

Những người chôn dưới các nấm mộ này sớm đã phân hủy chẳng còn gì, bà lão không phải đi tìm thịt thật, vậy bà ta bói mộ nhằm mục đích gì?

Hai chúng tôi nấp rình xem, chẳng bao lâu bà lão đã bói một ngôi mộ lên, lấy bên trong ra thứ gì đó. Tôi cố gắng nhướn cao cổ lên nhìn, hóa ra không phải cái gì khác, mà chính là thứ khiến lòng người hoang mang mấy hôm nay, quan tài giấy bồi táng!

Lão Lưu khẽ gật đầu: “Quả nhiên là ta đoán đúng.”

Tôi cũng bưng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra không phải gã chủ quán tang lễ giở trò thật, đều là do bà lão này bói ra, nhưng vì sao bà ấy lại mang quan tài giấy đặt vào nhà người ta.”

Lão Lưu lắc đầu, nói một câu khiến tôi giật mình: “Ngoài bà ta và tên chủ quán kia, trong thôn còn có một người chuyên phụ trách việc giao quan tài giấy!”

CHƯƠNG 35: CỔ QUAN TÀI ĐEN CHUYỂN ĐỘNG

Tuy chưa gặp nhiều người trong thôn lắm, nhưng phần lớn những người tôi đã gặp đều tương đối lương thiện, chất phác. Ngoài bà lão và gã chủ quán đồ tang lễ ra thì tôi không biết ai sẽ là người chuyên giao quan tài giấy.

Đang bàn luận với lão Lưu thì bà cụ cẩn thận cất cái quan tài giấy mới bới ra vào trong bao tải, rồi chợt đột nhiên không biết làm sao, bà ta quay đầu nhìn về phía hai chúng tôi.

Ánh nhìn bất ngờ khiến tôi suýt thì buột miệng kêu thành tiếng, nhưng cũng may, tuy bà lão phát hiện có người theo dõi, không ở lại dây dưa mà lại công cái bao tải, đi xuống núi.

Vừa định đứng dậy đuổi theo thì lão Lưu xua tay: “Đừng theo, ba ta không đào tiếp là được rồi!”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Lão Lưu, vừa rồi ông nói còn một người chuyên giao quan tài, đó là ai?”

Lão Lưu cười lạnh: “Không biết, nhưng quan tài giấy bồi táng âm khí rất nặng, theo ta ước chừng cũng phải chôn trên 10 năm rồi. Cái thôn này, một người chôn quan tài, một người đào quan tài, một người giao quan tài, thật không đơn giản!”

Tôi càng nghe mà càng chẳng hiểu gì, quan tài giấy được chôn hơn 10 năm trước, vậy thì người chuyên giao quan tài này chắc chắn không còn trẻ.

Trưởng thôn? Ông cụ tóc bạc phơ? Sẽ là ai mới được?

Thấy tôi nghi hoặc, lão Lưu nhỏ giọng nói: “Hiện giờ không cần ở đó đoán mò, sáng mai ta có việc phải làm, người cứ theo dõi tên chủ quán đồ tang lễ là được.”

Tôi đáp ứng một tiếng rồi đi xuống núi với lão Lưu. Trời sáng, lại lục tục có người đến nhà trưởng thôn để tìm Lưu Khánh Chúc. Chỉ trong một đêm mà toàn thôn có đến bảy tám nhà phát hiện quan tài giấy.

Tôi theo lời dặn của lão, đi sang thôn đông theo dõi gã chủ quán đồ tang lễ. Nhà hắn mở rộng cửa, trong sân trống hoác, chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Còn đang nghi vấn thì chợt

thấy gã đi ra khỏi phòng ngủ, vào phòng đặt đồ tang, thu dọn một chút.

Sau đó gã cung kính cúi lạy phía góc tường một cái. Lòng tôi không khỏi cả kinh, tuy nắp mình ngoài sân, nhưng lần trước đến đây cùng lão Lưu, tôi còn nhớ rõ, chỗ góc tường này là một cỗ quan tài đen sì. Chính xác, gã chủ quán đang cúi lạy cỗ quan tài!

Một cỗ quan tài, đơn giản do mấy tấm ván gỗ ghép lại, tại sao hẳn phải cúi lạy? Đúng rồi, hình như lần trước khi rời đi, tôi còn thoáng trông thấy nó động đậy thì phải, bên trong nó có cái gì???

Hít sâu một hơi, nghĩ đến trong cỗ quan tài có vật sống, thật là khủng bố. Gã chủ quán cúi lạy xong thì khóa cửa hàng, nhảy lên một chiếc xe máy, đi khỏi. Thấy gã đi xa, tôi chạy nhanh lại định leo tường vào trong sân.

Đang tập trung tinh thần chuẩn bị nhảy lên thì bỗng sau lưng có tiếng nói làm tôi giật mình, dựng cả tóc gáy.

“Này, ban ngày ban mặt, cậu ngó nghiêng gì trước tiệm quan tài đấy?”

Quay đầu nhìn lại, thì ra là chị béo ở gian nhà mái ngói lưu ly, phía trước nhà Lý thăm. Lần trước đến tìm Quan Quân, thái độ chị ta không tốt, giờ lại bắt gặp trong lúc này, càng thêm thấy đáng ghét.

“Chả có việc gì cả. Đại tỷ, chỉ xách bao tải đi đâu đấy?”

Chị béo nhìn tôi, cả giận: “Ta đi lên núi hái nấm, cậu là người ngoài, đừng có đi loạn trong thôn, cứ như ăn trộm vậy!”

Một câu nói này thật khiến tôi nổi giận, giống trộm ư? Người con nẹ nó đã gặp ai đi ăn trộm cửa hàng đồ tang lễ bao giờ chưa?

Thầm chửi mắng trong lòng, tôi vừa định mở mồm thì chị ta đi sượt qua, cố ý đụng vào mình một chút, sau đó quay đầu lại lườm tôi một cái rồi bỏ đi.

Vừa sáng ngày ra đã vô duyên vô cớ cho ăn cục tức, Bạch Phàm nói đúng, quả thật trong thôn có một số người không ưa kẻ ngoại lai.

Có điều nghĩ kỹ lại, giờ không phải lúc đôi co với cụ ta, thấy cụ béo đi xa, tôi không dám chạm trổ, vội leo tường nhảy vào trong sân.

Sau khi chú Trương chết thì trong sân chỉ còn lại ba cỗ quan tài, kẻ kiếm tiền nhờ người chết như gã chủ, hẳn là cười không ngậm được miệng. Phòng đồ tang khóa trái, thầm nghĩ nếu muốn vào thì phải phá cửa. Đang lơ đãng liếc mắt thì chợt chú ý, cửa sổ bên cạnh là một lối đột nhập khá tốt.

Cánh cửa sổ bằng gỗ, mặc dù đóng rất chặt, nhưng phá dễ hơn cửa chính nhiều, tôi dùng sức nạy nó lên, chui vào bên trong. Phòng ngủ của gã chủ quán rất có quy tắc, một cái giường, một cái bàn, trên bàn cạnh cái kéo còn có mấy hình nhân mới cắt.

Nghĩ đến lần trước hai họ Lưu đấu pháp thuật, chính là dùng người giấy biến hóa công kích nhau, bèn tiện tay cắt vào trong túi.

Ra khỏi phòng ngủ chính là gian chứa đồ, nơi đây bày đầy vòng hoa áo liệm, tiền giấy, cờ chiêu hồn, tuy đang ban ngày ban mặt, cũng không khỏi khiến người ta có cảm giác âm u, sống lưng ớn lạnh.

Chiếc quan tài màu đen mà gã chủ cúi lạy đang nằm im lìm trong góc tường. Hiển nhiên, nó rất khác so với những cỗ quan tài bày ngoài sân, nhất định không dùng để bán. Trong cửa hàng quan tài, có một chiếc quan tài không bán, điều này càng khiến tôi tò mò.

Bên trong nó có cái gì?

Cái quan tài đặt ở tư thế thẳng đứng, nắp khép hờ, tôi cẩn thận nhẹ nhàng đến gần, định mở ra xem. Vừa vươn tay thì đột nhiên có tiếng động cơ xe máy xa xa, tôi cả kinh, gã đã quay lại!

Nghĩ đến đây, tôi không dám nấn ná, vội nhanh ra cửa sổ rồi nhảy tường chạy trốn.

Trên đường về, lòng tôi cứ nghĩ mãi về vấn đề này, gã chủ quán mới đi chỉ khoảng bảy, tám phút, sao lại về sớm như vậy? Đi tới cổng thôn, chợt thấy mấy thôn dân đang hốt hoảng bước vội, tôi ngăn một người lại hỏi: “Đại ca, có chuyện gì mà anh hốt hoảng vậy?”

Đại ca có vẻ sốt ruột, nói: “Ai da, lại có người chết!”

Nói xong thì chạy nhanh theo đám người phía trước. Tôi cũng sốt, cũng chạy theo đám người xem nhà nào.

Tới nơi mới phát hiện, nhà xảy ra chuyện mình tương đối quen thuộc, chính là hộ nhà họ Quan thứ hai mà chúng tôi từng đến hỏi. Bất ngờ, người chết chính là người đàn ông mà tôi hỏi chuyện lúc đang xách nông cụ ra đồng.

Trong dân tụ tập rất đông người, ai ai cũng đang bàn tán xôn xao. Cũng giống các nhà có người chết khác, nhà anh ta xuất hiện một cái quan tài giấy trên đồng củi.

Thấy Lưu Khánh Chúc cũng ở đây, tôi bèn lò dò lại gần, hỏi: “Lão Lưu, chuyện gì vậy, sao lại có người chết nữa rồi?”

Lão Lưu thở dài: “Cái quan tài giấy này được giấu sau đồng củi từ lâu rồi, lúc xảy ra chết người mới được phát hiện.”

Trưởng thôn vỗ tay kêu gọi đám thôn dân đang tụ tập: “Không có việc gì thì đừng tụ tập, mau giải tán về nhà đi, chỗ nào khuất trong nhà thì tìm kỹ, xem có thấy quan tài giấy hay không!”

Đám thôn dân nghe xong liền giải tán chạy về nhà tìm kiếm. Tôi nhớ Bạch Phàm có nói, cha mẹ nàng ở thôn này, bèn nhắn tin cho cô ấy, Bạch Phàm hồi âm đáp, cha mẹ mình đang đi thăm họ hàng ở xa, không có tại thôn.

Ra khỏi sân cùng lão Lưu, tôi kể chuyện mình vừa lên vào nhà gã bán quan tài cho lão nghe, nghe xong lão không có biểu tình gì, chỉ hơi hứng thú về cái cỗ quan tài màu đen.

“Người chính mắt nhìn thấy nó động đậy?”

Lão hỏi nghiêm túc, tôi chợt hơi mơ hồ: “Có, hình như là động đậy!”

Lão Lưu nghiêm mặt, lạnh giọng: “Người đừng có nói hình như, bản thân cỗ quan tài màu đen không có gì đặc biệt, nhưng nó động đậy hay không lại rất quan trọng!”

Tôi nào có chụp ảnh hay quay phim lại được, chỉ nhớ lại, nhưng càng nhớ càng mơ hồ. Bỗng nhớ đến cái hình nhân giấy trên bàn nhà gã chủ quán, tôi liền lấy ra đưa lão Lưu xem. Lão cầm hình nhân ngắm nhìn một lúc, cuối cùng sắc mặt

cũng khể động: “Thì ra là thế, xem ra đúng như người nói, cỗ quan tài động đây thật!”

Không hiểu tại sao lão lại có khẳng định như vậy, vừa định hỏi thì lão Lưu thần bí nói: “Người tiếp tục đến theo dõi hẩn!”

CHƯƠNG 36: KHAI QUAN

Nghe lão Lưu nói một cách chắc chắn như vậy, sự tò mò trong tôi càng trở nên mạnh mẽ hơn, quyết định phải xem thứ gì ở trong quan tài!

Xem ra còn phải ở lại thêm mấy hôm, nghĩ mãi cuối cùng vẫn dày mặt gọi điên xin lão Vũ nghỉ phép. Nói với lão Vũ rằng mình phải làm phù rể, anh ta không nói lời nào, cười khẩy rồi cúp máy.

Thực ra tôi chả quan tâm lão Vũ có tin hay không, tôi nắm trong tay bí mật về động quỷ, và có thể lật bài ngửa với anh ta bất cứ lúc nào.

Sáng hôm sau, tôi lại đến tiệm bán quan tài để theo dõi gã chủ. Điều lạ là gã sinh hoạt có vẻ rất bình thường, vẫn như hôm qua, gã ngủ dậy, cúi lạy cái quan tài màu đen, sau đó dắt xe máy ra đi dạo.

Lần này đã có kinh nghiệm, nhân lúc hăn vừa đi khỏi tôi liền nhảy vào trong sân. Một người trong thôn hôm qua mới chết, sân lại thiếu đi một cỗ quan tài, không có gì bất thường nhưng thâm tâm tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Đang định nhảy cửa sổ vào nhà thì đột nhiên bên ngoài có tiếng hét lớn: “Cậu kia, sao lại ăn trộm?”

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là mục béo trong nhà lợn ngói lưu ly, người vừa chọc tức mình hôm qua. Không vào được nhà nữa, tôi đành bước nhanh ra cổng lớn, không để ý, chột bị vấp vào viên gạch dưới chân.

Rầm một tiếng, tôi ngã sấp xuống cạnh cỗ quan tài đặt ở sân. Dựa tay vào quan tài đứng dậy, giờ mới chột nhận ra, trên đầu hai cỗ quan tài còn có hai hình nhân nhỏ bằng giấy. Điều khiến tôi sửng sốt hơn nữa là trên hai hình nhân có viết chữ:

Lý Diệu

Lưu Khánh Chúc!

Người giấy trên quan tài đã đủ làm người ta sờn tóc gáy, huống hồ trên đó còn viết tên của tôi. Chẳng chút suy nghĩ, tôi

giật hình nhân viết tên mình xuống, xé nát.

Bên ngoài cổng, mục béo vẫn đang kêu gào: “Tên trộm này còn không chịu ra, định trộm quan tài trước mặt ta à?”

Tôi thật sự mất hết kiên nhẫn, vội đứng dậy mắng: “Bà béo, bà không lo đi hái nấm, theo dõi tôi làm gì?”

Mục béo nghe thấy liền nổi giận, giơ cánh tay núc ních như giò heo chỉ vào mặt tôi: “Nói ai béo? Người ra đây, ra đây!”

Lần này gã chủ vừa mới đi, đang định mở cỗ quan tài đen xem bên trong có gì thì lại bị mục béo gây chuyện, tính nóng của tôi cũng nổi lên, dùng dùng trèo tường nhảy ra ngoài.

Chưa kịp xông lại thì bỗng có tiếng xe máy từ xa lại gần, gã chủ đã về!

Dù sao lén vào nhà người khác, tôi cũng đuối lý, lại bị mục béo bắt quả tang, tôi chẳng rảnh cãi nhau với mục, bèn cầm đầu chạy dọc đường thôn. Dọc đường tôi cứ nghĩ mãi, thực tế mà nói, thôn này nhỏ, nếu phải đi bằng xe máy thì hẳn quãng đường không gần, sao cứ lần nào mình lén vào, gã cũng về đúng lúc như vậy?

Nhớ lại hai cỗ quan tài trong sân, thật sự hoang mang. Năm cỗ quan tài nay chỉ còn hai, hơn nữa trên đó còn đặt hình nhân viết tên tôi và lão Lưu, đây là một loại bùa chú ư?

Nghĩ đến Lưu Khánh Chúc, bỗng tôi ngây người. Chết mẹ rồi, vừa này mới cãi nhau với mục béo, quên mất không giật hình nhân có tên lão xuống. Xé của mình mà không xé của lão, nếu nghe được, lão sẽ nghĩ mình là loại người gì.

Nhưng việc đã đến nước này, quay lại không kịp nữa, chỉ có thể căng da đầu mà báo lại với Lưu Khánh Chúc.

Đi về đến chỗ cây liễu, thấy năm sáu đứa trẻ đang chơi trò đuổi bắt, rất vui vẻ. Nhưng ven đường các đó không xa thì có một bé gái ngồi bó gối, ánh mắt đáng thương đang im lặng ngược nhìn.

Bé gái này khá quen mắt, hình như chính là đứa bé mà hôm nhà Lý Cương đưa tang, nó nhìn to thì phải. Đi tới hỏi nó một câu: “Tiểu muội muội, sao em không chơi cùng bạn?”

Con bé ngẩng đầu nhìn tôi một cái, nói: “Đông quá rồi!”

Tôi nhìn về phía đám trẻ đang nô đùa: “Gì mà nhiều, chỗ chơi rộng rãi như vậy, chỉ có năm sáu bạn thôi mà!”

Con bé nghe thế bèn ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chăm: “Là mười lăm, mười sáu bạn chứ!”

Bé gái xinh xắn đáng yêu, đôi mắt to trong veo không giống loại trẻ em bướng bỉnh hay nói dối. Câu mười lăm mười sáu bạn của nó khiến tôi dựng tóc gáy, quay lại đếm cẩn thận.

Sáu đứa!

Bé gái này chưa biết đếm ư?

Còn chưa kịp mở miệng, con bé đã giơ ngón tay lên chỉ: “Kia kia, các bạn đều đứng ở kia!”

Nhìn theo ngón tay con bé, mồ hôi lạnh lập tức túa ra, đất trống!!!

Đây chẳng phải là đất trống sao, một bóng người cũng chẳng có, sao con bé lại nói là có một đám bạn? Chuyện này thật khó hiểu, tôi cũng chẳng rảnh đôi có với nó, bèn xoay người bỏ đi.

Chợt con bé lại túm lấy gấu áo tôi, mở to đôi mắt, nói: “Ca ca, sao ca cac cứ đi cùng một cụ ông bị cháy đen thế?”

Câu nói ban nãy tôi cho là nó chỉ nghịch ngợm, giờ lại đột nhiên thốt ra một câu khác. Cụ ông bị đốt cháy, không phải Lưu Khánh Chúc thì còn ai vào đây? Mà điều đáng nói là hai hôm trước, ông cụ tóc bạc cũng nói vậy, tôi nghĩ ông ta già lẫn nên không để ý.

Giờ con bé ngây thơ trong sáng, không thù không oán lại nói một câu y chang, thật sự làm tôi chấn động. Ông già tóc bạc nói là ma chết cháy, con bé lại nói là cụ ông bị đốt, trùng hợp?

Tại sao tất cả đều có liên quan đến lửa, mười năm trước, hẳn người bị hỏa hoạn chết phải là Lưu Vân Ba chứ?

Tôi cứ ngây người mà bước đi, trong lòng là hàng tá những câu hỏi, những suy đoán. Bắt đầu từ lúc ở Hồ Yên Sơn về, tôi đã tin tưởng lão Lưu tận tâm tận tâm. Nhưng bên cạnh đó tôi cũng từng nghe nói, trẻ em ngây thơ trong sáng, có khả năng nhìn thấy những thứ không sạch sẽ.

Hít sâu một hơi, mặc kệ thế nào, đã đi chung với lão Lưu lâu như vậy rồi, ngoài cái tính lạnh như băng thì lão cũng chưa hại ai bao giờ.

Nghĩ đến đây, tôi lựa chọn nghe theo trực giác, đó là tin tưởng Lưu Khánh Chúc.

Quay về chỗ ở, nhà trưởng thôn chẳng có một bóng người. Mấy ngày nay liên tục có thôn dân chết, trưởng thôn với lão Lưu bận tối mắt tối mũi. Theo lão Lưu nói, những cái quan tài giấy đã được chôn từ 10 năm trước, giờ bị bà lão đào ra, rồi một người phị trách việc giao nó đến từng nhà!

Như vậy thì ngoài bà lão họ Quan, trong đám thôn dân bề ngoài thiện lương chất phác này, ít nhất còn có hai người có liên quan đến quan tài giấy. Châm điều thuốc ngòi trong sân, ngẫm lại cuộc đời thật trớ trêu, ai cũng nói muốn sống cuộc sống giản dị, kết quả bặt tin, cho đến khi bị người ta đùa giỡn đến chết mới biết họ chỉ nói mồm mà thôi!

Là người và người với nhau, chung sống thật quá khó khăn!

Tối đến trưởng thôn và lão Lưu trở về, tôi kể hết chuyện ban ngày ở nhà gã bán quan tài, đương nhiên bao gồm cả việc không kịp xé hình nhân có tên lão. Nghe xong lão Lưu không tức giận mà cười khẩy: “Không đáng ngại, tên bán quan tài năng lực không lớn, không trù chết ta được!”

Kỳ thật, chuyện gặp bé gái chỗ cây liễu cứ luẩn quẩn mãi trong đầu, do dự cuối cùng vẫn không nói ra. Lão Lưu đã vất vả cả ngày, vừa xoay người liền nằm xuống giường. Tôi hỏi: “Lão Lưu, liệu bà lão phía thôn tây có tiếp tục đào mộ lấy quan tài giấy không? Chúng ta phải xử lý từ căn nguyên mới được.”

Lão Lưu nhắm mắt, nói nhỏ: “Giờ người mới nghĩ ra à, ta đã sớm bảo trưởng thôn sai người giám sát bà lão. Nhưng bà ta đã đào mộ từ lâu, không phải mới một chốc một lát, số lượng quan tài giấy bị bới ra chắc chắn không ít. Còn phải tìm được kẻ chuyên giao quan tài mới được!”

Đúng vậy, người đào quan tài giấy thì tìm được rồi, nhưng người chôn và người chuyên giao quan tài thì hiện chưa có manh mối nào.

“Nói gì thì nói, chắc chắn gã bán quan tài kia có vấn đề. Theo tôi, không phải người chôn thì hẳn chính là người đi giao!”

Lão Lưu trở mình, thấp giọng: “Người đoán bừa vậy chẳng có cơ sở. Việc giao quan tài đều phải chờ buổi tối thôn dân đi

ngủ hết mới làm được. Thay vì ở đây đoán mò, chẳng bằng người nửa đêm đi dạo một vòng xem?”

“Đi dạo một vòng? Trong thôn nhiều người chết như vậy đã đủ ta môn rồi, có ông đi cùng chưa chắc tôi đã dám đi nữa là!”

Còn đang chờ Lưu Khánh Chúc trả lời thì đã nghe tiếng lão ngáy khò khò. Đã mấy hôm nay đi xử lý việc quan tài giấy, lão thật sự đã thấm mệt. Tôi nằm xuống mà đầu óc đầy suy nghĩ, chẳng ngủ nổi, việc lớn nhất bây giờ muốn làm, là quay về công ty lật bài ngửa với lão Vũ, bắt hắn chỉ mình cách thoát khỏi chuyến xe 14 quái quỷ này.

Nhưng cái chính là hiện tại thôn Đường Oa Tử liên tiếp chết mấy người, ai ai cũng hoang mang, nếu chưa xử lý xong chuyện ở đây, không chỉ có lão Lưu chưa đi được, mà bản thân tôi cũng không đành lòng.

Sự việc vẫn cần người giải quyết, nghĩ đến đây tôi cắn chặt răng quyết định, qua 12h đêm nay sẽ đi dạo một vòng quanh thôn tìm manh mối!

Nghĩ miên man, tôi chớp mắt một chút, đến 12h thì dùng hết dũng khí vùng dậy. Nửa đêm ở nông thôn, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, bóng tôi vô tận, sự yên tĩnh khiến người ta có một cảm giác khủng bố không nói nên lời.

Tôi lang thang bất định quanh cái thôn nhỏ, đợ ý có vài hộ sợ ban đêm ngủ say bị ai lén bỏ quan tài giấy vào, nên để đèn sáng cả đêm. Nhờ chút ánh sáng ít ỏi này, tôi cố cổ vũ bản thân: “Lý Diệu, thân đồng tử (còn trinh), sợ gì ma quỷ!”

Đi qua gốc liễu già, vẫn không thấy gì bất thường, cuối cùng tâm trạng tôi mới giãn ra một chút. Dừng chân nhìn điện thoại, đã quá nửa đêm rồi, hôm nay không ai giao quan tài giấy sao?

Đúng lúc đang phân vân thì đột nhiên nghe tiếng két giữa đêm thanh vắng, cách đó không xa, cánh cửa một nhà rộng mở.

Vội chạy nhanh lại nấp nhìn trộm, một người công cái bao tải bước ra khỏi căn nhà. Trong lòng tôi chắc chắn, kẻ chuyên giao quan tài đã lộ diện!!!

Người này ngó đầu ra cổng, nhìn trước nhìn sau, thấy không có động tĩnh, mới xoay người đi về phía khúc cua. Tôi vốn định lại gần xem rốt cuộc là nhà ai, nhưng thấy người đó đi nhanh quá, sợ mất dấu nên vội chạy qua khúc cua đi theo.

Kẻ công bao tải trên đường đi rất cẩn trọng thi thoảng lại dừng chân quan sát xung quanh. Tôi cố gắng giữ vững khoảng cách để không bị phát hiện, đi theo chừng được hơn 10p, bỗng hấn dừng lại bên bờ tường một căn nhà. Nhìn bộ dạng thì giống như đang đợi ai đó, trong lòng tôi chân động, kẻ giao quan tài không chỉ một mình?

Chẳng bao lâu, quả nhiên từ một khúc cua khác xuất hiện một bóng người đi tới. Cả hai thì thầm với nhau gì đó, liền một trước một sau, tiếp tục lên đường.

Lúc cả hai đi ngang qua một căn nhà sáng đèn, tôi kinh ngạc khi nhìn rõ dáng dấp người công bao tải. Thân hình phốp pháp, dáng đi vụng về, chính là mục béo ở căn nhà lợp ngói Lưu Ly!

Bình tĩnh đại ngộ, chẳng trách lần nào lên vào nhà gã bán quan tài, gã đều kịp thời quay về, hóa ra do mục béo mật báo. Khỏi phải nói, bóng người đi đằng trước mục ta không ai khác, chính là gã bán quan tài!

Biết được kẻ giao quan tài là ai, thế là đủ, tôi quyết định không đi theo nữa, nhanh chân quay trở lại nhà gã bán quan tài. Cỗ quan tài đen kia, đến lão Lưu cũng tò mò, tôi vẫn luôn muốn biết rốt cuộc bên trong nó có gì. Giờ cả hai đã cùng ra ngoài, đây là cơ hội tốt nhất cho mình khám phá.

Lần thứ tư đến cái cửa hàng đồ tang lễ này, cánh cổng vẫn khóa chặt như thường lệ, tôi ngựa quen đường cũ bật tường leo vào. Nhờ ánh sáng đèn flash, lại chui cửa sổ vào trong căn phòng âm u chất đầy đồ tang lễ.

Sàn nhà chất đầy vòng hoa tiền vàng, còn nhiều hơn hôm trước, cẩn thận lách mãi mới đến được chỗ cái quan tài màu đen. Hít sâu một hơi, chuẩn bị tất cả những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, tôi chậm rãi đẩy nắp.

Thứ bên trong quan tài bất thành linh hiện ra trước mắt, trăm triệu lần tôi cũng không ngờ được. Quá sợ hãi hét lên, tôi ngồi bệt xuống đất...

CHƯƠNG 37: THÂN THỂ CỦA LƯU VÂN BA

Trông thấy thứ trong quan tài, tôi ngây cả người. Vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn trong đầu vô số đáp án về thứ còn sống bên trong, nhưng có đánh chết tôi cũng không ngờ được trước mắt mình lại là một người quen!

Hơn nữa, người này làm tôi kinh hãi đến tột đỉnh - Lưu Vân Ba!

Tại sao Lưu Vân Ba lại xuất hiện trong cỗ quan tài màu đen?

Nắp quan bị đẩy ra, Lưu Vân Ba hai mắt nhắm nghiền, đứng thẳng tắp trong cái quan tài dựng, dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt gã trắng ớn như ma quỷ, trông thực sự kinh dị.

Chẳng trách ngày nào gã chủ quán đồ tang cũng khom lưng cúi lạy, hóa ra bên trong này có cất giấu một đại ác ma!

Nhìn chằm chằm Lưu Vân Ba, đôi chân không tự chủ mà liên tục lùi về phía sau, đột ngột, Lưu Vân Ba chậm rãi mở mắt, lạnh lùng lườm tôi. Cái lườm này làm toàn thân nổi da gà, nhanh chân vội bỏ chạy.

“Cậu không hỏi xem vì sao ta lại xuất hiện ở đây à?”

Hắn mở mồm, vừa nói vừa nhích cái thân hình búp lùn đi ra khỏi quan tài. Tôi vừa lùi vừa đáp: “Đừng cho là tôi không biết gì. Mười năm trước hỏa hoạn tại 2386 đường Hoài Viễn, người chết cháy là ông chứ không phải Lưu Khánh Chúc!”

Nghe tôi nói, Lưu Vân Ba cười lạnh. Trong không gian âm u, nghe tiếng cười của hắn càng làm tôi lạnh toát người.

“Ta biết cậu và lão già kia liên thủ, nhưng vái chính là cậu hiểu về lão sao?”

Câu này của Lưu Vân Ba đánh trúng tim đen tôi, tôi biết lão Lưu là người không tồi, bản thân tin tưởng lão, nhưng thực tế mà nói, đúng là tôi không hiểu biết về lão lắm, về thân thể cũng như về quá khứ, tôi hoàn toàn chẳng biết gì cả.

“Việc tôi không hiểu biết về lão không quan trọng, nhưng tôi biết về ông. Trước kia ông tên là Quan Quân, sau này mới đổi thành Lưu Vân Ba, giờ xem ra những cái quan tài giấy xuất

hiện liên tiếp trong thôn, là do chính ông chôn từ 10 năm trước?”

Lưu Vân Ba không nhanh không chậm, đi tới cửa phòng, khoanh tay quay lưng lại với tôi: “Chính xác, những cái quan tài giấy bồi táng đều do ta chôn, đám thôn dân này thực sự đáng chết!”

Gã ngưng một chút, rồi nói tiếp: “Mười tuổi ta theo mẹ đến thôn này, đám trong thôn bài xích người ngoài, chúng ta hết lần này lần khác phải nhẫn nhịn. Hai mẹ con từ nơi khác đến không mảnh đất cắm dùi, mẹ ta thức khuya dậy sớm suốt hai tháng trời rỗng rã mới khai hoang được mảnh đất nhỏ. Kết quả thì sao, chưa được mấy ngày, con mụ nhà họ Lý đã ngang nhiên chiếm đoạt. Cậu nói xem, mụ có đáng chết không?”

Trong lúc kể chuyện xưa, ngữ khí Lưu Vân Ba bình thản, không hề nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng tròn giọng nói lại mang theo sát khí rợn người. Cô nhi quả phụ bị bắt nạt, việc này bất kể ai chứng kiến cũng rất khó chịu.

“Việc Lý thẩm làm sai, ông báo thù coi như qua rồi, vậy nhưng mấy ngày nay, liên tiếp quan tài giấy được gửi đi các nhà trong thôn, không đến mức tất cả thôn đều bắt nạt hai mẹ con ông chứ?”

Lưu Vân Ba ngửa đầu, vẫn với ngữ khí bình thản, nói: “Đến mức! Từ nhỏ cơ thể ta không được khỏe mạnh, mẹ ta dựa vào các bài thuốc cổ truyền, làm không thiếu việc gì để chạy chữa. Sau này lại có một lão tiên sinh dạy bản lĩnh cho ta, tuy bản lĩnh này có hơi tà đạo, nhưng ta chưa từng làm tổn hại ai. Ấy vậy mà đám thôn dân ngu ngốc cứ khẳng định là ta luyện tà thuật hại người, năm lần bảy lượt đến nhà ta gây sức ép, cuối cùng bức chết mẹ ta!”

Từ nhỏ tôi đã sống xa nhà, tình cảm với mẹ rất sâu đậm, không khỏi có chút động lòng, đồng cảm với Lưu Vân Ba đang đứng trước mặt. Mẹ là người không thể thay thế, mối thù giết cha mẹ, đúng là không thể đội trời chung.

Lưu Vân Ba xoay người nhìn tôi: “Nói xa xôi một chút, hiện giờ cậu rất tin tưởng lão già Lưu Khánh Chúc, nhưng cậu căn bản chẳng biết gì về lão ta. Thử suy nghĩ mà xem, trước đây tôi giúp cậu là vì quan hệ với bác Lục, còn lão ta vì cái gì mà không mang nguy hiểm giúp cậu? Còn nữa, trở về cứ hỏi lão

xem, có phải hỏa hoạn 10 năm trước ở 2386 Hoài Viễn là di chính lão đốt không!”

“Cái gì???”

Lưu Vân Ba nói ra câu này, trong lòng tôi không khỏi chấn động. Hỏa hoạn năm đó là lão Lưu gây ra?

Nói tới đó thì Lưu Vân Ba đưa cho tôi một hình nhân bằng giấy màu vàng: “Tiểu tử, nể mặt bác Lục, ta lại giúp cậu lần nữa. Hình nhân này có thể cứu cậu một mạng, cất nó theo bên người, đừng để lão già phát hiện!”

Nghe Lưu Vân Ba nói xong, đầu óc tôi quay cuồng, lại là bác Lục? Trước khi tới Đường Oa Tử, tôi vẫn luôn lo lắng, nếu để bác Lục và lão Lưu giáp mặt nhau trong thôn sẽ rất phiền toái, nhưng chính là hiện giờ đã mấy ngày, vẫn chưa thấy bác Lục lộ diện. Bác Lục này rốt cuộc là người như thế nào?

Run run rẩy rẩy đi ra khỏi cửa hàng đồ tang, suy nghĩ về lời Lưu Vân Ba nói, nhận ra cũng không phải là không có cơ sở.

Tại sao Lưu Khánh Chúc phải giúp mình?

Đúng vậy, lão Lưu là do lão Đường giới thiệu, nhưng lão Đường lại là hồn ma của 10 năm trước! Cứ cho rằng lão Lưu và lão Đường không giống nhau, nhưng lão mạo hiểm như vậy, không hỏi nguyên do mà luôn giúp tôi, mục đích của lão là gì?

Chỉ vì lòng tốt thôi ư? Chuyện này rất khó nói.

Trước giờ chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, chỉ đơn thuần cho rằng lão Lưu ngoài lạnh trong nóng, bởi trên thế giới này, nào có ai đối tốt với mình mà không cần báo đáp, ngoài cha mẹ ra?

Còn nữa, mỗi lửa gây hỏa hoạn 10 năm trước, thật là do ông ta đốt? Lão Lưu có còn đáng tin hay không?

Quay về nhà trưởng thôn, lão Lưu đang ngáy khò khò, tôi nắm chặt hình nhân giấy mà Lưu Vân Ba đưa, không biết phải làm thế nào mới phải...

Trời sáng, lão Lưu nhìn chằm chằm hai quầng mắt thâm xì của tôi, lạnh giọng: “Tối qua người đi tìm người giao quan tài à? Có phát hiện ra ai không?”

Tôi gật đầu: “Thấy, chính là mục béo họ Quan ở trước nhà Lý thăm, ngoài mặt mục ta hận Quan Quân nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên thực tế là người một nhà!”

Lão Lưu cũng chẳng hề kinh ngạc, chống gậy đi lại vài bước.

“Lão Lưu, tôi muốn hỏi ông một chuyện, năm xưa vụ hỏa hoạn ở 2386 đường Hoài Viễn, tại sao lại phát sinh?”

Nói ra câu này, rõ ràng tôi để ý thấy nét mặt lão Lưu khẽ thay đổi: “À, do bảo vệ sơ ý ném tàn thuốc.”

Lão trả lời xong, hỏi ngược lại tôi: “Sao đột nhiên người lại nhắc đến chuyện này?”

“Không có gì, chỉ tò mò thôi!”

Vừa dứt lời thì trưởng thôn đi vào, nói với lão Lưu, trong thôn lại phát hiện mấy cái quan tài giấy, hai người liền vội vội vàng vàng ra cửa.

Tôi nhìn theo bóng lưng họ thở dài, vừa rồi lão Lưu nói dối!

Đã đi chung với lão Lưu khá lâu, tương đối hiểu con người lão, trước giờ lão đều giữ bộ mặt lạnh như băng, lúc nào cũng bình tĩnh, trừ khi gặp chuyện gì đủ để chấn động tinh thần.

Vừa rồi lúc tôi nhắc đến vụ hỏa hoạn, lão đặc biệt mất tự nhiên, hiển nhiên là đã nói dối. Quả là lão Lưu có giấu bí mật!

Hiện giờ người chôn quan tài giấy, người đào và người giao đều đã tìm được, trưởng thôn cho người lục soát nhà mục béo, tìm ra số lượng quan tài giấy lớn, cũng coi như xử lý tận gốc việc khiến thôn dân hoang mang.

Không đợi tôi mở miệng, lão Lưu đã chủ động thu xếp quay về thành phố.

“Chuyện ở đây xong xuôi rồi, cũng nên về thôi. Người nhớ kỹ, khi về thì đem cuốn sách kia lại chỗ ta!”

Sách?

Vừa nghe thì tôi sửng sốt, sau đó mới nhớ đến cuốn sách mình lấy trộm trong văn phòng tầng 2, cuốn sách mà lão Vũ lấy ra ở động quỉ Hồ Yêu Sơn.

Sao bỗng nhiên Lưu Khánh Chúc lại muốn có nó? Còn nhớ Bạch Phàm đọc tên cuốn sách là Đạo Mộng Kỳ Thuật, mà lão Lưu lại nói đó là cuốn sách xem âm dương trạch. Chợt nhớ lúc

đi động quỹ, lão Lưu nói là muốn đi tìm sách, tôi hỏi: “Lão Lưu, tôi nhớ lúc đến động quỹ, ông bảo muốn tìm quyển hạ của cuốn sách này, sau đó thì tôi ngắt xiu, ông có tìm được chưa?”

Lão Lưu nói: “Không tìm được, Lưu Vân Ba đến trước một bước, đã mang nó đi rồi!”

“Nếu đó chỉ là một cuốn sách xem âm dương trạch, ông cần nó làm gì?”

Lão Lưu không trả lời thẳng vấn đề, chỉ lạnh nhạt nói: “Cái này có nói người cũng không hiểu đâu. Thu dọn đồ đạc đi, lát nữa chúng ta quay về luôn.”

Nhìn bộ dạng thì lão không muốn giải thích nhiều, chuyện này càng khiến tôi phân vân.

Lão giúp mình, mục đích chính là cuốn sách?

Nghe nói chúng tôi sắp về thành phố, trưởng thôn tiến đến tận đường cái, luôn miệng cảm tạ mấy ngày nay Lưu Khánh Chúc đã giúp người trong thôn. Thế mà hoàn toàn không nhắc gì đến tôi, tôi thức khuya dậy sớm, mạo hiểm thăm dò, tất cả thông tin đều do tôi cung cấp, chỉ vì trưởng thôn không nhìn thấy nên một chút công lao cũng chẳng có.

Quả thật xã hội là như vậy, việc gì cũng nói bảy, làm ba mới là anh hùng, còn dạng nói ba làm bảy như tôi chỉ là thằng ngốc. Đứng chờ xe, tôi hỏi Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, ông không thèm quan tâm về gã bán quan tài và cỗ quan tài màu đen ư?”

Lão hừ lạnh: “Tên bán quán tài năng lực thấp kém, chẳng gây được chuyện gì. Còn về cỗ quan tài đen...”

Nói đến đây, mặt lão hiện vẻ tươi cười hiếm thấy: “Nhất định bên trong nó là Lưu Vân Ba.”

Tôi sửng sốt, Lưu Vân Ba ở trong quan tài, mình tận mắt nhìn thấy, nhưng lão Lưu cả ngày bận tối mắt trong thôn, sao lão lại biết?

“Vì sao ta lại đoán chắc như vậy...” lão Lưu liếc tôi một cái, lời hình nhân mà mấy hôm trước tôi lấy trộm trong nhà gã bán quan tài ra: “Người giấy dán quan là một loại thuật nguyên

rũa cổ xưa, gã bán quan tài căn bản không có kiến thức về nó. Đây chính là thủ đoạn mà tên Lưu Vân Ba kia am hiểu.”

Nói xong, gương mặt lạnh lùng của lão có chút đặc ý, tiếp tục: “Theo ta dự liệu, gã bán quan tài là làm việc thay, gần đây nhất, bởi vì quan tài giấy giết khá nhiều người, nếu quan tài đen động đậy, thì hoàn hảo, là trận thức ‘ người tàng quan - quỷ vào cửa’, gã Lưu Vân Ba đang dùng âm khí để luyện công!”

Nghe lão Lưu nói, tôi không khỏi lạnh người. Người tàng quan, quỷ vào cửa, thật đáng sợ.

“Chúng ta cứ như vậy bỏ đi, Lưu Vân Ba ra ngoài lại tiếp tục hại người thì sao?”

Con mắt bằng lục bảo của lão Lưu khẽ trợn to, từ tốn nói: “Ta đã sớm dặn dò trưởng thôn phải làm gì. Đêm nay chính là giờ chết của lão âm dương quái khí đó!”

Nhắc đến việc giết chết Lưu Vân Ba, đột nhiên tôi để ý thấy, nét mặt lão Lưu có chút méo mó, điều mà trước nay chưa từng xảy ra bao giờ.

Hiện giờ, lão có còn là người mà tôi vô cùng tin tưởng, lão Lưu mặt lạnh nhưng thiện tâm không?

CHƯƠNG 38: QUÁN ĂN NỬA ĐÊM

Đã đi mấy hôm, giờ quay lại công ty, ngoài chiếc xe bus số 13 kia ra thì tất cả đều khiến tôi cảm thấy thân thiết. Tiểu Lục thì khỏi phải bàn, tôi đi lâu như vậy, đêm nào cũng chịu khó chạy xe, trông thấy tôi về còn tay bắt mặt mừng.

Lão Vũ đương nhiên không được tốt như vậy, vừa về đã bị lão gọi vào văn phòng, chỉ mặt mắng nửa tiếng đồng hồ. Nhưng mắng rất lâu, lão Vũ cũng chẳng đề cập đến vấn đề cho thôi việc, tôi biết, hẳn chẳng phải là luyến tiếc gì tôi, mà chỉ là vì không có cách nào khác.

Hẳn chính là tài xế từng lái chuyến xe 13, việc nặng nhẹ trong đó, hẳn là người biết rõ hơn ai hết.

“Ăn mặc thế này mà đi làm phù rể, người ta dám chụp ảnh không?”

Tôi cúi đầu nhìn lại quần áo lấm lem trên người, bụi bặm dưới nông thôn quả rất nhiều, lại còn đêm nào cũng nhảy tường, đi lại, khá mà tránh được bộ dạng này. Lão Vũ giáo huấn tôi nửa tiếng, mà vẫn muốn mắng tiếp.

Vốn dĩ tôi định nghỉ ngơi một chút, tối sẽ tìm cơ hội mời hẳn đi ăn, rồi lật bài ngửa. Nhưng giờ bị hẳn mắng xa xả, thật sự không chịu nổi, tôi nói: “Lão Vũ, chắc mắng đủ rồi đấy, mấy ngày nay tôi cũng chẳng đúng nghĩa là nghỉ phép, anh thấy đấy, tôi cũng rất thảm!”

“Đó là tự cậu chuốc lấy, tôi làm gì cậu à?”

Tôi cười lạnh: “Không phải là anh làm, nhưng là vì anh mà tôi phải đi!”

Ý câu nói này của tôi là oán trách việc hẳn giao cho tôi lái chuyến xe số 13, lão Vũ đương nhiên nghe hiểu, nhất thời nghẹn lời nhìn tôi đăm đăm.

“Lão Vũ, mấy huynh đệ năm xưa xuống động quỷ, giờ các anh còn liên lạc với nhau chứ?”

Vừa dứt lời, lão Vụ trợn tròn hai mắt: “Cậu có ý gì?”

“Người khác thì tôi không biết, chứ Quan Quân thì hiện giờ sống khá tốt!”

Hai chữ Quan Quân vừa thốt ra khỏi miệng, lão Vũ lập tức ngây người, một lúc lâu sau thì xụi lơ ngồi phịch xuống ghế.

“Sao cậu lại biết Quan Quân?”

Thấy đã làm lão Vũ sững sờ, mục đích đạt được, tôi không nhiều lời nữa: “Tôi còn biết nhiều hơn cơ. Hôm nào lão đệ mua ít đồ nhắm, hai anh em ra từ từ nói chuyện nhé!”

Nói xong, chẳng thèm chờ hẳn phản ứng, tôi xoay người đi ra khỏi cửa. Đây chính là cơ hội ngã bài với lão Vũ, dùng bí mật của Lưu Vân Ba để đổi lấy cách thoát khỏi chuyến xe 13 nửa đêm này.

Tối đến, thấy tôi phong trần mệt mỏi trở về, tiểu Lục còn định giành lái, nhưng tôi nhất quyết không đồng ý. Cậu ta đã lái liên tục mấy ngày nay, lần này về tôi định sẽ để cậu ấy nghỉ ngơi một chút.

Ở Đường Oa Tử gần tuần lễ, đã quen không ít thôn dân, hầu hết khách đi xe hôm nay tôi đều quen mắt, có vài người còn nhận ra, chào hỏi tôi. Đi đến xưởng giấy quay lại tương đối suôn sẻ, hơn 12h đêm, tôi đánh xe về công ty. Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, cảm thấy thoải mái tinh thần, chợt bụng đói cồn cào, muốn đi ăn khuya.

Phố Trường Tân không phải nơi xa hoa đông đúc gì, cho nên giờ này chẳng còn hàng quán nào mở cửa. Tôi bắt taxi, nói tài xế gần đây có chỗ nào ăn đêm, anh ta suy nghĩ rồi chở tôi đến phố ăn uống đường Nam Kinh.

Phố ăn uống Nam Kinh cách trạm chúng tôi khoảng 40 phút lái xe, dọc đường đi, nhìn bên ngoài cửa kính vắng tanh, đã chẳng còn bóng người nào. Xe đi tới cửa đông, tôi phát hiện hình như trong hẻm có quán ăn sáng đèn, vội bảo tài xế dừng lại, lúc tài xế đạp phanh thì xe đã đi quá con hẻm kia.

“Bác tài, dừng đây đi, tôi thấy đầu hẻm phía sau có quán ăn!”

Tài xế cúi đầu tìm tiền lẻ, nói: “Gần chỗ này có quán ăn à? Ngày nào tôi cũng chạy đêm, sao không thấy nhỉ?”

“Quán ăn ở tít đầu hẻm bên kia, chắc thường ngày anh không để ý.”

Tài xế đưa tiền lẻ cho tôi, nét mặt vẫn là dấu chấm hỏi, nói chưa từng nhìn thấy. Tôi xuống xe, đi ngược lại 50m, rồi rẽ vào

con hẻm. Hẻm nhỏ này nằm giữa hai khu chung cư, hàng quán hai bên đều kéo kín cổng sắt. Chỉ duy nhất một quán ăn đầu hẻm bên kia, đèn vẫn sáng lập lòe: “Quán mì cửa Đông”

Quán ăn này mặt tiền không rộng, bờ tường cũng cũ kỹ, hẳn là mở ra để kiếm sống nhờ hai chung cư bên cạnh. Đẩy cửa đi vào, hai mắt tôi sáng lên, phong cách bên trong rất cổ kính, trần nhà treo một cái quạt lớn, xung quanh cũng bày biện ít đồ cổ.

Tìm một vị trí ngồi xuống, ông chủ tầm 50 tuổi từ bếp đi ra, tay áo xắn lên đến cùi chỏ. Đại thúc cười cười cầm thực đơn đi về phía tôi. Nãy giờ vẫn tò mò về phong cách quán ăn, tôi hỏi: “Đại thúc, quán mình thiết kế theo phong cách hoài cổ à?”

Chủ quán nghe thế thì không nói gì, chỉ nhìn tôi mỉm cười.

“Thật đúng là hết ý, bài trí nhìn rất thật, y như phong cách nhà cửa hồi tôi còn nhỏ. Ngài bố trí cửa hàng nhỏ như vậy chắc tốn nhiều công sức lắm.”

Đại thúc gật đầu, khẽ nói: “Chắc rồi chắc rồi!”

Sau đó đưa tờ thực đơn cho tôi.

Nhận tờ thực đơn, tôi không khỏi ngạc nhiên: “Chà, nhìn chữ in ấn đều là phong cách của thập niên 80, hơn nữa loại giấy này ngày nay cũng rất hiếm thấy.”

Đại thúc rất nhẫn nại, gật đầu cười cười hỏi: “Cậu nhìn xem, muốn ăn món gì?”

Nhìn qua thực đơn, tôi gọi một tô mì. Tuy chỉ một tô mì nhưng chủ quán vẫn cẩn thận dùng giấy ghi lại, sau đó xoay người đi vào bếp. Cửa hàng hẹp, chỉ bày sáu cái bàn nhỏ, trên mỗi bàn là một phích nước nóng và một ấm trà lớn.

Phích nước nóng được bóc sắt, kiểu dáng y hệt loại trong nhà tôi dùng khi còn nhỏ. Ấm trà cũng là loại vôi sắt, bên ngoài sơn vàng, còn nhớ hồi nhỏ hàng xóm tôi đều dùng loại này.

Nhìn đồ đạc mà hoài niệm, không khỏi khiến tôi cảm thấy vui, thật không ngờ một ngõ nhỏ ít ai để ý lại có một quán ăn theo phong cách hoài cổ như này. Rót trà ra bát, tôi vừa uống vừa chờ mì.

Chẳng bao lâu, ông chủ đã bưng mì lên, bụng thật sự đã đói xồn cào, tôi liền ăn lấy ăn để. Chớp mắt đã ăn xong tô mì to đùng, nước mì thơm phức, sợi mì trơn bóng, tôi giơ ngón tay cái lên khen: “Chà đại thúc, tay nghề ông rất được!”

Đại thúc nhìn tôi ăn cũng vui, ngồi ở ghế đối diện, hỏi chuyện: “Cậu làm nghề gì.”

Vừa nhai vừa hàm hồ đáp: “Tài xế xe bus ở trạm giao thông công cộng Trường Tân!”

“À, lái xe bus, trễ thế này rồi sao mới ăn?”

Húp ngụm nước mì, tôi cười: “Tôi lái chuyến nửa đêm đi xưởng giấy, vừa mới về đến trạm, đói quá nên tìm chỗ ăn.”

Đại thúc nghe thấy tôi nói mình lái chuyến nửa đêm thì hình như hơi sững sốt.

“Đại thúc, hai bên đều là chung cư cũ, người ở chắc toàn người già, ông mở cửa hàng suốt đêm, có khách không?”

Chủ quán gật đầu: “Ừ, buôn bán cũng không tệ, đều là những người có tuổi xung quanh chiếu cố, trước khi cậu vào vừa có mấy khách đi ra.”

“Vừa mới ra? Hẻm nhỏ như vậy, sao tôi không thấy ai nhỉ?”

Chủ quán nhìn tôi ngấu nghiến hết bát mì, cười: “Ăn chưa no à? Tôi làm cho cậu tô nữa.”

“Được, nói thật, cửa hàng ông không chỉ phong cách trang trí hoài cổ, mà hương vị sợi mì cũng rất giống!”

Chủ quán đứng dậy đi vào bếp, lát sau lại bưng một tô mì ra. Cũng chỉ vài phút, tôi đánh sạch tô thứ hai, lau miệng nhìn đồng hồ, đã là 2h sáng. Tôi đứng dậy bảo ông chủ tính tiền, đại thúc cười nói: “Tổng cộng hai tệ!”

Tôi cầm ví, đang định lấy tiền ra chọt ngay người: “Hai tệ?”

Đại thúc không nói gì, chỉ gật gật đầu.

“Đại thúc, riêng với trang trí và tay nghề của ông, lấy 20 tệ cũng không quá đáng, đừng đùa nữa, rốt cuộc hết bao nhiêu?”

“Hai tệ!”

Chủ quán không có vẻ gì là nói đùa, nhìn tôi lặp lại một lần. Tôi sững sốt một lúc, lòng nghĩ chắc ông ấy thấy mình là khách

mới, nên khuyến mãi chẳng? Bèn cười cười móc ra 15 tệ bỏ lên bàn, nói: “Cảm ơn đại thúc, hảo ý của ngài tôi nhận, giờ là quá nửa đêm rồi, ngài cũng vất vả, không cần khuyến mãi đâu.”

Nói xong, sợ chủ quán thối tiền, tôi vội xoay người đi ra cửa. Ăn no thì mắt riu lại, thức suốt cả đêm cuối cùng cũng bắt đầu thấy mệt mỏi. Tôi đứng ven đường mãi mới gọi được một xe taxi, thấy tôi có vẻ no ợ ra, tài xế buột miệng hỏi: “Huynh đệ, cậu ăn gì ở nhà mà bụng căng thế?”

Dựa vào ghế sau, tôi ngáp: “Không có gì, ăn tô mì ở quán thôi.”

Tài xế chột liếc tôi một cái: “Gần đây có quán ăn nào đâu? Mới mở à, ngày nào tôi cũng chạy ca đêm, quán chỗ nào thế, lúc đói cũng ghé qua lót dạ.”

Tôi nhẹ giọng đáp: “Ở ngay hẻm ban nãy tôi đón xe đấy.”

Tài xế cười: “Huynh đệ, anh định kể chuyênh ma ban đêm để thử lòng dũng cảm của tôi à? Nhà chị gái tôi ở chung cư kia, cái hẻm này tôi đi suốt, có quán mì nào đâu?”

Định tả vị trí cụ thể cho anh ta, nhưng nhìn không được lại ợ một cái. “Phụt”, một sợi mì phun ra dính vào tay áo, tôi lười nhác nhặt nó ra, ném khỏi cửa xe, đột nhiên giật mình sợ hãi.

Đây không phải sợi mì, trong tay tôi là một con giòi trắng ớn!!!

CHƯƠNG 39: TIÊN SINH HỌ HÀ

Trông thấy con giò, suýt nữa thì tôi sợ hãi đẩy cửa xe nhảy xuống. Thấy tôi kêu thất thanh, tài xế vội tắt xe vào lề, hỏi lý do.

Tôi vội vàng hát con giò ra ngoài, tài xế trông thấy cũng cau mày: “Huynh đệ, anh phát hiện nó trong xe tôi à?”

Tôi không đáp lời, chạy lao đến vệ đường, cho tay vào móc họng. Móc vài phút, nôn cả mật xanh mật vàng ra, nhưng không thấy sợi mì nào.

Tà môn!!!

Tài xế chẳng hiểu ra làm sao, đứng cạnh nói: “Huynh đệ, anh sao thế, chỉ là một con giò thôi mà, làm gì đến nỗi ghê tởm như vậy, cũng có phải anh ăn nó đâu.”

Nghe anh ta nói thế, tôi càng lợm giọng hơn.

Quay về đến ký túc, tiếng tiểu Lục ngáy vang phòng, tôi vô lực nằm ườn xuống giường, đầu cứ suy nghĩ về con giò và tô mì.

“Nó được phun từ miệng mình ra thật sao?”

Lăn lộn ở Đường Oa Tử, có lẽ nó chỉ là sâu dính trên người thôi....

Sáng dậy, tôi còn chưa xuống giường, lão Vũ đã vội vội vàng vàng đến ký túc tìm. Hôm qua có nhắc đến Quan Quân, có vẻ hẳn đã thật sự không thể ngồi yên.

Tôi rửa mặt đánh răng, dọn dẹp xong đã là gần trưa, ra ngoài tìm quán nước nào vắng vẻ, cùng lão Vũ ngồi xuống. Lão Vũ chắc chỉ hận không thể trực tiếp mổ bụng tôi ra mà xem bí mật, liền nói: “Cậu mau nói cho tôi, làm sao cậu biết Quan Quân, hiện giờ hẳn ở đâu?”

Nhấp ngụm nước trà, tôi chậm rãi nói: “Vũ ca, Quan Quân ở cách chúng ta không xa, hơn nữa gần đây còn gâ chuyện với anh đấy.”

Lão Vũ cau mày: “Đừng vòng vo nữa, cậu nói thẳng đi, hẳn ở đâu.”

“Anh còn nhớ người gửi cái đồng hồ giết người không?”

Lão Vũ gật đầu: “Cái này tôi nhớ rõ, chẳng phải cậu nói là do một người họ Lưu gửi sao?”

“Đúng vậy, Lưu Vân Ba, hẳn chính là Quan Quân thay tên đổi họ!”

Hai lông mày lão Vũ cau chặt lại, lục lọi trong đầu gì đó, tựa vào sau ghế: “Chẳng trách, tôi cứ thắc mắc mãi mình chẳng quen biết gì Lưu Vân Ba này, vô duyên vô cớ sao lại gửi cái đồng hồ ma ám đến. Hóa ra hẳn chính là Quan Quân!”

Thấy lão Vũ bắt đầu cắn câu, tôi nói: “Bí mật của anh quá nhiều, Quan Quân, lại còn cả lão Đường, mấy người hóa ra là chiến hữu, thế mà cho tổ giờ chưa từng nghe anh đề cập đến!”

Lão Vũ nghe vậy thì sửng sốt: “Tôi nhớ ra rồi, lúc xử lý cái đồng hồ, tiểu tử cậu có nói, cậu cũng đi Hồ Yêu Sơn, lại còn xuống động quý. Chẳng trách lại biết nhiều như vậy, hiện giờ Quan Quân đang ở đâu?”

Cầm ấm trà rót nước cho lão Vũ, tôi chậm rãi nói: “Vũ ca, tôi nói đã nhiều, cũng đến lượt anh rồi. Làm cách nào thoát khỏi chuyến xe số 13, còn phải nhờ anh chỉ giáo!”

Trông bộ dạng đã có dự liệu trước của tôi, lão Vũ nhăn mặt nhìn chằm chằm hồi lâu: “Lão đệ, khoảng thời gian vừa rồi cậu quả không uống công. Được, chúng ta trao đổi bí mật với nhau, tôi nói về chuyện chiếc xe, cậu nói cho tôi về Quan Quân!”

Hai mắt tôi sáng lên, sáng khoái đáp ứng. Hiện Lưu Vân Ba sống hay chết ở Đường Oa Tử chẳng đáng bận tâm, điều quan trọng với tính mạng của tôi lúc này là làm cách nào lão Vũ sống sót.

“Đầu tiên, tôi phải xin lỗi cậu một câu, chuyến xe số 13 cậu đang lái, tôi cũng từng lái!”

Quả nhiên Vương Đại Trung nói đúng, lão Vũ chính là tài xế thứ tư lái chuyến xe này. Làm bộ kinh ngạc, tôi chất vấn: “Vũ ca, tài diễn xuất của anh thật không tồi, tôi chẳng thể phát hiện ra cái gì. Rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

Lão Vũ thở dài: “Cậu cho rằng lão ca muốn thế à? Mười năm trước ba tài xế tử nạn ở đập chứa nước, toàn bộ tài xế trong trạm đều gửi đơn lên thành phố xin hủy chuyển. Kết quả đám chuyên gia bên trên nghiên cứu mặt đường, kết luận rằng chỉ là sự cố ngoài ý muốn, cuối cùng lắp thêm ít đèn đường rồi chẳng đoái hoài tới nữa.”

Thấy lão Vũ nói có vẻ không giống bịa chuyện, tôi hỏi tiếp: “Rồi sao nữa?”

“Sau khi chuyên gia đi, xe vẫn phải tiếp tục chạy, ban đầu bố trí một cậu tên là Vương Đại Trung, cậu ta hướng nội, thật thà, trong nhà hoàn cảnh khó khăn, tôi nghĩ đi nghĩ lại bèn xung phong nhận lái thay cậu ta!”

Nói tới đây, lão Vũ uống cạn chén trà: “Chuyến xe này âm tà thế nào, đồng nghiệp trên dưới đều biết, từ lúc nhận lái, tôi đã chuẩn bị hết những khả năng có thể xảy ra.”

Chuyên lão Vũ kể giống hệt với lời Vương Đại Trung nói, xem ra lão không nói dối, tôi sốt ruột hỏi: “Vũ ca, vậy anh mau bày tôi cách, rốt cuộc là anh thế nào mà bình an vô sự?”

Lão Vũ gật đầu, chậm rãi nói: “Tôi lái được mấy tháng, có lần xe nổ lốp, suýt nữa thì đã chết. May mà một vị tiên sinh hành khách đã cứu mạng!”

“Tiên sinh? Tiên sinh biết trừ tà?”

Lão Vũ gật đầu: “Lúc đó chiếc xe cũng lao vù vù về phía hồ nước, tôi tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, không ngờ tiên sinh này xông tới, cắt ngón tay nhỏ máu vào vô lăng, quái đản là cái xe lại dừng!”

Sau khi xuống xe, tôi cầu xin lão tiên sinh cứu mình, ông ấy dặn tôi, cứ 14 âm lịch thì đến đập nước hóa vàng mã, như vậy sẽ không sao, nhưng 10 năm sau thì cần có người khác thay thế lái xe!”

Tôi nghe xong bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên, chuyến xe 13 lúc nửa đêm này, chẳng phải do thành phố phê duyệt, mà là anh chủ động xin mở lại?”

Lão Vũ áy náy cúi đầu gật gật.

Tôi hít sâu một hơi, không khỏi ảm ức, lão Vũ năm xưa trượng nghĩa cứu giúp Vương Đại Trung, giờ thì lại tham sống sợ chết

mà tìm tôi thế mạng!

Việc đã đến nước này, tuy rất căm phẫn nhưng không thể bộc phát, tôi vội vàng hỏi: “Vậy tiên sinh cứu anh năm đó, giờ ở đâu?”

Lão Vũ lắc đầu: “Ông ấy chưa từng để lại bất kỳ phương thức liên lạc nào, chỉ nói là mình họ Hà!”

“Chỉ nói là họ Hà, không có gì thêm?”

Lão Vũ bất đắc dĩ gật đầu: “Không gì thêm. Năm ngoái tôi có nhờ bạn bên cục cảnh sát tìm hiểu, trong thành phố có đến mấy chục vạn người họ Hà, chẳng cách nào tìm ra!”

Vốn tưởng chỉ cần lão Vũ chịu nói thì mạng tôi và tiểu Lục sẽ được cứu, nào ngờ lão lại mang trái banh đá sang cho một tiên sinh họ Hà.

Lòng tôi không khỏi chửi thề.

Xe vẫn phải lái, người vẫn phải tìm!

Lão Vũ có vẻ xấu hổ, há miệng định hỏi chỗ ở của Lưu Vân Ba nhưng ngập ngừng không nên lời. Tôi đứng dậy, lạnh lùng vút lại một câu: “Quan Quân đổi tên thành Lưu Vân Ba, hiện giờ đang ở thôn Đường Oa Tử, ngày thường lão ngụ ở tầng 3, tòa nhà 2386 đường Hoài Viễn!”

Không thấy lão Vũ phản ứng gì, tôi xoay người đi ra cửa. Trên đường đi, tôi ầm ức ngửa mặt lên trời mà hét to một tiếng.

Rốt cuộc cái chuyến xe ma quái chết tiệt này còn ám mình đến bao giờ!!!

.....

Tối đó, tiểu Lục ra xe, tôi nằm ở phòng mà chẳng ngủ nổi, mãi tới 1h sáng, cậu ta quay về vẫn thấy tôi thao láo nhìn trần nhà đăm đăm. Trông bộ dạng than ngắn thở dài của tôi, tiểu Lục bèn rủ ra ngoài uống rượu. Tôi không ngăn cản được, cậu ra cứ nhất quyết bắt taxi đi phố ăn uống Nam Kinh.

Đọc đường đi, tôi cũng uể oải ỉu xìu, còn chưa đến đường Nam Kinh, tiểu Lục đã bảo tài xế dừng xe. Bước xuống, vừa nhìn thấu bên ngoài khiến tôi sợ phát run, đây chẳng phải con hẻm tối qua mình ăn mì sao?

Tiểu Lục cao hứng chỉ vào hẻm: “Huynh đệ, toa thấy trong này có quán ăn, hai ta vào đó kiếm chú gì bỏ bụng!”

Tôi nhú mày nhìn cậu ta: “Cậu trông thấy quán ăn trong hẻm?”

Tiểu Lục không nhịn được phì một tiếng: “Anh có ý gì? Lần trước trong bệnh viện thì hỏi tôi có trông thấy ông cụ không, giờ lại hỏi tôi có thấy quán ăn không. Tôi đâu có bị mù bẩm sinh?”

Chưa kịp trả lời thì đã bị tiểu Lục kéo vào hẻm. Nỗi ám ảnh con giòi lần trước còn chưa nguôi ngoai, lần này lại nửa đêm đến quán mì này khiến tôi run sợ.

Vừa vào, cũng giống tôi, tiểu Lục bất ngờ trước khung cảnh trang trí, sau đó ngây thơ kéo tôi ngồi, gọi hai phần rau xào, hai chai bia, và hai tpo mì.

Trông thấy ông chủ, tôi không biết nói gì về đại thúc trung niên này, ông ta lại chủ động chào: “Anh bạn trẻ, hôm nay còn dẫn thêm khách hộ tôi à. Được, bữa này tôi cho cậu ăn no hết tiền thì thôi!”

Tôi dở khóc dở cười, hết tiền? Mấy tẹ một tô mì, tôi ăn kiểu gì cho hết tiền được?

Đại thúc dùng bút chì ghi lại món, sau đó xoay người đi vào bếp. Tôi vội ghé sát lại nói nhỏ với tiểu Lục: “Tiểu Lục, quán ăn này có chút vấn đề, ta mau đi thôi, đến phố ẩm thực Nam Kinh ăn uống.”

Tiểu Lục đẩy tôi ra, không kiên nhẫn nói: “Huynh đệ à, đủ rồi đấy. Anh không cảm thấy có vấn đề nhất chính là anh sao?”

Chẳng vào lâu, chủ quán đã mang hai phần rau xào, hai tô mì và hai chai bia lên. Tiểu Lục vục mặt vào ăn y như tôi hôm qua, loáng cái đã hết một tô. Cậu ta giơ ngón tay cái lên: “Ông chủ, sợi mì ông làm rất tuyệt, trơn bóng thơm ngon!”

Tôi thật sự cảm thấy hoảng, không dám đụng đũa, chỉ làm một ngụm bia.

Phì ì ì!!! Bia còn chưa xuống bụng, tôi đã phun ra. Mùi vị gì vậy?

Cầm chai bia lên nhìn, đây bia Hoa Đan năm 89, xưởng bia này đã đóng cửa bao năm nay, sao còn ngoài thị trường? Tôi càng

ngày càng hoảng hốt, tiểu Lục thì càng ngày ăn càng hăng. Căn lúc ông chủ không chú ý, tôi cúi đầu nói: “Tiểu Lục, nếu cậu xem tôi là huynh đệ thì nghe tôi. Cậu ngậm một sợi mì trong miệng đừng nuốt, chờ lát nữa ra ngoài thì nhổ ra xem.”

Tiểu Lục ợ hơi một tiếng, gật gật đầu.

Ngồi trơ mắt nhìn tiểu Lục ăn mấy đĩa đồ ăn, uống hai chai bia, húp hết hai bát mì. Cũng giống như hôm qua, lúc tính tiền, ông chủ chỉ lấy có hai tệ!

Tiểu Lục nghe xong thì mặt ngu ra, tôi ném vội đồng 5p tệ xuống bàn rồi túm cậu ta chạy ra ngoài. Kéo tay tiểu Lục chạy một mạch ra đầu đường, hỏi cậu ta: “Huynh đệ, tôi dặn cậu ngậm một sợi mì trong miệng đừng nuốt, cậu có làm không?”

Tiểu Lục gật gật đầu, nhổ sợi mì trong miệng ra. Tôi cúi xuống nhìn chăm chăm, đó chỉ là một sợi mì dính nước bọt của cậu ta. Tiểu Lục lờm tôi một cái, cười ha hả nói: “Huynh đệ, anh cũng thật biến thái, lại có sở thích quái đản như vậy!”

Đang cúi đầu thắc mắc, chợt nghe cách một tiếng, cách đó không xa vang lên giọng phụ nữ: “Trùng hợp quá, hai anh cũng ở đây à?”

Ngẩng đầu lên, vừa trông thấy người đi tới, suýt nữa thì tôi đập chân vào sợi mì tiểu Lục nhổ ra. Người nói là Thang Nghiêu, chính là cô gái chết quỳ trước cái đồng hồ ma ám!!!

CHƯƠNG 40: VỊ HÀNH KHÁCH VÔ HÌNH

Trông thấy Thang Nghiêu, tôi thật sự giật mình. Phải biết rằng hiện giờ đang là hơn 2h sáng, bên cạnh đó, cô ta còn mặc y nguyên bộ váy đỏ kia.

Nhiều mày, tôi lạnh giọng nói: “Xui xẻo, hơn nửa đêm, cô mặc váy đỏ ra đường, có khác nào bảo mình là ma không?”

Nghe tôi nói, Thang Nghiêu bật cười: “Anh này thật hay đùa, sao cứ nhất định nói là tôi đã chết? Rõ ràng chính anh cứu tôi mà?”

Tiểu Lục nghe chẳng hiểu gì, há mồm nói: “Người đẹp nhớ nhầm à, người cứu cô là tôi, có phải anh ấy đâu.”

Nào có tâm tư nói chuyện tào lao với cô ta, thời điểm này, ăn mặc như thế, xuất hiện ở đây, khỏi phải bàn cãi nhiều. Từ tiểu Lục bước vội, lúc chuẩn bị lên taxi, Thang Nghiêu còn nói với theo một câu: “Ăn mì ngon chứ?”

Trên đường về, tiểu Lục cứ khẳng khẳng lý sự, giải thích rằng Thang Nghiêu không phải người chết ở cái đồng hồ. Rốt cuộc chuyện cô ta chết hay chưa, tôi chẳng quan tâm, nhiệm vụ hàng đầu trước mắt là phải tìm cho ra vị tiên sinh họ Hà.

Sáng ngày hôm sau, lão Vũ lại đến tìm, trông thấy tôi thì thần bí nói: “Lão đệ, cậu nói Quan Quân đang ở Đường Oa Tử, có chuẩn không đấy?”

Tôi cau mày đáp: “Chuẩn, lúc tôi rời đi, hắn đang ở đó, giờ đã hai ngày, hắn còn ở đó không thì không biết.”

Lão Vũ gật đầu: “Được, tôi phải đi tìm hắn một chuyến!”

Dứt lời anh ta xoay người ra cửa, rồi như chợt nhớ ra cái gì, ngoái đầu hỏi tôi: “À phải rồi lão đệ, thứ cho tôi dài dòng. Lần trước cuốn sách ở lầu hai, cậu đốt thật chứ?”

Nghe lão Vũ nhắc đến cuốn sách cổ, tôi không hỏi mở mồm hỏi: “Vũ ca, sao đột nhiên anh lại nhắc đến cuốn sách, nó liên quan gì đến việc anh đi tìm Quan Quân?”

Lão Vũ thở dài: “Tên Quan Quân trước giờ luôn thích nghiên cứu những thứ tà môn, càng ngày sở thích càng nghiêm trọng.

Hắn rất có hứng thú với người chết, năm xưa tôi nhất quyết không đưa hắn cuốn sách lấy được dưới động quỷ, từ đó hắn liền hận tôi thấu xương!”

Sự tò mò được đẩy lên cao, tôi hỏi: “Rốt cuộc đó là sách gì mà hắn lại thèm muốn như vậy?”

“Một cuốn sách tà môn, gọi là Thất Cảnh Thi, không thấy tôi phải chất đầy cá thối để trấn áp sự âm tà của nó à.”

Nói xong, lão Vũ bước nửa chân ra cửa, nhưng vẫn không yên tâm, quay đầu hỏi tôi: “Cậu đốt thật rồi chứ?”

Tôi gật đầu: “Đốt rồi!”

Bấy giờ lão Vũ mới rời đi.

Càng ngày cuốn sách này càng kỳ lạ, từ miệng ba người, tôi nghe được ba cái tên khác nhau về nó. Lão Lưu nói nó là một cuốn sách âm dương phong thủy, Bạch Phàm bảo là Đạo Mộng Kỳ Thuật, giờ lão Vũ lại kêu nó là Thất Cảnh Thi, vậy ai mới là người nói đúng?

Lão Vũ vừa đi khuất thì bác bảo vệ ngoài cổng gọi điện, bảo có ông già đến tìm tôi. Nghe đến ông già, tám chín phần là Lưu Khánh Chúc, tôi vội thu dọn một chút rồi ra cổng.

Quả nhiên, người tới là lão Lưu. Trông thấy tôi, lão cau mày nói: “Trí nhớ người bị làm sao vậy, chẳng phải ta đã nói, sau khi về thành phố thì mang cuốn sách cho ta, người quên à?”

Lão Lưu đến là vì cuốn sách!

Nếu chẳng phải vừa rồi lão Vũ nói tên sách cho tôi, chắc đã chẳng hề do dự mà đưa ngay cho Lưu Khánh Chúc. Nhưng hiện giờ cuốn sách lại lòi ra thêm một cái tên, lại còn có khả năng là muốn cuốn sách tà.

Một chuyến đi Đường Oa Tử, lão Lưu có rất nhiều điểm đáng ngờ, chắc chắn là giấu bí mật gì đó. Nếu cuốn sách này đúng là Thất Cảnh Thi như lời lão Vũ nói, trước khi làm rõ ràng về Lưu Khánh Chúc, tôi tuyệt đối không thể đưa lão.

“Lão Lưu, bạn gái tôi mượn cuốn sách về đọc, giờ cô ấy đang đi công tác, lúc nào về tôi sẽ mang cho ông.”

Lão Lưu nhăn nhó: “Cuốn sách quý như vậy, sao có thể tùy tiện cho người khác mượn? Mau đòi về đi!”

Tôi đưa đẩy theo: “Hiện giờ cô ấy đang ở nước ngoài. Ông yên tâm, tôi đã dặn cô ấy giữ cuốn sách cẩn thận rồi.”

Lưu Khánh Chúc thất vọng xoay người rời đi, chợt nhớ đến Hà tiên sinh, tôi vội chạy theo, hỏi: “À phải lão Lưu, trong thành phố có một người đặc biệt lợi hại, là Hà tiên sinh, ông có biết không?”

Lão Lưu dừng bước, quay đầu nhìn tôi: “Hà tiên sinh? Tìm lão làm gì?”

Thấy có vẻ lão ta biết người này, tôi vui mừng nói: “Tôi có thông tin, ông ấy biết cách giúp tôi thoát khỏi chuyến xe 13 này!”

Lão Lưu chống gậy đứng suy tư một lát: “Thật ra trong giới ta có biết một người họ Hà, nhưng không chắc đó có phải người người nói không.”

Tôi vui lắm, lão Lưu lợi hại như vậy, trong giới của ông ta hẳn phải là những người có bản lĩnh, khả năng chính là Hà tiên sinh rất cao. Lưu Khánh Chúc chậm rãi nói tiếp: “Cứ từ từ, chờ bạn gái người quay về, mang sách cho ta, ta dẫn người đi tìm lão!”

Nói xong, lão Lưu chống gậy bỏ đi.

Điều kiện trao đổi?

Lời nói của lão Lưu làm tôi sửng sờ, trên cuộc đời này, đúng là không có ai giúp ai mà không có mục đích. Như vậy, sự nghi ngờ của tôi đối với lão Lưu càng tăng thêm một bậc.

Tuy rất sốt ruột tìm ra Hà tiên sinh, nhưng bước đầu tiên vẫn phải làm rõ lão Lưu có đáng tin hay không đã. Tối đó tôi lái xe, 12h đến xưởng giấy thì nhận được tin nhắn của tiểu Lục: “Hoàn Tử Đầu đến, về thì đi uống gì đó.”

Từ lúc giúp Hoàn Tử Đầu ở khu kinh tế mới, tới giờ chưa hề liên lạc, sao đột nhiên hôm nay nhắn lại tới? Không nghĩ nhiều, tôi quay xe trở về.

Đến công ty, đã thấy tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu chờ sẵn ở cổng. Cất xe vào bãi, quay ra, Hoàn Tử Đầu bỗng đẩy tôi một cái: “Thế nào huynh đệ, gần đây khỏe chứ?”

Gã này cao to vạm vỡ, cú đẩy khiến tôi suýt thì té ngã.

“Anh tới đây có việc gì?”

Hoàn Tử Đầu chằm điếu thuốc, cười nói: “Không có việc gì tìm anh ôn chuyện cũ không được à? Trước bận chuyện bang hội, còn chưa kịp cảm ơn anh.”

Tiểu Lục nói: “Đứng đây nói chuyện không tiện, tôi biết một quán ăn mới mở, tuy cửa hàng không lớn, nhưng nấu rất ngon, ta đi làm vài chai!”

Tuy Hoàn Tử Đầu là xã hội đen, nhưng rất có phong cách hào sảng của hán tử đông bắc, biết là quán ăn nhỏ nhưng chẳng hề chê bai, lại đẩy tôi một cái, la lên: “Đi!”

Tôi cực kỳ không tình nguyện, bị lôi đến đầu con hẻm hôm trước. Quán mì vẫn sáng đèn, Hoàn Tử Đầu xuống xe nhìn vào trong hỏi: “Chỗ này tối như hũ nút, quán ăn đâu?”

Tiểu Lục cười ngây ngô chỉ vào cửa hàng đang sáng, nói: “Cái nhà bật đèn kia kìa, mì ở đó ngon lắm!”

Hoàn Tử Đầu nhăn trán, ngóng cổ lên cao, mặt đầy nghi hoặc: “Nói tào lao gì vậy, cái hẻm tối như đêm 30, làm gì có quán nào sáng đèn?”

Câu nói của hắn làm tôi sửng sốt, tuy con hẻm tối thật, nhưng quán ăn phía cuối đèn lét vẫn rất bắt mắt.

“Hoàn Tử đầu, anh không trông thấy ánh đèn phía trước?”

Hắn rụt đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi: “Huynh đệ, nửa đêm nửa hôm, anh kể chuyện ma cho tôi đấy à?”

Tiểu Lục cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, bèn giục cả ba đi tới. Ba chúng tôi đi vào con hẻm, chỉ một lát đã đến trước cửa quán mì. Vẫn như hai lần trước, quán chẳng có khách, chiếc quạt trần chạy với tốc độ rùa bò. Tiểu Lục cười nói: “Sao nào, đừng thấy cửa hàng nhỏ mà chê, đồ đạc bên trong toàn hạng nhất đấy!”

Nói đoạn còn giơ ngón tay cái lên, Hoàn Tử Đầu trợn hai mắt như muốn rớt ra ngoài, méo mó nhìn chúng tôi, nói: “Hai người bị nước ngấm vào đầu à? Đây con mẹ nó là một bức tường, quán ăn đâu ra? Mì đâu ra?”

Nhìn theo ngón tay Hoàn Tử Đầu chỉ, đó là cửa kính của quán ăn, vậy mà hắn nói là một bức tường. Có vẻ như đã hiểu ra điều gì đó, toàn thân tôi ớn lạnh. Tiểu Lục thì chẳng nghe ra thế nào, vẫn tranh cãi: “Hoàn Tử Đầu, anh ngày nào cũng

đánh đánh giết giết, mắt bị thương à, một quán mì chành ềnh mà không trông thấy?”

Nhìn qua cửa kính vào bên trong, đèn đuốc sáng trưng, ông chủ còn đang đứng ở quày nhìn tôi, cười nhợt nhạt. Vội túm hai người đang cãi cọ đi ra khỏi con hẻm, ra đến nơi vẫn chưa hoàn hồn, tôi thở hồng hộc.

Cả hai vẫn đang trách nhau mắt mù, tôi dờ khóc dờ cười bắt một chiếc taxi, bảo tài xế chở đến phố ẩm thực Nam Kinh. Lên xe, tài xế cứ chần chờ mãi chưa chuyển bánh, tôi hỏi: “Đi đi bác tài, đến phố ẩm thực Nam Kinh!”

Tài xế nghi hoặc hỏi tôi: “Các anh còn chưa lên xe hết mà?”

Tôi cau mày: “Bác tài, ba chúng tôi đều ngồi đây, sao còn nói chưa lên hết?”

Tài xế thốt ra một câu quái đản: “Thế đại thúc trung niên đi theo các cậu không phải người cùng đoàn à?”

Tôi khùng hoảng nhìn ra bên ngoài cửa kính xe.

Không có một bóng người!!!

CHƯƠNG 41: TAY BẢO VỆ

Tài xế taxi nói một câu lại chọc tức Hoàn Tử Đầu, hấn bạt tai anh ta một cái: “Con mẹ ngươi, bạn ta kể chuyện ma thì thôi đi, đến ngươi cũng đú theo à?”

Thấy Hoàn Tử Đầu bặm trợn, tài xế không dám cự cãi, ầm ỨC nhìn thoáng qua cửa kính xe lần nữa rồi đánh xe đi. Cả đoạn đường, mỗi người một suy nghĩ, không ai nói với ai câu nào.

Đến Nam Kinh đã là hơn 2h, nhưng nơi đây vẫn rất nhộn nhịp. Không khí xa hoa rất nhanh làm chúng tôi quên đi chuyện lúc nãy, càng uống càng vui vẻ. Tôi biết Hoàn Tử Đầu có thể lực ở khu kinh tế mới, lần trước tìm được Vương Đại Trung cũng là nhờ chị dâu hấn, bèn hỏi: “Huynh đệ, anh có thể lực ở khu kinh tế mới, có thể giúp tôi hỏi thăm một người được không?”

Hoàn Tử Đầu đặt chai bia xuống bàn, nói: “Đừng nói là tìm người, kể cả anh bảo tìm một con chuột, tôi cũng có thể chỉ cửa hang của nó cho anh.”

Tôi cũng biết luôn cái tài bốc phét của hấn, cười nói: “Tìm một người họ Hà, là một người rất có bản lĩnh, biết trừ tà ma!”

Hoàn Tử Đầu tu một ngụm bia lớn, đặt chai cái cách xuống bàn, chạm rãi hỏi: “Gì nữa?”

Tôi lắc đầu: “Chỉ biết là đàn ông, họ Hà, còn lại không có thông tin gì.”

Hoàn Tử Đầu lờm tôi: “Khu kinh tế mới phải có đến mấy vạn người họ Hà, tôi nào biết người anh muốn tìm là ai?”

Tôi cũng nghĩ vậy, lão Vũ chỉ nói cao nhân này họ Hà, cụ thể trông như thế nào thì hoàn toàn không biết, cho dù giờ ông ấy đứng trước mặt tôi cũng chẳng nhận ra. Lão Lưu thì nói có quen biết một người trong giới họ Hà, với bản lĩnh của lão thì rất có khả năng đó là người tôi cần tìm.

Nghĩ đến Lưu Khánh Chúc, việc tôi muốn làm rõ nhất lúc này đó là mười năm trước, hỏa hoạn ở 2386 đường Hoài Viễn có phải do lão đốt không!

Một nửa tòa nhà bị chết cháy, mấy trăm mạng người, chuyện này liên quan đến việc rút cuộc lão có đáng tin hay không. Tôi lại hỏi: “Thế ở đường Hoài Viễn, anh có quen bạn bè nào không?”

Hoàn Tử Đầu vênh vênh tự đắc: “Cả cái đường Hoài Viễn đều là bạn bè của tôi, đến con chuột cũng biết tôi là ai!”

Dứt lời hẳn lại gọi thêm tuần bia.

Uống cả đêm đến sáng, lúc ngủ dậy đã là buổi chiều, mệt thì mệt, việc chính vẫn không thể chần chờ. Tôi vội kéo tiểu Lục với Hoàn Tử Đầu đang ngủ say dậy, chạy thẳng đến đường Hoài Viễn.

Lần nào đến đây cũng là ban đêm, giờ đứng trước tòa nhà vào ban ngày, cảm giác nó cũng không đến nỗi đáng sợ lắm. Người bạn của Hoàn Tử Đầu tên là Thuận Tử, ở gần đây, anh ta làm việc ở một đồn công an, khá quen thuộc với tòa nhà này.

Thuận Tử đầu đội mũ lưỡi trai, dáng người không cao lắm, mép còn có một cái nốt ruồi. Trông thấy chúng tôi, anh ta bắt đầu giới thiệu về vụ hỏa hoạn 10 năm trước.

“Mười năm trước đây, khu nhà này là một khu đình lâu (nhà khó giải tỏa), thành phố muốn thu hồi, nhưng cả trăm hộ dân sống ở đây nói gì cũng không chịu di dời, kết quả chỉ chưa đầy một tháng sau, đột nhiên xảy ra cháy lớn, thiêu chết nửa tòa nhà.”

Hoàn Tử Đầu bậm môi: “Nửa tòa nhà chết cháy, sao giờ vẫn có người sống ở đó, không có ma quỷ sao?”

Thuận Tử đưa tay đẩy vành mũ, nói: “Cường ca, sao lại không có ma quỷ chứ. Tôi chính là cảnh sát khu vực này, dăm ba ngày lại có người báo nguy, nhưng chẳng có cách nào khác, người sống ở đây đều là người nghèo, dọn đi đâu được. Những lần báo nguy đều nghe rất kỳ lạ, cảnh sát bọn tôi có quy định ngầm, phạm là những cuộc gọi lúc nửa đêm, sẽ không ra tay.”

Tôi hỏi: “Thế rút cuộc năm xưa sao lại xảy ra cháy? Có bắt được người phóng hỏa không?”

Thuận Tử gật đầu: “Hồ sơ ghi, năm đó bảo vệ khu nhà vớt tàn thuốc bừa bãi, ông ta bị tù mười năm, cũng mới ra tù gần đây.”

“Giờ bảo vệ đó sống ở đâu? Tôi muốn gặp ông ta!”

Thuận Tử biến sắc, cúi đầu nói: “Đại ca, người này nếu có thể không gặp thì đừng gặp, tinh thần ông ta không ổn định. Lúc đầu tòa phán 5 năm tù vì tội sơ ý dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, nhưng ông ta vào tù lại vô tình giết người, án tăng thêm 5 năm, mới thành 10 năm!”

Tôi gật đầu: “Không sao, tôi chỉ hỏi ông ta mấy câu thôi, anh nói cho tôi biết ông ấy sống ở đâu đi.”

Thuận Tử ái ngại nhìn Hoàn Tử Đầu, thấy hắn gật gù, mới nói địa chỉ cho tôi. Chúng tôi đi theo địa chỉ anh ta nói, không xa lắm, bảo vệ sống ở một kho hàng bỏ hoang ở bãi rác gần đó.

Kho hàng nằm một góc, xung quanh rác chất thành núi, nghe nói người bảo vệ sáng đi nhặt ve chai bán, tối ngủ lại kho hàng. Nhà kho rộng hai ba trăm mét vuông, bỏ hoang ở bãi rác chẳng ai đoái hoài đến. Chúng tôi lục tìm nửa ngày mới thấy một người gầy gò trong bộ quần áo rách rưới đang dùng gậy bới đồng rác.

Xung quanh chẳng có ai khác, chỉ duy nhất ông ta nhặt ve chai, chắc hẳn là người bảo vệ kia. Hoàn Tử Đầu xung phong lên trước, vỗ vai ông ấy, nói: “Này, tìm ông hỏi chút chuyện!”

Người bảo vệ chẳng hề giật mình, từ từ xoay người. Hoàn Tử Đầu chửi thề một câu, lùi lại mấy bước, hóa ra người bảo vệ chỉ có nửa gương mặt lành lặn.

Một con mắt cùng nửa sống mũi nguyên vẹn, nhưng bên đối diện thì ngũ quan đã lẫn lộn, nhìn rất dọa người. Hiển nhiên là ông ta cũng bị bỏng nghiêm trọng.

Thấy người bảo vệ, tôi không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, cổ bạo gan đi qua hỏi: “Anh trai, tôi là người ở Trường Tân qua, có chút việc muốn hỏi anh, được không?”

Vừa nói, tay vừa rút 100 tệ đưa cho ông ta. Người bảo vệ cất đồng tiền vào túi, lạnh lùng đáp: “Ban ngày ta bận làm việc, có gì buổi tối nói!”

Hoàn Tử Đầu vừa nghe đã nổi nóng: “Ông thì bận cái rắm à, 100 tệ bằng cả tháng nhặt ve chai của ông đấy!”

Người bảo vệ không thèm đáp lời, lại xoay người tiếp tục bới rác. Tiểu Lục có tính thương người, thấy ông ta tội nghiệp, lại

rút tờ 100 ra định đưa. Hoàn Tử Đầu vội giật lại: “Được rồi, không thấy lão này cầm tiền nhưng không làm việc sao? Lại đưa nữa, ném đá xuống sông à?”

Thấy người bảo vệ tính tình cố chấp, không tiện gạn hỏi, tôi liền bảo tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu quay về trước. Đến 8h, trời đã tối, ba chúng tôi ăn xong mới tới bãi rác

Nơi đây cách xa khu phố xá sầm uất, ngoài những đống rác và cỏ hoang thì chẳng có gì khác, nếu không phải có Hoàn Tử Đầu với tiểu Lục đi cùng, buổi tối tôi thật chả dám đến chỗ này.

Cửa kho hàng mở toang, bên trong tối đen như mực, ba chúng tôi nhờ ánh đèn flash điện thoại mà dò dẫm đi vào. Vừa bước vào trong, một mùi hôi thối xộc lên mũi, Hoàn Tử Đầu che miệng mắng: “Con mẹ nó, mùi gì kinh thế!”

Chỗ này mùi thối ngập trời, thật khó mà ở lâu, tôi vội lớn tiếng gọi: “Anh bảo vệ, anh có bên trong không?”

Trả lời tôi chỉ là mấy tiếng vọng lại trong kho hàng trống. Cầm điện thoại soi bốn phía, mặt đất chất đầy chai cũ, bìa giấy, rất khó đặt chân. Hoàn Tử Đầu không nhịn được, lải nhải mắng: “Mau đi ra ngoài thôi, đi vào sâu cũng có được mẹ gì đâu. Nói đại miệng, tí nữa cửa khi mà bị đóng lại, ba chúng ta bị hun chết vì mùi thối mất!”

Hoàn Tử Đầu vừa dứt lời thì bỗng Ầm một tiếng, hai cánh cửa kho quả thực bị đóng lại!

Kho hàng không có cửa sổ, cửa lớn bị đóng, bên trong tối đến không nhìn rõ năm ngón tay, tiểu Lục luống cuống hô lớn: “Này đừng khóa, bên trong còn có người!”

Nơi đây làm gì có ai, cửa kho hàng bị đóng lại, chỉ có thể nghĩ đến tay bảo vệ kia. Ba chúng tôi chạy vội ra đẩy cửa, không ngờ nó đã bị khóa. Lòng tôi hoang mang, tay bảo vệ không thù không oán với chúng tôi, sao hẳn phải làm vậy?

Hoàn Tử Đầu lôi điện thoại ra bấm số cho đang em, còn chưa kịp bấm thì chợt nghe phía sâu trong kho hàng có tiếng nước chảy tí tách. Tiểu Lục quái lạ nói: “Đã mấy hôm nay trời không mưa, kho hàng khô ráo như vậy, lấy đâu ra nước?”

Vừa dứt lời, tôi bỗng cảm giác một giọt nước nhỏ trúng đầu mình, vội đưa tay lau, soi đèn, giọng run run: “Máu...”

Tiểu Lục với Hoàn Tử đều thấy vết máu trên tay tôi, cả ba run rẩy, không hện mà cùng nhau soi đèn lên phía trên nóc nhà kho...

CHƯƠNG 42: NHÀ KHO KINH HOÀNG

Ba chúng tôi cùng soi đèn lên phía trên, muốn nhìn xem giọt máu này ở đâu rơi xuống. Ánh sáng đèn flash hiện lên trần nhà, tôi lập tức sợ hãi đánh rơi điện thoại trong tay.

Trên nóc treo ngay ngắn một hàng thịt xương sườn còn tươi rói!

Hoàn Tử Đầu nói: “Mẹ kiếp thật ghê tởm, đây không phải sườn người đấy chứ?”

Tiểu Lục nghe hẳn nói thì đẩy một cái: “Tay bảo vệ kia trông rất đáng sợ, nhưng chưa chắc trong lòng đã như vậy, hơn nữa...”

Tiểu Lục còn chưa dứt lời, tôi vội đưa tay ra hiệu im lặng. Bởi từ phía sâu trong kho hàng, hình như tôi cảm thấy có một đôi mắt đỏ lờm phát sáng. Đôi mắt phát sáng trong kho hàng tối đen vô cùng quý dị, nhưng cũng chỉ lóe một cái thoáng qua, sau đó nhanh chóng biến mất.

Hoàn Tử Đầu nuốt nước bọt, căng thẳng xích lại gần tôi: “Huynh đệ, anh có thấy hình như bên kia là đôi mắt không?”

Tôi gật đầu: “Thấy, không biết nó là cái gì!”

Hoàn Tử Đầu lẫn lộn giang hồ, đâm chém liên tục nên lúc nào bên người cũng thủ một con dao găm Thụy Sĩ. Hắn rút dao ra, nắm chặt trong tay, nhìn tôi, thấp giọng nói: “Đi xem!”

Tôi hít sâu, xoa tay bảo hẳn: “Xem gì mà xem, ngộ nhờ xảy ra nguy hiểm, anh mau gọi điện cho người tới đây đi!”

Hoàn Tử Đầu ngậm con dao lên mồm, nhanh tay bấm số cho Thuận Tử.

“Sao thế Cường ca, có gì không?”

Hoàn Tử Đầu thấy điện thoại kết nối, vội hưng phấn kêu: “Ta đang ở kho hàng, thằng khốn nào vừa khóa cửa nhốt ta bên trong, cậu mau cho người tới cứu, nhanh lên!”

Thuận Tử nghe thấy thế thì khẩn trương, cao giọng hỏi: “Gì Cường ca, anh ở kho hàng chỗ bãi rác?”

“Đúng, đừng nhiều lời nữa, nơi này tà môn quá, mau tới mở cửa!”

Thuận Tử do dự, rồi chậm rãi nói: “Được Cường ca, chờ tôi dẫn mấy anh em đến!”

Hoàn Tử Đầu cúp máy, lại cầm con dao thật chặt trong tay: “Lát nữa Thuận Tử dẫn người tới, chúng ta cứ chờ yên ở đây đừng hành động!”

Tiểu Lục vừa rồi không nhìn thấy cặp mắt kia, hỏi nhỏ: “Có phải hai người hoa mắt không, sao tôi chẳng trông thấy gì?”

Hoàn Tử Đầu cau: “Anh con mẹ nó IQ âm à, đầu tiên thì chỉ vào bức tường nói với tôi đó là quán mì, giờ lại nói chẳng nhìn thấy gì?”

Tiểu Lục nghe cũng nổi cau: “Hoàn Tử Đầu, anh đừng có nói xằng bậy, trên đời này làm gì có ma quỷ, mắt với chỏ mũi, chờ đấy, tôi qua kiểm tra!”

Nói xong, cậu ta liền soi điện thoại, đi về phía trong kho hàng. Tôi vội gọi với theo: “Tiểu Lục, đừng trể con thế, quay lại đi!”

Nhưng cậu ta như bỏ ngoài tai lời tôi, cứ thế đi về phía trước. Tiểu Lục này có một ưu điểm, nhưng nó cũng chính là nhược điểm của cậu ta, ngay thẳng!

Nếu cậu ta đã quyết tâm, thì dù có xe lửa kéo cũng chẳng động đậy. Thấy cậu ấy đi, đương nhiên không thể trơ mắt đứng xem, dậm chân một cái, tôi đành chạy theo. Hoàn Tử Đầu thấy vậy, chửi đổng một tiếng rồi cũng đi phía sau.

Ba chúng tôi lần lượt, cẩn thận đi về phía trong kho hàng.

Tí tách...tí tách...

Dãy xương sườn trên đỉnh đầu vẫn không ngừng nhỏ máu, thì thoảng lại có giọt nhỏ vào người chúng tôi. Bên trong không hỗn loạn như ngoài cửa, ngoài bụi đất ra thì chẳng có tạp vật, chỉ có một cái hòm lớn đặt trên nền đất trống trải.

Cả cái hòm được đóng bằng gỗ, khớp khóa sắt, rất giống hòm của đám buôn vũ khí trong phim. Tiểu Lục giơ điện thoại lên nhìn xung quanh, cười ngờ ngạc nhiên: “Hai người nhìn xem, làm gì có gì?”

Hoàn Tử Đầu không đáp lời, chỉ chăm chăm đánh giá cái hòm: “Tay bảo vệ nghèo rớt mồng tơi, cái hòm này lại đóng hai cái

đỉnh, bên trong có bảo bối gì à?”

Tôi chẳng có tâm tư nghiên cứu cái hòm, chỉ mong người của Thuận Tử mau đến mở cửa. Nhưng hai người còn lại thì không, họ cứ tò mò ngắm nhìn cái hòm gỗ. Hoàn Tử Đầu chọc con dao, cạy đỉnh lên, tôi vội ngăn lại: “Anh đừng làm bừa, dù gì nó cũng là đồ của tay bảo vệ, tôi còn có chuyện cần hỏi anh ấy, đừng chọc người ta mất hứng!”

Hoàn Tử Đầu vừa cạy vừa nói: “Thằng khốn kia nhất chúng ta ở đây, có thèm để ý xem chúng ta mất hứng hay không ư? Chờ lát nữa ra ngoài, tôi còn phải cho hắn nhát dao!”

Nói rồi, phụt một tiếng, cái đỉnh đã bị cạy ra. Còn một cái đỉnh thì khỏi cần cạy nữa, Hoàn Tử Đầu dùng sức bẻ gãy tấm gỗ chắn miệng hòm. Hắn chẳng chút suy nghĩ, hất tung cái nắp hòm lên.

“Mẹ ơi!!!”

Không biết đã trông thấy gì, Hoàn Tử Đầu kêu lên một tiếng rồi ngã bệt ra đất. Tiểu Lục ngó đầu nhìn, cũng hết hoảng mà lùi về sau mấy bước.

Thấy cả hai sợ đến tè ra quần, tôi hít sâu, chuẩn bị sẵn tinh thần, soi đèn nhìn vào trong hòm.

“Mẹ ơi!”

Thật sự không chịu nổi, phòng tuyến trong lòng tôi cũng bị phá vỡ, ngồi bệt xuống đất. Trong hòm chính là một cái xác đã thối rữa!!!

Gương mặt phân hủy nghiêm trọng đầy giò bọ, nhiều chỗ trên người lộ cả xương trắng, vô cùng đáng sợ. Hoàn Tử Đầu cau mày: “Tay bảo vệ này là cuồng sát nhân à, giết người rồi giấu xác ở đây?”

Điều tôi lo nhất lúc này không phải thứ trong hòm, mà ngẩng đầu lên nhìn đồng sườn tươi treo trên trần, rất có khả năng đó là xương người!

Ba chúng tôi không dám nghĩ nhiều, vội vã lui ra phía cửa, đứng chờ đội Thuận Tử đến.

Nửa tiếng trôi qua, Hoàn Tử Đầu sốt ruột gọi điện mấy lần, nhưng đều máy bận. Hoang mang, tôi lại liếc về phía sâu

trong kho. Giữa màn đêm, cặp mắt đỏ ọc kia lại xuất hiện, giống như đang nhìn tôi chằm chằm.

Căng thẳng nắm chặt điện thoại, ra hiệu cho Hoàn Tử Đầu cẩn thận thì đôi mắt lại đột nhiên biến mất. Nhưng lát sau, nó lại đột ngột xuất hiện, lần này khoảng cách đã gần chúng tôi hơn. Mồ hôi ra ướt hết lòng bàn tay, không thể hiểu nổi đây là thứ gì. Hoàn Tử Đầu ghé sát cửa kho hàng, trông thấy đôi mắt cũng không khỏi hoảng sợ, đập cửa rầm rầm.

Tiểu Lục thì khỏi phải nói, cậu ta không tin trên đời có ma quỷ, trông thấy đôi mắt đỏ thì liền chuẩn bị tư thế chống lại dã thú. Đôi mắt đỏ cứ như phiêu hốt trong không trung, ngày càng gần, ngày càng gần...

Tôi còn hình như mơ hồ nghe thấy cả tiếng khóc thảm thiết, đúng lúc ai cũng căng thẳng tột độ, đôi mắt đỏ đã ngày càng gần thì đột nhiên bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập.

“Cường ca, anh có bên trong không?”

Hoàn Tử Đầu vội la lên: “Có, mau mở cửa đi!”

Thuận Tử đến, đương nhiên có mang theo dụng cụ.

“Rầm! Rầm!” Tiếng thứ gù đó đập mạnh vào ổ khóa bên ngoài.

Thế nhưng bên trong, đôi mắt đỏ vẫn không ngừng tiến lại gần, theo đó tiếng khóc ngày càng rõ ràng.

Đến khi khoảng cách chỉ còn chừng 1m, tôi trông thấy mờ mờ một gương mặt người. Hoàn Tử Đầu máu dồn lên não, hét lớn một tiếng, cầm dao xông tới.

Đúng lúc này thì kétttttttt, cửa kho hàng bị Thuận Tử đẩy ra, tôi lập tức túm tay Tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu nhảy ra ngoài, cả ba lao ra như chó giành phân.

Tôi cuống quýt quay đầu lại nhìn, phát hiện đôi mắt kia trôi lơ lửng trong bóng đêm, sau đó biến mất tăm hơi. Ho khan một tiếng, đôi chân đã mềm nhũn, tôi nằm xoài ra đất.

Thuận Tử thấy thế, hốt hoảng hỏi: “Cường ca, ba người không sao chứ?”

Hoàn Tử Đầu ngồi bệt xuống đất, tay vẫn nắm chặt con dao, túm áo Thuận Tử kéo xuống: “Cậu con mẹ nó sao giờ mới đến, làm tôi chờ cả tiếng đồng hồ!”

Thuận Tử oan ức nói: “Cường ca, bên chúng tôi có quy định ngầm, ban đêm không ai muốn ra ngoài. Tôi gọi điện mãi mà chẳng tìm được người, phải một mình đến đây đây!”

Hoàn Tử Đầu ngó xung quanh, đúng là Thuận Tử đi một mình, trong tay còn cầm cái búa sắt. Hắn buông tay ra, vỗ vỗ vai Thuận Tử: “Được huynh đệ, làm tốt lắm, tôi trách nhầm cậu!”

Thuận Tử chỉnh trang lại áo quần, nhỏ giọng hỏi: “Cường ca, bọn anh đến đây tìm tay bảo vệ xong bị hắn nhốt à.”

Hoàn Tử Đầu còn chưa trả lời, tiểu Lục đã chỉ một đồng rác phía xa, la lên: “Nhìn kia!”

Chúng tôi đồng loạt quay đầu nhìn theo hướng cậu ta chỉ, tại đồng rác cách đó không xa, có một bóng người gầy gò, trong tay cầm cây gậy sắt, đứng sừng sững!

CHƯƠNG 43: KÝ ỨC GIẾT NGƯỜI

Trông cái dáng gầy gò này, chắc hẳn đó chính là tay bảo vệ. Trên tay hẳn còn cầm cây gậy dắt dài cả mét, đứng đó nhìn, đờ đờ sát khí.

Hoàn Tử Đầu nheo mắt chỉ về phía trước: “Kia có phải tay bảo vệ không?”

Thuận Tử gật đầu: “Nhìn dáng người thì chắc là ông ta.”

“Mẹ nó, còn cầm gậy sắt làm gì? Định treo bọn ta lên trần như đám xương sườn kia à? Tay này uống nhiều rượu quá rồi sao?”

Tên Hoàn Tử Đầu này sợ ma quỷ muốn chết, nhưng chỉ cần đó là người thì lá gan của hắn lại khác hẳn. Nói đoán, hắn giật cái búa sắt trong tay Thuận Tử, lập tức sải bước về hướng người đang đứng trên đồng rác.

Tay bảo vệ vẫn đứng đó im lìm, trông không có vẻ gì là sợ Hoàn Tử Đầu cả. Tính cách Hoàn Tử Đầu nóng nảy, sợ hắn gây ra án mạng, tôi vội chạy theo giữ chặt lại: “Huynh đệ đừng manh động, Thuận Tử là cảnh sát, để cậu ta xử lý đi!”

Thuận Tử giật mình, rồi mới định thần, nói nhỏ: “Huynh đệ, cho dù chính tay hắn khóa cửa nhà kho, cũng chẳng phải là phạm pháp, tôi xử lý kiểu gì?”

Tiểu Lục đằng sau nói: “Trong kho có cái hòm gỗ, trong hòm có thi thể!”

Thuận Tử nghe vậy thì kinh hoàng: “Cái gì? Có thi thể? Hắn giết người?”

Hoàn Tử Đầu gật đầu: “Tay bảo vệ này hình như là kẻ biến thái, trên trần kho hàng treo đầy xương sườn người!”

Thuận Tử nuốt nước bọt, không nói thêm, vội vàng lấy điện thoại ra gọi người. Tay bảo vệ có vẻ thấy chúng tôi gọi điện báo án, lập tức xoay người bỏ chạy. Hoàn Tử Đầu định đuổi theo nhưng Thuận Tử túm chặt hắn lại, nói: “Cường ca đừng đuổi, tay hắn còn cầm gậy sắt, nguy hiểm lắm.”

Bốn người đành đứng chờ trước cửa kho hàng, 20p sau thì có mấy xe cảnh sát hú còi đi vào bãi rác. Cảnh sát xuống triển khai phong tỏa hiện trường, lấy lời khai mấy người chúng tôi rồi cho ra về.

Về ký túc, Tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu lại rủ nhau đi uống, tôi thì chờ đến đúng 11h đêm, lái chiếc xe 13 ra khỏi bãi đỗ.

Đêm nay khách lên xe không nhiều, chẳng hiểu sao đột nhiên tôi lại nhớ đến bác Lục, nửa tháng trước ông ấy bảo mình đi tìm đồng tiền hổ vằn, từ đó đến nay chưa thấy xuất hiện.

Bác Lục đã làm gì, đi đâu? Vì sao ông ấy muốn tôi đi tìm đồng tiền hổ vằn, rồi lại không tới lấy?

Đếm xường giấy, tôi xuống xe đi tiểu, lúc quay lại ghế lái chuẩn bị khởi hành thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập đằng sau.

“Bịch bịch bịch...” một cô gái xinh đẹp đang chạy hối hả lên xe.

Thang Nghiêu?

Tôi thở dài, gần đây toàn gặp chuyện không hay, nỗi bực dọc đã lấn át nỗi sợ, tôi la lớn: “Sống thì hăng hái, chết cũng nên yên ổn, cô đủ rồi đấy!”

Thang Nghiêu ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Lái xe đi!”

Tôi bắt đắc dĩ gạt cần đóng cửa, khởi động xe bus. Trên đường về, cứ thi thoảng tôi lại ngó gương chiếu hậu, Thang Nghiêu ngồi im không làm gì, chỉ soi gương chỉnh trang đầu tóc. Thật sự hết kiên nhẫn, tôi nói: “Thang Nghiêu đúng không? Tôi không dây dưa với cô nữa, người khác thì không biết nhưng tôi biết cô đã chết từ lâu rồi, đừng giả vờ!”

Nói xong câu này, chính bản thân cũng thấy tự hào về sự dũng cảm của mình, đôi chân bất giác run lên. Thang Nghiêu mỉm cười, cất cái gương vào trong túi xách, nhẹ giọng đáp: “Anh không biết là bạn thân thì lợi hại thế nào sao? Tôi với Bạch Phàm quen biết nhau 10 năm nay, từ sau lần cứu tôi một mạng, anh cứ rủa tôi chết, không sợ tôi chia rẽ hai người à?”

Tôi cũng chả màng, lớn tiếng nói: “Cô tránh xa Bạch Phàm ra một chút, có chuyện gì thì cứ tìm tôi đây này! Đêm đó cứu cô ở đập nước, cô kể tôi nghe chuyện mình về nướ thăm bạn

traí, đó chính cũng là báo cáo của cảnh sát về người chết ở cái đồng hồ. Cô vẫn còn cố không thừa nhận?”

Thang Nghiêu nghe vậy thì sửng người giây lát, sau đó cười gập người, mở túi xách tìm gì đó, miệng nói: “Có một số chuyện, chưa chắc anh trông thấy, nghe thấy đã là sự thật, ví dụ như...”

Nói đoạn, cô ta lấy ra một bức ảnh, đưa đến cho tôi xem. Tôi căn bản chẳng tin ba cái chuyện cô ta bịa ra, chỉ liếc mắt nhìn một cái, Thang Nghiêu lắc đầu, quay trở lại ghế ngồi, lấy gương ra soi, không nói gì thêm.

Cũng giống như lần trước, xe về đến thành phố thì cô ta xuống. Tôi đánh xe lại công ty, xoay người mở cửa thì chợt thấy bức ảnh rớt tại vị trí Thang Nghiêu ngồi, hẳn là lúc đó thấy tôi không thèm nhìn, nên cố ý để lại.

Đi đến nhật bức ảnh lên, tôi giật mình nhận ra, đó là ảnh Hoàn Tử Đầu, tôi, tiểu Lục và Thuận Tử gặp nhau lúc ở bãi rác. Cô ta theo dõi mình? Chụp bức ảnh này, cô ta có ý gì? Nghĩ nghĩ, tôi cấ bức ảnh vào túi, quay về ký túc xá.

Tiểu Lục với Hoàn Tử Đầu đi uống rượu còn chưa về, trong lòng tôi cứ miên man suy nghĩ về chuyện tay bảo vệ. Vì sao hẳn lại giết người? Chắc là vì báo thù chuyện 10 năm trước, không biết cảnh sát đã bắt được hẳn chưa.

Nếu cảnh sát bắt tay bảo vệ, việc gặp hẳn để hỏi chuyện hỏa hoạn khi xưa liền khó khăn, nếu cảnh sát chưa bắt được, thì tôi vẫn còn một tia hy vọng.

Nhất định mình phải làm cho rõ, hỏa hoạn 10 năm trước, là tay bảo vệ gây ra hay là lão Lưu đốt!

Tuy việc đi tìm hẳn rất nguy hiểm, nhưng theo tôi thì đáng giá, ít nhất thì cũng góp phần để hiểu rõ về chuyến xe 13 ma quái này, đáng!

Tối đó ngủ ngon, tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu về lúc nào tôi cũng chẳng biết. 7h sáng, trở mình dậy ra ngoài ăn sáng.

Do phát hiện thi thể nên cả bãi rác bị phong tỏa gần hết, các cảnh sát cắt cử canh gác, không cho người lạ đến gần giới tuyến. Nhướn cổ nhìn vào trong, thấy Thuận Tử cũng đang có mặt, bèn lớn tiếng gọi: “Này, Thuận Tử!”

Trông thấy tôi, cậu ta chạy ra hỏi: “Huynh đệ, sao anh lại đến đây?”

Tôi vội nói: “Có bắt được tay bảo vệ không?”

“Chưa bắt được, gã này gầy gầy mà chân nhanh như sóc, cảnh sát tìm kiếm khắp nơi xung quanh nhưng không thấy bóng dáng.”

Nói xong, cậu ta nghĩ nghĩ gì đó, lại hỏi: “Huynh đệ, đừng trách tôi nhiều chuyện. Rốt cuộc anh tìm gã bảo vệ có việc gì?”

Thuận Tử là người trong cuộc, tôi cũng không muốn giấu, đáp: “Là về chuyện vụ hỏa hoạn ở 2386 mười năm trước, tôi muốn hỏi xem có phải hấn phóng hỏa thật không.”

Thuận Tử bật cười: “Huynh đệ, tay bảo vệ đã phải ngồi tù 10 năm, từ lúc bắt cho đến khi xét xử, hấn đều nhận tội, có gì phải hỏi lại chứ?”

Tôi cười gượng: “Cũng không có gì, chỉ là muốn nghe chính miệng hấn nói thôi.”

Thuận Tử định nói thêm thì cảnh sát phía trong gọi cậu ta đến hỗ trợ, Thuận Tử đáp một tiếng rồi quay người, lúc gần đi còn ghé sát tai tôi nói: “Huynh đệ, nể tình anh có quan hệ với Cường ca, tôi dặn anh câu này. Tay bảo vệ vô cùng biến thái, chúng tôi đã giám định, tất cả xương treo trên trần nhà đều là xương người. Nếu anh gặp hấn, có giết hấn cũng sẽ tính là tự vệ!”

Nói xong thì cậu ta rào bước vào trong. Câu nói của Thuận Tử làm tôi giật mình, thật không ngờ đồng xương sườn treo ở trên trần nhà kho thật sự là xương người!

Còn nhớ đêm đó, máu nhỏ cả vào mặt, vào tay mình....không khỏi nổi da gà.

Trước mắt không rõ tung tích tay bảo vệ, việc điều tra về lão Lưu trở nên bế tắc. Suy đi tính lại, tôi quyết định sẽ thử vận may, đi bộ quanh khu vực lân cận.

Nơi đây cách khu nhà 2386 không xa, phía ngoài bãi rác là vài ngôi nhà cấp bốn đơn sơ, người dân sống ở đây còn bần cùng hơn người sống ở khu 2386 đó. Phần lớn họ cũng là những người có tuổi lưu lạc đến nơi này, điểm khác nhau với tay bảo

vệ, là họ không đi bới rác, mà ban ngày đẩy xe vào thành phố thu mua phế phẩm, sau đó bán lại kiếm chênh lệch.

Tôi tản bộ đến một căn nhà gần đó, căn nhà nhìn như sắp sập đến nơi, mái đã bị oxy hóa hết, vá chằng vá chịt bằng những miếng cao su đen. Một bà lão đang ngồi trước sân phân loại ve chai, tôi định tiến lên hỏi thăm thì có ông cụ đẩy xe ba bánh tới, trông thấy tôi, liền dừng xe, hỏi: “Cậu đến đây có việc gì?”

Tôi lễ phép: “Chào bác, cho cháu hỏi thăm một chút, bác có trông thấy một người thấp bé, gầy, lưng còng, nửa gương mặt còn bị bỏng nghiêm trọng không?”

Ông lão nghe thấy thì cau mày: “Chà, từ sáng sớm đến giờ, đã có vài cảnh sát tới hỏi về người này. Thật sự là tôi không thấy ai như vậy, kho hàng bên kia có người chết à?”

Tôi cười cười, gật đầu: “Dạ, không có việc gì đâu bác, cháu không quấy rầy nữa!”

Quay đầu nhìn chiếc xe ba bánh chất đầy đồ linh kính, tôi bèn giúp ông lão đẩy. Thấy tôi giúp, ông cụ vui lắm, đẩy xe vào sân sau, tôi xoay người rời đi. Chợt có tiếng gọi: “Anh bạn trẻ, rút đồ kia!”

Hóa ra là vừa rời đẩy xe, tôi đánh rơi bức ảnh trong túi. Ông cụ nhặt ảnh lên, nhìn qua, chợt cau mày, nói nhỏ: “Này, hình như cách đây ít lâu, tôi có gặp qua người này, đẩy một cái hòm gỗ vào khi hàng.”

Tôi giật mình: “Hòm gỗ?”

Ông cụ gật đầu, rồi ngẩng lên nhìn tôi, nói: “Đúng thế, một cái hòm gỗ lớn!”

Trong kho hàng chỉ có duy nhất một cái hòm gỗ, đó chính là cái hòm có xác chết tối qua chúng tôi phát hiện. Tôi hít sâu một hơi, thi thể trong cái hòm đã thối rữa nghiêm trọng, hẳn nó đã ở lâu trong kho. À mà khoan, tay bảo vệ tình nghi giết người, nhưng hẳn đâu có mặt trong ảnh?

Vậy là ai đẩy cái hòm vào kho? Tay bảo vệ có đồng bọn chẳng?

Hoặc rất có thể, người đó không phải do tay bảo vệ giết!!

Nghĩ đến đây, lòng tôi rung mạnh, trên bức ảnh đều là anh em của tôi, là tiểu Lục, hay Hoàn Tử Đầu? Sao chuyện lại biến

thành như thế này?

Đã gặp biết bao chuyện, hiện giờ đối với tôi mà nói, lòng tin chỉ như một miếng băng mỏng, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Cố trấn định tinh thần, tôi nói với ông cụ: “Bác, bác nói con nghe, ai là người bác trông thấy đẩy cái hòm vào kho hàng?” Ông cụ tỏ ra nghiêm túc, giơ tay lên, chỉ vào một người trong bức ảnh...

CHƯƠNG 44: BÁCH QUỲ KHỐC MÔN

Tuy nói đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng tôi vẫn không thể bình tĩnh nổi. Dù gì tôi cũng không hề hy vọng người đẩy cái hòm là ai trong hai người Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục.

“Thình thịch thình thịch...” tôi có thể nghe rõ tiếng tim mình đập mạnh. Ông cụ không do dự, ngón tay chỉ vào một người trên ảnh.

Thuận Tử!!!

Là cảnh sát khu vực!

Ngàn vạn lần không thể ngờ lại chính là hắn. Cảnh sát cũng là con người, cũng có ngũ vị tạp trần, yêu hận tình thù, đúng là không gì là không thể.

Dù sao thì cũng có thể thở phào một hơi, đó không phải tiểu Lục, cũng không phải Hoàn Tử Đầu.

Nhớ lại đêm đó, chúng tôi bị nhốt một cách khó hiểu, rồi Thuận Tử một mình đến mở cửa. Rồi khi phát hiện tay bảo vệ, hắn lại ngăn Hoàn Tử Đầu đuổi theo, vừa này còn dặn tôi, tay bảo vệ là cố gắng sát nhân, gặp mặt thì cứ giết hắn, xem như tự vệ!

Đã thông, đây chính là một âm mưu đồ tội được thiết kế tinh vi!

Tôi nheo mắt, hít vào một hơi khí lạnh, đúng là cuộc đời hiểm ác, lòng người khó lường. Thấy tôi ngây người, cụ ông nói: “Sao thế, người đẩy cái hòm có liên quan đến án mạng trong kho à? Nếu có liên quan, tôi có thể làm chứng, già rồi chả sợ phiền phức!”

Tôi cảm kích, nắm tay ông cụ, cười nói rằng sẽ cung cấp manh mối cho cảnh sát. Trong vãi xã hội mà thấy người vấp ngã không ai dám đỡ dậy này, phần lớn người lương thiện đều là người nghèo!

Không vội vã báo án mà tôi quay về ký túc, kể lại sự tình cho Hoàn Tử Đầu nghe đã. Nghe xong, hắn trừng lớn hai mắt,

nghiến răng ken két, mắng: “Thằng khốn này được lắm, còn nhốt ta trong kho hàng, dám chơi Cường ca này à?”

Tôi nhìn hấn không nói nên lời, Hoàn Tử Đầu tức giận không phải vì Thuận Tử giết người mà bới mình bị lợi dụng.

“Tay bảo vệ có tiền án giết người trong tù, là mục tiêu giá họa không thể tốt hơn, nhưng vì sao tiểu tử này lại giết người?”

Hoàn Tử Đầu bĩu môi: “Hấn thích đánh bạc, nói không chừng vì điều tra việc này mà tôi phải bỏ tiền cho hấn. Được rồi, việc này anh đừng dính vào nữa, tôi nhờ người bạn khác trong cục xử lý, việc sau đó thế nào thì không chắc!”

Tôi gật đầu, xử lý như vậy là tốt nhất. Ăn cơm trưa xong, Hoàn Tử Đầu liền vội vội vàng vàng rời đi. Hôm nay ca đêm là của tiểu Lục, tôi gọi điện hẹn Bạch Phàm đi ăn tối.

Gặp nhau, Bạch Phàm liền phàn nàn dạo này tôi gầy quá. Thiết nghĩ, bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy, anh béo làm sao nổi? Cả hai đi dạo phố, Bạch Phàm vẫn còn chưa quyết sẽ đi ăn ở đâu.

“Em không đói à, mà cứ nhìn điện thoại hoài vậy, còn hẹn người khác nữa à?”

Bạch Phàm cười, nháy mắt một cái: “Đúng, em chờ Thang Nghiêu!”

Lập tức mặt tôi nhăn lại, nhưng chưa kịp phản đối thì một chiếc taxi đã đỗ xích trước mặt. Thang Nghiêu mặc một bộ đồ thời trang cười khúc khích xuống xe.

Trong lòng hồng hấn, Thang Nghiêu này đúng con mẹ nó giỏi diễn kịch, trước mặt tôi thì luôn xuất hiện với bộ váy đỏ đáng sợ, nhưng khi có Bạch Phàm, ả lại ăn mặc như người bình thường.

Trông thấy tôi, Thang Nghiêu gật đầu mỉm cười thay cho lời chào, sau đó khoác tay Bạch Phàm đi phía trước. Nhìn bộ dạng vui vẻ vừa đi vừa cười nói của cả hai, tôi có cảm giác mình chẳng khác nào cái bóng đèn.

Càng đi, càng thấy hình như có gì không đúng, sao lại đến cửa Đông? Quanh đây chẳng có quán ăn nào, sao lại đến làm gì?

Sự việc diễn ra tiếp theo làm tôi hoàn toàn ngây ngốc! Đầu hẻm, cái quán mì đêm kia tại đầu hẻm!

Đi phía sau không khỏi hô lên một tiếng: “Bạch Phàm, ở đây không có gì ăn đâu, đừng vào!”

Bạch Phàm chún chím hai má lúm đồng tiền, cười nói: “Thang Nghiêu nói con hẻm này có quán mì, tuy cửa hàng nhỏ nhưng rất ngon, đi nếm thử xem!”

Đang định từ chối thì Thang Nghiêu đã nắm tay Bạch Phàm lôi vào trong hẻm. Không xong, Bạch Phàm, nguy hiểm!

Bất chấp, tôi vội chạy theo.

Cái bảng hiệu cũ nát, bốn chữ Quán Mì Cửa Đông hiện ra dưới ánh đèn led lập lòe. Hai người họ cười cười nói nói đẩy cửa bước vào. Tôi sửng sốt, Bạch Phàm cũng nhìn thấy cửa hàng này? Cảm thấy một nỗi sợ vô hình, toàn thân nổi da gà từng mảng.

Bạch Phàm là một cô gái vừa ý tôi nhất từ trước đến giờ, tôi thích cái sự lương thiện, bình dị gần gũi của nàng, thích cái tâm hồn trong trắng bất đồng thế tục của nàng. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân nữa, đó là nàng rất xinh!

Bạch Phàm không thể có vấn đề được, theo tôi nghĩ, Thang Nghiêu đã dùng ma thuật gì đó mê hoặc nàng thôi. Sự tà môn của cửa hàng này tôi đã được lĩnh giáo, từ lúc nhổ ra con giòi, rồi mấy hôm trước Hoàn Tử Đầu lại chỉ vào đó nói chỉ là một bức tường.

Biết rõ cửa hàng có ma, biết là phải đối mặt, tôi không có lựa chọn. Vào trong, đại thúc trung niên mặt chữ điền, cầm trong tay tờ thực đơn của những năm 80, đi tới.

“Ăn gì nhỉ?” Thang Nghiêu cầm tờ thực đơn, trông có vẻ là khách quen, gọi liên tiếp mấy món xào, sau đó quay đầu nhìn tôi: “Anh có muốn một tô mì không?”

Vừa nghe đến mì, lại nhìn vẻ mặt cười đầy khiêu khích của cô ta, chỉ giận không thể lao lên mà xé ả thành hai mảnh.

“Khỏi cần, gọi một chai bia quý đã ngừng sản xuất từ năm 89!”

Bạch Phàm sửng sốt, đưa tay qua nắm lấy tay tôi: “Bia quý? Anh nói bậy bạ gì đó?”

Bạch Phàm không biết chuyện này, tôi càng không thể nói ngọn ngành cho nàng, chỉ miễn cưỡng cười cầu hòa.

Lát sau đồ ăn mang lên, Thang Nghiêu đẩy tô mì đến trước mặt Bạch Phàm, nói: “Tiểu Bạch, nếm thử đi, sư phụ này cán mì sợi tuyệt lắm!”

Bạch Phàm cầm đũa lên định ăn, tôì vội đẩy ra: “Bạch Phàm, tối còn ăn mì sợi, dễ béo lắm!”

Bạch Phàm giật mình nhìn tôì, nhỏ giọng hỏi: “Tối nay anh bị làm sao vậy?”

Dứt lời nàng bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy tô mì lại cho Thang Nghiêu. Tôì thở phào, mở chai bia trên bàn, tu một ngụm lớn. Không khỏi kinh ngạc, lần đầu uống, mùi vị nó tởm lắm, sao giờ lại thấy ngon?

Ngồi uống bia giải sầu, hai người thì cứ thao thao bất tuyệt những câu chuyện của con gái với nhau. Cứ như vậy, cuối cùng cũng xong bữa ăn đáng sợ, ra ngoài, cáo từ Thang Nghiêu. Ầ đi được vài bước, đột nhiên quay đầu liếc tôì một cái, nói: “Đưa bức ảnh giúp anh chuyện lớn như vậy, anh cũng không thêm cảm ơn một tiếng?”

Bảo tôì phải cảm ơn? Đúng, bức ảnh là ả đưa, nhưng việc đã giải quyết được gì đâu, rốt cuộc có phải Thuận Tử giết người hay không còn chưa rõ, lấy đâu ra mà cảm tạ?

Thấy tôì không nói gì, Thang Nghiêu nơt một nụ cười quỷ dị rồi bỏ đi.

Đọc đường đưa Bạch Phàm về nhà, tôì cố lựa lời khuyên nhủ nàng tránh xa Thang Nghiêu một chút, chỉ thiếu nước nói thẳng cô ta đã chết mà thôi. Bạch Phàm nghe thì cứ cười cười gật đầu, nói đã là bạn thân 10 năm, không cần tôì phải lo.

Quay về công ty, tôì nhận được tin nhắn của Hoàn Tử Đầu: “Huynh đệ, điều tra rõ rồi, là Thuận Tử giết người!”

Tôì đọc mà giật mình, dù gì chẳng nữa Thuận Tử cũng là một cảnh sát. Hồi âm lại: “Điều tra rõ rồi à, thế đã bắt được tay bảo vệ chưa?”

“Hắn khai hết, nợ tiền cờ bạc nên ra tay giết người. Đã giấu trong kho hàng từ lâu, cũng bắt được tay bảo vệ rồi, do mặt bị bóng nên tầm nhìn hạn chế, hắn chưa từng phát hiện có xác người bên trong.”

Nghe nói đã tìm được tay bảo vệ, tôi vui mừng: “Thế xương trên trên trần không phải xương người à?”

“Không, là xương chó!”

Hoàn Tử Đầu nhăn tiếp: “Ngày mai tay bảo vệ được thả tự do, cậu đến sớm mà đón hần!”

Hai chúng tôi hẹn trước rồi cất điện thoại.

Cả đêm chẳng ngủ được, việc tìm ra tay bảo vệ mới là bước khởi đầu, hy vọng sau khi gặp, hần sẽ nói rõ ràng chuyện xảy ra 10 năm trước. Rốt cuộc Lưu Khánh Chúc là người hay ma, đều phụ thuộc vào câu trả lời của hần!

Sáng sớm hôm sau, tôi với tiểu Lục đến đồn cảnh sát chờ, Hoàn Tử Đầu còn đến sớm hơn. Trông dáng vẻ uể oải của hần, chắc đêm qua cũng không ngủ được. Tiểu Lục hỏi: “Hoàn Tử Đầu, sao anh uể oải thế? Việc của Thuận Tử liên lụy đến anh à?”

Hoàn Tử Đầu xua tay: “Khụ, liên lụy gì mà liên lụy. Trước đây là anh em, chỉ là tên Thuận Tử này mù quáng rồi, việc khác tôi quản được chứ giết người thì chịu. Tối qua cũng gửi cho cha mẹ hần ít tiền rồi, đành vậy thôi!”

Đang nói chuyện thì một người gầy gò, mặc bộ quần áo rách rưới, nửa gương mặt bầy nhầy se đi ra, đúng là tay bảo vệ.

Chúng tôi vội đón hần, trông bộ dạng thì có vẻ hần đã chịu khổ nhiều ngày, đi đứng cũng không vững. Kiếm sống bằng nghề bới rác, mấy hôm nay bãi rác bị phong tỏa, nhất định là ăn không ngon ngủ không yên.

Đưa tay bảo vệ đến một quán ăn gần đó, ông chủ trông thấy dáng vẻ rách rưới của hần thì định đuổi đi, nhưng nhìn Hoàn Tử Đầu bặm trợn kè kè phía sau, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tay bảo vệ cũng chẳng khách khí, gọi một bàn đồ ăn. Chúng tôi ngồi cạnh nhìn hần ăn cả nửa tiếng đồng hồ, Hoàn Tử Đầu không kìm được, lạnh giọng nói: “Lão ca, chắc đủ rồi đấy, ăn không hết thì gói mang về. Có chuyện muốn hỏi ông đây!”

Tay bảo vệ gạt đầu lia lịa, quét miệng, nói: “biết rồi, lần này được thả cũng nhờ có mấy người giúp đỡ, hỏi gì thì hỏi đi!”

Thấy thái độ gã tốt hơn trước, tôi cao hứng: “Lão ca, tôi muốn hỏi, vụ hỏa hoạn ở 2386 mười năm trước, rốt cuộc có phải do

anh gây ra hay không?”

Nghe câu hỏi, tay bảo vệ chột thù người ra, nhìn đồng hồ ăn trên bàn, hồi lâu không lên tiếng. Thấy gã có vẻ khó xử, tôi vội nói: “Lão ca, chuyện đã qua lâu rồi, dù sao cũng đã kết án, có gì anh cứ nói ra đi!”

Tay bảo vệ gật đầu: “Tuy vụ hỏa hoạn đó, tôi không tránh khỏi có liên quan, nhưng nói cho cùng thì không phải do tôi phóng hỏa!”

Nghe gã nói câu này, lòng tôi chột giá lạnh. Không phải gã đốt, vậy thì chính là lão Lưu. Nhưng vì sao lão lại phóng hỏa,

Thấy tôi có vẻ căng thẳng, bảo vệ nói tiếp: “10 năm trước, tôi làm bảo vệ khu nhà. Nơi đó vị trí không không được tốt, luôn có những thứ âm tà. Một nhà trong đó có họ Lưu, người phốp pháp, tự nhận mình là thầy âm dương, dạy tôi mấy phương pháp trừ tà. Ai ngờ từ khi gặp hắn, việc lạ xảy ra ngày càng nhiều, đầu tiên là ngoài hàng hiên cứ có tiếng khóc thê thảm, rồi dần dần, tiếng khóc xuất hiện nhiều hơn, đến nỗi gần như trước cửa nhà nào, hàng đêm đều có tiếng khóc.”

Kể tới đây, tay bảo vệ không khỏi rơi nước mắt.

Họ Lưu phốp pháp, không phải Lưu Vân Ba thì còn là ai!

Tay bảo vệ lau nước mắt, nói tiếp: “Thấy chuyênh lớn, tôi bèn đi tìm người bạn hiểu về chuyện âm dương, anh ta nói, e là tôi đã bị họ Lưu kia lừa. Bản thân gặp nguy hiểm chưa nói đến, mà còn sẽ liên lụy đến người sống trong khu nhà. Vì muốn cứu tôi, người bạn đó đã vào tòa nhà phá pháp thuật, không ngờ tình thế đã quá nghiêm trọng, bách quỷ khốc môn!”

Hoàn Tử Đầu nghe đến đây, không khỏi lẩm bẫm: “Bách quỷ khốc môn (trăm ma khóc cửa), nghe rất khó hiểu.”

Tay bảo vệ gật đầu, nói: “Bách quỷ khốc môn tam thiên đoạn sinh, là một loại tà chú cực hung, lúc bạn tôi tới đã là đêm khuya, qua 12h đã sang ngày thứ ba, sẽ không còn kịp nữa. Muốn phá thuật chú này phải dùng minh hỏa đuổi hồn, ông ta cũng vì cứu tôi, vì cứu người dân ở khu nhà, đã tự móc mắt phải hiến tế, đốt lửa trừ ma.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách con mắt phải của lão Lưu giống như ngọc bích, hóa ra đó là mắt giả. Tiểu Lục nghe cũng

nhập thần, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Ha ha ha, sau đó thì báo chí đưa tin, nói một mối lửa thiêu chết nửa số người khu nhà, nhưng nào ai biết, nếu không có trận cháy đó thì toàn bộ khu nhà sẽ chết hết.”

Trách oan lão Lưu rồi!!!

Tôi hít sâu một hơi, lòng như rặng liễu nở hoa, hiểu được tay bảo vệ quyết định ngồi tù gán tội thay, lại càng hiểu vì sao khi nhắc đến vụ hỏa hoạn, lão Lưu lại biến sắc!

Tất cả những điều này, là vì áy náy!

Hoàn Tử Đầu chửi tục: “Tên mập họ Lưu thật con mẹ nó láo toét! Sao lúc hấn hạ chú, anh không phát hiện chút nào à?”

Tay bảo vệ lắc đầu: “Lúc đó hấn chỉ đưa cho tôi một hình nhân giấy màu vàng, nói là bảo mệnh trừ tà, ai biết nó là tà chú chứ!”

Tôi giật mình, trong lòng phát run, lúc trước ở cửa hàng quan tài, Lưu Vân Ba cũng đưa cho tôi một hình nhân màu vàng, nói rằng dùng để bảo mệnh!

Bị lừa rồi!!!

Vội lập tức cho tay vào túi, định rút cái hình nhân chết tiệt đi thì bất chợt sợ hãi không nói nên lời.

Nó đã không còn trong túi nữa!!!

CHƯƠNG 45: MA BẮT XE

Không thấy hình nhân đâu!

Vốn dĩ lúc Lưu Vân Ba đưa nó cho tôi, tôi cũng không lưu tâm lắm, ngày nào cũng để trong túi áo. Nhưng cái chính là giờ nghe tay bảo vệ kể lại, đồng thời không thấy hình nhân đâu, tôi như bị sét đánh ngang tai!

Vội hỏi tay bảo vệ: “Lão ca, năm đó bách quỷ khốc môn chính là vì cái hình nhân màu vàng kia?”

Anh ta suy nghĩ một hồi, rồi thấp giọng nói: “Năm đó chuyện xảy ra quá cấp bách, tôi chưa kịp hỏi người bạn kia, có điều chắc chắn nó có liên quan!”

Tiểu Lục tò mò: “Lão ca, lửa cháy mặt ông thành như vậy, người bạn của ông có bị gì không?”

“Sao có thể không bị gì, móc mắt chẳng phải vì cái mạng tôi sao? Người bạn già này, từ sau vụ hỏa hoạn thì chuyển đến sống luôn ở khu nhag, tôi cũng chưa gặp lại ông ta!”

Có vẻ Hoàn Tử Đầu đã tin tưởng, hỏi: “Người bạn già của anh thật là có bản lĩnh, ông ta tên gì, có dịp tôi đi bái phỏng một chút.”

Bảo vệ gạt đầu: “Cũng tốt, nếu mấy người gặp ông ấy, đừng quên chuyển lời giúp tôi. Hỏi xem dạo này sống có ổn không, ông ta tên là Lưu Khánh Chúc!”

Tiểu Lục Và Hoàn Tử Đầu không khỏi kinh ngạc, hai mắt mở to. Hoàn Tử Đầu vỗ tay cái bốp, nói: “Hóa ra là lão Lưu à, chuyện lão thu phục cái đồng hồ ma ám sớm đã vang danh. Lần trước lão còn giúp tôi một lần.”

Bản thân thì đã sớm đoán được đó là lão Lưu nên nghe bảo vệ nói ra tên, tôi cũng không ngạc nhiên. Hàn huyền một chút chuyện năm đó xong, cho anh ta ít tiền, chúng tôi giải tán.

Trên đường về, Hoàn Tử Đầu nhận được điện thoại của bên khu kinh tế mới, nghe nói xảy ra chuyện, bèn vội vã chạy sang. Tôi bảo tiểu Lục về trước, còn mình vội đi 2386 Hoài Viễn tìm lão Lưu.

Sau khi biết sự thật về vụ hỏa hoạn thì chẳng còn gì đáng để nghi ngờ lão nữa, vì cứu người mà lão tự nguyện mất một con mắt. Chỉ bằng vào sự quảng đại vô tư này, bất kể ông ấy muốn làm gì, muốn thứ gì, nhất định tôi đều đưa ông ấy.

Nhưng cửa nhà lão Lưu khóa trái, ngoài cửa còn có mấy bịch rác, có vẻ đã lâu chưa về. Lão Lưu chân cẳng không đi xa được, lão sẽ đi đâu?

Sốt ruột, lo lắng, tôi quay trở lại ký túc, trên đường cứ nghĩ mãi về chuyện tay bảo vệ kể, bách quỷ khốc môn, tam thiên đoạn sinh! Hiện giờ không thấy hình nhân giấy đâu, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào tôi cũng đến nhà tìm lão Lưu, nhưng lão vẫn chưa thấy về. Cả ngày sống trong lo lắng, nhất là đến tối, chỉ sợ sẽ nghe thấy tiếng khóc. Có lẽ do quá mẫn cảm, tôi cứ có cảm giác bản thân gặp nhiều chuyện lạ kỳ. Đầu tiên là mất chìa khóa xe, rồi nó được người ta nhặt ở wc nữ, những việc như vậy cứ liên tiếp xảy ra.

Thấy tinh thần tôi không được tốt, mấy hôm rồi tiểu Lục lái xe thay, cứ tan việc lại tìm tôi uống bia, dần dần tôi cũng bị có thói quen xấu, uống bia trước khi đi ngủ. Cứ hôm nào không có chất cồn là khó đi vào giấc ngủ được.

Đêm bay, tiểu Lục lái xe về, thấy trong phòng hết bia, vốn định an ủi tôi mai sẽ đi mua, nhưng nhìn dáng vẻ khổ sở của tôi, không đành lòng, cuối cùng vẫn nửa đêm ra ngoài mua bia.

Các siêu thị xung quanh đã đóng cửa hết, hai chúng tôi đi dạo trên phố, định sẽ đến một cửa hàng tiện lợi 24h cách khá xa công ty. Đêm nay không có ánh trăng, gió đêm phần phật, trời tối đen, tôi và tiểu Lục đứng co ro ven đường chờ mãi mà chẳng có cái taxi nào.

Đi bộ đến ngã tư phố Thiên Tân, chợt thấy phía đối diện có đôi nam nữ dắt theo một đứa nhỏ đang đứng chờ ở trạm xe bus. Tò mò nhìn họ chằm chằm, tôi hỏi tiểu Lục: “Tiểu Lục, theo tôi nhớ thì bên phố Thiên Tân này không có chuyến nửa đêm mà?”

Tiểu Lục gật đầu: “Trí nhớ anh thật chán, đâu chỉ riêng phố Thiên Tân, mà toàn bộ khu Tân Giang này chỉ có duy nhất chuyến hai chúng ta chạy là nửa đêm thôi!”

Nghiêng đầu nhìn một nhà ba người, nửa đêm nửa hôm đứng ở nhà chờ xe bus, không đợi xe thì làm gì. Thấy tôi cứ ngoái nhìn mãi, tiểu Lục cũng quay đầu, thắc mắc hỏi: “Sao thế, anh cứ ngoái đầu nhìn gì vậy?”

“Cậu xem, đối diện bên kia đường có ba người, đêm lạnh như thế, lại chẳng còn xe, họ đứng đó làm gì?”

Tiểu Lục nghi hoặc nhìn tôi rồi lại quay đầu nhìn nhà chờ, căng thẳng vỗ vai tôi: “Được rồi huynh đệ, kệ họ muốn làm gì thì làm, chúng ta đi thêm một đoạn, nếu không có taxi thì đi về!”

Tôi gật đầu, tiếp tục rảo bước. Đi thêm chừng 5 phút, tôi quay đầu lại quan sát xem có xe taxi nào không. Nhưng vừa quay lại thì tôi sợ đến choáng váng, sao một nhà ba người vẫn đứng phía đối diện thế kia???

Bắt đầu thấy hoảng, tôi bảo tiểu Lục: “Sao một nhà ba người kia vẫn ở phía sau đối diện thế. Chúng ta đã đi xa như vậy, theo lý thì phải khuất mắt rất lâu rồi chứ, tôi thấy có gì đó không ổn!”

Tiểu Lục không quay đầu, nói: “Không sao đâu huynh đệ, võ công của tôi anh biết mà, họ không dám cướp bóc gì đâu!”

Tôi hả một tiếng, nói: “Đầu cậu làm bằng đất sét à, ý tôi không phải họ là cướp, họ là...”

Lời còn chưa kịp nói xong, tiểu Lục đã cắt ngang: “Kể cả con mẹ nó là một nhà ba người hay 130 người, trước mặt Lục gia đây cũng không tính tiền!”

Từ lúc quen biết tiểu Lục đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghe cậu ta chửi tục, trước giờ đều là một người rất hiền lành chân chất. Nhưng không thể không nói, sự tự tin của cậu ta giúp tôi vững tâm lên khá nhiều.

Lại tiếp tục đi về phía trước, mấy lần tôi định quay đầu lại thì đều bị tiểu Lục túm chặt, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn!”

Đi như vậy hơn nửa tiếng đồng hồ, trên đường chẳng có một chiếc xe nào. Tôi nghĩ hay là giờ quay về ký túc, nhưng về bằng cách nào?

Đột nhiên có tiếng xe phía sau lưng, tôi quay đầu lại nhìn. Thứ đập vào mắt khiến mồ hôi lạnh lập tức túa ra!

Một nhà ba người vốn đứng cách xa bên kia đường, giờ chỉ còn cách chúng tôi chưa đến 10m. Vẫn cái vẻ mặt thờ ơ như đang đứng chờ xe, tôi vội túm tiểu Lục, la lên: “Chạy!”

Thấy thần sắc tôi căng thẳng, cậu ta cũng chẳng hỏi có chuyện gì, vội chạy theo. Chạy một mạch sang con phố khác, hai chúng tôi dừng lại thở hồng hộc, cố trấn tĩnh lại, tôi cắn răng, quay đầu.

Suýt nữa thì sợ vỡ mật, một nhà ba người giờ chỉ còn cách tôi chưa đến 5m, đã có thể nhìn rõ gương mặt họ, trắng, trắng bệch!

Điều quái lạ là họ không để ý đến tôi, vẫn đứng đó như chờ xe ven đường, giống như chưa từng nhúc nhích. Tôi luống cuống chân tay, càng chạy càng gần, không bằng con mẹ nó quay ngược lại liều mạng.

Tiểu Lục hỏi tôi sao thế, tôi nghiêng răng nói nhỏ: “Chưa đầy 5m!”

Tiểu Lục vẫn không quay đầu, túm tay tôi chạy tiếp, chạy thêm một lúc thì trùng hợp đến con hẻm nhỏ ở cửa Đông. Cậu ta không chút suy nghĩ, lôi tôi vào hẻm. Quán mì vẫn sáng đèn, hai chúng tôi thở dốc, mở cửa bước vào.

Ông chủ quán mì đứng ở quầy, thấy chúng tôi vào thì cười cười mang thực đơn ra. Sau đó nhẹ giọng hỏi một câu: “Làm gì mà gấp gáp thế?”

Còn chưa hoàn hồn, tôi vội quay đầu nhìn, một nhà ba người đứng ngay ngoài cửa, đôi mắt chăm chăm nhìn tôi, nhưng không theo vào!

Hít sâu một hơi, tôi và tiểu Lục tìm chỗ ngồi xuống, có vẻ như cậu ta chẳng bị ảnh hưởng gì, thản nhiên gọi hai phần đồ ăn, hai chai bia và một tô mì.

Tức khí, tôi mắng: “Tiểu Lục, cậu cũng có tâm nhĩ, giờ còn muốn ăn? Ba người kia vẫn đứng ngoài cửa đấy!”

Không ngờ cậu ta cười ngây ngô: “Huynh đệ, anh thần hồn nát thần tính, chứ nãy giờ tôi có trông thấy gì đâu. Phối hợp diễn cho anh vui, cũng mệt rồi, phải bồi bổ chứ!”

Tôi giật mình: “Cậu nói gì? Cậu cũng quay đầu lại nhìn mà không thấy ba người họ? Sao lúc đó còn mắng chứ?”

Tiểu Lục lắc đầu: “Một bóng người cũng chẳng có. Thấy mấy hôm nay anh thần kinh căng thẳng, tôi mắng thế để anh có thêm can đảm thôi!”

Tôi nổi nóng, chỉ ra cửa, lớn tiếng: “Vừa rồi chỉ suýt nữa là họ dán mặt vào tôi, cậu lại không thấy? Giờ họ vẫn đứng ngoài kia kìa, cậu nhìn thử xem!”

Vừa nói, tôi cũng vừa quay ra phía cửa.

Chẳng có ai!

Đúng lúc đang kinh ngạc thì chủ quán mang mì với bia lên, đặt xuống bàn, nhìn tôi, nói: “Anh bạn trẻ này nói không giả đâu, tôi tin cậu!”

Tiểu Lục mỉa mai: “Ông chủ, ông tin ư?”

Đại thúc gật đầu, nhìn tôi, thấp giọng: “Cậu gặp phải ma bắt xe!”

Tôi kinh ngạc ngược lên nhìn ông ta. Đại thúc tiếp tục cười nói: “Ma bắt xe, đừng có nhìn nhìn một cái, gần một chút!”

Hai hàng lông mày cau chặt lại, trước đây không xuy xét đại thúc này là thứ gì, nhưng giờ những lời ông ta nói thật sự chuẩn xác. Đúng là mỗi lần quay đầu, khoảng cách lại gần thêm.

“Tôi đã nhìn mấy lần, đợi lát nữa trở về, chúng có đi theo nữa không?”

Ông chủ khui chai bia, cúi đầu nói: “Yên tâm, không sao đâu!”

Dứt lời liền đi vào trong bếp xào đồ ăn. Tôi chẳng ăn được gì, nhớ lại lời ông chủ nói, bán tính bán nghi mà uống hớp bia, rồi trơ mắt nhìn tiểu Lục ăn mì.

Ăn xong, tiểu Lục ợ hơi một cái, rồi cùng tôi quay về. Rất may ra đường thì gặp một chiếc taxi, hai chúng tôi thuận lợi về đến ký túc. Cuối cùng cũng có thể thở phào, một đêm kinh hồn này thật khiến lòng mình không yên, đang định đi vào trong sân thì đột nhiên phía sau có tiếng còi ô tô.

Quay đầu nhìn lại, một chiếc xe bus đang chạy về hướng này. Giờ này rồi, sao lại có xe bus? Đứng ở cổng nhìn, chiếc xe chạy lướt qua chỗ tôi, nhìn ánh đèn sáng, con số trên đầu xe làm tôi sợ hãi tột cùng.

Số 13!!!

CHƯƠNG 46: DỰNG ĐŨA

Đây chẳng phải xe số 13 nửa đêm mà tôi lái hàng ngày sao?
Tại sao nó lại chạy trên đường, ai đánh nó ra giờ này?

Quay đầu nhìn vào bãi đỗ xe trong sân, xe mình vẫn ở đó, chẳng hề xê dịch, nhìn lại con đường, đã không thấy bóng dáng chiếc xe vừa chạy ngang đầu nữa, con phố yên tĩnh, vắng như tờ.

Tiểu Lục thấy tôi ngây người thì gọi: “Huynh đệ, suy nghĩ gì thế?”

Thở hắt ra một hơi, tôi vội bước theo cậu ta lên ký túc. Sáng sớm hôm sau đã bị tiểu Lục đánh thức, cau có lâu bầu, cậu ta lại có vẻ cao hứng, nói: “Lưu Khánh Chúc đến tìm anh đấy!”

Nghe thấy tên lão Lưu, tôi ngồi bật dậy: “Lão đâu?”

“Ở dưới cổng!”

Vội vàng mặc quần áo, chẳng buồn đánh răng rửa mặt, tôi lao xuống dưới lầu. Mấy hôm nay đã điều tra ra manh mối sự việc, chẳng những không còn hoài nghi ông ta, mà từ đáy lòng còn cảm thấy khâm phục.

Lão Lưu vẫn như vậy, mặc cái áo trắng rộng, chống cây gậy cũ rích, tôi hưng phấn nhào qua ôm chằm lấy lão. Lưu Khánh Chúc giật mình, dùng sức đẩy tôi ra, nói: “Làm gì đấy? Đầu người bị ngấm nước à?”

Thấy lão Lưu mấy hôm không gặp, khí sắc có vẻ tốt, tôi cười: “Lão Lưu, ngày nào tôi cũng đến tìm, sao ông không có nhà, đi đâu thế?”

Lão Lưu nheo mắt, lùi lại một bước nói: “Còn đi đâu nữa, ta đi hỏi thăm Hà tiên sinh giúp người.”

Thực sự cảm động, mấy ngày nay tôi nghi ngờ lão, đi điều tra về lão, nhưng lão lại nhiệt tình giúp mình.

“Thật à, có tìm được không?”

Lão Lưu gật đầu: “Không biết có phải người người muốn tìm không, có điều người bạn họ Hà này của ta, là người số một

trong giới!”

Tôi vui mừng khôn xiết, trước đây lão Vũ lái chuyến xe 13, được một cao nhân họ Hà cứu, giờ lại nghe tiên sinh họ Hà bạn của lão Lưu là người giỏi nhất trong giới, việc cả hai là cùng một người có xác suất tương đối cao. Chợt nhớ đến cuốn sách mà lão Lưu cần, tôi nói: “Lão Lưu, ông vẫn luôn muốn cuốn sách tôi giữ nhỉ, chờ chút tôi lên lấy cho ông.”

Nói đoạn tôi xoay người đi lên ký túc, lão Lưu chợt kéo tay tôi lại: “Sách tính sau, Hà tiên sinh hành tung bất định, phải đi ngay!”

Tôi đáp một tiếng rồi đi sang công ty, định báo lão Vũ một câu, đến văn phòng mới phát hiện, lão Vũ ra ngoài từ mấy hôm trước còn chưa có về. Bỗng nhớ đến lúc lão Vũ hỏi về Lưu Vân Ba, nói là muốn đi tìm hắc, nhưng đã mấy hôm rồi sao còn chưa về, liệu không gặp nguy hiểm gì chứ?

Lo thay cho lão Vũ mà toát mồ hôi, dặn tiểu Lục chạy xe giúp mình mấy ngày, sau đó liền đi theo Lưu Khánh Chúc. Trên đường đi, lão Lưu kể cho tôi về Hà tiên sinh. Ba tuổi Hà tiên sinh đã khai thiên nhãn, 6 tuổi thì ma quỷ không dám bén mảng đến gần nhà, tám tuổi xem bệnh giúp người chưa từng thất thủ, 18 tuổi đắc đạo bán tiên.

Nghe lão Lưu nói vậy, lòng hiếu kỳ trong tôi càng mạnh, càng tin đây chính là vị tiên sinh mà mình cần tìm, nhất định ông ấy có thể giúp tôi thoát khỏi chuyến xe số 13 ma quỷ.

Lần này không phải đi xa lắm, chúng tôi đến một khu chung cư cũ trong nội thành, lão Lưu vừa định qua hỏi thăm thì trông thấy dưới lầu có vài người đang khiêng một phụ nữ trung niên lên. Người phụ nữ ánh mắt đờ đẫn, hai chân mềm nhũn, trông rất yếu ớt, một người đàn ông trung niên nói với người mặc áo khoác phía sau: “Tiên sinh, vợ tôi bị ốm, ngài xem có thật là tà bệnh không, có nghiêm trọng không?”

Người mặc áo khoác đáp: “Chính xác là tà bệnh, lát nữa tôi thu phục tà ám trên người bà ấy, sẽ không sao nữa!”

Người đàn ông trung niên nghe thế thì vâng vâng dạ dạ, rút điều thuốc ra mời. Tôi đứng cạnh lão Lưu, hỏi nhỏ: “Lão Lưu, ông thấy đại tỷ này bị tà bệnh thật không?”

Lão gật đầu: “Có tà ám, nhưng có người lo rồi, chúng ta không cần làm chuyện bao đồng!”

Dứt lời bèn đi tới hỏi thăm mấy người khác về chỗ ở của Hà tiên sinh. Sau khi hỏi được, lão Lưu giơ tay chỉ lên trên: “Tầng 7!”

Hai chúng tôi đi cầu thang bộ lên trên, lúc qua tầng 3, thấy có nhà mở cửa, liếc nhìn vào trong thì thấy đại tỷ ban nãy đang ngồi giữa mấy người vây quanh phòng khách.

Vừa bước lên cầu thang tầng 4 thì chợt nghe tiếng kêu thảm, lòng tôi rét run, quay đầu thì đúng là âm thanh phát ra từ căn nhà kia. Tiên sinh mặc áo khoác đứng trước mặt chị ta, cầm một nắm ngân châm, đang châm từ đỉnh đầu xuống. Lão Lưu thấy thế bèn xoay người đi vào, vị tiên sinh mới châm đến châm thứ hai thì bị lão tóm lấy cổ tay, lạnh giọng nói: “Sao ngươi không phân trắng đen, đã ra tay nặng như vậy?”

Tiên sinh mặc áo khoác sững sốt, sau đó tức giận nói: “Ông thì biết cái gì, đây không phải châm cứu, tôi đang đuổi ma, tránh qua một bên đi!”

Lão Lưu đoạt nắm ngân châm trong tay hắn, nhàn nhạt nói: “Ngươi cũng không chịu nhìn xem cô gái này bị ai nhập vai. Nếu là người nhà quá cố thì sao, mười ba châm này, người ta làm sao đầu thai được?”

Nét mặt tiên sinh áo khoác rất phức tạp, nheo mắt nói: “Gì mà còn phân biệt người trong nhà hay người ngoài, đã chết thì đều là vong hồn cả!”

Dứt lời hắn lại mở hộp lấy ra mấy cái ngân châm. Người chồng đại tỷ mở miệng: “Tiên sinh, ngài đừng châm vội, vị lão tiên sinh này nói cũng rất có lý. Hay là ngài thử kiểm tra xem có phải người nhà quá cố nhập vào vợ tôi không đã.”

Tay mặc áo khoác có vẻ mất kiên nhẫn, làu bàu: “Kiểm cái gì mà kiểm, các người không hiểu chuyện thì đừng lẫn lộn. Người đã chết đều là ma, không phân biệt người nhà hay người ngoài!”

Người chồng dẫn đo rồi quay sang nói với lão Lưu: “Lão tiên sinh, thấy ông cũng là người am hiểu, hay là phiền ông phân biệt giúp một chút!”

Lão Lưu gật đầu, không thèm để ý đến tay áo khoác, hỏi:
“Trong năm nay, nhà của người có ai chết không?”

Anh ta vội gật đầu: “Cô của vợ tôi mới chết hai tháng trước!”

Lão Lưu liền giao phó: “Dùng thổ pháp là được. Người vào bếp lấy bữa bát nước với một cái đũa ra đây.”

Người chồng không dám chậm trễ, vội vào bếp làm theo lời lão Lưu. Lão Lưu đặt nửa bát nước lên bàn, đưa cái đũa cho chị gái kia, nói: “Người niệm liên tục tên của bà cô quá cố, đồng thời cắm chiếc đũa vào giữa cái bát!”

Chị gái cầm lấy cái đũa, làm theo lão Lưu nói, miệng làm bầm, tay cắm nó vào trong bát nước. Thấy đã đủ, lão Lưu nhẹ giọng: “Buông tay!”

Chị gái do dự rồi thả tay ra, chuyện lạ liền xuất hiện! Cái đũa cứ thế đứng thẳng tắp trong bát nước, lão Lưu gật đầu: “Đúng rồi, người nhập vào cô này chính là bà cô mất hai tháng trước.”

Tay áo khoác nghe thấy thì không nhịn được, nói: “Thế mà gọi là thổ pháp, có tác dụng cái rắm à?”

Dứt lời đưa tay định rút cây đũa lên, nhưng hấn vận lực cũng chẳng thể lay chuyển, cái đũa bất động! Cây đũa cứ như mọc rễ vậy, cắm chặt vào cái bát nước, tay áo khoác thấy mọi người nhìn mình, thẹn quá hóa giận: “Tà ma ngoại đạo, ông dám chơi lão tử?”

Nói rồi hấn dùng hai tay, cắn răng cố rút chiếc đũa ra. Thấy thế, lão Lưu lạnh giọng: “Thấy người biết dùng bách gia thập tam châm, tưởng người cũng có bản lĩnh, ai dè chỉ là tên lừa tiền gà mờ. Cái đũa sao có thể rút ra bằng cách đó, mau...”

Còn chưa nói hết câu, bỗng nghe rắc một tiếng, cái đũa đã gãy!

Cùng lúc với đó, tay mặc áo khoác kêu lên, cơ thể bị quăng ra xa. Nửa cái đũa còn lại vẫn như mọc rễ cắm thẳng ở trong bát, lão Lưu cau mày: “Không hay rồi!”

Tổp người vây quanh nhà ai cũng luống cuống, người phụ nữ ngồi trên ghế, cũng bất tỉnh nhân sự, cùng lúc với chiếc đũa gãy. Người chồng căng thẳng: “Sao còn bị ngắt?”

Lão Lưu nhìn chăm chăm vào cái bát: “Chiếc đĩa là đường tiến hồn, nó gãy rồi thì khó mà tiến bà cô đi!”

Lão Lưu vừa dứt lời, bà cụ bên cạnh cũng đột nhiên trợn mắt, rồi lăn ra bất tỉnh giống đại tỷ kia. Cả nhà kinh ngạc, đây là chuyện gì xảy ra? Lão Lưu trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Phiền toái rồi, hóa ra ngoài bà cô, còn có hồn ma khác trên người cô ấy!”

CHƯƠNG 47: MA NHẬP

Người chồng kinh hãi, hỏi: “Lão tiên sinh, ý ông nói là ngoài bà cô thì còn có hồn ma khác nhập vào vợ tôi?”

Lão Lưu gật đầu: “Đúng vậy, vừa rồi dựng cái đĩa chỉ nhìn ra được bà cô, không ngờ còn một hồn ma nữa!”

Người chồng ủ rũ: “Vậy phải làm sao?”

Tay mặc áo khoác thấy vậy, đắc ý: “Nếu không phải lão quấy rầy tôi châm kim, vợ anh đã sớm không việc gì.”

Lão Lưu tức giận lườm hắn, nói: “Bách gia thập tam châm quá bá đạo, chỉ dùng để đuổi ác ma, người chưa rõ trắng đen đã ra tay, không sợ trời phạt?”

Bị câu nói của lão Lưu chọc giận, tay áo khoác hùng hổ: “Cái gì mà trời phạt, theo tôi ông mới là kẻ lừa đảo. Giờ nhân dịp có hai hồn ma nhập thân, nếu ông không phục, hai ta mỗi người trị một hồn ma, xem ai thắng?”

Lão Lưu cười lạnh: “Nếu cho người trị ác ma kia thì bắt nạt người quá, người tự chọn đi!”

Tay áo khoác tuy kiêu ngạo, nhưng biểu hiện rất mất tự nhiên, nhìn chằm chằm người phụ nữ vừa ngắt, rồi lại nhìn sang bà lão, hiển nhiên là không tự tin, sợ mình sẽ chọn nhầm ác ma.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, tròng mắt đảo một cái rồi chỉ vào người phụ nữ trung niên: “Tôi đoán hắn là ác ma nhập vào người trẻ hơn này, tôi chọn cô ấy, coi như là nhường nhịn ông!”

Nghe xong câu này tôi suýt thì bật cười, nhất định là hắn thấy người phụ nữ trẻ thì dương khí mạnh, khả năng ác ma trong người sẽ ít hơn, cho nên mới đưa ra lựa chọn như vậy.

Lão Lưu chẳng hề tính toán, gật đầu nói: “Được, tùy người!”

Phân công xong, lão Lưu đến bên cạnh bà lão còn tay áo khoác kia đỡ người phụ nữ dậy. Người nhà chị gái nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải, càng chẳng biết tin ai trong hai người. Tay áo khóa ho khan một tiếng, rút cái bút lông tròn tay áo ra, miệng lẩm bẩm niệm chú, sau đó dùng bút vẽ gì đó trên trán chị gái.

Chị gái bỗng như bị điện giật, người khẽ rùng mình, người trong nhà đều hoảng sợ, lùi về sau một bước. Lão Lưu liếc qua, cười lạnh: “Ai da, còn biết dùng Tương Tây bút điểm quý môn, không hề cùng đường với bách gia thập tam châm, tiểu tử này học đạo cũng tạp nham đấy.”

Tay áo khoác đắc ý cười: “Ông già, có phục không? Đây chỉ là một trong số cả tá bản lĩnh của tôi thôi!”

Lão Lưu cúi đầu nhếch mép, chẳng quản nữa, nhìn thẳng vào bà lão đang nằm trên giường, nói với tôi: “Đỡ bà ta dậy, nhẹ thôi!”

Tôi vội ngồi xuống giường, đỡ bà lưng bà lão dậy, lão Lưu chẳng lấy ra pháp bảo gì, cũng chẳng niệm chú như tay áo khoác, chỉ ghé đầu vào tai bà ta, nói nhỏ: “Gặp người nhà rồi, đi thôi!”

Nói xong, bà lão vẫn nhắm nghiền hai mắt, không động dậy. Không biết là ai mở đầu bật cười, sau đó cả căn phòng không nhịn được mà cười nhỏ. Người chồng nói: “Lão tiên sinh, sao lại nói chuyện nhẹ nhàng với hồn ma như vậy?”

Lão Lưu chẳng để bụng, nhấc đầu ra, nhếch mép vỗ vỗ vai bà lão, nói tiếp: “Đủ rồi đấy, còn không đi, lão nhân ra không khách khí đâu!”

Bà lão vẫn nhắm mắt chẳng hề có phản ứng, lúc này người trong nhà đã không còn cười như nãy nữa mà bắt đầu mỉa mai: “Ở đâu ra lão già này, bị bệnh à?”

Tiếng lầm bầm mỉa mai không nhỏ cũng không lớn, tôi nghe rõ ràng, đang định mở mồm phản bác thì đột nhiên lão Lưu hét lên một tiếng: “Cút!”

Sau đó giơ cây gậy lên làm động tác đánh. Một tiếng quát đầy uy lực khiến đám người xung quanh choáng váng, bất thành linh giật mình. Ngay cả tay áo khoác kia cũng giật thon thót.

Người chồng vừa thấy lão Lưu giơ gậy lên thì hoảng hốt lao tới giữ chặt tay ông ta, nức nở: “Lão tiên sinh dừng lại đi, cần tiền thì tôi cho, đừng làm gì nữa, ông đi đi, không lát nữa mà chẳng đuổi được mà mạng người cũng mất mất!”

Gã áo khoác nghe vậy thì bật cười ha hả, đang định mở mồm mỉa mai thì đột nhiên bà lão mở to hai mắt. Đám người xung quanh cả kinh, rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Cây gậy của lão Lưu vẫn lơ lửng trên không, bà lão mở to mắt nhìn, lắc đầu chảy hai hàng nước mắt, sau đó lại ngất đi. Lão Lưu hừ lạnh một tiếng, buông gậy xuống, nói với người chồng: “Không sao, hồn ma nhập thể, lúc rời đi không tránh khỏi khiến chủ thể mất sức lực. lát nữa bà lão sẽ tỉnh, tối nay người nhớ đốt ít vàng mã cho bà cô!”

Người chồng bán tín bán nghi đi tới đỡ bà lão dậy, chỉ lát sau bà lão đúng là đã tỉnh, mở mắt nhìn xung quanh rồi hỏi: “Con trai, mẹ bị sao vậy?”

Lần này thì không ai cười được nữa, người chồng kích động không ngậm được mồm, nắm tay lão Lưu cảm ơn rối rít. Tất cả chuyện này tay áo khoác đều chứng kiến, vừa rời hẳn cầm bút lông vẽ bùa nhưng chị gái kia cũng chỉ rùng mình một cái, còn lại chưa hề có phản ứng nào khác.

Hồn ma trên người bà lão đã đuổi đi, hiện giờ chỉ còn lại người phụ nữ trước mặt hẳn, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào tay mặc áo khoác. Gã đã toát đầy mồ hôi trán, lại lục trong túi hồi lâu, cầm ra một tờ giấy vàng, một hộp chu sa. Sau đó chấm đầu bút lông vào chu sa, rồi vẽ vẽ gì đó lên tờ giấy.

Lão Lưu thấy tờ giấy cũng ngạc nhiên nói: “Ai da lợi hại! Người còn biết dùng cả hoàng phù Mao Sơn?”

Gã mặc áo khoác nhếch mép, tay trái làm một cái dấu lạ mắt, tay phải cầm tờ hoàng phù dán lên đầu chị gái.

“Á...” một tiếng thét chói tai vang lên.

Đám người xung quanh cũng bất ngờ mà kêu lên thành tiếng, vội vã tìm chỗ nấp. Nấp xong, quay đầu nhìn lại thì thấy chị gái đang lờm tay áo khoác với ánh mắt cực kỳ ai oán. Hẳn ngay người, biểu hiện của chị gái hẳn là nằm ngoài dự tính, vội vàng lục lọi trong túi xách, lôi ra một cái cân có quấn chỉ đỏ. Không do dự, hẳn tròng luôn nó vào cổ chị gái.

Lão Lưu lại thốt lên: “Ui, Thiên Kim Đà của phái Thanh Vi!”

Cái cân sắt tròng vào cổ, người phụ nữ đột nhiên ngậy ra, không có cử động gì thêm. Gã áo khoác cười khẩy: “Tiểu quý, còn dám ở trước mặt ta...”

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên người phụ nữ khôi phục, như phát điên đuổi tay về phía trước, gã áo khoác không kịp tránh

né, mặt đã bị cào mấy vết, bật máu.

Mấy người chúng tôi vội xông tới đè chị gái lại, người chồng thật sự không chịu nổi, cầu xin lão Lưu: “Lão tiên sinh, cầu xin ngài giúp đỡ, không thể cứ để như vậy được!”

Lưu Khánh Chúc gạt đầu, lần này chẳng hề thương lượng nữa mà nằm ngoài dự đoán của tất cả, lão giơ gậy đập thẳng vào vai chị ta. Người chồng biết sự lợi hại của lão, lần này không dám can ngăn, chỉ không đành lòng mà nhắm mắt.

Một gậy đập xuống, người phụ nữ hét lên, đột nhiên sức lực tăng mạnh, bốn người đàn ông chúng tôi mà không giữ nổi, chị ta vụt ra, lao về phía lão Lưu.

Lão Lưu không kịp tránh, bị xô ngã ra sau, gáy đập mạnh vào tủ TV. Đám người trong nhà sợ hãi, la lên rồi chạy ra ngoài. Người phụ nữ hung tợn lườm lão Lưu, như muốn ăn tươi nuốt sống, tiếp tục lao tới.

Tôi vội xông ra, ôm chặt lấy chị ta, hét: “Lão Lưu, chạy mau!”

Lưu Khánh Chúc ôm gáy, từ từ đứng dậy, tay dính đầy máu, lão thoáng nghĩ ngợi rồi bôi máu lên cây gậy, giơ lên đập một nhát xuống đầu đối phương.

“Choang” một tiếng khô khốc, tất cả kính trong nhà, bao gồm cửa sổ đều vỡ nát, văng đầy đất. Người phụ nữ trúng gậy vào đầu, trợn trắng mắt, ngất đi. Người chồng ngoài cửa thấy vợ ngất, e dè đi vào, lão Lưu yếu ớt ôm gáy, miễn cưỡng đứng vững, nói: “Cô ta ổn rồi, đỡ dậy đi!”

Nói xong thì lão như con diều đứt dây, ngã phịch xuống đất. Người chồng thấu vậy vội la lên: “Bên phố đối diện có bệnh viện, mau đưa ông ấy qua!”

Trên đường đi, càng ngày lão Lưu càng chảy nhiều máu, trong lòng tôi hết hoảng, sau khi đưa lão vào phòng cấp cứu rồi vẫn chưa an tâm, đi đi lại lại trước cửa.

Lát sau, y tá hé cửa trông thấy tôi thì hỏi: “Anh là người nhà bệnh nhân?”

“Đúng vậy, ông ấy sao rồi?” Tôi vội gạt đầu.

Y tá nhìn mặt bất đắc dĩ: “Không còn nhịp tim!”

CHƯƠNG 48: ĐOẠT NGƯỜI

Không còn nhịp tim? Câu này khiến đầu tôi ong lên, lão Lưu đã chết???

Còn vừa đi cùng lão đến tìm Hà tiên sinh, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Vì cứu người mà lão mất mạng, cứ nói ở hiền gặp lành, đâu ra?

Vô lực quy xuống góc tường, tuyệt vọng nhìn y tá vừa báo tin, tôi khàn giọng hỏi: “Chết hẳn rồi, không cứu vẫn được nữa à?”

Y tá lắc lắc đầu.

Tôi đang chìm trong cảm xúc bi thương thì cửa phòng cấp cứu két một tiếng mở ra, lão Lưu chống cái gậy cũ, tay ôm gáy, đầu đầy máu bước tới.

Nữ y tá sợ hãi hét lên chạy thục mạng ra hành lang. Tôi mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn lão Lưu đã bị tuyên bố tử vong, chẳng biết phải làm thế nào.

Thấy tôi sững sờ, lão Lưu chột lên tiếng: “Còn đứng thần người ra đấy, mau đỡ ta!”

Nuốt nước bọt, tôi cắn răng định đi qua thì vó hai y tá và một bác sĩ chạy ra. Bác sĩ mặc blouse trắng nhìn lão Lưu lâu bầu: “Sao cụ không chịu nghe lời thế, miệng vết thương lớn như vậy, không khâu ngay sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!”

Lão Lưu không chết?

Chẳng hiểu gì, tôi bước tới vừa đỡ lão Lưu, vừa hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, vừa rồi y tá ra đây còn bảo tôi tìm ông ấy ngừng đập. Đã cứu lại được à?”

Bác sĩ lắc đầu: “Ban nãy đưa ông cụ vào trong, đặt tai nghe thì chính xác là không có nhịp tim bên trái, sau đó mới biết tim ông ấy nằm bên phải.”

“Tim bên phải?”

Tôi ngạc nhiên, nghe nói trên thế giới có một số rất ít người có trái tim nằm bên phải, không ngờ lão Lưu lại là một trong số đó. Bác sĩ nói tiếp: “Miệng vết thương hở sau gáy của ông ấy rất lớn, tiến hành khâu thì ông ấy không chịu. Cụ mau

khuyên ông ấy vài câu, lớn tuổi rồi mà mất nhiều máu, nguy hiểm lắm!”

Nghe bác sĩ nói xong, tôi thở phào nhẹ nhõm. Chảy ít máu đầu không sao, lão Lưu còn sống thật tốt quá. Vui mừng khôn xiết, tôi cũng chẳng thèm bàn bạc với lão, xốc nách lên đi vào trong phòng cấp cứu, miệng hô: “Bác sĩ, tôi giữ ông ấy cho, ông vào khâu đi!”

Tuy không hề muốn, nhưng dưới sự cưỡng chế của chúng tôi, cuối cùng lão Lưu cũng phải khâu. Xong xuôi, trông lão Lưu quần đầy băng trắng trên đầu, bộ dạng thật tức cười. Bác sĩ đề nghị lão nằm viện để theo dõi, nhưng lão già ương ngạnh này nào đồng ý, tôi cũng chỉ có thể phì cười mà đưa lão xuất viện.

Điều vui mừng nhất trong cuộc đời, không có gì hơn là nghe tin người thân mình chết sau đó biết được chỉ là một sự hiểu lầm. Cùng lão Lưu đi ra cổng, lão vẫn giữ bộ mặt lạnh như cũ, nói: “Mất nhiều thời gian quá rồi, ta mau đến tìm Hà tiên sinh đi!”

Tìm Hà tiên sinh hoàn toàn là vì tôi, lão Lưu trọng thương mà vẫn một lòng nghĩ cho mình, thật sự cảm động.

“Lão Lưu, khờn cần gấp, cứ chờ ông dưỡng thương đã rồi tính sau!”

Lão Lưu lắc đầu: “Không, khó gặp được Hà tiên sinh lắm, mau đến tìm ông ta đi!”

Chẳng lay chuyển được quyết tâm của lão, tôi đành theo đến khu chung cư. Lên đến tầng 7 thì phát hiện Hà tiên sinh không có nhà, tôi nản chí thở dài. Lão Lưu suy tư một hồi, dậm chân nói: “Ai da, ta thật đúng là lão hồ đồ, sớm phải biết Hà tiên sinh không có nhà mới đúng.”

Khó hiểu hỏi lý do, lão Lưu thấp giọng đáp: “Chỉ cần Hà tiên sinh có mặt thì bách quý bất xâm, khu nhà này không thể có tà ám.”

Tôi kinh ngạc: “Ý ông là, nếu Hà tiên sinh có nhà, thì đại tỷ dưới tầng 3 sẽ không bị ma nhập? Hà tiên sinh lợi hại đến vậy ư?”

Lão Lưu gật đầu: “Đừng nói là chỉ khu chung cư này, mà cô hồn dã quỷ qua đường cũng phải tránh mặt!”

Nghe lão nói thế, trong lòng tôi càng chắc như đinh đóng cột, Hà tiên sinh chính là người đã cứu lão Vũ năm xưa.

Đến tìm người nhưng không gặp, chúng tôi bàn tính quay về thu thập thêm thông tin. Vừa xuống đến dưới lầu thì gặp hai vợ chồng người phụ nữ bị ma nhập, nhìn qua thì chị ta đôi mắt có thần, tâm trạng bình thường, chắc là đã khôi phục.

Người chồng nhìn thấy thì chạy vội lại, nắm tay lão Lưu, cảm kích: “Lão tiên sinh, ông bị thương có nặng không, hai vợ chồng tôi đang định sang viện thăm ngài.”

Người vợ nhìn thấy lão Lưu thì vội quỳ xuống, tôi chạy nhanh tới đỡ dậy: “Đại tỷ, đừng làm thế, lão Lưu không sao!”

Chị gái khóc: “Cảm ơn lão tiên sinh, tôi bị như thế cả nửa tháng trời, nếu không có ông giúp đỡ chắc chẳng trụ được thêm mấy ngày!”

Lão Lưu trời sinh bản tính cọc cằn, chỉ nói câu khởi cần cảm tạ. Chị gái lau nước mắt hỏi: “Hình như hai người không phải dân ở đây, đến tìm ai à?”

Tôi đáp: “Đi tầng 7, tìm Hà tiên sinh, chị có biết ông ấy đi đâu không?”

Chị gái gật đầu: “Hóa ra là bạn của Hà tiên sinh, chẳng trách bản lĩnh cao như vậy. Tháng trước Hà tiên sinh bị một đám giang hồ lôi đi rồi, nói là phải đến xem bệnh cho người nhà!”

Tôi nghe vậy thì gấp gáp: “Cụ thể là bị ai lôi đi, lôi đi đâu, chị biết không?”

“Đám giang hồ đến đây đông lắm, hôm đó đỗ xe chật nửa bãi, cầm đầu là tên xã hội đen nổi tiếng khu này, tên là Hạt Tử, chúng mang ông ấy đi đâu, tôi cũng không biết.”

Tôi gật gù đầu, nói thêm vài câu với chị gái rồi cáo từ ra về. Nhắc đến xã hội đen, người đầu tiên tôi nghĩ tới là Hoàn Tử Đầu, nếu người tên Hạt Tử này có quen biết với hắn, việc này sẽ dễ dàng hơn. Lấy điện thoại ra bấm số Hoàn Tử Đầu, hắn vừa nghe thấy tên Hạt Tử thì không khỏi cao giọng: “Ai? Hạt Tử? Hạt Tử ở khu Phong Mãn? Hắn là đối thủ một mất một còn với tôi đấy!”

Thấy chuyện không đơn giản, dăm ba câu nói chẳng rõ ràng, tôi bèn gọi Hoàn Tử Đầu tới gặp mình. Trên đường về, tôi kể

chuyện ma bắt xe cùng với chuyện gặp Lưu Vân Ba ở Đường Oa Tử cho lão Lưu nghe. Lão Lưu chẳng hề trách việc tôi giấu lão, chỉ thở dài lo lắng: “Bị tên khốn đó bùa chú, dương khí người thất thoát, trông thấy ma quỷ cũng là chuyện bình thường. Nhưng hình nhân giấy vàng và bách quỷ khốc môn thì không đùa được!”

Bách Quỷ Khốc Môn!!!

Trước đó đã nghe tay bảo vệ nói một lần, mười năm trước, chính từ hình nhân giấy vàng dẫn phát bách quỷ khốc môn, sau đó thì lão Lưu hy sinh một con mắt, hỏa hoạn còn thiêu chết mấy trăm mạng người. Tôi không khỏi run lên, mười năm sau, hình nhân giấy vàng lại có trên người tôi, sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì?

Thấy tôi hoang mang, lão Lưu nói: “Tên khốn này rất cuộc dùng hình nhân giấy vàng làm chuyện tà môn gì, ta không rõ lắm. Có điều người cũng không cần quá sợ hãi, chỉ cần tìm ra Hà tiên sinh trước ngày 15 âm lịch, tất cả sẽ được hóa giải!”

Tôi gật gật đầu. Lại là Hà tiên sinh, như vậy xem ra việc tìm được Hà tiên sinh hay không có liên quan máu chốt đến mạng sống của mình.

Trưa hôm đó, Hoàn Tử Đầu dẫn hai đèn em đến ký túc tìm tôi, vừa gặp đã sốt sắng hỏi: “Sao thế huynh đệ? Người anh cần tìm bị Hạt Tử mang đi à, thông tin có chính xác không?”

Tôi gật đầu: “Khẳng định là chuẩn, có người tận mắt chứng kiến, nghe nói là bắt Hà tiên sinh đi xem bệnh cho ai đó.”

Hoàn Tử Đầu châm điếu thuốc, ngồi bắt chéo chân, chậm rãi nói: “Tôi nghe nói cha của Hạt Tử bị bệnh nan y. Nhưng đó là bệnh thật, hẳn mời thầy âm dương qua làm mẹ gì?”

Giờ tôi nào có đầu óc mà suy nghĩ Hạt Tử mang Hà tiên sinh về xem bệnh cho ai, chỉ muốn mau chóng tìm được ông ấy. Mà điều đặc biệt lo lắng là, ông ấy làm việc trong tay đám xã hội đen, rất nguy hiểm!

Thấy tôi ủ rũ, Hoàn Tử Đầu vỗ vỗ vai: “Hạt Tử nắm khu Phong Mãn, tôi với chị dâu nắm khu kinh tế mới, không phải là tôi sợ hẳn, mà cái chính là, đến địa bàn của hẳn không thể tránh khỏi phiền toái. Nhưng anh yên tâm, chuyện này để tôi lo!”

Tiểu Lục ngồi cạnh cũng nói theo: “Một Hạt Tử đã tính là gì, lấu bò cạp tiểu Lục tôi đây còn ăn rồi, anh em ta cùng thu thập hần!”

Tôi không nói nên lời, nhìn Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục, hai người huynh đệ với tính cách trái ngược, đang hết sức giúp mình, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Có bằng hữu sát cánh, sợ gì hung hiểm!

Hoàn Tử Đầu không làm phiền đến chị dâu, tự mình gọi 20 đàn em, sáng hôm sau đứng đầy dưới sân công ty. Tôi với tiểu Lục đi xuống, trông thấy người đông như vậy thì thật hoảng sợ.

Tiểu Lục trợn mắt nhìn Hoàn Tử Đầu: “Chúng ta kéo đi đánh nhau à? Ba người đi thôi chứ, nói chuyện ôn hòa!”

Hoàn Tử Đầu liếc xéo: “Thằng mập nhà cậu biết cái gì, đi đàm phán với Hạt Tử mà không dẫn người theo, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, ai nói trước được?”

Tôi cũng khá lo lắng, nói: “Nhưng anh mang theo nhiều người như vậy, khác nào đi đánh nhau đâu!”

Hoàn Tử Đầu chụp vai tôi: “Ôi dào, yên tâm đi. Cho mấy đàn em này đứng ngoài cửa không vào nhà. Chưa kể đông người, đánh nhau dễ bị bắt lắm, Hạt Tử cũng biết mà.”

Tôi đành gật đầu, cùng tiểu Lục lên xe, chạy tới khu Phong Mãn tìm Hạt Tử. Tuy rằng có đám tay chân đông đảo đi theo, nhưng trong lòng tôi vẫn có nỗi bất an không tên, Hạt Tử không phải người hiền lành gì, hần sẽ dễ dàng thả người sao?

Vòng đi vòng lại trong thành phố, cuối cùng dừng lại tại một khách sạn năm sao khu Phong Mãn, chúng tôi xuống xe, Hoàn Tử Đầu chỉ tay nói: “Đây là chỗ của hần, ngày nào cũng ở trong đó, đi thôi!”

Còn chưa vào trong, tiểu tử đứng cạnh cửa thấy đông người vội chạy vào báo tin. Mới đi đến đại sảnh thì đối mặt với Hạt Tử đi xuống. Tôi vốn cho rằng, một Hạt Tử thanh danh nổi như cồn ắt cũng phải hung thần ác sát như Hoàn Tử Đầu, to lớn thô kệch. Nhưng không ngờ hần lại là một thanh niên vừa gầy vừa thấp bé. Có điều tuy vóc dáng như vậy, nhưng sát khí hần rất bức người, ánh mắt lộ hung quang, vừa nhìn đã thấy không phải người lương thiện.

Hạt Tử thấy đông người xông vào cũng chẳng hề sợ hãi, hất hàm hỏi: “Hoàn Tử Đầu, người có ý gì đây?”

Tôi giành nói trước: “Đại ca, mạo phạm rồi, tôi nghe nói có vị Hà tiên sinh được anh mời về, tôi muốn nhờ ông ấy giúp một chút. Có thể châm chước, cho chúng tôi gặp mặt nói chuyện không?”

Hạt Tử liếc mắt một lượt, nói: “Không được, không gặp được, Hà tiên sinh đang xem bệnh cho cha ta!”

Hoàn Tử Đầu nói: “Cha người mắc bệnh nan y, mời thầy âm dương về xem cái con c*c gì?”

Câu này của Hoàn Tử Đầu khó nghe đến cực điểm, tôi vừa định mở miệng giảng hòa thì Hạt Tử trừng mắt phát hỏa: “Hoàn Tử Đầu, người mượn cớ tìm người đến gây chuyện phải không?”

Thời cơ nói chuyện đã bị Hoàn Tử Đầu phá hỏng, tên này trông thấy Hạt Tử liền mất khống chế, chỉ thẳng mặt hấn, quát: “Gây cái c*c, ta con mẹ nó đến đoạt người!”

Hạt Tử càng hung hăng: “Hà tiên sinh ở trên tầng 2 đấy. Người con mẹ nó có mạng lên mà đoạt!”

Dứt lời hấn hô một tiếng, mấy chục tên mặt mũi bặm trợn lục tục đi xuống, tôi thầm than: “Hỏng rồi!”

Tình hình đã mất khống chế, đáng ra từ đầu không nên tin, với tính cách của Hoàn Tử Đầu mà có thể nói chuyện tử tế được. Hai nhóm người dàn thành hình cánh cung, hằm hè nhau ở đại sảnh, tôi vừa định kêu đợi đã thì không biết tên đàn em nào phía sau nóng mắt xông lên đấm một phát vào giữa mặt Hạt Tử khiến hấn té ngã.

Hai đám du côn lập tức xông vào đánh nhau sập lá cà, Hoàn Tử Đầu tả xung hữu đột đứng trước, gọi to: “Huynh đệ, lên lầu!”

Tôi vội lách qua kẽ hở đám người mà chạy lên trên, đột nhiên một tên cao đến 1m8 chặn lại, giơ hai tay đẩy tôi về. Tiểu Lục thấy thế vội lao tới chắn trước mặt tôi, la lên: “Để tôi lo tên cốt đột này, anh lên trên đi!”

Nói rồi liền xông vào đánh nhau với gã giang hồ. Tôi lách qua hai người, vội vàng vàng lao lên tầng hai. Trên tầng 2

phòng rất nhiều, nhưng rõ ràng nhất là căn phòng đầu cầu thang. Tôi đẩy cửa vọt vào phòng, không khỏi trợn tròn mắt, nào có Hà tiên sinh ở đây, chỉ có một thanh niên 17, 18 tuổi đang nhàn nhã xem TV!

CHƯƠNG 49: TIẾNG NÓI DƯỚI GẦM GIƯỜNG

Vì để tìm Hà tiên sinh mà gây ra vụ đánh nhau, vất vả lắm mới lên được tầng 2, thì không ngờ trước mặt lại chỉ có một thanh niên non choẹt. Tôi thất vọng nhìn cậu ta, hỏi: “Chú em, trong phòng chỉ có mình cậu à? Có gặp một ông già họ Hà không?”

Cậu thanh niên liếc tôi một cái, nét mặt không có nhiều thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói: “Cậu gọi ta là chú em, không sợ tổn thọ à?”

Với tình thế gấp gáp như hiện giờ, tôi nào có tâm tư cãi nhau, hỏi lại: “Rốt cuộc là cậu có từng gặp không?”

Thanh niên đứng lên, vuốt vuốt tay áo, đáp: “Ngày nào mà chả gặp, ta chính là ông già mà cậu nói đây!”

“Cậu?”

Tôi kinh ngạc, ngờ vực đánh giá từ đầu đến chân thanh niên trẻ, trong đầu hiện lên vô số câu hỏi. Lão Vũ và lão Lưu đều có tuổi, vậy mà họ đều gọi rất cung kính là Hà tiên sinh, vậy mà Hà tiên sinh lại là thằng nhóc miệng còn hôi sữa này sao?

Không thể tin nổi, tôi nhìn cậu ta, thấp giọng hỏi: “Chú em, Hà tiên sinh ít nhất phải hơn 60 tuổi, sao có thể là cậu được. Rốt cuộc cậu có biết ông ấy ở đâu không?”

Cậu thanh niên nhìn tôi, nhếch mép: “Hừ, đâu chỉ ngoài 60, năm nay ta 73 rồi!”

Tôi thật sự không thể hiểu nổi vì sao cậu ta lại cứ nói mình là Hà tiên sinh? Có điều, thanh niên này tuy vẻ ngoài trẻ trung, nhưng ngữ khí nói chuyện lại rất chững chạc. Chẳng lẽ cậu ta thật sự là Hà tiên sinh như mình nói?

Cũng có khả năng, trên cái thế giới người ma lẫn lộn này, Hà tiên sinh được người người đồn đại như truyền thuyết, nói không chừng có bản lĩnh cải lão hoàn đồng thật!

Chuyện đã đến nước này, thôi thì đánh một canh bạc vậy: “Hà tiên sinh, là ông thật sao? Tôi đến để xin ông giúp đỡ!”

Thanh niên trẻ thở dài: “Cái chuyện xe số 13 chỉ là chuyện nhỏ, sao làm đám tã xế các cậu sợ hãi như vậy chứ?”

“Chuyến xe số 13? Chuyện nhỏ?” Tôi với ông ta gặp nhau lần đầu, làm sao ông ấy biết tôi tìm đến là vì chuyến xe số 13?

Như vậy, hiển nhiên đây chính là Hà tiên sinh rồi! Tôi vui mừng quá đỗi, vội vàng hỏi: “Hà tiên sinh, làm cách nào tôi thoát được khỏi chuyến xe 13 này? Tính mạng đang bị đe dọa, xin ngài nhất định phải giúp tôi!”

Hà tiên sinh vừa định mở miệng thì chợt bên ngoài hành lang vang lên tiếng quát mắng. Không xong, đám người đã đánh nhau lên đến đây. Hà tiên sinh chẳng hề hoảng loạn, xua tay nói: “Đánh lên đây rồi, cậu có bản lĩnh kéo tôi ra khỏi đây đã rồi nói!”

Vừa dứt lời thì rầm một tiếng, Hạng Tử đá văng cửa xông vào: “Nhãi ranh, con mẹ nó, cách xa Hà tiên sinh ra cho ta!”

Hắn vừa nói hết câu thì bị Hoàn Tử Đầu đuổi kịp phía sau, co chân đá bay sang một bên. Tôi vội túm tay Hà tiên sinh chạy ra ngoài, vừa ra đến hành lang, không biết ai đó trong đám hỗn loạn hô lên một câu: “Cảnh sát tới !”

Hạng Tử nghe thấy, cuống quýt gọi đàn em: “Con mẹ nó, cảnh sát tới! Đừng đánh nữa, dẫn đám gái trong phòng rời đi đã!”

Nhân dịp hỗn loạn, chúng tôi vội vàng rút ra ngoài sân, nhảy lên xe thoát chạy. Trên đường đi, Hoàn Tử Đầu trở hai con mắt lồi ra, sốt ruột hỏi tôi: “Huynh đệ, Hà tiên sinh đâu, không tìm được à?”

Tôi cười một tiếng, liếc mắt sang bên cạnh, nói: “Chẳng phải đã cướp được ra đây rồi sao, ông ấy chính là Hà tiên sinh!”

Hoàn Tử Đầu nhìn chằm chằm vào thanh niên ngồi cạnh, đánh giá một lượt rồi tức giận nói: “Dcm, các anh em xả thân đổ máu, anh lại cướp về một thằng nhãi học sinh cấp 3, lừa trẻ con à?”

Cả đường về, bất kể có giải thích thế nào thì Hoàn Tử Đầu cũng không tin thanh niên trẻ tuổi này chính là Hà tiên sinh. Hà tiên sinh cũng chẳng thèm để ý, chỉ ngồi đó thi thoảng nhếch mép cười khẩy.

Về đến công ty, Hoàn Tử đầu tỏ ra mình vừa bị làm nhục, không thèm quay lại mà đến hỏi han mấy anh em vừa đánh nhau. Tôi mời Hà tiên sinh lên phòng, ông ta kiên quyết từ chối, nói rằng chịu hoa nhà mình cả tháng nay chưa tưới

nước, sợ sắp chết khô rồi, làm tôi gấp muốn khóc. Phí bao nhiêu công sức như vậy, dẫn theo cả đồng người, nghĩ tìm được Hà tiên sinh, sẽ dốc cả bụng câu hỏi để hỏi, vậy mà ông ta lại chẳng có vẻ quan tâm, chỉ muốn về nhà tưới hoa.

Lại còn không cho tôi đi theo, thật sự chẳng lay chuyển được, tôi chỉ có thể hẹn ông ấy, sáng mai sẽ tới nhà nói chuyện. Lúc Hà tiên sinh chuẩn bị đi, đột nhiên tôi nhớ đến Hạt Tử, tôi gấp gáp hỏi: “Nếu Hạt Tử lại đến tìm ông thì sao?”

Hà tiên sinh không quay đầu, ném lại một câu: “Hắn phải làm tang sự, không đến ngay được đâu!”

Tôi khó hiểu nhìn theo bóng dáng Hà tiên sinh đi khỏi, trong lòng cuối cùng cũng có chút hy vọng.

Đánh nhau một trận, tiểu Lục bị thương không nhẹ, đầu sưng như cái thủ heo. 7h tối, sau khi xử lý vết thương cho tiểu Lục xong thì Hoàn Tử Đầu gọi điện đến, báo một tin làm tôi chấn động.

“Cha của Hạt Tử chết rồi!”

Chợt nhớ đến lời Hà tiên sinh nói lúc rời đi, tròn lòng thật bội phục ông ta, nhất định lần này mình được cứu rồi! Vui quá khiến mất ngủ, cả tối nằm trên giường, đầu tôi cứ suy nghĩ về một tương lai hạnh phúc bên Bạch Phàm.

Mãi cho đến khi tiểu Lục lái xe về, tôi vẫn còn đang nhìn xa xăm lên trần nhà mà cười ngây ngô. Tiểu Lục trêu tôi vài câu rồi lăn ra ngủ. Lúc này tôi chỉ mong trời sáng thật nhanh để đi tìm Hà tiên sinh.

Vừa nhắm mắt chuẩn bị ngủ, đột nhiên bên tai hình như nghe thấy có tiếng người nói trong phòng. Trở mình, tôi nói sang phía tiểu Lục: “Tiểu Lục, câu không ngủ yên, còn lâu bầu gì vậy?”

Vừa dứt câu thì nghe tiếng tiểu Lục ngáy giòn tan. Tôi ngáp một cái, nhắm đôi mắt lại, chợt tiếng nói chuyện nho nhỏ lại vang lên. Nghi hoặc nhìn sang giường tiểu Lục, cậu ta vẫn ngáy vang trời, giọng nói đó không phải của cậu ta.

Ngoài cửa có người?

Tôi khoác tạm cái áo, mở cửa nhìn trái nhìn phải, đêm khuya tĩnh lặng, không một bóng người. Chợt nhớ đến lời lão Lưu

nói, mình bị Lưu Vân Ba hạ chú, dương khí tổn thất, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Ngày mai! Chỉ cần trời sáng tôi sẽ đi tìm Hà tiên sinh, cái gì mà hình nhân giấy vàng, cái gì mà chuyến xe số 13, đều chẳng có ý nghĩa!

Quay về giường, cố nhắm chặt mắt để đi vào giấc ngủ thì cái tiếng nói kia lại vang lên. Tiếng nói yếu ớt vô lực nhưng liên tục không ngừng, giống như một cô gái đang ai oán làm bầm kể khổ. Lần này tôi không động nữa, cứ nằm nhắm mắt, muốn nghe xem rốt cuộc thì tiếng nói phát ra từ đâu.

Nghe chừng hơn 1p, tôi liền luống cuống, chẳng kịp xỏ giày mà nhảy bịch một cái xuống giường. Tiếng nói phát ra từ dưới gầm giường tôi nằm!

Cố gắng khống chế cảm xúc, hít sâu một hơi, tôi đứng nhìn chằm chằm xuống dưới, lắng nghe cẩn thận.

Giọng nói đã biến mất, trong căn phòng ký túc chật hẹp, ngoài tiếng ngày của tiểu Lục ra thì chẳng còn tiếng động nào khác.

Mình ảo giác chẳng?

Đưa tay xoa xoa hai bên tai, đợi thêm vài phút, xác định không có âm thanh nào, tôi mới an tâm nằm xuống....

Trời sáng, chỉ cần trời sáng thôi, tất cả mọi băn khoăn và sợ hãi sẽ tan thành mây khói. Ngày mai tìm Hà tiên sinh xong tôi sẽ nghỉ việc, đến đâu thì đến.

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên dưới gầm giường lại vang lên tiếng phụ nữ ai oán nói chuyện. Bên ngoài cửa sổ, gió cũng bắt đầu nổi lên, tiếng gió hòa với tiếng lẩm bẩm giữa màn đêm khiến người nghe tê rần da đầu. Lại lần nữa xoay người xuống đất, dẫm đôi chân trần dưới nền nhà, toàn thân nổi gai ốc, dưới gầm giường có người?

Ý nghĩ xẹt qua trong đầu, nó dần dần phóng đại nỗi sợ hãi đến vô hạn!

Có nên nhắc dất giường kiểm tra không?

Tôi thốt mạnh, nhìn chằm chằm vào cái giường gỗ rộng có hơn 1m, dưới gầm giường đúng là đủ không gian để chứa đồ, nhưng trước giờ tôi có để gì ở đó đâu, bên trong trống không mà?

Mồ hôi bắt đầu không tự chủ mà chảy ròng ròng. Nhưng chỉ cần trời sáng, mình có thể đi tìm Hà tiên sinh, nhờ giúp đỡ rời khỏi cái nơi chết tiệt này, không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Không cần phải nhấc dất giường lên kiểm tra, mặc kệ bên dưới có cái gì, tôi cũng phải cố chờ đến khi trời sáng!

Trong lòng thầm quyết định, tôi liền túm cái chăn, quấn lên người rồi ngồi sang mép giường tiểu Lục. Có tiếng ngáy của tiểu Lục làm bạn, tôi cứ thế ngồi cả đêm.

Sáng hôm sau, tiểu Lục tỉnh dậy, thấy tôi quấn chăn ngồi ở giường mình thì thất kinh: “Huynh đệ, anh làm gì vậy?”

Ngước đôi mắt thâm quầng, ngáp một cái, tôi vỗ vai cậu ta: “Xuống đi cho tôi nằm một lúc, cả đêm không ngủ rồi!”

Tiểu Lục khó hiểu, xuống giường mặc quần áo, tôi vội chui vào chăn cậu ta, tính ngủ một chút rồi sẽ đi tìm Hà tiên sinh.

Vẫn như thường lệ, tiểu Lục dậy là lúc cậu ta bắt đầu vệ sinh căn phòng. Đang mơ mơ màng màng thì chợt nghe tiếng cậu ấy kinh ngạc gọi tôi: “Huynh đệ, dưới gầm giường anh sao lại có cái này?”

Tôi miễn cưỡng mở mắt, nhìn sang thì thấy, tiểu Lục quét dưới gầm giường mình ra một nắm tóc dài của phụ nữ!!!

CHƯƠNG 50: HAI CÂU NÓI CUỐI CÙNG

Trông thấy đồng tóc dưới gầm giường được quét ra, cơn buồn ngủ của tôi đã hoàn toàn biến mất. Nhớ lại giọng nói lâu bầu tối qua, đến giờ vẫn còn sờn tóc gáy. Không thể chần chờ được nữa, gần đây những chuyện tà môn ngày một nhiều, ngày càng tà hơn so với hôm trước. Mình phải nhanh chóng đi tìm Hà tiên sinh, xử lý xong việc này thì còn cả hơn nửa quãng đời để ngủ.

Thấy tôi vội vàng mặc quần áo, tiểu Lục nghi hoặc hỏi: “Anh đi đâu thế, anh còn chưa nói với tôi, đồng tóc dài này là từ đâu ra?”

Tôi dứt chân vào giày, vỗ vỗ vai tiểu Lục: “Tiểu Lục, chuẩn bị sẵn hành lý đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chiều này tôi về, hai chúng ta sẽ xin nghỉ việc!”

Tiểu Lục nghe tôi nói liền kinh ngạc: “Cái gì? Xin nghỉ? Đang làm yên ổn sao lại xin nghỉ?”

Liếc mắt nhìn cậu ta, tôi không kiên nhẫn nói: “Yên ổn cái rắm, đi làm mà tính mạng bị đe dọa, chỉ là một công việc lái xe đêm, cậu lưu luyến con mẹ gì?”

Tiểu Lục hất cái chổi xuống đất, nói: “Anh ăn nói kiểu gì vậy? Tôi lái taxi 5 năm, lái xe bus 5 năm, cho nên phải 4 năm nữa tôi mới hoàn thành công việc!”

“Chưa nói đến chuyện cậu có toàn mạng mà lái đủ 5 năm hay không, mà cứ cho là cậu lái đủ, rồi sau đó thì sao? Có thể triệu hoán được thần long à?”

Tiểu Lục vốn trước giờ điềm đạm, chợt nổi nóng: “So với các tài xế xe bus khác, anh không thấy là chúng ta nhẹ nhàng hơn bao nhiêu à? Trừ việc phải đi đêm ra thì dễ thở hơn người khác biết bao, giờ anh lại nói là dẫn tôi xin nghỉ việc, anh bị ngu rồi sao?”

Tuy ở cùng tiểu Lục thời gian chưa lâu, nhưng liếc mắt một cái có thể thấy cậu ta là người đơn giản, chân chất. Chuyện đã đến nước này tôi cũng chẳng cần giấu diếm nữa, nghiêm túc đứng thẳng, nhìn tiểu Lục, nói: “Tiểu Lục, từ lúc cậu bắt đầu nhận lái chuyến 13, tôi đã ra sức ngăn cản. Đến hôm nay thì

tôi không vòng vo nữa, nói thật với anh, trên chuyến xe nửa đêm số 13 mà ta lái, không đếm xuể vong hồn trong ngoài, người ma cũng chẳng phân biệt nổi!”

Nói xong tôi chỉ vào đồng tóc dưới đất: “Nhìn thấy không, phòng ký túc chỉ có hai chúng ta, sao dưới giường tôi lại có tóc phụ nữ? Sở dĩ tối qua phải thức trắng ngồi ở giường cậu, là bởi vì tôi nghe dưới gầm giường có tiếng nói. Là có ma, có ma đấy biết không, cậu xem phim ma bao giờ chưa?”

Vốn tưởng nếu nói ra sự thật, tiểu Lục sẽ tỉnh ngộ, không ngờ tên ngốc này lại trừng lớn hai mắt, cao giọng nói: “Anh ăn nói bậy bạ gì vậy, công việc tốt như vậy mà muốn bỏ, chẳng phải là kẻ không hiểu chuyện ư? Còn chưa kể, tối qua tôi ngủ không sâu, có tiếng động gì trong phòng thì chắc chắn tôi phải nghe được, dào dào ra tiếng nói chuyện?”

Vừa định mở mồm mắng, nhưng nghĩ lại tôi cố nén lời nói vào. Tiểu Lục tối qua ngủ ngáy như sấm, đứng bên dưới lầu còn nghe được mà cậu ta bảo mình ngủ không sâu? Tức đến đỏ cả mặt, thôi mặc kệ tiểu tử này có nghĩ việc hay không, chờ Hà tiên sinh xử lý xong, dù có phải trói cậu ta vào xe bò thì cũng phải lôi cậu ta khỏi cái nơi này.

Cố nén cục tức trong bụng, tôi không cãi cọ với tiểu Lục nữa, ra khỏi ký túc bắt chiếc taxi đến chung cư nhà Hà tiên sinh. Thật may là Hà tiên sinh chẳng ra ngoài, chỉ đang ở nhà thanh thoi tưới hoa. Thấy tâm trạng ông ta khá tốt, tôi cũng cao hứng, có lẽ sẽ giúp mình nhiệt tình hơn.

Tuy trong lòng muốn đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi, nhưng lại sợ ông ta thấy mình vô lễ, đành giả mù sa mưa nói: “Hà tiên sinh, tối qua ngủ có ngon không?”

Hà tiên sinh vừa tưới hoa, vừa nói khẽ: “Cả đêm không ngủ!”

Tôi bật cười: “Hà tiên sinh cái lão hoàn đồng thật lợi hại, cả đêm không ngủ mà giờ trông vẫn tỉnh táo thế này!”

Hà tiên sinh buông bình nước xuống, nhàn nhạt nói: “Cái gì mà cái lão hoàn đồng? Thiên đạo luân hồi, nào ai có thể tránh khỏi. Các cậu thì từ 18 tuổi trưởng thành, sống đến già rồi chết, còn ta lại ngược lại, sống từ già đến trẻ, tới 18 tuổi cũng nên chết rồi!”

Nói xong, ông ta xoay người nhìn tôi: “Chà, hai mắt thâm quầng, cả đêm không ngủ vì chuyện chuyển xe à?”

Không hiểu sao cứ mỗi lần nghe ông ta nhắc đến chuyển xe số 13 tôi lại rất cao hứng. Nhưng nếu là tiểu Lục nghe thấy thì chắc sẽ trở mặt mất. Thấy Hà tiên sinh mở lời, tôi nôn nóng hỏi: “Tiên sinh, xin ngài nhất định phải cứu tôi. Từ lúc lái chuyển xe 13, ngày nào tôi cũng gặp những chuyện tà môn, chưa hề được yên thân!”

Hà tiên sinh gật đầu, bảo tôi ngồi xuống: “10 năm trước ta có ngồi chuyển xe này một lần, tài xế lúc đó là một người có tuổi rồi.”

“Đúng vậy, anh ta tên là Vũ Bảo Khố, hiện giờ đang là đội trưởng của chúng tôi, tôi cũng nghe anh ta giới thiệu mới biết danh ngài.”

“Thật ra thì chuyển xe này của các cậu không phải vấn đề to tát gì. Tôi chỉ cho cậu một cách, nghiêm túc thực hiện sẽ không sao hết.”

Tôi nghe Hà tiên sinh nói mà vui mừng khôn xiết, kích động đến tay cũng chẳng biết để đâu mới phải.

“Tiên sinh, ngài nói đi!”

Hà tiên sinh cười cười: “Cậu đi mang...”

Reng reng reng! Hà tiên sinh vừa nói được ba chữ thì tiếng chuông điện thoại tôi vang lên. Chẳng thềm để ý là ai gọi, tôi đưa tay bấm nút từ chối.

“Tiên sinh, ngài nói tiếp đi, tôi phải làm gì?”

“Cậu đi mang ba tệp hồ sơ...”

Reng reng reng reng!

Tiếng chuông đáng ghét lại vang lên, Hà tiên sinh mỉm cười, gật đầu ý bảo tôi nhận cuộc gọi. Trong thời điểm máu chốt nhất thì bị cắt ngang, máu dồn lên não, cúi đầu nhìn, là Hoàn Tử Đầu gọi, bấm nút nghe, tức giận mắng: “Làm cái con mẹ gì thế, tí lại gọi tí lại gọi!”

Nói xong định đập máy thì đầu dây bên kia Hoàn Tử Đầu hô lớn: “Đừng cúp máy! Anh nghe tôi nói, Hạt Tử làm tang lễ cha xong rồi, đang đến tìm Hà tiên sinh đấy, anh mau đến dẫn ông ta trốn đi!”

Tôi không khỏi giật mình, cha của Hạt Tử mới chết, chắc chắn giờ đang nộ hỏa xung thiên, nếu Hà tiên sinh rơi vào tay chúng, rất có thể sẽ thê thảm. Nghĩ vậy, tôi vội cúp máy, khẩn trương nói với ông ta: “Hạt Tử lại dẫn người tới, chúng ta phải chạy mau!”

Hà tiên sinh bình tĩnh gật đầu, chẳng hề có chút lo lắng nào. Tôi thúc giục ông ta ra ngoài, ông ta lại chậm rãi đứng trong nhà ngắm nhìn xung quanh. Tôi gấp gáp đến lòng bàn tay ướt sũng, la lên: “Hà đại gia, mau chạy đi, cầu xin ông đừng ngắm nữa, Hạt Tử đến bắt ông đấy!”

Hà tiên sinh gật đầu: “Không vội, nhìn lần cuối đã!”

Định bụng vác xóc ông ta lên mà chạy, nhưng lại không dám lỗ mãng, cứ như vậy đứng chờ ông ấy ngắm xong rồi mới đi xuống lầu. Vừa trốn, tôi vừa suy nghĩ, nơi nào mới có thể đảm bảo an toàn 100% cho Hà tiên sinh, vừa lúc gặp được chiếc taxi chạy tới, tôi vội vẫy lại, nói với tài xế: “Đến ủy ban thành phố!”

Tài xế sửng sốt, sau đó cho xe chạy. Tuy chưa trông thấy Hạt Tử đâu, nhưng trong lòng tôi cứ có nỗi sợ không tên. Xe còn chưa chạy được hai phố, tài xế bỗng quẹo vào trạm công cộng, quay đầu nói: “Bơm cái bánh xe đã rồi đi!”

Tôi tức nghẹn cả họng, tính mạng của mình với Hà tiên sinh đang bị đe dọa, vậy mà còn đi bơm bánh xe! Tức giận, tôi mắng: “Con mẹ, giờ còn bơm cái rắm, mau chạy tiếp đi!”

Tài xế bị mắng đương nhiên không vui, nói: “Ai da, vội cái gì, bơm bánh có mấy phút, tôi chạy nhanh thêm chút là được!”

Lòng gấp gáp muốn động thủ đánh cho hẳn một trận, chợt thấy phía sau một chiếc minibus đi tới, tôi cả kinh, hồng ròi!!!

Qua nhiên, chiếc minibus đi đầu lái tới chặn trước đầu xe tôi, sau đó bảy tám tay giang hồ bặm trợn nhảy xuống, tay lăm lăm mã tấu.

Không nghĩ ngợi, tôi túm tay Hà tiên sinh nhảy ra ngoài bỏ chạy, mấy tên giang hồ hùng hổ đuổi theo đằng sau.

Không biết do tôi chạy quá nhanh hay do Hà tiên sinh quá chậm mà bước chạy không đồng nhất, cùng nhau ngã văng ra đất. Đám giang hồ lập tức vây quanh lấy hai người chúng tôi.

Đang tính toán cách thoát thân thì Hạt Tử bước tới, tay cầm một cây gậy gỗ, hung tợn nhìn tôi chăm chăm, chẳng nói chẳng rằng vụt cho tôi một nhát.

Bốp, cây gậy đập trúng vai khiến tôi đau điếng.

“Con mẹ ngươi, còn chạy? Nếu không phải ngươi cướp Hà tiên sinh đi, cha ta sao lại chết?”

Ôm vai, tôi lớn tiếng đáp lại: “Cha anh bị bệnh nan y, không phải tà bệnh, Hà tiên sinh cũng đâu phải thần tiên, anh làm vậy chẳng phải ép người quá đáng sao?”

“Bốp!” Lại một gậy nữa giáng vào người, tôi đau đớn lăn lộn.

“Ai nói ngươi lão không phải thần tiên, đã gặp ai 73 tuổi mà trẻ thế này chưa?”

Thấy Hạt Tử quyết đả hết cái chết cả cha hẳn lên đầu mình, tôi định đứng dậy liều mạng. Chợt thấy phía sau một chiếc minibus khác chạy lại, một đám người nhảy xuống, đi trước là một tay bặm trợn đầu trọc lốc, đúng là Hoàn Tử Đầu!

Hạt Tử thấy Hoàn Tử Đầu dẫn người tới, hai mắt long sòng sọc, chỉ vào tôi và Hà tiên sinh: “Chém! Chém chết hai tên này trước!”

Thấy không ổn, tôi vội kéo tay Hà tiên sinh bỏ chạy. Hoàn Tử Đầu xông tới, hai bên lao vào đánh nhau. Tôi chẳng màng để ý, kéo Hà tiên sinh liều mạng chạy về phía trước. Nhưng vừa định mở mồm dặn Hà tiên sinh cẩn thận thì đột ngột, ngực ông ta lộ ra một lưỡi đao!

Máu chảy lập tức thấm ướt đẫm bộ quần áo Hà tiên sinh mặc trên người. Phía sau, Hạt Tử cầm chuôi đao, trợn mắt hung tợn cười: “Không cứu được cha, lão tử cũng không cho các ngươi sử dụng được hẳn!”

Tôi như phát điên, tung chân đá bay Hạt Tử, vội vàng rút thanh mã tấu ra, đỡ lấy Hà tiên sinh. Mã tấu đâm xuyên ngực, có trời mới cứu nổi, Hà tiên sinh lại không tỏ ra quá đau đớn, gắng gượng nói: “Đời ta xem bệnh cứu người vô số, đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, kết cục này, ba năm trước đã được dự báo...”

Nhìn Hà tiên sinh càng lúc càng yếu, lòng tôi như đồng tro tàn.

“Vốn định giúp cậu, nhưng duyên đã cạn, đây cũng là trời cao an bài. Trước khi chết, tuy không thể tiết lộ thiên cơ, nhưng ta có thể chỉ điểm cậu vài ý!”

Hà tiên sinh bảo tôi ghé tai vào, nói với tôi hai câu. Nghe xong hai câu này, một câu khiến tôi nhìn thấy ánh sáng, nhưng câu còn lại thì khiến tôi rơi xuống đáy vực.

Một trong hai câu nói là: “Trong số những người cậu tin tưởng nhất trên đời, có một người vẫn luôn lừa cậu!”

CHƯƠNG 51: KHÔNG ĐƯỢC MỞ CỬA

Hà tiên sinh đã chết, tôi tuyệt vọng đến tột cùng, cả người xụi lơ ngồi trên đất. Lúc sắp rời khỏi trần thế, ông ta chỉ để lại hai câu nói, nó vẫn đang nhộn nhạo tận đáy lòng, đặc biệt là câu sau cùng: “Trong số những người mình tin tưởng, có một kẻ vẫn luôn lừa gạt!”

Nhưng lừa gạt hay không giờ đã chẳng quan trọng nữa, Hà tiên sinh chết rồi, trên đời này làm gì còn ai có khả năng cứu mình!

Hạt Tử đâm chết Hà tiên sinh, đám người đang đánh nhau hăng máu trông thấy thì dừng tay, xã hội đen cũng là con người, nhìn thấy xảy ra án mạng đều sửng sốt không dám động.

Hoàn Tử Đầu cau mày, sau đó chỉ vào Hạt Tử, la lớn: “Hạt Tử, người giết người? Người được lắm!”

Hạt Tử vì nhất thời nóng giận mà giết Hà tiên sinh, giờ mới sực tỉnh, thấy xác Hà tiên sinh nằm dưới đất thì giật mình rơi cả mã tấu. Đàn em của hắn cũng liếc qua, ai cũng cảm thấy chuyện không hay. Hoàn Tử Đầu nhếch mép cười khẩy, lấy điện thoại ra, vừa bấm vừa đọc to: “Một...một...không!”

Hạt Tử hốt hoảng, thấy Hoàn Tử Đầu báo cảnh sát thì chỉ mặt hắn chửi bới loạn xạ, rồi vội vã xoay người nhảy lên minibus, dẫn đám đàn em chạy mất.

Thấy tôi đã vô lực, Hoàn Tử Đầu đỡ tôi lên xe, đưa về ký túc xá.

Hy vọng duy nhất đã tan biến!

Chỉ một khắc nữa là giải được bùa chú, một khắc nữa là được tự do, một khắc nữa là kết thúc bóng đêm để sống một cuộc sống mới. Tất cả đã bị cú đâm của Hạt Tử mà hủy hoại!

Tôi chẳng còn thiết sống, nằm thên ra trên giường nguyên ngày. Tiểu Lục thấy bộ dạng của tôi thì an ủi vài câu, với tài ăn nói vụng về của cậu ta, chỉ tổ chọc tức tôi thêm.

Tuy cùng lái một chuyến xe nửa đêm, sinh hoạt cùng nhau, nhưng cách nhìn và suy nghĩ của tiểu Lục hoàn toàn khác xa

tôi. Tôi nghĩ, có lẽ bí quyết tốt nhất để hạnh phúc chính là sự lựa chọn việc mình biết và mình tin, mới có thể sống tốt trong cái hoàn cảnh khốn cùng này.

Tối đến, tiểu Lục lái xe, tôi nằm một mình trong phòng, ngủ không được, bèn ra ngoài hít gió. Bạch Phàm từ chiều có gọi điện rủ đi ăn nhưng tôi từ chối, từ lúc Hà tiên sinh chết, bản thân đã chẳng còn thiết gì nữa.

Thậm chí còn có cảm giác, mình đã mất tất cả hứng thú với cuộc sống này, nửa tháng trời vất vả chạy ngược chạy xuôi, vừa có được manh mối thì giờ lại bị phá hủy. Cuộc sống này đúng là, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn!

Đi dạo hít gió, tôi vô thức đi tới đầu hẻm cửa Đông. Sâu trong con hẻm, mấy chữ trên tấm bảng led cứ như đã đợi mình từ lâu. Trong lòng phiền muộn, đang muốn giải sầu, tôi thở dài đi vào trong ngõ.

Vào quán mì, ông chủ vẫn cái điệu bộ tươi cười đưa thực đơn ra. Tôi tìm chỗ ngồi xuống, xoa tay nói: “Không gọi gì cả. Mì của ông toàn là giò, cứ mang cho tôi 2 chục chai bia đã quá hạn 27 năm kia, nếu có thể uống mà chết thì tốt!”

Thấy tâm tình tôi không tốt, ông chủ cũng không nhiều lời, xoay người đi lấy bia. lát sau, ông ta bê ra một két bia Hoa Đan, nhắc một cai lên đưa cho tôi: “Uống đi, tôi ngồi nghe cậu tâm sự!”

Nói đoạn ngồi xuống đối diện.

Liếc nhìn đại thúc bốn năm chục tuổi, mặt vuông chữ điền, tôi không khỏi cười khổ: “Đại thúc, ông nói xem, nếu cả đời phải sống trong lo lắng sợ hãi, thì cuộc đời còn ý nghĩa gì không?”

Ông chủ lắc đầu: “Không ai phải sống cả đời trong sợ hãi cả, chuyện gì cũng có cách giải quyết!”

Hớp một ngụm bia, tôi đặt mạnh chai xuống bàn, hung hăng nói: “Ai bảo không? Người đó chính là tôi đây. Tôi bị dính hình nhân giấy vàng, gặp ma bắt xe, đêm trước lại nghe tiếng phụ nữ dưới gầm giường, ngày nào cũng sống trong sự hoảng sợ, lâu như vậy rồi mà tôi chưa bị dọa chết cũng là kỳ tích mẹ nó rồi!”

Nói, tôi lại nâng chai đổ bia vào mồm, nhìn đại thúc một cái, tiếp tục: “À đúng, còn tự nhiên ăn phải bát mì bằng giò bọ,

uống bia quý, cuộc sống của tôi tốt chứ hả?”

Chủ quán nghe xong, không nhịn được bật cười: “Anh bạn trẻ, cậu đừng nói bản thân thảm như thế, có một số việc tuy rằng phiền toái một chút, nhưng đều giải quyết được hết!”

Tôi lắc đầu tuyệt vọng: “Giải quyết vào mắt, cảnh cây cứu mạng duy nhất đã bị chặt mất rồi!”

Đại thúc lại nhắc hai chai bia lên, đưa cho tôi một chai, nói: “Nếu cậu tin tưởng tôi, tôi sẽ chỉ cho cậu!”

Nhận chai bia, tôi cười khỏ: “Được, vậy ông nói xem, tôi phải làm gì?”

Đại thúc cũng hớp một ngụm bia, chậm rãi nói: “Rất đơn giản, trước ngày 15 âm lịch tới đây, cậu nhớ kỹ ba điều không được làm. Thứ nhất, không được nhắc dất giường, thứ hai, sau 12h đêm, bất kể có nghe được âm thanh gì cũng không được mở cửa. Thứ ba chính là...”

Đại thúc nói liền một mạch, đến điều cuối cùng thì lại ngưng, tôi nghi hoặc hỏi: “Thứ ba là gì?”

Đại thúc cười, thấp giọng: “Thứ ba, không được tùy tiện nói chuyện với người lạ!”

Tôi nghe vậy thì trờng mắt, thờ ơ nói: “Đại thúc, ông nói bừa rồi. Không được nói chuyện với người lạ? Nói thì sao, người ta sẽ bắt tôi vào khe suối chìm chết à?”

Nói xong, cười ha hả, tôi lại tu nửa chai bia. Đại thúc chỉ cười cười, không nói gì nữa, ngồi tiếp bia tôi. Đêm đó chẳng nhớ nổi đã uống bao nhiêu, chỉ biết là uống rồi nôn, nôn rồi lại uống. Đại thúc kia thì tửu lượng rất tốt, uống không đổi sắc, ngồi cùng tôi đến cuối. Nhưng lạ một điều là ông ta trước sau không hề đi tiểu!

Cuối cùng, thật sự không thể trụ nổi nữa, tôi đổ vật xuống bàn.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị đánh thức bởi một bác gái làm công nhân vệ sinh: “Anh bạn trẻ, sao lại nằm ở đây?”

Tôi nheo mắt nhìn bà ta, hỏi: “Đại nương đến ăn sáng à, chủ quán đâu?”

Bác gái nghi hoặc nhìn tôi: “Cậu uống nhiều quá rồi, mau về nhà đi, đừng nằm ngoài đường thế này, cảm lạnh đấy!”

Nằm ngoài đường? Tôi đột nhiên mở to mắt quan sát thì thứ đập vào mắt khiến mình nhảy dựng. Bản thân đang nằm giữa một lối đi!!!

Hoảng hốt nhìn xung quanh, tôi hỏi: “Đại nương, đây là đâu?”

Bác gái đỡ tôi dậy: “Phố Thanh Đảo!”

Phủi phủi bụi đất trên người, nghe bác gái nói mà sửng sốt: “Chỗ nào cơ?”

“Phố Thanh Đảo. Cậu còn trẻ, không có việc gì thì đừng uống nhiều như vậy, bớt nhậu nhẹt đi!”

Tôi hít sâu một hơi, đúng là tối qua uống nhiều, nhưng trí nhớ vẫn ổn, rõ ràng mình uống ở cửa Đông khu Tân Giang, sao tỉnh dậy lại ở phố Thanh Đảo khu kinh tế mới?

“Mà kệ bà nó là ở đâu, sống thêm một ngày chưa chết coi như là lời rồi!” Tôi thở dài, xoay người bắt xe về công ty.

Về đến ký túc xá, vừa vào cửa thì tiểu Lục học tốc chạy ra hỏi: “Huynh đệ, tối qua anh đi đâu, tôi gọi mười mấy cuộc điện thoại mà không nghe máy?”

Tối qua thật sự uống quá nhiều, đầu đau như búa bổ, tôi ôm đầu nói: “Uống bia say quá, không sao!”

Dứt lời nằm vật xuống giường, tiểu Lục lau bầu nhưng vẫn đi đun nước sôi cho tôi. Nằm trên giường, tôi suy nghĩ về chuyện đêm qua, nhắc đến cũng lạ, nhưng chuyện khác đều quên sạch, nhưng ba điều lão chủ quán dặn thì lại nhớ như in.

Trong đầu thầm đọc lại: “Không được nhìn gầm giường, không được mở cửa, không được nói chuyện với người lạ.”

Cười khổ một tiếng, ngáp dài, quyết định không nghĩ nữa. Bản thân tửu lượng không cao, tối qua lại uống nhiều như vậy, khiến cơ thể mệt mỏi khó chịu. Cả một ngày trôi qua, trên cơ bản là tôi ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ. Mãi cho đến khi tiểu Lục lái xe quay về, tôi mới cảm thấy đã ngủ đủ giấc.

Tiểu Lục thì vẫn vậy, cởi quần áo, chui vào trong chăn rồi chỉ chốc lát vang lên tiếng ngáy. Tôi xuống giường uống cốc nước, vừa định nằm xuống thì chợt nghe hình như bên ngoài có tiếng động.

Không dám nhúc nhích, tôi nín thở, cảm giác nhìn chằm chằm ra cánh cửa. Chỉ lát sau, bỗng có tiếng đập: “Rầm rầm rầm!”

Tôi đứng dậy, hỏi: “Ai đấy?”

Ngoài cửa không có ai trả lời, nhưng tiếng đập vẫn tiếp diễn: rầm rầm rầm rầm.

Ngồi xuống mép giường, quyết định không để ý nữa, tiếng đập cửa kéo dài khoảng hai phút thì dừng lại. Tôi thở dài nằm xuống giường, lại có tiếng động, cuối cùng thì sau bao lâu, âm thanh khiến tôi lo sợ nhất đã cất lên. Tiếng khóc!!!

Sau khi hình nhân bằng giấy bị mất, thứ tôi sợ nghe thấy nhất là tiếng khóc, cho dù đó có là tiếng trẻ con khóc đi nữa thì cũng đều kinh hồn táng đảm. Bách quỷ khóc môn 10 năm trước chính là bắt đầu từ một tiếng khóc ngoài cửa!

Toát mồ hôi lạnh, cố gắng hít sâu, tôi quấn chặt chăn vào người. Tiếng khóc không lớn lắm, nhưng có thể nghe rõ ràng, đó là một người phụ nữ, giống như oan ức gì đó mà khóc rầm rút.

Không dám cử động, tôi ngồi trên giường, mắt nhìn chăm chăm ra phía cửa, nếu đã không biết phải làm gì, thôi thì cứ không làm gì vậy!

Tiểu Lục chột xoay người, tỉnh giấc. Cậu ta là người dễ ngủ nhất mà tôi từng gặp, ngủ còn sâu nữa, cơ bản là có sét đánh ngang tai cũng chẳng tỉnh. Lẽ nào cậu ta cũng nghe thấy tiếng khóc ngoài cửa?

Tôi hỏi nhỏ: “Tiểu Lục, sao cậu tỉnh? Cậu cũng nghe tiếng khóc à?”

Tiểu Lục dụi mắt, ngáp dài: “Tiếng gì? Tội dậy đi tiểu!”

Nói rồi xuống giường, xỏ dép đi ra phía cửa. Tôi vội vàng gọi lại: “Tiểu Lục, đừng đi ra ngoài, đừng mở cửa. Cậu buồn đái thì cứ đái vào chậu ấy!”

Tiểu Lục quay lại nhìn tôi, nói: “Đái vào chậu? Sao anh không bảo tôi đái vào phích luôn đi?”

Nói xong, cậu ta giơ tay mở cửa, két một tiếng, hai cánh cửa bật tung!

CHƯƠNG 52: NỬA ĐÊM Ở THƯ VIỆN

Hai cánh cửa bật mở, rõ ràng tôi cảm thấy một luồng âm phong xộc vào, tiểu lục vừa bước một chập ra cửa thì đột nhiên đứng khựng lại.

Tôi cau mày, cảm giác có chuyện gì đó không ổn, căng thẳng gọi: “Tiểu Lục, cậu sao thế?”

Cậu ta cứ đứng im ở cửa như thế, quay lưng về phía tôi, trả lời: “Không có việc gì.” Sau đó xoay người đi vào lại phòng, đến mép giường, bỏ dép, nằm xuống. Hành động này của tiểu Lục làm tôi bất ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng phải cậu muốn đi tiểu ư? Sao lại quay về giường?”

Tiểu Lục lạnh lùng đáp: “Không muốn đi nữa!”

Giọng nói thì vẫn quen thuộc, nhưng trước giờ cậu ta luôn nói chuyện với ngữ khí điềm đạm, hai câu trả lời vừa rồi khiến tôi không rét mà run. Không ổn!

Vội chạy đến bật đèn lên, nhờ ánh đèn chiếu sáng mới thấy rõ bộ dạng tiểu Lục, tôi giật mình. Tiểu tử này nằm thẳng tắp trên giường, hai mắt trũng lớn nhìn chằm chằm lên trần nhà, không hề chớp!!!

Cũng chẳng tâm trí đâu mà lo chuyện sợ hãi lúc này, tôi vội chạy đến mép giường, sốt ruột hỏi: “Tiểu Lục, rốt cuộc cậu làm sao thế, có chỗ nào không khỏe thì nói tôi nghe!”

Ánh mắt tiểu Lục đờ đẫn nhìn thẳng lên trần, không hề có biểu hiện cảm xúc gì, lại lạnh lùng đáp: “Không sao!”

“Không sao cái rắm!” Tôi dùng sức đẩy cậu ta một chút, không ngờ tiểu Lục đột nhiên xoay người lại, nhìn thẳng vào mình. Bị ánh mắt dọa người chiếu tướng, tôi vội lùi ra sau một bước. Nuốt nước bọt, nhớ đến vừa rồi ngoài cửa có tiếng khóc, nhất định là tiểu Lục đã bị thứ gì đó ám vào người.

Đang đứng yên suy nghĩ, chợt ‘Rầm’ một tiếng, cửa bị gió thổi đóng sầm lại. Hoảng sợ, tôi cuống quít nghĩ, có nên bỏ chạy? Nhưng thấy tiểu Lục như hiện tại, lại không dám rời đi. Đang bối rối thì sau lưng lại vang lên tiếng nói chuyện thì ào.

“Con mẹ nó!” Tôi giật mình la lên, quay đầu lại. Giọng nói dưới gầm giường cũng bắt đầu rồi.

Tiểu Lục đôi mắt không hề chớp nhìn tôi chăm chăm, cửa phòng bị đóng chặt, gầm giường thì có tiếng nói chuyện quái đản. Đầu tôi ong lên, đêm nay phải bỏ mạng tại đây sao?

Đang trong lúc hoảng loạn, tiểu Lục đột nhiên từ từ đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Tôi cả kinh la lên: “Tiểu Lục, cậu làm gì đấy?”

Tiểu Lục hoàn toàn không để ý đến tôi, cơ thể cứng đờ mất tự nhiên, giơ tay mở cửa sổ, chân phải nhấc lên bậc.

Định nhảy lầu?

Tôi vội lao tới ôm chặt lấy cậu ta từ phía sau, cơ thể tiểu Lục cường tráng, lực rất khỏe nên có cảm giác khó mà ngăn được. Đây là tầng 5, nhảy xuống chắc chắn toi đời, tôi oàn người gắt gao giữ chặt lấy cậu ta, hét lên: “Tiểu Lục, quay lại!”

Tiếng hét quá lớn của tôi đã đánh thức đồng nghiệp xung quanh, lão Lý đẩy cửa đi vào, lầu bầu: “Hai giờ sáng, bọn cậu làm gì âm ỉ thế?”

Nhưng vừa trông thấy tình cảnh hai chúng tôi, lão Lý cũng hốt hoảng chạy tới cùng giữ chặt lấy tiểu Lục. Tiếp theo đến Đinh ca, Chu ca nghe thấy ồn ào cũng chạy sang hỗ trợ.

Bốn người hợp sức, mãi mới lôi được tiểu Lục trở lại, cậu ta vừa quay đầu thì dọa lão Lý sợ ngã ra đất.

“Mẹ nó, sao hai mắt tiểu Lục trũng lớn đáng sợ như vậy?”

Một lúc sau, anh ta lại càng hoảng hơn, chỉ tiểu Lục hỏi tôi: “Sao cậu ta không chớp mắt?”

Chẳng biết phải giải thích cho anh ấy thế nào, chỉ nói là tiểu Lục bị trúng gió, vội nhờ họ trói tiểu Lục vào giường.

Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là tiểu Lục ngã xuống dưới, cả người tôi mồ hôi tuôn như suối. Bị trói trên giường, tiểu Lục cũng chẳng giãy dựa gì, chỉ giương đôi mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đinh ca cau mày nhìn, rồi quay sang nói: “Tiểu tử này không giống như bị trúng gió, tôi thấy bị trúng tà thì đúng hơn!”

Chu ca gật đầu: “Trúng gió sao lại đáng sợ như vậy được. Gần đây công ty ta quá nhiều điều tà ám, một cái đồng hồ đã giết

bao nhiêu người, oan hồn trong sân chắc đông lắm!”

Chợt nhớ đến tiếng khóc ban nãy, tôi hỏi: “Phải rồi, mấy anh vừa rồi có nghe thấy tiếng phụ nữ khóc không?”

Ba người đều sửng sốt nhìn lẫn nhau lắc đầu, lão Lý e dè hỏi: “Bọn tôi không nghe thấy. Ý cậu là sao, cậu nghe cả tiếng ma khóc ngoài cửa?”

Thấy họ không nghe được tiếng khóc, tôi thở phào một hơi, bách quỷ khốc môn vẫn chưa bắt đầu! Không muốn làm họ hoảng sợ, tôi lắc đầu nói: “Không phải, vừa rồi gió thổi lớn quá, tiếng rít nghe có vẻ rợn người!”

“Gió lớn?” Đinh ca quay đầu nói: “Cả đêm đến gió nhẹ còn chả có, sao cậu lại bảo gió lớn?”

Tôi đành lấp liếm: “Lúc mở cửa sổ thì gió ập vào, tôi tưởng gió to, không sao.”

Lão Lý nhìn mấy người chúng tôi, chậm rãi lên tiếng: “Chuyện bày đừng để truyền ra ngoài, giống như cái đồng hồ, làm người khác hoang mang cũng không hay, vớ vẩn mất việc như chơi!”

Chuyện này thì đương nhiên tôi đồng ý, gật đầu: “Đúng vậy, thực ra cũng không có gì to tát. Chờ trời sáng tôi đưa tiểu Lục đi kiểm tra.”

Mấy người họ ngồi lại một lúc rồi không nói gì nữa. Lúc gần đi, lão Lý bảo tôi sang phòng anh ấy ngủ, tôi từ chối. Tiểu Lục bị trói ở đây, làm sao mình đi được, không yên tâm!

Sáng hôm sau, mọi người ai bận việc nấy rời đi hết, Đinh ca chạy chuyển đầu buổi, qua nhìn tiểu Lục, thấy cậu ta vẫn như vậy, thờ dài rồi rời đi. Cứ để tiểu Lục thế này cũng không phải là cách, tôi phải mau đi tìm lão Lưu. Nghĩ rồi, tôi vác tiểu Lục sang phòng lão Lý, hôm nay lão Lý nghỉ làm, nên ở phòng cả ngày. Nói với anh ta, mình đi tìm tiên sinh về xem cho tiểu Lục, dặn anh ấy trông coi cậu ta cẩn thận, lão Lý cũng rất sẵn lòng.

Ra cửa, tôi bắt taxi đến thẳng 2386 đường Hoài Viễn.

Gặp được lão Lưu, suýt thì tôi khóc lên thành tiếng. Việc Hà tiên sinh bị chết, trong giới bàn tán, lão Lưu cũng nghe phong thanh. Vội kể đầu đuôi câu chuyện cho lão Lý nghe, cả việc tối qua tiểu Lục bị ma ám.

Lão Lưu chống gậy đi đi lại lại trong phòng như suy tư gì đó.

“Mấy ngày nay ta cũng bận tối mắt, cứ nghiên cứu cái hình nhân giấy vàng của tên khốn kia. Đó là tà thuật từ Tương Tây truyền đến, tên khốn này si mê tà thuật mà đi học ba cái tà chú táng tận lương tâm!”

Tôi khó hiểu, hỏi lão Lưu: “Phải rồi, lần trước từ Đường Oa Tử trở về, ông nói đã dặn trưởng thôn làm gì đó, vậy giờ Lưu Vân Ba còn sống hay đã chết?”

Lưu Khánh Chúc thở dài: “Ta dặn trưởng thôn phá đạo của hắn, vốn dĩ tên khốn đã chết, đáng tiếc là gần cuối thì bị một kẻ bên ngoài ngăn cản.”

Người ngoài?

Nghe lão Lưu nói thế, người đầu tiên tôi nghĩ tới là lão Vũ. Nhất định là hắn, mà còn vì chính miệng mình nói cho hắn biết chỗ của Lưu Vân Ba. Tôi chuyển đề tài, hỏi: “Lão Lưu, ông nghiên cứu hình nhân đến đâu rồi, mà làm cách nào mới cứu được tiểu Lục?”

Lão Lưu chậm rãi nói: “Hình nhân giấy vàng là tà thuật của Tương Tây, cũng là lời dẫn cho bách quỷ khốc môn. Một khi mang theo thứ này bên người ba ngày liên tiếp thì hạ chú thành công. Tiếng khóc tối qua người nghe thấy, chính là bước khởi đầu cho bách quỷ khốc môn!”

“Bước khởi đầu? Thế bước thứ hai là gì?”

Lão Lưu ngưng một chút rồi nói tiếp: “Sau khi hạ chú thành công, sẽ xuất hiện tình huống tối qua người gặp, có ma khóc ngoài cửa. Nếu cửa bị mở ra, coi như bước thứ hai được thành lập!”

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu, nhưng chẳng biết tại sao, lại bỗng nhiên nhớ đến ông chủ quán mì cửa Đông. Theo lời ông ta thì có ba điều không được làm, trong đó có không được mở cửa, chỉ là trùng hợp thôi sao?

Vội hỏi lão Lưu: “Bước thứ hai đạt thành, vậy sắp đến giai đoạn bách quỷ khốc môn chưa?”

Lão Lưu lắc đầu: “Theo ta nhớ thì bách quỷ khốc môn mười năm trước còn cần bước thứ ba nữa, đó là một người chết!”

“Người chết?”

Tôi không khỏi lặp lại một câu, Lưu Khánh Chúc gật đầu:
“Đúng vậy, sau khi bước thứ hai xác lập, người bị trúng chết thì bách quỷ khốc môn mới tính là đại thành.”

“Chẳng phải mười năm trước, tay bảo vệ không chết sao?”

Lão Lưu lạnh giọng: “Tay bảo vệ chỉ là người nắm giữ giấy vàng, còn trúng tà là một người khác!”

Tôi gật gù đầu, lão Lưu nói đúng, nhớ lại tối qua tiểu Lục cứ cố nhảy lầu, như vậy chuyện đã có thể giải thích. Hít sâu một hơi, tôi hỏi: “Thế ông có cách phá giải không?”

Lưu Khánh Chúc trầm tư, nói: “Cách thì không có, nhưng ta biết một chỗ chắc sẽ tìm được cách. Tối nay đi theo ta một chuyến, đến thư viện Tử Dạ đường Liễu Vân ở ngoại ô.”

Tôi sửng sốt, đường Liễu Vân mình có đi qua mấy lần, nó nằm ở ngoại ô phía Tây Bắc thành phố. Ở đó toàn khu nhà cũ, chỉ vài năm nữa là phá dỡ, di dời, không khỏi thắc mắc hỏi: “Lão Lưu, ông có nhớ lắm không? Đường Liễu Vân là địa phương nghèo, người sống cũng chỉ vài hộ, tôi chưa từng thấy cái thư viện nào ở đó cả.”

Lão Lưu lắc đầu: “Có, chẳng qua các người chỉ đi ngoài đường nên không trông thấy thôi.”

Tôi vội túm cánh tay lão Lưu: “Thế việc gì phải chờ đến tối, đi ngay bây giờ đi!”

Lão Lưu hất tay tôi ra: “Vội cũng không được, thư viện Tử Dạ không mở cửa ban ngày.”

Trong lòng đang lo lắng cho an nguy của tiểu Lục, tôi không khỏi bồn chồn. Cứ chờ đợi trong bất an, cuối cùng trời cũng tối, hai chúng tôi bắt taxi, tốn hơn trăm tệ mới đến được nơi xa xôi này.

Lão Lưu đằng trước dẫn đường, hai người đi xuyên qua khu nhà dột nát, cuối cùng đến một khu rừng. Không kiên nhẫn nổi, tôi hỏi: “Lão Lưu, ông dẫn tôi lên núi à, ở đây lấy đâu ra thư viện?”

Lưu Khánh Chúc chỉ tay vào rừng: “Đi vào trong!”

“Thư viện xây trong rừng?”

Lão Lưu không đáp lời, cúi đầu chui vào khu rừng. Tôi vội chạy theo, lúc đứng bên ngoài, nhìn khu dương lâm này không

rộng rãi, nhưng lạ một điều là đi mãi mà chẳng thấy đầu ra. Đi chừng hai mươi phút thì bỗng trước mặt quang đãng, một mảnh đất trống lớn.

Cảnh tượng trước mắt khác hoàn toàn so với lúc chui vào cánh rừng. Bãi đất rộng cỡ một sân bóng đá, cỏ được cắt tủa gọn gàng, chính giữa bãi đất là một tòa nhà năm tầng tọa lạc.

Thư viện?

Vui mừng, tôi và lão Lưu đi tới, nhìn kỹ tòa nhà này. Có thể do đã lâu năm, bờ tường bong tróc nghiêm trọng, mấy cánh cửa sổ làm bằng gỗ cũng biến chất theo thời gian.

Nhắc chân định đi tới thì lão Lưu giật tay tôi lại: “Có một số quy tắc, người không phải người trong giới nên không biết, phải dặn trước. Thư viện Tử Dạ, 12h đêm sẽ đóng cửa, trước khi đóng cửa nhất định chúng ta phải ra khỏi, còn nữa, bên trong rất phức tạp, tốt nhất người nên im lặng, cứ đi theo ta là được!”

Tôi gật đầu, sau đó đi theo lão Lưu vào trong.

Tầng một là đại sảnh rộng rãi, bốn phía kê đầy bàn ghế, bên trong không dùng đèn điện, ánh sáng đều được lấy từ những ngọn nến khắp nơi xung quanh. Thư viện chẳng có bóng người, lão Lưu có vẻ như rất quen thuộc với nơi đây, vừa vào cửa là đi thẳng đến cầu thang lên tầng 2. Tôi bước theo sau, lão quay đầu lại nói nhỏ: “Nhớ cho kỹ, không được mở miệng lung tung!”

Tôi nghiêm túc gật đầu.

Không gian trên tầng 2 không rộng như dưới tầng 1, ở đây chật kín những kệ sách. Có điều lạ là những sách báo bày trên kệ, đều là những cuốn sách cũ đã phủ đầy bụi bặm.

Lão Lưu đứng lật sách xem, tôi cũng thấy hứng thú, tự mình đi xem qua. Ở kệ sách đằng sau, có một ông già tóc hoa râm, đang cầm giấy bút ghi chép gì đó, tò mò, tôi đi tới, ông ta cũng không để ý, chỉ cúi đầu viết lách.

Ngó nhìn, vừa định xoay người về chỗ lão Lưu thì ông già chợt giơ tay đưa cho tôi một tờ giấy. Kinh ngạc, tôi nhận lấy đọc lướt qua, đó là mấy chữ ngay ngắn: “Phía sau người có ma, đừng quay đầu lại!”

CHƯƠNG 53: NHÂN VIÊN HỎA TÁNG

Trông thấy tờ giấy, tôi không khỏi cả kinh. Một nơi quái đản như này, có ma cũng chẳng phải việc khó hiểu. Chẳng dám manh động, tôi nhìn ông già, định mở mồm hỏi thì ông ta đã lắc đầu, tỏ ý im lặng.

Thoáng cái không khí trở nên căng thẳng, tôi đứng im tại chỗ, không dám xoay người, cũng không được nói chuyện. Cứ giằng co như vậy chừng 5 phút thì lão Lưu đi tới. Thấy tôi đứng bất động, lão lấy làm lạ, đẩy đẩy, hỏi: “Người đứng im làm gì thế?”

Tôi vội giơ tay ra dấu im lặng, đưa tờ giấy cho lão. Lão Lưu trông thấy, bất đắc dĩ lắc đầu, nói với ông già đứng kế bên: “Lão Liễu, ông đã bao nhiêu tuổi rồi còn ham chơi như vậy?”

Tôi sửng sốt, quay đầu nhìn ông cụ họ Liễu kia, ông ta nhìn tôi một lúc, cuối cùng không nhịn được, bật cười: “Ha ha, ông kiếm thằng nhóc ngốc này ở đâu vậy, dễ lừa quá!”

Tôi lập tức hiểu ra, tờ giấy ông ta đưa, chỉ là một trò đùa cợt, bèn tức giận nói: “Ông Liễu, ban ngày không nhắc người, nửa đêm không nhắc ma, ở đâu ra trò đùa như vậy?”

Lão Liễu cười nói: “Ai bảo nửa đêm không được nhắc ma, cậu có không nhắc thì chỗ nào cũng có ma quỷ mà.”

Lão Lưu chen vào: “Đừng trêu nó nữa, hôm nay tôi đến có chuyện quan trọng muốn hỏi ông.”

Lão Liễu cau mày: “Cái lão già này, ai đến đây mà chẳng có chuyện. Ông là nhiều chuyện nhất, nói đi, lần này cần tìm tư liệu gì?”

Lão Lưu chỉ vào tôi: “Thằng nhóc này bị trúng hung chú Bách Quỷ Khốc Môn!”

Vừa nghe thấy bốn chữ này, lập tức sắc mặt lão Liễu trở nên nghiêm túc: “Bách Quỷ Khốc Môn? Chẳng phải mười năm trước ông đã từng gặp ư? Cùng một người hạ chú?”

Lão Lưu gật đầu: “Là cùng một người. Hung chú hạ trên người nó, giờ đã qua bước thứ hai rồi!”

Lão Liêu cả kinh: “Ai da, vậy thì phải nhanh giải chú, không thì xảy ra chuyện lớn!”

Chợt nhớ đến mười năm trước, vì giải chú mà lão Lưu phóng hỏa đốt nhà, tôi hỏi: “Lão Lưu, nghe nói ông giải chú phải dùng minh hỏa, vậy phải giống năm đó đốt khu nhà?”

Lão Lưu thở dài, nói: “Minh hỏa giải chú, đó là hạ sách. Bởi năm đó lúc phát hiện đã quá muộn cho nên mới phải dùng. Lần này thì khác, phải cố hết sức không để ai chết.”

Lão Liễu cau mày suy nghĩ một lát, nói: “Bùa chú Tây Tương này đúng là hung, một khi đã đạt thành, không chỉ người bị hạ chú phải chết, mà một khi Bách Quỷ Khốc Môn xảy ra, bất cứ ai nghe tiếng khóc cũng sẽ mất mạng sau ba ngày!”

Trong lòng không khỏi trùng xuống, bởi mình cả tin nên giờ liền lạy tiểu Lục, nếu lại liên lụy đến cả khu ký túc thì đúng là mình vạn kiếp bất phục.

Thấy tôi ủ rũ, lão Liễu an ủi: “Cũng không phải là vô phương cứu chữa. Trong thư viện quả có một cuốn sách ghi lại cách phá giải. Chỉ là...”

Nói đến đây, lão Liễu chợt ngưng lại, giống như có gì khó nói, không tiếp tục nữa. Tôi sốt ruột hỏi: “Chỉ là gì? Dù có sao cũng được hết, ông mau nói đi.”

Lão Liễu liếc Lưu Khánh Chúc một cái rồi nói với tôi: “Chỉ là có chút rợn người, không biết cậu có dám làm không.”

Tôi vội gật đầu: “Không có gì là không dám, ông cứ nói!”

“Lò hỏa thiêu ở nhà tang lễ là nơi âm khí nặng nhất. Lửa trong đó cũng là minh hỏa cực hung, nếu hàng ngày cậu có thể tới đó hong mình, có thể sẽ bức được hình nhâb giấy vàng ra, sau đó thiêu hủy nó, tà chú sẽ được giải.”

Tôi hít vào một hơi khí lạnh. Nhà tang lễ, lò hỏa thiêu!!!

Nuốt nước bọt, tôi nói: “Tôi đâu phải nhân viên ở đó, mỗi ngày sao có thể tiếp cận lò hỏa thiêu?”

Lão Liễu nhếch miệng cười nói: “Vậy thì xin làm nhân viên nhà tang lễ đi.”

Dứt lời ông ấy nháy mắt, nói tiếp: “Được rồi, chuyện này cứ thế mà làm. Hai người mau rời khỏi đây đi, khách đọc sách sắp tới rồi!”

Tôi vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng vừa định mở mồm thì đã bị lão Lưu kéo ra ngoài cửa. Trên đường về, tôi lải nhải: “Sao lão Liễu này quái gở thế, cái nơi thế này, ngoài hai chúng ta ra thì làm gì có khách, tôi vẫn còn chưa hỏi xong mà!”

Lưu Khánh Chúc lạnh giọng: “Thư viện Tử Dạ này từ 8h tối đến 12h đêm là mở cửa cho người đọc sách. Sau 12h đêm thì mở cho ai đọc, tự người nghĩ đi.”

Trước giờ lão Lưu chưa từng nói đùa với tôi, câu này nói ra, tôi gai hết người, sau 12h đêm, là mở cửa cho ma quỷ? Lão Liễu là bạn của lão Lưu, tuy ông ta có vẻ thích đùa cợt, nhưng chắc sẽ không đến mức lấy mạng người ra làm trò đùa. Việc đã đến nước này, nhà tang lễ chuyên thiêu xác người lại trở thành cộng rơm cứu mạng cho tôi.

Dù trong lòng có không muốn đến thế nào đi nữa thì cũng phải cắn răng mà đi.

Về ký túc, tiểu Lục vẫn giữ bộ dạng cũ, ngây ngốc nằm trên giường, trừng trừng nhìn trần nhà. Sợ mắt cậu ấy để lâu sẽ khô, thi thoảng tôi còn phải nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt.

Sáng hôm sau, tôi liền nghiên răng bắt xe đến nhà tang lễ thành phố. Thành phố có tổng cộng hai nhà tang lễ, trong đó có một là cách công ty không xa lắm. Tiểu Lục bị trúng tà, ban đêm tôi phải lái xe, cho nên quyết định chọn nhà tang lễ gần nhất.

Nhà tang lễ này quy mô nhỏ, chỉ có một tòa nhà ba tầng màu trắng, cùng một phòng hỏa táng. Hỏi thăm bảo vệ thì được chỉ lên tầng 3 gặp giám đốc.

Chắc có lẽ do tác dụng tâm lý, vừa bước vào trong đại sảnh, tôi chợt cảm thấy gió lạnh thổi vù vù. Đại sảnh tầng 1 là chỗ làm thủ tục đóng phí, thấy tôi vào cửa liền định lên tầng thì cô kế toán hỏi: “Anh có việc gì?”

Tôi vội trả lời: “Lên lầu tìm giám đốc xin việc.”

Vừa nghe thấy có người xin việc, kế toán liền sầm mặt xuống, vội xua tay: “Lên đi lên đi!”

Sau đó quay người đi về phòng.

Trong lòng tôi thầm than một câu, cuộc sống đúng là trở trêu, làm công việc ở tầng đáy xã hội, thì hầu hết phụ nữ đều ghét

bỏ không muốn nhiều lời.

Lên tầng 3, phòng giám đốc nằm ở vị trí đầu tiên, cửa không đóng, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục màu xanh, đầu chải lệch đang ngồi nghịch máy tính. Thấy tôi, giám đốc trầm giọng hỏi: “Anh có việc gì? Tất cả thủ tục đều làm dưới tầng 1.”

Tôi lễ phép: “Thưa anh, tôi muốn hỏi một chút. Công ty mình có thiếu nhân viên không, tôi muốn xin việc làm.”

Chỉ vừa giây trước, giám đốc còn chẳng thèm để ý, cúi đầu chơi máy tính, mà vừa nghe đến xin việc là liền đứng dậy cười nói: “Thiếu thiếu thiếu thiếu!”

“Bên mình thiếu vị trí nào? Tôi tuy chưa có kinh nghiệm, nhưng học hỏi rất nhanh. Vị trí nào gần lò hỏa táng càng tốt!”

Giám đốc nghe thế thì hai mắt sáng lên, vội vẫy tay bảo tôi ngồi xuống, niềm nở: “Khỏi cần kinh nghiệm, cũng chẳng cần bằng cấp. Vừa nhìn thấy cậu là tôi ưng rồi, bên tôi đang thiếu nhân viên hỏa táng, cậu xem có được không?”

Nhân viên hỏa táng chính là công nhân làm việc vận chuyển thi thể vào lò thiêu, trong cả nhà tang lễ thì vị trí này là lúc nào cũng gần lò nhất. Đây đúng là cái mình muốn, tôi cười cười gật đầu: “Được, tôi sẽ làm nhân viên hỏa táng. Nhưng tôi là tài xế ca đêm ở phố Trường Tân, công việc này là làm thêm, chỉ có thể làm đến 10h tối, được không?”

Giám đốc cười muốn rớt hàm răng, nói: “Không vấn đề, ban ngày chúng tôi có người rồi, vậy cậu bắt đầu làm từ 6h chiều đến 10h tối!”

Tôi biết, công việc tiếp xúc với người chết này rất ít người tình nguyện làm, nhưng không ngờ là xin việc lại suôn sẻ như vậy. Đặc biệt giám đốc cứ niềm nở lại khiến tôi hơi khó chịu.

Cuối cùng thống nhất với ông ta, tối nay bắt đầu đi làm. Giám đốc gọi điện xuống dưới, chỉ lát sau một công nhân hơn 40 tuổi, mặc đồ bảo hộ đi lên, giám đốc chỉ tay vào người đó, nói: “Đây là cộng sự của cậu, ai cũng gọi là Thạch Đầu, từ nay trở đi, có gì không hiểu cứ hỏi anh ấy.”

Nói xong lại quay qua Thạch Đầu: “Cậu ấy tên Lý Diệu, công nhân mới, anh hướng dẫn công việc cho cậu ta nhé.”

Người tên Thạch Đầu này từ lúc vào vẫn luôn lằm lằm lì lì, không có biểu tình gì. Tôi nghĩ cũng phải, đi làm ở nhà tang lễ, nếu cứ vui tươi hớn hờ, khách hàng cũng sẽ không vui.

Ra khỏi văn phòng, Thạch Đầu không nói gì với tôi, chỉ cầm đầu đi. Xuống đến tầng 1, vừa hay gặp một nhà có thân nhân quá cố đến hỏa táng. Tầng 1 ngoài đại sảnh ra thì bên phải hành lang còn có một nhà xác, thi thể được đẩy ra hành lang, nơi đến chính là lò hỏa táng.

Nhà đó trông thấy thi thể bị đẩy vào hành lang dài thì bật khóc thảm thiết thương tâm. Mấy nhân viên làm việc đi theo, liếc tôi một cái rồi cúi đầu đi qua. Không biết có phải linh cảm hay không, mà tôi cứ có cảm giác, ánh mắt của những nhân viên đó như có gì muốn nói.

Quay về ký túc xá, tôi đơn giản sắp xếp một chút, giao tiểu Lục cho lão Lý chăm sóc, ăn cơm chiều xong liền chạy tới nhà tang lễ, bắt đầu buổi làm việc đầu tiên của mình.

Cho tới hôm nay, bản thân đã gặp ma nhiều lần, nhưng không hiểu sao, nhắc đến ba chữ nhà tang lễ, trong lòng vẫn căng thẳng không nói nên lời. Có điều vì tự cứu bản thân, vì cứu tiểu Lục, dù có thế nào tôi cũng phải đi làm.

Vào trong sảnh, vừa lúc cô gái làm kế toán tan ca, gặp mặt, nghĩ trước sau cũng là đồng nghiệp, thôi thì chủ động chào hỏi một câu. Nhưng chưa kịp chào thì cô ta đã tránh thật xa, chạy nhanh vào chỗ queo vào sân rồi ra ngoài cổng. Trong lòng không khỏi khó chịu, phụ nữ mà như vậy quá hờn hĩnh rồi.

Vào trong thì gặp cộng sự mà lúc sáng giám đốc giới thiệu, Thạch Đầu. Trông thấy tôi, Thạch Đầu vẫn cái bộ dạng vô cảm, lạnh lùng gặt đầu. Thấy anh ta không có ý nói chuyện, tôi đành đi theo. Trên đường đi từ đại sảnh đến phòng hỏa táng, tôi thắc mắc hỏi: “Thạch Đầu đại ca, tôi tò mò chút. Cô kế toán tan ca rồi, tối nếu có người muốn đến hỏa táng thì ai thu tiền?”

Rốt cuộc thì Thạch Đầu cũng mở miệng: “Chúng ta không so được với nhà tang lễ thành phố bên kia, thường ngày người đến đây hỏa táng không nhiều lắm. Nếu qua 6h chiều, ai đến làm thủ tục sẽ không lấy tiền!”

“Không lấy tiền?”

Thạch Đầu gật gật, nói tiếp: “Ngày hôm nay đi làm buổi đầu, cậu phải nhớ cho kỹ, ra vào phòng hỏa táng thì phải khóa cửa, biết chứ? Còn nữa, bất kể tình huống nào xảy ra, cũng không cho người nhà đi vào.”

Tôi gật đầu: “Thạch đại ca yên tâm, tôi là tài xế, thói quen khóa cửa cũng giống thói quen rút chìa khóa xe, tôi sẽ nhớ rõ!”

Thạch Đầu không nói nữa, dẫn tôi vào phòng hỏa táng, giới thiệu qua về máy móc và phím bấm thao tác. Công nhân nhà tang lễ này không nhiều, đến 9h30 tối, toàn khu nhà đã chẳng còn bóng người. Tuy trong lòng rất e dè, nhưng cũng may, những chuyện mà người ta hay kể về nhà xác như có xác chết vùng dậy, hay tiếng khóc vắt vẻo, đều không có.

Thoáng thở dài nhẹ nhõm, tôi chuẩn bị kết thúc buổi làm việc đầu tiên. Thay quần áo, tôi vừa đi ra đại sảnh thì gặp một bà lão đang chạy hồng hộc về phía này. Bà lão gầy trơ xương, có vẻ rất gấp gáp, thấy bà ta sắp quẹo phải, tôi mở miệng hỏi: “Đại nương, đã hết giờ làm, bà có chuyện gì?”

Bà lão thấy tôi thì dừng bước, sốt ruột hỏi: “Anh bạn trẻ, hết giờ rồi à. Có thể xin cậu một chuyện không?”

Tôi khó hiểu: “Đại nương, hết giờ làm, máy móc tắt hết rồi. Bà có người nhà muốn hỏa táng thì mai hãy tới!”

Bà lão nghe vậy thì khóc toáng lên, thấy bộ dạng run rẩy rất đáng thương, tôi thăm nghĩ chắc bà ấy mất đi người thân, không đành lòng, an ủi một câu: “Đại nương, người chết rồi không thể sống lại. Bà bớt đau buồn. Bà muốn hỏa táng ai, cứ nói cho cháu, sáng mai cháu sẽ làm đầu tiên!”

Không ngờ bà lão lại vỗ vào ngực mình, nói một câu khiến tôi suýt đá ra quần: “Là chính ta!”

CHƯƠNG 54: XÁC CHẾT DƯỚI TẤM VẢI TRẮNG

Nghe bà lão nói muốn hỏa táng chính mình, tôi bất giác sợ hãi lùi lại một bước. Còn chưa kịp định thần thì có tiếng Thạch Đầu phía sau: “Cậu làm gì đấy?”

Quay đầu lại thấy anh ta đang đi ra, tôi vội nói: “Thạch Đầu, bà lão này nói muốn hỏa táng chính...”

Lời còn chưa nói hết, từ đại sảnh chợt có một người đàn ông trung niên chạy vào, trên người khoác áo tang, anh ta nhìn chúng tôi, nói: “Hai vị, có thể giúp đỡ hỏa táng một người không?”

Lúc này quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy bà lão đâu nữa. Thạch Đầu nhìn người đàn ông kia, lạnh lùng nói: “Hết giờ, sáng mai quay lại.”

Người đàn ông gấp đến nước mắt cũng như trào ra: “Cầu xin anh giúp tôi, mẹ tôi là người mê tín, trước khi chết, bà cứ dặn đi dặn lại, nhất định phải mang bà đi hỏa táng trong ngày hôm nay. Đây là tâm nguyện cuối cùng của bà, di thể bà tôi đã để ngoài cổng kia rồi.”

Bà lão nói với tôi muốn hỏa táng chính mình vừa biến mất thì người này liền chạy vào nói muốn hỏa táng mẹ, trong lòng tôi không kìm được mà nhảy dựng lên. Vừa rồi, người mình nói chuyện, chính là bà lão đã chết sao?

Nhưng trông thấy một người đàn ông khóc, sự hiểu thuận làm tôi không đành lòng, bèn nói với Thạch Đầu: “Thạch Đầu, hay là làm giúp người ta đi, tôi tan việc muộn chút cũng được.”

Anh ta đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn tôi chằm chằm, lạnh lùng nói: “Qua 10h đêm, không thể hỏa táng!”

Nói xong liền xoay người bỏ đi. Người đàn ông thấy Thạch Đầu dứt khoát từ chối, bất đắc dĩ lau hai hàng nước mắt. Thạch Đầu đã nói không làm, tôi chỉ là một nhân viên mới, đương nhiên không dám tự tiện quyết định, quay sang nói với người đàn ông: “Đại ca, người cũng đưa tới đây rồi, hay là anh cứ để mẹ ở nhà xác, sáng mai hỏa táng!”

Anh ta nghe thế, thở dài xoay người ra ngoài cổng. lát sau, mấy người khiêng một cái cáng đi vào, trên cáng là di thể mẹ người đàn ông kia, được phủ một tấm vải trắng.

Nhìn cái xác trên cáng, tôi thoáng ớn lạnh, dẫn bọn họ vào nhà xác. Trong nhà xác có người trực 24/24, trực ban đêm nay là một người cao gầy tên là Chu Hậu, Thạch Đầu đã giới thiệu cho tôi hồi tối. Chu Hậu đã tới làm được ba năm, từng làm nhân viên nâng xác, nhân viên đốt xác, thậm chí còn từng làm công việc khâm liệm trong thời gian dài, trong công việc hàng ngày, có gì không hiểu đều có thể hỏi anh ta.

Thấy tôi dẫn một tốp người vào, Chu Hậu cau mày hỏi: “Cái gì đây, sao nửa đêm còn đưa đến?”

Tôi bảo anh ta thi thể này sáng mai sẽ hỏa táng, đồng thời giải thích nguyên nhân. Chu Hậu có vẻ rất khó xử, lăm lăm tự hỏi một lúc, sau đó nói: “Thôi được, người cũng đưa tới đây rồi, dù gì cũng không thể bắt các anh mang về nhà.”

Dứt lời, anh ta bảo người nhà đặt thi thể lên giường đẩy, đẩy vào một gian nhà xác. Trong lúc đó thì tôi vẫn đang băn khoăn, không biết bà lão tìm mình xin hỏa táng có phải cái xác lạnh lẽo nằm trên giường đẩy hay không?

Sau khi đã sắp xếp thi thể xong, mấy người thân khóc thút thít rời đi. Tôi cố ý nán lại, nghĩ giờ tấm vải lên xem có phải bà lão ban nãy. Quay trở vào nhà xác, tay run run đưa tới định nhắc tấm vải lên thì đột nhiên có tiếng nói phía sau: “Đừng có động!”

Giọng nói cao vút làm tôi nhảy dựng lên. Là Chu Hậu!

Chu Hậu cau mày nói: “Không muốn sống nữa à?”

Tôi hít sâu một hơi tự biết mình lỗ mǎng: “Xin lỗi Chu đại ca, tôi chỉ muốn xem mặt người chết này, bởi ban nãy hình như tôi có gặp qua.”

Chu Hậu cười lạnh: “Ban nãy gặp qua?”

Nói xong anh ta khoanh tay dựa vào một cái giường trống, tiếp tục: “Cậu mới tới lần đầu, chưa quen với mấy việc này. Nhớ đừng quá nhiệt tình, hãy biết giữ an toàn cho bản thân!”

Biết rằng trong câu nói của anh ta hàm chứa ý gì đó, tôi nhỏ giọng: “Được, tôi hiểu. Không có việc gì thì tôi về trước đây!”

Nói rồi quay bước đi ra ngoài cửa, chợt Chu Hậu nói vố theo: “Nghe nói cậu là tài xế lái chuyển xe đêm, chẳng trách lá gan lớn như vậy. Sao cậu lại đến đây làm thêm?”

Dừng chân, tôi đáp: “Vi nghèo rớt mùng tơi chứ sao!”

Chu Hậu nhếch mép: “Anh bạn, tôi thấy cậu cũng là người biết điều, dặn cậu một câu, đi làm thêm thì cứ đúng giờ mà về, những chuyện dư thừa như hôm nay, lần sau đừng quản!”

Thấy Chu Hậu nói rất nghiêm túc, tôi không hiểu bèn nói: “Chu đại ca, nhà tang lễ của chúng ta cũng không phải bệnh viện thiếu giường, tôi cũng nghĩ là chuyện nhỏ nên giúp người ta một chút thôi.”

Chu Hậu buông tay, đi đến trước mặt tôi: “Nhắc lại lần nữa, cậu con mẹ nó bớt lo chuyện bao đồng đi!”

Nói xong lườm tôi đầy ẩn ý rồi hất văng cửa đi ra ngoài.

Tự nhiên bị mắng vô cớ, cảm giác rất ức chế. Chỉ là đưa một thi thể vào nhà xác thôi mà, anh ta tức vì bị tăng thêm việc à? Chửi đổng một câu, tôi cũng đi ra ngoài.

Ngày đầu đi làm cũng coi như thuận lợi, quay về ký túc, lão Lý bảo tôi, hôm nay tiểu Lục lại phát bệnh, cứ nhìn chăm chăm ra cửa sổ, liều mạng giựt dây trói. Bất đắc dĩ thở dài, bản thân tôi cũng không biết lời của ông lão trong thư viện có đáng tin cậy hay không, chứ cả ngày ở bên cái lò thiêu, trong phòng tràn ngập mùi gậy gậy của xác người cháy, khét lẹt như cao su bị đốt vậy.

Ngửi cái mùi đấy xong, chả biết có ăn nổi cơm không, hay lại ói ra hết. Mà sau này còn phải hong người bao lâu mới bức được cái hình nhân giấy vàng ra nữa.

6h tối hôm sau, tôi đúng giờ đi đến nhà tang lễ làm việc, vừa vào cửa, không khỏi giật mình, một đám người đứng chen chúc, nam có, nữ có, khóc đến long trời lở đất, tay còn giăng một biểu ngữ dài. Cố ý dừng lại một chút, tôi đọc cái biểu ngữ kia: Máy móc nuốt người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Nhà tang lễ lòng dạ hiểm độc, táng tận lương tâm!

Từ dòng chữ xem ra là đã xảy ra sự cố gì đó dẫn đến tranh cãi, người nhà muốn đến để đòi công bằng. Thăm nghĩ, lát vào hỏi Thạch Đầu chắc sẽ biết, vừa đi qua cổng vào tầng 1, tình cờ gặp nhân viên hỏa táng ca ngày, người này vừa lùn vừa đen,

người ta gọi anh ta với cái biệt danh là Thổ, nhìn anh ta là tôi nhớ đến đoạn miêu tả của Quách Đức Cương: Người cao 1m4, mặt đầy râu quai nón, lông ngực rậm rì.

Trông thấy tôi, Thổ sừng sốt, rồi gật đầu, nét mặt có vẻ sợ hãi. Tôi mỉm cười một chút thay cho lời chào, sau đó hỏi: “Huynh đệ, bên ngoài cổng có đám người vây quanh cầm biểu ngữ, anh biết là chuyện gì không?”

Thổ liếc tôi một cái, nhìn trái nhìn phải rồi nói nhỏ: “Chuyện này thì phải hỏi Thạch Đầu, anh...”

Nói được nửa câu, Thổ lại nghĩ nghĩ gì đó, không nói tiếp, đảo mắt một vòng rồi cúi đầu rời đi. Nói cứ lấp lửng làm tôi rất khó chịu, cái nhà tang lễ này, từ trên xuống dưới ai cũng thần thần bí bí, cứ như đặc vụ nằm vùng ấy.

Hừ lạnh, tôi vào thay đồng phục rồi sang phòng hỏa táng tìm Thạch Đầu. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi chính thức tham gia công việc hỏa táng, máy móc ở đây thao tác rất đơn giản, ấn cái nút, lò thiêu mở ra, đẩy thi thể vào, lại ấn nút tăng áp, chờ 20 phút sau thì thi thể chỉ còn là một đống tro tàn.

Thạch Đầu bấm nút, tôi đẩy thi thể vào lò thiêu, người chết là một ông già nhiều tuổi. Tôi cố gắng tránh nhìn vào mặt cái xác, vừa đẩy vừa hỏi: “Thạch Đầu, lúc tôi đến, bên ngoài có đám người vây quanh, họ có tranh chấp với công ty à?”

Thạch Đầu gật gật: “Ừ, tháng trước một công nhân bị chết ngoài ý muốn.”

Nghe thấy công nhân nhà tang lễ, tôi thắc mắc: “Công việc ở đây chẳng có nguy hiểm gì, sao lại xảy ra chết ngoài ý muốn? Bị dọa chết à?”

Thạch Đầu vẫn cái thái độ lạnh nhạt, liếc tôi một cái, nói: “Ben đêm đẩy tử thi vào lò, không cẩn thận ngã vào trong luôn!”

“Hả!!!”

Tôi giật mình buông tay, thi thể ông già rơi ra khỏi ván đẩy, Thạch Đầu cau mày chạy lại cùng tôi nhấc cái xác lên. Tay tôi run cầm cập: “Cũng là nhân viên hỏa táng ca đêm như tôi?”

Thạch Đầu không trả lời, bảo tôi đẩy cái ván vào lò, đóng cửa rồi bắt đầu hỏa táng. Đứng nhìn cái lò thiêu, tuy cửa khá rộng,

nhưng cũng phải có người thao tác, trừ khi cố tình chui vào trong, không thì làm sao có thể bị ngã vào được.

Thạch Đầu thấy tôi sợ hãi bất động, bèn chỉ chỉ ra cửa: “Giờ trong này chưa cần đến việc của cậu, cậu ra đẩy cái xác bà lão tối qua vào đây.”

Tôi thật thà gật đầu, mở cửa đi ra ngoài. Dọc đường đi tới nhà xác, chợt hiểu ra, vì sao mà hôm mình tới xin việc, giám đốc lại mừng rỡ như vậy, vừa có người chết, ngoài thẳng ngốc như mình tự tìm đến thì họ kiếm đâu ra người thay thế.

Tuy nhà tang lễ là một nơi chuyên đồn đại xảy ra các việc quái lạ, nhưng nhân viên tai nạn chết thì rất hiếm thấy. Hít sâu một hơi, mình vì cứu bản thân mới đến đây làm việc, ngàn vạn lần đừng tránh vỏ dưa gặp vỏ dưa.

Không được, chẳng phải thành phố có tới hai nhà tang lễ sao? Không thể làm ở đây được, mai mình phải xin nghỉ, đến bên kia xem sao.

Nghĩ đến đây, tôi vào nhà xác, đẩy cái thi thể bà lão mà tối qua người nhà gấp gáp muốn hỏa táng ra. Nhìn cái xác phủ vải trắng, trong lòng tôi tràn ngập tò mò, liệu bà lão tối qua nói muốn hỏa táng chính mình, có phải người này?

Tuy đã gặp ma không phải ít, nhưng thật sự những lần trước chưa từng thấy thi thể của hồn ma đó. Ngay cả Thang Nghiêu, tuy biết cô ta đã chết, nhưng tôi cũng chưa thấy đích xác thi thể của cô ta. Nếu dưới tấm vải trắng này chính là bà lão tối qua, thì 100% mình đã gặp quỷ.

Một khi lòng hiếu kỳ của con người được khơi dậy, sẽ dẫn đến việc làm mất đi lý trí, không thể cứu vãn.

Nhắc lên xem thử?

Tôi nghiến răng, trong lòng không tự chủ được thôi thúc, vươn bàn tay run rẩy nhắc lên tấm vải trắng toát trùm lên xác chết kia. Vừa nhìn thấy gương mặt cái xác, tôi sợ hãi buông tay lùi về phía sau liên tục. Đó không phải bà lão hôm qua, nhưng đó là người mình vừa gặp lúc nãy, Thổ!!!

CHƯƠNG 55: GIƯỜNG XÁC TRẺ EM

Sao lại là Thổ?

Anh ấy vừa gặp mình ngoài đại sảnh cơ mà, sao chỉ hơn 10p đã thành một người chết? Hơn nữa, vị trí cái giường này rõ ràng tối qua chính tay tôi đẩy xác bà lão vào, không thể nhầm được.

Hít sâu một hơi, tôi vội bước đống lấp tấm vải lại. Đang nghi hoặc, đột nhiên ngẩng đầu thì phát hiện, không biết tự lúc nào Thạch Đầu đã đứng ở cuối hành lang, nhìn mình chằm chằm.

“Đẩy tới đây!”

Giọng anh ta lạnh như băng càng khiến tôi sớn gai ốc.

“Đẩy lại đây!” Thấy tôi không nhúc nhích, anh ta lặp lại, lần này ngữ khí còn lạnh hơn lần trước. Tôi không dám động, cứ đứng im giằng co với Thạch Đầu, không khí thoáng cái cô đặc lại. Đứng vài phút, tôi nghĩ, nếu Thổ chết rồi, thì cũng chỉ là một cái xác, giao cho Thạch Đầu thì có sao? Thế rồi tỏ ra không có chuyện gì, đẩy cái giường tới.

“Thạch Đầu, hỏa táng bà cụ mà không báo cho người nhà bà ấy sao?”

“Đã báo từ sớm rồi!”

“Thạch Đầu, nhân viên khâu liệm đã trang điểm chi bà lão chưa, để tôi kiểm tra xem!”

Vừa nói tôi vừa cố ý vươn tay định nhấc tấm vải lên. Thạch Đầu thấy thế vội đẩy tay tôi ra: “Đừng có động, việc của cậu đến đây là xong rồi!”

Thấy bộ dạng này, chắc chắn Thạch Đầu có vấn đề! Hẳn anh ta biết người nằm trên giường không phải bà lão, là anh ta giết Thổ sao?

Thạch Đầu đẩy cái giường vào phòng hỏa táng, bảo tôi bấm nút, cửa lò mở ra, anh ta liền đẩy mạnh cái xác vào lò thiêu, cũng không bỏ tấm vải trùm ra.

Thổ bị hỏa thiêu, vậy thi thể bà lão đâu?

Sợ Thạch Đầu nghi ngờ, tôi cố tỏ ra bình tĩnh bấm nút, chẳng nói gì với anh ta nữa. Hỏa táng thi thể Thổ xong, Thạch Đầu sầm mặt đi ra cửa.

Cả đêm đó, tôi sống trong sự suy đoán và sợ hãi, tuy nhà tang lễ này không có chuyện ma quỷ gì, nhưng một kẻ chẳng biết tốt xấu, lại khiến tim tôi đập loạn. Không thể ở lại được, thêm một mạng người nữa rồi, ngày mai tôi phải mau xin nghỉ, sang bên kia vậy.

Hạ quyết tâm, tôi ngồi trong phòng hỏa táng chờ đến 10h đêm, hết giờ làm mà cũng chẳng thấy Thạch Đầu quay lại. Mình đến đây vốn không phải vì tiền lương, hai ngày công vừa qua chẳng cần thiết, ngày mai sẽ gọi điện thẳng cho giám đốc, báo ông ta một tiếng.

Thay quần áo, sắp xếp túi xách, tôi đi ra ngoài. Đến đại sảnh thì bỗng nhiên thoáng thấy bóng lưng Thạch Đầu, anh ta đang đi về phía nhà xác. Đã 10h, hết ca làm, anh ta còn đi lại đó làm gì?

Vội nấp nhanh vào cột nhà phía sau quan sát. Thạch Đầu vào trong không bao lâu thì đẩy một cái giường xác ra. Thi thể trong nhà xác đều được ghi rõ họ tên, những thi thể hỏa táng thì phải được người nhà ký vào mới được làm. Vừa rồi Thạch Đầu hỏa táng Thổ, chẳng tuân theo trình tự nào cả, rõ ràng trong lòng có quỷ.

Thạch Đầu đẩy cái giường đến cuối hành lang, tới chỗ ngoặt thì đi thẳng lên tầng. Trên tầng 3 là mấy văn phòng của lãnh đạo, nhưng tôi chưa lên tầng 2 bao giờ, con đường duy nhất để lên đó là cái dốc thoai thoải ở cuối hành lang này.

Thấy Thạch Đầu đẩy giường xác lên, tôi vội chạy theo. Đèn tầng 2 bật sáng, toàn bộ hành lang không một bóng người.

“Két!” Thạch Đầu không để ý đến tôi, đẩy xe vào một căn phòng. Rón rén đi theo, đến cửa căn phòng mà anh ta vừa vào, không nhìn thấy được bên trong, nhưng nghe thấy có tiếng cạch, cạch, phập phập, giống như đang bằm, chặt cái gì đó.

Mình mới đi làm ở đây được hai hôm, không biết tầng 2 này rốt cuộc được dùng làm gì, nhưng thấy Thạch Đầu đẩy xác vào, lẽ nào đây là phòng xử lý xác của bên thí nghiệm?

Suy nghĩ một lúc, tôi bèn tự đi kiểm tra xung quanh. Tầng này không có nhiều phòng, nhưng đều là những phòng với hai cánh cửa rộng. Đi về phía trước một đoạn, có căn phòng khép hờ, tôi bèn đẩy cửa vào xem.

Không có mùi gì lạ, đèn tắt tối om, tôi cẩn thận bật công tắc cạnh cánh cửa.

“Tách tách tách!” Toàn bộ đèn trong phòng bật sáng lên, nhưng cảnh tượng trước mắt hiện ra, khiến cả đời này tôi sẽ không bao giờ có thể quên.

Trong phòng chất đầy những cái giường xác trẻ em bằng kính trong suốt! Mỗi cái giường kính chứa một đứa trẻ sơ sinh, toàn thân tím ngắt, không đứa nào giống đứa nào. Nhưng tất cả chúng đều có một điểm chung, đó là đôi mắt mở trừng trừng!

Bị cảnh tượng này dọa đến ngất người, đứng đực ra tại chỗ. Nhiều xác trẻ sơ sinh đến thế này???

“Bộp!” Còn chưa hoàn hồn thì một bàn tay vỗ vào vai tôi, cùng với câu nói: “Đẹp không?”

Tôi hoảng sợ, tim muốn nhảy lên đến cổ họng, quay đầu nhìn lại, là Thạch Đầu!

Mặt anh ta hằm hằm, trong đôi mắt lạnh lùng chứa đầy oán hận và hung ác, giống như chỉ một giây thôi sẽ xé tôi ra vụn, vó cùng khùng bố.

Tôi lắp bắp trả lời: “Thạch...Thạch đại ca, đừng nói giỡn, cái này có gì mà đẹp. Chỉ là tôi không nghĩ ở trên này còn có một gian nhà xác thôi.”

Thạch Đầu hai mắt đầy tơ máu, chớp cũng không chớp, nói: “Nhìn đủ rồi chứ? Đủ rồi thì đi xuống dưới, chờ tôi ở phòng hỏa táng, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Nuốt nước bọt, tôi gật gật đầu, dịch ra sát cửa rồi chạy. Xuống đến tầng một, tim tôi còn đập như điên cuồng, trên đời này, thứ đáng sợ nhất quả nhiên vẫn là con người. Vừa rồi ánh mắt Thạch Đầu nhìn mình chằm chằm, cứ như là tử thần gửi thông điệp tới vậy!

Ho khan một tiếng, tôi không quay lại phòng hỏa táng chờ Thạch Đầu, mà chạy thẳng ra cửa tầng 1, trong lòng thầm

mắng: “Con mẹ nó, nhà tang lễ mà tích cóp một phòng thi thể trẻ em, để làm cái gì?”

Sợ Thạch Đầu đuổi theo, không dám quay đầu mà cắm cổ chạy ra phía trước. Trời tối, đường hẹp, chưa chạy được bao xa thì rầm một tiếng, không biết tôi bị thứ gì đó đụng phải, văng sang một bên.

Xoa xoa đầu, cảm di động bật đèn flash, lúc này mới nhận ra, trước mặt mình là một cô gái tóc dài bù xù. Tuy người ngợm bản thiêu, nhưng nét mặt khá xinh xắn, thoạt nhìn tuổi tác cũng còn trẻ, tôi trấn định lại, nói: “Thực xin lỗi, tôi không nhìn rõ đường!”

Nhưng không thể tưởng tượng nổi, cô gái nghe xong lại cười ngây ngốc, hỏi: “Anh đã nhìn thấy thi thể biết đi lại bao giờ chưa?”

Lập tức trấn tôi ướm đầm mồ hôi lạnh, vừa mới chạy ra khỏi nhà tang lễ, chẳng được bao xa lại đụng phải người tâm thần! Chẳng để ý cô gái nữa, tôi vội bỏ chạy tiếp.

Về đến ký túc xá, toàn thân đã ướm như tắm, bởi không nói với đồng nghiệp mình đi làm thêm ở nhà tang lễ, cho nên lão Lý thấy bộ dạng tôi như vậy thì lo lắng hỏi: “Sao người cậu ướm như chuột lột thế? Gặp phải chuyện gì bên ngoài à?”

Đương nhiên không thể kể cho lão Lý chuyện vừa rồi, tôi chỉ nói qua loa rồi chuyển chủ đề sang tiểu Lục. Việc đáng mừng là tiểu Lục hôm nay đã khỏe hơn hôm trước, theo lão Lý nói thì đã không ngây ngốc nữa, còn bắt đầu chớp mắt rồi.

Rốt cuộc tôi cũng thở phào, tin tốt này chứng minh, hai hôm nay liều mạng đi làm ở nhà tang lễ đã có thu hoạch. Hong người cạnh lò thiêu là chuyện tốt, nhưng tôi thật sự không thể quay lại cái nhà tang lễ này được nữa, hình ảnh từng dây xác trẻ sơ sinh mãi không tiêu tan trong tâm trí.

Sáng hôm sau, tôi vội chạy đi tìm Lưu Khánh Chúc, lão Lưu không bất ngờ khi trông thấy tôi, chỉ từ tốn hỏi tình hình mấy hôm nay ở nhà tang lễ.

Tôi kể tỉ mỉ từng chi tiết cho lão nghe, đúng như tôi nghĩ, sau khi nghe thấy trong nhà tang lễ chứa đầy xác trẻ sơ sinh thì lão Lưu nhú mày: “Tất cả đều là trẻ con?”

Tôi gạt đầu thật mạnh: “Tất cả. Toàn thân tím ngắt, như là bị hun khói vậy!”

Lão Lưu chống gậy đi lại tử hoi, lát sau mở miệng: “Không được, vậy thì tối nay người vẫn phải tới một chuyến, đếm cho ta tổng số xác trẻ sơ sinh ở đó là bao nhiêu cái!”

Nghe câu này, tôi thiếu chút thì bật khóc: “Cái gì? Tôi còn phải quay lại đếm? Lão Lưu, hai chúng ta bất kể tốt xấu thì cũng đã song hành khá lâu, tôi giữ được mạng về đây đã là phúc đức, ông đừng hại tôi chứ!”

Lão Lưu xua tay: “Là đang giúp người đấy! Nếu người có thể đếm cụ thể trong phòng có bao nhiêu xác trẻ con, ta sẽ có cách trực tiếp phá giải bách quỷ khốc môn. Người khỏi cần sang nhà tang lễ khác.”

“Thật sao?”

“Thật!”

Trước giờ lão Lưu luôn nghiêm túc, lời của ông ấy mười phần đáng tin. Nghĩ đi nghĩ lại, án mạng hay xác trẻ con, chẳng liên quan gì đến mình, nếu trước mắt muốn cứu tiểu Lục, thì sự mạo hiểm này vẫn đáng giá.

Quyết định tới đó đêm cuối vậy, đếm chính xác số lượng xong thì lập tức chạy!

Hạ quyết tâm, tôi quay về ký túc, chuẩn bị cho ngày làm công nhân hỏa táng cuối cùng. Mục đích đêm nay đã rõ, tôi không cần hong người bên lò thiêu, mà chỉ cần nghĩ cách làm sao lên được tầng hai chỗ gian chứa xác trẻ con là được.

Chưa đến 6h, tôi đã đi đến nhà tang lễ. Chu Hậu trông coi tầng 1 nhìn thấy tôi thì trêu chọc: “Cậu định thăng chức à, chưa đến giờ đã đi làm?”

Lấy đầu tân trạng mà nói giỡn với anh ta, nhưng tôi vẫn muốn hỏi thăm tình hình một chút, bèn nói: “Rảnh thì đến sớm thôi mà. Phải rồi, hôm nay công ty có chuyện gì xảy ra không?”

Chu Hậu nghe tôi hỏi thì dừng dừng nói: “Chả có chuyện gì cả, ngày nào mà chẳng như ngày nào.”

Vốn tưởng Thổ mất tích thì người công ty sẽ sợ hãi, thật không ngờ họ vẫn bình tĩnh như vậy. Trong lòng bất an, khẽ

gật đầu, tôi hỏi tiếp: “Thế anh có gặp Thổ làm ca sáng không?”

Chu Hậu vẫn đứng đưng: “Có, sao?”

Chu Hậu nói dối!!! Ngày hôm qua, chính tay tôi đẩy xác Thổ ra, nhấc tấm vải lên xác nhận là anh ấy. Thổ chết là sự thật, vậy xem ra chuyện này cũng liên quan đến người trông coi phòng xác, Chu Hậu.

Tỏ ra không có gì, tôi nói thêm vài câu với anh ta, rồi sau đi về phòng hỏa táng. Thạch Đầu vẫn giống như mọi ngày, lạnh nhạt, cũng chẳng hỏi tôi vì sao tối qua không chờ mình. Công việc cứ như vậy trôi qua đến 9h30 tối, Chu Hậu bảo tôi, trong nhà có việc, phải về sớm, nhờ tôi trông đến 10h.

Đương nhiên là tôi đồng ý rồi.

Sau khi đã xác định Chu Hậu đi khỏi, tôi không chờ được, đi theo con dốc cuối hành lang lên tầng 2. Lần nữa tới căn phòng chứa xác trẻ con đáng sợ, trong lòng như muốn nổ tung. Nhưng khác với hôm qua, căn phòng hôm nay không được sắp xếp theo thứ tự gọn gàng nữa, mà bày bừa bộn.

Run run giơ tay lên đếm...một...hai...ba...bốn

Không đúng, một...hai...ba...bốn.....mười bảy...mười tám. Do sắp xếp xáo trộn, lại quá căng thẳng nên cứ đếm đến hai mươi mấy là thấy sai, lại đếm lại từ đầu.

Lặp đi lặp lại vài lần, càng lúc tôi càng sốt ruột, sốt ruột thì lại càng dễ sai, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Vất vả mãi, rốt cuộc thì cũng đếm đến mấy cái giường kính trong cùng.

Hả? Không đúng, giữa mấy cái giường kính trong cùng, hình như còn có một cái giường đẩy, hôm qua đâu thấy đâu?

Nghi hoặc, tôi đi vào trong xem, đúng là một cái giường đẩy, trên giường đẩy còn có một cái xác được phủ vải trắng. Đột nhiên nghĩ đến bà lão đòi hỏa táng chính mình, thi thể bà ấy vẫn không tìm thấy, đây là xác bà ta sao?

Tật xấu tò mò khó sửa, tôi cắn răng, lại đưa tay nhấc tấm vải lên. Gương mặt bên dưới tím tái, hai mắt trợn tròn, giống như trước khi chết nhìn thấy thứ gì vô cùng đáng sợ. Nhưng thứ làm tôi sợ hãi không phải nét mặt đó, mà là người này tôi biết.

Đó chính là người mình từng nghi ngờ, người trông coi nhà
xác, Chu Hậu!!!

CHƯƠNG 56: ĐÀO NGƯỢC BẤT NGỜ

Xác của chu Hậu???

Chỉ mới đây thôi, Chu Hậu còn nói dối mình là có gặp Thổ, sao chỉ mấy tiếng đồng hồ đã nằm ở đây?

Là ai đã giết người?

Hoảng sợ, trán đầy mồ hôi lạnh, nơi này thật sự không thể ở được nữa, vội xoay người chạy ra khỏi phòng. Đang chạy trong hành lang tầng 2 thì đột nhiên gặp phải Thạch Đầu.

Thạch Đầu đứng chắn giữa lối nhỏ ở hành lang, lạnh lùng hỏi: “Sao cậu lại lên đây?”

Nhất thời nghẹn lời, tôi không biết trả lời thế nào cho phải. Thạch Đầu từ từ đi về phía này, cứ mỗi bước hẳn đến gần, mồ hôi tôi lại túa ra thêm sau lưng. Thổ và Chu Hậu đã chết, chỉ còn mình Thạch Đầu sống sờ sờ, nếu không phải hẳn giết người thì tôi ăn c*t.

Hít sâu một hơi, lùi lại đằng sau.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đi làm thêm thì cứ đúng giờ mà về, những chuyện khác không cần lo, sao không chịu nghe lời?”

Thạch Đầu từ từ nói, rồi lại đi về phía tôi thêm mấy bước. Tôi siết chặt nắm đấm, chuẩn bị liều mạng. Thạch Đầu đi tới còn cách chừng 5m thì dừng lại, lạnh giọng: “Công việc này cậu không làm được đâu, mau về nhà đi!”

Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Hẳn bỏ đi? Hẳn dễ dàng buông tha một nhân chứng như vậy ư?

Trong lòng không thể hiểu được, chẳng dám buông lỏng cảnh giác, đứng nhìn hẳn biến mất sau chỗ rẽ xuống lầu, tôi mới lấy hết can đảm đi xuống.

Hai tay nắm chặt, đôi chân run rẩy, mãi đến khi ra khỏi cổng mới hơi thả lỏng. Hít một hơi thật dài không khí ban đêm, cảm giác mình vẫn sống, thật tốt!

Từ lúc lái chuyển xe số 13 đến nay, đây hẳn là lần thứ hai tôi cảm giác cận kề tử vong như vậy. Hà tiên sinh đã chết, cứ cho là mình phá được bùa chú bách quỷ khốc môn, thì vẫn còn cái chuyển xe chết tiệt, nó ám mình đến bao giờ nữa?

Trong lòng nặng trĩu, tôi quay về ký túc xá, lão Lý vừa thấy tôi thì vội túm vào phòng, chỉ vào tiểu Lục đang bị trói trên giường: “Cậu xem, thằng nhóc khá hơn rồi!”

Tôi vui mừng ngồi xuống, thấy tiểu Lục chớp chớp mắt, đảo một vòng rồi tức giận nói: “Huynh đệ, mấy lão già này chẳng biết tốt xấu, tự nhiên trói gô tôi vào giường, anh mau cứu tôi!”

Tôi bật cười đấm cho cậu ta một cái: “Mấy ngày nay cậu chưa chết, còn phải cảm ơn các lão già đấy!”

Dứt lời, lão Lý và Đinh ca cũng bật cười theo. Lão Lý lại cẩn thận nhìn tiểu Lục, nói: “Hôm nay là lần đầu tiểu Lục mở miệng nói chuyện. Nhưng theo tôi đừng nên quá gấp, cứ trói cậu ấy thêm hai ngày, quan sát đã.”

Ý kiến này đương nhiên được tất cả tán đồng, đặc biệt là tôi. Bọn họ không biết sự đáng sợ của bách quỷ khốc môn, nhưng tôi thì biết rõ. Nếu tiểu Lục xảy ra chuyện, thì không chỉ riêng cậu ấy, mà tất cả mạng của mọi người ở ký túc đều phải đền.

Tiểu Lục vẫn là như vậy, nổi nóng, luôn mồm nói trên đời lấy đâu ra ma quỷ, bản thân cũng không hề trúng tà. Chúng tôi mặc kệ cậu ta, mang cậu ấy về phòng tôi, sau đó mọi người đi ngủ.

Đêm xuống, trong lòng tôi cực phiền muộn, tuy Thạch Đầu tha mình một mạng, nhưng chuyện ở nhà tang lễ không thể cứ cho qua như vậy được. Thổ và Chu Hậu, hai mạng người!

Động cơ giết người của Thạch Đầu là gì? Trước khi tôi đến, có lẽ ở đó đã xảy ra những chuyện phức tạp.

Nhưng nếu mình cứ mặc kệ, vậy thì nhà tang lễ chẳng phải sẽ giống như cái nhà khách ven đường cao tốc ở khu kinh tế mới, trở thành cỗ máy xay thịt người vô hạn sao?

Ngày mai phải báo án!

Tôi hạ quyết tâm, sau đó chuẩn bị đi ngủ.

.....

Đúng lúc đinh ngủ thì đột nhiên tôi lại nghe thấy tiếng nói chuyện dưới gầm giường. Mở mắt, con mẹ nó lại bắt đầu rồi!

Lần này tôi đã bình tĩnh hơn, không hoảng sợ chạy khắp nơi như trước. Hít sâu một hơi, tôi nằm bất động trên giường, lắng nghe tiếng phụ nữ thì thào này.

Cứ như vậy giằng co cả chục phút, tiếng nói vẫn tiếp tục, thực sự bức mình, tôi bật dậy, lật chăn, quyết nhấc dất giường lên xem bên dưới có gì. Tay tôi cầm vào dất giường, trái tim đập thình thịch, còn nhớ rõ, trước khi bị trúng tà, tiểu Lục còn quét trong gầm giường ra một đồng tóc phụ nữ. Bên dưới này, hẳn là một ma nữ!

Ma nữ liệu sẽ có hình dạng giống như trong phim kinh dị? Vừa định nhấc dất giường lên, tôi lại sực nhớ tới một câu: “Không được nhấc dất giường!”

Đây là câu thứ hai mà ông chủ quán mì cửa Đông dặn mình. Câu thứ nhất là không được mở cửa, tiểu Lục mở cửa liền trúng tà. Nếu mình nhấc dất giường lên, sẽ giống tiểu Lục, mất khống chế đi tự sát thì sao?

Như vậy thì không đáng. Tuy hiện giờ sống rất khổ, rất mệt, rất phức tạp, nhưng dù sao thì hàng ngày vẫn được trông thấy ánh mặt trời, còn có thể gọi điện cho cha mẹ, còn được theo đuổi Bạch Phàm, còn được hạnh phúc.

Thở dài, tôi buông tay, phủ lại ga giường và chăn như cũ. Lần nữa nằm xuống, tự bản thân cảm thấy đã sáng suốt lên rất nhiều. Bên dưới chẳng phải chỉ là tiếng nói thôi sao, vậy thì cứ để nó nói.

Có bản lĩnh thì ra mà giết ta, trốn dưới gầm giường lại nhả hù dọa người, suy cho cùng cũng chỉ là loại ma nhãi nhép.

Nghĩ vậy, tôi liền an tâm, nhắm mắt lại, coi như có người đẹp đang ngồi cạnh ru ngủ. Mà quả thật, tự ám thị như thế, đúng là thoải mái hơn nhiều, dần dần ngủ thiếp đi.

.....

Sáng hôm sau, tôi vội vã đi tìm lão Lưu, kể lại chuyện đêm qua cho ông ta nghe. Lão Lưu chống cây gậy trên nền nhà, lạnh nhạt nói: “Vậy không ổn, ta còn tưởng có người nuôi anh linh, nhưng số lượng thì không phải. Người chắc chắn mắt mình không kém, hoặc đếm sai chứ?”

Tôi lắc đầu: “Không sai được, tôi đếm đi đếm lại nhiều lần lắm.”

Lão Lưu ừ một tiếng rồi không nói gì thêm.

“Lão Lưu, ông bảo tôi đếm số lượng xác trẻ con thì không cần quay lại nhà tang lễ. Hơn nữa còn có thể giúp tôi giải chú, ông nói thật chứ?”

Lão Lưu gật đầu: “Chẳng phải đồng nghiệp của người đã hết bệnh rồi sao? Không việc gì đâu, ta sẽ đo cùng người đến thu xếp.”

Nghe vậy tôi liền sửng sốt, hỏi: “Thế ông bảo tôi đếm số lượng xác trẻ con, rốt cuộc là có tác dụng gì?”

Lão Lưu nhếch mép, đi vài bước rồi nói: “Không có tác dụng gì với người, nhưng nếu ta không nói thế, người có giúp ta đi đếm không. Ta còn tưởng là có người đang dưỡng anh linh đấy.”

“Lão Lưu, thì ra ông gạt tôi!”

Lưu Khánh Chúc nói xong thì đã chẳng chờ tôi phản ứng, mở cửa đi ra ngoài.

Cười khổ nhìn cái dáng gầy tong teo của lão già, tôi lắc đầu đi theo. Hai chúng tôi quay về ký túc, vừa thấy lão Lưu tới, tiểu Lục như vớ được cọng rơm cứu mạng, la lớn: “Lưu lão, ông mau bảo anh ấy thả tôi ra, cái tên này cả ngày đầu óc cứ ma ma quỷ quỷ, nhất nhất nói tôi bị trúng tà!”

Lão Lưu lại gần tiểu Lục, ôm đầu cậu ta lật trái, lật phải, rồi lại lật trên lật dưới quan sát, sau đó thấp giọng nói: “Không sao, cởi trói cho nó đi!”

Lúc này tôi mới yên tâm tháo bỏ sợi dây thừng trói tiểu Lục, cậu ta vừa được thả, liền đẩy tôi một cái, mắng: “Lý Diệu nhà anh bị nước ngấm vào đầu à? Ngày nào cũng mở mồm ma ma quỷ quỷ, thể trạng tôi thế này, làm sao trúng tà được?”

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì lão Lưu đã ra hiệu im lặng. Lão đi một vòng quanh phòng, sau đó dừng lại ở giường tôi. Tôi vội nói: “Lão Lưu, chính là ở đây, đêm nào cũng có giọng ma nữ lắm nhải!”

Vừa nói tôi vừa chỉ vào gầm giường. Lão Lưu hiểu ý, gật đầu: “Hôm nay mới 14 âm lịch, chưa lật đất giường lên được, mai

rồi tính!”

Thấy lão Lưu nói vậy, tôi cũng không có ý kiến, chỉ hỏi: “Thế tà chú bách quỷ khốc môn coi như đã được phá?”

Lão Lưu gật đầu: “Không sao rồi. Máy ngày nay người hong người cạnh lò thiêu, đã thiêu sạch âm khí, ngày mai đốt cái hình nhân thì coi như hóa giải hoàn toàn.”

Tôi thở phào, rốt cuộc đại nạn bách quỷ khốc môn cũng đã qua.

Xong việc đó, đột nhiên tôi nhớ đến chuyện phía nhà tang lễ, vội gọi điện báo cảnh sát, kể lại tỉ mỉ chi tiết những chuyện mình gặp, cùng với căn phòng chứa xác trẻ con trên tầng 2. Nửa tiếng sau, cảnh sát gọi lại, bảo tôi đi tới đó một chuyến.

Có cảnh sát đi cùng, tôi yên tâm hơn nhiều, nhưng để chắc ăn, vẫn lôi tiểu Lục và lão Lưu đi. Trước cổng nhà tang lễ có hai chiếc xe cảnh sát, tôi đi tới nói mình là người báo án, đội trưởng bèn đi qua.

Thấy tôi, anh ta cau mày: “Anh nói lại toàn bộ vụ việc xem nào!”

“Tôi có một đồng nghiệp tên là Thổ, sau khi phát hiện xác anh ta ở nhà xác, đã bị đồng nghiệp khác tên Thạch Đầu đẩy vào lò thiêu, hủy thi diệt tích!”

Đội trưởng gật đầu: “Kể tiếp đi!”

“Lầu hai nhà tàng lễ, phía đông có một phòng, bên trong chất đầy xác trẻ con, tôi đếm, có tổng cộng 45 cái. Tối hôm qua tôi còn phát hiện xác đồng nghiệp Chu Hậu nữa.”

Đội trưởng nheo chặt mắt nhìn tôi, kéo tiểu Lục và lão Lưu sang một bên nói chuyện. Trong lòng rất thắc mắc, người báo án là mình, nhân chứng cũng là mình, cảnh sát hỏi lão Lưu với tiểu Lục làm gì. Chẳng lẽ anh ta nghi ngờ mình là hung thủ?

Chẳng bao lâu, họ nói chuyện xong, đội trưởng và mấy cảnh sát lên xe đi mất.

Chỉ hỏi vài câu rồi bỏ đi? Tôi tức đến giậm chân: “Mẹ, sao cảnh sát đi hết rồi? Không điều tra án à? Ăn hối lộ của nhà tang lễ rồi sao?”

Lão Lưu khuyên tôi đi về, dù tức muốn hộc máu nhưng cũng hết cách. Trên đường về, tôi cứ hỏi mãi, cuối cùng lão Lưu giải

thích: “Cảnh sát đã điều tra cái nhà tang lễ này, trước giờ làm ăn không tốt. Toàn bộ trên dưới chỉ có ba người, giám đốc, kế toán và một nhân viên hỏa táng!”

Tôi chẳng hiểu gì, hô lên: “Lão Lưu, chẳng phải tôi đã kể cho ông rồi ư? Máy người khác bị Thạch Đầu giết hết rồi, đương nhiên chỉ còn ba người thôi!”

Lão Lưu lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Người bị Lưì Vân Ba bỏ bùa, vừa hay lại sắp đến 15 âm lịch, dương khí tổn thất, không tránh khỏi trông thấy ma quỷ!”

Mấy câu lão Lưu nói, thoạt nghe thì chẳng hiểu ra làm sao, nhưng sau khi kết hợp với những gì cảnh sát nói, ngẫm lại tôi đã thông suốt.

Đây đúng là một chuyện càng nghĩ càng thấy ớn!

Da gà nổi toàn thân, tôi đã hiểu! Hóa ra nhà tang lễ trước giờ vẫn chỉ có ba người, giám đốc, kế toán và Thạch Đầu. Tôi căn bản là chẳng có đồng nghiệp nào khác cả. Thổ, Chu Hậu, bà lão gấp gáp, người nhà bà ấy, thi thể trẻ sơ sinh, đám người kéo biểu ngữ ngoài cổng, bọn họ....

Tất cả đều là ma!

CHƯƠNG 57: TẠP HỒ SƠ THỨ 2

Từ hôm đi làm thêm đến giờ, mình chỉ có ba đồng nghiệp, đây quả là một tin sét đánh ngang tai!

Thổ, Chu Hậu, hai con người có tính cách đặc biệt như vậy, ngay từ lúc đầu đã không hề tồn tại. Mặc dù thế, tôi vẫn có cảm giác sự việc không phải đơn giản như bề ngoài, những điều Thạch Đầu chứng kiến và nói giống tôi, có lẽ, đến tột cùng tôi chỉ có hai đồng nghiệp mà thôi.

Lão Lưu ngồi trong xe, trấn an: “Người không cần phải quá sợ hãi, chỉ là dương khí hơi yếu. Ngày mai giải bùa chú, cũng là qua ngày 15 âm lịch, sẽ không có chuyện gì!”

Tôi ngờ vực hỏi: “Tại sao nó cứ phải liên quan đến ngày 15 âm lịch? Lần trước, 15 âm, tôi suýt thì lao xe vào hồ nước. Đến 15 tháng trước, ông bảo tôi đi tìm đồng tiền hồ văn, tháng này thì lại xảy ra mấy chuyện ma quỷ.”

Lão Lưu thở dài, chậm rãi nói: “Làm quen dần đi, không chỉ ba tháng vừa rồi đâu, mà cứ mỗi 15 âm lịch hàng tháng, người đều sẽ gặp tai ương. Nhớ cho kỹ mà tránh là được!”

“Mỗi 15 âm lịch hàng tháng?”

Tôi nảo nề, ghé đầu ra cửa kính, tâm trạng trùng xuống đến mức tận cùng. Việc thoát khỏi chuyến xe số 13 còn chưa thấy tương lai, giờ cứ 15 âm lịch là phải gánh tai ương. Chính xác là từ khi cầm vào vô lăng chuyến xe, mỗi 15 đều xảy ra chuyện.

Ngày 15 tiếp theo, thứ gì sẽ đang chờ đón mình đây?

Chẳng buồn mở miệng hỏi lão Lưu nữa, tôi chỉ buồn bã mà nhìn cảnh tượng vụt trôi sau cửa kính oto, cả đường về không nói chuyện.

Về đến ký túc, lão Lý nói với tôi, vừa nãy có lão Vũ tới tìm, bảo sau khi tôi về thì xuống văn phòng gặp hẳn.

Lão Vũ đi tìm Lưu Vân Ba, đã quay về. Không chậm trễ, tôi chạy ngay xuống dưới, lên văn phòng công ty.

Cửa phòng lão Vũ rộng mở, hẳn đang ngồi đọc báo, thấy tôi vào thì ra hiệu ngồi xuống. Mấy ngày không gặp, hẳn gầy đi

nhieu, áng chừng đã nếm không ít khổ sở ở Đường Oa Tử, không biết hẳn xử lý chuyện Lưu Vân Ba đến đâu rồi.

“Vũ ca, anh quay lại rồi à, có tìm được Lưu Vân Ba không?”

Lão Vũ gật đầu, đặt tờ báo xuống bàn, nói: “Tìm được, vẫn cái tính cách khó chịu ấy. Lần này đi Đường Oa Tử, tôi biết thêm khá nhiều chuyện, gọi cậu tới là muốn dặn dò mấy câu!”

Thường ngày lão Vũ hay chủ trì họp, phong thái lãnh đạo đã thành thói quen, nghe ngữ khí trầm thấp của hẳn, giống như rất nghiêm túc.

“Vũ ca, anh nói đi!”

“Tôi nghe Lưu Vân Ba nói, gần đây anh cứ đi khắp nơi theo một ông già, còn điều tra cả chuyện tai nạn xe 10 năm trước nữa.”

“Phải, chuyến xe 13 này tà môn thế nào, anh là người hiểu rõ hơn tôi. Vũ ca, không có cách nào, đành tự cứu mình thôi.”

Lão Vũ thốt dài, đan chéo tay trên bàn, nói: “Chuyến xe 13 tà môn, chuyện này tôi biết. Cậu đi theo thầy âm dương, cũng không hại gì, nhưng về vụ tai nạn xe, cậu đừng điều tra nữa!”

Tôi sửng sốt, hỏi: “Không điều tra? Lão Vũ, anh nói vậy là có ý gì? Tôi phải làm rõ chuyện mình đang đối mặt chứ?”

Lão Vũ dựa đầu vào ghế, lạnh giọng: “Tiểu tử cậu, hai tháng trước lên tầng hai tòa nhà cũ, còn ăn trộm một tập hồ sơ. Chuyện này tôi biết, nhưng không so đo với cậu.”

Cuối cùng thì lão Vũ cũng nhắc đến chuyện này. Lần trước tôi lên vào tòa nhà cũ, cạy khóa phòng hồ sơ tầng 2, hẳn không thể không biết. Nhưng xong việc, hẳn tỏ ra bình thường, không tìm mình tính sổ, giờ lại nhắc đến. Chẳng có lý do diễn kịch nữa, tôi đi thẳng vào vấn đề: “Đúng, tập hồ sơ đó là tôi lấy trộm. Anh đẩy cái công việc liên quan tính mạng lên người tôi, tôi lấy tập hồ sơ của anh, thì đã là gì?”

Lão Vũ cười lạnh: “Không đáng là gì cả, lúc biết cậu lấy trộm hồ sơ tôi cũng đâu có làm khó. Nhưng cậu càng ngày càng làm quá, đi Hồ Yêu Sơn, đến Đường Oa Tử, cậu tính lật lại bản án tai nạn xe 10 năm trước sao?”

“Lật lại bản án?”

Lời lão Vũ nói thật khó hiểu, tai nạn xe 10 năm trước đều coi như ngoài ý muốn, sao lại gọi là lật lại bản án? Lão Vũ cau mày nói tiếp: “Lão đệ, là tôi có lỗi với cậu, bắt cậu gánh vác vận rủi, lòng tôi cũng chẳng dễ chịu. Hôm nay tôi nói chuyện này với cậu để cậu hiểu, cứ tập trung nhờ thầy âm dương giải quyết là được, đừng đặt nặng tâm tư vào những chuyện đã qua. Giống như tập hồ sơ, điều tra nó sẽ chỉ làm cậu càng gặp nguy hiểm.”

Tôi hoàn toàn ngây ngốc, chỉ là một tai nạn xe đơn thuần, sao lão Vũ lại phức tạp hóa nó lên như vậy? Ý anh ta nói là, nếu mình còn tiếp tục điều tra, thì phải trả giá bằng tính mạng?

Thực tế thì ai mà quan tâm mấy vụ tai nạn năm xưa xảy ra thế nào, cái tôi muốn chỉ là mau thoát khỏi nơi này, biến thật xa, không bao giờ lái xe bus nữa. Nếu chẳng phải bác Lục bảo tôi lên lầu 2 tìm hồ sơ, tôi đâu có rảnh mà đi.

“Lão Vũ, anh vẫn chưa chịu nói rõ, rốt cuộc thì tai nạn xe mười năm trước có bí mật gì?”

Lão Vũ chợt nổi nóng, đập tay rầm một cái xuống bàn: “Hôm nay mà tôi nói hết ra, cậu khỏi nhìn thấy mặt trời ngày mai. Nói sao thì biết vậy đi, sao cứ phải hỏi cặn kẽ?”

Tuy tôi hiền lành, nhưng cũng không phải kẻ nhu nhược để bắt nạt, công việc nguy hiểm tính mạng là chính tay hấn đẩy cho mình, con mẹ hấn còn lên mặt?

“Lão Vũ, anh khỏi phải lên mặt dạy đời, tôi biết phải sống thế nào. Nếu không phải chuyện liên quan đến tính mạng, con mẹ tôi hứng thú với những chuyện này sao?”

Lão Vũ trợn tròn mắt nhìn tôi, một hồi lâu thì thở dài, rụt tay về: “Đúng, là lão ca không tốt. Khụ, nói thật, tôi cũng từng hối hận, mình đã từng này tuổi không nói, cậu còn trẻ như vậy, không nên để cậu dính vào chuyến xe 13 này mới phải.”

Vừa mới hăng máu la hét, nháy mắt lão Vũ liền tắt hỏa, ngữ khí cũng trở lại ôn hòa, nhưng tôi thì chẳng hề có chút cảm thông nào, miệng lưỡi ngon ngọt, vừa đấm vừa xoa, vốn là sở trường của hấn.

“Lão Vũ, anh biết giờ tôi tuyệt vọng đến thế nào không? Mười năm trước Hà tiên sinh cứu anh, tôi tìm được rồi. Nhưng ông ấy còn chưa kịp cứu tôi thì đã chết!”

Nghe thấy Hà tiên sinh chết, lão Vũ sửng sốt, sau đó lại thở dài thườn thượt. Một lúc sau, hắn mới mở mồm: “À phải, sao cậu biết trong tòa nhà cũ có giấu đồ? Là ai nói cho cậu?”

Bác Lục vốn từng là người tôi tin tưởng nhất, nhưng từ sau khi biết bộ mặt thật của Lưu Vân Ba, thì tôi đã thất vọng hoàn toàn. Hiện giờ tôi chỉ tin lão Lưu, cũng chẳng cần phải che giấu gì cho bác Lục, bèn nói: “Bác Lục ở Đường Oa Tử nói cho tôi.”

Vừa nghe hai chữ bác Lục, lão Vũ đột nhiên ngẩng đầu, hắn là đã bị giật mình: “Bác Lục thôn Đường Oa Tử? Cậu nói linh tinh gì vậy?”

Lão Vũ nhạy cảm với bác Lục như thế, tôi cũng thấy lạ, hai người có liên quan gì với nhau ư?

“Chính là bác Lục thôn Đường Oa Tử, tên thì tôi không biết, chỉ gọi ông ta là như vậy.”

Lão Vũ cau mày, gấp gáp hỏi: “Thật là ông ấy? Ông ta còn sống?”

Câu hỏi này của lão Vũ lại làm tôi ngây ra, lúc trước đúng là tôi có nghi ngờ về sự sống chết của bác Lục, cuối cùng nhờ Bạch Phàm làm chứng mới không lẩn tẩn nữa.

“Ông ấy già cả nhưng còn khỏe mạnh lắm!”

Lão Vũ càng nhú chặt lông mày hơn: “Nếu lão còn sống, sự việc sẽ rất rắc rối, nhưng cái chính là không nên...”

Lão Vũ chống tay vào cằm, lăm lăm tự nói gì đó. Tôi chẳng có tâm trạng lải nhải những điều vô ích, đứng dậy nói: “Được rồi, không việc gì thì tôi về nghỉ ngơi đây!”

Thấy lão Vũ vẫn ngồi đó tự lẩm bẫm, cứ như hoàn toàn không nghe tôi nói gì, bèn xoay người đi ra cửa. Lão Vũ đi Đường Oa Tử một chuyến, trở về thì cứ như mắc bệnh tâm thần vậy, cũng không biết cuộc gặp gỡ của hắn với Lưu Vân Ba thế nào.

Mấy ngày nay xảy ra cả tá chuyện, thật sự rất mệt mỏi, tối lại còn phải lái xe, tôi quay về ký túc nằm vật ra giường ngủ sớm.

Sáng hôm sau, lão Lưu đến tìm tôi. Kể cũng lạ, từ hôm đến hong mình cạnh lò thiêu nhà tang lễ, đúng là có công hiệu. Tiểu Lục đã khỏi trúng tà, mà tối qua, giọng nói dưới gầm giường cũng biến mất.

Lão Lưu vào phòng, còn chưa kịp ngồi đã luôn miệng niệm chú gì đó. Một lúc lâu sau, lão chỉ vào gầm giường, nói: “Nhắc cái dất giường lên đi!”

Tôi hoang mang, hỏi: “Nhắc lên? Bên dưới từng quét ra cả tóc phụ nữ. Lão Lưu, ông phải chuẩn bị tâm lý đấy!”

“Không đáng ngại, cứ nhắc lên đi!”

Khoảng thời gian gần đây, giọng nói ở dưới gầm giường làm tôi khổ sở, tuy có mấy lần đánh liều định nhắc lên, nhưng đều không thành. Gọi tiểu Lục lại, hai chúng tôi mỗi người một đầu, dùng sức nhắc cái dất giường lên.

Không dám nhìn, tôi quay đầu ra phía sau, hỏi tiểu Lục: “Tiểu Lục, cậu nhìn thấy gì, có đầu lâu của ma nữ bên dưới không?”

Tiểu Lục cười ha hả: “Ma nữ? Anh nằm mơ à, ngày nào cũng bảo dưới giường có ma, nhìn xem có bất ngờ không? Chỉ là một cái hình nhân giấy!”

Hình nhân giấy? Tôi quay đầu nhìn lại, dưới gầm giường đầy bụi bặm, chỉ có một cái hình nhân bằng giấy màu vàng.

“Đây chẳng phải hình nhân mà Lưu Vân Ba đưa cho mình sao?”

Lão Lưu tiến tới, nhặt cái hình nhân ra, giơ lên nhìn một chút rồi lấy bật lửa ra đốt. Tôi lại cẩn thận quan sát gầm giường, trống không không có gì, lúc này mới yên tâm buông dất giường xuống.

“Hóa ra hình nhân giấy vẫn luôn ở dưới gầm giường. Sớm biết thì tôi đã nhắc lên đốt nó đi rồi!”

Lão Lưu đốt cái hình nhân xong, cất bật lửa vào túi, nói: “Giải chú rồi nó mới biến lại thành hình nhân giấy. Chú trước khi giải chú, nó là thứ gì?”

Lời lão Lưu làm tôi hít vào một hơi sâu. Nhưng mặc kệ là thế nào, dù sao thì Bách Quỷ Khốc Môn cũng đã được hóa giải, tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống, tôi có thể ngủ ngon rồi.

Tiến lão Lưu về, tôi với tiểu Lục không có việc gì lán, bèn rủ nhau đi uống mấy chai. Cả hai uống đến tận 6h tối mới về công ty. Lúc đi qua phòng bảo vệ, thấy lão bảo vệ đang xách theo cái túi màu đen, vội vã đi ra ngoài.

Tôi lên tiếng chào hỏi: “Bác Trương, bác vội vội vàng vàng đi đâu đấy?”

Bác Trương nhìn tôi, nói: “Vừa nãy cậu Vũ ngồi tán gẫu với tôi, vội đi để quên cái túi, tôi đuổi theo để đưa.”

Bác Trương năm nay đã gần 70, đi lại không tiện, tôi liền nghĩ giúp, nói: “Bác đưa cái túi cho cháu đi, chắc anh ấy chưa đi xa đâu, để cháu đuổi theo cho.”

Bác Trương gật gật đầu, đưa tôi cái túi, nói: “Lúc vào phòng, cậu Vũ cứ ôm khư khư cái túi, chắc là quan trọng lắm, đừng làm lỡ chuyện của cậu ấy, mau đuổi theo đi.”

Tôi vâng dạ, bác Trương liền quay về. Cái túi đen căng phòng chứa đầy đồ, tôi tò mò mở ra nhìn thoáng qua, chỉ là mấy món đồ ăn nhanh, đang định đóng lại thì đột nhiên một cái góc giấy khiến tôi chú ý.

Đây...là một tập hồ sơ!

Vạch đóng đồ ăn, rút tập hồ sơ bên dưới ra. Tuy nó còn nguyên vẹn, nhưng giấy đã ngả màu vàng, hiển nhiên là lâu năm rồi. Chợt nghĩ, màu giấy này rất giống tập hồ sơ mà mình lấy trộm trên lầu 2, còn nhớ rõ, hồ sơ có ba tập, tôi mới chỉ lấy 1 tập.

Tập hồ sơ kia là thông tin, bảng lương của ba tài xế xảy ra chuyện, vậy tập hồ sơ này có thông tin gì? Bảo tiểu Lục cầm cái túi, tôi tò mò lật tập hồ sơ ra.

Một xấp hồ sơ dày cộp, tôi nghi hoặc nhìn kỹ, đây hẳn là thông tin về nạn nhân của những vụ tai nạn xe 10 năm trước. Từng tờ ghi chú được đánh dấu địa chỉ và tên người chết, bên cạnh còn có ảnh chụp.

Điều làm tôi kinh ngạc đó là, những hành khách xấu số này, lại rất ít người là của thôn Đường Oa Tử, gấu hết trong số họ đều là người Hồ Yêu Sơn. Hả? Chẳng phải vẫn luôn nói, nạn nhân trên xe tất cả đều là người Đường Oa Tử ư? Tại sao tập hồ sơ này, lại toàn là người Hồ Yêu Sơn?

Lật xem ghi chú của một ít người Đường Oa Tử, một bức ảnh trong số đó khiến tôi sợ hãi tột độ, suýt thì đánh rơi tập hồ sơ xuống đất.

Gương mặt này quen thuộc vạn phần, nếp nhăn khô quắt, đầu quấn khăn trắng, là bác Lục!

Ngây ngốc đứng trơ ra, đầu óc không ngừng hồi tưởng, cuối cùng rụng rời chân tay, đánh rơi vương vãi hồ sơ xuống đất.

Bác Lục đã chết, ông ấy vốn dĩ là hành khách xấu số 10 năm trước, điều này làm tôi giật mình, nhưng làm tôi hoang mang hơn nữa, đó chính là liên tưởng đến người mà mình yêu nhất, người mình đang theo đuổi, Bạch Phàm!

CHƯƠNG 58: THỈNH ĐĨA TIÊN

Bản thân việc bác Lục đã chết không quan trọng, nhưng việc ông ta là người hay ma, lại liên quan trực tiếp đến Bạch Phàm.

Lúc đó trên xe bus, Bạch Phàm và bác Lục thân thiện chào hỏi. Nghe chính miệng nàng gọi bác Lục, rồi tôi hỏi, nàng còn nói bác Lục ở gần nhà mình, nhìn mình lớn lên từ bé.

Càng nghĩ, trong lòng càng lạnh run.

Thấy tôi đánh rơi đồng hồ sơ, tiểu Lục mắng một câu, sau đó cúi đầu nhặt nhạnh. Cậu ta còn chưa nhặt hết, đã thấy lão Vũ từ xa chạy tới, rống lên: “Cậu làm cái gì đấy???”

Câu nói của lão Vũ lôi tôi từ hồi ức phức tạp trở về hiện tại, hẫng chạy đến giật cái túi trong tay tiểu Lục, vội vàng cúi xuống nhặt nốt, tức giận hỏi: “Sao cái túi lại ở trong tay hai cậu?”

Tiểu Lục yêu nghề, đối với lãnh đạo cũng rất kính trọng, vội giải thích: “Vũ ca, chúng tôi gặp bác Trương đang mang cái túi cho anh, định giúp bác ấy.”

Cất xong đồng hồ sơ vào túi, lão Vũ sầm mặt nói nhỏ với tôi: “Sáng nay đã nói rõ ràng cho cậu như vậy, sao cậu cứ cố chấp thế?”

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì tiểu Lục đã thanh minh: “Vũ ca, Lý Diệu dạo này đầu óc có vấn đề, anh đừng chấp anh ấy. Không phải anh ấy cố ý làm rơi hồ sơ đâu.”

Nhíu mày, tôi hỏi: “Lão Vũ, trong ba tập hồ sơ của anh, tôi đã xem hai. Anh nói cho tôi nghe đi, vì sao trong hồ sơ lại ghi, hầu hết hành khách là người Hồ Yêu Sơn? Chẳng phải lúc trước anh nói, toàn bộ nạn nhân là người Đường Oa Tử sao?”

Lão Vũ thở dài xoa tay: “Nhắc lại lần nữa, nếu cậu còn muốn sống thì đừng hỏi!”

Nói rồi hăm hăm xách cái túi bỏ đi.

Vốn chỉ là ba vụ tai nạn xe thông thường, giờ đây càng ngày càng trở nên thần bí. Tôi thất thểu đi theo tiểu Lục về ký túc, đúng lúc này lại nhận được tin nhắn của Bạch Phàm: “Lý soái

ca, lần trước mời anh ăn cơm, anh từ chối. Thế mai có rảnh không?”

Nheo mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, hồi lâu cũng chẳng nhả lại. Đã nhiều ngày chưa gặp Bạch Phàm, trong lòng đúng là rất muốn nhìn thấy nàng. Thế nhưng cuộc hẹn này, mình có thể đi sao?

Liệu có phải mình quá đa nghi? Người ta không chê mình nghèo, xấu, lùn, đã là phúc đức, mình lại còn đi nghi này nghi kia. Lúc trước nghi ngờ Lưu Khánh Chúc là ma, cuối cùng chẳng phải chứng minh mình ngu xuẩn ư?

Suy xét nửa ngày, cuối cùng vẫn thuyết phục thành công chính mình, ngón tay lia trên màn hình điện thoại, hồi âm: “VẬY MAI 7 RỬI TỐI, ANH MỜI EM ĐI ĂN.”

Nhấn xong, tôi lại bổ sung thêm một tin: “ĐỪNG GỌI THANG NGHIÊU, CHỈ HAI CHÚNG TA THÔI.”

Mấy phút sau, Bạch Phàm nhấn lại một cái icon mặt quỷ, rồi không nhấn gì thêm. Tôi buông điện thoại xuống, chui vào chăn. Đêm nay là đêm tôi có cảm giác an toàn nhất trong mấy ngày, không có tiếng khóc thê thảm, cũng không có tiếng nói chuyện dưới giường.

Tất cả trở về trạng thái yên tĩnh vốn có, tiểu Lục thì vẫn như mọi khi, đặt lưng là ngáy long trời lở đất, cứ như những chuyện nguy hiểm xảy ra gần đây chẳng có quan hệ gì với cậu ta cả.

Cậu ta cũng luôn không hề biết sự nguy hiểm của chuyến xe 13, ngày nào cũng đi làm nghiêm túc, đôi khi lại còn đề xuất ý kiến cải tạo khoang ngồi cho khách nữa.

Nhìn tiểu Lục vô lo vô nghĩ mà ngủ, tôi chợt cảm thấy trong lòng cậu ta rất kiên định. Suốt ngày đi làm thay cho tôi chạy đông chạy tây điều tra, hoàn toàn chẳng biết tôi bận việc gì, nhưng lần nào cần hỗ trợ, tôi mở mồm thôi là cậu ấy chưa hề có một câu trách móc, cũng chẳng hỏi lý do, là người đầu tiên xung phong.

Chẳng phải, là huynh đệ thì nên như vậy sao?

Cho nên, từ giờ, cái vũng nước đục của vận mệnh này, cứ để tôi lợi thay cho cậu!

Suu nghĩ miên man, rồi tôi cũng dần chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, Hoàn Tử Đầu đến khu Tân Giang có việc, xong chuyện lại nhàn rỗi đến công ty tìm tôi tán phét.

Trông thấy Hoàn Tử Đầu thì lại nhớ đến Hạt Tử, tôi bèn hỏi hẩn tình hình. Hoàn Tử Đầu ngửa cổ lên trời cười lớn: “Há há, tên Hạt Tử đó coi như xong rồi. Hôm ấy hẩn giết người, định bỏ trốn, tôi đã báo ngay cho bạn làm ở cục cảnh sát. Rất nhanh thì hẩn đã bị tóm, tôi đây còn được thưởng 500 tệ tiền báo tin!”

Tôi lo lắng: “Thế lực của hẩn lớn như thế, ra tù tìm anh báo thù thì sao?”

Hoàn Tử Đầu xua tay: “Trả thù? Hẩn không phạm tội thì tôi hết cách. Chứ giờ có tội danh giết người, quan hệ của tôi với bên cảnh sát đã có đất dụng võ, hẩn có chi bao nhiêu cũng không ra được đâu!”

Nói xong, thấy tôi vẫn vó vẻ ủ dột, Hoàn Tử Đầu cũng biết tôi buồn vì chuyện Hà tiên sinh, bèn an ủi: “Huynh đệ, anh cũng không cần sa sút tinh thần đâu. Theo tôi thấy thì cậu bị thăng nhóc học sinh kia lừa rồi. Cùng lắm nó chỉ 17, 18 tuổi, sao có thể là Hà tiên sinh đã ngoài 70 được?”

Người đã quá cố, tôi không muốn tranh cãi với Hoàn Tử Đầu, bèn cười trừ cho qua chuyện. Hẩn lại rủ tối nay ra ngoài làm vài lon, tôi nố đã hẹn với Bạch Phàm nên từ chối. Ngồi chơi đến 6h chiều thì Hoàn Tử Đầu lôi tiểu Lục ra ngoài đi nhậu, tôi cũng chải chuốt sơ qua, sau đó đi hẹn hò Bạch Phàm.

Tập hồ sơ thứ hai thực sự làm tôi ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn tự thuyết phục bản thân, tin tưởng Bạch Phàm.

Hôm nay Bạch Phàm mặc một cái áo thun trắng, quần jeans, dáng nhìn như người mẫu. Trông thấy tôi, nàng có vẻ rất vui, còn nói lâu quá rồi không gặp. Tôi đã hoàn toàn bị viên đạn bọc đường này đánh gục, sự sợ hãi và lo lắng biến mất không tăm hơi.

Trong bữa ăn, tôi rất muốn hỏi Bạch Phàm về bác Lục, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào. Ăn xong, hai chúng tôi đi dạo dọc bờ sông, nói chuyện vu vơ. Chợt nghe sau lưng có tiếng la: “Úi trùng hợp quá!”

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục. Trông thấy Bạch Phàm, mắt gã đầu trọc sáng lên: “Huynh đệ, cậu đùa hay thật đấy, người đẹp này là bạn gái cậu?”

Biết thừa ý châm chọc của hắn, tôi trừng mắt không nói gì. Thấy Hoàn Tử Đầu trêu tôi, tiểu Lục đẩy hắn, nói: “Đầu trọc nhà anh đừng có mắt chó khinh người, tôi thấy Lý Diệu với Bạch Phàm rất xứng đôi đấy!”

Đang thăm cảm kích anh em tốt nói đỡ, ai ngờ tiểu Lục nói xong, nhìn tôi, rồi lại nhìn Bạch Phàm, không nín được mà phì cười. Con mẹ nó!

Tôi phát bực, đang định mở mồm mắng hai người mấy câu thì chợt lại có một giọng nữ vang lên: “Được lắm Bạch Phàm, tụ tập mà không gọi người ta một tiếng?”

Giọng nói rất quen thuộc, tôi xoay người, đúng là Thang Nghiêu, chỉ có điều cứ khi gặp tôi cùng người khác, thì cô ta lại không mặc váy đỏ.

Bạch Phàm ngạc nhiên, kéo Thang Nghiêu lại giải thích là chỉ tình cờ gặp nhau. Tôi mở lời giới thiệu mấy người, ai dè Hoàn Tử Đầu nhìn thấy Thang Nghiêu thì ngây ra, nước dãi chảy tùm lum. Cũng nhìn ra được tôi không chào đón mình, Thang Nghiêu chẳng để tâm, chỉ một lát đã trò chuyện rôm rả với mấy người còn lại.

Trừ tôi ra thì ai cũng vui vẻ, Hoàn Tử Đầu đề nghị đến quán cà phê của bạn hắn ngồi, tôi bị cả đám kéo đi.

Quán cà phê này trang trí rất xa hoa, là nơi số một số hai trong thành phố. Hoàn Tử Đầu quan hệ rất tốt với ông chủ, bố trí cho chúng tôi hẳn một phòng riêng.

Hoàn Tử Đầu bị nhan sắc Thang Nghiêu mê hoặc, cứ há mồm nói không ngừng, khiến cô ta và Bạch Phàm cười khúc khích. Nhưng trước mặt người đẹp, hắn lại cả gan bốc phét là mình không sợ ma. Thang Nghiêu nghe vậy liền cố ý ra đề nghị: “Ngồi không cũng chán, vừa hay anh nói mình dũng cảm, hay là chúng ta chơi trò thính đĩa tiên đi!”

Vừa nghe đến thính đĩa tiên (giống trò cầu cơ của mình), tôi toát mồ hôi hột, Bách quỷ khốc môn, giọng nói dưới giường vừa mới qua, giờ con mẹ nó người lại muốn thính đĩa tiên?

Đương nhiên tôi không hề muốn, trong lòng thầm chửi mắng Thang Nghiêu. Còn về Hoàn Tử Đầu, tôi biết thừa hẳn chẳng sợ ai, một chọi mười cũng chẳng chớp mắt, nhưng nhắc đến ma quỷ là sợ đá ra quần.

Ấy vậy mà trước mắt người đẹp, hẳn lại ra cái vẻ oai oách, nuốt nước bọt, mạnh miệng nói: “Được đấy được đấy, với sự gan dạ của tôi, chơi gì chẳng được!”

Tiểu Lục, một kẻ chẳng tin ma quỷ, đương nhiên cũng gật đầu đồng ý. Bạch Phàm tuy nhát gan, nhưng lại ham vui, thấy mọi người hứng thú, cũng liền tán thành.

Chỉ còn lại mình tôi, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người. Đây không giống bình thường, nếu sĩ diện mà dẫn đến phiền toái thì không ổn, tôi lắc đầu: “Tối rồi còn chơi thịnh đĩa tiên gì, trò trẻ con không thú vị. Chúng ta đi hát đi!”

Thang Nghiêu nghe vậy cười lạnh, châm chọc: “Lý ca, giờ đã là năm 2017 rồi, anh vẫn còn nghe mấy bài Tối Huyền Dân Tộc Phong, bọn tôi đi hát cùng anh được sao? Ba người đồng ý rồi, chỉ anh là không, nhát gan như vậy không sợ Bạch Phàm chê cười à?”

Câu nàu của cô ta khó nghe vô cùng, tôi cau mày định nói thì Bạch Phàm giữ tay lại: “Mọi người muốn chơi thì chơi đi, dù sao cũng chỉ là trò chơi, không phải thật. Anh đừng sợ, có em đây!”

Bạch Phàm dứt lời, ai cũng cười đều. Đây chẳng phải trực tiếp làm tôi mất mặt sao?

Nhưng Bạch Phàm đã nói vậy rồi mà mình vẫn vự tuyệt thì e làm nàng khó xử, tôi hít sâu một hơi gật gật đầu, thần nghĩ chơi một chút rồi viện cớ về trước.

Thấy tôi đồng ý, Thang Nghiêu cười, gọi phục vụ mang đến một cái đĩa to, cùng một tấm khăn trải bàn màu trắng. Cô ta cầm bút vẽ một vòng tròn lớn lên khăn trải bàn, bên phải viết chữ không, bên trái viết chữ có, rồi đặt cái đĩa ở chính giữa.

Chuẩn bị xong, chúng tôi bắt chước trên TV, giơ ngón chỏ ấn vào đĩa. Tay tôi vừa chạm vào vành đĩa thì trái tim không tự chủ mà đập kịch liệt. Trong lòng thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Hoàn Tử Đâu ngồi cạnh tôi, liếc nhìn thì hẳn đã sợ đến hai mắt thẳng băng. Thấy chúng tôi đã chuẩn bị xong, Thang Nghiêu nhìn chăm chăm vào cái đĩa, trịnh trọng nói: “Đĩa tiên đĩa tiên, thỉnh ngài tới, tới thì hãy vẽ một vòng!”

Chúng tôi nín thở, gắt gao nhìn cái đĩa. Một phút trôi qua, cái đĩa không động đậy. Tôi vừa mới thở phào một hơi, định buông tay nói đúng là trò trẻ con, không chơi nữa thì bất ngờ, cái đĩa dưới ngón tay chúng tôi khẽ động!

CHƯƠNG 59: DƯƠNG THẢO CÂU

Cái đĩa động đậy, người bị dọa nhất không phải tôi, mà chính là Hoàn Tử Đầu bên cạnh. Tiểu Lục đương nhiên không tin cái đĩa tự động đậy, hỏi: “Hoàn Tử Đầu, có phải anh rung tay không?”

Hoàn Tử Đầu mắng: “Tôi con mẹ nó còn đang định hỏi anh đấy!”

Tôi cũng chẳng tin cái đĩa tự động đậy, ngấm lại trong mấy người tham gia, tiểu Lục chân chất thật thà, không làm thế, Hoàn Tử Đầu sợ ma cũng vậy, Bạch Phàm vốn chỉ ham vui, càng không làm trò mèo ấy.

Chỉ còn lại Thang Nghiêu!!!

Ngay từ đầu đòi chơi thỉnh đĩa tiên, tôi đã cảm thấy không hay, mấy người cùng chơi với một hồn ma, chẳng phải chui đầu vào rọ sao?

Ba người chúng tôi hoang mang nhìn chăm chăm cái đĩa, chỉ có riêng Thang Nghiêu là cười vui vẻ.

“Đĩa tiên đĩa tiên, ai trong số năm chúng tôi là xấu nhất?”

Thang Nghiêu hỏi câu này, ai trong chúng tôi cũng tự xấu hổ, thật không ngờ bỗng cái đĩa không do dự mạ di chuyển về phía gần tôi. Mấy người họ thấy vậy thì vừa sợ lại vừa buồn cười, tôi chẳng thấy có gì thú vị, thầm mắng: “Tuy tôi đây không cao to như Hoàn Tử Đầu, nhưng cũng chẳng đến nỗi xấu như tiểu Lục. Đĩa tiên này rõ ràng không chuẩn, chắc chắn là Thang Nghiêu cố ý đẩy nó về phía tôi, khiến mình khó xử.”

Thang Nghiêu cười ngả cười nghiêng, bảo Bạch Phàm hỏi tiếp, nàng nhát gan đương nhiên không dám hỏi, nhưng tiểu Lục thì hưng phấn, nhìn chăm chăm cái đĩa, nói: “Ngài nói xem, tháng này tôi có được phát tiền thưởng không?”

Cái đĩa di chuyển sang chữ không.

Chơi đến đây, tôi cảm thấy vô cùng nhàm chán, vừa định buông tay thì Thang Nghiêu sớm hơn một bước, túm tay tôi,

nói: “Tôi đi vệ sinh, mấy người chơi tiếp đi. Trước khi tiễn đĩa tiên thì nhất định phải có một người đặt tay trên cái đĩa!”

Dứt lời liền xoay người rời đi.

Thang Nghiêu đi rồi, màn diễn hiển nhiên là chấm dứt. Hoàn Tử Đầu thấy Tiểu Lục hỏi, cũng cắn răng hỏi thử: “Đĩa tiên, ngài nói sau này tôi có được lên làm lão đại khu Phong Mãn không?”

Cái đĩa dịch chuyển đến vị trí có!

Tôi sợ đến nhảy dựng, Thang Nghiêu đi rồi, sao cái đĩa vẫn di chuyển? Nuốt nước bọt, tôi nghi là Hoàn Tử Đầu giở trò. Đang suy nghĩ thì chợt nghe choang một tiếng, người phục vụ không cẩn thận đánh rơi tách cà phê xuống đất.

Tiếng động đột ngột khiến Hoàn Tử Đầu và Tiểu Lục đồng thời giật mình buông tay, chỉ còn tôi với Bạch Phàm vẫn đang giữ tay ở đĩa.

Lúc này thì Thang Nghiêu quay lại, thấy chỉ còn hai chúng tôi, cười ha ha nói: “Bỏ tay thì không được chơi nữa. Chỉ còn đôi này, hỏi chuyện đi.”

Bạch Phàm nghe vậy thì nhìn tôi, nói nhỏ: “Lý Diệu, em sợ lắm, anh hỏi đi.”

Tôi hít sâu một hơi, nói: “Được, anh hỏi, hỏi xong liền nghỉ chơi, chẳng thú vị gì cả.”

Bạch Phàm gật đầu, tôi tùy tiện nghĩ câu hỏi, mở miệng: “Trên đời này có ma không?”

Cái đĩa không động đậy, tôi đang vui mừng thì đột nhiên nó kéo theo ngón tay tôi, di chuyển đến vị trí chữ Có. Mọi người giật nảy mình, không khỏi biến sắc. Tôi thì chẳng sợ, bởi bản thân chẳng tin cái đĩa vớ vẩn lại tự di chuyển được. Thế nhưng vấn đề là hiện giờ chỉ còn tôi và Bạch Phàm, cái đĩa là do Bạch Phàm di chuyển???

Bạch Phàm hoảng hốt rút tay khỏi cái đĩa, cuộc chơi chỉ còn lại mình tôi. Trong lòng căng thẳng, chẳng nghĩ ngợi nhiều, cũng rút tay về. Hoàn Tử Đầu liền luống cuống, hỏi Thang Nghiêu: “Chẳng phải cô nói trước khi tiễn đĩa tiên đi thì ít nhất phải có một người đặt tay trên đĩa ư? Anh ấy bỏ tay rồi, sẽ sao đây?”

Thang Nghiêu nở nụ cười quỷ dị: “Dù sao thì mấy chúng ta cũng không sao hết. Người xui xẻo là anh ấy!”

Không khí lập tức trở nên khó xử, Bạch Phàm thấy mọi người căng thẳng liền đề nghị tan cuộc rồi ra về. Hoàn Tử Đầu muốn tiễn Thang Nghiêu, nhưng cô ta nhất quyết không đồng ý, chỉ để lại số điện thoại rồi đi mất. Ba chúng tôi đưa Bạch Phàm về chung cư, xong cũng bắt xe quay về.

Trên đường đi, Hoàn Tử Đầu cứ nhăm nhăm số điện thoại của Thang Nghiêu, nghe chừng vui lắm. Hấn từng giúp tôi không ít lần, là anh em, tuy lời này khó nghe, nhưng vẫn phải nói: “Số điện thoại này anh đừng có gọi. Thang Nghiêu không phải là người đâu!”

Lời vừa nói hết, Hoàn Tử Đầu khinh thường liếc tôi một cái: “Đĩa tiên nói anh là người xấu nhất trong đám, sao thế, tức à?”

Tôi bất đắc dĩ đề cao âm lượng: “Thang Nghiêu này hơn tháng trước mặc váy đỏ chết quỳ ở cái đồng hồ ma. Có tiểu Lục làm chứng!”

Nói xong, hai chúng tôi nhìn về tiểu Lục đang ngồi ghế trước. Cậu ta nghe thấy, quay đầu lại nói: “Huynh đệ, Thang Nghiêu người ta nhí nha nhí nhảnh từ đầu buổi đến giờ, lại còn vừa cùng chúng ta chơi trò chơi. Sao anh cứ nhất định phải nói cô ấy đã chết? Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, cô ấy không phải người chết ở cái đồng hồ!”

Câu nói của tiểu Lục làm tôi vô cùng thất vọng. Mình cũng thật hồ đồ, ai lại đi bảo một kẻ vô thần như cậu ta làm chứng bao giờ? Hai người này, một thì đầu óc cố chấp, một thì mê gái, mình nói sao mới hữu dụng?

Quay về ký túc, tôi chẳng quan tâm đến họ, chui vào chăn ngủ. Hôm qua vừa bắt ngờ đọc được tập hồ sơ thứ hai, chuyện này vẫn luôn canh cánh trong đầu tôi. Tại sao lão Vũ cứ khẳng khẳng không cho mình đi điều tra?

Còn nữa, hành khách gặp nạn trong ba vụ rõ ràng đều là người Hồ Yêu Sơn, sao lão lại nói dối là người Đường Oa Tử? Chuyện này không thể cứ cho qua như vậy được.

Sáng hôm sau, tôi ăn sáng xong bèn mang theo mấy vấn đề đi hỏi lão Lưu.

Khu 2386 đường Hoài Viễn, không biết mình đã tới bao nhiêu lần rồi. Tầng ba có Lưu Vân Ba, tầng tám có Lưu Khánh Chúc, hai lão già họ Lưu, luân phiên khiến nỗi ám ảnh trong tôi tiếp diễn.

Lão Vũ đã quay lại, hẳn Lưu Vân Ba cũng ở nhà, tôi lo lắng đề phòng, nhanh chóng vọt qua tầng 3. Thật trùng hợp, phòng hẳn đang mở, Lưu Vân Ba ngồi trong nhà, chúng tôi nhìn thoáng qua nhau.

Giật nảy mình, tôi vội chạy lên lầu. Lưu Vân Ba hạ chú Bách quỷ khốc môn tàn nhẫn, là muốn hại chết mình.

Cũng may lão Lưu có nhà, tôi vội kể chuyện tập hồ sơ cho ông ấy nghe. Lão Lưu vẫn giữ thái độ không gợn sóng, lại nói một câu y chang lão Vũ: “Đừng điều tra, nguyên nhân vụ tai nạn xe mười năm trước không liên quan gì đến người. Giờ cứ tìm cách để người rời đi là được!”

Câu nói của lão làm tôi mơ hồ, tình hình hiện tại của tôi chính là, tự nhiên có đám người đuổi giết mình, sau đó có người bên cạnh bảo mình mau chạy đi, đừng có hỏi vì sao chúng đuổi.

Tuyệt đối không thể được!

Tôi chịu oan ức, chịu khổ sở, nhất định phải được biết nguyên nhân.

Lão Lưu thấy sự ấm ức của tôi, nhỏ giọng nói: “Ta mới nghe nói được trong giới có một người rất giỏi, rảnh thì cùng ta đi Dương Thảo Câu.” (Câu ở đây có nghĩa là kên, mương, rạch)

Dương Thảo Câu ở một thị trấn ven thành phố, tôi có người bạn học sống ở đó, mấy năm trước cậu ta cưới vợ, thì tôi bận đi công tác nên không về dự được. Nghi hoặc, tôi hỏi: “Dương Thảo Câu là vùng nông thôn, nghèo lắm, ở đó có cao nhân ư?”

Lão Lưu gật đầu: “Có một bán tiên vô cùng lợi hại. Tuy có thể năng lực không bằng Hà tiên sinh, nhưng người này cũng đã khai thiên nhãn, xem bói số một. Ta đi cầu ông ấy chỉ cho người một con đường, xem chuyện này có cách nào không.”

Nghe lão Lưu giới thiệu như vậy, trong lòng tôi liền lại dấy lên hy vọng. Chẳng nghĩ nhiều, tôi đồng ý, gọi điện cho lão Vũ xin nghỉ, cũng chả mang theo đồ đạc gì, trực tiếp lên đường đến Dương Thảo Câu ở huyện Doanh Khẩu.

Trên đường đi, nhớ tới chuyện tối qua, tôi bèn hỏi lão Lưu, mình còn chưa tiễn đĩa tiên đi đã buông tay thì có làm sao không. Lão Lưu lắc đầu: “Không có đĩa tiên đĩa tiếc gì đâu, chỉ là tiểu quỷ thôi. Còn chưa kể, phương pháp của các người tối qua là sai, tiểu quỷ cũng chẳng thỉnh được lên đâu, không sao cả!”

Lão Lưu nói như vậy, chẳng những không giúp tôi bớt nghi ngờ, mà còn càng làm nổi nghi ngờ tăng lên, thậm chí sợ hãi. Thế thì tối qua, chẳng có ma quỷ nào làm cái đĩa di chuyển, vậy người di chuyển đĩa, chẳng phải Bạch Phàm ư?

Bác Lục bảo mình đi tìm tập hồ sơ, Bạch Phàm lại có quen biết với bác Lục. Tôi cứ có cảm giác, vụ tai nạn xe của mười năm trước không hề đơn giản, mà sự phức tạp của những người liên quan còn vượt xa sự tưởng tượng của mình!

Chờ đi Dương Thảo Câu về lần này, mình phải điều tra bí mật về Bạch Phàm và bác Lục mới được.

Đến thị trấn Doanh Khẩu thì đã là 4h chiều, tôi với lão Lưu xuống xe, bắt thêm một chặng nữa, 7h tối mới tới được cái Dương Thảo Câu hẻo lánh này.

Nơi đây còn nghèo hơn so với tôi tưởng, nhà ngói rất ít, hầu hết đều chỉ là nhà vách đất. Hỏi lão Lưu, người cần tìm họ tên là gì, lão lắc đầu nói, chỉ biết ông ấy sống ở đây, mọi người gọi là Từ bán tiên.

Đang lo lắng tôi nay không có chỗ ở, thì chợt nghe phía sau lưng có người gọi tên mình: ” Lý Diệu, có phải anh không?”

Quay đầu nhìn lại, chính là Chu Tráng, bạn học đã hơn chục năm không gặp. Chu Tráng mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình, quần cũng vậy, có thể thấy cuộc sống cậu ấy không khấm khá gì. Tôi vội chụp vai cậu ta, nói: “Huynh đệ, đã bao năm không gặp rồi. Tôi còn nhớ cậu sống ở Dương Thảo Câu, thật đúng là trùng hợp.”

Chu Tráng nhiệt tình hỏi han, nhưng tôi chẳng nghe được gì, bởi sự chú ý của tôi đổ dồn hết vào một cô gái mặc quần áo đen, tóc dài xõa ngang vai, đứng phía sau cậu ấy.

Người phụ nữ mặt đầy sẹo, chẳng có chút huyết sắc, đôi mắt trợn trắng dã, gắt gao nhìn tôi chằm chằm!

CHƯƠNG 60: TÌM TỪ BÁN TIÊN

Thấy ánh mắt của tôi, Chu Tráng quay đầu nhìn cô gái, cười cười kéo cô ta lại, giới thiệu: “Đây là bà xã tôi, Tiểu Sở!”

Hóa ra là vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm. Chắc thấy tôi để ý vết sẹo trên mặt vợ mình, Chu Tráng giải thích: “À, mấy năm trước, đi leo núi kiếm củi, vợ tôi bị ngã, cành cây rạch rách hết mặt, trông dọa người đúng không, đừng trách nhé!”

Nhìn gần thì cô gái này không đáng sợ như vừa nãy, có điều những vết sẹo trên mặt cô ta vừa dài lại vừa thô, trông thế nào cũng không giống sẹo do cành cây gây ra.

Tôi gật đầu với Tiểu Sở, coi như chào hỏi. Chu Tráng cười nói: “À phải, cậu đến Dương Thảo Câu chúng tôi làm gì?”

Có người quen thì dễ làm việc hơn, tôi cũng chẳng giấu diếm việc mình đến đây để tìm ông thầy Từ bán tiên.

Chu Tráng suy tư một lát rồi nói: “Dương Thảo Câu này đúng là có một tiên sinh biết xem bệnh, xem bói, nhưng không phải họ Từ.”

Lão Lưu nói: “Từ bán tiên là tên ông ta lúc xuất đạo, nghe nói đến đây đã sửa lại tên họ, giờ không mang họ Từ cũng dễ hiểu.”

Tôi vội giới thiệu qua về lão Lưu cho Chu Tráng, nói rằng đây là bác mình. Chu Tráng cười: “Hai người đến đây chắc cũng chẳng quen biết ai, thôi thì đến nhà tôi ở tạm đi!”

Tôi đương nhiên là vui mừng, chẳng khách khí, bèn cùng lão Lưu đến nhà cậu ta. Nhà Chu Tráng là một căn nhà ngói nhỏ, phòng tây được dùng làm phòng ngủ chính, phía đông là một phòng khá chật hẹp, có điều tôi với lão Lưu cũng chẳng to béo gì, miễn cưỡng vẫn ở được.

Chu Tráng bảo vợ xuống bếp nấu đồ ăn, rồi cùng hai chúng tôi ngồi hàn huyên. Hồi còn đi học, điều kiện gia đình không tốt, có lẽ vì nguyên nhân đó nên tính cách cậu ta rất hướng nội, cứ đến giờ ăn là lui thủi một mình. Tuy nhiên thâm tâm lại không

xấu, thi thoảng có trái cây hay đồ ăn vặt đều chỉ cho tất cả bạn cùng ký túc.

Đám cưới cậu ấy, tuy tôi ở xa không về được, nhưng cũng gửi bạn mừng 500 tệ, tuy hồi đi học, không giao lưu với nhau nhiều, nhưng tình cảm vẫn có. Bây giờ thấy Chu Tráng hoạt ngôn, tính cách cởi mở hơn trước, tạo cho tôi một cảm giác thân thiện, cứ thao thao bất tuyệt nhắc lại kỷ niệm năm xưa.

Đến khi hỏi về ông thầy tròn thôn, Chu Tráng nói: “Người này ngoài 60, tên là gì tôi không biết, nhưng trong thôn đều gọi ông ấy là Vương đại lão. Ông ấy có một người vợ bị câm, cả hai đều là người nơi khác đến, không thân thích. Đại lão vương thường đi hái thuốc trong núi để bán kiếm tiền.”

Nghe thấy là người nơi khác tới, tôi mừng thầm, nếu đúng ông ta là Từ bán tiên thì đỡ bao vô công sức. Ngẫm nghĩ, tôi hỏi: “Vương đại lão có bản lĩnh như vậy, sao không kiếm tiền bằng nghề xem bói, bắt bệnh?”

Chu Tráng cười xua tay: “Vương đại lão là người lương thiện, ai trong thôn mắc tà bệnh, ông ấy chữa trị cũng chỉ thu chút tiền nhang đèn, không lấy thêm bao giờ.”

Nghe Chu Tráng nói về ông ta, tôi cao hứng, đây chẳng phải phong phạm của một đại sư cao nhân sao. Tuy rằng chưa gặp mặt, nhưng tôi có cảm giác, Từ bán tiên chính là ông ấy.

Đang nói chuyện thì Tiểu Sở đã làm đồ ăn xong, chúng tôi bày cái bàn tròn dưới đất, bắt đầu ăn tối. Đã nhiều năm không gặp bạn, nhắc đến kỷ niệm thời thanh xuân, rượu càng uống càng vào. Uống đến tận 1h sáng, tôi mới le cái thân sáy khướt về phòng ngủ. Tửu lượng vốn không tốt, về phòng nôn ọe mấy lần, đầu đau như búa bổ, ngủ không sâu. Chợt tôi nghe hình như có tiếng cãi cọ trong phòng Chu Tráng, rồi sau đó là tiếng ném đồ đạc.

Vợ chồng Chu Tráng cãi nhau?

Nhưng tôi uống say đến nỗi chẳng đủ sức mà ngẩng đầu, chẳng thể sang can ngăn họ được, cuối cùng mệt quá vẫn ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lão Lưu đánh thức tôi dậy, bữa sáng đã bày sẵn ở kệ phòng bếp, hai vợ chồng Chu Tráng chào hỏi lão Lưu rồi

ra đồng làm việc. Sáng nay lão Lưu đã hỏi địa chỉ nhà Vương đại lão, chúng tôi ăn cơm xong bèn đi qua đó.

Trên đường đi, tôi hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, Từ bán tiên cố ý ở ẩn trong thôn, còn thay tên đổi họ, nếu ông ấy nhất quyết chối mình là Từ bán tiên thì sao?”

Lưu Khánh Chúc vừa chống gậy vừa thấp giọng nói: “Người có thể bói được thiên cơ, đều không thoát khỏi ngũ tặc tam khuyết, chắc chắn Từ bán tiên này bị khuyết tật bộ phận nào đó. Cứ gặp rồi xem đã!”

Tôi gật đầu, rốt cuộc trong lòng đã có hy vọng. Chỉ cần ông ta là Từ bán tiên, tôi tin mình nhất định có thể cầu xin ông ấy giúp.

Một lát sau, chúng tôi đã tới nhà Vương đại lão. Đó là một căn nhà vách đất, bờ tường nứt nẻ, trông còn nghèo hơn nhà Chu Tráng. Tôi và lão Vương bước vào nhà, căn phòng nhỏ đã chật ních. Dưới giường có một ông già lưng còng, hẳn chính là Vương đại lão, đối diện ông ta là một thanh niên hơn 20 tuổi, bên cạnh có một đại tỷ đang nói gì đó. Tôi lắng nghe một chút, cơ bản hiểu được đại khái câu chuyện.

Thanh niên này muốn đi làm ăn buôn bán ở phương nam, đến xin Vương đại lão bói một quẻ xem có kiếm được tiền không. Ông già cẩn thận nghe lời kể của đại tỷ, hỏi sinh thần bát tự của cậu con trai, chẳng vòng vo mà lấy hai hạt óc chó trong túi ra, nhắm mắt lẩm bẩm gì đó, rồi ném xuống giường. Hai hạt óc chó văng sang hai bên.

Ngạc nhiên xen lẫn tò mò, tôi hỏi Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, xem bói mà không xem chỉ tay hay vân tay, lại ném hai hạt óc chó là sao?”

Lão Lưu nói nhỏ: “Đấy mới gọi là cao nhân, không như thầy bói dạo, toàn bói theo sách vở, chẳng có bản lĩnh gì. Nếu như thực sự có năng lực, thì thấy bói không giới hạn đồ vật trong tay.”

Tôi gật gù đầu, tiếp tục nhìn Vương đại lão, chờ ông ta đưa ra kết quả. Vương đại lão nhìn chằm chằm hai hạt óc chó trên giường hồi lâu, chọt cau mày, sau đó lắc đầu: “Ai da, chị à, con trai chị đi phương nam không ổn đâu. Đừng trách tôi nói thẳng, thẳng bé này có mệnh cô sát, ở nhà làm ăn theo khuôn

khổ, tuy có khi cả đời cô độc nhưng còn đổi được sự bình an. Nếu rời khỏi nhà đi phương nam, chắc chắn sẽ gặp tai ương đổ máu!”

Câu này vừa dứt, mấy người trong phòng đều sửng sốt. Ở nông thôn, đàn ông lớn tuổi chưa kiếm được vợ sẽ bị chê cười. Ấy vậy mà vừa rồi ông lão lại nói thanh niên này cả đời độc thân.

Đại tỳ tỏ ra vô cùng khó xử, trầm mặt nói: “Ông nói bậy gì vậy? Nhà tôi đây muốn con dâu có con dâu, muốn thể diện có thể diện, ông lại nói con tôi ế cả đời?”

Bên kia đứng một người đàn ông, chắc là cha của thanh niên, nghe vậy cũng trừng mắt, lạnh giọng: “Bọn tôi tìm ông để bói tài vận, ông lại nói lung tung. Đến như ông còn cưới được bà vợ cam, con tôi đẹp trai thế này, sao lại ế?”

Tôi không khỏi cảm thấy chướng tai, có phải Vương đại lão cầu xin xem để được xem bói cho họ đâu. Giờ ít thầy bói dám thẳng thắn nói thật về quẻ xấu, ấy vậy mà họ còn không chịu chấp nhận.”

Vương đại lão bất đắc dĩ lắc đầu: “Đừng trách tôi miệng thú, tôi chỉ thấy sao nói vậy, tin hay không là tùy các người!”

Người đàn ông nghe vậy thì nổi nóng, chỉ thẳng vào mặt ông lão, la lên: “Con trai tôi đêm nay là lên xe đến phương nam, tìm ông xem chính muốn nghe ông nói vài câu để nghe, vậy mà còn mở miệng cái gì tai ương đổ máu, ông máu tính lại cho tôi!”

Con người của tôi trước giờ rất hay thích chỗ mũi vào chuyện người khác, không quen đứng nhìn loại tiểu nhân không phân rõ trắng đen thế này, định xông đến thì chợt lão Lưu kéo tay tôi lại.

Vương đại lão nhạt lại hai hạt óc chó, lắc đầu nói: “Mỗi ngày một quẻ, không tính lại được, các người đi về đi.”

Gã đàn ông cúi gịận, định giơ tay đánh người thì vợ hắn bên cạnh ngăn lại: “Được rồi, đừng chấp nhặt lão nữa, vậy mà trong thôn còn nói lão bói chuẩn, chuẩn cái rắm. Cứ chờ con trai tôi kiếm tiền quay về, xem ông giải thích thế nào.”

Dứt lời, ba người hăm hăm kéo nhau ra cửa.

Cả câu chuyện được hai chúng tôi chứng kiến từ đầu đến cuối. Đợi ba người nhà kia đi khỏi, Vương đại lão néo mắt nhìn tôi với lão Lưu, tôi vội nói: “Tiên sinh, tôi từ thành phố tới, xin hỏi ngài có phải Từ bán tiên không?”

Wương đại lão không hề thay đổi nét mặt, lắc đầu: “Tôi họ Vương, hai người tìm lầm người rồi.”

Dứt lời liền với cây gậy dựng ở mép giường, đứng lên. Tôi quan sát, để ý thấy chân phải Vương đại lão bị khuyết tật, phải chống gậy mới đi lại được. Lão Lưu đã nói, người biết được thiên cơ chắc chắn không tránh khỏi ngũ tặc tam khuyết, ông ta không phải Từ bán tiên thì còn ai vào đây!

Lão Lưu trầm giọng: “Quả thực chúng tôi quấy rầy, nhưng thằng bé này số mệnh đen đủi, xin ông bói một quẻ, giúp đỡ nó.”

Wương đại lão xua tay: “Còn bói toán cái gì, không thấy đó à, có ai tin tôi đâu.”

Tôi vội nói: “Tiên sinh, họ không tin là vì họ ngu muội, chúng tôi thì khác. Cầu xin ngài chỉ cho tôi một con đường!”

Wương đại lão thấy tôi thành tâm, sau một lúc thì gật đầu: “Vậy được rồi, nhưng hôm nay không bói thêm nữa, ngày mai hãy tới.”

Thấy ông ta đồng ý, tôi vui mừng nói lời cảm tạ, liền hẹn sáng mai lại đến bái kiến. Trên đường về nhà Chu Tráng, lão Lưu vẫn chưa yên tâm, nháy quyết đi gặp trưởng thôn để xác nhận lại xem Vương đại lão có phải Từ bán tiên mà chúng tôi cần tìm hay không.

Nhà Chu Trang có ruộng, tôi nghĩ sẽ giúp hai vợ chồng một tay, bèn phân công với lão Lưu, mỗi người một đường. Tối qua lúc uống rượu, Chu Tráng có nói với tôi, ruộng nhà anh ấy rất dễ tìm, chỉ cần đi dọc đường thôn, rồi rẽ phải ở ngã ba, đi thẳng là đến.

Đang trên đường đi, chợt tôi bắt gặp một ông lão lưng còng đứng giữa đường. Nghe thấy tôi đế gần, ông cụ nhỏ giọng hỏi: “Anh bạn trẻ, mấy giờ rồi?”

Cảm thấy quái lạ, sao ông cụ hỏi mà chẳng thềm quay đầu, tôi đáp: “Cụ à, 11h trưa rồi.”

Ông lão gật gật đầu: “Được, cảm ơn cậu!”

Tôi nói: “Không có gì!” Sau đó đi sượt qua người ông lão. Đi được mấy bước, vẫn cảm thấy lạ, tôi dừng lại quay đầu nhìn một cái. Vừa trông thấy mặt ông lão, tôi giật mình, ông ta là một người mù. Ông ấy cùng với ông lão mình gặp ở 2386 Hoài Viễn, đều có đôi mắt khác người mù bình thường, đó là không có tròng mắt!”

Hai hốc mắt sâu hoắm, tuy là ban ngày cũng làm người nhìn sồn tóc gáy. Chắc cảm giác được tôi đang nhìn, ông lão nhếch đôi môi nứt nẻ, nở một nụ cười.

Nụ cười quý dị làm tôi không rét mà run, vội vã quay đầu bước nhanh về phía trước. Đến ruộng, tôi kể về ông lão cho Chu Tráng nghe, Chu Tráng nói, ông ta là một người lang thang, không những bị mù mà tinh thần cũng không tốt, thường ngày sống nhờ sự cứu tế của người trong thôn.

Tôi không khỏi cảm thán một câu, đúng là ông lão đáng thương!

Làm việc đến khi trời tối, ba chúng tôi thu xếp rồi quay trở về nhà. Rượu trong nhà hôm qua đã uống sạch, Chu Tráng cứ nhất quyết phải ra ngoài mua, tôi cản không được, đành cùng lão Lưu ngồi nhà chờ.

Đang nói chuyện với lão Lưu thì đột nhiên tôi phát hiện, vợ của Chu Tráng lại giống như hôm đầu gặp, cứ đứng lảng lảng nhìn mình chằm chằm. Bị nhìn thế này rất khó chịu, tôi nhỏ giọng hỏi: “Chị dâu, sao chị cứ nhìn tôi như vậy, có việc gì sao?”

Tiểu Sở bặm môi, định nói gì đó lại thôi.

Biết cô ta có điều muốn nói, tôi bảo: “Chị dâu, không sao đâu. Chị có gì muốn nói thì cứ nói, tôi không để bụng.”

Rốt cuộc Tiểu Sở cũng mở miệng: “Hai người mau chạy...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe ngoài sân có tiếng ông ào, Chu Tráng xách theo chai rượu, thở hồng hộc chạy vào nhà hô lên: “Không xong, tôi nghe nói con trai nhà họ Trương bị tai nạn xe chết. Lão Trương nói là do Vương đại lão trù ẻo, vác dao đang tìm ông ấy tính sổ.”

Hà tiên sinh trước khi cứu tôi một khắc đã mất đi tính mạng, giờ vất vả lắm mới tìm được người có thể chỉ điểm là Từ bán tiên, tôi nhất định không thể để ông ấy chết được.

Chẳng kịp xỏ giày, tôi lao xuống đất. Chu Tráng cũng đặt vội chai rượu xuống giường, quay đầu xông ra ngoài. Tôi vừa chạy ra đến cửa thì đột nhiên Tiểu Sở túm chặt tay từ phía sau, gấp gáp nói: “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được tin lời Vương đại lão!”

CHƯƠNG 61: CHUYỂN HỒN

Trong tình thế nguy cấp này, đầu tôi chỉ nghĩ mau chóng cứu Vương đại lão, vậy mà Tiểu Sở lại nói không được tin lời ông ta. Chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, tôi chạy nhanh ra ngoài, thẳng tiến về hướng nhà Vương đại lão.

Cũng may nhà Vương đại lão cách đó không xa lắm, lúc chúng tôi tới nơi thì cũng vừa gặp người nhà Trương gia xách dao đến gây sự. Mặt Trương gia còn chưa ráo nước mắt, nắm con dao trong tay, tức giận đập cửa xông vào. Phía sau anh ta là năm sáu người thân trong nhà, vừa để trợ uy, vừa để phòng xảy ra chuyện.

Mấu chốt lúc này, là bất kể thế nào tôi cũng không được để Vương đại lão nguy hiểm tính mạng, vội chạy theo đám người vào trong. Trương gia trông thấy Vương đại lão thì chưa động thủ ngay, mà cầm dao chỉ vào ông ta: “Người con mẹ nó, con trai ta vừa bước khỏi cửa, người đã trù ẻo nó, miệng thối đúng là đã làm con ta chết, người đền mạng đi!”

Wương đại lão hoảng loạn trốn ở đầu giường, nói: “Anh không thể vô lý như vậy được. Quẻ bói nhìn ra chuyện này, tôi đã nói rõ năm mươi cho nhà anh, giờ xảy ra chuyện, sao lại bắt tôi đền?”

Trương gia nghe thì hỏa khí càng bốc ngùn ngụt, giơ dao lên đòi chém. Tình thế quá khẩn cấp, tôi không để ý nhiều, vội lao đến đập anh ta ngã xuống đất. Trương gia kêu lên một tiếng, con dao văng ra, tôi co chân hất con dao đi, cả đám người đều ngã ra.

Đám người thân của Trương gia thấy vậy, lập tức nổi nóng, quyết ăn thua đủ với tôi. Nháy mắt một đám cả nam lẫn nữ vây tôi lại, mặc kệ là thế nào, nam thì đấm đá, nữ thì ra sức cào. Lão Lưu với Chu Tráng cũng xông vào can ngăn, nhưng đám người quá đông, không làm gì được.

Đột nhiên, có một tiếng la lớn: “Dừng tay! Tôi giúp là được chứ gì!”

Người la lên là Vương đại lão đang đứng ở đầu giường, cuối cùng thì đám người nhà Trương gia cũng dừng tay, hung tợn

nhìn ông ấy, nói: “Lão giúp cái rắm, người chết rồi, lão còn giúp được gì?”

Vương đại lão chậm rãi nhích chân đến mép giường, thấp giọng nói: “Người đã chết, tôi vô pháp làm cậu ấy sống lại. Nhưng tôi có cách để con trai các người ở lại bên mình!”

Trương gia nãy giờ ngồi dưới đất, bò dậy lạnh giọng nói: “Ở lại bên mình? Người chết rồi, ở lại có ích lợi gì?”

Vương đại lão nhìn hẳn rồi nói: “Con trai anh mới chết, ba hồn bảy phách chưa tiêu tán, tôi có bản lĩnh có thể chuyển hồn cậu ấy vào bất cứ vật nuôi nào trong nhà. Tuy rằng bề ngoài thay đổi, nhưng ít nhất vẫn là con của các người!”

Vương đại lão nói nghe rất khó hiểu, cả nhà Trương gia nhìn nhìn lẫn nhau, lúc sau Trương gia nói: “Lão nói xằng bậy cái gì? Ý lão là từ giờ về sau, ta phải gọi vật nuôi trong nhà bằng con trai?”

Nói rồi hẳn giơ nắm đấm lên định đánh. Chợt có tiếng phụ nữ phía sau cản lại: “Anh, anh đợi đã. Nếu Vương đại lão thực sự có bản lĩnh này thì chúng ta cứ thử xem, dù có thế nào thì nếu nó còn ở lại trong nhà, chúng ta vẫn chăm sóc nó được!”

Trương gia nghe em gái nói thì từ từ buông tay xuống, cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Con ta là lão trù ẻo chết, việc này, con mẹ nó lão phải chịu trách nhiệm đến cùng!”

Vương đại lão bất đắc dĩ xua tay: “Chịu, chịu trách nhiệm đến cùng, anh cứ yên tâm. Anh mau mang xác con về, trước khi trời sáng phải làm cho xong pháp sự!”

Dưới sự khuyên bảo của người nhà, Trương gian hung tợn trừng mắt lườm Vương đại lão, sau đó kéo nhau đi ra ngoài.

Chuyển hồn của một người chết sang người vật nuôi, chuyện này thoạt nghe quả thực khó mà tin, Từ bán tiên này lợi hại đến thế sao?

Tôi quay sang hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, Từ bán tiên chẳng phải là chuyên xem bói, còn có bản lĩnh này ư? Vừa rồi những gì ông ấy nói, ông đã từng thấy bao giờ chưa?”

Lão Lưu đáp: “Ai có bản lĩnh gì, chúng ta không nói trước được. Có điều phương pháp này ta có nghe qua, gọi là chuyển quỷ hồn, chỉ là chưa được chứng kiến tận mắt thôi!”

Các vùng nông thôn xa xôi, dân trí thấp, đều tương đối mê tín, nhưng chính miệng lão Lưu thừa nhận có việc như vậy, tôi liền tò mò đến cực điểm. Chuyển hồn quỷ, có vẻ rất huyền diệu!

Sợ người nhà Trương gia đổi ý, quay lại trả thù, tôi với lão Lưu ở lại bảo vệ Vương đại lão, đến 12h đêm thì Trương gia mang thi thể con trai đến, tiếng khóc vang cả một khu.

Tiếng ồn ào khiến toàn bộ người dân xung quanh đều đổ ra xem. Nhà Vương đại lão bị người dân vây chặt như nêm, ai ai cũng xì xào bàn tán, mong chờ chứng kiến sự việc có một không hai này.

Wương đại lão chống gậy ra ngoài sân, đến bên cạnh xác cậu thanh niên, đánh giá cẩn thận trên dưới, sau đó gật đầu nói với Trương gia: “Đã chọn được vật nuôi cần chuyển hồn sang chưa?”

Trương gia giơ tay ra hiệu cho đám người nhà, một người ôm con gà trống đi tới. Vương đại lão cầm đầu con gà, ước lượng nói: “Được, gà trống thông linh, tốt lắm tốt lắm!”

Nói rồi ông ta buộc con gà trống vào cái xác, sau đó đi vào trong nhà. lát sau, trên tay ông ta bưng đầy đồ đạc dụng cụ, đi ra chuẩn bị làm pháp sự. Tuy ngoài sân có ánh đèn, lại có rất đông thôn dân vây quanh, nhưng nhìn cảnh này, tôi cũng không khỏi rùng mình.

Wương đại lão cầm một đoạn vải đỏ, cắt đôi, sau đó lần lượt buộc vào hai chân người chết. Vừa buộc, ông ấy vừa lầm bầm: “Trời hồng mang, xả quỷ hồn, âm tà địa phủ bất khai môn!”

Dứt lời cầm một quả cân sắt, thòng dây thừng rồi treo vào đầu con gà trống. Lại lầm bầm: “Gà trống chở hồn đi ngàn dặm, sinh linh âm dương, dung nhất thể!”

Những câu niệm chú quái đản khiến người nghe không khỏi sởn tóc gáy. Con gà trống bị trói có vẻ hoảng loạn, đập cánh liều mạng chạy trốn. Vương đại lão bình tĩnh túm nó lại, cầm nó hua trên thi thể từ đầu đến chân, ba vòng trên trán, ba vòng ở mắt, cuối cùng là ba vòng dưới chân.

Xong xuôi, ông ta rút ra hai cây ngân châm, một cây cắm vào đỉnh đầu cái xác, cây còn lại cắm vào đầu con gà, hét lớn: “Qua!”

Con gà trống vốn đang giãy dựa kịch liệt, nháy mắt liên xụi lơ. Thôn dân chứng kiến đều ò lên thành một mảng: “Thật đúng là tà môn!”

Vương đại lão thấy gà trống nằm im, đặt nó sang một bên, con gà ánh mắt trừng lớn, giống như nhìn thấy điều gì kinh khủng, đứng yên không động đậy, đã hoàn toàn mất đi sự sống.

Trương gia trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, run run nói: “Xong rồi?”

Vương đại lão gật đầu: “Đêm nay anh mang con gà về đặt cạnh thi thể. Sau ba ngày thì mang thi thể đi hạ táng, việc chuyển hồn coi như thành công.”

Trương gia nuốt nước bọt nhìn xác con mình, rồi lại nhìn con gà: “Nhưng làm sao tôi biết được con gà này là con trai mình?”

Vương đại lão cười: “Anh thử gọi tên con trai mình xem!”

Trương gia nghe thế, cẩn thận đi tới, e dè cất tiếng gọi: “Nhã nhi, là con sao?”

Không ngờ con gà trống liền ngẩng đầu lên, vỗ hai cánh. Cảnh tượng khiến toàn bộ người trong sân ngây ra. Có thôn dân ôm cả con nhỏ đến xem, thằng bé trông thấy thì sợ hãi òa khóc.

Trương gia thấy vậy, không dám làm ầm ĩ, vội bảo người nâng cái xác, mình thì ôm con gà quay về thu xếp. Đoàn người đi khỏi, tôi còn nghe thấy Trương gia thân thiết gọi con gà trong tay một tiếng: “Con trai!”

Mọi người đi hết, thôn dân cũng giải tán. Nhìn đồng hồ, đã qua 2h sáng, tôi với lão Lưu nói vài câu cùng Vương đại lão rồi quay về nhà Chu Tráng.

Chuyện được chứng kiến hôm nay làm tôi rất sốc, trên đời quả nhiều kỳ nhân dị sỹ. Hai người về phòng, nằm xuống đi ngủ, trong đầu tôi vẫn không ngừng hiện ra cảnh Vương đại lão mới chuyển hồn, nói: “Lão Lưu, ông nghĩ con gà trống được chuyển hồn, là con trai Trương gia thật không?”

Lão Lưu không trả lời, cau mày suy nghĩ gì đó, tôi lại hỏi tiếp: “Theo ông thì ba ngày sau, con gà sẽ nói chuyện được như con người chứ?”

Lão Lưu vẫn im lặng.

Mất hứng, tôi nhắm mắt đi ngủ, chợt nghe bên phòng Chu Tráng lại có tiếng cãi nhau. Hai vợ chồng họ gây lộn? Đang định trở mình lắng nghe cẩn thận thì đột nhiên lão Lưu ngồi dậy, hét lên: “Không đúng, việc chuyển hồn này không thích hợp!”

CHƯƠNG 62: QUẢ THỨ NHẤT

Lão Lưu đột nhiên nói vậy khiến tôi giật mình: “Lão Lưu, cái gì không thích hợp, sao tự nhiên ông hét lên thế?”

Lưu Khánh Chúc cau mày: “Phương pháp chuyển hồn của Vương đại lão này không ổn. Ta từng nghe nói về việc ký gửi hồn phách con người sang vật nuôi, nhưng cách làm của Vương đại lão tà lắm.”

Tôi sửng sốt: “Tà là thế nào, ông nói rõ ra xem?”

“Tổng thể các công đoạn thì bình thường, nhưng duy nhất có vấn đề là quả cân kia. Quả cân sắt là thứ không được dùng tùy tiện, vừa nãy lúc chuyển hồn, Vương đại lão treo quả cân vào cổ con gà trống, sau khi chuyển hồn xong, ông ta buộc quả cân vào đầu, người có nhớ không?”

Nghe lão Lưu nói, tôi lập tức căng thẳng, ra sức cố nhớ lại buổi chuyển hồn ban nãy, nhưng quả thật lúc ấy quá rùng rợn, nếu lão Lưu không nhắc, tôi cũng chẳng nhớ là có quả cân.

Thấy tôi không nhớ ra, lão Lưu nói: “Chân thi thể buộc vải đỏ, là khóa phách lưu hồn, đầu cắm ngân châm là cầu dẫn hồn, nhưng nếu Vương đại lão ở phút cuối, buộc quả cân vào vải đỏ ở mắt cá chân, sẽ trở thành trụy quỷ dẫn, khiến vong hồn vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Nghe lão Lưu giải thích, tôi không khỏi rùng mình. Buộc quả cân vào vải đỏ ở mắt cá chân sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh? Đến mức ấy sao?

Lão Lưu thở dài: “Ta già cả rồi, trí nhớ không tốt. Nhưng chuyện này nhất định phải đến xác nhận lại. Việc chuyển hồn ta không biết, nhưng trụy quỷ dẫn ta rất rõ ràng!”

Ý lão Lưu tôi hiểu, chung quy chính là vị trí buộc quả cân cuối cùng, sai một ly, đi một dặm!

Trong lúc tôi và lão Lưu bàn chuyện quả cân thì bên kia phòng, hai vợ chồng Chu Tráng cãi nhau càng hăng. Đã 3h sáng rồi, cả hai còn cãi cọ cái gì không biết, tôi định đi sang can ngăn thì lão Lưu nói: “Vợ chồng nhà người ta, đầu giường cãi đuôi giường, người đừng có xen vào!”

Tôi đành chui lại vào chăn, nói chuyện thêm một lát với lão, rồi lăn ra ngủ.

Sáng hôm sau, gà vừa gáy cũng là lúc lão Lưu rời giường. Kể cũng lạ, ngày nào lão cũng ngủ muộn dậy sớm, cơ thể già sao có thể chịu nổi?

Ăn qua loa bữa sáng xong thì Lưu Khánh Chúc kéo tôi sang nhà Vương đại lão. Đi đường, tôi uể oải ngáp dài, hỏi: “Lão Lưu, tối qua trước khi ngủ ông nói Vương đại lão không đáng tin. Hôm nay lại đến nhà tìm ông ấy, là có ý gì?”

Lão lạnh giọng: “Ông ta có đáng tin hay không, còn phải xem quả cân buộc chỗ nào. Giờ chúng ta sang hỏi trước chuyện của người rồi tính!”

Đồng hành lâu như vậy, càng ngày tôi càng có cảm giác Lưu Khánh Chúc giống cha mình, hàng ngày gọi tôi dậy, bảo tôi làm cái này cái kia, nói một không hai, lúc nào cũng phải kè kè ông ấy.

Tuy nhiên, được một người cha hờ như lão Lưu quan tâm, tôi lại thấy ấm lòng. Lúc rảnh cũng hay nghĩ về lão, lão không con không cái, lại vô tư giúp mình hết lần này lần khác, chờ sau này ông ấy già yếu, không còn khả năng đi lại, nhất định mình sẽ nuôi ông ta.

Đến nhà Vương đại lão, ông ấy đang phơi thuốc trong sân, thấy chúng tôi thì buông tay, tươi cười chào đón: “Ai ui, ân công tới, tối qua nhờ anh bạn trẻ này, không thì tôi đã bị người ta chém mấy nhát rồi!”

Mà đúng là ông ta nợ ân tình tôi thật, mình tôi bị cả đám người đấm đá cào cấu, mặt vẫn còn hằn vết móng tay. Lão Lưu không nhiều lời khách sáo, nói thẳng: “Không có gì, đó là việc nó nên làm thôi. Hôm nay chúng tôi tố vẫn là muốn nhờ ông bói cho nó một quẻ!”

Vương đại lão cười, chìa tay về phía cửa: “Không dám không dám, mời vào nhà!”

Hai chúng tôi vào tròn, ngồi xuống phản, Vương đại lão vẫn như lần trước, lôi hai hạt óc chó ra, hỏi: “Anh bạn trẻ, sinh thần bát tự của cậu là gì?”

Không dám chần chừ, tôi vội nói sinh thần bát tự cho ông ta, Vương đại lão lắc lắc hai hạt óc chó trong tay, miệng lẩm bẩm,

rồi rải xuống phẫn.

Hai hạt óc chó lăn ra hai hướng khác nhau.

Vương đại lão cúi đầu, cẩn thận quan sát một hạt, rồi quay sang quan sát hạt kia, nhìn qua nhìn lại mấy lần. Tôi chột căng thẳng, hôm qua lúc bói cho thanh niên kia chỉ mất mấy phút, sao giờ bói cho mình lại lâu như vậy?

Một lúc sau, Vương đại lão mới cau mày, ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Chà, mệnh số của cậu này, thật đúng làm người ta lo lắng!”

Tôi gấp gấp hỏi: “Ông nói rõ xem!”

Vương đại lão cuốn điếu thuốc rê, chậm rãi nói: “Sinh thần bất tự của cậu, nguyên bản không có gì đặc biệt, nửa đời trước an yên mà sống. Nhưng hậu thiên, số mệnh biến hóa quá lớn!”

Lời giảng này tôi khá hiểu, từ nhỏ đến lớn, tu chẳng phải đại phú đại quý gì, nhưng thực sự pà bình an, bắt đầu từ khi lái chiếc xe số 13, việc lạ mới nối gót nhau mà ập tới.

Hậu thiên có biến, như thế xem ra không phải chuyến xe số 13 cấm rẽ ở số mệnh mình, vẫn có cơ hội thoát khỏi nó. Vương đại lão nói xong, bổ sung thêm: “Mệnh bàn bị sinh kim chặn, bất tự như cành cây chống đỡ, nếu tôi không nhìn lầm, hẳn là tháng nào cậu cũng gặp tai ương!”

Lời này của Vương đại lão nói trúng tim đen của tôi, tháng nào cũng gặp tai ương, y như lão Lưu nói, cứ 15 hàng tháng là tôi sẽ gặp phiền toái. Tuy chỉ nói hai câu đơn giản, nhưng câu nào trúng câu đấy, dù ông ta không thừa nhận nhưng trong lòng tôi chắc chắn, ông ta chính là Từ bán tiên.

Mừng thầm, tôi vội nói: “Đại sư nói rất chuẩn xác, xin ngài chỉ cho một con đường, tôi phải làm sao để thoát khỏi số kiếp!”

Vương đại lão lắc đầu: “Số mệnh cậu biến hóa quá lớn, tôi phải tính ba ngày mới xong, ngày kia lại đến đây đi!”

Ba ngày mới xem xong! Tôi thực sự lo lắng, bởi nói vậy đồng nghĩa với việc, mình phải chờ ba ngày nữa mới biết kết quả. Nhìn lão Lưu, lão gật đầu: “Xem số mệnh không phải dễ như người tưởng đâu, đặc biệt là số mệnh có biến hóa lớn, rất tổn hao tinh thần, ba ngày xem xong đã gọi là cao nhân rồi!”

Vương đại lão cười ha hả: “Cao nhân thì không dám nhận. Nhưng ông hiểu được chuyện này, chắc cũng không phải người bình thường chứ?”

Lão Lưu chẳng khách sáo, nhếch mép một cái rồi cáo từ.

Đi cùng lão ra cửa, không thể rõ tâm trạng tôi lúc này đang vui hay đang khó chịu, một quẻ hôm nay, tuy chưa nói được nhiều điều, nhưng ít nhất nó khiến tôi xác định mình đã tìm đúng người.

Cả đường về, lão Lưu cứ đăm chiêu như suy nghĩ gì đó, tôi khó hiểu hỏi: “Lão Lưu, có chuyện gì vậy? Sao tôi thấy ông cứ có vẻ không vui?”

Lão Lưu ngẩng đầu nhìn đường, nói: “Không có chuyện gì. Ông ta đúng là có nghề bói toán, nhưng ta cứ cảm thấy điểm nào đó không ổn, tối qua ông ta buộc quả cân vào đầu, còn cần phải xác nhận lại đã!”

Tôi nhăn mặt: “Nhưng cái xác ở nhà Trương gia, chúng ta không quen biết, lại còn đánh nhau với họ, ai chào đón ta đến xem thi thể?”

Lão Lưu nghĩ nghĩ rồi nói: “Hôm qua đến nhà trưởng thôn nhưng không gặp, hôm nay ta lại tổ một chuyến, xem ông ấy giúp được gì không. Người cứ về trước, chờ tin của ta!”

Tôi gật đầu rồi chia nhau ra ở chỗ rẽ. Trên đường về, tôi gọi điện cho tiểu Lục, hỏi tình hình bên đó, cũng báo rằng có khi mình phải ở đây thêm mấy ngày. Tiểu Lục vẫn như mọi khi, vui vẻ đồng ý, đang gọi điện thì đột nhiên tôi lại phát hiện, trước mặt mình không đến 10m, có một ông già lưng còng.

Bóng người này tôi khá ấn tượng, chính là ông già mù hỏi giờ mình hôm qua. Vội ngắt máy, cất vào túi, tính đi vòng qua thì chẳng ngờ ông lão lại hỏi: “Anh bạn trẻ, mấy giờ rồi?”

Lại hỏi giờ!

Cái gương mặt không có tròng mắt đáng sợ tôi đã được lĩnh giáo hôm qua, sợ ông ấy quay đầu, tôi liếc nhìn điện thoại, đáp: “Bác à, 11h rưỡi!”

Nói xong định đi qua thì ông lão chợt mở miệng: “Anh bạn trẻ, tôi có nuôi một con gà, bị lạc mất, cậu tìm giúp tôi được không?”

Tôi sửng sốt, ông già không có trong mắt quả thật trông rất đáng sợ, chẳng định giúp đâu, nhưng trời sinh bản tính lương thiện, tôi lại tái phát tật xấu thích bao đồng.

Đặc biệt còn nhớ Chu Tráng nói ông già nàu lang thang không có nơi để về, hàng ngày sống nhờ sự cứu tế của thôn dân. Nhất thời động lòng thương, không giúp thì không đành lòng, bèn trả lời: “Được bác, con gà của bác trông thế nào, lạc ở đâu, cháu tìm cho!”

Ông lão vẫn không quay đầu, cười một tiếng, nói: “Gà của lão mới được hơn một tháng, gần mào có một túm lông đỏ, rất dễ nhận.”

Tôi gật đầu: “Được, vậy bác làm mất nó ở đâu, cháu tìm xung quanh cho.”

Ông lão giơ tay chỉ về hướng đông, nói: “Ở ngay bên kia, cậu tìm thử xem.”

Rất sợ ông lão sẽ quay đầu, tôi liền vâng dạ một tiếng, dặn ông ấy ở đây chờ, mình đi tìm rồi sẽ về. Đi theo đường thôn về phía đông tìm kiếm, ven đường đám gà vịt rất nhiều, nhưng chẳng con gà nào có túm lông đỏ gần mào cả. Đang định quay lại xác nhận vị trí với ông già thì đột nhiên ánh mắt tôi bắt gặp một con gà choai choai đang đứng giữa đường, gà mào nó là túm lông đỏ tươi.

Vui mừng chạy tới đuổi bắt, con gà thấy tôi đuổi thì liều mạng vẩy cánh bỏ chạy. Nói cũng lạ, con gà không lớn, nhưng chạy rất nhanh, tôi đuổi mãi vẫn không bắt kịp. Chạy cả một đoạn dài thì đột nhiên nó rẽ hướng, lao vào một căn nhà.

Tôi ngẩng đầu nhìn, lập tức giật mình, căn nhà chất đầy vòng hoa, hình nhân, hiển nhiên là đang có tang. Nghĩ lại, gần nhất có người chết trong thôn, chỉ là Trương gia.

Không hiểu sao mình đuổi theo con gà đến tận đây, đang suy xét có nên vào trong sân hay không thì chợt có một đám người đi ra ngoài, vội nấp sang một bên, nhìn lên.

Người đi đầu là Trương gia, phía sau là cả nam và nữ, tay còn cũng cầm xêng. Trương gia quay đầu nói với họ: “Ngày mai sẽ hạ táng, ta lên núi đào huyết trước, cô ở nhà nấu cơm, lát nữa chúng ta về ăn!”

Dặn dò xong liền dẫn đám người đi về hướng tây.

Đợi họ đi khuất, tôi mới dám lò ra, vừa nãy còn đang không biết làm cách nào vào nhà Trương gia, giờ lại vừa hay cả nhà họ lên núi đào huyết, cơ hội tốt!

Trong sân không có ai, tôi vội lén vào, đang tính xem họ để thi thể ở đâu thì chợt thấy con gà lúc nãy đang đứng ở nhà kho nhìn mình. Tò mò nổi lên, tôi rón rén chui vào kho.

Vào bên trong, tôi kinh hoàng, chẳng thấy con gà choai đâu, mà là một con gà trống lớn bị trói ở cột, đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt ai oán không giống của động vật, mà giống của con người!

Đây đúng là con gà trống được chuyển hồn tối qua!

Không dám nhìn con gà đáng sợ, tôi ngó dáo dác xung quanh tìm kiếm. Cả cái nhà kho được dọn dẹp trống không, chính giữa đặt một cái ván gỗ, trên ván gỗ phủ vải trắng.

Hít sâu một hơi, khỏi phải nói, đó nhất định là thi thể con trai Trương gia. Lão Lưu rất muốn biết rốt cuộc thì quả cân sắt được buộc vào đâu, giờ thì mình có thể xác nhận xem.

Ngồi xổm xuống, vừa định nhắc tấm vải lên thì tôi chợt khựng lại. Không đúng!

Cái không đúng, không phải thi thể trước mắt, mà là tôi nhớ đến con gà mà ông lão mù nhờ đi tìm. Ông lão không nhìn thấy gì, thân còn chưa lo nổi, nuôi gà kiểu gì? Mà mù, sao ông ta biết gần mà con gà có túm lông đỏ???

CHƯƠNG 63: LÊN NÚI

Mấy vấn đề này làm tôi rất nghi hoặc, điều kỳ lạ hơn đó là, rõ ràng trông thấy con gà chui vào nhà kho, một không gian khép kín như vậy, nó biến mất bằng cách nào?

Trấn định tinh thần cố không suy nghĩ mấy vấn đề này nữa, trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần làm, đó là xác nhận xem rốt cuộc quả cân được buộc vào đâu.

Giơ tay định nhắc tấm vải lên, chợt nghe ngoài cửa có tiếng quát: “Làm cái gì đấy? Thằng nhãi này, lần trước cào người ở nhà Vương đại lão vẫn còn nhẹ hả?”

Tiếng quát đột ngột làm tôi giật bản mình, quay đầu nhìn lại, chính là em gái của Trương gia ở nhà nấu cơm. Còn nhớ tối qua ở nhà Vương đại lão, người phụ này ra sức cào vào mặt mình. Bà ta đánh đá, tay nắm chặt con dao phay, trợn mắt nhìn tôi.

Vất vả lắm mới đến gần được cái xác, cơ hội không có nhiều, tôi cẩn rằng không đáp lời, cố tình đưa tay nhắc tấm vải lên. Nhưng tay còn chưa chạm vào vải thì vút một tiếng, con dao trong tay bà ta bay tới.

Mụ đàn bà dám xuống tay thật, tôi vội rụt tay về trước khi con dao lao đến. Chỉ thiếu chút nữa thôi là tôi nhắc được tấm vải lên, cũng chỉ thiếu chút nữa thôi, con dao đã trúng vào tay tôi.

Kinh hoàng toát mồ hôi, tôi nhìn mụ, mắng to: “Bà bị bệnh à, dám ném cả dao?”

Mụ đánh đá chửi: “Người mới con mẹ nó có bệnh đấy, sao người vào đây? Tránh xa xác cháu ta ra, nếu không lão nương cào chết người!”

Mụ ta quá hùng hổ, cũng không phải là tôi sợ mụ, nhưng chuyện này quả thật bản thân đuối lý, tự tiện xông vào nhà mà không lý do. Nuốt cục tức, không làm âm ỹ nữa, tôi thấp giọng nói: “Đại tỷ, chị đừng nóng. Trong kho nhà chị có đồ gì đâu, tôi không phải đến để ăn trộm. Tôi đi tìm gà giúp người ta thôi!”

Vừa dứt lời, đột nhiên trông thấy con gà có túm lông đỏ trên đầu xuất hiện ở cửa, tôi vội chỉ vào nó, nói: “Đại tỷ, chị xem. Chính là con gà này, không phải gà nhà chị chứ?”

Bà ta nhìn thoáng qua con gà, nghi hoặc nói: “Sao con gà này lại xuất hiện ở nhà kho nhỉ? Thôi được rồi, người mau ôm nó cút đi!”

Tôi vội gật đầu đi bắt con gà, vừa mới ban nãy nó chạy khiến mình đuổi theo muốn đứt hơi, giờ lại tự nhiên đứng ngây ra mặt cho bị bắt.

Ôm con gà lên, tôi không nói thêm câu nào, đi thẳng ra ngoài. Sợ mụ đánh đá đuổi theo, tôi cầm đầu chạy một mạch, chạy ra đến đường một đoạn thì cúi đầu nhìn con gà trong tay. Không thấy???

Nãy giờ mình ôm nó trong ngực, không hiểu nó nhảy ra lúc nào, mà lại biến mất? Bất đắc dĩ lắc đầu, mất bao nhiêu công sức, cuối cùng xôi hỏng bỏng không, gà cũng chẳng bắt được. Ngẫm nghĩ, hay là quay lại nói với ông lão mù một câu, tôi đã cố hết sức để bắt con gà, nhưng sao cứ có cảm giác, chỉ số thông minh củ nó còn cao hơn cả mình.

Quay về đoạn đường gặp ông lão, chẳng thấy ông ấy đâu nữa. Đang thắc mắc thì chợt Chu Tráng xách cái cuốc đi từ phía đông lại đây.

“Lý Diệu, sao cậu ở đây?”

Tôi nói rằng vừa đi tìm Từ bán tiên, đang định quay về, bèn đi chung với cậu ta luôn. Chu Tráng có vẻ khá vui, trên đường còn cười hỏi tôi ăn ở tại nhà mình có quen không. Người bạn này tuy tính cách thay đổi rất nhiều, nhưng bản chất vẫn thật thà như trước, tôi không khỏi có cảm giác thân mật.

“Chu Tráng, tôi có chuyện này định nhờ cậu giúp, không biết cậu có tiện không?”

Chu Tráng cười: “Bàn bè mà cậu nói gì khách sáo vậy. Tôi có thể giúp gì được cậu, cứ nói đi!”

Tôi suy nghĩ rồi nói: “À...tôi muốn nhìn qua thi thể của con trai nhà Trương gia. Nhưng là người ngoài nên bó tay, không biết cậu có cách nào không.”

Chu Tráng cau mày nhìn tôi nghi hoặc, tôi biết đột nhiên mở miệng nói thế, nhất định cậu ấy không tiếp nhận được, bèn nói tiếp: “Cậu yên tâm, tôi không có ý gì xấu. Ông bác đi cùng tôi có hiểu một chút về huyền học, thấy Vương đại lão chuyển hồn có chút vấn đề, nên muốn tôi đi xác nhận lại thi thể!”

Chu Tráng cúi đầu tự hỏi một hồi, sau đó nói: “Ừm, chuyện này không dễ đâu. Nhưng cũng không phải là không có khả năng. Thôn bọn tôi có tục, đêm trước khi hạ táng người thân, phải đặt xác cạnh huyệt chờ trời sáng. Đêm nay nhất định thi thể sẽ được đưa lên núi!”

Tôi giật mình: “Đêm nay đưa lên núi? Vậy chẳng phải là hết hy vọng sao?”

Chu Tráng rảo bước, nói: “Ở nhà, người thân túc trực bên linh cữu nên khó tiếp cận, nhưng đưa lên núi thì khác, sẽ không quá 4, 5 người đâu.”

Cậu ta quay lại nhìn tôi rồi lại nói tiếp: “Mà tôi không hiểu, sao cậu đến đây tìm người xem bói, giờ lại liên quan đến thi thể? Có điều tôi vẫn tin cậu, người bạn cũ bao năm, nhất định tôi sẽ giúp!”

Thấy Chu Tráng chịu giúp, trong lòng tôi vui lắm, cuối cùng cả hai hẹn nhau, tối sẽ lên núi, cậu ta phụ trách việc đánh lạc hướng người nhà Trương gia.

Quay lại nhà Chu Tráng, chờ nguyên buổi chiều cũng chẳng thấy lão Lưu về, Chu Tráng ra ngoài nghe ngóng được, 9h tối nay, nhà Trương gia sẽ đưa xác con lên núi.

Vốn định hỏi qua ý kiến lão Lưu, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy mặt lão đâu, đành hành động theo lời hẹn. Rất nhanh trời đã tối đen, Chu Tráng cứ giục tôi lên đường, trong khi lão Lưu vẫn chưa về. Cứ có cảm giác gì đó không ổn, lão Lưu nói là đi tìm trưởng thôn hỏi thăm tình hình, đi suốt từ trưa sao còn không thấy đâu?

Thấy tôi lo lắng, Chu Tráng nói trưởng thôn là người nhiệt tình, khách đến nhà đều giữ lại ăn cơm uống rượu, nói không chừng giờ này ông ta đang uống ngất ngây rồi.

Ngẫm lại cũng có lý, tôi bèn, đi cùng Chu Tráng lên núi. Chu Tráng mang theo một cái xẻng, tò mò hỏi, cậu ta nói đây là công cụ để đánh lạc hướng người của Trương gia.

Chu Tráng đi trước dẫn đường, tôi theo sát phía sau, đi từ thôn đông, xuyên qua bãi ruộng, leo lên sườn núi. Dương Thảo Câu là một vùng nông thôn nghèo, núi ở đây cũng rất cao, hai chúng tôi men theo đường núi khoảng 20p thì đột nhiên Chu Tráng dừng chân, đi về phía không có đường mòn.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Chu Tráng, đêm nay trăng không được sáng, đi theo đường mòn còn đã rất khó phân biệt vị trí, giờ tách ra, không sợ lạc à?”

Chu Trang vác cái xẻng cười cười nói: “Tôi lớn lên từ nhỏ ở đây, núi này đã đi không biết bao nhiêu lần, lạc làm sao được. Yên tâm đi, sắp đến rồi, cậu cứ theo sát tôi là được.”

Nói xong cũng chẳng chờ tôi phản ứng, bèn xoay người bước đi. Tôi là người nơi khác, chẳng quen thuộc bất cứ thứ gì ở đây, thầm nghĩ nếu Chu Tráng nói vậy, ắt có lý của mình, bèn không nghĩ nhiều mà đi theo.

Hai chúng tôi vạch cỏ dại đi xuyên núi, cành cây mọc cao cào rách hết cả áo.

“Chu Tráng, đi lâu thế rồi, còn bao xa nữa? Họ chôn con mình ở xa thế cơ à?”

Chu Tráng đi phía trước, không quay đầu, thấp giọng nói: “Sắp rồi, ngay phía trước kia!”

Bất đắc dĩ, tôi lại phải tiếp tục đi. Đi thêm nửa tiếng đồng hồ, núi ngày càng dốc, tôi cảm giác có gì đó không ổn. Nhà tôi cũng ở nông thôn, người chết cũng chôn trên núi, nhưng chỉ chôn ở sườn thoải thoải, có bao giờ chôn cao thế này đâu.

“Chu Tráng, có phải cậu nghe ngóng nhầm không? Ai lại đi hạ táng trên cao thế này?”

Chu Tráng không hề giảm tốc độ, cầm xẻng trong tay gạt bụi cây, nói: “Sắp rồi, đi thêm đoạn nữa thôi!”

Lời nói của cậu ta không hề giống với lúc chiều nay, nghe có cảm giác cứ lạnh nhạt thế nào. Lại đi thêm hơn 10p, xung quanh vẫn chỉ là vùng cỏ cây hoang vắng, thi thoảng có tiếng thú kêu, nửa đêm đi trong rừng núi, gió lạnh thổi thoảng qua khiến tôi sớn gai ốc.

Thật sự không nhịn được nữa, tôi hỏi thẳng: “Này, có phải cậu nhầm rồi không? Mang thi thể lên núi cao như vậy, mấy người

họ có mà mệt chết à?”

Chu Tráng mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Câm mồm đi, đến rồi!”

Bảo mình câm mồm?

Từ lúc tới Dương Thảo câu đến giờ, Chu Tráng vẫn luôn rất khách khí, đây là lần đầu cậu ấy có thái độ này. Núi sâu cây cao, ánh trăng đã không còn xuyên xuống được mặt đất, tôi đi phía sau chỉ có thể thấy được cái bóng mờ mờ, không khí xung quanh khiến bản thân sợ hãi.

Đang định thu xếp quay lại xuống núi, bỗng nhiên Chu Tráng dừng lại, giọng lạnh như băng: “Đến rồi!”

Vừa nghe thấy thế, tôi vội bật đèn flash điện thoại lên, ngẩng nhìn bốn phía. Chợt bất thành linh giật mình sợ hãi! Nơi tôi đang đứng là một bãi tha ma, đầy những nấm mồ cao thấp khác nhau, nhưng đều có điểm chung là chẳng có bia gì cả.

Một bãi mồ hoang!!!

Hít sâu một hơi, tâm trạng dần trở nên căng thẳng, tôi cảnh giác hỏi: “Chu Tráng, cậu có ý gì? Chúng ta đi tìm mồ nhà Trương gia, sao cậu dẫn tôi tới đây?”

Cuối cùng thì Chu Tráng cũng quay đầu lại, dưới ánh đèn di động, nét mặt cậu ta méo mó: “Đây là nhà của người đấy!”

Câu nói và ngữ điệu của cậu ta vô cùng đáng sợ, tôi hốt hoảng, theo bản năng lùi lại một bước, ai ngờ hụt chân, ngã vào một cái hố to. Thất kinh sờ soạn, cái hố này vừa rộng vừa vuông vức, chẳng phải là một cái huyệt sao???

Vừa định bò dậy thì bất ngờ Chu Tráng bước tới, vung cái xẻng lên, đập thẳng vào đầu tôi. Toàn thân vô lực ngã xuống, máu tứa ra, trong lòng lạnh như tro tàn.

Tôi xong đời rồi!!!

Nheo đôi mắt nhìn lên, Chu Tráng đang xúc từng xẻng đất hát xuống, hẳn muốn chôn sống mình!!

CHƯƠNG 64: QUẺ BÓI THỨ HAI

Bị Chu Tráng đập một cú mạnh, toàn thân tôi cứng đờ, ngay cả việc há miệng xin tha cũng không còn đủ sức. Chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hắn từng xẻng từng xẻng hất đất xuống người mình.

Thật không bao giờ có thể ngờ được, bao nhiêu lo lắng bất an bên ngoài, cuối cùng tôi lại chết trong tay người nhà. Đúng giây phút tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, đột nhiên Chu Tráng trông thấy cái gì đó, hoảng sợ vút xẻng cắm đầu bỏ chạy.

Miễn cưỡng mở mắt ra nhìn, trên miệng hố, một con gà choai đang đứng!

Rất muốn bò dậy trèo ra ngoài, nhưng cơn đau đầu khiến tôi gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại thì trời đã sáng, tôi thấy mình đắp chăn nằm trên phản, Lưu Khánh Chúc bên cạnh đang lo lắng nhìn. Mở mắt, trông thấy gương mặt già nua của lão Lưu, suýt thì tôi khóc lên thành tiếng.

“Lão Lưu, tối qua ông đi đâu vậy, tôi suýt thì đã mất mạng rồi!”

Vừa nói vừa chống tay ngồi dậy, chưa kịp ngồi thì phát hiện, người nhìn mình, ngoài lão Lưu thì còn có Chu Tráng và Tiểu Sở!

Tuy đầu bị đập mạnh, nhưng trí nhớ không ảnh hưởng, tối qua Chu Tráng lừa mình lên núi chôn sống, giờ thấy hắn, tôi bực tức gào lên: “Chu Tráng, người con mẹ nó điên rồi!”

Vừa mắng, tôi vừa siết chặt nắm đấm, tung quyền về phía hắn. Chu Tráng lại tỏ ra vô tội, vừa tránh vừa la: “Huynh đệ, cậu làm sao vậy, sao lại động thủ đánh tôi?”

“Không đánh? Người lừa ta lên núi, còn định chôn sống ta, giờ lại hỏi sao ta động thủ?”

Chu Tráng sửng sốt, nét mặt vô tội nhìn sang lão Lưu. Lưu Khánh Chúc xoa tay nói: “Đừng manh động, người kể lại đầu đuôi sự việc cho ta trước đã!”

Tôi đành nén lửa giận, nói với lão Lưu: “Lão Lưu, hôm qua sau khi chia tay ở chỗ rẽ thì tôi gặp hấn, hấn bảo tôi người nhà Trương gia buổi tối sẽ mang thi thể lên núi. Nào có ngờ hấn dẫn tôi lên núi thì đánh tôi rồi định chôn sống!”

Lão Lưu nghe thì nhú mày, hỏi: “Người nói rõ lại xem, hai người lên núi lúc nào, xuất phát từ đâu?”

Tôi tức giận nói: “9h tối lên núi, trong lúc đó tôi vẫn luôn ở nhà hấn để chờ ông!”

Lão Lưu rất khó hiểu, ngẩng đầu nhìn nhau với Chu Tráng. Tôi phát hỏa, không kìm chế được la lên: “Lão Lưu ông có ý gì? Không tin tôi sao?”

Lão Lưu chống cây gậy ngồi xuống phản, nói: “Hôm qua, từ lúc 6h tối, ta vẫn ở nhà cùng hai vợ chồng họ, còn người thì mất tích cả đêm!”

“Cái gì?”

Câu nói của lão Lưu làm tôi lâm vào sương mù, rõ ràng mình và Chu Tráng ở nhà đợi lão đến hơn 9h tối, sao lại biến thành tôi mất tích? Thấy tôi bốc hỏa, lão Lưu chậm rãi nói: “Hôm qua lúc ta về trời đã tối, gặp Chu Tráng và vợ đi làm đồng về, ta đi theo họ cùng về nhà. Thấy người không ở nhà, ba chúng ta đi ra ngoài tìm kiếm, hơn 2h sáng mới phát hiện người ở chân núi, trong tay còn cầm cái xẻng!”

Chuyện này thật quá quái đản!!!

Tôi biết, lão Lưu chưa bao giờ nói đùa với mình, nhưng lão nói cả đêm qua lão đi cùng hai vợ chồng, vậy Chu Tráng đi cùng tôi là ai?

Bất giác mất hết ý chí, tôi vô lực ngồi bệt xuống phản, mình lại trúng tà sao? Vội kể lại tỉ mỉ chuyện hôm qua sau khi chia tay cho lão Lưu, bao gồm cả việc giúp ông lão mù và chuyện xô sát với mẹ em của Trương gia.

Lão Lưu nghe xong cau mày, lật mí mắt tôi lên, ôm đầu tôi, nghiêng qua nghiêng lại quan sát, sau đó quẹt ngón tay vào chỗ sắc trên cây gậy, dùng máu vẽ một hình kỳ quái lên trán tôi.

Cái hình vừa vẽ xong, đột nhiên tôi rùng mình, có cảm giác gáy bốc lên một luồng gió lạnh. Cùng với cảm giác đó, một cơn

lông gà bay từ trên đỉnh đầu xuống đất.

Lão Lưu thò tay nhặt cọng lông lên, neho mắt quan sát cẩn thận. Sao trên người mình lại có lông gà? Là lúc bắt gà giúp ông lão mù hôm qua dính vào ư? Có điều nhìn kỹ, cọng lông màu vàng nhạt, tuy không dài lắm nhưng rất cứng cáp, tuyệt đối không phải lông gà con.

Đúng rồi, hôm qua mình không chỉ ôm con gà con, mà còn tiếp xúc với con gà trong nhà kho nữa, con gà chuyển hồn!

Lão Lưu nhìn chằm chằm cọng lông gà, chậm rãi nói: “Người trúng chướng nhãn pháp, nhìn cọng lông gà thành con người!”

Tôi sửng sốt: “Chướng nhãn pháp? Ý ông nói tối qua, toàn bộ quãng đường, không phải Chu Tráng đi cùng tôi, mà là cọng lông gà này?”

Lão Lưu gật đầu, đứng dậy lấy bật lửa đốt cọng lông, ném xuống đất. Thật trớ trêu, cả ngày hôm qua mình lại đi nói chuyện với cái lông gà, cùng lông gà lên núi, rồi tự đập xéng vào đầu, tự đào hố chôn!

Nhớ lại tình cảnh tối qua, nếu không trông thấy con gà con, tôi đã thật sự tự giết chết mình. Nghĩ đến mà không khỏi toát mồ hôi lạnh. Lão Lưu đốt cọng lông xong, nhìn ra bên ngoài nói: “Nếu người không sao thì mau lên, hôm nay chính là ngày thứ ba con trai Trương gia chết, lúc này có lẽ thi thể đã được đưa lên núi chuẩn bị hạ táng!”

Tuy đầu vẫn còn đau, nhưng nghe lão Lưu nói thế thì cũng không thể nghỉ ngơi, nếu đúng là quả cân được buộc vào chân cái xác, hạ táng thì quá muộn. Tôi không dám chậm trễ, vội xỏ giày đi cùng lão Lưu và Chu Tráng.

Tối qua vừa lên núi, giờ lại lên lần nữa, cảm giác sợ hãi vẫn chưa nguôi.

Chu Tráng cõng lão Lưu, ba chúng tôi đi theo vết bánh xe bò lên trên. Tới giữa sườn núi thì bắt gặp người nhà Trương gia đang nâng quan tài đến huyệt, tôi vội hét lên: “Đừng nhúc nhích!”

Đám người đang khiêng quan tài, nghe tiếng hét đột ngột thì giật mình khựng lại, đặt quan tài xuống đất. Trương gia quay

đầu thấy tôi, vén tay áo đi tới chỉ tay mắng: “Người con mẹ nó chỉ huy cái rắm à?”

Giờ không phải lúc tranh cãi, tôi lễ phép đến trước mặt Trương gia, nói: “Trương đại ca, không phải tôi đến gây chuyện. Hôm trước đúng là tôi sai, nên chỉ muốn khấn cậu cả nhà mình một cái trước khi hạ táng thôi.”

Trương gia nghe tôi nói thế thì đánh giá từ đầu xuống chân: “Người cũng biết điều đấy, ở nhà Vương đại lão làm âm ỉ lên, khẩu đầu con ta cũng là chuyện nên làm, đi đi!”

Thấy Trương gia đồng ý, tôi vội chen qua đám người, đến trước cỗ quan tài làm bộ quỳ xuống, nhân lúc không ai chú ý, bèn ra sức cật nấp quan.

Đám người nhà Trương gia bị hành động của tôi làm cho bất ngờ, mãi một lúc mới hồi phục tinh thần, mấy thanh niên đứng cạnh gắt gao túm tôi ra đằng sau. Rất may trong khoảnh khắc đó, tôi đã liếc nhìn được bên trong quan tài, quả cân sắt không có ở chân cái xác!

Không những vậy, mà căn bản là trong quan tài không hề có quả cân nào. Tôi bị họ túm đến một bên, đánh đấm túi bụi, cuối cùng được tha xuống núi với bộ dạng thảm thương.

Được Chu Tráng dìu đi, tôi yếu ớt hỏi: “Lão Lưu, quả cân không buộc vào chân thi thể, có phải đã chứng minh chuyển hồn không có vấn đề? Nhất định Vương đại lão là Từ bán tiên, đúng không?”

Lão Lưu nhìn bộ dạng bầm dập của tôi, trầm giọng nói: “Quả cân sắt không ở đó thì không có chuyện gì to tát. Nhưng không biết cọng lông gà tối qua, có phải là lão làm chướng nhãn pháp không.”

“Hôm nay đến ngày bói quẻ thứ gai, chúng ta có sang đó nữa không?”

Lão Lưu gật đầu: “Đi!”

Dứt lời, tôi bảo Chu Tráng về ruộng làm việc, cố gắng lê từng bước cùng lão Lưu sang nhà Vương đại lão.

Vương đại lão như đã chờ sẵn, ngồi trong sân phơi nắng, thấy chúng tôi thì tươi cười đon đả mời vào nhà.

Thấy tôi bị đánh, Vương đại lão sửng sốt, nhưng cũng không hỏi gì, chỉ lôi hai hạt óc chó trong túi ra. Lần này lại không vội lắc rồi ném, mà ông ta cười ha hả nói: “Anh bạn trẻ, quả thứ hai khó gieo hơn quả thứ nhất, cần một giọt máu của cậu!”

Cần máu? Theo bản năng tôi nhìn về phía lão Lưu, thấy lão gật đầu tôi mới đâm ngón tay, nhỏ vào hạt óc chó một giọt máu. Vương đại lão nắm tay lạ, lắc lắc, miệng lẩm bẩm rồi ném xuống phẫn.

Tim tôi đập lên đến tận cổ, quả thứ hai này sẽ nhìn ra được gì đây? Vương đại lão quan sát hai hạt óc chó, nét mặt hớn hờ nói: “Quả tượng không tồi, cậu được cứu rồi!”

CHƯƠNG 65: GÀ TRỒNG ĂN THỊT

Vương đại lão nói tôi được cứu khiến trong lòng mừng như được mùa, vội bảo ông ta giảng quẻ.

Vương đại lão ngồi khoanh chân, nghiên cứu hai hạt óc chó, nói: “Quẻ thứ hai tốt hơn quả thứ nhất nhiều, gió lớn được trăm cây cản, đá chìm đáy biển lại theo sóng về ngàn, trăm diệt bất tử, sống sót sau tai ương!”

Hai câu cuối tôi hiểu, sống sót sau tai ương! Không khỏi vui mừng, tôi hỏi: “Ý ngài nói, tôi có lăn lộn thế nào cũng không chết được? Tức là trước sau cũng ổn?”

Vương đại lão cười, gật đầu đáp: “Có thể hiểu như vậy, dù thăng trầm có gian nan, nguy hiểm cũng sẽ qua. Nhưng đừng lạc quan quá sớm, nếu như tháng này mất cánh tay, tháng sau lại mất cẳng chân, tuy không chết, nhưng sống còn ý nghĩa gì?”

Câu nói của Vương đại lão nháy mắt đập tắt vui sướng trong tôi. Mất tay mất chân? Đấy không phải là sống, mà là sống không bằng chết!

Lão Lưu ho khan: “Sống sót sau tai nạn, tuy là chuyện tốt, nhưng một người số mệnh có biến lớn, nếu chỉ trông vào vận khí mà bại hoại âm đức thì chưa chắc đã không thể chết!”

Vương đại lão nghe thấy thì giơ ngón tay cái lên, cười: “Lão ca đúng là không phải phàm nhân, đạo lý như vậy mà cũng hiểu thấu. Sự thành tại nhân, nhưng cũng phải xem tạo hóa của mình!”

Hai lão già càng giải thích tôi càng chả hiểu gì. Vừa nói có hy vọng sống, xong lại bảo sự thành do người, rồi lại bảo chờ xem tạo hóa, đây con mẹ nó có khác gì là chưa bói đâu?

Nghiêm mặt, tôi hỏi: “Từ bán tiên, ngài có thể cho tôi lời nói chắc chắn được không? Rốt cuộc làm cách nào tôi mới thoát khỏi cái số mệnh thê thảm này?”

Vương đại lão lắc đầu: “Quẻ thứ hai chỉ có thể nhìn đến đó, chuyện về sau của cậu, phải cần đến quẻ thứ ba mới biết

được.”

Tôi thở dài thườn thượt, lại phải chờ thêm một ngày?

Quẻ bói đã xong, chúng tôi nói chuyện với Vương đại lão vài câu rời rời đi. Trên đường về, thấy tôi trùng xuống, lão Lưu nói: “Không cần nản chí, quẻ thứ hai hôm nay không phải quẻ tử, đã nói rằng có cách giữ mạng, mai sẽ chỉ đường cho ngươi!”

Tôi cười gượng, đáp: “Lão Lưu yên tâm đi, tôi không nản đâu, ngày mai có kết quả, tôi làm theo là được!”

Trải qua chuyện gà trống chuyển hồn, hiện giờ tôi cứ nằm xuống là nghĩ miên man, chỉ sợ sẽ bị lông gà mê hoặc, sợ ngày mai đột nhiên quẻ thứ ba quay đầu, nói mình không thể thoát khỏi số mệnh.

Cố cho bản thân bận rộn bớt suy nghĩ, tôi bèn bảo lão Lưu ở nhà, mình ra đồng giúp vợ chồng Chu Tráng làm việc.

Đang làm đồng, chợt nghe có mấy thôn dân trên đường cãi nhau. Thôn này không lớn lắm, hàng xóm láng giềng ai cũng quen biết nhau, rất ít khi xảy ra cãi vã.

Hai chúng tôi buông tay, đi lên xem tình hình. Tới ven đường mới phát hiện, không phải hai thôn dân cãi nhau, mà là đang cãi nhau về con gà chuyển hồn nhà Trương gia.

Nghe thôn dân nói, con gà này hôm nay vừa thả ra liền gây họa. Nó không gáy sáng, cũng chẳng chơi với gà khác, đi đi lại lại như người trong nhà. Sau đó giết chết ba con gà nhà khác.

Nghe họ nói mà tôi lạnh cả gáy, con trai Trương gia thật sự đã chuyển sinh sang con gà sao? Mấy thôn dân càng nói càng tức, Trương gia gọi gà trống là con trai, nó giết gà nhà khác, không cho đánh mắng, vốn nhà anh ta mới có chuyện buồn, nên không đòi bồi thường, nhưng ngay cả câu xin lỗi cũng không có.

Đang nghe thôn dân kể về con gà, đột nhiên phía bắc có một thằng bé chạy đến, mặt nó hốt hoảng như có chuyện gì gấp lắm, chạy bật mạng, ngã mấy lần, vừa chạy vừa gọi lớn: “Mẹ, mẹ mau về nhà xem, bò nhà mình bị con gà trống giết chết rồi!”

Một người phụ nữ mặc áo vải nâu nghe thấy thì cả kinh, la lên một tiếng rồi chạy qua. Tôi còn chưa hoàn hồn thì lại giật mình lần nữa, con gà mà giết được cả bò?

Đám thôn dân nghe thế cũng sợ hãi, vội vã chạy theo người phụ nữ kí về thôn. Đương nhiên tôi với Chu Tráng không thể ở lại, chạy về đến nhà người kia thì thấy, tất cả đang bàng hoàng.

Con bò chết rất thảm, toàn thân bị mổ đến máu thịt be bét, đầy những lỗ máu trên người đang chảy. Khiến người ta không thể nhìn thẳng chính là đôi mắt con bò, bị mổ nát bậy, dịch mắt chảy đầy mặt.

Hơn tháng trước tôi có gặp một con bò chết thảm ở Hồ Yêu Sơn, nhưng tử trạng so với con này thì không đáng nói.

Người phụ nữ áo nâu thấy bò chết, khóc rống lên. Ở nông thôn, một con bò giá đến hai vạn tệ, có thể nói là chủ lực lao động và là gia sản lớn nhất trong nhà. Đám thôn dân đứng xem, thấy vậy thì chẳng kịp an ủi, ai cũng chạy vội về nhà mình kiểm tra vật nuôi.

Nhà Chu Tráng không nuôi con gì cho nên hai chúng tôi không lo lắng, chợt thấy thằng bé con đang đứng bặm môi, giống như chính bản thân cũng làm gì đó sai trái, tôi đi qua hỏi: “Cậu bé, cháu thật sự trông thấy con gà trống mổ chết bò nhà mình sao?”

Thằng bé không chút suy nghĩ gật đầu: “Cháu ra cho bò ăn cỏ, thì trông thấy một con gà trống màu vàng đang vẫy cánh nhảy lên mổ nó.”

Nghĩ nghĩ, nó lại bổ sung: “Con gà trống đó không sợ người, cháu ném gạch đuổi nó cũng không chịu đi!”

Tôi hít sâu một hơi, nhìn những vết thương trên người con bò, có thể thấy, gà trống giết nó để khoét thịt ăn. Thấy người phụ nữ đáng thương, tôi móc 100 tệ ra nhét vào tay thằng bé, rồi cùng Chu Tráng trở về nhà.

Chuyện này thật đáng sợ, nhất định con gà trống chuyển hồn có vấn đề, tôi phải mau về báo cho lão Lưu biết.

Lão Lưu đang quét dọn trong sân, nghe thấy tôi với Chu Tráng kể lại cũng giật mình, nói: “Tuy bình thường gà chuyển hồn

xong sẽ không ăn thức ăn gia cầm. Nhưng cũng sẽ không ăn thịt, chuyện này...”

Lão chống gậy trầm ngâm, đi đi lại lại một lát đột nhiên ngừng đầu: “Ai da, khả năng không phải là chuyển hồn, mà là phê hồn!”

Tôi nghe không hiểu, lão giải thích: “Chuyển hồn là chuyển một tia hồn phách còn lưu lại trên thế gian của người chết sang gia cầm. Phê hồn thì khác, phê hồn là lấy cái hồn phách đó, đút cho gia cầm ăn!”

Lão Lưu dứt lời, không đợi tôi phản ứng, liền kéo tay bảo sang nhà Trương gia tìm con gà. Ba chúng tôi không dám chậm trễ, chạy thẳng về hướng nhà Trương gia.

Chạy đến một ngã tư, bỗng Chu Tráng va phải một người đàn ông, người đàn ông không nói gì, mắt còn rơm rớm, ngã ra đất, vổ vổ quần áo đứng dậy rồi chạy tiếp.

Chu Tráng quen anh ta, liền hỏi: “Hàn Đông, sao anh lại khóc, có chuyện gì?”

Hàn Đông quệt mắt, quay đầu nói: “Vợ tôi vừa gọi điện, nói cha tôi bị con gà trống mổ đến chết!”

“Cái gì???”

Tôi sợ hãi la lên, gà chuyển hồn mổ chết bò đã là chuyện không tưởng, giờ nó còn mổ chết cả người?

Hàn Đông không có thời gian kể tỉ mỉ với chúng tôi, cầm đầu chạy về nhà. Lão Lưu chỉ tay, bảo chúng tôi đuổi theo anh ấy. Chạy học tốc đến nhà Hàn Đông, quả thật cha anh ta đã tắt thở.

Tử trạng ông ấy giống hệt con bò, quần áo trên người bị mổ nát, toàn thân đầm máu tươi, điều kinh khủng là hai trong mắt đã trống hoác.

Lão Lưu cau mày, hỏi vợ Hàn Đông đang khóc thút thít: “Chị có trông thấy con gà mổ bố chồng mình thế nào không?”

Chị ta nức nở nói: “Cha tôi đang phơi đồ ngoài sân thì trông thấy có con gà đang mổ bò nhà mình, bèn chạy qua đuổi, nào ngờ bị nó mổ chết luôn!”

Chúng tôi bàng hoàng không thôi, đột nhiên Chu Tráng chỉ ra hàng rào sân, hô: “Nhìn kìa, đó chẳng phải còn gà chuyển hồn

nhà Trương gia sao?”

Nhìn theo hướng cậu ta chỉ, quả nhiên có một con gà trống màu vàng đang đứng trên hàng rào, nhìn về phía chúng tôi. Lão Lưu chống gậy chạy lại chỗ nó, con gà có vẻ chẳng sợ người, không bỏ chạy, cũng không nhúc nhích.

Sợ lão Lưu gặp nguy hiểm, tôi cũng chạy tới, con gà thấy chúng tôi lại gần mới vẫy cánh chạy ra đường. Gà trống giết người, trong lòng ai cũng sợ hãi, ngoài tôi và lão Lưu đang đuổi theo nó, các thôn dân khác đều đang căng thẳng nhìn theo.

Lão Lưu có tuổi không chạy được nhanh, con gà trống như trêu người, cứ chạy vài bước lại dừng, đợi lão Lưu gần kịp nó mới chạy tiếp. Chúng tôi đuổi theo con gà ra khỏi thôn, nó chạy vào căn phòng bỏ hoang của trạm bơm.

Bảo lão Lưu đứng chờ, nhưng lão dường như chẳng nghe thấy, một mình chạy vào trong. Tim tôi nhảy lên cổ họng, lão Lưu già cả như vậy, làm sao đánh lại được nó?

Vừa đuổi theo được hai bước thì đột nhiên có bàn tay túm chặt tôi lại từ phía sau. Vừa quay đầu, thiếu chút nữa thì tôi sợ ngã bệt xuống đất. Chính là ông lão không có tròng mắt hỏi gườm mình! Hai hốc mắt trống không, sâu hoắm nhìn cực kỳ đáng sợ, tôi vội hất tay ông ta ra, nói: “Bác, cháu đang có việc gấp, bác đừng làm phiền lúc này!”

Vừa định xoay người chạy theo lão Lưu tiếp thì chợt ông cụ mở miệng: “Chẳng phải cậu đang muốn tìm Từ bán tiên ư? Chính là ta đây!”

Nghe câu này, chân vừa bước ra nửa bước thì thu lại, khó tin hỏi: “Cái gì? Ông là Từ bán tiên?”

Ông cụ gật đầu mỉm cười: “Cậu tên Lý Diệu, một tài xế xe bus, bên hông trái có một nốt ruồi đen!”

Chỉ một câu nói của ông lão làm tôi sửng sờ, tên của tôi thì chẳng có gì bí mật, nếu hỏi là được, nhưng nốt ruồi bên hông trái, trừ cha mẹ ra thì chưa có bất kỳ ai biết.

Mở to hai mắt, tôi hỏi: “Bác chính là Từ bán tiên? Vậy bác mau vào phòng kia cứu lão Lưu cùng tôi, mau đi!”

Ông cụ không động chân, chỉ đứng tại chỗ lắc đầu. Tôi gấp gáp, lão Lưu như cha mình, hiện giờ cho dù Từ bán tiên có sợ nguy hiểm không đi cưới tôi cũng phải vào. Lớn tiếng, tôi hỏi: “Bác lắc đầu là có ý gì? Nếu bác không giúp thì đừng cản cháu cứu người!”

Ông cụ nghe vậy, chỉ nhàn nhạt nói: “Khỏi cần vào, lão Lưu sắp ra rồi!”

Nói xong, ông cụ còn nở một nụ cười bí hiểm!

CHƯƠNG 66: TÂM QUÊ CỦA TỪ BÁN TIÊN

Những lời ông lão nói tôi vẫn bán tén bán nghi, tuy ông ta nói ra nốt ruồi trên mông mình, nhưng dù sao đi nữa, chuyện trước mắt có liên quan đến tính mạng lão Lưu, không thể qua loa được.

Đang lo lắng không thôi, chợt trong căn phòng bỏ hoang vang lên tiếng gào rú đáng sợ, nháy mắt tôi trở nên căng thẳng.

Lão Lưu gặp nguy hiểm!

Không rảnh để suy nghĩ nhiều, tôi vội mặc kệ ông lão mù, lập tức chạy nhanh về hướng căn phòng. Vừa đến cửa phòng, chợt kết một tiếng, cánh cửa sắt bị đẩy ra.

Lão Lưu tay trái chống cây gậy cũ, tay phải ôm con gà trống, run run đi ra từ bên trong, thấy lão không làm sao, tôi vui mừng hỏi: “Lão Lưu, bị thương chỗ nào không?”

Lưu Khánh Chúc ước lượng con gà trên tay, lạnh giọng nói: “Không sao, súc sinh này không làm thương tổn ta được!”

Đang nói chuyện, chợt lão Lưu để ý đến ông lão mù, nhỏ giọng hỏi tôi: “Ông già này là ai?”

Tôi cúi đầu nói: “Chính là ông cụ nhờ tôi tìm gà lần trước mà tôi đã nói với ông. Vừa rồi ông ấy còn tự nhận mình là Từ bán tiên!”

Lão Lưu nheo mắt nhìn ông lão thật lâu, chú ý thấy dưới chân ông lão có con gà con, không khỏi sửng sốt hỏi: “Lão ca ca, con gà có nhúm lông đỏ này là ông nuôi thật sao?”

Ông lão mù cười hai tiếng, đáp: “Đúng vậy, đã nuôi nó chúc năm nay rồi.”

Mười năm?

Tôi giật mình, cho dù nuôi đến lúc chết già, tuổi thọ của gà cũng chỉ sáu bảy năm là cùng, vậy mà ông lão mù lại nói con gà mình nuôi đã cả chục năm?

Lão Lưu không có vẻ ngạc nhiên, nhìn con gà con, chậm rãi nói: “Có thể nuôi gà thông linh hồng quang, trên đời này không quá 5 người. Riêng với việc này, có nói ông không phải Từ bán tiên tôi cũng không tin.”

Lão Lưu nhìn ông già mù, nở nụ cười. Lão Lưu trước giờ lạnh như băng, ngoài những lúc bàn chuyện cùng tôi thì rất kiệm lời, vậy mà giờ lại cười với ông lão mù. Hai ông già đang nói chuyện thì phía sau có tiếng la hét, quay đầu lại, một đàn thôn dân vác gậy gộc cuốc xẻng, đằng đẵng sát khí tiến lại đây.

Tôi đang sửng sờ thì chợt không biết ở đâu có tiếng huýt sáo, tiếng huýt vừa vang lên, con gà trống trong tay lão Lưu như bị kinh hoảng, liều mạng đập cánh. Lão Lưu thả lỏng một cái, nó lập tức nhảy thoát ra ngoài. Vừa nhảy xuống, nó liền lao về hướng tiếng huýt sáo.

Con gà trống chạy thoát, thấy việc không ổn, tôi đang định đuổi theo thì ông lão mù ngăn lại: “Không cần đuổi, cứ để nó đi!”

Tôi nghi hoặc nhìn, ông lão mù chấp tay sau lưng, trầm giọng nói: “Ta mới tính một quẻ, con gà chạy về phía thôn đông, chúng ta cứ đến nhà của chủ nó đang chờ là được.”

“Ông tính một quẻ?” Tôi nhíu mày khó tin, hỏi: “Chẳng phải nãy giờ ông vẫn đang đứng nói chuyện cùng chúng tôi, tính lúc nào?”

Hốc mắt ông lão khẽ giật, mỉm cười nói: “Đúng vậy, chính là đứng đây tính!”

Tôi đang định mắng ông lão vô nghĩa, chợt lão Lưu xua tay: “Người không cần quá ngạc nhiên, quẻ Từ bán tiên tính chính là tâm quẻ.”

Tâm quẻ???

Thấy tôi vẫn chưa hiểu, lão Lưu nói tiếp: “Có rất nhiều cách bói trong thần toán đạo, chẳng qua là người quen nhìn thấy người ta bói đạo ven đường bằng cách bấm đốt ngón tay rồi thôi.”

Tôi có nghe về việc nhắm tính trong bói toán, nhưng xem bói ở trong lòng thì đây là lần đầu tiên. Nghe theo lời ông lão mù, chúng tôi không đuổi theo con gà trống, mà vòng sang con đường nhỏ gần nhất dẫn đến thôn đông, tới ngã tư, ông lão mù bảo chúng tôi trốn sau đồng củi khô.

Ngồi im như vậy vài phút, vẫn chẳng thấy con gà trống đâu, tôi thiếu kiên nhẫn, vừa định mở mồm thì chợt thấy có con gà đang chạy về phía này.

Không sai, đó chính là con gà trống màu vàng chuyển hồn!

Chuyện này thật sự làm người chứng kiến chấn động, Vương đại lão lợi hại như vậy mà xem bói vẫn cần hai hạt óc chó, không ngờ ông lão mù này chỉ cần chấp tay sau lưng, mở mồm bói một quẻ lại thành sự thật, có chuyện như vậy sao?

Con gà chạy cứ như người, vừa chạy vừa dáo dác ngó đầu hai bên cảnh giác nhìn. Chờ con gà chạy tới gần, tôi nín thở, chớp thời cơ lao ra vồ. Cú vồ hụt khiến con gà khiếp sợ, liều mạng đập cánh, lông rụng lả tả.

Vụt đứng dậy, định bắt tiếp thì con gà cắm đầu lao về hướng bắc. Nó xuất hiện trên con đường này, tuy không bắt được, nhưng tôi đã dần dần có cảm giác bội phục ông lão. Quả nhiên ông ấy còn ghê gớm hơn Vương đại lão, như vậy Lưu Khánh Chúc nói ông ta là Từ bán tiên chắc không sai.

Từ bán tiên thấy tôi vồ hụt, bèn đứng dậy cười nói: “Không sao, con gà chạy đến nhà Vương đại lão, chúng ta tới đó nhìn xem!”

Dứt lời, không chờ chúng tôi phản ứng, liền bước về phía nhà Vương đại lão. Tôi nhìn lão Lưu, kinh ngạc hỏi: “Lão Lưu, rốt cuộc thì Từ bán tiên này có phải người mù không, ông ta không có tròng mắt, sao đi lại mà chẳng cần ai đỡ, ai chỉ đường?”

Lão Lưu không đáp, nhếch mép theo sau Từ bán tiên. Trên đường đến nhà Vương đại lão, tôi vẫn luôn lưu ý đến ông già mù, kể cũng lạ, đường đất nông thôn rất không bằng phẳng, vô cùng khó đi, nhưng Từ bán tiên chẳng hề vấp cục đá hay vũng nước nào.

Hít sâu một hơi, tôi đã hoàn toàn bị thuyết phục, trên đời quả thật có cao nhân như vậy. Gà trống chuyển hồn là Vương đại lão làm ra, giờ nó giết người ăn thịt, tuyệt đối không tránh khỏi quan hệ với lão. Lúc chúng tôi đến nhà ông ta, cổng sân vẫn mở rộng như thường ngày, vừa đi vào sân thì kẹt một tiếng, Vương đại lão đẩy cửa bước ra.

Vừa sáng nay đến tìm lão tính quẻ, trong lòng ít nhiều cảm kích, giờ gặp lại, trong lòng thật phức tạp. Vương đại lão nhìn tôi một cái, rồi ngược đầu nhìn ngoài cổng, nói: “Các người đằng đẵng sát khí tới đây làm gì?”

Hóa ra đám thôn dân nghe chúng tôi nói cũng đã đuổi theo tới đây, nhất thời đã vây quanh sân nhà Vương đại lão. Hàn Đông có cha bị gà mổ chết thắp giọng hỏi tôi: “Huynh đệ, sao mấy người đuổi gà lại tới đây, con gà kia đâu, trong nhà lão à?”

Wương đại lão nghe thấy, bèn xua tay: “Ai da đừng nói bậy, làm gì có gà nào ở đây.”

Hướng đi của con gà đều là Từ bán tiên bói ra, nhưng lời ông ta là phiến diện, tôi lấy đâu ra chứng cứ. Hàn Đông kích động, chỉ mặt Vương đại lão, chửi ầm lên: “Nếu không phải ông làm cái trò gì mà chuyển hồn, cha tôi đã không phải chết, ông mau giao con súc sinh đó ra đây!”

Wương đại lão trầm giọng: “Đúng là tôi có nghe bói lão gia nhà cậu qua đời, con súc sinh này nên giết, nhưng nó không có ở đây thật mà.”

Đúng lúc này thì người nhà Trương gia cũng chạy tới, Trương gia trợn mắt đi vào, nghe Hàn Đông bắt Vương đại lão giao gà trống ra thì phát hỏa: “Đòi giao con trai ta ra ư? Ai chạm vào ông ấy một cái thử xem!”

Cả hai bắt đầu lớn tiếng cãi nhau không ai nhường ai, suýt thì lao vào đánh nhau, Vương đại lão thấy vậy thì xua tay: “Được rồi, các vị nói xem, ai bảo con gà chạy đến nhà tôi?”

Câu hỏi của Vương đại lão quả thật sắc bén, việc con gà chạy tới nhà ông ta, đều chỉ nghe Từ bán tiên nói, chứ chẳng ai trông thấy tận mắt.

Các thôn dân cũng là đi theo chúng tôi mà tới đây, Vương đại lão vừa hỏi dứt lời thì tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào tôi.

Lúng túng không biết trả lời như thế nào, đành phải chỉ vào ông lão mù, nói thật: “Là Từ bán tiên tính ra, con gà nhất định ở nhà ông!”

Wương đại lão cười khẩy: “Tiểu huynh đệ à, vừa mới hôm trước đến tìm tôi, cậu còn cung kính nói tôi là Từ bán tiên, sao giờ lại đổi giọng gọi ông già mù kia là Từ bán tiên?”

Bản thân Vương đại lão bói toán đoán mệnh nổi danh trong thôn đã lâu, còn ông lão mù chỉ sống nhờ thôn dân cứu tế,

thấy tôi gọi ông ấy là Từ bán tiên, đám thôn dân không khỏi tỏ vẻ khó tin.

Còn chưa kịp mở miệng, Từ bán tiên đã bước ra một bước, chậm rãi nói: “Ông cũng là người có bản lĩnh, nhưng sao lại không đi theo đường tởa, nếu ông không dùng hồn cho gà ăn, tôi cũng chẳng quản làm gì. Con gà hiện đang ngồi trên phản phòng Tây nhà ông, mau giao nó ra đây đi!”

Lúc Từ bán tiên nói câu này, rõ ràng tôi thấy Vương đại lão khẽ cau mày. Một lúc sau, ông ta cười lạnh: “Ai da, nói như vậy thì việc con gà trống có trong nhà tôi hay không, đều do ông lão mù này bói? Ông ta mà biết xem bói, mấy người tin ư?”

Đám thôn dân nghe Vương đại lão nói thì ò lên, bắt đầu bàn tán khe khẽ. Hàn Đông thì kích động, chỉ muốn xông vào nhà, nhưng bị Trương gia ngăn cản. Cứ như vậy mãi thì cũng không hay, tôi chợt nảy ra một ý, nói: “Ông lão này có biết bói hay không, hai người so tài một chút là được!”

Wương đại lão cười híp cả mắt, có vẻ chẳng coi Từ bán tiên ra gì, nói: “Được được được, nếu tôi thua, các người cứ tùy ý vào nhà, làm gì tùy thích!”

Từ bán tiên không có tròng mắt nên không biết biểu hiện của ông ấy thế nào, chỉ gật gật đầu. Các thôn dân bàn tán xôn xao, một người đưa ra đề nghị, bảo hai ông già tính thử xem, Trương mặt rỗ nổi danh trong thôn, trên mặt có bao nhiêu vết rỗ!

Nghe xong đề nghị này tôi dở khóc dở cười, đoán mệnh bói toán là tính nhân sinh vận thế, đuổi hung tránh nạn, sao lại dùng để đếm nốt rỗ bao giờ.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, là cả hai ông già lại vui vẻ đồng ý. Vụ ‘đấu quẻ’ này thật là thú vị, số lượng nốt rỗ trên mặt của Trương mặt rỗ, thật sự có thể bói ra được sao?

Trương mặt rỗ cũng đi cùng đám thôn dân, nghe việc đấu quẻ thì cũng chẳng xấu hổ, còn chủ động đứng ra làm đề thi. Cái bản mặt của anh này quả thật không nở nhìn thẳng, nó đánh đúng vào hội chứng sợ những cái lỗ của tôi.

Trương mặt rỗ khai báo sinh thần bát tự, Vương đại lão liền móc hai hạt óc cho ra cầm trong tay, miệng lẩm bẩm, lắc lắc rồi thả rơi xuống đất. Đoạn, ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm

hai hạt óc chó một lúc, sau đó gật đầu cười nói: “Được rồi, tôi đã tính xong, lão ca ca, đến lượt ông.”

Từ bán tiên cười, đáp: “Lúc ông lấy hai hạt óc chó ra, tôi đã tính xong rồi!”

Câu này của Từ bán tiên khiến đám thôn dân xôn xao. Tôi thì tin, bởi lão Lưu nói Từ bán tiên bói bằng tâm quẻ, đương nhiên chẳng cần vật dụng gì.

Hai tiên sinh đã bói xong quẻ, tiếp theo sẽ là ghi ra giấy. Một màn thú vụ xảy ra, Vương đại lão viết số 184, còn Từ bán tiên viết số 185. Đương nhiên là tôi nghiêng về phía từ bán tiên, không chỉ bởi đã được chứng kiến bản lĩnh của ông, mà trong phim ảnh cũng đều như vậy, loại kỳ tài kinh thế, thường nhing qua rất bình phàm, không ra tay thì thôi, đã ra tay là tất thắng.

Đến màn đếm số nốt rỗ, ba thôn dân đứng vây quanh họ Trương, đếm đi đếm lại cả 10p đồng hồ. Khi số nốt rỗ được công bố, tôi giật mình.

Cả ba người đếm đều đưa ra cùng con số như nhau: 184 nốt! Không sai một ly so với quẻ của Vương đại lão. Từ bán tiên tính sai rồi!!!

CHƯƠNG 67: GIẾT GÀ

Việc Từ bán tiên tính sai hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, cả ba người cùng đếm, chắc chắn không thể cùng lỗi được. Vương đại lão thấy thế thì cười mỉa: “Ai da, các người tự nhiên mang ông già mù này tới, còn gán cho cái danh Từ bán tiên, thật đúng là làm tôi sợ quá đi!”

Tôi đứng sững ra tại chỗ chẳng biết phải nói gì. Đám thôn dân xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, từ chuyện xem bói, rồi đến hai cái người ngoài như chúng tôi.

“Hai cái người ngoài lai này làm cái gì? Miệng thì bốc phét, lão già mù trước giờ đều sống nhờ cứu tế của chúng ta, còn bảo lão là bán tiên gì gì đó. Hai người này đi lừa gạt tiền thiên hạ à?”

“Vương đại lão là người trong thôn, từ lúc hai người đó đến đây, liền xảy ra bao nhiêu chuyện lạ, theo tôi thấy thì họ là sao chổi xui xẻo ấy!”

.....

Các thôn dân thấy Từ bán tiên mà tôi đề cử tính sai, đã mất niềm tin với chúng tôi, thậm chí xó người còn nói, con gà trống là do tôi và lão Lưu giở trò.

Khó xử chẳng biết làm sao, quay sang nhìn lão Lưu, lão lại bí hiểm vẫy tay ý bảo tôi đi về. Hai người đành lẳng lặng rời đi trong tiếng đánh giá chê bai của đám đông. Tuy nói việc này chẳng quan hệ lắm với mình, nhưng chính tôi đứng ra bảo ông lão mù là Từ bán tiên, bị chụp mũ là kẻ lừa đảo, quả thật cũng hơi nóng mặt.

Hai chúng tôi vừa rời khỏi thì ông lão mù cũng đi theo, ca ba cứ mặt dày mà lầm lũi bước đi. Tức nghẹn cả bụng, trên đường tôi lớn tiếng hỏi Từ bán tiên: “Rốt cuộc thì ông có phải Từ bán tiên không vậy, ngoại hiệu là bán tiên mà còn tính thua cả Vương đại lão?”

Thấy thái độ của tôi, ông lão mù chẳng hề tức giận, khẽ nhếch miệng cười nhạt: “Cậu công bố danh tính của tôi trước mặt

thôn dân, nếu tôi thắng, về sau làm sao còn được sống yên bình ở đây nữa!”

Cái lý do này của ông ta khiến tôi tức cười, ý ông ấy, mình là cao nhân lánh đời, cố ý thua trước mặt thôn dân? Vậy chẳng phải nó vô nghĩa với tôi sao?

“Ha ha...” tôi cười lạnh, hết hứng thú nói chuyện với ông ta, quay sang bảo lão Lưu: “Lão Lưu, giờ thì hay rồi, gà trống không bắt được, mà lại biến thành kẻ lừa đảo. Còn đặc tội với Vương đại lão nữa, không biết ngày mai ông ta có chịu bói quẻ thứ ba cho tôi không!”

Lưu Khánh Chúc ho khan, nói: “Đừng hoảng, chúng ta đến đây là để tìm Từ bán tiên. Giờ đã tìm được rồi, Vương đại lão có bói hay không, không quan trọng!”

Nghe lão nói làm tôi giật mình, cũng chẳng biết Từ bán tiên này có bản lĩnh thật hay không, lúc mấu chốt lại tuột xích, vậy mà lão Lưu vẫn tin tưởng ông ta.

Đút hai tay vào túi quần tôi thở dài một hơi nãy nê, thất vọng bước đi, không nói nữa. Một lúc lâu sau, chợt Từ bán tiên lên tiếng: “Anh bạn trẻ đừng giận ta, quẻ vừa nãy của ta, thực ra cũng không tính là thua!”

Còn không chịu nhận thua?

Tôi tức giận đáp: “Bán tiên tiên sinh, số lệch như thế, còn nói mình không thua, cái danh của ông là nhờ cái ngang mà có à?”

Từ bán tiên cười ha hả: “Hiện giờ thì đúng là trên mặt Trương mặt rỗ có 184 nốt, nhưng đến 3h chiều nay, mặt cậu ta sẽ có thêm 1 nốt mới. Vương đại lão tính quẻ tĩnh, tôi chẳng qua là nhìn xa hơn một bước so với ông ta.”

Tôi không khỏi sửng sốt dừng chân: “Ông nói gì? Ông nói 3h chiều nay Trương mặt rỗ có thêm nốt rỗ mới?”

Từ bán tiên gật gật đầu: “Đúng đúng!” Dứt lời bèn rẽ phía Nam đi khỏi.

Câu nói của Từ bán tiên nghe rất mơ hồ, số nốt rỗ trên mặt người ta mấy tiếng nữa mà cũng tính được sao? Quay lại nhìn lão Lưu, muốn nghe xem ông ta nói thế nào. Lão Lưu chống gậy nhìn theo bóng lưng Từ bán tiên, cho đến khi ông ấy khuất

tầm mắt mới quau đầu nói với tôi: “Dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng, người đúng là thẳng góc!”

“Lão Lưu, ông không thấy lạ sao, đến phim còn chả có kịch bản như thế. Tính được số nốt rõ mấy tiếng sau? Cái này có hợp logic không, tính trời tính đất không nói, đây còn tính được cả người ta ị phân, đánh rắm?”

Càng nói càng bức xúc, một chút tin tưởng với Từ bán tiên lúc nãy đã bị câu nói của ông ta phá hỏng hoàn toàn. Lão Lưu thở dài vỗ vai tôi: “Người cũng là kẻ trải qua nhiều chuyện hơn người thường, hay đa nghi, ta hiểu. Nhưng người phải nhớ kỹ, đôi khi quá đa nghi cũng là bỏ lỡ vận may!”

Còn chưa kịp để tôi tiêu hóa hết lời này, lão Lưu đã đi thẳng về hướng nhà Chu Tráng. Lấy điện thoại ra nhìn, giờ là 1h chiều, mình phải đến nhà Trương mặt rõ một chuyến, tôi không tin là đến 3h, anh ta mọc theo một nốt rõ thật.

Thầm tự quyết, tôi quay người bước đi. Hỏi thăm mãi, đến gần 2h chiều mới tới nhà Trương mặt rõ. Sau khi nghe được ý định tôi đến đây, anh ta sửng sốt, rồi cười lớn, nói: “Người anh em trên thành phố xuống phải không. Người thành phố các cậu đều thích chơi như vậy à, cậu chắc chắn muốn ngồi nhìn mặt tôi đến 3h chiều?”

Gật đầu, cho đến bây giờ, tôi không tin 100% lời ai nói hết, chỉ tin vào sự thật mình chứng kiến. Từ bán tiên nói 3h chiều anh ta sẽ có thêm 1 nốt rõ, được, vậy tôi đây sẽ ngồi chờ đến 3h, xem nốt rõ mọc ra kiểu gì!

“Huynh đệ, tôi không đùa đâu. Giờ anh có bận gì không, không thì làm ơn cho tôi đếm thử trước!”

Trương mặt rõ nghe thấy thế lùi lại một bước, nói: “Này, đừng đừng, gương mặt của tôi trước giờ không ai tình nguyện nhìn lâu, cậu muốn nhìn, đương nhiên tôi vui, nhưng cứ nhìn chăm chăm từ giờ đến 3h, sẽ cản trở tôi làm việc, cậu nói...”

Trương mặt rõ vừa nói, anh ta vừa nhếch cái khuôn mặt rõ lờm chờm cười lên, thật sự là nhìn mắc ói. Hiểu ý anh ta, tôi bắt đắc dĩ móc 50 tệ ra đưa cho Trương mặt rõ rồi nói: “Huynh đệ, được chứ?”

Trương mặt rõ nhận tiền, miệng cười không khép lại được, gật đầu lia lịa: “Được quá đi chứ, từng này tuổi rồi, đây là lần đầu

tôi dùng nhan sắc kiếm được tiền. Đừng nói là nhìn, kể cả cậu muốn sờ, muốn vuốt cũng được!”

Nói rồi anh ta ngồi xuống, chìa cái gương mặt rỗ ra, tôi hít sâu một hơi, cố nén ghê tởm, bắt đầu đếm từng nốt rỗ một. Mười mấy phút sau, cuối cùng thì tôi cũng đếm xong số ‘ngôi sao’ trên mặt anh ta, tổng cộng 184 nốt, quả nhiên Vương đại lão tính chuẩn!

Tiếp theo là chờ đến 3h, tôi ngồi mà lòng cứ thấp thỏm, nhìn bản mặt rỗ của họ Trương chăm chăm. Đồng hồ vừa điểm 3h, tôi gấp không chờ được, liền bắt đầu đếm số nốt rỗ.

Một nốt, hai nốt, ba nốt...

Mười phút sau, tôi ngồi phịch xuống ghế, 185 nốt!!!

Thật sự đã móc thêm một nốt mới.

Chuyện này khiến nội tâm tôi chấn động, cảm giác bản thân thật nhỏ nhen, xấu hổ cho sự nghi ngờ của mình, Từ bán tiên không hổ danh là bán tiên, quá ghê gớm!!!

Để cho chắc ăn, tôi lại đếm thêm mấy lần, lần nào cũng chuẩn 185 nốt. Rồi khỏi nhà Trương mặt rỗ, mắt tôi hoa cả lên, nhìn mặt ai cũng thành rỗ luôn.

Tự mắng mình mấy câu, định bụng đi tìm Từ bán tiên để xin lỗi, nhưng không biết giờ ông ấy ở đâu. Đang đứng vệ đường dẫn đo thì chợt thấy con gà trống chuyển hồn đang chạy như bay.

Súc sinh này lại muốn hại người? Không nghĩ nhiều, tôi nhặt hai hòn gạch dưới chân rồi đuổi theo nó.

Con gà trông thấy tôi thì có vẻ sợ hãi, cắm đầu chạy về phía trước, đang đuổi hăng, không chú ý, tôi vấp phải vũng nước ngã sấp mặt xuống đất.

Cú ngã mạnh khiến toàn thân đau ê ẩm, bả vai bị trật khớp, viên gạch cũng rơi ra. Gà trống chạy một đoạn, hình như nó để ý thấy tôi ngã, bèn dừng lại, quay đầu từ từ đi về phía này.

Không được rồi!

Con gà trống rất tà môn, mổ chết được cả bò, giờ mình còn không nhắc nổi tay, nếu bị nó tấn công thì thật nguy hiểm. Sợ hãi lui về phía sau, con gà thấy vậy thì càng chạy nhanh hơn. Nó chạy đến gần thì nhằm thẳng hai mắt tôi, nhảy lên định

mổ. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, chợt nghe 'bang' một tiếng, con gà bị cái xẻng đập mạnh vào đầu. Dù nó lợi gại, nhưng cũng chỉ là con gà bằng da bằng thịt, trúng xẻng nặng, mềm hộc máu, gãy vài cái đã lăn ra chết.

Kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nhìn theo chiếc xẻng đi lên, người đập chết con gà chính là Tiểu Sở, vợ của Chu Tráng!

CHƯƠNG 68: CHỈ CÓ MỘT CON MA

Trong lúc nguy hiểm, người cứu mình lại là Tiểu Sở?

Thấy con gà đã chết, Tiểu Sở thở dốc mấy hơi, run run ném cái xẻng đi, có vẻ rất sợ hãi. Cố nhịn đau đứng dậy, tôi hỏi: “Chị dâu, cảm ơn chị đã cứu tôi. Sao chị lại có mặt ở đây?”

Tiểu Sở liếc tôi một cái, giơ tay đỡ dậy, nói: “Trên đường đi làm đồng về thì tôi gặp ông lão mù, ông ấy bảo tôi đến. Ông ấy nói, con gà sẽ xuất hiện ở đây, anh cũng gặp nguy hiểm, không ngờ ông ấy lại đoán đúng như vậy.”

Biết ông lão mù mà Tiểu Sở nói chính là Từ bán tiên, tôi vội hỏi ông ấy ở đâu, Tiểu Sở chỉ theo con đường thôn, đáp: “Anh đi dọc đường này đến cuối thôn, chân núi có căn lều rách, ông lão mù sống ở đó!”

Nói xong, Tiểu Sở để ý cánh tay của tôi, cô ta lớn lên từ nhỏ ở vùng núi, có rất nhiều mẹo chữa trật khớp, đè một tay lên bả vai, tay còn lại nhấc cánh tay tôi lên.

“Rắc” một tiếng, tôi khẽ xuýt xoa, cánh tay đã có thể cử động lại được.

Cảm tạ mấy câu, tôi bỗng nhớ ra cô ấy và Chu Tráng thỉnh thoảng cãi nhau ban đêm, bèn hỏi: “Chị dâu, đừng trách tôi nhiều lời, sao mấy đêm nay, chị với Chu Tráng cứ cãi nhau thế? Có phải tôi với lão Lưu ăn ở nhà chị nên hai người xích mích không?”

Tiểu Sở lắc đầu: “Không liên quan đến hai người, mà chính việc Chu Tráng nhà tôi làm, đã suýt thì liên lụy đến anh.”

Chu Tráng liên lụy đến mình? Khó hiểu, tôi hỏi: “Chị dâu nói vậy là có ý gì? Phải rồi, tôi còn nhớ cái đêm Vương đại lão chuyển hồn cho con gà, chị có nói với tôi, không được tin lời ông ta.”

Tiểu Sở gật đầu, thấp giọng nói: “Thực ra thì chuyện chuyển hồn gà, Chu Tráng cũng có than gia, anh ấy và Vương đại lão đã tính toán hết trước khi con trai Trương gia chết.”

Cái gì???

Tiểu Sở nói làm tôi giật mình: “Chị dâu, chị nói việc chuyển hồn gà là do Chu Tráng và Vương đại lão lên kế hoạch từ trước?”

Tiểu Sở thở dài: “Hai vợ chồng tôi, quan hệ trước giờ luôn tốt, mấy năm trước tôi lên núi kiếm củi thì bị ngã hỏng mắt, rất nhiều người trong thôn chê cười. Chu Tráng nhà tôi buồn bực, bèn đi tìm Vương đại lão xin biện pháp. Vương đại lão bảo anh ấy rằng, muốn những vết sẹo trên mặt tôi mờ đi, phải dùng máu của gà trống chuyển hồn. Sau đó ông ta còn nói ngày chết của con trai nhà Trương gia, dặn Chu Tráng chuẩn bị từ trước. Thật không ngờ, đúng ngày ông ta nói, con trai Trương gia tai nạn chết, tôi vẫn luôn phản đối việc này, cho nên mấy ngày nay cãi nhau với chồng.”

Nghe xong, tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ!

Chẳng trách hôm đó Chu Tráng đi mua rượu rồi lâu mới về, chẳng trách lúc nhà Trương gia đến tìm Vương đại lão tính sổ thì lại có một số người bên cạnh đồng ý chuyển hồn. Hóa ra là Chu Tráng vẫn luôn giở trò sau lưng Trương gia!

Tiểu Sở không kìm được nước mắt, nói một hồi đã khóc nghẹn lên.

“Chu Tráng không nghe tôi khuyên bảo, cứ nhất quyết cùng Vương đại lão thúc đẩy chuyện chuyển hồn, thật không ngờ, con súc sinh này không chỉ giết bò, mà còn giết cả lão Hàn!”

Tôi chỉ biết thở dài, an ủi: “Chị dâu, tôi tin vào Chu Tráng, tuyệt đối anh ta không nghĩ là sự việc sẽ lớn đến như vậy, đừng buồn nữa!”

Tiểu Sở không nói thêm, chỉ cúi đầu khóc.

An ủi cô ta thêm vài câu, khuyên cô ấy về nhà, sau đó tôi liền đi ra sau chân núi, tìm căn lều của Từ bán tiên.

Đọc đường đi, tâm trạng tôi rất phức tạp, một mặt, mình vừa mới châm chọc mỉa mai ông ấy chưa bao lâu, giờ lại mặt dày đi xin giúp đỡ, mặt khác, chuyện Tiểu Sở vừa nói làm tôi rất không thoải mái. Chu Tráng vì Tiểu Sở mà bất chấp hậu quả, gây ra án mạng, chuyện này sẽ do ai gánh?

Đến chân núi theo lời Tiểu Sở, trước mắt tôi là cái lều được dựng bằng mấy cọc gỗ cùng mấy tấm vải bạt cũ rách. Nhìn thấy căn lều, trong lòng chợt nổi lên sự kính trọng với Từ bán

tiên. Với bản lĩnh của ông ấy, muốn hưởng lạc, chỉ cần vào thành phố, tiện tay mua một tờ vé số, làm giàu chỉ một giây. Nhưng ông ấy lại không, mà ẩn cư ở sơn thôn hẻo lánh, mai danh ẩn tích, như một tăng nhân khổ hạnh.

Ý nghĩa tồn tại của con người, có lẽ cũng giống vợ chồng Chu Tráng, chẳng sợ vì yêu mà phạm sai lầm, cũng muốn cùng sống vai qua cơn khổ cực. Mà có lẽ nó cũng giống như Từ bán tiên, tự đánh đổi lấy nhân hạ nửa đời người, những thứ ảnh hưởng đến hạnh phúc của họ, chẳng liên quan gì đến tiền bạc cả.

Thở dài, chỉnh trang lại quần áo, tôi bước về phía căn lều. Bên ngoài căn lều đã rách nát, bên trong càng khỏi phải nói, ngoại trừ một cái ván gỗ ọp ẹp làm giường, thì chẳng có đồ đạc gì cả. Nghe tiếng tôi, Từ bán tiên cười một câu: “Đến rồi!” Sau đó chỉ vào bên cạnh, ý bảo tôi ngồi xuống.

Trong lòng áy náy, vừa ngồi xuống tôi vội xin lỗi: “Từ đại sư, hôm nay đã nhiều lời xúc phạm đến ngài, là tôi không hiểu chuyện, có mắt không thấy thái sơn, ngài đừng chấp nhật!”

Từ bán tiên cười ôn hòa, xoa tay: “Không có gì, lần đầu gặp tôi, tôi nhờ cậu tìm gà, cậu chẳng hỏi hai lời liền đi tìm, tấm lòng rất tốt!”

Thấy ông ấy không trách mà còn khen mình, tôi mới thấy nhẹ nhõm phần nào. Từ bán tiên không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cậu đến tìm tôi vì chuyện gì, trong lòng tôi biết rõ. Chuyển xe số 13 cậu lái, người ma quan hệ quá phức tạp, còn những chuyện khác thì không thành vấn đề lắm!”

Câu này làm tôi giật mình: “Người, ma quan hệ phức tạp?”

“Đúng vậy, người ma quan hệ phức tạp. Sở dĩ cậu không thể dễ dàng buông tay để cao chạy xa bay, là bởi vì ràng buộc với chuyện của chuyến xe này. Có người, có cả ma, thân cậu bị kẹt giữa âm dương hai giới, đương nhiên khó mà thoát khỏi!”

Tôi lập tức căng thẳng, kỳ thật từ ngày đầu nhận chuyển, biết lão Đường đã chết, quen biết bác Lục, gặp bà lão để quên sọt đồ, sau này lại đến Thang Nghiêu, xung quanh chuyến xe này, chung quy đã gặp 4 con ma.

Nghĩ đến họ, tôi nói: “Đại sư nói đúng lắm, từ lúc nhận chuyển xe đến giờ, tôi phải gặp 4 con ma rồi!”

Từ bán tiên nghe vậy thì vẩy vẩy tay: “BỐN? Ha ha, không có không có. Cậu chỉ tiếp xúc với một hồn ma thôi, còn lại đều là người!”

Một???

Tôi kinh ngạc chẳng kém gì lúc nghe tin lão Đường đã chết: “Ý ngài nói, tôi đã hiểu lầm tận 3 người? Chỉ có một là ma, vậy đó là ai?”

Từ bán tiên đưa tay vuốt vuốt con gà con đang nằm bên cạnh, nói: “Tôi biết cậu đã gặp được Hà tiên sinh, nhân vật như ông ấy còn không dám tiết lộ thiên cơ, một lão già mù như tôi, càng không thể.”

Nghe Từ bán tiên nói lấp lửng, tôi sốt ruột: “Không phải Hà tiên sinh không giúp tôi, mà là trước khi kịp giúp thì đã chết thảm dưới tay kẻ xấu!”

Từ bán tiên gật đầu: “Năng lực của Hà tiên sinh, lão mù như tôi không thể so sánh. Tôi chỉ có thể bói ra chuyện của cậu, rồi chỉ có thể nửa biết nửa hiểu. Cậu nói xem, trước khi chết, Hà tiên sinh nói gì với cậu?”

Hà tiên sinh bị Hạt Tử đâm, trước khi chết nói với tôi hai câu. Một tin xấu và một tin tốt. Thấy Từ bán tiên hỏi, tôi bèn trả lời: “Trước khi chết, Hà tiên sinh nói với tôi, có một người mà tôi tin tưởng nhất cuộc đời, vẫn luôn lừa gạt tôi!”

Tuy Từ bán tiên không có trong mắt, nhưng vẫn có thể nhận ra sự xúc động của ông ấy khi nghe câu này.

“Chà, quả nhiên là cao nhân, có thể nhìn thấu được quan hệ cả đời của cậu. Vậy còn câu thứ hai là gì?”

Tôi thở dài, chậm rãi đáp: “Rất xin lỗi đại sư, Hà tiên sinh đã dặn, câu này không được nói cho ai. Tôi không tiết lộ được!”

Từ bán tiên sững sốt, sau đó cười: “Không sao, tôi không phải người ngoài, cậu cứ nói tôi nghe!”

Khó xử, tôi vẫn lắc đầu: “Đại sư, xin ngài đừng làm khó, câu thứ hai này là di ngôn của Hà tiên sinh, không nói được. Ngài lợi hại như vậy, tính được cả số nốt rỗ của họ Trương, ngài không tính được Hà tiên sinh nói gì sao?”

Từ bán tiên ôm con gà vào lòng, từ từ đứng dậy: “Năng lực của Hà tiên sinh cao gấp cả trăm lần tôi, chuyện ông ấy không

muốn người khác biết, thì có chết tôi cũng chẳng tính ra được.”

Nói xong thì trầm ngâm một lúc rồi tiếp tục: “Thôi được rồi, nếu cậu không muốn nói thì tôi cũng không làm khó. Mầm tai họa chuyển xe 13 ám lấy cậu, tuy tôi không đủ lực hóa giải, nhưng có thể chỉ điểm cho cậu một con đường.”

Nghe Từ bán tiên chịu chỉ điểm, tôi mừng rớt nước mắt. Thấy dáng vẻ khẩn trương của tôi, ông ấy cười nói: “Khu kinh tế mới, đỉnh núi Bạch Sơn có một ngôi miếu hồ tiên, ở đó có một người tên là Mộng Nga, cậu đi tìm bà ấy, nói là do tôi giới thiệu!”

Cao nhân được Từ bán tiên giới thiệu, nhất định là rất lợi hại, tôi cảm giác hy vọng đã gần ngay trước mắt, không khỏi đứng dậy, cúi đầu hành lễ với ông.

Ra khỏi căn lều, tôi gấp gáp quay về nhà Chu Tráng, muốn nói tin tốt này cho lão Lưu nghe ngay lập tức. Trên đường đi thì có điện thoại của tiểu Lục, giọng cậu ta có vẻ nôn nóng, lắp bắp mãi mới nghe ra một câu: “Lý Diệu, không xong rồi, Bạch Phàm bị tai nạn xe!”

CHƯƠNG 69: BẠCH PHÀM BỊ TAI NẠN

Nghe thấy Bạch Phàm bị tai nạn, lòng tôi như ngồi tàu lượn siêu tốc, trái tim nhảy lên đến cổ họng.

“Cái gì? Nàng bị sao, thương thế có nghiêm trọng không?”

Tiểu Lục đáp: “Là nghe Hoàn Tử Đầu nói, anh ấy gọi cho anh không được, tối qua đến tìm tôi. Cũng không rõ tình hình thế nào, anh mau về đi!”

Hỏi thêm vài câu rồi cúp máy, tôi vội bấm số Bạch Phàm, nhưng bên kia tắt máy.

Quay về nhà Chu Tráng, nói qua tình hình cho lão Lưu, tôi liền kéo ông ta đi. Thấy tôi sốt ruột, lão Lưu cũng không cự tuyệt, cả hai chào vợ chồng Chu Tráng rồi tranh thủ thời gian lên đường.

Trong đầu giờ này chỉ có Bạch Phàm, hận không thể bay về lập tức để tìm, lão Lưu thấp giọng nói: “Người bảo đi tìm Từ bán tiên, ông ấy nói gì với người?”

Mặc dù đang không có tâm trạng nói chuyện, nhưng vẫn cố nén lại, tôi kể đầu đuôi việc đi gặp Từ bán tiên cho lão Lưu nghe. Bấy giờ lão mới yên tâm gật đầu: “Từ bán tiên chỉ điểm cho người, xem như lần này chúng ta không đi vô ích. Con gà chuyển hồn đã chết, việc ở đây cũng coi như hạ màn.”

Chợt nhớ đến lời Tiểu Sở nói, tôi hỏi: “Vương đại lão vẫn sống ở đó, ngộ nhớ sau này lão ta gây họa tiếp thì sao?”

Lưu Khánh Chúc cười: “Vương đại lão thường ngày có tiếng tăm không tồi trong miệng thôn dân. Lần chuyển hồn gà này, theo ta lão cũng chỉ nhất thời nông nổi, mà cho dù lão có tâm xấu cũng chẳng đáng lo, ở đó còn có Từ bán tiên mà, người yên tâm đi!”

Tôi thở dài một hơi, giờ không thể phân thân ra được, mình chỉ có cách đi bước nào tính bước đó.

Về đến thành phố, tôi lập tức gọi điện cho tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu sang viện thăm Bạch Phàm. Bạch Phàm nằm ở bệnh viện trung tâm, Hoàn Tử Đầu đã dùng quan hệ sắp xếp cho nàng một phòng bệnh riêng.

Đến viện, chân tôi như bị chó đuổi, chạy hộc tốc. Trông thấy Bạch Phàm đang nằm hôn mê trên giường bệnh, cõi lòng tôi tan nát. Bên trong, mấy y tá đi theo một bác sĩ đang thăm khám, thấy tự nhiên mấy người chen vào, không khỏi cau mày, làu bàu: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, chúng tôi đang thăm bệnh, nửa tiếng nữa quay lại!”

Ai có người nhà nằm viện đều biết, có vài bác sĩ, chắc đã quá quen với chuyện sống chết, không hề cảm thông với cảm xúc người nhà bệnh nhân thế nào, thái độ rất khó chịu.

Tôi với tiểu Lục thì không nói, nhưng với tính cách của Hoàn Tử Đầu, nào chịu được cục tức này, vươn tay túm cổ áo bác sĩ nhấc lên, mắng: “Gì, nói lại một lần nữa nghe xem, ông bảo ai đi ra ngoài?”

Thấy gã đầu trọc bặm trợn, xăm trổ đầy mình, bác sĩ mới hạ giọng: “Đừng, đừng động thủ. Chúng tôi đang thăm khám bệnh nhân, sợ các anh lên tiếng quấy rầy, chậm trễ trao đổi bệnh tình!”

Hoàn Tử Đầu vung tay ném một cái, bác sĩ văng ra cả mét. Giờ cũng không phải lúc cãi chửi nhau, tôi ngăn Hoàn Tử Đầu lại, nhỏ giọng hỏi: “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

Y tá đỡ bác sĩ dậy, ông ta nhìn Hoàn Tử Đầu, nuốt nước bọt đáp: “Bệnh tình bệnh nhân này không nguy hiểm, nhưng bị đụng xe, gây ra chấn động nhỏ ở não bộ. Thực tế mà nói thì đây không phải tình huống nghiêm trọng gì, nhưng chẳng biết vì sao, đã mười mấy tiếng rồi mà cô ấy chưa tỉnh, chúng tôi vẫn đang tiến hành kiểm tra.”

Chấn động não?

Hồi còn nhỏ, ham chơi, trèo cây bị ngã, đầu cứ mơ hồ. Đến bệnh viện khám, bác sĩ cũng nói tôi bị chấn động não, nhưng hoàn toàn chả ảnh hưởng gì đến cuộc sống hàng ngày cả, cũng không hôn mê.

Bác sĩ nói xong, cũng không dàm nhiều lời, dẫn mấy y tá đi ra ngoài. Tôi ngồi xuống mép giường, nhìn Bạch Phàm quần băng trắng trên đầu, gương mặt nhợt nhạt không có huyết sắc, long nhĩ liệu có nên đổi cho nàng sang viện khác không. Lão Lưu nhìn Bạch Phàm hồi lâu rồi từ từ đi tới, cẩn thận quan sát, sau đó nói: “Cô nương này bị chấn động não, đó là bệnh lý. Nhưng

hôn mê bất tỉnh, thì không phải cứ chờ tiêm thuốc là khỏi được.”

Rõ ràng ý lão Lưu nói là có chuyện xảy ra, vừa định hỏi thì chợt có người đẩy cửa đi vào, là Thang Nghiêu. Trông thấy cô ta, bất giác lòng tôi căng thẳng, Bạch Phàm xảy ra chuyện, sao người nhà nàng không ở đây, mà Thang Nghiêu lại xuất hiện?

Biết tôi vẫn luôn có thành kiến với Thang Nghiêu, Hoàn Tử Đầu cười ha hả nói: “Bạch Phàm với Thang Nghiêu đi dạo thì bị xe đụng, cũng may mà có Thang Nghiêu ở cạnh đấy!”

Đi dạo cùng cô ta rồi xảy ra chuyện?

Chả thèm nề mặt, tôi nhìn Thang Nghiêu, khó chịu hỏi: “Cô với Bạch Phàm cùng đi với nhau, sao Bạch Phàm bị xe đụng, cô thì chẳng hề gì?”

Thang Nghiêu còn chưa kịp mở mồm giải thích thì lão Lưu đã vẫy vẫy tay, hỏi: “Cô nương, lúc đó Bạch Phàm bị xe gì tông phải?”

Thang Nghiêu không chút nghĩ ngợi, đáp: “Một chiếc xe con hiệu Mazda màu đỏ!”

Lão Lưu gật đầu: “Giờ xe ở đâu, cô có biết không?”

“Tông trúng Bạch Phàm xong thì lái xe bỏ chạy, hiện giờ công an còn đang điều tra!”

Thang Nghiêu nói rất lưu loát, không có vẻ gì là đang nói dối, lão Lưu thở dài, xoay người bảo tôi: “Bạch Phàm bị mất hồn, cứ nằm viện bổ sung dinh dưỡng là được. Còn muốn cô ấy tỉnh lại, phải tìm được cái xe gây tai nạn kia!”

Mất hồn?

Tôi kinh ngạc hỏi: “Hàng ngày xảy ra bao nhiêu tai nạn, sao cái xe này chỉ đụng nhẹ một cái, có mình Bạch Phàm bị mất hồn?”

Lão Lưu lắc đầu: “Hiện giờ ta cũng không rõ lắm, tìm được xe rồi nói sau!”

Hoàn Tử Đầu chợt xen vào: “Chuyện tìm xe cứ giao cho tôi, tôi tìm đảm bảo còn nhanh hơn cảnh sát.”

Tôi lại nhìn Thang Nghiêu, buồn bã hỏi: “Bạch Phàm xảy ra chuyện, sao cha mẹ cô ấy không đến chăm con?”

Thang Nghiêu tỏ ra vô tội: “Không biết, trong máy cô ấy không có số của cha mẹ, cảnh sát cũng nói là không liên hệ được, tôi chỉ có thể ở lại để chăm sóc.”

Tôi thở dài, rõ ràng cha mẹ của Bạch Phàm ở thôn Đường Oa Tử, sao cảnh sát cũng không liên hệ được? Chợt nhớ lúc mình đến Đường Oa Tử, Bạch Phàm có nói cha mẹ đang đi vắng, vậy giờ chưa về ư?

Tôi có ý quay lại Dương Thảo Câu tìm Từ bán tiên, xin quẻ bói xem chiếc xe gây tai nạn ở đâu, nhưng lão Lưu nhất quyết không đồng ý, lão bảo tôi, từ này không thể tìm Từ bán tiên nữa.

Ngồi thêm một lúc thì mọi người về hết, chỉ còn tôi với Thang Nghiêu ở lại chăm sóc. Bạch Phàm và Thang Nghiêu đi dạo cùng nhau, Bạch Phàm bị xe đụng, Thang Nghiêu lại không việc gì, có nói thế nào tôi cũng không tin.

Thời gian qua tôi cứ luôn lo lắng, Bạch Phàm ở cạnh cô bạn thân ma quái này sẽ không an toàn, quả nhiên lần này đã xảy ra chuyện. Nhưng Từ bán tiên có nói rõ, 4 người mà tôi cho rằng là hồn ma, chỉ có một là đúng. Đáp án này không khỏi làm tôi bối rối.

Lão Đường 10 năm trước đã chết, nhân chứng vật chứng đủ cả, không có bất kỳ tranh cãi gì. Hồ sơ về bác Lục bị tai nạn chết, tôi cũng đã đọc qua, Thang Nghiêu thì chính mắt thấy quỳ chết trước cái đồng hồ. Cứ cho rằng trừ bỏ bà lão để quên sọt đồ ăn, vậy thì ba người còn lại chính xác đều là hồn ma. Vậy nếu nói chỉ có một hồn ma duy nhất thì...

Tôi không dám nghĩ tiếp, hiện giờ khối sương mù này ngày càng lớn, không phải là lúc xuy sét nó. Trước mắt là nghe theo lời lão Lưu, phải mau chóng tìm ra chiếc xe Mazda kia.

Tôi với Thang Nghiêu ngồi hai bên giường bệnh, lát sau cô ta ra ngoài mua cơm, lúc quay về đã lại thay cái bộ váy đỏ hôm nào. Tôi thật con mẹ nó bội phục, chỉ cần ở riêng cùng tôi, đảm bảo cô ta sẽ mặc bộ váy này, nhưng mỗi khi có người thứ ba trở lên, cô ta sẽ thay các kiểu quần áo đa dạng khác nhau.

Thử dò hỏi xem: “Thang Nghiêu, cô và Bạch Phàm là bạn thân lâu năm, chắc phải biết về gia đình cô ấy chứ. Cứ cho là không liên lạc được với cha mẹ, vậy còn người thân thì sao?”

Thang Nghiêu nhún vai: “Nói anh cũng chẳng tin, quen biết Bạch Phàm nhiều năm như vậy, nhưng đúng là tôi chưa gặp bất kỳ người thân nào của cô ấy.”

“À phải, Bạch Phàm có nói với tôi, gần nhà nàng có người bác lên là Lục, nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, cô cũng chưa gặp bao giờ à?”

Câu này của tôi hàm chứa rất nhiều ý, một mặt là muốn xác nhận xem, Bạch Phàm và bác Lục có thật sự có quan hệ hay không. Mặt khác, là muốn xem, bác Lục có thực sự tồn tại?

“Không biết, tôi chưa nghe cô ấy nhắc đến ai là bác Lục bao giờ cả.”

Câu trả lời này khiến tôi vô cùng thất vọng, chẳng thà Thang Nghiêu nói được chút gì đó về bác Lục, cũng là đã giúp mình rất nhiều rồi. Thang Nghiêu biết tôi luôn có thành kiến với mình, chỉ đáp mấy câu rồi cúi đầu chơi điện thoại.

Tôi giận sôi máu, với thái độ này của cô ta, nếu có hỏi chắc cũng chẳng chịu nói thật. Hai chúng tôi không ai nói với ai câu nào, cứ im lặng ngồi như vậy.

Một lúc sau thì tôi nhận được điện thoại của Hoàn Tử Đầu, nói đã có tin tức về chiếc Mazda màu đỏ. Chẳng thềm nói với Thang Nghiêu, tôi hưng phấn chạy ra ngoài, bắt taxi đến địa chỉ mà Hoàn Tử Đầu bảo.

Trong phòng bảo an của trung tâm thương mại Trung Đông Tân, Hoàn Tử Đầu đang cùng với vài người chỉ chỉ chỗ chỗ vào màn hình TV, bàn tán. Thấy tôi đi vào, Hoàn Tử Đầu cau mày kéo tôi lại, ghé sát vào tai nói nhỏ: “Huynh đệ, tìm được video giám sát lúc Bạch Phàm bị xe đâm rồi. Nhưng có chút hơi kỳ quặc, lát nữa anh xem video đừng sợ nhé!”

Tôi sửng sốt, Bạch Phàm chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, video quay lại quá trình chắc cũng chẳng có máu me gì, sao phải sợ? Bèn gật đầu rồi đi tới màn hình TV, bảo vệ bắt đầu mở lại đoạn video lúc đó cho tôi xem.

Trên hình, Bạch Phàm và Thang Nghiêu đang nắm tay nhau đi trên vỉa hè, xe cộ lưu thông đông đúc nhưng hầu hết không vấn đề gì khác thường. Bỗng nhiên, một chiếc xe vọt nhanh từ phía sau Bạch Phàm tới, Thang Nghiêu kịp phát hiện, đẩy nàng ra một cái, nhưng Bạch Phàm vẫn bị quệt vào, ngã ra đường.

Tốc độ chiếc xe hơi rất nhanh, nhanh đến nỗi không nhìn rõ được thân xe, chuyện này không hề giống vô tình, mà giống như cố ý tông Bạch Phàm thì đúng hơn.

Bên cạnh đó, tôi phát hiện, chiếc xe này không phải màu đỏ, liền yêu cầu bảo vệ chỉnh tốc độ chậm, phát lại đoạn vừa rồi. Xem lại, đúng là nháy mắt, tôi sợ hãi.

Chiếc xe tông ngã Bạch Phàm căn bản không phải xe con Mazda màu đỏ, mà là một chiếc xe màu trắng có thùng phía sau.

Là một chiếc xe vận chuyển thi thể mà nhà tang lễ hay sử dụng, xe tang!!!

CHƯƠNG 70: AI LÁI CHIẾC XE TANG

Thứ đâm vào Bạch Phàm là một chiếc xe tang, điều này thật đáng sợ. Xe tang thường phải đi theo đoàn, và ra ngoài vào sáng sớm, sao đột nhiên lại tách ra xông tới tông Bạch Phàm?

Hơn nữa Thang Nghiêu còn nói dối, liệu có phải cô ta giả trò? Biết Hoàn Tử Đầu thích Thang Nghiêu nên tôi không gọi hấn, xem video xong, vội vã quay về bệnh viện.

Trên đường về, càng nghĩ càng tức, cái gì mà xe Mazda màu đỏ, sao không nói luôn là máy bay màu đỏ cho rồi đi. Vừa tới nơi, không nói hai lời, tôi liền hét lên với cô ta: “Tôi vừa xem video giám sát, rõ ràng là một chiếc xe tang màu trắng đâm Bạch Phàm, sao cô lại nói dối, rốt cuộc có phải cô giả trò không?”

Thng Nghiêu ngồi đó, nhìn tôi cáu giận, cũng chẳng biến sắc, chỉ chậm rãi đáp: “Đúng, tôi nói dối, nhưng lúc anh hỏi tôi, bên ngoài cửa có người nghe lén, tôi không thể nói thật!”

“Nghe lén?”

“Lúc vào phòng, anh không để ý có cô y tá mặt lấm la lấm lét à? Ra ngoài cửa rồi nhưng cô ta vẫn ghé đầu nghe lén đấy!”

Tôi khá là mơ hồ, y tá chả quen biết gì chúng tôi, tại sao lại muốn nghe lén, Thang Nghiêu đang lấp liếm à? Thấy tôi không tin, cô ta cười nói: “Anh ra ngoài mấy hôm nay, ông chủ quán mì cửa Đông cứ nhắc mãi. Nếu muốn hỏi tiếp thì tối nay tới đó ăn tô mì.”

Nói xong, cô ta vươn vai: “Tôi mệt rồi, về nghỉ ngơi đây, anh chăm sóc Bạch Phàm nhé.”

Dứt lời, mỉm cười liếc tôi một cái, rồi cầm túi xách đi ra ngoài. Thang Nghiêu không muốn nói cặn kẽ, tôi cũng chẳng có cách nào ép cô ta. Mà cái quán mì cửa Đông, mì làm bằng giò, bia thì là bia quý, sao Thang Nghiêu lại hẹn mình ở đó, xét thì có vẻ cô ta khá quen với ông chủ.

Có điều ngẫm lại, đi thì đi sợ gì, tuy quán mì đó khá quý dị, nhưng dù sao đã tới mấy lần rồi, không đáng lo lắm.

Bạch Phàm gặp chuyện, ca đêm vẫn phải nhờ tiểu Lục lái thay, tôi thuê một điều dưỡng ở bệnh viện chăm sóc cho nàng, 8h tối thì ra ngoài, đến quán mì cửa Đông gặp Thang Nghiêu.

Mấy lần trước đến đây đều là quá nửa đêm sau khi tan việc, hôm nay mới 8h đã tới, trên đường xe cộ đi lại khá đông đúc, nhưng lạ một điều là chẳng có ai đi vào con hẻm nhỏ này. Trong lòng rất thắc mắc, dân cư trong ngõ thưa thớt, cư dân phụ cận cũng không vào, một bữa ăn lại thu có 2 tệ, chủ quán uống nước lã mà sống à?

Vào quán mì, vẫn là gương mặt chữ điền quen thuộc của chủ quán, tươi cười hơn hở, tay cầm cái menu cũ ra tiếp đón tôi. Trông thấy ông ta, tôi nhớ đến ba điều không được làm mà lần trước có nói với mình. Câu cuối là không được nói chuyện với người lạ, thế nhưng mấy hôm nay, tôi nói chuyện với cả tá người lạ rồi, mà chưa có việc gì xảy ra.

Tìm chỗ ngồi, tôi gọi một chai bia. Ông chủ cười hỏi: “Trời vừa tối mà cậu đã đến, vội gì à?”

“Ừm!” Chẳng có tâm trạng tán gẫu, tôi âm ừ qua loa. Ông chủ cũng biết điều, không dong dài nữa, đưa cho tôi chai bia rồi đi vào trong bếp. Hẹn với Thang Nghiêu là gặp buổi tối, những không ấn định thời gian cụ thể, chẳng biết lúc nào cô ta mới tới. Đang nói thầm trong lòng thì chợt có giọng nói lạnh lạnh sau lưng: “Úi đến sớm thế, xem ra anh rất quan tâm đấy!”

Câu nói đột ngột làm tôi giật mình, quay đầu trông thấy Thang Nghiêu, liếc qua phía sau cô ta, cửa kính của quán vẫn đóng chặt, không hề thấy sự lay động. Kinh ngạc, tôi hỏi: “Cô vào lúc nào đấy, sao chẳng có tiếng động gì cả?”

Thang Nghiêu cười, ngồi xuống đối diện tôi: “Vừa vào tức thì, chắc anh đang mãi suy nghĩ gì đó nên không nghe thấy tôi đẩy cửa.”

Chẳng hơi sức đâu dông dài với cô ta, tôi ngắn gọn hỏi: “Được, tôi cũng tới rồi. Cô nói tôi nghe xem, Bạch Phàm bị đụng xe là chuyện gì?”

Thang Nghiêu không nôn nóng trả lời tôi, gọi ông chủ một tô mì, sau đó mới chậm rãi nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ là trước khi đi dạo, Bạch Phàm có nói với tôi một chuyện rất kỳ quặc!”

Tôi khẩn trương: “Chuyện gì?”

“Bạch Phàm không có biết anh đi vắng, buổi tối hôm trước có đến công ty tìm anh để ngồi xe. Kể lại rằng bắt gặp một đồng nghiệp của anh lén la lén lút đi vào khu tòa nhà phía sau.”

Khu tòa nhà phía sau công ty?

Khá hứng thú với những gì Thang Nghiêu nói, tòa nhà phía sau chính là tòa nhà 2 tầng bỏ hoang, trong công ty, trừ lão Vũ thì chẳng có ai thích vào đó cả. Vậy thì đêm hôm khuya khoắt ai vào đó, là lão Vũ à?

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Bạch Phàm bị người kia phát hiện, còn quay đầu hung tợn lườm cô ấy, hôm sau thì Bạch Phàm bị tai nạn, không biết là có liên quan đến quái nhân này hay không.”

Tôi hít sâu một hơi: “Ý cô là, kẻ đó muốn giết Bạch Phàm để diệt khẩu?”

Thang Nghiêu nghiêng đầu: “Tôi đâu có nói vậy? Nhưng Bạch Phàm kể, người đó mặc đồng phục tài xế các anh, lén lút không giống người đảng hoàng, còn dặn, lúc nào gặp sẽ bảo anh tránh xa hẳn ra một chút.”

“Bạch Phàm có nói người đó trông thế nào không, béo hay gầy?”

Thang Nghiêu nghĩ nghĩ, đáp: “Không béo, cô ấy nói đó là một người gầy.”

Gầy? Vậy không phải lão Vũ! Lão Vũ dáng dấp tầm trung, tuy không gọi là béo nhưng tuyệt đối không thể nói là gầy được. Không phải lão, vậy thì là ai có hứng thú với tòa nhà bỏ hoang, lại còn mặc đồng phục công ty?

Thấy tôi nghi ngờ, Thang Nghiêu mĩa mai: “Bạch Phàm đi tìm anh mới xảy ra chuyện, anh không tránh khỏi có liên quan!”

Bực dọc tu hớp bia, tôi gạt đầu với cô ta một cái rồi bỏ ra ngoài. Quay về bệnh viện, trên đường đi tôi cứ nghĩ mãi về những gì Thang Nghiêu nói. Bạch Phàm đúng là vì phát hiện người kia vào tòa nhà hoang nên mới bị tai nạn ư?

Nói như vậy, người đồng nghiệp này hẳn phải biết gì đó, cho nên cũng mò lên tầng 2, phòng hồ sơ? Bạch Phàm đã nhìn thấy mặt người đó, chỉ cần chờ nàng tỉnh lại thì tất cả sẽ rõ.

Việc cần làm trước mắt, vẫn là phải tìm ra chiếc xe tang kia, để làm Bạch Phàm tỉnh. Đến viện, tôi gọi điện cho Hoàn Tử Đầu, bảo hắn ngày mai đi cùng mình đến nhà tang lễ thành phố. Trong thành chỉ có hai nhà tang lễ, một trong hai mình đã làm việc mấy hôm, xe tang ở đó tôi đã gặp hết, không hề có xe nào giống trong video. Theo tôi đoán, chiếc xe này nhất định là của nhà tang lễ còn lại.

Sáng hôm sau, tôi và Hoàn Tử Đầu dậy sớm đến nhà tang lễ điều tra, nhưng không may là hôm nay người chết khá nhiều, toàn bộ xe tang đều được phái đi làm việc. Hết cách, hai chúng tôi đành đi dạo loanh quanh chờ trời tối.

Đi mãi thì mặt trời cũng lặn, tôi và Hoàn Tử Đầu vội vòng về nhà tang lễ. Ở đây có bãi đậu xe tang riêng, nhờ vào quan hệ cùng với phong bì, Hoàn Tử Đầu mãi mới kêu được một nhân viên nhà tang lễ giúp. Người này 50 tuổi, đã công tác nhiều năm ở đây, hiện giờ quản lý về hậu cần. Trên đường ra nhà xe, ông ấy cứ hỏi vì sao chúng tôi lại muốn xem xe tang, sau khi nghe nói đúng sự thật, ông ta cười lạnh, xua tay: “Xe tang gây tai nạn? Hai người chắc chắn là mắt kém rồi. Xe tang chở thi thể, tốc độ còn thua cả con rùa, thêm nữa, tuyến đường đó vốn đông đúc, tài xế sẽ không đi đường ấy đâu!”

Tôi nào có tâm trạng giải thích, chỉ ậm ừ nói là muốn nhìn tận mắt cho yên lòng. Quản lý hậu cần mở cửa nhà xe, tôi với Hoàn Tử Đầu liền chui vào tìm kiếm.

Bên trong có khoảng chục chiếc xe tang, nhưng quái lạ là không thấy chiếc mà đâm vào Bạch Phàm đâu. Tôi hỏi lại người quản lý: “Chắc chắn đây là toàn bộ xe tang công ty mình có? Liệu có chiếc nào chưa về không?”

Ông ta cười, đóng cửa lại, nói: “Anh bạn trẻ, anh xem giờ là mấy giờ, có ai đưa tang ban đêm không? Tất cả xe của công ty đều nằm đây hết!”

Tôi thở dài, sao lại như vậy được, ngoài nhà tang lễ ra thì chỗ nào có xe tang? Người quản lý khóa cửa nhà xe, chợt nhớ ra gì đó, quay đầu suy tư: “À khoan, hình như còn một chiếc xe tang, nhưng nó đã quá niên hạn sử dụng, báo hỏng lâu rồi.”

Hoàn Tử Đầu lập tức nói: “Không chừng chính là nó. Báo hỏng thôi, chứ xe hết niên hạn sử dụng, chỉ cần còn 4 bánh là vẫn chạy tốt. Nó ở đâu, ông mau dẫn chúng tôi tới xem!”

Quản lý gạt đầu miễn cưỡng đồng ý.

Ba chúng tôi đi vòng qua nhà xe, đến một bãi đất trống thì thấy chiếc xe tang báo hỏng. Không lẫn đi đâu được, từ thùng xe, toàn bộ kiểu dáng, và nước sơn giống hệt như tròn video, đây chính là chiếc xe đã gây tai nạn cho Bạch Phàm.

Tôi với Hoàn Tử Đầu giật mình nhìn nhau, hỏi quản lý: “Chiếc xe này, ông chắc chắn nó báo hỏng, đã lâu không ai lái?”

Ông ta gạt đầu.

“Không ai lái, tuổi xe cũ quá rồi, rất dễ tắt máy giữa chừng, đưa tang mà dừng giữa đường thì không may mắn, cho nên công ty không cho nó được lưu thông.”

Hoàn Tử Đầu bật đèn flash lên, soi bốn bánh xe, phát hiện vỏ lốp dính đầy bùn đất, nhíu mày nói: “Ông nói bừa, không ai lái, thế đất ở bánh xe là do ông đắp vào à?”

Quản lý bất đắc dĩ thở dài: “Đúng là hiện giờ không ai lái mà. Trước giờ xe này chỉ có tài xế Vương điều khiển là nó không bị tắt máy giữa chừng. Nhưng tháng trước tài xế Vương đã chết, chưa có ai đụng vào cái xe cả!”

“Tài xế đã chết?”

Quản lý chỉ vào tòa nhà, nói: “Chết rồi, bị bệnh tim. Người nhà cũng không thấy đến nhận, thi thể giờ vẫn còn đông lạnh trong nhà xác. Hai người không tin thì tôi dẫn vào xem.”

Tài xế lái xe đã chết, xe bị người khác mang ra gây tai nạn, việc này rất quái lạ. Tôi với Hoàn Tử Đầu bàn bạc, quyết định đi xem thi thể tài xế Vương, kiểm chứng xem quản lý nói thật hay không.

Quản lý dẫn chúng tôi vào nhà bảo quản xác, nhiệt độ căn phòng này rất thấp, ông ta cầm quyển sổ đối chiếu một hồi rồi rút một cái xác đông lạnh ra. Tuy thi thể được đông lạnh, không bị thối rữa, nhưng có thể thấy đã chết khá lâu rồi. Chúng tôi nhìn chằm chằm xác tài xế Vương, nghi hoặc khó hiểu.

Quản lý cười nói: “Tôi công tác ở đây đã 20 năm, có một số chuyện tôi hiểu rất rõ. Nếu nói là nghe tiếng động gì đó ở nhà tang lễ, hay gặp ma quỷ, tôi tin, nhưng nếu nói chiếc xe vút

không bao lâu, lại hay chết máy bị người lái ra ngoài, thì không có khả năng, trừ khi...”

Ông ta đang nói thì lại lấp lửng, Hoàn Tử Đầu tính nóng như lửa, khó chịu nói: “Trừ khi cái gì, ông nói rõ xem nào!”

“Trừ khi là chính thi thể này chạy ra ngoài lái xe!”

Quản lý vừa dứt lời thì đột nhiên tách tách một tiếng, toàn bộ đèn nhà xác vụt tắt!

Bên trong là bao nhiêu xác chết, đèn đóm đột ngột tắt, nỗi sợ hãi nháy mắt nhôn lên cả trăm lần. Hoàn Tử Đầu hốt hoảng mắng: “Mẹ nó, sao đèn tắt hết vậy!”

“Thùng...thùng...” Trong không gian tối tăm, chúng tôi lại nghe thấy những âm thanh kỳ lạ liên tiếp, như xa như gần. Da đầu tôi tê dại, đang định lấy điện thoại ra bật đèn pin thì đột nhiên lại nghe tách tách, đèn trong phòng đã sáng trở lại.

Tôi thở hỗn hển, lau cái trán đầm mồ hôi, đảo mắt nhìn bốn phía. Hoàn Tử Đầu cũng bị dọa, trừng hai mắt dựa vào bờ tường, đứng chằng vững. Người quản lý thì vẫn bình thản như không, nhưng vừa nhìn sang chỗ thi thể tài xế Vương thì không còn giữ được bình tĩnh nữa, sợ hãi ngã bệt xuống đất, ngón tay run run chỉ lên giường sắt: “Đi..đi đâu mất rồi?”

Tôi hướng mắt nhìn theo, giật thót một cái, trên giường sắt trống không, thi thể tài xế Vương đã biến mất. Cái xác tự chạy ra ngoài???

CHƯƠNG 71: SỐNG CHẾT TRUY ĐUỔI

Cái xác tài xế Vương biến mất, ba chúng tôi đều choáng váng, thi thể đã đông lạnh cả tháng trời, sao còn chạy được?

Cố trấn định lại, tôi kéo tay Hoàn Tử Đầu chạy ra ngoài bãi đất trống. Ra khỏi nhà xác, ngược nhìn về bãi đất, chiếc xe vậy mà đã được khởi động, đang từ từ lái ra sân.

Cái xác bỏ chạy, xe tang bị lái đi!!!

Thật không ngờ chỉ câu đùa bông quơ của quản lý mà lại trở thành sự thật! Hoàn Tử Đầu giọng run lên hỏi tôi: “Huynh đệ huynh đệ, anh nói xem, sao cái xe tang, con mẹ nó chạy ra ngoài thật rồi?”

Tôi thở dài: “Ai mà biết được, vất vả lắm mới tìm được cái xe, giờ còn chả biết nó đã chạy đi đâu, có về hay không.”

Hoàn Tử Đầu nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào vết bánh xe mà chiếc xe tang cũ để lại mà ngây người. Mãi mới tìm được cái xe gây tai nạn cho Bạch Phàm, thật không nghĩ tới lại xảy ra tình huống như vậy.

Giờ manh mối đã đứt đoạn, xe còn phải tìm, Bạch Phàm đến bao giờ mới tỉnh lại được? Nghĩ đến người mình yêu đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng thực khó chịu.

Chuyện này đúng là phải trách tôi, nếu lúc đi Dương Thảo Câu nói với nàng một tiếng thì Bạch Phàm đã không đến công ty tìm tôi, sẽ không bị hại. Nghĩ đến đây, lại cảm thấy có chỗ không đúng, lúc nghe Thang Nghiêu nói, tôi còn tưởng là đồng nghiệp nào đó bị Bạch Phàm bắt gặp ra tòa nhà hoang nên mới giết người diệt khẩu. Nhưng giờ xảy ra thế này, chuyện có phải đơn giản như vậy không? Chiếc xe tang đã bị tài xế Vương quá cố đánh đi, rốt cuộc giữa hai người này có mối quan hệ gì?....

Quay về bệnh viện đã là đêm khuya, tôi ngồi trên giường, nắm tay nàng lần đầu tiên. Nàng đang hôn mê, làm vậy là không đáng hoàng lắm, nhưng tôi thật sự đau lòng. Chờ làm rõ chuyện này, nếu đúng là vì tôi mà nàng bị liên lụy, nàng tỉnh tôi sẽ chia tay với nàng. Mặc dù trước giờ cả hai vẫn chưa

chính thức xác lập quan hệ yêu đương, nhưng tôi có thể trốn đi thật xa, để nàng khỏi bị dính líu.

Mấy ngày tiếp theo, Bạch Phàm vẫn hôn mê, bác sỹ kiểm tra tổng thể, vẫn nói là chỉ bị chấn động não nhẹ chứ không hề có bệnh tật gì khác. Theo lời lão Lưu nói, Bạch Phàm chỉ có thể ở viện truyền dịch, tìm được chiếc xe gây tai nạn mới mang hồn phách quy về chính chủ, làm nàng tỉnh được.

Nhưng cả mấy ngày trời, bất kể là Hoàn Tử Đầu huy động tay chân, quan hệ, hay là bên phía cảnh sát điều tra, đều chẳng tìm được manh mối gì.

Tiểu Lục đã lái xe thay tôi nửa tháng, thật sự không trơ mắt nhìn được nữa, tôi đành giao Bạch Phàm cho điều dưỡng và Thang Nghiêu, về chạy thay cho tiểu Lục.

Đêm nay thôn dân lên xe không đông, nhiều người cũng biết mặt tôi, thấy tôi lái xe còn rất nhiệt tình nói chuyện phiếm. Một đường bình an đến xưởng giấy, tôi xuống đi tiểu rồi lái xe wuay về.

Đạo gần đây vừa phải chăm sóc Bạch Phàm, vừa phải chạy đôn chạy đáo tìm cái xe tang, thật tốn nhiều công sức, vừa lái được khoảng 10p quay về thì đã ngập liên hồi. Lắc đầu cố gắng tỉnh táo lại, ánh mắt quét qua gương chiếu hậu. Đột nhiên phát hiện, phía sau có một chiếc xe màu trắng ngà đang ra sức đuổi theo.

Tuyến đường này thường ngày rất ít xe qua lại, đặc biệt là lúc nửa đêm, trừ xe bus 13 này ra, cơ bản là không có xe nào khác.

Ngoái đầu ra cửa sổ nhìn kỹ một chút, tôi không khỏi giật mình, chiếc xe đang đuổi phía sau, chính là chiếc xe tang mà mấy ngày nay khổ sở tìm kiếm!

Vừa vui mừng lại vừa căng thẳng, hiện giờ nó đang ở ngay phía sau, muốn phanh lại chặn nó, nhưng lại sợ với tốc độ nhanh, chiếc xe tang sẽ tông trực diện vào xe bus. Hơn nữa hiện giờ mình còn chưa xác định được, tài xế lái chiếc xe, là người sống hay cái xác của họ Vương!

Cố ý rà chân phanh giảm tốc, một hai phút sau ngoảnh lại, nó vẫn bám sát đuôi xe tôi, không hề có ý giảm tốc độ.

“RẦM” một tiếng lớn, đuôi xe tôi bị nó hung hăng tông phải. Cú va chạm làm người tôi ngã về trước, trán đập vào vô lăng. Lập tức dẫm mạnh chân ga cho xe tăng tốc, nhưng điều làm tôi thất kinh là, chiếc xe tang vẫn liều mạng đuổi theo với tốc độ cao.

“Rầm” lại một tiếng vang lớn, đuôi xe tôi bị chiếc xe tang hất lệch một chút.

“Thật con mẹ nó bệnh à?”

Chửi tục, tôi nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, chiếc xe tang càng ngày càng hung, có cảm giác nó đã húc tung cản sau của xe mình. Càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu động cơ bị va chạm trực diện, xe sẽ lập tức chết máy, chiếc xe tang cố ý làm như vậy, là giống như đang ép tôi dừng xe.

Lông tơ trên người dựng hết lên, không thể dừng xe được, biết đâu lái xe tang chính là cái xác kia thì sao? Cắn chặt răng, tôi nhấn chân ga, bẻ vô lăng, động tác liền mạch dứt khoát, phát huy kinh nghiệm lái xe, quặt vào đường nhỏ, chạy hết tốc lực.

Chiếc xe tang đã không còn đâm vào đuôi xe được nữa, nhưng nó vẫn bám sát không chịu buông tha. Muốn gọi điện cho Hoàn Tử Đầu nhờ hấn kêu người chặn xe, nhưng tình thế nguy cấp, tay có rảnh để bấm số đâu.

Cố hết sức tập trung vào tay lái, tôi phải cho xe chạy thật vững vàng, chiếc xe tang đang bám theo, chỉ hơi chậm trễ thôi đã bị nó đuổi sát nút. Trong đầu tôi nảy ra một ý: “Chỉ cần qua con đường phía trước, là vào nội thành. Nội thành nhiều đường rẽ ngang dọc, mình sẽ an toàn!”

Đúng lúc phân tâm suy nghĩ thì lại Rầm một tiếng, chiếc xe tang húc vào đuôi xe. Lần này rõ ràng nghe được tiếng gió vù vù phía sau, không ổn, động cơ bị tổn hại rồi!

Nhưng may mắn là xe sắp đi hết con đường, tiến vào nội thành, tôi thở phào một hơi, dẫm chân ga hết nấc. “Vèo!” Xe lao qua giao lộ cuối cùng, tôi đã vào nội thành. Ngẩng đầu lên nhìn, cảnh tượng trước mắt khiến tôi thất kinh không nói nên lời!

Nào có đèn đường phồn hoa, nào có đường nhựa bằng phẳng, vẫn chỉ là đường đất nông thôn, hai bên là cây cối vọt

qua cửa sổ.

Mình, con mẹ nó đã quay lại đường cũ!!!

Con đường trước mắt, chẳng phải chính là đường bắt đầu từ xưởng giấy trở về ư? Sao tôi lại quay lại đây, trong lòng chột lạnh giá, là ma dựng tường!

Căng thẳng liếc gương chiếu hậu, chiếc xe tang vẫn kiên trì bám theo, mồ hôi tôi đổ ra như tắm từ đầu đến chân. Không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chạy.

Nửa tiếng sau, chạy hết đoạn đường, thì con đường nông thôn lại lặp lại trước mắt, không thể hiểu nổi, tôi lại quay về điểm xuất phát chỗ xưởng giấy.

Sự tuần hoàn vô hạn đến bao giờ mới kết thúc? Nếu mình dừng xe sẽ xảy ra chuyện gì? Nỗi sợ cận kề với cái chết lại lần nữa trỗi dậy.

Càng chết người hơn, tiếng gió nơi động cơ bị va chạm càng lúc càng lớn, không biết nó duy trì được bao lâu nữa. Mồ hôi từ lòng bàn tay đã làm vô lăng ướt sũng, thân xe cũng không còn vững, bắt đầu đong đưa. Cố trấn an bản thân bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh.

Lần thứ ba vọt qua giao lộ, lần thứ tư, rồi lần thứ năm...lần nào kết cục cũng y như cũ, tôi lặp lại quá trình trên con đường này!

Hy vọng dần dần tan biến, niềm tin của tôi cũng trở nên yếu đi. Không được!

Mình còn chưa cứu Bạch Phàm, tiểu Lục cũng bị liên lụy vào chuyến xe khốn kiếp này, mình chết coi như xong, nhưng còn hai mạng người vô tội!

Giữ vững lòng tin, cắn chặt răng, hai tay tôi túm lấy vô lăng, tiếp tục cuộc đua sinh tử với chiếc xe tang đằng sau!.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Động cơ bị tổn hại nghiêm trọng, vận tốc không duy trì được, chiếc xe tang phía sau điên cuồng húc vào. Tôi vẫn không từ

bỏ, kiên định giữ vững tay lái, không biết qua cái giao lộ quái quỷ bao nhiêu lần, lại quay về điểm xuất phát xưởng giấy.

Sau vô số lần va chạm, cuối cùng thì động cơ sau của xe cũng hỏng, chiếc xe bus không duy trì được nữa, chết máy, dừng lại!

Rốt cuộc vẫn phải dừng, tôi nhìn qua gương, chiếc xe tang cũng đỗ lại ven đường, tôi đoán đúng, mục đích của nó chỉ là ép mình dừng lại!

Không nhìn rõ được ai ngồi ở ghế lái, chỉ thấy cửa xe tang từ từ mở ra. Tôi thở ra một hơi, cái gì tới cuối cùng cũng tới!

Tài xế xe tang mở cửa, vừa thò chân xuống thì đột nhiên phía chân trời trước mặt le lói ánh sáng. Tia mặt trời tuy không mạnh lắm, nhưng nó đủ để xua tan bóng tối xung quanh. Trời đã sáng!

Nhìn mặt trời chậm chạp nhô lên từ phía đông, trong lòng kích động vạn phần, phải chăng mình đã được cứu? Vội quay đầu nhìn về chiếc xe tang, chợt phát hiện phía sau trống không.

Chiếc xe tang biến mất!

Trời không tuyệt đường sống! Tôi mừng như điên, nhìn phía chân trời xa xăm mà cười ngậy dại!

Động cơ hỏng nghiêm trọng, tôi miễn cưỡng đề nổ, với tốc độ như rùa bò, xe lết về đến cái giao lộ quái quỷ. Nhưng lần này thì nó không lặp lại vòng tuần hoàn nữa, nhà lầu xe hơi đập vào mắt, rốt cuộc thì cũng khôi phục bình thường, tốc độ xe đột nhiên cũng nhanh trở lại.

Đánh xe về trạm, hồi phục lại tinh thần, tôi mệt như chết đi sống lại, vừa bước xuống xe thì cả người vô lực, ngã ra đất.

Tiểu Lục xưa nay có thói quen dậy sớm, vừa hay đúng lúc cậu ta đi qua sân, trông thấy tôi vội chạy đến hỏi: “Huynh đệ, sáng dậy tôi mới biết cả đêm anh không về. Anh lái xe đi đâu vậy?”

Tôi mệt mỏi nhấc tay chỉ vào xe bus: “Ma dựng tường, con mẹ nó suýt chút nữa thì tôi đi mãi mãi, xe bị đụng hỏng rồi!”

Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn cái xe, ánh mắt nghi hoặc nói: “Hỏng chỗ nào? Xe tốt thế kia mà?”

Cố chống tay ngồng dậy, chỉ thiếu nước hộc máu mồm, chiếc xe bus từ đầu đến đuôi, hoàn toàn nguyên vẹn, không hề có dấu vết va chạm nào!

CHƯƠNG 72: THỨ GÌ ĐÓ CÒN SỐNG

Nhìn chiếc xe nguyên vẹn không tổn thất gì, nhưng tôi chẳng có chút vui vẻ nào. Đem qua chiếc xe tang đâm rầm rầm vào đuôi, sao giờ lại không có dấu vết nào?

Tiểu Lục đi tới, kéo tôi dậy nói: “Đã bảo anh cứ lo chăm sóc Bạch Phàm, để tôi lái xe cho, còn cứ không nghe. Nhìn anh ngày nào cũng bộ dạng thất thần làm tôi lo lắng không yên!”

Đứng dậy, tôi cố gắng lê bước đi vòng quanh xe bus hai lượt, đúng là không có dấu vết va chạm nào cả. Sờ tay lên trán, vẫn còn cảm giác đau, xem ra tối qua việc mình bị đập đầu vào vô lăng là thật. Còn chưa hoàn hồn, tiểu Lục đã kéo tôi đi ăn bát cháo ở căng tin rồi lên phòng đi ngủ.

Ngủ đến 1h chiều, Hoàn Tử Đầu chợt gọi điện, vừa bấm nghe, hẳn đã kích động la lớn: “Huynh đệ, anh đoán xem!”

Còn chưa ngủ đủ, đầu đau như búa bổ, tôi hữu khí vô lực nói: “Tự nhiên anh nói trống không một câu, tôi đoán cái rắm à? Chuyện gì?”

Hoàn Tử Đầu đáp: “Tìm được chiếc xe tang rồi, nó đỗ ở đường Liễu Ảnh ngoại thành.”

Đường Liễu Ảnh?

Địa phương này không hề xa lạ, vừa mới trước đây tôi với lão Lưu còn tới đó một lần, vào thư viện Tử Dạ.

“Anh chắc chắn?”

“Chắc chắn, tôi xem ảnh rồi, chính là chiếc xe kia!”

Chính là chiếc xe đó, là nó sao? Tôi qua tôi còn cùng nó chạy đua bạt mạng, cuối cùng nó biến mất như bong bóng xà phòng. Cúp máy tôi vội xuống giường thu dọn, cơm cũng không ăn, hấp tấp lao xuống lầu.

Còn chưa ra đến sân thì gặp lão Vũ, lão Vũ liếc tôi một cái, hỏi: “Sắc mặt cậu kém như vậy, mấy ngày nay lại đi lung tung đâu hả?”

Tôi biết ý lão nói gì, lão đang lo lắng mình có tiếp tục điều tra chuyện tai nạn xe hay không. Chợt nghĩ tới Bạch Phàm nói có phát hiện một người lên vào tòa nhà hoang, bèn hỏi: “Lão Vũ, tôi hỏi anh chuyện này, ở công ty, ngoài tôi và ạn ra, có ai biết tầng hai tòa nhà hoang giấu đồ không?”

Lão Vũ nhìn trái nhìn phải rồi ghé tai tôi nói nhỏ: “Đương nhiên không có, tòa nhà bỏ hoang cả chục năm, đám tài xế chẳng ai vào trừ cậu cả.”

Tôi nhớ lại, Thang Nghiêu nói đó là một người gầy, nhưng tài xế công ty, ngày nào cũng ngồi ghế lái, bụng bia chẳng ai gầy như tôi cả.

“Thế anh có biết ai trong công ty hứng thú với cái tòa nhà hoang đó không?”

Lão Vũ nhíu mày: “Lý Diệu, cậu đừng làm tôi sợ, một mình cậu biết chuyện đã là quá đáng, sao còn có ý này, công ty ta còn ai khác biết chuyện tai nạn xe sao?”

Thấy lão Vũ mặt ngu ra, biết hẳn là cũng chẳng biết gì về người nhân viên bí ẩn này, bèn nói: “Không có việc gì, tôi hỏi tiện mồm thôi.”

Nói xong tôi quay đi, lão Vũ chợt giữ chặt lại dặn dò: “Chuyện tai nạn xe 10 năm trước, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho người ngoài. Tôi cho cậu biết, vũng nước đục này cậu không mò được đâu, thêm 1 người biết là thêm 1 người chết!”

Lời lão Vũ rất tàn nhẫn, biết 1 người chết 1 người, hẳn càng nói vậy, tôi càng tò mò về vụ tai nạn xe này. Không đáp lời, tôi cúi đầu đi ra cổng. Thấy tôi không phản ứng, lão Vũ mắng vuốt đuôi một câu rồi cũng đi mất.

Tin tức của Hoàn Tử Đầu trước giờ luôn chính xác, tôi không dám chậm trễ, bảo hẳn trông chừng, còn mình vội bắt xe đến đường Liễu Ảnh.

Tới nơi, thấy Hoàn Tử Đầu đàn sốt ruột đi loanh quanh tại chỗ, miệng ngậm điếu thuốc. Nhìn thấy tôi, hẳn ném điếu thuốc hút dở, vội kéo tôi lại gần.

Không khỏi thắc mắc, tôi hỏi: “Anh làm cái gì thế? Xe đâu?”

Hoàn Tử Đầu thấp giọng: “Chắc là ở bên kia không xa lắm. Tôi chưa dám qua đó.”

“Không dám? Sao không dám qua?”

“Chỗ cái xe đỗ rất trùng hợp, ngay bên cạnh một nấm mộ lớn. Chưa kể chẳng biết bên trong có cái xác chết kia hay không, chẳng đợi anh tới thì sao.”

Hoàn Tử Đầu là xã hội đen, suốt ngày đánh đấm, nhưng hẳn có một điểm yếu rõ ràng, đó là sợ ma, sợ muốn chết. Tôi gạt đầu, đi theo hướng ngón tay hắn chỉ, Hoàn Tử Đầu ngăn lại không được, cuối cùng vẫn phải nghiêng răng đi theo.

Gióng lần trước đi cùng lão Lưu đến đây, cả đoạn đường dài là những ngôi nhà cũ nát, chắc Hoàn Tử Đầu quá căng thẳng cho nên đã đi lạc. Lúc thì nói bên này, lúc thì nói bên kia, hai chúng tôi đi lòng vòng mãi, đầu tôi bắt đầu đau: “Hoàn Tử Đầu, thông tin của anh có chuẩn không đấy? Đi lòng vòng này giờ, xe đâu?”

Hoàn Tử Đầu nhìn xung quanh những căn nhà cũ, trán thấm đầy mồ hôi lạnh, móc điện thoại ra xem ảnh, nói: “Không sai đâu, trong ảnh chính là chỗ này mà.”

Tôi nghi hoặc thò đầu lại gần xem, trên ảnh là căn nhà hoang, chính giữa có một nấm mộ, chiếc xe đậu chình ình ở đó. Góc chụp của bức ảnh rất đặc biệt, tôi hỏi: “Ảnh này ai gửi cho anh, anh hỏi người ta chẳng phải rõ hơn sao.”

Hoàn Tử Đầu gạt gạt, bấm điện thoại.

Không có số! Hắn cau mày bấm đi bấm lại mấy lần, đều là số không tồn tại.

“Sao lại không tồn tại? Bức ảnh rốt cuộc là ai gửi cho anh?”

Hoàn Tử Đầu nghi hoặc: “Tôi cũng không rõ lắm, nhờ rất nhiều anh em bạn bè tìm kiếm, sáng nau thì nhận được tin nhắn này, còn tưởng là đàn em nào đó gửi.”

Tôi thở dài, cảm di động của hắn, cẩn thận đối chiếu lại địa điểm, dẫn Hoàn Tử Đầu đi tìm lần nữa. So sánh phân tích mãi, cuối cùng cũng tìm được căn nhà hoang trong ảnh, phía trước là khu đất trống, chiếc xe tang đang đứng ngay cạnh ngôi mộ. Hoàn Tử Đầu chỉ vào xe, hô: “Nhìn kìa, đúng là ở đây!”

Tôi gạt đầu rồi cẩn thận đến gần chiếc xe.

“Theo anh vì sao chiếc xe tang này lại đỗ ở đây, chẳng lẽ cái xác lái nó về nhà mình, là nấm mồ kia sao?”

Không khí vốn đã quý dị, Hoàn Tử Đầu nói vậy càng làm nó trở nên đáng sợ. Cũng may là ban ngày ban mặt, chứ nếu không hẳn nói vậy, chúng tôi đã chẳng dám đi tới rồi.

Hữu kinh vô hiểm lại gần chiếc xe, tôi với Hoàn Tử Đầu nhặt hai viên đá, vòng ra vị trí cửa kính, cẩn thận thăm dò phía trong.

Trong xe không có người, dưới vô lăng còn cắm chìa khóa. Hoàn Tử Đầu thở phào, mở cửa xe nhảy lên ghế lái. Vụ đuối nhau hôm qua, để tông hỏng động cơ xe tôi thì chắc chắn phần đầu xe tang cũng phải hư hại nặng nề, nghĩ vậy tôi cố ý vòng ra phía trước. Lại phát hiện, chiếc xe tang cũng giống xe bus, hoàn toàn nguyên vẹn.

Vừa thử khởi động máy, Hoàn Tử Đầu vừa bảo tôi: “Huynh đệ, đằng sau anh là nắm mồ đấy, cẩn thận giẫm lên.”

Hắn không nói thì tôi cũng quên bém đi, nghe vậy liền quay đầu nhìn nắm mồ. Nắm mồ không có bia mộ, nhìn có vẻ đã nhiều năm, điều quái lạ là nó giống như mới được chắp vá lại, rất nhiều chỗ đất còn ướt.

Nhìn chằm chằm nửa ngày, mộ đã lâu, sao còn có đất mới? Đang nhìn thất thần thì đột nhiên “bim” một tiếng, Hoàn Tử Đầu bấm còi ô tô. Tiếng còi làm tôi giật bắn mình, Hoàn Tử Đầu nổ được máy, hưng phấn vẫy tay gọi: “Huynh đệ, lên xe!”

Định thần lại, tôi quay xuống ngồi lên ghế phụ, Hoàn Tử Đầu cười càng ngày càng cao hứng, nói: “Cái xác này đúng là chiếu cố chúng ta, còn để lại chìa khóa. Ta lái nó về thẳng dưới lầu nhà lão Lưu đi!”

Nói đoạn, hắn bắt đầu xoa vô lăng quay xe, đúng lúc này chợt tôi nhìn thoáng qua cửa kính, hoảng hồn phát hiện nắm mộ có biến hóa. Duỗi cổ ra nhìn kỹ, cả phần đất phía trên đang không ngừng bị đùn ra!

“Mẹ nó Hoàn Tử Đầu, chạy mau!”

Tôi quay đầu la lên, Hoàn Tử Đầu sững sốt, nhìn theo ánh mắt tôi, trông thấy nắm mộ đang chuyển động.

“Mẹ ơi, thật đúng là tôi nói chuẩn, thứ bên trong đang muốn bò ra ngoài!”

Hắn luống cuống chân tay, vội vã quay đầu chiếc xe tang, xe vừa quay lại, Hoàn Tử Đầu hưng phấn, liếc nắm mộ đằng sau la lên: “Đến đây, đuổi đi, lão tử cho người hít khói!”

Dứt lời đạp mạnh chân ga, chiếc xe lờng lên như bò mộng, lao về phía trước. Hoàn Tử Đầu cười ha hả, nhưng mới chưa chạy được 10m, chưa được 10m thì...

“Chó chết!”

Chiếc xe chết máy. Quản lý hậu cần nhà tang lễ có nói, chiếc xe này ngoại trừ tài xế Vương lái, thì ai điều khiển nó cũng chết máy, quả nhiên!

“Thử lại, mau lên!”

Căng thẳng nhìn gương chiếu hậu xem phía sau, nắm mộ đã bị đào lên hoàn toàn, một cánh tay trắng bệch duỗi ra. Da đầu tê dại, tôi không dám nhìn tiếp, vội quay đầu, sự căng thẳng khiến tiếng tim đập như đánh trống.

Cũng may là ông trời thương xót, xe đã khởi động được, gầm lên, lao vào khu nhà bỏ hoang. Hai chúng tôi chột toát mồ hôi lạnh, mặc dù thoát được nắm mộ, nhưng trước mắt, đường bên trong khu nhà hoang lại cứ như mê cung.

Đường nhỏ lòng và lòng vòng, vô số nhánh rẽ nhỏ, nếu không quen thuộc, thì sẽ như lúc chúng tôi tới, lạc lên lạc xuống. Thấy xe dần chạy ổn định, bỏ lại nắm mồ phía xa, Hoàn Tử Đầu mới thở phào một hơi: “Huynh đệ, thứ bên trong đội mồ ra, có phải cái xác ở nhà tang lễ kia không?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, mặc kệ nó là cái gì, chúng ta mang cái xe về thuận lợi là được!”

Hoàn Tử Đầu vỗ vào vô lăng: “Đúng đúng, qua con đường nhỏ này, ra đến đường Liễu Ảnh sẽ dễ hơn, cho dù có chết máy cũng kiếm được chỗ sửa xe!”

Đúng lúc cả hai đang hứng khởi thì đột nhiên Rầm một tiếng. Tôi cảnh giác, dỏng tai nghe ngóng hỏi: “Tiếng gì thế, xe cán vào cái gì à?”

Hoàn Tử Đầu khó hiểu nhìn tôi: “Làm gì có tiếng gì. Mà đoạn đường này khá trống, không thể chèn vào cái gì được.”

“Rầm!”

Lại một tiếng vang lên, như tiếng đập. Lần này thì Hoàn Tử Đầu cũng nghe thấy, căng thẳng ngó trái ngó phải.

“Tiếng động ở đâu nhỉ, sao tôi cứ có cảm giác nó ở ngay gần đây.”

Hắn phải lái xe, không tiện quan sát, tôi bèn bắt đầu lật khắp nơi trong xe tìm kiếm.

“Rốt cuộc là tiếng gì thế, anh mau tìm đi, xem cả dưới ghế lái xem!”

Hoàn Tử Đầu vừa nói vừa nhồm người. Tôi ra hiệu dừng động, lại chợt nghe rầm một tiếng. Lần này âm thanh còn lớn hơn hai lần trước, khiến lỗ tai tôi ong lên. Rốt cuộc cũng tìm được nơi phát ra âm thanh, tôi hoảng sợ quay đầu la lên: “Dừng xe, mau!”

Hoàn Tử Đầu giật mình đạp phanh, gấp gáp hỏi: “Sao thế huynh đệ?”

“Mau xuống xe!”

Lấy đâu thời gian giải thích, tôi vội liều mạng mở cửa xe, nhưng cánh cửa như bị hàn kín, có kéo, đạp, đẩy thế nào cũng không hé mở.

Thấy bộ dạng của tôi, Hoàn Tử Đầu cũng sợ, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì thế, anh nói xem nào!”

Giơ ngón tay run rẩy, tôi chỉ thùng xe phía sau: “Thùng chứa xác có cái gì đó, vật còn sống!”

Hoàn Tử Đầu nghe thế thì như ăn phải ớt, nháy mắt nhảy dựng lên, ra sức vặn cửa xe. Cửa xe còn chưa mở được, phía sau lại vang lên một tiếng Rầm lớn.

Vách ngăn giữa buồng lái với khoang chứa xác đột nhiên bị thứ gì đó xé toạc một mảnh!!!

CHƯƠNG 73: CHẠY TRỐN

Vách ngăn khoang lái với thùng chứa xác bị xé rách, điều này đồng nghĩa với chốt phòng ngự cuối cùng đã hoàn toàn mất đi. Bất kể tôi với Hoàn Tử Đầu có cố thế nào, cánh cửa xe vẫn không thể mở ra.

Trong tình thế cấp bách, Hoàn Tử Đầu rút con dao găm thụy sỹ bên hông ra, cố gắng đập nó vào cửa kính. Thứ phía sau có vẻ như bị kích thích, một cánh tay khô quắt thò ra từ lỗ hổng, quào tới quào lui, tôi sợ hãi nép sát vào cánh cửa xe.

Trông thấy cánh tay, Hoàn Tử Đầu hốt hoảng kêu lên, quên cả việc chạy trốn.

“Xoẹt...”

Một giây phút lơ là thôi, hẳn bị cánh tay túm được cào một đường rách cả tay áo, để lại mấy vết dài máu chảy đầm đìa.

“Cầm dao chém nó!” Tôi hét lên với Hoàn Tử Đầu, hẳn nghe thấy mới có phản ứng, giơ con dao định chặt.

“Choang” một tiếng vang lên, một viên đá văng vào khoang lái, vô số mảnh kính vụn rải đầy trên người tôi và Hoàn Tử Đầu. Kính chắn gió bên ngoài đập vỡ!!

“Hoàn Tử Đầu, chạy mau!”

Túm cái đệm ghế, tôi ấn cánh tay trở lại cái lỗ hổng tạm thời chặn nó lại. Nhìn thấy cửa kính đã vỡ, Hoàn Tử Đầu vội bò ra, ra ngoài thì túm tay tôi mà kéo. Chỉ vài phút thôi mà chúng tôi đi từ tuyệt vọng đến hồi sinh.

Tuy đã thoát ra khỏi cái xe tang, nhưng thứ trong xe vẫn còn đó, hai chúng tôi vừa bò dậy là cầm đầu chạy, đột nhiên phát hiện trước mặt là hai thanh niên mặc vest, đi giày da.

Hẳn là viên đá vừa rồi do họ ném, tôi vội nói: “Cảm tạ, hai vị huynh đệ. Trong xe có quái vật, ta chạy mau đi!”

Người bên trái dáng gầy nhảnh, tóc thưa, vuốt keo bóng lộn, nghe vậy cười nói: “Thấy hai anh hoảng loạn trong xe, tôi còn tưởng là khoang lái bị cháy chứ!”

Hoàn Tử Đầu quay lại liếc nhìn cái xe, sốt ruột: “Còn đáng sợ hơn con mẹ nó cháy nhiều! Trong xe có quái vật sống, ở đằng kia còn có thi thể đội mồ chui ra!”

Hai thanh niên liếc mắt nhìn nhau, sau đó bật cười: “Nhà hai anh bị cưỡng chế đúng không? Bịa chuyện ma quỷ để chống đối à? Vừa rồi có khi không nên phá cửa kính, cứ để hai anh điểu mới phải!”

Vừa nghe họ nói vậy, tôi liền hiểu ra, hai người này không phải bên đầu tư dự án thì cũng là bên phá dỡ di dời. Hoàn Tử Đầu chẳng muốn đôi co, vội túm tay tôi bỏ chạy. Nhưng dù gì đi nữa thì chính viên đá họ ném đã cứu mạng hai chúng tôi, cho nên trước khi chạy, tôi còn cố nói với lại: “Huynh đệ, tôi không nói đùa đâu, quanh cái xe này đúng thật là không an toàn!”

Hai người lại chẳng tin, chỉ tay mắng: “Biến đi!”

Câu khuyên nhủ cuối cùng là mình đã tận tình tận nghĩa, đành bất đắc dĩ cùng Hoàn Tử Đầu chạy trốn.

Chạy ra khỏi khu nhà hoang, rốt cuộc thì hai chúng tôi cũng có thể thở phào. Hoàn Tử Đầu bị món tay bản cào chảy máu, cứ đòi đi bệnh viện tiêm phòng uốn ván, hai chúng tôi bèn chỉ tay nhau ở thành phố.

Người gửi cái ảnh chụp xe tang cho Hoàn Tử Đầu hành tung bí ẩn, tôi cứ có cảm giác, chính hẳn cố ý muốn dụ chúng tôi tới. Hiện giờ đã tìm thấy chiếc xe, phải đi tìm lão Lưu để xử lý thứ bên trong, nhưng đúng lúc này thì lão lại đi vắng.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành quay về ký túc xá trước rồi tính toán sau.

Tối đến, gọi điện cho Hoàn Tử Đầu nói với hẳn là lão Lưu đi vắng, chiếc xe vẫn phải đích thân mang về. Hoàn Tử Đầu thờ dài, sau đó đáp ứng nghĩ cách giúp tôi.

Trải qua chuyện hồi sáng, nói gì tiểu Lục cũng không để tôi lái xe, bèn đến bệnh viện nhìn qua tình hình Bạch Phàm rồi quay về ngủ.

Ngủ một mạch đến tận hơn 2h chiều, Hoàn Tử Đầu lại gọi điện tới, thần thần bí bí bảo tôi đi mang xe về, còn nói là đã chuẩn bị tốt.

Hai chúng tôi hẹn thời gian, địa điểm rồi cúp máy. Ăn cơm xong, tôi lại lần nữa đi đến đường Liễu Ảnh. Tuy sự việc kinh hoàng hôm qua còn để lại ám ảnh, nhưng nó liên quan đến tính mạng Bạch Phàm, dù có sợ hãi cũng phải quyết làm.

Xuống xe, từ xa đã trông thấy Hoàn Tử Đầu và mấy đàn em đứng ven đường hút thuốc. Thấy tôi, hắn cười chào hỏi rồi thấp giọng nói: “Huynh đệ, ổn ổn, hôm nay đảm bảo kéo được cái xe tang về cho anh!”

Nói rồi hắn giơ tay chỉ sang bên kia đường, bên đó có một chiếc xe tải đang đậu. Tôi cười cười gật đầu, vẫn e dè nói: “Mang xe về là chuyện sau, máu chốt vẫn là không biết thứ trong xe có còn ở đó không!”

Hoàn Tử Đầu vỗ vỗ vai tôi, dẫn ra phía sau chiếc xe con, mở cốp, bên trong là hai khẩu súng trường đen nháy.

“Mẹ ơi, súng?”

Trông thấy súng, tôi sợ đến nghẹn họng, nhìn chằm chằm Hoàn Tử Đầu. Hắn cười cười, lấy súng ra, đưa cho tôi một khẩu, nói: “Nghĩ cái gì đấy, đây là súng thể thao, dùng để bắn chim!”

“Bắn chim?”

Tôi sửng ra một hồi rồi mới hiểu, hóa ra đây không phải súng thật. Súng bắn chim cũng tốt, cầm nó trong tay mang lại cho tôi cảm giác an toàn hơn nhiều.

Hoàn Tử Đầu rất quan tâm đàn em, sợ chúng gặp nguy hiểm nên chỉ kêu đứng ven đường chờ tiếp ứng, còn hai chúng tôi run như cầy sấy mà đi vào bên trong. Đã là lần thứ hai tới đây, tương đối thuộc đường, rất nhanh đã đến khu nhà hoang. Đứng từ xa nhìn lại, chiếc xe tang màu trắng vẫn đỗ im lìm ở nơi lần đó. Tôi thở phào, nó không bị lái đi thì vẫn có hy vọng.

Hai chúng tôi, tay lăm lăm khẩu súng, chậm rãi bước về phía chiếc xe, liếc nhìn, Hoàn Tử Đầu đã ướt đẫm mồ hôi trán. Kính chắn gió bị vỡ, trong khoang lái vãi đầy mảnh kính, còn có thể nhìn rõ cái lỗ hổng ở vách ngăn. Hoàn Tử Đầu nói nhỏ: “Thùng xe phía sau không khóa, lát nữa tôi mở cánh cửa ra, mặc kệ là nhìn thấy cái gì, anh cứ phơ cho nó một phát đã, biết chưa!”

Tôi căng thẳng gật đầu, liền vòng ra phía sau cùng hắn. Hoàn Tử Đầu treo súng ra sau lưng, đưa tay ra hiệu, sau đó thật cẩn

thận mở cửa thùng xe ra.

Tôi giương súng nhắm thẳng bên trong, ngón tay đặt sẵn vào cò, tìm nháy lên tận cổ họng, liệu sẽ có thứ gì xò ra đây?

Cánh cửa thùng xe bị mở, một mùi máu tươi gay nồng xộc thẳng vào mũi, suýt nữa thì bóp cò, nhưng theo ánh mặt trời chiếu vào, rốt cuộc tôi cũng nhìn rõ bên trong là gì.

Hai cái xác máu me đầm đìa!

Hoàn Tử Đầu đứng cạnh, trố mắt khó hiểu nhìn tôi: “Bắn đi, nghĩ ngợi gì nữa?”

Thấy tôi đứng bất động, hấn cũng vòng qua nhìn.

“Mẹ ơi, đây là thi thể ư? Chết thảm quá!”

Hai cái xác nằm song song bên trong, máu dính khắp nơi, từ đầu đến chân bị nhuộm đỏ như rấn lột da. Cố nén sợ ghê tởm, tôi quan sát trong thùng xe, có rất nhiều mảnh vụn quần áo, chợt thất thần nhận ra, hai cái xác bị lột da này, hấn chính là hai thanh niên mặc vest đã cứu mình hôm qua!

Hoàn Tử Đầu cau mày mắng: “Thật con me nó ghê tởm. Nhưng giờ phải làm sao, chúng ta cũng không thể kéo cả hai cái xác này về được.”

Tôi thở dài: “Hết cách, dù sao cũng không phải là mình giết, gọi điện báo cảnh đi!”

“Báo cảnh? Báo cảnh thì xe sẽ bị mang về cục cảnh sát, cứu Bạch Phàm bằng cách nào?”

Hoàn Tử Đầu nói có lý, tuy lão Lưu không có nhà, nhưng chắc ông ấy sẽ về sớm thôi, nếu xe tang bị cảnh sát giữ, đừng hòng nghĩ cách lấy nó ra ngoài. Nhìn chằm chằm hai cái xác, Hoàn Tử Đầu bấm điện thoại gọi đám đàn em đang đứng chờ tới.

Đám đàn em tuy cũng đều là giang hồ, nhưng nhìn thấy hai cái xác, chúng vẫn sợ hãi, Hoàn Tử Đầu đưa mắt một vòng, nói: “Các cậu, kéo hai cái xác xuống ném sang một bên!”

Đám đàn em có vẻ khó xử, nhưng lại không dám đắc tội đại ca, đứng vây quanh thùng xe, chưa biết nên bắt đầu làm từ đâu. Mùi tanh quá nồng, tôi với Hoàn Tử Đầu ra chỗ khác hút thuốc, cái tên sợ ma lẩm mồm này, nói gì không nói, lại nhắc về chuyện hôm qua: “Huynh đệ, anh nói, hôm qua trong xe là thứ gì?”

“Không biết, mà cũng không muốn biết!”

Thấy sắc mặt tôi tái nhợt, Hoàn Tử Đầu cũng chẳng biết tốt xấu, cười lạnh nói tiếp: “Năm mờ mà còn có thứ đội lên, theo tôi hôm qua trong xe không chừng cũng là người chết!”

Tôi không đáp lời, hấn con mẹ nó lại còn hăng hái phân tích: “Anh nói xem, trong năm mờ là người chết, trong thùng xe là người chết, đều cử động được, liệu hai cái xác lột da kia có cử động được hay không?”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên tôi cảm giác từng cơn gió lạnh thổi tới. Vừa định bảo hấn câm miệng lại, thì chờ phía bên kia, một tên đàn em hô lên: “Động, động, xác chết cử động, có ma!”

Một tên kêu lên, cả đám liền nhốn nháo, bỏ chạy, tôi với Hoàn Tử Đầu cũng hoảng sợ, vội giương súng, cẩn thận nhìn sang chỗ cái xe. Trong thùng, hai cái xác vẫn nằm im lìm, chỉ là máu loãng dưới chân ngày càng nhiều hơn. Hoàn Tử Đầu liếc tôi một cái, căng thẳng nói: “Có động đậy không?”

“Không biết, không nhìn rõ!” Tôi lắc đầu.

Hai chúng tôi nhìn nhau, cuối cùng vẫn quyết định lò dò lại gần xem xét. Còn chưa đi tới nơi, thì xoạt một tiếng, cái xác đầy máu trong xe đột nhiên bật ngồi dậy.

Mắt vẫn tia máu, tròng lớn, miệng nó phát ra tiếng gào rú rợn người, sau đó thì từ từ đứng dậy. Hoàn Tử Đầu không nói hai lời, lập tức siết cò, đoàng một tiếng, nòng súng chỉ phụt ra một luồng khói.

Đạn lép!

Cái xác không hề sợ tiếng nổ, dần dần chạy về hướng chúng tôi, thấy không ổn, tôi vội la lên: “Chạy! Chạy mau!”

Xả hai lập tức xoay người bỏ chạy, trước mặt là bãi cỏ gần chân núi, vừa chạy, tôi vừa giơ súng ra đằng sau, bắn hai phát. Cái xác tốc độ rất nhanh, những nơi nó chạy qua đều để lại dấu chân bằng máu, uy lực súng bắn chim này, bắn chim còn được, chứ đối với cái xác, nó chẳng khác nào một món đồ chơi.

Cái xác máu me vừa chạy, miệng còn vừa gào rú gì đó, hai chúng tôi hoảng loạn bỏ chạy, bị nó đuổi theo khá xa, nháy

mắt đã tới một khu rừng dương lâm. Mảnh rừng dương lâm này tôi có ấn tượng, chính là nơi phải đi qua để đến thư viện Tử Dạ. Nhìn bên ngoài nó không rộng, nhưng đi vào phải mất nửa tiếng mới hết.

Giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều, chỉ vào cánh rừng, tôi hô lên với Hoàn Tử Đầu: “Vào trong!”

Hoàn Tử Đầu nghe thấy, vội lao vào bên trong rừng dương lâm. Cánh rừng này cây cối rậm rạp, cỏ mọc thành bụi, vốn tưởng cái xác sẽ không theo vào được, ai dè nó chẳng quan tâm đến địa hình, cứ thế lao vào.

Hai chúng tôi chạy trốn chết, cái xác đuổi sát không buông, chạy được mười mấy phút thì trước mắt chợt thoáng đặng. Giống lần đầu tiên tôi với lão Lưu đến đây, phía trước là bãi đất trống cỏ xanh rì, chính giữa sừng sững một tòa nhà với kiến trúc cổ xưa, thư viện Tử Dạ!

Hoàn Tử Đầu thấy cảnh này thì ngây người, tôi vội kéo hẳn chạy về phía thư viện. Nghe lão Lưu nói, thời gian thư viện Tử Dạ mở cửa là 8h tối, giờ mới có 6h, nhưng nghĩ bụng, lão Lưu có giao tình với ông già trong thư viện, xin vào lánh nạn chắc không vấn đề gì.

Bước tới, tôi ra sức gõ cửa, gõ đến cả phút cũng không thấy ai ra. Hoàn Tử Đầu nôn nóng hỏi: “Huynh đệ, cái xác sẽ không tìm đến đây chứ?”

Tôi lắc lắc đầu: “Không biết, có điều chúng ta chỉ cần vào được thư viện sẽ không sao.”

Cho rằng vì ông lão bên trong lớn tuổi nên tai nghễnh ngãng, tôi cửa tiếp, một phút sau, vẫn chẳng có bất kỳ tiếng đáp lại nào. Hoàn Tử Đầu lo lắng nhìn về phía cánh rừng, tôi rất cuộc cũng nhụt chí, không gõ nữa, lòng thầm mắng lão già này đúng là cố chấp, cứ nhất định phải 8h mới mở cửa sao?

Hết cách, hai chúng tôi đành ngồi bệt xuống bậc thềm, thầm cầu nguyện cái xác sẽ không đuổi đến đây. Ngồi mãi, thời gian nặng nề trôi qua, cuối cùng trời cũng tối, chợt nghe trong rừng có tiếng kêu cứu: “Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Nghe thấy, Hoàn Tử Đầu rửa: “Con mẹ nó, xác mà cũng biết nói tiếng người ư?”

Hắn vừa dứt lời thì ở bìa rừng có bóng người đi ra. Dáng người đó không cao, đi loạng chà loạng choạng, nhưng chẳng phải đó chính là cái xác đang đuổi theo chúng tôi ư?

Trời đã tối hẳn, ở đây lại chẳng có chỗ nào để trốn, mồ hôi bắt đầu túa ra. Hoàn Tử Đầu cũng trông thấy cái xác, sợ hãi chỉ tay la lên.

Không biết cái xác nhìn được chúng tôi hay là nghe tiếng nói, nó khựng lại, rồi giương nanh múa vuốt, lập tức chạy về phía này.

Lòng tôi lạnh tận xương tủy, nhưng chợt nghe Kétttt một tiếng, cửa thư viện mở ra, đã 8h tối!!!

CHƯƠNG 74: LÁ THƯ BÍ ẨN

Thư viện mở cửa là một điều không thể tuyệt vời hơn, hai chúng tôi không dám chậm trễ, vội vọt vào bên trong.

Vẫn như lần trước tới đây, thư viện không có đèn, trên bệ cửa sổ và bàn đầy những ngọn nến, Hoàn Tử Đầu như đứa trẻ trông thấy đồ chơi mới, tròn mắt nhìn tôi, hỏi: “Huynh đệ, ở núi rừng hoang vu này sao lại có thư viện? Đừng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa nhé.”

Nhìn trái nhìn phải, chẳng thấy lão Liễu đâu, tôi đáp: “Vị trí heo hút không thành vấn đề, thư viện này tôi đã từng tới một lần rồi, ở đây có ông già họ Liễu quản lý, cũng coi như là quen biết.”

Hắn bán tín bán nghi gật đầu, rồi cùng tôi đi lên tầng 2. Tầng 2 bày đầy kệ sách, Hoàn Tử Đầu kinh ngạc cảm thán sao ở đây có nhiều sách cũ đến vậy. Đi tới kệ sâu trong cùng, rốt cuộc cũng thấy lão Liễu, ông ta đang cầm giấy bút viết viết gì đó.

Nhìn thấy tôi, lão Liễu cũng không bất ngờ, cười hì hì chào: “Tiểu tử đến đó à, lão Lưu đâu, sao hôm nay không đi cùng cậu?”

“Bác Liễu, lần này là cháu chạy nạn. Bên ngoài có một huyết thu vẫn đang rình rập, bác ngàn vạn lần đừng mở cửa nhé!”

Lão Liễu sửng sốt: “Huyết thi? Cái gì huyết thi?”

Hoàn Tử Đầu chen vào: “Chính là một cái xác chết, toàn thân bị lột da, vậy mà còn kêu cứu được!”

Lão Liễu nghe thế thì bật cười: “Tôi vừa trông thấy, người dưới lầu đuổi theo các cậu à?”

“Người? Đã chết rồi còn gọi là người sao?”

Lão Liễu lắc đầu: “Người sau khi chết, nếu không có thứ đặc biệt nào tác động thì làm sao chạy loạn được. Bản thân thì thể không biết đi, chưa kể, người ở dưới lầu còn sống sờ sờ chứ không phải tử thi!”

Lão Liễu nói làm tôi đứng hình, Hoàn Tử Đầu cau mày: “Người sống? Có người sống như vậy sao? Da bị lột từ đầu đến chân!”

Lão Liễu rút một cuốn sách trên kệ, nhàn nhạt nói: “Không phải bị lột da, mà là bị trúng độc!”

Trúng độc?

Cái xác đầm đìa máu, không nhìn thấy da đâu, mà lão Liễu lại bảo tôi là bị trúng độc!

“Chính xác ra là một loại thi độc, có thể khiến lớp da toàn thân phân hủy trong thời gian ngắn, rất hiếm thấy!”

Thoạt nghe thì khó tin, nhưng ngẫm lại, lời của lão Liễu cũng có lý, nếu là tử thi đã chết, sao nó còn sống lại, sao còn kêu cứu?

Hít sâu một hơi khí lạnh, như vậy thì, hẳn không phải thi thể biết cử động, mà là một người bệnh bị trúng độc!

Nói như thế thì hôm qua cánh tay bới nấm mồ, và cả âm thanh trong xe tang, đều là người sống? Họ là ai? Vì sao lại hạ độc hai thanh niên mặc vest, theo tôi thì có một khả năng: hai người đã thấy thứ không nên thấy bên trong thùng xe tang!

Giống như Bạch Phàm vậy, nàng đã gặp người không nên gặp.

Nghĩ tới đây, tôi vội nói với lão Liễu: “Nếu là trúng độc, vậy mau cho hẳn vào, toàn thân chảy máu, nếu không cầm máu sẽ mất mạng đấy.”

Lão Liễu xua tay: “Vô ích, nếu cứu kịp tôi đã mở cửa cho hẳn vào, giờ hẳn đã sớm chết ở bên ngoài rồi.”

Nghe thế, đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy áy náy, hai thanh niên này chẳng phải vì cứu mình mà liên lụy sao?

Thấy tôi đứng ngây ra, lão Liễu cười nói: “Anh bạn trẻ à, trật tự thế giới này rất ổn, không có nhiều ma quỷ như vậy đâu, đừng tự hù dọa chính mình nữa!”

Những lời này của lão Liễu như liều thuốc an thần cho tôi với Hoàn Tử Đầu, nói chuyện với ông ấy thêm mấy câu, hai chúng tôi đành liêu đi ra khỏi thư viện.

Đi về phía bìa rừng không bao xa, nhờ ánh flash di động thì trông thấy huyết thi đang nằm im dưới đất không nhúc nhích, có vẻ lần này nó đã chết hẳn, mất quá nhiều máu mà chết.

Nếu hai thanh niên mặc vest không phải bị ma quỷ giết hại thì chính là bị người mưu sát. Tôi dặn Hoàn Tử Đầu, ngày mai

nhất định phải báo án, chứ trọng tội này chúng tôi không gánh nổi.

Hoàn Tử Đầu bịt mũi, kéo tôi chạy vào rừng. Xuyên qua rừng cây, lúc đi ngang nắm mồ, tôi đột nhiên nghĩ tới hôn qua trước khi bị đội lên thì nó có đất mới. Hẳn là có ai mới chôn thi thể xuống đó. Nếu tất cả đều là giả ma giả quỷ, vậy thì cái xác tài xế cũng không phải tự mình bỏ chạy, ông quản lý kia nói dối, vẫn phải đi một chuyến nữa đến nhà tang lễ.

Đương nhiên tôi không nói cho Hoàn Tử Đầu biết về ý tưởng của mình, ai đã gửi bức ảnh cho Hoàn Tử Đầu, vì sao lại giả ma giả quỷ ngăn chúng tôi mang cái xe tang về? Tất cả chuỗi sự kiện này đều xảy ra sau khi Bạch Phàm bắt gặp kẻ kia đi vào tòa nhà bỏ hoang. Tôi mơ hồ có cảm giác, hẳn cùng với tôi, và toàn bộ câu chuyện có mối liên hệ rất lớn.

Chỉ cần Bạch Phàm tỉnh lại, sẽ đơn giản hơn nhiều!

Hai chúng tôi đi xuyên màn đêm, sợ hãi, cuối cùng ra khỏi khu nhà hoang, đánh xe quay về ký túc đã là 2h30 sáng. Ngạc nhiên là giờ này tiểu Lục vẫn còn thức, cậu ta bật đèn, ngồi mép giường ngáp dài, trông thấy tôi về thì vui mừng hỏi tôi đi đâu, lo lắng này nọ.

Tôi đáp qua loa, cậu ta cũng không nhiều lời, rút phong bì thư dưới gối ra đưa tới, nói: “Thư của anh!”

Dứt lời liền chui vào chăn ngủ.

Thời đại công nghệ thông tin, vây quanh mà vẫn có người gửi thư tay, từ lúc tốt nghiệp tới giờ, đây là lần đầu tôi nhận được thư, là ai mới được?

Bên ngoài phong bì viết bốn chữ lớn: Thân Gửi Lý Diệu, ngoài ra không hề có tên người gửi.

Cau mày khó hiểu, mở thư bên trong ra đọc.

Huỳnh đệ, lần trước gặp nhau tới giờ đã mấy tháng, anh khỏe chứ?

Dạo gần đây tôi bận bịu, đã điều tra rõ ràng chuyện xe bus số 13 cho anh. Giống như anh đã chứng kiến từ khi lái xe đến giờ, rất nhiều chuyện không thể dùng khoa học mà giải thích được, chúng ta không thể không tin rằng ở trên thế giới vẫn đục này, thật sự có ma quỷ!

Anh còn nhớ bác Lục mà đã nhắc đến với tôi không? Ông ấy cũng đã chết từ 10 năm trước. Không tin anh có thể đến Đường Oa Tử kiểm chứng. Tất cả những gì bác Lục nói, anh ngàn vạn lần đừng tin.

Bởi vì vụ tai nạn xe 10 năm trước, đều là do lão dựng lên. Chuyến xe nửa đêm này vốn là mô-thờ lời nguyên chết người, đừng lái nữa, mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt.

.....

Bức thư này thật khó hiểu, vừa vào đề đã xưng huynh gọi đệ, cứ như là thân quen với mình lắm, đọc xong tôi cũng chẳng biết đó là ai, mãi đến khi nhìn thấy chữ ký ở góc phải dưới cùng lá thư, tôi mới giật mình sợ rớt tim ra ngoài.

Đó là một hàng chữ nhỏ ngay ngắn: “Thấy chữ như thấy mặt, Đường Hiện Sinh đích thảo.

Là lão Đường!!!

Lão Đường viết thư?

Tôi có cảm giác đầu mình như đi mượn, người chết thì như ngọn đèn tắt, một con ma đã chết 10 năm mà còn viết thư?

Nhìn chằm chằm lá thư bị tôi vứt xuống đất mà thất thần. Cố gắng trấn định lại tinh thần, phán đoán đầu tiên của tôi, lá thư này nhất định là giả, có người mượn danh nghĩa của lão Đường với mục đích nào đó.

Nội dung bức thư đơn giản chỉ có hai điều, thứ nhất, không được tin lời bác Lục, thứ hai không được lái xe nữa, mau chạy đi.

Một điều trong số đó trái ngược hoàn toàn với nhận thức của tôi, cả lão Lưu lẫn bác Lục đều nói, chiếc xe bị nguyên rửa, nếu mình rời đi sẽ chết chắc!

Một loạt sự việc liên tiếp khiến tôi mơ hồ có cảm giác, vận mệnh của mình được định sẵn để cho người khác lợi dụng, giăng bẫy, dẫn dắt. Tuy rất nhiều chuyện chưa rõ ràng lắm, nhưng tôi đã dần có phán đoán của bản thân, đó chính là: Tất cả đều bắt nguồn từ vụ tai nạn xe 10 năm trước.

Điều tra!

Cần phải điều tra!!

Hạ quyết tâm, tôi lên giường đi ngủ. Sáng hôm sau, vừa dậy là chạy đi tìm Hoàn Tử Đầu, cùng đến nhà tang lễ kia.

Cái xác tài xế Vương tuyệt đối không thể cùng dậy, cái xe tang cũng tuyệt đối không phải do nó lái, chuyện này có vấn đề.

Thấy hai chúng tôi quay lại, lão quản lý hậu cần có vẻ ngoài ý muốn, không nhiệt tình như trước mà lạnh lùng coi chúng tôi như người vô hình. Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Ông có gạt tôi chuyện gì không? Hôm đó căn bản không phải xác tài xế Vương vùng dậy chứ?”

Ông ta sửng sốt: “Sao lại không phải? Trước khi đèn tắt, cái xác nằm ngay trước mắt hai người mà!”

Hoàn Tử Đầu cũng thấy bất ngờ: “Huynh đệ, ý anh là gì? Anh nghi ngờ thi thể tài xế Vương không phải tự mình vùng dậy? Vì sao?”

“Nói không chừng trong chuyện này có vấn đề, cái đó phải hỏi ông ta!”

Hoàn Tử Đầu nghe vậy, lập tức trợn trừng mắt, giơ tay túm cổ áo gã quản lý, gằn giọng hỏi: “Lão già định chơi ta à? Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Gã bị Hoàn Tử Đầu uy hiếp, sợ hãi lắp bắp: “Không, không, không liên quan đến tôi!”

Để ý chùm chìa khóa gã đeo bên hông, tôi giật ra, rồi cùng Hoàn Tử Đầu vào gian phòng chứa xác. Vào tròn, lại lần nữa kéo cái ngăn tủ chứa xác tài xế Vương ra, cả hai sửng sốt!

Cái xác tài xế Vương nằm yên ở đó, không hề có sứt mẻ gì. Hoàn Tử Đầu kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Sao thi thể lại quay về rồi? Tự mình quay về ư?”

Duỗi tay sờ soạn xung quanh cái xác, tôi chợt phát hiện, cái giường có khe hở. Nhất định là lúc đèn bị tắt, gã quản lý đã khởi động cơ quan, làm mặt giường lật úp xuống.

Nói như vậy, thì khoảng mất điện ngắn ngủi đó đã được gã bố trí từ trước!

Hoàn Tử Đầu hiểu ra, xách cổ gã lên cao, quát: “Ai sai người làm???”

Gã quản lý sợ đến phát run, nói không rõ lời, chưa kịp hỏi lại thì điện thoại Hoàn Tử Đầu reo vang. Hắn nghe điện, sau đó

hưng phấn la lên: “Thang Nghiêu nói Bạch Phàm tỉnh rồi!”

Tôi cả kinh, trong lòng vui mừng như điên, dặn Hoàn Tử Đầu ở lại theo dõi gã quản lý, mình chạy vội đến bệnh viện.

Vào đến nơi, thật đúng là trông thấy Bạch Phàm đang tỉnh táo ngồi trên giường, lão Lưu và Thang Nghiêu đang đứng cạnh. Hóa ra lão Lưu đã về, tôi tùy tiện chào hỏi một câu rồi qua xem Bạch Phàm.

Trông thấy tôi, Bạch Phàm cũng vui vẻ, nói không cần lo lắng, nàng đã ổn. lát sau, như sự nhớ ra cái gì đó, dặn dò: “À phải, mấy hôm trước em đến tìm anh ở công ty, bắt gặp một đồng nghiệp của anh đang len lút không giống người tốt, nhất định anh phải tránh xa một chút.”

Bạch Phàm không nhắc thì tôi cũng quên bém, rất có thể hẳn chính là thủ phạm gây ra việc nàng bị đụng xe, vội hỏi: “Ừ, thế em tả hình dáng người đó cho anh xem.”

“Cao cũng tầm anh, dáng người gầy, khoảng hơn 40 tuổi, hình như cạnh mũi còn có một nốt ruồi đen!”

Nghe nàng nói, đầu tôi lập tức ơng lên, người mà Bạch Phàm mô tả, chẳng phải chính là lão Đường sao???

CHƯƠNG 75: PHẢI TIN AI ĐÂY?

Tối hôm qua nhận được thư lão Đường, còn tưởng là ai đó mạo danh, giờ Bạch Phàm lại nói mình chính mắt nhìn thấy, chuyện này đã không ngji ngờ gì nữa, lão Đường trở lại!

Từ lần cuối cùng biến mất đã hơn một tháng, lần này lão xuất hiện, muốn vào tòa nhà bỏ hoang với mục đích gì? Tôi đứng ngây người, nghĩ mãi mà không ra, Bạch Phàm thấy thế khẽ đẩy một cái: “Lý Diệu, anh không sao chứ?”

“À, không sao!” Hồi phục tinh thần, tôi cười với nàng.

Không nghĩ chuyện lão Đường nữa, liếc mắt thì nhìn thấy Lưu Khánh Chúc, rõ ràng Bạch Phàm tỉnh lại là do công lao của lão, vội kéo cái ghế lạo rồi bảo ông ấy ngồi, rồi hỏi về việc cứu Bạch Phàm.

Lão Lưu lạnh lùng nhìn Bạch Phàm, từ tốn nói: “Ta đi tìm một người bạn giúp đỡ, không cần hỏi!”

Tính lão Lưu là vậy, nói một không hai, tuy rằng tôi rất muốn biết người bạn của ông ấy là thần thánh phương nào, nhưng có vẻ như lão không muốn nói thì đành thôi.

Tuy Bạch Phàm có thể nói là hữu kinh vô hiểm, nhưng thực sự đã làm tôi toát mồ hôi, từ việc mấy ngày nay có kẻ giả ma giả quỷ, xem ra bên cạnh chúng tôi có ai đó đang giở trò trong bóng tối.

Vốn tưởng rằng Bạch Phàm bắt quả tang nên bị trả thù, nhưng người này là lão Đường thì chuyện lại khác. Lão Đường là ma thật, vẫn luôn lén lút, sao có thể đồng lỏa với con người được.

Có điều, giờ Bạch Phàm đã khỏi, đại tâm bệnh của tôi coi như cũng được giải trừ.

Làm thủ tục xuất viện cho Bạch Phàm xong, tôi bắt xe đưa nàng về nhà. Trên đường đi, nhớ ra bức thư của lão Đường, tôi hỏi: “Bạch Phàm, gần đây bác Lục thế nào? Lâu lắm rồi không gặp ông ấy!”

Nghe thấy hỏi về bác Lục, Bạch Phàm không có biểu hiện gì khác thường, chỉ đáp: “Bác Lục rất khỏe, mấy hôm trước đi dạo em còn gặp ông vào thành phố bán đồ!”

“Cái gì? Em chắc là mình gặp bác Lục?”

Thấy tôi phản ứng, Bạch Phàm sửng sốt: “Chắc! Sao thế, mà tự nhiên anh quan tâm bác Lục làm gì?”

“Không có việc gì!”

Nội dung bức thư của lão Đường có thể tôi không tin, nhưng hồ sơ về bác Lục đã chết thì chính mắt tôi lại nhìn thấy. Bạch Phàm là người tôi tin tưởng nhất, không nghĩ là nàng sẽ lừa mình, bèn nói qua tình hình thực tế: “Bạch Phàm, em nghe anh nói, thực ra bác Lục là một người đã chết!”

Bạch Phàm cau mày: “Cái gì? Chuyện gì xảy ra trong mấy ngày em hôn mê à?”

Tôi lắc đầu: “Tuyến xe số 13 này, 10 năm trước đã xảy ra ba lần tai nạn, bác Lục sớm đã chết trong một vụ, lần tới em gặp thì phải tránh xa ông ấy ra!”

Bạch Phàm mở to mắt nhìn tôi, nghe xong thì bật cười: “Anh làm em sợ muốn chết, cứ tưởng mấy hôm hôn mê bác Lục gặp chuyện gì ngoài ý muốn chứ. Việc bác Lục gặp tai nạn xe năm xưa, ông ấy có nói cho em. Em còn biết tất cả hành khách và tài xế đều không qua khỏi, nhưng bác Lục may mắn sống sót!”

Cái gì? Bác Lục sống sót sau vụ tai nạn năm đó? Những lời Bạch Phàm nói mang đến cho tôi cái nhìn trái ngược. Vậy hồ sơ về cái chết của ông ấy là thế nào? Giấy trắng mực đen, còn có cả ảnh chụp nữa.

Thấy tôi có vẻ phiền muộn, Bạch Phàm nói tiếp: “Lý Diệu, tuy em không biết vì sao anh không chuyên tâm lái xe mà cứ chạy loạn khắp nơi. Nhưng em tin tưởng anh, nhất định là có chuyện gì đó quan trọng phải làm, đúng không?”

“Bạch Phàm, anh không nói đùa đâu. Năm đó bác Lục sống sót là ai nói cho em, có chuẩn không?”

Bạch Phàm chẳng hề suy nghĩ, nói: “Chuẩn chứ, đã bảo bác Lục là người nhìn em lớn lên, nếu anh không tin, chúng ta về Đường Oa Tử hỏi thăm là được!”

Đi Đường Oa Tử hỏi, ý kiến này không tồi, chỉ một mình Bạch Phàm thì có thể bị bác Lục lừa, nhưng cả một thôn thì không thể nói dối hết được. Nói mãi về chuyện này thì cũng tới nơi, tôi đưa bạch phàm lên phòng, sắp xếp xong liền về ký túc xá.

Mấy hôm trước xảy ra việc ma dựng tường, tiểu Lục nhất quyết không cho tôi đụng vào vô lăng, bắt tôi nghỉ ngơi cho khỏe. Bất đắc dĩ, đành bày rượu với đồ nhắm, ngồi chờ tiểu Lục trong phòng.

12h hơn, chợt có tiếng gõ cửa thình thịch. Tầng này đều là mấy tài xế có tuổi, họ sinh hoạt rất có quy tắc, 9, 10h đã đi ngủ, ai nửa đêm tìm mình cơ chứ?

Nghi hoặc, mở cửa thì lập tức tôi sợ run cả người, đang định đóng sầm lại thì người bên ngoài dùng sức đẩy vào.

Là lão Đường!

Tôi hít sâu một hơi, lão viết thư cho mình nghĩa là không muốn lộ diện, sao giờ còn tìm đến cửa? Lẽ nào lão biết Bạch Phàm đã khai ra mình?

Lão Đường đẩy cửa, hung hăng lườm tôi một cái, lại ngó ra ngoài hành lang nhìn trước nhìn sau, xác định không có người, liền tiến vào phòng.

“Tiểu tử, cậu quên bạn già này rồi à, trông thấy tôi lại còn đóng cửa?”

Tôi nhìn lão không chớp mắt, thấp giọng nói: “Lão Đường, sao anh quay lại đây? Hết tiền tiêu rồi à? Để mai tôi hóa xuống cho anh thêm.”

Lão Đường sững sốt: “Cậu nói xằng bậy gì vậy, tôi đến để cứu cậu đấy!”

“Cứu tôi?”

Lão Đường cởi áo khoác vứt xuống ghế, thấy trên bàn có đồ ăn, liền cầm đũa gắp hai miếng bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Trước tôi đã nói với cậu, vì tiết lộ quá nhiều thứ nên tôi bị ma theo đuôi. Vốn dĩ không muốn ra mặt gặp cậu, nhưng lão ca này không thể trơ mắt nhìn cậu chết được!”

Lời nói của lão Đường rất thú vị, nó cứ như đưa tôi vào vòng quay trò chơi vậy.

“Thế anh nói đi, vì sao tôi lại cần anh cứu?”

Lão Đường uống hớp rượu, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đọc thư của tôi rồi đúng không? Đã nói là đừng có tin bác Lục, vậy mà cậu lại đi nói với cô gái họ Bạch kia.”

Trong lòng tôi đã dựng sẵn phòng tuyến, lão Đường ma quỷ này, có nói gì tôi cũng sẽ không tin, nhưng lão lại đột nhiên nhắc đến Bạch Phàm.

“Bạch Phàm? Liên quan gì đến cô ấy?”

Lão Đường cau mày, buông đũa xuống, nói: “Quan hệ của bác Lục và cô gái này không bình thường. Cậu nghĩ kỹ lại xem, bác Lục đã chết cả chục năm, thì nha đầu này là thứ tốt đẹp gì? Hai bọn họ đang câu kết nhau lợi dụng cậu đấy, huynh đệ ngốc!”

Bọn họ lợi dụng mình? Lời nói của lão Đường làm lòng tôi rối bời, từ lúc bác Lục giới thiệu Lưu Vân Ba, tôi đã xác định không thể tin ông ta, nói ông ấy lợi dụng mình là đúng, nhưng Bạch Phàm chẳng qua chỉ là hàng xóm thôi mà.

Thấy tôi ngờ vực, lão Đường bổ sung: “Mấy tháng nay, tôi điều tra cả trong tối lẫn ngoài sáng, hôm qua mới biết cậu giao du với con bé họ Bạch kia, cho nên sợ hãi, không màng nguy hiểm đến báo cho cậu!”

Cố gắng trấn tĩnh, tôi hỏi lại: “Lão Đường, tôi hỏi anh, vụ tai nạn xe mười năm trước, có hành khách nào may mắn sống sót hay không?”

Lão Đường nghe vậy nhăn trán, đáp: “May mắn sống sót cái rắm! Cậu nghĩ thử xem, cái hồ nước ở sát đường như thế, xe lao một cái ra tận tít xa, ai thoát được?”

Tôi sửng sờ, lão nói tiếp: “Ý cậu là gì? Có phải con bé họ Bạch kia nói với cậu là bác Lục không chết, thoát được? Con mẹ nó cậu đừng có tin!”

Tuy tôi không tin chuyện bịa đặt của lão Đường, nhưng thực sự việc này có chút kỳ quặc. Quan trọng nhất là nó lại có liên quan đến Bạch Phàm.

“Nãy giờ anh chỉ nói người khác, vậy anh nói tôi nghe, mấy hôm trước, đêm hôm anh mò ra tòa nhà hoang sau công ty làm gì?”

Lão Đường nhỏ giọng: “Cậu đừng quan tâm đến chuyện tôi vào tòa nhà hoang vội. Nếu thật sự không tin, thì thống nhất thế này, ngày mai cậu cùng tôi đi Đường Oa Tử, chúng ta sẽ hỏi người trong thôn xem hiện giờ có ai là bác Lục không!”

Nghe vậy, lòng tôi trùng xuống. Bạch Phàm bảo tôi cùng đi Đường Oa Tử kiểm chứng, giờ lại đến lão Đường, tại sao cả hai đều nắm chắc như vậy? Cấn rằng, tôi nói: “Được, ngày mai tôi sẽ đi cùng anh một chuyến!”

Thấy tôi đồng ý, lão Đường lại uống hớp rượu, hẹn thời gian và địa điểm, sau đó lén lút rời đi. Việc gặp gỡ lão Đường tối nay thật làm tôi mở rộng tầm mắt. Lời lão nói có thể không tin hoàn toàn, nhưng tổng thể lại thấy rất có lý. Tôi vẫn luôn muốn nói toẹt ra rằng mình biết lão là tài xế chuyển xe 13 đầu tiên. Nhưng cuối cùng cũng chưa nói được, thứ nhất tôi sợ nói ra sẽ nguy hiểm cho chính mình, thứ hai, tôi cũng muốn tìm hiểu đến cùng xem, mỗi người một lời nói khác nhau, bí mật rốt cuộc là gì.

Chiều hôm sau, tôi chào tiểu Lục một câu rồi theo lời hẹn, ngồi xe đến Đường Oa Tử. Lão Đường đeo một cái khẩu trang che kín mặt, đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn qua còn tưởng ngôi sao nào ra đường phải nguy trang. Lần trước đi cùng Lưu Khánh Chúc đến đây, bị Lưu Vân Ba giờ trò quý, thôn dân đã quen mặt tôi. Hai người đi trên đường vào thôn, không ít thôn dân nhận ra, chủ động chào hỏi. Tiện hỏi thăm luôn về bác Lục, kết quả làm lão Đường trợn tròn mắt.

Ai cũng đều nói có quen biết bác Lục, lại còn nói hiện giờ ông ta ở trong thôn. Tôi để ý thấy ánh mắt lão Đường rất khó tin, không giống giả vờ. Bác Lục ở trong thôn, vậy hồ sơ thứ hai kia là giả ư?

Thôn tin này làm tôi khá vui, bác Lục không có vấn đề, thì Bạch Phàm cũng không có vấn đề, tình yêu của mình không có vấn đề luôn.

Lão Đường không phục, tự đi hỏi thăm thêm mấy người, nhưng bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ đều xác nhận. Trong thôn đúng là có bác Lục!

“Con mẹ nó, chuyện gì thế này? Không thể như vậy được!”

Lão Đường mắng, giật cái mũ lưỡi trai ném phịch xuống đất. Tôi không biết nói gì cho phải, chỉ lẳng lặng nhìn lão biểu diễn.

“Không đúng, có lẽ bác Lục mà họ nói với bác Lục mà chúng ta hỏi, không phải cùng một người. Ta đến gặp bác Lục chưa chết nàu xem!”

Đến cũng đã đến rồi, đơn giản là bồi lão diễn trò, tôi không phản đối, đồng ý đi theo. Trời đã bắt đầu tối, lão Đường tìm thuê được một căn nhà trống, hai chúng tôi tạm thời ở lại để tránh tai mắt người khác. Lão nói giờ phải đi hỏi thăm lại, rồi ra cửa. Tôi nằm một mình trong phòng, nhớ lại những chuyện xảy ra hôm nay. Mắt thấy là thật, liệu bác Lục mà thôn dân nói có phải bác Lục mà chúng tôi tìm hay không?

Đang suy nghĩ thì chợt “cộc cộc cộc cộc”, có người gõ cửa, tôi bò dậy ra mở, là lão Đường, lão chụp vành mũ xuống thấp, nôn nóng nói: “Huynh đệ, hỏi được rồi, bác Lục ở căn nhà ngói đầu thôn tây, cậu mau thu dọn, tôi đi trước, chờ ở ngã tư.”

Nói xong, lão Đường lén lút lên đi, cứ như ăn trộm.

Tôi xoay người thu dọn đồ đạc vệ sinu cá nhân, đang loay hoay thì “cộc cộc cộc cộc”, lại có tiếng gõ cửa vang lên. Vừa ra mở cửa vừa không kiên nhẫn, tôi hô: “Còn chưa dọn đồ xong!”

Cửa vừa mở thì tôi sợ đến dựng tóc gáy.

“Bác Lục?”

Người bên ngoài không phải lão Đường, mà chính là bác Lục mà cả hai đang đi tìm. Ông ấy vẫn cái bộ dạng cũ, đầu quấn khăn, giắt hông một túi thuốc lá sợi. Bác Lục thấy tôi, mỉm cười gật đầu: “Thằng nhóc, ta nghe nói cậu đến đây, còn dẫn theo con ma. Ở đây không an toàn, mau thu dọn rồi tới nhà ta!”

Không đợi tôi đáp lời, ông ta nói tiếp: “Nhà ta ở đầu thôn đông, chờ cậu ở ngã tư nhé, nhanh chân lên!”

Dứt lời, bác Lục xoay người bỏ đi.

Đầu tôi như muốn nổ tung, chuyện gì thế này??

Bác Lục cũng xuất hiện, nhưng lão Đường nói nhà bác Lục ở thôn Tây, bác Lục thì nói nhà mình thôn đông, phải nghe ai?

Không gấp gáp đưa ra lựa chọn, tôi đứng trong phòng, ngần ngừ suy nghĩ.

“Cộc cộc cộc cộc”

Lại có tiếng gõ cửa, là lão Đường hay là bác Lục? Tôi run run đưa tay kéo cửa ra.

“Bốp” một tiếng, cú tát mạnh làm tôi ngã lăn quay.

“Cậu con mẹ nó chán sống à? Tôi đã nói thế nào, đừng có đến đây, đừng có nhảy vào vũng nước đục cơ mà?”

Ngẩng đầu lên, người đánh mình hóa ra là lão Vũ.

Lão Vũ cũng đến!!!

Đêm nay con mẹ nó thật náo nhiệt, cả ba người có vấn đề đều đông đủ.

“Lão Vũ, sao anh đến đây?”

Lão Vũ xông vào nhà, xách cái túi của tôi rồi túm cổ tôi ra ngoài.

“Nếu không phải tiểu Lục nói, tôi còn không biết cậu đi tìm chết đấy. Mặc kệ cậu vì lý do gì, vì ai mà đến đây, nếu muốn sống thì mau cùng tôi về công ty!”

Lão Vũ quen với phong thái lãnh đạo, căn bản chẳng để ý xem tôi có đồng ý hay không, một tay kéo tôi đi trên đường. Vừa rồi còn không biết phải lựa chọn thế nào, giờ lão Vũ tới, coi như cũng yên tâm.

Lão Đường chờ ở ngã tư thôn tây, bác Lục chờ ở ngã tư thôn đông, cứ để hai bọn họ tiếp tục chờ, lão tử đây về nhà, không chơi nữa. Trăng đêm nay sáng vàng vạc, lão Vũ kéo tay tôi, gấp gáp đi phía trước. Tôi thở dài, vừa định mở mồm hỏi lão mấy vấn đề, lơ đãng nhìn xuống đất thì lập tức sợ đến mồ hôi ướt áo, vội giật tay lão Vũ ra, đứng bất động.

Thấy vậy, lão Vũ quay đầu, tức giận nói: “Làm cái con mẹ gì đấy, chạy mau đi, không chạy không kịp đâu!”

Tôi lắc đầu, chỉ vào dưới chân lão, hỏi: “Lão Vũ, sao anh lại không có bóng?”

CHƯƠNG 76: CĂN NHÀ CŨ THÔN HOÀI HỒ

Bị tôi hỏi đột ngột, lão Vũ cúi đầu nhìn xuống chân mình, ngây ra: “Bóng tôi đâu nhỉ, hay do ánh trăng mờ nên không thấy?”

“Làm gì có chuyện ấy, anh nhìn bóng tôi rõ thế này cơ mà!”
Vừa nói, tôi vừa chỉ tay xuống cái bóng của mình.

Lão Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ, thấp giọng mắng: “Mẹ nó, mặc kệ, ta chạy nhanh đi là được!”

Nói rồi tôi lại bị lão kéo tay, tiếp tục chạy.

Lần này lão túm rất chặt, tôi có giằng thế bèo cũng không ra.

“Lão Vũ, không phải anh đã chết mà vẫn chưa biết đấy chứ?”

Lão Vũ sững sốt, quay đầu định tát, tôi kịp thời giơ tay lên chắn.

“Nói xằng nói cuội gì đấy, ở đây rất tà môn, chúng ta đi khỏi sẽ ổn!”

Tôi bị lão kéo đến quốc lộ, một chiếc xe màu trắng đang đỗ ven đường, lão không nói không rằng mở cửa sau, đẩy tôi vào trong. Tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn không làm gì được, thôi thì mặc kệ, đi cùng lão Vũ vẫn yên tâm hơn hai người kia.

Qua chuyện đêm nay, tôi có cảm giác quan hệ của lão Đường và bác Lục không quá tốt đẹp, vì sao lão Đường cứ nhất quyết chứng minh bác Lục đã chết, còn bác Lục lại đột nhiên xuất hiện, nói lão Đường là ma?

Hai “con người” này, bản thân tôi chẳng có cảm tình với ai cả, thật sự không cách nào cùng hội cùng thuyền. Tuy lão Vũ cũng có vấn đề, nhưng lập trường của lão rất rõ ràng, luôn không cho tôi dính vào chuyện này.

Lão Vũ ngồi trước lái xe, tôi ngồi ghế sau, gắt gao nhìn chăm chăm, nói: “Lão Vũ, anh nghĩ mình có đáng trách không, giấu tôi sự thật, lại đu quản chuyện tôi làm!”

Lão Vũ nhếch mép trả lời: “Thằng nhóc cậu thật là chán sống. Tôi mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi mà vẫn không

nghe lời. Tai nạn 10 năm trước đã qua lâu như vậy, sao cậu cứ cố chấp dây dưa. Nói tôi nghe, hôm nay cậu đến Đường Oa Tử cùng ai?”

Tôi bất đắc dĩ thấp giọng đáp: “Cùng chiến hữu cũ của anh, lão Đường!”

Kéttttttt!

Nghe thấy hai chữ lão Đường, lão Vũ vội vàng đạp phanh gấp, hoảng sợ quay đầu hỏi: “Ai? Đường Hiện Sinh?”

Cú phanh gấp làm tôi đập đầu vào thành ghế, xoa xoa trán bực mình nói: “Đúng vậy, anh kích động con mẹ gì?”

Lão Vũ nheo đôi mắt tự hỏi gì đó: “Đường Hiện Sinh đã trở lại, không tốt, rất không tốt!”

Nói rồi, lão lại cho xe chạy, lần này tăng tốc rất nhanh. Tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Vũ, lần trước lão Đường biến thành ma ám tôi, từ hôm đầu lái xe tôi đã kể. Giờ anh mới nói là việc không tốt, phản ứng trì độn à?”

Lão Vũ cúi đầu khò nói gì, nhưng nhìn qua gương, nét mặt lão cực kỳ nghiêm trọng. Xe chạy một mạch về thành phố, vừa tới nơi lão Vũ lại quay xe tiến thẳng ra cao tốc. Tôi kinh ngạc đẩy lão: “Này lão Vũ, anh đi đâu đấy, về công ty, lại ra cao tốc làm gì?”

Lão Vũ lạnh giọng nói: “Lần này Đường Hiện Sinh quay về là để lấy mạng cậu. Hiện giờ cậu không thể ở công ty được nữa, tôi đưa cậu đến nơi an toàn tránh mấy hôm đã.”

“Lão Đường về lấy mạng tôi?”

Lời của lão Vũ làm tôi giật mình, thấy tôi nghi hoặc không tin, lão nói tiếp: “Cậu nghĩ lại xem, lão Đường đã chết chục năm rồi, sao cứ bám lấy cậu? Nói thêm với cậu, nếu lúc trước cậu nói thật, thì trong Đường Oa Tử còn có một con ma nữa!”

Tôi sửng sốt: “Còn có một con ma? Anh nói là bác Lục? Trước khi anh tới, ông ấy còn bảo tôi đi theo.”

Kéttttttt

Vừa dứt lời, lão Vũ lại đạp phanh gấp, đầu tôi lần thứ hai đập vào thành ghế.

Nghe thấy tên bác Lục, có vẻ lão Vũ còn căng thẳng hơn nghe thấy tên lão Đường, hoảng hốt quay đầu hỏi: “Cậu nói gì? Cậu vừa gặp bác Lục?”

“Đúng, chỉ vừa mấy phút trước khi anh đến!”

Lão Vũ thở dài: “Tập hồ sơ cậu cũng đã được xem, bác Lục là thế nào chắc khỏi cần giải thích. Hai hồn ma lão Đường và bác Lục đồng thời xuất hiện, nếu tôi không tới kịp, cậu có mấy mạng cũng không đủ!”

Lời lão Vũ cũng có lý, như vậy thì ban này nếu lão không đến, mình lựa chọn đi theo bất kỳ ai đều sẽ phải chết sao? Hít sâu một hơi, không ngờ mình vừa bước một chân đến quỷ môn quan mà không biết.

Cả đoạn đường tiếp theo, lão Vũ không nói nữa, tôi thì vẫn đang sợ hãi vì chuyện vừa qua, không biết lão Vũ đưa mình đi đâu, nhưng nhờ ánh đèn đường, cuối cùng tôi cũng trông thấy bóng của lão trải xuống ghế ngồi.

Xe cứ thế chạy trên đường cao tốc, tôi yên lòng, dần thấy buồn ngủ, nhắm mắt một lát thì đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết bao lâu, giật mình tỉnh dậy thì phát hiện xe đã dừng ven đường, lão Vũ đang nói chuyện gì đó với một bà già quần khăn đỏ bên ngoài, nhưng chỉ mở mắt ra một chút, tôi lại ngủ tiếp.

Trời sáng, lão Vũ gọi tôi dậy, còn chưa mở mắt đã ngửi thấy mùi phân trâu, trong lòng cảm thấy chán nản, lại là vùng nông thôn nào đây?

Buồn bực, tôi xuống xe đuổi người, cẩn thận quan sát xung quanh, chợt cảm giác chán bản hoàn toàn tan biến.

Nơi đây cực kỳ đẹp! Mấy ngọn núi cao ngất tầng mây, vây quanh một hồ nước trong veo, phía xa đàn chim đang bay về chân trời, đám ngỗng đang đi dạo trên thảm cỏ, gần đó là mấy căn nhà khói bếp miên man.

Chỉ trong nháy mắt, tôi như lạc vào bức tranh tiên cảnh, quên hết mọi mệt nhọc buồn phiền. Thấy tôi ngẩn ngơ, lão Vũ ho khan một tiếng, nói: “Đây gọi là thôn Hoài Hồ, toàn bộ thôn được mấy ngọn núi bao quanh, cho nên chỉ có một con đường vào duy nhất. Nơi đây ít người biết đến, xe bus tạm thời giao tiểu Lục lái, cậu cứ yên tâm ở đây một thời gian!”

Nói xong lão xoay người đi về phía trước, tôi xách túi ra ngoài, chạy theo. Móc di động định gọi điện cho Bạch Phàm thì lại nhận ra, ở nơi xa xôi này, chẳng có sóng.

“Lão Vũ, ở đây không có sóng di động, tôi liên lạc với anh bằng cách nào?”

Lão Vũ cầm đầu bước đi, nói: “Không chỉ không có sóng điện thoại, mà điện ở đây cũng không có!”

“Không có điện?”

Thế hệ hiện nay đều là cúi đầu trước máy tính và điện thoại, đừng nói đến chuyện không có điện, riêng việc không có điện thoại một ngày thôi đã không chịu nổi rồi. Thấy tôi hỏi nhiều, lão Vũ mắng tôi mấy câu, nói rằng tính mạng quan trọng hơn.

Hai người đi dọc theo bờ hồ một lát thì trông thấy một căn nhà cũ, nhìn có vẻ sắp sập đến nơi. Lão Vũ chỉ vào trong, nói: “Cậu ở tạm đây đi, điều kiện hơi khó khăn nhưng ăn uống không phải lo. Tôi có người bạn trong thôn, hàng ngày sẽ mang cơm cho cậu.”

Nói rồi hai chúng tôi đi vào nhà, mẹ nó, căn nhà này đúng là quá cũ, có hai phòng, phòng tây khóa kín, phòng đông ngoài cái giường và một cái tủ thì chẳng còn gì cả. Ngồi trên giường, còn có thể nhìn qua vách tường thấy được mặt trời bên ngoài.

Không tin nổi, tôi nhìn lão Vũ chằm chằm: “Lão Vũ, sao tôi cứ thấy giống như mình bị ánh bán vào núi sâu làm vợ người ta vậy?”

Lão lờm tôi rồi nói: “Căn nhà này là tổ tiên tôi để lại, từ đời cụ tôi thì bắt đầu chuyển ra thành phố, đã lâu không có ai ở, cậu tạm chấp nhận đi. Chờ tôi làm rõ ràng việc lão Đường và bác Lục rồi sẽ quay lại đón.”

Nói xong lão quay người đi ra cửa. Tôi vội giữ tay lão lại: “Lão Vũ, anh vớt tôi vào vùng núi sâu này, hàng ngày biết làm cái gì? Hơn nữa liên lạc với anh bằng cách nào?”

Lão lắc đầu: “Cậu không cần làm gì hết, rảnh thì nằm ngủ, bốn bề xung quanh đều là rừng núi, đừng có đi lung tung mà lạc đường.”

Nói xong lão ngừng một chút, như sự nhớ ra cái gì, sắc mặt nghiêm trọng, chỉ vào phòng tây phía đối diện, nói: “Phải rồi,

ngàn vạn đừng có vào căn phòng kia nhé!”

Ngàn vanh đừng vào? Nghe vậy tôi liền sốt ruột: “Lão Vũ, anh nói toẹt ra đi, trước khi đi còn nói bóng nói gió? Một mình tôi ở đây, anh lại bảo ngàn vạn lần đừng có vào phòng kia? Tôi ngủ ngoài bãi cỏ cũng được, anh cứ nói trong đó có gì tôi nghe!”

Lão lắc đầu: “Cậu không cần phải sợ, trong đó chẳng có gì, càng không có ma quỷ, chỉ là lời dặn của tổ tiên để lại thôi, cậu cứ nghe theo là được!”

Lão Vũ không muốn dông dài, mặc cho tôi có hỏi thế nào cũng không trả lời, đi ra bờ hồ, mở cửa xe lái đi. Tôi đứng ở căn nhà cũ nát, tuyệt vọng nhìn cảnh đẹp trước mặt, không thể tự làm mình vui lên được.

Cảnh thôn rất hùng vĩ, nhưng người thì lại thưa thớt, lão Vũ vội vội vàng vàng bỏ đi, tôi còn chưa kịp hỏi nơi này thuộc thành phố nào. Bất đắc dĩ quay vào nhà quét dọn vệ sinh, lại phát hiện, tuy nhà dột nát, nhưng đồ dùng sinh hoạt rất đầy đủ. Phòng bếp có chậu đồng rửa mặt kiểu cổ, chạn bày mấy cái bát sứ hoa, hai đôi đĩa.

Quay vào phòng ngủ, mở cái tủ ra, bụi xộc cả lên mũi, đúng là đã lâu không ai động vào. Giữa tủ có một vách ngăn, bên trên là cái chăn bông đã mốc, dưới cái chăn là tấm gương vỡ.

Kéo xái chăn mang ra phơi, sau đó cầm cái gương trong tay tò mò quan sát, bốn phía đều được bọc đồng, nhìn cũng biết là đồ thời xưa.

Cả đêm ngồi xe đường dài, người mệt mỏi, tôi quét dọn sơ qua rồi quay lên giường nằm nghỉ. Dựa lưng, tôi bắt đầu tổng kết lại chuyện hôm qua, nỗi hoảng hồn còn chưa tiêu tan, lão Đường và bác Lục cùng xuất hiện, liệu có liên quan gì đến tai nạn xe 10 năm trước?

Lão Vũ thì sao, bản thân lão ném cái chuyến xe chết tiệt cho tôi, bởi vậy với sự giúp đỡ của lão, tôi không hề thấy cảm kích. Có điều giờ oán trách lão cũng vô ích, nghỉ ngơi ở tiểu thôn thế ngoại đảo viên này cũng được, thật sự mình quá mệt mỏi rồi, mệt cả thể xác lẫn tinh thần.

Nằm ngẫm nghĩ, tôi ngủ lúc nào không hay, ngủ đến chảy cả dãi xuống gối. Lúc tỉnh dậy thì bên ngoài, trời đã tối. Tôi đứng

dậy bật đèn pin điện thoại, rút khăn giấy ra lau nước miếng trên mặt, ngoài kia gió đã nổi lên từ bao giờ, gió lớn rung cánh cửa sổ gỗ mục nát kẽo kẹt liên hồi.

Buộc chặt cửa sổ, tôi tiếp tục soi gương lau mặt, đang nhập tâm thì lại đột ngột cảm thấy trong gương có gì đó sai sai.

Nheo mắt lại gần nhìn, tôi run lên, ném cái gương ra thật xa. Bởi vì vừa phát hiện, trong gương, ngoài mặt của mình, còn có một khuôn mặt khác!!

CHƯƠNG 77: BÚP BÊ NHÂN SÂM

Hoảng sợ vút cái gương, tôi ngoảnh lại thì thấy có một cô gái đang đứng cạnh khung cửa, trên tay là một mâm cơm. Vội vàng cầm điện thoại lên soi, cô gái tóc thắt bím, mặc áo cộc tay màu đỏ, đôi mắt to, long lanh, nhưng lại có khuyết điểm, đó là bên má trái có vết bết to đập vào mắt người nhìn.

Thấy tôi sợ hãi, cô gái không khỏi bật cười, nói: “Vừa nhìn đã biết anh là người thành phố, nhát gan như thỏ đế!”

Tôi nghi hoặc: “Cô là ai?”

Cô gái đi vào, đặt mâm cơm xuống giường, nói: “Tôi tên Lưu Thủy Liên, Vũ ca có căn dặn, từ nay tôi sẽ mang cơm cho anh. Cứ gọi tôi là Thủy Liên!”

Liếc nhìn mâm cơm, có một bát cơm, một đĩa rau xào. Lão Vũ trước khi đi có nói nhờ người bạn trong thôn chăm sóc tôi, nhưng có đánh chết cũng không nghĩ lão lại giao mình cho cô gái này.

Thủy Liên móc trong túi ra một bó nến, châm một cây, rót cuộc thì căn nhà cũng có chút ánh sáng. Tắt điện thoại đi, Thủy Liên ngồi xuống mép giường, nói: “Ở thành phố có vui không?”

“Ừ...cũng được!”

Không còn sớm nữa, tôi không muốn tám chuyện với cô ta, nên chỉ đáp cộc lốc. Thủy Liên cười ha hả, chỉ vào mâm cơm nói: “Anh ăn đi, đừng để ý đến tôi, anh ăn xong tôi còn phải mang bát đĩa về rửa.”

Hóa ra cô ấy chờ mang bát đĩa về, tôi bèn bưng cơm lên ăn. Người ta con gái, đêm hôm mang c cho mình, mà cứ phớt lờ thì không phải phép, tôi vừa gấp đồ ăn vừa nói: “Nghe lão Vũ nói, đây gọi là thôn Hoài Hồ, cảnh sắc thật đẹp, núi cũng thật hùng vĩ!”

“Có thể, tôi thì từ nhỏ đến lớn sống trong núi, chưa ra ngoài bao giờ, nhìn chán mắt rồi. Có điều tôi rất thích thú với mấy ngọn núi, trong đó nhiều bảo bối lắm!”

“Hử? Bảo bối gì, ngoài hoa quả đại ra thì còn có gì nữa?”

Tuy câu hỏi của tôi khá đùng đột, nhưng cô gái rất hào sảng, chẳng để ý, đáp: “Nhiều lắm, thuốc này, da thú này, còn cả...”

Cô ta chợt ngưng lại, hai mắt đột nhiên sáng lên: “Còn cả búp bê nhân sâm!”

“Búp bê nhân sâm?”

Vẻ mặt cô gái rất tự hào, nói: “Đúng thế, chính là nhân sâm, nhân sâm ngàn năm thành tinh sẽ hóa thành hình người, gọi là búp bê nhân sâm!”

Tôi nghe vậy thì cười cười, lòng nghĩ cô bé này thật ấu trĩ, gấp miếng đồ ăn bỏ vào miệng, lại nói: “Ừ, búp bê nhân sâm, bắt được thì ăn luôn à?”

Cô gái gật đầu, cặp mắt to dưới ánh nến càng trở nên trong vắt: “Đương nhiên, ước mơ của tôi chính là bắt được một con búp bê nhân sâm!”

Cô bé ngây thơ đáng yêu, nói chuyện cùng khá vui.

“Ừm, bát tiên quá hải, Trương Quả Mỗ chẳng phải cũng ăn hà thủ ô ngàn năm mà thành tiên sao? Cô muốn bắt búp bê nhân sâm, là cũng thích thành tiên à?”

“Không phải, anh nhìn xem, tôi bị cái bốt che nửa khuôn mặt, chỉ muốn ăn nó để chữa khỏi thôi!”

Thủy Liên dùng tay che nửa gương mặt của mình, vừa rồi còn vô tư, tự nhiên nhắc đến liền tỏ ra không vui, trông rất đáng thương. Liếc kỹ cái bốt trên mặt cô bé, dưới ánh nến nó đỏ thắm một mảng, còn nhớ mình đã nghe bác sĩ nào đó nói trên truyền hình, bốt bẩm sinh không phải là không trị được, nhưng thời điểm tốt nhất là phải khi còn nhỏ. Chứ đã lớn rồi, cho dù có xóa thành công, nó cũng sẽ để lại dấu vết mờ mờ.

Tôi lắc đầu: “Ăn nhân sâm chưa chắc có tác dụng đâu. Tốt nhất là có cơ hội thì vào thành phố khám bác sĩ, phẫu thuật gì đó, không chừng sẽ trị được!”

Thủy Liên cười: “Ăn búp bê nhân sâm chắc chắn hiệu quả, chính miệng bà Khâu nói cho tôi!”

Nói chuyện đến đây, vừa lúc tôi ăn xong, thỏa mãn đặt đũa xuống mâm. Thấy tôi ăn sạch sẽ đồ ăn, Thủy Liên cũng vui,

bưng mâm cơm đứng dậy nói: “Được rồi, không còn sớm nữa, anh nghỉ ngơi đi, sáng mai tôi lại mang cơm đến cho.”

“Ừ, cảm ơn!” Tôi cười.

Thủy Liên bê mâm cơm, vừa xoay người đi ra cửa, chợt nghĩ nghĩ gì đó, quay đầu nói: “À phải, mai tôi định lên núi tìm búp bê nhân sâm, anh có đi cùng không?”

Lên núi?

Tuy tôi cũng lớn lên ở nông thôn, nhưng quê tôi đồi núi thấp, chưa leo ngọn núi nào cao như ở đây cả. Nhưng dù sao, ở đây chẳng có việc gì làm, chỉ bằng ngày mai đi lên núi chơi cùng cô bé, nghĩ vậy tôi liền gật đầu.

“Được, vậy sáng mai cô đến tìm tôi, tôi phụ cô lên núi tìm búp bê nhân sâm!”

Thủy Liên bật cười thành tiếng, rồi ra khỏi cửa.

Ăn cơm, nói chuyện với cô bé ngây thơ trong sáng, tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn nhiều. Tuy cô bé sống trong sơn thôn cô lập, không điện thoại, không máy tính, không tiếp xúc với đủ kiểu giải trí hiện đại, nhưng ở đây không có sự phức tạp của thành thị, không có đổ kỵ ghen ghét, không có xung đột vì lợi ích, cuộc sống của cô bé lúc nào cũng vui tươi, tích cực.

Đương nhiên, chuyện búp bê nhân sâm mà cô bé nói chỉ là trò cười. Thứ trong phim ảnh, cô bé lại coi nó là thần dược cứu mạng.

Trải lại giường chiếu, tôi vệ sinh qua rồi đi ngủ

Sáng sớm hôm sau, còn chưa dậy thì Thủy Liên đã tươi cười hớn hở đến tìm. Nằm trong chăn gặm bánh bao cô bé mang tới, nói chuyện mấy câu với cô bé.

Chẳng phải lên núi chỉ là đi chơi ư, cô bé lại rất coi trọng chuyện này, cứ giục tôi rời giường để xuất phát. Ăn xong bánh bao, tôi lười nhác chui ra khỏi chăn, Thủy Liên thần bí đứng cạnh khâu kim chỉ. Thấy lạ, tôi hỏi: “Cô bé, lấy kim chỉ làm gì, định vá áo cho tôi à?”

Thủy Liên cười, khâu sợi chỉ đỏ vào cái kim, đưa cho tôi, nói: “Bắt búp bê nhân sâm phải dựa vào nó, tìm cơ hội đâm cái kim này vào người búp bê, thì mặc cho nó có chạy đi đâu rồi

biến hình thành nhân sâm, ta đều có thể tìm được theo sợi chỉ.”

Tôi ừ một tiếng thật dài, ra điều là đã hiểu. Cuộn sợi chỉ dài ở đuôi kim thành cuộn, tôi cắm kim rồi cất vào túi. Hai chúng tôi, mặt trời vừa ló đã xuất phát lên núi tìm búp bê nhân sâm.

Hôm qua ánh nến nhìn không rõ, giờ ban ngày mới được nhìn kỹ mặt cô bé. Ai da, gương mặt cô bé thật xinh, nếu không có cái bốt che lại, thì chính là một đại mỹ nhân.

Chưa kịp mở miệng khen thì cô bé lại nói trước: “Người thành phố đúng là khác biệt, anh đẹp trai thế. Phải rồi, còn chưa biết tên anh là gì.”

Nghe câu khen mà tôi suýt thì ngã sấp mặt. Diện mạo của tôi phổ thông đến nỗi, đứng ở đám đông là không thể tìm thấy, ngoài cha mẹ, cô bé là người duy nhất bảo tôi đẹp trai. Cười ha hả, tôi đáp: “Tôi tên là Lý Diệu!”

Thủy Liên cười chúm chím má đồng tiền, nói: “Anh định ở lại bao lâu, nếu chưa phải đi vội thì tốt. Hàng ngày hai chúng ta lên núi, có thêm người, cơ hội tìm thấy búp bê nhân sâm sẽ cao hơn!”

Tôi hỏi: “Ngày nào cô cũng lên núi tìm nhân sâm à?”

“Đúng, sáng nào tôi cũng phải đi một chuyến, đến trưa thì về nhà nấu cơm, đã kiên trì cả năm nay rồi!”

“Kiên trì cả năm?”

Tuy thấy việc tìm búp bê nhân sâm là một chuyện nực cười, nhưng nghị lực của cô bé thật khiến tôi khâm phục.

“Phải rồi, tối qua cô nói, Khâu lão thái nào bảo cô tìm? Bà ấy là ai, sao cô lại nghe lời như vậy?”

Thủy Liên gật đầu: “Khâu lão thái, bà ấy là đaii bảo bối của thôn, để xin bà chỉ điểm cách chữa cái bốt, tôi phải cầu một tháng, bà mới nói cho tôi về búp bê nhân sâm!”

Nghe vậy, tôi thay Thủy Liên cảm thấy không đáng, cái gì mà Khâu lão thái, phỏng chừng là bị Thủy Liên làm phiền nên tùy tiện bịa ra để cắt đuôi, không ngờ cô bé này gốc thật sự.

Thấy tôi không nói gì, Thủy Liên tiếp: “Anh biết không, Khâu lão thái lợi hải lắm, bà không có con cái, nhà có bốn mẫu đất,

chưa ai từng nhìn thấy bà ra đồng làm việc, nhưng mỗi mẫu đất đều được chăm sóc tốt, hoa màu trù phú, cỏ sạch trơn!”

Tôi không nhìn được, bật cười: “Cô bé, cái này có gì lạ đâu, không chừng bà lão bị mất ngũ kinh niên, trời tối mò ra làm việc, nên các cô không thấy thôi!”

Thủy Liên nghiêm túc: “Không phải đâu, bà ấy còn nhiều bản lĩnh khác nữa cơ. Không tin thì lúc nào rảnh tôi dẫn anh đi chiêm ngưỡng!”

Cả hai nói chuyện, bất giác đã đi vào trong rừng. Thủy Liên nhìn trái nhìn phải, nói: “Lý ca, anh đứng đây chờ tôi một chút, tôi qua bên kia xem bầy thú hôm qua cha đặt có bắt được con gì không đã!”

Tôi gật đầu, Thủy Liên liền đi sang bên kia triền núi. Không khí rừng già thật khác biệt, hít mãi khói bụi thành phố, giờ được thở không khí trong lành, cảm giác toàn thân khoan khoái.

Tôi nhắm mắt lại, giang rộng hai tay, cảm nhận, bỗng nghe ở bụi cỏ có tiếng động. Tò mò mở mắt ra thì thấy, cách đó không xa, có một thằng bé con đứng ở bụi cỏ.

Núi rừng hoang dã này, từ đâu ra một thằng bé? Thằng bé chỉ cỡ 4, 5 tuổi, mày rậm mắt to, người mặc độc cái yếm đào. Nó nhìn thấy tôi, chẳng có vẻ gì là sợ hãi, chỉ đứng im ở đó.

“Cháu bé, sao lại chạy lên núi thế này?”

Thằng bé không nói chuyện, vẫn đứng yên, khí định thần nhàn, y như một người trưởng thành.

Ai nhỉ?

Quái lạ, với tình hình thực tế, trẻ con bây giờ đều rất nhát, trông thấy người lạ sẽ phải sợ mới đúng, sao thằng bé này lại bình tĩnh thế? Còn nữa, đây là triền núi, rừng sâu, lại là sáng sớm, căn bản không thấy bóng dáng cha mẹ nó.

Búp bê nhân sâm?

Không thể nào, trên đời thật sự có nhân sâm thành tinh sao?

Tôi hít sâu một hơi, không chừng là thật!

Trên đời có ma quỷ, ai có thể nói là không có nhân sâm thành tinh? Đúng là mình gặp búp bê nhân sâm rồi!

Thằng bé không nhúc nhích, trong đầu tôi rối bời, chợt nhớ đến cuộn chỉ đỏ cùng cây kim mà Thủy Liên đưa, rồi vội lục túi lấy ra, cẩn thận tiếp cận nó.

“Anh bạn nhỏ, có phải cháu đi lạc không, đừng sợ, để chú đưa cháu về nhà!”

Vừa nói, tôi vừa dịch bước. Mới đầu thì thằng bé không động tĩnh gì, nhưng khi khoảng cách chỉ còn 5 mét, đột nhiên nó quay đầu, cắm cổ bỏ chạy.

Thằng bé tí tuổi mà chạy nhanh như gió, thật đúng mẹ nó là búp bê nhân sâm rồi! Tôi thầm nói một câu, vội điên cuồng lao theo.

Đuổi được chừng hai phút thì tôi đã sắp bắt kịp thằng bé, vươn tay định tóm lại thì ai dè nó rất linh hoạt, lách người tránh khỏi. Tuy nó thoát khỏi tay, nhưng tôi không nản, mà còn đầy tin tưởng, bởi trong khoảnh khắc đó, đã kịp cắm cây kim vào cái yếm đào của nó.

CHƯƠNG 78: BÀ LÃO QUÀNG KHĂN CỔ

Thằng bé mặc yếm đào chạy lúc lắc cái mông, tay tôi cầm sợi chỉ đỏ mà không khỏi cười thầm.

Một lúc lâu sau, nó đã chạy khuất tầm mắt, mà sợi chỉ không kéo dài ra thêm, biến trở lại thành nhân sâm rồi ư? Trong lòng hưng phấn, vừa thu sợi chỉ lại, tôi vừa đi nhanh về phía trước.

Cuộn chỉ thu được gần nửa, bỗng nhiên lại kéo căng, thầm kêu một tiếng: không ổn, nó lại biến thành búp bê bỏ chạy rồi chẳng? Tôi vội chạy nhanh theo đường đi của sợi chỉ.

Chạy đến một sơn đạo, chợt trông thấy thằng bé kia đang đứng vệ đường đi tiểu, tôi hít sâu một hơi, không thể lại chờ nó biến thành nhân sâm nữa, vội bước tới ôm vật nó xuống đất.

Thằng bé bị ôm, sợ hãi khóc oa oa. Ai da lại còn biết khóc, thật con mẹ nó thành tinh!

Đang định la lên là căm miệng, thì đột nhiên cảm giác có ai đó túm gáy áo tôi xách lên. Sức kếp rất mạnh, chưa kịp quay đầu, tôi đã bị nhấc dậy. Đứng thẳng người, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, sau lưng tôi là một nữ lực điền to béo, mình vừa bị bà ta xách bằng một tay.

“Người con mẹ nó làm gì, định bắt nạt con ta à?”

Người phụ nữ trừng lớn đôi mắt, lông mày dựng ngược, tôi chưa kịp mở mồm, đã ăn ngay một cái tát. Không phải tôi không muốn đôi co với phụ nữ, nhưng thật sự người trước mặt chẳng giống phụ nữ gì cả, eo bình gas, tay vừa to vừa thô, sức vóc này có thể cân 2 người như tôi.

Bị cú tát, mắt tôi hoa lên, thằng bé búp bê nhân sâm thấy thế, vội chạy đến bên chân người phụ nữ, vừa ôm chân vừa gọi mẹ.

Trông thấy cảnh này, rốt cuộc tôi cũng hồi phục tinh thần, mẹ nó, bắt nhầm rồi! Hóa ra thằng bé chỉ là con cái của thôn dân dưới núi, vậy mà mình lại tưởng nó là búp bê nhân sâm. Người phụ nữ nhổ cây kim gấn chỉ đỏ trên yếm con trai, bế nó

lên an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, con bị thương chỗ nào không?”

Thằng bé được đỡ, không những không nín mà còn khóc to hơn. Người phụ nữ lực điền đỡ mãi không được, liền quay qua trừng mắt lườm tôi: “Chính là tên này bắt nạt bàng đôn (cậu béo_ tiếng nông thôn) nhà ta phải không? Đệ mẹ đánh hấn cho con!”

Nói đoạn ôm thằng bé đi về phía tôi.

Còn muốn đánh?

Tôi bò dậy, nuốt nước bọt, thành khẩn: “Đại tỷ, thật xin lỗi, là do tôi hiểu lầm!”

Đang tự hỏi xem có nên chạy hay không thì chợt phía sau vang lên tiếng Thủy Liên lạnh lạnh: “Lý ca, sao anh lại chạy đến đây?”

Thủy liên đến, rốt cuộc tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ trông thấy cô bé, cau mày hỏi: “Sao vậy em gái, cô quen tên khốn này à?”

Thủy Liên đi tới, nhìn thấy thằng bé trong tay chị béo, lại nhìn cây kim chỉ đỏ dưới đất, có vẻ đã hiểu ra, cười nói: “Chu tỷ, thật xin lỗi, ca ca này của tôi vừa mới từ thành phố đến, có phải đã gây hiểu lầm gì không?”

Chị béo nghe vậy, lườm tôi một cái, thấp giọng hỏi: “Có đúng là ca ca của cô không? Thủy Liên, đừng trách mồm miệng tỷ không tốt, cô có một ca ca chẳng ra gì!”

Nói xong lại hung hăng lườm tôi rồi bế con đi xuống núi. Thấy Chu tỷ đi xa, tôi mới thở dài một hơi, chuyện hiểu lầm này khá nghiêm trọng, cũng may chỉ là cây kim, chứ nếu là con dao, mình đã làm thằng bé bị thương mất rồi.

Thấy trán tôi mướt mồ hôi, Thủy Liên bật cười: “Lý ca, sao trông anh mắc cười thế, có phải anh tưởng nhầm thằng mập nhà Chu tỷ thành búp bê nhân sâm không?”

Chuyện này quả thật ngu ngốc, tôi xấu hổ gật đầu, rồi đi lên trên núi. Có vẻ Thủy Liên cũng giữ thể diện cho tôi, cả đường đi không nhắc đến việc vừa rồi nữa, chỉ tán gẫu dăm ba câu chuyện phiếm.

Đi lòng vòng trên núi đến 10h, đừng nói là búp bê nhân sâm, ngẫu cả một sợi rễ nhân sâm cũng chả thấy đâu. Tôi thở hồng hộc, dựa vào một gốc cây to, ngồi xuống nghỉ ngơi, nói: “Thủy Liên, núi cao rừng sâu, ngày nào cô cũng lang thang tìm kiếm vô định vậy à?”

Thủy Liên ngồi xuống bên cạnh, lau trán, đáp: “Đúng, ngày nào tôi cũng như vậy, bản thân cũng biết hy vọng không lớn, nhưng cứ cho là phải tìm 5 năm, mười năm, chỉ cần tìm được thì mọi nỗ lực đều không uổng phí, rất đáng giá!”

Lúc Thủy Liên nói chuyện nghiêm túc, dáng vẻ thật sự đáng yêu, tôi an ủi cô bé: “Thủy Liên à, tôi nói thật, cái bót này cũng không phải vấn đề gì lớn. Cô đã đủ xinh đẹp rồi!”

Được khen, cô bé cười tươi như hoa, đứng đạy phui bụi quần áo, nói: “Lý ca thật khéo ăn nói. Trưa nay tôi hầm thịt cho anh ăn, đi, xuống núi thôi!”

Tôi cười cười gật đầu, đứng dậy cùng cô bé quay về. Xuống đến chân núi, cả hai đang đi dọc bờ hồ thì phía đối diện có một bà lão lưng còng cổ quàng chiếc khăn đỏ thắm bước lại. Tuy chưa gặp bà lão này bao giờ, nhưng tôi lại cảm thấy có ấn tượng.

Đột nhiên tôi nhớ ra, tối qua lúc mơ mơ màng màng trên xe, mình trông thấy lão Vũ nói chuyện với một bà lão, không rõ mặt, nhưng nhìn cái khăn quàng cổ này thì hẳn chính là bà ta.

Trông thấy bà lão, Thủy Liên cười tươi hỏi thăm: “Khâu đại nương, ra cửa à?”

Bà lão quăn khăn đỏ gật đầu: “Ừ, xuống đồng xem cây non!”

Nói xong, bà còn cố liếc tôi một cái đầy ẩn ý. Không hiểu tại sao, bị bà lão liếc mà toàn thân tôi bỗng rùng mình.

Bà ta cũng không dừng chân, rất nhanh đã đi ngang qua hai chúng tôi, tôi nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua, hỏi: “Thủy Liên, trời nắng nóng như thế này, bà lão quăn khăn quàng cổ làm gì?”

Thủy Liên cười nói: “Bà ấy chính là người tôi đã nhắc, người nói cho tôi về búp bê nhân sâm. Từ lúc lớn lên hiểu chuyện, đã thấy bà ấy luôn quăn cái khăn quàng màu đỏ, nghe nói người trong thôn chưa có ai nhìn thấy cổ của bà cả.”

Thấy tôi cứ ngây người nhìn đăm đăm bóng lưng của bà lão, Thủy Liên nói tiếp: “Nếu nói về Khâu lão thái thái, trong thôn bọn tôi có nhiều truyền thuyết lắm, anh muốn nghe không?”

Quay đầu, tôi đáp: “Cô kể thử xem, tôi rất thích nghe mấy truyền thuyết nông thôn này.”

Thủy Liên ngó đầu nhìn bốn phía, thấy không có người ngoài, bèn ghé sát tai tôi, nói nhỏ: “Trong thôn có đồn, nói cổ Khâu lão thái thái dài đến hơn 1m, thường ngày bà quấn cổ lại thành mấy vòng, rồi choàng khăn ra ngoài.”

Vừa nghe, tôi liền giật mình: “Cổ dài hơn 1m?”

Thấy bộ dạng của tôi, Thủy Liên cười ngả cười nghiêng, nói: “Ha ha xem anh kìa, chính là mọi người thấy Khâu lão thái thái không làm việc mà hoa màu vẫn tươi tốt, ghen ghét nên bịa chuyện mà thôi!”

Tôi cười lạnh, tiếp tục đi về phía trước.

“Nhưng đúng thật là Khâu lão thái thái có tài, trong thôn ai bị đau đầu, hoặc bị trúng tà gì đó, đều tìm bà để chữa bệnh!”

“Phải rồi, Khâu lão thái thái thích nhất là nuôi ngỗng, những con ngỗng bà nuôi đều thân thiết như con cái, nếu gặp con ngỗng lớn nào trong thôn, anh đừng có dại mà trêu chọc, biết chưa?”

Câu nói của Thủy Liên hơi hạ thấp giá trị con người tôi, một người lớn ai lại đi trêu ngỗng làm gì?

“Ừ!” Tôi bất đắc dĩ gật đầu.

Tới căn nhà cũ, Thủy Liên thu dọn mấy chén bát ban sáng rồi quay về. Vào phòng, tôi nằm phịch xuống giường, nghĩ nếu mấy nữa về công ty, kể chuyện mình đi tìm búp bê nhân sâm, chắc Hoàn Tử Đầu với tiểu Lục lăn ra cười chết mất.

Nằm một lát, thấy nhàm chán, tôi lại bò dậy thu dọn nhà cửa, lão Vũ vút mình ở đây, không biết lúc nào mới đón về. Tuy cũng chẳng phải người sạch sẽ gì cho lắm, nhưng quá bẩn thì không ở được.

Giặt sạch mấy cái giẻ lau, tôi bắt đầu làm vệ sinh căn nhà. Nguyên một buổi trưa, đã lau dọn xong phòng ngủ và phòng bếp, đại công cáo thành, tôi đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào căn phòng tây, nghĩ có nên quét dọn một chút hay không?

Trước khi đi lão Vũ có nói, ngàn vạn lần không được vào căn phòng này, hỏi lý do thì lão chỉ lấp liếm là lời dặn của tổ tiên. Ngẫm nghĩ, tôi ném cái giẻ lau vào góc, không cho vào thì không vào, lão tử chẳng rảnh mà lo chuyện bao đồng, kể cả có vàng khối trong đó đi nữa, ta đây cũng chả hứng thú.

Nghĩ đoạn, tôi bèn mang quần áo ra hồ giặt giũ.

Tôi đến, Thủy Liên lại mang cơm cho tôi, có điều lần này chờ tôi ăn xong liền thu dọn bát đĩa về ngay, nói rằng nhà có việc, dặn tôi sáng mai dậy sớm một chút để lên núi.

Tôi dở khóc dở cười đáp ứng. Dù gì thì cũng nhàn rồi, coi như là tập thể dục đi.

Thủy Liên đi khỏi được một lúc thì trời chợt có sấm, tôi đóng kỹ cửa sổ, châm cây nến, nằm ở giường nghịch di động. Ngoài trời mưa lớn, lộp độp không ngừng, căn nhà cũ của lão Vũ cũng thật chán đời, nước mưa hắt hết vào qua khe tường hở.

Cũng chẳng buồn quan tâm, tôi nằm yên trên giường chơi điện thoại, đang chơi, đột nhiên có tiếng trẻ con ngay sát cạnh mình vang lên: “Thúc thúc, thúc chơi cái gì đấy? Chơi có hay không?”

Giật mình hoảng sợ, tôi quay đầu thì thấy một bé gái mặc áo đỏ đang đứng ở mép giường nhìn mình chằm chằm. Kinh ngạc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, tôi hỏi: “Bé con, em vào đây lúc nào thế?”

Con bé chớp chớp mắt: “Ngoài kia mưa lớn, cháu chui vào trú mưa đã được một lúc rồi, chú đang chơi gì thế, có thích không?”

Nhìn quần áo con bé, quả nhiên dính đầy nướ mưa, tôi thở phào nhẹ nhõm, đáp: “Đây là điện thoại di động, dùng để liên lạc, cho em xem này!”

Nói rồi tôi đưa điện thoại cho con bé, nó cầm lấy, bấm loạn một hồi.

“Tiểu muội muội, tối thế này rồi, sao còn một mình bên ngoài, cha mẹ em có biết không?”

Con bé cúi đầu ấn di động, nói: “Biết, cháu ra ngoài chơi chút thôi, xúu nữa là về!”

“Ừ, mượn rồi, chơi một lát thôi nhé, nếu thích, sáng mai đến ca ca lại cho mượn chơi.”

Con bé không nói chuyện, cúi đầu ấn hăng say. 10p sau, thấy bên ngoài đã ngớt mưa, tôi giật cái điện thoại lại, nói: “Tiểu muội muội, mưa ngớt rồi, để ca ca đưa về nhà, không cha mẹ sốt ruột!”

Bị đòi điện thoại, con bé thất vọng gật gật đầu: “Thế cháu về, mai cháu lại đến chơi!”

Nói xong, nó quay đầu mở cửa đi ra ngoài.

Đã mượn thế này, trời vẫn còn mưa, sợ nó không an toàn, tôi vội nhảy xuống giường, xỏ giày tính đưa con bé về. Con bé vừa bước chân ra cửa là tôi tôi đã theo sát, nhưng vừa đẩy cửa ra thì tôi ngẩn người.

Con bé đã không thấy đâu nữa!

CHƯƠNG 79: QUÀ TẶNG CỦA BÉ GÁI

Không thấy con bé đâu, có lẽ do trời mưa, lại tối nên tầm nhìn kém, tôi không nghĩ ngợi nhiều bèn quay vào phòng.

Mấy ngày sau đó, sáng thì đưa Thủy Liên lên núi, tối thì cứ đúng 9 rưỡi, bé gái sẽ tới mượn điện thoại chơi. Nhắc đến cũng lạ, ở đây không có điện, điện thoại của tôi ngày nào cũng báo pin đỏ, nhưng dùng mãi chẳng thấy hết.

Đương nhiên là đi tìm búp bê nhân sâm với Thủy Liên chẳng có kết quả gì, có điều, đường lên núi và xuống núi, có người trò chuyện cũng rất vui, Thủy Liên thích nhất là hỏi về cuộc sống trong thành phố.

Là một tài xế xe bus, cũng coi như nhìn thấy toàn cảnh bề nổi của thành thị, tôi kể hết những gì mình biết cho cô bé, Thủy Liên nghe mà mê mẩn, hẹn tôi, nhất định có cơ hội phải dẫn đi chơi một chuyến trong thành.

Lúc nói chuyện, tôi cũng có nhắc đến bé gái áo đỏ, nhưng Thủy Liên bảo không biết đứa bé nào như thế trong thôn cả. Hơn nữa, rất đặc biệt đó là, hình như con bé cố tình tránh mặt Thủy Liên vậy, lần nào cũng chờ Thủy Liên mang cơm cho tôi xong nó mới xuất hiện, có hôm Thủy Liên ở lại nói chuyện đến hơn 10h đêm, nhưng khi cô ấy về, nó mới tới.

Tôi mượn Thủy Liên mấy cuốn sách về đọc, bé gái đến, tôi nhường nó một khoảng giường, mình nằm bên trong đọc sách, con bé nằm bên ngoài chơi điện thoại. Hai người một lớn một nhỏ, ai không biết nhìn vào còn tưởng hai cha con.

Về phần con bé tên gì, tôi cũng hỏi mấy lần, nhưng nó chỉ nói mình là người trong thôn, không tiết lộ gì thêm. Nông thôn không giống với thành thị đầy, người dân ai cũng chất phác, rất ít người xấu, thấy bé gái cũng không sợ đi đêm, liền dần dần mặc kệ nó.

Theo thời gian, con bé với tôi thân thiết hơn, thi thoảng nó còn mang cho tôi ít trái cây rừng. Tối nay cũng vậy, con bé với nụ cười tươi trên mặt, rất ngây thơ đáng yêu, trong tay còn ôm một đồng quả dại.

Ngồi ăn trái cây, nhìn con bé đang ghé sát vào người mình nghịch điện thoại, tôi hỏi: “Tiểu muội muội, thật sự thì còn nhỏ như vậy, ngày nào cũng nhìn màn hình điện thoại dưới anh nên sẽ không tốt cho mắt đâu. Từ sau cố gắng đến vào buổi sáng đi!”

Con bé cầm đầu chơi, trả lời: “Thúc thúc, không sao đâu, chú khỏi cần lo cho cháu!”

Vừa nghe nó nói, tôi hơi bực mình: “Đứa bé này, đã nói bao lần rồi, anh gọi em muội muội, em gọi anh ca ca là được, sao cứ phải gọi chú thế!”

Con bé không trả lời, cứ cầm đầu như muốn chui vào cái điện thoại, ấn hăng say. Tôi lắc đầu, thầm nghĩ nếu con bé lớn lên ở thành phố, sẽ là một điển hình của con nghiện điện thoại di động.

Thấy con bé không đáp lời, tôi cũng mất hứng, quay ra đọc sách. lát sau, con bé vừa ấn màn hình, vừa hỏi: “Thúc thúc, sao ngày nào chú cũng đi lên núi với chị kia vậy?”

Tôi giật mình, ngày nào mình đi với Thủy Liên cũng là 4, 5h sáng, thời điểm ấy thôn dân còn ít ai dậy, sao con bé lại biết? Nhổ hạt quả đại xuống đất, tôi hỏi: “Ca ca lên núi tìm thuốc, sao em biết ngày nào ta cũng lên núi? Rốt cuộc em ở nhà nào?”

Con bé vẫn không ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Thúc tìm thuốc gì, không chừng cháu giúp được đấy!”

Tôi cười cười, xoa đầu con bé: “Cám ơn tiểu muội muội, không cần em giúp đâu, cứ ở nhà ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ là được!”

Con bé vẫn hăng hái: “Thúc khỏi cần khách khí, cứ nói đi, thúc muốn tìm thuốc gì?”

Tuy con bé không ngẩng đầu, nhưng nghe ngữ khí rất tự tin, lẽ nào cha mẹ nó làm về y thuật? Tôi bèn thuận miệng: “Tìm nhân sâm, chữa bệnh cho chị gái kia!”

Con bé nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu mở to mắt nhìn tôi: “Tìm nhân sâm chữa bệnh gì? Cháu thấy chị kia rất khỏe mạnh mà!”

Vẻ mặt hồn nhiên của con bé thật sự đáng yêu, ngữ khí nói chuyện lại cứ như bà cụ non vậy, tôi cười đáp: “Chị gái bị cái bết lớn trên mặt, ăn nhân sâm sẽ tốt!”

Con bé nghe xong thì không nói nữa, cúi đầu chơi điện thoại tiếp. Tôi đọc thêm mấy trang sách, buồn ngủ quá, chẳng buồn quản con bé nữa, chụp cuốn sách lên mặt rồi ngáy khò khò.

Sáng ngủ dậy, thấy điện thoại đã tắt, được đặt gần gối, không biết con bé đã về lúc nào. Bên cạnh đó, còn phát hiện, ly nước uống để trên tủ đã không thấy đâu. Con bé rất ngoan ngoãn nghe lời, chưa bao giờ tự tiện đụng vào đồ đạc của mình, vậy ly nước đi đâu mất?

Cũng chẳng để bụng, tôi đánh răng rửa mặt rồi như mọi hôm, cùng Thủy Liên lên núi, với một công chuyện nghe rất mỹ miều: đi tìm búp bê nhân sâm!

Đi đường, tôi bỏ mấy quả rùng mà con bé mang cho, đưa Thủy Liên ăn. Trông thấy mấy quả dại, Thủy Liên rất kinh ngạc, nói rằng loại trái cây này quý lắm, từ sườn núi đổ xuống không có, phải lên tới đỉnh núi mới hái được.

Nghe vậy tôi cũng ngạc nhiên, hỏi Thủy Liên, đại phu trong thôn có đứa con gái nào không. Cô ấy lắc đầu, nói đại phu là một ông già không có con cái. Cảm thấy thật ngoài ý muốn, vốn tưởng cha mẹ con bé là người hiểu y thuật trong thôn, xem ra mình đã nhầm.

Tối đến, bên ngoài lại bắt đầu có sấm sét, tiếng sấm hôm nay rền vang, đến người lớn như tôi nghe mà cũng giật mình, chắc mẩm đêm nay con bé hẳn là không tới được, bèn tắt nến đi ngủ.

Ngáp dài một cái, vừa định nằm xuống thì chợt nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, tôi vội bật dậy châm nến. Chỉ một lát sau, con bé vào phòng, bên ngoài trời mưa xối xả, nhìn nó ướt như chuột lột rất đáng thương, nó hỏi: “Thúc thúc, đêm nay cháu còn chưa chơi điện thoại, sao chú đã tắt nến rồi?”

Tôi dờ khóc dờ cười, vội lấy khăn lau đầu cho con bé, vừa lau vừa nói: “Tiểu muội muội, có phải hôm nào em cũng chờ cha mẹ đi ngủ rồi mỗ trốn ra, họ không biết phải không?”

Con bé khôn trả lời tôi, thần thần bí bí lôi cái ly nước trong ngực ra, đưa cho tôi: “Thúc thúc, cho chú cái này!”

Quả nhiên là ly nước bị con bé cầm đi, tôi khó hiểu nhận lấy thì thấy bên trong có nước.

“Ngày mai chú lấy nước này đưa cho chị kia, bảo chị ấy rửa mặt, cái bốt sẽ hết!”

Con bé nói rất dứt khoát, như là sợ tôi sẽ không tin, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nó mà không khỏi nở nụ cười, tôi gạt đầu bảo được được, sau đó đặt ly nước lên tủ, bảo con bé mau chui vào chăn cho ấm.

Con bé cũng chẳng khách khí, vội nhảy lên giường đắp chăn, lấy điện thoại chơi. Đã nhiều ngày, con bé càng ngày càng quen thuộc, biết tự mở máy tắt máy, tự tìm trò chơi, mấy lần xóa nhầm nhầm cả app quan trọng.

Tôi cũng chẳng để tâm, ngồi ở ghế nhìn, không biết qua bao lâu, mơ màng ngủ lúc nào không hay. Trời sáng, Thủy Liên đến tìm tôi, thấy ly nước trên tủ định cầm uống, tôi nhớ lời của bé gái, vội ngăn lại nói: “Cô đừng uống, nước đó để rửa mặt đấy!”

“Rửa mặt?”

“Đúng, dùng cái này rửa mặt, bốt sẽ mờ đi.”

Coi như một câu đùa vui, tôi thuận miệng nói rồi bắt đầu gấp chăn. Không nghĩ là Thủy Liên lại cười tươi như hoa, cầm ly nước xuống bếp rửa mặt thật.

Thu xếp chăn gối xong, ăn sáng rồi hai chúng tôi lại lên núi tìm búp bê nhân sâm. Dọc đường đi, tôi kể cho Thủy Liên về cuộc sống thời sinh viên, được tự do lựa chọn lớp học, tự do yêu đương, cùng đám bạn chung phòng hát hò, chơi game... Thủy Liên nghe mà hâm mộ không thôi.

Vui vẻ leo lên đến sườn núi, đi tìm cả buổi, lại chẳng thấy gì, bắt đầu quay xuống. Vừa xoay người, trong lúc lơ đãng, chợt tôi liếc qua cái bốt trên mặt Thủy Liên, ngạc nhiên phát hiện, hình như nó đã có biến chuyển!

Bảo Thủy Liên đứng yên, tôi ghé lại gần nhìn kỹ, quả nhiên cái bốt từ màu đỏ thẫm đã nhạt đi kha khá. Bỗng nhớ đến ly nước bé gái mang đến tối qua, trong lòng tôi cả kinh!

Nghe thấy tôi bảo cái bốt đã nhạt đi, Thủy Liên cười không khép được miệng, vội vội vàng vàng chạy xuống núi để soi

gương. Trong lúc hai chúng tôi chạy về, cái bết trên mặt cô ấy đã dần biến mất hoàn toàn, không còn dấu vết.

Không còn cái bết đỏ, hiện giờ nhìn lại, gương mặt cô ấy thật xinh đẹp, làn da trắng nõn, đáng yêu. Trên đường dọc bờ hồ về nhà tôi, cả hai lại gặp bà lão quàng khăn cổ, Thủy Liên đang nóng lòng về soi gương lên chỉ chào một câu rồi đi qua. Bà lão thấy bết trên mặt Thủy Liên biến mất, thì chợt thoáng có vẻ kích động.

Vào nhà, Thủy Liên lấy gương ra soi, nhận ra cái bết đã thật sự biến mất, vui đến tột cùng, quay sang ôm chầm lấy tôi, cảm tạ hết lời. Tôi ngượng ngùng tiếp nhận, một lúc sau, cô bé vui quá mà phát khóc, nói phải cho tất cả mọi người trong thôn thấy, liền chạy ra ngoài.

Một mình ngồi lại trong phòng, nhớ đến con bé buổi tối, có cảm giác rất không bình thường. Tôi càng có một suy đoán to gan, liệu có thể chính nó là búp bê nhân sâm?

Cái bết biến mất, tâm bệnh 20 năm của Thủy Liên cũng tan biến theo, có lẽ vui quá mà quên luôn, từ trưa đến tối không thấy mang cơm cho tôi. Ngồi ăn tạm mấy quả dại mà bé gái cho, tôi ngồi chờ nó đến chơi điện thoại.

Trời vừa tối hẳn, quả nhiên con bé lại đến, lần này mang theo rất nhiều trái cây. Tôi giả bộ như chưa có gì xảy ra, dịch người vào bên trong nằm đọc sách. Có vẻ con bé cũng quên chuyện ly nước tối qua, nó không nhắc gì, chỉ chăm chăm chơi điện thoại.

Cứ như vậy, đến khuya, tôi giục nó về nhà, con bé rất miễn cưỡng buông điện thoại, gật đầu ra cửa. Lần này đã có chuẩn bị sẵn, kiểu gì cũng phải đưa con bé về, đi cùng nó ra cửa, chợt con bé đi càng lúc càng nhanh, đến nỗi tôi theo không kịp.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, con bé đã lại không thấy đâu, cứ như biến mất vậy!

Tôi nghi hoặc gãi đầu, thất vọng đang định quay về nhà, chợt phát hiện, cánh đồng phía xa có người đang làm việc. Tuy không cầm điện thoại theo, nhưng tôi biết giờ cũng phải gần 12h đêm, sao dưới đồng lại có nhiều người làm việc như vậy?

Tò mò, rôi rón rén đi qua nhìn trộm, trong khu đất, có bốn năm người đàn ông khỏe mạnh, mặc quần áo trắng, bận rộn. Ánh trăng đêm nay rất sáng, họ lại mặc quần áo trắng giống nhau nên vô cùng bắt mắt.

Càng nhìn, tôi càng thấy không thích hợp, lòng tư đã dựng đứng hết cả lên. Kinh ngạc nhận ra, mấy người đàn ông này, không chỉ dáng dấp, quần áo giống nhau, mà diện mạo cũng y chang như đúc!!!

CHƯƠNG 80: ĐÁM NGƯỜI MẶC ĐỒ TRẮNG

Tôi kinh sợ, mồ hôi toát ra đầy đầu, mấy người đàn ông này thật kỳ quái, họ làm việc mà không hề nói chuyện với nhau câu nào, hơn nữa động tác có vẻ rất cứng nhắc.

Bản thân đã gặp quá nhiều chuyện tà môn thế này nên tôi không muốn tự chuốc phiền toái, nhìn một lát rồi quay về nhà. Về tới nơi, một chuyện nữa xảy ra khiến tôi sợ hãi, căn phong phía tây, gió thổi thế nào mà bật tung cả cửa.

Bất đắc dĩ thở dài, hiện giờ mình chỉ muốn sống yên ổn, không cần phải quá tò mò làm gì. Mấy ngày gần đây sinh hoạt khá là thoải mái, không muốn dây vào phiền phức, lão Vũ đã bảo không được vào phòng đó, thì khỏi vào làm gì.

Nghĩ tới đây, tôi nhắm chặt mắt, giơ tay kéo cửa lại. Đôi khi cuộc sống phải như vậy, nhắm mắt làm ngơ. Đóng cửa xong, cũng bắt đầu thấy buồn ngủ, lên giường đánh một giấc tới sáng.

Vốn tưởng cái bớt đã biến mất thì Thủy Liên không đến tìm mình sớm nữa, ai dè hôm nay cô ấy còn đến sớm hơn mọi khi. Gương mặt không tì vết của cô ấy giờ càng thêm xinh đẹp, ngữ khí tự tin, nụ cười rất ngọt.

Cô bé mang bữa sáng đến, tôi mang lên giường, vừa ngồi ăn vừa nói chuyện phiếm. Có thể nhìn ra được, cô bé đối xử với mình tốt hơn trước, bởi bữa sáng đã có thêm một quả trứng gà.

“Lý ca, anh trị hết cái bớt trên mặt tôi, tôi cũng không biết phải cảm tạ thế nào. Hôm qua vui quá nên quên không hỏi, có phải anh nói dối là tài xế xe bus, thật ra là một đại phu không?”

Tôi cười: “Không nói dối cô đâu, tôi là lái xe thật. Hơn nữa, ly nước rửa mặt kia cũng không phải của tôi, mà của bé gái đêm nào cũng đến chơi điện thoại cho.”

Thủy Liên kinh ngạc: “Thật thế ư? Thế nhất định tôi phải cảm ơn cô bé, đêm nay nó có đến không?”

Tôi gật đầu: “Chắc là có, con bé chơi điện thoại phát nghiện rồi, mưa gió cũng không bỏ!”

Thủy Liên vui lắm, nói đêm nay bất luận thế nào cũng phải gặp để cảm tạ con bé, còn phải may bộ quần áo cho nó nữa.

Tán gẫu mấy câu, tôi chợt nhớ ra đám người mặc đồ trắng tối qua, bèn hỏi: “Thủy Liên, dọc bờ hồ, đến gần ngã tư có một mảnh đất, tối qua tầm 12h tôi phát hiện có người đang làm đồng. Thôn cô có thói quen này à?”

Thủy Liên kinh ngạc lắc đầu: “Quá nửa đêm đều đi ngủ hết rồi, lấy đâu ra người làm việc. Hơn nữa mảnh đất đó là của Khâu lão thái thái!”

Khâu lão thái thái?

Còn nhớ Thủy Liên kể, bà lão họ Khâu này không người thân không con cái, trước giờ chưa ai thấy bà ấy làm đồng, mấy người tối qua là do bà ta bỏ tiền thuê ư? Thuê người sao phải lén lút làm vào nửa đêm như vậy?

Nhất thời không thể hiểu nổi, Thủy Liên nói: “Theo tôi nghĩ là anh hoa mắt thôi, hơn nửa đêm không ai đi làm đồng đâu!”

Dứt lời, cô bé ngẫm nghĩ gì đó, nói thêm: “À phải rồi, chiều hôm qua Khâu lão thái thái còn đến nhà tôi, hỏi cái bót sao tự nhiên lại khỏi.”

“Cô nói với bà ấy?”

Thủy Liên mở to mắt nhìn tôi chăm chăm, gật đầu, rồi phân vân: “Có phải là không được nói cho người ngoài?”

Tôi cười: “Không sao, chỉ là từ nhỏ tôi đã có ác cảm với các bà già, cứ có cảm giác họ là người xấu thôi!”

Thực chất thì tôi nói vậy cũng không phải vô căn cứ, từ lúc lái chuyến xe 13 đến nay, gặp bà lão quen sọt đồ ăn, ở Đường Oa Tử thì gặp bà lão đi bới mả, bay giờ lại đến bà lão quán khăn quàng cổ, ai cũng quái gở như nhau.

Thấy tôi có vẻ mất hứng, Thủy Liên rồi rít xin lỗi, tôi an ủi mấy câu không có gì rồi hẹn 9h tối nay đến đây gặp bé gái, sau đó Thủy Liên ra về.

Bót của Thủy Liên đã khỏi, đương nhiên không cần lên núi tìm búp bê nhân sâm nữa, nhưng dạo gần đây leo núi thành quen, đột nhiên nghĩ lại cảm thấy bứt rứt trong người.

Lão Vũ vớt tôi ở đây đã hơn một tuần không liên lạc lại, tôi rất nhớ mọi người, lo lắng Bạch Phàm có gặp nguy hiểm gì nữa không, lo tiểu Lục gặp chuyện tà môn, lo Hoàn Tử Đầu đi chém nhau bị cụt tay chân gì đó.

Nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể ở hên chỗ này, chẳng làm được gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bầu trời khảm đầy sao đã ập tới, đuổi mặt trời chói chang khuất bóng. Thủy Liên mang cơm tối cho tôi xong thì không vội về, theo kế hoạch phải may một bộ quần áo cho bé gái để cảm ơn, bèn ngồi mép giường chờ nó đến.

Cả hai ngồi chờ đến hơn 11h, không thấy con bé xuất hiện, nghĩ chắc giống như trước, con bé tránh mặt Thủy Liên, bèn bảo cô ta đi về trước, tự mình sẽ đo người con bé cho.

Thủy Liên cũng đã buồn ngủ díp cả mắt, thấy thật sự không đợi được nữa, gật đầu đồng ý. Trên đường đưa Thủy Liên về nhà, phải đi qua bờ hồ, đêm nay trời tối gió nhiều, hai chúng tôi không nói câu nào, cứ cắm đầu bước đi.

Đi qua bờ hồ, tôi cố ý liếc nhìn khoảng đất, liền trông thấy mấy người đàn ông mặc đồ trắng đang làm đồng. Huých Thủy Liên một cái, tôi nói nhỏ: “Cô xem, tôi không nói dối chứ, có người đang làm việc trên đất nhà Khâu lão thái thái kia!”

Thủy Liên nhìn ra khoảng đất, kinh ngạc suýt thì la lên.

“Trời tối mà ở đây xa quá, không nhìn rõ mặt họ, nhưng tôi nhớ thì trong thôn không có ai đáng dấp như thế này!”

Thủy Liên định lại gần nhìn, tôi giữ chặt lấy tay cô bé, nhất quyết không đồng ý. Đưa cô bé về đến nhà, lúc tôi quay về qua hồ nước thì đã không thấy đám người mặc đồ trắng đâu nữa.

Về tới nhà, vừa bước chân vào cửa thì bé gái lại xuất hiện. Vẫn bộ dạng cũ, đôi mắt to long lanh tươi cười, chìa bàn tay nhỏ nhắn ra: “Thúc thúc, cho cháu mượn điện thoại chơi một lát!”

Tôi cười, rút điện thoại dưới gối ra đưa con bé, chẳng biết nó chơi cái gì mà lần nào cũng rất hưng phấn như lần đầu nhìn thấy di động vậy. Tôi tìm cơ hội hỏi: “Tiểu muội muội, ly nước kia em cho anh là ở đâu có?”

Con bé không ngẩng đầu, nhìn màn hình điện thoại, lắc đầu:
“Cái này không nói cho chú được!”

Không nói được? Cũng đúng, thuốc đó thần kỳ như vậy cơ mà. Không trách gì con bé, tôi nói tiếp: “Chị gái khỏi rồi, cô ấy nói phải cảm tạ em, còn muốn may cho em bộ quần áo nữa!”

Bé gái lại lắc đầu: “Không cần, chau không gặp ai đâu!”

“Tại sao?”

Vừa dứt lời, thực ra tôi còn một câu hỏi vẫn nhen trong lòng, đó là: có phải em là búp bê nhân sâm? Nhưng còn chưa kịp nói thì con bé đột nhiên ngẩng đầu, cau mày buông điện thoại rồi chạy ra ngoài.

Hành động của con bé làm tôi giật mình, mọi ngày đều chơi rất vui, hôm nay bị làm sao vậy?

“Tiểu muội muội...”

Còn chưa gọi hết câu, rầm một tiếng, con bé đã đẩy cửa chạy mất. Tôi đứng thất thần, chợt phản ứng được có thể đã xảy ra chuyện gì, vội đuổi theo, nhưng vừa ra cửa, chợt tôi khựng lại, run rẩy.

Bà lão quần cái khăn cổ cả ngày kia, đang đứng bên ngoài nhếch miệng nhìn mình!

Cau mày nhìn trái phải không thấy bé gái đâu, tôi thấp giọng hỏi: “Đại nương, nửa đêm không ngủ, đến nhà tôi làm gì?”

Khâu lão thái không nói chuyện, vẫn chỉ nhếch miệng cười, nụ cười của bà ta làm tôi sớn gai ốc. Không đợi tôi quay vào, bà lão đã xoay người bỏ đi, tôi nhìn theo bóng lưng bà ta, chợt để ý thấy, tay trái bà lão đang cầm một cái túi trắng.

Quay về phòng, tôi cứ trần trọc ngủ không yên giấc, bà lão này nhất định không vô duyên vô cớ tìm đến nhà mình, càng nghĩ càng không thích hợp, chợt tôi ngồi bật dậy.

Nhất định là đến vì bé gái!!!

Chuyện búp bê nhân sâm, chính miệng bà lão nói cho Thủy Kiên, hôm qua thấy Thủy Liên khỏi cái bốt, bà ta còn tìm đến nhà cố ý dò hỏi. Như vậy, bà ấy cũng đoán được bé gái là búp bê nhân sâm?

Trong lòng hoảng hốt, tuy không phải thân thích gì của bé gái, nhưng mấy ngày nay ở chung với nó đã thành thói quen. Mặc kệ con bé có phải búp bê nhân sâm hay không, nó gặp nguy hiểm thì tôi phải lo!

Cả đêm không ngủ được, tôi cứ suy nghĩ liệu con bé có gặp nguy hiểm hay không. Trời sáng, Thủy Liên lại mang cơm cho tôi, trông thấy hai mắt thâm sì, hốt hoảng hỏi: “Lý ca, tối qua anh mất ngủ à? Bé gái có đến không?”

Tôi ngáp dài gật đầu: “Có, không chỉ con bé đến, mà Khâu lão thái cũng đến!”

“Khâu lão thái? Bà ấy tìm anh làm gì?”

Tôi xua tay: “Không phải đến tìm tôi, chờ tối nay xem đã rồi biết!”

Thủy Liên gật đầu, không hỏi thêm, chỉ nói nhất định gặp mặt phải cảm tạ bé gái này.

Cả ngày tôi cứ thơ thẩn, chỉ mong sao trời mau tối, còn dặn Thủy Liên mang cơm sớm cho mình, để bé gái có thể tới sớm hơn. Nhưng sau khi Thủy Liên về, ngồi chờ đến 11h đêm vẫn chưa thấy con bé đến chơi, quả nhiên nó đã xảy ra chuyện!!!

Thường ngày con bé không quản mưa gió đến tìm tôi mượn điện thoại, tuyệt không thể biến mất như vậy được. Đang lo lắng sốt ruột thì Thủy Liên lại đến.

Thủy Liên đúng là chân chất, nói là không ngủ được, nhất định phải đến gặp con bé để nói lời cảm ơn. Tôi không giấu diếm, nói thẳng việc con bé mất tích đêm qua, cùng sự nghi ngờ về bà lão họ Khâu cho cô ấy nghe.

Thủy Liên kinh ngạc, thu xếp định đến nhà Khâu lão thái hỏi, tuy không có chứng cứ, nhưng cứu người quan trọng, tôi không nghĩ nhiều, bèn đi theo Thủy Liên dẫn đường. Cứ gặp bà lão cái đã rồi tính!

Hai chúng tôi đi dọc đường thôn một lúc thì đến nhà Khâu lão thái, giờ này mà nhà bà ấy còn sáng ánh nến. Bà ta chưa ngủ?

Tôi giơ tay ra hiệu cho Thủy Liên đừng lên tiếng, cẩn thận núp sau cửa sổ nhà bà lão, tuy có màn chắn, nhưng không kín lắm, vẫn có thể nhìn được một số nơi trong nhà.

Hai chúng tôi ghé đầu vào cửa sổ nhìn trộm, Khâu lão thái này nửa đêm không ngủ, giờ vẫn đang quấn cái khăn quàng cổ, ngồi xếp bằng trên phản, tay cầm cây kéo cắt cắt gì đó.

Nheo mắt nhìn kỹ, tôi giật mình, bà lão không cắt gì khác, mà là đang cắt người giấy, từng cái hình nhân bằng giấy màu trắng!

Thủy Liên cũng kinh ngạc, nhìn chăm chăm. Tôi cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên hiểu ra, người trong thôn đều đồn đại về Khâu lão thái, không thays bà ta ra đồng làm việc bao giờ, nhưng hoa màu lúc nào cũng tươi tốt. Theo tôi đoán, đám người mặc đồ trắng, nửa đêm làm đồng kia, chính là mấy hình nhân mà bà ta đang cắt này.

Bị ý nghĩ của chính mình dọa toát mồ hôi, tôi đang nghĩ ngợi thì Thủy Liên không cẩn thận, đạp vỡ mảnh ngói vụn dưới chân.

“Ai?” Một tiếng quát vang lên, bà lão đang cắt hình nhân ngẩng đầu nhìn về phía này!

Vĩnh viễn tôi sẽ không bao giờ quên được cặp mắt của Khâu lão thái. Ánh mắt độc ác, sâu thẳm, cứ như muốn lột da người sống vậy!!!

CHƯƠNG 81: CỨU NGƯỜI

Cái ngẩng đầu của Khâu lão thái thái làm Thủy Liên sợ hãi bật kêu thành tiếng. Thấy bị phát hiện, tôi vội kéo cô bé quay đầu bỏ chạy.

Chạy một mạch đến ngã tư, ngoái lại thấy không có ai đuổi theo, chúng tôi mới dám thả lỏng. Thủy Liên thở hồng hộc, nói: “Lý ca, thường ngày Khâu lão thái rất hòa nhã, sao vừa rồi cảm giác bà ấy đáng sợ như vậy?”

Trấn tĩnh lại, tôi đáp: “Bà lão này nửa đêm cắt hình nhân giấy trong nhà, lén lén lút lút, không thể là làm chuyện tốt. Tôi nghi ngờ mấy người đàn ông mặc đồ trắng làm đồng có liên quan đến việc bà ấy làm.”

Thủy Liên cau mày, căng thẳng hỏi: “Nói như vậy, bé gái kia thật sự bị bà ta bắt mất sao?”

Tôi thở dài gật đầu: “Tuy giờ không có bằng chứng, nhưng theo tôi phải đến 90%.”

Thủy Liên không nói gì thêm, nhưng tôi có cảm giác, hốc mắt cô bé đỏ lựng như sắp khóc. Vừa rồi cả hai trốn sau cửa sổ gây ra tiếng động, không biết là bà lão có nhìn rõ mặt hai người không. Sợ bà ta đuổi theo, tôi không nói cặn kẽ cho Thủy Liên nữa, chỉ kéo cô bé mau về nhà.

Đưa Thủy Liên tới nhà xong, quay về, tâm trạng tôi vẫn chưa bình tĩnh lại được. Nếu đám mặc đồ trắng làm việc lúc nửa đêm đúng là hình nhân do bà Khâu cắt, vậy chứng tỏ bà ta có bản lĩnh, muốn cứu bé gái khỏi tay ba ta không phải việc dễ dàng!

Thức cả đêm đến khi trời gần sáng mới chợp mắt, mặt trời vừa lên là Thủy Liên đã lo lắng tìm đến, bàn bạc việc cứu bé gái với tôi. Hiện giờ chưa biết gì về Khâu lão thái, không dám tùy tiện hành động. Muốn cứu người thì phải xác định xem con bé bị bà ta nhốt ở đâu cái đã.

Ăn sáng xong, tôi và Thủy Liên liền đến gần nhà Khâu lão thái ngồi đợi. Nhà Khâu lão thái cũng giống nhà mọi người trong

thôn, sáng sớm đã có khói bếp nghi ngút, sau đó thì không động tĩnh gì. Hai chúng tôi ngồi chờ đến tận trưa cũng không thấy bà ta ra ngoài. Trong lòng thầm nói: bếp có khói, chứng tỏ Khâu lão thái có nhà, nhưng sao bà ta không ra cửa, cứ ở trong phòng cả buổi làm gì?

Thủy Liên có vẻ mất kiên nhẫn, thấp giọng hỏi: “Lý ca, hay là chúng ta xông thẳng vào kiểm tra đi. Chỉ là một bà già, ta có hai người, sợ gì?”

Tôi lắc đầu: “Không được, bà lão này rất tà môn, nếu tự tiện xông vào, không những không cứu được người, mà chỉ e hai ta cũng gặp phiền phức.”

Thủy Liên cắn môi, không biết làm sao mới phải, thở dài liên tục.

Đúng lúc chúng tôi vô kế khả thi thì chợt cánh cửa nhà Khâu lão thái mở ra. Khâu lão thái quần khăn quàng đỏ, tập tễnh bước xuống thềm, đi loanh quanh cho gà ăn trong sân, sau đó mang ít kê, ngô trong kho ra phơi.

Làm xong mọi việc, bà ta mới đi thẳng ra cổng, tôi với Thủy Liên vội cúi thấp đầu, thận trọng quan sát. Mặt Khâu lão thái hằm hằm, dậm bước không nhanh không chậm, khoảnh khắc bà ta xoay người đi ra đường thôn, tôi tựa hồ nhìn thấy, khóe miệng bà khẽ nhếch lên, cười quỷ dị.

Bị phát hiện rồi sao?

Lòng tôi cả kinh, nhưng nghĩ lại, thứ nhất hai chúng tôi nấp khá xa, thứ hai là bà ta chưa từng nhìn về hướng này, hẳn sẽ không phát hiện. Vậy thì bà ta đang cười cái gì?

Chờ Khâu lão thái đi xa, tôi nói nhỏ với Thủy Liên: “Cô ở đây canh gác, tôi vào trong nhà xem bé gái có bị nhốt không!”

Thủy Liên căng thẳng, gật đầu.

Nhà ngói nông thôn, bố cục đều khá tương tự nhau, chỉ khác về kích thước. Nhà Khâu lão thái có ba gian, tối qua phát hiện bà ấy cất hình nhân là gian đầu đông. Vào cổng là nhà bếp, sau phòng bếp là gian phòng tây, rồi đến gian bắc.

Tôi vội chạy vào gian phòng phía tây, đẩy cửa, chợt giật mình. Một con mèo đen từ đầu đến chân bất thành linh nằm đó.

Toàn thân con mèo đen không pha lẫn, ngay cả trong mắt nó cũng không phân biệt được.

Con mèo lười biếng nằm trên phản, nhìn thấy tôi, nó cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ thản nhiên nhắm mắt lại. Tôi định thần, cẩn thận đánh giá căn phòng.

Phòng tây này, ngoại trừ con mèo đen nằm trên phản thì còn một đồng túi to nhỏ khác nhau, mở thử ra xem thì đều chứa đầy ngũ cốc. Tôi thử dài, bé gái không có trong đây.

Đang định đóng cửa phòng để sang bên cạnh kiểm tra, đột nhiên con mèo đen mở mắt, đồng tử co lại, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, nhếch mép nhe răng!

Con mèo muốn cắn mình?

Hốt hoảng, tôi vội đóng sập cửa lại, ngó xuyên qua sân, thấy Thủy Liên đang nháo nhào khoa tay múa chân ra hiệu. Nhất định là Khâu lão thái đã quay về.

Không kịp kiểm tra căn phòng bếp, tôi tiếc nuối nhìn cánh cửa phòng, hình như dưới đất có mấy sợi tóc dài thì phải. Bé gái tuy ít tuổi, nhưng tóc con bé cũng không ngắn, liệu đó có phải tóc của nó? Nó bị hại rồi?

Trong lòng cả kinh, bèn nghĩ, hay là cứ xông vào xem rốt cuộc trong bếp có gì? Thủy Liên thấy tôi chần chừ, đứng ngoài hàng rào ra sức vẫy tay. Cuối cùng tôi vẫn kìm ý nghĩ lại, sẽ tìm cơ hội sau vậy, bèn chạy ra ngoài.

Thấy tôi ra, Thủy Liên bèn kéo tay chạy một mạch, vừa chạy vừa gấp gáp nói: “Khâu lão thái quay về rồi, tôi thấy bà ấy vác một cái bao tải lớn, sợ quá!”

Cả hai lại nấp ở một chỗ để quan sát, Thủy Liên nôn nóng hỏi: “Lý ca, bé gái có ở trong đó không?”

Tôi lắc đầu: “Kiểm được một phòng, không có. Tuy nhiên theo tôi đoán thì nó ở một phòng khác.”

Thủy Liên gật đầu.

Lát sau, Khâu lão thái xuất hiện trên đường thôn, lưng vác cái bao tải phồng to, lúc đi vào sân còn rơi ra một tờ giấy trắng. Nhìn chằm chằm tờ giấy, tôi nghĩ, hẳn trong bao tải toàn là giấy, bà ta muốn cắt tất cả thành hình nhân sao?

Hai chúng tôi ngồi chờ thêm mấy tiếng, nhưng từ lúc vào phòng, Khâu lão thái không ra ngoài nữa. Theo tôi thì bà ta đang cắt giấy trong phòng, bèn bảo Thủy Liên về nhà ăn cơm trước, mình ở lại giám sát.

Ban đầu cô bé cứ không chịu về, phải khuyên bảo mãi mới đồng ý, trước khi đi chợt nhớ ra gì đó, nói: “Lý ca, chúng ta cứ ngồi đây chờ cũng không phải cách, hay là đi tìm người giúp đi!”

Bản thân cũng biết cứ ngồi chờ thì có hơi ngu ngốc, nghe Thủy Liên đưa ra ý kiến, liền hứng thú: “Tìm người giúp? Giúp bằng cách nào?”

Thủy Liên thấp giọng: “Trông thôn, bác Chu nhà tôi có quan hệ tốt nhất với Khâu lão thái. Để tôi đi nhờ bác ấy giúp gọi bà ta đi đâu đó, để anh vào trong cứu người!”

Tôi nghe vậy thì vui mừng, vốn tưởng Khâu lão thái là một người quái dị, không ngờ cũng có bạn bè. Thấy tôi đồng ý, Thủy Liên vội chạy đi tìm bác Chu.

Để con bé ở trong nhà Khâu lão thái càng lâu sẽ càng nguy hiểm, tôi sợ xảy ra gì đó trong phòng mà mình không nghe được, bèn nhảy vào trốn trong góc sân. Trong lòng nghĩ, chỉ cần nghe thấy tiếng con bé kêu cứu, lão tử này có đánh cược tính mạng cũng phải xông vào.

Nhưng từ sáng đến giờ, trong nhà bà lão vẫn luôn yên tĩnh, không hề có âm thanh khác thường nào phát ra. Đợi không biết bao lâu, mặt trời đã dần xuống núi, trong lòng lo lắng cho an nguy của bé gái, tuy cả ngày chưa ăn gì, nhưng cũng không cảm thấy đói.

Thủy Liên đi đã lâu, bác Chu không chịu giúp chẳng? Thật sự có chút mất kiên nhẫn, trước cửa phòng bếp kia có tóc con gái, nhất định con bé ở bên trong, trời đã tối rồi, chờ như này đến bao giờ?

Bé gái đáng yêu, nếu thật sự bị Khâu lão thái bỏ vào nồi sất nấu...tôi không dám nghĩ tiếp, cắn răng đứng dậy, quyết định xông vào.

Vừa bước chân thì chợt nghe có tiếng gọi phía sau: “Lý ca, lại đây!”

Quay đầu nhìn lại, là Thủy Liên, đang hớn hử vẫy tay. Tôi chạy qua, chưa kịp hỏi thì cô bé đã nói: “Tôi đi tìm bác Chu, ông ấy đồng ý giúp rồi, lát nữa sẽ đến dự Khâu lão thái ra ngoài, lúc đó anh mau vào cứu người!”

Rốt cuộc đã có chuyển biến, tôi hưng phấn gật đầu, rồi cùng Thủy Liên đứng chờ. Quả nhiên, 5p sau có một người đàn bà trung niên dáng dấp cao lớn, đi lại từ phía cửa thôn, vào nhà Khâu lão thái.

Bà ta vào không bao lâu thì cùng Khâu lão thái đi ra cửa. Chờ bóng hai người đi khuất, tôi ra hiệu cho Thủy Liên ngồi chờ, mình thì lần nữa nhẩy vào bên trong. Giờ mục đích đã rõ ràng, tôi chạy thẳng đến căn phòng bếp đang đóng chặt kia.

Đến trước cửa, phát hiện, số tóc dài trên đất đã nhiều hơn ban sáng. Căng thẳng, vội đưa tay đẩy cửa, nhưng chợt giật mình, cánh cửa không hề khóa, sao đây mãi không mở?

Mồ hôi túa ra, tôi gõ vào cánh cửa, nhỏ giọng hô: “Tiểu muội muội, anh là người cho em mượn điện thoại chơi đây, em có bên trong không?”

Không có động tĩnh.

Tôi gọi mấy lần đều không có ai trả lời, trong lòng càng sợ hãi, con bé bị ngắt sao? Cúi đầu nhìn xung quanh một vòng, tìm được cây gỗ nhóm củi, vội nhặt lên thúc liên tiếp vào cửa. Thế nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt.

Thời gian ngày một trôi qua, không biết bác Chu giữ Khâu lão thái được bao lâu, lòng hoảng hốt nhìn quanh, lục được cái rìu trong đám củi.

Cẩn rằng, tôi bắt đầu bổ rìu vào cánh cửa gỗ, sau mấy nhát chặt mạnh thì cuối cùng cánh cửa cũng bị vỡ một mảng lớn. Tung chân đập mạnh, cuối cùng thì cánh cửa cũng mở toang.

“Tiểu muội muội!”

Gọi lớn một tiếng, tôi vọt vào, nhưng thứ hiện ra trước mắt khiến tôi giật mình run sợ, tới mức cái rìu cũng rơi xuống đất.

Trong bếp không có bé gái, trống không, chẳng có gì. Mà vừa rồi, rõ ràng còn thấy Khâu lão thái đi ra ngoài cùng bác Chu, giờ phút này lại đang đứng ở gian giữa, nở nụ cười quỷ dị, nhìn mình chằm chằm!!!

CHƯƠNG 82: TÌM MA

Trông thấy Khâu lão thái, tôi kinh ngạc đến tột đỉnh, bé gái đâu?

Còn chưa kịp hoàn hồn, bà lão đã xông tới túm tôi vào trong phòng, tôi hoảng loạn kêu lên thì bà ta lại đưa tay ra hiệu im lặng.

Ra hiệu im lặng?

Chưa kịp bốc lửa giận thì Khâu lão thái lên tiếng: “Bên ngoài có kẻ nghe lén, cậu bé mồm một chút!”

Lời nói của bà lão làm tôi mơ hồ, có kẻ nghe lén? Nghe lén cái gì.

Thấy tôi không hiểu, Khâu lão thái tiếp tục nói: “Tiểu tử cậu có tấm lòng khá tốt, chỉ là không biết phân biệt trắng đen thôi!”

Dùng sức giật tay ra, tôi nói: “Vừa rồi rõ ràng tôi thấy bà đi ra ngoài cũng bác Chu, sao giờ lại ở đây?”

Khâu lão thái cười: “Đi cùng bà ấy chỉ là một hình nhân thôi. Tôi ở lại để chờ cậu!”

“Chờ tôi?”

Tôi sửng sốt, nổi giận truy vấn: “Bé gái đâu rồi? Bà giấu nó đi đâu?”

Khâu lão thái cười, lắc đầu: “Tôi không giấu nó, ai biết nó đi đâu chơi. Tôi tìm cậu là có chuyện khác!”

“Không giấu nó? Chính bà nói cho Thủy Liên, muốn trị cái bốt trên mặt thì phải lên núi tìm búp bê nhân sâm. Giờ con bé biến mất tăm hơi, chắc hẳn bà đã đoán ra nó là nhân sâm biến hình!”

Khâu lão thái cười ngả cười nghiêng, một lúc sau mới nói: “Có ý gì? Cậu cho tăng con bé đến nhà cậu chơi là búp bê nhân sâm?”

Câu hỏi sau tràng cười này làm tôi đặc biệt khó chịu, giống như đang cười nhạo một con lừa vậy. Tôi cau mày, định nói thì

bà ta ngắt lời: “Đúng là trên núi có búp bê nhân sâm, nhưng nó không phải là bé gái hàng ngày tìm cậu đâu!”

Tôi hoàn toàn không tin tưởng bà ta, nghi ngờ bà lão cố ý nói vậy để phủi sạch trách nhiệm việc mình cố ý giấu con bé.

Trùng hai mắt, tôi lạnh giọng: “Bà đừng có nói xằng bậy vô ích. Đêm con bé mất tích, tôi bắt gặp bà ngoài cửa, tôi hỏi lại, nửa đêm không ngủ, bà ngồi cắt hình nhân làm gì?”

Khâu lão thái cười: “Cậu không thấy sao, cắt hình nhân để làm đồng!”

Tuy đã sớm đoán được chuyện này, nhưng nghe bà ta nói ra từ chính miệng mình vẫn làm tôi chấn động. Thấy phản ứng của tôi, bà lão nói: “Tôi được người ta gửi gắm trông nom cậu, chỉ muốn nói với cậu chuyện này!”

Nói xong, nét mặt bà lão trầm xuống, thì thào: “Gần đây có một con ma vào thôn, theo tôi thấy thì nó tới là vì cậu!”

Cái gì???

Câu nói của Khâu lão thái làm tôi giật mình, có một con ma vào thôn tìm mình?

Mình được lão Vũ đưa đến đây, nói trắng ra là để lánh nạn, chuẩn hơn nữa chính là để trốn ma. Lão Đường hay bác Lục, một trong hai đã tìm ra mình ư?

Nhưng nghĩ lại, chưa chắc đã là như vậy, Khâu lão thái này rất mờ ám, tôi với bà ta không quen biết, bà ta được ai gửi gắm, sao lại phải giúp mình, không có căn cứ nào để tin bà ta cả.

Tôi cao giọng: “Tôi không cần bà phải lo, mau nói cho tôi, bà mang con bé đi đâu rồi?”

Khâu lão thái nghe tôi cao giọng, vội cau mày xoa tay: “Cậu bé mềm chút đi, gian phòng này của ta, con ma kia không vào được, nhưng nó nghe được!”

Nghe Khâu lão thái nói có ma, tuy rằng không tin, nhưng từ tận đáy lòng, tôi vẫn e sợ lão Đường và bác Lục, nhất thời không biết phải làm sao.

“Con bé chẳng qua là bận chút việc thôi, đêm mai nó sẽ được đi, cậu cứ tự lo cho bản thân trước đã!”

Tôi nuốt nước bọt, Khâu lão thái nhất quyết không chịu thừa nhận. Lời nói của bà lão quả rất khó phân biệt thật giả, nhưng

đúng là bé gái không có trong nhà bà ta.

Khâu lão thái vươn tay sửa lại cái khăn quàng cổ, thấp giọng: “Nếu cậu không tin lời tôi, tối mai trước khi đi ngủ, rắc một ít nhọ nôi vào bậc cửa, chờ trời sáng xem có dấu chân không là biết!”

Khâu lão thái nói chắc như đinh đóng cột, ít nhiều làm tôi lung lay, biện pháp rắc nhọ nôi này, hồi còn ở quê tôi cũng nghe nói qua. Nếu nhà ai có người đã chết, đêm hồi hồn, người nhà có thể rắc nhọ nôi ở cửa, chờ trời sáng sẽ nhìn thấy dấu chân người quá cố.

Trong lòng thầm nghĩ, thôi thì đêm mai, nếu bé gái còn không xuất hiện, mình sẽ xử lý mù già trước mắt này vậy. Nghĩ xong liền xoay người đi ra cửa, chợt Khâu lão thái lại kéo tôi lại.

“Tiểu tử, con ma tới tìm cậu không phải lương thiện, cậu đừng có nói cho người ngoài, ngàn vạn lần đừng làm liên lụy đến ai, biết chưa!”

Tôi không đáp lời, giật tay bà ta ra rồi đi về.

Về đến nhà, tâm trạng tôi rất không tốt, nghi thần nghi quỷ, nhìn trái nhìn phải, thật sự bên cạnh mình có ma ư?

Thuy Liên vội vàng chạy tới hỏi kết quả, tôi không nhắc đến chuyện gặp Khâu lão thái trong nhà, chỉ lắc đầu nói không phát hiện con bé đâu.

Thuy Liên thở dài, không hỏi thêm nữa, tôi đưa cô ấy về rồi quay lại đi ngủ. Nằm trên giường, trong đầu cứ hiện ra mấy câu Khâu lão thái nói, có một con ma đến tìm mình!

Còn nhớ Từ bán tiên ở Dương Thảo câu có nói, bên cạnh tôi chỉ có một là ma, hiện giờ chỉ có lão Đường và bác Lục đáng nghi, rốt cuộc con ma vẫn luôn ẩn thân bên mình là ai? Nó tìm được mình thật ư?

Ngọn nến giữa đêm tỏa ra một vầng hào quang, nhưng lại không thể xua đi nỗi bất an tận trong thâm tâm của mình. Tôi vừa hy vọng lời Khâu lão thái nói là sự thật, hy vọng tối mai bé gái lại tung tăng đến đây, ngày thơ nói: thúc thúc, cháu mượn điện thoại chơi.

Nhưng lại vừa hy vọng, lời của Khâu lão thái không phải là thật, bởi vì tôi sợ!!! Tôi sợ thật sự mình bị con ma kia tìm ra.

Sáng dậy, tôi cố ý lên chân núi nhặt ít củi khô về ngóm bếp, đun nồi. Thủy Liên mang cơm đến, thấy vậy thì tò mò hỏi có phải tôi muốn tự nấu cơm không, đành đáp qua loa là mình muốn cảm nhận cuộc sống thôn quê một chút.

Vì chuyện bé gái mất tích mà hai hôm nay, Thủy Liên cũng không được vui, sợ con bé tránh mặt cô ấy, tôi dặn tối nay không ăn cơm, muốn ngủ sớm, đừng mang đồ ăn đến.

Thủy Liên gật đầu rồi quay về nhà.

.....

Màn đêm lại buông xuống. Tôi thở dài một hơi, nằm lên giường, cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng không thể ngăn nỗi sợ trong lòng.

Con bé sẽ xuất hiện chứ?

Thấp thỉm nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, mãi đến 9 rưỡi tối thì kettt một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Nghe thấy, cuối cùng thì tôi cũng không giả bộ được nữa, bật ngồi dậy, căng thẳng nhìn.

Điều làm tôi vừa mừng, vừa sợ, đó chính là, bé gái đã thực sự xuất hiện!

Con bé vẫn mặc cái áo cộc tay màu đỏ, thắt hai bím tóc đuôi ngựa, đôi mắt to tròn đen láy, chớp chớp nói: “Thúc thúc, cho cháu mượn điện thoại chơi nào!”

Tôi vội gạt đầu, dịch một chút ra nhường còn bé ngồi, nó vui vẻ cầm lấy điện thoại, bắt đầu chơi. Nhìn con bé chăm chăm không chớp mắt, đến khi xác định nó không bị thương chỗ nào, tôi mới cẩn thận hỏi: “Tiểu muội muội, đêm trước em còn chưa chơi xong, sao đột nhiên chạy đi? Mà hôm qua nữa, sao không đến chơi?”

Con bé cúi đầu nói nhỏ: “Đêm qua có người vào sân, cháu ra ngoài đuổi đi!”

Tôi nghe thì giật mình: “Ai vào sân nhà anh?”

Con bé nói nhỏ: “Không biết, không phải người trong thôn!”

Câu nói của con bé vừa dứt, lập tức mồ hôi lạnh tôi túa ra. Con ma kia thực sự đã tìm tới!!!

Là lão Đường? Là bác Lục? Hay là Thang Nghiêu? Cố trấn áp nỗi sợ, tôi hỏi tiếp: “Tiểu muội muội, trông người đó như thế nào, em tả qua một chút anh nghe!”

“Không nhìn thấy mặt, cháu vừa ra cửa thì người đó liền đi, đuổi theo mãi cũng không được!”

“Thế tối qua em làm gì mà không đến chơi?”

Con bé nghiêng đầu tỏ ra bất đắc dĩ: “Tối qua bà cháu không cho ra ngoài!”

Búp bê nhân sâm mà còn có bà? Là bà lão nhân sâm ư?

Không khỏi cảm thán thiên nhiên nhiều kỳ diệu, nhưng tôi không mạo muội hỏi, chỉ gật gật đầu rồi kệ con bé chơi.

Nói như vậy thì Khâu lão thái nói có mấy phần là sự thật. Không phải bà ta bắt con bé, tiếp theo sẽ đến phần quan trọng nhất cần kiểm chứng.

Hơn 11h, bảo con bé về nhà, tôi vội vào bếp, lấy cái nồi, cạo nhọ nồi rắc vào thềm cửa, cả bên trong lẫn bên ngoài. Sẽ có dấu chân chứ?

Làm xong xuôi, tôi tắt nển, thấp thỏm nằm trên giường, cố gắng không gây ra tiếng động, gỉ vờ ngủ. Chẳng biết kiên trì được bao lâu, mệt quá, tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, sợ tôi nhịn cơm tối nên đói, Thủy Liên mang đồ ăn sang rất sớm. Cô bé vừa mở cửa định bước vào, tôi vội quát: “Đừng có vào!”

Thủy Liên giật mình, đứng nép vào cửa, hỏi: “Sao thế Lý ca, anh không mặc quần áo à?”

“Đúng, tôi chưa mặc quần áo, cô cứ đứng ngoài chờ, tôi ra liền!”

Thủy Liên ngoan ngoãn kéo cửa lại. Tôi vội bật dậy, chạy ra thềm cửa quan sát.

Quả thật, dưới đám nhọ nồi đã hiện ra dấu chân!!

Dấu chân không dẫm nhọ nồi tan nát ra, mà chỉ phớt nhẹ một chút trên bề mặt. Thật sự là có ma, nó tới tìm mình!!!

Hít sâu một hơi, tôi ngồi bệt xuống đất. Thủy Liên nhìn qua cửa sổ, tròn mắt thấy vội chạy vào đỡ dậy, hỏi: “Lý ca, anh sao thế, cảm thấy không khỏe à?”

Tôi lắc đầu, nói không sao.

Tối qua sau khi con bé về thì có ma đến tìm mình, hai việc này, Khâu lão thái đều nói đúng. Nhưng tại sao bà lão lại giúp tôi?

Vệ sinh, ăn sáng xong, tôi liền chạy đến nhà Khâu lão thái. Khâu lão thái đang nhóm lửa trong bếp, thấy tôi đến thì giống như đã dự đoán trước, nháy mắt với tôi.

Ý bà lão, tôi hiểu, là có ma nghe lén! Giả bộ quát lên: “Khâu lão thái! Rõ ràng là bà nói dối, việc này tôi không để yên đâu. Tôi phải kiểm tra căn phòng kia!”

Vừa nói vừa chấp tay trước ngực, khom lưng làm động tác cảm ơn. Khâu lão thái nhìn, đương nhiên cũng hiểu, giả bộ nói: “Tiểu tử này, đã nói là không có trong nhà ta, cậu vẫn dây dưa. Được, vào mà kiểm tra lại!”

Nói rồi, tôi và bà lão xoay người đi vào phòng. Vào trong, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào, gấp gáp nói: “Khâu đại nương, xin bà cứu tôi!”

Khâu lão thái cười: “Trông thấy con bé, bắt gặp dấu chân?”

Tôi vội gật đầu.

“Thấy thấy. Chẳng giấu gì bà, tôi đến Hoài Hồ cũng là để lánh nạn, không ngờ lại bị nó đuổi đến đây!”

“Ừ, con ma này oán khí rất lớn, không dễ xử lý!”

Tôi căng thẳng: “Bà có cách nào diệt trừ nó không, hoặc là khó quá thì chỉ cần giúp tôi nhìn rõ nó là ai cũng được!”

Khâu lão thái cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau trầm ngâm nói: “Tôi không biết giữa cậu và nó có ân oán gì. Tuy nhiên theo tôi thấy thì nó không có ý muốn lập tức sát hại cậu. Dù không thể giúp cậu diệt trừ con ma, nhưng nếu cậu muốn biết nó là ai, tôi có cách bắt nó hiện hình!”

Tôi hít sâu một hơi, nội tâm kích động không thôi, liền ghé đầu lại gần, nghe Khâu lão thái dặn dò tỉ mỉ kế hoạch. Cuối cùng, tôi cũng sắp được biết, con ma duy nhất bên cạnh mình là ai, rốt cuộc cũng tìm ra nó!!!

CHƯƠNG 83: BẮT MA

Phương pháp mà Khâu lão thái bày cho tôi cũng không phức tạp lắm, bà ấy đưa ra một cây nến màu đen, cùng với ba hình nhân giấy màu trắng rời dạn, về nhà châm cây nến đặt lên bậc cửa sổ, nếu ngọn lửa chuyển từ màu vàng sang màu xanh lục thì lập tức ném hình nhân giấy xuống đất.

Kế hoạch này đương nhiên là tôi vui vẻ đồng ý, cắt cây nến và hình nhân giấy vào ngực, sau đó quay về chuẩn bị. Tôi tin vào phương pháp của Khâu lão thái, cứ nghĩ đến đêm nay sẽ bắt được con ma, xác định thân phận của nó, lòng tôi lại kích động không thôi.

Lời nguyện chuyển xe số 13 vẫn cứ luôn làm mình đau đầu, đến nay thì con ma tối ngày vật vờ bên cạnh mình cũng sắp lộ diện. Tuy hiện tại còn chưa biết căn nguyên của lời nguyện là cái gì, nhưng chuyện cho đến hôm nay, theo tôi đoán, nó có quan hệ mật thiết với vụ tai nạn xe 10 năm trước, nhất định con ma này cũng nằm trong số đó.

Tình cảnh của tôi lúc này như đang đi giữa sương mù, ai cũng nói với tôi rằng có nguy hiểm, nhưng tôi lại chẳng nhìn thấy kẻ địch. Cho nên, nếu Khâu lão thái giúp được mình biết thân phận con ma, tôi sẽ có thể từ nó mà tra ra được rất nhiều bí mật.

Về đến nhà, không dám chậm trễ, tôi vội lấy ngọn nến đen ra, châm lửa rồi đặt nó lên cửa sổ. Nằm xuống giường, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa mà tôi run lấy bầy, liệu có thật là ngọn lửa sẽ biến thành mau xanh lục không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trước nửa đêm còn tốt, nhưng sau nửa đêm thì thật sự mệt mỏi. Bóng đêm tĩnh lặng vô cùng, cũng chẳng có gì bất thường xảy ra, tôi buồn chán ngáp lên ngáp xuống. Đêm nay, con ma kia không tới?

Thật sự là không chịu nổi nữa, tôi nhắm mắt một lát, rồi lại mở mắt kiểm tra cây nến, cứ như vậy vài lần thì lặn ra ngủ lúc nào không hay. Lúc giật mình tỉnh dậy thì đã là 2 rưỡi, ngọn nến đã cháy được 2/3, néo mắt nhìn, lập tức tôi sợ đến tỉnh

táo luôn, không biết từ lúc nào, ngọn lửa đã biến thành màu xanh lục!

Giấc ngủ ngắn mà khiến mình bỏ lỡ hết công chuyện, hoảng hốt sờ soạn túi, thì lại chẳng thấy hình nhân mà Khâu lão thái đưa cho đâu nữa. Ngọn nến thì vẫn cháy, nhưng đã càng ngày càng ngắn, ngọn lửa cũng không to như trước.

Đang hoảng loạn, thì đột nhiên “kếtttt” một tiếng, cánh cửa sổ cạnh giường được tôi đóng chặt đột nhiên mở bung ra. Chẳng có tâm quản nó, tôi vẫn loay hoay tìm mấy hình nhân giấy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ tong tong xuống giường. Đêm nay không có gió, sao cửa sổ lại bật mở? Đúng là, con ma đang ở bên cạnh mình!!!

Càng nghĩ càng hoảng, càng hoảng càng loạn, tôi nhớ rõ ràng mình đã cất kỹ mấy hình nhân trong túi rồi, sao chỉ chột mắt hơn tiếng đồng hồ mà giờ lại không thấy đâu?

Thời tiết đêm nay vốn oi bức không chút gợn gió, vậy mà giờ gió đột nhiên nổi lên. Cơn gió quái dị phát ra tiếng rít rợn người, cánh cửa sổ bị thổi đập lạch cạch, điều làm tôi sợ hãi hơn, đó là ngọn nến đã bị thổi tắt!

Nháy mắt căn phòng trở nên tối đen, bóng tôi khơi dậy nỗi sợ bản năng tận đáy lòng, có ma bên cạnh mình?

Liên vội vàng sờ soạn nhảy khỏi giường, tay bám vách tường lần mò ra chỗ cái tủ, ở đó có nến và bật lửa, mình cần ánh sáng. Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, bật điện thoại lên thì không sáng, đang hoảng loạn thì chột “Lúc rúc lúc rúc...” đột nhiên trong phòng có âm thanh kỳ quái vang lên, cứ như có cả vạn con sâu đang cọ sát vào nhau, nghe mà tê dại da đầu.

“Tạch tạch tạch...”

Cố gắng bật cái bật lửa, thường ngày nó chưa hề gặp trục trặc nào, sao hôm nay bật mãi không lên? Cố nén sợ hãi, tôi tự trấn an bản thân: Khâu lão thái nói, con ma này không muốn hại mình, không sao, không sao đâu!

Bỏ bật lửa xuống, tôi dựa người vào tủ, đối diện là bóng tối đen ngòm. Cũng không biết dừng khí từ đâu, tôi lớn tiếng quát lên: “Lão Đường, bác Lục, Thang Nghiêu! Tôi biết là một trong ba người, có bản lĩnh thì con mẹ nó ra đây!!”

Vừa dứt lời, đột nhiên chân tôi có cảm giác bị một bàn tay túm chặt! Luống cuống cúi đầu, thị giác đã quen với bóng tối, tôi lơ mơ trông thấy dưới mặt đất, một nữ nhân tóc dài mặc đồ trắng toát, gương mặt lò xoà tóc, một tay đang vươn tới túm cổ chân tôi, tay còn lại điên cuồng cào mặt đất mà bò!

Kinh hoàng hét lên một tiếng, tôi rụt chân lại, nhưng không ngờ lực kéo của nó lớn như vậy, vụt cái làm tôi ngã ra đất. Chân phải bị nó túm chặt, đột nhiên lại xuất hiện thêm một bóng trắng tóc dài y hệt nó, bò về phía tôi!

Hông rồi!

Chân bị túm chặt, chạy không chạy được, nếu ma nữ bò tới nơi, chỉ có chết không toàn thân. Mồ hôi ướt đầm quần áo, chẳng phải Khâu lão thái nói chỉ có một con ma ư? Sao giờ lại có hai con?

Đang nghĩ ngợi thì một chuyện kinh khủng nữa lại xảy ra, phía sau tôi, thêm một con ma nữ tóc dài bò tới.

Ba con!

Ba con ma nữ cứ như nhèn nhện, bò sát mặt đất, vừa bò vừa phát ra tiếng sàn sạt. Điên cuồng, tôi giơ chân còn lại đập túi bụi vào con ma đang nắm chân mình, nhưng có vẻ nó chẳng hề biết đau, đầu bị đá lệch ra mà vẫn gắt gao nắm chặt cổ chân tôi.

Con ma thứ hai đã bò tới, vươn người túm lấy cánh tay phải của tôi, một chân và một tay bị khống chế, rốt cuộc tôi cũng bất lực, trơ mắt nhìn con ma thứ ba túm nốt tay trái của mình.

Tuyệt vọng nhắm mắt, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc thì chợt “Meoooo”, có tiếng mèo kêu!

“Mèo ư?”

Mở to mắt ra nhìn, trước mặt tôi là một con mèo to béo, đen sì, nhảy từ cửa sổ xuống, nhào tới chỗ ba con ma nữ.

Hai mắt của mèo đen như hai viên dạ minh châu sáng ngời, trong bóng tối, thậm chí còn chẳng nhìn rõ thân hình nó, chỉ thấy hai đốm xanh lơ lửng giữa không trung.

Bản thân đã bất lực, nghĩ con mèo đen này thì làm được gì, nhưng thật không thể ngờ, con mèo vừa nhảy tới, đột nhiên

tôi cảm giác cổ chân mình được nới lỏng.

Ma nữ buông tay!!

Cúi đầu nhìn lại, ma nữ túm chân mình đã biến mất không dấu vết, chẳng có cuộc hỗn chiến nào giữa mèo đen và ma nữ cả, nhưng dần dần, cánh tay bị túm cũng được buông ra.

Chỉ chớp mắt, cả ba con ma nữ đã biến mất không tăm hơi!

Vội vã bò dậy, chộp cái bật lửa bật đèn cuồn, cuối cùng thì tôi cũng thành công, lửa cháy, châm cây nến, rốt cuộc đã nhìn được toàn cảnh trong nhà.

Chưa hoàn hồn, tay cầm cây nến nhìn quanh bốn phía, tôi ngạc nhiên nhận ra, dưới đất là ba hình nhân giấy màu trắng. Ngồi xổm xuống nhìn cho kỹ, đây chẳng phải hình nhân mà Khâu lão thái cho mình hay sao?

Chẳng trách tìm mãi không thấy, sao nó lại nằm dưới đất? Cần thận nhìn lại thì bỗng hoảng hồn, vị trí của ba hình nhân, chính là vị trí của ba con ma nữ vừa rồi.

“Meoooo!”

Đang nhìn xuất thần thì chợt con mèo đen nhìn tôi chằm chằm, kêu lên một tiếng. Con mèo này tôi cũng nhớ, nó chính là con mèo trong phòng nhà Khâu lão thái. Mèo đen kêu, rồi nhảy lên giường tôi, nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Kể cũng lạ, từ lúc con mèo đen vào nhà, không chỉ riêng ba ma nữ bị đẩy lui, mà ngay cả cuồn phong gào thét bên ngoài cũng im bật.

Tóm lại, đêm nay hữu kinh vô hiểm, dù gì không mất mạng cũng là chuyện tốt!

Mồ hôi ướt như tắm, tôi ngồi xuống mép giường, tay cầm ba hình nhân giấy mà ngây ngốc. Con mèo đen nằm cạnh đã ngủ say, tôi nhìn chằm chằm ngọn nến, chỉ sợ nó lại tắt. Cứ như vậy cho đến tận khi gà trống gáy sáng, mặt trời dần lên, bên ngoài chợt có tiếng mở cửa.

Tưởng Thủy Liên mang đèn ăn sáng đến, không ngờ lại là Khâu lão thái đi vào. Trông thấy bà ta tâm trạng tôi vô cùng phức tạp, ba hình nhân giấy bà ấy đưa mình, nói là để bắt ma, sao tối qua lại biến thành ma nữ?

Nhưng nếu Khâu lão thái cố ý hại mình thì cần gì phiền phức như vậy, sao con mèo đen bà ta nuôi lại tới cứu mình?

Khâu lão thái đứng quan sát một lượt căn phòng, sau đó nhìn đống hình nhân trong tay tôi, chậm rãi hỏi: “Tối qua cậu ngủ quên đúng không?”

Tôi không nói gì, khẽ gật đầu.

Bà lão đi đến cạnh tôi, cười nói: “Thằng bé này, biết rõ bên mình có ma mà vẫn ngủ được, cũng to gan đấy!”

Nghe Khâu lão thái nói, tôi hơi ngại, bèn hỏi: “Tối hôm qua tôi gặp ma, nhưng không phải một con, mà là ba con ma nữ áo trắng!”

“Ha ha...” Khâu lão thái bật cười: “Ma nữ? Chẳng phải chính là ba cái hình nhân giấy này sao? Tôi ở nhà, phát hiện hình nhân bị kẻ khác sai khiến, liền phái Tiểu Bạch đến giúp cậu đấy!”

Tôi sửng sốt, Tiểu Bạch? Ý chỉ con mèo đen này ư?

Khâu lão thái cầm ba cái hình nhân xé nát, nói: “Cậu không cần nghĩ nhiều, ba hình nhân tôi đưa cậu không vấn đề gì, vấn đề nằm ở chỗ, lúc cậu ngủ quên, con ma đã đoạt lấy rồi sai khiến chúng. Con ma này không đơn giản đâu!”

Vốn trong tâm vẫn còn ba phần nghi kỵ Khâu lão thái, nhưng nghe bà ta giải thích như vậy cũng có lý. Hơn nữa, sai lầm cơ bản nhất là mình tối qua đã ngủ quên.

“Bà nói ma cũng biết sử dụng hình nhân?”

Khâu lão thái gật đầu.

Tôi định mở mồm hỏi tiếp thì chợt nhớ ra một chuyện, ngó trái ngó phải, nói: “Ai da, chúng ta bàn luân công khai như vậy, không sợ nó nghe thấy ư?”

“Mặt trời vừa mới lên, nó không ở đây, không sao!”

Thở phào nhẹ nhõm, tôi hỏi: “Khâu đại nương, tối qua là tôi đáng trách. Vậy bà xem, đêm nay có dùng cách này bắt nó được tiếp không?”

Khâu lão thái lắc đầu: “Đương nhiên là không! Tối nay không cần cậu nhúng tay nữa, để tôi!”

Đang nói chuyện thì Thủy Liên mang đồ ăn tới, vào nhà, thấy hai chúng tôi nói chuyện rôm rả, kinh ngạc nhìn tôi chằm

chằm.

Thấy Thủy Liên đến, Khâu lão thái bèn không nói gì nữa, ra cửa đi về. Bà lão đi khỏi, tôi nói với Thủy Liên, bé gái đã an toàn, còn giải thích rằng chuyện nó mất tích không liên quan gì đến Khâu lão thái.

Bấy giờ Thủy Liên mới yên tâm, tôi lại dặn, tối nay khỏi cần mang cơm, ban đầu cô bé không đồng ý, tôi phải nói mãi mới chịu nghe lời.

Rửa mặt, ăn sáng xong tôi chạy đến nhà Khâu lão thái, bàn bạc tiếp về kế hoạch tối nay. Chắc biểu hiện của mình tối qua đã làm bà ấy thất vọng, hôm nay Khâu lão thái chỉ đưa tôi một cây nến đen, cũng bảo đặt ở cửa sổ, còn những việc khác không cần làm gì, chờ bà tới là được.

Tuy trong lòng không muốn, nhưng chẳng còn cách nào khác, đành quay về nhà ngồi chờ. Trời tối, bé gái mọi hôm lại đến, tôi không an lòng, sợ nó gặp nguy hiểm nên chỉ cho chơi một lát rồi đuổi về.

Châm ngọn nến, đặt lên cửa sổ, nằm ở giường nhìn lên trần nhà mà lòng thấp thỏm không yên. Đêm đã khuya, hôm qua đã bị một trận kinh hồn, nên hôm nay không thể ngủ. Cố ý để hé cánh cửa sổ ở mép giường, lòng nghĩ, lưu lại một con đường sống cho chính mình. Nếu xảy ra chuyện bất khả kháng, còn có thể nhảy ra ngoài mà chạy!

Không biết mấy tiếng đồng hồ trôi qua, ngọn nến trên cửa sổ đã dần chuyển sang màu xanh. Tôi hít sâu một hơi, đến rồi!!!

Nuốt nước bọt, trái tim đập gia tốc, nhưng vẫn phải làm bộ như không có gì, nằm im trên giường. Chẳng bao lâu sau, bỗng phát hiện, ngọn lửa ở cây nến trên cửa sổ chợt lệch sang một bên, giống như có ai đó đang thổi.

Căng thẳng túm chặt góc chăn, tôi thềm nhủ, ngàn vạn lần đừng có tắt nến trước khi Khâu lão thái tới. Ngọn nến bị thổi ngã thổi nghiêng, đúng lúc nó sắp tắt thì trong sân đột nhiên “Rầm” một tiếng!

Lạch cạch lạch cạch...

Cửa phòng bị đẩy ra, có tiếng bước chân yếu ớt vang lên. Bước vào nhà là một đám hình nhân giấy!

Đám hình nhân động tác mau lẹ, vừa vào phòng liền nắm tay nhau, quần quanh vị trí cửa sổ thành một vòng tròn. Tôi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng căng thẳng, đám hình nhân vây quanh con ma kia sao?

Không kịp nghĩ nhiều, đột nhiên đám hình nhân rung lên kịch liệt, giống như có thứ gì đó đang cố gắng vùng vẫy thoát ra. Đang nhìn lo lắng thì chợt lạch cạch lạch cạch, lại một đám hình nhân khác đi vào, lập tức tạo thành một vòng vây bên ngoài.

Sau khi bị hai vòng hình nhân bao vây, rõ ràng thứ bên trong đã có vẻ yếu đi, lát sau thì Khâu lão thái tới. Bà nhìn hai đội hình nhân, cười nói: “Ái chà, muốn bắt người đúng là không dễ dàng!”

Tôi vội hỏi: “Khâu đại nương, trong vòng vây này chính là con ma tìm tôi sao?”

Khâu lão thái gật đầu: “Không sai, chính là nó! Giờ tôi cũng chưa nhìn rõ hình thù nó ra sao, có điều chờ trời sáng, chúng ta sẽ biết!”

Rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, bắt được rồi!

Khâu lão thái không nói nữa, bước tới giường ngồi, hai chúng tôi nhìn chăm chăm đám hình nhân dưới đất. Cứ như vậy chờ đến tận trời sáng, trong thời gian đó, rất nhiều hình nhân ngã xuống, Khâu đại nương thấy vậy thì cau mày nhưng vẫn trấn an rằng không đáng ngại!

Tuy có nhiều hình nhân ngã xuống, nhưng chung quy thì số lượng vẫn đủ, hơn nữa trời cũng sắp sáng rồi, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thôi!

Trong cái vòng vây này là lão Đường? Là bác Lục? Hay là Thang Nghiêu? Tôi chăm chú không chớp mắt, quan sát.

Ngoài trời cũng đang có vẻ sắp sáng, nhưng quãng thời gian chờ đợi rất ngắn ngủi, lại cảm thấy dài vô tận!

Tốc độ những hình nhân ngã xuống ngày một tăng lên, tim tôi đập lên cổ họng, chỉ có thể thềm cầu nguyện, nhất định phải kiên trì!

Bốn giờ, hai đội người giấy chỉ còn lại hai cái cuối cùng. Người giấy ngã xuống hết coi như công cốc, cũng may chân trời đã

hé sáng, chỉ chốc lát thôi, trời sẽ sáng tỏ.

Gắt gao siết chặt nắm đấm, móng tay bám cả vào thịt, hy vọng hai hình nhân cuối cùng này có thể trụ vững. Vài phút trôi qua, một hình nhân ngã xuống, giờ chỉ còn một cái duy nhất!

Căng thẳng, mồ hôi túa ra đầy trán, đến thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ có gió sẽ làm nó ngã ra. Ánh sáng cuối chân trời đang le lói, chỉ vài phút, vài phút nữa thôi là thành công!

Hình nhân giấy cuối cùng run rẩy giằng co cũng con ma, tuy lắc lư điên đảo, nhưng vẫn đứng vững, cố lên cố lên!

Đúng khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thì đột nhiên “kétttt” một tiếng, cửa phòng bị mở ra, là Thủy Liên mang đèn ăn sáng đến!

Cửa vừa bật mở, một luồng gió thổi vào, cái hình nhân cuối cùng không thể kiên trì nổi nữa, ngã ra mặt đất!!!

CHƯƠNG 84: GHẾ BÀNH

Mắt thấy hình nhân cuối cùng bị gió thổi ngã, lòng tôi lạnh như tro tàn, đúng lúc nó ngã xuống đó, rõ ràng có cảm giác, một trận cuồng phong nổi lên, hướng ra ngoài cửa.

Thủy Liên bưng mâm cơm, bị cơn gió hất sang một bên, cửa phòng mở toang, lát sau gió ngừng, toạ bộ lại trở về yên tĩnh.

Khâu lão thái bất đắc dĩ lắc đầu: “Con ma này đúng là không đơn giản. Phép nhị vòng tủa quỷ của tôi lợi hại mà không giữ được nó, âu cũng là ý trời, lão thái thái này không giúp được cậu!”

Nói xong, Khâu lão thái đứng dậy thở dài đi về.

Mắt thấy sự sắp thành cuối cùng xoo hồng bỗng không, đầu óc tôi như bị đào rỗng, nằm thất thần trên giường, thất vọng đến độ chẳng còn thiết gì nữa.

Chỉ cách thành công trong gang tấc lại bị cái mở cửa của Thủy Liên làm hỏng, tôi tức giận, nhưng lại chẳng biết phát tiết đi đâu. Trách sao được, sáng nào Thủy Liên cũng mang cơm cho mình, đã thành thói quen, không thể trách việc mà cô ấy không biết, chỉ có thể tự trách bản thân không tính trước tính sau, chỉ suy xét tình hình ban đêm mà quên mất khi trời sáng.

Thấy Khâu lão thái rầu rĩ không vui bỏ về, Thủy Liên cũng cảm nhận sự tình khác lạ, vào phòng bèn hỏi tôi: “Lý ca, sao hai hôm nay Khâu lão thái đều đến tìm anh vậy?”

Tôi chẳng có tâm trạng nói chuyện, chỉ nằm trên giường, thở dài thườn thượt. Thấy vậy, Thủy Liên ngồi một lúc rồi cũng đứng dậy ra về.

Trải qua chuyện tối qua, cho dù có nhờ Khâu lão thái giúp tiếp thì cũng khó mà bắt được con ma lần nữa. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được, đã như vậy rồi, khỏi cần ở lại thôn Hoài Hồ này nữa. Nhưng lão Vũ từ lúc đưa mình đến đây, chưa tới thăm lần nào, tôi đang lo liệu mình có phải tự quay về hay không.

Còn nhớ lần trước lão Vũ đưa mình thẳng một mạch trên cao tốc suốt một đêm, thôn này hoang vu, đến điện còn chả có, nếu mình đi bộ có khi phải mất mấy ngày.

Nhưng mặc kệ thế nào cũng phải thử. Nghĩ vậy, tôi vội xoay người thu dọn hành lý.

Giữa trưa, Thủy Liên lại mang cơm tới cho tôi, thấy tôi đang thu dọn đồ đạc thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “Lý ca, anh thu dọn làm gì? Định rời đi à?”

Thấy Thủy Liên tới, nhân tiện hỏi thăm luôn, tôi nói: “Ừ, ở cũng lâu rồi, đến lúc phải về. Phải rồi, cô có biết đường từ thôn lên thành phố không?”

Thủy Liên cắn môi suy nghĩ, lát sau nói: “Thôn chúng tôi không lui tới với bên ngoài, thường ngày mua sắm vật dụng đều do trưởng thôn đảm nhiệm, tôi không biết đường đi!”

Chắc hẳn Thủy Liên không nói dối, thôn này bốn phía là núi, nếu không có người trong thôn dẫn đường thì muốn ra ngoài là nói dễ hơn làm!

Thờ dài tiếp tục thu dọn đồ đạc, hơn 10p sau tôi đã xếp hết đồ vào ba lô, xách lên rồi ra ngoài. Thủy Liên không nói gì, chỉ lưu luyến đi theo phía sau.

Đến ngã tư, sắp chia tay, tôi nghĩ nên tặng Thủy Liên một món quà coi như kỷ niệm, nhưng lần này đi vội, thật sự chẳng mang theo gì đành rút 100 tệ trong ví ra đưa cho cô bé.

“Thủy Liên, cô cầm số tiền này đi. Tôi công tác ở trạm giao thông công cộng phố Trường Tân, nếu có cơ hội lên thành phố, nhất định phải đến tìm tôi, tôi đưa cô đi chơi!”

Thủy Liên không nhận tiền, lắc đầu nói: “Lý ca, xung quanh toàn là núi, cho dù anh có đi dọc sơn đạo cũng rất dễ bị lạc. Chưa kể, anh nói đi là đi vậy sao, cái, cái bé gái hàng ngày đến tìm anh chơi phải làm sao?”

Thủy Liên không nhắc thì suýt tôi cũng quên, đúng vậy, bé gái hàng ngày không quản mưa gió đến tìm mình, mình bỏ đi đột ngột như thế, nó sẽ thất vọng lắm!

Ngẫm nghĩ, tôi bèn lấy điện thoại trong túi ra, dúi vào tay Thủy Liên: “Con bé ngày nào cũng đến để chơi điện thoại,

phiền cô đặt cái này vào đầu giường, tôi để lại cho con bé làm kỷ niệm!”

Thủy Liên cầm cái điện thoại, định nói gì đó lại thôi. Tôi thấy thời gian đã không còn sớm, tạm biệt cô bé mấy câu rồi vác ba lô lên đường.

Đường núi ở đây quanh co lại mấp mô khó đi, mới được có mấy trăm mét mà tôi đã thở hồng hộc. Đường do người đi mà thành, ở đây không an toàn, tự mình phải tìm ra đường, quay về thành phố, dù tốt dù xấu vẫn còn có lão Lưu, tiểu Lục, Hoàn Tử Đầu bên cạnh.

Ngồi ven đường nghỉ ngơi chốc lát, tôi lại lên dây cốt tinh thần, tiếp tục lên đường.

Sơn đạo chẳng có một ai, bóng tôi lẫm lũi kiên trì mà đi. Đi mãi, chợt nhận ra sơn đạo thật dài, đi từ sáng cho đến hoàng hôn, mà trước mặt, nhí vẫn là núi!

Thật sự mình đã quá coi thường sự hẻo lánh của thôn Hoài Hồ này, không ngờ vị trí của nó lại xa xôi đến vậy! Lúc mới ra khỏi thôn, thời tiết khá đẹp, nhưng bây giờ trời đã dần biến sắc, mây đen nghìn nghịt kéo tới, mưa bắt đầu rơi.

Trong sơn đạo chẳng có chỗ nào trú mưa, tôi chỉ có thể ngồi ven đường, mặc cho mưa quăng gió quật. Trời bắt đầu tối, đường núi bị nước mưa làm cho lầy lội khó đi, hoàn toàn không thể lên đường, tôi dần thấy hối hận vì quyết định lỗ mãng của mình.

Hiện giờ đã đi khá xa khỏi thôn, đi tới không được, quay về không xong, rất khó xử. Trời tối hẳn, mưa không những không ngớt mà còn ngày càng nặng hạt, đến quần lót bên trong cũng ướt đẫm.

Mưa gió vùn vủ trong đêm, hạt mưa lạnh thấu xương khiến tôi tuyệt vọng, đang lúc chán trường thì chợt phía xa có ánh đèn xe!

Có người trong thôn lên thành phố sao?

Nhưng điều làm tôi thấy quái lạ đó là, chiếc xe chạy băng băng trên đường núi lầy lội khó đi, nhanh như chớp đã đến trước mặt mình. Đứng giữa đường, tôi giơ tay lên vẫy, nhưng nó chẳng hề giảm tốc độ, đến lúc tôi phản ứng được thì đã muộn, Rầm một tiếng, cả người bị chiếc xe tông văng ra.

Cơ đau mãnh liệt, như toàn bộ xương cốt bị nứt gãy, tôi nằm dưới lòng đường, bùn bám vào mặt, mí mắt đã nặng đến không thể mở ra được, mình sắp chết ư?

Đúng lúc sắp hôn mê thì tôi có cảm giác, ai đó đang đỡ mình dậy. Cố hết chút sức tàn cố mở mắt ra nhìn, không thấy rõ người đỡ, nhưng lại thấy được chiếc xe vừa tông mình.

Thân xe viền đỏ rất quen thuộc, nó là chiếc xe mang số 13!!!

.....

Lúc tôi tỉnh lại, mở mắt thì thấy mình đang nằm trong căn nhà cũ. Lại quay về đây rồi!

Định nhồm người dậy thì cơn đau toàn thân bộc phát, kêu lên một tiếng khó nhọc. Thấy tôi tỉnh, một đôi tay nhỏ nhắn vươn tới kẹp lại chân.

Là bé gái!

Bé gái đứng cạnh giường, nhét lại chân cho tôi, nói: “Thúc thúc, chú không muốn ở lại đây à? Chú định đi đâu?”

Tôi thở hổn hển, nhìn quanh bốn phía, ngoài con bé ra thì chẳng còn ai, chẳng lẽ chính nó cứu mình từ sơn đạo về đây,m

Cố gạt đầu, tôi nói: “Tiểu muội muội, ca ca nhớ nhà!”

Con bé chớp mắt: “Có phải chú sợ cái người đến tìm chú không?”

Ý con bé nói tôi hiểu, chính là con ma mà Khâu lão thái không bắt được kia. Nó có thể nhìn thấy ma, tôi không tin nó không phải là búp bê nhân sâm. Không nói gì, tôi chỉ nhìn con bé, gạt đầu cười gượng.

“Cả bà cháu cũng bó tay ư?”

Bà? Tôi nghi hoặc hỏi: “Bà nào? Anh gặp bà em rồi ư?”

“Đúng, chẳng phải tối qua bà đến giúp chú còn gì!”

Tôi chợt khôi phục đầu óc, hóa ra bà mà con bé nói đến là Khâu lão thái. Khó hiểu, tôi hỏi: “Tiểu muội muội, là em bảo bà đến giúp anh sao?”

Con bé gạt đầu: “Đúng vậy, cháu thấy kẻ kia không giống người tốt, bèn đi xin bà giúp chú!”

Khâu lão thái không thể là nhân sâm lão thái được, bểu bà ấy là bà của bé gái này, tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ, vậy con bé là....

Ánh mắt trong sáng của con bé nhìn tôi chăm chăm, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác ấm áp: “Không đáng ngại, thúc thúc không sao!” Nói rồi tôi cố gượng đau ngồi dậy.

Nhớ lại chuyện mình vừa gặp phải mà thất kinh, nếu không có con bé cứu, có lẽ mình đã phơi thây trong núi rồi.

Thật sự kỳ quái, chiếc xe tông tôi là xe bus số 13, nó không phải là xe thật, điều này tôi biết. Nhưng còn nhớ, lần đầu mình nhìn thấy nó là hôm gặp ma bắt xe, lần này là lần thứ hai.

Con ma này định nhắc nhở mình điều gì?

Bé gái trầm tư, rồi nhỏ giọng nói: “Thúc thúc đừng sợ, cháu sẽ giúp chú!”

Nói xong nó chạy ra ngoài.

Sáng hôm sau ngủ dậy, thật bất ngờ, cơ thể tôi đã hoàn toàn khỏe mạnh, không hề cảm thấy chút đau đớn nào!

Thủy Liên không biết tôi đã quay lại, sáng nay không mang cơm, đói bụng, tôi đi loanh quanh trong sân, giờ mà đi tìm cô bé xin ăn thì thật là ngại.

Đang lúc không biết phải làm sai thì Khâu lão thái lại đến, lần này thì bà ta không còn tươi cười như trước, gương mặt lạnh tanh nói: “Lần cuối tôi giúp cậu, nhưng cậu phải hứa, bất kể có được hay không, cũng không được ở lại nơi này!”

Tôi cả kinh, lại giúp mình bắt lần nữa? Vội hỏi: “Khâu đại nương, bà thật sự còn có thể giúp tôi? Chẳng phải lần trước bà nói, nhị vòng trao quý là phép lợi hại nhất của bà, hết cách rồi cơ mà?”

Khâu lão thái thở dài quay người đi, chậm rãi nói: “Nếu chẳng phải cháu gái cứ cầu xin ta, ta cũng không rảnh lo chuyện của cậu. Cách cuối cùng cần phải mạo hiểm, được hay không cũng phải xem số mạng cậu thế nào!”

Tôi đương nhiên vui vẻ đáp ứng. Khâu lão thái giơ tay chỉ: “Đi, tôi dẫn cậu vào căn phòng tây này!”

Tôi sửng sốt: “Khâu đại nương, căn nhà này là tổ trạch của bạn tôi, trước khi đi anh ấy còn dặn không được vào!”

Khâu lão thái cười lạnh: “Đừng nhiều lời, muốn bắt ma thì cùng tôi vào trong!”

Nói rồi bà ta rảo bước vào tròn phòng, cánh cửa đã bị tôi đóng chặt, nhưng Khâu lão thái mở ra rất nhẹ nhàng. Bản thân vẫn luôn thắc mắc bên trong có đồ vật gì, nhưng sau khi mở cửa, tôi lại thất vọng. Cả căn phòng bám đầy bụi bặm, dưới phản bày ít chăn gối, chính giữa phòng có một cái ghế bành.

Khâu lão thái nhìn chiếc ghế sơn đỏ kiểu cũ, chọt nước mắt lưng tròng, khăn giọng nói với nó: “Lão bằng hữu, phải nhờ giúp đỡ rồi!”

CHƯƠNG 85: CHỮ VIẾT BẰNG MÁU TRÊN TƯỜNG

Chiếc ghế cũ phủ đầy bụi, Khâu lão lại khóc mà nói chuyện với nó, một lát sau mới ổn định cảm xúc, xoay người bảo tôi: “Chiếc ghế này có từ thời dân quốc, một lão bằng hữu của tôi khi còn sống rất thích ngồi tựa trên nó!”

Nói rồi, bà lão đưa tay vuốt ve chiếc ghế, vẻ mặt tiếc thương. Tôi khó hiểu nhìn biểu hiện của Khâu lão thái, không khỏi có phỏng đoán, hẳn chủ nhân của chiếc ghế và ba ta hồi trẻ, có một mối quan hệ không thể diễn tả.

Một lúc lâu sau, tôi mới nhỏ giọng hỏi: “Khâu đại nương, chiếc ghế này có tác dụng với việc bắt ma sao?”

Bà lão gật đầu: “Bằng hữu của tôi, sinh thời là một thầy âm dương rất lợi hại, một đời bắt bệnh bắt ma giúp người vô số, sau khi chết đi để lại chấp niệm trên cái ghế này. Đêm nay nếu con ma đó vào và ngồi trên chiếc ghế, tôi có thể làm cho nó không ra ngoài được nữa!”

Chiếc ghế được bà lão kể một cách mơ hồ như vậy khiến tôi tăng thêm phần tin tưởng cho cuộc bắt ma lần này. Nói xong, Khâu lão thái nhớ ra gì đó, tiếp: “Chiếc ghế là dành cho con ma, cậu không được ngồi, biết chưa? Một khi nó ngồi lên ghế, chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng!”

Tôi vội gật đầu: “Được, tôi không ngồi đâu, bà yên tâm!”

Dặn dò xong, Khâu lão thái lưu luyến không rời, ngắm nhìn cái ghế vài lần rồi mới đi ra ngoài. Bà lão đi khỏi, tôi vội tìm mảnh vải lau dọn bụi bặm trong căn phòng, không biết ma có sợ bẩn không, lau luôn cả cái ghế cho chắc.

Làm vệ sịn xong thì trời cũng về chiều, thật sự đã đói hoa cả mắt, đành mặt dày đi tìm Thủy Liên xin ăn. Thấy tôi quay lại, cô bé chẳng hề xem thường, ngược lại còn rất vui mừng ôm chầm lấy tôi, sau đó thì cũng được một bữa ăn ngon lành.

Nhớ đến thất bại lần trước, tôi dặn Thủy Liên kỹ càng rằng tối và sáng mai không cần mang cơm, cũng đừng đến nhà mình.

Thấy tôi nghiêm túc, Thủy Liên cũng gật đầu đồng ý. Tất cả đã sắp xếp xong xuôi, chỉ còn chờ đêm nay bắt ma lần thứ hai!

Rất nhanh trời đã tối, theo lời dặn của Khâu lão thái, tôi sang căn phòng có chiếc ghế, vẫn cắm một cây nến đen trên cửa sổ, châm nến, nằm trên phản, nhìn chăm chăm ngọn lửa màu vàng.

Trên tường có treo chiếc đồng hồ quả lắc kiểu xưa, thời gian chậm chạp trôi qua, đêm đã về khuya. Điều lạ đó là ngọn nến đen vẫn cháy rất ổn định, ngọn lửa màu vàng thản nhiên chiếu sáng toàn bộ căn phòng, không hề thay đổi màu sắc. Ngược nhìn đồng hồ, đã là 11 rưỡi, nó không đến ư?

Đang thắc mắc trong lòng thì chợt ngoài sân vang lên tiếng Pim Pim kéo dài, lão Vũ đã quay lại!

Lão Vũ đi vào, thấy tôi đang nằm trong phòng tây thì trừng mắt mắng: “Chẳng phải tôi nói với cậu không được vào phòng này sao, vậy mà còn dám dọn sang ở?”

Chẳng biết phải giải thích thế nào, tôi nhỏ giọng hỏi: “Lão Vũ, sao lâu như vậy anh mới quay lại?”

Lão Vũ thở dài: “Sau buổi tối đưa cậu đến đây, tôi quay về Đường Oa Tử. Cậu đoán được không, tôi hỏi thăm nửa số người trong thôn, ai cũng nói chỉ thấy có mình cậu tới đó, nào có lão Đường nào!”

“Bọn họ nói chỉ có mình tôi? Không thê nào, lão Đường còn cùng tôi đi hỏi thăm về bác Lục, lúc đó anh ấy còn đứng cạnh tôi cơ mà!”

Lão Vũ châm điếu thuốc, chậm rãi nói: “Khả năng hồn ma lão Đường này chỉ có cậu mới nhìn thấy được. Phải rồi, lúc trên đường đến đây, cậu hỏi tôi tai nạn mười năm trước có ai sống sót không, sao lại hỏi như vậy?”

Tôi không giấu nghề, nói: “Nghe một người đáng tin cậu nói, bác Lục thoát được vụ tai nạn xe. Nhưng trước đó đã tận mắt nhìn thấy hồ sơ cái chết của ông ta, hiện giờ tôi cũng không biết rốt cuộc ông ta còn sống hay đã chết!”

Lão Vũ nhỏ toẹt điếu thuốc, nheo mắt suy nghĩ gì đó rồi nói: “Tôi hỏi thăm một vòng Đường Oa Tử, thôn dân đều nói bác Lục còn sống, chuyện lão già này chưa chết thật khó nói. Hôm nay tôi đến đón cậu, quay về, bất kể dùng biện pháp gì cậu

cũng phải làm cho rõ bác Lục là người hay là ma. Nếu lão thực sự chưa chết, thì mau báo cho tôi lão đang ở đâu, nhưng chuyện khác không cần phải lo, biết không?”

Tôi sửng sốt: “Bảo tôi điều tra bác Lục? Lão Vũ, sao tự nhiên anh lại hứng thú với chuyện sống chết của ông ấy như vậy?”

Lão Vũ không kiên nhẫn nói: “Vì cứu cậu! Cậu cứ nghe tôi, nghe cho rõ, tôi chỉ bảo cậu điều tra bác Lục, còn chuyện tai nạn xe năm xưa thì đừng đụng vào!”

Thái độ lần này của lão Vũ khá là khác lạ, tôi đang định hỏi thêm thì bất giác liếc nhìn ngọn nến, bỗng nhiên không biết từ lúc nào, ánh lửa đã chuyển sang màu xanh lục!!

Hoảng hốt nhìn qua chiếc ghế bành, phát hiện nó đang lắc nhẹ không ngừng, bắt được rồi?

Thấy biểu hiện tôi khác thường, lão Vũ thấp giọng nói: “Cậu mau thu dọn đồ đạc, lát nữa ta đi luôn!”

Vừa nói, lão vừa đi tới cạnh chiếc ghế định ngồi xuống. Nhớ lời Khâu lão thái, chiếc ghế này dành cho ma ngồi, định mở mồm cảnh lại thì lão Vũ đã đặt mông xuống. Tim tôi đập lên đến cổ họng, nhưng lại không có gì xảy ra.

Không việc gì sao? Qua vài phút, tôi quay đầu nhìn ngọn nến trên cửa sổ, nó đã chuyển từ màu xanh lục về lại màu vàng. Đúng lúc đang cau mày khó hiểu thì trong sân có tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó là bé gái hốt hoảng chạy vào, nói: “Thức thức, bà cháu có gì đó lạ lắm, chú mau tới xem một chút đi!”

Tôi sửng sốt, hỏi: “Sao? Khâu đại nương làm sao?”

“Không biết, bà cứ cầm dây thừng muốn thắt cổ, cháu ngăn thế nào cũng không được!”

Khâu lão thái cắt cổ? Tôi vội xỏ giày, kéo lão Vũ chạy như bay về hướng nhà bà lão.

Cửa phòng Khâu lão thái mở toang, lúc tôi vọt vào trong, bà ta đang đứng trên ghế, đầu thò vào thòng lọng. Lập tức lao đến ôm bà lão xuống, đôi mắt Khâu lão thái đã dại đi, vô hồn, không ngừng dùng chân đá tôi, có cơ hội liền nhảy lại lên ghế. Cũng may là sức bà lão không khỏe, tôi kéo được sợi dây xuống, trói chân tay bà lại.

Bé gái đứng cạnh nhìn mà phát khóc, tôi hỏi: “Tiểu muội muội, em phát hiện bà mình bất thường từ lúc nào?”

Con bé run rẩy đáp: “Chập tối bà vẫn ngồi cắt hình nhân như mọi hôm, chỉ mới vừa xong, đột nhiên bà lại như vậy!”

Là ma nhập sao? Tôi thầm nghĩ, có khi nào con ma kia biết Khâu lão thái giúp tôi, cho nên cố ý trả thù?

Dẫn ma tới thôn, đây vốn dĩ là chuyện của tôi, giờ lại liên lụy đến Khâu lão thái, trong lòng chợt thấy áy náy. Chưa kịp nghĩ cách, đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng gào ầm ĩ. Đám đông thôn dân đang kéo một người đi, luôn miệng nói: “Con bé này làm sao vậy, đang yên đang lành lại muốn nhảy sông tự vẫn!”

Tôi chạy ra phát hiện, người đang bị kéo đi chính là Thủy Liên. Thủy Liên nhảy sông tự vẫn??

Đêm nay xảy ra chuyện gì vậy? Tôi vội chạy tới ôm lấy Thủy Liên, quay sang hỏi mẹ cô bé: “Cô à, Thủy Liên bị làm sao vậy?”

Mẹ Thủy Liên khóc lóc: “Không biết con bé bị sốc cái gì, vừa rồi đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy, mặc quần áo đi ra ngoài. Tôi hỏi nó cũng không trả lời, miệng cứ lẩm bẩm cái gì mà phải nhảy sông!”

Bảo bà mau về nhà lấy sợi dây thừng, sau đó tôi cầm dây trói chặt chân tay Thủy Liên lại, đang bận rộn thì chợt trông thấy một bóng người nhỏ gầy chạy như điên về hướng nhà tôi.

Tuy trời tối nhìn không rõ, nhưng bóng người này có quấn một cái khăn quàng cổ màu đỏ, nháy mắt tôi nhận ra, đó là Khâu lão thái, sao bà ấy thoát ra được?

Vội trói chặt Thủy Liên lại, sau đó chạy qua, vừa hay gặp bé gái, tôi sốt ruột hỏi: “Sao lại thế này, anh trói bà lại rồi cơ mà?”

Con bé khóc: “Cháu sợ bà bị trói chặt khó chịu, nên nói lỏng dây ra.”

Tôi hậm hực giậm chân, vội đuổi theo bà lão. Khâu lão thái chạy rất nhanh, chỉ một lát đã biến mất trong bóng đêm, bà ta đi đâu, đến nhà mình ư?

Đành thử vận may vậy, tôi cúi đầu chạy về nhà. Về tới nơi, phát hiện cửa phòng mở toang, tôi nhẹ bước chân, cẩn thận đi vào. Phía phòng tây, dưới ánh nến, tôi trông thấy Khâu lão thái ngồi trên chiếc ghế, đầu ngoẹo sang một bên, hai mắt trợn trừng, vằn tia máu, thất khiếu thổ huyết, tử trạng vô cùng thê thảm!

Thở hồng hộc, tôi ngậy người tại chỗ, lại phát hiện ngọn lửa của cây nến trên cửa sổ đã đổi sang màu xanh lục từ bao giờ, có ma trong phòng!!!

Bất giác, tôi ngẩng đầu, một dòng chữ bằng máu trên tường đập vào mắt: “Tiếp tục điều tra chuyến xe số 13!”

CHƯƠNG 86: CHIA TAY

Nhìn mấy chữ trên tường mà lòng tôi tức điên, vì sao? Khâu lão thái đã chết, tính cả trưởng thôn Hồ Yêu Sơn thì mình đã làm liên lụy tính mạng hai người. Thất thần dựa vào góc tường, lão Vũ đi vào phòng, trông thấy Khâu lão thái đã chết cũng sợ choáng váng: “Sao...sao Khâu lão thái lại chết?”

Tôi vẫn chưa khôi phục tinh thần, nhìn chằm chằm xác Khâu lão thái trên ghế mà ngây ngốc. Lão Vũ cũng đọc được dòng chữ trên tường, không khỏi biến sắc. Tôi hữu khí vô lực hỏi: “Lão Vũ, rốt cuộc thì vụ tai nạn xe 10 năm trước có bí mật gì, đến giờ này anh vẫn muốn giấu tôi sao?”

Lão Vũ thở dài, cắn răng nói: “Lão đệ, Vũ ca ta làm vậy không phải vì bản thân. Nói gì nói, vụ tai nạn xe này, cậu không thể điều tra!”

Cuối cùng thì chút ít cảm tình còn sót lại đối với lão cũng tan biến, người chết ở ngay trước mặt, chữ viết trên tường bằng máu mà lão vẫn còn mạnh miệng!

Chợt nhớ đến Thủy Liên, Khâu lão thái đã chết, ngàn vạn lần không thể để cô bé xảy ra chuyện. Nghĩ vậy tôi chẳng màng đến lão Vũ nữa, bật dậy chạy sang nhà Thủy Liên.

Cũng may khi tôi chạy sang tới nơi thì Thủy Liên đã khôi phục thần trí, khó hiểu, cứ hỏi tôi tại sao lại tới mình. Thấy cô bé đã bình phục, tôi bèn cắt dây. Thủy Liên mơ hồ hỏi: “Lý ca, anh nói cho tôi biết đi, có chuyện gì xảy ra?”

Tôi bất đắc dĩ thở dài: “Vừa nãy Khâu lão thái đòi thắt cổ, cô thì đòi nhảy sông tự vẫn, thật sự hết cách nên mới phải tới cô lại!”

Thủy Liên kinh ngạc tròn mắt: “Hả, Khâu lão thái giờ không sao chứ?”

Nước mắt đã không tìm được, tôi đau lòng nói: “Khâu lão thái chết rồi!”

Thủy Liên sững sờ, ngồi bệt xuống đất, tôi không nhiều lời, vội kéo lão Vũ ra ngoài. Trời sáng, toàn thôn đều biết tin Khâu lão

thái chết, tất cả kéo đến vây quanh nhà cũ của lão Vũ chật như nêm.

Khâu lão thái không có con cái, chuyện lại vì mình mà ra, tang sự cũng nên do tôi đảm trách. Tôi và lão Vũ chung tiền, nhờ trưởng thôn thu xếp, đi mua một ít đồ dùng cần thiết rồi mang bà an táng trên sườn núi.

Khâu lão thái chết rồi, vậy giờ bé gái phải làm sao? Nhớ đến con bé, tổ chức đám tang xong tôi vội chạy về nhà bà lão thì phát hiện, trong sân toàn là giấy, đến gần thì mới nhận ra, đều là gà vịt cắt bằng giấy. Trong lòng cả kinh, vội lao vào phòng, ở căn phòng đầu bếp, một bé gái đang cuộn tròn trong góc tường tối tăm.

Con bé không hoạt bát như lúc tìm tôi mượn điện thoại, thấy tôi đến, nó cũng không chạy ra, chỉ trốn trong góc nhỏ: “Thúc thúc, đã an táng bà cháu chưa?”

Nghe nó hỏi, suýt nữa thì nước mắt tôi trào ra, cố nén bi thương, gật gật đầu. Con bé ngồi trong bóng tối nên không rõ biểu hiện nó ra sao, một lúc lâu sau, nó lên tiếng: “Cháu sống với bà đã mười mấy năm, bà sợ cháu gặp nguy hiểm nên luôn bắt ở nhà, mãi tới khi chú đến đây, cứ ban đêm chờ bà ngủ cháu mới lén ra tìm chú để chơi. Cháu còn tưởng bà không biết gì, thật ra thì ngay từ lần đầu trốn ra, bà đã phát hiện rồi!”

Rốt cuộc thì không tìm được nữa, nước mắt tôi tuôn ra.

“Tuy bà phát hiện đêm nào cháu cũng trốn ra ngoài, nhưng chẳng mắng chửi mà còn cố ý đi ngủ sớm, để cháu có nhiều thời gian hơn. Đến lúc phát hiện người tới nhà chú không phải người tốt, cháu quay về cầu xin bà ra tay giúp, ban đầu bà không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu!”

Tôi lau nước mắt, nói: “Tiểu muội muội, thật xin lỗi, là anh đã hại bà em!”

Con bé vẫn bình bình kể tiếp: “Bà nói người kia là ma, sau lần đầu giúp chú bị thất bại, quay về nói con ma này rất khó bắt, không cẩn thận sẽ chuốc lấy phiền toái. Cháu không hiểu chuyện, lại nghĩ là bà không giúp hết mình!”

Trong lòng rất áy náy, tôi muốn nói câu cảm ơn, nhưng không thể thốt lên thành lời. Việc đã đến nước này, cảm ơn thì có

tác dụng gì.

“Đêm trước cháu sang nhà chú, thấy nhà trống không, biết là chú sợ con ma kia, bèn đi tìm. Phát hiện chú bị lạc trong núi, mang chú về sau đó liền cầu xin bà giúp đỡ, bởi cháu không muốn chú đi mất! Nhưng lần này nói gì bà cũng không đồng ý, cháu phải năn nỉ suốt cả đêm, bà mới chịu thả lại một lần!”

Rốt cuộc tôi không thể được cảm xúc bản thân nữa, nước mắt tuôn trào như mưa, muốn bước tới ôm lấy con bé, thì nó vội nói: “Thúc thúc, chú đừng qua đây!”

Tôi sửng sốt, đứng tại chỗ không dám động đậy.

“Từ bé bà đã không cho cháu ra khỏi phòng, ngoài chuyện đó ra thì đối với cháu rất tốt. Ban ngày cháu ở nhà soạn giấy, chờ đến tối thì ngồi nhìn bà cắt.”

Con bé nói mà giọng run lên, âm thanh cũng nhỏ lại. Tôi đau lòng đứng tại chỗ, ngoài việc áy náy thì chẳng biết phải làm gì.

“Bà còn nói, nếu lần này giúp chú bắt được con ma kia, sẽ cho cháu theo chú vào thành phố chơi một chuyến. Nhưng giờ bà đã không còn nữa...thúc thúc, cuối cùng thì bà có bắt được con ma không?”

Tôi lau nước mắt, gật đầu: “Bắt rồi tiểu muội muội, bà em rất lợi hại, cuối cùng đã bắt được con ma!”

Con bé nghe thấy thế thì có vẻ cảm xúc dâng cao: “Vậy là tốt rồi, cháu biết chuyện gì bà cũng làm được mà. Thúc thúc, con ma đã không còn, về sau có phải chú sẽ an toàn rồi không. Cảm ơn chú ngày nào cũng cho cháu mượn điện thoại chơi!”

Không biết vì sao, có cảm giác giọng nói của con bé càng ngày càng nhỏ, giống như nó đang suy yếu dần, tim tôi đập lên đến cổ họng, căng thẳng nhìn góc tường tăm tối.

“Thúc thúc, bà chết rồi, cháu cũng không sống nổi, cháu phải đi tìm bà...thật ra thì cháu rất muốn lên thành phố...nhìn xem... ở đó như thế nào!”

Con bé bắt đầu nói đứt quãng, có thể thấy nó đã yếu đi rất nhiều. Tôi muốn lao vào, nhưng lại không dám làm phật ý nó.

“Tiểu muội muội, thúc thúc hôm nay sẽ về, ta mang con vào thành phố, chơi thật vui!”

Con bé thò đầu ra, rớt cuộc nó cũng cười, má lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mắt to chớp chớp giống lần đầu gặp tôi, nhưng chỉ giấy lát, nó lại có vẻ đau đớn ruti về.

“Thúc thúc, cháu biết chú luôn muốn bắt con ma kia, cũng biết là bà đã thất bại rồi, bởi vì...bởi vì tối qua cháu còn trông thấy nó. Thúc thúc...nó là đàn ông...nó nhìn...”

Con bé nói đến đó thì âm thanh tắt ngấm, tôi vẫn đứng ngây ra chờ nó nói tiếp, nhưng chợt nhận ra có gì không đúng. Lòng trầm xuống, vội lao vào góc tường, ở đây chẳng có gì ngoài bóng tối và sự ẩm ướt, không thấy con bé đâu, chỉ thấy dưới đất một hình nhân bằng giấy màu đỏ!

Nhặt hình nhân màu đỏ lên, cõi lòng tôi tan nát, trong đầu hiện ra vô số hình ảnh lúc trước. Mình nằm trên giường đọc sách, con bé nằm cạnh chơi điện thoại, yên bình...nhưng trong nhát mắt, tất cả đã tan biến như bọt biển!

Thở dài một hơi, tôi phần nộ đến cực điểm.

Con ma kia!!! Mặc kệ người là bác Lục hay là lão Đường, ta thề, không quan tâm lời nguyên chuyển xe 13, mà đời này lão tử nhất định phải báo thù cho Khâu lão thái và bé gái!!!

Tay cầm hình nhân màu đỏ, tôi ngồi bệt một góc, ôm đầu khóc rống lên, mãi cả tiếng đồng hồ sau, lão Vũ mới tìm đến. Trông thấy bộ dạng tôi, lão sợ hãi vội kéo tôi lên xe, Thủy Liên đứng đó, nước mắt lưng tròng, nói: “Lý ca, tôi biết anh công tác ở đâu rồi, có cơ hội vào thành phố, nhất định sẽ đến tìm anh!”

Tôi gật gật đầu, nhìn bộ dạng đáng thương của Thủy Liên thật khó mà kìm lòng, không có gì làm kỷ niệm, đành dúi cái điện thoại vào tay cô bé. Thủy Liên nhận lấy, khóc không thành tiếng, không dám nhìn cảnh chia tay, xoay người chạy về nhà.

Lão Vũ khởi động xe, đi dọc theo con đường, ra khỏi thôn....

Trên đường đi, lão Vũ thấy tôi tâm trạng không tốt nên cũng không nhiều lời. Tôi thấp giọng hỏi: “Mấy ngày tôi đi vắng, tiểu Lục có khỏe không?”

Lão Vũ tay cầm vô lăng, gật đầu: “Khỏe, thằng nhóc làm việc rất hăng hái, tôi đang tính sẽ khen thưởng cậu ta là cá nhân tiên tiến tháng này!”

Tôi yên tâm thở dài, hỏi tiếp: “Lão Vũ, anh nói bác Lục không chết, vậy con ma giết người này chẳng phải là lão Đường sao? Anh nghĩ thế nào?”

Lão Vũ bị tôi truy vấn, sững sốt một chút rồi nói: “Không phải hẳn, chắc chắn là không phải. Tôi với lão Đường là chiến hữu bao nhiêu năm, hẳn nhát gan lắm, hồi còn sống, con gà cũng không dám giết, biến thành ma chắc cũng không dám giết người đâu!”

Nhớ lời bé gái nói lúc sắp biến thành hình nhân, con ma tới tìm mình là đàn ông, tôi liền cười lạnh: “Không phải lão, không phải Thang Nghiêu, vậy chính là bác Lục. Lão Vũ, nói cho anh biết, chữ viết bằng máu trên tường bảo tôi điều tra vụ tai nạn xe chứng minh, việc này có liên hệ với nó. Tôi đây sẽ đi điều tra, chỉ có điều tra rõ về vụ tai nạn, mới có thể xác định thân phận của nó, từ giờ anh đừng có cản tôi!”

Lão Vũ nghe xong thì thở dài thườn thượt, thấy tôi vừa uể oải vừa quyết tâm, chắc nghĩ không lay chuyển được nên không nói nữa. Đi được nột lát, có vẻ như nhớ ra cái gì, lão Vũ quay sang hỏi: “Phải rồi, cái đêm tôi đưa cậu vào thôn, trên đường cao tốc có gặp Khâu lão thái, vốn định nhờ bà ấy chiếu cố cậu, nhưng nói gì bà cũng không đồng ý, sao lúc sao vẫn ra tay giúp vậy?”

Tôi không đáp lời, tay run run thò vào túi, móc cái hình nhân giấy màu đỏ ra, tự nhủ thầm: “Tiểu muội muội, anh về thành phố đây, thù này nhất định anh sẽ báo!!

CHƯƠNG 87: HÀNH TRÌNH ĐẾN TRƯỜNG BẠCH SƠN

Về đến công ty đã sau bảy giờ tối, hai chúng tôi đều mệt quá sức, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Thấy tôi về, tiểu Lục vui lắm, định dẫn tôi ra ngoài uống mấy lon đón gió tẩy trần, nhưng thấy tôi ủ rũ nên lại thôi. Hỏi han cậu ta một chút tình hình công việc mấy ngày nay, tiểu Lục hồn nhiên nói, tất cả bình thường chả có gì xảy ra cả. Thật quái lạ, tôi và tiểu Lục cùng lái chuyển xe số 13, tại sao những chuyện ma quái cứ quẩn lấy mình không buông, còn tiểu Lục thì từ lúc về công ty đến giờ, chẳng gặp chuyện gì, chỉ duy nhất một lần gặp Thang Nghiêu. Nhưng tổng hợp lời Từ bán tiên và của bé gái thì Thang Nghiêu không phải ma.

Vụ tai nạn 10 năm trước, sao cứ phải là mình điều tra mà không phải tiểu Lục? Ma quỷ đều sợ cậu ta sao?

Nằm trên giường, tôi suy nghĩ mà phát rầu, cầm hình nhân giấy đỏ trong tay, khó chịu, bức bối. Tôi hỏi: “Lão Lưu với Bạch Phàm có đến tìm tôi không?”

Tiểu Lục đang ngồi phúi chân trên giường, nói: “Khỏi phải nói, ngày nào Bạch Phàm chả gọi điện hỏi anh, ai không biết còn tưởng cô ấy là bạn gái tôi đấy. Anh cũng thật vô tâm, lần trước đi mà không báo, làm Bạch Phàm gặp chuyện không may, lần này sao đã quên nhanh thế, ít nhất cũng phải nói với cô ấy một tiếng chứ!”

Haizz, tôi bất đắc dĩ thở dài: “Đi gấp quá, không kịp gọi điện, mà nơi tôi đến lại chẳng có sóng di động!”

Tiểu Lục bĩu môi, cứ lải nhải rằng tôi không nên vô tâm như vậy. Chả muốn nghe cậu ta trách móc, tôi hỏi: “Lão Lưu thì sao, lão có đến tìm tôi không?”

“Có tới một lần, không gặp anh bèn dặn tôi lúc nào anh về thì bảo đến tìm ông ta!”

“Ừm!” Tôi đáp câu rồi không nói gì nữa.

Chuyện xảy ra mấy ngày gần đây đã khiến tôi mệt mỏi vô cùng, hiện giờ mục tiêu đã không còn là tự cứu mình nữa, mà

là tôi phải báo thù! Ngắm nhìn hình nhân giấy trong tay mà ngẩn ngơ, tôi lại bắt đầu nhớ con bé.

Con bé không phải là người, còn có thể sống lại sao? Đột nhiên, hai mắt tôi sáng lên, còn nhớ, Lưu Khánh Chúc và Lưu Vân Ba đã từng tỷ thí bằng hình nhân, lúc đó lão Lưu chỉ tùy tiện xé một hình nhân giấy là nó có thể chạy đi chạy lại. Giờ hình nhân giấy đỏ đã có sẵn, không chừng lão Lưu lại có cách! Hơn nữa đã đi vắng lâu như vậy, cũng nên tìm lão nói chuyện. Ngày mai nhất định tôi phải đến nhà lão Lưu!

Nghĩ tới đây, tôi bỗng tràn ngập hy vọng, bé gái và Khâu lão thái đều vì mình mà chết, nếu có thể cứu con bé, vậy thì tốt quá, phải trả giá gì tôi cũng cam tâm. Cao hứng tưởng tượng lại hình dáng con bé, tôi phải dẫn nó đi dạo thành phố, mua cho nó cái Iphone mới nhất để nó chơi cho đã!

Đây là đêm đầu tiên sau quãng thời gian dài, tôi mới đi ngủ với một hi vọng tươi sáng.

Mặt trời lên, tôi dậy sớm thu dọn. Đi tìm lão Lưu!

.....

Số 2386 đường Hoài Viễn.

Lúc đi ngang qua tầng 3, phát hiện trước cửa nhà Lưu Vân Ba phủ đầy bụi và rác, lão âm dương này đi vắng!

Nhưng may mà lão Lưu thì lại có nhà. Thấy tôi tới, có vẻ lão khá vui, hỏi hết chuyện này đến chuyện kia. Tôi không rảnh để hàn huyên với lão, vội mang chuyện con bé kể cho lão nghe một lần, sau đó hỏi xem lão có cách nào giúp hình nhân giấy đỏ sống lại không.

Lão Lưu cầm lấy hình nhân, chống gậy đi đi lại lại, suy nghĩ một lúc mới từ tốn nói: “Cắt giấy phú linh chia làm hai loại, một loại như người thấy ta và Lưu Vân Ba dùng, tất cả biểu hiện của người giấy trong mắt người khác đều là giả, dùng để mê hoặc tâm trí người nhìn. Loại còn lại là dùng máu làm khế ước, có thể khiến hình nhân sinh ra ý thức, cũng chính là đám gạ vẹt trong sân và cả bé gái mà người nói!”

Lão Lưu nói không phức tạp lắm, tôi nghe hiểu hết, gật đầu: “Sau đó thì sao, lão Lưu. Ông nói vào trọng điểm đi, ông có cách nào làm con bé sống lại không?”

Lão Lưu liếc tôi một cái, thấp giọng nói: “Cắt hình nhân sai đi làm đồng, còn tự cắt cháu gái cho mình, Khâu lão thái là một cao thủ cắt giấy phú linh. Ta không so với bà ấy được!”

Tuy lão Lưu không nói thẳng ra, nhưng ý của lão tôi hiểu, chính là lão không cứu được con bé. Tôi thở dài, thất vọng lấy lại tờ giấy trong tay Lưu Khánh Chúc.

Thấy hiểu tình tôi khó coi, lão Lưu cười lạnh một tiếng, nói: “Tuy ta không đủ sức làm, nhưng không phải tất cả mọi người đều không đủ sức!”

Nghe lão nói vậy, tôi nôn nóng: “Thế rốt cuộc là có cách nào không, ông mau nói đi!”

“Người có nhớ người mà Từ bán tiên giới thiệu cho, Mộng Nga không? Người này có rất nhiều thân phận, một trong số đó là đại sư cắt giấy phú linh. Hình nhân giấy đỏ này tuy yêu cầu rất cao, nhưng ta tin là không làm khó được Mộng Nga!”

Mộng Nga, chính là người Từ bán tiên giới thiệu mà có thể giúp tôi thoát khỏi lời nguyền chuyến xe 13. Tôi vui mừng khôn xiết, nếu thật là như vậy thì coi như một mũi tên trúng hai con nhạn, nhất định phải đi tìm Mộng Nga!

Còn nhớ Từ bán tiên nói, Mộng Nga đang ở Tiểu Bạch Sơn khu kinh tế mới, vội giục lão Lưu lên đường, thấy tôi gấp gáp, lão Lưu xua tay: “Mấy hôm trước ta đến tìm người là để thông báo, Mộng Nga đã không còn ở Tiểu Bạch Sơn nữa rồi. Ta nghe bạn bè nói, mấy hôm trước bà ta đã đến Hồng Diệp cốc ở Trường Bạch Sơn!”

“Trường Bạch Sơn? Là ở thành phố kế bên, tới đó phải đi tàu cao tốc!”

Lão Lưu gật đầu: “Lần này đi xa, người về sắp xếp một chút đi, ngày mai chúng ta lên đường!”

Tôi đáp ứng, bèn về công ty xin nghỉ. Nói là xin nghỉ, cũng chỉ là hình thức, lão Vũ vừa nghe thấy tôi sẽ đi Trường Bạch Sơn chứ không phải đi điều tra vụ tai nạn thì lập tức thở phào, ký giấy nghỉ phép, còn nói ở được bao lâu cứ ở, tốt nhất là cả đời đừng quay lại.

Tôi chả buồn đôi co với lão, cầm giấy nghỉ phép đi ra cửa. Lần này về chưa vững chân đã lại đi xa, tôi vội gọi điện cho Bạch Phàm. Nghe thấy tôi đã về, Bạch Phàm vui lắm, sau đó mắng

sao đi mà không tạm biệt, cuối cùng, khi nghe tôi nói mai lại đi Trường Bạch Sơn thì bực mình giập máy cái rụp.

Cảm xúc thay đổi lên xuống của nàng lại làm tôi cảm thấy ảm áp. Nàng như vậy mới là bình thường, còn nếu không quan tâm thì mới làm tôi lo lắng.

Đến siêu thị Á Âu mua một chai nước hoa làm quà cho Bạch Phàm, tôi tranh thủ đến dưới cửa công ty nàng, chờ tan tầm. Trông thấy tôi, Bạch Phàm vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, có vẻ nổi oán giận trong điện thoại đã không còn nữa.

Hai chúng tôi tìm một quán ăn, nói chuyện phiếm. Bạch Phàm cứ hỏi mãi là mấy hôm nay sao không gọi điện được cho tôi, tôi chỉ lấp liếm nói là đi gấp quá, quên điện thoại ở ký túc.

Con ma bên cạnh mình, không phải lão Đường thì là bác Lục, một trong hai người đã trực tiếp gây ra cái chết của Khâu lão thái và bé gái, chuyện đi thôn Hoài Hồ lần này, theo tôi thì không nói ra vẫn hơn.

Lạ một điều là nghe thấy tôi sắp đi Trường Bạch Sơn, Bạch Phàm cũng không tỏ ra tức giận hay gì, chỉ hỏi bao giờ xuất phát, đã mua vé chưa. Sau đó, nàng như chẳng quan tâm nữa, lại đổi sang chủ đề khác.

Trong lòng cả kinh, xong rồi! Sao không thèm hỏi gì mình, có phải mình đã bị đá rồi không?

Ăn uống xong, chúng tôi đi dạo một vòng rồi chia tay về nhà. Từ lần xảy ra vụ tai nạn xe, tôi đã nghĩ sẽ chia tay, không để Bạch Phàm bị liên lụy. Giờ nếu nàng chủ động rời khỏi, cũng coi như là tiến triển theo ý muốn.

Muốn hóa giải lời nguyền, muốn báo thù cho bé gái, giữ nàng bên cạnh là nguy hiểm cho nàng.

Về ký túc, tôi sắp xếp hành lý kỹ càng, dặn dò tiểu Lục, sau đó chuẩn bị xuất phát. 10h sáng hôm sau, tôi gặp lão Lưu ở ga tàu, vào trạm soát vé, đang xếp hàng chờ thì đột nhiên có ai đó vỗ vai, ngạc nhiên quay đầu lại, là Bạch Phàm!!!

Nàng mặc một bộ đồ gọn gàng, vai đeo ba lô, trông giống như đi nghỉ phép. Tôi kinh ngạc hỏi: “Bạch Phàm, sao em lại ở đây, không đi làm à?”

Bạch Phàm giả bộ ngẫu nhiên, đáp: “Trùng hợp quá, em nghỉ phép, định đi Trường Bạch Sơn du lịch, cùng đường rồi.”

Nháy mắt tôi chợt hiểu ra, chẳng trách tối qua nàng chả để tâm chuyện tôi đi xa, hóa ra trong lòng đã sớm có tính toán sẽ đi cùng tôi. Với tính cách của nàng, tôi biết có đuổi cũng chẳng được, bất đắc dĩ cười cười.

Lên tàu, Bạch Phàm và mấy người len lên ngồi cạnh tôi và lão Lưu, tất cả đều ổn, nhưng có hai người ngồi bên trái làm tôi chú ý. Một người thanh niên khỏe mạnh có gương mặt to, ngồi cạnh một ông già mặc đồ leo núi. Từ lúc lên tàu, ông già này cứ luôn nhìn chăm chăm tôi và lão Lưu.

Tôi nháy mắt ra hiệu, lão Lưu nhìn hai người đó rồi lắc đầu, ý nói không đáng bận tâm. Lão Lưu tính cách lạnh lùng, bình thường rất ít khi nói chuyện, tôi với Bạch Phàm thì ngồi bên cạnh trò chuyện rôm rả.

Tàu đi vào một vùng đất cát, tôi phát hiện lão già mặc đồ leo núi vẫn đang nhìn chăm chăm lão Lưu. Lão Lưu đâu phải bà già, ông ta nhìn cái mẹ gì?

Trong lòng thắc mắc, lát sau thì ông già kia đứng dậy đi WC, tôi bèn đi theo. Ông lão đẩy cửa vào toilet, tôi cũng thuận thế xông vào, trông thấy tôi, ông ta cũng không ngạc nhiên, tôi hỏi: “Bác à, bác quen ông lão ngồi cạnh cháu?”

Có vẻ hiểu ý tôi muốn nói gì, ông lão cười lắc đầu: “Không quen không quen!”

Ông lão không trả lời thẳng vào vấn đề mà hỏi lại tôi: “Tôi thấy cậu với ông ấy quan hệ không tồi, ông ấy làm nghề gì vậy?”

Thấy ông ta hỏi đúng ý mình, tôi bèn tính dọa thử một phen, ghé đầu nói nhỏ: “Ông ấy làm nghề bắt ma!”

Không ngờ ông lão chẳng những không sợ hãi mà còn bật cười, âm trầm nói: “Bắt ma? Bản thân lão là ma, bắt cái gì?”

CHƯƠNG 88: ĂN NGŨ NGOÀI TRỜI

Câu nói của ông già làm tôi sửng sốt, sao lại có nhiều người chĩa nòng súng vào lão Lưu như vậy? Có điều, chưa nói đến việc tôi có tin họ hay không, mà cho dù lão Lưu có là ma thật thì tôi cũng vui lòng làm bạn vong niên với lão.

Lập tức khôi phục tinh thần, tôi trêu gheo: “Ai da, bị bác đoán ra rồi, bác tránh xa lão ra một chút nhé, làm ma lâu năm rồi, tính cách ông ta không tốt đâu!”

Ông già không đáp lời, chỉ cười: “Tôi phải đi tiểu, cậu có đi cùng không?”

Tôi hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài. Quay về chỗ ngồi, Lưu Khánh Chúc hỏi tôi: “Người đi ra ngoài làm gì vậy?”

“Không có gì, thấy ông già kia cứ nhìn ông chăm chăm nên tính hỏi một chút thôi.”

Lão Lưu dừng dừng: “Thế hỏi được gì rồi?”

“Chẳng có gì, chắc là ông ta chưa từng thấy ai đẹp lão như ông.”

Tuy lão Lưu luôn lạnh lùng, nhưng dù gì hai chúng tôi đã đồng hành cùng nhau nhiều, đôi khi tôi vẫn chọc lão như vậy. Lưu Khánh Chúc không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

“Lão Lưu, Trường Bạch Sơn chẳng phải là danh lam thắng cảnh sao, Mộng Nga sống ở chân núi à?”

Lão Lưu dựa đầu vào ghế, cũng chả thèm mở mắt, lắc đầu nói: “Ở Hồng Diệp Cốc trên núi, đến đó cứ đi theo ta là được!”

Thấy lão muốn nghỉ ngơi, tôi bèn không hỏi nữa, quay ra cùng Bạch Phàm xem phim. Đến 6h chiều thì chúng tôi xuống tàu, lại lên xe khách, rồi bắt taxi, mãi mới đến được chân núi Trường Bạch.

Sau một hồi tìm nhà trọ để ở lại, liền bắt đầu kế hoạch cho cuộc hành trình ngày mai. Theo lão Lưu nói, Hồng Diệp cốc nằm ở trên núi, nhưng muốn tới đó, nhất định phải qua khu kiểm soát, chúng tôi chỉ có thể đi vòng phía sau núi.

Khi nhắc đến Hồng Diệp cốc, tự nhiên lão Lưu nói nhiều hẳn lên. Cốc này nằm ở vị trí hẻo lánh, cửa cốc không có nhiều cây phong, mà chỉ là cây bạch dương. Bình thường thì lá cây bạch dương là màu xanh lục, nhưng cứ đến 4h chiều thì nó sẽ chuyển thành màu đỏ như lửa, hơn nữa chỉ có vào lúc ấy thì mới nhìn thấy đường vào cốc.

Tôi hỏi: “Ông từng tới đó rồi à?”

Lão Lưu lắc đầu, lôi trong túi ra một cuộn giấy da nhăn nhúm, mở ra, trên đó là những hình vẽ đường đi, một tờ bản đồ.

Lão Lưu có vẻ rất coi trọng tấm bản đồ này, tôi mượn xem qua mà lão cũng không cho.

“Trường Bạch sơn thủy kỳ quái chắc các người đều đã nghe qua, thực tế thì thứ lợi hại nhất không ở trong nước mà là ở trên núi. Cho nên chuyển đi lần này, các người phải theo sát ta, đừng có đi lung tung!”

Nói rồi lão thu tấm bản đồ lại. Bạch Phàm nghe thấy lá cây bạch dương chuyển đỏ, rồi còn có thủy quái gì gì đó nên coi chuyển đi lần này là thám hiểm, rất hưng phấn, gật đầu lia lịa.

Bàn bạc xong thì ai về phòng nấy. Để tránh tai mắt mọi người, trời còn chưa sáng tỏ, ba chúng tôi đã lên đường tìm cách đi lên núi.

Đi dọc chân núi một lúc thì cũng phát hiện chỗ leo lên, chúng tôi dìu dắt lẫn nhau, bắt đầu đi bộ lên. Tuy nói Trường Bạch sơn không cao lắm, nhưng sườn núi lại rất rộng, nếu trong tay lão Lưu không có bản đồ thì khó mà tìm ra Hồng Diệp cốc.

Chúng tôi lên núi từ sáng sớm, đi đến tận trưa vẫn không thấy cửa cốc đâu. Tạm ngồi xuống nghỉ ngơi, tôi hỏi: “Lão Lưu, lần mò cả buổi sáng cũng chả thấy bóng dáng cốc đâu, có phải ông không biết xem bản đồ không, đưa tôi xem cho!”

Lão Lưu không đáp lời, hất hàm xuống phía dưới ra hiệu cho tôi. Quay đầu nhìn lại, cách chỗ này không xa còn có hai bóng người nữa đang leo lên. Mà đó lại chính là ông già nhìn chằm chằm lão lưu trên tàu, cùng với thanh niên đi kèm.

Không khỏi phát hỏa, tôi làu bàu: “Lão già này từ lúc trên tàu đã có vấn đề, xuống cái là theo dõi chúng ta luôn ư?”

Lão Lưu lắc đầu: “Không đáng ngại, cứ đợi thêm một lát, chắc chỉ là cùng đường thôi!”

“Cùng đường, họ cũng đi tìm Hồng Diệp cốc?”

Chẳng bao lâu thì ông già và tên thanh niên leo lên tới nơi, thấy chúng tôi, ông ta gật đầu, cười nói: “Thật đúng là có duyên, Trường Bạch sơn rộng lớn như vậy mà cũng gặp nhau!”

Tôi bực mình đáp: “Bác, bác nhiều tuổi như vậy rồi, muốn đi ngắm cảnh sao không mua vé qua cửa chính, lại vòng phía sau này làm gì?”

Ông ta lắc đầu: “Không phải đến ngắm cảnh, mà đến để tìm đồ vật. Theo tôi thì các vị cũng vậy, phải không?”

Rốt cuộc thì lão Lưu cũng mở miệng: “Lão ca ca tới Trường Bạch sơn tìm cái gì?”

Ông già nghe vậy cười nói: “Đã gặp nhau ở đây rồi thì cũng khỏi giấu nhau làn gì, tôi muốn tìm đồ ở Hồng Diệp cốc, các vị thì sao?”

Lão Lưu không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ gật đầu. Có vẻ ông già kia cũng đoán được, nói: “Hồng Diệp cốc rất khó tìm, nếu không có bản đồ thì vất vả lắm. Mấy vị không chê thì chúng ta đồng hành, thế nào?”

Nhìn nét mặt tươi cười của ông ta rất có phong thái, nhưng tôi lại có cảm giác khó chịu không nói thành lời. Chưa kịp từ chối thì Bạch Phàm lại sáng khoái đáp ứng, Lão Lưu bên cạnh cũng gật đầu, mình còn biết nói gì hơn?

Cứ như vậy, năm người chúng tôi bắt đầu đi tìm đường trên sườn núi Trường Bạch. Ông già mặc đồ leo núi chủ động chia sẻ tấm bản đồ của mình, lạ một điều là bản đồ của ông ta và của lão Lưu có hai điểm khác nhau. Mà hai điểm này đều nằm ở vị trí mấu chốt của ngã rẽ.

Đương nhiên là tôi tin tấm bản đồ của lão Lưu hơn, Bạch Phàm thấy ông già leo núi khó nhọc, lúc thì dìu, lúc thì mở nước cho uống, ông lão liên tục khen biết điều.

Năm người đi dọc theo sườn núi rộng mênh mông, đến tận 6h chiều, sắc trời đã bắt đầu tối mà vẫn chưa thấy nơi cần đến. Nhìn cảnh này chắc đêm nay phải ngủ phoir thân ngoài

rừng núi rồi, mấy người chúng tôi tranh thủ kiếm bãi đất bằng phẳng, dựng lều, ngồi ăn tối nói chuyện phiếm.

Nói chuyện mới biết, ông già này họ Trương, là một đại phu Trung y, thanh niên đi theo là đệ tử. Theo lão Trương thì họ đến Hồng Diệp cốc để tìm dược liệu chữa bệnh.

Lão Lưu thì ngược lại, giữ một chút sự thật, chỉ nói là chúng tôi tìm Hồng Diệp cốc để thám hiểm. Lão Trương cười cười, không biết là tin hay không tin, lảng sang chuyện khác:

“Trường Bạch sơn là bảo địa, nơi đây linh khí thịnh, quái vật đương nhiên không ít, đêm nay chúng ta thay phiên nhau canh gác!”

Tôi bật cười: “Bác Trương, chúng ta có năm người, hai ông già, một cô gái, chỉ có hai chúng tôi là đàn ông khỏe mạnh, ông cứ nói thẳng ra là hai chúng tôi thay phiên nhau gác được rồi, còn ra vẻ phân công?”

Lão Trương nói: “Đúng đúng, phiên hai cậu gác đêm nay, nhớ rõ, lúc gác mà có nghe bất kể tiếng động gì, cũng chỉ được thủ ở quanh trại, đừng có đi ra ngoài!”

Tôi ừ một tiếng, hỏi: “Bác Trương, bác có vẻ rất am hiểu Trường Bạch sơn nhỉ, bác đã gặp thủ quái hồ Thiên Trì trên đỉnh núi bao giờ chưa?”

Lão Trương uống ngụm nước, từ tốn nói: “Đừng nói là thủy quái, đến sơn quái, dã quái tôi còn thấy hết rồi. Đây đã là lần thứ 8, tôi lên núi tìm Hồng Diệp cốc.”

“Lần thứ tám?” Tôi giật mình. Bạch Phàm cũng thấy hứng thú, hỏi: “Bác đã cao tuổi như vậy rồi, đến đây 8 lần, chắc phải nhiều năm lắm nhỉ.”

Lão Trương cười: “Năm nay tôi 65, năm 25 tuổi thì bắt đầu, cứ 5 năm lại đến một lần, tổng cộng là 40 năm rồi.”

“40 năm? Chưa từng tìm được lần nào?”

Lão Trương gật đầu: “Chưa từng, 1 lần cũng chưa. Hai lần đầu đi mù quáng, 5 lần sau có bản đồ, vẫn về trắng tay!”

Lời của ông lão rất thành thật, có vẻ không giống đang tung hỏa mù, thanh niên bên cạnh tiếp lời: “Tôi và sư phụ đến lần trước là cách đây 5 năm, suýt còn mất mạng. Tóm lại là Hồng Diệp cốc này không dễ tìm như các người nghĩ đâu!”

Lão Lưu thở dài: “Đúng vậy, địa danh Hồng Diệp cốc này ai cũng đều chỉ nghe nói chứ người thực sự đến được đó rất ít ỏi.”

Bạch Phàm nói: “Nếu bác có bản đồ mà chưa từng tìm thấy, liệu có phải bản đồ bị sai không. Hay là chúng ta lần này đi theo bản đồ của lão Lưu.”

Lão Lưu lạnh giọng: “Chưa chắc bản đồ của ta đã là chuẩn, cứ đến lúc đó căn cứ tình hình rồi tính tiếp!”

Lời kể của lão Trương chợt khiến lòng tôi chùng xuống, tuy biết Hồng Diệp cốc không dễ tìm nhưng không ngờ tìm nó lại khó khăn đến vậy. Ông ta bỏ ra 40 năm trời, 7 lần tới đây đều thất bại, lần này liệu sắp xuất tìm ra nó sẽ là bao nhiêu phần trăm?

Mấy chúng tôi nói chuyện thêm một lát thì trời đã tối hẳn, bàn bạc với thanh niên kia, hẳn sẽ trực nửa đầu, còn nửa sau là phần tôi. Sau khi đã sắp xếp ổn, mấy người bèn chui vào lều ngủ, tôi nằm trong lều, tay cầm hình nhân giấy màu đỏ mà không khỏi thở dài, từ lúc biết tin cho đến lúc bắt đầu leo núi, vốn tưởng tất cả sẽ thuận lợi, ai ngờ Hồng Diệp cốc lại khó tìm như vậy.

Nhưng bất kể thế nào đi nữa, dù có phải đi lần lượt theo hai bản đồ của hai ông lão một lần thì tôi cũng phải thử. Nhìn hình nhân, nói câu ngủ ngon rồi tôi nhắm mắt.

Quá nửa đêm thì thanh niên kia đánh thức tôi dậy canh gác. Tuy đêm nay trăng cao, sáng vàng vạc nhưng sườn núi gió to, rất lạnh, tôi quấn chặt quần áo, cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó từ từ ngồi xuống châm thuốc.

Thanh niên kia trực từ tối chắc đã díp hết mắt, vừa chui vào lều là ngáy to như sấm. Hút hết điếu thuốc, tôi nhàm chán đứng dậy duỗi chân tay, chợt nghe bụi cỏ gần đó có tiếng động.

Rùng mình một cái, tôi căng thẳng nhìn qua, nơi đây hoang vắng, thú hoang rất nhiều, chỉ sợ mãnh thú nào đó vọt ra. Nhưng chỉ lát sau, tất cả đã trở lại yên tĩnh.

Tôi chưa kịp thở phào, chợt trong bụi cỏ lại có tiếng động phát ra.

“Mẹ nó, không phải hổ đông bắc đấy chứ?”

Tôi toát mồ hôi, nhặt một khúc gỗ dưới chân lên, định qua đó xem thử. Nhưng nhớ lời dặn của lão Trương, bất kể có động tĩnh gì cũng không được rời trại thì lại do dự.

Đang trong lúc đắn đo xem có nên đánh thức mọi người không thì động tĩnh trong bụi cỏ đã lớn hơn trước. Hoang mang lo lắng, không thể cứ chờ đợi thế này, phải gọi mọi người dậy. Chỗ tôi đứng gần lều của lão Trương nhất, cẩn thận vén lều lên, tôi nhỏ giọng gọi: “Bác...”

Còn chưa gọi thành câu, thứ đập vào mắt khiến tôi sợ đến nháy dựng, trong lều chẳng thấy ông lão đâu, chỉ có một bộ xương người trắng ớn nằm trong chăn!

CHƯƠNG 89: BỘ XƯƠNG TRẮNG

Bộ xương nằm trong ổ chần của lão Trương, tôi sợ đến mồ hôi đầy đầu. Chưa kịp hoàn hồn thì bất ngờ có bàn tay chộp vào bả vai. Hoảng sợ quay đầu lại, đó lại là lão Trương với bộ quần áo leo núi.

“Anh bạn trẻ, tìm tôi có việc gì?”

Cau mày cảnh giác nhìn ông ta, một lúc sau tôi mới giơ tay chỉ sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Bụi có bên kia có tiếng động, đang định gọi mọi người dậy, đề phòng một chút!”

Lão Trương cười ha hả xua tay: “Không có gì đâu, là tôi vừa đi vệ sinh ở đó ấy mà.”

Tôi sửng sốt, đám cỏ kia không cao lắm, ai ngồi trong đó hẳn phải lộ người ra, sao mình không nhìn thấy ông ấy? Cảm thấy không đúng lắm, tôi bạo gan chỉ vào trong lều hỏi: “Thế thứ trong lều ông là thế nào?”

“À, cậu nói cái này hả?” Lão Trương chui vào lều, chỉ chỉ bộ xương trong chần: “Đây là bà xã tôi, đã chết hơn 20 năm, đi đâu tôi cũng cống bà ấy theo, làm cậu sợ, thật ngại quá!”

Cái gì, bà xã?

Tôi đã xem nhiều tin trên tv báo đài, ở nước ngoài đúng là có vài người biến thái, sau khi vợ chết thì ôm thi thể ngủ, giấu thi thể vào trong chần, trong tường. Nhưng ông già này lại đi đâu cống theo đó, mức độ biến thái đã đạt cảnh giới thượng tụy.

Thấy trán tôi đầm mồ hôi, lão Trương rút một cái khăn giấy ra, đưa cho tôi: “Đều là do tôi không nói với mọi người từ trước, cậu lau mồ hôi đi!”

Bản thân tôi không tin lý do này của lão, nhận cái khăn giấy, không nói gì thêm mà quay về lều mình. Chui vào lều, tâm trạng vẫn chưa bình tĩnh lại, đầu cứ hiện ra hình ảnh bộ xương làm người ta ớn lạnh kia.

“Bà xã cái chó gì!” Tôi thềm mắng. Lão già này từ lúc lên tàu đã trông không giống người tốt rồi, vừa nãy bị mình bắt gặp, lại ra vẻ ta đây là kẻ si tình. Không thể kìm nổi, tôi đánh thức

lão Lưu bên cạnh dậy. Lão Lưu bị đánh thức còn tưởng là xảy ra chuyện gì, nét mặt căng thẳng hỏi: “Sao, có chuyện?”

Tôi vội ghé đầu kể lại chuyện ban nãy, lão Lưu nghe xong cũng giật mình, lẩm bẩm tự hỏi, sau đó quyết định chống gậy sang lều lão Trương.

Lão Trương có vẻ chẳng để bụng, tiếp đón tôi và lão Lưu vào lều, bộ xương trắng vẫn nằm đó, nhìn gần thì nó thật hoàn chỉnh, một bộ xương người không thiếu chi tiết nào.

Hít sâu một hơi khí lạnh, nghĩ đến ông già ngày nào cũng công thứ này, tối còn lấy ra, bày biện rồi mới đi ngủ, thật sự cảm thấy lạnh sống lưng. Lão Lưu cẩn thận quan sát bộ xương, thấp giọng hỏi: “Lão ca, bà nhà qua đời năm nào?”

Lão Trương đáp: “Năm 97 mắc bệnh không qua khỏi. Con người tôi là kẻ nặng tình, vẫn không thể vứt bỏ bà ấy, liền lập bia mộ chôn di vật, còn hầu cốt thì mang theo bên mình.”

Lão Lưu gật gù rồi kéo tôi ra ngoài.

Chỉ như vậy là xong? Tôi chưa kịp hỏi thì lão Lưu nói nhỏ: “Chỉ là một bộ xương bình thường, không cần quá lo lắng, đi ngủ đi!”

Nói xong cũng chẳng đợi tôi phản ứng, lão đã chui vào lều. Lão Lưu đã nói vậy thì tôi cũng chẳng còn nghi ngờ gì, nhưng Trung Quốc vốn trước giờ coi trọng hạ táng vi an, ông ta ngày ngày chung chẵn gối với hài cốt, thì thoảng trò chuyện với nó, nghĩ mà sớn hết da gà.

Vốn đang buồn ngủ, gặp chuyện vừa rồi khiến tôi tỉnh như sáo, lúc này không đơn thuần là đề phòng dã thú tập kích nữa, mà còn phải theo dõi cái lều của lão Trương.

Trời sáng, ai nấy lục tục tỉnh giấc, thấy tinh thần tôi không tốt, Bạch Phàm hỏi han có chuyện gì. Ông lão họ Trương cứ kè kè bộ xương bên mình, sợ nàng vô tình phát hiện sẽ hoảng sợ, nên tôi bảo Bạch Phàm chuẩn bị tâm lý trước rồi kể lại cho nghe.

Nhưng thật không ngờ, sau khi biết chuyện, Bạch Phàm chẳng những không sợ mà còn tấm tắc khen lão Trương là đàn ông tốt, còn nói thật hâm mộ, nhất định thời trẻ hai người họ đã có một quãng tình yêu đẹp.

Suy nghĩ của phụ nữ quả nhiên rất khác đàn ông, nghe Bạch Phàm nói mà suýt nữa tôi hộc máu. Ăn sáng xong, chúng tôi thu dọn lều trại rồi bắt đầu đi tìm Hồng Diệp cốc.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, nhiều nắng, chúng tôi đi theo bản đồ, lại mất cả buổi sáng. Đoạn đường này thì hai tấm bản đồ y chang nhau, hẳn không sai được. Đến chỗ ngã rẽ, năm người ngồi xuống nghỉ ngơi, nghiên cứu xem tiếp theo sẽ đi hướng nào.

Tôi dựa vào gốc cây to uống nước, lão Trương cố ý lại gần ngồi. Nhìn cái ba lô lão đeo trên lưng, tôi không khỏi ớn lạnh, nói: “Bác Trương, nắng đẹp, bác không cho đại nương ra phơi nắng à?”

Lão Trương cười: “Không được, hôm nay nắng nhiều quá, sợ phơi sẽ hỏng bà ấy!”

Nếu đây đúng là vợ lão, tôi thật sự kính nể ông ta về sự chân tình, có điều ngay từ lúc lên tàu, lão đã để lại cho tôi ấn tượng xấu, bởi vậy cứ có cảm giác lão giấu diếm điều gì đó, căn bản không phải người tốt.

Thấy tôi không muốn tiếp chuyện, lão Trương ngồi một lát rồi đi qua nghiên cứu bản đồ cùng Lưu Khánh Chúc. Đệ tử của lão Trương chắc cũng biết chuyện về bộ xương, thấy thái độ tôi khó chịu, bèn đi tới nói: “Huynh đệ, sư phụ tôi mang theo bộ xương, anh đừng sợ. Tôi có thể chứng minh đó thật sự là sư nương. Hai người họ có tình cảm rất tốt, chỉ là sư nương đã qua đời lúc tôi còn nhỏ!”

Tiểu tử này là đệ tử của lão, lời hẳn nói sao tôi có thể tin, chỉ gạt đầu cho có lệ. Tiểu tử lại bắt đầu kể cho tôi, sinh thời sư nương là người hiền từ thế nào, tình cảm của hai vợ chồng gắn bó ra sao, vân vân nhưng tôi chẳng để câu nào vào đầu.

Nghỉ ngơi xong, cuối cùng mọi người cũng quyết định sẽ đi theo bản đồ của lão Lưu, mấy người lại bắt đầu khoác ba lô trên lưng, lên đường tìm kiếm.

Sườn núi vừa rộng vừa trống trải, càng đi vào sâu càng không rõ phương hướng, chúng tôi vừa đi vừa dừng quan sát, thoáng chốc mặt trời đã ngã về tây, cảnh sắc bắt đầu tối. Sợ Bạch Phàm đi lại khó khăn, tôi xách luôn ba lô của nàng, đúng lúc đến chỗ rẽ thứ hai trên bản đồ thì chợt cuồn phong nổi

lên, gió gào thét, đất đá lăn ào ào, cát bụi bốc làm ai nấy khó mà mở mắt. Thực tế mà nói thì thường chỉ nơi thảo nguyên mới dễ nổi gió lớn như vậy, đây là lần đầu tôi gặp cơn giông trên núi.

Gió càng ngày càng mạnh, năm người đứng cũng không vững, tuy ai nấy đều ôm lấy thân cây để trụ, nhưng vẫn có nguy cơ bị gió thổi bay.

Lão Trương ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, nói với đệ tử: “Tiểu Chu, đốt nhang!”

Thanh niên vội bỏ ba lô xuống, lấy ra một nén nhang, dùng thân mình chắn gió, bật lửa đốt. Nhang cháy, hắc vội đưa cho lão Trương, ông ta cầm cây nhang, đi về phía trước dưới sự che chắn của đệ tử. Đến tận ngã rẽ mới dừng lại, lão cắm nén nhang xuống đất, miệng lẩm bẫm gì đó.

Kể cũng lạ, nén nhang vừa cắm xuống, chỉ lát sau thì gió đột nhiên ngừng. Bạch Phàm sợ hãi nắm lấy tay tôi, run bần bật, lão Lưu bước tới hỏi: “Lão ca, trận cuồng phong vừa rồi là sao? Có chuyện gì ư?”

Lão Trương phủi đám lá trên quần áo, cười nói: “Gặp cơn giông này lại là chuyện tốt, chứng tỏ chúng ta đã đi đúng hướng!”

“Giải thích thế nào?”

Lão Trương nói tiếp: “Đường đến Hồng Diệp cốc thường có biến hóa, nhưng tôi nghe nói, nếu đi đúng đường, thì phải trải qua một trận cuồng phong, 40 năm qua tôi đi, chỉ gặp một trận, không ngờ hôm nay lại gặp lần thứ hai.

Lão Lưu nghe vậy gật gù, có vẻ tin tưởng, bảo lão Trương tiếp tục lên đường. Chúng tôi đi tiếp theo ngã rẽ, đến một khoảng đất bằng rộng hiếm thấy, xét trời đã tối, liền tìm vị trí để dựng lều. Trải qua chuyện đêm qua, tôi cố ý dựng lều củ mình mà Bạch Phàm cách xa lều lão Trương một chút. Thấy vậy, lão Trương cũng chẳng chấp nhật, chỉ gật đầu cười với tôi.

Dựng lều xong, vẫn giống tối qua, năm người ngồi quây quần bên đống lửa ăn tối. Bạch Phàm rất hứng thú, hỏi chuyện lão Trương về hai vợ chồng họ. Lão Trương cũng có vẻ rất vui lòng nhắc lại chuyện xưa.

Lão kể rất hăng say, nếu không phải tôi kịp thời cảnh tỉnh mình thì đã bị lão lừa gạt. Bạch Phàm là người tình cảm, đã sớm nước mắt lưng tròng. Tôi muốn bị lão Trương mê hoặc nên đứng dậy đi loanh quanh giải sầu. Trời tuy đã về đêm, nhưng trong rừng vẫn có tầm nhìn nhất định, tôi không dám đi xa, tìm gốc cây nào đó để tiểu tiện, chợt thấy phía trước có một người đàn ông trung niên, ăn mặc gọn gàng vẫy tay với mình, nét mặt có vẻ căng thẳng.

Đã đi ở nơi rừng núi hoang vu, đây là lần đầu trông thấy có người, tôi vội chạy qua. Thấy tôi đến, người trung niên ngó nhìn phía sau tôi rồi nói nhỏ: “Huynh đệ, mấy người chắc cũng tới tìm Hồng Diệp cốc?”

Tôi gật đầu: “Anh cũng thế à?”

Người đàn ông ừ một tiếng, nói bản thân vẫn luôn đi theo phía sau chúng tôi, giờ thấy tôi một mình mới cố ý đuổi tới đây. Nghi hoặc, tôi hỏi: “Sao lại đi theo sau mà không chạy lên đi cùng chúng tôi luôn?”

Anh ta bặm môi, căng thẳng nói: “Có hai người đấm ông già mặc đồ leo núi đi cùng, sao tôi dám đuổi lên chứ!”

“Sao lại không dám, ý anh là gì?”

Người đàn ông thở dài, lục lọi ba lô một hồi, lấy ra một tờ báo, chỉ vào tin trên đó, bảo tôi xem. Tờ báo được phát hành một ngày trước khi chúng tôi lên núi, tin bìa viết: “Đoàn khách du lịch Trường Bạch sơn gặp nạn, hai người chết, nhiều người bị thương.”

Nhìn kỹ thì thấy, trên mặt bái đen trắng, một chiếc xe khách nhỏ lật ở ven đường, hành khách ai cũng đầy máu me, mặt đất cạnh đó có hai cái xác. Tuy rằng ảnh chụp đen trắng không nhìn rõ mặt, nhưng bộ quần áo của hai thi thể thì tôi nhận ra, chính là lão Trương và đệ tử của lão!

Toàn thân nổi da gà, tôi bất giác quay đầu nhìn lại phía khu lều, lão Trương đang nói chuyện gì đó với Bạch Phàm, chợt thấy lão vừa nói vừa mở ba lô, lấy ra từng khúc xương trắng đáng sợ!

CHƯƠNG 90: CĂN NHÀ NHỎ TRONG RỪNG

Sợ Bạch Phàm gặp nguy hiểm, tôi không quản được nhiều, hô lớn một tiếng rồi cầm tờ báo chạy vọt qua. Đám người bị tiếng hô của tôi làm giật mình, thấy tôi chạy tới, sắc mặt ai cũng căng thẳng nhìn chăm chăm.

Vừa kéo tay Bạch Phàm đẩy ra sau lưng mình tôi vừa chỉ vào lão Trương: “Lão là ma, trước khi lên núi, hai người họ đã chết rồi!”

Bạch Phàm và lão Lưu cùng ngậy người, lão Trương cười nói: “Anh bạn trẻ, sao lại nói tôi là ma, nỗi oan này tôi không gánh nổi đâu!”

Lão Lưu đứng đằng sau cũng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì, tiểu tử ngươi nói hươu nói vượn gì vậy?”

Biết trước lão Trương sẽ không thừa nhận, tôi quay đầu nói với Lưu Khánh Chúc: “Hai người này ngồi xe khách đến Trường Bạch Sơn, đã gặp tai nạn chết rồi, không tin ông xem!”

Nói đoạn, tôi đưa tờ báo trong tay cho lão Lưu. Nhưng vừa vươn tay thì tôi kinh hãi, trong tay mình cầm nào có tờ báo nào, nó chỉ là một xấp tiền giấy đốt cho người chết!!

Lão Lưu cau mày cầm xấp tiền giấy, hỏi: “Núi rừng hoang vu thế này, ngươi lấy xấp tiền ở đâu ra?”

Nhìn xấp tiền giấy, tôi toát mồ hôi hột, tờ báo đâu rồi? Rõ ràng chính tay người đàn ông trung niên đưa cho mình cơ mà?

Cố kìm nén nỗi sợ, tôi quay đầu nhìn lại chỗ ban nãy gặp người đàn ông, thì ở đó chẳng có bóng người. Vội kể lại chuyện vừa trải qua cho lão Lưu, lão Lưu chưa kịp lên tiếng thì lão Trương ho khan, nói: “Anh bạn trẻ, đằng sau Trường Bạch sơn có Hồng Diệp cốc, chuyện này chẳng phải bí mật gì. Rất nhiều người đều biết, trước giờ người đến tìm nó đếm không xuể, trong đó có một bộ phận đi lạc mà chết trong núi!”

Lời nói lão ta có ẩn ý, tôi hỏi: “Ý ông là gì? Có phải ông muốn nói, người vừa nói chuyênh và đưa tôi tờ báo là hồn ma đã chết?”

Lão Trương cười: “Còn gì nữa!”

Tôi không khỏi ngậy người tại chỗ, Bạch Phàm thấy không khí đôi bên lúng túng, vội túm tay tôi, nói nhỏ: “Cái gì mà ma với quỷ, toàn là thần hồn nát thần tính, trời tối như vậy nhất định là anh hoa mắt thôi, không sao, đừng suy nghĩ nhiều, Lý Diệt!”

Lão Lưu cũng nói: “Lát nữa trời tối hẳn, cơm nước xong thì ngủ sớm đi, hai người còn phải gác đêm đấy!”

Lát sau, ngoài Bạch Phàm thì ai nấy đều tản ra. Tôi nuốt nước bọt, sợ Bạch Phàm lo lắng nên nói: “Không sao đâu!” Rồi đưa nàng về lều.

Do mới trải qua chuyện vừa rồi, tôi bàn với tiểu Chu, đêm nay mình sẽ gác ca đầu, còn hẳn gác ca sau, tiểu Chu cũng vui vẻ đồng ý.

Trời dần tối đen, mọi người cũng đã ngủ hết, tôi ngồi gác, nhìn chằm chằm sang nơi mà mình gặp người đàn ông kia, thật sự mình đã gặp ma sao?

Cũng may là một đêm trôi qua bình an, không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Trời sáng, năm người già trẻ gái trai lại lên đường, tiếp tục đi tìm Hồng Diệt cốc. Do tối qua có chuyện nên tôi ngủ không được ngon, sáng dậy tinh thần khá tệ, thấy thế Bạch Phàm bèn giành lại ba lô của mình, không để tôi xách nữa.

Hai lão già cầm bản đồ đi phía trước, ba người trẻ tuổi chúng tôi đi phía sau, càng đi càng đi thì ánh mắt trời càng yếu, một đám mây đen nghìn nghịt từ đằng xa ập tới, sắp mưa to!

Bạch Phàm thấy vậy hưng phấn hỏi lão Trương: “Bác Trương, còn nhớ bác đã nói, nếu đi đúng đường sẽ gặp mưa to gió lớn, bác xem, trời sắp mưa rồi, có phải đã gần tới Hồng Diệt cốc không?”

Lão Trương ngẩng đầu nhìn mây đen, cười nói: “Không phải, cơn mưa này có dấu hiệu hẳn hoi. Thứ chúng ta chờ là mưa gió đột ngột không báo trước cơ, cô nhìn xem, giờ trời còn chưa mưa, mây đen đang kéo tới báo hiệu kìa!”

Bạch Phàm thất vọng bĩu môi, tiểu Chu đi phía sau nói: “Suỵt, con thấy trận mưa này không nhỏ đâu, chúng ta mau tìm

chỗ dựng lều tránh mưa đi!”

Lão Trương gật đầu, chỉ đặng trước, nói: “Qua bên kia, thích hợp để dựng lều đấy!”

Trường Bạch sơn chỉ hồ Thiên trì trên đỉnh núi là có đá lớn, còn dưới sườn núi, đều chỉ là rừng rậm liên miên, chẳng có sơn động có chỗ nào trú ẩn, chỉ có thể dựng lều tránh mưa.

Mắt thấy trời sắp đổ mưa, chúng tôi cuống cuống dựng lều, buộc chặt dây neo. Tôi, lão Lưu và Bạch Phàm một lều, hai thầy trò lão Trương một lều. Chẳng bao lâu thì mưa ập xuống, từng hạt nặng nề rơi trên mặt đất.

Bạch Phàm lạnh, co ro ngồi sát vào tôi, khiến tôi rất cao hứng, muốn quàng tay ôm vai nàng, nhưng ngại lão Lưu bên cạnh nên không dám làm gì.

Nhìn lão Lưu đang mặt mày ủ rũ, tôi hỏi: “Lão Lưu, ông tin lời lão Trương kia sao?”

Lưu Khánh Chúc lắc đầu: “Không tin hoàn toàn, nhưng cũng không hoàn toàn không tin.”

“Là sao? Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy ông lão này không phải người tốt, người bình thường ai lại mang một bộ hài cốt bên mình đi khắp nơi chứ?”

Bạch Phàm nghe vậy liền nói: “Mang theo bộ xương thì sao, nghe câu chuyện tình yêu của ông ấy, em chẳng thấy sợ gì cả, còn ghen tị đại nường may mắn tìm được chân ái. Tuy cách thức hơi kỳ cục, nhưng cũng coi như là một sự thờ phụng.”

Bạch Phàm đầu óc đơn giản, chỉ tùy tiện bịa ra câu chuyện xưa là có thể làm nàng cảm động, tôi không muốn tranh cãi, im lặng chờ lão Lưu mở miệng. Lão Lưu suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bản đồ của lão Trương này là thật, chuyện lão nói về mưa gió bất chợt cũng là thật. Chỉ là có mấy chuyện lão lại nói dối!”

“Chuyện gì?”

“Chuyện lão đi tìm Hồng Diệp cốc, tuyệt đối không phải mục đích là dược liệu.”

Tôi gật gù, đúng là lão già này nói dối kém cỏi, 40 năm trời đi tám lần lên đây, mà lại là tìm dược liệu, có quý mới tin? Dược liệu gì, thuốc trường sinh bất lão chắc?

Lão Lưu lại tiếp tục: “Người lạ giữ lại vài phần bí mật cũng là bình thường. Chẳng phải chúng ta cũng không nói thật với lão sao, hơn nữa ta thấy, lão già này đúng là có tài, chúng ta đi cùng lão không hề lỗi, mọi việc chỉ cần cẩn thận chút là được.”

Lão Lưu rất ít khi khen người khác, nghe lão khen ông già họ Trương như vậy, tôi rất không thích ứng. Trời mưa nhanh, tạnh cũng nhanh, chỉ khoảng 30p là ngừng hẳn, chúng tôi ra khỏi lều hít thở không khí tươi mới, Bạch Phàm hưng phấn vỗ vai tôi, chỉ chỉ đằng xa. Nơi đó là một chiếc cầu vòng đủ màu sắc.

Nghỉ ngơi một lát, chúng tôi thu dọn lều rồi tiếp tục lên đường. Không khí sau cơn mưa rất tốt, nhưng lại có một phiền toái, đó là đường đi lầy lội. Cả một buổi chiều chẳng đi được xa lắm, đến một ngã rẽ cuối cùng, đây cũng là điểm khác nhau nhất giữa hai tấm bản đồ. Một cái chỉ về hướng đông, một cái lại chỉ hướng tây.

Ban đầu hai ông già không thống nhất ý kiến với nhau, nhưng sau đó thì lão Trương xuống nước, lão đã tới đây nhiều lần mà vẫn không tìm ra Hồng Diệp cốc, lần này đành chọn đi theo bản đồ của lão Lưu.

Chúng tôi vác ba lô rẽ về hướng đông. Mặt trời đã xuống núi, chân trời mây ửng hồng, hẳn mai sẽ là một ngày nắng to.

Tiểu Chu đề nghị dựng lều tại chỗ, vừa bỏ ba lô xuống thì lão Trương xua tay nói: “Tối nay khỏi cần dựng lều, nhìn bên kia kia.”

Vừa nói lão vừa chỉ tay về phía trước, chúng tôi ngược mắt nhìn theo thì thấy phía không xa trong rừng, có một căn nhà gỗ nhỏ. Tôi không khỏi cất lời: “Bác Trương, ở nơi rừng núi hoang vu thế này, mà lại có nhà, mọi người không cảm thấy quá là quái đản sao?”

Lão Trương cười cười: “Không đáng ngại, có vẻ đây là nhà tạm của kiếm lâm.”

Nói rồi lão dẫn tiểu Chủ đi tới. Thấy lão Lưu gật đầu, chúng tôi cũng đi theo. Căn nhà gỗ khá nhỏ, mở cửa vào cũng dễ dàng, bên trong chỉ có một cái giường lớn, cùng một cái bếp lò.

Có điều đồ dùng sinh hoạt nơi đây khá đầy đủ, có vẻ là có người thường sinh sống, thật đúng là nhà tạm của nhân viên

kiểm lâm rồi.

Thấy không có ai, chúng tôi vui mừng bỏ hành lý xuống, sau cơn mưa, bên ngoài trời lạnh căm căm, vào trong nhà cảm thấy ấm áp hơn hẳn. Màn đêm buông xuống, tôi vốn định bảo Bạch Phàm ngủ trên giường, nhưng nói gì nàng cũng không chịu, nhất quyết nhường giường có lão Trương. Chúng tôi trải ba lô xuống đất, nằm chéo lên nhau. Đang mơ mơ màng màng thì chợt có giọng nói cất lên: “Đứng dậy, con mẹ nó ở đâu ra vậy?”

Chúng tôi tỉnh dậy, bật đèn pin lên thì thấy một người đàn ông râu quai nón, mặc áo khoác da thú đang đứng ở cửa, tay cầm súng săn.

Gã cẩn thận đánh giá chúng tôi rồi nói: “Mấy người làm cc gì đấy? Dám chui vào nhà của tôi để ngủ?”

Lão Trương xuống giường, thấp giọng nói: “Vị huynh đệ, chúng tôi là phượt thủ đến đây du lịch, chỉ xin tá túc một đêm, sáng mai sẽ đi liền!”

“Nói bậy bạ cái gì, mấy người đông như vậy, chỉ có đi tìm Hồng Diệp cốc thôi! Mau rút, đây là khu rừng bảo hộ, giờ đang mùa dễ cháy, lại dám tùy tiện đi vào?”

Thấy gã cũng biết về Hồng Diệp cốc, tôi hỏi: “Đại ca, anh cũng nghe nói về Hồng Diệp cốc sao?”

Gã râu quai nón nói: “Nói cho mấy người biết, tôi công tác ở đây cả chục năm rồi, ở khu này làm mẹ gì có Hồng Diệp cốc hay Thanh Diệp cốc, hiểu chưa! Ngày mai tôi sẽ gọi đội cứu hộ mang trực thăng lên đón mấy người về!”

Gã râu quai nón nói chuyện rất dứt khoát, không cho chúng tôi cơ hội đáp trả. Tôi đang định thương lượng thì lão Trương nói trước: “Được, cho chúng tôi ở lại đến trời sáng sẽ về ngay. Đêm nay tối rồi, chúng tôi còn đi đâu được!”

Gã râu quai nón gật đầu: “Được, ở đi, sáng mai thật thà mà rời khu rừng là được!”

Nói rồi gã xách khẩu súng lên vai, xoay người đi ra ngoài. Lão Trương thấy thế vội nói: “Anh cứ ngủ giường của mình đi, tôi nằm đất cũng được!”

Gã khoát tay: “Bỏ đi, trong rừng không khí lạnh, ông gì rồi cứ ngủ giường, tôi nằm ngoài cửa một đêm, sáng dậy sẽ gọi trực thăng cho.”

Dứt lời gã đập cửa đi ra ngoài. Lão Lưu thấy thế lắc đầu, liền bảo tôi nằm xuống ngủ. Sáng mai sẽ bị trực xuất, vậy chẳng phải mấy ngày nay màn trời chiếu đất là công cốc sao? Tôi có chút không cam lòng, định đứng dậy ra ngoài, tính hỏi lộ tiền cho gã râu quai nón thì lão Trương xua tay: “Cậu không cần làm gì đâu, cứ ngủ đi, yên tâm!”

Nghe ông ta nói rất tự tin, ông ấy có cách gì ư? Nghĩ lại, cũng chưa chắc hỏi lộ tiền đã nên cơm cháo gì, thôi thì cứ ngủ đã vậy.

Không biết là ngủ bao lâu, khoảng mấy giờ sáng gì đó, tôi bị đánh thức bởi tiếng nói chuyện ngoài cửa. Mơ mơ màng màng mở mắt thì thấy, trên giường, lão Trương đã biến mất, lão đi đâu, đang thương lượng với người gác rừng sao? Một hồi, tôi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Trời sáng, chúng tôi lục tục dậy ăn uống qua loa, nhớ đến gã râu quai nón, tôi nhìn khắp xung quanh lại chẳng thấy hấn đâu, không khỏi thắc mắc: “Gã gác rừng đi đâu rồi? Không phải hấn nói sáng nay sẽ gọi trực thăng đưa chúng ta về ư?”

Lão Trương vừa ăn, vừa cười: “Quan tâm anh ta làm gì, dù dao anh ta không ở đây, đối với chúng ta lại là chuyện tốt. Đã đến tận đây rồi, không thể vì một người gác rừng mà quay về tay trắng!”

Tôi không đáp lời ông ta, vẫn đang suy nghĩ về chuyện này. Thái độ của gã gác rừng tối qua rất kiên quyết, sao hôm nay lại biến mất, lão Trương đã hỏi lộ hấn sao?

Ăn xong, đến lúc lên đường vẫn chẳng thấy bóng dáng gã râu quai nón đâu, lão Trương không muốn nói cặn kẽ, tôi cũng chẳng hỏi nhiều. Như thường lệ, lão Trương và lão Lưu cầm bản đồ đi trước, ba chúng tôi theo phía sau. Vừa đi, chợt vô tình tôi liếc cái ba lô của lão Trương, chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Cái ba lô lớn mà lão Trương đeo, chính là đựng bộ xương của vợ lão, bộ xương sớm đã trải qua nắng gió mà khô cong, nhẹ tênh, sao giờ cái ba lô lại đang rỉ nước?

Nheo mắt lại cẩn thận quan sát, mẹ ơi, không phải nước!
Không biết ba lô của lão có thứ gì mà nó đang rỏ máu xuống
đất!!!

CHƯƠNG 91: HỒNG DIỆP CỐC

Máu từ trong ba lô của lão Trương cứ nhỏ giọt xuống đất khiến tôi hoảng sợ. Thấy thần sắc tôi căng thẳng, Bạch Phàm cũng nhìn theo thì lập tức kêu lên. Lão Lưu đi phía trước, nghe tiếng kêu thì dừng bước quay đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Bạch Phàm chỉ vào ba lô của lão Trương, nói: “Bác Trương, sao...sao ba lô bác lại có máu?”

Lão Trương nghe vậy thì sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt lại khôi phục, cười ha hả: “Không phải máu, chắc cô nhìn lầm rồi!”

Thấy lão giả bộ, tôi tức giận nói: “Chất lỏng sền sệt màu đỏ, sao nói không phải máu. Ông đưa ba lô cho tôi xem bên trong là cái gì?”

Vừa nói tôi vừa giơ tay định giật cái ba lô của lão, lão Trương chưa kịp mở miệng thì đệ tử của lão đã chặn ngay ở giữa, cau mày: “Huynh đệ, trong ba lô sư phụ tôi là hài cốt sư nương, anh quá đáng rồi đấy!”

Thấy chúng tôi có tranh chấp, lão Lưu lạnh giọng khuyên bảo: “Được rồi, ba lô là của người ta, mở hay không người không có quyền.”

Tôi nóng nảy: “Từ sáng nay phát hiện người gác rừng biến mất tôi đã thấy không đúng rồi, thứ trong ba lô ông đang chảy máu rồi cuộc là cái gì, không chừng nó là những mảnh thi thể của người ta cũng nên!”

Bạch Phàm nghe tôi nói thì bất giác sợ hãi, lùi về sau mấy bước.

Lão Trương cười: “Anh bạn trẻ, nói chuyện phải có căn cứ, cậu nhìn thấy tôi giết người? Một lão già như tôi mà giết được anh ta sao? Trong tay anh ta còn có cả súng cơ mà!”

“Thế thì ông cứ mở ba lô cho chúng tôi xem là xong!”

Lão Trương cười cười, gạt đầu nói: “Được, vậy thì cho cậu xem!”

Dứt lời, lão bỏ ba lô xuống, mở ra trước mắt chúng tôi. Tuy đông người, nhưng cứ nghĩ đến cảnh bên trong sẽ xuất hiện đầu hay cánh tay người, tôi vẫn phát run.

Hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý kỹ càng, tôi mới dám thò đầu nhìn cái ba lô.

“Xoẹtttt”

Khóa ba lô được kéo ra, bên trong là bộ hài cốt, ngoài nó ra thì chẳng có gì khác. Không tin nổi, tôi thò lại gần nhìn cẩn thận, phát hiện trong ba lô chỉ toàn là xương trắng, đúng là không giấu cái gì. Lão Trương thấy tôi kinh ngạc, lại cười: “Anh bạn trẻ, cậu thấy đấy, có thi thể nào không?”

Tôi cau mày nhìn chăm chăm, chợt cảm thấy không đúng, bộ xương này lúc trước mình đã nhìn, nó bị phong hóa nghiêm trọng, mất khả năng phản chiếu ánh sáng, nhưng đồng xương này thì lại khác. Mỗi khúc xương đều sáng bóng, tươi mới, cứ như là vừa được lóc ra vậy.

Nhưng dù như vậy đi nữa, thì máu ở đâu ra?

Đang phân vân tự hỏi thì lão Trương kéo khóa ba lô lại: “Đã bảo mắt cậu kém mà. Chắc do hôm qua trời mưa, ba lô bị thấm nước, để tôi cho cậu xem phần đấy!”

Nói rồi lão nâng ba lô lên cho tôi nhìn, khi lóa nhác cái ba lô lên thì không còn giọt máu nào chảy ra nữa, nó màu nâu đen, cho nên dù máu thấm vào cũng rất khó phân biệt.

Tôi với Bạch Phàm khó hiểu nhìn nhau, cúi đầu xuống đất, trên đoạn đường lão Trương đi qua, đúng là có vết máu. Tiểu Chu cười nói: “Máu dưới đất không phải chảy ra từ ba lô của sư phụ đâu, là của tôi đấy. Tối qua ngủ không yên, xoay người làm tay bị mảnh gỗ cửa đứt, giờ vẫn đang chảy máu này!”

Nói đoạn, hắn kéo ray áo lên, lộ ra miệng vết thương hở, toàn bộ cẳng tay từ khuỷu trở xuống bị thứ gì đó cắt một đường dài, máu chảy ròng ròng. Lão Lưu nhìn thấy vết thương, trầm giọng nói: “Vết thương nghiêm trọng như vậy, sao không băng bó?”

Tiểu Chu có vẻ chả đau đớn gì, cười: “Đắp thuốc bột rồi, chờ lát nữa cầm máu mới băng lại!”

Cứ như vậy, chuyện chiếc ba lô nhỏ máu được lão Trương và đệ tử hóa giải. Lão Lưu không nhiều lời, bảo chúng tôi mau chóng tiếp tục lên đường.

Nếu chỉ một mình tôi nhìn thấy thì có thể giải thích là bị hoa mắt, nhưng vừa rồi cả Bạch Phàm cũng chứng kiến, toàn bộ quá trình, Bạch Phàm không nói câu nào, nhưng có thể nhìn ra được nàng sợ hãi nhường nào, cả đường đi cứ nép sát vào tôi.

Chúng tôi đi theo tấm bản đồ đã hai ngày hai đêm, thứ làm mọi người phấn chấn đó là, không xảy ra trở ngại gì, càng lúc đã càng gần điểm đánh dấu. Hơn nữa, buổi chiều còn bất thành linh gặp cơn mưa lớn, vậy là đã đủ cả mưa lẫn gió.

Nhưng càng đến gần Hồng Diệp cốc thì tôi càng căng thẳng đề phòng. Lão Trương và tên đệ tử tuyệt đối có vấn đề, mục đích họ tìm Hồng Diệp cốc là gì còn chưa biết, nếu cùng nhau đi vào, liệu có xảy ra chuyện không?

Trên đường đi, rõ ràng có cảm giác số lượng cây bạch dương đã nhiều lên, mà theo lão Lưu nói, cửa vào Hồng Diệp cốc chính là rừng bạch dương. Mắt thấy có hy vọng, đoàn người càng hăng hái, bất tri bất giác trời đã tối. Chúng tôi tìm một chỗ trống dựng lều, theo kế hoạch thì khả năng ngày mai sẽ đến được Hồng Diệp cốc.

Ngoại trừ lão Lưu mặt lúc nào cũng lạnh như băng thì ai nấy đều có chút hưng phấn. Dựng lều xong xuôi, tất cả lại ngồi quanh bếp lửa ăn cơm. Trải qua chuyện hồi sáng, trong lòng mỗi người đều có khúc mắc, câu được câu chăng hàn huyên rồi giải tán quay về lều.

Vào trong lều, tôi hỏi lão Lưu về chuyện cái ba lô rỉ máu, không ngờ lần này lão Lưu lại nghiêm mặt nói nhỏ: “Chính xác lão Trương có vấn đề, hơn nữa đúng là cái ba lô có máu!”

Tôi khó hiểu: “Đúng vậy, nhưng sao lúc lão mở ba lô ra lại chẳng thấy gì?”

Lão Lưu nói: “Theo ta đoán thì máu đã bị uống hết!”

Uống? Tôi hoảng sợ, vội hỏi: “Ai uống? Tôi luôn theo dõi hai thầy trò họ, đâu có ai uống cái gì?”

“Là bộ xương trong ba lô uống máu, theo ta nghĩ thì bộ xương được mang theo khắp nơi nhiều năm như vậy, mà vẫn bảo trì hoàn hảo, hẳn là dùng máu người nuôi dưỡng!”

Dùng máu nuôi hài cốt, chuyện này thật sờn tóc gáy, một lão già như ông ta dám làm chuyện đó sao?

Lão Lưu nói tiếp: “Tuy xương cốt thì không thối rữa, nhưng phơi nắng gió bên ngoài sẽ bị mục ruỗng, bộ xương của lão lại hoàn toàn nguyên vẹn, nhất định là trong vòng 10 năm đổ lại đây, lão ta đã dùng không ít máu người để nuôi nó!”

Nghe lão Lưu giải thích tôi liền hiểu, việc này giống như bôi chất bảo quản lên xác ướp để tránh thối rữa, trong Trung y, máu có thể dưỡng cốt, nhưng không nghĩ đến, một lão già Trung y lại dùng năng lực cứu người để làm việc đó. Chẳng trách sáng nay, đống xương lại bóng bẩy một cách lạ thường.

“Lão Lưu, vậy ông nói, máu để nuôi bộ xương sáng nay, lão Trương lấy đâu ra, liệu có phải lão giết người gác rừng không?”

Lão Lưu thở dài: “Chuyện này rất khó nói. Ngày mai có thể chúng ta sẽ đến Hồng Diệp cốc, người cẩn thận một chút!”

Tôi gật đầu không nói nữa, lão Lưu tuổi tác đã cao, mấy ngày nay màn trời chiếu đất đã vắt kiệt sức ông ta, vừa đặt lưng là ngáy như sấm.

Trước nửa đêm là tôi trực, sau 12h, tiểu Chu ra báo đổi ca, tôi như trút được gánh nặng. Ngày mai sẽ tìm được Hồng Diệp cốc, sắp gặp Mộng Nga, lời nguyện chuyển xe số 13 sắp được giải, bé gái sắp được cứu, nghĩ vậy tôi rất háo hức, ngủ không yên.

2h sáng, chợt nghe phía lều bên kia có tiếng động, tôi tò mò, vén lều lên quan sát. Bên ngoài, lão Trương cõng ba lô trên vai, đang ghé đầu to nhỏ gì đó với tiểu Chu, rồi cả hai bí mật lén vào trong rừng.

Hai người họ đi đâu?

Lòng tôi nghi hoặc, sợ họ âm mưu gì đó hãm hại chúng tôi, bèn lén chui ra, bám theo.

Hai thầy trò bước vội trong rừng, thấy đã xa khu lều mới chậm lại, tên đệ tử mở miệng: “Sư phụ, sáng nay xui quá, cũng may là máu thấm nhanh, nếu không thì thật khó làm!”

Lão Trương cười nói: “Bao nhiêu năm làm việc này, ta đã tính thời gian chuẩn rồi. Lúc mở ba lô ra là vừa lúc máu thấm hết, không thành vấn đề!”

Trời rất tối, tôi đứng cách họ không xa lắm, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện. Ba lô thấm máu, giống như lời lão Lưu nói là dùng máu dưỡng cốt, trong lòng thầm khen Lưu Khánh Chúc một câu.

“Sư phụ, sau bao nhiêu năm thì nguyện vọng của người cũng được thực hiện. Chỉ cần đến được Hồng Diệp cốc, tìm ra linh kê, lấy máu nó, từ nay sẽ không phải dùng máu người nữa, sư nương cũng không cần sợ dải nắng dầm mưa!”

Rốt cuộc thì cũng biết được mục đích tìm Hồng Diệp cốc của họ là gì, hóa ra họ đi tìm linh kê nào đó lấy máu dưỡng cốt, hơn nữa theo như họ nói thì sau khi dùng máu linh kê, bộ xương sẽ có thể bảo toàn vĩnh viễn!

Hai thầy trò lão Lưu vừa nói vừa đi, có vẻ như đã định liệu trước con đường, tôi lén đi theo phía sau, chột bất cẩn vạt quần mắc vào cành cây.

Toạccc một tiếng, tôi cảm giác dưới chân gió lùa vào, thầm kêu không ổn, đứng quần đã rách một mảng to.

Tiếng động cũng khiến hai thầy trò lão Trương chú ý, quay đầu lại, nhìn thấy tôi. Bị phát hiện, tôi lập tức quay đầu liều mạng chạy, lão Trương quát lớn: “Tiểu Chu, đuổi!”

Lão Trương ra lệnh, tên tiểu Chu liền như chó điên vọt qua, trời thì tối, nào có thời gian phân biệt phương hướng, tôi cầm đầu chạy, tiểu Chu thì cầm đầu đuổi. Chạy một mạch phải đến hơn 20p, rốt cuộc mới cắt đuôi được tiểu Chu.

Tuy hẳn không đuổi theo nữa, nhưng tôi không thể vui mừng, bởi chột nhân ra, giữa cánh rừng già, mình đã bị lạc!!!

Chống tay vào đầu gối thở hồng hộc, trán đầy mồ hôi, hoảng loạn nhìn xung quanh, vô tình phát hiện, hình như lá cây bạch dương khang khác. Bèn móc điện thoại di động ra, bật flash nhìn, là màu đỏ!

Đầu tôi nảy ra một ý nghĩ táo bạo, liệu có phải mình đã xông nhầm vào Hồng Diệp cốc?

CHƯƠNG 92: BẤT NGỜ

Nhưng ý nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu tôi một lúc, bởi nhớ lão Lưu có nói, cây bạch dương ở cửa cốc, 4h chiều hàng ngày mới chuyển thành màu đỏ, dẫn lối vào, chắc hẳn nó không giống hoàn cảnh của mình bây giờ.

Nhưng trước mắt là một màu đen thăm thẳm, điện thoại lại chẳng có sóng, tôi không dám đi bừa, chỉ có thể ngồi im tại chỗ chờ trời sáng. Nghĩ đoạn, tôi cởi áo khoác làm chăn, cuộn tròn dưới gốc cây nghỉ ngơi.

Mặt trời còn chưa lên, tôi đã bị đánh thức bởi tiếng chim nhỏ, một đêm nửa ngủ nửa thức, đầu đau như búa bổ, phủi đám lá cây bám trên người, lòng nghĩ phải mau tìm cách báo cho lão Lưu và Bạch Phàm.

Nhưng nơi này, trong tầm mắt chỉ toàn là những cây bạch dương giống nhau, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng. Chỉ trách mình hôm qua đã chạy quá xa, giờ ngấm lại thì tại sao mình phải chạy cơ chứ?

Tuy mình nghe lén hai thầy trò lão Trương nói chuyện, nhưng biết mục đích của họ là đến Hồng Diệp cốc tìm linh kê, nó chẳng hề xung đột với lợi ích của chúng tôi. Chúng tôi đi tìm người họ đi tìm gà, mà khả năng người chúng tôi tìm lại là chủ nhân con gà, hoàn toàn có thể hợp tác mà!

Có lẽ do đã trải qua quá nhiều nguy hiểm nên lúc nào tôi cũng đề phòng, cứ có gì không ổn là lập tức bỏ chạy. Giờ ngồi đây chờ cũng không phải cách hay, trời đã sáng, phải đi thôi. Nghĩ vậy tôi liền chọn bừa một hướng, vừa đi vừa lớn tiếng gọi Bạch Phàm và lão Lưu.

Rừng núi Trường Bạch sơn thật quá rộng lớn, một khi đi lạc thì rất khó tìm, đi nguyên một buổi sáng, gọi khàn cả giọng cũng chẳng nghe tiếng hồi âm. Tôi bắt đầu hoảng, nhớ đến hồn ma gã trung niên đưa mình tờ báo, liệu có phải hẳn cũng bị lạc đường mà chết trong rừng không?

Nửa đêm lén ra ngoài, chẳng mang theo đồ đạc gì, không thức ăn, không nước uống, nếu không tìm được mọi người, tính mạng ắt bị đe dọa.

Tôi không khỏi bước nhanh hơn, cố gắng lần theo trí nhớ quay về phương hướng hôm qua, càng đi càng xa, cuối cùng tôi hoàn toàn mất cảm giác về phương hướng.

Cứ như vậy lang thang trong rừng hai ngày hai đêm, đêm nghỉ ngày đi, mà chẳng thấy một bóng người, cuối cùng cơ thể đã tới giới hạn, môi nứt nẻ, bụng lép kẹp, tuyệt vọng quỳ gục xuống đất.

Vốn tưởng lần này chết chắc thì trước khi ngất đi, tôi mơ hồ thấy một người mặc đồ nhân viên khu thắng cảnh phát hiện ra mình.

Đại tỹ tuổi hơn 40, có vẻ rất to khỏe, nhưng cũng phải mãi mới kéo được tôi ra khỏi khu rừng, đỡ lên chiếc xe con đỗ ven đường. Mơ màng không biết qua bao lâu, lúc tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường, có đồ ăn và nước ở bàn bên, tôi ăn uống xong, lại mệt mỏi lăn ra ngủ.

Tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã là 5h chiều, thể lực đã khôi phục phần nào, quan sát xung quanh, hẳn đây là một phòng ký túc của nhân viên khu thắng cảnh.

Chưa kịp xuống giường thì đại tỹ kia bưng đồ ăn đẩy cửa đi vào. Thấy tôi đã bình phục hơn, chị ta cười, đặt mâm cơm xuống bàn, bảo tôi ăn. Tôi cũng chẳng khách khí, cảm ơn một tiếng rồi cắm đầu ăn ngấu nghiến.

Vừa ăn, tôi vừa hỏi chuyện chị gái: “Đại tỹ, thật sự cảm ơn chị đã cứu tôi một mạng, nếu không có chị thì tôi đã chết trong rừng rồi!”

Đại tỹ kéo ghế ngồi đối diện, nhìn tôi ăn, cười nói: “Không có gì, là duyên phận thôi. Cậu là khách đến Trường Bạch sơn du lịch à, sao lại đi lạc trong núi thế, bên đó cũng không thuộc địa phận khu thắng cảnh mà.”

Đại tỹ đã cứu mạng mình, tôi không cần giấu diếm chị ấy làm gì, bèn đáp: “Đại tỹ, chẳng giấu gì chị, tôi lên núi từ phía sau, đi tìm Hồng Diệp cốc!”

“Hồng Diệp cốc?”

Thấy đại tỹ phản ứng hơi quá, tôi cười: “Đại tỹ, Hồng Diệp cốc tôi tìm không phải địa điểm thắng cảnh, nó là thung lũng phía sau núi!”

Đại tỹ gật đầu: “Tôi biết chứ, sao nhiều người đi tìm Hồng Diệp cốc như vậy, cũng không biết tin về thung lũng này ở đâu ra, sau núi làm gì có Hồng Diệp cốc nào!”

Đại tỹ có gương mặt phúc hậu, hẳn là một người sống có quy củ, không tin vào ba xái truyền thuyết cũng chẳng lạ, tôi cười: “Ha ha, đại tỹ, chị là nhân viên khu thắng cảnh? Phụ trách bộ phận nào, công nhân phòng hộ rừng à?”

“Tôi không phải nhân viên phòng hộ, nói trắng ra tôi là người nhặt rác, du khách đến du lịch vứt rác bừa bãi nhiều, tôi phụ trách việc thu gom rác ven đường, một số bị thổi bay ra sau núi, to sang đó gom thì gặp cậu!”

Vừa nói, đại tỹ lại rót cho tôi ly nước ấm.

“Đại tỹ, tôi còn hai người bạn ở trong rừng. Đã lâu như vậy, tôi sợ họ gặp nguy hiểm, chị có cách nào giúp tôi tìm họ không?”

Đại tỹ sửng sốt: “Còn 2 người nữa?”

“Ừ, còn 2 người, một ông già và một cô gái!”

Đại tỹ cười: “Một ông già, một cô gái, một người đàn ông trạc 30, mấy người là tổ hợp gì thế. Được, lát nữa tôi nói với bên tuần lâm một tiếng, bảo họ đi tìm xem!”

Nói xong, đại tỹ dừng một chút rồi hỏi: “À phải, bọn cậu đi trong rừng, có gặp một căn nhà gỗ không? Một công nhân gác rừng của chúng tôi sống ở đó!”

Nhà gỗ? Tôi liền nhớ tới gã râu quai nón, bèn hỏi: “Có, trên đường bọn tôi gặp một căn nhà gỗ!”

Đại tỹ lập tức có vẻ căng thẳng: “Đi qua nhà gỗ, vậy các cậu có gặp nhân viên gác rừng không? Anh ấy có râu quai nón!”

Cảm thấy có gì đó không ổn, tôi gật đầu: “Có gặp, tối hôm trước chúng tôi xin tá túc nhờ, anh ấy còn bảo, trời sáng sẽ gọi trực thăng đưa bọn tôi về. Nhưng sáng hôm sau thì không thấy anh ấy đâu nữa, đại tỹ, có chuyện gì sao?”

Đại tỹ nghe vậy, càng nhú chặt lông mày, nói: “Như vậy thì lúc các cậu gặp anh ấy, anh ấy vẫn còn sống, khụ, không biết tại sao sau đó liền chết!”

“Đã chết? Chết như thế nào?” Tôi sửng sốt, buông đũa.

Đại tể thở dài: “Bên đội đi tuần không liên lạc được, bèn cử người đến tìm kiếm, phát hiện người đã chết, đầu còn lia khỏi cổ, rất thê thảm!”

Nghe đại tể nói xong, lòng tôi nhảy bộp một cái, mình đã đoán đúng, lão Trương nhất định là giết gã râu quai nón, lấy máu dưỡng cốt. Bản thân không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu chẳng phải tình cờ bắt gặp gã râu quai nón cản đường, chỉ e lão Trương đã ra tay lấy máu chúng tôi.

Thấy tôi ngần người, đại tể nói: “Sao, suy nghĩ gì vậy, Trương Bạch sơn là rừng nguyên sinh, dã thú nhiều, nhưng cũng không cần lo lắng đâu, nhất định đội tuần lâm sẽ tìm được hai người bạn của cậu!”

Tôi khẽ cười gật đầu, gấp vội mấy miếng đồ ăn. Đại tể thu dọn bát đĩa, dặn tôi nghỉ ngơi cho tốt rồi ra khỏi cửa.

Nói không lo lắng là không thể, tuy lão Lưu có bản lĩnh bảo vệ Bạch Phàm, nhưng có lợi hại đến đâu, lão cũng không thể nhịn ăn nhịn uống. Tôi đã đi lạc ba ngày, lương thực và nước của họ không còn nhiều lắm, nếu vẫn chưa tìm ra Hồng Diệp cốc thì thật nguy hiểm.

Thở dài thườn thượt, thầm nghĩ, nếu đêm nay đội tuần lâm không tìm ra họ, ngàu mai nhất định mình phải đi cùng vào rừng tìm kiếm. Nằm trong phòng buồn chán, tôi ra ngoài vận động cơ thể, vừa hay gặp đại tể kia đang cầm túi với chổi, dọn rác ven đường, tôi chạy qua nói: “Đại tể, đã muộn rồi, sao chị còn chưa tan ca?”

Đại tể cười: “Đây mới là giờ đi làm, du khách vẫn mới làm việc được.”

Tôi cũng vội giúp một tay dọn rác rưởi ven đường, vừa làm vừa nói chuyện phiếm. Đại tể nói: “Phải rồi, cậu với hai người đồng hành đi tìm Hồng Diệp cốc làm gì?”

Nhặt một túi nylon lên ném vào túi rác, tôi đáp: “Đi tìm người cứu mạng tôi!”

“Tìm người? Không phải tìm linh kê à?”

Tôi nghe mà sửng sốt, linh kê mình cũng mới chỉ nghe lão Trương nói, mà đại tể cũng biết? Kinh ngạc, tôi hỏi: “Đại tể, sao chị biết Hồng Diệp cốc có linh kê, chẳng phải chị nói không có Hồng Diệp cốc nào ư?”

Đại tỹ xoa tay: “Chuyện nói ra dài dòng lắm, cậu đến Hồng Diệp cốc để tìm ai?”

Tôi cười khổ: “Đại tỹ, tôi gặp phải một số chuyện ma quái, nghe bạn bè giới thiệu, đến đó tìm một người tên là Mộng Nga.”

Lời vừa dứt khỏi miệng, đại tỹ đang cong lưng nhặt rác chợt khựng lại, nghi hoặc hỏi: “Mộng Nga? Tôi chính là Mộng Nga đây, cậu tìm tôi làm gì?”

“Chị chính là Mộng Nga?”

Tôi ngây cả người, hai mắt tròn tròn, khó tin đánh giá lại đại tỹ từ đầu đến chân. Mộng Nga là cao nhân mà Từ bán tiên giới thiệu, nghe cái tên thì cũng hình dung, nhất định phải là một người mang hạc cốt tiên phong, sao lại có thể là chị công nhân vệ sinh mặc quần áo lao động trước mắt này?

Thấy tôi ngơ ra, đại tỹ nói tiếp: “Mộng Nga là ngoại hiệu người ta đặt cho tôi, người ngoài ít biết, ai giới thiệu cậu tới?”

Tôi cố định thần bán tín bán nghi nói: “Đại tỹ, chị thật là Mộng Nga? Liệu có phải chỉ là trùng tên không, là Từ bán tiên giới thiệu tôi tới!”

Vừa nghe đến Từ bán tiên, đại tỹ liền bắt đắ dĩ xoa tay: “Cái lão già này, có việc gì cũng đẩy sang cho tôi, nói như vậy là cậu đã gặp Từ bán tiên rồi?”

Thấy chị ta gọi Từ bán tiên là lão già, biết chắc quan hệ của họ không đơn giản, đại tỹ gặp bất ngờ này, thật sự là Mộng Nga mà mình khổ sở tìm kiếm ư?

Tôi vội gật đầu: “Gặp rồi, Từ bán tiên nói việc này chỉ có chị mới cứu được tôi. Đại tỹ, nếu chín thật sự là Mộng Nga, xin mau cứu tôi một mạng đi!”

Đại tỹ cười nói: “Đúng là duyên phận. Vậy vào nhà rồi nói, để xem cậu có gì cần tôi giúp đỡ nào.”

Nói xong, đại tỹ ném cái bao tải vào thùng rác, rồi cùng tôi về phòng. Tôi vui mừng khôn xiết, chạy lên phòng, kể hết từ đầu đến đuôi chuyện mình lái chuyến xe 13 như thế nào, rồi gặp Hà tiên sinh ra sao, sau đó cả chuyện Từ bán tiên và người ma lẫn lộn...

Nghe xong, đại tỷ hỏi một câu giống hệt Từ bán tiên: “Cậu gặp Hà tiên sinh, ông ấy nói gì với cậu?”

Thật kỳ lạ, tôi biết Hà tiên sinh là nhân vật đứng đầu trong giới của họ, nhưng sao ai cũng quan tâm câu mà Hà tiên sinh nói với mình như vậy? Bất đắc dĩ nói lại lời Hà tiên sinh, nhưng cũng như lần trước, tôi chỉ nói một câu, câu còn lại phải giữ kín.

Mộng Nga nghe xong thì cau mày suy nghĩ hồi lâu, từ tốn nói: “Không sao, việc về chiếc xe tôi biết, nếu đã là Từ bán tiên giới thiệu, tôi nhất định sẽ giúp. Yên tâm đi, tôi có thể giúp cậu thu phục nó, vấn đề không lớn!”

Nghe Mộng Nga nói vậy, tôi vui lắm, vội móc cái hình nhân giấy màu đỏ ra, quỳ sụp xuống đất: “Đại tỷ, tôi biết làm thế này là mặt dày, nhưng chị có thể giúp tôi thêm một chuyện được không. Chị là người am hiểu cắt giấy phú linh, có thể biến cái hình nhân này thành bé gái như cũ, cầu xin chị, chỉ cần một ngày thôi cũng được, tôi muốn đưa bé vào thành chơi!”

Mộng Nga vội bước tới đỡ tôi dậy, cầm lấy cái hình nhân, nhìn một hồi rồi cau mày thở dài. Lòng tôi trùng xuống, vừa định dò hỏi thì chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Đại tỷ có ở phòng không, chúng tôi phát hiện hai thi thể trong rừng, chị sang xem có phải người mình đang tìm không?”

Phát hiện hai thi thể? Tôi cả kinh, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất.

CHƯƠNG 93: MỘNG NGA CHỈ ĐƯỜNG

Lão Lưu và Bạch Phàm còn ở trong rừng, nghe thấy tim được hai thi thể mà tôi toát mồ hôi hột, vội chạy theo Mộng Nga ra ngoài.

Người báo tin là một thanh niên đội tuần lâm, tôi trông thấy liền hỏi: “Huynh đệ, tron hai thi thể có ai là nữ không?”

Thanh niên lắc đầu: “Tôi cũng không biết, đã kéo về đây rồi, anh đi qua cùng mà xem!”

Dứt lời bèn đi trước, tim tôi đập đến đổ họng, cùng Mộng Nga vội vàng đi theo. Trên bãi đất trống, đám người đang đứng xung quanh hai thi thể phủ vải trắng, bàn tán gì đó. Cuống cuống vạch đám người ra, tôi ngòì xồm xuống cạnh hai cái xác, tim đập như đánh trống, lạ trời đừng là Bạch Phàm và lão Lưu!

Hít sâu một hơi, tay tôi run run từ từ nhấc tấm vải trắng lên. Trông thấy mái tóc bạc hoa râm, lòng tôi thất lại, lão Lưu???

Nước mắt đã chực rơi, hất tấm vải trắng lên, đúng là một ông già, nhưng đó không phải lão Lưu mà là lão Trương.

Nhấc nốt tấm vải kế bên, là đệ tử của lão tiểu Chủ. Hai người môi trắng bệch, rõ ràng là bị mất nước đã lâu, nhất định cũng không tìm được Hồng Diệp cốc, đi lạc trong rừng mà cạn nước uống cùng lương thực.

Tuy có thể thở phào một hơi, nhưng ngay lập tức lại căng thẳng, Bạch Phàm và lão Lưu cũng đang gặp nguy hiểm, đặc biệt là lão Lưu, cao tuổi như vậy, có thể trụ được bao lâu?

Thật sự không thể chờ đến khi trời sáng, tôi ngẩng đầu nhìn Mộng Nga, sốt ruột nói: “Đại tỷ, hai người bạn của tôi vẫn còn trong núi, tôi phải đi cứu họ!”

Mộng Nga còn chưa mở miệng thì một người đàn ông cao lớn trong đám người nói: “Tôi là đội trưởng đội tuần lâm, cậu nghe tôi khuyên một câu, giờ trời đã tối, tầm nhìn trong rừng hạn chế, đi tìm không có ý nghĩa. Cậu đừng quá nóng vội, chờ trời sáng đi!”

Ngũ khí của đội trưởng chắc nịch, chính trực đôn hậu, một giọng quan thoại đặc trưng. Nhưng lão Lưu và Bạch Phàm gặp nguy hiểm trong rừng, sao tôi có thể không nóng vội? Chẳng nghe anh ta khuyên, tôi đứng dậy định đi, đội trưởng sững sốt, giơ tay kéo tôi lại thì Mộng Nga nói: “Trời đã tối, đúng là không thể gấp gáp. Trong rừng, ban đêm dã thú nào cũng có, người của đội tuần lâm đi còn nguy hiểm, cậu nghe tôi, chờ trời sáng, tôi sẽ đưa cậu đi tìm, được chứ?”

Tuy chưa được chứng kiến bản lĩnh của Mộng Nga, nhưng chị ta là người Từ bán tiên giới thiệu, chắc chắn không phải tầm thường. Thấy chị ấy nói vậy, tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng cố nén lại, chờ trời sáng.

Mộng Nga bảo tôi về phòng chị ấy ngủ, còn mình thì sang phòng đồng nghiệp. Hai thầy trò lão Trương đã chết, Bạch Phàm và lão Lưu giờ ra sao, tôi không thể ngủ nổi, cả đêm cứ thao thức chờ trời sáng. Vất vả lắm mới hết một đêm, mặt trời vừa lên là tôi vội đi tìm đội trưởng đội tuần lâm.

Người đội trưởng này tuy nói chuyện có chút cửa quyền, nhưng vẫn là người của công việc, vội triệu tập anh em, vào rừng tiến hành tìm kiếm.

Tôi với đội trưởng đi cùng nhau, anh ta hỏi han về vụ trí đu lặc, sau đó liền bắt đầu giáo huấn tôi một khóa về chính trị. Cả đường đi tôi bị giáo dục đến máu chó đầy đầu, nhưng nào có cách nào khác, rõ ràng chúng tôi lên lên núi, giờ lại xin người ta giúp đỡ, phải cố nén cái tính nóng nảy của mình lại, cắn răng không dám phản bác câu nào.

Đội trưởng cầm bản đồ và bộ đàm, cùng mấy chục người, chia nhau thành hình kéo lưới, đi tìm trong rừng, nhưng Trường Bạch sơn quả thật quá rộng lớn, dù đông người, xác suất tìm ra vẫn rất ít ỏi.

Chúng tôi lên đường từ sáng sớm, đến khi mặt trời lên đỉnh đầu vẫn chưa có tiến triển gì, lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi, càng ngày càng thấy bất an lo lắng.

Cũng may là ông trời ban cho một tia chiếu cố, đang lần mò thì bộ đàm của đội trưởng vang lên, có đội viên nói, tìm được người rồi!

Lúc cùng đội trưởng chạy tới nơi, phát hiện lão Lưu và Bạch Phàm đang nằm dưới đất hôn mê bất tỉnh, hô hấp yếu ớt, tôi vội lao đến công Bạch Phàm, đội trưởng thì công lão Lưu, cả hai cuống cuồng chạy ra khỏi khu rừng.

Được phát hiện kịp thời, cho nên hai người không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là lão Lưu đã già cả, cho nên hồi phục chậm hơn Bạch Phàm. Tỉnh dậy vừa trông thấy tôi, Bạch Phàm ôm chầm lấy mà òa khóc, tuy lão Lưu không kích động như vậy, nhưng nhìn ánh mắt ông ta có thể thấy, rất vui khi gặp tôi ở đây.

Đội trưởng thấy hai người không còn đáng ngại, dặn dò mấy câu rồi dẫn người đi khỏi, trong phòng chỉ còn ba chúng tôi và Mộng Nga.

Lão Lưu thấp giọng hỏi: “Người ra khỏi rừng từ khi nào? Sáng hôm sau chúng ta tỉnh lại thì đã không thấy đâu nữa!”

Tôi giải thích: Lão Lưu, đêm hôm trước tôi phát hiện hai thầy trò họ Trương nhân lúc chúng ta ngủ say, lén lút rời khu lều, bèn đi theo. Tôi nghe lén họ nói chuyện thì bị phát hiện, tên tiểu Chu đuổi làm tôi chạy lạc.”

Lão Lưu bậm môi: “Nghe lén được gì?”

“Mục đích đi tìm Hồng Diệp cốc của họ không phải tìm thuốc, mà là đến bắt linh kê, lấy máu nuôi bộ xương kia!”

Nói xong, sực nhớ đến Mộng Nga đang đứng cạnh, tôi vội giới thiệu: “À phải rồi, vị đại tỷ này chính là Mộng Nga!”

Lão Lưu nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, hỏi có phải tôi đã tìm ra Hồng Diệp cốc, Mộng Nga cười nói: “Sau núi Trường Bạch sơn căn bản chẳng có Hồng Diệp cốc nào cả, toàn là lời đồn thất thiệt, mấy ông nghe ai nói vậy?”

Lão Lưu thấp giọng đáp: “Không có Hồng Diệp cốc? Tôi nghe một người bạn nói, cô rời Tiểu Bạch sơn để đến Hồng Diệp cốc nên mới đi tìm!”

“Chà, bạn ông thật có tài, đúng là tôi tới đây từ Tiểu Bạch sơn, nhưng chuyện Hồng Diệp cốc là tin đồn thôi.”

Tôi chen vào: “Lão Lưu, chẳng phải bạn ông cho mượn bản đồ Hồng Diệp cốc sao, ông đưa Mộng Nga đại tỷ xem qua xem.”

Lão Lưu nghe vậy gật đầu, lấy tấm bản đồ ra, đưa cho Mộng Nga. Mộng Nga nhìn tờ bản đồ, không khỏi bật cười, lại móc trong túi ra tấm bản đồ khác, tôi nhận ra, đó chính là di vật của lão Trương.

Chỉ vào tấm bản đồ của lão Trương, Mộng Nga nói: “Bản đồ này mới là thật, nhưng bí không phải dẫn đến Hồng Diệp cốc, mà là dẫn đến nơi ở của linh kê. Còn tấm bản đồ của ông là giả, nó dẫn đến quỷ đàm!”

Quỷ đàm? Nghe đã thấy không phải nơi tốt đẹp gì, tôi kinh ngạc vô cùng, bản đồ của lão Lưu là do bạn lão trong giới đưa, đều là nhân vật lợi hại, sao lại không phân biệt được thật giả?

Lão Lưu thở dài gật đầu: “Đúng là không ổn, hai chúng tôi càng đi gần đến điểm đánh dấu trên bản đồ thì càng xảy ra nhiều chuyện lạ. Lúc phát hiện cửa dẫn, dẫn đo rồi cuối cùng cũng quyết định không vào!”

Mộng Nga cười nói: “Đúng rồi, may là ông quyết đoán, quỷ đàm ở Trường Bạch Sơn, một khi bước vào, không hóa thành quỷ thì không ra được. Rõ ràng ông bị bạn mình chơi xỏ rồi!”

Lão Lưu bị bạn chơi xỏ?

Theo như hai người nói thì đúng, tấm bản đồ của lão Lưu là giả. Nhưng tại sao bạn lão lại phải cung cấp tin cùng bản đồ giả cho lão, hoặc nói các khác, sao người kia phải lừa chúng tôi đến quỷ đàm chịu chết?

Lão Lưu không nói gì, chỉ lắc đầu hừ lạnh: “Nói vậy thì hai thầy trò lão Trương, coi như cũng bị chúng ta làm chậm trễ!”

Mộng Nga lắc đầu: “Nơi mà hai người kia chết cách các ông rất xa, theo tôi thì họ đã phát hiện đường đi không thích hợp, dựa theo bản đồ của mình mà quay ngược lại.”

“Thế câu nói, một trận gió một trận mưa, cũng là giả?”

“Việc Trường Bạch sơn có linh kê rất nổi tiếng, nhưng số người biết không nhiều. Con đường đi tìm linh kê rất phức tạp, chuyện một trận gió một trận mưa là đúng, nhưng còn thiếu một trận sương mù. Theo tôi đoán, hai người kia trước khi chết đã bị lạc trong sương mù, không ra được cho nên mới bị chết!”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế.

Mộng Nga nói tiếp: “Thực ra cho dù họ có thoát được màn sương mù cũng vô dụng, bởi linh kê không còn ở Trường Bạch Sơn nữa rồi. Chẳng phải cậu đã gặp Từ bán tiên ư, con gà con đi bên cạnh lão chính là linh kê đấy!”

Tôi liền nhớ ra con gà con có túm lông đỏ gần mỏ, đúng là nó rất thông minh, hơn nữa lão Lưu cũng từng nói nó là linh kê. Hóa ra truyền thuyết về Hồng Diệp cốc ở Trường Bạch sơn là giả, nơi đây căn bản chả có Hồng Diệp cốc nào cả, chỉ có một nơi mà linh kê sống, nó lại bị Từ bán tiên mang đi mất rồi.

Sự tình đã minh bạch, giờ chỉ còn lại chuyện của chính tôi, vừa hay có mặt lão Lưu ở đây, tôi vội xin Mộng Nga cứu giúp: “Mộng Nga đại tỷ, từ lúc dính vào chuyến xe số 13 tôi gặp rất nhiều người, chẳng biết là ma hay không, bị người ta xoay như chong chóng. Nếu Từ bán tiên lợi hại như vậy đã giới thiệu chị, cầu xin chị nhất định đừng đẩy tôi đi đâu nữa, trực tiếp nói thẳng biện pháp cho tôi đi!”

Mộng Nga mỉm cười, một lát sau nói: “Cậu yên tâm, tôi không thiếu đạo đức như lão già kia đâu, rõ ràng bản thân giúp được mà lại khước từ. Tôi sẽ chỉ cho cậu một minh lộ!”

Tôi vui mừng khôn xiết, cố trấn tĩnh lắng nghe Mộng Nga dạy bảo.

“Cậu đừng nhìn tôi như thế, tôi đây không có bản lĩnh thông thiên như Hà tiên sinh, cũng không biết xem bói như Từ bán tiên. Nhưng toa biết nằm mơ, cậu chờ đêm nay tôi ngủ một giấc, mơ thấy cái gì sẽ nói với cậu sau!”

Biết nằm mơ?

Tôi biết, Mộng Nga, bản thân cái tên là một giấc mộng, nhưng ai mà chả biết nằm mơ cơ chứ, tuy chị ta không phải người tầm thường, nhưng tôi vẫn cảm thấy không quá đáng tin.

Nói xong, Mộng Nga không làm phiền lão Lưu nghỉ ngơi nữa, bèn đứng dậy rời phòng. Mộng Nga đi khỏi, thấy tôi ngây ra, lão Lưu lạnh giọng nói: “Người đừng thấy lạ mà bán tin bán nghi, Mộng Nga xuất đạo chính là dựa vào năng lực nằm mơ, nghe nói cô ấy có thể mơ thấy kiếp trước lẫn kiếp sau của người ta, lợi hại vô cùng!”

Nghe lão Lưu nói thế, rốt cuộc tôi mới có vài phần tin tưởng, có thể mơ kiếp trước kiếp sau của một người, đương nhiên

sau khi ngủ dậy, chuyện về chuyến xe số 13 chị ấy sẽ biết hết. Đến lúc đó có thể sẽ hỏi được con ma giết Khâu lão thái!

Kích động gật đầu, tôi bèn quay về phòng nghỉ ngơi, mong chờ Mộng Nga đêm nay có thể mơ một giấc đẹp!

Sáng hôm sau, Bạch Phàm, tôi và lão Lưu ăn sáng xong bèn qua tìm Mộng Nga. Xem ra tối qua chị ta đã ngủ một giấc không tồi, tinh thần phấn chấn thấy chúng tôi thì cười tươi chào hỏi, nói: “Chuyện chuyến xe của cậu, tối qua tôi đã mơ thấy hết. Cũng tính giống như Từ bán tiên, chuyện không lớn, nhưng có ma dính vào, vượt qua ranh giới âm dương thì hơi khó!”

Tôi khẩn trương gật đầu: “Vậy tôi phải làm sao?”

Mộng Nga từ tốn nói: “Con ma này oán niệm rất lớn, chấp niệm cao nên chết 10 năm mà không chịu đầu thai. Cách thức cũng không phức tạp, nếu cậu chấm dứt được chấp niệm trong lòng nó, sẽ hóa giải được phiên toái này!”

Chấm dứt chấp niệm của hồn ma? Tôi còn nhớ tròn thôn Hoài Hồ, chữ viết bằng máu trên tường bảo mình tiếp tục điều tra vụ tai nạn xe. Nhưng ba vụ tai nạn đều là ngoài ý muốn, thì có gì mà oán hận?

Hơn nữa, nó giết chết Khâu lão thái, gián tiếp gây ra cái chết của bé gái, tôi dựa vào cái gì phải giúp nó? Tức giận, tôi bất bình: “Ngoài cách này ra còn cách nào khác không?”

Mộng Nga ngẫm nghĩ, nói: “Còn một cách, đó là tiêu diệt nó!”
“Tôi chọn cách này!”

Nghe thấy đề nghị đó, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất của tôi, không chỉ muốn tự cứu bản thân, tôi còn phải báo thù nữa!

Thấy tôi không chút do dự lựa chọn, Mộng Nga bật cười lấy hình nhân giấy màu đỏ ra, nói: “Không phải cậu muốn tôi phú linh hình nhân này lần nữa sao?”

Tôi nhìn chằm chằm hình nhân, đáp: “Đúng vậy, nhưng nó có liên quan gì đến chuyện của tôi?”

Mộng Nga nói: “Hình nhân bày vốn được chủ nhân phú cho một linh hồn trong sáng thánh thiện, nếu cậu tiêu diệt con ma, tâm hồn vấy bẩn, sẽ không phú linh cho nó được nữa!”

Tôi thở dài, chuyện cứu bé gái và chuyện trả thù lại có mâu thuẫn với nhau, mình chỉ được lựa chọn con đường mà hồn ma kia đã vạch sẵn?

Đắn đo nửa ngày, vẫn là cảm thấy cứu bé gái quan trọng hơn, tôi liền hỏi: “VẬY ĐƯỢC, TÔI ĐÂY KHÔNG TIÊU DIỆT CON MA, CHỊ DẬY TÔI LÀM SAO CHẤM DỨT CHẤP NIỆM CỦA NÓ ĐI!”

Mộng Nga cười: “Điều tra vụ án!”

Tra án? Đây thì gọi gì là cách, kể cả Mộng Nga có không nói thì tôi cũng điều tra mà, kích động, tôi nói: “Chị có thể nói cụ thể một chút được không, nếu chị đã mơ thấy toàn bộ sự việc, sao không chỉ đích danh con ma là ai, rốt cuộc nó có oán hận gì?”

Mộng Nga thở dài lắc đầu: “Hà tiên sinh khờn dám nói cho cậu là sợ mang họa, chuyện của cậu không những dính líu đến ma mà còn liên quan đến người sống, hơn nữa còn là người rất có bản lĩnh. Chúng tôi tuy tăng có chút năng lực, nhưng chung quy cũng chỉ là phạm nhân, nói cho cậu biết quá nhiều, chúng tôi cũng phải chết!”

Tôi sửng sốt, không những dính đến ma quỷ mà còn dính đến người rất có bản lĩnh? Ai là người rất có bản lĩnh đây?

CHƯƠNG 94: NHÂN VẬT PHÍA SAU

Nói xong, cũng chẳng chờ tôi thắc mắc, Mộng Nga đã đẩy cửa đi ra ngoài. Bạch Phàm chỉ biết chúng tôi đi tìm Hồng Diệp cốc, những chuyện liên quan đến nó thì chẳng hề biết gì, nghe Mộng Nga nói, nàng rất ngờ vực nhìn tôi chằm chằm.

Lão Lưu thấy thế trầm giọng nói: “Mộng Nga cũng gặp được rồi, cô ấy cũng chỉ đường cho ngươi rồi, chuyện cơ bản là đã xác định, lần này đến Trường Bạch sơn không phải phí công, ngày mai trở về thôi!”

Tuy câu trả lời của Mộng Nga có nhiều điểm khiến tôi chưa hài lòng, nhưng chí ít thì mình cũng đã biết cách tự cứu bản thân và cứu bé gái, đó chính là điều tra vụ án.

Vậy thì điều tra, thăm than một câu rồi quay về nghỉ ngơi. Mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, vốn dĩ Mộng Nga muốn dẫn chúng tôi lên hồ Thiên Trì chơi, nhưng chẳng ai có hứng thú, đành thôi. Tối đó, ba người lên kế hoạch ngày mai sẽ quay về, tôi cầm ví tiền, đi sang phòng Mộng Nga để từ biệt.

Mộng Nga đã chuẩn bị đi ngủ, thấy tôi sang thì tươi cười ngồi dậy. Tôi nói lời cáo biệt, sau đó lại chân thành cảm tạ một lần nữa, dù sao chị ấy cũng đã cho mình một con đường, chính là ân nhân.

Mộng Nga làm công việc thu gom rác trên núi, nhìn có vẻ không kiếm được nhiều lắm, tôi để lại đủ tiền lộ phí, còn thừa hơn 1000 tệ, mang ra biểu để tỏ lòng biết ơn. Thấy tôi đưa tiền, Mộng Nga nhất quyết không nhận, cũng đành bất đắc dĩ cất lại. Hàn huyên thêm vài câu, tôi định về phòng nghỉ ngơi, nhưng vừa đứng lên xoay người thì chị ấy đột nhiên giữ lấy cánh tay tôi, nói nhỏ: “Ngồi xuống đã. Ban ngày nhiều người, thật ra còn mấy câu tôi chưa nói cho cậu!”

Mỗi một chi điểm của Mộng Nga đều vô cùng quan trọng đối với tôi, nghe vậy liền gật đầu ngồi xuống. Mộng Nga cảnh giác đi ra cửa ngoái trước ngoái sau, rồi quay lại ngồi đối diện tôi, thấp giọng: “Tối qua tôi nằm mơ, chuyện của cậu tôi biết rất rõ.

Cậu là người có tâm địa lương thiên mà gặp tai ương lớn như vậy, thật sự là khổ!”

Tôi cười: “Đại tỷ, thời điểm chuyện này bắt đầu dính vào người, thật sự là tôi cảm thấy rất buồn khổ, nhưng thời gian cũng lâu rồi, đã thành thói quen. Người ăn hoa màu, ngũ cốc thì không sinh bệnh, đầu trâu mặt ngựa trên thế gian lấy ai minh chứng cho sự tồn tại của chúng. Tôi đây cứ coi như là cái bia sống cho chúng nhắm vào đi!”

Mộng Nga nghe xong thì không nhịn được cười: “Cái tên tiểu tử này, tâm tháu ren luyện không tồi, lại còn so sánh rất hài hước.”

Tôi cũng cười, hỏi: “Đại tỷ, vậy chị có chuyện gì nữa muốn nói với tôi?”

Mộng Nga thở dài: “Thực ra thì phương pháp sáng nay tôi nói cho cậu cũng không hẳn là lựa chọn tối ưu. Cậu có muốn suy nghĩ lại một chút không?”

Tôi sửng sốt, biết rằng chị ta đang ám chỉ việc điều tra án.

“Đại tỷ, có gì không ổn à? Tai nạn xe cộ xảy ra 10 năm trước, kỳ thật cho dù chị không nói thì tôi cũng đã tính sẽ làm cho ra nhẽ!”

Mộng Nga cau mày xoa tay: “Thực ra vụ án này cậu không nên điều tra, nó quá nguy hiểm, rất dễ phải bồi thường bằng tính mạng!”

Lời của Mộng Nga giống hệt như lời lão Vũ nói, lão vẫn luôn tìm mọi cách ngăn cản tôi điều tra, bảo rằng sợ tôi sẽ chết. Thấy tôi nghi hoặc, Mộng Nga nói tiếp: “Để tôi nói rõ hơn một chút. Từ bán tiên và tôi, đều chỉ sợ người, không sợ ma. Án mạng 10 năm trước lại có liên quan đến một nhân vật lớn, không thể đụng vào!”

Rốt cuộc thì Mộng Nga cũng nói ra một câu không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề. Đó chính là, cả chị ấy lẫn Từ bán tiên không dám nói quá chi tiết sự thật cho tôi, là bởi vì đều sợ người đứng sau chuyện này, một nhân vật lớn!

Điều này khiến tôi rất ngờ vực, Từ bán tiên và Mộng Nga đều có năng lực biết trước sự việc, có bản lĩnh này mà đều sợ một người. Vậy người đó là người thế nào, cũng là nhân vật truyền thuyết giống Hà tiên sinh chăng?

“Đại tử, vậy ý chị là không kiến nghị tôi điều tra vụ án?”

Mộng Nga gật đầu: “Tôi không kiến nghị cậu tra án, tốt nhất vẫn nên chọn phương án tiêu diệt con ma thì hơn!”

“Nhưng chẳng phải chị nói, nếu tôi tiêu diệt nó, sẽ vô pháp phú linh cho hình nhân giấy sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng định khuyên cậu, người giấy dù sao cũng chỉ là người giấy, sinh ra do ý chí chủ nhân, cậu không cần phải quá lưu luyến!”

Tôi thở dài: “Đại tử, hình nhân giấy đỏ này rất có ý nghĩa với tôi, bất luận thế nào tôi cũng phải phục hồi nó lại. Đây là lời hứa, lời hứa với một mảnh giấy!”

Mộng Nga bắt đầu dĩ mím cười: “Hành động theo cảm tính quá mức, cũng coi như là một điểm yếu, quá ngây thơ!”

Tuy việc cứu bé gái không phải nghĩa vụ của tôi, nhưng nó là mơ ước. Cho đến giờ tôi vẫn chưa thể quên hình ảnh Khâu lão thái, cùng với hình ảnh bé gái co ro trong góc phòng vô cùng đáng thương.

Trong cái thế giới bạn bè huynh đệ chỉ trên bàn nhậu này, có được mấy người đối tốt với mình như bé gái, nhiệt tâm hào sảng giúp đỡ, rời đi không hề oán hận. Nếu chỉ vì bảo toàn chính mình mà không thử phương pháp cứu sống con bé, tôi cảm thấy Lý Diệu này, chẳng bằng một hình nhân!

Không thể không bằng một hình nhân được!

Thấy thái độ tôi cương quyết, Mộng Nga thở dài một hơi không khuyên bảo nữa, thấp giọng nói: “Đại tử này chỉ có thể nói với cậu hết lời, tôi và Từ bán tiên đều chỉ xem được chuyện đã qua, không đoán chuẩn được mệnh tương lai, cậu trọng tình trọng nghĩa thế này, có lẽ không chừng nhân phẩm sẽ đổi được chuyển cơ!”

Tôi cảm tạ một tiếng, nói: “Đại tử, nếu chị nói chỉ sợ người, không sợ ma, tôi lại muốn hỏi thêm một câu. Rốt cuộc con ma vẫn quẩn bên tôi là ai, chị có thể tiết lộ không?”

Hỏi xong câu này, tôi rất căng thẳng, bác Lục và lão Đường, rốt cuộc ai mới là ma? Thật sự nóng lòng muốn biết.

Thấy dáng vẻ nôn nóng của tôi, Mộng Nga tự hỏi một hồi sau đó gật đầu nói: “Tôi có thể nói cho cậu, nhưng bây giờ thì

chưa được!”

“Tại sao bây giờ lại chưa được?”

Tôi không khỏi thắc mắc, Mộng Nga thở dài đáp: “Tiểu tử, hai người đi tìm Hồng Diệp cốc cùng cậu, đều không bình thường đâu!”

Đột nhiên Mộng Nga lại chuyển sự chú ý sáng Bạch Phàm và lão Lưu, chị ta có ý gì?

“Đại tỷ, ông già họ Lưu kia cũng là người trong giới bọn chị, là bạn vong niên sinh tử có nhau với tôi. Còn cô gái xinh đẹp kia là bạn gái tôi, họ đều là những người mà tôi tin tưởng nhất, có cái gì không bình thường?”

Mộng Nga nghe vậy cười nói: “Ông già họ Lưu thì chưa rõ là người hay ma, còn cô gái kia...cậu tránh xa cô ấy ra một chút thì hơn!”

Mộng Nga vừa dứt lời thì điện thoại tôi vang lên, là Bạch Phàm sốt ruột hỏi tôi đi đâu, nói có chuyện muốn bàn bạc một chút. Cúp máy xong thì Mộng Nga cũng không muốn nói gì thêm, dặn dò tôi để lại hình nhân giấy, quay về ổn định cuộc sống, sau này tìm cơ hội đến gặp chị ta một mình.

Dứt lời, Mộng Nga xoa tay bảo tôi về phòng.

Tôi nghi hoặc, đặt cái hình nhân lại rồi quay ra, thấy Bạch Phàm đang căng thẳng chờ mình ở cửa, nói: “Hơn nửa đêm, thấy anh không ở trong phòng nên em lo lắng. Không nghĩ anh lại sang phòng Mộng Nga đại tỷ!”

Tôi cười nói không có việc gì, liền cùng nàng quay về phòng, bàn bạc về việc đặt vé tàu, sau đó Bạch Phàm về đi nghỉ.

Cuộc nói chuyện vừa rồi với Mộng Nga cứ lẩn quẩn mãi trong đầu tôi, hiển nhiên là chị ấy có chuyện chưa nói hết, bảo mình lên đến gặp một lần, chị ấy muốn tránh mặt ai, Bạch Phàm hay lão Lưu?

Sáng sớm hôm sau, ba chúng tôi sắp xếp hành lý xong rồi chuẩn bị xuất phát. Mộng Nga sợ chúng tôi phải lên xuống nhiều chặng, bèn nhờ quan hệ, tìm một người bạn lái minibus đưa chúng tôi ra ga tàu.

Chuyến hành trình mạo hiểm đến Trường Bạch sơn lần này, kể từ lúc đặt chân lên tàu coi như tuyên bố kết thúc.

Ba chúng tôi ngồi một hàng ghế, có vẻ như Bạch Phàm khá vui, cười tươi giờ điện thoại chụp ảnh phong cảnh ven đường, còn lão Lưu thì vẫn như trước giờ, hai mắt nhắm nghiền, mặc kệ hết thảy.

Dựa đầu vào thành ghế, tôi hồi tưởng lại chuyến hành trình mấy ngày qua, suýt chút nữa đã bỏ mạng lại nơi núi rừng. Nghĩ đến lão Trương si tình tới mức biến thái, chỉ vì lưu giữ bộ xương người bạn đời mà cống nó rông rã 40 năm, lên Trường Bạch Sơn tổng cộng 8 lần, cuối cùng thì chết mà vẫn chưa hoàn thành tâm nguyện. Nếu giờ ông ấy biết được, vốn dĩ ở Trường Bạch sơn chả có Hồng Diệp cốc nào, linh kê cũng đã bị người ta mang đi từ lâu, liệu có hối hận không?

Tôi thở dài, trong cái thế giới vô biên này, bạn không thể phân biệt được đúng sai. Việc mình làm có đáng hay không, không biết, nhưng trong rất nhiều trường hợp, nó lại là niềm vui, là hy vọng để chúng ta sống tiếp!

.....

Về đến thành phố đã là đêm khuya, tôi gọi taxi đưa Bạch Phàm về nhà rồi mới quay lại công ty. Tiểu Lục cũng vừa mới đánh xe về, trông thấy tôi thì hớn hở, thò qua cửa kính hỏi tôi đi Trường Bạch Sơn, có mua quà về không.

Tôi nói: “Suýt thì mất mạng, hơi đâu còn mua quà cáp!”

Tiểu Lục vội đánh xe vào bãi, sau đó chạy nhanh ra nhìn tôi từ đầu đến chân, hỏi bị thương chỗ nào. Tôi cười, nhìn cậu ta thật thà mà trong lòng ấm áp.

Thu dọn đồ đạc, tắm rửa xong, tôi chui vào chăn, nói chuyện phiếm với tiểu Lục.

“Tiểu Lục, mấy ngày nay tôi đi vắng, cậu lái xe có thuận lợi không?”

Tiểu Lục ngáp một cái, đáp: “Thuận lợi, tôi không có nghi thần nghi quỷ như anh đâu.”

Tôi cười, trở mình: “Mấy nay lão Vũ có đến tìm tôi không?”

“Không, gần đây lão bận lắm, trên tổng sắp có cuộc họp, chắc lão quên anh luôn rồi.”

Tôi ừ một tiếng không nói nữa, chuẩn bị đi ngủ thì tiểu Lục như nhớ ra gì đó, lơ đãng nói: “Nhưng có một người khá mập

đến tìm anh, tôi nói anh không có nhà, ông ta liền đi luôn!”

“Mập? Ngoài tay mập ở công ty ra, tôi còn quen ai mập nữa đâu nhỉ!”

Giọng Tiểu Lục đã ngày càng nhỏ: “Không biết, dù sao thì người ta nói tìm đích danh anh, người này không còn trẻ nữa, trên lông mày và mặt có một vết sẹo dao cắt.”

Trên mặt có sẹo?

Tiểu Lục nói xong thì đã nhắm mắt ngáy khò khò, tôi nằm trên giường suy nghĩ mãi, cuối cùng thì cũng nhớ ra, mình có quen một người béo, chẳng qua là lâu quá rồi không liên lạc lên đã quên mất.

Trên nặt có vết sẹo, lại béo, chẳng phải là Lưu Vân Ba sao? Kể hạ chú Bách Quỷ Khốc Môn mình, lại đến tìm mình?

CHƯƠNG 95: SỰ NGHĨA KHÍ CỦA HOÀN TỬ ĐÀU

Từ sau lần hạ chú tôi ở Đường Oa Tử, Lưu Vân Ba đã biến mất cứ như làn khói, chưa từng xuất hiện. Tôi vẫn luôn chưa tìm hẩn tính số, sao giờ hẩn lại chủ động tìm đến cửa, định hạ chú tôi lần nữa sao?

Xét tình hình hiện tại, Lưu Vân Ba không có liên quan gì đến vụ tai nạn xe 10 năm trước, giờ mục đích chính của mình là điều tra vụ án, chỉ cần hẩn không chọc đến mình thì tôi cũng chả đụng đến hẩn làm gì.

Sáng hôm sau, vừa dậy thì tôi nhận được điện thoại của Hoàn Tử Đầu, vừa bắt máy thì hẩn mắng: “Anh con mẹ nó chạy đi đâu thế. Điện thoại không gọi được, hỏi tiểu Lục thì cũng không biết!”

Chuyến đi Trường Bạch sơn lần này là đi gấp, tiểu Lục thì ngày nào cũng chỉ chuyên tâm với chuyến xe 13 yêu quý của cậu ta, trước giờ chưa từng hỏi tôi đi đâu làm gì, nên Hoàn Tử Đầu không biết cũng là bình thường. Tôi từ tốn nói: “Tôi đi Trường Bạch sơn, trong rừng không có sóng điện thoại. Anh tìm tôi có việc gì?”

Hoàn Tử Đầu chửi tục vài câu rồi nói: “Anh có nhớ hai người bị trúng độc trong vụ xe tang không?”

“Nhớ, sao?”

“Con mẹ nó, xong việc tôi về báo án, anh đoán xem, chả có án nào được thành lập cả!”

Tôi không biết nhiều về công việc điều tra của cảnh sát, nhưng chuyện không lập án thì tôi biết. Chính là muốn nói, hai mạng người đó, cảnh sát không tính là án mạng, nên không điều tra. Kinh ngạc, tôi hỏi: “Hai mạng người, chuyện lớn như vậy sao không lập án?”

Hoàn Tử Đầu hậm hực: “Tôi cũng đang thắc mắc đây. Mình đi báo cảnh sát, mà rốt cuộc không lập án, là vì sao? Chẳng phải rõ ràng có dấu hiệu tác động của hung thủ từ đằng sau ư, bèn liên hệ với một cảnh sát là bạn tôi, tính xử lý kẻ đứng đằng sau ăn hối lộ. Anh đoán xem kết quả thế nào?”

Tôi khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

“Kết quả là chả ai bị xử lý, mà chính bạn tôi bị cách chức!”

Hoàn Tử Đầu nói oang oang trong điện thoại, hiển nhiên là đang rất tức giận.

“Bạn anh bị xử lý? Nhưng chuyện luân chuyển công tác trong đơn vị cũng là bình thường thôi mà!”

“Cái gì? Bình thường á? Bạn tôi là cục phó đấy!”

Cục phó? Chính là phó lãnh đạo ở cục cảnh sát, đến cấp cán bộ mà còn bị cách chức, tin tức này thật đúng là khiến người ta giật mình.

“Mẹ nó, chuyện này thật phức tạp, đến bạn tôi còn bị cách chức, anh có thể đoán được đối phương là quan lớn thế nào rồi đấy!”

Tôi choáng váng, nhất thời không biết nói gì cho phải, thấy tôi im lặng, Hoàn Tử Đầu lại tiếp: “Tôi lại nói cho anh điều này, theo bạn tôi thuật lại, thì rất có thể hai người bị trúng độc chết chỉ là thế thân, mục đích chính của hung thủ là nhắm vào hai chúng ta!”

“Cái gì?”

Lời này của Hoàn Tử Đầu làm tôi sợ hãi, hung thủ muốn đầu độc tôi và hắn?

“Vui không? Bất ngờ không? Tôi cũng thật con mẹ nó phục anh, chỉ lái cái xe bus đêm mà đắc tội quan lớn như vậy, đến cục phó còn bó tay. Anh mau bỏ cái xe rách ấy đi, mai đến tìm tôi, tôi dẫn anh chạy trốn!”

Tôi nghe mà ngây ngốc, có điều chạy trốn cùng hắn thì không được, vẫn còn rất nhiều chuyện chờ tôi xử lý, thấy tôi từ chối, Hoàn Tử Đầu tức giận chửi mấy câu rồi tắt máy.

Tin sét đánh này khờn chỉ làm tôi giật mình, mà còn liên tưởng đến nhân vật lớn mà Mộng Nga dè chừng, liệu đó có phải cùng một người?

Vụ án còn chưa điều tra được, lại lòi ra thêm rắc rối, vì sao nhân vật lớn này lại muốn làm khó dễ một tài xế quèn như mình, với địa vị của mình đến đặt chân vào văn phòng người đó còn chả được, thì trêu chọc người ta vào lúc nào?

Chợt trong đầu tôi có một ý nghĩ, hay là nhân vật lớn này có liên quan đến vụ tai nạn xe 10 năm trước? Thật không ngờ một sự cố năm xưa mà lại dính đến quan hệ phức tạp và khổng lồ như vậy, hơn nữa còn liên quan cả ma quỷ trong đó nữa.

Lại liên tưởng đến lúc điều tra tài xế ở nhà tang lễ, thì thể tài xế bị lão quản lý dùng cơ quan giấu đi, nói như vậy thì việc Bạch Phàm bị va quệt xe cúng là cố ý sắp xếp, đây đều là âm mưu của con người!

Suy nghĩ đến đây, tôi hít sâu một hơi, mấy sự kiện đang bị treo lơ lửng, giờ rốt cuộc đã có giải thích. Vậy động cơ của họ là gì, tại sao phải làm Bạch Phàm bị thương, tại sao phải hạ độc mình?

Cúp máy, tôi có cảm giác cả người bức bối, trong bóng tối thì có hồn ma hung ác, ngoài sáng thì có con người tàn độc, thật trớ trêu!

Tiểu Lục nhận được tiền thưởng cá nhân tiên tiến, nói rằng nếu không phải tôi cứ đi vắng suốt, không chuyên tâm công việc thì cậu ta chẳng kiếm được phần thưởng này. Nhất quyết cứ mời tôi đi uống, bất đắc dĩ phải đáp ứng, cậu ta bèn lấy điện thoại gọi cho Hoàn Tử Đầu.

Đã lâu rồi không động vào vô lăng, tối nay tôi muốn lái xe nhưng tiểu Lục nhất định không cho, còn nói đây là lần đầu tiên được nhận tiền thưởng cá nhân tiên tiến, muốn tự mình thưởng thức nốt.

Tính cách dờ dờ ương ương của tiểu Lục tôi đã quá quen, đành ở trong phòng chờ cậu ta lái xe về rồi ra ngoài đi nhậu. Trong lúc dọn phòng, lôi cuốn sách dưới gối ra, lúc trước lão Lưu còn bảo tôi là muốn có nó, vậy mà một thời gian đã không thấy nhắc tới nữa, đã quên rồi sao?

Rốt cuộc cuốn sách cũ này có tên là gì, tôi cũng chẳng rõ lắm, nhưng biết chắc nó là bảo bối, nếu lão Lưu không nhắc tới nữa thì tôi chả tội gì giao nó ra, gói ghém cẩn thận tôi giấu dưới đệm.

Hơn 1h, tiểu Lục lái xe về liền lôi tôi ra ngoài đi nhậu. Cậu ta lại có ý muốn đến quán mì cửa Đông, nhưng tôi sợ gặp Thang

Nghiêu nên sống chết cũng không đồng ý, cuối cùng cả hai bắt taxi đến phố ẩm thực Nam Kinh.

Uống quá ba tuần thì Hoàn Tử Đầu tới, hẳn muốn rủ tôi bỏ trốn nhưng bị từ chối, vốn tưởng đêm nay sẽ không đến chứ, muốn cùng mình uống rượu chia tay sao?

Trông thấy tôi, Hoàn Tử Đầu lờm một cái rồi ngồi xuống, bật chai bia, chẳng nói chẳng rằng tu hết một nửa. Rầm một tiếng, hẳn đặt mạnh chai bia xuống bàn, tiểu Lục giật mình mắng: “Hoàn Tử Đầu, anh làm cái gì đấy, cứ như chưa đi nhậu bao giờ vậy!”

Hoàn Tử Đầu nhìn tôi chằm chằm, gằn từng chữ: “Nói không chừng, đúng là về sau sẽ con mẹ nó không được nhậu nữa đâu!”

Biết trong lời nói hẳn có hàm ý, tôi cầm cốc bia lên mời: “Hoàn Tử Đầu, trước giờ anh giúp tôi không ít lần, đa tạ! Sau này ở bên ngoài bảo trọng!”

Tiểu Lục sững sốt, nghi hoặc nhìn Hoàn Tử Đầu: “Có ý gì? Hoàn Tử Đầu định đi xa à?”

Hoàn Tử Đầu liếc tiểu Lục một cái, nói: “Xa cái rắm, tôi xé vé máy bay rồi, không đi nữa!”

Xé vé máy bay? Tôi hỏi: “Anh xé vé làm gì? Tôi không đi là vì có việc cần xử lý, anh đâu giống tôi. Việc này vốn là tôi làm liên lụy đến anh, anh đã tận tình tận nghĩa với tôi rồi, nên đi đi!”

Hoàn Tử Đầu lại tu một ngụm bia, nói: “Hoàn Tử Đầu này tuy chả học hành gì, nhưng mọi người đều gọi một tiếng Cường ca, lẫn lộn giang hồ lâu như vậy, chưa sợ con mẹ gì bao giờ. Tuy lần này đáng sợ thật đấy, nhưng không thể đánh mất nghĩa khí được. Anh không đi, tôi lại một mình bỏ trốn? Tôi nghĩ kỹ rồi, ở lại chiến đấu cùng anh!”

Tiểu Lục thật thà, nghe ma ngậy ngốc, nhìn Hoàn Tử Đầu rồi lại nhìn tôi, hỏi: “Hai người nói cái gì vậy, gì mà ai đi ai không đi, ai ở ai cũng ở, hai người còn chưa đi đủ à?”

Tiểu Lục chả biết gì, chúng tôi cũng lười giải thích, thấy Hoàn Tử Đầu nghĩa khí như vậy, tôi cảm kích, mời hẳn một cốc, chặm rãi nói: “Huynh đệ, tôi chọc phải vài chuyện phức tạp liên quan đến cả người lẫn ma, đến bây giờ tôi cũng không biết nhân vật lớn mà anh nói vì sao lại muốn hại mình. Không

phải tôi không xem anh là bạn bè, nhưng anh vẫn nên đừng tham gia thì hơn!”

Hoàn Tử Đầu cười lạnh: “Anh không biết à? Tôi đồng hành với anh cũng không ít, khá hiểu về chuyện của anh, sau lưng có người giữ trò rõ ràng là không muốn anh điều tra vụ án, sao anh vẫn chưa nhận ra vậy?”

Tôi nghe vậy lập tức sửng sốt, cẩn thận nghĩ lại thì lời Hoàn Tử Đầu nói rất có lý, mấy tháng gần đây, chạy hết Đường Oa Tử đến Hồ Yêu Sơn, đều là những địa phương nhạy cảm theo lời lão Vũ nói. Nếu quả thật như vậy thì chuyện này khá là hay ho đây, con ma thì cố thúc đẩy mình điều tra vụ án, nhân vật lớn thì cố ngăn mình.

Rốt cuộc thì vụ tai nạn 10 năm trước có bí mật gì, có người mưu sát ba đoàn xe hay sao?

Hoàn Tử Đầu sợ tôi gặp nguy hiểm, nằng nặc đòi dọn đến ký túc ở để bảo vệ tôi, hấn nói mình là kẻ sợ ma chứ không sợ người, riêng người sống, có mười mấy tên cũng không đến gần tôi được.

Thấy thái độ hấn kiên quyết, tôi cũng không nhiều lời, cuộc nhậu càng uống càng hăng, uống đến tận trời sáng mới dừng. Hoàn Tử Đầu quay về khu kinh tế mới để thu dọn hành lý, bèn đi trước một mình, tôi với tiểu Lục đi về ký túc, mệt mỏi lăn ra ngủ.

Chẳng biết ngủ được bao lâu thì chúng tôi bị đánh thức bởi lão Lý phòng bên, lão xộc vào, hoang mang rối loạn la lên: “Đừng con mẹ nó ngủ nữa, lão Vũ chết rồi!”

CHƯƠNG 96: ĐỘI TRƯỞNG MỚI.

Tin tức lão Lý thông báo làm tôi sợ choáng váng, tiểu Lục càng kinh hãi hơn, nhảy vèo một cái từ trên giường xuống. Vừa mới thảng trước lão Vũ còn phát cho cậu ra phần thưởng cá nhân tiên tiến, đây là lúc cậu ấy đang mang ơn lão lắm, giờ nghe tin lão chết, tiểu Lục như bị thương nặng vậy.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Lý, rốt cuộc là thế nào, sao đột nhiên lão Vũ lại chết?”

Lão Lý khoát tay: “Tôi nghe mập nói, hình như là bị tai nạn xe, xác còn đang ở bệnh viện, mau đi xem đi!”

Hai chúng tôi không dám chậm trễ, khoác vội cái áo, xỏ giày rồi chạy theo lão Lý đến bệnh viện. Tới nơi, không thấy xác lão Vũ đâu, chỉ gặp mập đang đứng một mình ở hành lang, nước mắt ngấn nước mắt dài. Tiểu Lục còn sốt ruột hơn cả tôi, đi qua hỏi: “Mập, Vũ ca bị sao vậy, anh ấy chết thật rồi à?”

Mập đưa tay lau nước mắt, nói: “Tai nạn xe, sáng nay trên đường đến công ty thì bị đụng chết!”

Lại là tai nạn xe?

Tôi giật mình, đâu ra nhiều tai nạn xe như vậy, liệu có giống việc của Bạch Phàm, do ai đó sắp xếp không?

“Tài xế gây tai nạn đâu?”

“Hẩn trốn rồi, đâm người ta rồi bỏ chạy!” Mập nói xong, lại khóc nức lên.

Hồi trước mập vào công ty làm là do đích thân lão Vũ tuyển, mấy năm nay tuy cũng bị lão mắng nhiều, nhưng lão Vũ nổi tiếng là người khẩu xà tâm phật, thường ngày rất chiều cố đến tên mập.

Tài xế gây tai nạn rồi bỏ chạy, rất giống như có người sắp đặt, tôi cố trấn tĩnh lại, hỏi: “Thi thể lão Vũ đâu?”

Mập run run nói: “Thi thể bị người nhà mang đi, chắc giờ này đã hỏa táng xong rồi!”

“Gấp như vậy? Thế cậu không đến nhà tang lễ, ở đây khóc lóc cái gì?”

Mập sừng sốt, chậm rãi nói: “Tôi sợ các anh không tìm được nên ở đây chờ!”

Tiểu Lục thì không hỏi nhiều, thoáng cái nước mắt đã lưng tròng. Nhà lão Vũ ở trong thành phố, chúng tôi không nói nữa, vội xuống lầu bắt taxi tới đó xem.

Nói cũng lạ, trong nhà lão Vũ đã treo đầy cờ tang, vòng hoa chật ních, ảnh truyền thần của lão cũng đã bày trên ban thờ, tất cả cứ như đã được chuẩn bị từ trước vậy.

Vợ con lão Vũ không khóc, chỉ rầu rầu tiếp đón chúng tôi, thấy bộ dạng như vậy, mấy lời an ủi định nói đều nuốt lại hết. Thắp mấy nén nhang, chúng tôi xuống lầu, rút ra mỗi người 1000 tệ đưa cho vợ lão Vũ để phúng viếng. Chị ta vừa nãy mới nét mặt ủ rũ, vừa thấy chúng tôi đưa tiền thì đột nhiên mỉm cười, đúng vậy, là cười!

Mấy người chúng tôi khó hiểu nhìn nhau, bị nụ cười của chị ta làm cho mơ hồ, tiểu Lục hỏi nhỏ: “Huynh đệ, chồng chị ta chết mà chị ta còn cười, chị ta có phải vợ thật không vậy?”

Tôi lắc đầu: “Cậu đừng tò mò nhiều, có phải vợ thật hay không cũng chẳng liên quan gì đến ta cả!”

Thắp hương rồi, tiền cũng phúng rồi, chúng tôi lầm lũi chuẩn bị quay về công ty. Tôi biết lão Vũ giấu mình rất nhiều thứ, chắc chắn trong bụng lão đều là bí mật, điều tiếc nuối là giờ người chết như đèn tắt, cuối cùng cũng chả nói ra được.

Tôi đi cuối đoàn người, sắp ra đến cửa thì chợt vợ lão Vũ níu tay lại, nói nhỏ: “Cậu là Lý Diệu đúng không? Ông xã bảo cậu tối nay đến đây một chuyến!”

Tôi giật nảy mình, người vừa chết ban ngày, lại bảo tối nay tôi đến một chuyến? Thăm nghĩ chắc vì chồng ra đi quá đột ngột nên tinh thần chị ta không được tốt, tôi bất đắc dĩ nói: “Chị dâu, chị đừng quá đau buồn, việc ngoài ý muốn, không ai làm khác được. Lão Vũ cả đời cống hiến cho công ty, giờ ra đi chắc cũng không có gì nuối tiếc!”

Nghe vậy, chị ta chợt trừng mắt, nói: “Đừng nói nhiều, đêm nay cậu tới đây, biết chưa? Chờ qua 10h, hết người viếng rồi hãy tới!”

Thấy chị ta quả quyết, tôi cứ gật đầu lấy lệ. Quay về công ty, tôi kể lại lời của vợ lão Vũ cho tiểu Lục nghe, ai dè cậu ta hùng hổ xách cổ áo tôi, tức giận nói: “Nói, anh lén lút qua lại với chị dâu từ bao giờ? Bảo sao bấy lâu nay chẳng lo làm việc, cứ chạy lông nhông, có phải là mang chị dâu ra ngoài dấm dúi?”

Bị tiểu Lục mắng, tôi dờ khóc dờ cười, đẩy cậu ta ra, nói: “Cậu bị thần kinh à, chị dâu gần 50 rồi, tôi mới 30, khẩu vị mặn thế bào cũng làm sao mà nhìn trúng bà ấy?”

Tiểu Lục lườm tôi chăm chăm: “Thế chị dâu bảo anh tới làm gì?”

“Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Là lão Vũ bảo tôi tới!”

Vừa dứt lời thì tiểu Lục xua tay: “Ăn nói bậy bạ, chả lẽ trước khi chết, lão Vũ đem vợ mình giao cho anh?”

Câu nói của tiểu Lục làm tôi tức nghẹn cả họng, vốn định rủ cậu ta đi cùng đêm nay, nhưng tiểu tử này đầu đất thật sự, xem ra mình phải tự đi rồi.

Ăn tối xong, thấy tôi chuẩn bị mặc quần áo, tiểu Lục tức giận nghiêng răng kèn kẹt, hung hăng đập tung cửa, đi ra ngoài. Có một người bạn thật thà, suy nghĩ lại đơn giản, đôi khi thì ấm áp đấy, nhưng đôi khi cũng thật khó chịu.

Trên đường đi, tôi cứ nghĩ mãi là tại sao chị dâu lại bảo mình qua đó, chắc hẳn lão Vũ để lại di ngôn gì rồi. Cẩn thận đi tới trước cửa nhà lão Vũ, tôi gõ mấy tiếng. Chị dâu ra mở cửa, thấy tôi chỉ có một mình, cười tươi bảo tôi vào nhà. Tôi hơi lúng túng, ban ngày lúc mình đưa tiền, chị ta cười, giờ mình đến vào ban đêm, chị ta cũng cười, cười cái gì mới được?

Tôi không vào phòng vợ, đứng ở cửa nói: “Chị dâu, tối rồi tôi không vào phòng đâu, chị nói luôn đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Vừa dứt lời thì chị ta túm lấy tay tôi vào trong, tìm tôi thót lên cổ họng. Vừa vào, chị dâu chỉ tay cửa phòng ngủ, nói: “Vào đi!”

Tôi lại giật mình, vào phòng ngủ đi? Di ảnh của lão Vũ còn đang bày ở phòng khách kia, tôi vội nói: “Chị dâu, chị đừng như vậy, tôi có bạn gái rồi. Nếu chị không có gì muốn nói thì tôi về đây!”

Nói đoạn bèn xoay người, thấy tôi muốn đi, chị ta lại túm lấy tay tôi, vợ lão Vũ cũng thật khỏe mạnh, vèo một cái lôi tuột tôi vào phòng ngủ.

Chưa kịp đề phòng đã bị kéo vào trong, tôi nổi giận, rớt cuộc không kìm được nữa, lão Vũ vừa mới chết, nể chị ta đang đau buồn bên không trở mặt, vậy mà còn cố tình. Đang định mở mồm chửi mắng thì một gương mặt chợt xuất hiện ngay phía trước mắt, làm tôi giật mình hoảng sợ.

“Lão Vũ?”

Lão Vũ đang ngồi trên giường phòng ngủ, thấy tôi sợ hãi thì cười cười, vẫy tôi lại gần. Tôi nhìn lão nửa ngày, ngoài cánh tay phải quấn băng ra thì không có gì khác lạ, là lão, không sai!

Lão Vũ nói: “Ngày thường thấy cậu lanh trí lắm mà, sao giờ lại ngu ra thế?”

Tôi trấn định lại, chợt hiểu ra, nói: “Lão Vũ, anh giả chết!!”

Lão Vũ bật cười, bắt chéo chân: “Nếu tôi không giả chết thì sẽ phải chết thật đấy!”

“Sao anh lại phải giả chết? Vụ tai nạn xe sáng nay cũng là giả?”

Lão thở dài, châm một điếu thuốc: “Đương nhiên tai nạn xe là thật, vừa hay có mậ ở đó, tôi liền không tỉnh nữa, giả chết luôn!”

Lão Vũ là nhân chứng sống của vụ tai nạn 10 năm trước, việc lão chưa chết là tin không thể tốt hơn với tôi.

“Lão Vũ, chuyện đã đến nước này rồi, anh có thể nói thật cho tôi không? Rốt cuộc là ai muốn hại anh, hại anh để làm gì?”

Lão Vũ mất kiên nhẫn nói: “Hại tôi để làm gì ư? Còn ra vẻ vô tội với tôi à. Nếu chẳng phải cậu cứ chạy khắp nơi điều tra về vụ tai nạn, thì giờ tôi vẫn được ngồi uống trà ở văn phòng đấy!”

Nói xong, đột nhiên lão trầm giọng: “Chuyến xe 13 này, ban đầu chính tôi bảo cậu lái, tất cả tội nghiệt dù gì cũng liên quan đến tôi. Thôi thì cứ vậy đi, tôi cũng phải đi rồi!”

Tôi cả kinh: “Anh đi đâu? Lão Vũ, anh nói cho tôi biết đi, có phải vụ tai nạn xe 10 năm trước liên quan đến nhân vật lớn nào không? Người đó muốn giết anh diệt khẩu? Anh phải chạy trốn?”

Lão Vũ ngạc nhiên nhìn tôi, lát sau gật đầu: “Phải!”

Không đợi tôi hỏi, lão nói tiếp: “Thằng ranh nhà cậu cũng thật có tài. Vốn dĩ tưởng rằng ngoài tôi ra không ai biết việc này. Vậy mà cậu lại moi được một ít bí mật, đã biết có nhân vật lớn đứng đằng sau thì tốt, đừng chọc vào người ta!”

Nói xong, lão Vũ dập điếu thuốc, bắt đầu mở tủ, thu xếp quần áo. Thấy lão Vũ muốn trốn, tôi truy hỏi: “Anh không làm nữa? Anh trốn đi đâu?”

“Không làm được nữa! Mười năm nay tôi luôn sống trong sự đề phòng, vốn tưởng trong tay có bí mật thì họ không dám đụng đến mình, không ngờ họ lại dám ra tay!”

Chẳng trách lão Vũ trong công ty cứ như cá gặp nước, lần trước chuyện đồng hồ ma giết nhiều người như vậy, lão chả bị ảnh hưởng gì, hóa ra là trong tay có bí mật để làm chỗ dựa.

Thấy lão Vũ phải đi, tôi cố gắng hỏi càng nhiều càng tốt: “Lão Vũ, xảy ra chuyện anh trốn được, nhưng tôi đâu trốn được, ít nhiều cũng cho tôi biết một chút sự thật chứ?”

Lão Vũ cất bộ quần áo cuối cùng vào va li, đặt tay lên vai tôi, nói: “Lão đệ, tôi biết cậu quyết tâm muốn lật lại vụ tai nạn 10 năm trước, hôm nay gọi cậu tới chính là để cho cậu một chút manh mối đây!”

Manh mối! Tôi lập tức khẩn trương: “Lão Vũ, anh nói đi!”

“Thứ trong tay tôi là đồ vật cuối cùng để giữ mạng, không cho cậu được. Nhưng nếu cậu muốn điều tra vụ tai nạn thì không được đến Hồ Yên Sơn và Đường Oa Tử nữa, ở đó toàn bộ đều là người của họ. Sau vụ tai nạn xe 10 năm trước, tất cả tài xế cùng lái Vương Đại Trung bị sa thải, trong đó có một người tên là Ngụy Hữu Chí, anh ta cũng sở hữu một phần tư liệu về vụ năm đó. Hai năm trước anh ta đã chết, không biết tài liệu có còn trong nhà không, nếu cậu lấy được phần tài liệu đó, sẽ biết được tất cả!”

Lão Vũ lại đem quả cầu đá sang cho người khác, đến lúc cuối cùng phải trốn rồi mà vẫn không dám nói cho tôi nhân vật lớn kia là ai, có thể tưởng tượng được người đó đáng sợ nhường nào.

Tôi gật đầu: “Lão Vũ, thứ bảo mệnh trong tay anh, hẳn là tập hồ sơ thứ ba kia!”

Lão Vũ sững sốt, rồi gật đầu cười: “Cậu thông minh lắm. Đúng vậy, bí mật nằm trong tập hồ sơ thứ ba, thế lực người này quá lớn, lần nàu tôi chạy cũng khó mà thoát, còn có nó trong tay, cũng coi như kim bài miễn tử cuối cùng.”

Tôi thở dài, anh ta lái chuyển xe số 13, may mắn gặp Hà tiên sinh mới có thể tạm sống thêm 10 năm, giờ lão mang vận rủi cả đời ném vào người tôi, còn mình thì bỏ trốn, con người khi đứng trước cái chết, chuyện gì cũng có thể làm thật sao?

Không làm khó lão nữa, nghe xong những lời này, tôi liền xoay người rời đi. Bầu trời đêm nay cao rộng đầy sao, nhưng tôi không hề có một chút tâm tình thưởng thức, ngẩng mặt la lên: “Lão Vũ, anh con mẹ nó lên đường bình an!”

Chuyện lão Vũ giả chết đương nhiên không thể nói cho người khác, tiểu Lục khẳng định tôi có gian tình với chị dâu, nên không thềm nói gì với tôi.

Sáng hôm sau, toàn bộ tài xế đều được tập trung ở văn phòng lão Vũ để họp. Nghe lão Lý nói, bên trên cử đội trưởng mới xuống, tôi vào văn phòng thì thấy, một người đàn ông mặc bộ Tôn Trung Sơn màu đen đang ngồi ghế lão Vũ. Người này lông mày thô dài, mặt cương nghị, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Thấy mọi người đã đông đủ, anh ta đứng dậy bắt đầu cuộc họp, nói: “Xin tự giới thiệu, tôi tên là Vương Đắc Hỉ, người Sơn Đông, đã làm đội trưởng đội xe bus ở miền nam 10 năm. Tôi sẽ là đội trưởng mới của mọi người, hy vọng tất cả ủng hộ công việc của tôi!”

Lời lão Vương vừa dứt, nhưng người ngày trước quen nịnh lão Vũ liền lập tức vỗ tay, sau một trận hoan hô vang rền, đội trưởng mới ý tứ nhìn chăm chăm tôi giữa đám người, khóe miệng nhếch lên, bổ sung một câu: “À phải, tôi còn từng làm thầy âm dương 10 năm nay nữa!”

CHƯƠNG 97: THẦY ÂM DƯƠNG VƯƠNG ĐẮC HỈ

Lúc giới thiệu mình là thầy âm dương đã 10 năm, Vương Đắc Hỉ cứ nhìn chăm chăm vào tôi, như kiểu cố ý nói cho tôi nghe vậy. Bị người khác cứ nhìn chăm chăm thật không thoải mái, tôi lại không phải là ma, anh có làm thầy âm dương hay không, liên quan gì đến tôi?

Tôi cố dời ánh mắt đi chỗ khác, tránh nhìn thẳng anh ta. Vương đội trưởng giới thiệu xong thì công bố một số chế độ và điều lệ mới. Có thể thấy đây là một người nguyên tắc và khó tính, vừa ngày đầu nhậm chức liền sửa lại rất nhiều quy định lão Vũ đề ra trước đây.

Tuy đám đồng nghiệp tôi đều tỏ ra không bằng lòng, nhưng vẫn vỗ tay rầm rầm. Chộc hợp sớm kết thúc, ai nấy đều ủ rũ nhớ thương lão Vũ. Tiểu Lục thì vẫn giận tôi về vụ chị dâu, về đến ký túc xá vắng cửa, hằm hằm nói: “Nói cho anh biết, từ giờ trở đi đừng hòng mà đi linh tinh, hai chúng ta trở về như lúc đầu, anh lái xe một ngày, tôi một ngày. Chỉ vì nhiệt tình, yêu công việc, để anh tự do tự tại mà kết quả là anh với chị dâu tư tình!”

Tiểu Lục nói mà đầy căm phẫn, cứ như tôi và vợ cậu ta ngoại tình với nhau không bằng. Có giải thích thế nào, cậu ấy cũng chẳng chịu nghe, bất đắc dĩ tôi phải đồng ý với tiểu Lục, dù sao chuyển xe này vẫn cần phải lái.

Buổi tối, trên con đường nhỏ vẫn đi qua, tôi lái chiếc xe số 13 đã lâu rồi chưa động đến ra khỏi trạm. Khách thôn dân đêm nay không đông lắm, đến trạm Đông Quất Tử, có một người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen lên xe. Vừa lên, anh ta liền lên ghế đối diện buồng lái ngồi, ngược mắt nhìn sang, thì ra là Vương đội trưởng.

Thấy tôi nhìn mình chăm chăm, Vương Đắc Hỉ gạt đầu thay cho lời chào. Đội trưởng mới này ngồi xe làm gì nhỉ, kiểm tra công tác của mình? Hay nhà anh ta ở Đường Oa Tử?

Xe chạy, để cho phải phép, tôi chủ động hỏi: “Vương đội trưởng, sao anh lại lên xe, cố ý kiểm tra tôi làm việc sao?”

Vương Đắc Hỉ cười nhạt: “Đúng vậy, kiểm tra công tác!”

Có câu, tân quan tiền nhiệm tam điểm hỏa, ngọn lửa đầu tiên chính là thay đổi hết quy định mà lão Vũ đặt ra, ngọn lửa thứ hai muốn nhắm vào mình chẳng?

Thấy tôi không đáp lời, Vương đội trưởng cũng im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Lý Diệu, chuyến xe 13 này ổn không? Nửa đêm còn xuống vùng nông thôn, đã từng gặp ma bao giờ chưa?”

Thật không ngờ tới, đội trưởng này lại đi thẳng vào vấn đề như vậy, tôi sửng sốt rồi cười nói: “Vương đội trưởng, anh nói đùa rồi. Đây là công việc mà, có ma hay không thì cungc phải chạy!”

Câu nói của tôi rất chung chung, hiểu thế nào cũng được. Tuy rằng khá hứng thú với việc Vương Đắc Hỉ giới thiệu mình là thầy âm dương, nhưng bản thân cũng không không cậ anh ta có thể giúp mình.

Vương Đắc Hỉ chậm rãi nói: “Đừng giấu tôi gì cả, cậu là cấp dưới, tôi có trách nhiệm bảo đảm bình an cho cậu. Đây vừa là nghĩa vụ, vừa là tình cảm, trong buổi họp sáng nay tôi cũng nói rồi, tôi từng làm thầy âm dương 10 năm, không dám khoe lợi hại thế nào, nhưng vài ba tiểu quỷ không thành vấn đề.”

Vương Đắc Hỉ nói rất tự tin, Mộng Nga từng bảo, muốn thoát khỏi chuyến xe số 13 này, một cách là kết thúc chấp niệm của con ma, cách kia là tiêu diệt nó. Vì cứu bé gái nên tôi không thể tự mình tiêu diệt con ma trả thù, nhưng nếu Vương đội trưởng có thể tiêu diệt nó, vậy chẳng sẽ vện cả đôi đường?

Không nhịn được, tôi hỏi thử: “Vương đội trưởng, anh làm thầy âm dương đã từng bắt ma bao giờ chưa?”

Vương Đắc Hỉ nghe vậy cười một trận rồi đáp: “Từng bắt ma chưa ư? Tôi không phải thầy phong thủy, sở trường của tôi là bắt ma đấy!”

Chuyên bắt ma!!!

Nghe câu này, tôi thật vui mừng, oán hận của mình đối với con ma kia đã cao đến tột đỉnh, nhưng qua việc Khâu lão thái thì lại hơi kiêng dè nó, trước khi xác định được thực lực của lão Vương này, một số chuyện tôi chưa muốn nói.

Chắc là đoán được trong lòng tôi có khúc mắc, Vương Đắc Hỉ mở lời: “Như vậy đi, vừa hay tối mai có người bạn nhờ tôi giúp, cậu đi theo tôi một chuyến xem thử. Lúc nào đi tôi gọi điện cho!”

Tôi gật gật đầu, tập trung lái tiếp, còn chưa ra khỏi nội thành thì Vương đội trưởng xuống xe. Cuộc nói chuyện vừa rồi làm tôi vừa cao hứng, vừa ngờ vực, cứ cho anh ta là thầy âm dương đi, sao lại cố tình hỏi tôi đã gặp ma bao giờ chưa, anh ấy biết chuyện của mình hay là do bệnh nghề nghiệp?

Lâu rồi không lái xe, chuyến đi đêm nay làm lưng tôi đau mỏi rã rời, quay về ký túc, thấy tiểu Lục ngủ say, chần chạp rơi cả xuống đất, tiện tay kéo lên đắp lại cho cậu ta, rồi đi ngủ.

Vương đội trưởng nói chuyện làm tôi thấy nghiêm túc, sáng dậy thu dọn xong liền chạy đến nhà lão Lưu hỏi mấy câu. Nếu đúng Vương Đại Hỉ là thầy âm dương thâm niên chục năm, hẳn ít nhiều lão Lưu cũng phải nghe nói.

Lão Lưu đang ở dưới lầu phơi nắng, thấy tôi đến thì chào hỏi, bảo tôi tắm nắng cùng. Tôi nào có tâm trạng mà bông đùa, hỏi thẳng: “Lão Lưu, Vũ đội trưởng công ty tôi đi rồi, có một đội trưởng mới họ Vương đến hôm qua. Anh ta nói chính mình từng làm thầy âm dương 10 năm nay!”

Lưu Khánh Chúc nheo mắt, gật đầu: “Chẳng phải người phải tra án ư? Quan tâm chuyện người ta làm gì?”

“Tối hôm qua anh ấy ngồi xe tôi, có ý giúp tôi bắt ma. Do chưa biết anh ta có đáng tin hay không nên tôi không tiết lộ gì, suy nghĩ, nên hỏi ông một chút xem ông có biết về anh ấy?”

Lão Lưu nghe vậy, mở mắt nói: “Chủ động giúp người bắt ma? Hẳn tên là gì?”

“Vương Đắc Hỉ, ông đã nghe bao giờ chưa?”

Lão Lưu cười, gật đầu: “Vương Đắc Hỉ à, có nghe nói qua, là một thầy âm dương có tài thật đấy. Người này tàn nhẫn, hận ma quỷ thấu xương, bắt con nào giết con ấy, hẳn làm vậy rất tổn hại âm đức, ít người trong giới dám lại gần hẳn!”

Nghe lão Lưu nói vậy, tôi cao hứng lắm, bắt con nào giết con ấy, quá tốt rồi! Thấy cảm xúc tôi dâng cao, lão Lưu lạnh giọng: “Người đừng có vui mừng sớm quá, con ma quán lấy người

không phải dạng hung tầm thường, hẳn có thu phục được hay không, chưa nói trước được!”

Đang vui thì bị tạt gáo nước lạnh, tôi khó chịu đáp: “Lão Lưu, ông không trị được không có nghĩa là người khác cũng bó tay. Theo tôi thấy thì Vương đội trưởng là một người có tài thực sự!”

Không biết có phải lão Lưu thấy tôi sùng bái Vương Đắc Hỉ mà ghen tỵ hay không, lão nhắm mắt lại không để ý đến tôi nữa. Đã hỏi đủ rồi, tôi đứng bóp vai cho lão Lưu một lát rồi quay về.

8h tối, quả nhiên Vương Đắc Hỉ gọi điện, anh ta bảo tôi bắt taxi đến khu chung cư Bích Quế Viên, nói là đi bắt ma. Nghe đến tên chung cư này, tôi giật mình thon thót, đó chẳng phải nơi Bạch Phàm sống ư?

Không dám gọi điện cho Bạch Phàm, một mình tôi bắt xe tới đó, đến nơi đã thấy Vương đội trưởng đang đứng ở cổng chờ mình với chiếc túi đen trên lưng. Anh ta không nói gì, vẫy tay bảo tôi đi theo.

Hai chúng tôi đi lòng vòng khu chung cư, cuối cùng vào một tòa nhà, lòng tôi liền căng thẳng, đây chính là tòa mà Bạch Phàm ở!

Tuy mới chỉ ghé qua đây một lần, nhưng vốn là tài xế nên tôi rất nhớ đường. Nhà Bạch Phàm chính là ở khu nhà này, tầng 13, tôi nuốt nước bọt hỏi nhỏ: “Vương đội trưởng, bắt ma trong tòa nhà này à?”

Vương Đắc Hỉ gật đầu: “Chúng ta lên lầu!”

Tôi đi theo anh ta vào trong, Vương đội trưởng nói không được đi thang máy, cả hai bèn đi vào thang bộ leo lên từng tầng một.

Mỗi lần lên lầu, tim tôi lại thót một cái, vẫn chưa tới ư? Tầng 5, tầng 6...tầng 11, Vương Đắc Hỉ vẫn chưa có ý định dừng lại. Đi cùng anh ta ở cầu thang tối om, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, càng ngày tôi càng căng thẳng, ngàn vạn lần đừng lên tầng 13!

Thêm một tầng nữa, đã là tầng 12 rồi, nếu lên tiếp thì chính là tầng 13, tôi không dám nghĩ tiếp, cả trán thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Thật may là Vương Đắc Hỉ không lên tiếp, chỉ tay vào cánh cửa giữa tầng lầu, nói: “Ở đây!”

Tôi thở phào một hơi, còn chưa kịp có phản ứng thì Vương đội trưởng lôi một lá bùa vàng trong túi ra, dán lên cửa phòng. Sau đó lại dùng một sợi dây thép, cắm vào ổ khóa, chỉ vài giây, ổ khóa cũ kỹ đã bị anh ta cạy mở.

Tôi thàn than một tiếng: “Làm thầy âm dương thật khó, còn phải biết phá khóa nữa à?”

Cửa phòng mở, hai chúng tôi đi vào, vừa mới bước một chân vào trong, lập tức có cảm giác từng cơn gió lạnh thổi qua gáy. Trong phòng không bật đèn tối om om, tôi định với tay lên công tắc sau cửa thì Vương Đắc Hỉ ngăn lại: “Đừng bật đèn, xem kìa!”

Nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ, dưới khe cửa phòng ngủ có chút ánh sáng, bên trong còn có tiếng TV, có ai đang xem TV à?

Vương đội trưởng lại lấy ra một tờ hoàng phù và một cái túi vải quần chỉ đỏ, dán tờ hoàng phù lên cửa phòng ngủ, sau đó từ từ đẩy cửa bước vào.

Tôi cố nén hơi thở theo sát phía sau, phát hiện trong phòng ngủ chẳng có ai cả. Một chiếc giường cảnh cửa sổ, TV đặt đối diện đang phát sóng, nhưng điều đáng sợ đó là, dây điện của TV không hề cắm vào ổ!!!

Vương Đắc Hỉ bảo tôi lùi lại, mở túi lấy ra một gói bột màu vàng, rải khắp trong phòng. Tôi hít phải bụi bột, hắt xì liên tục, vôi vàng lúi ra đến cửa phòng ngủ. Sau khi bột vàng rải hết, tôi kinh ngạc phát hiện, dưới đất có một loạt dấu chân sáng màu, từng bước hướng tới cánh cửa nơi mình đang đứng.

Vương Đắc Hỉ căn chuẩn vị trí dấu chân xuất hiện, mở túi chỉ đỏ hốt một cái, cơn gió thoảng qua, dấu chân trên mặt đất đã biến mất!

“Bật đèn!”

Bắt được ma rồi ư? Tôi sửng sốt, vội với tay bật đèn, căn phòng vừa sáng lên thì chiếc TV chưa cắm nguồn bỗng vụt tắt. Vương Đắc Hỉ tay phải cầm miệng túi, nhìn mà ngây ngốc cười. Nụ cười anh ta có vẻ gì đó rất tà ác, khoảnh khắc ấy

chẳng giống thầy âm dương chút nào, mà giống như ma quỷ vậy.

Tôi dè chừng hỏi: “Vương đội trưởng, bắt được ma chưa?”

Anh ta dùng chỉ đỏ cột chặt miệng túi, gạt đầu: “Được rồi!”

Sau đó xoay người đi ra khỏi cửa, toa vội đi theo, hỏi:

“Đây là ma gì vậy, nam hay nữ?”

Vương đội trưởng thấp giọng nói: “Là một ông già, tháng trước mới chết, lúc sinh thời ông ta thích xem TV, sau khi chết âm hồn không tan, cứ ở vạ căn nhà này.”

Tôi ngạc nhiên, hỏi tiếp: “Thế ai nhờ anh đến bắt ma?”

“Con của ông ta!”

“Con ma này là cha anh ấy à? Anh định xử lý thế nào?”

Vương đội trưởng quay đầu, liếc tôi một cái với ánh mắt lạnh như băng, gằn giọng nói: “Tiêu diệt!”

Tôi sửng sờ, quả nhiên lão Lưu nói đúng, Vương Đắc Hỉ này hận ma quỷ thấu xương. Theo tôi thấy, ông lão này chỉ là quá thích xem TV mà lưu luyến không rời, đuổi ông ấy đi là được, chuyện nhỏ như thế đâu cần phải diệt trừ. Vừa định mở mồm can ngăn, chưa kịp nói thì đột nhiên anh ta cau mày, không thèm đóng cửa, túm lấy tay tôi lao nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Không ổn, trên lầu còn một con ma cường đại hơn, chạy mau!”

CHƯƠNG 98: LÉN QUAY LẠI TRƯỜNG BẠCH SƠN

Câu nói của Vương Đắc Hỉ làm tôi nhảy dựng, trên lầu có ma? Mà nào, trên lầu là nhà Bạch Phàm mà!

Tôi giật tay anh ta ra, căng thẳng hỏi: “Anh nói rõ xem nào, trên lầu làm sao, có ma gì?”

Vương Đắc Hỉ gấp gáp: “Ra ngoài rồi hãy nói, không đi không kịp đâu!”

Nói xong lại lấy túi bột vàng rắc trên cầu thang xuống dưới, ra khỏi cửa tòa nhà, anh ta sớm đã vã đầy mồ hôi. Vương Đắc Hỉ mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn, nhìn rất phong thái, thật không ngờ một con ma lại có thể dọa anh ấy đến mức này!

Ra khỏi tòa nhà, rốt cuộc Vương Đắc Hỉ cũng thở phào một hơi, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Tôi vẫn còn lo cho Bạch Phàm, vội hỏi: “Vương đội trưởng, anh bảo trên lầu còn có ma, là nói tầng 13 sao?”

Anh ta lau mồ hôi, thấp giọng nói: “Không biết tầng bao nhiêu, chỉ biết là ở phía trên, một hung thần lợi hại, tôi vào nghề bao nhiêu năm, chưa từng gặp thứ mạnh như vậy bao giờ!”

Tôi sửng sốt, lúc nói ra mấy lời này, chẳng còn là Vương Đắc Hỉ tự tin lúc trên xe bus nữa, thay vào đó là bộ dạng hèn kém. Lo sợ con ma sẽ ở tầng 13, tôi vội lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Phàm, nhưng chuông reo mãi mà chẳng có ai bắt máy, ôi thôi lạnh tôi túa ra, định lao lên trên xem nàng thế nào.

Nhưng vừa chạy được nửa bước thì đầu bên kia nghe máy: “Lý Diệu à, tối thế này anh còn gọi em có việc gì?”

Nghe giọng Bạch Phàm bình tĩnh, không giống như đang gặp chuyện, tôi thở phào một hơi, chậm rãi hỏi: “Bạch Phàm, em ở đâu đấy, không việc gì chứ?”

Nghe câu hỏi bất ngờ, Bạch Phàm nghi hoặc: “Em với Thang Nghiêu đi ăn bên khu Trung Đông, sao lại không việc gì chứ là sao?”

Không có nhà!!! Bạch Phàm không có nhà, cuối cùng thì cũng có thể yên tâm, tôi bảo nàng tối nay ngủ nhà bạn đi đừng về. Bạch Phàm hỏi tại sao, tôi sợ nàng lo lắng nên không giải thích nhiều, ban đầu nàng không chịu, nhưng thấy thái độ tôi kiên quyết, cũng đành đáp ứng.

Thấy tôi gọi điện, Vương Đắc Hỉ cau mày: “Cậu có bạn ở trên lầu à?”

Tôi gật gật đầu, không dám nói là Bạch Phàm sống ở tầng 13, Vương đội trưởng thờ dài, nghiêng đầu nói: “Quái lạ, lúc tới thì không phát hiện âm khí lớn như vậy, hẳn không phải nó thường trú ở đây. Chẳng biết tại sao lại xuất hiện!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Chúng ta chạy ra ngoài sẽ không sao nữa?”

Vương Đắc Hỉ gật đầu, bảo tôi quay về. Trên đường đi, anh ta cứ không yên, như đang suy nghĩ gì đó, lẩm bẩm một hồi nói: “Không có khả năng!” Lát sau lại nói: “Thật không ngờ!”

Tôi bị hành động của anh ta làm cho mơ hồ, rốt cuộc trên lầu là con ma gì, anh ta cũng chẳng chịu nói cặn kẽ, có vẻ là bị dọa cho choáng váng, cứ lẩm bẩm tự hỏi suốt đường về. Đến công ty, Vương đội trưởng cũng chẳng nói gì, lăm lăm đi vào văn phòng.

Chuyến đi tối nay đã cho tôi chứng kiến năng lực của Vương đội trưởng, cũng cho tôi mở mang tầm mắt, một thầy âm dương thâm niên mà còn bị dọa thành như vậy, đúng là nhân ngoại hữu nhân, quỷ ngoại hữu quỷ!

Gần 12h đêm, sợ Bạch Phàm không chịu nghe lời, tôi gọi điện hỏi nàng đang ở đâu, Bạch Phàm bị đánh thức giữa chừng, khó chịu nói là mình đang ở nhà Thang Nghiêu.

Thấy tôi căng thẳng, tiểu Lục lo lắng, hỏi đã xảy ra chuyện gì, sau khi nghe tôi kể lại sự việc thì mắng một câu đồ tâm thần, rồi quay vào ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, Vương đội trưởng mở cuộc họp toàn công ty, lần này thì đã không còn đáng sợ sệt tối qua, lại biến thành một lãnh đạo khó tính.

Tan họp, Vương Đắc Hỉ giữ tôi lại, trải qua chuyện tối qua, tuy chứng minh được bản lĩnh bắt ma của anh ta, nhưng cuối cùng bị con ma trên lầu dọa cho sợ mất mật, trong tiềm thức

tôi sinh ra nghi ngờ về năng lực của anh ấy, quyết định không để anh ta dính vào chuyện của mình.

Không biết vì sao, Vương đội trưởng lại cứ quan tâm đến mình, hỏi: “Tối qua không biết có làm cậu sợ không, nhưng tôi muốn hỏi một câu, cậu có gì cần tôi giúp chứ, hoặc là nói, giữ một cái mạng cho cậu?”

Tối qua dẫn tôi đi bắt ma, mục đích là chứng minh thực lực để lấy lòng tin của tôi, nhưng anh ta không lường trước được là gặp phải thứ tà vật mạnh như vậy. Tôi rất thắc mắc, tại sao người này lại chủ động muốn giúp mình bắt ma như vậy? Hơn nữa còn có vẻ như anh ta rất hiểu tình cảnh của tôi hiện giờ.

Tôi đáp: “Cảm ơn đội trưởng, quả thật là tôi không có chuyện gì cần anh giúp, nếu có nhất định sẽ không khách sáo với anh!”

Vương Đắc Hỉ nhìn tôi chằm chằm hồi lâu, thấy tôi vẫn không chịu nói thì xua tay: “Được, vậy tùy cậu, hồn ma ám cậu tuy không nôn nóng hại cậu ngay, nhưng thời giab lâu rồi cũng sẽ làm tổn dương thọ!”

Mình đoán không sai, nhất định Vương Đắc Hỉ này biết một ít chuyện của tôi, nhưng làm sao anh ta biết? Đành qua loa khách sáo mấy câu rồi tôi đi ra khỏi cửa.

Vương Đắc Hỉ có gì đó khá mờ ám, mới nhậm chức đội trưởng lại cố tình quản chuyện của mình? Trước khi làm rõ thân phận anh ta, tôi sẽ không chuốc thêm phiền phức đâu.

Đêm nay lại là ca tôi lái xe, trên đường đi, đầu cứ nghĩ đến manh mối lão Vũ để lại trước khi bỏ trốn, tài liệu mà người tài xế già kia giữ chưa chắc đã còn, cứ cho là còn đi, thì con cái ông ấy cũng nhất định không tùy tiện mà giao nó cho người lạ như mình.

Thần thờ cất xe vào bãi, vừa định quay người về ký túc xá thì chợt tôi khựng lại, toàn thân run lên. Một người vừa lùn vừa mập, đang khoanh tay, đứng trước mặt tôi, nở nụ cười.

Lưu Vân Ba!!!

Tôi cau mày, cẩn thận nhìn lão chằm chằm. Lão khốn này đến tìm mình một lần trong lúc tôi đi Trường Bạch Sơn, đã không muốn nghĩ tới rồi, giờ lão lại xuất hiện. Ban đầu còn cảm

thông cho thân thể của lão, nhưng từ khi lão hạ chú Bách quỷ khốc môn lên người mình, tôi đã hận lão tận xương tủy.

Thấy biểu hiện của tôi, Lưu Vân Ba cười nói: “Anh bạn trẻ không cần sợ hãi như vậy, tôi là người, không phải ma!”

Vô thức lùi lại một bước, tôi lạnh giọng: “Ông là cái gì không liên quan đến tôi. Lần trước ông hạ chú tôi bất thành, lần này định làm lại hả?”

“Hạ chú cậu không phải mục đích hại cậu, chỉ là tôi muốn mượn tay cậu để dạy dỗ một tên phản đồ vong ân bội nghĩa, lần đó là tôi thiếu suy nghĩ, thật xin lỗi!”

Từ khi biết lão, tôi mới thấm thía cái câu khẩu phật tâm xà, Lưu Vân Ba này vẻ ngoài phúc hậu, hỉ nộ không thể hiện ra mặt, hoàn toàn không thể biết lão đang nghĩ gì.

Chẳng cần biết tại sao lão lại hạ chú mình, cũng không muốn dây dưa với lão nhiều, tôi nói: “Ông làm hại huynh đệ tôi, suýt nữa thì mất mạng. Cứ chờ đấy, có thời gian tôi sẽ tính chuyện này sau!”

Nói rồi tôi dợm bước quay lên ký túc, ai dè Lưu Vân Ba lại chặn trước mặt, nói: “Lần này tôi đến để giúp cậu, nghe nói cậu mang về một hình nhân giấy màu đỏ, muốn phú linh lại lần nữa, đúng không?”

Nghe lão nói mà tôi giật mình, làm sao lão biết tôi mang bé gái về? Sau khi từ Hoài Hồ thôn về, chỉ có 4 người biết chuyện đó là Bạch Phàm, lão Lưu, lão Vũ và Mộng Nga. Không khỏi cau mày, trong lòng phát run, rốt cuộc là ai đã nói lại với Lưu Vân Ba?

Thấy tôi sửng sốt, lão nói tiếp: “Cậu không cần có địch ý với tôi như vậy, tôi đảm bảo sẽ không hại cậu. Chúng ta làm một giao kèo, tôi giúp cậu phú linh hình nhân giấy, cậu giúp lại tôi một chuyện nhỏ là được!”

“Giúp cái con mẹ lão đấy!” Tôi thầm chửi một câu. Lòng tin của tôi đối với lão đã tan biến không còn chút nào, mắc bẫy lão hai lần, sao có thể mắc bẫy lần thứ ba chứ. Tôi không nhẫn nại, nói: “Mặc kệ ông nghe ai nói, chuyện này khỏi cần ông xía vào!”

Nói rồi đẩy lão qua một bên, bước đi. Lần này Lưu Vân Ba không cản tôi lại nữa, nói với phía sau: “Trong thiên hạ chỉ có

mình tôi là phú linh lại được hình nhân, cậu nghĩ cho thông rồi đến nhà tìm tôi!”

Tôi không để ý lão, cúi đầu đi vào ký túc, lời lão nói thật nực cười, thiên hạ đầy rẫy kỳ nhân dị sỹ, lão là đứng đầu sao?

Tuy nghĩ vậy, nhưng câu nói của lão vẫn khiến tôi băn khoăn, hiện giờ hình nhân đang ở chỗ Mộng Nga, lão biết chuyện về nó, liệu có biết nó đang ở đó không?

Lão nghe ai nói? Liệu có phải chính là người trước giờ vẫn lừa dối mình theo lời Hà tiên sinh? Tôi không đoán được, cũng chẳng dám đoán, chợt nhớ lại lần trước, khi rời khỏi Trường Bạch Sơn, Mộng Nga có dặn, quay về sắp xếp ổn thỏa thì lên trở lại tìm chị ấy. Hẳn là Mộng Nga có chuyện muốn nói với mình. Việc này không nên chậm trễ, ngày mai phải đi luôn.

Đội trưởng mới đương nhiên là không thể thoải mái như lão Vũ được, trình tự xin nghỉ rất lách cách, tôi nói phải về quê có việc nhà, Vương đội trưởng không tin, do dự mãi mới ký duyệt cho tôi 3 ngày nghỉ.

Không biết hiện giờ việc phú linh bé gái đến đâu rồi, cầm tờ giấy nghỉ phép, trong lòng đầy nôn nóng, ngồi tàu đến Trường Bạch sơn. Tới nơi đã là buổi chiều, giống như lần trước, phải bắt thêm một chặng xe khách, rồi đi taxi mới tới khu thắng cảnh.

Đến Trường Bạch sơn là 7h30 tối, bảo vệ nhất quyết không cho tôi vào, tranh cãi một hồi thì chợt trông thấy đội trưởng đội tuần lâm, tôi vội trình bày lý do với anh ấy, đội trưởng mới châm chước cho tôi vào.

Lên núi, Mộng Nga đang dọn rác ven đường, trông thấy tôi thì rất niềm nở chào hỏi, sắp xếp phòng ở cho tôi. Cơm nước xong, tôi bèn hỏi Mộng Nga về chuyện hình nhân, chị cười nói tất cả rất thuận lợi, lát nữa sẽ mang sang, nghe thấy không có sự cố gì, tôi thở phào, nói: “Mộng Nga đại tỷ, lần trước chị bảo tôi quay lại một mình, là có chuyện muốn nói sao?”

Mộng Nga gật đầu: “Lần trước, cả hai người đi cùng cậu tôi đều không tin tưởng, cho nên cố ý bảo cậu quay lại một mình, dặn dò cậu lần nữa!”

Lần trước Mộng Nga nói lão Lưu và Bạch Phàm có vấn đề, tôi vẫn nhớ, bèn nói: “Ừm, đại tỷ là người tốt, giờ tôi đến một

mình rồi, chị nói đi!”

Mộng Nga nheo mắt, từ tốn nói: “Nhân vật đứng đằng sau chuyện của cậu tôi không dám nói, nhưng tôi biết cậu vẫn luôn băn khoăn ai là ma. Nếu biết rõ chuyện này thì cũng là một sự trợ giúp đối với cậu, giờ tôi sẽ cho cậu biết!”

Nghe vậy, tôi cảm giác miệng mình khô khốc, lão Đường, bác Lục, rốt cuộc ai là ma, nếu biết thân phận của nó, mình sẽ có thể tìm cách đối phó.

“Chị nói đi!”

Mộng Nga tiếp: “Con ma này đúng là có mặt trong cuộc sống của cậu, nó thúc giục cậu điều tra vụ án là bởi vì cảm phần. Vụ tai nạn xe 10 năm trước đã làm nó mất đi tất cả, mất đi cơ hội duy nhất chăm sóc người thân, nó chính là...”

“Thình thịch thình thịch thình thịch” tôi căng thẳng đến mức có thể nghe rõ tiếng tim mình đập, đang lúc máu chốt thì đột nhiên lại có tiếng gõ cửa.

Mộng Nga đang định nói thì lại nuốt lại, cảnh giác nhìn cánh cửa. Bên ngoài có tiếng nói: “Đại tỷ, ngày mai trên thành phố có người xuống kiểm tra vệ sinh, đội trưởng cho gọi chị qua một chuyến!”

Mộng Nga đáp một câu: “Biết rồi, qua ngay đây!”

Người gõ cửa đi khỏi, tôi thật muốn xông ra đá cho hấn một cú, vội hỏi: “Đại tỷ, chị nói tiếp đi, ai là ma?”

Mộng Nga cười: “Đội trưởng nóng tính lắm, đến trễ là bị mắng đấy, chờ tôi sang họp, lát nữa quay về nói tiếp!”

Định bảo chị ấy nói xong rồi hăng đi, nhưng sợ mình quá lỗ mãng, cố kìm chế gật đầu: “Đại tỷ, chị họp xong thì đến tìm tôi nhé, khuya mấy tôi cũng chờ được!”

Mộng Nga ừ rồi đi ra ngoài.

Một mình tôi ngồi trong ký túc, nôn nóng bất an chờ Mộng Nga họp xong, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, mãi mà chưa thấy chị ta quay về. Trước giờ tôi vẫn luôn căm ghét những cuộc họp, có hàng đồng thứ có thể nói trong vòng dăm ba phút họp, vậy mà đám lãnh đạo bỏ ra cả tiếng vẫn không xong, cứ như kiêu, thời gian họp ngắn qua thì không thể hiện được đẳng cấp của sếp vậy.

Đi đi lại lại trong phòng, đã 11h30 rồi mà Mộng Nga vẫn chưa quay lại, thật sự không chờ được nữa, Mộng Nga chỉ là một nhân viên gom rác, sao phải ở lại họp lâu như thế?

Tôi ra khỏi phòng, muốn đi gặp thẳng lãnh đạo của chị ấy, nhưng lúc đi qua phòng Mộng Nga, chợt phát hiện có đèn sáng, đại tỷ họp xong rồi ư?

Đẩy cửa đi vào, tôi bàng hoàng kinh hãi, Mộng Nga đang ngồi trên ghế, giống hết tình cảnh của Khâu lão thái, đầu nghẹo sang một bên, thất khiếu chảy máu, chết thảm!!!

CHƯƠNG 99: GIẤY CHỨNG TỬ

Trông thấy Mộng Nga chết thảm, tôi khựng người tại chỗ, hình ảnh này vô cùng quen thuộc, giống hệt cái chết của Khâu lão thái. Đôi mắt Mộng Nga trợn trừng, tia máu dày đặc, giống như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, khỏi phải nói, nhất định là con ma kia!

Mình lại làm liên lụy đến Mộng Nga đại tỷ!

Trước đây Mộng Nga có nói, bản thân sợ người không sợ ma quỷ, vậy mà cuối cùng lại chết bởi một con ma.

Nước mắt thi nhau trào ra, tay phải chị còn cầm hình nhân giấy đỏ, hẳn là sau khi hạp xong, chị quay về phòng lấy hình nhân để sang gặp tôi thì xảy ra chuyện.

Bước tới cất hình nhân vào túi, tôi đưa tay vuốt mắt cho Mộng Nga. Vừa đúng lúc này thì đồng nghiệp của chị đi ngang qua, trông thấy cảnh tượng trong phòng, sợ hãi ngã bệt ra đất, cuống cuống chạy đi báo cảnh sát.

Tôi thần thờ ngồi đó, chẳng đi đâu hết, chỉ lát sau có hai cảnh sát cầm súng xông vào, còng tay tôi giải về đồn. Đây là lần đầu tiên tôi bị chĩa súng vào đầu, áp giải lên đồn công an hỏi chuyện.

Rất nhanh, cảnh sát thông báo cho công ty tôi, Vương đội trưởng dẫn mấy người đến hỗ trợ điều tra, mất mấy ngày trời mới thu thập bằng chứng, chứng minh tôi vô tội, thả tự do.

Mấy ngày liền, vài đồng nghiệp đi đi về về, chỉ riêng Vương Đắc Hỉ là ở lại gần đồn cảnh sát, tôi vừa được thả ra thì anh ấy liền dẫn đi ăn sủi cỏ, tắm rửa rồi cùng nhau quay về.

Trên đường về, tôi không nói câu nào, thần thờ nhìn ra ngoài cửa kính, Vương đội trưởng không mắng chửi, cũng không khuyên bảo gì. Hai người cứ như vậy, im lặng, giữ trong lòng những chuyện khác nhau.

Vì sao lần đầu mình đến tìm Mộng Nga, chị ấy không xảy ra chuyện, mà lần này đến một mình, chuẩn bị nói ra con ma là

ai thì lại mất mạng? Tôi đoán được một lời giải thích, đó chính là con ma không cho phép ai vạch rõ thân phận của nó.

Mộng Nga chết, lại thêm một vết thương cứu vào lòng tôi, tuy không phải chính tay mình giết người, nhưng người lại vì tôi mà chết, bất kể Khâu lão thái hay Mộng Nga tử, nếu không gặp tôi thì giờ họ vẫn an nhiên mà sống cuộc sống của mình!

Vì tự cứu bản thân mà tôi làm liên lụy nhiều người như vậy, nổi áy náy, ân hận dâng lên tự đáy lòng.

Chuyện tôi bị tình nghi giết người, tạm giam mấy ngày được lan truyền trong công ty, đám đồng nghiệp đã nhìn tôi bằng con mắt khác. Hàng ngày cứ trông thấy tôi là bàn tán này kia, chuyện đến tai tiểu Lục thì biến thành: Lý Diệu đến Trường Bạch sơn, phải lòng con gái của Mộng Nga, bị chị ta nhất quyết từ chối nên đã ra tay sát hại!

Còn về chuyện tại sao tôi giết người mà vẫn được thả về, lại là một phiên bản khác.

Lúc Vương Đắc Hỉ biết, cũng không ngừng giải thích là tôi không liên quan đến án mạng, nhưng theo tôi nghĩ, đám đồng nghiệp này trong lòng khả năng cũng hiểu, nhưng kiếm chuyện để bàn tán mà thôi.

Tiểu Lục thấy tôi sầu não thì không đành lòng, lại chạy thay mấy đêm, cũng không nhắc đến chuyện nghi tôi có gian dữu với chị dâu nữa.

Hoàn Tử Đầu đã từ khu kinh tế mới quau về, dọn đến bảo vệ tôi, sau khi biết chuyện, rất bất bình thay, ngày nào cũng rủ tôi nhậu giải sầu.

Trải qua từng ấy chuyện, dần dần tôi cũng nghĩ thông suốt, vũng nước đục này vô cùng nguy hiểm, mạng là của mình, phải tự mình cứu lấy, không thể làm liên lụy đến người khác thêm nữa!

Tôi bảo Hoàn Tử Đầu nhờ bạn hẳn trong cục cảnh sát tìm tin tức về Ngụy Hữu Chí mà lão Vũ nói, tuy không chắc tài liệu có còn ở nhà ông ta hay không, nhưng tôi vẫn phải thử vận may.

Mười năm trước, Ngụy Hữu Chí đi làm ở công ty tôi, sau đó bị sa thải thì về quê, thị trấn Mẫu Đơn thuộc Hắc Long Giang. Tôi xin nghỉ, mua vé xe, không báo cho bất kỳ ai, kể cả lão Lưu.

Hoàn Tử Đầu không công ăn việc làm, ngày ngày lặn lội giang hồ, vốn định đi theo nhưng bị tôi nghiêm khắc cự tuyệt. Sợ tôi gặp nguy hiểm nên trước hôm tôi khởi hành, hắn đã chạy sang báo cho lão Lưu biết.

Gặp lại lão Lưu, tôi xúc động muôn phần, bởi chuyến đi Hắc Long Giang lần này bản thân tôi cũng không biết mình có toàn mạng trở về được không. Lão Lưu biết chuyện Mộng Nga chết, an ủi: “Người sống chết đều có số, chuyện này tuy có chút liên quan đến ngươi, nhưng cũng không phải là trách nhiệm của ngươi. Hiểu chưa?”

Tôi cười nhạt gật đầu: “Lão Lưu, theo ông, lợi hại như Mộng Nga, có thể nằm mơ trước sự việc, sao lại chết trong tay con ma đó?”

Lão Lưu lắc đầu: “Năng lực của Mộng Nga, chỉ khi muốn biết chuyện gì thì mới nằm mơ ra, chứ không dự đoán trước được tai họa, còn kém tâm quỷ của Từ bán tiên nhiều lắm!”

Thở dài thườn thượt, tôi gật đầu.

“Theo lý mà nói, Từ bán tiên dư sức chỉ điểm cho ngươi cách tự cứu mình, nhưng ông ta lại đẩy sang cho Mộng Nga, lão Từ bán tiên này cũng thật là...”

Mặc dù Từ bán tiên không giúp tôi hết mình, nhưng cũng không thể trách ông ấy được, ai mà chẳng sợ rước họa vào thân, âu cũng là bình thường.

Tôi lại kể cho lão Lưu về chuyện mấy hôm trước Lưu Vân Ba đến tìm mình, giờ mới chợt nghĩ tới, nửa đêm, lão tự tin dám nói trong thiên hạ chỉ mình lão mới có thể phú linh hình nhân đó, chẳng lẽ lão biết trước Mộng Nga sẽ chết?

Tuy lão Lưu rất hiểu về đối thủ không đội trời chung này, nhưng cũng không thể đoán được là lão đang nghĩ gì. Tôi càng nghi ngờ, Lưu Vân Ba biết chuyện về hình nhân, Mộng Nga bị giết hẳn có liên quan trực hệ đến lão!

Và người đã tiết lộ chuyện cho Lưu Vân Ba, coi như là gián tiếp hại chết Mộng Nga. Hắn là ai mới được???

Dù Mộng Nga từng nói lão Lưu rất kỳ quái, không biết là người hay là ma, nhưng tôi không e ngại chuyện đó, lão là người tôi tin tưởng nhất trên đời, ngoài cha mẹ mình. Tôi đã từng nghi ngờ lão một lần, sẽ không có lần thứ hai.

Tôi rất tin tưởng lão Lưu sẽ không bao giờ có ý hại mình!

Còn việc Mộng Nga bảo tôi tránh xa Bạch Phàm, đương nhiên tôi cũng không nghĩ nhiều, Bạch Phàm từ lúc quen tôi, quan hệ vẫn luôn rất tốt, hơn nữa trước giờ nàng không hề dính đến chuyện của tôi, ngược lại còn bị tôi làm liên lụy, hôn mê một thời gian.

Như vậy, người để lộ bí mật, chỉ còn lại một người, đó chính là lão Vũ!

Lão Vũ này có quá nhiều bí mật, tuy giờ lão đã cao chạy xa bay, nhưng ai mà biết được, trước khi đi, lão có tìm bạn cũ là Lưu Vân Ba để nói gì không.

Lão Lưu định thu xếp cùng tôi đi Hắc Long Giang nhưng bị tôi từ chối, lão đã nhiều tuổi như vậy rồi, tôi không thể lúc nào cũng trông cậy vào lão được. Càng không muốn lão không được an nhiên hưởng tuổi già.

Sáng hôm sau, sắp xếp xong xuôi, tôi lên đường ra ga tàu hỏa, đi Hắc Long Giang.

Trước giờ lần nào đi xa cũng có lão Lưu đồng hành, giờ đi một mình, thật cảm thấy không quen. Sau 13h ngồi xe lửa, tôi cũng đến được thị trấn Mẫu Đơn thuộc tỉnh Hắc Long Giang. Nơi này không lớn, lại vô cùng sạch sẽ, dân cư thưa thớt, đời sống vừa phải, ấn tượng ban đầu của tôi rất tốt.

Căn cứ vào thông tin Hoàn Tử Đầu cung cấp, nhà Ngụy Hữu Chí nằm ở khu trường thương mại cũ, tôi bắt xe, nói muốn đến đó, tài xế có vẻ sửng sốt. Anh ta nhỏ giọng hỏi tôi đến đó làm gì, vừa nghe thấy tôi nói đến đó tìm người, anh ta liền kiên quyết đuổi tôi xuống xe.

Bắt ba bốn chiếc xe liên, lần nào tài xế nghe tôi nói đến khu trường thương mại tìm người đều căng thẳng xua tay. Đi bộ về hướng đông ga tàu hỏa, quá nửa đêm thì lại bắt được một chiếc taxi, ban đầu tài xế cũng không chịu, nhưng sau khi tôi bảo thêm tiền thì miễn cưỡng đưa đi.

Trên đường, tôi thắc mắc hỏi tài xế, tại sao ai nghe thấy khu trường thương mại cũ này đều không chịu đi? Tài xế im lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Cậu là người nơi khác nên không biết, khu trường này bỏ hoang hơn 20 năm rồi, có ma!”

Có ma?

Vừa bước xuống tàu, đã đi từ chỗ ma ám này sang chỗ ma ám khác? Bình thường có lão Lưu bên cạnh, nghe đến ma quỷ tôi không thấy sợ lắm, lần này đi một mình, tài xế vừa nhắc đến ma ám, toàn thân tôi liền rét run.

Tôi đáp: “Bác tài đừng lo, thật ra không phải tôi muốn vào khu trường, mà là đến tìm người, không biết vị trí cụ thể, chỉ nghe nói là ở gần khu đó thôi!”

“À!” Tài xế vừa nghe tôi nói thế thì trả lời: “Gần khu trường thương mại thì có nhiều chung cư lắm, trước kia thì là nơi gần trường học nên giá khá đắt, sau này trong trường có ma ám, không ai dám ở nữa, bán cũng không bán được, người còn ở đó rất ít.”

Tôi khá lo, tin tức do bạn Hoàn Tử Đầu cung cấp, đã là tư liệu lâu năm, hơn nữa cách đây hai năm Ngụy Hữu Chí đã chết, không biết người nhà ông ta có còn ở đó không.

Tài xế đưa tôi đến một con đường gần trường thương mại, vừa trả tiền lẻ cho tôi, vừa nói đầy ẩn ý: “Anh bạn, cậu nghe tôi đi, xung quanh khu trường này có ma ám, nếu có việc thì chờ ban ngày hãy tới, qua 8h tối đừng có đi lại quanh đây, biết chưa!”

Tôi ừ một tiếng, nhận tiền lẻ anh ta đưa. Tài xế vừa định cho xe chạy, chợt quay đầu nói thêm: “Còn nữa, quá nửa đêm, đừng tùy tiện bắt xe!”

Nói xong liền cho xe chạy mất. Tôi nghe anh ta nói mà dở khóc dở cười, đúng, không thể tùy tiện bắt xe, nơi đây cách ga tàu không xa, nếu taxi bấm đồng hồ bình thường thì chỉ hết 20 tệ là cùng, vậy mà anh ta vừa lấy mình tận 100.

Cất tiền lẻ vào ví, tôi đi loanh quanh tìm được một nhà nghỉ ngủ lại. Chủ nhà nghỉ là một người phụ nữ, phải đến 200 cân mất.

Bà ta ngáp dài, đón tiếp tôi vào, lúc nhận chìa khóa, đưa tiền, tôi vô tình phát hiện, trong đám tiền lẻ tài xế ban nãy đưa, có kẹp một tờ giấy trắng.

Anh ta làm rơi chẳng? Tôi mở tờ giấy ra xem thì lập tức sợ hãi suýt ngã ra đất.

Đây là một tờ giấy chứng tử, trên đó ghi tên người mà tôi đang tìm, Ngụy Hữu Chí, mà ảnh chụp lại chính là tài xế tôi

vừa gặp!!!

CHƯƠNG 100: NGÔI TRƯỜNG MA ÁM

DTV EBOOK

Vứt tờ giấy, tim tôi đập như nhàu khỏi lồng ngực, sao lại có giấy chứng tử của Ngụy Hữu Chí ở đây? Tài xế taxi vừa chở mình là Ngụy Hữu Chí, trạm đưa đón ma quỷ ư?

Tôi đang đứng ngây người ở quầy lễ tân, bà chủ nặng 200 cân không kiên nhẫn, làu bàu nói: “Làm gì mà ngơ ra thế, có ở không, ở thì đưa tiền đây!”

Tôi trấn tĩnh lại tâm trạng, gật gật đầu, rút tiền ra đưa cho bà ta, bà chủ ném cái chìa khóa, chỉ vào cuối hành lang: “Phòng 1013 trong cùng.” Nói xong lại ngáp dài rồi xoay người về phòng.

Tôi lo lắng, thoáng nhìn lại tấm giấy chứng tử dưới đất, ngoài ảnh chụp người chết ra thì hình như nó còn có thông tin gì đó. Hít sâu một hơi, tôi cúi người xuống nhặt tờ giấy lên.

Bên dưới họ tên là nguyên nhân tử vong, nó chỉ viết vồn vện mấy chữ “Mắc bệnh mà chết”. Góc phải tờ giấy còn có một thông tin vô cùng quan trọng đối với tôi, đó là địa chỉ: “Hoa Viên Học Phủ 7, tòa nhà 3, phòng 403.”

Tờ giấy thì khỏi giữ lại làm gì, tôi chụp lại ảnh rồi vo viên nó, ném vào thùng rác.

Vào phòng, tôi nằm trong chăn mà suy nghĩ phát ngốc, Ngụy Hữu Chí gửi tờ giấy chứng tử cho mình, là có ý hoan nghênh mình hay sao? Đang nghĩ ngợi thì có điện thoại của Hoàn Tử Đầu. Nhận máy, đến qua điện thoại cũng có thể cảm nhận mùi men ở miệng hắt.

“Uây, huynh đệ, đến nơi chưa?”

Tôi thở dài: “Bớt uống đi, 7h tối tôi xuống xe mà giờ mới gọi điện.”

Hoàn Tử Đầu cười: “Vừa đi nhậu với mấy anh em, anh an toàn là ok rồi, nếu thiếu tiền tiêu thì ới tôi một câu.”

Đang buồn ngủ, tôi ậm ừ đáp cho qua chuyện liền muốn tắt máy. Hoàn Tử Đầu lại chột nhớ ra cái gì, nói: “Phải rồi, chiều nay cảnh sát đến tìm anh đấy.”

Tôi sửng sốt: “Cảnh sát tìm tôi làm gì, vẫn là vụ án Trường Bạch sơn sao?”

“Đúng, gọi điện thì ạn tắt máy, ban đầu họ không chịu nói lý do tìm anh, tôi phải xì phong bì ra mới được biết đấy.”

Mộng Nga và Khâu lão thái đều bị ma giết, điều này tôi không có gì nghi ngờ, bản thân không có động cơ, cũng không có bằng chứng, nên chẳng lo, hỏi: “Hỏi được gì nữa không?”

“Không có chuyện gì to tát, cảnh sát nói là tìm anh để hỏi xem người kêu Mộng Nga đi họp là ai. Đội trưởng đội vệ sinh nói là có mở cuộc họp thật, nhưng không cho gọi Mộng Nga!”

Chỉ vài câu đơn giản của Hoàn Tử Đầu nhưng tôi rùng mình ớn lạnh. Còn nhớ rõ, tối đó đang nói chuyện đến mẩu chốt con ma là ai, Mộng Nga chuẩn bị nói ra thì có tiếng gõ cửa. Lúc ấy tôi còn rất bực mình, sao lại trùng hợp như vậy, chỉ mấy giây nữa thôi mà đại tỷ có thể nói ra cái tên rồi.

Người gõ cửa cũng không vào phòng, không nhìn thấy mặt, chỉ nghe hấn gọi Mộng Nga đi họp. Nói như vậy, thì người gõ cửa phòng không phải đồng nghiệp của Mộng Nga, mà căn bản cũng không phải con người!

Thấy tôi không nói gì, Hoàn Tử Đầu còn gọi này này này mấy câu, tôi cúp máy mà lòng ớn lạnh. Từ đêm đó, tôi vẫn luôn thấy tiếc vì không biết con ma là ai, xem ra vốn con ma đã sớm theo mình lên núi, cho dù Mộng Nga không để ý tiếng gõ cửa thì cũng sẽ xảy ra chuyện gì khác ngăn việc chị ấy nói ra sự thật. Bất luận thế nào tôi cũng không thể nghe được cái tên từ miệng Mộng Nga.

Lòng chùng xuống, thậm quyết, từ giờ sẽ không trông chờ vào bất cứ ai để biết thân phận con ma nữa, nếu nó cố tình thúc đẩy tôi điều tra vụ án, thì chắc chắn trong đó sẽ có manh mối về nó.

.....

Trời sáng, tôi xuống giường đánh răng rửa mặt, vừa ra khỏi phòng thì gặp bà béo đang đứng ở đại sảnh. Gật đầu lịch sự chào hỏi, bà chủ thờ ơ ngó tôi một cái.

“Đại tỷ, cho tôi hỏi thăm chuyện này được không?”

Bà béo đến bên quầy lễ tân, nhặt nắm hạt dưa lên cắn, đứng dưng nói: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn đến hoa viên Học Phủ, gần đây có chung cư nào tên như thế không?”

Bà chủ nghiêng mắt nhìn tôi: “Hoa viên Học Phủ đã sập bỏ hoang, chỉ có vài người ở, cậu đến đó làm gì?”

Bà chủ này, nhìn tướng mạo là thấy thích buôn chuyện, người khác hỏi gì phải nói cho bằng được thì thôi, kiểu gì cũng phải hỏi bà ta nhiều nhiều một chút.

Bịa một lý do, tôi cười: “À, tôi đang tính đến đó xem nhà, như vậy càng rẻ mà.”

Bà chủ nghe vậy sửng sốt, phun vỏ hạt dưa, nói: “Đầu cậu bị ngấm nước à? Đến Hoa viên Học Phủ mua nhà, thừa tiền mà ngu?”

Câu nói của bà ta làm tôi chẳng biết trả lời thế nào, bà chủ liếc xéo tôi một cái, lài bàu: “Ra cửa đi thẳng hướng đông, đến cuối đường gặp một khu nhà hoang, đi đi thẳng góc!”

Tôi hơi bực, người ta chỉ hỏi đường, sao phải chửi mắng? Thấy tôi cau mày, bà chủ cười lạnh: “Hoa viên Học phủ ở gần trường thương mại cũ, cho tiền cũng chả ai dám ở, cậu người nơi khác đến, nói dối cũng không biết đường nói dối, không thật thà chút nào!”

Hóa ra là mục đang nghĩ tôi nói dối nên mới mắng, tôi cười làm lành: “Đại tỷ, nghe nói bên trường thương mại có ma ám nên tôi mới không dám nói thật, sợ chị bị dọa. Tôi qua đó để tìm người.”

Bà chủ nghe vậy, nét mặt vẫn trơ trơ bình thản, cắn hạt dưa nói: “Tôi sợ con mẹ gì, sợ mà dám mở nhà nghỉ ở đây à?”

Nói xong, mục lôi điếu thuốc ra châm, hút một hơi thật sâu, hỏi tiếp: “Tôi mở nhà nghỉ ở đây đã hai chục năm rồi. Nói đi, cậu đến đó tìm ai?”

Bà chủ là dân bản xứ, hơn nữa có vẻ rất am hiểu về người dân xung quanh, tôi cao hứng nói: “Đại tỷ, tôi đến tìm nhà Ngụy Hữu Chí, chị biết nhà ông ấy không?”

Bà chủ vẫn không có biểu hiện gì, gật đầu: “Biết, hai năm trước đã chết, giờ trong nhà ông ta chỉ còn lại vợ góa và đứa con.”

Tôi nói: “Ừm, hai mẹ con vẫn chưa dọn đi, tôi phải đến tìm họ.”

Nói xong thì định nhắc chân, bà chủ phả vợi hơi khói thuốc, kéo tôi lại: “Cậu đợi chút!”

“Thích đi Hoa viên học phủ thì cứ đi, nhưng tôi dặn cậu một câu, ngàn vạn lần đừng có sang bên trường thương mại, tôi không muốn ban ngày cậu đi ra từ đây là người, lúc về đã thành ma đâu!”

“Ừ, chị yên tâm!” Tôi không muốn nhiều lời với mẹ, đáp bừa một câu rồi gật đầu đi ra ngoài. Dựa theo lời chỉ của bà chủ, tôi đi theo hướng đông khoảng nửa tiếng thì gặp một tòa nhà cũ, đây là một khu chung cư theo kiến trúc cổ, tường bao cũng đã sập hết. Đứng trước đối diện con phố là khu trường học, nhìn từ đằng xa, trong sân thể dục cỏ mọc um tùm, cửa sổ mấy giảng đường đã mất hết kính, cả khu âm u hoang vắng, nếu quay phim kinh dị ở đây thì khỏi cần trang trí.

Đứng nhìn một lát, tôi trấn tĩnh lại rồi xoay người đi vào hoa viên học phủ. Đúng như lời bà chủ nhà nghỉ nói, ban ngày mà ở trong khu chung cư này chả thấy bóng người nào đi lại. Tôi một mình rảo bước bên trong, có thể nghe rõ cả tiếng giày mình nện trên nền gạch, cứ như đang đi vào quãng đường tận thế vậy.

Nhìn thấy tòa nhà số 3, tôi đi thẳng lên phòng 403 trên tầng 4, đứng trước cửa, hít sâu, giơ tay gõ.

“Cốc cốc cốc!”

Gõ một hồi, không thấy ai ra mở cửa, tôi hơi sốt ruột, đã cố ý đến sớm để phòng nhà họ đi ra ngoài, vậy mà chẳng thấy ai, liệu có phải hai mẹ con đã dọn đi nơi khác?

Đang lo lắng giơ tay lên định gõ lần thứ hai thì chợt kết một tiếng, cửa phòng mở ra.

Đứng đằng sau cánh cửa là một người phụ nữ trung niên, thân hình gầy gò ốm yếu, hốc mắt sâu hoắm thâm sì, nhìn như rất thiếu dinh dưỡng. Chắc đã lâu rồi chưa có khách đến thăm, bà ta nghi hoặc nhìn tôi, e dè hỏi: “Cậu là ai?”

Sau khi nghe tôi giới thiệu tên và đơn vị công tác, người phụ nữ sững sốt, chắc đã gợi lên ký ức năm xưa, cúi đầu mời tôi vào nhà nói chuyện.

Khu chung cư thật cũ, căn phòng của Ngụ Hữu Chí còn cũ hơn, trong phòng khách chỉ có một chiếc TV đời nhà Tống, một chiếc tủ lạnh mini, một bộ sofa rách, ngoài ra thì chẳng còn đồ gia dụng nào khác, có thể thấy cuộc sống của họ không được khá lắm.

Tôi ngồi ở ghế, đánh giá một lượt căn phòng. Phòng ngủ mở toang, sàn nhà vứt hai con búp bê vải cáu bẩn, một cậu bé chừng 14, 15 đang ngồi trên giường nhìn tôi chăm chăm. Vợ của Ngụ Hữu Chí rót cho tôi ly nước sôi, bưng tới ngồi xuống hỏi: “Cậu là đồng nghiệp của ông nhà tôi à, ông ấy mất được hai năm rồi.”

Tôi gật đầu: “Chị dâu, Ngụ ca là tiền bối của tôi, tôi vào làm sau anh ấy. Lần này tới đây, thật ra là muốn tìm đồ vật lúc sinh thời của anh nhà.”

Thấy chị ta là người thật thà nên tôi không vòng vo, nói thẳng mục đích tới đây của mình, một góa phụ nuôi con thơ, có thể hiểu được sự khó khăn của chị, vội đến không mua gì làm quà, tôi tính lát nữa trước khi đi sẽ biếu 500 tệ.

“Tìm đồ của lão Ngụ? Lão Ngụ nhà tôi, mười năm trước nghỉ việc chỉ xách về một cái hòm gồm bộ chăn chiếu và một cuốn nhật ký, ngoài ra chẳng có gì khác, cậu muốn tìm cái gì?”

Thực sự thì tôi cũng không biết cụ thể thứ mình cần tìm, lão Vũ chỉ nói là Ngụ Hữu Chí có một phần tài liệu, nhưng nó là tài liệu gì, tôi cũng không biết, có điều tôi nghĩ, liệu có phải chính là cuốn nhật ký không?

“Chị dâu, cuốn nhật ký của Ngụ ca có còn không? Ngoài cuốn nhật ký thì trong hòm không còn gì nữa à?”

Chị dâu nghe vậy thì nhú mày cẩn thận nghĩ lại, tôi im lặng ngồi chờ thì đột nhiên “Áaaaaa!” Một tiếng hét chói tai trong phòng ngù phát ra làm tôi giật bắn mình.

Ngẩng đầu nhìn, thằng bé đang ngồi trên giường, đôi mắt mở lớn nhìn tôi, hai tay ôm đầu la hét điên cuồng. Tôi sợ choáng váng, ngồi trên sofa không biết làm gì cho phải, chị dâu thấy thế bèn chạy vội vào trong, đóng cửa lại.

Không biết chuyện gì xảy ra bên trong, chừng hơn 10p sau thì thằng bé không la hét nữa, chị dâu mở cửa đi ra ngoài. Qua khe cửa, có thể thấy thằng bé vẫn đang nhìn tôi gất gao.

Bị thằng bé nhìn rất mất tự nhiên, tôi hỏi: “Chị dâu, cháu bé không sao chứ, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, thằng con tôi từ nhỏ đã có mẫn cảm với ma quỷ, đó là tật xấu!”

Tôi cả kinh: “Mẫn cảm với ma quỷ?”

Chị dâu hướng đôi mắt sâu đầy nếp nhăn, thâm quầng chặm rãi nói: “Năm đó cha nó đi làm xa, tôi một mình nuôi con, có hôm không để ý, nó chạy sang khu trường thương mại chơi, lúc ra thì liền như vậy!”

“Chính là khu trường bên đối diện ư? Lúc đến đây tôi cũng nghe nói nó bị ma ám, sao 20 năm rồi mà vẫn chưa phá dỡ đi?”

Chị dâu nhếch mép: “Thị trấn Mẫu Đơn sao so được với thành phố lớn, người dân hầu hết còn rất mê tín, lạc hậu. Chuyện trong trường bị ma ám cả thị trấn đều biết, chẳng có nhà thầu nào dám phá cả.”

“Thế sao chị với Ngụy ca không dọn đi nơi khác?”

Chị dâu lắc đầu, cười khổ: “Dọn nhà thì phải có tiền. Trước đây lão Ngụy đi làm tài xế, mỗi tháng cũng cầm được mấy ngàn tệ về. Nhưng chả biết sao đột nhiên bỏ việc, bề nhà chỉ mưu sinh bằng đi lái xe thuê, căn bản không đủ chi tiêu.”

Tôi nghe mà rùng cả mình, sinh thời đúng là Ngụy Hữu Chí lái xe thuê, tối qua lão còn đón mình, đó là hồn ma lão thật sao?

Trò chuyện một lúc thì đã là buổi trưa, tôi tính mời hai mẹ con ra ngoài ăn cơm, chị dâu nhất định không đồng ý, chỉ ở nhà ăn tạm hai bát mì, rồi chị bắt đầu tìm cái hòm mà Ngụy Hữu Chí để lại cho tôi xem.

Tuy căn nhà không rộng, nhưng khá là nhiều tủ với rương, chị dâu tìm cả buổi chiều cũng không thấy cuốn nhật ký đâu. Trời thì đã tối, tôi thu xếp quay về, ngày mai lại tới, chị dâu cũng không giữ lại, nói tối nay rảnh sẽ tìm tiếp cho. Vừa mở cửa định đi ra ngoài thì đột nhiên thằng con của lão Ngụy từ phòng ngủ chạy tới, điên cuồng đẩy tôi, lao ra ngoài.

Chị dâu thấy con trai bỏ chạy thì hoảng loạn, vừa gọi vừa đuổi theo. Trời tối, đứa con thì không được bình thường, sợ xảy ra chuyện nên tôi cũng lao theo.

Thằng bé chạy rất nhanh, loáng cái đã ra ngoài khu chung cư, chạy sang bên đường, tôi nhìn theo mà không khỏi căng thẳng. Hồng rồi, thằng bé chạy sang khu trường thương mại!!!

Đứng ở bên đối diện, tôi dẫn đo mãi, bất giác lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Khu trường này, vừa xuống tàu đã nghe nói có ma ám, mục béo chủ nhà nghỉ cũng dặn không được bén mảng tới gần. Giờ con trai lão Ngụy chạy vào đó, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Trong lúc dẫn đo thì chị dâu cũng vừa chạy tới, thấy con mình lao vào khu trường thì ôm miệng khóc lên, định vọt theo. Tôi vội ngăn chị ta lại, trong lòng thầm nghĩ, lần nào nhờ người khác giúp cũng làm liên lụy đến người ta. Sao Lý Diệu này lại không thể dũng cảm mà vì người khác một lần?

Cắn chặt hàm răng, tôi quay đầu nói với chị ta: “Chị dâu, chị ở đây chờ tôi, tôi vào mang thằng bé ra cho!” Nói đoạn, tôi siết chặt nắm đấm, nhấc chân chạy sang bên đường.

CHƯƠNG 101: CHÚ BẢO VỆ

Ngôi trường ban đêm dưới ánh trăng lộ vẻ đáng sợ dị thường, trong sân thể dục, gạch ngói vụn rơi đầy, vừa đặt chân vào trong, toàn thân tôi có một cảm giác rùng rợn khó diễn tả.

Ngước mắt nhìn, thằng bé vừa chạy vào giảng đường số 1, đối diện sân thể dục, tôi không dám chậm trễ, vội đuổi theo. Khu giảng đường đã xuống cấp nghiêm trọng, cửa kính vỡ hết, cánh cửa chính thì mục nát như tương, tôi hít sâu, siết nắm đấm đi vào.

Đại sảnh tầng 1 trống hoác, chỗ đầu cầu thang còn đặt một cái đồng hồ, nó làm gợi nhớ đến chiếc đồng hồ ma ở công ty, tôi không khỏi phát run. Cái nơi âm u quỷ quái này không thích hợp ở lâu, tôi đứng giữa đại sảnh hét lớn một tiếng: “Đệ đệ, mau ra đây đi, nơi này không phải chỗ chơi!”

Tiếng hét của tôi vang vọng khắp khu giảng đường, giữa đêm khuya nghe rất quỷ dị. Vừa nói dứt câu, thằng bé vẫn chưa có bất cứ phản hồi nào, lòng tôi vừa sợ vừa lo, mắng thầm: thằng nhãi này thật có vấn đề, đêm tối lao vào đây, không biết sợ à?

Còn nhớ chị dâu có nói, lúc nhỏ thằng bé chạy nhào vào đây nên bị biến thành như vậy, lần này lại vào, có trời mới biết nó sẽ trở thành thế nào nữa, phải mau tìm thôi.

Nhìn cầu thang tối om, sâu hun hút, trong lòng gợn sóng. Liều mạng, tôi lấy điện thoại ra bật đèn, nghiêng răng bước lên trên.

Tầng hai không có sảnh, tất cả đều là phòng học, tôi đi dọc hành lang hoang phế, kiểm tra từng gian phòng một trong sự sợ hãi.

Trường thương mai bị ma ám, tại sao lại ma ám, ma ám là cái gì, tôi đều không biết, bóng đêm vô tận càng làm tăng thêm nỗi sợ trong lòng. Vừa đi vừa run, tôi bước theo ánh sáng đèn flash, qua một lớp học có ghi số 1, gian phòng này khờ có cửa, bảng đen bị thứ gì đó cào rách, bàn ghế cũng bừa bộn tứ tung khắp nơi.

Lớp học này từng xảy ra ẩu đả à?

Hồi còn đi học, cách trả thù nhà trường mạnh nhất là đập vỡ bảng đen, nhưng trên thực tế, nếu bảng đen bị vỡ thì phải thay ngay mới đúng chứ, sao vẫn giữ nó lại như vậy?

“Đệ đệ, em ở đâu?”

Dãy hành lang quá tối, tôi càng đi càng lo sợ, không dám nói lớn, chỉ thấp giọng gọi, hy vọng thằng bé bướng bỉnh này nghe được mà không trốn nữa. Không có tiếng đáp, vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Khu giảng đường này có 4 tầng, không đếm được số phòng học, nếu thằng bé trốn dưới bàn trong phòng nào đó thì tôi đúng là vô pháp tìm ra nó.

Trong lòng thầm mắng chửi, nếu thằng bé là con mình, nhất định phải đá cho nó mấy cái. Gọi nó không trả lời, cũng không biết là nó nghe thấy nhưng cố ý không đáp, hay mình đã tìm sai chỗ.

Đang nghi vấn trong lòng, vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đi tới cuối hành lang. Lớp học hai bên đều đã nhìn hết, nếu căn cuối cùng không có ai, lại phải tiếp tục tính xem có nên lên trên hay không.

Cẩn thận đi tới căn lớp học cuối cùng, trên biển có ghi: Lớp kế toán.

Cả hành lang, các phòng học đều bừa bộn, lạ một điều là duy nhất căn phòng này lại rất ngăn nắp gọn gàng. Hơn nữa cửa lớp vẫn đóng, cả một tầng chẳng lớp nào đóng cửa, riêng lớp này lại đóng, chắc thằng bé trốn trong này.

Chuẩn bị tinh thần, tôi chậm rãi mở cánh cửa ra. Kétttt, một tiếng gõ vang lên trong hành lang rất ghê rợn. Nó có bên trong không?

“Đệ đệ, em ở trong à?” Tôi rón rén đi vào, khẽ gọi.

Nhưng nhìn theo ánh flash di động, trông thấy cảnh tượng lớp học, tôi không khỏi sợ đến lắp bắp. Lớp học này khác hoàn toàn những lớp học khác trong khu giảng đường, ngoài việc bàn ghế bày biện ngăn nắp thẳng hàng, thì trên tấm bảng đen vẫn còn cả chữ viết bằng phấn của giảng viên.

Theo tôi biết, đa số học khoa kế toán đều là nữ, đây là nguyên nhân phòng này được lưu giữ nguyên vẹn như vậy ư? Rào

bước đi tới thì thấy, cuối tấm bảng đen gần cửa sổ có treo một chiếc gương. Tuy trong phòng rất tối, nhưng theo lý thì có gương treo ngay cửa sổ cũng phải phản chiếu ánh đèn flash chứ, vậy mà nhìn từ chỗ tôi, nó lại đen sì, không hề có chút ánh sáng nào.

Tôi đi vào trong, bắt đầu kiểm tra bên dưới dãy bàn, những nơi có thể trốn, đều không có ai, thằng bé không ở đây rồi.

Sau khi kiểm tra dãy bàn cạnh cửa sổ, tôi lại để ý đến chiếc gương, nó đen sì, trong lòng chợt nổi lên cảm giác thôi thúc. Cái cảm giác thôi thúc rất lớn, đôi chân không tự chủ mà bước tới, vừa bước được một bước thì đột nhiên có một bàn tay vươn tới từ phía sau, túm lấy tay tôi.

Sự việc xảy ra đột ngột làm tôi giật bắn mình hoảng sợ, quay đầu nhìn lại thì ra là một người đàn ông trung niên, ông ta mặc đồng phục màu lam, nét mặt căng thẳng, túm tay tôi nói: “Đừng nhìn vào cái gương, mau đi với tôi ra ngoài!”

Vừa rồi tuy chú tâm đi tìm thằng bé, nhưng tôi vẫn luôn cảnh giác, vậy mà không nghe thấy tiếng bước chân, ông chú này xuất hiện từ lúc nào?

Hốt hoảng nhìn, thấy tôi đứng bất động, ông ta bèn kéo tôi đi ra ngoài. Ra khỏi lớp học, tôi giật tay ra, cảnh giác hỏi: “Đại thúc, ông là?”

Đại thúc vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi là bảo vệ cổng trường này!”

Bảo vệ cổng? Khu trường đã bỏ hoang cả hai chục năm, bảo vệ cái mẹ gì? Không biết dừng khí từ đâu ra, tôi mở mồm nói: “Chú à, chú chết bao lâu rồi?”

Người đàn ông thấy vậy thì sửng sốt, nhìn thoáng qua phòng học, lại túm tay áo tôi, kéo xuống dưới lầu. Tay ông ta nắm rất chắc, giật thế nào cũng không ra, tôi bị kéo xuống tầng một, người đàn ông lôi tôi vào vào văn thư.

Lúc mới vào không để ý, phòng văn thư này đèn vẫn sáng, bàn ghế bên trong ngay ngắn, có một chiếc giường nhỏ, trên cái giường là chiếc radio đang phát.

Ông ta ở đây thật sao?

Đại thúc đẩy tôi vào, quay người đóng cửa, nói: “Cậu từ đâu đến, đã muợn thế này còn đi lung tung gì trên tầng?”

Ngữ điệu của người bảo vệ vừa căng thẳng lại bao hàm sự lo âu, thật giống như chú ruột trong gia đình vậy, hơn nữa, ông ấy dẫn tôi vào một nơi có hơi người thế này, bất giác tạo cho tôi một cảm giác an toàn.

Nhìn ông ta một cái, tôi không trả lời câu hỏi mà cảnh giác nói: “Ngôi trường bỏ hoang lâu như vậy, đến bóng người còn chả có, ông ở phòng văn thư trông coi cái gì?”

Chắc biết rằng nếu không giải thích rõ, tôi sẽ không trả lời, ông ta trầm mặt nói: “Sao lại không có bóng người, cậu chẳng phải là người sao? Tôi công tác ở đây đã hơn 30 năm, sau khi ngôi trường bị bỏ hoang thì dọn đến đây ở!”

Tôi nhìn chằm chằm người bảo vệ, có cảm giác ông ta nói thật, lại vừa có cảm giác ông ta nói dối.

“Trường bỏ hoang rồi thì ai trả lương cho ông? Ông ở lại đây có lợi ích gì?”

Ông chú hói đầu xoa tay: “Công tác nhiều năm như vậy, đã có tình cảm với nơi đây nên không muốn đi. Tôi ở đây cũng đâu phải vô dụng, ở đây là để ngăn người đi vào, ngăn ma quỷ đi ra!”

Ngăn người vào, ngăn ma ra?

Đại thúc nói câu này rất có chính khí, đôi mắt sáng ngời không hề chớp, giống như thật sự có chuyện đó vậy.

“Ông là thầy âm dương?”

“Cũng không tính là như vậy, chỉ là sau khi ngôi trường bỏ hoang, tôi học người ta được một số thứ.”

Nói xong, đại thúc lại hỏi: “Cậu mau nói tôi biết, đêm tối cậu vào đây làm gì?”

Nghe ông ta có vẻ không giống người xấu, tôi đáp: “Con trai đồng nghiệp tôi chạy vào đây, tôi vào để tìm nó. Ông ở trong phòng này giờ, không trông thấy thằng bé à?”

Đại thúc nhíu mày: “Có thấy, nhưng gọi thế nào nó cũng không nghe, loáng cái chạy lên lầu. Tôi cũng đi lên tìm nó thì mới phát hiện cậu.”

Có vẻ có lý, tôi nói: “Vậy chúng ta mau đi tìm nó đi, ở đây ma ám, thằng bé chạy loạn rất nguy hiểm!”

Đại thúc kéo ngăn kéo, lấy một cái đèn pin ra đưa cho tôi: “Thằng bé gặp nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng phải giữ mạng. Cậu cứ tìm kiếm dưới gầm bàn gầm ghế là được, đừng ngu ngốc đến gần cái gương như ban nãy!”

Tôi nhận cái đèn, hỏi: “Trong gương đó có gì?”

Ông ta không trả lời, mở cửa dẫn tôi ra ngoài, nói: Tôi tìm từ tầng 3 xuống mà không thấy ai, hẳn là thằng bé chạy lên tầng 4. Chúng ta lên tầng 4 đi, trước 12h đêm nhất định phải tìm được nó!”

Tôi căng thẳng: “Qua 12h thì sao?”

Mặt đại thúc nổi gân xanh, nói: “Nếu quá 12h mà chưa tìm được, thì không thể lo cho thằng bé nữa, hai ta xuống tầng 1 đợi thôi, họa phúc tự nó cầu vậ!”

Tuy ông ta không nói rõ nhưng tôi cũng hiểu qua 12h đêm thì chính hai chúng tôi cũng phải chạy trốn. Cúi đầu nhìn đồng hồ, giờ đã hơn 10h đêm, chỉ còn hơn tiếng nữa là tới 12h, chỉ còn một tầng chưa kiểm tra, hẳn là vẫn kịp.

Hai chúng tôi soi đèn pin, leo lên tầng 4. Không khác với tầng 2 là bao, trên này cũng một dãy hành lang dài cùng với hai bên phòng học. Hai chúng tôi chia nhau ra, mỗi người một bên kiểm tra từng căn phòng. Thằng bé này đúng là giỏi ẩn nấp, tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

Tìm một nửa dãy phòng học mà không thấy, trong lòng tôi lo lắng toát mồ hôi, đang đưa tay quệt trán thì chợt nghe dưới lầu dưới có tiếng cười.

Tiếng cười đột ngột giữa đêm thình vảng, tôi sớn hết gai ốc, đứng tại chỗ nhìn đại thúc, hỏi: “Đại thúc, hình như dưới lầu có tiếng cười, ông có nghe thấy không?”

Đại thúc đi từ một phòng học ra, cau mày: “Không nghe thấy gì, giọng nam hay nữ?”

“Không giống giọng thằng bé lắm, nó là giọng nữ!”

Đại thúc cúi đầu, nói: “Đừng dây vào nó, mau tìm đi!”

Nói rồi lại vào một phòng học khác tìm kiếm. Tôi thấy sợ hãi, khu giảng đường này ngoài tôi và chú bảo vệ, thằng bé nữa, mà lại có tiếng cười của phụ nữ, chẳng dám nghĩ nhiều, vội tiếp tục đi tìm.

Hết phòng này đến phòng khác, vẫn không thấy thằng bé đâu, hơn nửa phòng học đọc hành lang rồi. Đừng xảy ra chuyện gì chứ, tôi đang lo lắng thì đột nhiên lại có tiếng cười ở tầng dưới, vừa này thì có thể là quá sợ mà nghe lầm, nhưng lần này thì nghe rõ mồn một, tiếng cười dồn dập như một đám học sinh đang nô đùa vậy.

Tôi nghe mà toàn thân nổi da gà, tiếng cười đáng sợ xuyên suốt hành lang trống trải, tựa như đám nữ sinh đang chạy đi chạy lại khắp nơi. Lần này chắc chắn chú bảo vệ cũng nghe thấy, liếc tôi một cái, lạnh giọng: “Kệ nó, tìm tiếp đi!”

Cố nén sợ hãi trong lòng, tôi đi theo chú bảo vệ tìm kiếm khắp tầng 4, cuối cùng chỉ còn lại một phòng truyền thông duy nhất. Đẩy cửa đi vào, hai chúng tôi hoa mắt choáng váng, gian phòng này bàn ghế lộn xộn nhiều không đếm xuể, nếu thằng bé trốn trong này thì biết bao giờ mới tìm ra nó?

Không dám chậm trễ, chúng tôi vội chia nhau ra tìm, tìm một nửa căn phòng vẫn không thấy có ai, tôi bắt đầu cuống, lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã là 11h40p!

Vội tìm thật nhanh, tôi đã không còn kiên nhẫn như lúc này, nhiều chỗ chỉ soi đèn pin qua rồi thôi, tìm một lúc thì đại thúc nhắc nhở: “11h55 rồi, không thể tìm tiếp, mau cùng tôi xuống tầng 1, đi thôi!”

Theo ông ta nói, quá 12h nhất định sẽ có chuyện gì không thể tưởng tượng được xảy ra, thằng bé vẫn chưa thấy đâu, phải từ bỏ nó ư? Nghĩ đến bộ dạng đáng thương của chị dâu, nếu thằng bé xảy ra chuyện, một mình quả phụ còn lại trên đời, làm sao mà sống? Tôi thật không đành lòng từ bỏ, chỉ gật đầu với đại thúc một cái, đèn trong tay vẫn chiếu, gọi nhỏ.

Chỉ còn một hàng cuối cùng, đã tìm khắp 4 tầng lầu, thiếu mỗi hàng cuối này thôi, tôi vừa định đi qua thì đại thúc túm chặt lại, trừng mắt hô: “3 phút nữa, đi mau!”

Tôi gật tay ông ta ra, nói: “Đại thúc, ông cứ xuống trước đi, tôi tìm nốt hàng bàn ghế cuối cùng này!” Nói rồi liền nhích người vào khe, bước tới. Thấy không lay chuyển được tôi, chú bảo vệ bất đắc dĩ thở dài, do dự mấy bước rồi đi ra khỏi căn phòng.

Tay cầm đèn pin, trong lòng tôi giờ chỉ có một ý nghĩ, đó là phải mang được thằng bé ra ngoài!

Đến trước hàng cuối cùng, tôi kéo cái ghế có bàn chắn phía trước, trông rất khả nghi. Vừa nhấc cái bàn ra thì trông thấy con trai của Ngụ Hữu Chí, nó đang nằm cuộn tròn bên trong.

Bực không chịu được, tôi vỗ cho nó một cái, nãy giờ gọi ầm lên mà nó không phản ứng. Cũng chẳng rảnh quan tâm nó có đau không, tôi tức giận lôi thằng bé ra, vừa bước được hai bước thì đột nhiên nghe thấy tiếng cười của nữ sinh dưới lầu càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần!!

Thầm kêu không xong, tôi toát mồ hôi hột lấy điện thoại ra nhìn: 12h 1 phút!

CHƯƠNG 102: CÁI GƯƠNG TRONG LỚP KẾ TOÁN

Đã quá 12h, tim tôi đập gia tốc, kéo thẳng bé chạy vội ra ngoài cửa, còn chưa tới cửa thì tiếng cười càng ngày càng sát bên, cứ như nó đang ở ngay ngoài hành lang vậy. Thằng bé nghe tiếng cười thì sợ hãi, rụt chân không dám bước, nhỏ giọng nói: “Thúc thúc, con sợ!”

Tôi nhìn nó, đúng là dở khóc dở cười, giờ mới biết sợ à, sao lúc cầm đầu chạy vào đây thì không sợ? Tuy nhiên giờ không phải lúc dạy dỗ nơ, tôi cố nuốt cục tức, nhìn chăm chăm ra cửa phòng, nghĩ cách ứng phó.

Tiếng cười bên ngoài càng ngày càng quái đản, ban đầu thì nó giống như đang nô đùa vui vẻ, giờ lại biến thành dữ tợn, nghe mà rét thấu xương.

Không ra ngoài được, tiếng cười ngày một áp sát, tựa hồ đang phiêu hốt ngay ngoài hành lang, bên ngoài có ma!

Nhắc một bộ bàn ghế chặn lại cánh cửa, tôi kéo thẳng bé lùi về phía sau, lùi đến bậc thang sân khấu thì căng thẳng nhìn chăm chăm, mấy phút trôi qua, bỗng nhiên tiếng cười ngoài hành lang vụt biến mất, tiếp đó là sự tĩnh lặng đáng sợ.

Sự đáng sợ không chỉ có tiếng cười, mà sự im lặng đằng sau nó cũng chẳng kém cạnh. Thành thích thành thịch, tôi có thể nghe thấy rõ tiếng tim mình đập loạn.

Không ra được, vậy phải ở đây cả đêm sao? Tôi ngoái nhìn phía cửa sổ, vội lôi thẳng bé lại gần. Những cửa sổ này đã không còn kính chắn, nếu phải đi ra ngoài thì nhảy qua đó là biện pháp duy nhất. Nhưng đây là tầng 4, bên ngoài trời tối đen như mực, cứ nhắm mắt nhảy xuống, không chết cũng què cụt.

Đang dẫn đo không biết xử trí thế nào thì rầm một tiếng, cửa phòng học như bị thứ gì tông vào, cũng may tôi đã cẩn thận chèn bộ bàn ghế nên chưa đến nỗi cảnh cửa bị bật ra.

Sợ hãi nuốt nước bọt, tôi chỉnh độ sáng đèn pin lên mức cao nhất, gắt gao nhìn cánh cửa. Nhưng ngấm lại thì không đúng, nếu ma muốn xông vào, cần gì phá cửa chứ?

Còn đang ngây người thì thằng bé túm túm tay tôi: “Thúc thúc, có chị gái nào đứng đằng sau kia?”

Có chị gái đứng? Hơ hơ, tôi cười lạnh một tiếng trong lòng, không hề có một ý định nào là quay đầu lại nhìn, trực tiếp ôm lấy thằng bé, quyết định nhảy khỏi cửa sổ. Một bên là gãy chân, một bên là mất mạng, tôi phải chọn giữ mạng mình.

Vừa đặt một chân lên bệ cửa sổ thì rầm một tiếng, cửa phòng đã bị phá tung, một cái bóng vọt vào. Tôi sợ hãi kêu lên thất thanh, bèn giậm người nhảy, bỗng sau lưng có cảm giác bỏng rát, như thứ gì bấu mạnh vào vậy.

Một chân tôi đang ở trên không trung, bóng người kia vọt tới nhanh như chớp, túm được cổ áo tôi, kéo về. Ngã sõng soài ra đất, tôi cuống cuống cầm đèn pin chiếu loạn. Là chú bảo vệ đã quay trở lại!

Thấy tôi sửng sốt, ông ta liền nâng tôi dậy, chỉ ra cửa la lên: “Chạy!”

Tôi đứng lên, túm tay thằng bé chạy theo ông ấy ra khỏi phòng truyền thông. Tiếng cười ngoài hành lang đã biến mất, đại thúc đi trước dẫn đường, tôi soi đèn pin theo sát phía sau. Vừa xuống đến tầng hai, đang định bước tiếp thì chợt thằng bé kéo tôi một cái.

Căng thẳng quay đầu lại thì thấy nó đứng bất động, tôi nôn nóng hỏi: “Đệ đệ, làm cái gì đấy?”

Thằng bé òa khóc lên: “Chân cháu bị kéo, không đi được!”

Tôi vã mồ hôi, soi đèn xuống dưới chân nó, một cánh tay trắng toát đang túm lấy cổ chân không buông!

Nhấc chân định đạp cánh tay quái đản kia, thì người bảo vệ đã nhanh hơn một bước. Có vẻ cánh tay này rất sợ ông ta, bị đạp, lập tức nó rụt về bóng tối. Cánh tay vừa biến mất thì tiếng cười lại nổi lên, từng tràng cười ghê rợn vang lên trong lớp học kế toán.

Tôi hít sâu một hơi, bế thốc thằng bé lên, bảo vệ nhú mào, chỉ tay xuống dưới, nói: “Cậu mang thằng bé ra ngoài trước, tôi chặn ở đây!”

Tôi cả kinh: “Ông chặn? Đại thúc, ông cũng sợ ma như thế, chặn bằng cách nào?”

Bảo vệ căng thẳng nhìn về phía cuối hành lang, la lên: “Chẳng phải tôi đã nói là mình học được một số thứ rồi ư, đừng nhiều lời, mau xuống đi!”

Ban nãy vừa thấy gần 12h là ông ta sợ mất vía, giờ nói ông ta có thể chặn ma, tôi không tin được. Nhưng thằng bé vẫn đang trên lưng mình, vẫn phải cẩn rằng hô một câu bảo trọng, sau đó lao nhanh xuống dưới lầu.

Chạy xuống cầu thang, quay đầu nhìn lại thì bóng người bảo vệ đã bị màn đêm bao phủ, tôi lo lắng đưa thằng bé vào phòng văn thư, nghiêm nghị nói với nó: “Đệ đệ, nghe cho rõ này, ở yên trong phòng, đừng có đi đâu cho tới khi anh quay lại, biết chưa!”

Thằng bé đã biết sợ, liên tục gật đầu. Nói xong tôi xoay người định lên trên tìm chú bảo vệ thì nó nói với theo: “Ca ca, thật xin lỗi, em không cố ý!”

Vẫn luôn cho rằng thằng bé bị thiếu năng về mặt giao tiếp, không ngờ nó lại biết chủ động xin lỗi, tôi sửng sốt một chút, quay đầu nói: “Không sao, lần này em phải nghe anh, cứ ở yên trong đây, đừng đi đâu!”

Dứt lời, tôi mở cửa, nào ngờ thằng bé lại nói một câu: “Là mẹ bắt em làm vậy!”

Một chân vừa bước ra khỏi cửa, không khỏi thu lại, tôi nghi hoặc nhìn thằng bé: “Em nói gì? Mẹ em bắt em làm?”

“Mẹ bảo em chạy vào trong trường!”

Tôi nghe nó nói mà đầu óc choáng váng, chẳng phải thằng bé phát điên nên mới chạy vào ư, sao giờ lại đổ lên đầu mẹ nó?

Vừa muốn truy hỏi thằng bé cho rõ ràng lại vừa lo cho chú bảo vệ, tôi cố nén lòng hiếu kỳ, bảo nó: “Em cứ nghe lời ở lại đây, chờ anh về rồi nói!”

Đoạn, tôi xông ra ngoài, chạy lên tầng 2. Trên tầng 2 cũng không bi quan như tôi tưởng, không máu me đầy đất, không ma quỷ hoành hành, chỉ thấy người bảo vệ lầm lũi đi xuống cầu thang, trông rất mệt mỏi.

Tôi đi qua, nôn nóng hỏi: “Đại thúc, ông thế nào?”

“Không đáng ngại, về phòng thôi!” Sắc mặt ông ta trắng bệch, xoa tay đáp.

Tôi liền dìu ông ấy xuống dưới phòng văn thư, biểu hiện của thằng bé đã làm tôi bất lo lắng, đang ngồi ngây người ở giường, trông thấy chúng tôi về thì rụt rè đứng lên.

Đỡ chú bảo vệ ngồi xuống giường, tôi quay sang rót cho ông ta chén nước, chợt ông ấy nói: “Tiểu tử, cậu bị thương nặng như vậy cơ à?”

Ông ta vừa nói xong thì tôi cảm thấy, đúng là có chỗ nào đó nhưng nhức, cơn đau sau lưng bắt đầu lan ra. Lúc này định ôm thằng bé nhảy qua cửa sổ thì có thứ gì bấu vào lưng, tiếp đó căng thẳng tìm cách chạy trốn nên không cảm giác gì, giờ thả lỏng mới thấy, cơn đau thấu xương khiến ruột gan tôi cồn cào!

Cởi áo, soi lưng vào cái gương trong phòng, trên đó là năm rãnh máu. Nói là rãnh máu không hề quá lời, năm vết ngón tay cào sâu, tạo thành một hàng máu thịt be bét. Thằng bé trông thấy lưng tôi thì òa lên khóc sợ hãi.

Vốn thấy thằng bé này rất hiền, nhưng nhìn biểu hiện nhút nhát của nó, dù gì cũng còn trẻ con nên với bất đi phần nào sự chán ghét.

“Đệ đệ, anh không sao, từ giờ chịu nghe lời là được, đừng bao giờ bèn mảng đến nơi thế này nữa!”

Thằng bé lau nước mắt, gật đầu: “Không tới, không bao giờ tới nữa, mẹ có bảo em cũng không đi!”

Ừ nhỉ, ban này lúc mình định xông lên tầng 2 thì nó có nói một câu khiến mình hoang mang, bèn hỏi: “Em bó mẹ sai em chạy vào trường, có thật không?”

Thằng bé gật đầu: “Lúc anh đến nhà, mẹ lên nói với em, lát nữa khi anh chuẩn bị rời đi thì phải chạy sang bên trường rồi chờ anh đến cứu!”

Tôi nghe nó nói mà ngớ cả cười, lúc đến nhà, đột nhiên thằng bé ôm đầu kêu gào, chị dâu vào phòng ngủ đóng cửa, hơn 10p mới ra ngoài, đó là lúc chị ta dặn thằng bé ư? Nhưng vì sao chị ấy phải làm vậy, đây là con mình đứt ruột đẻ ra, làm thế khác nào hại nó?

Khả năng chị dâu giấu mình điều gì đó, nhưng nghĩ nát óc cũng không ra, tôi hỏi: “Đệ đệ, thế em có biết lúc con sống, cha em có cuốn nhật ký nào không?”

Thằng bé gật đầu: “Có, ngày nào cha cũng viết nhật ký, mẹ giấu nó dưới ngăn tủ, hàng ngày đều giờ ra đọc!”

Tôi nuốt nước bọt, hai mắt trợn lớn, chị ta nói dối! Hóa ra lúc ở nhà, chị ấy lật tung khắp nơi tìm chỉ là che mắt, bản thân đã giấu cuốn nhật ký đi rồi. Đại thúc thấy chúng tôi nói mấy câu ngắt quãng, không khỏi thắc mắc: “Hai người nói cái gì thế.”

Chợt nhớ chị dâu có kể, lúc còn bé, thằng nhỏ đi lạc vào trường học nên bị ma ám, tôi bèn hỏi ông ta: “Đại thúc, nghe mẹ thằng bé nói, lúc nhỏ nó đi lạc vào đây nên mới nhạy cảm với ma quỷ, ông ít nhiều cũng biết về âm dương, thử xem giúp nó được không?”

Đại thúc gật đầu, giơ tay kéo thằng bé đến trước mặt, đánh giá sơ qua, nói: “Không việc gì, thằng bé này rất ‘sạch sẽ’, nó chưa từng chọc phải tà ám!”

Không hề chọc phải tà ám? Tôi nghi hoặc hỏi thằng bé: “Em thấy trong người có chỗ nào khó chịu không? Sao hồi tối ở trong nhà lại ôm đầu la hét?”

Thằng bé cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em bị đau đầu, từ bé đã bị rồi!”

Đại thúc nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói: “Không phải ma ám, là bệnh lý, đến bệnh viện kiểm tra là được.”

Giờ tôi mới phần nào yên tâm, đồng thời trong đầu dấy lên nghi ngờ về vợ của Ngụy Hữu Chí. Định mang thằng bé ra ngoài, nhưng đại thúc sợ bị ma bám theo nên bảo chúng tôi ở lại căn phòng nhỏ đã được bố trí trận pháp này.

Một lát sau thì thằng bé lăn ra ngủ, tôi với người bảo vệ ngồi nói chuyện: “Đại thúc, ông không phải thầy âm dương chính thức, sao lại ở đây, ngày nào cũng đương đầu với đám ma quỷ?”

Đại thúc gật đầu cười nói: “Đã nhiều năm rồi, cũng bao nhiêu người khuyên nhủ. Nhưng tôi công tác ở đây từ hồi trẻ, có quá nhiều kỷ niệm, nên lưu luyến không rời!”

Tôi thở dài, những người thuộc thế hệ trước đều có sự lưu luyến với công việc như vậy, đại thúc cống hiến cả tuổi trẻ cho ngôi trường, không muốn rời đi, coi như cũng là duyên phận.

“Phải rồi đại thúc, rốt cuộc ban nãy trên tầng 2 xảy ra chuyện gì?”

Đại thúc ưu tư, nhớ lại: “Hai mươi năm trước, đây là một trường cao đẳng. Tôi phụ trách công tác hậu cần, đám sinh viên thân thiết gọi tôi là Chu thúc, các giảng viên trong trường cũng rất chiều cố tôi!”

Nói đoạn, ông thở dài: “Sau đó thì lớp kế toán trên tầng 2 có một nữ sinh chết, bắt đầu từ đó thì mỗi ngày chết thêm một người, vô cùng thê thảm!”

“Mỗi ngày chết một người?” Tôi cau mày kinh ngạc.

“Đúng vậy, giai đoạn đầu thì mỗi ngày một người, về sau biến thành tùm năm tùm ba nhảy lều, không ai ngăn lại được!”

Ma quỷ ở ngay bên trên, chúng tôi ngồi tầng dưới bàn chuyện về nó, thật quá kích thích, tôi châm điếu thuốc, rít một hơi, nói: “Đại thúc, chuyện này hơi đáng sợ, đừng nói nữa, chờ sau rồi nói!”

Đại thúc cười khổ: “Không sao, phòng này của tôi an toàn. Cũng khó được giải bày với ai, có cậu ngồi nghe tôi vui lắm!”

Mạng mình được ông ta cứu, thôi thì cắn răng nghe vậy, tôi gật đầu. Thấy tôi đồng ý, đại thúc tiếp tục kể: “Cứ như vậy, nhảy lều rồi lại nhảy lều, tự sát hết người này đến người khác, một nửa sinh viên nữ khoa kế toán đã chết. Lãnh đạo nhà trường thấy sự việc nghiêm trọng, liền tạmd đình chỉ toàn khoa. Nào ngờ những sinh viên đó, tuy không đi học, nhưng trời tối lại mò đến. Giai đoạn đó tôi phụ trách trực đêm, đám sinh viên thường ngày qua lại rất tốt với tôi, ban đầu tôi không đồng ý, nhưng chúng cứ năn nỉ ỉ ôi, đành cho chúng vào, kết quả...”

Nói tới đây, người bảo vệ già không khỏi nước mắt hai hàng: “Kết quả là đám nữ sinh vốn dĩ may mắn còn sống, đã tự sát tập thể trong lớp! Chúng chết còn thảm hơn những đứa trước, có đứa còn tự cắt đầu mình!”

Tôi nghe mà bàng hoàng, điếu thuốc đã cháy đến tận gốc, run rẩy dụi đi, hỏi: “Trong trường chết nhiều người như vậy, sao những nữ sinh đó còn dám quay lại? Họ quay lại làm gì?”

Đại thúc ho khan một tiếng rồi thở dài: “Sau này có học chút ít về thuật âm dương tôi mới được biết, lúc đó chúng đã bị mê

hoặc tâm trí, tất cả đều lén bỏ trốn mà chạy tới. Chúng nói với tôi là quay lại lớp lấy đồ, đi một mình sợ nên rủ bạn bè đi cùng, chỉ mấy phút là xong việc. Tôi nghe thế mũi lòng, bèn để chúng vào, tất cả là do tôi, đáng lẽ tôi phải ngăn chúng, là do tôi!”

Đại thúc càng nói càng kích động, cơ thể run run, nước mắt lăn dài xuống cằm. Tôi đã hiểu vì sao ông ta lại kiên trì canh giữ ngôi trường bỏ hoang này, hẳn là ông ấy đã đổ hết trách nhiệm về cái chết của những nữ sinh lên đầu mình, xuất phát từ sự áy náy và hối hận, nên quyết cố thủ ở đây.

Trầm mặc một lúc, tôi hỏi: “Thế căn nguyên từ đâu mà những nữ sinh đó tự sát?”

Đại thúc trấn tĩnh lại tâm tình, nói: “Bởi vì cái gương trong phòng học đấy!”

CHƯƠNG 103: KHUÔN MẶT TƯƠI CƯỜI TRONG ĐỒNG NGƯỜI

Gương? Là cái gương trong lớp kế toán ư? Gương thì làm sao? Tôi chăm chú nghe đại thúc kể tiếp.

“Không biết tự lúc nào, cạnh cái bảng đen lòi ra một chiếc gương, từ khi nó được treo ở đó thì đám nữ sinh rất thích thú, chẳng hiểu nó có tà môn gì, mà sinh viên nào soi gương cũng đặc biệt cao hứng!”

“Soi gương sẽ cao hứng?” Tôi ngờ vực lặp lại câu nói.

“Đúng vậy, rất nhiều sinh viên có nói, họ cứ soi gương sẽ thấy bản thân rất xinh đẹp, cho nên cả lớp ai cũng thích soi.”

Tôi nheo mắt, câu chuyện có vẻ rất ly kỳ: “Sau đó thì sao? Đột nhiên có người tự sát?”

“Sau đó thì càng ngày những sinh viên nữ càng si mê cái gương, càng ngày càng mất không chế, tranh nhau chỗ soi gương mà chửi mắng, đánh lộn, những nữ sinh không tranh được chỗ soi liền tự sát!”

Tôi nghe mà khó có thể tin vào tai mình, há hốc miệng hỏi: “Cái gì? Chỉ vì không soi được gương mà tự sát?”

Tôi hít sâu một hơi, khó tin ngồi im trên ghế: “Cái gương ma quái như vậy, sao nhà trường không dỡ nó đi, còn treo ở đó làm gì?”

Đại thúc cười khổ: “Dỡ đi? Không dễ đâu, đã thuê bao nhiêu người về gỡ nó mà không hiểu sao, ai cũng mất tự chủ, cứ đứng soi gương rồi quên mất việc mình đang làm. Chỉ mấy ngày sau, người đó liền tự sát, cái gương được treo từ đó tới giờ, tiếp theo thì xảy ra chuyện tôi kể đấy, toàn bộ ngôi trường liền bỏ hoang!”

Câu chuyện này có vẻ khá quen, việc cái gương không thể gỡ đi cũng giống cái đồng hồ ở công ty tôi. Tiếc một điều là bên chúng tôi có lão Lưu, còn những nữ sinh đáng thương thì chẳng có ai cứu.

Lần đầu tiên tôi nghe kể chuyện ma ở ngay dưới tầng lầu có ma quỷ, lúc mới nghe cứ cảm giác những hồn ma này thật

đáng sợ, nhưng sau khi nghe hết câu chuyện, tôi lại thấy đồng cảm và thương xót những nữ sinh từng mất mạng.

Là tà ma hại người!

Đại thúc kể xong, lau khô nước mắt, nhìn tôi chăm chăm, hỏi: “Thứ trên cổ cậu, từ đâu mà có?”

Tôi sửng sốt, rồi mới chợt có phản ứng, chắc ông ta nói đồng tiền hồ văn trên cổ mình. Đồng tiền này là lão Lưu cho tôi lúc cùng xuống động quỷ, từ đó lão chẳng đòi lại nữa, tôi cũng đeo nó theo thói quen, lười bỏ ra, đã quên mất sự có mặt của nó.

Cầm cái đồng tiền giơ ra, tôi nói: “Cái này à? Một người bạn cho tôi!”

Người bảo vệ già nhìn đồng tiền hồi lâu, biểu tình phức tạp, gật đầu nói: “Bạn cho, vậy thì người bạn của cậu thật hào phóng!”

Tôi cười, định kể về lão Lưu cho ông ấy nghe, nhưng ông ta đã nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi tựa lưng vào tường. Không tiện quấy rầy, tôi đắp cái áo khoác lên mình, cố ngả xuống bàn mà ngủ. Một đêm thật vất vả, tuy vết thương sau lưng đã được băng bó cầm máu, nhưng vẫn đau, tôi ngủ nửa tỉnh nửa mê.

Trời sáng, tôi ngồi dậy quay đầu gọi thằng bé về nhà thì phát hiện không thấy người bảo vệ già đâu nữa. Chúng tôi vừa đi ra khỏi phòng văn thư thì đột nhiên có tiếng rầm rầm rất lớn, cảnh giác, tôi giơ tay tùm thằng bé ra sau lưng.

Sau tiếng đông gh lớn thì phía cầu thang lên tầng 2 phóng ra một lớp bụi đá, trên tầng xảy ra chuyện gì?

Đã cứu được thằng bé, cũng đã được nghe chuyện xưa, tôi không muốn dây dưa ở đây nữa.

“Đi!”

Tôi nhẹ giọng nói rồi kéo thằng bé ra ngoài. Vừa mới bước được hai bước thì lại rầm một tiếng, lần này tiếng vang rất lớn, bụi đất ào xuống còn nhiều hơn. Thật sự là không đi được rồi, không thấy người bảo vệ già đâu, chẳng biết trên tầng xảy ra chuyện gì, liệu ông ấy có gặp nguy hiểm?

Ban ngày ban mặt, gan tôi cũng lớn hơn bình thường, bảo thằng bé ra sân thể dục trước đứng chờ, tôi thuận tay nhặt

một viên gạch, leo lên tầng hai. Chắc do câu chuyện tối qua người bảo vệ kể đã kích thích mình, tôi nắm chặt viên gạch trong tay, nhiệt huyết dâng trào, nhất thời chẳng hề sợ hãi.

Lên tầng, tôi hét lớn: “Đại thúc, ông ở đâu?”

Tuy không nghe tiếng ông ấy trả lời, nhưng tôi nhìn thấy, lớp kế toán ở cuối hành lang đang bụi mù mịt, vừa rồi hai tiếng vang lớn hẳn là từ đó mà ra. Không chậm trễ, tôi vội bước nhanh tới cửa, đập tung, vào trong nhìn xung quanh, vẫn chẳng thấy bóng người bảo vệ già đâu.

Xoay người đi ra ngoài, chợt tôi để ý đến cái gương, giờ là ban ngày, đúng lúc mặt trời đang thịnh, vậy mà cái gương vẫn đen sì. Vừa liếc qua, đột nhiên trong lòng tôi có một sự thôi thúc lạ kỳ, cứ muốn đến để soi mình vào đó.

Ý nghĩ vừa phát sinh, đôi chân liền mất khống chế, như cái máy bước về phía trước, một bước, hai bước rồi ba bước, ngày càng gần.

Tôi thì vẫn rất sợ hãi, câu nói của người bảo vệ tối qua cứ quanh quẩn trong đầu: “Người soi cái gương này đều chết!”

Đang trong lúc ý thức tôi dần mơ hồ thì bỗng cảm giác, đồng tiền hổ vằn trước ngực nóng ran lên, sức nóng có thể nung chín trứng gà. Lập tức cơn bồng làm tôi thanh tỉnh, nhưng đã quá muộn, bản thân đã ló mặt đến trước cái gương. Trông thấy cảnh tượng trong gương, tôi sợ đến hét lên một tiếng, tay cầm viên gạch lẳng mạnh ra đằng trước.

“Choang!”

Chiếc gương tồn tại 20 năm, đã bị tôi đập nát bét! Thở hồng hộc đứng tại chỗ, nhìn những mảnh vụn đầy đất mà còn chưa nguôi giận, tôi nhắc chân đạp cho bằng nát mới thôi.

Sau khi cái gương bị vỡ, toàn bộ căn phòng nháy mắt trở nên khác thường, bàn ghế đang ngay ngắn bỗng ngã trái ngã phải, cái bảng đen xuất hiện từng đọt vết nứt kêu răng rắc, tôi vội ôm đầu chạy nhanh ra ngoài.

“Rầm!” Một tiếng lớn, toàn bộ trần nhà lớp kế toán đổ sụp, cả căn phòng hoàn toàn vùi lấp. Suýt nữa thì bị chôn sống, nhưng đại thúc không có trong lớp nên không cần lo lắng. Lau mồ hôi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, tôi chạy thẳng ra sân thể dục, kéo thẳng bé đi.

Chẳng thèm đến bệnh viện xem xét vết thương, tôi tức mình đưa thằng bé về nhà, tiện tìm vợ Ngụy Hữu Chí tính sổ luôn. Tối nhà, gõ cửa rầm rầm, vừa gõ mấy tiếng thì cửa mở ra, chị ta trông thấy con trai vội khóc lóc ôm nó vào lòng.

Tôi hừ lạnh: “Chị được lắm, con mẹ nó hóa ra chị xui thằng bé chạy sang trường. Tôi thấy chị mới là người có bệnh đấy!”

Chị gái xoay người thằng bé kiểm tra một lượt, thấy nó không bị gì, lại nhìn vết thương trên lưng tôi rỉ máu, òa khóc quỳ xuống trước mặt. Tôi sửng sờ, đây là chuyện gì?

Đưa tay đỡ chị ta lên, tôi nói: “Chị đừng làm thế, nói rõ chuyện ra xem nào, tại sao chị lại đẩy con mình vào miệng cọp? Suýt nữa hai chúng tôi đã bỏ mạng đấy, biết không?”

Chị ta khóc nức nở: “Chính vì sợ con mình chết nên tôi mới làm vậy. Thật sự xin lỗi cậu, nhưng tôi không còn cách nào khác!”

Nói rồi lại quỳ xuống, tôi bực mình quát: “Chị đừng có làm thế nữa, quỳ lạy có ích gì? Mau nói lý do xem nào!”

Chị ta bảo tôi vào trong nhà nói chuyện, tôi cũng chả sợ, vào sofa chờ nghe giải thích. Chị ta vẫn ôm chặt thằng bé, đứng đối diện tôi, nói: “Từ nhỏ tiểu Trụ Tử đã mắc chứng đau đầu, mỗi lần phát tác rất đáng sợ, hai vợ chồng tôi cho nó uống bao nhiêu thuốc cũng không khỏi. Sau này hàng xóm nghi nó bị tà bệnh, bèn tìm cho một thầy âm dương. Thầy nói, lúc bé, tiểu Trụ Tử bị hồn ma trong trường quấy phá, nếu muốn trị dứt bệnh, phải cùng người khác đi vào để đổi mệnh!”

Chị ta càng nói, âm thanh càng nhỏ, câu cuối cùng gần như tôi chẳng nghe được gì, tôi hiểu, đây là vì trong nhà không đủ tiền đi bệnh viện, bị thầy âm dương lừa kia lừa. Theo tôi đoán, hẳn cũng biết trong trường học bị ma ám, căn bản không ai dám đưa thằng bé vào đó ban đêm, nên mới bịa ra để thu tiền.

Hơn nữa, sao cốt truyện này nghe quen tai thế nhỉ, đây con mẹ nó chẳng phải giống cách mà lão Lưu dời cái xe số 13 lên người tôi sao?

Hít sâu một hơi, tuy tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đáng thương, nhưng ám chiêu này cũng quá độc ác đi, bắt người ta

đổi mạng lấy mạng con mình. Mạng ai mà chẳng do cha mẹ cho chứ?

Chị gái ôm con khóc rống lên, ai đi qua còn tưởng tôi bắt nạt gì hai mẹ con họ, tôi thở dài nói: “Chị dâu, rõ ràng chị bị tên thầy kia lừa rồi. Đây không phải chuyện thay tài xế, người này lái thì người kia nghỉ, chị lừa tôi và thằng bé cùng vào trường, nếu cả hai đều không ra được thì sao?”

Nghe tôi nói vậy, chị ta chắc cũng hiểu ra, xin lỗi rồi rít, tôi cũng chẳng rảnh mà đôi co, nói: “Thế rốt cuộc chị có biết cuốn nhật ký anh nhà ở đâu không?”

Chị ta gật đầu lia lịa: “Tôi biết, cái thùng đó thực ra là tôi giấu đi, để tôi lấy cho cậu!”

Nói rồi xoay người đi vào phòng ngủ, lát sau kéo ra một cái thùng giấy lớn. Trong thùng ngoài những cuốn sổ nhật ký to nhỏ khác nhau thì không còn gì khác. Xem ra năm xưa lão Ngụy viết khá nhiều, tài liệu mà lão Vũ nói, khả năng chính là nhật ký.

Tôi hỏi có thể mượn về đọc dần hay không, chị ta cũng chẳng quan tâm mục đích của tôi là gì, vội gật đầu đồng ý. Sau khi xong xuôi mọi việc, tôi đến viện kiểm tra vết thương, đồng thời cũng bỏ tiền cho thằng bé chụp chiếu, khám bệnh. Bác sĩ chẩn đoán nó bị động kinh bẩm sinh, cần nằm viện điều trị.

Biết hà họ nghèo rớt mồng tơi, lấy đâu tiền đóng viện phí. Bản thân tôi lái xe bus, tiền tiết kiệm cũng không nhiều, bắt đắ dĩ đành gọi điện cho Hoàn Tử Đầu, hỏi vay hẵn 3 vạn tệ để thanh toán.

Vợ Ngụy Hữu Chí cảm động, nước mắt nhạt nhòa, chậm rãi lôi ra một cuốn vở bìa vàng trong túi xách, nói: “Cảm ơn cậu, cậu là ân nhân nhà chúng tôi. Cuốn nhật ký này là của lão Ngụy viết lúc còn đi làm ở công ty. Tôi không biết cậu muốn tìm tài liệu gì, nhưng tôi nghĩ hẵn nó có liên quan đến nhật ký của ông ấy!”

Tôi dờ khóc dờ cười nhận cuốn sổ, thật không ngờ đến nước này mà chị ta vẫn lưu lại hậu chước. Hóa ra nếu mình mà không chi ra 3 vạn tệ, thì cuốn nhật ký này mãi mãi không được nhìn thấy. Đúng là lòng người khó lường!

Sắp xếp mọi việc xong, tôi bắt xe quay về nhà nghỉ, tới nơi đã hơn 9h tối, mẹ bé đang đứng ở quầy thấy tôi bằng bó thì cười lạnh: “Ai ui, tiểu ca bị người ta chém à?”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, mồm miệng mẹ này không sạch sẽ, tốt nhất là ít nói chuyện thì hơn, giờ quay lên ngủ, mai còn về.

Thấy tôi không nói gì, mẹ bé liếc tôi một cái rồi tiếp tục xem TV. Quay lên phòng, tôi gói gém lại hành lý rồi lăn ra ngủ. Sáng hôm sau xuống quầy lễ tân trả phòng, mẹ bé lại bắt đầu, nhìn tôi chăm chăm, nói: “Tiểu ca, thần sắc cậu không khỏe, sao thế, gặp ma à?”

Cái mẹ này, miệng không nói được câu nào tốt đẹp, phiền phức, tôi đáp: Đúng, tối qua vào khu trường thương mai, đâu đâu cũng có ma!”

Vừa nghe tôi dứt lời thì mẹ bé phun cả vỏ hạt dưa lên người: “Trông cậu thế này mà còn dám vào đó? Ma trông thế nào?”

Tôi thừa hiểu câu nói của mẹ, ý mẹ nhất định là thấy tôi ăn mặc không giống kẻ có tiền, nên tỏ vẻ châm chọc.

“Ma cũng giống người!” Tôi dừng dưng đáp.

“Đại tỷ, trong trường thương mại không đáng sợ như chị nghĩ đâu, đừng có suốt ngày đồn này đồn nọ, bên trong còn có một ông chú bảo vệ sống đấy!”

Mẹ bé cắn hạt dưa, cười lạnh: “Cậu nói là trước đây chứ gì, đúng, có một người bảo vệ, ông ấy khá tốt, chỉ đáng tiếc là...”

Tôi rút nốt tiền phòng ra thanh toán cho mẹ, nói: “Đáng tiếc gì, chẳng phải khá tốt sao, ông ấy tự biến mình thành lá chắn cho khu trường và người bên ngoài!”

Mẹ bé nheo mắt nhìn trần nhà, thờ ơ nói: “Đáng tiếc là cuối cùng vẫn tự sát chứ sao! Làm người tốt thì có tác dụng gì!”

Tôi nghi hoặc: “Đại tỷ, chị nói gì? Người bảo vệ già tự sát? Chị nghe nhầm à, tối qua tôi ở cùng ông ta trong đó, có phải ông ta đáng người thấp, đỉnh đầu bị hói?”

Mẹ bé nghe thế, phì phì hạt dưa trong tay, mở to hai mắt: “Ý cậu là gì? Tối qua cậu đến đó thật đấy à?”

Tôi gạt đầu, mẹ bé đột nhiên hất văng đồng tiền trên quầy, cũng chẳng thèm trả lại tiền lẻ cho tôi, đẩy dúi tôi ra ngoài,

miệng làu bàu: “Cút cút cút cút, ông bảo vệ kia sau chuyện nữ sinh chết hết, áy náy mà tự sát. Cậu ở trong mờ ra à?”

Còn chưa kịp phản ứng tôi đã bị mụ ta đẩy ra ngoài, rồi đóng sầm cửa lại. Xách thùng nhật ký, tôi không thể hiểu nổi, đứng đực ra một lúc.

Người bảo vệ già đã chết?

Đến ga, vất vả lắm mới nhét được cái thùng to lên tàu, sắp xếp xong, tôi ngồi nhìn ra ngoài cửa kính mà ngây ngốc, hẹn gặp lại Mẫu Đơn, hy vọng Tiểu Trụ Tử khỏi hẳn được bệnh, hy vọng ngôi trường ma ám kia được yên bình.

Hy vọng....

Đang suy nghĩ miên man thì tàu hỏa xình xịch xình xịch khởi động, tôi ngoái nhìn cảnh vật trượt theo cửa kính tàu, chợt bắt gặp một gương mặt tươi cười trong dòng người đang tiến dưới ga.

Người bảo vệ già đứng đó, mỉm cười vẫy tay từ biệt với tôi!

CHƯƠNG 104: NHẬT KÝ CỦA NGUY HỮU CHÍ.

Người bảo vệ già vẫy tay từ biệt, làm tôi bưng tỉnh đại ngộ. Chuyến hành trình đi Mẫu Đơn lần này, tính từ đầu mình đã gặp hai hồn ma. Tình huống này, vào lúc Bách quý khốc môn tháng trước đã xuất hiện, bèn lấy điện thoại ra xem, quả nhiên không ngoài dự đoán, hôm nay là 13 âm lịch, hai ngày nữa là 15!

Tháng trước, gần đến ngày 15, do dương khí thiếu hụt nên tôi liên tiếp gặp ma bắt xe, giọng nói dưới gầm giường, vân vân, lần này lại gặp người bảo vệ già và Ngụy Hữu Chí, cũng có thể giải thích.

Tôi thở phào một hơi, cũng may Ngụy Hữu Chí và hồn ma ông chú bảo vệ không phải ác ma lấy mạng người, nếu không thì lần này mình đã bỏ mạng lại đất khách quê người rồi.

Tai họa 15 âm tháng này sẽ là cái gì đây?

Ngồi tàu hỏa về nhà mà tâm trạng tôi vô cùng phức tạp, cũng may chuyến đi này hữu kinh vô hiểm, an toàn mà hoàn thành nhiệm vụ. Với tay lấy một cuốn nhật ký của Ngụy Hữu Chí ra, bắt đầu giờ ra đọc.

Đọc một lúc lâu, vẫn chỉ là những chi tiết đời sống thường ngày, và những thu chi của ông ta, nào là mấy giờ ngủ dậy, cơm trưa ăn gì, tối ăn gì, rồi nhớ vợ nhớ con vân vân.

Giờ liên tiếp mấy quyển đều có nội dung tương tự nhau, chỉ ấn tượng một điều là trong đó có khoảng mấy ngàn chữ viết liền mạch, ông ta chửi mắng đội trưởng lúc ấy thậm tệ.

Ngụy Hữu Chí, lão Vũ và lão Đường là đồng nghiệp, cũng có khá nhiều dòng viết về cuộc sống hai người họ, tuy không thấy nội dung quan trọng mà mình cần, nhưng từ cuốn nhật ký mà tôi biết thêm về mặt khác của lão Đường với lão Vũ.

Ví như trong nhật ký có ghi chép, 10 năm trước tình cảm của lão Đường và lão Vũ rất tốt, giống tôi và tiểu Lục bây giờ vậy, là một đôi bạn thân trong công ty. Năm đó xảy ra lũ lụt, hai

người còn đứng ra quyên góp rất nhiều tiền, việc Ngụy Hữu Chí táng bốc đời sống của hai người làm tôi khá bất ngờ.

Đọc một lượt hết đóng nhật ký, toàn những thông tin vô giá trị, chỉ còn cuốn bì vàng cuối cùng mà vợ Ngụy Hữu Chí đưa. Chị ta nhìn vật nhớ người, đã đọc tất cả những gì chồng mình viết, đương nhiên biết sự nặng nhẹ bên trong. Nếu chị ấy cố tình giữ lại cuốn sổ này, thì chắc hẳn nó phải có bí mật gì đó.

Vắt chéo chân, cầm cuốn sổ bì vàng, cảm thấy nó nặng trĩu, trong lòng thầm nghĩ, đây là lúc cởi bỏ nút thắt! Đây là sự thật, nhưng khi mở trang đầu tiên của cuốn nhật ký ra, tôi sửng sờ.

Toàn thân nổi da gà, trang đầu là một loạt những lời lẽ âm yếu mà Ngụy Hữu Chí viết cho vợ mình!

Trình độ văn hóa ông ấy không cao, trong nhật ký đều viết bởi mấy dòng thông tục như cái gì mà nhớ em ngủ không yên giấc, cầm ảnh em hôn cả tiếng đồng hồ, rồi cái gì anh tưởng tượng đang tắm chung với em, tưởng tượng cùng em...(không thể mô tả...)

Cứ cho là nhật ký được viết cách đây 10 năm thì lúc đó ông ta cũng phải 40 tuổi, vậy mà nội dung bên trong táo bạo đến mức trẻ như tôi đọc cũng phải đỏ mặt.

“Lão Ngụy, ông đúng là tuy già nhưng tâm không già!” Tôi thầm châm chọc một câu, lòng lại chùng xuống. Vất vả lắm mới tìm được nhật ký, bao nhiêu hy vọng mong chờ về manh mối vụ tau nạn xe, sao lại biến thành cuốn truyện 18+ thế này!!

Vợ Ngụy Hữu Chí coi cuốn nhật ký như bảo bối, nói rằng khả năng trong đó có tài liệu tôi cần tìm, tôi nôn nóng đến mức lỗ chân lông cũng giãn to ra, vậy mà thứ tôi đọc là như này đây.

Dở khóc dở cười, lật xem mấy trang tiếp theo, tôi chết lặng đi, càng về sau ngôn từ càng táo bạo, càng trần trụi! Càng đọc, tâm càng lạnh, cuối cùng thật sự mất hết hứng thú, đang định ném cuốn sổ qua một bên thì chợt một dòng chữ lọt vào mắt tôi: số 2386 đường Hoài Viễn!

Đó là chung cư mà lão Lưu và Lưu Vân Ba ở, trong nhật ký của Ngụy Hữu Chí lại có ghi chéo về vụ cháy:

Tất cả tin tức trên báo hôm nay đều bị chung cư 2386 đường Hoài Viễn bao trọn, bởi nhân viên bảo vệ sơ ý vứt tàn thuốc, đã gây ra vụ cháy lớn, mấy trăm mạng người chết quá thảm.

Chuyên này là bài học đối với chúng tôi, từ nay tôi quyết định sẽ cai thuốc. Nhưng lại hy vọng tên đội trưởng cứ hút tiếp đi, tốt nhất còn tiện tay ném tàn thuốc ở nhà hẩn.

Nội dung trang nhật ký này không khác mấy so với những gì tôi biết lúc trước, nhưng Ngụy Hữu Chí không biết rằng, trận hỏa hoạn không phải do bảo vệ gây ra, mà là lão Lưu cố ý phóng hỏa.

Nội dung tiếp theo tôi không đọc kỹ, lại lật thêm mấy trang.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, tôi lại nhớ bà xã, ha ha.

Chuyện hỏa hoạn ở 2386 Hoài Viễn mấy nay cứ rần rần, nhiều người bảo là do ma ám, còn đồn nhau rằng, cứu được một ông già từ đám lửa, toàn thân cháy xém. Ông ta bị cháy toàn bộ nửa thân mình, bác sĩ cũng nói là xong đời, vậy mà bất ngờ lại sống!

Ông già bị lửa thiêu? Người đầu tiên tôi nghĩ đến, không ai khác chính là lão Lưu. Tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao lão Lưu phóng hỏa, đốt chết nửa tòa chung cư, mà lại lành lặn thoát ra?

Ở Đường Oa Tử, ông cụ tóc bạc và đứa bé từng nói, lão Lưu là ma chết cháy. Ngay đến Mộng Nga cũng bảo, lão Lưu người không ra người, ma không ra ma. Đọc tới đây, tôi không khỏi bật cười chua chát, lão Lưu này đúng là một nhân vật bí ẩn!

Nội dung tiếp theo trong cuốn nhật ký, Ngụy Hữu Chí dùng lối hành văn vụng về để nói về những lời đồn đại việc sống sót của lão Lưu.

Trong đó có một lời đồn khiến tôi hứng thú, đó là, lão Lưu là một đại vu sư, nguyên nhân năm đó nửa thân người bị cháy đen mà không chết là vì ông ta cắt nửa tờ giấy để đổi mạng.

Lời đồn này có vẻ chuẩn xác, nó đồng thời cũng giải thích được vì sao bị bỏng nửa thân mà người lão Lưu không hề có dấu vết. Nếu đúng nửa thân lão Lưu là hình nhân, chẳng phải người không ra người, ma không ra ma đó ư? Nói ông ta đã chết, không phải, nhưng nói ông ra là người thì không đầy đủ!

Tôi “Àaaaa” một tiếng thật dài, thì ra là thế, thì ra là thế!

Bản lĩnh của lão Lưu là khỏi bàn cãi, tôi tin là biện pháp này lão làm được, nhưng lại rất tò mò, từ đâu mà Ngụy Hữu Chí nghe được lời đồn này để viết vào nhật ký?

Cũng may là đằng sau mỗi lời đồn, Ngụy Hữu Chí có ghi lại nơi nó xuất phát. Đọc đến đây, tôi chấn động cực mạnh, trong nhật ký, Ngụy Hữu Chí nhắc tới nơi nghe được lời đồn này là ở quán mì đêm cửa Đông!

Chính xác, nó chính là quán mì nấu bằng giò, bia quỷ hết hạn mà mỗi bữa ăn chỉ hai tệ kia. Ông chủ quán mì cũng lắm mới ngoài 40, mười năm trước quán mì đã ở đó rồi sao?

Trong nhật ký thì Ngụy Hữu Chí cũng là tình cờ phát hiện quán mì, hơn nữa ăn uống xong, chủ quán cũng chỉ lấy có hai tệ khiến ông ta rất ngạc nhiên, nên mới ghi vào nhật ký.

Sau đó thì Ngụy Hữu Chí trở thành khách quen của quán mì, uông bia xong thì ngồi tán phét với chủ quán, hai người ngày nào cũng nhậu rồi nói chuyện, không giấu nhau bất cứ điều gì. Lão Lưu sống sót như thế nào, chính miệng chủ quán nói cho ông ta nghe.

Chủ quán mì về diện mạo thì không có gì đặc biệt, người cao to, mặt vuông chữ điền, ít nói, đó là ấn tượng duy nhất của tôi về ông ta.

Thế giới này rất rộng lớn, có hàng tỷ người, đâu đâu cũng có người sinh sống, nhưng đồng thời nó cũng rất nhỏ, nhỏ đến nỗi có vài người sẽ không thể hiểu nỗi mà gặp được nhau.

Lời đồn lão Lưu dùng hình nhân thế mạng, dù sao cũng chỉ được ghi trong nhật ký, với quan hệ của tôi với lão hiện giờ, hoàn toàn có thể gặp mà hỏi trực tiếp. Đọc xong đoạn chuyện xưa này, tôi khép cuốn sổ lại, có cảm giác đã mấy đồ trôi qua. Đêm về khuya, tàu hỏa xinh xịch chạy trên đường ray, mắt tôi díp lại, nhét cuốn nhật ký vào ngực, ngủ thiếp đi.

5h sáng hôm sau, tàu về đến ga thành phố, tôi chẳng điện báo cho ai mà chạy thẳng về công ty. Không thấy tiểu Lục ở ký túc, chỉ thấy Hoàn Tử Đầu đang ngủ thò cả dãi trên giường.

Tôi cười khở, đi vào hung hăng đấm cho hấn một phát, chắc Hoàn Tử Đầu tưởng là tiểu Lục, lải nhải chửi thề một câu, mở mắt trông thấy tôi thì vội ngồi bật dậy.

“Anh về lúc nào đấy?”

“Vừa vào phòng, quần áo còn chưa thay đây!”

Tôi buông hành lý xuống, vừa cởi áo vừa nói:

“Anh dọn đến đây thật đấy à, định ở lại bao lâu?”

Hoàn Tử Đầu há miệng ngáp: “Tôi chờ anh về để bảo vệ anh, ở bao lâu tính sau, chuyện này phức tạp, ta cứ tùy cơ ứng biến.”

Đang nói chuyện thì tiểu Lục bê cái chậu và phích nước nóng đi vào, vừa trông thấy tôi, cậu ta buông đồ xuống cười, chào hỏi: “Đi lang về rồi đấy à, thế nào, vui vẻ chứ?”

Tôi cũng cười, chụp vai cậu ta: “Ừ, khá vui!”

Chợt Hoàn Tử Đầu nhớ ra gì đó, nói: “Không phải bạn bè keo kiệt, nhưng trong điện thoại anh chưa nói rõ cho tôi, rốt cuộc 3 vạn tệ dùng làm gì?”

Tôi ngồi xuống giường, đáp: “Trước đây công ty tôi có người tên là Ngụy Hữu Chí, hai năm trước thì chết rồi. Để lại vợ góa con cô, thằng bé đi khám phát hiện bị chứng động kinh nên tôi giúp đỡ!”

Vừa dứt lời thì tiểu Lục nhìn tôi long sòng sọc, giơ nắm đấm: “Gi? Anh lại đi kiếm vợ người khác? Anh là đại sứ quả phụ của công ty à?”

Hoàn Tử Đầu ngồi nghe mà cười ngật ngưỡng, tôi đã từ bỏ việc giải thích cho cái tên đầu đất này từ lâu rồi, cậu ta nghĩ sao thì nghĩ, vui là được.

Lần nào ra ngoài về tôi cũng hỏi thăm tình hình công việc gần đây của tiểu Lục, rồi đến chuyện có ai tới tìm mình không. Tiểu Lục cười hề hề bảo không ai đến tìm, còn nói đã có tiến triển trong mối quan hệ với sếp mới khiến cậu ta rất vui.

Tôi cười hỏi: “Tiến triển như thế nào?”

Tiểu Lục ngữ khí bình bình, mắt có ánh cười, đáp: “Từ lúc anh đi khỏi, hàng ngày tôi thay phiên lái xe với đội trưởng, anh ấy cũng thích lái chuyến xe 13 này!”

CHƯƠNG 105: THỢ KHẮC GỖ

“Cái gì?”

Tôi bị sốc khi nghe Vương Đắc Hỉ cũng chạy chuyến xe 13, tiểu Lục thì lại có vẻ rất bình thản: “Lúc đầu tôi thấy không ưa đội trưởng mới này cho lắm, sau khi tiếp xúc một thời gian thì nhận ra anh ta không tồi. Từ hôm anh xin nghỉ, Vương đội trưởng lo một mình tôi không đảm đương được liền chủ động thay ca với tôi!”

Sự việ tuyệt đối sẽ không đơn giản như tiểu Lục nói, từ lúc nhậm chức, Vương Đắc Hỉ đã đặc biệt quan tâm đến chuyến xe 13 này, lại còn chủ động hỏi tôi có cần anh ta giúp bắt ma. Một thầy âm dương, lại đến làm đội trưởng đội xe bus công cộng, chắc chắn phải có mục đích gì khác!

Tôi còn đang lo, không biết tai ương 15 âm lịch tới đây sẽ là gì, hàn huyền với hai người một lúc tôi đi ngủ. Sáng hôm sau, tôi tranh thủ đến 2386 Hoài Viễn tìm lão Lưu, nhưng không may là lão lại không có nhà.

Chỉ còn một ngày nữa là đến 15, lão Lưu không biết lúc nào mới về, trong lòng tôi như có lửa đốt. Quay về công ty, Hoàn Tử Đầu lại rủ đi nhậu. Trong cái tình thế ăn bữa nay lo bữa mai, chẳng biết sẽ mất mạng lúc nào, tôi nào có tâm trạng mà đi uống cùng hắn, thấy tôi ủ rũ, Hoàn Tử Đầu cười hỏi: “Vẫn lo về nhân vật lớn đứng sau à?”

Tôi thở dài, châm điếu thuốc rít một hơi, nói: “Cũng không hẳn, mà thực ra là sắp đến 15 âm lịch, tôi hơi lo lắng!”

Hoàn Tử Đầu cũng không biết cứ đến 15 tôi phải gặp tai ương nên vẫn nghĩ là tôi đang sợ nhân vật lớn kia, hắn đến cạnh tôi nói: “Anh không ở đây thì thôi, giờ anh ở đây rồi, tôi có chuyện muốn nói đây!”

“Nói đi!” Tôi bắt chéo chân, nhếch miệng phà một hơi khói.

“Thời gian này, ngoài công việc cho vay nặng lãi ra thì chính là đi điều tra việc của anh!”

Tôi cười: “Còn điều tra cái gì, đến bạn anh là cục phó còn bị cách chức, vẫn chưa sợ à?”

Thấy tôi tỏ ra dửng dưng, hấn khó chịu, hùng hổ: “Anh ăn nói cái kiểu gì đấy? Tôi không làm được nhưng tôi còn có chị dâu. Chị dâu tôi có quan hệ rất rộng trong thành phố này, hiểu không?”

“Ừ ừ!” Tôi gật đầu lấy lệ, cũng thừa biết quan hệ rộng mà hấn nói, chính là đám quan chức trong thành.

“Rồi sao nữa?”

Thấy thái độ chịu thua của tôi, hấn cười: “Chị dâu tôi hỏi ai thì không nói cho anh được. Đám tai to mặt lớn trên cơ bản đều quen biết nhau, từ vụ Bạch Phàm bị tai nạn, cho đến vụ xe tang, chính xác là họ cố ý nhắm vào anh, khuyên anh nên biết điều một chút!”

“Biết điều một chút? Thế nào gọi là biết điều, tôi lái cái xe bus thì gọi là không biết điều à?”

Hoàn Tử Đầu bĩu môi, chỉ tay vào trán tôi: “Ngu, thật con mẹ quá ngu, với chỉ số thông minh của anh mà lăn lộn tròn gang hồ, lão đại nói một câu không hiểu, đã sớm bị ném xuống sông nuôi cá rồi!”

Thực ra thì trong đầu tôi đã có một suy đoán nhưng chưa nói ra, lại rít hơi thuốc, nhìn Hoàn Tử Đầu. Hấn mắng tôi xong thì ghé tai nói nhỏ: “Vụ tai nạn xe 10 năm trước, đừng có dính vào nữa!”

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán.

“Còn gì nữa không?”

Hoàn Tử Đầu bực mình giậm chân: “Hết rồi, chỉ mấy chữ này. Nể mặt chị dâu, họ mới nói. Tôi nói anh biết, nếu người ta đã bảo đừng dính vào, chứng tỏ người đó không bảo vệ anh được, mà có khi chính hấn cũng dính một tay vào chuyện này cũng nên!”

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đổ xuống, chung quy vẫn là liên quan đến vụ tai nạn 10 năm trước. Nhân vật lớn phía sau đe dọa, ngăn cản tôi điều tra, còn đám ma quỷ lại ép tôi phải điều tra đến cùng.

Đây là cuộc chiến giữa người và ma, biến cái nhân vật nhỏ bé là tôi đây thành quân cờ! Con mẹ nó, mình phải theo bên nào?

Mất cả hứng hút thuốc, tôi dập nửa điếu cháy dở, nói: “Hoàn Tử Đầu, tôi vẫn giữ câu nói lần trước, đó là anh đừng dính vào cái vũng nước đục. Nếu chuyện đã rõ đến mức này, thì không phải cứ dùng quan hệ là giải quyết được. Dù sao anh cũng là giang hồ hắc đạo, cương với bạch đạo chính là tự chặt đường lui của mình.”

Hoàn Tử Đầu là người đơn giản, nghe vậy thì thở dài: “Tuy nói thế, nhưng dứt ra cũng không phải dễ. Vụ hạ độc xe tang lần trước, là muốn diệt khẩu. Nhưng sau vụ đó thì tới giờ vẫn không xảy ra chuyện gì nữa, anh không cảm thấy rất lạ à?”

Cũng đúng, thực tế mà nói, vụ diệt khẩu bằng xe tang bất thành, theo lý thuyết thì nhất định sẽ có lần thứ hai. Nhưng sau khi quay về, chuyện này cứ như đã kết thúc vậy.

Tôi hỏi: “Anh có biết tại sao không?”

“Người ta thế lực lớn như vậy, nếu muốn giết anh thì anh sớm đã thành cái xác khô rồi. Đến giờ mà vẫn chưa bị sao, là bởi vì có người dùng điểm yếu của hắn để bảo mạng cho anh!”

Lúc Hoàn Tử Đầu nói, trông hắn hết như một điệp viên tình báo.

“Chuyện này do người bạn làm cục phó của tôi nói, sau vụ án xe tang, có ai đó đã gửi tới văn phòng thành phố một tập tài liệu phô tô. Anh cũng biết đấy, mọi thứ đều phải được kiểm tra khi gửi tới văn phòng. Người kiểm tra nó lúc đó liền choáng váng, nhất định không chịu kể lại nội dung bên trong, tuy nhiên thì có bóng gió nhắc đến tên anh.”

Tôi hít sâu một hơi, đầu óc cố hết sức suy nghĩ toàn bộ sự việc, hồ sơ, tài liệu, đột nhiên tôi nhớ tới tập tài liệu cuối cùng trong tay lão Vũ. Trước khi bỏ trốn, lão Vũ có nói bí mật nằm trong tập hồ sơ thứ ba, nếu bản thân bị bắt, nó sẽ là bùa hộ mệnh của lão. Theo tôi đoán, liệu có phải trước khi đi, lão đã cố ý photo một bản gửi đến văn phòng thành phố qua bưu điện, giữ lại cho tôi một mạng?

Cũng chỉ có khả năng bầy mà thôi!

Thực ra tôi vẫn luôn chửi rủa việc lão Vũ bỏ của chạy lấy người, nhưng không ngờ lão cũng chưa đến mức tuyệt tình tuyệt nghĩa. Ngược mặt lên trần nhà, cảm thấy ngán ngấm

cho cuộc sống của mình, nằm giữa hai mũi dao nhọn, chỉ hơi đi lệch một bước thôi là bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Suy nghĩ một lát, tôi nói: “Nhân vật lớn bên kia đã dừng hành động, chúng tỏ điểm yếu kia có tác dụng. Vậy thì không việc gì phải lo, anh khỏi xen vào chuyện của tôi, mau dứt ra đi!”

Hoàn Tử Đầu bĩu môi: “Hiện giờ hấn đang điều tra về người gửi bộ tài liệu, nếu anh không biết điều, một khi người đó bị tìm ra, thì chính là tuyên án tử cho anh đấy!”

“Ừm” Tôi lại thở dài, tâm trạng chùng xuống hết mức, không muốn thảo luận vấn đề này với Hoàn Tử Đầu nữa. Thấy tôi buồn bực, hấn kéo tay tôi nói: “Đi theo tôi, sang khu kinh tế mới lấy hàng cho đỡ buồn!”

Rồi hấn lôi tôi dậy.

“Lấy hàng gì?”

Hoàn Tử Đầu không đáp, khoác cái áo liền đi ra ngoài, mãi đến khi xuống bãi xe, hấn mới giải thích: “Chị dâu tôi có một cửa hàng đồ gỗ, đến chỗ thợ trạm khắc lấy đồ mỹ nghệ.”

Dứt lời, hai chúng tôi lên xe chạy như bay đến khu kinh tế mới. Vốn tưởng nơi đến sẽ là một xưởng gỗ chuyên nghiệp với đầy đủ thợ lành nghề, ai dè cửa hàng của người thợ này rất nhỏ, nhỏ tới mức, lối vào ngoài mặt tiền chỉ khoảng nửa mét, người to con như Hoàn Tử Đầu, đi vào là phải nghiêng mình.

Tuy đang là ban ngày, nhưng trong cửa hàng vẫn kéo rèm che rất tối, một ông già chừng sáu bảy mươi tuổi với bộ râu dài đang ngồi trên ghế nhỏ, tay cầm dao khắc, chuyên tâm tạo hình một khối gỗ.

Tôi với Hoàn Tử Đầu vào trong phòng, không gian chật hẹp mà chất đầy nhưng đồ thủ công mỹ nghệ, trong đó có cả hình động vật và hình người, có thành phẩm và cả bán thành phẩm. Nhưng lạ một điều, tất cả những tác phẩm điêu khắc này đều giống nhau ở một điểm, đó là không hề có mắt.

Có vẻ người nghệ nhân già mắt mũi không được tốt, phải đeo cái kính lão, nghe thấy chúng tôi đi vào thì ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Cậu Cường đấy à, lô hàng của cậu còn thiếu một cái cuối cùng tôi đang làm đây. Nếu không vội thì cứ ngồi chờ, lát nữa là xong.”

Hoàn Tử Đầu thường ngày là tên giang hồ bặm trợn, nhưng rất lễ phép với người lớn tuổi, vợ nói: “Không sao đâu bác Chu, cháu không vợ, bác cứ làm từ từ!”

Nói rồi hấn với cái ghế cho tôi ngồi xuống. Hai chúng tôi ngồi xem lão Chu điêu khắc gỗ, tuy động tác ông rất thông thả nhưng ra tay tinh chuẩn, nhìn mà há hốc mồm. Trong lòng thầm bái phục tay nghề người nghệ nhân già này.

Ngồi mãi cũng chán, tôi đứng dậy đi loanh quanh, tiện quan sát các tác phẩm khác trong phòng. Tôi hỏi: “Bác Chu, sao những tác phẩm của bác đều không có đôi mắt?”

Bác Chu chưa kịp trả lời thì Hoàn Tử Đầu chen vào: “Bác Chu là ngôi sao sáng trong làng điêu khắc, anh có nghe tích về rồng điểm mắt chưa? Nếu bác Chu mà khắc thêm đôi mắt, đồng đồ gỗ này lại biến thành thật mất.”

Giọng điệu của hấn cợt nhả, rõ ràng là đang nói đùa, bác Chu đang làm việc nghe thấy cũng bật cười. Tôi nhìn đồng người gỗ trên giá mà ngây người, đám người gỗ này có tay có chân, ngay cả móng tay cũng rất rõ ràng, cứ như là một người thật bị thu nhỏ vậy.

Lướt nhìn, chợt tôi chú ý đến một người gỗ nhỏ, người gỗ này tuy không có mắt, nhưng biểu hiện nét mặt rất sống động, càng xem càng thấy phát sợ, trong lòng rét run, không ngừng tự hỏi: sao cái hình nhân này trông giống Bạch Phàm đến vậy???

CHƯƠNG 106: BA CON DAO KHẮC

Đang ngắm nhìn cái tượng người gỗ chằm chằm thì chợt có giọng nói phía sau: “Ông ơi, có khách à?”

Quay đầu nhìn lại, người nói là một cô gái chừng 20 tuổi, mặc bộ quần áo yếm, tuy nhan sắc bình thường thôi, nhưng tạo cho người ta một cảm giác rất trong sáng, tươi mới.

Không biết tại sao, vừa trông thấy Hoàn Tử Đầu là cô ta trừng mắt lườm hằm.

“Tiểu Chu, mang số thành phẩm tối qua ông làm ra đây!”

“Dạ!” Cô gái xoay người vào phòng lấy hàng cho Hoàn Tử Đầu. Thấy tôi vừa nhìn người gỗ chằm chằm, Hoàn Tử Đầu hỏi: “Sao anh nhìn cái tượng gỗ lâu thế, thích à?”

Tôi chưa kịp mở miệng thì bác Chu ngẩng đầu cười nói: “Thật không may, nếu là cái khác tôi có thể tặng cậu làm kỷ niệm, nhưng loạt tượng gỗ đó thì không được rồi!”

Tôi gật đầu đáp: “Bác Chu, đồng tượng gỗ này được làm rất tinh xảo, cứ như người thật vậy. Lúc khắc chúng, bác đều tự tưởng tượng ra gương mặt à?”

Bác Chu đổi một con dao khắc, lắc đầu nói: “Trạm khắc và điêu khắc là hai khái niệm khác nhau. Trạm khắc là căn cứ vào hình dáng có sẵn của đồ vật, thuận thế mà khắc. Còn điêu khắc thì chính là tùy ý khắc, đám tượng gỗ đó không phải tôi tự tưởng tượng ra, mà đều có tham chiếu!”

“Có tham chiếu, giống kiểu người mẫu mỹ thuật? Bác cũng khắc gỗ dựa trên người thật ư?”

“Đúng vậy, mà chẳng cần người mẫu phải ở đây lâu, tôi chỉ cần nhìn qua một lượt là đủ!”

Nghe bác Chu nói xong, tôi nghi hoặc cầm cái tượng gỗ lên xem, tuy rằng nó không có đôi mắt, nhưng nét mặt thật sự quá giống Bạch Phàm. Vừa định mở mồm hỏi bác Chu rằng có phải đã từng gặp nàng hay không thì cô cháu gái khệ nệ bê cái hòm ra, ném xoảng một cái xuống đất.

Hoàn Tử Đầu gật mình sợ hãi, vội chạy qua kiểm tra, nói:

“Nha đầu nhà cô có thù oán gì với tôi à, lần nào đến lấy hàng

cô cũng vút toẹt xuống đất là sao?”

Tiểu Chu có vẻ rất thân quen với Hoàn Tử Đầu, gõ vào cái đầu trọc của hắn, nói: “Đầu trọc thúì, tôi vút thế là còn nhẹ đấy. Lần trước anh bảo, sinh nhật sẽ tặng tôi cái Iphone, kết quả thì sao? Sinh nhật tôi đã qua cả tháng trời rồi, đừng nói iphone, để quả táo cũng chả có!”

Hoàn Tử Đầu ngượng ngùng: “Lần trước đến lấy hàng tôi uống nhiều quá, chả nhớ gì. Cường ca nợ cô một cái iphone à, lần sau nhất định sẽ chuẩn!”

Nghe tiểu Chu gọi hắn là đầu trọc thúì, tôi không khỏi bật cười. Cái tên Hoàn Tử Đầu này không uống thì không sao, cứ trong người có men là liền quên luôn mình là ai.

Hai người họ đang nói chuyện thì bác Chu buông con dao trong tay xuống, nói: “Xong rồi!”

Chỉ chờ có thế, Hoàn Tử Đầu vội bảo tôi khiêng cái hòm, chạy ra bên ngoài. Tiểu Chu cô nương đuổi theo ra cửa, mắng hắn mấy câu, hắn cười lớn rồi đạp chân ga phóng đi.

Trên đường mang hàng về cho chị dâu, có vẻ Hoàn Tử Đầu khá vui, vênh miệng lên huýt sáo. Tôi hỏi hắn: “Vừa nãy tôi xem qua, đồng tượng đồng vật này đều không có đôi mắt, cứ vậy mang về bày bán à?”

Hoàn Tử Đầu tay cầm vô lăng, lắc đầu: “Lão Chu điều khắc vật sống chưa bao giờ điểm mắt, hàng mang về phải tìm thợ khác khắc mắt thêm vào.”

“Lại còn phải thuê thợ khác khắc mắt? Thế thì bán còn lãi được bao nhiêu nữa.”

“Lãi chứ sao không? Anh đoán thử xem, một rương đồ gỗ này, sau khi khắc thêm mắt, bọn tôi bán được bao nhiêu tiền một cái?”

Tôi cau mày suy nghĩ một lát, đáp: “Tôi chẳng học cao, cũng không am hiểu nghệ thuật, có điều tôi biết thứ này chắc chắn không đáng giá mấy. 500 tệ một cái là cùng.”

Vừa dứt lời, Hoàn Tử Đầu bĩu môi khinh bỉ, cười khẩy: “Nhập vào 500 nhưng bán ra 5000 một cái đấy!”

Tôi sửng sốt: “Bán gấp 10 lần? Chỉ cái tượng gỗ nhỏ mà đắt như vậy ư?”

“Còn không có hàng mà bán ấy, mỗi tháng lão Chu chỉ làm cho bọn tôi một hòm, không thêm cái nào!”

Vừa đi vừa nói chuyện, xe đã quẹo vào khu phố buôn bán, cuối cùng dừng lại trước mặt tiền một cửa hàng đồ gỗ sang trọng. Vừa khiên cái hòm gỗ vào nhà thì điện thoại của Hoàn Tử Đầu vang lên. Hấn nhìn số gọi đến, bĩu môi đưa cho tôi, nói: “Lão Chu gọi, chắc là con bé kia cầm máy, anh nghe đi xem nó có chuyện gì.”

Tôi nhấn nút nghe, quả nhiên không ngoài dự đoán của Hoàn Tử Đầu, bên kia vang lên tiếng tiểu Chu gấp gáp: “Đầu trọc thúí, hổng rồi, tôi đưa nhăm hàng cho anh, anh mau mang lại đây đi!”

Tôi sửng sốt: “Tôi là bạn của đầu trọc thúí đây, lấy nhăm hàng rồi à?”

Tiểu Chu đáp: “Đúng, nhăm rồi!”

Nói đoạn, cô bé đê thấp giọng, nói nhỏ: “Tôi bỏ nhăm một tượng gỗ vào hòm, cầu xin anh có thể mang lại giúp tôi được không? Nếu phát hiện, ông đánh tôi chết!”

Chỉ là đưa nhăm một tượng gỗ, tôi không muốn làm khó cô bé, nói: “Không thành vấn đề, cô tả lại cái tượng cho tôi nghe, tôi mang qua cho, nó có khác những cái khác không?”

“Cái tượng tôi bỏ nhăm là tượng có khắc mắt, rất dễ nhận ra. Trước khi trời tối xin anh hãy mang nó về cho tôi!”

Tượng có khắc mắt?

Chẳng phải tất cả tượng gỗ mà lão Chu khắc đều không có mắt ư? Nghe tiểu Chu có vẻ khá là gấp gáp, tôi liền đáp ứng, nói tìm được sẽ mang qua ngay.

Tắt máy, Hoàn Tử Đầu lo lắng hỏi có phải tiểu Chu gọi đòi Iphone không, sau khi nghe tôi kể lại hấn mới yên tâm. Tôi đang lục cái hòm để tìm tượng gỗ kia thì đột nhiên Hoàn Tử Đầu chụp tay, nói: “Này, huynh đệ, đừng tìm!”

“Sao lại không tìm? Tiểu Chu đang sợ lắm!”

Hoàn Tử Đầu bĩu môi: “Sợ cái rắm ấy, anh không nghe con bé gọi lão Chu là ông nội à. Họ là ông cháu với nhau, không sao đâu.”

Tôi vẫn còn đang cúi đầu, đáp: “Vây cũng không được, tôi nhận lời với con bé rồi, đem cái tượng có mắt này về đổi lấy cái không mắt!”

Vừa nghe tôi nói, tay Hoàn Tử Đầu túm tôi bồng gia lực chặt hơn, thấp giọng: “Mang cá gì mà mang, làm việc với lão Chu đã lâu như vậy, chưa bao giờ tôi thấy ông ta khắc đôi mắt. Tuy bọn tôi có thợ chuyên khắc mắt, nhưng ông ấy cũng nói là không thể bì được với tài nghệ của lão Chu. Nếu lão Chu tự tay khắc đôi mắt, một cái tượng có thể bán được bảy tám vạn tệ đấy!”

“Chẳng phải anh nói tượng được khắc mắt sẽ sống dậy ư? Anh không sợ à?”

Hoàn Tử Đầu cười khẩy: “Tôi con mẹ nó còn bảo mình là trùm ở thành phố này, anh tin à? Chỉ một cái khúc gỗ vô tri mà thành tinh được ư?”

Tuy tôi vẫn muốn trả cái tượng gỗ về, nhưng đây là hàng của Hoàn Tử Đầu, hấn không cho động vào, tôi cũng hết cách. Cứ như vậy ngồi trong cửa hàng thêm nửa tiếng thì lại có điện thoại của lão Chu.

Hoàn Tử Đầu cười, đưa điện thoại cho tôi: “Anh nghe tiếp đi, cứ nói là chúng ta không tìm thấy.”

“Ừ!”

Thấy tôi gật đầu, hấn bèn ra đằng sau sắp xếp đồ đạc. Tôi nghe máy, chưa kịp nở miệng thì bên kia tiểu Chu giọng như sắp khóc.

“Mang tới chưa?”

Tôi chậm rãi nói: “Vẫn là tôi đây, Cường ca không có trong tiệm, tôi không tìm được cái tượng, không biết hấn để đâu, thật ngại quá.”

Tuy thường ngày cũng nói dối nhiều, nhưng không hiểu sao lần này lại có cảm giác không thoải mái. Tiểu Chu nghe vậy thì òa khóc, tôi cũng chả biết phải an ủi thế nào, cứ im lặng lắng nghe thôi.

Một lúc lâu sau tiểu Chu mới ổn định lại cảm xúc, khàn giọng: “Có thể cầu xin anh giúp một chuyện không?”

“Ừ, nói đi!”

“Chỗ anh có xa cửa hàng tôi không? Nếu không xa thì phiền anh ra ngoài mua giúp tôi ít nguyên liệu gỗ đến đây, tôi ra ngoài không tiện.”

Vốn hứa sẽ mang cái tượng về cho cô bé giờ lại nuốt lời, tôi áy náy trong lòng, thấy cô bé nhờ mua đồ, liền đáp ứng ngay. Nghiêm túc ghi lại loại gỗ và tiêu chuẩn quy cách, sau đó tắt máy, trả điện thoại cho Hoàn Tử Đầu, ra cửa bắt taxi rời đi.

Nguyên liệu gỗ mà tiểu Chu cần cũng không khó tìm, tôi dựa theo những gì ghi lại, mua một khối rồi vội mang đến cửa hàng cho cô bé.

Lúc tới nơi thì cửa hàng đã đóng, tiểu Chu ra mở cửa cho tôi, nhỏ giọng bảo tôi vào trong. Nhận lấy khối gỗ, cô bé vui mừng lấy một con dao khắc trong ngăn kéo ra, bắt đầu hì hục khắc.

Nhìn quanh một vòng không thấy bác Chu đâu, tôi hỏi: “Ông nội cô đâu? Đi vắng rồi à?”

Tiểu Chu không ngẩng đầu, đáp: “Ông đang khắc gỗ ở sân sau, tối muộn mới ra.”

Tôi ngồi đối diện cô bé, thấy cô ta cầm dao khẻ rất thuần thục, tôi liền hiểu ra: “Cô định tự khắc một cái để lừa ông nội à?”

Tiểu Chu gật đầu, hai tay vẫn bận rộn, đáp: “Đúng vậy, ngày nào ông nội cũng kiểm kê số lượng trước khi đi ngủ. Nếu phát hiện thiếu một cái thì tôi liền xong đời!”

“Trong này đầy gỗ, sao cô còn nhờ tôi mua làm gì?”

“Mỗi một khối gỗ ông nội đều thuộc như lòng bàn tay, không đụng đến được!”

“À”

Thấy tiểu Chu bận rộn, tôi bèn đứng dậy đi quanh, lại trông thấy cái tượng gỗ giống Bạch Phàm kia, tôi cầm lên hỏi: “Tiểu Chu, cái tượng này là khắc dựa theo người mẫu nào, cô có biết không?”

Chắc bị tôi quấy rầy, tiểu Chu cau mày khẻ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, nói: “Cái đó là ông khắc dựa theo một chị gái từ lúc tôi còn nhỏ.”

Tôi bèn mở điện thoại ra, tìm bức ảnh chụp Bạch Phàm, đang định đưa cho cô bé nhìn xem có phải hay không thì tiểu Chu

lại cúi đầu xoa tay: “Anh đừng làm phiền tôi nữa, chờ tôi khắc xong rồi nói!”

Bất đắc dĩ, tôi cất điện thoại đi, ừ một tiếng rồi ngồi xuống, im lặng. Bất chước tay nghề của bác Chu rất khó, cô bé khắc cực kỳ chậm, mãi đến khi trời bắt đầu tối mới xong một cái tượng người. Thiếu duy nhất đôi mắt.

Tiểu Chu lau mồ hôi trán, cầm cái tượng lên ngó trái ngó phải, nhưng càng nhìn càng có vẻ tức giận, cuối cùng ừ rử ném nó sang một bên. Tôi khó hiểu, hỏi: “Sao thế, không giống à?”

Tiểu Chu cúi đầu: “Không giống, theo tôi nó không đủ tinh xảo để có thể qua mặt ông nội.”

Tôi nghe mà cũng chán nản, hóa ra cả buổi chiều đều công cốc sao? Một lúc sau thì tiểu Chu vẫn nhặt cái tượng lên, đưa cho tôi: “Đành phải thử vậy, nhưng mắt thì để anh khắc!”

“Cái gì?” Tôi giật mình: “Cô đừng nói đùa, tôi làm sao mà làm được. Đôi mắt đâu phải khắc bữa mấy cái là xong, tự cô khắc đi chứ!”

Tiểu Chu thấp giọng: “Không được, từ bé ông nội đã dặn, tôi không được khắc mắt cho tượng gỗ, tôi vẽ đôi mắt cho anh, anh khắc theo nét vẽ là được. Thử xem đi!”

Nói rồi cô bé cầm bút chì, vẽ hai con mắt lên mặt tượng gỗ. Thấy tiểu Chu nghiêm túc, tôi nghi hoặc hỏi: “Sao cô lại không được khắc đôi mắt?”

Tiểu Chu không trả lời, xoay người đi vào trong phòng, lát sau mang một bộ ba con dao khắc trong cái ví da ra, lần lượt chỉ vào, nói: “Ba con dao khắc này là bảo bối của ông nội, một cái dùng để khắc mắt người, một cái dùng để khắc mắt động vật. Cái còn lại chuyên để khắc mắt rồng phượng!”

Tôi sửng sốt, lại còn phân ra như vậy nữa, đúng là rách chuyện. Tiểu Chu nhìn đồng hồ, vội giục: “Ông sắp ra đây rồi, mau lên!”

“Được!” Tôi đầu trọc sợ gì bị túm tóc, bảo mình khắc thì khắc, bèn cầm con dao khắc theo nét vẽ của tiểu Chu.

Tiểu Chu bảo tôi cứ khắc đi, cô bé ra sân sau xem ông nội sắp xong chưa, rồi xoay người đi khỏi. Mà nói thật, đúng là tôi có năng khiếu điêu khắc, tuy lần đầu cầm dao khắc nhưng không

hề cảm thấy ngỡ ngàng tay, chỉ hơn 10p, tôi đã khắc được đôi mắt theo nét vẽ tiểu Chu.

Tuy đôi mắt nhìn không có thần lắm, nhưng bề ngoài cũng tạm thời coi được, thậm chí, lão Chu có nhiều đồ như vậy, nếu không nhìn kỹ rất có thể sẽ bị hai chúng tôi qua mặt.

Tôi đang cao hứng thưởng thức tác phẩm của mình, tiểu Chu chạy vào nói khoảng 10p nữa ông nội sẽ ra. Trông thấy cái tượng gỗ trong tay tôi, cô bé cầm lên cười, liên tục khen.

Đang đắc ý thì chợt ánh mắt tiểu Chu đột nhiên thay đổi, nhìn chằm chằm con dao khắc tôi cầm, hoảng hốt hỏi: “Chẳng phải tôi đã bảo anh dùng con dao khắc mắt người ư? Sao anh lại dùng dao khắc mắt động vật?”

CHƯƠNG 107: NĂM VÙNG

Nhìn biểu hiện của tiểu Chu, tôi chả hiểu gì, vừa rồi đúng là cô bé có giới thiệu ba con dao với ba công dụng khác nhau. Nhưng tôi thấy chỉ khác nhau cái tên, chứ nó đều là dao, đều dùng để khắc gỗ, bản thân không phải thợ khắc, làm sao phân biệt được?

Hơn nữa, con dao khắc mắt động vật này bản rộng hơn hai con kia, sử dụng rất vừa taym tiểu Chủ nhìn chăm chăm con dao trong tay tôi mà mồ hôi toát ra đầy trán: “Ông nội nói, gỗ thì đều giống nhau, nhưng dao khắc lại có linh tính. Đặc biệt là ba con dao này, nhất định không được dùng sai, nếu không sẽ xảy ra đại sự!”

Nghe tiểu Chu nói rất nghiêm túc, nhất thời tôi cũng ngớ ra, xảy ra chuyện lớn gì không biết, nhưng bản thân đã gặp quá nhiều chuyện quái đản, không thể có chút tin vào chuyện này.

“Nghiêm trọng như vậy, sao vừa nãy cô chỉ nói cho tôi về công dụng ba con dao, mà không nói là bắt buộc phải dùng chúng thế nào?”

Tiểu Chu hậm hực dậm chân, chợt nghe phía sau nhà có tiếng ho khan, lão Chu đã ra tới. Tôi căng thẳng, hỏi tiểu Chu: “Ông cô ra rồi, làm sao bây giờ?”

Cô bé vội dọn những mẩu gỗ thừa, nói: “Giờ không cần anh lo, anh về trước đi!”

Tôi ừ một tiếng rồi chạy như bay ra ngoài, vốn nghĩ đến giúp đỡ, không ngờ lại phí công cả buổi.

Tôi lại đến nhà Lưu Khánh Chúc, ông ta vẫn đi vắng chưa về, ngay mai chính là 15 âm rồi, tai ương gì còn chưa biết, không có lão Lưu ở đây, tôi thật lo lắng.

Bữa tối cũng chả buồn ăn, tôi thất thần về công ty thay đồng phục rồi chuẩn bị ra xe. Canh đúng thời gian, 10h40p tôi xuống ký túc, chuẩn bị công việc tối nay. Đi vào bãi đỗ xe, vừa hay gặp Vương Đắc Hỉ đang đứng tựa vào thành xe hút thuốc, thấy tôi đến, anh ta ném tàn thuốc đi, dùng chân di di mấy

cái, nói: “Vừa đi xa về là lái xe luôn à, không nghỉ ngơi thêm đã?”

Tôi cười: “Đã bỏ bê công việc lâu rồi, khỏi nghỉ!”

Vương Đắc Hỉ vỗ vỗ vai tôi rồi nhảy vèo lên xe, ngồi xuống ghế lái: “Quên chưa báo cho cậu, tôi đã chính thức trở thành tài xế chuyển 13 này, từ giờ ba chúng ta sẽ phân công nhau lái!”

Sau khi ngạc nhiên thì tôi cũng trèo lên xe, đứng bên cạnh anh ta, nói: “Đêm nay cứ để tôi lái đi, xin nghỉ mấy hôm nay, ít nhiều anh cũng chạy thay tôi rồi. Giờ tôi đã về, anh nghỉ ngơi đi!”

Vương Đắc Hỉ chỉ tay vào ghế đối diện khoang lái: “Đừng nhiều lời, đêm nay cậu ngồi đó đi, hai chúng ta cùng làm việc!”

Thấy anh ta kiên quyết, tôi cũng đành gật đầu ngồi xuống. Vương Đắc Hỉ khởi động xe, lái ra khỏi sân, tôi ngồi đó mà xấu hổ không biết nói gì, dù sao anh ta cũng là lãnh đạo, một lãnh đạo lái xe thay mình, tôi chưa được hưởng sự đãi ngộ này bao giờ.

Tối nay thôn dân ngồi xe không nhiều lắm, ra khỏi nội thành, cuối cùng thì Vương Đắc Hỉ cũng mở miệng: “Nghe tiểu Lục nói, lần này cậu đi Mẫu Đơn, còn cứu tế cô nhi quả phụ của cựu nhân viên công ty hả?”

Câu hỏi khiến tôi xấu hổ, biết trước tiểu Lục ngay thẳng mà quên dặn cậu ta giữ bí mật, giờ đội trưởng biết chuyện, sau này xin nghỉ, lấy lý do gì anh ta chịu tin?

Việc đã đến nước này, cũng chẳng biết anh ta biết nhiều hay biết ít, tôi chậm rãi nói: “Ừ, tình cơ gặp, giúp đỡ một chút!”

Vương đội trưởng lái xe, không quay đầu nhìn tôi, một lát sau mới lạnh giọng: “Tôi nghe cậu cho người ta những ba vạn. Tài xế xe bus như cậu, lương lậu chẳng bao nhiêu mà hào phóng nhỉ.”

Cái này mà tiểu Lục cũng nói?

Tôi tức nghẹn, xem ra tiểu tử này đã bán đứng mình từ đầu đến chân.

“Ừ, thằng bé bị động kinh phải nằm viện điều trị, tôi không giàu nhưng cũng đỡ hơn họ.”

Vương đội trưởng nghe vậy gật gật đầu, từ vị trí của tôi, có thể thoáng thấy một nụ cười hiểm gập trên mặt anh ta.

“Cậu vì sao một thầy âm dương như tôi, lại hận đám ma quỷ đến thế không?”

“Không biết. Vì sao?”

“Từ nhĩ gia đình tôi hoàn cảnh không khác cái nhà cậu mới giúo đỡ là bao. Cha tôi mắc bệnh qua đời, chỉ còn lại tôi và mẹ, trong nhà không có đàn ông, cô nhi quả phụ bị người ta ức hiếp, vô cùng khổ nhục!”

Tôi im lặng lắng nghe không nói gì, để xem một đội trưởng kiêm thầy âm dương muốn giải bày cái gì với mình. Vương Đắc Hỉ trầm mặc một lát, nói tiếp: “Chỉ có điểm khác, đó là người mắc bệnh không phải tôi, mà là mẹ tôi. Tự nhiên phát chứng đau đầu kinh niên, phải đến chục năm không đỡ, sau đó hàng xóm nói mẹ tôi hình như trúng tà bệnh. Chúng tôi bèn tìm một thầy âm dương, ông ta nói mẹ tôi bị ma ám!”

Nghe đến đây, thật rất giống chuyện nhà Ngụy Hữu Chí, tôi hỏi nhỏ: “Sau đó thì sao, có ma thật ư?”

Đột nhiên Vương Đắc Hỉ bật cười, lắc đầu: “Không biết, lúc đó tôi còn nhỏ, vẫn đang đi học. Thực tế thì không tin vào lời ông thầy ấy nói, ngày nào cũng khóc lóc đi hỏi vay tiền bà con hàng xóm, muốn đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra.”

“Ừm!” Tôi đáp nhẹ một câu.

“Nhà thì nghèo, tôi thì còn nhĩ, họ hàng thân thích không ai cho vay tiền, đến cuối cùng lại chính ông thầy âm dương kia bỏ tiền túi cho mẹ tôi đi khám.”

Ngữ khí của Vương Đắc Hỉ rất bằng phẳng, không hề pha chút cảm xúc nào, cứ như đang kể câu chuyện của một người khác vậy.

“Mẹ tôi vào viện kiểm tra tổng thể, nhưng bác sĩ không tìm ra được bất cứ bệnh gì.”

Tôi buột miệng: “Không bệnh?”

“Ừ, bác sĩ nói là không có bệnh, nhưng chứng đau đầu của mẹ tôi càng ngày càng nghiêm trọng, thời gian cuối, bà còn nói, lúc nào cũng trông thấy một kẻ không đầu đang vờn quanh nhà, chẳng bao lâu thì bà mất!”

Tuy câu chuyện của Vương Đắc Hỉ thật xúc động, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, anh ta kể nó cho mình với mục đích gì?

Nói tới đó thì xe đến một trạm dừng, đón hành khách lên xe xong xuôi, cho xe chạy, anh ta nói tiếp: “Từ đó về sau, ông thầy âm dương kia nhận nuôi tôi, tôi bái ông ta làm sư phụ, đi khắp nơi bắt ma, xem tà bệnh cho người khác. Sau này sư phụ chết, tôi học thêm nghề lái xe, vừa làm tài xế, vừa bắt ma!”

“À, bởi vì ma quỷ hại chết mẹ đẻ, nên anh hận chúng như vậy?”

Vương Đắc Hỉ gật đầu, tôi có cảm giác, tay anh ta nắm chặt vô lăng, run run.

“Đúng vậy, cho nên tôi đây hận nhất là tà ám!”

Nói rồi, anh ta thở dài, quay đầu nhìn tôi: “Hận tà ám, lại đặc biệt cảm kích người tốt như sư phụ tôi, cũng chính là tấm lòng của cậu!”

Tự nhiên được khen, tôi khá bối rối, xấu hổ cười cười. Mãi nói chuyện, xe đã chạy đến xưởng giấy từ lúc nào. Trên đường về, trong xe chỉ còn lại hai chúng tôi, Vương Đắc Hỉ bảo tôi cầm lái, còn mình ra ghế ngồi.

Nghe hết câu chuyện của anh ta, tôi cứ cảm thấy áp lực vô hình nào đó, cũng không thể đoán được, một người như anh ta, đi giải bày với mình làm gì.

Xe quay trở về không bao lâu thì Vương Đắc Hỉ bắt chéo chân, phủi bụi ở ống quần, nói: “Không phải tôi ngẫu nhiên được điều đến công ty, mà là cấp trên giao xuống, có nhiệm vụ cho tôi làm!”

Cười cùn thì cũng nói đến điểm mấu chốt, tôi kinh ngạc quay đầu.

“Đừng quay đầu, chuyên tâm lái xe đi, cậu nghe là được rồi!”

Tôi lại quay ra nhìn đường, cố tỏ ra bình tĩnh, trêu: “Vương đội trưởng, anh có nhiệm vụ gì? Cứ như điệp viên ấy nhỉ!”

“Cấp trên phái xuống bắt ma, bắt con ma trên chuyến xe số 13 này!”

Bắt ma? Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, Vương Đắc Hỉ không chỉ là tài xế lâu năm, còn có thân phận là thầy âm

dương, từ hôm đầu tiên anh ta đến nhậm chức, tôi đã thấy rất quái lạ rồi.

Tôi hỏi dò: “Ai phái anh xuống? Tại sao lại muốn anh đến đây bắt ma?”

Không ngờ anh ta chẳng hề vòng vo, nói thẳng: “Cục trưởng cục giao thông điều tôi xuống, ngoài việc bắt ma, còn bảo tôi theo dõi cậu, thỉnh thoảng sẽ gặp riêng để báo cáo.”

Nằm vùng!!!

Tuy tay cầm vô lăng, nhưng nghe đến đây tôi vẫn căng thẳng mà run lên. Nhân vật đứng squ tất cả những chuyện này, là cục trưởng cục giao thông thành phố ư?

Thấy tôi căng thẳng, Vương Đắc Hỉ cười lạnh: “Thằng nhãi cậu cũng khá đấy, chỉ lái một cái xe bus thôi mà làm cho cục giao thông phải lo lắng.”

Đến người giao nhiệm vụ mà Vương Đắc Hỉ cũng nói cho tôi, hẳn là không tính toán giấu diếm điều gì, tôi hỏi: “Anh nói hết với tôi, không sợ bị cấp trên biết à?”

Wương Đắc Hỉ cười: “Tôi không phải người của họ, được điều tới đây chẳng qua do tôi hứng thú với việc bắt ma thôi. Những chuyện giữa cậu và họ, tôi chả quan tâm.”

“Thế lần này tôi đi Mẫu Đơn, anh có báo lại không?”

“Không, yên tâm đi!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhật ký của Ngụy Hữu Chí còn chưa đọc hết, nếu để nhân vật lớn kia biết thì rất phiền toái.

“Vốn dĩ chờ cậu đi Mẫu Đơn về tôi sẽ gọi điện báo lên trên, nhưng từ lúc hôm qua nghe tiểu Lục kể về việc làm của cậu, tôi liền đổi ý.”

Hóa ra là thế, chẳng trách hôm nay lại giải bày với tôi như vậy, thì ra là việc làm của mình trong chuyến đi lần này đã làm động lòng trắc ẩn của anh ta. Tôi thầm cảm thán, quả nhiên ở hiền gặp lành, người tốt sẽ được báo đáp!

Wương đội trưởng không biết về vụ tai nạn xe 10 năm trước, cũng không biết tại sao tôi lại mắc kẹt với chuyến xe này, nhưng ít nhất thì tôi cũng biết được từ miệng anh ta, nhân vật đứng đằng sau là cục trưởng cục giao thông!

Trên đường về, cả hai lại nói chuyện một hồi, thái độ của Vương Đắc Hỉ đối với tôi đã khác trước nhiều. Lúc đến công ty, sắp chia tay, anh ta còn dặn tôi một ít chi tiết về chuyện này, bảo tôi cẩn thận.

Tôi khuyên anh ta không cần lái xe tiếp, nhưng anh ấy sớm đã hành ma quỷ thấu xương, có nói gì cũng vô ích.

Sáng hôm sau, cũng là bắt đầu ngày 15 âm lịch, Hoàn Tử Đầu bị đánh thức bởi điện thoại của đám đàn em, không biết hẳn nghe được gì mà ngậy cả người.

Tắt máy, hẳn sốt ruột hốt hoảng lôi tôi dậy, tôi gấp dài hỏi có chuyện gì? Hoàn Tử Đầu cau mày nói: “Anh còn nhớ cái tượng mà mang nhầm của lão Chu về không, cái tượng mà có khắc đôi mắt ấy!”

Tôi gật đầu: “Có, sao, bán rồi à?”

Hoàn Tử Đầu trừng mắt: “Bán cái rắm, nó sống dậy rồi!”

CHƯƠNG 108: TƯỢNG GỖ BIẾN MẤT

Hoàn Tử Đầu rất ít khi hết hoảng, lần này trông biểu hiện của hắn thật căng thẳng, tôi vội ngồi dậy, mặc quần áo rồi cùng hắn đến tiệm đồ gỗ.

Đến cửa hàng, một cảnh tan hoang hiện ra, cửa kính bị vỡ nát, khắp nơi đồ hồ bị vứt ngổn ngang. Thấy Hoàn Tử Đầu tới, mấy tên đàn em tóc vàng sợ hãi cúi đầu đứng một bên chờ dạy bảo. Hoàn Tử Đầu đảo mắt một vòng, hỏi: “Chuyện thế nào, lặp lại ta nghe!”

Đàn em bên cạnh nói: “Cường ca, tối qua lúc chuẩn bị đi em đã kiểm tra cẩn thận, lúc đi cũng đảm bảo đã khóa cửa, không biết sao sáng nay đến thì thấy như vậy, em đã xem camera theo dõi, hình như...”

Tên đàn em sợ Hoàn Tử Đầu, vừa nói vừa cúi gằm, giọng càng ngày càng nhỏ. Hoàn Tử Đầu la lên: “Hình như người gỗ đặt ở quày sống lại đúng không?”

“Đúng đúng, em xem camera, lúc trước tượng gỗ được đặt yên ổn trong quày, sau đó thì biến mất một cách bí ẩn, tiếp đó thấy một quái nhân động tác cứng đờ đập phá xung quanh.”

Bức tượng gỗ mà tiểu Chu gửi nhằm được Hoàn Tử Đầu coi như bảo bối, đặt ở một tủ kính riêng. Tôi ngó qua, tủ kính đã biến mất cùng đồ vật bên trong, chỉ còn lại bệ đỡ.

Hoàn Tử Đầu không hỏi nữa, vội chạy vào gian phòng an ninh phía sau. Vừa mở video giám sát thì chúng tôi lại giật mình, đoạn video đã bị hỏng, không lên hình được nữa.

Hoàn Tử Đầu tức giận vỗ bàn một cái, ngẩng đầu lườm tên đàn em tóc vàng, tên đàn em sợ hãi thối lui, suýt thì ngã bệt mông xuống đất.

“Cường ca, video này không phải em làm hỏng, vừa nãy em còn xem bình thường mà!”

“Không phải người làm hỏng? Nhìn đống web người duyệt đi, máy tính dính đầy virus, người không có não à?”

Hắn bị Hoàn Tử Đầu mắng mà không nói được gì, đứng trong góc phòng sợ run bần bật. Tôi khuyên nhủ: “Đừng căng thẳng quá, nói không chừng chỉ là bị ăn trộm mà thôi!”

Vừa dứt lời thì điện thoại Hoàn Tử Đầu vang lên, hắn chả thèm nhìn xem là ai gọi tới, tức giận bấm nút nghe. Chưa nói đến câu thứ hai, hắn lắc đầu nói: “Chưa từng thấy, không biết!” Sau đó đưa máy cho tôi: “Con mẹ nó, tìm anh!”

Tìm tôi?

Trong lòng đầy nghi hoặc, tôi nhận cái điện thoại. Là giọng tiểu Chu, tôi ừ một tiếng, cô bé nôn nóng nói: “Toi rồi, đại họa đến!”

Tôi cả kinh, hôm qua ở nhà cô bé, tôi dùng dao khắc mắt động vật để khắc cho người gỗ, liệu có phải nó đã bị lão Chu phát hiện? Tôi dè dặt hỏi: “Sao thế, tượng gỗ bị ông nội cô phát hiện à?”

“Không phải, tối qua ông nội kiểm tra, đã bị qua mặt, nhưng sáng sớm hôm nay thì tôi phát hiện, cái tượng gỗ đã biến mất!”

“Hả?” Tôi kinh ngạc kêu lên thành tiếng. Bên này vừa biến mất một tượng gỗ có khắc mắt, bên kia cũng y như vậy, trùng hợp thế sao? Tôi hỏi: “Còn mất gì nữa không?”

“Không, chỉ duy nhất cái tượng anh khắc hôm qua thôi!”

“Được rồi, giờ tôi qua đó tìm giúp cô!”

Dứt lời, tôi mặc kệ Hoàn Tử Đầu ở bên này, cúp máy liền chạy thẳng đến nhà Chu gia. Cửa hàng đang mở, tôi vào trong thì vừa đúng lúc lão Chu ra ngoài, ông ấy nhớ mặt tôi, cười hỏi: “Sao thế anh bạn trẻ, đến có việc gì?”

Thoáng nhìn tiểu Chu đứng bên cạnh, tôi ngại ngùng nói: “Bác Chu, cháu...không có gì, cháu đến tìm tiểu Chu!”

Lão Chu sửng sốt, nhìn tôi rồi lại nhìn cô bé, có lẽ hiểu làm gì đó, gật đầu nói: “Được, tìm tiểu Chu thì tốt, vậy hai đứa nói chuyện, ta về muộn một chút!”

Nói rồi xách theo cái túi to đi ra ngoài cửa. Thấy ông lão đi xa, tôi vội cùng tiểu Chu vào phòng, hỏi: “Sao cái tượng tôi khắc lại biến mất, bị trộm à?”

Tiểu Chu ủ rũ: “Tôi qua rõ ràng tôi đặt nó cùng đồng đồ gỗ khác, sáng sớm nay đã không thấy nó đâu nữa. Ngoài nó ra thì không thiếu bất cứ tượng nào khác, không giống bị trộm lắm.”

Tôi không dám nói cho tiểu Chu việc bên cửa hàng Hoàn Tử Đầu, trong lòng âm thầm tính toán: quái lạ, nếu không phải ăn trộm, hai cái tượng gỗ này biết tự chạy đi à?

Không nói nhiều lời, tôi với tiểu Chu bắt tay vào tìm kiếm, lục khắp gian phía trước phía sau, đến cả bếp và toilet cũng tìm, nhưng chẳng thấy bóng dáng bức tượng đâu. Mệt đến toát mồ hôi, tôi nhìn thấy một căn phòng ở sân sau, hỏi: “Theo tôi nghĩ, có lẽ ông nội cô thấy bức tượng khác lạ, nên mang nó vào phòng làm việc rồi chẳng?”

Vừa nhắc chân thì tiểu Chi vội giữ chặt tôi lại, nghiêm nghị nói: “Khòn được, đấy là phòng điêu khắc của ông nội, không ai được tự ý vào, kể cả tôi.”

“Phòng điêu khắc? Hôm qua lúc tôi với Hoàn Tử Đầu đến đây, chẳng phải lão Chu ngồi bên ngoài kia khắc sao? Tiểu Chu nói tiếp: “Những đồ vật bên ngoài đều là được khắc ở phòng khách, nhưng bắt đầu từ nửa năm trước, ông khắc thứ gì đó trong phòng này, đến giờ vẫn chưa khắc xong.”

Tay nghề của lão Chu tôi đã được chứng kiến, rất điêu luyện, vậy mà nửa năm trời chưa khắc xong một vật, vậy nó phải khổng lồ thế nào? Nghe tiểu Chu nói vậy tôi càng tò mò, vội đẩy cío bé ra, nói: “Ai da không sao đâu, tôi không đụng chạm linh tinh, chỉ nhìn một cái thôi, biết đâu bức tượng bị mất ở trong đó thật.”

Tiểu Chu vẫn kiên quyết không cho tôi vào, đứng chắn trước cửa, trừng mắt: “Tôi nói không được là không được, đến tôi ông nội còn không cho vào, sao tôi có thể để người ngoài như anh vào được?”

Thấy cô bé thật sự quyết tâm, tôi cũng không muốn làm khó, quay ra phòng khách ngồi nghĩ biện pháp. Ban đầu còn nói chuyện được, nhưng càng về sau thì càng thấy không ổn, cô bé lại đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, cứ như tất cả là do tôi gây ra, còn cô ta thì vô tội vậy.

Tôi biết việc mình không mang tượng gỗ về trả cho cô bé là trách nhiệm của tôi, nhưng nếu suy cho cùng, chẳng phải nó

bắt nguồn từ cái sai của cô ta sao?

Phụ nữ là vậy, bất kể lớn tuổi hay nhỏ tuổi, đều là loài động vật không chịu nói đạo lý!

Trách nhiệm đã phân rõ xong, tôi bất đắc dĩ nói: “Giờ không tìm được, hay là tôi lại đi mua khúc gỗ, khắc thêm cái khác?”

Tiểu Chu thở dài, khoát tay: “Ông nội ra ngoài mua gỗ nguyên liệu, lát nữa sẽ về, không kịp đâu!”

Tôi khó hiểu, hỏi: “Chẳng phải chỉ là một cái tượng gỗ thôi sao, có dao, có gỗ, tiện tay khắc lúc nào chả được, hay là cô cứ thành thật nói với ông đi.”

Tiểu Chu lo lắng nói: “Anh không biết đâu, ông nội yêu khắc gỗ như sinh mạng. Tôi làm bất cứ thứ gì cũng không sao, nhưng đụng đến gỗ khắc của ông nhất định ông sẽ nổi giận. Lúc còn nhỏ, tôi sơ ý đụng tay lúc ông đang khắc mà bị ông đánh kên bờ xuống ruộng. Lần này lại còn làm mất tượng gỗ có mắt thì...”

Tiểu Chu càng nói càng sợ hãi, co hai chân lên ghế, sắp khóc đến nơi. Tôi hỏi: “Khắc mất và không khắc mất thì khác nhau chỗ nào. Hàng hóa mà ông cô giao, chưa bao giờ khắc mất ư?”

“Những tượng gỗ có khắc đôi mắt đều không dùng để bán, ông nội dành riêng một phòng, đặt tất cả chúng ở bên trong.”

“Dành riêng một phòng cho người gỗ?”

Tôi cảm thấy có gì đó khó tưởng tượng, thậm chí hơi đáng sợ. Lão Chu nhìn đâu phải người có vấn đề về tinh thần, sao lại dành phòng ở cho người gỗ?

Còn chưa hết kinh ngạc, tiểu Chu lại nói tiếp: “Trong phòng không chỉ riêng người gỗ khắc mắt, mà còn có một ít mèo gỗ, chó gỗ, còn có vài đồ gia dụng nhỏ nữa.”

Tôi sợ hãi nuốt nước bọt, trước giờ chỉ có người chết mới đặt những đồ như vậy bằng giấy trong phòng. Lão Chu cũng không sống bằng nghề bán đồ tang lễ, sao phải làm như vậy?

“Vừa rồi đã tìm khắp nhà, làm gì có phòng dành riêng cho người gỗ?”

Tiểu Chu đáp: “Trong phòng ngủ của ông nội, anh cũng không được vào.”

Đến chịu, tiểu Chu này muốn cưỡi ngựa nhưng lại không cho ngựa ăn cỏ. Muốn tôi giúp đỡ mà làm cái này không được, làm cái kia không được, ở lại đây chỉ phí thời gian, chỉ bằng quay về giúp Hoàn Tử Đầu tìm tượng gỗ còn hơn.

Tôi đứng dậy nói: “Tôi quay về chỗ đầu trọc thúì tìm cái tượng gỗ mà cô giao nhầm, nếu tìm được thì khỏi quan tâm tượng gỗ ở đây chạy đi đâu.”

Tiểu Chu nông nóng hỏi: “Còn có thể tìm được sao? Sáng nay tôi gọi điện, anh ta bảo chưa từng nhìn thấy mà!”

“Thì cứ thử tìm xem, có gì liên lạc qua điện thoại.” Nói rồi tôi trao đổi số điện thoại với tiểu Chu, sau đó mặc áo khoác rời đi.

Hôm nay là 15 âm lịch, bản thân còn chưa biết tai ương gì sẽ xảy đến với mình, lại dính vào chuyện hai tượng gỗ mất tích, tôi cười khẩy, phát hiện bao thuốc đã trống trơn, vội đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua.

Thanh toán tiền xong đi ra thì gặp mấy phụ nữ trung niên đang đứng trước cửa buôn chuyện. Một người có vẻ lớn tuổi nhất nói với chị gái đầu quán lô: “Nghe nói con chó nhà cô tối qua bị bọn buôn chó đánh bả à?”

Chị gái quán lô thở dài: “Ừ, nuôi bao nhiêu năm rồi, thương phát khóc!”

“Đám buôn chó này cũng thật không phải con người, bắt được phải đánh cho què chân. Tối qua có thấy bọn nó không?”

“Có, lão Tống nhà tôi suýt thì bắt được, trông hăn vừa cao vừa gầy, gương mặt còn rất đáng sợ.”

“Những kẻ làm chuyện thất đức chắc chắn bị phá tướng, trông hăn như thế nào cô nói xem, sau này chúng tôi lưu ý giúp cho.”

Chị gái đầu quán lô nói: “Trông sợ lắm, mũi miệng thì không có gì đáng nói, nhưng đôi mắt hăn rất lớn, còn lồi cả ra ngoài, nhìn y hệt như mắt trâu bò vậy...”

Tôi nghe xong mà sửng sốt, bao thuốc trong tay vừa mới mua rơi bịch xuống đất.

CHƯƠNG 109: NGƯỜI MẮT TRÂU

Chắc do quá mẫn cảm nên khi nghe thấy đôi mắt trâu là tôi giật cả mình. Cúi đầu nhặt bao thuốc lên, tôi ra khỏi cửa hàng.

Không về công ty ngay mà tôi bắt taxi sang tìm lão Lưu, nhưng lão vẫn chưa về nhà làm tôi rất hoang mang. Nhìn cánh cửa đóng kín mà lòng lạnh như băng, giờ đã là gần trưa, mười mấy tiếng nữa sẽ hết ngày, tai ương chưa ập tới, đêm nay sẽ thế nào đây?

Gọi điện cho Hoàn Tử Đầu hỏi xem tình hình tìm tượng gỗ đến đâu rồi, nghe hẳn nói chưa có manh mối gì, tôi bèn không qua đó nữa, về thẳng ký túc luôn.

Cứ vớt chuyện tượng gỗ qua một bên cái đã, hôm nay là 15 âm lịch, việc gấp đên đâu cũng phải nhường đầu óc để chuẩn bị đón tai ương.

Vào phòng, tôi cởi áo khoác chui lên giường đắp chăn. Tháng trước đã suýt chết, là bởi bùa chú bách quỷ khốc môn của Lưu Vân Ba, nhưng giờ chỉ có một mình, tôi không tin là mình nằm yên trên giường, không đi đâu, không làm gì, thì ô tô sẽ tông cả vào ký túc hay đạn pháo bắn nhầm vào đây.

Hút điếu thuốc xong thì mắt díp lại, tôi lăn ra ngủ. Mơ mơ màng màng tỉnh lại thì trời đã tối, không biết tiểu Lục đi đâu mà chưa thấy về. Tôi gập lại chăn rồi đi ra ngoài ăn tối, vừa hay gặp lão Lý đang xách bia đi về ký túc. Thấy tôi, lão Lý giơ bia trong tay lên, cười: “Đêm nay không phải ca của hai cậu đúng không, lát nữa gọi tiểu Lục, lão Đình, bốn chúng ta nhậu chơi!”

Tôi cũng cười, gật đầu rồi bảo đi lót dạ chút đã, sẽ quay về sau. 8h tối, xung quanh công ty đã vắng teo, vài quán ăn nhỏ cũng lục tục đóng cửa. Tôi chọn bữa một quán, gọi bàn đồ ăn rồi ăn ngẫu nhiên. Đang ăn thì chợt để ý ông chủ đứng ở cửa, thờ dài, tôi thắc mắc: “Ông chủ sao thế, có chuyện gì không vui à?”

Ông chủ quay đầu nói: “Quanh cửa hàng tôi có rất nhiều chó hoang, thường ngày có cơm canh thừa tôi đều cho chúng ăn. Đêm nay chả biết có tên buôn chó ở đâu xuất hiện, bắt hết...”

khụ...tên đó trông rất đáng sợ, bản thân chắc không làm gì được hẳn!”

Tên buôn chó có gương mặt đáng sợ? Tôi bỗng nhớ đến chuyện sáng nay nghe mấy người phụ nữ nói, là hẳn ư? Dám bắt chó trước mặt người khác, quá hung hăng ngang ngược rồi.

Vừa lúc này trông thấy tiểu Lục đi vào, tôi chả buồn ăn nữa, buông đĩa kéo cậu ta ra ngoài bắt tên buôn chó. Tiểu Lục từ bé không ăn thịt chó, cũng rất hận đám buôn chó, nghe tôi nói thì lập tức xắn tay áo đi ra.

Người đi đường không có mấy, theo như ông chủ nói thì hẳn là hẳn đang ở gần đây. Nhưng tôi với tiểu Lục đi tìm đến nửa tiếng đồng hồ cũng chả thấy ai. Gió đêm lạnh run người, tiểu Lục quay đầu ngáp dài, đúng khoảnh khắc đó, cậu ta nheo mắt chỉ về phía sau lưng tôi: “Này anh xem, bên kia có người đang xách con chó!”

Tôi nhìn theo hướng tiểu Lục chỉ, bên con phố đối diện cách đó không xa, quả nhiên có một người đang đứng, trong tay xách con chó. Nhưng trời quá tối, chỗ hẳn đứng lại không có đèn đường nên chẳng nhìn rõ mặt.

“Huynh đệ, theo anh có phải hẳn không?”

Tôi cẩn thận nheo mắt nhìn, nói: “Hẳn xách theo con chó, chắc không sai đâu, mau bắt lại!”

Lúc chúng tôi nói chuyện, có vẻ bóng người kia cũng để ý thấy, nhưng hẳn chẳng hề di chuyển, chỉ đứng im lắng nghe. Vừa bước được một bước, đột nhiên điện thoại reo vang, sợ tên kia bỏ chạy, tôi làm bộ lơ đãng vừa nghe điện thoại, vừa đi về phía hẳn.

Là tiểu Chu gọi tới, cô bé gấp gấp nói: “Không hay rồi, anh đang ở đâu?”

Tôi nhỏ giọng: “Đang ngoài đường thôi, có gì không hay?”

“Ông nội vừa phát hiện thiếu một tượng người gỗ, tôi đã nói thật hết với ông, anh mau chạy đi!”

Tôi sửng sốt: “Sao tôi lại phải chạy? Có phải tôi làm mất đầu, lão Chu đổ trách nhiệm lên đầu tôi ư?”

Tiểu Chu vội giải thích: “Không phải, mà ông nói, nếu dùng dao khắc động vật, khắc mắt cho người gỗ sẽ khiến tà linh nhập vào nó, nhất định nó sẽ tìm anh kiếm chuyện. Anh mau chạy trốn đi!”

Nghe tiểu Chu nói, tôi trợn tròn mắt, chỗ mình đứng cách tên buôn chó kia cùng lắm là hai ba mươi mét, tiểu Lục đã xắn tay áo chuẩn bị đi qua bắt, rốt cuộc tôi cũng phản ứng được, tên mắt trâu này không phải tên buôn chó, mà nó chính là người gỗ mà tôi tự tay khắc mắt!!

Thật là buồn cười, tôi còn đang muốn tìm tên buôn chó, hóa ra nó tới đây không phải để bắt chó mà là bắt mình?

Trán túa mồ hôi lạnh, tôi vội túm lưng áo tiểu Lục, lùi lại một chút, dè dặt nói: “Chạy, đừng bắt hấn, tôi nhầm rồi, hấn tới để bắt tôi đấy, chạy mau!”

Tiểu Lục cau mày: “Anh có bệnh à, tìm hấn cả tiếng đồng hồ, giờ tìm được thì lại bỏ chạy, rốt cuộc là anh đi bắt hấn hay hấn đi bắt anh?”

Đang nói thì chợt bóng người đằng kia bước tới một bước, cuối cùng thì mặt hấn cũng lộ ra ánh sáng, mũi miệng hấn chẳng khác gì so với chúng tôi, nhưng riêng đôi mắt thì quá lớn, lớn đến nỗi chiếm nửa diện tích gương mặt, như là người ngoài hành tinh, một đôi mắt trâu!

Trong lòng nháy dựng lên, đêm nay chính là đêm 15 âm lịch! Không rảnh mà giải thích với tiểu Lục, tôi túm tay hấn chạy như điên quay về. Thấy chúng tôi chạy, tên mắt trâu ném con chó trong tay đi, tăng tốc đuổi về phía này. Tôi cũng bất chấp là phương hướng nào, cứ cắm đầu chạy dọc theo con phố.

Tiểu Lục khá mập, chạy được hơn 10p thì cậu ta mệt quá ngồi bệt xuống đất, quay đầu nhìn, thấy tên mắt trâu vẫn đang đuổi theo, nói: “Chạy cái gì, chẳng phải chỉ là tên buôn chó sao, hai ta đánh cho hấn một trận!”

Nếu đúng là tên buôn chó thôi thì tốt rồi, nhưng chuyện trước mắt không giải thích trong một hai câu được, tôi vội kéo tiểu Lục dậy, tiếp tục chạy. Nhưng vừa lúc này thì tên mắt trâu đuổi kịp, mặt không đỏ, không thở dốc, hấn duỗi tay tóm lấy tôi.

Thấy vậy, tiểu Lục lập tức tung cú đấm, bóp một tiếng, tên mắt trâu bị đấm ngã, khẽ kêu rên. Bị dính một quyền, tên mắt trâu phát hỏa, hai mắt vẫn tia máu, miệng rỉ máu tươi, trông cực kỳ đáng sợ.

Tiểu Lục không hề hốt hoảng, lại tiếp tục muốn đánh, tôi vội kéo tay cậu ta chạy. Cả hai chạy một hồi, trùng hợp thế nào lại đến cái hẻm quen thuộc ở cửa Đông. Vẫn còn nhớ như in tháng trước gặp ma bắt xe ở đây, tôi cắn răng lôi tiểu Lục vào con hẻm, chạy vào quán mì quái dị kia.

Đã lâu chưa đến, quán mì vẫn vắng khách như vậy, bên trong mọi thứ cũng vẫn y như hồi mới tới. Thấy chúng tôi vào, chủ quán với gương mặt chữ điền cảm thờ thực đơn kiểu cổ tươi cười ra đón.

Đâu phải đến đây để ăn đâu, vừa vào trong tôi quay ngoắt người nhìn ra thì thấy, tên mắt trâu đang ngu si đứng ở ngoài cửa, tuyệt vọng nhìn mình.

Ánh mắt của hắn vừa nghi hoặc pha chút sợ hãi, tựa hồ như không dám xông vào. Tôi đoán đúng rồi!!! Hình như tà ám không dám vào cái quán này.

“Có chuyện gì vậy?” Chủ quán thấy chúng tôi vội vã, bèn hỏi.

Tôi chưa kịp mở miệng thì tiểu Lục cáu gắt: “Huynh đệ này của tôi bị thần kinh, vốn cùng anh ta đi bắt tên trộm chó, kết quả tìm được thì đột nhiên lại bỏ chạy!”

Ông chủ ngẩng đầu nhìn ra cửa, ngạc nhiên: “Có tên trộm chó nào đâu?”

Tôi cũng quay đầu, bên ngoài đã không thấy tên trộm chó đâu nữa. Giống y hệt lần trước, ba con ma bắt xe, cũng đuổi đến đây là mất tích. Mặc kệ thế nào, coi như mình tránh được một kiếp, tiểu Lục thì lại bình thường, gọi bát mì, chai bia, đĩa xào.

Hơn 10p sau, tôi mới dần bình tĩnh lại, chợt nhớ đến cuốn nhật ký của Ngụy Hữu Chí, vội hỏi ông chủ: “Đại thúc, quán mì này mở được bao nhiêu năm rồi?”

Chủ quán đứng trong quày, cười nói: “Đã lâu lắm rồi, có khi còn nhiều hơn số tuổi của cậu đấy!”

Có vẻ như ông ta không có hứng nói chuyện với tôi, trả lời xong liền quay người đi vào bếp. Tiểu Lục ăn xong thì đã là

hơn 23h, tuy tôi biết quán mì này không đơn giản, nhưng thà ở trong còn đỡ sợ hơn ra ngoài đối mặt với tên mắt trâu kia.

Tiểu Lục là kẻ vô thần, tôi không thể giải thích tình hình thực tế cho cậu ta, bèn bịa bừa một cái cớ, nói thực ra tên mắt trâu là chủ nợ cho vay nặng lãi đến tìm giết mình, đề phòng hấn cho người mai phục, ở lại đây đến sáng rồi đi.

Tiểu Lục nghe vậy thì lo lắng gật đầu.

Cứ như vậy cả hai ngồi thủ trong quán mì đến khi mặt trời mọc, hai chúng tôi nhắc cái thân hình mệt mỏi quay về công ty.

Cuối cùng thì cũng vượt qua tai ương 15 âm lịch tháng này, tôi như trút được gánh nặng, thở phào một hơi. Bước vào sân, bỗng tiểu Lục chỉ bãi đỗ xe, nói: “Xe số 13 của bọn ta đâu rồi?”

Tôi nghe thế cũng quay sang nhìn, quả nhiên vị trí đỗ xe trống không.

“Tối qua Vương đội trưởng lái, có lẽ anh ấy mang xe đi bảo dưỡng.”

Hai chúng tôi không để ý nữa, tiếp tục lên ký túc thì trông thấy lão Lý cùng mấy tài xế, tay cầm chậu rửa mặt đang túm tụm bàn tán gì đó, vẻ mặt nghiêm trọng.

Trông thấy tôi, sắc mặt mọi người càng khó coi hơn. Khó hiểu, tôi hỏi lão Lý là có chuyện gì, lão Lý nhìn hai chúng tôi, thở dài: “Vừa nhận được tin báo, đội trưởng Vương Đắc Hỉ tối qua lái chuyển xe của các cậu, mất phanh lao xuống đập chứa nước, toàn bộ người trên xe đã chết!”

CHƯƠNG 110: CẦM ĐAO ĐÂM NGƯỜI

Nghe tin dữ này, cả tôi và tiểu Lục đều bị sốc, không khỏi hỏi lại: “Thật sao? Vương đội trưởng chết rồi?”

Lão Lý bất đắc dĩ nói: “Chết chứ còn gì, xe chìm dưới hồ, sống sao nổi.”

Tôi bàng hoàng không bói nên lời, vừa mới hôm trước Vương Đắc Hỉ còn cùng mình nói nói cười cười, giải bày thân thế, rồi tiết lộ việc nằm vùng, vậy mà nháy mắt đã cách biệt hai cõi âm dương!

Đúng là biết bơi mà chết đuối, cả đời anh ta hận ma quỷ thấu xương, cuối cùng lại chết trong tay ma quỷ.

Tôi thốn thức, 15 âm lịch tháng này mình bình an vô sự, nhưng cả xe thôn dân thì chết hết, tạo hóa trêu ngươi, vận mệnh trêu ngươi!

Lão Lý nói xong thì thở dài cầm chậu vào phòng vệ sinh. Hai chúng tôi vào phòng thay quần áo, ăn sáng qua loa rồi cùng mấy đồng nghiệp bắt xe đến đập chứa nước Đường Oa Tử.

Quanh hồ, thôn dân Đường Oa Tử đã vây chặt kín, ai nấy khóc rống lên, bao nhiêu gia đình vì nó mà tan vỡ, thật thương tâm!

Cứ mười năm lại xảy ra một vụ tai nạn xe!

Dưới hồ có mấy con thuyền đánh cá đang khua chiêng gõ mõ vớt người chết đuối. Mấy tiếng trôi qua, hai mươi cái xác đã được đặt lên bờ, chỉ duy nhất thiếu Vương đội trưởng. Nghe người vớt xác nói, thi thể tài xế còn kẹt trong ghế lái, vì tay nắm chặt quá nên không lôi ra được, phải kéo chiếc xe lên rồi mới tính.

Sau khi vớt hết xác hành khách, cần cầu bắt đầu làm nhiệm vụ, chiếc xe số 13 quen thuộc được từ từ kéo nhô lên khỏi mặt nước. Thảm, thật thảm!

Thân xe dính đầy bùn, bên trong chứa đầy những sọt đồ của thôn dân, thi thể Vương đội trưởng ở khoang lái đã bị nước ngấm vào trương lên, nhưng vẫn duy trì tư thế ngồi, hay tay

nắm chặt vô lăng. Có mấy người định kéo anh ta xuống, nhưng không làm sao tách được đôi tay ra, nhìn cửa sổ ghế lái mở toang mà tôi thở dài thườn thượt.

Có thể Vương Đắc Hỉ không phải là một thầy âm dương giỏi, nhưng chắc chắn là một người tốt. Tôi cũng đã trải qua nguy hiểm giống thế này, chiếc xe mất khống chế, nhằm hướng đập nước mà lao đi. Lúc đó, hoàn toàn có thể nhảy ra khỏi cươt sổ mà thoát, nhưng anh ấy không làm vậy, anh ấy chọn không từ bỏ hành khách cho đến giây cuối cùng!

Tiểu Lục chưa từng gặp chuyện thế này bao giờ, đứng lặng im, hai mắt đỏ hoe. Vụ tai nạn không được cấp trên che giấu, nhất thời lan truyền khắp thành phố. Các cuộc bàn luận sôi nổi trên khắp các trang mạng internet, chẳng bao lâu thì phía chính phủ phải lên bác bỏ tin đồn, nói là xe bus bị hỏng phanh dẫn đến sự cố ngoài ý muốn. Tôi nhìn bài báo do chính phủ đăng mà chỉ cười khẩy.

15 âm lịch qua rồi, rốt cuộc thì lão Lưu cũng trở lại, giữa trưa, lão đến công ty tìm tôi. Trông thấy lão tôi liền trách móc, trách lão bỏ rơi mình, trách lão đã quên chuyện tai ương 15 âm lịch.

Lão Lưu cười lạnh, nói: “Ta đi tìm cái tên đưa bản đồ giả để tính sổ.”

Phải rồi, lão không nói thì tôi cũng quên mất. Lần trước đi Trường Bạch Sơn tìm Mộng Nga, lão Lưu mang theo cái bản đồ giả, làm chúng tôi suýt thì bỏ mạng trong núi.

“Sao, có tìm được hắc không? Vì sao hắc lại lừa ông?”

Lão Lưu chống gậy đi mấy bước, thong thả nói: “Tìm được, lão tử này sống chết không chịu thừa nhận, còn đánh trả khiến ta suýt nữa không còn mạng mà về!”

Lão Lưu rất lợi hại, trong giới âm dương cũng thuộc dạng bản lĩnh, kẻ đánh lại được ông ta, hoàn toàn không thể khinh thường. Nói xong, lão Lưu suy nghĩ một lát rồi tiếp: “Ta nghe nói tối qua Vương Đắc Hỉ chết?”

Tôi thở dài: “Đúng, đã chết. Giống như tài xế tiền nhiệm 10 năm trước, kéo hai mươi hành khách xuống đập chết đuối!”

Lão Lưu cau mày: “Đối thủ của người không đơn giản đâu. Vương Đắc Hỉ ít nhiều cũng có tiếng tăm trong giới, mà cũng chịu chết...”

“Đúng, không đơn giản. Mà không chỉ riêng con ma này không đơn giản, lão Lưu ông có nhớ Mộng Nga nói, vụ tai nạn xe liên quan đến một nhân vật lớn không? Theo Vương Đắc Hỉ nói, người này chính là cục trưởng cục giao thông thành phố, cũng chính lão ta phái Vương Đắc Hỉ đến công ty tôi. Bên ngoài là nhiệm chức đội trưởng, bên trong thì là đi bắt ma!”

Lão Lưu nghe thế thì nghiêm túc gật đầu, tôi nói tiếp: “Tôi không biết cục trưởng này và con ma có sự quan hệ gì phía sau, nhưng tình hình hiện giờ, đó là con ma thì ép tôi điều tra vụ án, cục trưởng thì uy hiếp bắt tôi dừng điều tra. Tôi bị kẹt giữa hai thế lực, rất khó xử.”

Gương mặt lạnh lùng của lão Lưu chẳng có chút biến hóa nào, nói: “Làm gì thì làm, cách nào có thể toàn mạng thì làm thôi. Lần này ta ra ngoài cũng không phải tay trắng. Sau khi dạy dỗ tên phản bạn kia, ta có nắm được một thông tin.”

Tôi tò mò, vội hỏi: “Thông tin gì, có liên quan đến tôi ư?”

Lão Lưu gật đầu: “Có liên quan đến toàn bộ những chuyện xảy ra với người gần đây. Ngay cả người bạn của ta cũng bị người khác sai khiến, ta nghe hẳn nói, đội trưởng trước của các người đã bị bắt trong một thôn nhỏ ở Hàng Châu, Tiêu Sơn.”

Lão Vũ bị bắt?

Tin tức lão Lưu mang đến cho tôi quả như sét đánh ngang tai, bản thân có thể tạm tránh được ma trảo của cục trưởng là vì có nhược điểm mà lão Vũ nắm giữ. Giờ lão Vũ bị bắt, chẳng phải mình sẽ sớm tới cận kề nguy hiểm sao?

Lão Lưu không phải người ngoài, tôi bèn đem toàn bộ chuyện lão Vũ nói kể lại cho ông ta nghe, cách nhìn của ông ta giống tôi: phải cứu lão Vũ!

Không khí áp lực còn chưa được giải tỏa thì lại có điện thoại của tiểu Chu. Sau khi nghe thấy tôi thoát nạn, cô bé nói, lão Chu bảo tôi phải qua gặp ông ấy một chuyến. Đêm qua tên mất trâu tìm mình, nếu chưa diệt trừ hẳn thì không yên tâm, tôi bèn đồng ý, sau đó quay sang nói chuyện với lão Lưu.

Có vẻ lão Lưu không hứng thú với chuyện người gõ này lắm, tuy nhiên cũng không hoàn toàn lơ đãng đứng nhìn, chỉ bảo tôi gặp lão Chu xong thì qua gặp ông ấy.

Mấy ngày nay đầu óc quay cuồng, công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi cũng suy nghĩ, không biết trên tổng có bỏ hẳn tuyến xe 13 này hay không. Tôi thì chẳng lo về vấn đề này lắm, người lo nhất là tiểu Lục, cậu ta được nhận thưởng vì chuyến xe, cũng yêu quý công việc này như sinh mạng, nếu tuyến xe bị hủy, chắc chắn cậu ta sẽ khổ sở như thất tình.

Thu dọn một chút, tôi bắt xe đến cửa hàng lão Chu, chuyện phát triển đến mức này, tôi cũng có phần, giờ gặp lão Chu chẳng biết nói sao cho phải.

Tới nơi, lão Chu mang ba con dao khắc hôm trước từ trong phòng ra, rút một con, nói: “Cậu chắc chắn là hôm đó dùng con dao này khắc mắt cho người gỗ?”

Tôi vội gật đầu: “Chính là nó. Hôm ấy cháu không nghĩ nhiều, thật xin lỗi bác, không phải cháu cố ý!”

Lão Chu xua tay: “Giờ xin lỗi thì có ích gì, tên súc sinh này ra ngoài đã mấy hôm, phải mau xử lý nó!”

Nếu đã ngả bài, tôi bèn nói nốt chuyện của bên Hoàn Tử Đầu cho ông ta nghe. Lão Chu nghe xong thì nổi trận lôi đình, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Một lúc sau, có vẻ như đã trấn tĩnh lại, ông nói: “Cái đó không quan trọng, tối hôm qua ta bắt nó lại rồi. Giờ chỉ cần xử lý tên súc sinh này nữa thôi.”

Nghe thấy đã bắt về một tên, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nói đoạn, lão Chu đưa con dao khắc động vật cho tôi, nói: “Cậu cầm con dao này, nó sẽ còn đến tìm cậu. Phải nhớ kỹ, muốn sống thì phải dùng con dao này giết nó, bằng không sẽ rất nguy hiểm, biết chưa?”

Tôi không dám làm bừa, nhận lấy con dao, gật đầu lia lịa. Hai lần trước gặp, lão Chu đều giữ gương mặt tươi cười, lần này lạnh như băng làm tôi thấy không thoải mái. Ra khỏi cửa hàng, vội gọi điện cho Hoàn Tử Đầu, bảo hẳn rằng người gỗ kia đã bị lão Chu bắt lại rồi.

Hắn ai da một tiếng như mất cái gì vậy.

Tuy người gỗ có gương mặt đáng sợ, nhưng rốt cuộc thì nó không phải là hồn ma gì, có thể nhìn thấy, sờ thấy được. Tôi sợ một mình khó đối phó, bảo Hoàn Tử Đầu tối nay về ký túc sớm một chút.

Trời đã dần tối, càng ngày tôi càng khẩn trương, giác quan thứ sáu mách bảo, nhất định đêm nay, tên mất trâu sẽ xuất hiện!

Hoàn Tử Đầu rất trượng nghĩa, về sớm để bảo vệ tôi, ba chúng tôi mua ít đồ ăn sẵn, ngồi quây quanh bàn uống rượu, nói chuyện phiếm, chờ tên mất trâu mò đến.

Tôi vốn chỉ giả vờ uống thôi, ai ngờ hai người họ lại làn thật, vừa rót ra là chúc nhau hết ly này đến ly kia, rượu trắng cứ thế nốc ừng ực. Đến hơn 10h tối thì cả hai đã loạn choạng, nói chuyện mà mắt cứ trợn lên. Trong lòng tôi tức ói máu, nếu lúc này tên mất trâu đến thì biết trông cậy vào ai?

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói đến cùng thì hai người họ không hề tin rằng chính tay tôi đã khắc ra một tên mất trâu!

Tuy nhiên, đến hơn 11h, tôi cũng chẳng gặp chuyện gì bất thường, tiểu Lục và Hoàn Tử Đầu đã sớm say khướt, nằm trên giường ngày vang. Tên mất trâu không tìm được mình sao?

Cũng đúng, mình đánh giá cao IQ của nó rồi, đầu nó làm bằng gỗ, hẳn là không biết tôi ở đây. Đi ra khỏi phòng múc nước rửa mặt, chợt thấy lão Đinh mặc quần áo chỉnh tề vội vàng chạy xuống dưới lầu, tôi không khỏi thắc mắc một câu: “Muộn thế này rồi anh còn đi đâu?”

Lão Đinh gấp gáp: “Lão Ký uống nhiều quá, đang gây sự với tên bán chó dưới cổng!”

Tôi sửng sốt, sao lại trùng hợp như vậy?

Nhưng ngẫm lại, giờ trông cậy gì được vào tiểu Lục với Hoàn Tử Đầu, vừa hay có lão Lý với lão Đinh, xử lý hẳn luôn.

Tôi bảo lão Đinh chờ mình một chút, vội chạy vào phòng mặc quần áo, xỏ giày, dắt con dao lão Chu đưa vào người, rồi vội cùng chạy xuống cổng.

Vừa chạy đến sân đã nghe tiếng lão Lý chửi mắng, tới gần thì thấy, lão đang đánh giáp lá cà với một người. Lão Lý đã uống nhiều, căn bản không phải đối thủ của hắn, bị đá văng ra đất, tôi với lão Đinh vội xông lên. Nhắm chuẩn lưng hắn, tôi tung chân đá, có lẽ không ngờ tôi sẽ ra tay, bốp một tiếng, hắn bị tôi đập văng ra.

Nghiến răng, tôi rút con dao khắc lão Chu đưa, siết chặt trong tay, chậm rãi bước tới. Thấy tôi rút dao, lão Lý sợ đến tình cả

rượu, cuống quýt đứng dậy kéo tôi nói: “Huynh đệ à, hấn chỉ trộm một con chó, đừng làm lớn chuyện!”

Lão Lý không biết chuyện, tâm ý tôi đã quyết, hất tay lão ra, bước đến, đâm thẳng con dao vào lưng tên mắt trâu.

Đây là lần đầu tôi cầm dao đâm người, thấy máu đỏ rỉ ra từ vết đâm, tôi sợ hãi buông tay. Lão Lý càng sợ hãi vội chạy tới đỡ lấy tên kia, thân hình hấn vừa xoay lại, nháy mắt tôi như rơi xuống đáy vực. Mẹ nó, không phải là tên mắt trâu, đâm nhầm người rồi!!!

Chẳng phải hấn bắt trộm chó gần công ty ư? Sao lại không phải tên mắt trâu thế này?

Nhìn máu tươi chảy ướt đầm lưng áo hấn, cả người tôi run lên, đứng ngây ra không biết làm gì.

“Mau đưa tới bệnh viện!” Lão Lý hét, lão Định vội chạy vào lấy xe. Tôi còn chưa hoàn hồn, đột nhiên ngẩng đầu, bắt gặp một bóng người quen thuộc đứng cách đó không xa, cao cao gầy gầy, đây mới đúng là tên mắt trâu!

Đúng là họa này chưa qua, họa khác đã tới, lần này tên mắt trâu không hề do dự, nhận ra tôi, hấn liền co chân chạy tới.

Tôi chửi thề một câu, xoay người bỏ chạy.

Có vẻ tên mắt trâu đang phẫn nộ, hấn chạy như bay, tôi muốn cắt đuôi, bèn vọt vào một khu chung cư, chạy tới chạy lui, cuối cùng thì gặp một ngõ cụt.

Tuyệt vọng quay lại nhìn chăm chăm tên quái vật, tay hấn xách một con chó chết, khoe miệng còn nhoe nhoét máu tươi. Có vẻ tôi đã biết nó bắt chó làm gì, không phải nó bán chó, mà nó cần chó để uống máu!

Con dao khắc lão Chu đưa còn dính trên người gã buôn chó, giờ tôi tay không tắc sắt, chuẩn bị lần liều mạng cuối cùng.

Tên quái vật hai mắt vẫn tia máu, há cái miệng đỏ lòm đi về phía tôi. Nhưng một điều có chết tôi cũng không thể ngờ tới, đó là nó hung tợn đi đến gần thì quỳ sụp xuống, nhẹ giọng nói: “Anh có thể giúp tôi một chuyện không?”

CHƯƠNG 111: SÁT SINH

Đột nhiên tên mắt trâu quỳ xuống, mọi chuyển quay ngoắt 180° khiến tôi sửng sờ, hỏi: “Giúp? Bảo ta giúp người bắt chó à?”

Mắt trâu lắc đầu: “Tôi bắt chó uống máu là chuyện bất đắc dĩ, tôi cầu xin anh giúp tôi hủy những người gỗ mà lão Chu khắc mắt!”

Tôi sửng sốt, đám người gỗ mà lão Chu khắc mắt đều là đồ không bán, ông ta coi chúng như bảo bối, dành riêng một phòng ở cho chúng, sao phải phá hủy?

Thấy tôi ngờ vực, mắt trâu nói tiếp: “Người gỗ không phải vấn đề, mấu chốt là ba con dao khắc của lão Chu không hề đơn giản như bề ngoài của nó. Thực chất đó là ba con dao mổ!”

Dao mổ?

Tôi tròn mắt nhìn mắt trâu, những lời nó nói khiến tôi không thể tưởng tượng nổi.

“Tổ tiên nhà Chu gia đều là thợ khắc gỗ, để những con vật điêu khắc ra sống động hơn, họ đã đi theo con đường tà đạo, bắt đầu dùng ba con dao này để sát sinh!”

Không thể hiểu rõ cuộc nó có ý gì, tôi đành cứ im lặng lắng nghe.

“Ba con dao này, một con dùng để giết người, một con dùng để giết súc vật, con còn lại giết chim chóc, cầm thú. Máy thế hệ truyền lại, đến đời lão Chu thì tà đạo đã hình thành.”

“Dừng đã!” Thấy mắt trâu càng nói càng lộng ngôn, tôi vội ngăn nó lại: “Người đừng có nói lung tung nữa, trước tiên giải thích chính bản thân người, tại sao lại có đôi mắt trâu như vậy?”

Mắt trâu nghe tôi hỏi thì mặt đầy bất đắc dĩ: “Tôi là con người!”

“Người là người? Chấn phải chính tay ta dùng con dao khắc mắt súc vật tạo ra người sao?”

Mắt trâu lắc đầu: “Không phải, cái tượng gỗ anh khắc mắt đang ở trong tay tôi đây.” Nói đoạn, hắn thò tay vào túi lấy ra một cái tượng gỗ.

Nhận lấy cái tượng, tôi nhìn kỹ, đây đúng là tượng mà tiểu Chu khắc người còn mình khắc đôi mắt. Thật khó hiểu, vẫn cho rằng mắt trâu là do người gỗ biến thành, vậy nếu không phải thì tại sao đôi mắt của hắn lại đáng sợ như thế?

Mắt trâu đưa tượng gỗ cho tôi rồi nói: “Hôm anh đến cửa hàng của lão, cùng với tiểu Chu khắc tượng gỗ tôi đều nghe lén được, chờ cậu đi khỏi, tôi liền đi theo.”

“Người nghe lén được? Lúc đó trong phòng chỉ có mỗi ta với tiểu Chu, người nghe lén ở đâu?”

“Tôi chạy ra từ dưới hầm ngầm nhà lão Chu, nấp sau căn phòng.”

Hít sâu một hơi, tên mắt trâu càng nói càng thấy loạn, tôi khó hiểu hỏi: “Hầm ngầm ở đâu? Người bị ai nhốt?”

“Tôi bị lão Chu lừa xuống hầm ngầm, chỉ duy nhất tôi là thoát ra, hiện giờ dưới đó vẫn còn mấy chục người!”

Nghe hắn nói đến đây, toàn thân tôi kích động run lên. Càng ngày càng thú vị, tôi cũng càng nghe càng thấy sợ, nếu điều hắn nói là sự thật, vậy chẳng phải Chu gia là một tổ chức buôn người sao?

Bước tới đỡ mắt trâu dậy, hắn nói tiếp: “Hầm ngầm nằm ở phòng điêu khắc của lão, trong đó có cánh cửa nổi thẳng xuống dưới.”

Phòng điêu khắc mà hắn nói, tôi có nhớ, lần trước cùng tiểu Chu đi tìm tượng gỗ đã định vào xem nhưng cô bé nói là ông nội không cho vào. Đánh giá cái tượng gỗ trong tay, tôi nói: “Thế vì sao lão Chu lại nhốt bọn anh dưới tầng hầm?”

Mắt trâu thở dài một hơi: “Tôi đến từ Thương Khâu, Hà Nam. Nửa năm trước lão Chu đến thôn chúng tôi tuyển nhận đồ đệ. Muốn học lấy cái nghề kiếm cơm nên mấy chục người trong thôn liền đi theo lão, lúc mới đến đây thì tất cả đều bình thường. Nhưng càng về sau tôi càng cảm thấy có gì đó không ổn, lão mang về rất nhiều thùng gỗ có chứa máu động vật, mỗi thùng có một người gỗ không khắc mắt. Lão bảo chúng tôi mỗi ngày uống một ngụm máu trong đó, nói rằng có thể

nâng cao trình độ điêu khắc. Tuy tôi ít học, nhưng không phải thằng ngu, điêu khắc là một môn nghệ thuật, ngoài việc quen tay hay làm, lấy đâu ra chuyện uống máu để nâng trình độ chứ, việc này quá tà môn.”

Chuyện thật càng ngày càng quái lạ, tôi gật gật đầu hỏi: “Sau đó thì sao, anh có uống không?”

“Không muốn uống cũng chả có cách nào, lão Chu đứng nhìn kiểm tra, không uống không được. Sau khi uống máu, chẳng những tay nghề không cao mà tôi cảm giác mọi người đều biến đổi, tứ chi cũng dần trở nên trì độn.”

“Tà môn như vậy sao bọn anh không phản kháng? Bao nhiêu người mà sợ một ông già ư?”

Mắt trâu bắt đấm dĩ lắc đầu: “Ý thức thì có, nhưng lúc đó toàn thân choáng váng, lúc chúng tôi tính phản kháng thì đã không nói ra lời, chân tay bất động, cơ thể như đi mượn, không điều khiển được. Sau đó thì chúng tôi bị lão nhốt xuống dưới tầng hầm.”

Nói đến đây thì mắt trâu đã khóc nhạt nhòa, thật khó tưởng tượng hẳn đã phải trải qua sự tra tấn đến mức nào.

“Lão Chu nhốt chúng tôi xuống đó xong thì vớt tượng gỗ ngâm máu ra, bắt đầu dùng con dao khắc động vật, khắc mắt cho chúng trước mặt chúng tôi. Câu chuyện về ba con dao này, chúng tôi nghe được trong khi lão vừa khắc vừa lầm bầm.”

Cố ý dùng dao khắc động vật để khắc mắt người gỗ???

Chuyện này hơi quá rồi, đầu óc tôi hiện lên từng bức tranh về việc mắt trâu nói, trán không khỏi túa ra từng giọt mồ hôi.

“Lão Chu khắc mắt người gỗ xong thì mọi người chúng tôi bắt đầu có những biến dạng, người thì miệng nhọn như mỏ gà, người thì tai dài như tai chó, người mọc đuôi, tôi thì...biến thành mắt trâu.”

Mắt trâu thở dài buồn bã.

“Thế trốn ra được rồi, sao anh còn tìm tôi làm gì?”

Mắt trâu kích động: “Bởi tôi nghe được cuộc nói chuyện của bọn anh, chỉ anh mới có cơ hội tiếp cận nhà Chu gia. Việc ăn trộm tượng gỗ ở đó và ở vừa hàng đều do tôi làm, giờ với bộ

dạng này tôi cũng không dám đi báo án, chỉ cố làm sao cho các anh chú ý, cầu xin giúp đỡ, em trai tôi vẫn còn kẹt trong đó...”

“Nếu anh không tin, tối nay nghĩ cách lén xuống hầm nhà lão nhìn xem, không biết lão hạ chú gì mà bọn tôi rất sợ ba con dao khắc của lão, nhưng anh thì khác, cầu xin anh, nhất định phải giúp tôi!”

Nói xong, hấn lại quỳ sụp xuống.

Câu chuyện mắt trâu nói làm đảo lộn hết nhân sinh quan của tôi, càng thay đổi cái nhìn về người nghệ nhân tài hoa họ Chu này. Có điều hiện giờ mới chỉ là lời nói một phía của tên mắt trâu, rốt cuộc nó có phải sự thật hay không, phải xuống tầng hầm mới biết được!

Lại đỡ hấn dậy lần nữa, tôi nói: “Anh yên tâm, nếu đây là sự thật, tôi sẽ lo chuyện này!”

Mắt trâu nghe vậy thì kích động nắm lấy tay tôi: “Anh chịu giúp tôi thật sao? Xin anh nhớ rõ, chỉ cần phá hủy những tượng gỗ dưới tầng ngầm là được, chính vì lão Chu làm mất cái tượng gỗ tương ứng nên tôi mới khôi phục ý thức, thoát ra được.”

Hít sâu một hơi, tôi gạt đầu, tìm nhà nghỉ cho hấn ở tạm, sau đó về công ty. Cả đường đi, tôi cứ nghĩ mãi những lời mắt trâu nói, trong lòng mang tâm sự nặng nề. Về tới ký túc, thấy lão Lý với lão Đinh đều đang ở đó, tôi thắc mắc hỏi: “Tên bán chó bị tôi đâm đâu rồi? Chẳng phải hai anh đưa hấn đến bệnh viện sao?”

Lão Lý lờm tôi một cái, nói: “Đâm người xong bỏ chạy, cậu không biết xấu hổ à mà còn hỏi?”

Lão không biết tại sao tôi bỏ chạy nên oán trách cũng là lẽ thường, tôi nói: “Rốt cuộc thì người bị tôi đâm sao rồi, không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”

Lão Lý cười khở, lắc đầu: “Không chết được, dao đâm không sâu. Bọn tôi đưa đi bệnh viện thì hấn nhất định không chịu, chỉ buộc miệng vết thương lại rồi chạy.”

Vừa nói, lão Lý vừa ngắm nghía con dao khắc trong tay, nói: “Thật không ngờ tiểu tử cậu ngày thường lành tính, mà ra tay tàn nhẫn thế. Cầm dao nói đâm là đâm?”

Tôi bật cười, giật con dao lại, nói: “Chẳng phải là tại thấy ông bị đánh sao? Tôi buồn ngủ quá rồi, ngày mai nói chuyện tiếp!”

Lão Lý cũng cười: “Vậy được, cậu ngủ sớm chút đi, không nghĩ cậu lại trượng nghĩa như vậy đấy, hôm nào tôi mời đi ăn!” Dứt lời lão đứng dậy quay về phòng.

Hôm nào mời đi ăn, nghe hoành tráng thật, tôi lạ gì lão Lý này, chờ hôm nào của lão có mà chết khô rồi. Lão Lý đi khỏi, tôi nằm trên giường, làm bạn với tiếng ngáy vang trời của hai tên sâu rượu, ngắm nhĩa con dao mà ngáy người, lão Chu làm vậy là vì cái gì?

.....

Sáng hôm sau, giắt kỹ con dao vào người, đến cửa hàng của lão Chu để tìm hiểu tình hình. Vẫn như thường ngày, lão Chu đang ngồi ở sảnh, điêu khắc đồ gỗ. Thấy tôi đi vào, lão buông công việc, đứng dậy căng thẳng hỏi: “Tối qua nó có đi tìm cậu không?”

Tôi ngồi xuống cạnh tiểu Chu, gật đầu đáp: “Có, một tên mắt trâu, có phải nó không bác Chu?”

Lão vội nói: “Đúng đúng, chính là nó, một đôi mắt súc vật, cậu giết nó rồi chứ?”

“Giết. Tôi đâm một dao vào lưng nó!”

Lão Chu nghe vật thì thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống tiếp tục công việc. Tôi đặt con dao lên bàn, từ tốn hỏi: “Bác Chu, lần trước đến đây, cháu thấy sân sau có phòng điêu khắc, bác khắc tác phẩm nào trong đó vậy?”

Rõ ràng tôi để ý thấy nét mặt lão Chu khẽ biến khi nghe đến phòng điêu khắc, một lát sau mới cười nói: “Làm một tác phẩm để đời, khối gỗ lớn, mãi mà vẫn chưa xong.”

Tuy không biết trong phòng điêu khắc có tàng hàm thật hay không, nhưng với vẻ mặt của lão vừa rồi, rõ ràng là nói dối. Như vậy là đủ, tôi đứng dậy cáo từ rồi rời khỏi cửa hàng.

Tối đến, tôi nấp ở gần cửa hàng, bảo Hoàn Tử Đầu gọi điện cho lão Chu, lừa rằng tên mắt trâu chưa chết, vừa phát hiện hành tung của hắn, gọi lão mau tới một chuyến.

Hơn 10p sau, tiểu Chu với lão Chu ra ngoài, vội vã bắt xe đi. Xác định cả hai đã đi khỏi, tôi liền nhân cơ hội cạy cửa sổ vào

trong cửa hàng, căn phòng điêu khắc ở sân sau, dưới ánh sáng nhập nhòa của buổi tối, trở nên thần bí dị thường.

Đạp tung cửa, đập vào mắt tôi là một cái ghế, cùng các tác phẩm điêu khắc, tìm khắp căn phòng, toát cả mồ hôi cũng chẳng thấy cửa ngòm mà mắt trâu nói đâu cả.

Bị hấn chơi xỏ?

Tức giận, tôi ngồi phịch xuống cái ghế, đột nhiên cảm thấy hình như nó không được chắc chắn. Vội đẩy cái ghế sang một bên, ngồi xổm xuống cạy tấm ván dưới sàn. Quả nhiên, bên dưới sàn nhà là một cầu thang đen ngòm, sâu hun hút, gió lạnh từ đâu thốc lên khiến toàn thân tôi nổi da gà!

CHƯƠNG 112: NGHỀ GIA TRUYỀN

Chắc cái cầu thang này chính là dẫn tới tầng ngầm mà mắt trâu nói. Tôi cẩn rắng bật đèn flash điện thoại, lấy can đảm bước xuống. Qua chỗ ngoặt thì phát hiện một cánh cửa sắt lớn, hít sâu một hơi, tôi kéo ra, mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mũi. Soi đèn nhìn quanh một vòng, tôi sợ đến phát run.

Đó là một căn phòng kín mít, diện tích chừng 40m², hai mươi mấy tượng thùng gỗ đầy máu dựng ven tường, đằng trước là một đám người với diện mạo kỳ quái.

Giống hệt những gì mắt trâu nói với tôi, đám người này đều bị biến dạng, mỏ gà, tai chó, đuôi cáo gì đó, đều có hết. Họ ngồi ngay ngắn ở nơi đó, nghe tiếng động thì không hện mà đồng loạt quay đầu. Bị nhiều quái nhân như vậy nhìn minhht chằm chằm, tôi kinh sợ toát mồ hôi, cũng may là họ chỉ quay đầu nhìn chứ không đứng dậy.

Đám người biến dạng, thùng gỗ chứa đầy máu, xem ra mắt trâu không nói dối!

Cố gắng kìm nén nỗi sợ, tôi bước tới, đến gần một người có đôi tai chó, sợ bị cắn nên đứng cách một chút. Gã thấy tôi lại gần, tuy nét mặt không biến đổi, nhưng ánh mắt có thể thấy rất kích động, tròn mắt đảo quanh, cuối cùng nước mắt tràn bờ mi, rơi xuống.

Tôi kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Anh là người Thương Khâu, Hà Nam?”

Tuy không cử động, nhưng con người của tai chó lắc lư theo chiều dọc từ trên xuống dưới. Tôi hiểu ý, hỏi tiếp: “Có phải lão Chu nhất các anh dưới này?”

Lại tiếp tục biểu hiện là đúng, xem ra mắt trâu nói thật, ngoài việc thần trí còn thanh tỉnh thì hơn hai mươi người đàn ông khỏe mạnh cứ như con rối, không cử động, cũng không nói được. Tầng hầm lạnh lẽo, ẩm ướt, đám người quần áo rách rưới, đầu bù tóc rối ngồi ngay ngắn, toàn thân bốc mùi hôi tanh khó ngửi.

Tôi cẩn thận quan sát, trong đây ngoài những thùng máu và quái nhân ra, thì sau lưng mỗi người đều giắt một tượng gỗ có khắc mắt. Đống người gỗ chắc đã bị ngâm lâu trong máu, từ trên xuống dưới một màu đỏ thẫm. Mỗi tượng gỗ, đôi mắt đều được khắc rất có thần, tôi phải bội phục tay nghề của lão Chu tự đáy lòng, có thể nói là một đại sư nhất đẳng.

Cạnh những tượng gỗ, còn có một con dao khắc, thiết nghĩ, mắt trâu không dám tự hủy những tượng gỗ này là có liên quan đến nỗi sợ dao khắc. Tôi thuận tay vung lên, tháo cả tượng gỗ và dao khắc xuống, nhìn cái tượng gỗ cứ y như người thật, lạnh cả sống lưng. Không nghĩ nhiều, tôi giơ tượng gỗ lên, hung hăng ném mạnh xuống đất. Bốp một tiếng, cái tượng gỗ bị va đập, đứt đầu. Tượng gỗ vừa hỏng thì tai chó xui lơ quy xuống, sau đó ôm đầu thở gấp, một lúc sau mới dần bình tĩnh lại.

Người đàn ông tai chó hồi phục, rối rít quỳ xuống dập đầu. Nhìn anh ta cũng tầm tuổi mình, tôi nào nhận nỗi đại lễ này, vội đỡ dậy hỏi han sự tình. Sau khi nghe lời anh ta nói y hết mắt trâu, tôi mới yên tâm, quyết định giải cứu những người còn lại.

Cả hai đang bận rộn dỡ đám tượng gỗ thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, trong lòng thầm kêu: không xong, lão Chu quay về rồi!

Hai chúng tôi tăng tốc phá hủy những tượng gỗ, chẳng bao lâu sau thì kétttt một tiếng, cửa sắt bị mở toang. Lão Chu đứng ở cửa, hai mắt long sòng sọc chỉ vài mặt tôi, hét lên: “Nhãi ranh, ngươi phá hủy tâm huyết của ta!”

Dứt lời, lão lấy con dao khắc ra, rút con dao khắc động vật, lăm lăm niệm chú. Đột nhiên những quái nhân chưa được cứu chợt đứng phắt dậy, nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh.

Hỏng rồi!!!

Những đôi mắt vừa mới đầy sự sợ hãi hoang mang, giờ đã trở nên trống rỗng vô hồn, tôi với tai chó hoảng hốt lùi lại vài bước, đám người như phát điên, bắt đầu xông tới.

Đang chuẩn bị phải khổ chiến thì bỗng lại có tiếng bước chân dồn dập, tiểu Chu và Hoàn Tử Đầu cũng đã tới. Nhìn thấy đám

quái nhân, đầu tiên là cả hai sửng sờ, sau đó Hoàn Tử Đầu phản ứng được, chửi tục một câu, lao đến giúp tôi.

Hoàn Tử Đầu là chuyên gia đánh đấm, tuy đấm quái nhân sức rất khỏe, nhưng vẫn không thể đánh lại hắn. Chỉ có điều, những quái nhân bị đánh bật ra, mặt đầy máu lại đứng dậy, tựa như chẳng biết đau đớn là gì!

Thấy Hoàn Tử Đầu ra tay quá tàn nhẫn, tôi vội hô: “Nhẹ tay một chút, họ đều là người tốt!”

Hoàn Tử Đầu mắng: “Đều biến thành quái vật, con mẹ nó tốt ở chỗ nào?”

Thật khó xử, chợt trong cái khó ló cái khôn, tôi vội la lên với tiểu Chu: “Tiểu Chu, cô mau giết những tượng gỗ xuống!”

Tiểu Chu cũng rất bất bình với những gì lão Chu làm, vừa nghe tôi nói liền chạy tới tháo đấm tượng gỗ xuống, lão Chu muốn ngăn, nhưng vì là cháu ruột nên không hạ thủ được, đành trơ mắt nhìn từng cái tượng gỗ bị ném gãy.

Theo những tượng gỗ bị phá hủy, đấm quái nhân rớt cuộc cũng ngã xuống, đau đớn rên rỉ. Mấy người chúng tôi cũng chẳng khá hơn là bao, chân tay mặt mũi bị cào máu be bét. Hoàn Tử Đầu có vẻ đã hiểu ra, trừng mắt siết chặt nắm đấm tiến lại chỗ lão Chu.

Tôi vừa thở hổn hển, vừa giữ hắn lại, nói: “Đừng, lão già như vậy rồi, anh đấm một cái là lão chầu trời luôn đấy!”

Hoàn Tử Đầu tức giận giậm chân bình bịch, vừa định mở mồm thì tiểu Chu thấp giọng hỏi ông nội: “Ông, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Thấy tất cả tượng gỗ đã bị hủy, lão Chu thở dài một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất. Tiểu Chu lo lắng chạy tới đỡ lão, những quái nhân đã khôi phục thần trí, chỉ vào mặt lão, mắng: “Lão già này là kẻ lừa đảo, về nông thôn lừa bọn ta lên đây, ngày nào cũng ép uống máu, biến chúng ta thành người không ra người, quỷ không ra quỷ!”

Tiểu Chu nhìn đấm quái nhân, rồi nhìn lão Chu, khó tin được, hỏi: “Ông nội, chẳng phải ông nói họ không chịu được khổ nên về quê hết rồi ư? Sao giờ tất cả lại ở đây?”

Lão Chu cố trấn định đứng vững, hữu khí vô lực nói: “Khụ... Chu gia nhà chúng ta, mười tám đời tổ tiên đều là thợ khắc gỗ, nhưng tới đời con thì ta e là không truyền nổi nghề nữa rồi!”

Nói xong, lão ngưng một chút rồi nhìn tiểu Chu, tiếp: “Nghề khắc gỗ nhà ta, nhìn bề ngoài chỉ là một nghề thủ công thuần, nhưng thật ra bên trong có rất nhiều quy củ và lưu ý. Con sinh vào ngày 7 tháng 7 âm lịch, tiết quý, là ‘quý thủ’ mà thợ khắc gỗ kiêng kỵ nhất. Người sinh vào ngày này, cả đời sẽ không thể điêu khắc vật sống, không thể khắc đôi mắt của chúng.”

Hoàn Tử Đầu nghe mà như lạc vào sương mù, hỏi: “Nếu cô ta khắc mắt thì sao? Nó sẽ sống dậy à?”

Lão Chu lắc đầu: “Không đến mức sống dậy, nhưng sẽ tổn thọ chính bản thân thợ khắc. Pàm nghề khắc gỗ, sao có thể cả đời không khắc vật sống nào chứ, vì muốn truyền nghề xuống thế hệ sau, tôi liền nhớ đến cách làm của tổ tiên.”

Nói tới đây thì tiểu Chu bật khóc, run rẩy nói: “Ông, những người này do ông nhốt ở đây thật ư? Bộ dạng của họ cũng là do ông làm?”

Lão Chu nhắm mắt gật đầu, lát sau mới chậm rãi nói: “Ba con dao khắc mà tổ tiên truyền lại, thực chất là để cho ‘quý thủ’ dùng, chỉ cần hạ chú vào những người này, dùng ba con dao khắc mắt những tượng gỗ ngâm máu, chờ đến khi họ hoàn toàn biến thành hình dáng động vật, ‘quý thủ’ sẽ điêu khắc được vật sống mà không cần sợ giảm tuổi thọ, nghề gia truyền của nhà chúng ta sẽ được nối dõi.”

Tiểu Chu lắc đầu, khóc lớn hơn: “Ông, con đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, con không thích khắc vật sống, khắc những thứ khác cũng được mà.”

Người tai chó nghe vậy nói: “Lão Chu, bọn tôi đều tin tưởng ông mới theo ông từ dưới quê lên đây. Ai mà chẳng lớn lên nhờ công sinh dưỡng của cha mẹ, lão làm thế thật quá thất đức!”

Dứt lời, đám người thi nhau chửi rửa.

Rốt cuộc, lão Chu cũng rớt nước mắt hối hận, gật đầu liên tục, nói: “Là tôi quá ngu dốt, thật lòng xin lỗi mọi người!”

Toàn bộ sự việc đã sáng tỏ, giờ việc đổ lỗi cho ai không mang nhiều ý nghĩa nữa, tôi hỏi: “Bộ dạng của họ như vậy, có thể khôi phục lại không?”

“Có, chưa bị biến đổi hoàn toàn thì vẫn khôi phục được!”

Lão Chu lau nước mắt, nói: “Tôi có cách, chỉ cần giải chú là được, có điều hơi mất thời gian, nhưng tôi sẽ có trách nhiệm đến cùng!”

Thấy lão Chu thái độ thành khẩn, tai chó thở dài: “Lão Chu, từ lúc chúng tôi theo ông đến đây, ông vẫn luôn chiếu cố, chỉ là chuyện này....”

Hoàn Tử Đầu nghe đến đó thì xua tay: “Được rồi, cứ vậy đi, bọn người tìm tạm chỗ ở gần đây, mỗi ngày bắt lão già này xem bệnh, bao giờ khỏi mới thôi, ta sẽ cho người canh chừng lão.”

Đám quái nhân nhìn lẫn nhau, gật đầu đồng ý. Thấy tất cả đã giải quyết xong, tôi thở phào, chợt nhớ đến căn phòng dành riêng cho tượng gỗ mà tiểu Chu nói, bèn hỏi: “Thế căn phòng cho tượng gỗ là chuyện gì?”

Lão Chu sững sốt, chắc không nghĩ là tôi biết cả việc này, nói: “Đó không phải thứ tà ám gì cả, tôi thỉnh thoảng cũng xem tà bệnh cho người khác, chẳng qua là ít ai biết đến thôi. Những tượng gỗ mà lần đầu cậu tới đây gặp trên giá, đều là những người tôi từng chữa, nếu nghiêm trọng sẽ khắc mắt lên, đặt trong phòng để giữ hồn thay cho họ!”

Người bệnh? Tôi cả kinh, vội lấy điện thoại ra, tìm ảnh chụp Bạch Phàm, hỏi: “Lão Chu, ông xem có nhận ra người này không?”

Lão Chu cầm lấy điện thoại, nhìn bức ảnh, gật đầu: “Tuy đã nhiều năm, nhưng cô gái này không thay đổi gương mặt mấy, tôi nhớ rõ, năm đó đã chữa tà bệnh cho cô ấy!”

CHƯƠNG 113: CON CỐC BA CHÂN

Lão Chu nói làm tôi rất tò mò, vội hỏi: “Cô ấy nhờ ông chữa bệnh gì?”

“Tôi rất có ấn tượng về cô bé này, thể chất không giống người thường, bẩm sinh dương khí yếu, luôn có tà ám quán thân. Tôi khắc hình nhân gỗ làm thể thân cho cô ấy, nhưng từ đó chưa từng thấy quay lại.”

Từ khi gặp Bạch Phàm, nàng luôn là một người nhanh nhẹn khỏe mạnh, hoàn toàn không thấy giống một người mắc bệnh, bèn hỏi: “Cuối cùng cô ấy có khỏi bệnh không? Sao cố ấy tìm được ông?”

Lão Chu lắc đầu: “Tôi là thợ điêu khắc, chỉ biết khắc thể thân cho người ta, dùng bản lĩnh tích chút âm đức, không nổi tiếng gì. Cũng không biết tại sao cô bé lại biết mà tìm đến tôi nữa.”

Nói xong, như chợt nhớ ra cái gì, lão lại tiếp: “À đúng rồi, tôi còn nhớ năm đó cô bé được một ông già dẫn tới đây.”

Ông già dẫn tới?

Nghe lão Chu nói, tôi thầm nghĩ, cha mẹ Bạch Phàm ở Đường Oa Tử, ngoài bác Lục là hàng xóm trong thôn nhìn nàng lớn lên, chưa từng nghe nàng nhắc đến ông nội hay ông ngoại cả. Năm đó Bạch Phàm mới mười mấy tuổi, biết bảo bác Lục dẫn mình đi xem bệnh ư?

Tiếc là trong tay tôi không có ảnh chụp bác Lục nên không kiểm chứng được chuyện này. Thấy tôi cứ hỏi liên tiếp, Hoàn Tử Đầu mất kiên nhẫn lẩm bẩm nói: “Có gì thì để sau hãy nói, bao nhiêu người đang chờ!”

“Ừ!” Tôi đáp rồi vội cùng mọi người đưa những quái nhân ra ngoài. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, gọi mắt trâu đến ở cùng họ, sự việc ở cửa hàng khắc gỗ coi như xong xuôi. Cuối cùng chỉ còn chờ ngày họ khôi phục hình dáng nữa thôi, tôi đã có thể thở phào được rồi.

.....

Chuyện Vương đội trưởng bị tai nạn còn chưa qua, tuy rất lo lắng về việc lão Vũ bị bắt, chỉ muốn lập tức lên đường đi giải

cứu, nhưng lại sợ tiểu Lục ngăn cản. Vụ tai nạn xe đã làm dậy sóng không gian mạng, rất nhiều anh hùng bàn phím vô công rồi nghề bắt đầu tung tin đồn về nó, chuyện gì cũng bịa ra được, nhưng hầu hết đều quy về lý do: sự cố là do ma quỷ gây ra!

Tiểu Lục vì đó mà bức bối không vui, cứ nằng nặc đòi dẫn tôi lên công ty tổng, để chứng minh hai chúng tôi lái xe luôn an toàn, không hề có chuyện ma quỷ gây ra sự cố. Cũng chẳng cần cậu ta phải đi, phía chính phủ đã vội bác bỏ tin đồn, vì sợ áp lực dư luận, nên quyết giữ chuyến xe 13 này để chứng tỏ cho người dân thấy, vụ tai nạn chỉ là ngoài ý muốn.

Tin này thông báo xuống chưa được bao lâu thì lại có một tin chấn động khác, người được chọn làm đội trưởng mới....chính là tôi!

Tin tức này khiến toàn bộ công ty như nổ tung, Lý Diệu làm đội trưởng!!!

Mơ ước lớn nhất cuộc đời tôi bây giờ là được thoát khỏi cái nơi khốn nạn này, quan hệ người ma phức tạp, đương nhiên là kiến nghị với bên trên không muốn làm.

Trên tổng phái một lãnh đạo cấp trung xuống, vờ như tâm đắc trước đơn kiến nghị của tôi, chỉ nói đây là chủ trương của bên trên, cứ chịu khó nghe lời, sẽ còn thăng tiến trong tương lai.

Những lời này tôi hiểu chứ, đây chả phải vận may chó chết nào cả, không phải tôi sắp thăng quan phát tài, mà là bị người ta dúi vào một cái hố không lối ra!

Thăng chức hay không không phải thứ tôi cần lúc này, hiện giờ lão Vũ bị bắt, sinh mạng tôi đang nằm trên đống lửa. Nhưng tôi tin, tạm thời anh ta chưa xảy ra chuyện gì, bởi trong tay anh ấy còn tập hồ sơ bí mật dùng để bảo mệnh, chỉ cần nó chưa bị đối phương lấy được thì mình vẫn còn cơ hội.

Giờ là đội trưởng, có quyền lực nhất định, tôi không phải bịa lý do để xin nghỉ nữa. Mặc kệ đám đồng nghiệp nói gì, giờ tôi là sếp của họ, nghỉ chả việc gì phải thông báo với bố con ai hết, muốn đi đâu thì đi!

Việc đầu tiên tôi làm sau khi nhậm chức đó là, phong cho tiểu Lục làm đội phó. Dặn dò công ty, lúc tôi đi vắng thì tiểu Lục

toàn quyền phụ trách, tiểu Lục trong cuộc họp cũng thề thốt ghê lắm, nói nhất định phải giúp công ty đạt cờ đỏ tập thể tiên tiến.

Thấy mọi chuyện ổn thỏa, tôi liền đi tìm lão Lưu, hẹn ngày xuất phát cứu lão Vũ. Chúng tôi đặt vé, ngày mai sẽ lên đường đi Hàng Châu.

Tiểu Lục nghe tôi nói sắp đi ra ngoài có việc thì vui đến nhảy cẫng lên. Lần này khác với những lần trước, tôi không có mặt, cậu ta sẽ là lãnh đạo, tối đó mời tôi đi ăn, còn dặn tôi nếu được thì về trễ một chút, chứ thời gian ngắn quá thì không đủ cho cậu ta thỏa ước nguyện làm sếp.

Ha há!

Ăn xong, tôi quay về phòng thi dọn hành lý thì chợt bảo vệ cổng gọi điện báo có người đến tìm gặp. Nghi hoặc, tôi đi xuống cổng thì thấy một người đàn ông mặc áo khoác xám rộng thùng thình, đầu đội mũ lưỡi trai đứng chờ. Đi qua, tôi hỏi: “Huynh đệ, anh tìm tôi?”

Người đó ngẩng mặt lên khiến tôi sốc toàn tập, là vợ lão Vũ!

Kinh ngạc, tôi hỏi: “Chị dâu, sao chị đến đây?”

Chị dâu lấm lét nhìn trái nhìn phải, sau đó kéo tôi ra chỗ vắng, nói: “Tôi bị người ta theo dõi, ngày nào cũng có người ở quanh nhà. Tối nay vất vả lắm mới cắt đuôi được, đến đây để nói với cậu chuyện này!”

Lão Vũ bị bắt, đương nhiên người nhà bị theo dõi cũng là dễ hiểu.

“Chị nói đi!”

“Lão Vũ tuần trước có gọi điện về, nói là bị một đám người vây bắt, bảo tôi đến dặn cậu, tìm tập hồ sơ ở nhà máy thuộc da Xuân Thu, gần khu cầu vượt Tế Nam.”

Tôi cả kinh, quả nhiên lão Vũ rất thông minh, không mang bộ hồ sơ theo bên mình.

“Chị dâu, cụ thể nó nằm ở đâu trong nhà máy?”

“Không biết, lúc lão Vũ nhà tôi gọi điện, giọng hoang mang lắm, nói được đến đó liền ngắt máy. Cậu nói, liệu chồng tôi có xảy ra chuyện gì không?”

Chị dâu vừa vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

Cú điện thoại này hẳn là lão Vũ lén gọi về, xem ra hành trình ngay mai có chút thay đổi, không đi Hàng Châu được nữa. Chị dâu khóc mấy tiếng rồi lại cảnh giác quay đầu nhìn khắp nơi, nói: “Lão Vũ nói tập hồ sơ này có liên quan đến mạng sống của cậu và ông ấy. Còn nói ông ấy không trụ được bao lâu nữa, nhất định cậu phải tìm ra nó trước bọn họ. Tôi bị theo dõi sát sao nên chưa dám đến tìm cậu, từ lúc lão Vũ gọi điện đã một tuần lễ rồi!”

Nói rồi chị ta lại khóc, tôi nói ở đây không an toàn, an ủi mấy câu rồi bảo chị ta về nhà.

Lão Vũ bên kia vừa bị bắt thì bên này tôi được thăng chức, tăng lương. Gã cục trưởng này thật biết đùa. Cười lạnh một tiếng, tôi vội về đổi vé tàu, sáng hôm sau xuất phát đi Tế Nam cùng lão Lưu. Lão Lưu cũng rất tin tưởng tôi, chả thèm hỏi tại sao lại thay đổi địa điểm đến, mãi đến khi lên tàu tôi mới giảng tỉ mỉ chuyện tối qua cho lão nghe.

Lão Lưu gật đầu: “Cũng tốt, bởi cho dù hai chúng ta đi Hàng Châu, cũng chưa chắc đủ sức cứu người. Nếu tìm được tập hồ sơ, tự khắc họ Vũ sẽ an toàn.”

Tôi ừ một tiếng, mở bản đồ ra tìm vị trí nhà máy thuộc da Xuân Thu. Cái nhà máy này đang ở tình trạng nửa mở cửa nửa đóng, miễn cưỡng hoạt động. Chủ sở hữu pháp nhân là một người họ Trịnh, dân bản xứ. Vị trí nhà máy không nằm gần cầu vượt thành phố, mà nằm ở vùng nông thôn ngoài rìa nội thành.

Tra tuyến đường xong xuôi, tôi với lão Lưu nói chuyện dăm ba câu. Việc cửa hàng khắc gỗ làm tôi bận bịu mấy ngày, giờ mới có thời gian rảnh kể chuyện đi Mẫu Đơn cho lão Lưu. Lão Lưu nghe xong lạnh lùng nói: “Cư sát ngày 15 âm lịch hàng tháng là thời điểm dương khí của người suy yếu nhất, gặp ma quỷ mấy ngày đó là chuyện thường, không bị sao thì ổn rồi.”

Tôi kể về tấm gương trong phòng học với thái độ nghi hoặc, lão Lưu nói giống như tôi nghĩ, cái gương đó là tà vật, tương tự đồng hồ của Lưu Vân Ba. Nghe lão Lưu nói rất nhiều về hai tà vật này, trong đó có một chuyện là, một số ít người nhìn được tương lai của chính bản thân trong gương đó. Kể xong

thì lão Lưu tò mò hỏi: “Lúc cuối cùng trước khi đập vỡ cái gương, người nhìn thấy gì trong nó?”

“Không có gì ghê gớm, chỉ là quần áo tôi thay đổi, mặc một bộ complet, đi giày da, nhìn như một ông chủ lớn.”

Lão Lưu an tâm gật đầu: “Không sao, dấu hiệu tốt!”

Tôi nghe thế thì cười như được mùa.

Chuyện này đã xong, lại nhớ đến nhật ký của Ngụy Hữu Chí có nhắc đến lão Lưu, lần này trước khi đi, tôi còn cố tình mang cuốn sổ bìa vàng theo, kể cho lão nghe về nội dung bên trong, tôi hỏi chuyện về người giấy thế thân là thật hay giả.

Lưu Khánh Chúc không trả lời tôi, chỉ cười lạnh một tiếng, khẽ gật đầu.

.....

Sau hai mươi mấy tiếng ngồi tàu thì cười cùng cũng tới nơi. Chúng tôi vừa xuống ga thì trời đổ mưa nặng hạt, vốn tính toán bắt xe khách, nhưng giờ đành gọi chiếc ‘uber’ màu đen sang chảnh, mắc tiền để đến khu cần vượt.

Nghỉ ngơi một đêm, hai chúng tôi không dám chậm trễ, vội chạy tới thôn Kiều Đông, nơi có nhà máy thuộc da Xuân Thu. Thôn này không lớn lắm, nhưng vì ở giáp thành phố nên đời sống cũng khá cao, nhà cửa khang trang.

Hai chúng tôi đi trên đường thôn, thì gặp một người đàn ông đang cong lưng làm việc dưới đồng, bèn đi qua hỏi thăm về nhà máy thuộc da. Thôn dân giơ tay ra hiệu dừng nơi chuyện, đợi anh ta mấy phút, sau đó chậm rãi đi lên.

Tôi tò mò hỏi: “Đại ca, anh đứng cong lưng không động đậy, nhìn không giống nhổ cỏ cho lắm, đang làm gì vậy?”

Người đàn ông đánh giá tôi từ trên xuống dưới, đáp: “Người nơi khác đến đúng không? Tôi đang tìm con cóc ba chân!”

“Cóc ba chân?”

Tôi khó hiểu hỏi lại: “Tìm cóc bị dị tật làm gì? Chế thuốc à?”

Anh ta chỉ tay nói: “Cậu thấy điều kiện thôn tôi thế nào?”

Tôi gật đầu: “Rất tốt, nhà cửa cao ráo khang trang!”

Anh ta đắc ý nói: “Tất cả là bởi vì thôn chúng tôi có cóc ba chân đấy!”

Tôi tò mò: “Là ý thế nào? Cóc ba chân thì bán được giá à?”

Anh ta cười giảo hoạt, lộ ra hàm răng trắng bóc, nói: “Cậu nghe cho kỹ này, cóc ba chân, lấy vải đỏ bọc vào sẽ biến thành vàng!”

CHƯƠNG 114: ĐẠI ƯNG

Nghe anh ta nói thế, tôi không kìm được bật cười, nói con cóc ba chân là đột biến gene còn chưa tính, lại bảo trùn vải đỏ lên sẽ biến thành vàng?

Tôi chọc: “Đại ca, bí quyết đại phát tài như vậy mà anh cũng nói cho tôi, thật là người tốt!”

Anh ta ngửa cổ nói: “Cái này chả gọi gì là bí mật cả, đầy người biết, có điều loại cóc này khó tìm lắm!”

“Ừ!” Tôi chả rảnh mà tán dóc mấy chuyện vớ vẩn, đi thẳng vào vấn đề chính: “Đại ca, tôi muốn hỏi thăm anh một chút, đến nhà máy thuộc da Xuân Thu đi đường nào vậy?”

Anh ta có vẻ mất kiên nhẫn, giơ tay chỉ về hướng đông, làu bàu: “Phía đông phía đông. Cái anh này thật là, bày cho anh cách phát tài lại chả động lòng, còn đi tìm cái nhà máy cũ rích kia.”

Nói xong lắc đầu ngao ngán, lại xuống ruộng tìm cóc. Tôi với lão Lưu nhìn nhau, cười khẩy rồi đi theo hướng anh ta chỉ. Đọc đường đi, gặp rất nhiều người đang gửi sọt tre trên lưng, dáng vẻ vội vàng. Khỏi phải nói, nhất định là nhóm người này đang đi tìm cóc ba chân. Thực ra chuyện về cóc ba chân, hồi ở quê tôi cũng từng nghe nói, còn nhớ hồi 20t, tôi thất tình, mẹ an ủi một câu khá dí dỏm: “Con trai đừng khóc, cóc ba chân thì khó tìm, chứ con gái hai chân thì đâu chả có!”

Nhưng chuyện trùn vải đỏ lên sẽ biến thành vàng, thì đây là lần đầu tiên tôi nghe nói. Đi dọc theo đường làng về phía đông khoảng hơn 10p, cuối cùng cũng trông thấy nhà máy thuộc da kia, nó đúng như trên mạng mô tả, tường ngoài bong tróc, cổng sắt mất một cánh, mấy nhà xương bên trong chẳng có tiếng máy móc hoạt động nào cả, đúng là một nhà máy nửa sống nửa chết.

Một ông chú mặc đồng phục bảo vệ thấy tôi đứng ở cổng thì thò đầu ra hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chào chú, bọn cháu đến để tìm giám đốc nhà máy có việc, ông ấy có ở đây không?”

Ông chú xua tay: “Quay về đi, giám đốc không gặp ai đâu, nhà máy hiện giờ ngừng buôn bán rồi!”

Tôi cười trả lời: “Không phải cháu tới để bàn chuyện làm ăn, mà cháu là bạn của ông ấy, tìm ông ấy có việc gấp!”

Tuy có suy đoán, lão Vũ giấu tập hồ sơ ở nhà máy này thì hẳn phải có giao tình với giám đốc, nhưng giờ tình hình chưa rõ ràng, tôi chưa dám tùy tiện nhắc đến tên lão Vũ.

Chú bảo vệ cau mày nói: “Bạn bè cái gì, bạn bè mà không gọi điện trực tiếp cho người ta, còn bảo tôi giúp? Hai người là tiếp thị thì có, đừng phí công nữa, anh của giám đốc bị ốm, nhà máy thì ngừng sản xuất, chỉ nay mai là bán thôi!”

Nhà máy sắp bị bán? Tôi hoang mang, tập hồ sơ còn ở trong, cụ thể giấu chỗ nào mình còn chưa biết, nếu nó bị bán đi thì thật phiền phức. Bèn thò tay lấy ví, móc ra 100 tệ, đưa qua cửa sổ nói: “Chú à, thôi thì chú vào nói giúp, là có người nhờ cháu tới lấy đồ, làm phiền chú!”

Bảo vệ liếc tôi một cái, nhận tờ tiền: “Ai da lại còn đưa tiền, chỉ giúp một chút thôi mà, ngại quá.” Vừa nói, ông ta vừa cất tiền vào túi: “Chờ đó, tôi đi báo giám đốc một tiếng.”

Dứt lời, ông chú mở cửa phòng bảo vệ, đi vào trong nhà máy. Khoảng hơn 10p sau, ông ta quay ra, vẫy vẫy tay: “Theo tôi vào đây, giám đốc đang ở văn phòng.”

Tôi với lão Lưu đi theo bảo vệ lòng vòng trong nhà máy, cuối cùng đến một tòa nhà hai tầng, tầng 1 vẫn là xưởng, nhưng leo lên tầng hai, cảnh tượng lại khiến chúng tôi tròn xoe mắt.

Thật khó tưởng tượng trong một nhà máy cũ nát như vậy, mà văn phòng lại được trang hoàng rất xa hoa. Bảo vệ chỉ tay về cuối hành lang, nói: “Văn phòng cuối hành lang kia kìa.” Dứt lời xuống lầu đi ra cổng.

Hai chúng tôi đi đến gõ cửa, vào phòng. Một người trẻ tuổi đẹp trai, mày rậm mắt to đang ngồi trước bàn máy tính, thấy chúng tôi vào thì đứng dậy bắt tay: “Hai người là...”

Tôi vội giơ tay ra tiếp: “Chúng tôi từ đông bắc tới, tôi tên Lý Diệu, còn đây là ông lão bạn vong niên của tôi.”

Giám đốc lấy một tấm danh thiếp trên bàn đưa cho tôi: “Tôi tên Trương Lượng Tiết, nghe bảo vệ nói, hai vị đến lấy đồ, là

thứ gì nhỉ?”

Hồ sơ của lão Vũ là tài liệu tuyệt mật, tôi nghĩ hẳn lúc gửi lão cũng đã dặn dò kỹ càng, không được dễ dàng đưa cho người lạ. Tôi nói: “Huynh đệ, tôi là tài xế xe bus!”

“Ừ!” Anh ta đáp một câu rồi không nói gì, nghi hoặc chờ tôi tiếp tục. Tôi sửng sốt, anh ta không phản ứng?

“Tới để lấy một tập hồ sơ!”

Trương Lượng Tiết cau mày: “Lấy hồ sơ? Đến chỗ tôi lấy hồ sơ gì?”

Đã nói thẳng như vậy mà anh ta không hiểu, lẽ nào lão Vũ không gửi hồ sơ ở chỗ anh ta? Đang thắc mắc thì chốt cánh cửa đằng sau bị đẩy mạnh một cái làm tôi giật mình.

Người đi vào là một nam giới với bộ ria mép, thấy tôi với lão Lưu thì nghiêng đầu hỏi: “Lão đệ, hai người này là ai?”

Trương Lượng Tiết cười: “Khách từ đông bắc, nói là đến để lấy đồ.”

Người đàn ông nuôi ria vừa nghe thì bật cười ha hả: “Đông bắc đến à, tôi đã ở đông bắc mấy năm, rất quý người đông bắc, hào sảng!”

Tôi gật đầu lấy lệ, có vẻ anh ta rất hứng với chúng tôi thì phải, nói: “Đường xá xa xôi đến Tế Nam chúng tôi, đã đi những đâu rồi? Đi Hồ Đại Minh, Thiên Phật Sơn chưa?”

“Chưa đi đâu cả, chúng tôi vừa đến đây tối qua!”

“Vừa đến tôi qua? Tôi đây hiểu khách lắm, hai người ở lại chỗ tôi đi, ở lâu một chút, tôi dẫn hai người đi tham quan.”

Người đàn ông này có vẻ là một người thẳng thắn hào sảng, lần này tuy không phải đến để chơi, nhưng hồ sơ của lão Vũ giấu trong nhà máy, không hiểu ông chủ của Trương Lượng Tiết cố tình thử chúng tôi hay không biết gì thật, nghe anh ta bảo ở lại, tôi cũng tỏ ra cao hứng, cười nói: “Thấy đại ca có vẻ rất hợp với người đông bắc, thôi thì chúng tôi ở lại vài ngày, làm phiền anh vậy!”

Anh ta xoa tay: “Không có gì, tôi tên Trương Lượng Ứng, cứ gọi tôi là Đại Ứng được rồi. Nhà máy do tôi với em trai Lượng Tiết cùng lập nên, tuy sắp thất bại, nhưng nói theo cách người đông bắc thì, tiền tôi chả thiếu!”

Nghe anh ta nói làm tôi có cảm giác rất thân thiết, Đại Ưng chắc cũng là một người thích kết giao huynh đệ. Khách sáo một lúc thì Đại Ưng thu xếp cho chúng tôi ở phòng sát vách, tiện có thể trò chuyện.

Tôi thì đồng ý thôi, có điều hình như Lượng Tiết có vẻ không vui thì phải, tôi thoáng thấy anh ta nhăn mặt.

Buổi trưa, hai anh em nhà họ Trương mời chúng tôi ăn một bữa ngon, trong bữa cơm, Đại Ưng cứ liên tục mời rượu, tuy tửu lượng tôi kém, không muốn uống nhiều, nhưng thấy chủ nhà quá nhiệt tình, cũng đành nhắm mắt mà nuốt.

Đến khoảng ba, bốn giờ chiều gì đó, tôi đã say ngất ngây, lão Lưu phải dìu về phòng. Đại Ưng muốn tôi ở căn phòng sát vách anh ta, nhưng phòng chỉ có một giường đơn, nên lão Lưu được bố trí ở phòng khác. Sau khi nôn mấy bãi khổ sở, tôi liền mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thì đã là 11h đêm, nhà máy nằm ở nơi tương đối hẻo lánh, xung quanh chẳng có nhà cửa gì, bên ngoài là đồng ruộng đầy tiếng ếch nhái kêu.

Nhớ đến chuyện cóc ba chân mà anh thôn dân nói, tôi không khỏi khẽ mỉm cười, ngồi dậy đi tìm nước uống. Chắc đây là ký túc xá của công nhân lúc trước, điều kiện không được tốt, tường nứt nẻ, hành lang đầy mùi bụi xi măng. Đang chẳng biết đi đâu tìm nước thì chợt Đại Ưng phòng bên cạnh đẩy cửa đi ra, trông thấy tôi, cười nói: “Huynh đệ tỉnh rồi à, tửu lượng kém nhỉ!”

Tôi cũng cười, đáp: “Đúng là kém thật. Đại Ưng ca, muện thế này rồi còn chưa ngủ, anh cũng khát nước à?”

Đại Ưng lắc đầu: “Nãy tôi ngủ quên, sực tỉnh mới nhớ chưa giặt quần áo, đi giặt xong sẽ ngủ tiếp!”

Tôi gật đầu, chợt có trận gió lạnh thổi qua, cả người rét run, ôm bả vai nói: “Đại Ưng, chỗ chúng ta ở là ký túc công nhân phải không, nhiều phòng thế sao tôi cứ thấy trống trải nhỉ.”

“Đúng rồi, thời nhà máy còn huy hoàng, đây là ký túc cho công nhân, môi trường hơi kém. Bắt hai người phải chịu khổ rồi, tuy nhiên giờ chỉ có chúng ta ở đây, anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

Dứt lời Đại Ưng vỗ vai, quay vào phòng lấy cho tôi chai nước lọc, chúng tôi nói chuyện thêm mấy câu thì ai về phòng này.

Uống nước xong, nằm xuống giường thì lại không ngủ được, tôi bật đèn, lấy cuốn nhật ký củ Ngụy Hữu Chí ra đọc. Chếch cửa phòng tôi là phòng tắm giặt, chắc Đại Ưng đang giặt quần áo, tiếng xả nước vang lên.

Đọc nhật ký của Ngụy Hữu Chí thật là nhàm chán, chả đọc được mấy tờ, tôi đã ngủ quên mất. Không biết ngủ bao lâu thì bị đánh thức bởi tiếng động phòng bên cạnh. Tôi miễn cưỡng mở mắt lắng nghe, phòng Đại Ưng vang lên tiếng kinh kịch Nữ Tử Oa Khang.

Lấy điện thoại ra nhìn, đã 2h sáng, Đại Ưng này cũng quái thật, nửa đêm giặt quần áo đã lạ, giờ lại còn nghe kinh kịch?

Tôi trở mình, tiếng kinh kịch cứ nheo nhéo mắt cả ngủ, cuối cùng đứng dậy đi tiểu. Khoác áo choàng đi ra ngoài, lúc này ở trong phòng chỉ nghĩ Đại Ưng bật đài hay TV gì đó, nhưng giờ đứng ở hành lang, càng nghe càng hoang mang. Bởi tôi có cảm giác, tiếng kinh kịch này không giống được phát ra từ thiết bị điện tử, mà là như có phụ nữ đang xướng kịch trong phòng anh ta.

Chẳng phải Đại Ưng nói tầng này chỉ có chúng tôi ở thôi sao? Anh ta gọi gái đến à? Chẳng hiểu chuyện gì, cũng chẳng muốn đoán mò, tôi vội chạy sang phòng tắm giặt đi tiểu. Nhà tắm công cộng, bên ngoài là bồn rửa tay, bên trong là toilet, rộng như vậy nhưng chỉ có một cái bóng đèn tối om. Đang khoan khoái xả lũ thì đột nhiên, thứ tôi nhìn thấy bên kia cửa sổ làm nước tiểu nghẹn lại không ra được nữa.

Phía sân phơi ngoài cửa sổ, có một cô gái mặc sườn sấm đỏ như máu, bị treo lơ lửng!!!

CHƯƠNG 115: MIẾU QUẢ PHỤ

Hoảng sợ, còn chả kịp kéo khóa quần, tôi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Sàn nhà dưới chân cạnh bồn rửa mặt lúc nào cũng ẩm ướt, rêu mọc đầy, trơn trượt làm tôi ngã đập đầu xuống đất. Sàn xi măng cứng, vừa ngã ra là tôi hôn mê bất tỉnh...

Sáng hôm sau, Đại Ưng vào đánh răng rửa mặt thì phát hiện ra tôi, việc đầu tiên sau khi tỉnh dậy đó là kinh hoàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Ngoài sân phơi, có một bộ sườn xám đỏ tươi, vô cùng bắt mắt.

Thấy tôi nhìn ngơ ngác, Đại Ưng cười nói: “Huynh đệ, sao anh lại ngã ở đây bất tỉnh thế? Không phải là bị bộ sườn xám đó dọa đấy chứ?”

Tối qua đầu óc chưa tỉnh rượy, ánh đèn lại tối mờ mờ, lẽ nào mình hoa mắt, nhìn nhầm bộ sườn xám thành người?

Đại Ưng đỡ dậy, tôi xoa đầu nói: “Đại Ưng, chẳng phải anh nói chỉ có chúng ta trong khu này, thế bộ sườn xám kia của ai?”

Đại Ưng cười: “Cái này á, của vợ tôi!”

Nhìn thoáng qua bộ sườn xám còn chưa khô hẳn, tôi nghi hoặc hỏi: “Nửa đêm hôm qua vợ anh tới đây? Bộ sườn xám là chị ấy giặt?”

Đại Ưng gật đầu, đỡ tôi ra ngoài, lúc đi qua phòng anh ấy, tôi lại hỏi: “Đại Ưng, tối qua màn kính kịch trong phòng anh, cũng là chị ấy xướng?”

“Đúng, vợ tôi rất thích mặc sườn xám, xướng kịch kịch. Chắc làm anh mất ngủ hả?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Mất ngủ không thành vấn đề, chỉ cần đó không phải thứ gì tà ám là được. Tôi nói: “Không sao đâu Đại Ưng, tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.”

“Anh bị ngã đập đầu, có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Không sao đâu, sàn nhà trơn quá nên ngã thôi.”

Thấy tôi nói vậy, Đại Ưng dìu về phòng nghỉ, bảo lát nữa sẽ mang cơm sang cho.

Ngồi trong phòng, tôi vẫn cứ suy nghĩ về tập hồ sơ, thực tế mà nói, lão Vũ chắc không ngu đến mức giấu thứ quan trọng như vậy ở nơi mà mình không quen. Nhưng Trương Lượng Tiết lại chẳng chịu thừa nhận, đang nghĩ xem có cách nào không thì lão Lưu gõ cửa, mang cơm vào cho tôi.

Thấy tôi vẫn mặc đồ ngủ ngồi trên giường, lão cười lạnh: “Hai người ở nguyên một khu ký túc, thoải mái lắm nhỉ?”

Hiển nhiên lúc lão Lưu lấy cơm, Đại Ứng đã kể gì đó cho lão nghe, tôi nhận đồ ăn, đáp: “Đừng nói nữa, tối qua tôi trông thấy bộ sườn xám đỏ tươi treo ngoài cửa sổ, còn tưởng đó là người, suýt nữa thì sợ mà chết!”

Lão Lưu ngồi xuống cạnh tôi không nói gì, tôi vừa ăn cơm, vừa nói: “Lão Lưu, ký túc xá này nhiều phòng như vậy, sao họ lại tách tôi với ông ở hai chỗ khác nhau?”

Lưu Khánh Chúc lắc đầu: “Không biết, tối qua ta ở nhà cùng người trẻ tuổi kia.”

“Ông đến nhà anh ta ở? Phải rồi, chuyện về tập hồ sơ, anh ta có vẻ không thừa nhận, theo ông thì có phải anh ấy đang đóng kịch không?”

Lão Lưu nheo mắt nói: “Tối qua ta có nói chuyện với hắn, người này tuy trẻ nhưng tâm tư kín đáo, không phải người thường. Để lấy được lòng tin của hắn khá khó khăn, chưa biết có phải hắn biết về tập hồ sơ hay không.”

Tôi thở dài một hơi, lại gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nói: “Nếu không biết gì, họ đã chẳng giữ hai chúng ta ở lại. Theo tôi đoán thì họ cũng đang quan sát chúng ta.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, tôi với lão Lưu vừa nói chuyện về người trẻ tuổi thì anh ta gõ cửa đi vào. Trông thấy tôi, Lượng Tiết vội hỏi ngã có nặng không, tôi lắc đầu.

Vốn có ý định muốn hỏi về tập hồ sơ, nên trong lúc nói chuyện, mấy lần tôi cố ám chỉ, kể mình là bạn của lão Vũ, là người có thể tin tưởng. Nhưng tiểu tử này lại cố tình không để ý, chỉ cười qua loa lấy chuyện.

Đang trò chuyện, chợt Trương Lượng Tiết hỏi: “Trong thôn chúng tôi có một truyền thuyết, không biết hai người có nghe nói không?”

Tôi cười: “Có, lúc vừa đến thôn đã nghe thôn dân nói, trong thôn anh có loài cóc ba chân, bắt được nó, trùm vải đỏ lên sẽ biến thành vàng!”

Nói câu này mà tôi không nhịn được, cười thành tiếng. Nhưng Lượng Tiết không cười mà nhẹ nhàng nói: “Cóc hóa vàng là do tổ tiên truyền lại, nhưng cóc ba chân thì đúng là có, dẫu vậy không dễ bắt được nó.”

“Sao lại khó bắt? Cóc ba chân thì chạy nhanh hơn cóc thường à?”

“Không phải vậy, mà cóc này rất ít khi xuất hiện ngoài đồng ruộng, nơi nó tập trung đông nhất thì lại không ai dám đến!”

Nghe anh ta nói rất thú vị, vải đỏ thì không thiếu, nếu chuyện về con cóc ba chân là thật thì chẳng phải là phát tài sao. Trong cái xã hội lóa mắt vì đồng tiền này, làm gì có nơi nào mà người tham tiền không dám đi?”

Không đợi tôi mở miệng hỏi, Lượng Tiết nói tiếp: “Ở sườn núi phía bắc thôn chúng tôi có một ngôi miếu cổ. Trước đây nó là miếu hồ tiên, đến thời chiến tranh, rất nhiều người tị nạn trong miếu bị giết hại, từ đó không ai đến cúng bái nữa!”

Tôi rất thích nghe những truyền thuyết về miếu mạo ở vùng nông thôn này, vừa ăn vừa cười: “Chiến tranh thì chỗ nào chẳng có người chết, nghĩ vậy cũng không có gì đặc biệt.”

Trương Lượng Tiết lắc đầu: “Đám người tị nạn bị giết do thế hệ trước kể lại, tôi chẳng cách nào kiểm chứng. Nhưng vài chục năm gần đây thì ngôi miếu đó xảy ra không ít chuyện ma quái. Thôn chúng tôi trước sau đã có mười mấy quả phụ thắt cổ tự sát trong miếu, từ đó nó được đổi tên thành miếu quả phụ!”

Miếu quả phụ?

Tôi sửng sốt: “Sao các quả phụ lại đến miếu để thắt cổ?”

“Không biết, bởi vậy mới nói là tà môn. Năm trước, Lưu gia đi làm công trường ở thành phố bị tai nạn, vợ anh ấy liền đến miếu thắt cổ, chẳng có ai dám đến dọn xác, nghe nói giờ bộ xương khô vẫn treo lơ lửng trong miếu như cái chuông gió.”

Câu chuyện có vẻ nặng mùi ma quái, tôi không buồn ăn nữa, buông đũa, nuốt nước bọt hỏi: “Thế miếu quả phụ này có liên

quan gì đến cóc ba chân?”

Trương Lượng Tiết cười: “Thôn chúng tôi có tên mò côi gọi là Quách Đại Đảm, sống bằng cơm bố thí của thôn dân, chẳng biết sợ cái gì. Lần trước hấn mò vào miếu bắt được một con cóc ba chân, theo hấn nói thì dưới cột chống ở đó đầy những con cóc như vậy.”

Tôi khó tin, nhìn lão Lưu một cái, lão lại thản nhiên tỏ ý không có gì để nói.

“Chẳng trách thôn các anh đều đổ xô đi tìm cóc, chắc là thấy Quách Đại Đảm bắt được nên đổ mắt?”

“Đúng vậy, sau khi Quách Đại Đảm bắt được cóc ba chân liền phát tài. Hấn còn xây một căn nhà cho bản thân. Bởi vậy người trong thôn đổ xô đi tìm cóc. Có điều Quách Đại Đảm cũng chỉ dám vào miếu một lần duy nhất đó, hấn nói bên trong đúng là có ma ám, suýt không ra được nên không dám đi nữa.”

Chuyện khá hoang đường nhưng tôi nghe mê mẩn, không để ý kết thúc, Trương Lượng Tiết tạm dừng một chút rồi ý tứ nói: “Cóc ba chân này không chỉ biến thành vàng được, mà nó còn có thể chữa bệnh. Vợ của anh tôi mắc bệnh nặng, bài thuốc cổ mà đại phu kê cho, chỉ thiếu duy nhất vị thuốc là con cóc ba chân này, cho nên...”

Nghe đến đây tôi chợt có cảm giác không hay, hỏi: “Cho nên làm sao?”

Trương Lượng Tiết đứng dậy, ngại ngùng nói: “Tôi đã gặp qua không ít thầy âm dương, nhìn hai vụ khí chất có vẻ rất am hiểu về phương diện kia, đặc biệt là lão gia đây, đúng không? Nếu hai vị thực sự có năng lực thì cầu xin hai vị giúp tôi vào miếu bắt giúp con cóc ba chân về cho chị dâu!”

Tôi nghe mà giật mình, trong lòng thầm nghĩ, người con mẹ nó không biết xấu hổ à? Ta với lão Lưu ở đây có một đêm, lại định bảo đi bắt cóc trong cái miếu ma ám?

Cái gì mà vợ của anh trai ốm nặng, tối qua rõ ràng tôi còn nghe thấy chị ta xướng kinh kịch trong phòng Đại Ứng cơ mà! Vừa định mở mồm thì hấn đã nói tiếp: “Không phải bắt các anh đi tìm không công, nếu chuyện này thành, tôi sẽ mang đồ vật ra trao đổi.”

Khi nói đến hai chữ đồ vật, Trương Lượng Tiết cố tình nhấn mạnh trọng âm, tôi hiểu, thứ hấn ám chỉ, 80% chính là tập hồ sơ kia. Có điều, chuyện tìm hồ sơ là chúng tôi nói ra trước, khó mà biết có phải hấn lợi dụng điểm yếu để sai bảo hay không. Đang định từ chối thì lão Lưu lại ho khan một tiếng, nói: “Vấn đề này nhỏ thôi. Nếu thật sự trong miếu quả phụ có cóc ba chân, ta sẽ vào bắt cho cậu mấy con!”

Thấy lão Lưu đồng ý, Trương Lượng Tiết kích động liên tục nói cảm ơn: “Cũng không cần miễn cưỡng, an toàn là trên hết!”

Nói xong hấn không dây dưa thêm mà đứng dậy đi ra ngoài. Tôi khó hiểu, hỏi lão Lưu: “Còn chưa biết hấn có giữ tập hồ sơ trong tay hay không, sao ông đã vội đồng ý?”

Lão Lưu cười lạnh: “Người còn chưa nhìn ra sao? Hiện giờ giữa hai bên đang thử độ tin cậy lẫn nhau, hấn kéo được đến đâu, ta đu theo đến đó. Mặc kệ thật giả thế nào, chúng ta cứ thử một lần xem.”

Nghe Lưu Khánh Chúc nói, tôi chợt sửng sốt hiểu ra. Không thể không bội phục lão gừng càng già càng cay, đúng vậy, giữa đôi bên vẫn luôn hoài nghi lẫn nhau, hơn nữa, quan trọng là chúng tôi không có thời gian, chẳng biết lúc nào lão Vũ sẽ bị buộc phải khai ra. Nếu đến khi ấy, chưa tìm được hồ sơ mà bên trên phái người xuống thì tất cả sẽ chấm hết!

Vậy thì thử đi. Tôi với lão Lưu bàn bạc một chút, sau đó quyết định vào thôn tìm Quách Đại Đảm hỏi thăm về ngôi miếu quả phụ trước.

Nhà Quách Đại Đảm tuy trống trải nhưng đúng là vừa mới vừa to. Hấn dáng gầy gò, đầu cạo trọc, nhìn chỉ khoảng ngoài đôi mươi, đang thu dọn đồ đạc trong sân, nghe chúng tôi trình bày mục đích, gương mặt tươi cười lập tức biến mất. Quách Đại Đảm nghiêng đầu nói: “Ở nơi khác đến? Muốn phát tài nên điên rồi à?”

Tôi vội giải thích: “Không phải, chỉ muốn bắt cóc ba chân về làm thuốc thôi.”

Quách Đại Đảm xua tay cười khẩy: “Có mạng đi vào bắt cóc, nhưng có mạng đi ra không? Có biết tôi vào miếu quả phụ đã trông thấy gì chứ?”

“Thấy gì?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Quách Đại Đảm ghé sát vào tôi: “Bộ xương người biết cử động!”

CHƯƠNG 116: MÀN KINH KỊCH GIỮA ĐÊM KHUYA

Chắc cho rằng câu này sẽ dọa được tôi, Quách Đại Đảm nói xong, thần bí nheo mắt. Không khỏi cười lạnh một tiếng, tôi nghĩ: lão tử đây còn gặp cả bộ xương uống máu ở Trường Bạch Sơn rồi, bộ xương biết cử động đã là cái thá gì!

Nhưng ngoài miệng thì vẫn phải tôn hót: “Huynh đệ, chẳng phải anh có biệt danh là Quách Đại Đảm sao (To gan, lớn mật). Vậy mà còn bị bộ xương dọa?”

Quách Đại Đảm bị khích, trừng mắt rồi ngẩng cổ lên nói: “Không sai, tôi là người to gan nhất cái thôn này, cũng không phải là không dám đi...nhưng lần trước bán con cóc vàng, tiền xài còn chưa hết, bao giờ hết lại đi!”

Rõ ràng họ Quách này đã chột dạ, tôi thuận thế hỏi: “Dùng vải đỏ có thể biến con cóc thành vàng thật ư?”

“Đúng, nếu không tôi lấy đâu tiền tiêu xài?”

Nói xong, hắ ta cũng đề phòng, đánh giá chúng tôi một hồi, nói: “Hai người ngoại lai các anh phải biết tự lượng sức, đừng thấy người khác phát tài mà ham, tôi đây suýt thì chết, tính mạng quan trọng hơn vàng đấy!”

Tôi đến miếu bắt cóc không phải vì tiền, mà Quách Đại Đảm cũng chẳng phải vì lo lắng cho chúng tôi mà nói vậy, có cảm giác, hắ đang lo chúng tôi thành công thì đúng hơn.

Đã hỏi xong, tôi với lão Lưu bèn xoay người bỏ đi, Quách Đại Đảm phía sau còn cố hô với theo: “Tôi nói riêng cho hai người biết thôi nhé, trong miếu còn có một ma nữ áo đỏ cực kỳ đáng sợ đấy....”

Từ cuộc trò chuyện với Quách Đại Đảm có thể phân tích được hai điểm, thứ nhất, rất có khả năng trong miếu có cóc ba chân thật. Thứ hai, sau khi vào miếu, đúng là Quách Đại Đảm rất sợ hãi.

Nhưng tôi thì không sợ, bởi đã có lão Lưu là bùa hộ mệnh bên mình. Miếu quả phụ nằm ở sườn núi phía bắc của thôn, cách nhà máy thuộc da một đoạn đường. Nếu là vào miếu bắt cóc,

không nhất thiết phải đi ban đêm, tôi với lão Lưu bàn nhau một chút, ăn trưa xong liền lên đường.

Đi dọc theo đường lên núi, có rất nhiều thôn dân đang bới ruộng đồng tìm cóc, trông thấy tôi với lão Lưu đi về phía đó, mấy người có lòng tốt vội gọi lại.

Có người hớt ha hớt hải chạy từ dưới ruộng lên nói: “Hai người định làm gì vậy? Không lên sườn núi được đâu, phía trước chính là miếu quả phụ đấy!”

Thấy thôn dân có lòng tốt nhắc nhở, tôi cười: “Cảm ơn, không sao đâu, hai chúng tôi chỉ đi qua đó xem chút thôi.”

“Xem gì mà xem, hai người từ nơi khác đến đúng không, chắc nghe nói Quách Đại Đảm tìm thấy cóc trong miếu nên ham chứ gì? Miếu quả phụ đó không vào được đâu, tìm xung quanh thôi.”

Thôn dân này đầu đội mũ rơm, ống quần xắn đến đầu gối, cẳng chân đã bị cháy nắng đen thui, hẳn là phơi mình ngoài ruộng thời gian dài, tôi hỏi: “Chị à, gần đây anh có bắt được con cóc nào không?”

“Phát tài nào có dễ dàng như vậy? Chưa tìm được, nhưng cái miếu này không thể vào, tuy không lớn lắm nhưng có quá nhiều người chết. Cả hai nghe lời tôi đi, đừng đi nữa, kể cả ban ngày cũng không ổn đâu!”

Nói rồi chị ta còn giang tay chặn đường. Tôi bất đắc dĩ nhìn lão Lưu, lão lạnh giọng nói: “Hai chúng tôi chỉ đến cửa miếu nhìn một cái thôi!”

Dứt lời, chẳng quan tâm đến người thôn dân nữa, lách qua đi về phía sườn núi. Thấy lão bỏ đi, tôi cũng nói với chị thôn dân rằng yên tâm, rồi chạy theo lão. Đến gần miếu quả phụ này đúng là không có đường đi, sau khi lên sườn núi thì cỏ hoang đã cao nửa người, tôi đi trước mở đường, hỏi Lưu Khánh Chúc: “Lão Lưu, ông nói xem, nếu chúng ta mạo hiểm bắt được cóc, liệu Trương Lượng Tiết có đưa tập hồ sơ cho không?”

Lão Lưu chống gậy, vừa thong thả đi vừa nói: “Nếu đưa cóc mà hẳn không giao tập hồ sơ, hai chúng ta sẽ bắt hẳn ném vào miếu quả phụ!”

Tôi sửng sốt, cười nói: “Ai da lão Lưu, ông làm tôi bất ngờ đấy, giờ còn biết nói đùa cơ à?”

Lão Lưu không đáp lời, nheo mắt, giơ cây gậy chỉ về phía trước: “Người xem!”

Nhìn theo hướng lão chỉ, cách đó không xa, giữa mấy gốc gậy chết khô là một ngôi miếu đồ nát. Cả ngôi miếu dài khoảng bảy, tám mét, bờ tường và ngói đã ngả màu xám xanh, lộ ra một màu thời gian. Nhìn ngôi miếu cũ, tôi không khỏi cảm thán: “Lão Lưu, vốn tưởng nó chỉ là một ngôi miếu nhỏ, ai dè miếu quả phụ cũng rộng chứ nhỉ!”

Lão Lưu gật đầu: “Đương nhiên nó không nhỏ rồi, họ Trương từng nói, năm xưa có rất nhiều dân tị nạn chết trong này sao?”

Vừa nói vừa đi, đến cửa miếu, tôi hít sâu một hơi rồi cùng lão Lưu bước vào. Ngôi miếu có một gian hương khói và một phòng ngang, vị trí sườn núi vốn đã âm u, trong miếu hàng nằm lại không có ai đến thờ cúng, cảm giác đầu tiên khi bước vào đó là lạnh lẽo đến rùng mình.

Ngôi miếu vốn có tên là miếu hồ tiên, đối diện cửa còn có một tượng hồ ly bằng đá cao cỡ 1m, ở quê tôi cũng có miếu thờ hồ tiên kiểu này, có điều hầu hết chỉ lập cái thẻ bài, chưa từng thấy tạc hẳn tượng bao giờ.

“Lão Lưu, chẳng phải Quách Đại Đảm nói cóc ba chân tập trung dưới cây cột đá ư? Ở đây làm gì có cột đá nào?”

Lão Lưu quan sát xung quanh, chậm rãi nói: “Có một gian phòng ngang kia, vào đó xem sao!”

Dứt lời, lão đi vòng qua tượng hồ ly, đi về phía căn phòng. Căn phòng này không bị mặt trời chiếu thẳng như đại sảnh, nó khuất dưới bóng cây, vô cùng âm u. Trong lòng nơm nớp, đi theo lão Lưu, lão vừa mới bước một bước đến trước bậc cửa thì đột nhiên dừng lại, tôi hỏi: “Sao thế lão Lưu, vào đi chứ?”

Lão không đáp lời, chỉ ngẩng đầu nhìn gì đó bên trên, tôi tò mò đến gần, ngược mắt thì chợt sợ hãi kêu lên một tiếng, lùi lại. Trên xà nhà trong phòng, có một bộ xương người hoàn chỉnh treo lơ lửng.

Kể cũng lạ, nếu người treo cổ bị phơi đến chỉ còn xương khô, nó sớm đã phải rụng hết xuống mới đúng. Nhưng sao bộ

xương này lại hoàn chỉnh như vậy, các khớp xương đều dính liền, không bị rời ra.

Mặc dù đang là ban ngày, nhưng thấy cảnh này vẫn không khỏi sợ hãi, tôi nhẹ giọng nói: “Lão Lưu, đây hẳn là quả phụ thất cổ hai năm trước mà Trương Lượng Tiết nói?”

Lão Lưu quay lưng về phía tôi, cứ như không nghe thấy tôi nói gì, im lặng.

“Lão Lưu, hau là chúng ta đỡ chị ấy xuống mang đi chôn, đã phơi thây mấy năm, cũng thật thảm!”

Lão Lưu vẫn đứng bất động không nói gì. Tôi hơi sợ, không phải sợ vì bộ xương, mà sợ cái sự im lặng của Lưu Khánh Chúc.

“Lão Lưu, lão Lưu, ông sao thế? Sao không nói gì? Đừng làm tôi sợ!”

Vừa nói, tôi vừa run run đưa tay chụp bả vai lão. Cuối cùng thì lão Lưu cũng có phản ứng, thở dài nói: “Người nhìn kỹ bên trong xem!”

Tôi nghe vậy, hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý vững vàng, quan sát bên trong lần nữa.

“Mẹ ơi!” Tôi sợ đến suýt thì ngồi bệt xuống đất. Toàn bộ sàn nhà trong phòng, la liệt là tay người, những bàn tay đã bị hong khô chỉ còn xương trắng!

Những bàn tay người được bày chỉnh tề dưới đất, nhìn mà tê dại da đầu. Không dám xem nữa, tôi lùi về phía sau lão Lưu, nói: “Lão Lưu, nhiều người chết đến thế ư? Sao ở đây toàn là xương người, từng ấy người cũng không đủ ở trong này đi?”

Lão Lưu thấp giọng: “Đúng, xương ở đây nhiều như vậy, ước chừng phải đến 180 người!”

“Ai lại biến thái tới mức, xếp những bàn tay người chỉnh tề như vậy?”

Lão Lưu lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Quay về trước đã, ta không mang theo đồ nghề, không thể cứ giẫm lên xương cốt người ta mà vào tìm cóc được!”

Tôi gật đầu tán thành, ôm miệng chạy ra khỏi cửa miếu. Lão Lưu không hề dừng lại, vừa ra liền đi thẳng xuống triền núi, tôi đuổi theo nói: “Chẳng trách thôn dân cứ nhắc đến miếu

quả phụ là sợ hãi như vậy. Thật con mẹ nó dọa người, ai có chứng sợ mật độ cao có khi vừa nhìn đã ngất mất.”

Lão Lưu lạnh lùng nói: “Ta có nhìn, bên trong có một cái cột lớn, hẳn chính là cột có đầy cóc mà Quách Đại Đảm nói.”

Tôi thở dài: “Chẳng trách tiểu tử này không dám đến nữa, một nơi như vậy ai dám ở, nó còn âm u hơn nhà tang lễ nữa.”

“Chúng ta quay về lấy xẻng và một cái sọt lớn, vào chôn hết những đồng xương đi!”

“Được!” Tôi đáp mà không tình nguyện lắm. Lão Lưu nói thì có vẻ nhẹ nhàng, việc thu dọn xương cốt, không tôi làm thì ai vào đây nữa.

“Lão Lưu, theo ông, có phải chính Quách Đại Đảm xếp đồng xương tay chính tề như vậy không?”

Lão Lưu lắc đầu: “Không giống hẳn làm!”

“Vậy kỳ quái nhỉ, ai lại biến thái đến mức ấy?”

Vừa đi vừa nói, loáng cái đã xuống đến chân núi, trông thấy chúng tôi trở lại, thôn dân ban nãy liền chạy tới, căng thẳng hỏi: “Sao rồi, đến cửa miếu chưa? Không vào trong chứ?”

Lo chị ta sẽ sợ hãi, tôi xua tay: “Chưa có vào, chỉ đứng bên ngoài nhìn thoáng qua thôi.”

Chị thôn nữ còn muốn hỏi thêm, tôi và lão Lưu vội lách người đi qua. Con người chính là như vậy, càng sợ hãi lại càng tò mò, vừa tham tiền lại vừa sợ chết!

Quay về nhà máy, nghe nói chúng tôi vừa đi miếu quả phụ thì Trương Lượng Tiết kích động hỏi han tình hình. Sau khi nghe lão Lưu kể sơ qua, hẳn như suy tư gì đó đứng thất thần, một lúc lâu sau mới khôi phục, cố tỏ ra cười vui nói: “Giờ đã là chiều rồi, đừng gấp quá, sáng mai lại đi!”

Tôi nhìn lão Lưu một cái, thấy lão gật đầu, liền đáp ứng. Đại Ứng vào thành phố làm ăn, đến bữa tối mới về, ngày mai còn phải dậy sớm đi vào miếu nên tối nay nói gì tôi cũng không uống rượu với anh ta.

Sau bữa cơm, Đại Ứng khoác vai tôi đi về phòng, tôi ngại ngần hỏi: “Đại Ứng, khu ký túc này rộng như thế, sao anh ở có một mình?”

Đại Ưng cười: “Tôi có chứng ngủ ngáy, cứ đặt lưng là ngáy như sấm, tầng trên tầng dưới đều nghe thấy, bị hàng xóm khiếu nại nhiều, bèn dọn đến đây. Anh có bị tiếng ngáy quấy rầy không?”

“À không, tôi cũng ngủ ngáy mà.” Tôi cười, trả lời đối phó.

Ngủ ngáy hay không không phải trọng điểm, cái chính là tôi muốn lão Lưu dọn tới đây để bảo vệ mình khi cần. Nhưng một người đàn ông hơn ba mươi, nói ra chuyện này thật ngại.

Quay về đến ký túc, buôn chuyện với Đại Ưng đến hơn 10h đêm, thấy đã muộn tôi bèn thu xếp về phòng nghỉ ngơi. Biết sáng mai tôi có việc, Đại Ưng cũng không giữ, tôi về phòng, cố gắng không nghĩ nhiều, mở nhật ký của Ngụy Hữu Chí ra đọc một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ được mấy tiếng, chợt tôi giật mình tỉnh dậy, nghe bên phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào. Mệt mỏi chả buồn mở mắt, tôi chỉ nghĩ chắc vợ Đại Ưng lại tới, đang giặt quần áo chẳng.

Một lúc sau khi tiếng nước chảy biến mất thì lại vang lên tiếng kính kịch bên phòng. Nửa đêm, tiếng hí kịch nghe rất rộn người, đặc biệt đó lại là giọng nữ, cao vút, rên rĩ, cuối cùng tôi không nhịn được bèn ngồi dậy.

Đang suy nghĩ xem phải nói với Đại Ưng thế nào, chợt cảm thấy có gì không đúng lắm. Giọng nữ hí kịch lần này, hình như không phát ra từ phòng Đại Ưng.

Mà nó giống như đang phát ra ngay ngoài cửa phòng mình!!!

CHƯƠNG 117: DỌN DẸP XƯƠNG CỐT

Nửa đêm lai hí kịch ngay ngoài cửa phòng mình? Tuy rất tức giận, nhưng nể mặt Đại Ứng nên tôi khách khí ghé vào cửa hô: “Là chị dâu ngoài cửa à?”

Nghe tôi hỏi, tiếng hí kịch bên ngoài đột nhiên im bật. Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Cậu là ai?”

Tôi sửng sốt, mình ở phòng sát bên, Đại Ứng không nói với vợ là có khách sao? Giờ là nửa đêm, mình ra ngoài thì không tiện lắm, tôi ngồi xuống giường, nói: “Chị dâu, tôi từ đông bắc tới đây, Đại Ứng bảo tôi ở phòng sát vách anh ấy. Giờ đêm hôm không mặc quần áo, ra ngoài không tiện lắm, chưa chào hỏi chị được.”

Một lúc lâu bên ngoài không có động tĩnh gì, mấy phút sau mới có tiếng chị ta đáp lời: “Không sao, cậu cứ ra đi, để tôi xem trông cậu như thế nào!”

Trông tôi như thế nào? Nghe chị ta nói mà tôi ngây ra, đã nói là mình không mặc quần áo, sao còn bảo mình ra ngoài? Ngẫm lại thì Đại Ứng là một người thô lỗ tục tằn, chắc vợ anh ta cũng là người không câu nệ tiểu tiết, tôi lễ phép trả lời: “Chị dâu, không tiện đâu, để sáng mai tôi sang vấn an vậy!”

Tôi nói hết câu thì bên ngoài im ắng lạ thường, một lúc lâu sau mới có tiếng bước chân, sau đó thì nghe âm thanh mở cửa bên phòng Đại Ứng. Cuối cùng thì chị ta cũng chịu về phòng, tôi thở phào một hơi ngã xuống giường tiếp tục đi ngủ.

Trời sáng, tôi lười biếng duỗi lưng, xuống giường sang nhà tắm đánh răng rửa mặt, đang đi tiểu thì chợt lại chú ý đến bộ sườn xám treo ngoài cửa sổ. Nếu không lầm thì hẳn nó chính là bộ hôm qua, chưa dơ mà tối nào chị dâu cũng giặt ư?

Đang nghi hoặc thì đúng lúc Đại Ứng đi vào chào hỏi, tôi nói: “Đại Ứng, tối qua chị dâu lại đến à, để lát tôi sang phòng chào chị một câu!”

Đại Ứng cười: “Không cần đâu, cô ấy đi rồi.”

“Đã đi rồi? Chị dâu hôm nào cũng nửa đêm mới đến, không ngủ nghe mà lại đi luôn?”

Đại Ưng bất đắc dĩ gật đầu: “Haiz, cũng hết cách, ở xa nên phải thức khuya dậy sớm!”

Đúng là chị dâu đêm nào cũng hí kinh kịch rất quấy rầy mình, nhưng dù sao đây cũng là nhà người ta, nói thẳng không hay lắm, tôi đành bóng gió phản ánh với Đại Ưng.

Đi tiểu xong, cài lại thắt lưng, tôi nói: “Đại Ưng, chị dâu tối nào cũng hí kinh kịch à? Tối qua còn xướng ngay trước cửa phòng tôi nữa!”

Đại Ưng là người thông minh, theo tôi nghĩ thì nói bóng gió anh ta sẽ hiểu. Không ngờ nghe vậy, anh ta đột nhiên quay đầu, ngạc nhiên hỏi tôi: “Tối qua vợ tôi xướng kinh kịch trước phòng cậu?”

Thấy anh ta chột trở nên căng thẳng, tôi cũng hết hoảng, khó hiểu đáp: “Đúng vậy, tôi qua chị ấy xướng kịch ngay cửa phòng tôi, anh không biết sao?”

Đại Ưng lắc đầu: “Ngủ rồi, không biết!”

Tôi cười: “Anh cũng tài ngủ nhỉ, nửa đêm chị dâu hí kịch lớn tiếng như vậy mà không bị tỉnh giấc!”

Câu của tôi ám chỉ rõ ràng, ý nói là: đại ca, anh quản vợ mình đi, anh thì ngủ được chứ tôi thì không!

Chẳng dè Đại Ưng vẫn không ý thức được, xách quần đi ra ngoài rửa mặt, tôi đi phía sau mà chán nản lắc đầu. Đại Ưng bóp kem đánh răng lên bàn chải, liếc mắt nhìn tôi, nói: “Lão đệ, tôi không biết bà xã nửa đêm còn đi lung tung, thật xin lỗi. Nếu đã vậy, từ giờ đi ngủ, cậu nhất định phải khóa cửa cho chắc, ngoài ra, sau nửa đêm cũng đừng đi toilet, cô ấy ở ngoài không tiện lắm!”

Câu này có gì đó sai sai, là anh giữ tôi lại, chứ tôi cũng đâu có muốn ở cái khu ký túc tòi tàn này. Bất kể thế nào, tôi cũng là khách, sao không tự quản vợ mình, lại bảo khách đừng có ra khỏi phòng?

Thật không ngờ người bề ngoài hào sảng như Đại Ưng, bên trong lại nhỏ mọn như vậy. Có điều tôi vẫn khách sáo đáp: “Được, Đại Ưng, tôi nghe anh!”

Thấy tôi đáp ứng, Đại Ứng bắt đầu đánh răng, tôi cũng tra kem đánh răng lên bàn chải, nghi hoặc hỏi một câu: “Phải rồi Đại Ứng, anh không nói với chị dâu việc tôi ngủ ở phòng bên cạnh à? Tối qua biết tôi ở trong chị dâu rất ngạc nhiên, còn bảo tôi ra gặp mặt, nhưng tôi ngại đêm hôm nên không ra.”

Đại Ứng đang đánh răng, chọt sặc bọt, ho khan một trận, sau đó xúc miệng, chậm rãi nhìn tôi, nói: “Cô ấy bảo cậu ra gặp? Cậu không ra đấy chứ?”

“Không, tôi cởi trần nên không ra, tính sáng dậy sẽ sang vấn an chị dâu, ai ngờ chị lại đi sớm như vậy.”

Đại Ứng thở phào nhẹ nhõm: “Lão đệ, nhớ rõ lời tôi nói, từ giờ đi ngủ phải khóa kỹ cửa, sau nửa đêm đừng có ra ngoài, cô ấy có gọi thế nào cũng đừng ra!”

Lời Đại Ứng có vẻ quái lạ, sao cứ nhất định bắt mình khóa cửa? Anh ấy sợ vợ không giữ được mình, hay sợ tôi không giữ được mình?

Hoặc là...chợt nhớ đến giọng hí kịch khiếp người kia, tôi hơi run, nói: “Đại Ứng, rốt cuộc thì người đêm nào cũng hí kịch, có phải chị dâu không?”

Đại Ứng gật đầu: “Đúng là chị dâu cậu, nhưng thần kinh cô ấy không được ổn định lắm, ít tiếp xúc người ngoài, sợ cô ấy làm cậu bị thương.”

Hóa ra là như vậy, tôi thở phào một hơi, nửa đêm không ngủ lại còn giặt quần áo rồi hí kịch, đúng là đầu óc có vấn đề. Nói đôi ba câu với Đại Ứng thì lão Lưu cũng vừa tới tìm. Tôi vội về phòng thu xếp một chút, xách xẻng và sọt tre theo lão lên ngôi miếu đáng sợ kia để dọn dẹp đống xương người!

Trên đường đi, tôi hỏi han lão Lưu ngủ nhà Trương Lượng Tiết có quen không, lão gật đầu nói mình ở đâu cũng như nhau. Vì để an toàn, tôi lại hỏi lão, hình như ký túc xá có ma thì phải, lão dứt khoát lắc đầu bảo rằng không thấy có âm khí, cứ ở. Chính miệng lão Lưu nói vậy, tôi mới hoàn toàn yên tâm.

Lần nữa đi lên miếu quả phụ, nghĩ đến căn phòng chất đầy xương người trắng ớn làm tôi nổi da gà. Lão Lưu thì chả thấy sợ hãi gì, đến cửa miếu, bước ngay vào không chút nghĩ ngợi. Đã gặp cảnh tượng trong phòng một lần, nên giờ cũng có thể

miễn cưỡng chống đỡ, theo lời lão Lưu, tôi bỏ sọt tre xuống, cẩn rằng bắt đầu xúc xương bỏ vào.

Xúc một lúc, mồ hôi ướt đầm, cái sọt cũng đã đầy, lão Lưu chỉ ra ngoài, nói: “Người mang cái sọt ra đổ cạnh mấy gốc cây khô, lát nữa bắt cóc xong thì ra chôn.”

Tôi ừ một tiếng, cúi đầu định nâng cái sọt lên, đột nhiên có cảm giác, gió lạnh lùa từ cổ áo xuống thân. Kinh hãi ngẩng đầu thì bắt gặp bộ xương treo trên xà cứ đung đưa như chuông gió, hoảng hốt lui về sau một bước.

Chỉ bộ xương, tôi run lên nói: “Lão Lưu, hay là ta gỡ cái bộ xương này xuống trước đi, chứ nhìn nó lắc lư ở đây, tôi sợ lắm!”

Lão Lưu cười lạnh: “Quả phụ thắt cổ chết, không oan, không oán, người sợ cái gì?”

Lão nói thì hay lắm, lão có bản lĩnh chứ tôi lấy đâu ra, bèn xua tay: “Ông đừng tranh luận với tôi nữa được không, mau đỡ bộ xương xuống đi.”

Thấy tôi kiên quyết, lão Lưu cũng đành gật đầu. Tôi cũng không biết bằng cách nào bộ xương lại có thể bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, nhưng người sau khi chết thì chỉ chú ý đến nhập thổ vi an, chứ không để ý đến chuyện khung xương kiện toàn. Tôi không nghĩ nhiều, bèn giơ xẻng lên cắt cái dây thừng. Xẻng vừa mới chạm vào dây, chợt gió lạnh lại ùa vào, thổi thứ gì đó chụp thẳng lên mặt tôi.

Sợ hãi hoảng loạn, hai tay tôi nháo nhào cào, lấy được thứ trên đầu ra thì thấy, đó là một cái yếm phụ nữ màu đỏ. Cái này....

Trong lòng sợ hãi, tôi run rẩy hỏi: “Lão Lưu, ban ngày ban mặt, ở đâu ra cái yếm? Là quả phụ này không cho tôi động ư?”

Lão Lưu cũng cảm thấy kỳ quái, nhìn trái nhìn phải, lắc đầu nói: “Đúng là có lời đồn, khi đào xương người chết mà thấy yếm đào chưa phân hủy, tức là người chết không vui, không được tiếp tục động!”

Tôi hít sâu một hơi, bỏ ý nghĩ này đi, nói: “Thôi, chị ta không cho động, thích làm chuông gió ở đây thì để chị ta làm. Chúng tôi dọn nốt đống xương tay rồi vào chỗ cây cột bắt cóc.”

Lão Lưu gật đầu, tôi nhấc cái sọt chất đầy xương tay, mang ra cửa miếu đổ. Đổ được đến sọt thứ hau, bỗng nhiên tôi nghe thấy dưới đồng xương có tiếng phì phì.

Có vẻ lão Lưu cũng nghe thấy, căng mắt nhìn chăm chăm. Tiếng phì phù càng ngày càng nhiều, nghe đến tê cả da đầu, tôi kéo lão Lưu lùi lại theo phản xạ.

Rắc một tiếng giòn tan bên ngoài cửa miếu, tôi kinh hoàng ngoái đầu nhìn, lão Lưu lại lập tức kéo tôi ra, nói: “Đi ra ngoài, mau!”

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi quay lại nhìn thì thấy, bên dưới đồng xương tay, vô số rắn độc màu sắc rực rỡ, vừa phun lưỡi phì phì, vừa trườn về phía chúng tôi!

CHƯƠNG 118: CHỊ DÂU MẮC BỆNH

Trông thấy đám rần nhung nhúc, tôi sợ hãi ném cả sọt tre xuống, vội lao ra ngoài cùng lão Lưu. Chạy một mạch xuống đến triền núi, do tuổi đã cao nên lão Lưu chạy hết nổi, hai chúng tôi ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc. Nghĩ đến đám rần trong miếu, không khỏi nổi da gà, ba mươi tuổi, đây là lần đầu tôi nhìn thấy nhiều rần như vậy, lại là rần nhiều màu sắc.

Lão Lưu vừa thở, vừa chỉ vào mặt tôi, khó nhọc nói: “Người làm cái gì vậy, chạy ra cửa miếu là được rồi, người còn kéo ta chạy hần xuống đây, suýt nữa thì xương cốt ta cũng gãy hết!”

Lão đang trách tôi lỗi lão chạy quá xa, tôi ấm ức đáp: “Nhiều rần sặc sỡ như vậy, đến tám phần là rần độc. Lão Lưu, ông có bản lĩnh, không sợ ma, nhưng không thể không sợ rần!”

Lão Lưu cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Cóc ba chân còn chưa thấy đâu, mà chuyện lại có biến hóa bất ngờ, được rồi, quay về nghĩ cách đuổi đám rần đo đi đã!”

Bên trên là xương cốt, bên dưới là rần độc, đúng là miếu quả phụ này không phải ai cũng vào được. Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, tay trắng mà quay về nhà máy.

Kết lại những gì chứng kiến được cho Lượng Tiết nghe, hần tỏ vẻ đồng cảm như chính mình trải qua vậy, cau mày nói: “Thôn chúng tôi gần rừng núi, rất nhiều rần. Rần sợ những thứ có mùi nặng, nhà nào trong thôn có rần vào đều dùng giấm để hun, để tôi cho người vào quày tạp hóa trong thôn mua ít giấm.”

Dứt lời, hần nhắc điện thoại gọi cho bảo vệ, sai đi mua giấm. Chúng tôi ngồi trong văn phòng chờ, trong lúc nói chuyện, Trương Lượng Tiết hỏi tôi ở cùng Đại Ứng trong ký túc có ổn không, tôi đương nhiên nói là ổn. Chợt nhớ đến bà vợ của Đại Ứng thích giặt quần áo với hí kịch nửa đêm, tôi hỏi: “Giám đốc Trương, anh bảo chúng tôi bắt cóc về chữa bệnh cho chị dâu, chị ấy bị bệnh gì?”

Trương Lượng Tiết chợt thay đổi sắc mặt, chậm rãi nói: “Tình thần chị dâu không được tốt lắm!”

Không còn gì nữa? Tôi ngỏng tai nghe hấn nói tiếp, ai dè Trương Lượng Tiết chỉ nói vậy rồi tiễn tôi về. Miếu quả phụ là cấm địa thôn bọn họ, tôi và lão Lưu mạo hiểm đi bắt cóc cho hấn, ít nhất cũng phải có chút cảm kích chứ. Hỏi tập hồ sơ hấn không nói, giờ hỏi bệnh tình chị dâu hấn cũng không, là lẽ làm sao?

Tôi phát cáu, nói: “Hai tối nay, chị dâu đều ngủ ở phòng Đại Ứng, đêm qua còn chạy sang cửa phòng tôi hí kịch. Đại Ứng cũng nói chị ấy tinh thần không được tốt, nhưng ít ra bệnh cũng phải có tên chứ, là trầm cảm à, hay tâm thần phân liệt, hay...”

Còn chưa nói hết câu thì đột nhiên Trương Lượng Tiết biến sắc, gương mặt anh tuấn trở nên méo mó: “Tối qua chị dâu đến cửa phòng anh hí kịch? Anh tôi trước khi đi ngủ luôn khóa cửa cẩn thận, chị ấy ra kiểu gì?”

Bị biểu tình của hấn làm rối tinh rối mù, tôi nói: “Ra kiểu gì? Mở cửa đi ra chứ sao, cứ nửa đêm, sau khi giặt đồ xong chị ấy đều hí kịch, anh căng thẳng như vậy là ý gì, chẳng lẽ chị dâu mắc chứng mất cảm, thấy người liền muốn đánh?”

Trương Lượng Tiết cúi đầu suy tư gì đó không trả lời, chỉ dặn: “Anh nhớ cho rõ, buổi tối ngủ nhất định phải khóa cửa cẩn thận, sau nửa đêm đừng có ra ngoài!”

Hai anh em nhà này nói rất giống nhau, tôi nghe thật không hiểu nổi, hết kiên nhẫn, lạnh giọng nói: “Đo là chuyện nhỏ, nhưng hôm nay anh phải trả lời tôi một câu rõ ràng, hồ sơ của lão Vũ rốt cuộc có trong tay anh hay không?”

Trương Lượng Tiết bắt chéo chân, nét mặt khô phục, nói: “Bắt được cóc thì có, không bắt được thì không có!”

Vốn đang sốt ruột, tiểu tử này lại nửa kín nửa hở, tôi thật muốn đấm cho hấn một trận. Không khí đang căng thẳng thì bảo vệ mua giấm về gọi điện nói, tất cả giấm trong thôn đã bán hết sạch.

Không có giấm đuổi rắn, miếu quả phụ không vào được, Trương Lượng Tiết hết cách, đành tự lái xe vào thành phố để mua, việc bắt cóc lại phải dời sang hôm sau.

.....

Ăn cơm tối, Đại Ưng lại bắt đầu mời tôi uống rượu. Anh ta khác với tên Lượng Tiết kia, sự nhiệt tình của Đại Ưng không hề giả tạo, trong bữa cứ bắt tôi phải uống. Lúc về ký túc, anh ta còn chưa đã thèm, xách nửa thùng bia lên phòng. Tôi ngồi phòng Đại Ưng nói chuyện phiếm, uống bia anh ta uống một ly, tôi nhấp một ngụm. Trong lúc vô tình, chợt thấy trong phòng anh ta chỉ có một cái gối, một tấm chăn, tôi tò mò hỏi: “Đại Ưng, sao trên giường chỉ có mỗi một bộ chăn gối, anh với chị dâu ngủ kiểu gì?”

Đại Ưng hơi chuenh choáng, miệng sặc mùi bia rượu, nhìn thoáng qua cái giường, cười ha hả vung tay: “Không sao, tôi chính là gối đây, tôi gối cái gối, còn chị dâu cậu khỏi cần.” Nói rồi lại cụng ly.

Tôi cười: “Đại Ưng, tôi nhiều lời hỏi một câu, anh đừng giận. Rốt cuộc chị dâu bị mắc bệnh gì?”

Đại Ưng đã say khướt, miệng lệch đi, đang cười đột nhiên lại khóc. Anh ấy uống nhiều quá rồi.

Đại Ưng chụp vai tôi, nói: “Đại ca, tôi nói với anh, cậu đừng nói ai biết nhé. Vợ tôi căn bản chẳng bệnh gì cả, người có bệnh là tôi.”

Đại Ưng đã say đến mức gọi tôi là đại ca, thiết nghĩ, đây là lúc anh ta nói thật nhất.

“Anh có bệnh? Đại Ưng anh cường tráng khỏe mạnh như vậy, thật không nhìn ra anh mắc bệnh gì?”

“Ha ha ha ha...”

Đại Ưng cười lớn, tay lại cầm lon bia rót đầy ly, lau nước mắt nói: “Em rể, nói em biết, mấy năm nay tôi thật xấu hổ, không đáng làm người!”

Không phải tôi cố ý chuốc rượu mà anh ta càng uống càng hăng, xem ra Đại Ưng có rất nhiều tâm sự chất chứa, tôi cụng ly nói: “Đại Ưng, nếu anh tin tưởng tôi, thì cứ nói ra. Tuy tôi chỉ là một tài xế xe bus, chả tài giỏi gì, nhưng tôi thật thà, rất đáng tin cậy!”

Đại Ưng lại lau nước mắt: “Cháu trai, ta nói người đừng sợ, thực ra trước giờ ta không được gặp vợ, nàng đã chết hơn trăm năm nay rồi!”

Tôi giờ ly bia lên định cụng, vừa đưa được một nửa thì khựng lại, giật mình đổ hết ra bàn. Uống bia mà mở cửa sổ, vốn đã lạnh run người, giờ lại càng cảm thấy gió lạnh đang thổi ào ào sau cổ áo.

Ly bia đổ xuống bàn, Đại Ứng ngậy người, giống như hiểu ra gì đó, hung hăng vỗ trán. Tôi hơi hoảng, bua cũng không uống được nữa rồi, nhớ đến tiếng nước chảy giữa đêm, giọng hí kích trước cửa phòng mà càng ngày càng ớn, nháy mắt mồ hôi đã chảy dài xuống má.

Có vẻ Đại Ứng đã tỉnh táo đôi chút, áy náy vươn tay vỗ vai tôi, vừa định mở miệng nói lại chợt hốt hoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, đoạn giơ tay lên nhìn đồng hồ, gấp gấp nói: “Sắp 12h rồi, cậu mau về phòng đi!”

Nói đoạn, anh ta loạng choạng đứng lên, kéo tôi từ ghế đẩy ra cửa. Đang mơ hồ không hiểu chuyện gì thì rầm một tiếng, Đại Ứng đóng sập cửa, khóa mình trong phòng. Tôi cũng vội chạy về phòng, khóa trái.

Trương Lượng Tiết hồi chiều đã thay cái khóa mới phòng tôi, rất chắc chắn. Vừa bập khóa thì chợt nghe cạch một tiếng, cửa phòng Đại Ứng lại mở ra.

Không thích hợp!

Đại Ứng vừa khóa trái cửa cho thấy anh ta rất sợ hãi, người mợt cửa tuyệt đối không phải anh ấy!

“Chị dâu” tới!!!

Tôi không dám đứng gần cửa, lui về đến nép giường, dỏng tai lắng nghe. Sau vài phút yên lặng, tôi lại nghe tiếng xả nước, chị dâu bắt đầu giặt quần áo!

Ớn lạnh sống lưng, tôi dán mắt ra ngoài cửa, mấy phút sau thì tiếng xả nước dần nhỏ đi. Kétttt , lại là tiếng cửa phòng Đại Ứng, về phòng rồi??

Nín thở, tôi không dám nhúc nhích, đứng cạnh cửa sổ mà miệng lưỡi khô khốc, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Đã chết hơn trăm năm!!!!

Cầu trời chị dâu này là một kẻ dễ quên, cầu trời đừng có nhớ ra, phòng bên cạnh còn có tôi. Thời gian cứ từng giây từng

phút trôi qua, bên phòng Đại Ứng cũng không có động tĩnh gì khác thường.

Tôi khá tò mò, tại sao Đại Ứng lại muốn sống ở đây? Chị dâu ra ra vào vào như thế, anh ta lại bảo là chưa gặp vào giờ, lẽ nào chị ta là một cơn gió vô hình?

Sự yên lặng chết chóc....

Mỗi chân, nhưng tôi nào dám ngồi, trong khoảng thời gian yên tĩnh đó, đầu óc suy nghĩ đủ điều. Chẳng trách lúc Trương Lượng Tiết nghe mình nói chị dâu hí kinh kịch, hấn lại căng thẳng như vậy, chắc chắn hẳn biết chuyện này.

Nhưng chẳng phải lão Lưu nói trong ký túc không có âm khí ư? Lão tính sai hay con ma đã chết hơn trăm năm quá lợi hại? Càng nghĩ thì nỗi sợ trong lòng càng dâng cao.

Tôi cứ đứng cạnh cửa sổ, không dám di chuyển, đến rận 2 rưỡi sáng. Cuối cùng thì cũng có âm thanh phát ra.

Lại là giọng nữ cao vút, lại là màn hí kinh kịch nửa đêm rộn người. Ban đầu nó vang lên ở trong phòng bên, sau đó thì từ từ đi ra ngoài hành lang. Rồi, tiếng hí kịch dừng ở trước cửa phòng tôi.

“Cốc cốc cốc!”

Có tiếng gõ cửa, giọng nữ ôn nhu cất lên: “Tối hôm qua còn chưa được gặp cậu, hôm nay ra cho chị dâu nhìn xem nào!”

Tôi sợ đến chân tay run rẩy, thấy không ai đáp lời, tiếng gõ cửa càng dồn dập hơn. Cốc cốc cốc.

Tim tôi bắt đầu tăng tốc theo từng tiếng gõ, nhìn chằm chằm cảnh cửa, thậm cảm tạ chiếc khóa mới được đổi hôm nay.

“Rầm rầm rầm rầm!” Chị ta mất kiên nhẫn, dùng sức đập cửa, đến cả tiếng đập cửa cũng trở nên méo mó.

“Mở cửa! Để chị dâu nhìn cậu xem nào, mở ra!”

Tôi thật sự hết nhịn nổi, quát to một tiếng: “Cút!”

Vừa dứt lời thì tiếng đập cửa im bật, tiếng nói cũng không còn. Tôi vừa thở ra một hơi thì rầm một tiếng vang lớn, con mẹ nó chị ta bắt đầu tông cửa.

Có vẻ sức lực rất lớn, chỉ mấy cái thôi mà cánh cửa gỗ đã bị thủng một lỗ. Mắt thấy sắp không thủ được nữa, lòng tôi rét

run. Khi cánh cửa bị hoàn toàn phá toang, cuối cùng thì tôi cũng thấy được gương mặt 'chị dâu' đã chết hơn trăm năm này.

Nào có chị dâu nào, người đứng đó là Đại Ưng, chân giẫm lên cánh cửa vỡ, vừa đi vào vừa cất giọng ôn nhu: "Đến đây, để chị dâu xem nào..."

CHƯƠNG 119: CHÔN SỐNG

Là Đại Ưng???

Lúc này đây tôi cũng không biết có nên sợ hay không nữa, thường ngày Đại Ưng nói bằng giọng oang oang thô lỗ, giờ lại ôn nhu bén nhọn, mấy đêm nay, người hí kinh kịch là anh ta!

Cau mày, tôi la lớn: “Đại Ưng! Là anh sao?”

Vẻ mặt Đại Ưng giảo hoạt, khóe miệng nhếch lên cười: “Chẳng phải cậu gọi tôi là chị dâu sao?”

Tôi dán mình vào cửa sổ, nuốt nước bọt hoảng sợ nhìn anh ta, trong lòng thầm than một câu: ma nhập?

Đại Ưng nghiêng đầu, lắc mông bước tới, nhìn rất kinh tởm, tôi thuận tay túm cái chậu hoa trên cửa sổ, chĩa thẳng vào mặt anh ta, lạnh giọng nói: “Đừng có qua đây!”

Sự uy hiếp của tôi có vẻ chả tác dụng gì với Đại Ưng, anh ta vẫn uyển chuyển bước tới. Tôi định phang cái chậu hoa xuống, nhưng nghĩ lại, nhớ đến lúc uống say, Đại Ưng có nói: chị dâu không mắc bệnh, thực ra người có bệnh là anh ta! Thật sự không hiểu chuyện này là như thế nào.

Tôi hạ cái chậu hoa xuống, cố gắng trấn tĩnh bản thân, thấp giọng hỏi: “Người là ai?”

Vừa dứt lời thì đột nhiên Đại Ưng lao vọt qua, rầm một tiếng, tôi mất đi ý thức, hai mắt tối đen.

.....

Đến khi tỉnh lại, suýt nữa thì tôi sợ đá ra quần. Toàn thân bị nhốt trong một cái hộp gỗ kín mít, chỉ có thể nằm duỗi thẳng tay chân, đến trở mình cũng không được. Xung quanh tối om, ẩm ướt, yên lặng đến rợn người.

Hít thở, một mùi đất ngai ngái xộc vào mũi, trong lòng thầm kêu một tiếng: không xong rồi, mình đã bị chôn sống!

Thật sự luống cuống, tôi vận sức toàn thân cong lưng lên đây, nhưng ngoài việc mồ hôi túa ra thì chẳng có tác dụng nào cả. Bị nhốt trong không gian kín, chật hẹp, tối tăm làm tôi rất sợ,

trái tim đập như muốn phá vỡ lồng ngực. Hiện giờ không biết mình bị chôn ở đâu, đã bị chôn bao lâu rồi, chỉ biết rằng, đã ngửi thấy mùi tử vong.

Chắc chắn Đại Ưng chôn mình.

Còn nhớ rõ bộ dạng éo lá của hắn lúc đó, nhớ rõ gương mặt hung ác lúc hắn xông đến, còn giờ, thì là hiện tại tàn khốc!

Bị chôn sống, ngoài nỗi sợ đối với bóng tối vô tận, còn sợ thiếu oxy hít thở, tôi cố gắng trấn tĩnh bản thân, thở chậm lại. Lúc xảy ra xung đột với Đại Ưng đã là sau nửa đêm, hắn mình bị chôn không xa lắm. Đang suy tư, tay vô thức sờ túi quần, tôi vui mừng khôn xiết khi nhận ra, điện thoại di động vẫn còn trong túi!

Cố gắng nghiêng đầu, lôi điện thoại ra nhìn, giờ đã là 6h sáng. Do không gian hẹp, tôi chỉ có thể cầm điện thoại bằng một tay, run run bấm số báo nguy, nhưng lại phát hiện, không có sóng!

“Con mẹ nó!” Thất vọng, tôi chửi một câu, cảm xúc vừa mới ổn định thì lại căng thẳng lên, lần này mình thật sự sẽ phải chết sao?

Sợ hãi trở dậy, không khống chế được nỗi sợ tử vong, tôi hoảng loạn đẩy, chẳng biết cố sức được bao lâu, quá mệt mỏi mà buông xuôi.

Xem ra thì cái quan tài này không kín lắm, chẳng qua là không gian quá hẹp, cộng với lớp đất đè nặng phía trên nên tôi không thể đẩy nắp nó ra được. Cứ như vậy, tôi lúc thì quay cuồng, lúc thì gào thét, lúc thì thất vọng, cuối cùng thì tuyệt vọng....

Nằm trong không gian nhỏ hẹp, chân tay duỗi thẳng, tôi đã bị chôn sống một ngày một đêm, 25h tiếng đồng hồ không có nước uống, không có cơm ăn, sức lực tiêu tan, bắt đầu cảm thấy mình chết chắc.

Lão Lưu giờ đang làm gì? Suốt một ngày không thấy tôi, hắn lão lo lắng lắm. Suy nghĩ, suy nghĩ, tôi mệt quá ngất đi. Đến lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày tiếp theo, ngoài việc khát nước muốn chết, tôi phát hiện một tin khá tốt, đó là mình có thể nhìn thấy ánh mặt trời xuyên qua khe hở nắp quan tài!!!

“Chít chít”, âm thanh phát ra từ trên nóc quan tài, một con chuột lớn xuất hiện trong tầm mắt tôi, thì ra là chuột chũi đào hang. Con chuột này đúng là niềm hy vọng của tôi, cái hang nó đào thẳng tắp lên trên, tôi nghiêng đầu nhìn xuyên lỗ hổng, lập tức mờ hôi lại tủa ra.

Tin tốt là tôi bị chôn không sâu lắm, nhưng tin xấu là, khung cảnh bên ngoài rất đổi quen thuộc, đây chẳng phải bãi tha ma hoang vu gì cả, mà con mẹ nó, là miếu quả phụ!!!

Mình bị chôn trong căn phòng ngang ở miếu quả phụ, nơi có đóng xương tay người, bên dưới còn là bầy rắn độc. Nhìn xuyên qua lỗ hổng, có thể thấy bộ xương người hoàn chỉnh treo trên xà nhà, đu đưa như cái chuông gió.

Thật đúng là địa ngục xuất hiện ngay sau hy vọng. Miếu quả phụ cách thôn rất xa, mà nơi đây cho dù giữa ban ngày cũng chẳng có ai dám bén mảng. Nhưng rõ ràng là mình bị chôn khá nông, thế tại sao cố sức mãi cũng không bật được nắp quan tài lên?

Đang ở giữa sự tuyệt vọng lẫn hy vọng thì chợt ngoài cửa miếu có tiếng động. Có người vào đây???

Miếu quả phụ là cấm địa, chắc không phải thôn dân nào tới đây, là Đại Ưng sao? Tôi không dám kêu cứu, căng thẳng nhìn xuyên qua khe hở, tiếng bước chân vang lên từ ngoài miếu vào trong phòng ngang, cuối cùng hiện ra trước tầm mắt tôi, là Quách Đại Đảm!

Chẳng phải Quách Đại Đảm đến đây một lần, sau đó bị dọa không dám bén mảng nữa ư? Mặc kệ là thế nào, tôi tính há miệng kêu cứu, nhưng chưa kịp kêu thì nghe Quách Đại Đảm làu bàu: “Không sai, bữa trước mình thả rắn quả là đúng đắn, hai tên ngoại lai đã không dám tới đây nữa!”

Nghe hắn nói mà tôi sửng sốt, một lúc mới có phản ứng, hóa ra hôm trước mình với lão Lưu gặp bầy rắn độc, là chính tay Quách Đại Đảm này thả.

Quách Đại Đảm xách theo xẻng, hắn giẫm lên đóng xương cốt, tự nói: “Đây là kho vàng của lão tử, ai cũng đừng có hòng mơ tưởng!”

Đoạn, hắn bắt đầu dùng xẻng hất xương sang một bên, tìm kiếm cái gì đó.

“Ơ, lần trước tìm được một túi trang sức vàng, sao lần này không thấy gì nhỉ?”

Tôi nằm dưới đất, nghe đoạn độc thoại của Quách Đại Đảm mà bưng tỉnh đại ngộ. Hóa ra mình với lão Lưu bị tên này lừa, hấn cũng lừa tất cả mọi người trong thôn luôn. Lần trước hấn vào đây, không phải là bắt được có ba chân phát tài, mà là nhặt số trang sức do các quả phụ để lại. Vàng của hấn là như vậy mà có!

Quách Đại Đảm cầm xẻng bới một lúc thì cũng cúi đầu nhặt vài thứ cất vào túi. Tôi góc cổ nhìn ra bên ngoài đã lâu, nhức mỏi, không khỏi khẽ rên ai da một tiếng. Âm thanh vừa phát ra, Quách Đại Đảm lập tức sợ hãi ngồi bệt xuống đóng xương.

“Má ơi!”

Hấn vội vã quỳ hai chân, hướng về phía xung quanh, dập đầu nói: “Các vị nãi nãi, đã mạo phạm rồi!”

Tôi chợt nảy ra một ý, đây đúng là cơ hội tốt, bèn cố tình giả giọng hô: “Quách Đại Đảm!”

Tiếng hô của tôi lập tức dọa hấn đến tê liệt.

“Quách Đại Đảm, ngươi thật to gan, trang sức của lão nương mà cũng dám nhặt?”

Quách Đại Đảm kinh hoàng ngó xung quanh để tìm nơi phát ra giọng nói, sau khi phát hiện giọng nói vang lên từ dưới lòng đất, hấn hoảng sợ suýt thì ngã ra đất. Hiện giờ tôi đã sức cùng lực kiệt, nhưng đây là cơ hội duy nhất để bảo toàn tính mạng, tôi cố nói to: “Ngươi không cần sợ hãi, chỉ cần thành thật nghe lời ta nói, ta sẽ không trách tội ngươi. Nếu không, kết cục của ngươi sẽ giống bộ xương treo trên xà nhà!”

Quách Đại Đảm đã choáng váng, dập đầu nói: “Nãi nãi, xin đừng xin đừng, tôi nghe, tôi nghe, ngài nói đi!”

Vừa dập đầu, hấn vừa móc đóng trang sức trong túi ra, đặt xuống đất.

“Ngươi nhìn dưới mặt đất, thấy một cái lỗ, đào theo cái lỗ đó, lôi cỗ quan tài lên cho ta!”

Quách Đại Đảm hoảng hốt nhìn xung quanh, cuối cùng cũng tìm được cái hàng chuột, vội nói: “Tôi tìm được rồi, sẽ đào ngay đào ngay. Nhưng ngài bảo tôi đào lên làm gì?”

Tôi đổi ngữ khí, mắng: “Đừng có nhiều lời, mau đào!”

Quách Đại Đảm không dám hỏi nữa, vội cầm xẻng lên đào. Tôi bị chôn không sâu, chỉ một lát thì hẳn đã đào tới nắp quan tài, nghi hoặc hỏi: “Nãi nãi, sao trên nóc quan tài lại đẽ hòn đá lớn thế này?”

Đẽ hòn đá? Chẳng trách mình cố hết sức cũng không bật được nắp, hóa ra Đại Ưng sợ tôi thoát ra, còn đẽ hòn đá lên nóc quan tài.

“Lấy ra, mau lên. Tất cả đồ trang sức trong quan tài, ta cho người!”

Quách Đại Đảm nghe thì vừa mừng lại vừa sợ, run rẩy hỏi: “Thật...thật sao? Cho tôi thật sao?”

Tôi nói vài câu lừa gạt, Quách Đại Đảm bèn bắt đầu nâng hòn đá. Vất vả mãi hẳn mới đẩy được hòn đá ra, không còn áp lực đất và đá nữa, tôi dùng sức đẩy tay, rầm một tiếng, nắp quan tài bật ra.

Trông thấy trong quan tài chính là tôi, Quách Đại Đảm trợn tròn mắt, chỉ tay vào mặt tôi, hồi lâu không nói nên lời. Tôi đã rất yếu, loạng choạng bò ra khỏi quan tài. Tuy hẳn cứu mình một mạng, nhưng trước đó đã chơi xỏ tôi và lão Lưu, vừa bò ra được, tôi nhìn hẳn chăm chăm, gằn giọng: “Nhìn gì? Còn không chạy, lão tử ăn thịt người!”

Quách Đại Đảm la lên một tiếng rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi ngôi miếu. Tôi cố sức đứng dậy, tập tễnh đi về hướng nhà máy thuộc da. Còn chưa tới nơi thì đã gặp Trương Lượng Tiết và lão Lưu đang hỏi thăm thôn dân về mình, từ xa nhìn thấy, lão Lưu vội chống gậy chạy lại.

Hết sức, tê liệt ngã xuống thì được Lượng Tiết đỡ lên, nhìn bộ dạng bần thiêu của tôi, hẳn hỏi: “Huynh đệ, một ngày một đêm anh đi đâu, chuyện này là sao?”

Tôi cười khẩy, giơ tay chỉ vào hẳn, nói với lão Lưu: “Lão Lưu, anh trai hẳn, Trương Lượng Ưng bị ma nhập, tối hôm trước chôn sống tôi ở miếu quả phụ!”

Trương Lượng Tiết nghe thế giật mình, công tôi lên, nói: “Quay về đã rồi nói!”

Về đến nhà máy, tôi điên cuồng ăn uống một trận rồi thỏa mãn ngửa cổ lên ợ. Lão Lưu và Lượng Tiết chờ tôi ăn xong, căng thẳng hỏi chuyện đã xảy ra. Tôi phần uất kể lại chuyện tối hôm trước Đại Ứng bị ma nhập. Nghe xong, lão Lưu khá ngạc nhiên, cau mày nói: “Không phải chứ, hôm đó ta không an tâm, đã cố ý kiểm tra, không hề có âm khí mà?”

Tôi chỉ vào mặt Trương Lượng Tiết, mắng: “Rốt cuộc chuyện là thế nào, hôm nay anh phải nói rõ ràng cho tôi!!!”

Trương Lượng Tiết nhìn tôi, rồi lại nhìn lão Lưu, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Đúng là khu ký túc không hề có ma, anh tôi cũng không phải bị ma nhập. Mà bởi vì, ban ngày anh ấy là đàn ông, buổi tối lại biến thành đàng bà, một người âm dương lẫn lộn!”

CHƯƠNG 120: TẬP HỒ SƠ THỨ BA

Trương Lượng Tiết nói xong thì lại thở dài thườn thượt.

Ban ngày là đàn ông, ban đêm là đàn bà? Tôi khó tin quay đầu nhìn lão Lưu xem ý của lão thế nào. Gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng của lão, giờ khẽ biến sắc, thấp giọng nói: “Hóa ra là âm dương nhân, chẳng trách không thấy âm khí nào trong ký túc!”

Ý của lão tức là tin lời Lượng Tiết, tôi hỏi: “Lão Lưu, trên đời này có người ban ngày là nam, ban đêm là nữ thật ư?”

Lão Lưu gật đầu: “Đúng là có, nhưng hiếm lắm, ta cũng chỉ là nghe bạn bè trong giới nói, không ngờ hôm nay lại được gặp!”

Thấy tôi không tin, Lượng Tiết giải thích: “Anh tôi từ bé đã vậy, trước đây cha mẹ chỉ nghĩ là anh ấy hơi ẻo lả, sau ở lâu mới biết, chỉ có nửa đêm, anh ấy mới biến thành nữ. Vì chứng bệnh này mà mấy năm nay tôi đôn đáo tìm bao nhiêu bài thuốc cổ mà vẫn không thuyên chuyển.”

Tôi chợt hiểu ra, hỏi: “Hóa ra, từ đầu anh bảo chúng tôi đi bắt cóc về để chữa bệnh cho chị dâu, thực ra là để che giấu, người có bệnh là Đại Ưng chứ căn bản chả có chị dâu nào ở đây?”

Trương Lượng Tiết bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải, hai chúng tôi đã tìm rất nhiều thầy âm dương về xem bệnh. Các thầy đều nói, người thao túng cơ thể của anh tôi sau nửa đêm chính là vợ kiếp trước của anh ấy. Cho nên, chúng tôi đã quen gọi người sau nửa đêm là chị dâu rồi.”

Nhân duyên tiền kiếp, vợ chồng chung thân xác, hóa ra là chị dâu kiểu này!

Khó tin thở dài một hơi, cứ như mình đang xem một bộ phim điện ảnh vậy, kết cục xoay chuyển khiến khán giả chẳng thể nào dự đoán trước.

“Gặp nhiều thầy âm dương như vậy, mà vẫn không trị được bệnh cho Đại Ưng sao?”

Trương Lượng Tiết lắc đầu: “Không những không trị được, mà còn càng ngày càng nặng. Cứ qua 12h đêm, đúng giờ anh ấy

sẽ biến thành chin dâu. Ban đầu chị dâu tự khóa mình trong phòng, coi như là an phận, chỉ một mình hí kinh kịch đến sáng. Nhưng mấy tháng gần đây thì phát hiện chị dâu không an phận nữa, cho nên anh ấy mới phải ở một mình trong ký túc, sợ sẽ dọa người khác!”

Tuy tôi không tin lời nói của Lượng Tiết, nhưng lại tin tưởng Đại Ưng. Mặc dù anh ta đã từng chôn sống tôi, nhưng lòng tin vẫn không thay đổi, anh ta là một người tốt. Chỉ là không hiểu sao anh ta có chứng bệnh này, mà lại nhất quyết bắt mình ở phòng bên cạnh?

Nói ra suy nghĩ của mình, Lượng Tiết nghe xong thì xấu hổ, dẫn đo rồi giải thích: “Chuyện này thì phải trách tôi. Tôi vẫn luôn không tin tưởng hai người, cũng định thử một chút xem hai người có bản lĩnh không, cho nên mới tách hai người ra ở riêng. Thật không ngờ tới tật xấu của Đại Ưng đã nghiêm trọng tới mức suýt thì hại huynh đệ đây. Thật xin lỗi!”

Lúc nói những lời này, mặt Lượng Tiết đầy vẻ áy náy, tôi cũng chả biết là thật hay giả, hỏi: “Tại sao anh lại muốn thăm dò bản lĩnh của chúng tôi? Chuyện về con cóc ba chân làm thuốc, là thật hay bịa?”

“Đó là sự thật! Năm năm trước có một tiên sinh lợi hại đi ngang qua thôn, chỉ điểm chỉ chúng tôi. Là chỉ cần vào miếu quả phụ, bắt một con cóc ba chân làm thuốc, bệnh của anh tôi sẽ được trị tận gốc. Nhưng miếu quả phụ là cấm địa, hai năm trước quả phụ nhà Lưu gia treo cổ bên trong, nghe nói thi thể hong khô còn nguyên vẹn, thật sự là không dám vào!”

Tôi nghe mà tức giận, hóa ra hai anh em người không dám vào, lại lợi dụng ta và lão Lưu? Tôi gằn giọng: “Nghe là biết hai anh em anh bị lừa. Cái gì mà trong miếu có cóc ba chân, đến tám phần là lừa tiền rồi!”

Trương Lượng Tiết vội lắc đầu: “Không phải đâu. Vị tiên sinh này tuy tuổi tác không nhiều, nhưng thực sự có bản lĩnh, có điều ông ta đi gấp nên chỉ để lại mấy câu như vậy!”

Tôi cười, chỉ vào lão Lưu, nói: “Ông bạn già này của tôi cũng là người trong giới. Anh nói thử xem, tiên sinh bảo anh vào miếu bắt cóc tên gọi là gì, xem lão Lưu có nghe nói qua chưa?”

Trương Lượng Tiết đáp: “Tên họ đầy đủ thì tôi không biết, chỉ biết ông ấy họ Hà!”

Hà tiên sinh? Tôi ngây người, Hà tiên sinh từng đến đây? Còn nhớ lúc gặp Hà tiên sinh, ông ta trông như thiếu niên 17, 18, tôi hỏi: “Anh thử tả xem, Hà tiên sinh trông như thế nào, bao nhiêu tuổi?”

“Nhìn cũng không cao tuổi lắm, chỉ ngoài 20, nhưng phong cách nói chuyện trầm ổn, như một ông già sáu bảy chục tuổi vậy!”

Tôi kinh ngạc nhìn sang lão Lưu, đúng là nhân vật truyền kỳ - Hà tiên sinh. Còn nhớ Hà tiên sinh đã từng nói với tôi, ông ta trưởng thành ngược với người thường, năm sáu năm trước thì đúng là ông ta khoảng ngoài 20 thật.

Nếu đã là Hà tiên sinh chỉ điểm, không có gì phải nghi ngờ về phương thuốc cả. Tuyệt đối trong miếu quả phụ có cóc ba chân, và cũng chắc chắn nó có thể chữa bệnh cho Đại Ứng!

Sau khi đã sáng tỏ mọi việc, tôi hỏi đến vấn đề mình quan tâm nhất, đó là rốt cuộc thì tập hồ sơ của lão Vũ có trong tay hẳn không. Đến giờ thì Trương Lượng Tiết không dám nửa úp nửa mở nữa, mà gợn gàng dứt khoát khẳng định là có!

Hòn đá lớn đè nặng trong lòng tôi, cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

Hồ sơ nằm trong tay Lượng Tiết, chứng tỏ hẳn phải có giao tình với lão Vũ. Theo như hẳn nói thì lão Vũ là bạn cũ, trước đây tình cờ gặp nhau. Lần chạy trốn vừa rồi, lão Vũ gửi tập hồ sơ ở đây, dặn đi dặn lại hẳn rằng không được tin tưởng bất cứ ai. Ban đầu Trương Lượng Tiết không đồng ý cho lão gửi thứ quan trọng như vậy ở đây, nhưng lão Vũ hứa, lão có bằng hữu lợi hại, có thể vào miếu bắt cóc ba chân giúp, cho nên hẳn mới gật đầu giữ bộ hồ sơ.

Có điều tôi tin, lúc lão Vũ nói có bằng hữu lợi hại, chỉ là bịa chuyện để Lượng Tiết giúp mình mà thôi, không ngờ Lượng Tiết lại ngộ nhận tôi và lão Lưu là bằng hữu lợi hại kia.

Sau khi Trương Lượng Tiết nói hết mọi việc, tôi cũng kể lại chuyện gặp Quách Đại Đảm trong miếu. Lần đầu vào miếu, Quách Đại Đảm tìm được sổ trang sức lớn, liền nảy lòng tham, vừa khoe khoang là mình bắt được cóc ba chân, vừa cố tình

nói bên trong có bộ xương biết cử động, lại còn ma nữ áo đỏ gì đó, tất cả đều là vô căn cứ, dùng để giấu diếm.

Cái yếm đỏ rơi vào đầu tôi hôm đó, hẳn là chính tay Quách Đại Đảm ném, hẳn cũng do hẳn thả, mục đích là dọa tôi với lão Lưu không dám vào miếu nữa.

Đã rõ ràng mọi chuyện, giờ chắc hẳn trong miếu cũng đã bị Quách Đại Đảm dọn sạch, tôi với lão Lưu vẫn quyết định sẽ giúp Đại Ứng, bắt có trước rồi đổi lấy tập hồ sơ.

Cố gắng lên dây cót tinh thần, thu xếp một chút, tôi cùng lão Lưu lên núi, lần thứ ba đến miếu quả phụ. Lần này thì đã chẳng sợ thần sợ quỷ, trong lòng đầy sự tin tưởng.

Sau khi dọn hết đống xương tay đem đi an táng, hai chúng tôi phát hiện, đúng là trong góc cột đá có mấy con cóc ba chân! Những con cóc này kích thước cũng như cóc thường, nhưng nó chỉ có một chân trước, tôi bắt liền ba con.

Tối đó, Đại Ứng cũng quay về, anh ta hoàn toàn không biết gì về chuyện chôn sống tôi hôm trước, biết anh ta bệnh tật, tôi cũng không trách. Trương Lượng Tiết cũng giữ lời hứa, sau khi nhận cóc, hẳn liền mang tập hồ sơ lão Vũ gửi, đưa cho chúng tôi.

Ôm tập hồ sơ nhàu nát trong lòng ngực, tôi cảm giác toàn bộ thế giới đều sáng bừng!

Trương Lượng Tiết y theo lời Hà tiên sinh, giết cóc ba chân làm thuốc cho Đại Ứng uống. Đêm đó ba chúng tôi ngồi nhìn Đại Ứng chăm chăm đến tận hơn 12h, quả nhiên anh ta lần này đã không còn biến thành nữ nữa. Hai anh em họ Trương đội ơn nghĩa chúng tôi, còn muốn gửi 50 vạn làm lễ, nhưng đây không phải thứ tôi cần, tìm được bộ hồ sơ là đủ rồi!

Rời khỏi Tế Nam, trước khi đi tôi dặn hai anh em, sau này bất kỳ ai có đến cũng đừng nhận là mình quen biết lão Vũ, càng không được nhắc nửa câu đến tập hồ sơ. Hai anh em gật đầu lia lịa đồng ý, tôi với lão Lưu mới yên tâm lên đường ra ga tàu hỏa.

Cuộc hành trình đi Tế Nam lần này, gặp âm dương nhân Đại Ứng, cũng suýt chết trong tay anh ta, tôi hữu kinh vô hiểm mà lấy được tập hồ sơ quý giá.

Để chắc ăn, tôi với lão Lưu xuống tàu ở Cáp Nhĩ Tân, tìm một nhà nghỉ ngủ lại.

Trong nhà nghỉ, cuối cùng thì tôi cũng được mở tập hồ sơ ra xem, tập hồ sơ mà bác Lục cực kỳ quan tâm, nói rằng bên trong có giấu bí mật của lão Đường, chuyện này liên can trực tiếp đến tính mạng của tôi và lão Vũ!

Đọc nội dung bên trong, tôi bửng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc cũng có thể đoán được, con ma kia là ai!

CHƯƠNG 121: RẼ MÂY NHÌN THẤY MẶT TRỜI

Bộ hồ sơ thứ ba là một báo cáo hoàn chỉnh về vụ tai nạn, cùng một usb chứa video theo dõi trong xe bus. Trong báo cáo có phân tích tỉ mỉ tình huống của ba vụ tai nạn xe 10 năm trước, và vụ đầu tiên mà lão Đường cầm lái được tập trung phân tích kỹ hơn.

Điều làm tôi ngạc nhiên đó là, lão Đường không có tên trong danh sách những nạn nhân tử vong. Lướt xuống dưới một chút, hàng chữ nhỏ đập vào mắt khiến tôi kinh ngạc: Tài xế Đường Hiện Sinh, say rượu lái xe, bỏ chạy khi xe gặp nạn!

Bỏ xe chạy, lão Đường không chết!!!

Tôi thử dài một hơi, ba vụ tai nạn được mô tả rất chi tiết trong báo cáo, có ảnh trực vớt xe, có video cảnh lão Đường say rượu lái xe, thậm chí còn có cả khẩu cung của lão Đường sau vụ tai nạn.

Tôi biết được rằng, hóa ra lần đầu tiên lão Đường lái xe lao xuống hồ chứa nước không phải thuần là sự cố ngẫu nhiên. Mà trước khi lái xe, lão Đường đã cùng một người tên là Triệu Long Phi nhậu hết cả lít rượu trắng. Do say nên dẫn tới không làm chủ tay lái, lúc xe sắp lao xuống hồ, lão Đường đã nhảy cửa sổ thoát thân, bỏ lại cả xe và hành khách.

Rất đúng, mua hè lái xe thì cửa sổ khoang lái đều hạ hết kính, 15 âm lịch mấy tháng trước, lúc tôi suýt lao xe xuống hồ nước, cũng đã nghĩ đến việc nhảy khỏi cửa sổ thoát thân, nhưng cuối cùng đã không làm vậy.

Rồi đến Vương Đắc Hỉ mới qua đời không lâu, lúc xe được trục vớt lên, cửa sổ khoang lái cũng mở, nhưng hai tay anh ấy vẫn nắm chặt vô lăng, không hề dao động!

Chỉ có lão Đường thì khác, lão tham sống sợ chết, say rượu lái xe, trong khoảnh khắc cuối cùng đã bỏ lại toàn bộ hành khách trên xe, một mình trốn thoát.

Xảy ra sự cố nghiêm trọng như vậy, tài xế đương nhiên phải gánh trách nhiệm, vậy mà lão Đường không những không ngồi tù, mà tại sao vẫn tiếp tục công tác trong công ty?

Thêm nữa, vì sao từ đầu đến cuối lão Vũ cứ một mực khẳng định với mình rằng lão Đường đã chết? Sau vụ tai nạn 10 năm trước, toàn bộ tài xế lúc đó bị cho thôi việc, tại sao chỉ giữ lại lão Vũ, còn được lên giữ chức đội trưởng?

Lão Vũ với lão Đường là chiến hữu, mà trong nhật ký của Ngụy Hữu Chí cũng ghi lại, năm đó hai người này trong công ty có quan hệ rất thân thiết. Kết hợp những yếu tố đó, cộng với việc lãnh đạo thành phố luôn đứng sau ngăn cản mình tra án, tôi đã suy đoán ra hai chữ: Bao che!

Thường ngày trong công ty, lão Đường làm việc kín đáo, độc lai độc vãng, sau khi lão biến mất thì lão Vũ cứ nói với tôi rằng lão đã chết. Thực chất trong lòng lão Vũ thừa hiểu, lão cố tình làm tôi sợ, làm tôi mông lung, bởi vì lão Đường là đầu sỏ gây tội năm xưa!

Nếu nói như vậy, trong tập hồ sơ thứ nhất về ba tài xế đã chết, tờ hồ sơ về lão Đường là do cấp trên làm giả. Ngụy tạo cái chết của lão Đường, không ai còn sống trong vụ tai nạn!

Vụ án năm đó bị cấp trên bưng bít một cách âm thầm, lão Đường không bị xử tội, lão Vũ còn được thăng chức, lại thêm một tầng bao che!

Tuy tôi không rõ giữa lão Vũ, lão Đường và cục trưởng có quan hệ gì, nhưng có thể chắc chắn suy đoán của mình không sai. Nghĩ tới đây, tay cầm tập hồ sơ mà lòng bàn tay tôi mướt mồ hôi, quay đầu hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, lúc đầu lão Đường giới thiệu ông cho tôi, tôi vẫn chưa từng hỏi, ông với lão Đường có quan hệ gì?”

Lão Lưu không suy nghĩ đáp: “Chẳng có quan hệ gì cả, rất nhiều năm về trước hẳn được bạn bè giới thiệu đến gặp ta. Ta có xem tà bệnh cho hẳn một lần, từ đó tới nay chưa từng liên lạc lại.”

Câu trả lời của lão Lưu là câu tôi muốn nghe nhất, lão Đường là đào pham than sống sợ chết, tôi không hề muốn lão có dính dáng gì đến hẳn cả.

Hít sâu một hơi, tôi suy nghĩ tiếp.

Nếu lão Đường chưa chết, vậy thì con ma xuất hiện bên cạnh mình, con ma giết chết Khâu lão thái, con ma giết chết Mộng Nga chính là bác Lục!

Chính xác, trong tập hồ sơ thứ hai có danh sách hành khách tử vong, trên đó là họ tên và cả ảnh nhận dạng của bác Lục. Bác Lục chính là hành khách đã tử vong trên chuyến xe đầu tiên mà lão Đường lái!

Chẳng trách bác Lục có nói, bí mật của lão Đường nằm trên tầng hai khu nhà hoang, hóa ra bí mật là đây, đó là sự thật về vụ tai nạn xe.

Bác Lục vẫn luôn có ý dẫn dắt tôi phá án, liệu có phải do ông ấy thấy lão Đường bỏ xe thoát thân nhưng không bị xử tội, nên chết mà không nhắm mắt? Lại nhớ đến hôm đầu mình lái chuyến xe 13, bà lão đệt quên sọt đồ ăn, nhìn vào chỗ bác Lục ngồi nói rằng chẳng có ai, hóa ra là sự thật!

Nghĩ đến đây, đầu tôi ong lên, toàn thân run rẩy, khówek mắt không kìm được mà nhỏ lệ, không phải là tôi sợ, nhưng nó lại chính là nỗi sợ của tôi (hơi khó hiểu).

Tôi không sợ oan hồn bác Lục sẽ hại mình thế nào, mà sợ khi nhớ lúc Bạch Phàm thân thiết chào hỏi bác Lục trên xe. Nàng có nói, bác Lục thoát được vụ tai nạn, là hàng xóm nhìn mình lớn lên từ nhỏ!

Bạch Phàm....Bạch Phàm!

Tiếp đó, lúc Vương Đắc Hỉ dẫn tôi đi bắt ma, anh ta hoảng sợ nói trên lầu có con ma đáng sợ. Trên lầu là nhà Bạch Phàm, vậy con ma đó chính là bác Lục!

Trước giờ Bạch Phàm vẫn luôn nói dối tôi, che giấu cho bác Lục, ông ta tuyệt đối không chỉ đơn gian là hàng xóm, rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?

Trong đầu ngổn ngang suy nghĩ, vô cùng khó chịu. Lão Lưu thấy tôi cau mày thì hỏi: “Đã biết rõ sự thật chưa?”

“Rõ rồi!” Tôi ghen ngào đáp: “Lão Lưu, bác Lục là ma!”

Nói xong câu đó, tôi ném tập hồ sơ xuống bàn, nằm rạp ra giường. Lão Lưu có biết một chút về toàn bộ sự việc nhưng không phải là tất cả, nghe tôi nói vậy thì cũng trầm mặc.

“Lão Lưu, cuối cùng thì vụ tai nạn 10 năm trước đã có lời giải, lão Đường say rượu lái xe gây ra chuyện, bỏ trốn trong khoảnh khắc cuối cùng, hại chết tất cả hành khách trên xe. Bác Lục chính là một nạn nhân trong số đó!”

Lão Lưu thở dài: “Haiz, nhân quả báo ứng!”

“Đúng vậy, chẳng trách tay lãnh đạo thành phố cứ luôn ngăn cản tôi điều tra. Họ đã rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm về vụ tai nạn, biến nó thành một sự cố ngoài ý muốn. Nếu chuyện này bị bới lên, cái ghế hãn đang ngồi sẽ lập tức bay!”

Chửi tục một câu, tôi hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, thế ông nói xem, sao bác Lục cứ nhất quyết phải tìm tôi, mà không trực tiếp tìm lão Đường báo thù?”

Lão Lưu không trả lời thẳng vào vấn đề, suy nghĩ một lát rồi nói: “Bất kể vì lý do gì, thứ người phải quan tâm hàng đầu là giữ mạng. Lúc trước Mộng Nga chỉ cho người hai cách, một là tra án giải hận, hai là tiêu diệt con ma, cả hai cách đều không dễ làm!”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, điều tra vụ án thì tức là đấu với lãnh đạo thành phố, tiêu diệt con ma tức là đấu với oan hồn 10 năm, lão Lưu, ông bảo tôi phải làm gì đây?”

Lão Lưu lắc đầu: “Cứ cách nào bảo toàn được mạng sống thì làm. Lúc trước người hoàn toàn không biết gì về hai nhân vật đằng sau chuyện này, giờ đã rõ ràng rồi, cũng coi như là một chuyện tốt.”

Tôi thở dài: “Tuy rằng bác Lục chết oan rất đáng thương, nhưng ông ta giết Khâu lão thái cùng với Mộng Nga, còn gián tiếp hại bé gái thành tờ giấy vô tri, tôi hận không thể tiêu diệt lão. Còn lão Đường tham sống sợ chết, cùng với tên lãnh đạo bùng bít chuyện này suốt chục năm trời, tôi cũng muốn giết luôn. Nếu mình mà là một đại sư có bản lĩnh cao, cả hai bên tôi đều xử hết!”

Xả hết được nỗi uất hận trong lòng, tâm trạng cũng đỡ hơn nhiều, tôi nói tiếp: “Lão Lưu, theo tôi thì hiện giờ chưa thể công bố tập hồ sơ này ra ánh sáng được, người ta là lãnh đạo, tôi chỉ là một tài xế quèn, làm sao có thể tố cáo. Huống chi bây giờ cũng mới chỉ là suy đoán, rốt cuộc mối quan hệ giữa cục trưởng, lão Vũ và lão Đường là gì, vì sao lại bao che cho nhau, tôi còn chưa được rõ.”

Lão Lưu cũng đồng tình với ý kiến của tôi, đề nghị trước mắt cứ cất kỹ tập hồ sơ quan trọng này đã, chờ thời cơ thích hợp mới tung ra. Tuy đã có trong tay tập hồ sơ, nắm được mối

quan hệ giữa người và ma, nhưng chuyện phải làm tiếp theo vẫn còn rất nhiều. Lão Vũ đang bị bắt giữ chưa cứu được, còn Bạch Phàm, người mình yêu nhất, rốt cuộc có thân phận gì?

Tôi với lão Lưu ra ngoài, tìm một cửa hàng photo, không cho chủ cửa hàng xem mà tự mình bấm máy, photo tập hồ sơ thành hai bản. Bản chính thì quyết định nghe theo lời lão Lưu, gửi nó ở nhà một người bạn tại Cáp Nhĩ Tân.

Vốn tưởng bạn của lão Lưu cũng là người trong giới âm dương, ai dè lại là một đại gia ở biệt thự, lái Bentley. Người này cũng chạc tuổi lão Lưu, gặp lại lão thì xúc động đến trào dâng nước mắt, ôm mà khóc hồi lâu.

Qua cuộc nói chuyện của họ tôi được biết, năm xưa lão Lưu đã mạo hiểm tính mạng để cứu đại gia này, nhờ vậy ông ta mới có ngày hôm nay. Hai chúng tôi chỉ định tới gửi tập hồ sơ rồi về, nhưng ông ta cứ nhất quyết giữ chúng tôi lại qua đêm.

Sau bữa tối, hai ông già ngồi trong phòng ôn lại chuyện xưa, tôi ra ngoài đi dạo một mình. Tản bộ trên đường mà đầu óc cứ suy nghĩ về tập hồ sơ, đột nhiên có ai đó vỗ vào bả vai làm tôi giật mình. Quay đầu lại, người đứng sau lưng tôi...là Bạch Phàm!

Bạch Phàm mặc một bộ đồ thể thao, tỏ ra kinh ngạc, hỏi tôi: “Lý Diệu, bảo sao gần đây không thấy anh liên lạc với em. Anh đến Cáp Nhĩ Tân làm gì?”

Việc Bạch Phàm xuất hiện ở đây khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, tuy tâm trạng phức tạp, nhưng đồng thời cũng rất nhớ nàng. Vừa định trả lời thì vô tình nhìn thấy người đang đứng sau lưng cô ấy.

Bác Lục!!!

CHƯƠNG 122: ĐẠI NẠN

Vừa mới xác định được thân phận của bác Lục thì ông ta lại xuất hiện. Tôi phát hỏa, bước tới tính sổ với lão, vừa lách qua Bạch Phàm, đang định túm cổ áo lão lên thì tôi sững sờ đứng ngây ra.

Người này lưng còng, trên trán có quấn chiếc khăn trắng ngả màu, nhìn thoáng qua thì tưởng bác Lục, nhưng giờ nhìn trực diện thì gương mặt lại không giống, là một người khác.

Tay tôi giờ giữa chừng thì khựng lại, đứng nhìn chằm chằm ông lão một cách kỳ quái. Thấy tôi hùng hổ, Bạch Phàm kéo vạt áo, nói: “Lý Diệu, đây là ông nội em, anh định làm gì đấy?”

Ông nội?

Tôi buông tay xuống, khó tin nhìn ông già lưng còng trước mặt.

“Ông nội em sống ở Cáp Nhĩ Tân, hôm nay là ngày mừng thọ của ông, cả nhà em đều đến.” Bạch Phàm có vẻ không vui khi tôi ngây ra, không chào hỏi.

Trước giờ Bạch Phàm chỉ nhắc với tôi về cha mẹ mình và bác Lục, sao giờ lại lôi ra một ông nội thế này? Tôi ngượng ngùng cười: “Chào ông, chúc ông bách niên giai lão, cháu là Lý Diệu, bạn của Bạch Phàm!”

Ông lão có vẻ không để bụng chuyện tôi vừa mạo phạm, nói: “Cũng không mời người ngoài, cậu tới nhà tôi ăn bữa cơm đi!”

Thật lòng thì tôi rất muốn đi! Tôi muốn xem rốt cuộc thì Bạch Phàm có cha mẹ hay không, muốn xem rốt cuộc ông lão này có phải ông nội nàng, lại càng muốn biết, rốt cuộc thì nàng có quan hệ gì với bác Lục đã chết kia.

Nhưng giờ lão Lưu còn đang chờ tôi về bàn bạc tiếp chuyện này, vẫn chưa nói rõ ràng về tập hồ sơ, tôi bèn lựa lời cáo từ.

Quay ra chào Bạch Phàm mấy câu, nàng liền cùng “ông nội” chưa biết thật hay giả đi về. Ở Cáp Nhĩ Tân mà cũng gặp, Bạch Phàm chỉ xuất hiện một cách tình cờ thôi sao? Thế giới này nhỏ bé vậy à?

Ngao ngán chằm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, tôi bước vội quay về biệt thự của bạn lão Lưu. Thấy tôi, lão Lưu gọi vào, cùng với đại gia kia bàn bạc về tập hồ sơ.

Lão Lưu nói một mạch từ đầu đến cuối, đại gia cũng chỉ gật đầu chứ không hỏi gì, chờ lão Lưu giao phó xong mới cười: “Được được lão ca, thật ra ông không cần nói rõ như vậy cho tôi làm gì. Cái gì mà nguy hiểm với không nguy hiểm, mạng tôi là do ông cứu, tôi giữ thứ này cho ông, cứ yên tâm đi!”

Thấy ông ta hào sảng đáp ứng, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, ông ta là người có địa vị ở Cấp Nhĩ Tân này, quan hệ rộng, lại giàu có, gửi được tập hồ sơ ở đây là an toàn nhất.

Sau khi đã giao phó mọi việc, lão Lưu liền thu xếp về phòng nghỉ ngơi, sáng mai sẽ dậy sớm khởi hành. Hai chúng tôi đứng dậy, đại gia sắc mặt ngưng trọng, kéo lão Lưu lại, dẫn đo mãi mới chậm rãi nói: “Lão ca, tôi còn nhớ năm xưa lúc cứu tôi, ông có nói về vấn đề sức khỏe của mình, rằng tuổi thọ của ông chỉ còn một nửa. Thời gian đã lâu như vậy, nếu tôi tính không nhầm, thì năm nay chính là năm đại nạn mà ông nói, đã tìm được cái cây kia chưa?”

Ông ta nói rất nghiêm túc, trong ánh mắt còn chất chứa sự lo âu, tuy không nói rõ, nhưng tôi cũng biết, hai từ đại nạn chẳng phải là tốt đẹp gì.

Lão Lưu cười khổ: “Haiz, lúc trước chỉ tùy tiện nói, không ngờ ông lại nhớ lâu như vậy. Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, không sao không sao!”

Lão Lưu thì lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, nói xong thì không nhiều lời nữa, kéo tôi về phòng nghỉ ngơi.

Căn biệt thự này vừa rộng vừa sang trọng, hai chúng tôi lang bạt suốt mấy hôm, quần áo nhàu nát bẩn thỉu, ngủ lại một nơi xa hoa thế này thật không quen lắm. Có điều ông lão đại gia chẳng quan tâm chuyện đó, còn sắp xếp tận tình cho chúng tôi, nhường hẳn phòng mình cho lão Lưu ngủ.

Buổi tối, tôi nằm trên giường nghịch điện thoại, vừa định tắt đèn đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Là ông lão đại gia, thấy tôi chưa ngủ, ông ta cười hiền từ, hỏi có gì muốn tâm sự hay không. Ông ta giúp mình, tôi đương nhiên rất có cảm tình, ông

ấy vào phòng thì ngồi xuống mép giường, nhưng chỉ ngồi thôi, mãi cũng không thấy mở mồm nói gì.

Tôi không nhịn được, hỏi: “Lão gia, muện thế này rồi ông còn thức, tìm tôi có việc muốn nói sao?”

Ông lão gật đầu.

“Anh bạn trẻ, tuy tôi không biết cậu và lão Lưu có quan hệ gì, nhưng tôi có thể nhìn được, hai người thân như người nhà!”

“Đúng, tôi với lão Lưu tuy quen biết nhau chưa đầy 1 năm, nhưng quan hệ rất mật thiết, tôi coi ông ấy như cha nuôi của mình!”

Tôi vừa nói vừa cười, nhưng ông lão thì chẳng hề có vẻ gì là vui cả.

“Vậy thì tốt rồi, chuyện của lão Lưu, cậu biết được bao nhiêu phần?”

Ban nãy trong phòng khách, ông lão có nhắc đến chuyện xưa mà tôi không được biết, giờ lại nhắc tới, tôi thắc mắc hỏi: “Lão gia, tôi cũng đang muốn hỏi ông, ban nãy đại nạn mà ông nói là gì? Nghe có vẻ rất đáng sợ.”

Lão đại gia thở dài, chậm rãi nói: “Tôi làm nghề buôn gỗ, khoảng tám năm trước có đến lâm trường gỗ Tứ Bình Lão Hồ nhập hàng, chọc phải thứ tà ám, ngày nào cũng như phát điên, bò trườn dưới đất như rắn, ăn bùn đất, ăn chuột, đi biết bao nhiêu bệnh viện lớn nhỏ, gặp không biết bao nhiêu thầy âm dương đều không trị được.”

Tôi lắng nghe, thầm đoán chắc là lão Lưu giúp ông ta chuyện đó, vội hỏi: “Sau đó thì tìm được lão Lưu?”

“Đúng vậy, thông qua bạn bè tôi tìm được lão Lưu, lão nói tôi chọc phải măng xà trong núi, lúc khai thác gỗ đã làm hỏng ổ trú ẩn của nó, mới bị trả thù. Thứ măng xà tu luyện trăm năm này, không phải ai cũng trục nó đi được, ngay đến lão Lưu cũng phải mất mấy năm tuổi thọ!”

Tôi nghe mà giật mình, cau mày lặp lại: “Mấy năm tuổi thọ?”

“Đúng!” Lão đại gia gật đầu, nói tiếp: “Để trục thứ ám trên người tôi, lão Lưu đã phải mất không ít máu. Vốn ông ấy có nửa thân là dùng hình nhân giấy tặc mệnh, cho nên máu

trong người không đủ, sau khi mất máu thì cũng mất luôn mấy năm tuổi thọ!”

Không ngờ lão đại gia cũng biết chuyện năm xưa lão Lưu dùng hình nhân giấy giữ mạng, hơn nữa còn nói ra bí mật của lão Lưu, đó là máu của ông ta có liên quan đến tuổi thọ, dùng bao nhiêu, tuổi thọ sẽ giảm bấy nhiêu.

“Lão Lưu nói với ông thế nào? Sau đó thì sao, chuyện này có liên quan gì tới đại nạn?”

Lão đại gia nói tiếp: “Lão Lưu dùng máu cứu mạng tôi, sao tôi lại không biết. Vì không muốn tôi áy náy, ông ấy nói với tôi, mình dùng hình nhân giữ mạng, lúc đó cũng đã là người sắp chết rồi, chỉ còn sống được tám năm nữa. Tính từ đó đến giờ thì năm nay chính là năm thứ tám!”

Nghe câu chuyện lão đại gia kể, trong lòng tôi như bị sét đánh. Từ lúc quen biết đến nay, lão Lưu luôn giúp tôi tận tình, chưa từng đòi hỏi bất cứ điều gì. Tôi sớm đã ở lại ở lão, mà giờ tính theo lão đại gia nói, năm nay chính là năm lão Lưu phải chết!!

Tôi vội vàng hỏi: “Thế cái cây mà ông nói lão Lưu đi tìm, là cây gì?”

Lão đại gia đứng lên, vỗ tay sau lưng đi lại mấy bước trong phòng, nói: “Năm đó lão Lưu nói với tôi, chỉ cần đến Hàng Châu tìm được một cây cổ thụ, lấy nhựa bên trong uống vào là được, không biết mấy năm nay ông ấy đã tìm được cái cây đó chưa.”

Tôi khó hiểu: “Nhựa trong thân cây? Chẳng phải thân cây cổ thụ toàn là gỗ thôi sao, lấy đâu ra nhựa?”

“Tôi cũng không biết, nghe lão Lưu nói là vậy. Thấy cậu thân cận với ông ấy, tôi liền tính đến hỏi một chút tình hình thực tế, xem ra là chắc lão Lưu chưa tìm được rồi.”

Nói xong, lão đại gia thở dài thườn thượt, lắc đầu. Lão đại gia ở lại nói chuyện với tôi đến hơn 10h đêm mới về phòng đi ngủ. Hiện giờ lão Vũ bị bắt ở Tiêu Sơn còn chưa cứu được, lại nghe tiếp tin sét đánh ngang tai này, đúng thật là nhà dột còn gặp mưa dầm.

Sáng hôm sau, lão đại gia mua vé máy bay cho chúng tôi rồi đưa cả hai ra sân bay. Đây là lần đầu tiên lão Lưu đi máy bay,

cũng là lần đầu tôi phát hiện ra nhược điểm của lão, đó là sợ độ cao.

Từ lúc lên máy bay, lão Lưu cứ nhắm tịt mắt, mấy tiếng đồng hồ không uống một giọt nước, cũng không hề đứng dậy đi vệ sinh.

Cuối cùng thì máy bay cũng hạ cánh, hành trình trên không này suýt nữa thì lấy đi cái mạng già của lão Lưu, đỡ lão xuống sân bay, lão vẫn còn run run, nhìn về phía chân trời, hỏi: “Đây là đâu, sao thời tiết Đông Bắc chúng ta lại trở nên nóng bức thế này?”

Tôi xách hành lý, nháy mắt với lão, cười nói: “Lão Lưu, đây là Hàng Châu!”

CHƯƠNG 123: SỬA ĐIỆN

Vốn dĩ kế hoạch của chúng tôi hôm nay là về nhà, nhưng tối qua sau khi nghe câu chuyện của lão đại gia, tôi bèn thay đổi chủ ý, bảo ông ấy mua vé đến Hàng Châu.

Lời lão đại gia nói tôi nghe thấy, hơn nữa lúc đó lão Lưu cũng không phản bác, năm nay chính là năm mà lão phải chết. Khởi nghỉ ngơi đi, chẳng phải có câu nói, mệt nhọc là cho người sống, an nhàn dành cho người chết sao?

Thực ra sớm muộn gì cũng phải tới Hàng Châu, tuy tìm được tập hồ sơ quan trọng rồi, nhưng trước sau gì cũng phải cứu lão Vũ. Vừa hay cây đại thụ lão Lưu muốn tìm cũng ở Hàng Châu, vậy thì một công đôi việc, tôi bèn tự quyết, thay đổi hành trình.

Lão Lưu nghe thấy hai chữ Hàng Châu thì sầm mặt xuống, hỏi: “Sao lại là Hàng Châu? Không phải nói sẽ về nhà sao?”

“Về cái gì mà về hả lão Lưu. Tình trạng bản thân mình ông không biết nữa à, nếu chẳng phải lão đại gia kia nói, tôi còn tưởng ông sẽ sống đến trăm tuổi đấy. Ông còn giấu tôi bao nhiêu bí mật nữa?”

Nghe tôi nói, lão Lưu đoán được lão đại gia và tôi đã có trao đổi, thấp giọng: “Tính mạng do trời định, vốn vụ hỏa hoạn kia ta đã phải chết. Sống thêm 8 năm là quá đủ rồi, già cả như ta cũng không cần thiết gì nữa!”

“Không cần cũng không được!” Tôi cắt lời: “Lão Lưu, ông phải nghĩ cho tôi chứ. Chuyện của tôi phức tạp như thế, trước mặt là ma quỷ, sau lưng lại là lãnh đạo cấp cao, một hai năm có thể xử lý xong được ư? Nếu thật sự ông gặp đại nạn mà ra đi, chắc năm sau tôi cũng đi theo ông luôn mất!”

Lão Lưu còn định mở miệng, tôi cười trừ rồi kéo lão lên dòng người lên xe bus. Hai chúng tôi thuê nhà nghỉ ngủ lại Tiêu Sơn, tôi cố tình ép lão Lưu nói ra cái cây có thể cứu mạng lão là ở nơi nào. Ban đầu lão không chịu nói, nhưng bị tôi ép quá mới chậm rãi nói: “Đó là một cây Kim Cang Thụ, là một thứ được lưu truyền trong dân gian, chưa chắc đã tồn tại, chẳng ai biết cụ thể nó nằm ở đâu cả.”

“Thế mấy năm nay ông có tới Hàng Châu này tìm không?”

Lão Lưu lắc đầu: “Trước giờ ta không hy vọng nhiều, năm đó cứu mạng ông ta, sợ ông ta áy náy nên ta mới nói rằng có cách khiến mình sống được qua 8 năm.”

Tôi an ủi: “Được rồi lão Lưu, giờ đã tới đây rồi, ngoài việc cứu lão Vũ, cũng thuận đường đi tìm cây đại thụ kia cho ông luôn!”

Lão Lưu cười lạnh: “Chuyện của ta không cần người xen vào. Trước mắt cứ nghĩ cách cứu tên họ Vũ đi, ta chỉ nghe tên phản bạn nói hấn bị giam trong thôn nào đó ở Tiêu Sơn, cụ thể thôn nào, hấn cũng không rõ.”

Tôi mở tấm bản đồ vùng núi Tiêu Sơn đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu cùng lão Lưu loại trừ bớt những địa điểm không thích hợp. Tiêu Sơn là một vùng đất khá giàu có, người dân bản xứ sống bằng nghề bán vật liệu xây dựng, sản phẩm vệ sinh, nhà máy thủ công mỹ nghệ xuất khẩu cả sang nước ngoài. Nơi lão Vũ trốn nhất định sẽ không phồn hoa lắm, đó phải là một nơi hẻo lánh, ít người qua lại.

Sau khi đã loại bỏ những thôn tập trung nhà máy ra, cuối cùng chỉ còn lại vài thôn nhỏ tương đối xa xôi, nếu đoán không sai, hấn lão Vũ bị bắt ở một trong những nơi này.

Phương nam rất khác so với đông bắc, mặc dù là vùng nông thôn, nhưng nhà cao tầng rất thường thấy. Những nhà có tiền thì ốp gạch sứ bên ngoài, nhà ít tiền thì trát xi măng, nhìn qua cũng không tồi.

Tôi với lão Lưu chọn một nhà không ốp gạch sứ, nghe nói sẽ bỏ tiền xin nghỉ trọ, chủ nhà rất vui vẻ đồng ý. Căn nhà ba tầng khá nhiều phòng, chỉ mấy người một nhà ở không hết, hai chúng tôi được sắp xếp ở hai phòng đối diện trên tầng 2.

Tối đó ăn cơm xong, tôi hỏi thăm chủ nhà, gần đây có gặp một đám đông người nơi khác tới không?

Chị gái phun một tràng tiếng địa phương, tôi cũng đại khái nghe được nội dung là, bên nhà Trương gia có mấy người từ đông bắc tới. Vừa nghe thấy từ ‘người đông bắc’ tôi liền cao hứng. Lão Vũ bị bắt, nhất định do bên thành phố mình phái tới, tám phần là người đông bắc, nếu đúng như vậy thì đỡ quá, thuận lợi tìm ra anh ta.

Tôi với lão Lưu ngủ lại một đêm, sáng hôm sau vội đến nhà Trương gia để hỏi thăm. Lão Vũ bị giữ ở Tiêu Sơn, chắc người canh giữ cũng không đông lắm, tuy tôi với lão Lưu người đơn lực yếu, nhưng lão Lưu có bản lĩnh, chỉ cần tìm ra được chỗ giam giữ thì cứu người hẳn không thành vấn đề.

Theo như chị gái nói, căn nhà có người đông bắc ở, nằm phía bắc thôn, bên cạnh vườn bông. Căn nhà nhìn có vẻ đã lâu năm, ngoài tường ám đen, mấy chỗ còn nứt nẻ.

Cánh cửa đen sì khóa trái, trong sân còn nuôi mấy con chó dữ, cứ thấy người lạ đến gần là sủa như điên dại.

Hai chúng tôi giả bộ đi lại mấy vòng qua cửa thì bắt gặp một tên mặt sẹo lái chiếc minibus về, hẳn dừng xe ở cổng, cảnh giác quan sát xung quanh, trông thấy tôi với lão Lưu thì cứ nhìn chằm chằm.

Tôi là người đông bắc, đông bắc chúng tôi có một câu tiếng lóng đó là: nhìn cái gì, ai nhìn người?

Chỉ câu nói này mà đã gây ra bao nhiêu vụ ẩu đả, trước khi biết rõ sự tình, tôi không muốn cưỡng với hắn, thấy hắn nhìn mình chằm chằm thì tỏ ra lơ đãng, nhìn đi nơi khác.

Tên mặt sẹo cứ đứng ở cổng không vào trong, thấy vậy tôi liền kéo lão Lưu, cố ý vờ như đi về hướng đằng xa. Đến một khúc cua, chúng tôi bèn quặt vào rồi ghé đầu nhìn trộm. Thấy chúng tôi khuất bóng, tên mặt sẹo mới gõ cổng, rồi đi vào trong.

Căn nhà này đúng là có vấn đề!

Thôn nhờ ở Sơn Tiêu, có người đông bắc, lại lấm la lấm lét, nấp trong căn nhà cao tầng. Tất cả những yếu tố này đều thỏa mãn nghi vấn lão Vũ bị giữ bên trong.

Tuy nhiên đó cũng chỉ mới là suy đoán, chưa tận mắt thấy lão Vũ, tôi vẫn chưa thể tùy tiện hành động. Tên mặt sẹo hung thần ác sát kia tất nhiên sẽ không để chúng tôi dễ dàng tiếp cận, làm cách nào mới có thể xác định xem lão Vũ có bị nhốt bên trong hay không đây.

Tôi với lão Lưu đều nói đặc tiếng đông bắc, chỉ cần mở mồm sẽ bị lộ ngay, quay về bàn bạc một lúc, cuối cùng tôi nghĩ ra một cách, bỏ tiền thuê chị gái chủ nhà đến thăm dò thực hư.

Có tiền, chị gái dẫn đo một lúc rồi cũng đồng ý, tôi dặn kỹ phải nói thế nào thế nào. Sau chi chuẩn bị ổn thỏa, 4h chiều, chúng tôi đứng thật xa quan sát, chị gái đến gõ cửa căn nhà kia. Chiếc minibus màu trắng vẫn đỗ trước cổng chị gái gõ cửa một lúc thì có người ra, một tên đầu trọc. Không biết hẳn nói gì đó với chị ta, vài giây sau lại đóng cửa lại.

Việc chị gái bị giữ ở ngoài là kết quả đã dự đoán trước, sau khi về, chị ta thuật lại cuộc gặp mặt ban nãy. Tên trọc nói chủ nhà đó tháng trước đã bán nhà, nói xong thì đóng sầm cửa lại.

Một tháng trước, cơ bản là trùng khớp với thời gian lão Vũ bỏ trốn, càng ngày tôi càng có nghi ngờ căn nhà đúng là nơi giữ lão Vũ!

Theo dõi tiếp mấy ngày thì tôi nắm được quy luật của đám người trong nhà đó. Bọn chúng có tổng cộng 4 người thường xuyên ra vào, tên mặt sẹo, hai tên to cao và một tên gầy ốm.

Chúng ra vào rất có quy luật, chiếc minibus cứ một ngày lại đi ra ngoài một chuyến, lúc về mang theo một bai tải lớn. Cứ chờ đợi cung không phải cách, tôi nảy ra một ý, nhân dịp buổi sáng sớm vắng người, lén đập cầu giao ngoài cột điện. Sáu bảy giờ, tôi mượn chị gái cái xe đạp, cầm một tấm bảng sửa điện thuê, đạp ngang qua căn nhà, rao lớn: “Sửa điện, thông bồn cầu đây...”

Không biết người trong nhà ngẩn ngơ hay là không nghe thấy gì thật, tôi cứ đi tới đi lui năm sáu vòng mà chẳng thấy ai gọi. Đi thêm mấy vòng, cuối cùng thì cũng có kẻ để ý đến tôi. Một tên ra mở cửa, vẫy tay gọi: “Sửa điện! Nhà tôi không biết vì sao bỗng dưng mất điện, anh có sửa được không?”

Tôi cười đáp: “Sửa được chứ, nghề của tôi mà, trong thôn nhà ai bị trục trặc điện đều tìm tôi hết!”

Gã khoát tay nói: “Bọn tôi kiểm tra rồi, không phải bị nhảy At, anh vào xem thử xem!”

Nói rồi gã mở cổng dẫn tôi vào nhà, cuối cùng thì cũng đạt được mục đích.

Tầng một là phòng khách, chính giữa bày bộ bàn ghế sofa, trên sofa có một tên bặm trợn mặc quần đùi ngồi ăn hoa quả, cùng với tên gầy nhẳng gian xảo. Ai nấy mặt đầy dữ tợn, nhìn qua cũng biết chả tốt đẹp gì.

Vào trong, tôi bắt đầu giả vờ kiểm tra mạch điện, cũng chẳng chờ hấn bảo, tôi liền nhấc chân đi lên tầng trên. Tên gọi tôi vào sừng sốt, vội đi theo hỏi: “Huynh đệ, công tắc điện ở tầng 1, anh lên trên làm gì?”

Tôi tỏ ra lành nghề, đáp: “Không phải công tắc bị trục trặc, theo tôi đánh giá thì có mạch điện nào đó bị chập, anh không hiểu đâu.”

Tên này là kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, tôi chỉ lừa một câu mà hấn đã ngây ra. Lên tầng hai, trên này có hai phòng, phòng bên trái cửa mở, bên trong có một cái giường đôi, dưới sàn vớt đầy vỏ trái cây và rác rưởi, phòng bên phải thì khóa bằng cái khóa lớn.

Tôi cau mày thầm nghĩ: “Quả nhiên là có mờ ám!”

Tên kia thấy tôi nhìn chăm chăm vào căn phòng thì sốt ruột nói: “Sao tôi thấy anh giống thầy phong thủy thì đúng hơn. Anh không kiểm tra đường dây điện, lại cứ nhìn góc các phòng làm quái gì?”

Bị hấn hỏi, tôi định bịa chuyện để gạt hấn thì chợt nghe trong căn phòng bị khóa vang lên rầm một tiếng.

Có người bên trong tông cửa!!!

Hoảng sợ, chưa kịp có phản ứng thì tên bậm trợn túm lấy tôi nói: “Không sửa nữa, ra ngoài!”

Chắc nghe có tiếng người lạ nổ chuyện, người bên trong càng tông cửa mạnh hơn. Tôi toát mồ hôi trán, bị tên côn đồ túm xuống dưới lầu. Đám người bên dưới nghe tiếng đập cửa, nhao nhao chạy lên trên, tôi thì bị tên kia lôi ra ngoài, vừa đúng lúc chiếc minibus về.

Tên mặt sẹo nhảy xuống, nhìn tôi một cái nghi hoặc hỏi: “Sao hấn lại từ bên trong ra? Có chuyện gì?”

Tên kia thấp giọng đáp: “Trong nhà đột nhiên mất điện, gọi hấn vào sửa!”

Tên mặt sẹo nửa tin nửa ngờ nhìn tôi chăm chăm, một lúc lâu sau đột nhiên cau mày, rút con dao nhọn trong túi, dí vào bụng tôi, hung tợn quát: “Ta nhận ra ngươi. Ngươi con mẹ nó, là người của Hoàn Tử Đầu!”

CHƯƠNG 124: BUỔI LIVESTREAM ĐÁNG SỢ

Con dao trong tay mặt sọc dí vào bụng tôi, chỉ cần hấn nhẹ tăng thêm chút lực, lưỡi dao sẽ xuyên qua da thịt. Hấn nhắc đến tên Hoàn Tử Đầu, nhưng tôi lại chả có ấn tượng gì với hấn cả, hấn là ai mới được?

Chưa kịp mở miệng thanh minh thì bốp một tiếng, mặt sọc đập thẳng vào bụng tôi, tôi đau đớn lặn lộn trên mặt đất.

“Định tới cứu người? Có nhận ra lão tử ta là ai không? Hà?”

Mặt sọc túm cổ áo tôi xách lên, hung tợn trợn mắt: “Làm hại đại ca ta ngồi tù giờ còn dám mò đến cửa?”

Nghe hấn nói, tinh thần tôi hồi phục lại, liên lụy đến mình mà phải đi tù, trước giờ chỉ có một người, là Hạt Tử! Hạt Tử giết chết Hà tiên sinh, mặt sọc này lại gọi hấn là đại ca, hấn là đàn em của hấn. Còn nhớ lần trước Hoàn Tử Đầu dẫn đàn em đến địa bàn của Hạt Tử để đoạt người, hình như đúng là có một tên mặt sọc trong nhóm đối phương thì phải.

Cú đập của mặt sọc trúng ngay bụng trên gần ức, tôi tính mở miệng nói chuyện nhưng cơn đau khiến tôi không nói nên lời. Đập thêm mấy cái, mặt sọc bảo với gã đứng cạnh: “Bắt hấn vào, tìm mãi mà không thấy, giờ lại tự vác mặt đến cửa!”

Tên kia nghe vậy thì túm tôi dậy, đẩy vào trong nhà. Giờ thì hay rồi, cứu người không thành mà lại bị bắt. Mặt sọc vào nhà, sau đó bảo tên gầy: “Hầu Tử, nhốt hấn lên tầng 3 đi, coi chừng đấy!”

Hầu Tử nhìn tôi, hỏi: “Sao thế Sâm ca? Đây chẳng phải tên thợ điện ban nãy sao?”

Sâm ca lạnh giọng mắng: “Thợ điện cái rắm, con mẹ nó hấn là người của Hoàn Tử Đầu, coi chừng!”

Tên gầy không dám nhiều lời, đi vào trong lấy ra một sợi dây thừng trói tay tôi lại, lục điện thoại của tôi, đẩy tôi lên tầng 3. Tầng 3 cũng có hai phòng đối diện nhau, Hầu Tử đẩy mạnh tôi vài một bên rồi đóng sầm cửa lại. Căn phòng trống huếch, đến cái giường cũng chẳng có, cửa vừa đóng liền chìm vào bóng tối.

Toàn thân đau nhức ngã vào bên trong, mãi mới định thần lại, tôi thử tông cửa. Chẳng có tác dụng gì, bên ngoài cũng được khóa bằng cái khóa to như dưới tầng 2.

Không biết bị nhốt bao lâu, chợt ngoài cửa có tiếng động. Là tên gày Hàu Tử mang cơm lên cho tôi. Hắn đi vào, bê hai cái bánh bao, một bát canh đặt trước mặt rồi mắng: “Có phải là người giập cầu dao ngoài cột điện? Xong sau đó dám đóng giả thợ sửa điện để lừa bọn ta?”

Nói đoanh, hắn bặt tai tôi một cái nổ đom đóm mắt. Hai tay bị trói bằng dây thừng, chỉ có thể chịu trận, tôi hỏi: “Huynh đệ, có phải các anh là đàn em của Hạt Tử?”

Hàu Tử trừng mắt lườm tôi: “Đúng, người con mẹ nó là tên tài xế xe bus, đến cứu người phải không? Nói mau, có bao nhiêu người tới?”

Cứu người?

Tôi cả kinh, mình đoán không sai mà, trong căn phòng bị khóa dưới tầng 2 có nhốt người. Lại thấp giọng hỏi hắn: “Huynh đệ, sau khi Hạt Tử đi tù thì ai cầm đầu các anh?”

Hàu Tử là loại tiểu nhân thích khoe mẽ, nghe tôi hỏi thì cười lạnh giơ ngón tay cái lên: “Ta không nói đại ca hiện giờ cho người biết đâu. Anh ấy mà vừa ra khỏi cửa là xe cảnh sát dẫn đường, hiểu không?”

Xe cảnh sát dẫn đường, trừ lãnh đạo thành phố ra thì làm gì có ai được như vậy? Quả nhiên mấy tên giang hồ này đã bán mạng cho lãnh đạo thành phố, nếu vậy thì đúng là lão Vũ bị nhốt dưới tầng 2 rồi!

Thấy tôi im lặng không nói gì, Hàu Tử tưởng tôi bị dọa, liền nói: “Đi theo đại ca cơm no rượu say, người theo nhằm đại ca rồi!”

Lão Vũ là lãnh đạo của tôi, Hàu Tử nói vậy rõ ràng là đang mỉa mai. Tôi cũng chả tức giận, thấp giọng hỏi: “Huynh đệ, mấy giờ rồi?”

Hàu Tử trợn mắt nhìn tôi, liếc đồng hồ, nói: “8 rưỡi tối!”

Tôi giả bộ chịu thua, đáng thương bói: “Đại ca, tôi bị bắt từ sáng, giờ đã tối rồi, tôi muốn đi vệ sinh!”

Hầu Tử xoa tay, lau bàu: “Khỏi đi, cứ tiểu trong phòng là được!”

“Đại...đại ca, tôi mà giải quyết trong phòng, mùi nó bay xuống dưới thì sao?”

Hầu Tử cau mày: “Người thật ghê cmn tởm!”

Rồi bất đắc dĩ chỉ tay ra ngoài: “Đi đi, dưới tầng 2 có toilet!”

Hắn kéo tôi dậy, vừa đi vừa đá đít tôi xuống tầng 2. Hầu Tử chỉ vào toilet nói: “Ba phút, xong hay chưa đều phải ra ngoài cho ta!”

Nói rồi hắn đẩy tôi vào, đóng cửa cái rầm.

Đòi đi vệ sinh là giả, chạy trốn mới là thật. Sáng nay lúc giả vờ kiểm tra đường dây điện, tôi đã sớm chú ý toilet này, bên trong nó có cửa sổ thông ra ngoài.

Vào trong, tôi vội đứng lên nắp bồn cầu, cố gắng trèo lên cửa sổ, không dám nghĩ ngợi nhiều, nhảy rầm một cái xuống dưới. Cũng may tầng 2 không cao lắm, lại ngã xuống ruộng bông nên không sao, tôi loạng choạng đứng dậy bỏ chạy. Vừa rồi nhảy xuống đã gây tiếng động, chắc Hầu Tử nghe thấy, hắn hô lớn một câu.

Chắc chắn chúng sẽ đuổi theo liền! Hay tay còn bị trói chặt đằng trước, tôi chạy trên đường làng không thể nhanh được, chỉ một lát, mấy cái bóng đã đuổi theo sát đằng sau.

Đang sốt ruột nghĩ xem phải trốn đi đâu thì đột nhiên có một bàn tay vươn ra từ cổng lớn bên cạnh, kéo tôi vào. Hai chân vấp lên nhau, tôi ngã nhào vào trong sân. Người kéo tôi ngó đầu ra ngoài quan sát, rồi vội vàng đóng cổng lại.

Tôi giật mình ngẩng đầu thì thấy, trước mặt mình là một cô gái tóc dài chấm ngang vai, trang điểm đậm, mặc chiếc váy trễ ngực, hở trước hở sau, rất sexy. Thấy tôi ngây ra, cô ta cười lạnh: “Vào nhà đi đã!” Rồi xoay người đi vào trong.

Đám người phía sau chỉ chốc lát sẽ đuổi tới, giờ tôi có chết cũng không thể ra ngoài, khỏi nghĩ ngợi, vội lao vào theo cô gái.

Đây cũng là một căn nhà 3 tầng, tầng 1 đèn bật sáng trưng, bên trong được bày biện rất đẹp, hẳn là một nhà giàu trong

thôn. Cô gái ngồi ở sofa phòng khách, vát chân chữ ngũ, cầm điều thuốc châm, hít một hơi hỏi: “Anh từ đâu tới?”

Tôi ít bạn bè, thường ngày cũng không tiếp xúc nhiều với nữ giới, thấy cô ấy ăn mặc hở hang thì không khỏi ngại ngùng, thấp giọng đáp: “Tôi là người đông bắc. Cảm ơn cô, phải xưng hô thế nào?”

“Từ Từ!” Cô gái phả khói, lạnh lùng đánh giá tôi một chút, nói: “Khỏi cần cảm ơn, trước giờ tôi không ưa mấy tên để chửi kia nên mới cứu anh. Vì sao chúng lại bắt anh?”

“Có ân oán với nhau, tôi tổng đại ca của chúng vào tù!”

Cô gái a một tiếng, có vẻ không hứng thú lắm, nói: “Đêm nay cứ ở tạm đây đi, ngủ sofa. Tôi làm việc bên phòng đối diện, nhắc trước để anh khỏi phải sợ.”

Tôi sửng sốt: “Làm việc trong phòng?”

Cô gái có vẻ nhàm chán, đứng dậy, ừ một tiếng: “Tôi làm streamer!”

Hóa ra là livestream, chẳng trách ăn mặc sexy như vậy. Tôi đang tưởng tượng trong đầu thì cô gái đi về phía phòng ngủ, quay đầu nói: “Live stream kể chuyện ma, ban đêm có nghe tiếng động gì lạ cũng đừng sợ!”

Truyện ma?

Ngành công nghiệp livestream tôi có biết, nhưng kiếm nhất là mấy cô gái ăn mặc hở hang đứng uốn éo trước màn hình. Livestream kể chuyện ma, có người xem sao?

Từ Từ không nói nhiều với tôi, vào phòng đóng cửa lại. Hai tay vẫn bị trói, tôi phải với con dao gọt hoa quả trên bàn để cắt dây. Cả ngày chưa có gì bỏ bụng, thấy trên bàn có trái cây, tôi cũng chẳng khách khí, ngẫu nhiên ăn hết một nửa.

Từ Từ chỉ bảo tôi ngủ ở sofa, cũng chẳng lấy chăn gối gì, đành nằm xuống nhắm mắt, tính trước kế hoạch ngày mai sẽ về sớm tìm lão Lưu. Đang mơ mơ màng màng ngủ thì đột nhiên trong phòng có tiếng hét lớn: “Á.....”

Tiếng hét đặc biệt thảm thiết khiến tôi dựng cả tóc gáy, đứng phắt dậy. Thở hồng hộc nhìn chằm chằm cánh cửa phòng Từ Từ, còn chưa kịp đi bhj thần thì lại choang một tiếng, như có đồ thủy tinh đập vỡ bên trong.

Mình cũng từng nghe người khác kể chuyện ma trên mạng rồi, chỉ là kết hợp nhạc nền trong máy tính để dọa người, sao lại như thế này? Có chút lo lắng cho an nguy của Từ Từ, tôi đắn đo không biết nên vào hay không.

Một lúc sau thì Từ Từ hoảng sợ kêu lên: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi, xin đừng tới đây!”

Không đứng nghe được nữa, tôi với cái gạt tàn thuốc trên bàn, tiến về phía phòng ngủ, giơ chân đạp tung cánh cửa. Trăm triệu lần không thể ngờ tới, cảnh tượng trong phòng dọa đến hai chân tôi mềm nhũn, cái gạt tàn rơi khỏi tay, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: con mẹ nó, chạy mau!!!

CHƯƠNG 125: MÁU TƯƠI DƯỚI KHE CỬA

Máy tính của Từ Từ vẫn đang ở chế độ livestream, trong phòng mảnh thủy tinh rải đầy đất, tóc cô ta xõa rối bù, tròng mắt toàn một màu đen, mặt đầy máu tươi quỳ rạp dưới đất. Trông thấy cảnh này, tôi sợ hãi xoay người bỏ chạy, nhưng vừa bước được nửa bước thì Từ Từ gào lên: “Làm cái gì đấy, kéo tôi dậy!”

Cái này....

Tôi run rẩy quay đầu lại nhìn thì thấy tròng mắt Từ Từ đã khôi phục bình thường, tóc cũng đã được hất ra đằng sau, ngoài việc thất khiếu chảy máu thì có vẻ đã bình phục. Hít sâu một hơi, ban nãy cô ấy vừa cứu mình, không thể nhắm mắt bỏ mặc cô ta được.

Tôi dè dặt bước lại, kéo Từ Từ dậy. Cô ta đi đến bàn máy tính, ghé vào mic nói mấy câu rồi tắt máy. Tôi ngậy ra, lùi về sát cánh cửa, nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết là thật hay giả. Từ Từ quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Sợ à?”

Tôi nuốt nước bọt, gật đầu: “Ừ, cô đang livestream? Máu trên mặt cô là chuyện gì?”

“Máu hả? Giả đấy.” Từ Từ rút khăn giấy ra lau ‘máu’.

“Cô hóa trang? Ban nãy tiếng la hét cũng là cô cố tình?”

Từ Từ lờm tôi, cười lạnh: “Đúng vậy, chẳng phải đã nhắc anh trước là đừng sợ rồi sao?”

Nói đoạn lại châm thuốc hút. Tôi thở phào, dựa lưng vào cửa, hỏi: “Cô livestream cái kiểu gì vậy, còn hóa trang như ma quỷ nữa. Mấy đồ thủy tinh bị vỡ cũng là kịch bản?”

Từ Từ gạt tàn thuốc, gật đầu: “Yêu cầu công việc thôi, hiện nay đám khán giả tinh quái lắm, không làm thật một chút thì không có khách!”

Tuy lời này có hơi phũ phàng, nhưng tôi hiểu được, cũng vì mưu sinh cả thôi, cuộc sống vốn chẳng hề dễ dàng.

“Anh thì sao? Làm công việc gì?”

“Tôi á, lái xe bus, chuyển nửa đêm!”

“Chuyển nửa đêm?”

Từ Từ chợt thấy hứng thú, nhếch mép, dập điếu thuốc nói:
“Được đấy, gần đây tôi đang hết ý tưởng, có gặp được chuyện gì thần bí, anh kể tôi nghe được không?”

Tôi cười khổ lắc đầu. Chuyện quái đản tôi đây gặp nhiều, nhưng cũng không muốn mang nó ra làm đề tài bàn tán. Từ Từ thấy vậy thì thoáng không vui, lại hỏi: “Thế anh có tin trên đời này có ma không?”

“Ừm!” Tôi chỉ ậm ừ, không đưa ra ý kiến. Đề tài về ma quỷ tôi rất kiêng kỵ, không nhắc đến là tốt nhất. Thấy vừa rồi chỉ là hiểu lầm, tôi không muốn dây dưa, nói: “Không còn sớm nữa, cô đi ngủ đi, mai tôi phải dậy sớm. Hôm nay vẫn phải cảm ơn cô!”

Nói xong bèn xoay người đi ra ngoài. Nằm xuống sofa, hình ảnh cô ta la hét cùng với bộ dạng đang sợ vẫn khiến tôi chưa hoàn hồn. Còn chưa nhắm mắt ngủ, lại tiếp tục có tiếng thét trong phòng, tôi rùng mình, thầm nghĩ cô gái này xinh đẹp như thế mà chọn công việc này, livestream kinh dị, người thường ai dám làm chứ?

Nhấc cái đệm sofa lên che đầu, tôi cứ nửa tỉnh nửa mê mà cố gắng qua một đêm. Chẳng biết ngủ bao lâu, trời còn chưa sáng hẳn, tôi đã vội rời đi, chạy về tìm lão Lưu.

Đã biến mất một ngày trời, vừa đúng lúc lão Lưu định ra ngoài đi tìm thì thấy tôi về, vội hỏi chuyện gì xảy ra. Tôi kể hết cho lão nghe từ việc mình đóng giả thợ điện cho đến việc gặp Từ Từ tối qua. Đương nhiên lão chẳng hứng thú gì với chuyện ở nhà Từ Từ, biết mấy tên giang hồ kia nhận ra tôi, lão chống gậy đi lại suy tư.

Oan gia ngõ hẹp, thật không ngờ lại gặp nhau ở Hàng Châu này. Giờ xông thẳng vào thì không được, nhất thời chúng tôi không biết phải làm gì. Ăn tối xong, tôi với lão Lưu định ra ngoài xem xét thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

Ghé cửa sổ tầng hai nhìn xuống, hóa ra là mặt sẹo và Hầu Tử đến tìm mình, chị gái chủ nhà biết chúng không phải người tốt, đang chặn dưới cổng không cho vào. Nhưng hai tên đó nào phải người chịu nói lý lẽ, đẩy chị ta ra, xộc vào.

Bọn chúng không biết mặt lão Lưu, rõ ràng là tới bắt mình, thấy cả hai xách theo mã tấu đi lên, tôi dặn lão Lưu chờ mình ra ngoài trốn. Sau đó mở cửa sổ, nhảy xuống dưới. Không biết tại sao chúng lại biết mình ở nhà chị gái, nhưng nếu chúng tìm đến nghĩa là nô này không còn an toàn nữa. Tôi đi lòng vòng trong thôn, cuối cùng vòng đến nhà Từ Từ. Cẩn rằng, tôi mặt dày gõ cửa.

Trông thấy tôi, Từ Từ cũng chẳng ngạc nhiên, mở cửa dẫn tôi vào nhà. Đêm hôm, người ta con gái một thân một mình, không hỏi thì tôi cũng phải giải thích cho rõ, nói: “Từ Từ, đám người kia xông đến bắt tôi, đành phải tới đây quấy rầy...”

Tôi còn chưa nói xong, Từ Từ cầm quả táo lên gọt vỏ, đáp: “Không sao, tôi sống một mình trong nhà cũng buồn, thường ngày trừ ma quỷ thì chẳng ai đến tìm tôi cả.”

Tôi nghe mà sửng sốt: “Ngoại trừ ma quỷ?”

Từ Từ cười đầy ẩn ý, cắt đôi quả táo rồi đưa cho tôi một nửa, nói: “Ngoại trừ kể chuyện ma quỷ, nói thiếu hai chữ!”

Cố tình dọa mình? Tôi nhận lấy nửa quả táo, lúng túng không biết làm gì tiếp theo. Từ Từ cắn táo ăn, nhìn tôi rồi chậm rãi nói: “Chẳng phải anh là tài xế chuyển nửa đêm sao? Ai cũng nói, xe bus nửa đêm chở cả người lẫn ma, chắc anh phải gặp rồi chứ, sao lại nhát gan như vậy?”

Câu nói đầy tính châm chọc, tôi không rảnh cãi nhau với cô ấy về chuyện liên quan giữa gặp ma với nhát gan, đó chả phải chuyện đáng tự hào gì, gặp ma thì sao, gan lớn hay nhỏ có tác dụng gì?

Vội thay đổi chủ đề, tôi hỏi: “Cô trẻ trung xinh đẹp như thế, sao không tìm công việc nào đàn ông mà lại đi livestream ma quỷ nửa đêm?”

Dứt lời thì Từ Từ cười ngả cười nghiêng, mãi mới định thần lại, đáp: “Tôi đâu có thấy việc livestream của mình là không đàn ông đâu? Kiếm ra tiền là được, làm cái gì chẳng như nhau. Anh làm tài xế xe bus, chẳng phải cũng bị đầy người coi thường ư? Có ai hỏi sao anh lại đi lái xe bus mà không làm ông chủ không?”

Câu trả lời đầy gai góc khiến tôi xấu hổ. Đúng vậy, mình chỉ là một tài xế xe bus, có hơn gì người ta, hơn nữa nghe nói, rất

nhiều streamer còn kiếm bộn tiền từ việc ngồi trước bàn máy tính. Biết mình lỡ lời, tôi im lặng, không khí chột ngội đi nhiều.

Từ Từ ăn xong táo, ném hạt vào thùng rác, hỏi: “Quên chưa hỏi, anh đến nơi này làm gì?”

Tuy Từ Từ không phải người xấu, còn bao che cho mình hai lần, nhưng tôi không muốn nói chuyện lão Vũ cho cô ấy, bèn đáp: “Tôi tới đây để tìm cây Kim Thang Thụ!”

Ai dè, vừa dứt lời thì Từ Từ trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Kim Thang Thụ? Sao anh biết trong thôn này có Kim Cang Thụ?”

Tôi giật mình, bào biết cái cây cứu mạng lão Lưu ở đâu chứ, nào ngờ tiện mồm nói ra lại trùng hợp đến vậy. Tôi kích động: “Cụ thể thì không biết, tôi chỉ nghe nói nó có ở Hàng Châu. Cây Kim Thang Thụ trong thôn này ư?”

Từ Từ bỗng khựng lại, như là ý thức được mình lỡ lời, cười trừ đứng dậy nói: “Muộn rồi, đi ngủ đi!”

Rồi chẳng chờ tôi hỏi thêm, xoay người đi vào phòng. Bực nhất là nói chuyện kiểu này, bạn khơi mào cho tôi hứng thú, xong đó thì lại chẳng nói gì nữa. Bất kể cô ấy có biết Kim Thang Thụ ở đâu hay không, chỉ cần nghe nói thì cũng biết thứ này không bình thường. Cô gái xinh đẹp này, cử chỉ bộ dáng đều tỏ ra rất từng trải, một người như cô ta, sao lại cam tâm ẩn mình giữa cái thôn nhỏ bé chứ?

Nghĩ vậy, tôi bèn quyết định sáng mai sẽ hỏi cho rõ về Kim Thang Thụ, cho dù mất tiền thù lao cũng được.

Biết nửa đêm Từ Từ sẽ lại livestream kể chuyện ma, giả ma giả quỷ đáng sợ như tối qua, nên tâm lý cứ đề phòng, ngủ cũng không yên. Vừa chợp mắt thì quả nhiên lại bị tiếng thét đánh thức, nhưng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nên tôi khá bình tĩnh.

Tiếng hét trong phòng lúc cao lúc thấp, tuy biết là giả nhưng thật sự nghe vẫn nổi da gà. Hết ngủ nổi rồi! Tôi ngồi dậy, nghe ngóng một lúc thì lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Chẳng phải kể chuyện ma thì người kể sẽ đọc thoại theo cốt truyện có sẵn ư? Sao ngoài việc la hét thảm thiết thì chẳng thấy Từ Từ nói gì?

Cái thế giới online này tôi không hiểu nổi, ngây ra một chút, tiếng hét thảm thiết giữa màn đêm thật sự là rợn người, phải đi ra ngoài hóng gió thôi. Đẩy cửa đi ra ngoài sân, tìm chỗ vắng, vừa định kéo quần đi tiểu thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cổng: “Mẹ nó Sâm ca, tiểu tử kia trốn đây à?”

Giọng nói này đúng là của tên Hầu Tử gầy đét kia. Tôi giật mình thon thót, đã quên mất là có người đang đi lùng bắt mình. Hầu Tử vừa dứt lời thì hai tên đập cánh cửa, leo tường định nhảy vào trong sân. Tôi vội xoay người chạy vào nhà, nhưng phòng của Từ Từ lại khóa trái. Tôi gõ cửa mấy tiếng, hô” “Từ Từ, đám giang hồ tìm bắt tôi tới đây rồi, cô mau trốn đi!”

Không có tiếng trả lời!

Cô ta vẫn ở trong phòng, kêu gào thảm thiết. Tôi vội trán một cái, thật ngu ngốc, đám người tìm bắt mình, lại đi bảo Từ Từ trốn làm mẹ gì. Lập tức quay người chạy lên tầng 2, vốn định tìm cửa sổ nhảy ra ngoài, nhưng phát hiện, cửa sổ nhà Từ Từ đều gắn song sắt. Bất đắc dĩ đành phải trốn vào phòng quần áo cạnh cửa cầu thang.

Chỉ vài phút sau, tôi đã nghe tiếng quát mắng của mặt sẹo và Hầu Tử, hai tên đã xông vào. Vừa vào nhà, bọn chúng bắt đầu hùng hổ gọi tôi ra, mùa hè nóng bức trốn trong phòng quần áo kín mít, chỉ chốc lát mà mồ hôi tôi đã ướt đầm.

Dưới tầng 1, tiếng hét của Từ Từ vang lên, cô ấy vẫn đang livestream. Tôi nín thở lắng nghe, Hầu Tử nói: “Sâm ca, sao trong phòng này cứ như có heo chọc tiết vậy?”

Mặt sẹo không nói gì, tiếp đó là tiếng đập cửa rầm rầm. Tuy hai tên đến để bắt tôi, nhưng tôi vẫn không khỏi lo lắng cho Từ Từ, cô ấy xinh đẹp như vậy, lại ăn mặc hở hang, nếu chúng trông thấy, lòng xấu xa nổi lên thì phải làm sao?

Người ta con gái độc thân, có lòng tốt che giấu cho mình, không ngại phiền phức. Giờ lại liên lụy, để hai tên đầu trâu mặt ngựa xông vào thì không được. Nghĩ vậy, tôi liền đẩy cửa phòng ra ngoài, chuẩn bị tâm lý liều mạng với chúng.

Vừa bước ra khỏi phòng thì chợt tiếng đập cửa im bật, ngay sau đó là tiếng la hét hoảng sợ, cầu cứu!

Không phải giọng Từ Từ, âm thanh này vừa dày vừa thô, rõ ràng là nam giới. Bọn chúng bị dọa? Tôi vui mừng chạy xuống dưới tầng, định đẩy cửa vào phòng Từ Từ thì chợt khựng lại, liên tục lui về phía sau. Bên dưới khe cửa, một bãi máu tươi tràn ra...

CHƯƠNG 126: QUÁN CHÁO KIM GIA

Máu chảy thành mảng, chắc chắn không phải máu giả mà hôm trước tôi thấy trên mặt Từ Từ. Kinh hoàng đứng sững sờ, máu này là của ai?

Vội vã bước tới đẩy cửa, bên trong, mặt sọc và Hầu Tử đang quỳ rạp dưới đất, đầu vẹo sang một bên, thất khiếu chảy máu. Máy tính vẫn đang mở, nhưng không thấy Từ Từ đâu cả.

Từ lúc hai tên xông vào, tiếng hét của Từ Từ vẫn liên tục không ngừng, cửa sổ phòng Từ Từ cũng gắn song sắt, cô ấy ra ngoài lúc nào? Không thể được, sao trong phòng lại không có ai? Vừa rồi lúc mình gõ cửa, cô ấy vẫn còn đang giả tiếng ma quỷ gào thét cơ mà, lúc trốn trong phòng quần áo, cũng nghe thấy cô ấy đang livestream, vậy người đâu rồi?

Từ Từ không có trong phòng, thế tiếng gào thét là của ai? Nhìn hai tên giang hồ chết thảm, nỗi sợ bắt đầu dâng lên, toàn thân ớn lạnh. Tôi xoay người, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Hai tên còn đồ chết khó hiểu, mà lại chẳng thấy Từ Từ đâu. Chuyện này khiến tiềm thức tôi sợ hãi, căn phòng trống, vậy ai giết người?

Co chân đạp văng cánh cửa chính, tôi chạy như điên ra ngoài, quá sợ hãi, chỉ lo cắm đầu chạy, rơi cả một bên giày cũng chẳng màng. Chạy một mạch về nhà chị gái cho ở trọ, tôi đã sắp kiệt sức. Lão Lưu với chị gái còn chưa ngủ, thấy tôi thất thế chân giày chân không thì hết hoảng, hỏi: “Sao, mấy tên xã hội đen đuổi cậu à?”

Tôi thở dốc, cố gắng hồi phục, xoa tay nói: “Đại tỷ đừng sợ, không phải chúng đuổi tôi đâu!”

“Không ai đuổi sao cậu chạy hết hoảng đến mất cả giày?”

“Khả năng tôi gặp ma!”

“Cái gì?” Chị gái sợ hãi: “Cậu đến quán cháo Kim gia đầu thôn à?”

Chị ta căn bản là nghĩ theo hướng khác, tôi lắc đầu, chị gái mới nhẹ nhàng thở phào: “Đi theo đường thôn đến đầu đông,

sẽ có một con phố, đó trước đây là khu chợ của thôn. Đầu phố có một căn nhà đất, sáng đèn cả ngày lẫn đêm, đó chính là quán cháo Kim gia.”

Tôi nào có tâm trạng nghe chị gái kể chuyện ma của thôn, cái gì mà quán cháo Kim gia, chả liên quan gì đến hoàn cảnh hiện tại của tôi cả. Định kéo lão Lưu vào phòng nói chuyện, ai dè chị gái chủ nhà rất hăng hái, tỏ ra thần bí, kể tiếp: “Chủ quán cháo Kim gia là một bà già, bà ấy mở quán cháo là để kiếm tiền nuôi cháu gái đi học ở xa. Nhưng không ngờ, con trai nhà Trương gia nghiện net, nửa đêm lén vào ăn cắp hộp đựng tiền của bà lão, hôm sau phát hiện bị mất trômh, bà uất quá mà chết!”

Chị gái bổ sung: “Mà căn phòng mấy tên xã hội đen đang ở chính là nhà Trương gia. Chắc cũng vì việc này mà họ mới bán nhà. Sau khi bà lão chết thì được người đến mua cháo phát hiện ra, nhưng không liên lạc được với cháu gái bà ấy. Cái xác cứ để vậy trong nhà chẳng ai ngó đến, từ đó thì chuyện tà môn cứ liên tiếp xảy ra. Có người bắt gặp, nửa đêm quán cháo nhà Kim gia sáng đèn. Nhưng bà lão đã chết, nên ai cũng nói đó là oan niệm bất tán, oan hồn bà lão vẫn muốn bán cháo để góp tiền nuôi cháu ăn học. Cậu thấy có đáng sợ không?”

Tôi và lão Lưu thoáng nhìn nhau, ở nông thôn, chuyện ma quỷ thế này đâu đâu cũng có, chẳng có gì quá ghê gớm, tôi không muốn mất thời gian, nói với chị gái: “Đại tỷ, cảm ơn chị nhắc nhở, tôi sẽ không đi đến đầu đông, cũng không ăn cháo đâu. Đã muộn rồi, chị đi nghỉ sớm đi!”

Chị gái nói câu địa phương gì đó mà tôi không hiểu, sau đó dặn dò: “Phải rồi, cậu nhớ cho kỹ, quán cháo Kim gia buổi tối sáng đèn, nhưng nhất định không được đến đó nhé!”

Tôi gật đầu lia lịa, chị gái mới yên tâm về phòng nghỉ ngơi. Gặp lại lão Lưu, cuối cùng tôi cũng an lòng, kéo ông ấy vào phòng, thuật lại chuyện mình vừa gặp tối nay.

Nghe xong, lão Lưu vẫn lạnh lùng, gật đầu nói: “Người đã chết rồi không sống lại được. Chuyện bên nhà đó tạm gác lại, mau đi cứu người, càng lâu càng dễ xảy ra biến cố!”

Đúng, lão Lưu nói rất chuẩn, người không phải tôi giết, hai tên xã hội đen chết, nếu đám còn lại phát hiện, e là sẽ mang lão Vũ rời đi mất. Phải mau cứu người!

Tên mặt sẹo có vẻ là cầm đầu, giờ hẳn chết rồi, còn ba tên ở nhà nhất định sẽ chẳng biết làm gì, hẳn lát nữa thôi phải ra ngoài đi tìm. Tôi bàn bạc với lão Lưu một chút, đêm nay sẽ không ngủ, nhân cơ hội tốt sang nhà Trương gia cứu người.

Xỏ đôi giày vải cũ vào, hai chúng tôi mặc quần áo rồi ra ngoài.

Trong sân nhà Trương gia có chó dữ, tôi với lão Lưu phải rón rén nép bên bờ tường chờ đợi. Chờ đến 2h sáng, thấy mặt sẹo và Hầu Tử không về, hai tên còn lại trong nhà không nhìn được nữa. Có tiếng chó sủa inh ỏi, cửa tầng một mở ra, một giọng nói cất lên: “Lão Điền, đi bộ vào thôn tìm xem, nếu không thấy thì mau quay về!”

Gã họ Điền ừ một tiếng, mở cổng, soi đèn pin đi ra ngoài. Thấy hẳn đi xa, trong phòng có lẽ chỉ còn một tên, tiện tay, tôi vớ ngay viên gạch dưới chân, đi vào gõ cổng. Một lúc sau thì tên còn lại trong nhà mở cửa chính, nghi hoặc hô lên: “Ai đấy?”

Tôi cố gằn giọng nặng nề: “Tôi, lão Điền đây, quên đồ trong nhà!”

Tên kia chần chờ một lát, cuối cùng vẫn đi ra mở cổng, tôi nấp bên tường, thấy cổng vừa mở thì lập tức phang ngay viên gạch. Tên giang hồ kêu lên một tiếng, ôm đầu ngồi xồm xuống đất, tôi xông tới bồi thêm mấy cước, rồi cùng lão Lưu lao vào trong cứu người.

Lần thứ hai đi vào căn nhà, lên tầng 2, gian phong khóa trái nghe thấy tiếng động thì lại không ngừng tông cửa, tôi ghé mồm vào trong la lên: “Lão Vũ, tôi đến cứu anh đây!”

Nói rồi vội phá khóa, nhưng người bên trong, miệng bị bịt bằng keo, hai tay hai chân đều bị trói bằng dây thừng, không phải lão Vũ!!!

Điều khiến tôi khiếp sợ hơn đó là, tuy người này không phải lão Vũ, nhưng lại là người tôi rất quen thuộc, Hoàn Tử Đầu! Cau mày, tôi vội xông tới xé băng keo bịt miệng, khó tin hỏi: “Hoàn Tử Đầu, sao anh lại ở đây?”

Trông thấy tôi, Hoàn Tử Đầu cũng vô cùng kinh ngạc, nói: “Tôi bị bắt đến đây, anh nghe tin tức ở đâu mà tới cứu?”

Lão Vũ là lãnh đạo của tôi, Hoàn Tử Đầu thì lại là huynh đệ, không gặp được lão Vũ nhưng trời xui đất khiến thế nào lại

cứu được huynh đệ một mạng, tôi vui lắm. Mình đã xa nhà khá lâu, khoảng thời gian này nhất định là có rất nhiều chuyện xảy ra. Không có thời gian nói cặn kẽ, tôi vội cưỡi trói cho Hoàn Tử Đầu, đỡ hẳn xuống dưới lầu.

Chẳng trách lúc tôi bị bắt, tên Hầu Tử có mĩa mai rằng tôi theo nhằm đại ca, hóa ra hẳn tưởng tôi là đàn em của Hoàn Tử Đầu, đến để cứu đại ca.

Hoàn Tử Đầu rất thảm, toàn thân tím bầm, sức lực yếu ớt, tôi với lão Lưu phải dìu hẳn ra cổng. Vừa đúng lúc này thì đối mặt với tên họ Điền quay về. Tên này to cao vạm vỡ, trông thấy chúng tôi cứu người ra thì gầm lên, vung nắm đấm to như siêu nước lão tới.

Lão Lưu già cả, đương nhiên không có sức chiến đấu, Hoàn Tử đầu thì đã rất yếu, không làm gì được, chỉ trơ mắt đứng nhìn tôi bị một đấm vào mặt. Vốn chẳng phải khỏe mạnh gì, tôi bị đấm ngã nhào, mặt mũi be bét máu.

Thấy tôi vắng ra, họ Điền liền xoay người túm lấy Hoàn Tử Đầu. Tôi vớ viên gạch, nhắm đầu hẳn phang tới, mồm la lên: “Lão Lưu, dẫn Hoàn Tử Đầu đi trước đi!”

Hoàn Tử Đầu không muốn chạy, nhưng lão Lưu đã vội kéo hẳn. Viên gạch của tôi cũng làm họ Điền vỡ đầu, hẳn ôm cái đầu đầy máu, khó tin nhìn tôi chằm chằm. Ánh mắt hẳn chứa đầy phẫn nộ và sát khí, không thèm đuổi theo lão Lưu mà dồn thù hận lên người tôi. Chắc chắn đánh không lại hẳn, chạy mau!

Để bảo vệ Hoàn Tử Đầu và lão Lưu, tôi chỉ còn cách bỏ chạy theo hướng ngược lại. Thấy tôi đánh lén rồi trốn, họ Điền trừng mắt đến rớt con ngươi ra ngoài, chửi tục rồi siết nắm đấm đuổi theo.

Đánh nhau tôi chịu, nhưng chạy vẫn ok lắm, chỉ một lát đã bỏ xa tên họ Điền. Cũng không ngờ đường thôn này lại dài như vậy, chạy mãi mà vẫn chẳng thấy hết. Sau khi xuyên qua một ruộng bông, một con phố cùng những căn nhà đất hai bên xuất hiện trước mắt tôi, những căn nhà dưới ánh trăng rất âm u vắng vẻ.

Nghi hoặc, quay sang đầu đường thì chợt thấy, có một căn nhà đất vẫn sáng đèn, dưới ánh trăng mờ mờ, tôi thoáng đọc

được bốn chữ to bằng sơn đỏ trên bờ tường: “Tiệm cháo Kim gia!”

Hít sâu một hơi, sao quen thế nhỉ, chẳng phải đây là căn nhà mà chị gái kia nói sao? Tên họ Điền thì đang đuổi theo càng lúc càng gần, tôi chẳng chạy nổi nữa, vội trốn vào góc tường đối diện.

Họ Điền đuổi tới nơi thì không thấy tôi đâu, hẩn đứng khựng lại quan sát xung quanh, cuối cùng thấy căn nhà sáng đèn thì ùng ùng bước về phía đó. Quán cháo Kim gia theo chị gái nói thì rất đáng sợ, thậm kê không ổn, tôi vội thò đầu ra gọi: “Này, đừng đi nữa, ta ở đây nè!”

Nhưng chẳng biết vì sao, họ Điền cứ như điếc, ngậy ngốc mở cánh cửa, bước chân vào trong....

CHƯƠNG 127: QUẢ BÁO

Thấy tên giang hồ đi vào tiệm cháo Kim gia, tim tôi nhảy lên đến cổ họng. Tiểu tử này là người xấu, đúng, nhưng đó cũng là một mạng người. Tôi cố gắng gọi toáng lên, nhưng hẳn lại cứ như điếc, chẳng hề có phản ứng nào, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hắn đi vào bên trong.

Tên họ Điền mở cửa bước vào, đèn đóm bên trong liền tắt ngúm. Chẳng hề có tiếng động nào, cũng chẳng hề có tiếng thét thê thảm hay gì đại loại thế, hoàn toàn im lặng, khác hẳn với tưởng tượng của tôi.

Hít sâu một hơi, tôi đi lên đường cái, nhìn vào tiệm cháo Kim gia quý dị kia.

“Này!” Tôi hô thử lần nữa, nhưng chẳng có tiếng kêu cứu nào của họ Điền cả, không gian im ắng đáng sợ. Thật khó mà nghĩ, tiệm cháo Kim gia này cùng với căn phòng livestream kia hình thành hai bên đối lập, một bên đáng sợ bởi tiếng động, một bên lại đáng sợ bởi sự im lặng.

Con phố này rất dài, theo chị gái chủ nhà nói thì trước đây nó là chợ, do sau khi bà lão chết, tiệm cháo bị ma ám cho nên người hai bên đường dọn hết đi rồi ư?

Tôi bắt đầu vô thức mà giật lùi, mình là cái thá gì chứ, một chút bản lĩnh cũng không có, thật sự là chẳng thể cứu được họ Điền. Nghĩ vậy, tôi quay đầu chạy như điên.

.....

Lão Lưu và Hoàn Tử Đầu đã quay lại nhà chị gái kia từ lâu, thấy tôi về, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm. Hoàn Tử Đầu và ào ào mấy bát cơm, thể lực đã khôi phục phần nào, tôi ngạc nhiên về sự xuất hiện của hắn, bèn hỏi han trong thời gian qua đã xảy ra cái gì. Hoàn Tử Đầu bực tức nói: “Con mẹ nó, tôi bị bạn bè bán đứng!”

“Bạn nào?”

“Chính là cái tên cục phó, hẳn biết nên trên có người nhắm vào tôi nên ngay từ đầu đã không hề giúp, về sau thì lại biến thành chó săn của người ta!”

Hoàn Tử Đầu tức đến phát run, hậm hực. Dân giang hồ bọn hăn, quý trọng nhất là nghĩa khí, phản bạn phản bè luôn bị coi là cấm kỵ. Tôi nghi hoặc hỏi: “Hăn phái người bắt anh tới đây à?”

“Không phải, là mấy tên thủ hạ của Hạt Tử bắt tôi. Trên đường đi, tôi có nghe được, vốn chúng định giết chết rồi, nhưng tên cục phó sợ chị dâu tôi biết nên chưa dám manh động, mấy hôm nay có vẻ chúng sắp hết kiên nhẫn, nếu anh không kịp thời cứu tôi, e là chúng đã ném xác tôi vào núi mất rồi.”

Nghe những gì Hoàn Tử Đầu gặp phải, tôi thầm than thở, đây chính là đạo nghĩa giang hồ ư, nhân tâm đều là vì tiền mà đánh đổi!

Hoàn Tử Đầu kể xong, vội hỏi tôi: “Anh thì sao? Tôi nghe tiểu Lục nói anh được thăng chức, sao lại chạy đến Hàng Châu này?”

Hoàn Tử Đầu không biết việc tôi đi Tế Nam lấy tập hồ sơ, có điều tôi cũng không coi hăn là người ngoài, bèn nói với hăn là mình đến cứu lão Vũ. Vừa nghe đến lão Vũ, chợt Hoàn Tử Đầu hỏi: “Lão Vũ? Có phải là cái đội trưởng trước của anh không?”

Tôi gật đầu, Hoàn Tử Đầu cau mày: “Huynh đệ, trên đường mang tôi đến đây, hình như tôi có nghe mấy tay đàn em Hạt Tử nói cái gì mà mang tôi tới, còn áp giải người ở Tiêu Sơn về!”

“Áp giải về?”

Tôi sửng sốt: “Anh không nghe nhầm đấy chứ? Lão Vũ bị áp giải về?”

“Không nghe chúng nhắc đến tên, nhưng tôi loáng thoáng nghe được Vũ Vũ gì đó, chắc không sai đâu!”

Tôi thở dài một hơi, cuối cùng thì vẫn đến chậm một bước, nhưng nghĩ kỹ lại thì, ít nhất việc áp giải về cũng là một chuyện tốt, hăn là chúng không moi được tin gì hữu dụng từ miệng lão Vũ, chứ nếu không, đã sớm ném vào núi nuôi chó hoang rồi.

Lão Vũ không còn ở đây, không có ai cần cứu nữa, chúng tôi bắt đầu lên kế hoạch quay về. Vừa định mua vé thì chợt tôi nhớ đến cô gái Từ Từ kia, không phải là lưu luyến gì, mà là nhớ đến nội dung cuộc nói chuyện với cô ta tối hôm qua.

Đến Hàng Châu này, có hai việc cần làm. Một là cứu lão Vũ, việc còn lại là cứu lão Lưu. Lão Lưu dùng người giấy giữ mạng, đại nạn tám năm đã tới, nếu không tìm được Kim Thang Thụ trong năm nay, thì lão sẽ phải chết.

Còn nhớ lúc Từ Từ hỏi mình mục đích chuyến đi tới đây, tôi nói là đến để tìm Kim Thang Thụ, rõ ràng cô ấy rất kinh ngạc, còn hỏi tôi tại sao lại biết cái cây đó ở trong thôn. Như vậy thì cô gái tên Từ Từ này, còn phải gặp một lần!

Sau khi bàn bạc với Hoàn Tử Đầu và lão Lưu, chúng tôi quyết định trước khi về phải tìm gặp cô ta để hỏi cho rõ ràng. Sáng hôm sau, ba chúng tôi vừa ra ngoài, định đến nhà Từ Từ thì gặp chị gái chủ nhà đi đâu về. Chị ta có vẻ căng thẳng, giống như mới gặp chuyện gì đó, tôi hỏi lý do, chị ta thờ dãi, ghé sát vào chúng tôi nói nhỏ: “Trong thôn phát hiện ba xác chết, hình như chính là mấy người đuổi theo bọn anh, bị trúng tà thì phải.”

Tối qua, mặt sẹo và Hầu Tử chết một cách khó hiểu trong phòng ngủ của Từ Từ, tên họ Điền đuổi theo tôi thì chui vào quán cháo Kim gia, chưa biết sống chết thế nào, giờ nghe chị gái nói là có ba thi thể, hẳn cũng xảy ra chuyện rồi sao.

Tôi cau mày nói: “Đại tỷ, sao lại nói là trúng tà chết? Thi thể được phát hiện ở đâu?”

Chị gái trả lời: “Phát hiện ở cửa tiệm cháo Kim gia, ai cũng nói là do họ sống trong nhà Trương gia nên bị nguyên rửa, chết rất thảm. Cả ba đều bị chó hoang cắn xé, xương thịt rải rác khắp đường thôn.”

Chị gái có vẻ rất sợ hãi, nói xong thì vẫy tay với chúng tôi rồi đi vào nhà. Chuyện này thật kỳ quặc, mặt sẹo với Hầu Tử rõ ràng là chết trong nhà Từ Từ, sao xác lại xuất hiện ở quán cháo Kim gia? Hơn nữa tối qua, tên họ Điền chết như thế nào? Ai kéo hẳn ra ngoài đường?

Cô gái tên Từ Từ này rất cổ quái, tôi bắt đầu có sự nghi ngờ về cô ta, bởi lúc nói chuyện, cô ta cứ cho tôi cảm giác cô độc, tâm sự nặng nề. Bên mình đã có bùa hộ mệnh là lão Lưu, tôi chả còn sợ gì nữa, đi thẳng sang nhà Từ Từ. Đến nơi thì phát hiện, trong nhà không có ai, vết máu đã được lau sạch, cô ta là người kéo mấy cái xác ra ngoài ư?

Trông thấy bàn máy tính livestream có cả mic, Hoàn Tử Đầu tò mò lại nghịch thì vô tình đọc được dòng thông báo: 12h đêm nay, buổi livestream cuối cùng.

Nhớ lại những tiếng hét thảm thiết trong khi Từ Từ livestream, nhất thời tôi ớn lạnh sống lưng, đang định ra ngoài thì thấy lão Lưu cứ nhìn chằm chằm xuống gầm giường.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Lưu nhìn gì thế, ông nghi cô ấy giấu gì dưới gầm giường à?”

Sắc mặt lão Lưu nghiêm trọng, lắc đầu nói: “Hai người nhấc cái dất giường lên xem nào, bên dưới có thứ gì đó!”

Lão Lưu là người thế nào, tôi với Hoàn Tử Đầu đều biết rõ, ông ta nói dưới gầm giường có thứ gì, hiển nhiên nó không phải thứ tốt đẹp. Hai chúng tôi nhìn nhau, chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau đó chậm rãi đi tới mép giường, hô một hai ba, đồng thời nhấc tấm dất giường lên.

Quả nhiên, dưới gầm giường có thứ gì đó, cũng may nó không phải là bộ phận thi thể nào, mà chỉ là một con búp bê hình người nhỏ. Con búp bê mặc bộ đồ màu đỏ, trên thân có cắm ba cây châm, trán dán một lá bùa có ghi tên: Trương Nho Nhã.

Lão Lưu cẩn trọng cầm lấy con búp bê, miệng lẩm bẩm gì đó khó hiểu rồi dùng ngón châm đâm vào tay mình, nặn máu nhỏ lên nó. Nhắc đến cũng kỳ quái, máu lão Lưu vừa nhỏ xuống, thì có tiếng tru thê thảm vang lên. Tiếng tru thấu tận tâm can, nhưng tôi thấy rất quen thuộc, đây...đây chẳng phải tiếng Từ Từ giả ma lúc livestream sao?

Hoàn Tử Đầu nghe thấy tiếng tru thì giật mình sợ hãi, nấp ra sau lưng lão Lưu. Tiếng tru đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ một lát là tất cả trở lại yên tĩnh. Tôi còn chưa hoàn hồn, hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, đây là để nguyên rửa ai à?”

Lão thở dài lắc đầu: “Nó còn hung ác hơn nguyên rửa nhiều, đây là dưỡng tiểu quý!”

Dưỡng Tiểu Quý? Tôi với Hoàn Tử Đầu đồng thanh la lên.

“Các người thấy thì nó chỉ là một con búp bê vải, nhưng thực ra bên trong...”

“Dừng! Lưu đại sư, đừng nói nữa, tôi hiểu mà!” Lão Lưu còn chưa nói hết câu, Hoàn Tử Đầu đã giơ tay chặn lại. Lão không

nói gì nữa, lấy bật lửa ra, rút kim trên con búp bê, xé lá bùa rồi đốt.

Nhìn con búp bê vải bị lửa thiêu, trong lòng tôi hoang mang, mấy đêm nay, tiếng tru mà mình nghe thấy, hóa ra không phải là Từ Từ đóng giả, mà nó đúng là tiếng ma quỷ!!!

Cứ nghĩ đến chuyện cô ta hàng ngày ngồi trước máy tính, nuôi tiểu quỷ, livestream kể chuyện ma, đám khán giả online nơi khác lại coi đó là chuyện vui để xem, chứ không hề biết, tất cả đều là sự thật!

Nếu như vậy thì lúc mặt sẹo và Hầu Tử xông vào phòng, bị tiểu quỷ hại chết ư? Người có tên Trương Nho Nhã trên lá bùa là ai?

Đốt xong con búp bê, cũng đồng thời diệt trừ tiểu quỷ, lão Lưu nhất quyết đòi mua vé về nhà. Nhưng tôi vẫn muốn chờ thêm một ngày, không thể đến Hàng Châu tốn công vô ích được, nhất định là Từ Từ biết thông tin về Kim Thang Thụy, cô ta có nuôi tiểu quỷ hay không tôi cũng không sợ, phải hỏi lại một lần cho rõ ràng.

Lão Lưu không lay chuyển được tôi, đành đồng ý ở lại thêm một đêm, bất kể đêm nay có gặp được hay không, sáng mai nhất định phải lên đường.

Tôi biết hôm nào Từ Từ cũng livestream, ba chúng tôi ăn tối ở nhà sau đó 7h, đến nhà cô ta tìm lần nữa. Ban sáng bị con búp bê vải dọa, Hoàn Tử Đầu cứ vừa đi vừa túm cánh tay lão Lưu, lúc đi ngang căn nhà hắt bị nhốt, chợt thấy một tên đang ném hành lý vào chiếc minibus.

Người này tôi biết, hẳn cũng là một trong số mấy tên canh giữ Hoàn Tử Đầu, tối qua còn bị tôi phang cho viên gạch. Trông thấy hẳn, Hoàn Tử Đầu chỉ tay mắng: “Người con mẹ nó còn muốn chạy?”

Nói rồi liền lao tới. Ba tên đồng bọn đã chết, có lẽ tên còn lại đã sợ mất mật, vừa nhìn thấy Hoàn Tử Đầu thì luống cuống nhảy lên ghế lái. Nhưng chắc hẳn quá vội, khởi động xe xong chạy nhằm thẳng về hướng thôn đông. Hướng đó tôi đã đi qua một lần, cuối đường là quán cháo Kim gia, không có đường thông ra quốc lộ.

Giật mình, tôi hoảng hốt kêu hấn dừng xe, nhưng hấn không để ý, cứ chạy một mạch về hướng đông. Trong lòng căng thẳng, tôi hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, đằng đó không có đường ra, lại có tà ám, ta có cứu hay không?”

Lão Lưu thở dài, gật đầu. Mặc kệ Hoàn Tử Đầu phản đối, chúng tôi vẫn chạy theo tên giang hồ. Cũng may là đường thôn gồ ghề, chiếc minibus đi không được nhanh, chạy một mạch xuyên qua ruộng bông, chúng tôi lại đến con phố mà tối qua tôi trốn.

Rõ ràng là đường trên phố đã tốt hơn rất nhiều, nhưng chiếc xe càng đi lại càng chậm, cuối cùng đột nhiên dừng lại. Nhìn vị trí mà chiếc xe dừng, tôi không khỏi hốt hoảng, đúng, không sai, đó là ngay trước cửa tiệm cháo Kim gia, căn nhà đất vẫn còn sáng đèn.

Không đi nữa? Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, chắc chắn dừng xe không phải chủ ý của hấn. Ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu, mồ hôi tôi đã ướt đầm lưng áo, mắt thấy tên giang hồ nhảy xuống xe, cứ như người mất hồn vậy, từng bước từng bước đi vào quán cháo.

Tôi với lão Lưu sấn tới định ngăn cản thì đúng lúc này, đột nhiên có đôi tay thò ra, túm lấy lưng áo hai chúng tôi. Ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, đó chính là Từ Từ, người mà tôi đang tìm!

Từ Từ vẫn mặc chiếc áo khoét sâu cổ, nhếch mép cười lạnh lùng, nói: “Hấn chính là Trương Nho Nhã, kẻ đã ăn cắp tiền của bà nội!”

CHƯƠNG 128: KẸ LỪA ĐẢO

Cái tên Trương Nho Nhã này, chính là tên viết trên tờ giấy dán ở đầu con búp bê vải, hơn nữa, cô ta gọi bà lão là bà nội, vậy Từ Từ là cháu gái đi học ở xa kia sao?

Lúc nói ra cái tên này, tuy nét mặt Từ Từ bình thản, nhưng ngữ khí lạnh băng, giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi. Với sự ngăn cản của cô ta thì mọi chuyện đã muộn, tên giang hồ xuống xe xong liền bước tới, mở cửa đi vào trong phòng.

Cũng giống như tối qua, hắn vừa bước vào trong thì đèn vụt tắt, Từ Từ nhếch mép cười lạnh: “Cuối cùng thì cũng gặp quả báo. Vòn nhỏ thì là kẻ giết người cướp của, lớn lên thì thành tên lưu manh hiếp đáp kẻ yếu!”

Giết người cướp của?

Còn nhớ chị gái chủ nhà có nói, con trai nhà Trương gia lên vào lấy trộm tiền khiến bà lão tức chết, thoáng cái hiểu ra chuyện này, nói: “Hắn chính là thằng nhóc nhà Trương gia năm xưa ăn cắp tiền khiến bà lão tức chết?”

Từ Từ cười khẩy: “Tức chết? Cả thôn đều nói bà nội tức chết, đến cảnh sát cũng nói vậy, không ai chịu tin là hắn giết bà!”

Tôi cả kinh: “Ý cô là gì? Không phải tức chết thì chết như thế nào?”

“Bị giết! Năm đó, hắn thấy bà nội chỉ sống một mình, thường xuyên đến quán để ăn cắp tiền. Bà có biết đấy nhưng vì tâm địa lương thiện, thấy hắn vẫn là trẻ con nên mỗi lần hắn lên vài đồng giả vờ ngủ. Từ đó, hắn coi bà nội như cái hũ đựng tiền, cứ lúc nào hết tiền là lại mò đến ăn cắp!”

Từ Từ càng nói càng kích động, cuối cùng không khống chế được cảm xúc, nước mắt đã lăn dài.

“Những chuyện này, thường ngày trong thư bà nội đều viết cho tôi, thế nhưng cái lần cuối hắn đến ăn cắp tiền, bà chỉ khuyên bảo vài câu mà hắn thẹn quá hóa giận, rút dao đâm chết bà! Sau đó thì hắn bỏ trốn, không báo cho ai, cũng không đưa bà đi viện, bà nội cả đêm nằm đó, chết vì mất máu!”

Đến đây thì Từ Từ ôm mặt khóc rống lên, có thể nhìn ra được, cô ta oán hận kẻ này đến nhường nào. Tôi thở dài, không ngờ chuyện năm xưa, qua lời Từ Từ lại trở thành như vậy, không khỏi thấp giọng hỏi: “Thế vì sao thôn dân ai cũng nói bag lão tức quá mà chết?”

Từ Từ gạt nước mắt, nghẹn ngào trả lời: “Vì sợ con mình ngồi tù nên Trương gia đã dùng tiền mua chuộc!”

Chỉ một câu đơn giản mà lọt sâu vào tận thâm tâm tôi, khiến lửa giận bốc lên.

“Bà nội không có máu mủ gì với tôi, tôi chỉ được bà nhận nuôi. Lúc đó vẫn còn là học sinh, lấy đâu ra tiền, người được nhà Trương gia nhờ vả vẫn luôn muốn giải quyết riêng với tôi. Tôi không đồng ý, cuối cùng thì mọi chuyện biến thành bà nội bị tức chết!”

Nghe hết câu chuyện, chúng tôi im lặng, thật là ép người quá đáng, tên này trước sau không có lý do gì để cứu! Một lúc lâu sau tôi mới mở lời: “Cho nên lần này cô về thôn, là để trả thù?”

“Đúng vậy, sau khi xảy ra chuyện thì người nhà Trương gia dọn đi hết, nhưng nhà thì không bán. Tôi đã đau khổ chờ đợi ở đây ròng rã 5 năm, cuối cùng thì hẳn cũng quay trở lại!”

Nói xong, Từ Từ như trút được gánh nặng, quay đầu nhìn về quán cháo Kim gia, dưới ánh trăng sáng vắng vặc, thoạt nhìn nó không còn đáng sợ nữa, mà chỉ như một căn nhà cũ bình thường.

.....

Sáng hôm sau, cái xác của Trương Nho Nhã cũng giống đồng bọn, bị kéo lên đường thôn, da thịt nát bấy, bị chó hoang cắn xe thảm vô cùng. Tối qua do cảm xúc dâng trào, tôi không dám hỏi Từ Từ về chuyện Kim Thang Thụ, sáng nay bèn chạy tới nhà xin gặp mặt. Từ Từ đang đóng gói hành lý, có vẻ là thu xếp đi xa. Sáng qua lúc tôi với lão Lưu đến đã hủy đi tiểu quỷ mà cô ấy nuôi, chưa kịp mở miệng thì Từ Từ nói: “Ông lão đi cùng anh có vẻ không phải người thường, ông ấy đã tới đây à?”

Thấy cô ta đã đoán được, tôi khẽ gật đầu.

“Vốn tôi định nuôi tiểu quỷ để báo thù, không ngờ đêm qua Trương Nho Nhã lại tự mò đến cửa, quay về anh cảm ơn ông

lão giúp tôi một tiếng.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Việc cô muốn giết Trương Nho Nhã tôi hiểu, nhưng hai tên kia chết trong phòng cô, là chuyện gì xảy ra?”

Từ Từ vẫn bận gấp quần áo, không ngẩng đầu, nói: “Đêm đó lúc anh ngủ tôi đã đi ra khỏi nhà, lúc đi rõ ràng đã khóa cửa, hai tên đó lại đập cửa xông vào chịu chết, tôi làm gì được?”

Thì ra là thế, hai tên đó tự xông đến họng súng. Tôi đứng đó, nhìn Từ Từ thu dọn hồi lâu mới đủ dũng khí hỏi: “Từ Từ, lúc trước cô có nói, Kim Thang Thụ nằm trong thôn, tôi đến là để muốn hỏi cô, đó có phải sự thật không?”

Từ Từ có vẻ khó xử, gật đầu: “Đúng là có một cây, cây Kim Thang Thụ này ở trong quán cháo của bà nội!”

Cái gì? Tôi giật mình kinh ngạc: “Làm sao trong nhà lại có cây đại thụ được?”

Từ Từ ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Tôi không biết anh nghe ai nói về Kim Thang Thụ, nhưng chắc là anh chưa hiểu về nó lắm. Sở dĩ Kim Thang Thụ rất hiếm là bởi nó sinh trưởng trong hoàn cảnh khắc nghiệt, anh có biết kim thang bên trong Kim Thang Thụ là cái gì không?”

Lão Lưu cũng chưa kể cho tôi về Kim Thang Thụ bao giờ, chẳng qua mới chỉ nghe qua lão đại gia nói, bèn hỏi: “Nghe nói là nhựa cây?”

Từ Từ cười khở: “Là máu!”

Hai chữ này thật nhẹ nhàng băng quơ, nhưng tôi nghe mà rùng cả mình.

“Máu? Kim thang là máu? Sao cây lại có máu?”

Từ Từ bỏ đồng quần áo trong tay xuống, đi tới nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Tôi làm livestream về những chuyện ma quỷ, bình thường cũng thích tìm hiểu mấy chuyện thần bí. Nói anh biết, kim thang thụ chỉ sinh trưởng ở nơi âm khí cực thịnh, bách ma hợp lại thành một thân cây, nói dễ hiểu thì cây này chả phải thứ tốt đẹp gì!”

Đầu tôi ong lên khi nghe Từ Từ giảng, theo lý thuyết mà nói, cái tên kim thang thụ nghe qua cũng chỉ bình thường như những loài cây khác, sao nó lại đáng sợ như vậy?

Mặc kệ, mặc kệ bên trong nó là thứ gì, mặc kệ nó sinh trưởng ở đâu, cứ cứu mạng lão Lưu được là đủ. Tôi cắn răng cố chấp: “Vào quán cháo Kim gia, chặt cái cây ra là được sao? Có thể xin cô....”

“Không được!” Còn chưa nói hết câu thì Từ Từ đã thẳng thừng từ chối: “Quán cháo của bà nội, đến tôi cũng không dám vào, khuyên anh nên từ bỏ đi!”

Tôi thở dài. Từ Từ thu xếp hành lý xong, chuẩn bị ra ngoài thì thấy tôi vẫn đứng đó không chịu đi, quay đầu cười khổ: “Nói lại cho anh nghe một lần, thứ này chỉ tà ám chứ chẳng có tốt đẹp gì, chắc anh hiểu lầm công dụng của nó rồi!”

Nói xong liền kiên quyết kéo tôi ra cửa.

Từ Từ đi rồi, cô ấy nói, tối qua là buổi livestream cuối cùng của mình, cô ấy muốn đến Thượng Hải tìm việc làm, còn nói trước 30t phải mua được nhà, rồi nuôi một con chó bầu bạn tới già.

Đây là một cuộc chia tay yên bình, tôi không làm hỏng ước mơ của cô ấy, nhưng chắc ở đây 5 năm trời, Từ Từ không hề biết thế giới ngoài kia đã thay đổi chóng mặt thế nào. Trong năm năm qua, giá nhà ở Thượng Hải đã tăng gấp gần chục lần, hơn nữa, tuổi thọ một con chó cũng chỉ 14, 15 năm là cùng.

Quay về nhà trọ, tôi kể chuyện Kim thang thụ cho lão Lưu nghe, Hoàn Tử Đầu không biết chúng tôi đi tìm cái cây làm gì, nhưng vừa nghe nói nó mọc trong quán cháo Kim gia thì run như cày sậy.

Con người, ai chả có dự vọng cầu sinh. Lão Lưu nghe được thôn tin này thì khá vui, lão nói, kim thang thụ không thể thấy được ánh mặt trời, quyết định tối nay 10h ra sân bay thì 7h sẽ đi lấy cái cây.

Hoàn Tử Đầu sợ nên không dám đi, ở nhà chờ chúng tôi. Tôi và lão Lưu xuyên bóng đêm đi tới tiệm cháo Kim gia kia.

Nghe câu chuyện về bà lão, tôi cảm thấy nể phục sự lương thiện của bà lúc sinh thời, muốn đi vào cũng lão Lưu nhưng lão không cho. Lão Lưu nói, khi sống, càng là người lương thiện thì khi chết oan, sẽ càng trở thành hồn ma đáng sợ. Ông ta bảo tôi đứng tại chỗ chờ, một mình chống gậy, cong lưng chậm rãi mở cửa bước vào căn nhà đất.

Lão Lưu cũng chẳng được đãi ngộ đặc biệt gì, lão vừa bước vào thì đèn liền vụt tắt. Tuy biết bản lĩnh của lão, nhưng tôi vẫn lo lắng toát mồ hôi.

Lão Lưu vào trong đã lâu mà vẫn chưa thấy ra, tôi đứng bên đường đối diện mà căng thẳng đến khô cả họng. Nhưng ngoài việc thăm cầu nguyện cho lão thì tôi giúp được gì chứ, chỉ hy vọng lão sẽ bình an vô sự mà lấy được cái cây ra.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, lão Lưu vào trong nhà được nửa tiếng rồi, bên trong vẫn tối đen như mực. Không có tiếng động, không có tiếng đào hay chặt cây, càng ngày tôi càng bất an, càng ngày càng bực bội, lòng bàn tay đã ướt sũng.

Đã không còn sớm nữa, Hoàn Tử Đầu gọi điện tới giục chúng tôi mau về cho kịp chuyến bay, nhưng hiện giờ, tất cả tâm trí tôi đang đặt ở căn nhà đất trước mặt. Châm thuốc hút hết điếu này đến điếu khác, chỉ loáng cái dưới chân đã chất đồng mẩu thuốc. Cuối cùng thì cũng thấy bóng lão Lưu đi ra!

Chạy như điên đến đỡ lão, tôi vội vàng hỏi: “Lão Lưu, cây đâu?”

Sắc mặt lão không được tốt lắm, chỉ liếc tôi một cái rồi xoa tay. Dọc đường đi, lão không mở miệng nói câu nào, quay về nhà chị gái thu xếp đồ đạc rồi ra sân bay.

Trong lòng cứ canh cánh chuyện này, tôi gắng hỏi mãi lão Lưu mới chịu mở miệng: “Uống kim thang trong cây rồi, không đáng ngại!”

“Không đáng ngại? Ông có thể sống quá 8 năm?”

Lão Lưu dựa đầu vào ghế, nhắm hai mắt lại, khẽ gật đầu.

Tốt quá rồi!!!

Lão Lưu trước giờ vẫn luôn lạnh như băng, được sống quá 8 năm mà chẳng thấy lão cao hứng chút nào, tôi thì ngược lại, ngồi trên máy bay cười không khép được miệng.

Chuyến đi lần này, tìm được bộ hồ sơ, biết sự thật về vụ tai nạn xe, bóc tách quan hệ người ma, còn cứu lão Lưu một mạng, tất cả coi như thuận lợi. Máy bay lên cao dần ổn định, tôi thư thái xin tiếp viên một ly cà phê, vừa nhấp được một

ngụm thì Hoàn Tử Đầu huých vai tôi, ghé tai nói nhỏ: “Ra đây với tôi một chút!”

Tôi khó hiểu, đứng dậy cùng hắn đi vào toilet.

“Có chuyện gì, không nói ở chỗ ngồi luôn được hay sao?”

Hoàn Tử Đầu nhìn tôi hồi lâu mới chậm rãi nói: “Huynh đệ, có biết tại sao tôi bị bắt đến Tiêu Sơn không?”

“Vì sao? Chẳng phải anh nói là đàn em Hạt Tử mang anh đến định xử anh sao.”

Hoàn Tử Đầu nhếch mép: “Đó chỉ là nguyên nhân bề nổi, tôi là dân giang hồ nên biết, nếu muốn xử tôi thì chả cần mang đến tận nơi xa xôi này. Tất cả đều chỉ là dàn dựng!”

Đúng là tôi chưa nghĩ đến điều này, nghi hoặc hỏi: “Cũng đúng, nhưng sao phải dàn dựng, anh nói rõ xem nào?”

Hoàn Tử Đầu vốn ăn to nói lớn, giờ lại đột nhiên hạ giọng thì thào: “Từ lúc được anh cứu, tôi cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng thấy ra điểm kỳ quặc. Tôi hỏi anh nhé, làm sao anh biết căn nhà kia có nhốt người?”

Nhìn Hoàn Tử Đầu căng thẳng, tôi chả hiểu gì, đáp: “Lúc đầu tôi đâu có biết, là chị gái chủ nhà nói, gần đây có mấy người đông bắc đến ở nhà Trương gia!”

Hoàn Tử Đầu hừ lạnh: “Thế thì đúng cmn rồi, tôi hỏi anh câu nữa, có phải mấy tên đàn em Hạt Tử đến nhà tìm anh không? Anh có nghĩ đến, làm sao chúng biết mình trọ ở đó?”

“Ừ nhỉ! Từ lúc cứu anh quay về, tôi cũng không thấy có ai đi theo!”

Nói đến đây thì tôi sửng sốt, hơi cả kinh: “Hoàn Tử Đầu, ý anh là, chị gái chủ nhà kia là người của chúng? Chị ta tiết lộ bí mật?”

Suy đoán này làm tôi rất ngoài ý muốn.

“Đúng! Thực ra tôi bị giải đến Tiêu Sơn chỉ mới chưa lâu, theo tôi thì lãnh đạo thành phố biết anh muốn đến Tiêu Sơn cứu người cho nên mới cố ý đưa tôi tới, còn giải lão Vũ về. Định sẽ xử lý anh một mẻ luôn, ai dè lại gặp phải chuyện quán cháo quái đàn kia, nên chết hết!”

Cố gắng lắm mới trấn định được tinh thần, tôi rà soát lại toàn bộ chi tiết sự việc. Lãnh đạo thành phố biết tôi muốn đi Tiêu Sơn, cố ý đánh tráo Hoàn Tử Đầu và lão Vũ, sau đó chị gái chủ nhà cung cấp manh mối để tôi tìm đến chịu chết. Tôi chạy thoát được, thì lại báo cho mấy tên đó đến tận nơi bắt tôi.

Đây chính là kế dùng mối thù giữa chúng tôi và Hạt Tử, mượn tay chúng thanh toán tôi, phủ sạch sự liên quan của mình.

Đây thật là một mớ rắc rối lớn, tôi hơi bối rối, nhưng đúng là có lý. Không khỏi nghi hoặc, tôi hỏi Hoàn Tử Đầu: “Nếu theo anh nói, thì điều kiện tiên quyết của cái bẫy này, là họ phải biết tôi muốn đi Tiêu Sơn. Nhưng họ làm gì có khả năng biết được?”

Hoàn Tử Đầu thở dài, vỗ vai tôi nói: “Huynh đệ, tôi nói cho anh hay, họ đâu chỉ biết anh đi Tiêu Sơn, họ còn biết anh đi Hồ Yêu Sơn, đi Mẫu Đơn, đi Trường Bạch sơn ấy chứ!”

“Không thể! Chuyện này tuyệt đối không thể, những người biết tôi tới mấy nơi đó rất ít, đều là những người tôi tin tưởng nhất!”

Hoàn Tử Đầu càng nói càng bực, đề cao âm lượng: “Có con mẹ gì mà không thể, mấy nơi anh đi, đều là tên cục phó kia nói. Lúc hắn nói mấy điều này, mục đích là khuyên tôi, đối địch với lãnh đạo thành phố không có cửa thắng!”

Hắn lại chậm rãi nói tiếp: “Người anh tin tưởng, có biết tại sao tôi phải gọi anh vào đây nói không? Cho anh biết, chính là một trong số những người anh tin có vấn đề, tôi nghĩ, người đó cũng giống như tay cục phó kia, là nội gián!”

Hoàn Tử Đầu phân tích rất có đầu có đuôi, tôi càng nghe càng sợ hãi! Ra khỏi cửa là tôi rất cẩn thận, hơn nữa đi đường xa còn thay đổi xe liên tục, không thể lần theo vé xe được. Vậy thì tại sao họ lại biết hành tung của mình???

Những người biết hành trình của tôi, chỉ có lão Lưu, Hoàn Tử Đầu, tiểu Lục và Bạch Phàm. Đang đau đầu suy nghĩ manh mối thì chợt nhớ đến câu nói của Hà tiên sinh trước khi chết: trong những người mình tin tưởng nhất, có một người vẫn luôn lừa dối!

Họ đều là những người tôi tin bằng cả tính mạng, sao lại phải lừa gạt tôi? Nghĩ tới đây, tôi chợt thấy ớn lạnh sống lưng,

không ổn rồi!

Lần này tôi với lão Lưu đi Tiêu Sơn, là chính lão đại gia kia gợi ý, nếu như vậy, liệu lão đại gia kia có phải cũng là người của tay lãnh đạo thành phố? Nhưng mình đã lỡ giao tập hồ sơ cho ông ta mất rồi!!!

CHƯƠNG 129: ĐẠO SĨ

Thông tin năm nay là năm đại nạn của lão Lưu cũng do lão đại gia nói cho tôi, hoàn toàn có khả năng lão đã bị mua chuộc từ trước, cố ý dụ tôi đi Tiêu Sơn.

Nếu thực sự lão là người của lãnh đạo thành phố, vậy thì khác nào tôi đã tự dâng tính mạng của mình và lão Vũ vào tay lãnh đạo đâu. Mồ hôi bắt đầu túa ra, thấy tôi hoang mang, Hoàn Tử Đầu trở lại với tác phong thường ngày, cười nói: “Được rồi huynh đệ, giờ đang trên máy bay, anh có căng thẳng như vậy cũng vô ích. Mọi chuyện đành nghe ý trời, nếu xuống may bay mà không bị một đám người gô cổ, thì tức là không việc gì!”

“Ừ!” Tôi gạt đầu rồi cùng hắn quay về ghế ngồi.

Mục đích Hoàn Tử Đầu kéo tôi vào toilet nói chuyện là rất rõ ràng, hẳn nghi ngờ cả lão Lưu! Máy người trong số họ, có chết tôi cũng không thể đoán được ai là người đâm sau lưng mình, không dám tin lại có người bán đứng, nhưng với suy luận của Hoàn Tử Đầu thì đúng là một trong số họ đang lừa gạt tôi.

Về chỗ ngồi mà tôi cứ thấp thỏm không yên, định hỏi lão Lưu là có tin tức gì của lão đại gia không, nhưng lão sợ độ cao nên giờ mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, không phải lúc để nói chuyện. Tôi chỉ biết thở dài thườn thượt, tự cầu phúc.

Về đến ký túc đã là đêm khuya, tối nay tiểu Lục lái xe nên không ở phòng. Vừa ra khỏi cửa đã đi mấy thành phố, tôi mệt mỏi rã rời, buông hành lý, cởi quần áo rồi vùi đầu vào chăn ngủ ngon lành.

Không biết tối qua tiểu Lục về lúc nào, sáng sớm đã đánh thức tôi dậy, bảo tôi chuẩn bị xuống văn phòng để họp. Đang ngái ngủ, nghe cậu ta nói mới nhớ, hiện giờ mình là đội trưởng trạm xe bus. Thấy tôi xoay người lười để ý, tiểu Lục kiên quyết lôi tôi dậy, lớn tiếng: “Hôm nay là thứ hai, phải họp giao ban tuần theo thông lệ, anh là đội trưởng, không thể vắng mặt được!”

Tôi ngáp dài, liếc cậu ta một cái, làu bàu: “Lục gia, cậu còn biết tôi là đội trưởng cơ à. Tôi nói hôm nay không họp mà cậu

cũng không chịu nghe. Tối qua vừa mới xuống máy bay, chưa có chuẩn bị, tôi nói gì trong cuộc họp được đây?”

Tiểu Lục cười ngây ngô, ghé tai nói nhỏ: “Huynh đệ, những gì cần nói tôi đã chuẩn bị sẵn hết rồi. Anh chỉ cần chào buổi sáng mọi người, sau đó báo là đội phó sẽ lên lịch công tác tuần này rồi xuống dưới ngồi nghe là được!”

Tôi sửng sốt: “Thế có khác nào Tào Tháo thay thiên tử hiệp lệnh chư hầu đâu?”

Tiểu Lục cười: “Nội dung cuộc họp tôi đã chuẩn bị hai ngày trời, ba trang giấy liền, ổn, ổn!”

Thấy tiểu Lục rất nghiêm túc, tôi cũng bất đắc dĩ đồng ý, ngáp một cái rồi đứng dậy đánh răng rửa mặt, xuống văn phòng giao ban.

Đã lâu không ở công ty, văn phòng đã thay đổi rất nhiều, chiếc radio của lão Vũ bị tiểu Lục vứt bỏ, thay vào đó là đầy những công văn, tài liệu mà trên tập đoàn gửi xuống, cái bàn đã không còn là nơi uống trà cắn hạt dưa nữa rồi.

Đập vào mắt tôi là lá cờ đỏ treo trên tường, đúng là tiểu Lục đã hoàn thành lời hứa đoạt danh hiệu tập thể tiên tiến. Tôi thì nào đã làm lãnh đạo bao giờ, tuy tất cả tài xế đều là đồng nghiệp cũ, nhưng sau khi mọi người đến đông đủ, ai nấy cũng nhìn mình chằm chằm, thật căng thẳng.

Tôi chả biết nói gì, đành theo lời tiểu Lục dặn, chào hỏi, bảo cậu ta lên công bố lịch công tác rồi xuống ghế ngồi.

Điều làm tôi giật mình đó là, tiểu Lục phát biểu mà chẳng cần nhìn văn bản, dáng dấp oai phong, tâng cái công việc tài xế xe bus lên chín tầng mây. Tôi ngồi nghe mà đơ cả người, lần đầu tiên có cảm giác, hóa ra lái xe bus lại là một công việc vinh quang đến vậy!

Tiểu Lục nói xong, tiếng vỗ tay vang lên rần rần, khiến không khí cả căn phòng sục sôi, có điều tôi cảm thấy, đã khác xưa, không phải vỗ tay kiểu vuốt mông ngựa, mà cánh tài xế vỗ tay tiểu Lục, xuất phát từ nội tâm.

Trong khoảng thời gian tôi vắng mặt, tiểu Lục đã mang lại bộ mặt mới cho công ty. Chính trực, tự tin, nghiêm túc, tự hạn chế, thực sự đã làm cho người người thay đổi.

.....

Do lần trước xảy ra vụ tai nạn, nên theo lý thuyết thì chuyến xe 13 vẫn chạy, nhưng chẳng có ai dám ngồi nữa. Ngoài thi thoảng có một số streamer chuyên về tâm linh đến ngồi xe thì chẳng có một hành khách đích thực nào.

Mặc dù vậy nhưng tiểu Lục không từ bỏ, thời gian tôi đi vắng, cậu ta vẫn đánh xe ra đúng giờ, về đúng nơi, đầy tâm huyết. Theo cậu ta nói thì cậu ta phải chứng minh cho mọi người thấy, trên đời này không có ma quỷ, hơn nữa, sự cố cũng sẽ không xảy ra với một tài xế lão luyện như cậu ta.

Tối đó, bảo tiểu Lục nghỉ ngơi, đúng 11h tôi đánh xe ra khỏi bãi. Hành trình đi Tế Nam lần này, tôi đã biết sự thật về vụ tai nạn 10 năm trước, lái cái xe không đến xưởng giấy, tìm tôi cứ đập thình thịch. Bác Lục đúng là đã chết, trong đầu tôi cứ lảng vảng hình ảnh ông ta ngồi xe, cầm cái tẩu thuốc, cười hỏi: “Hút một điếu, được không?”

Đang nghĩ ngợi miên man, xe vừa sắp ra khỏi ngoại thành thì có một người đàn ông trung niên, ăn mặc lòe loẹt lên xe. Ông ta mặc áo dài màu vàng, đầu búi tóc cao, tay cầm phất trần, tuy bề ngoài giống như đạo sĩ, nhưng gương mặt thì trông giống diễn viên hài quần chúng hơn.

Nhất định lại là một cư dân mạng nào đó nghe tin đến để kiểm chứng sự việc. Tôi cũng chả quan tâm, chờ ông ta ngồi ổn định thì tiếp tục cho xe chạy.

Người ăn mặc kiểu đạo sĩ này lên xe thì ngồi ngay ghế đối diện khoang lái, cứ nhìn tôi chăm chăm. Chờ khi xe đến đường đất ngoại thành, cuối cùng ông ta mới mở miệng: “Tiểu ca, tôi thấy ấn đường cậu đen sì, sắc mặt xanh xao, có tà khí!”

“Ừ!” Lời thoại trong phim truyền hình, tôi chả quan tâm, tiếp tục dòng suy nghĩ của mình.

“Tiểu ca, người này thì không nói ỡm ờ, tôi giới thiệu một chút, tôi là...”

Đạo sĩ giả dạng còn chưa nói hết, tôi cắt lời: “Đừng ồn ào nữa, tôi đang lái xe!”

Anh ta sững sốt, chắc hẳn là không ngờ tôi lại chẳng nề mặt như vậy, nhưng vẫn cười nói: “Tôi là đạo sĩ!”

Thấy tôi không phản ứng, lại thấp giọng nói: “Bắt ma!”

Tôi vẫn không trả lời, anh ta tiếp tục: “Cố tình tới đây để giúp anh bắt ma!”

Tôi thật sự là chả muốn quan tâm anh ta nói gì, nhưng anh ta cứ đeo bám không thôi. Quay đầu nhìn, mặt anh ta đầy mụn, mắt híp, mũi nhỏ, người gầy, lại mặc cái áo choàng rộng thùng thình, nhìn qua cũng đủ đánh giá là người thế nào.

Có lẽ cảm thấy không khí lúng túng, anh ta giả bộ ho khan một tiếng, lại nói: “Người ngay không làm chuyện mờ ám, tôi nhận tiền của người, giúp người trừ tai. Lần này đến đây là để bắt ác ma chuyển xe 13 này cho cậu!”

Bắt ác ma? Là bác Lục ư?

Cuối cùng thì tôi cũng bị hấp dẫn, hỏi: “Đạo trưởng, anh nói rõ xem nào. Anh đã nhậ j tiền rồi, hay bắt ma xong mới nhận tiền?”

“Nhận tiền rồi, quan lớn chi rất nhiều!”

Nói xong, đạo sĩ kia cười ha hả, nhìn thật không có điểm nào đáng tin. Có điều câu nói ‘Quan lớn chi tiền’ của anh ta lại làm tôi kinh ngạc: “Quan lớn chi tiền, có ý gì? Có người thỉnh anh tới đây?”

Đạo sĩ phải bụi quần áo, ngẩng cổ lên kiêu ngạo nói: “Là lãnh đạo thành phố!”

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng đạo sĩ, tôi suýt thì lao xe xuống mương: “Đạo trưởng, anh nghiêm túc đấy chứ? Lời này không nói bậy được đâu, dễ mang họa lắm!”

“Nghiêm túc, nghiêm túc. Chiếc xe này của anh, 15 âm lịch tháng trước đã có một thầy âm dương lao cả xe và hành khách xuống hồ, tôi đến đây để tiếp tục công việc bắt ma của anh ấy!”

Câu này gãi đúng chỗ ngứa!

Nói trắng ra thì Vương Đắc Hỉ là do lãnh đạo thành phố phái đến để bắt bác lục. Đạo sĩ này biết mối quan hệ đó, đương nhiên không phải cư dân mạng bình thường.

Thấy tôi sửng sờ, đạo sĩ cười nói: “Cậu tin chưa, tôi và Vương Đắc Hỉ kia không phải cùng nghề, tôi là Đạo Gia!”

Tôi bắt đầu tin một chút, hẳn là bên trên thấy Vương Đắc Hi không thể bắt bác Lục nên phái một đạo sĩ xuống thử. Tuy nhiên nhìn vẻ bề ngoài của anh ta, ăn mặc chẳng ra cái thể thống gì, sao lại là một đạo sĩ có bản lĩnh được. Có khi đến đoàn làm phim cũng từ chối một diễn viên quần chúng như anh ta cũng nên.

“Hẳn cậu là người duy nhất từng gặp ác ma kia đúng không?”

Câu hỏi của đạo sĩ càng xác thực ý nghĩ của tôi, đúng là người kế tiếp do bên trên phái xuống để bắt ma rồi.

“Ừ!”

Vương Đắc Hi là người khá có tiếng trong giới âm dương mà còn gặp kết cục thảm hại, gã đạo sĩ tấu hài này liệu được mấy phân lượng? Tôi đáp một tiếng rồi nói: “Đạo trưởng, không phải tôi hù dọa ông, tiên sinh trước ông chết thế thảm thế nào ông không chứng kiến. Theo tôi thì ác ma này không dễ dây vào đâu!”

Không ngờ đã cố ý dọa mà đạo sĩ vẫn cười hì hì nói: “Không đáng ngại, tôi với anh ấy khác nhau, tôi là đạo sĩ! Anh thử nói cho tôi nghe, rốt cuộc chuyện ác ma là thế nào, anh đã gặp nó vài lần, hình dáng nó ra sao, tả kĩ một chút xem.”

Tuy đã xác định anh ta không phải nói đùa, nhưng chỉ với một bộ áo choàng rộng thùng thình này thì vẫn chưa chiếm được lòng tin của tôi. Ít nhất thì tôi cũng không thể để người vô năng chịu chết, coi như là muốn tốt cho anh ta đi.

Bèn đáp cho qua chuyện: “Đạo trưởng, ban ngày không sao, ban đêm nói chuyện ma quỷ không thích hợp. lát nữa anh xuống xe đi, tôi còn phải đánh xe về đơn vị.”

Đạo sĩ nghe thế thì cười cười, hẳn là biết tôi không muốn nói chuyện với mình, bèn bảo: “Được rồi, mấy hôm sau tôi lại đến, lần sau gặp, nhất định anh sẽ nói với tôi!”

Nói xong thì đạo sĩ quay ra nhìn đường, không mở miệng nữa, đến trạm thành phố thì anh ta xuống xe, tôi thuận miệng hỏi một câu: “Đạo trưởng, chắc các anh đều có đạo danh chứ, gọi anh là gì?”

“Tôi à, Đạo Điền!”

Nói xong thì anh ta thông thả xuống xe, chỉ một lát đã biến mất khỏi tầm mắt của tôi. Tôi lắc đầu cười khổ, cho xe chạy về công ty.

Sáng hôm sau, tôi ăn sáng xong thì chạy sang tìm lão Lưu, tôi vẫn không yên tâm về lão đại gia người Cáp Nhĩ Tân kia, phải tìm lão Lưu để xác nhận lại, rốt cuộc có tin được ông ta không. Lão Lưu bảo tôi ngồi xuống ghế, nghe tâm sự của tôi xong thì cười lạnh, nói: “Năm xưa ta cứu ông ta một mạng, tình cảm sâu cạn thế nào ta nắm trong lòng. Nếu đã quyết định gửi đồ ở đó, thì đương nhiên ta có đạo lý của riêng mình. Tính trường hợp xấu nhất, cho dù ông ấy không giúp ta, thì cũng sẽ không hại ta đâu!”

Lão Lưu nói vậy thì tôi tạm tin. Thật ra cũng đúng, nếu thật sự lão đại gia giao tập hồ sơ ra thì tôi đã sớm bị bắt rồi, làm gì toàn mạng mà ngồi đây nói chuyện với lão Lưu chứ. Xem ra mình đã nghĩ quá nhiều, ít nhất thì giờ cũng xác định được, trong tay lãnh đạo thành phố không có tập hồ sơ.

Thế thì làm cách nào họ biết tôi đi Tiêu Sơn? Chợt nhớ đến lúc ở Cáp Nhĩ Tân, vừa đi dạo thì tình cờ gặp Bạch Phàm!

Nếu không phải lão đại gia tiết lộ bí mật, thì là Bạch Phàm theo dõi mình ư? Trong lòng bỗng rét run, tôi lại nghĩ đến bác Lục. Thở dài, nói với lão Lưu: “À phải rồi lão Lưu, tối qua lái xe tôi có gặp một đạo sĩ, Vương Đắc Hỉ thất bại nên bên trên phái anh ta xuống bắt ma.”

Lão Lưu nheo mắt gật đầu.

“Thời buổi này, trừ trên TV ra thù đúng là hiếm thấy đạo sĩ. Có điều người này cứ cười cợt mà bộ dạng tự tin lắm, lão Lưu, ông có quen ai trong giới đạo sĩ không?”

Lão Lưu không mở mắt, nằm dài xuống ghế hóng nắng, hỏi: “Họ tên hấn là gì?”

“Không có tên, chỉ nghe anh ta nói đạo danh là Điên!”

Vừa dứt lời, đột nhiên lão Lưu mở mắt làm tôi giật mình. Ông ta kích động nhìn tôi, khó tin vào tai mình, nói: “Cái gì? Đạo Điên? Đến hấn cũng tới?”

CHƯƠNG 130: TRẢO QUỶ TẦM CĂN

Rất ít khi thấy lão Lưu thốt lên, càng ít khi kinh động như vậy. Đạo Diên, cái đạo danh này ghê gớm lắm ư? Tôi ngạc nhiên hỏi: “Lão Lưu, sao ông giật mình thế, đạo sĩ này có địa vị lắm à?”

Lão Lưu từ từ khôi phục thần sắc, chậm rãi gật đầu: “Lúc người nói là đạo sĩ, ta không phản ứng, nhưng Đạo Diên ở Lao Sơn thì rất lợi hại!”

“So với Vương Đắc Hỉ thì sao?”

Lão Lưu cười lạnh: “Tuy Đạo Diên không cùng giới với ta và Vương Đắc Hỉ, nhưng mười người như bọn ta cũng không so sánh được với hắn!”

Đây là sự đánh giá cực cao của lão Lưu, tôi hỏi tiếp: “Thế anh ta so với Hà tiên sinh thì sao?”

Lão Lưu lắc đầu: “Đây không phải hoa sơn luận kiếm, người chỉ cần biết hắn rất có bản lĩnh là được, có so sánh cũng không ý nghĩa!”

Tôi hít sâu một hơi, thật không ngờ một đạo sĩ nhìn lấm la lấm lét, mặc cái áo rộng thùng thình lại có địa vị cao như vậy. Hóa ta là chân nhân bất lộ tướng, đúng là mình có mắt mà không thấu Thái Sơn. Lão Lưu suy tư rồi hỏi: “Hắn nói gì với người? Đến để bắt ma à?”

“Đúng thế, anh ta nói là lãnh đạo bỏ tiền thuê đến, tôi còn đang thấy tiếc thay cho lãnh đạo, bỏ tiền đi thuê một diễn viên quần chúng đấy.”

Lão Lưu lắc đầu: “Đạo Diên bế quan tu luyện trên núi đã nhiều năm, hắn không phải kẻ tham tuồn sợ quyền, hắn chịu xông núi, nếu không phải vì chịu nhân tình của người ta, thì chính là có họa lớn!”

Nhân tình?

“Nhân tình chắc không có đâu lão Lưu, theo như ông nói, một đạo sĩ tài ba như anh ta, hắn không có nhân tình gì với loại lãnh đạo tham ô hủ bại này đâu!”

“Không biết được, nhưng Đạo Diên tìm người là một chuyện tốt, hẳn có thể bảo đảm an toàn cho người!”

Tôi thở dài một hơi, cười khổ: “Lão Lưu à, theo tôi nghĩ thì cũng không hoàn toàn là chuyện tốt. Ông nghĩ mà xem, tại sao tay lãnh đạo kia cứ năm lần bảy lượt phái người xuống để bắt ma? Là vì hắn sợ bị trả thù. Nếu Đạo Diên bắt được bác Lục thật, thì chỉ dựa vào tôi với lão Vũ, làm sao đấu lại với người ta?”

Lão Lưu cũng đồng ý gật gật đầu.

“Còn nữa, ngẫm lại thì tôi đã gặp bác Lục vài lần, nhưng ông ta chưa hại tôi bao giờ. Còn nhớ lần 15 âm lịch đầu tiên, suýt nữa thì tôi lao xe xuống hồ nước, khi xe lao gần sát đến đập thì dừng lại. Tại sao xe lại dừng, cho đến bây giờ tôi vẫn không biết. Lần 15 âm lịch thứ hai, lại gặp bác Lục, ông ta bảo tôi đi tìm đồng tiền hổ vằn, nói một cách bóng gió thì tôi chưa lao đầu xuống hồ chết đuối là do ông ta giúp đỡ.”

Thật hiếm khi thấy lão Lưu tán đồng với phân tích của tôi, lão nói: “Đúng là ngày 15 âm lịch đầu tiên người không chết đã làm người ta bất ngờ!”

“Đúng vậy, bác Lục là hành khách gặp nạn do lão Đường bỏ xe thoát thân, chắc chắn hận thấu xương hành vi này. Theo tôi đoán, liệu có phải đêm đó mình không buông tay lái cho nên bác Lục mới giữ lại cho tôi một mạng?”

“Nói không chừng là vậy, thiện ác có báo ứng, có lẽ đúng là thái độ đã cứu người lần đó!”

Tôi nhếch mép, lôi cái hình nhân giấy màu đỏ vẫn luôn mang bên người ra, nhìn nó tôi lại nhớ đến bé gái ở Hoài Hồ thôn hay mượn điện thoại của mình. Bác Lục cứu tôi một mạng, nhưng lại giết Khâu lão thái và Mộng Nga, chuyện cứ như vậy mà cho qua được sao? Không thể!

Nói chuyện thêm một lát thì tôi quay về công ty, tuy lão Lưu đồng ý với tôi đó là bác Lục, lãnh đạo thành phố và bản thân tôi tạo thành thế chân vạc, nhưng vẫn dặn tôi hãy hợp tác với Đạo Diên, bởi anh ta là cao nhân.

Cứ tưởng chỉ mấy hôm sau Đạo Diên sẽ đến tìm tôi, nhưng cả một thời gian sau đó, anh ta không hề xuất hiện. Hoàn Tử Đầu dựa vào quan hệ của chị dâu để hỏi thăm tình hình về lão Vũ,

nhưng chẳng có tiến triển gì. Tôi cứ thế mà trải qua một khoảng thời gian bất an sợ hãi.

Hàng ngày, đánh chiếc xe không người đi đi lại lại, nhìn tiểu Lục nhiệt tình hăng hái mà đôi khi tôi hoài nghi, cậu ta có sống cùng thế giới với mình không?

Ít lâu sau thì Bạch Phàm có liên lạc với tôi, sau lần gặp nhau ở Cáp Nhĩ Tân thì đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động liên lạc. Sau khi biết được thân phận của bác Lục, thái độ của tôi với Bạch Phàm tuy không đến mức quay ngoắt 180°, nhưng đúng là nó đã làm ảnh hưởng đến lòng tin của tôi.

Trong tập hồ sơ thứ hai, rõ ràng giấy trắng mực đen đã ghi lại việc bác Lục đã chết, nhưng Bạch Phàm lại nói năm đó ông ta thoát thân được, có thể đến thôn kiểm chứng, tôi liền tin là thật. Chuyện làm tôi thấy quái lạ đó là, rõ ràng bác Lục đã chết, sao lúc tôi với lão Đường đế Đường Oa Tử thì ai cũng nói bác Lục vẫn sống trong thôn?

Vì sao từ đầu đến cuối, Bạch Phàm phải che giấu cho bác Lục? Đây là điều tôi cần phải biết ngay lúc này. Hẹn ăn cơm ở một quán lẩu, Bạch Phàm vẫn như những lần trước, nói nói cười cười. Nhưng tôi chẳng bắt nhịp câu chuyện, cứ thỉnh thoảng lại hỏi về bác Lục, Bạch Phàm cũng chỉ nói đã lâu chưa gặp rồi lảng sang chuyện khác. Bữa tối không vui vẻ lắm, chắc Bạch Phàm cũng nhận ra sự thờ ơ của tôi, ăn xong thì ai về nhà nấy.

Tôi về ký túc chuẩn bị một lát rồi 11h đánh xe ra khỏi bãi. Cũng đúng đêm nay, tôi đã gặp lại Đạo Diên, người mà lão Lưu rất coi trọng. Anh ta vẫn xuất hiện trong bộ dạng ấy, cái áo dài màu vàng rộng thùng thình, trông như một tay hip hop đường phố.

Thấy anh ta lên xe, tôi chủ động chào hỏi, Đạo Diên cười đáp lại rồi ngồi xuống ghế đối diện khoang lái, không nói gì.

Không nhịn được, tôi chủ động nói: “Đạo trưởng, ông biết chuyện của tôi, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, xin lỗi anh!”

Đạo Diên bật cười: “Bớt nói mấy câu sáo rỗng đi, vào việc chính, ngày mai đi với tôi đến Đường Oa Tử một chuyến, không vấn đề chứ?”

Bác Lục sinh thời sống ở Đường Oa Tử, tôi nghe vậy thì sững sốt.

“Không vấn đề! Ngày mai đi bắt ma liền?”

Đạo Diên gật đầu: “Mai sẽ đi sớm về sớm, 10h sáng gặp nhau ở đầu thôn!”

Sau đó đến điểm dừng kế tiếp, Đạo Diên xuống xe.

.....

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, chạy xuống Đường Oa Tử trước 10h. Hai mươi thôn dân gặp nạn trên xe Vương Đắc Hỉ đều là người Đường Oa Tử, chuyện mới xảy ra chưa được một tháng, trong thôn bao phủ một sự bi thương, đau buồn.

Chờ Đạo Diên tới, hai chúng tôi đi vào trong thôn. Đạo Diên thấy cây phát trần, trông dáng vẻ rất nhẹ nhàng, tôi hỏi: “Đạo trưởng, chúng ta phải làm gì?”

Đạo Diên đáp: “Trảo quỷ tầm căn, tìm nhà ở trước, rồi tìm mộ sau!”

Tìm nhà? Tìm nhà bác Lục ư?

Còn nhớ, lần trước đi cùng lão Đường đến đây, nửa đêm bác Lục gõ cửa, bảo tôi đến nhà ông ta, tuy nhiên cuối cùng thì tôi đã lựa chọn, đi với lão Vũ.

Tôi nói: “Tìm nhà ông ta thì phải hỏi thăm thôn dân. Haiz, đạo trưởng, lần trước tai nạn xe, hành khách đều là người thôn này. Rất nhiều gia đình đã mất đi thành viên, tâm trạng họ chắc không được tốt, cố gắng không quấy rầy họ thì hơn!”

Đạo Diên quơ cái phát trần, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cười nói: “Khỏi cần hỏi thăm, đi theo tôi!”

Nói rồi bèn đi trước dẫn đường, tôi không hiểu gì cũng đi theo anh ta, dọc một đường thôn về hướng đông, đến một căn nhà cũ rách nát.

Đạo Diên nheo mắt nhìn căn nhà một lúc rồi cất bước đi vào. Đây là nhà bác Lục ư?

Tôi bán tín bán nghi, chợt bắt gặp một chị gái đang vội vã đi ngang qua. Lần trước đến đây cùng lão Lưu, nhìn chị ta có vẻ quen mặt, bèn tiến đến hỏi: “Đại tỷ, chị nhận ra tôi chứ? Cho hỏi một chút, đây có phải là nhà bác Lục không?”

Chị gái dừng bước, nhìn tôi một lúc, chắc cũng có nhận ra tôi, nhưng khi nghe câu hỏi thì lập tức biến sắc, xua tay nói:

“Không biết, cậu đừng hỏi tôi!”

Nói rồi cúi đầu tiếp tục bước vội đi. Vừa đi được vài bước thì đúng lúc Đạo Điền từ trong nhà đi ra, nói với theo: “Này chị, nhà chị có người bị bệnh đúng không?”

Chị gái vốn đang vội vã, nghe anh ta nói thì đột nhiên dừng bước, quay đầu: “Không ai bệnh cả, ông nói linh tinh gì đấy?”

Đoạn lại định tiếp tục đi, chợt Đạo Điền nói một câu khó hiểu: “Nhà không mất gà vịt nào chứ?”

Vừa nói ra thì chị gái đứng khựng lại, sửng sờ. Chị ta nghi hoặc đánh giá Đạo Điền từ đầu đến chân, dè dặt hỏi: “Ông biết xem bệnh?”

Đạo Điền cười, gật đầu: “Đúng vậy, nhận tiền tài của người, thay người tiêu tai!”

Hai tay chị gái cứ miết vào nhau, rõ ràng là có điều khó nói, một lúc lâu mới mở miệng: “Vậy được, ông đến nhà tôi nhìn xem!”

Nói rồi dẫn hai chúng tôi về nhà chị ta. Nhà chị gái này khá là có điều kiện, hai gian nhà ngói khang trang. Vừa bước vào sân, tôi đã trông thấy một thanh niên khoảng 20 tuổi cởi trần, quỳ rạp dưới đất đuổi đàn gà.

Chị gái vội chạy đến túm lấy cậu ta, miệng cậu thanh niên toàn là máu, một tay bóp mình con gà, một tay bóp cổ nó, trông vô cùng dữ tợn. Vừa định mở miệng hỏi chị gái chuyện là thế nào thì đột nhiên thanh niên trông thấy Đạo Điền, liền trừng lớn hai mắt đầy tia máu, sống chết nhào tới!

CHƯƠNG 131: NGƯỜI TỐT

Thanh niên xông tới với dáng vẻ hung tợn, nhưng Đạo Diên lại chẳng thèm né tránh. Chờ thanh niên đến gần, phất trần trong tay Đạo Diên vung lên, lập tức thanh niên trợn ngược mắt, xụi lơ xuống đất.

Chỉ trưa đây 2 phút mà đã không chế được? Thật lợi hại, còn nhớ lúc trước lão Lưu gặp người bị tà ám, phải dùng gậy đánh mãi mới hạ được, vậy mà đạo sĩ này chỉ phẩy cây phất trần một cái đã xong việc. Thấy thanh niên ngã xuống đất, chị gái cuống quýt chạy tới đỡ cậu ta dậy, lo lắng nhìn Đạo Diên, hỏi: “Đại sư, sao con trai tôi lại ngất xỉu, như vậy là tốt hay xấu?”

Đạo Diên cười: “Tà ám quán thân, ngất đi chút thôi, lát nữa sẽ ổn!”

Dứt lời anh ta chìa cây phất trần vào căn nhà ngói đối diện sân, hỏi: “Trong nhà đó có giấu thứ gì?”

Chị gái nhìn theo hướng Đạo Diên chỉ, vội đáp: “Phòng đó là nhà kho chứa thóc!”

Đạo Diên gật gù đầu, vén chiếc áo thụng, từ từ đi tới. Nhà kho này khá rộng, bên trong chất đầy lương thực, thóc, ngô... vừa vào cửa, ngay bên trái có một cái tủ gỗ, Đạo Diên cứ đứng nhìn nó chằm chằm, chị gái hỏi nhỏ: “Đại sư, có vấn đề gì? Tủ này để đựng cái lu gạo.”

Đạo Diên cười, giơ tay nhắc ngăn tủ lên, quả nhiên bên trong có một lu gạo màu đen, nhưng quán bên ngoài nó là một con rắn. Trông thấy rắn, chị gái hét lên sợ hãi, nhảy bổ vào tôi.

Đạo Diên thì chẳng hề quan tâm, đứng dưng nói: “Tiểu yêu, cút mau, còn đến hại gia cầm của thôn dân, ta sẽ đánh gãy bảy phân người!”

Con rắn như hiểu tiếng người, phun lười phì phì, sau đó vội cúp đuôi bò ra ngoài. Lập tức chị gái quỳ sụp xuống trước mặt Đạo Diên, vừa khóc vừa nói: “Đại sư, đa tạ người. Con trai tôi phát bệnh đã cả tuần nay, ngày nào cũng ăn sống gà vịt, đại phu cũng không chữa được, ông đúng là quý nhân của nhà tôi!”

Đạo Điền vội đỡ chị ta dậy, cười nói: “Việc nhỏ thôi mà, chi chút tiền là được!”

Chị gái gạt đầu lia lịa, móc một xấp tiền lẻ nhàu nát trong túi ra, định rút mấy tờ đưa cho Đạo Điền thì Đạo Điền đã nhanh tay hơn, rút lấy một tờ nhỏ, nói: “Được rồi, chỉ một đồng này thôi, đủ mua cái bánh bao là được!”

Chị gái lại khóc lóc cảm tạ, thấy việc giúp đỡ này là một cơ hội tốt, tôi nảy ra một ý, bèn hỏi: “Đại tỷ, tôi có một vấn đề muốn hỏi, mong chị đừng nói dối, cứ nói thật hết cho tôi, được không?”

Thấy tôi là người đi cùng Đạo Điền, chị gái lau nước mắt đáp: “Được! Cậu muốn hỏi căn nhà kia đúng không? Chính xác, nó là nhà của bác Lục trước đây!”

Thấy chị gái chịu nói, tôi cao hứng: “Đại tỷ, chị nói tôi nghe, bác Lục thật sự còn sống ư? Ông ấy đang ở trong thôn sao? Rõ ràng ông ấy đã chết trong vụ tai nạn xe, sao ai cũng bảo ông ấy còn sống?”

Nghe tôi hỏi vấn đề này, lập tức chị gái tím chặt lấy gấu áo run run, biểu hiện khó xử. Tôi vội bổ sung: “Đại tỷ yên tâm, tôi không phải người xấu, chị cứ nói đi!”

Một lúc lâu sau, chị ta mới thở dài, mở miệng: “Đúng là bác Lục đã chết, mọi người nói thế đều là nể mặt tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch? Tôi nôn nóng hỏi: “Tiểu Bạch là ai, có phải Bạch Phàm không?”

Chị gái liếc tôi một cái, nói: “Đúng, tiểu Bạch là Bạch Phàm. Tháng trước con bé về đây, dặn dò từng người một là nếu có ai bên ngoài đến hỏi tin tức về bác Lục, thì nhất định phải nói là ông ta còn sống, vẫn ở trong thôn!”

Một tháng trước! Tôi bừng tỉnh đại ngộ, đó hẳn là lúc tôi nói với Bạch Phàm về hồ sơ cái chết của bác Lục, chẳng trách cô ấy cứ nói bác Lục không chết, còn bảo nếu không tin có thể đến thôn hỏi thăm. Hóa ra trước hôm tôi và lão Đường tới thôn, cô ấy đã về dặn dò từng nhà!

“Đại tỷ, rốt cuộc thì bác Lục là người như thế nào?”

“Bác Lục là một người vô cùng tốt bụng, mọi người trong thôn, ai cũng từng được ông ấy giúp đỡ. Hồi còn sống, ruộng

vườn nhà ông ấy đầy cây ăn quả, mỗi năm đến mùa hoa quả chín, ông đều hái rồi chia cho cả thôn. Nhà ai gặp khó khăn, bác Lục cũng giúp đỡ tận tình, quả thật là rất tốt!”

Tôi thềm cảm thán một tiếng, hỏi tiếp: “Vậy Bạch Phàm và bác Lục có quan hệ gì? Ông ấy là hàng xóm nhà cô ấy à?”

Chị gái sửng sốt, nghi hoặc: “Ai nói bác Lục là hàng xóm nhà Bạch Phàm? Bạch Phàm chính là cháu gái ông ấy. Con bé không cha không mẹ, một tay bác Lục nuôi nấng!”

Cháu gái???

Đầu tôi ong lên, sớm đã đoán rằng quan hệ của Bạch Phàm với bác Lục không bình thường, nhưng chưa từng dám nghĩ, cô ấy lại là máu mủ của bác Lục. Bảo sao mà từ đầu đến cuối, Bạch Phàm cứ bao che cho ông ấy, bảo sao mà cứ luôn nói dối tôi, bảo sao....

Đạo Điền đứng cạnh nghe tôi hỏi đi hỏi lại thì mất kiên nhẫn, làu bàu: “Cậu hỏi thăm xong chưa? Còn phải đi tìm mộ đấy, trời sắp tối rồi!”

Tôi ngây ngốc gật đầu. Chị gái đã nói nhiều, lo lắng túm tay áo tôi: “Chuyện cậu hỏi có liên quan gì đến Bạch Phàm đúng không? Lúc còn sống, bác Lục là người tốt, tiểu Bạch sau khi lớn lên cũng thường xuyên về thôn thăm hỏi mọi người. Chuyện này liệu có ảnh hưởng gì đến con bé không?”

Tôi cười, trấn an: “Không đâu đại tỷ, chị yên tâm. Tôi là bạn tốt của Bạch Phàm, chỉ là cô ấy cứ luôn giấu diếm nên tôi rất lo lắng cho cô ấy thôi!”

Bấy giờ chị gái mới an lòng, dặn đi dặn lại tôi phải đối tốt với Bạch Phàm, từ nhỏ cô bé đã không cha không mẹ, rất khổ rồi. Đáp ứng mấy câu với chị gái, tôi với Đạo Điền cáo từ.

Nhớ đến lúc lên Trường Bạch Sơn, trước khi chết Mộng Nga có nói với mình, mười năm trước, vụ tai nạn xe đã làm con ma này mất đi tất cả, mất luôn cơ hội chăm sóc người thân duy nhất của nó. Hóa ra là ám chỉ bác Lục, người thân duy nhất của ông ấy, là Bạch Phàm!

Lại nhớ đến lời lão Chu thợ điêu khắc, năm xưa Bạch Phàm được một ông già dẫn đến xem bệnh, hóa ra người dẫn cô ấy tới là bác Lục. Thì ra tất cả chuyện này là như vậy!

Thực ra nếu chịu kết hợp lời của Mộng Nga và lão Chu, tôi đã sớm phải đoán được bác Lục là ma mới đúng. Thế mà phải tốn bao nhiêu thời gian, công sức tìm ra tập hồ sơ thứ ba, tôi mới biết kết quả. Bác Lục và Bạch Phàm không muốn cho tôi biết rõ ràng mọi chuyện, hai ông cháu họ thi nhau diễn trò, thật đặc sắc!

Nhưng mà, tại sao bác Lục lại cứ nhất quyết phải dẫn dắt tôi điều tra vụ án? Sao cứ nhất định phải là mình chứ?

Kẻ lừa đảo trong những người thân cận mà Hà tiên sinh nói, là Bạch Phàm sao?

Hai vấn đề này chưa thể biết, nhưng tôi tin, chân tướng dù gần dù xa thì sớm muộn cũng sẽ sáng tỏ. Cả đường đi tôi cứ cúi gằm mặt suy tư, tâm trạng hụt hẫng vô cùng, Đạo Diên thấy vậy thì cười cười, vỗ vai tôi: “Con người mà, cả đời luôn đứng giữa ranh giới của thật và giả, chẳng phải có câu, lúc cảm thấy thất vọng với cuộc sống, đừng bi thương, đừng nhụt chí, bởi cuộc sống còn rất dài, những ngày tháng thật vọng rồi sẽ còn nhiều phía sau!”

Vốn tưởng anh ta an ủi mình, ai dè lại là một câu châm chọc. Nhìn cái dáng vẻ cà tưng của anh ta, nếu không phải chính miệng lão Lưu khen, tôi không bao giờ tin tay đạo sĩ nhìn như diễn viên hài quần chúng này lại là một cao nhân.

Đạo Diên bảo tôi đi về hướng bắc, dọc lên triền núi, tôi thở hồng hộc hỏi: “Đạo trưởng, tìm nhà trước tìm mộ sau là có ý gì? Tại sao không trực tiếp tìm mộ luôn cho rồi?”

Đạo Diên gầy yếu, chắc leo núi đã mệt, đưa cây phát trần cho tôi, nói: “Cậu cầm giúp tôi một lát!”

Tôi nhận lấy cây phát trần, anh ta mới chậm rãi nói: “Bắt ma nhỏ thì khỏi cần phiền toái như vậy, một khi ma khí phát tán thì nó không thể che giấu. Nhưng bắt đại ác ma thì không làm thế được, phải tìm gốc gác nhà của nó, nếu nó về qua đó mới lần theo âm khí đến nơi nó trú ngụ được!”

Nói xong Đạo Diên lại tùm tùm cười ra vẻ rất đắc ý.

“Đạo trưởng, lúc còn sống, bác Lục chỉ là một người dân bình thường, một nông dân như ông ấy sao chết đi lại biến thành đại ác ma?”

“Haiz, cậu nghĩ thế là sai lầm rồi!”

Đạo Điền lau mồ hôi, vừa đi vừa nói: “Ác ma, ngoài mặc áo đỏ chết oan thì còn một loại đặc biệt hung. Chính là loại như bác Lục này. Lúc còn sống là người tốt, khi chết đi sẽ tích tụ oán khí, nếu chấp niệm không chịu siêu thoát sẽ biến thành ác ma lợi hại!”

Đạo Điền, quả tên sao người vậy, anh ta chẳng câu nệ tiểu tiết, chẳng có bộ dạng siêu trần thoát tục, cử chỉ lời nói còn như một tên du thủ du thực. Tôi biết Đạo gia có nhấn mạnh nhất là vô vi, anh ta giống như Tế Công vậy, ăn thịt uống rượu, phật tổ để trong lòng, là một sự giác ngộ tầm cao chẳng?

Tôi cười nói: “Đạo trưởng, tôi thì cảm thấy anh không phải người tốt, vừa rồi giúp chị gái kia xem bệnh cho con, anh chả tốn giọt mồ hôi nào, lại còn lấy tiền của người ta làm gì?”

Đạo Điền xua tay: “Cái này cậu không hiểu đâu, nhận tiền thì sẽ khỏi nợ nần!”

Mãi nói chuyện, chúng tôi đã đi sâu vào đường núi, hai bên đường mờ mả cũng ngày càng nhiều. Một cơn gió lạnh thổi qua, đột nhiên Đạo Điền thu lại nét mặt cột nhà, lạnh lùng giơ tay cản tôi, quay đầu nhìn chằm chằm vào một ngôi mộ phía gốc cây hướng tây. Tôi nghi hoặc hỏi: “Sao thế đạo trưởng? Đến rồi à, đây là mộ bác Lục?”

Đạo Điền lắc đầu: “Không phải! Thứ được chôn trong nấm mộ kia không phải con người!”

CHƯƠNG 132: LẤY SÁCH

Đạo điền nói mà tôi chả hiểu nổi, trong mộ chôn người thì chôn cái gì? Quan sát kỹ thì xung quanh ngôi mộ đó, cỏ dại bị dọn sạch sẽ, giống như có người thường xuyên đến chăm sóc.

Đạo Điền nheo mắt nhìn hồi lâu, thấp giọng nói: “Xem ra tôi đoán không sai, đúng là ở đây có quẻ đạo!”

Nói rồi giật cây phát trần trong tay tôi, đi về phía ngôi mộ. Đạo Điền đến trước ngôi mộ, giơ tay cho tay áo xắn lên, rồi nhặt một ít đất, xoa xoa. Nhìn nắm đất trong tay, anh ta không còn tươi cười nữa, miệng lẩm bầm gì đó.

Tôi ghé lại gần hỏi: “Đạo trưởng, trong mộ chôn không phải người thật ư? Nó là gì?”

Đạo Điền lại khôi phục vẻ cợt nhả, nhìn chằm chằm ngôi mộ, nói: “Cậu đoán xem?”

“Mộ chôn di vật chẳng? Là quần áo?”

Đạo Điền lắc đầu: “Không, là mèo!”

“Mèo?”

Tôi giật mình: “Chôn mèo mà đắp nắm mộ lớn như vậy? Làm gì có mèo nào to đến thế?”

Đạo Điền rũ ray áo xuống, chậm rãi nói: “Mộ người mà chôn mèo là đại hung, phá hủy phong thủy, làm sao thôn này có kết cục tốt được!”

Tôi thắc mắc: “Đại hung? Sao chôn mèo lại là đại hung?”

Đạo Điền trả lời: “Tôi nói đại hung tức là đại hung!”

Thấy anh ta không muốn giải thích, tôi cũng chả hứng thú, tiếp tục đi theo, có điều trong lòng vẫn luôn thầm hỏi, một nắm mèo lớn như vậy, chôn mèo thật ư?

Hai chúng tôi không nói gì thêm, cúi đầu bước đi, tổng cộng đã phải đến 1 giờ đồng hồ, bỗng Đạo Điền như phát điên thật, nhìn trên núi một lúc, sau đờ cười lớn, rồi quay đầu trở về. Một loạt hành động của anh ta làm tôi ngu ra, quả nhiên cao nhân thật khác người.

Tôi vội chạy theo, hỏi: “Đạo trưởng, sao anh lại quay về? Đi qua mất mộ bác Lục rồi à?”

Đạo Diên lắc đầu. Tôi càng khó hiểu, hỏi tiếp: “Đi nhầm đường à?”

Đạo Diên vẫn lắc đầu.

“Thế rốt cuộc là làm sao?”

“Tìm không thấy, về thôi!”

“Cái gì??”

Không thể ngờ anh ta lại cho tôi một đáp án cụt lủn như vậy, chơi nhau à? Nếu không phải anh ta lớn tuổi hơn, tôi đã chửi tục rồi. Tốc độ xuống núi của anh ta cũng rất nhanh, cố gắng lắm mới đuổi theo được, tôi bực mình: “Đạo trưởng, anh làm sao vậy, tự nhiên nói là không tìm thấy? Anh cao tay như thế, lại có đạo hạnh, sao lại không tìm ra?”

Đạo Diên không thèm ngẩng đầu, vẫn cắm mặt đi xuống núi, cười nói: “Tìm không thấy thì là tìm không thấy, sao phải nhiều lời làm gì!”

Mẹ, đúng là tên đạo sĩ điên!

Lăn lộn hết cả buổi sáng, sắp leo lên tận đỉnh núi, anh ta chỉ nhỏ toẹt một câu không tìm thấy là xong?

Thời tiết hôm nay nóng bức, xuống chân núi thì quần áo tôi đã ướt như tắm, thở hồng hộc, ngồi phịch xuống gốc cây, không thèm nhìn anh ta.

Đạo Diên cười: “Tiểu tử nhà cậu năng lực thì nhỏ, tính lại không nhỏ, tôi chưa từng nói là chắc chắn sẽ tìm được, đúng chứ?”

Tôi bực mình đáp: “Thế cũng không đúng. Trước khi lên núi, anh nói cái gì mà tìm nhà trước, tìm mộ sau. Nói cứ như thật, lần theo âm khí sẽ tìm được mộ, âm khí đâu?”

Đạo Diên cười, gật gật đầu: “Ai da, cậu đừng tức giận như vậy, chuyện này không thể trách tôi hoàn toàn được. Bác Lục biết tôi tới nên đã dời mộ đi rồi!”

“Dời đi?”

Tôi càng bức hỏa hơn: “Cái gì mà dời đi? Anh nói ngôi mộ của bác Lục biết chạy? Nó mọc chân chạy đi à?”

Đạo Điền làm ra vẻ kinh ngạc, vỗ đùi nói: “Đúng đúng, ngôi mộ đó mọc chân chạy!”

Thật là hết chịu nổi tên điên này rồi, tôi thầm chửi một câu: “Mồ mọc chân cái cm nhà anh!”

Ngồi đây lãng phí thời gian với anh ta, chi bằng quay về đi ngủ cho rồi. Nghĩ đoạn, tôi đứng dậy phủi bụi, chả thèm để ý đến anh ta, quay đầu liền đi. Thấy tôi bỏ đi, Đạo Điền cũng chẳng giữ, chỉ tựa đầu vào cây ngồi nghỉ. Bắt xe quay về công ty mà lòng tôi tức ói máu. Liệu có phải lão Lưu bị lừa rồi không, tay đạo sĩ thổi này chỉ giỏi khoác lác thì đúng hơn.

Ngay từ đầu, đúng là anh ta ăn nói khác người, bắt ma phải tìm mộ, kết quả thì sao, đi về tay không. Tuy nhiên lần này cũng không đến nỗi tổn công vô ích, tôi đã biết được mối quan hệ giữa Bạch Phàm và bác Lục.

Quay về ký túc nghỉ ngơi, đến tối thì Hoàn Tử Đầu tới rủ đi nhậu, hôm nay tiểu Lục lái xe, tôi bèn cùng hắn đi ra ngoài. Ngồi nhậu, tôi có kể về Đạo Điền cho Hoàn Tử Đầu nghe, hắn thì sợ ma nên rất ủng hộ việc bắt bác Lục. Nhưng sau khi nghe tôi kể về chuyến đi hôm nay thì hắn bật cười ha hả.

Nhậu đến hơn 12h đêm, hai chúng tôi đường ai nấy đi, về nhà nghỉ ngơi. Chuyện của Bạch Phàm làm tôi buồn bực trong lòng nên uống khá nhiều, chất cồn làm đầu đau như búa bổ, ngồi trong taxi mà thấy trời đất quay cuồng. Đang mơ mơ màng màng dựa vào thành xe định chợp mắt thì đột nhiên tài xế phanh gấp.

Cú phanh khiến tôi không nhìn được nữa, nôn đầy ra xe. Đang định xin lỗi thì chợt nghe tài xế thò đầu ra ngoài chửi: “Con mẹ nó muốn chết à? Đi đứng cái kiểu gì đấy?”

Tôi hữu khí vô lực nhìn ra bên ngoài, hóa ra là một người mặc bộ vest rộng, đội cái mũ phớt vừa băng qua đường. Tài xế tiếp tục cho xe chạy, lúc ngang qua người đang ông, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau. Tốc độ quá nhanh, tôi uống cũng nhiều nên chỉ thoáng thấy người này quen quen, nhưng không thể nhớ ra được là ai.

Về đến công ty, tuy tài xế không phát hiện ra tôi đã nôn ra xe, nhưng tôi chủ động nhận lỗi, trả thêm cho anh ta 50 tệ tiền rửa xe. Xuống xe, tôi loạng choạng chân nam đá chân xiêu đi

vào sân, chưa vào đến cổng thì chợt thấy phía xa có một ông lão đứng chống gậy cạnh gốc cây. Tò mò đi tới thì chợt giật mình: “Lão Lưu? Muộn thế này ông còn tới làm gì?”

Lão Lưu nhìn tôi, nét mặt nghiêm trọng, quan sát xung quanh rồi hỏi: “Đạo sĩ kia đâu?”

Tôi khoát tay, chán nản nói: “Lão Lưu, ông đừng nhắc đến hẳn với tôi. Cái gì mà Đạo Tiên, cái gì mà cai nhân, chỉ là một thằng điên thật sự, ông nhầm người rồi thì phải.”

Lão Lưu kéo tôi đi một đoạn, nhỏ giọng nói: “Ta làm người thật! Hôm nay hai người đã làm gì?”

“Bảo rồi mà, đó chỉ là một tên điên, hẳn dẫn tôi đến Đường Oa Tử, nói là bắt bác Lục. Còn nói tìm nhà trước, tìm mộ sau gì đó, kết quả là đi gần lên đỉnh núi xong quay xuống, bảo tôi là không tìm thấy!”

Lão Lưu nghe vậy gật đầu.

“Lão Lưu, lần đầu tiên ông đến tìm tôi muộn như vậy, có chuyện gì quan trọng à?”

Lưu Khánh Chúc thấp giọng: “Không tin lão già kia được, ta tới để lấy cuốn sách kia của người.”

Tôi sửng sốt, chợt khôi phục tinh thần, chắc sách lão Lưu nói chính là cuốn mà lão Vũ lấy ra từ động quỷ.

“Lão Lưu, trước ông có nhắc một lần, nhưng mãi chưa lấy, sao tự nhiên đêm nay lại cần gấp như vậy?”

Lão Lưu có vẻ căng thẳng: “Đừng hỏi nhiều, ta có việc của ta, xong việc sẽ nói cho người hay. Cứ mang cuốn sách xuống cho ta trước đã!”

Lão Lưu luôn là vậy, nói một là một. Thấy ông ta nghiêm túc, tôi vội gật đầu: “Được lão Lưu, ông ở đây chờ, tôi lên ký túc mang xuống cho!”

Dứt lời, tôi xoay người đi vào trong sân, lên ký túc. Cuốn sách bìa đen cũ nát, tôi gói nilon nhét dưới đệm, lấy ra bèn mang xuống luôn cho lão Lưu.

Nhưng chưa đi ra đến cổng, chợt dưới chân tôi vấp phải cái gì đó, ngã lăn xuống đất. Cuốn sách trong tay văng ra, lại có người nhặt nó lên, là tên đạo sĩ áo vàng kia!!!

Thấy hẳn, tôi mắng to: “Này tên điên, sao anh lại ở đây? Mau trả sách cho tôi!”

Đạo Điên cười, cất cuốn sách vào trong ngực, giơ tay chỉ ra công, thần bí nói: “Cậu nhìn xem, mình quen người đó thật sao?”

Tôi sửng sờ, quay đầu nhìn về phía lão Lưu đang đứng chờ, nhìn kỹ, đột nhiên sống lưng tôi ớn lạnh. Không đúng, người đó hình như không phải Lưu Khánh Chúc!!!

CHƯƠNG 133: KHE NÉM XÁC

Lão Lưu đã vào sinh ra tử với mình đã lâu, nhất cử nhất động của ông ấy tôi đều nắm rõ. Lão là một người nghiêm túc, rất ít khi kích động, nhưng có lẽ ngoài tôi ra, không ai biết rằng lão có một lưu ý đặc thù, đó là cây gậy cũ trong tay. Nó được lão coi như bảo bối, đi đâu cũng mang theo, tuyệt đối không tùy tay vứt bỏ.

Vậy mà hiện giờ, lão Lưu đang đứng ngoài cổng kia, coi cây gậy như đồ bỏ, ném xuống một bên, chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Vóc dáng, gương mặt thì đúng là lão Lưu, đây là chuyện gì?

Thấy tôi sửng sờ, Đạo Điền cười: “Không tòi, cậu chưa đến mức ngu ngốc!”

Tôi nghi hoặc: “Ông ta là ai, còn anh sao lại ở đây?”

Đạo Điền cười, xua xua tay, lấy một cái hoàng phù trong túi ra, bọc nilon đen bên ngoài, nói: “Cậu mang cái này giao cho hắn, vờ như là cuốn sách!”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhận lấy cái túi, cẩn răng dè dặt đi ra cổng. Nhưng bất ngờ là ra đến nơi thì chẳng thấy lão Lưu đâu nữa, cây gậy vẫn còn dưới đất, tôi lại gần nhìn thì nó không phải gậy thường ngày của lão. Chính xác là giả mạo!

Tôi toát mồ hôi lạnh, cơn say cũng tỉnh luôn, Đạo Điền chậm rãi đi ra, cười ha hả nhìn về phía con đường tối om: “Lại còn làm được thế này, đúng là khó đối phó!”

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn, hỏi: “Đạo trưởng, đó là bác Lục ư?”

Đạo Điền không trả lời, vỗ tay vào ngực, nói: “Cuốn sách này của cậu đã bị hắn phát hiện, để chỗ cậu không an toàn nữa, tôi sẽ tạm bảo quản giùm cho, được chứ?”

Vốn dĩ tôi chẳng có hứng thú gì với cuốn sách này, nghe anh ta nói vậy thì thoải mái đồng ý. Đạo Điền nhìn tôi, cười ha hả: “Ngày mai cậu có bận không? Đi tìm mộ với tôi tiếp đi!”

Đang có chút cảm kích vì vừa rồi anh ta mới nhắc nhở mình, giờ lại nói đến chuyện tìm mộ, tôi lập tức lại tụt hết cảm xúc:

“Đạo trưởng, mộ biết mọc chân chạy, tìm kiểu gì?”

Đạo Điền xoa tay: “Biết chạy cũng vẫn tìm được, nó chạy không nhanh bằng chúng ta, mai đi Mặc Bàn sơn, có đi không?”

Nghe đến Mặc Bàn sơn tôi sửng sốt, đó là một ngọn núi lớn. Nếu lại lần nữa sống dở chết dở bò theo anh ta lên đỉnh núi, anh ta lại xoa tay một cái nói không tìm thấy, quay về, chắc tôi tức mà chết mất.

Thấy tôi đắn đo, Đạo Điền vỗ vai nói: “Cậu đừng lo lắng, lần này tôi rất tin tưởng!”

Thấy anh ta có vẻ chắc chắn, tôi cắn răng gật đầu: “Được đạo trưởng, ngày mai tôi sẽ đi với ông một chuyến. Nếu ông lại chơi tôi lần nữa, tôi sẽ mang đạo sĩ nhà ông ra phơi nắng đến chết!”

Đạo Điền cười: “Yên tâm, yên tâm!”

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định cho anh ta một cơ hội, hẹn nhau 10h sáng mai gặp nhau ở chân núi Mặc Bàn.

Quay về ký túc, tôi cứ trần trọc mãi, đến khi tiểu Lục về vẫn chưa ngủ được. Thấu tôi mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà, tiểu Lục hỏi có tâm sự gì. Tôi không nói về lão Lưu giả vừa định lừa mình, chỉ bảo ngày mai phải đi Mặc Bàn sơn một chuyến, nếu tối không về kịp thì nhờ cậu ta lái xe giúp.

Nghe thấy tôi muốn đi Mặc Bàn sơn, tiểu Lục chột nhìn tôi như thẳng góc, một lúc sau thì hỏi: “Nhà anh có ai phải ngồi tù à?”

Câu hỏi thật khó hiểu, tôi nghi hoặc đáp: “Anh nói đi đâu vậy, nhà tôi toàn là nông dân, không trộm cắp cướp giết, làm gì có ai ngồi tù.”

Tiểu Lục sang bên giường tôi, ngồi xuống nói: “Mặc Bàn sơn có mỗi cái trại giam dưới chân núi, anh đến đó không thăm người thân thì đến làm gì?”

Ai chà! Tiểu Lục nói tôi mới nhớ, hình như ở đó có một trại giam lớn, Mặc Bàn sơn là nơi nằm ngoài rìa thành phố nhất, trước giờ mới chỉ nghe nói chứ tôi chưa đến bao giờ.

“Tôi...đi leo núi dã ngoại!”

Phải bịa bừa ra một lý do, nếu nói là mình đi để tìm mộ, sợ rằng cậu ta sẽ mang tôi đến bệnh viện tâm thần mất. Tiểu Lục nhìn tôi như thằng ngốc, nói: “Đi dã ngoại? Thành phố lớn này chưa đủ để anh chơi à?”

“À, đi thám hiểm ấy mà, giờ đang có một tìm sự mới lạ. Tiểu Lục, hình như cậu rất am hiểu về nơi đó thì phải?”

Tiểu Lục lắc đầu: “Không đến mức am hiểu, chỉ là trước kia tôi chạy xe thuê, có qua đó kiểm khách một lần. Nơi ấy chẳng có người, ngoài một trại giam của tỉnh ra thì không còn gì hết, có gì để chơi chứ!”

Tiểu Lục này đầu óc đơn giản dễ bị lừa, tôi gạt đầu rồi đánh trống lảng sang việc khác, sau đó đi ngủ. Cả hai vừa mới tắt đèn được chừng 5p thì cậu ta đã ngáy vang trời vang đất, tôi làm bạn với tiếng ngáy mà nằm tính toán đường đi tiếp theo của mình.

Tại sao hôm nay bác Lục lại đóng giả lão Lưu để lừa gạt lấy cuốn sách? Cuốn sách cũ đó có tác dụng gì? Sự việc hôm nay khiến tôi càng nghĩ càng thấy sợ, bác Lục không những âm thầm đi theo để giết người, mà còn có thể ngụy trang thành người bên cạnh mình. Thật con mẹ nó lợi hại, sao ông ta không siêu thoát đi cho rồi?

Tôi chịu theo Đạo Điền để bắt bác Lục, không phải với ý nghĩa giúp anh ta, mà là đi theo để có gì còn ngăn anh ta lại. Tuy tôi rất hận bác Lục, nhưng giờ chưa phải lúc phế bỏ ông ta, tôi còn phải dựa vào ông ta để áp chế tên lãnh đạo đã!

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt, tôi thả lỏng nhắm mắt nghỉ ngơi. Hẹn với Đạo Điền là 10h sáng, núi Mặc Bàn nằm khá xa về hướng tây thành phố, nên chẳng ngủ được lâu, 5h sáng tôi đã phải thức dậy ra bắt xe khách.

Ngồi mấy giờ trên cái xe xóc như cưỡi ngựa, cuối cùng cũng đến nơi trước giờ hẹn. Có vẻ Đạo Điền đã chờ tôi ở đây khá lâu, ngạc nhiên thật, hôm qua lúc tạm biệt anh ta là đêm khuya, sáng nay mình ngồi chuyến xe sớm nhất đến Mặc Bàn sơn, sao anh ta lại đến trước cả mình?

Trông thấy tôi, Đạo Điền cười xởi lởi: “Không tồi, tiểu tử cậu tuy chả có năng lực gì, nhưng rất thủ tín!”

Tôi bực mình: “Đạo trưởng, anh đừng có một câu không năng lực hai câu không năng lực. Anh nuôi tôi à, hay tôi ăn hết gạo nhà anh?”

Đạo Điền ha hả mấy câu rồi xoay người lên đường. Mặc Bàn sơn chỉ có cái danh, nổi tiếng nhất nơi đây vẫn là trại giam ở dưới chân núi. Đạo Điền tựa như rất quen thuộc, thoăn thoắt dẫn tôi đi lên phía trên.

Anh ta nói mộ bác Lục nằm ở Mặc Bàn sơn xa xôi này thật khó tin, Bạch Phàm nhìn qua là người hiếu thuận, sao lại an táng ông mình ở xa vậy chứ, còn ở trên một cái trại giam nữa.

Theo lời Đạo Điền thì mộ bác Lục tự chạy đến đây, thật tào lao hết sức.

Đúng như tiểu Lục nói, dưới núi Mặc Bàn này quả thật chả có thôn xóm gì, chỉ có vài nhà thừa thớt bán hoa quả cho người đến thăm tù mà thôi. Tôi với Đạo Điền đi dọc quốc lộ, men theo con đường hai bên là vườn trái cây, đang đi thì gặp một người đàn ông đang làm vườn. Anh ta đang cõng cái bình thuốc sâu, ngạc nhiên nhìn chúng tôi, hỏi: “Hai cậu đến mua trái cây à?”

Tôi xua tay, nói qua hàng rào mắt cáo: “Không phải anh ơi!”

Nhà vườn sững sốt: “Thế định chờ trời tối để hái trộm à?”

Tôi lắc đầu: “Đại ca, không mua, cũng không hái trộm. Chúng tôi lên núi chơi thôi, chẳng liên quan gì đến cái vườn nhà anh đâu!”

Nhà vườn ngậy ra, đi về phía hàng rào, nghi hoặc hỏi: “Lên núi chơi? Hai cậu là phượng thủ à?”

Tôi cười: “Đúng đúng, là phượng thủ!”

Tôi chỉ trả lời anh ta cho phải phép, nói xong liền phải đi tiếp, Đạo Điền đâu có đứng lại nghe, đã bỏ tôi lại khá xa rồi.

Vừa đi được vài bước thì nhà vườn ghé vào hàng rào gọi tôi: “Này, cậu đợi chút!”

“Đại ca, có việc gì?”

“Ai da, cậu đừng có gấp, chờ tôi một chút!”

Nhìn nhà vườn này chắc ngày nào cũng phơi mình làm việc ở đây, da sạm đen, có lẽ ít khi gặp người để nói chuyện. Tôi gọi

Đạo Điền một câu, bảo anh ta nghỉ ngơi chốc lát, anh ta bèn ngồi xuống vệ đường chờ.

Dựa sát vào hàng rào, tôi nhìn nhà vườn, nói: “Đại ca, tôi hầu chuyện với anh, anh có thể cho tôi mấy quả ăn không?”

Mình đã đoán đúng, nhà vườn làm việc ở đây một mình, lâu không gặp người ngoài chắc không nhịn được nữa rồi, gật đầu lia lịa nói được được.

Anh ta vừa cười vừa nói: “Hai cậu lên núi chắc chắn không phải đi chơi.” Nói xong thì liếc Đạo Điền đang ngồi đằng xa, tiếp: “Anh ấy còn mặc cả đạo bào, hai người lên núi để luyện công đúng không?”

“Không phải luyện công, cái người mặc đạo bào kia, anh thấy giống đạo sĩ lắm à?”

Nhà vườn lắc đầu, cười hờ hàm răng trắng tinh, nói: “Không giống, mạo đạo bào, tay cầm phát trần, nhìn bề ngoài thì đạo sĩ đấy, nhưng khí chất kém quá. Trông bộ áo anh ta mua kia, quá cỡ đến nỗi như cái mền vậy.”

Tôi nghe vậy, nhìn về phía Đạo Điền đang ngồi xếp bằng mà không nhịn được, cười gập cả lưng: “Đúng đúng, anh ta là diễn viên hài quần chúng đấy. Chỉ xuất hiện vài giây trước ống kính rồi đi lãnh cơm ăn, há há!”

Cả hai chúng tôi cùng cười, một lúc sau thì nhà vườn chuyển sang nghiêm túc: “Lão đệ, tôi khuyên thật cậu, đừng để cái tên giả dạng này lừa. Trên núi ngoài rấn ra thì chả có gì để chơi đâu, cậu không thấy núi này có trại giam à? Từ xưa nhưng tội phạm bị tử hình, đều hành quyết sau núi, xác ném xuống khe suối, đáng sợ lắm!”

Thực ra chuyện này tôi cũng nghĩ tới rồi, trại giam lớn như vậy, lại ở ngay chân núi, xử bán phạm nhân sau núi cũng không phải quá bất ngờ.

“Ừm, không sao đâu đại ca, chúng tôi chỉ lên núi một vòng rồi về thôi, không ở đến tối đâu.”

Nói xong, tôi lại bổ sung: “À phải rồi, có ai từng an táng trên núi không, đại ca?”

Nhà vườn không hề nghĩ ngợi mà xua tay: “Không có, cậu không thấy quanh đây chỉ có mấy vườn nhà chúng tôi sao. Ai

mà lại an táng xa xôi thế này, ngay đến tội phạm bị hành quyết, người nhà được thông báo đến thì mang xác về, không đến thì ném hết xuống khe.”

Không có mộ? Tôi cũng nghĩ vậy, núi cao thế này lấy đâu ra mộ?

Nhà vườn quay vào trong hái cho tôi ít trái cây rồi nói: “Cũng không hẳn là không có mộ, còn nhớ mấy hôm trước lên núi chặt củi, gặp khá nhiều mồ mả, nhưng đó không gọi là mộ, vì nước mưa xối xuống nên tôi thấy bên trong toàn là xác mèo!”

Lại là mồ chôn mèo?

Chưa kịp hỏi thì nhà vườn cười nói tiếp: “Lão đệ, thôi không làm cậu mất thời gian lên núi luyện công với tay diễn viên nữa. Tôi có nghe giám thị nói, mấy năm trước xác phạm nhân đều ném ở cái khe giữa sườn núi, cậu đừng đi qua đó là được.”

Vừa nói, anh ta vừa giơ tay chỉ về giữa sườn núi, nơi có nhiều tảng đá lởm chởm. Cẩn miếng táo, tôi đáp: “Được rồi đại ca, tôi đi đây. lát nữa quay về nếu anh còn ở, tôi lại hầu chuyện anh, kiếm trái cây ăn!”

Đại ca nhà vườn này cũng thật tốt tính, cười xuề xòa gật đầu. Tôi mang theo mấy quả táo, đi về hướng Đạo Điền đang ngồi chờ, thấy tôi đi tới, anh ta nheo mắt khó chịu: “Núi thì cao, cậu không thấy à? Lại còn rảnh rỗi tám chuyện với người ta, định qua đêm trên núi chắc?”

Đưa cho Đạo Điền một quả táo, tôi cười: “Chẳng phải kiếm trái cây cho anh ăn sao?”

Anh ta cũng chẳng khách sáo, cầm lấy quả táo, chỉ lên trên núi: “Qua bên kia!”

Nhìn theo hướng tay Đạo Điền chỉ, đó lại chính là cái khe ném xác phạm nhân mà anh nhà vườn vừa nói!

CHƯƠNG 134: RỪA CÔNG MỌ

Đạo Diên có vẻ không hề tùy tiện khi chỉ nơi đó, tôi hỏi: “Đạo trưởng, sao lại qua đó? Anh có biết đó là chỗ nào không?”

Đạo Diên cười ha hả: “Mồ cao, khe thấp có tà ám, đi thôi!”

Nói đoạn liền bước nhanh lên cái khe vút xác kia. Đã từng làm công tác thiêu xác ở nhà tang lễ, giờ lại giữa ban ngày ban mặt, tôi chả sợ lắm, bèn đi theo anh ta. Hôm nay trời nắng đẹp, mặt trời chói chang, vừa lên núi là đầu tôi đã đầy mồ hôi. Nhưng chẳng hiểu vì sao càng đi lên phía cái khe, tôi càng cảm thấy lạnh, quần chặt quần áo vẫn không khỏi run lên bần bật.

Thấy tôi ôm vai xuýt xoa, Đạo Diên cười đều: “Tiểu tử cậu dương khí yếu quá, nên tiết chế bớt lại đi!”

“Đừng có ăn nói lung tung, tôi đây đồng tử mà dương khí yếu, già như anh chắc dương khí mạnh đấy?”

Đạo Diên càng cười lớn: “Hơn 30 tuổi rồi, cũng chẳng đi tu mà vẫn là đồng tử? Nếu thật sự không tìm được cô nương nào, thì theo tôi về Lao Sơn đi!”

Tôi tức đến nghẹn họng, bản thân mình tuy chẳng phải tiền đồ lớn gì, nhưng cũng không đến mức chết đói, lại càng không phải không cô nương nào để mắt. Có điều, giờ biết thân phận bác Lục, Bạch Phàm lại có quan hệ ruột thịt với ông ta, khiến tôi không biết cô ấy tiếp cận mình là thật lòng hay lợi dụng. Nghĩ tới đây, chợt thấy tức ngực, tôi thở dài không nói nữa.

Tuy vừa chiếm thượng phong nhưng thấy tôi chả có tâm trạng đấu khẩu, Đạo Diên cũng mất hứng, lôi một tờ hoàng phù trong túi ra đưa cho tôi: “Giữ đi!”

Tôi liếc anh ta một cái, nhận tờ hoàng phù cất vào túi, thở dài. Nói đến cũng lạ, vừa mới cất hoàng phù vào người thì chợt một luồng nhiệt độ lan tỏa toàn thân, lập tức không còn thấy lạnh nữa. Kinh ngạc, tôi hỏi Đạo Diên: “Chuyện gì thế này, giờ còn lâu mới tới 15 âm lịch mà, dương khí tôi suy yếu thật ư?”

Anh ta liếc tôi, nói: “Đùa cậu thế thôi, chứ cái khe suối đằng trước kia, đầy xác chết, quanh năm suốt tháng âm khí tích tụ, lạnh là đúng!”

Tôi thở hắt ra, nghĩ bụng Đạo Điền này ít nhiều cũng gọi là có tài, chưa lên khe núi đã đoán được nó đầy xác chết. Hai chúng tôi bắt đầu khó nhọc leo lên, cả đường đi không nói chuyện, cuố cùng cũng đến được tảng đá ven khe núi. Nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, tôi chấn động đến cứng cả họng.

Cái khe vừa dài vừa sâu, rộng phải đến 1m, bên trong chất đầy xương người trắng ớn. Nhìn đâu cũng thấy xương cốt, cơ bản là cả cái khe đã bị lấp đầy. Vốn tưởng đồng xương trong miếu quả phụ đã là nhiều nhất rồi, ai ngờ so với cái khe này thì chả thấm vào đâu.

Thấy tôi kinh ngạc, Đạo Điền cười phá lên: “Xương cốt nhiều quá, cả một khe xác người đếm không xuể, không lạnh mới lạ đấy!”

Tôi nhìn cái khe chằm chằm, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, quả chấn động. Chẳng trách xung quanh đây, cây cỏ nhiều mà đến một con chim cũng không có.”

“Đâu chỉ không có chim thôi đâu, cứ động vật sống đều không bén mảng được, nói cho cậu biết, ở đây đến chuột còn không có ấy!”

Dứt lời, Đạo Điền bắt đầu đi dọc theo khe núi, tôi vội đi theo, hỏi: “Anh cứ nhất quyết phải đến chỗ này làm gì, ngôi mộ ở đây ư?”

Đạo Điền dừng chân, chỉ về phía trước: “Chẳng phải đằng kia toàn là mồ mả sao?”

Ngẩng đầu nhìn theo hướng anh ta chỉ, tôi lặng đi. Phía cuối khe núi, từng hàng nấm mồ mọc lên chằng chịt. Vội bước nhanh hơn theo Đạo Điền đi tới mô đất bằng cạnh đó, những nấm mồ lớn bé được chôn rất có quy tắc, sắp xếp thẳng hàng theo trình tự.

Tôi khiếp sợ đứng giữa đồng mồ mả, khó tin được, nói: “Cái này...con đường đi qua vườn trái cây là độc đạo lên núi, anh trai làm vườn nói, chưa từng gặp ai đưa người thân lên an táng, lấy đầu ra nhiều mồ mả như vậy? Là người nhà phạm nhân, bị tử hình xong thì mai táng ở đây luôn à?”

Đạo Điền đi một vòng xem xét, nói: “Không phải mộ phạm nhân, đây là ban đêm có người lén lên núi chôn!”

Nhìn đám mồ mả nhiều đến rợn người, tôi không hiểu ra sao.

“Mộ bác Lục cũng chôn ở đây ư?”

Đạo Điền cười: “Tìm đi, trên mộ đó có đất mới!”

Đất mới? Tuy thắc mắc nhưng tôi cũng không hỏi nhiều, bắt đầu kiểm tra từng nắm mồ một. Đạo Điền nói không sai, bình thường thì quanh những nghĩa trang, chuột rất nhiều, nhưng ở đây không có bóng một cái hang nào.

Hai chúng tôi khom lưng tìm kiếm, một lúc thì mắt tôi hoa lên, ngẩng đầu hoạt động bả vai, chợt phát hiện, một ngôi mộ đang trước hình như vừa di động!

Mình hoa mắt ư?

Xoa xoa hai mắt, tôi cẩn thận nhìn lại. Nó di động thật!!

“Đạo trưởng anh xem, nắm mồ bên kia có phải là đang di chuyển không?”

Đạo Điền vội nhìn theo hướng tôi chỉ, kích động nói: “Chính là nó, chính là nắm mồ đó!”

Vị trí của Đạo Điền cách tôi quá xa, thấy anh ta xác định là nó, tôi bèn chạy về phía nắm mồ đang di chuyển. Đây là một chuyên quái đản nhất mà tôi nhìn thấy kể từ lúc chào đời.

Nắm mồ tròn nhô lên, lại càng lúc càng di chuyển nhanh hơn. Đạo Điền không bốc phét, nắm mồ này biết mọc chân chạy thật! Làm gì để ngăn nó lại bây giờ? Nó không phải động vật, tôi đây không thể cứ thế mà nhảy lên bắt nó lại được.

Tôi đứng gần nắm mồ, trơ mắt nhìn nó chạy đi, chỉ loáng cái đã chui vào rừng cây. Đạo Điền vừa gầy vừa lùn, chân ngắn nên lúc chạy tới nơi thì đã không thấy bóng dáng ngôi mộ đâu nữa. Thở hổn hển, tôi hỏi: “Mộ bác Lục chạy mất rồi, làm sao bây giờ?”

Đạo Điền bực mình giậm chân trách: “Vừa nãy sao cậu không đề nó lại?”

Hóa ta là đổ trách nhiệm lên đầu mình, tôi trừng mắt nhìn anh ta, đáp: “Đề nó lại? Đó là nắm mồ đấy đạo trưởng, hồn ma bác Lục kéo nó đi cơ mà!”

Đạo Điền giơ tay phớt đầu tôi một cái, nói: “Ma quỷ cái quái gì, cậu nghĩ mộ mọc chân chạy được thật à? Bên dưới nắm mồ đó là con rùa lớn!”

Con rùa lớn? Câu nói của Đạo Điền suýt thì làm tôi học máu.

“Ai da, đúng là đồ ngốc, bên dưới nấm mồ có một con rùa đội mồ, chính nó đưa nấm mồ đi khắp nơi.”

Rùa đội mồ?

Tôi lặp lại: “Ý anh nói, mộ của bác Lục chôn trên lưng một con rùa?”

Đạo Điền phe phẩy cây phát trần, gật đầu. Sống đến từng này tuổi, tôi mới được thấy mồ chôn trên lưng rùa, con rùa lại mang nấm mồ đi khắp nơi. Khó tin nhìn về phía rừng cây mà ngây ngốc, tôi nói: “Đạo trưởng, thế giờ phải làm sao, rùa chạy cũng không nhanh, hay là ta đuổi theo?”

Đạo Điền lắc đầu: “Rùa đội mồ, càng chạy càng nhanh. Cậu đuổi không kịp nó đâu, ban ngày nó ngủ thì ta còn có cơ hội, vừa rồi lỡ đánh thức nó mất rồi.”

Dứt lời, anh ta lờm tôi một cái, nói: “Thế nào tôi không đùa cậu chứ, tận mắt chứng kiến rồi còn gì?”

Tôi gật đầu liên tục. Đạo Điền có vẻ vẫn hậm hực, phải tay áo xoay người quay trở xuống. Biết mình đã mạo phạm, tôi vội đuổi theo, nhỏ giọng xin lỗi: “Đạo trưởng, tôi chỉ là một tài xế, kiến thức nông cạn, anh đừng để bụng!”

Thấy tôi chịu nhận sai, Đạo Điền cười toét đến tận mang tai. Tôi hỏi: “Đạo trưởng, sao mộ bác Lục lại chôn trên mai rùa, còn những nấm mồ chằng chịt xung quanh là thế nào?”

Đạo Điền hắng giọng đáp: “Chỉ có nấm mồ trên lưng rùa an táng người thôi, còn những nấm mồ bên cạnh đều chôn mèo hết!”

Tôi sửng sốt: “Ban nãy lên núi, anh nông dân nhà vườn cũng nói là từng gặp mấy ngôi mộ chôn mèo. Sao cả Đường Oa Tử lẫn ở đây lại có người chôn mèo?”

Đạo Điền trầm giọng: “Tuy mộ người dùng để chôn mèo là đại hung, nhưng mèo là loài vật thông linh, nó là một trong các nguyên liệu của tà đạo. Nói cậu biết, những con mèo ở đây đều là bị chôn sống!”

Tôi giật mình, chôn sống mèo ư?

“Thật thất đức! Vậy có phải do chính người chôn bác Lục làm ta chuyện đó?”

Bạch Phàm là cháu ruột bác Lục, nhất định cô ấy là người an táng ông mình. Tôi hỏi xong câu này thì mồm miệng khô khốc, chờ câu trả lời từ Đạo Điền. Đạo Điền cười: “Cái này thì không biết được!”

Dứt lời lại phe phẩy cái phát trần, rảo bước xuống núi. Trên đường đi, tôi cũng không có gì để nói với Đạo Điền, khi đi ngang qua vườn trái cây, anh trai đen đúa thấy tôi xuống núi thì vui mừng hơn hở gọi: “Lão đệ, lại đây nghỉ chân một lát!”

Đạo Điền vẫn chả thèm quan tâm, cứ thế bước đi, tôi ghé vào hàng rào, đáp: “Lão ca, không nghỉ nữa, buổi luyện công với diễn viên kia không thuận lợi!”

Anh ta vười, xoay người cắt cho tôi hai quả táo, nói: “Không thuận lợi thì cậu đổi vai diễn đi!”

Tâm trạng đang không tốt, chẳng muốn nhiều lời với anh ta, tôi nhận trái cây, nói: “Lão ca, ăn trái cây của anh hai lần, thật cảm ơn. Nhưng đúng là tôi không hầu chuyện anh được, tôi là tài xế xe bus phố Trường Tân, có dịp vào thành phố thì tìm tôi!”

Anh trai nhà vườn gật đầu cười: “Nhất định, nhất định sẽ tìm!”

Dứt lời, tôi cắn miếng táo rồi chạy nhanh đuổi theo Đạo Điền. Xuống chân núi thì trời cũng không còn sớm nữa, hai chúng tôi đi dọc quốc lộ, có mấy xe khách đi qua nhưng Đạo Điền không bảo tôi vậy, mà nói gì anh ta cũng không phản ứng. Cho rằng anh ta vẫn đang giận mình, tôi không lên tiếng nữa, cứ như vậy đi cho đến lúc mặt trời bắt đầu lặn, tôi đã đói đến mềm cả người.

Đột nhiên, Đạo Điền nhìn hoàng hôn phía chân trời, quay đầu nói: “Trở lại núi!”

Tôi bị câu này của anh ta làm quên đi cả cơn đói: “Đạo trưởng, anh nghiêm túc đấy chứ? Giờ quay lại núi Mặc Bàn? Chẳng phải nắm mồ đã chạy mất rồi sao?”

Đạo Điền cười ha hả, vội vã bước quay lại, nói: “Cậu biết vì sao nó chạy không?”

Tôi kinh ngạc: “Vì sao nó chạy? Chẳng phải anh nói do chúng ta đánh thức nó à?”

Đạo Diên xoa tay: “Rùa đội mồ, ban ngày ngủ, đừng nói là tiếng động chúng ta gây ra, ngay đến cả đại bác bắn nó cũng không tỉnh đâu!”

Tôi càng thấy kỳ quái: “Thế tại sao nó lại tỉnh?”

Đạo Diên vung cây phất trần, đầy ẩn ý nói: “Trái cây mà tay nhà vườn cho cậu, ăn ngon chứ?”

CHƯƠNG 135: ĐẠI CA VỀ LÀNG

Nghe Đạo Diên nhắc tới nhà vườn, tôi chợt sửng sốt. Anh nông dân vườn trái cây có vấn đề ư, tôi kinh ngạc nói: “Đạo trưởng, đừng vòng vo, nói thẳng đi!”

Đạo Diên vẫn không giảm tốc độ, thấp giọng nói: “Chẳng phải lúc ở miệng khe núi cậu đã hỏi rất nhiều rồi sao? Cứ quay lại đi, đến nơi rồi sẽ biết!”

Nhất định là có chuyện gì đó, tôi vội tăng tốc theo Đạo Diên. Quay về đến chân núi Mặc Bàn đã là 8h tối, trời đã đen kịt một màu. Vừa ra khỏi quốc lộ, Đạo Diên nói nhỏ: “Đi nhẹ nhàng, hạn chế nói!”

Tôi nghiêm túc gật đầu.

Đi dọc con đường nhỏ một lát thì đến vườn trái cây, ban đêm cả khu vườn chìm trong yên tĩnh. Hai chúng tôi cứ rón ra rón rén mà lần mò lên trên núi. Còn chưa đến đồng đá rìa cái khe, đã nghe thấy tiếng đào đất phầm phập. Âm thanh có vẻ rất nhịp nhàng, tôi liếc Đạo Diên một cái, thấy anh ta nheo mắt, tay cầm vạt áo bước tới.

Hai chúng tôi thật cẩn thận mà đi lên ven miệng khe núi, vòng sang bên hướng đám mờ mả. Chưa đi tới nơi thì có tiếng mèo kêu. Giữa núi rừng hoang vắng, đến chuột còn chả có một con mà lại có tiếng mèo???

Không hiểu tại sao, âm thanh mèo kêu này cứ như rất bi thảm, đáng thương. Đi vòng qua đám mờ mả, cuối cùng thì tôi cũng tìm được nơi âm thanh phát ra. Một người dáng trung bình đang cầm xẻng đào hố, chính là anh nông dân nhà vườn kia!

Bên cạnh anh ta đặt một cái lồng sắt, tiếng kêu phát ra từ đó. Lồng tôi chợt chấn động, hóa ra anh ta chính là người chôn mèo!

Chẳng trách chính miệng anh ta nói, trên núi không có mộ người, chỉ có mộ mèo. Thì ra đồng mờ mả chất đầy này là anh ta chôn, đương nhiên biết rõ. Khả năng trước giờ không có ai, nên anh ta không cảnh giác lắm, chúng tôi chưa bị phát hiện.

Anh ta đào xong hố, mở cái lồng sắt, thò tay túm con mèo ra, ném phắt xuống rất thuần thục, rồi bắt đầu lấp đất.

Tôi la lên: “Da đen!”

Tiếng la giữa không gian vắng vẻ đột ngột phát lên, tay nhà vườn giật mình sợ hãi, “ai da” một tiếng, ngã bệt xuống đất. Tôi với Đạo Điền xông ra, con mèo dưới hố vội nhảy lên, chạy trốn.

Thật không thể nào ngờ được, anh nông dân chất phác ban ngày nói nói cười cười với mình, ban đêm lại làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Anh ta chưa kịp hoàn hồn, nhìn hai chúng tôi đăm đăm, mãi mới bò dậy, chỉ tôi nói: “Chẳng phải hai người đã đi rồi sao?”

Đạo Điền cười: “Ai sai người chôn mèo ở đây?”

Nhà vườn khôi phục thần trí, lạnh giọng: “Hai người cũng to gan đấy, ban ngày cố ý nói ở đây là khe ném xác mà không dọa được, buổi tối lại quay về!”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ: “Đại ca, là anh cố ý dọa tôi à?”

Tay nông dân tuy vóc dáng không cao, nhưng làm việc nặng quanh năm nên rất vạm vỡ, đôth nhiên lời vẻ độc ác, đi tới trước mặt, gằn giọng: “Đừng con mẹ nó vô nghĩa, hai người từ đâu tới thì quay về chỗ cũ, bằng không ta thiêu chết rồi chôn chung với mấy con mèo đấy!”

Dứt lời, hấn cúi người nhặt cái xẻng bước tới. Tuy tôi chả sợ hấn, nhưng hấn có xẻng, chiếm ưu thế hơn, bèn đẩy Đạo Điền ra sau lưng, cao giọng nói: “Đạo trưởng, anh đứng ra sau đi, đừng để máu dính vào người, tôi chơi hấn cho!”

Đang xắn tay áo chuẩn bị đánh nhau thì bỗng tôi nghe Đạo Điền lẩm bẩm gì đó sau lưng, chỉ một lát sau, tay nhà vườn chợt như bị trúng tà, ném cái xẻng xuống bước đi cứng nhắc về phía trước.

Hấn cứ thế đi vòng qua đám mờ, rồi nhắm ngay cái khe núi, phắt một tiếng nhảy xuống. Vừa nhảy xuống hố xác, thần trí hấn thanh tỉnh, phát hiện mình nằm giữa đồng xương cốt thì điên cuồng kêu gào.

Nhưng quái lạ là, hấn tìm mọi cách bò lên, nhưng cứ được hai bước là lại ngã lăn xuống. Tôi kinh ngạc quay lại nhìn Đạo

Diên, biết rằng anh ta vừa giở bản lĩnh ra. Đạo Diên cười ha hả bước tới miệng khe, ngồi xổm xuống nói: “Thế nào, chẳng phải sáng người còn nói khí chất ta không giống đạo sĩ ư? Chẳng phải nói ta mua nhằm quần áo ư?”

Tôi sửng sốt, những lời này là lúc sáng tay làm vườn nói với tôi, khi đó Đạo Diên cách chúng tôi phải đến 50m, khoảng cách xa như thế mà anh ta nghe được hết?

Thầm than một câu, nhìn cái bóng người gầy bé này mà có một cảm giác bội phục. Tay nhà vườn vật lộn giữa đồng xương trắng, cuống quít nói: “Tôi sai, tôi sai rồi, đại sư cứu tôi!”

Đạo Diên lại cười ha hả, nói: “Ai sai người đi chôn mèo cạnh cái khe này?”

Tay nhà vườn chúng kiến bản lĩnh của Đạo Diên, đã không còn khí thế ban nãy, thấp giọng nói: “Là Trương thẩm ở Tam Gia thôn, năm ngoái bà ấy bảo tôi lên đây đào mồ chôn mèo, mỗi tối chôn một con, mỗi con sẽ cho tôi 300 tệ!”

Đạo Diên gật đầu, hỏi tôi: “Cậu biết nhà Tam Gia thôn ở đâu chứ?”

“Biết, ở một thôn nhỏ cách khu tôi sống không xa.”

Đạo Diên hỏi tiếp: “Ngoài Trương thẩm ra thì người còn gặp ai nữa?”

“Không, mục đích của bà ta là gì tôi cũng không biết, năm ngoái bà ấy chủ động lên vườn tìm tôi!”

Nhà vườn có vẻ đã rất sợ hãi, nói chuyện mà giọng run lên. Đạo Diên lại không nhanh không chậm đứng dậy, hỏi: “Ban ngày bọn ta lên núi, ai báo cho người biết?”

“Trương thẩm bảo tôi chôn mèo, còn dặn nếu có bất cứ ai lên núi thì dọa họ bằng chuyện khe vút xác, nếu không có tác dụng thì lắc cái lục lạc mà bà ấy đưa cho.”

Đạo Diên như ngộ ra gì đó, lẩm bẫm: “Chẳng trách, thuận phục được cả rùa đội mồ, họ Trương này thật lợi hại!”

Nhà vườn nói xong thì hoảng hốt nói: “Tôi chỉ biết có như vậy, sát sinh là lỗi của tôi, sau này nhất định không dám nữa. Đạo trưởng, ông thả tôi đi!”

Đạo Diên không trả lời hẳn, xoay người nói với tôi: “Xuống núi, vào phòng làm vườn của hẳn ngủ một đêm!”

Nói rồi, chẳng thèm để ý đến tay nông dân bị nhốt dưới khe núi, đứng dậy đi xuống. Thấy Đạo Điền bỏ đi, tay nhà vườn hoảng hốt cầu xin tôi. Tuy ban ngày hẳn có cho tôi mấy quả táo, nhưng cứ nghĩ đến việc hẳn chôn sống cả trăm con mèo, tôi thờ dài, bèn xoay người đi theo Đạo Điền. Trên đường đi, tôi lo lắng hỏi Đạo Điền, có phải tay nông dân sẽ vĩnh viễn không trèo khỏi cái khe không, anh ta cười nói: “Trời sáng hẳn sẽ trèo ra được!”

Sự trừng phạt có chừng mực này tôi rất tán thành, đúng là phải dạy dỗ tên tham tiền sát sinh một chút. Cứ như vậy, tay nông dân thì bị kẹt dưới khe núi, còn tôi với Đạo Điền vào phòng hẳn ngủ một đêm.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên, hai chúng tôi ra cửa thì trông thấy tay nhà vườn chạy từ trên núi xuống, vừa chạy vừa nháy như cào cào, lhua chân múa tay la hét: “Mèo, nhiều mèo quá, đừng cào ta, ta không chôn các người, đừng cào ta...”

Nhìn dáng vẻ này, có lẽ bị nhốt dưới khe núi toàn xác người một đêm, đã phát điên rồi. Đạo Điền cười lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Hai chúng tôi bắt xe về thành phố, tôi hỏi bước tiếp theo phải làm gì, đi đâu tìm nắm mồ? Đạo Điền lắc đầu nói: “Đã kinh động con rùa đội mồ hai lần, không dễ tìm ra nó. Đi tìm Trương thẩm mà tay nhà vườn nói trước đã.”

Tay nông dân nhìn qua thì bản chất không phải người xấu, nếu Trương thẩm kia không dùng tiền dụ dỗ, có lẽ sẽ không có kết cục như ngày hôm nay. Mục đích của Trương thẩm này là gì, ba ta cũng có quan hệ với bác Lục chẳng?

Tôi biết bác Lục rất khó đối phó, nhưng thật không ngờ phía sau ông ta lại có một mối liên hệ phức tạp như vậy. Quay về công ty sắp xếp một chút, tôi lên kế hoạch cùng Đạo Điền đi tìm người đang bà họ Trương. Tam Gia thôn ở cách công ty tôi không xa lắm, Hoàn Tử Đầu nghe nói tôi muốn đến đó thì đòi đi theo. Hẳn có một đàn em làm trùm ở đó, tới nơi, tay đàn em còn tập trung bảy tám người, đốt pháo nghênh đón ở cửa thôn.

Không biết mấy tên quê mùa này mua bao nhiêu pháo mà đốt vang trời đến 20p vẫn chưa hết. Mấy người chúng tôi bị tiếng pháo làm không thể nào nói chuyện được, đứng đó vừa phải

tránh xe cộ qua lại, vừa ngây người như mấy thằng ngốc, khỏi phải nói xấu hổ thế nào.

Vất vả lắm mới đốt hết chỗ pháo, tên đàn em vội bước tới, khom lưng với Hoàn Tử Đầu: “Cường ca, đây là lần đầu đại ca đến thôn tiểu đệ, vinh hạnh vinh hạnh!”

Hoàn Tử Đầu rất có phong thái đại bàng, thấp giọng hỏi: “Thôn các người có ai là Trương thẩm không?”

Tên đàn em lập tức nhanh nhẩu: “Có có, thôn đệ có ba Trương thẩm tất cả, chờ lát ăn cơm xong đệ gọi hết đến cho đại ca!”

Nói rồi, chúng tôi bị đám người kéo vào một gian nhà khang trang, ngồi xuống quanh chiếc bàn, vừa giơ đũa lên thì chợt có tiếng đàn em bên ngoài hô: “Đại ca, Trương thẩm tới!”

CHƯƠNG 136: BA TRƯỞNG THẨM

Vừa nhắc đến Trương thẩm thì Trương thẩm tới, lẽ nào lại thuận lợi như vậy ư? Tôi buông đôi đũa xuống, chờ bà ta vào. Chỉ lát sau, một người đàn bà mặc áo sơ mi đỏ, gương mặt hiền từ xách theo một giỏ trứng gà bước vào, thấy chúng tôi ngồi quanh bàn đang chuẩn bị ăn cơm, bà ta nhìn tay đàn em của Hoàn Tử Đầu, nói: “Xuân Sinh, thẩm nghe nói con có khách, mang ít trứng gà cho họ nếm thử!”

Xuân Sinh vội đứng dậy nhận giỏ trứng: “Cảm ơn Trương thẩm, thẩm ăn cơm chưa, ngồi xuống ăn cùng mọi người đi, đây là đại ca của con và hai người bạn anh ấy.”

Nói đoạn, Xuân Sinh chỉ vào Hoàn Tử Đầu, tôi và Đạo Diên, giới thiệu. Trương thẩm gật đầu thay cho lời chào: “Tôi mới ăn cơm rồi, mọi người cứ tự nhiên đi, ăn hết trứng tôi lại lấy cho!”

Rồi bà ta cười hiền từ, xoay người bỏ đi. Trương thẩm này có vẻ rất thân thiết với Xuân Sinh, chờ bà đi khỏi, Hoàn Tử Đầu hỏi: “Đó là một trong ba Trương thẩm?”

Xuân Sinh vội gật đầu: “Đúng vậy đại ca, Trương thẩm này không giống hai Trương thẩm kia, bà ấy là thím ruột của đệ.”

“À!” Hoàn Tử Đầu đáp, Xuân Sinh bèn giơ chén rượu lên mời. Uống một chén, Xuân Sinh cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi dè dặt hỏi: “Cường ca, lúc đại ca nói chuyện điện thoại đệ chưa kịp hỏi. Đại ca tìm Trương thẩm thôn đệ là có chuyện gì?”

Hoàn Tử Đầu nói: “Không có chuyện gì to tát, chỉ tìm bà ấy hỏi thăm chút thôi, ta thấy Trương thẩm nhà người hiền từ, chắc không phải người bọn ta cần tìm!”

Xuân Sinh nghe thì thở phào nhẹ nhõm, lại giơ chén rượu lên mời: “Đạo trưởng, vị huynh đệ này nữa, tôi theo Cường ca đã nhiều năm, coi như người nhà, mọi người cứ tự nhiên, khỏi khách sáo!”

Tên Xuân Sinh này, tuy bề ngoài có vẻ gian xảo, nhưng theo Hoàn Tử Đầu nói thì nhân phẩm không tồi, rất trọng nghĩa khí, tôi bèn đáp lời: “Làm phiền Xuân Sinh huynh đệ rồi!”

Uống chén rượu, tôi hỏi: “Hai Trương thẩm còn lại làm công việc gì kiếm sống? Có thường xuyên ra ngoài không?”

Theo như Đạo Điền nói, Trương thẩm dụ tay nhà vườn chôn mèo, hẳn là nhìn ra cái khe nhí có âm khí nặng, như vậy thì nhất định Trương thẩm đó phải hay đi ra ngoài.

Nghe câu hỏi, Xuân Sinh suy nghĩ một lát, đáp: “Hai Trương thẩm còn lại tính tình đều khá lập dị, một trong hai người còn là quả phụ, nhưng cả hai đều ở trong thôn hàng ngày, ít khi ra ngoài lắm!”

Quả phụ? Sau lần chạm trán miếu quả phụ ở Tế Nam, cứ nghe thấy hai từ này là tôi gai hết cả người. Đạo Điền mở miệng hỏi: “Hay đi ra ngoài hay không không quan trọng, lát nữa ăn cơm xong cậu cũng khỏi cần gọi từng người tới, dẫn chúng tôi đến nhà họ gặp mặt là được!”

Thấy đạo trưởng mở lời, Xuân Sinh vội gật đầu đáp ứng. Ăn xong, hẳn dẫn ba chúng tôi đến nhà hai Trương thẩm còn lại. Đi theo còn có một đám côn đồ thôn, đoàn người cứ như lãnh đạo thành phố về thị sát vậy.

Hoàn Tử Đầu là đại ca, nhưng hẳn rất tự nhiên với mọi người, khiến tôi cảm thấy đặc biệt. Chúng tôi đi dọc đường thôn một lát thì tới một căn nhà gạch quét ve trắng, còn chưa đi vào sân, Đạo Điền liền phát bệnh nghề nghiệp, nhìn đông nhìn tây, y như một thầy phong thủy.

Trông thấy Đạo Điền ngó ngó nghiêng nghiêng, Xuân Sinh muốn cười nhưng không dám cười, thật khổ sở. Vào cổng, Xuân Sinh giới thiệu: “Trương thẩm này làm nghề thủ công, ngày nài cũng ở nhà may giày vải, trình độ làm giày của bà ấy ngang ngửa với giày vải Bắc Kinh đấy. Cứ làm đủ 100 cái sẽ mang vào thành bán, còn thường ngày cơ bản là không ra khỏi cửa!”

Nói rồi hẳn nhìn Đạo Điền, hỏi: “Đạo trưởng, có cần vào trong nhà nhìn không?”

Đạo Điền lắc đầu: “Không vào, đi nhà tiếp theo!”

Xuân Sinh liền dẫn chúng tôi đến nhà Trương thẩm thứ hai. Đây là một hộ nghèo, nhà không lớn lắm, sân khá bẩn thỉu, cỏ dại mọc đầy không ai xử lý. Xuân Sinh nói: “Trương thẩm này chính là bà góa mà tôi nói, tuy bà ấy kiêu lời, nhưng rất nóng

tính, thích sống cô độc, thường ngày người trong thôn cũng chẳng mấy ai bắt chuyện với bà ta!”

Nói xong, Xuân Sinh hỏi: “Có cần vào trong nhag xem xét không?”

Đạo Diên đánh gia cẩn thận một chút, rồi lại lắc đầu: “Đi tiếp đi, đến nhà thím cậu nhìn xem!”

Xuân Sinh ái ngại nhìn Hoàn Tử Đầu, thấy Hoàn Tử Đầu sầm mặt, hẳn đành cắn răng dẫn chúng tôi đến đầu đông, đến nhà bà thím đã cho trứng gà.

Trong ba nhà thì nhà Trương thắm này có điều kiện tốt nhất, Xuân Sinh là trùm thôn, đương nhiên sẽ chiếu cố người thân của mình, chuyện này không lạ. Một căn nhà khang trang rộng rãi, trong sân rất nhiều gà vịt ngan ngỗng, kêu la ầm ĩ. Xuân Sinh nhìn Đạo Diên, lo lắng hỏi: “Đạo trưởng, đây chính là nhà thím tôi, ông xem có vấn đề gì không?”

Đạo Diên cẩn thận quan sát, hất cây phát trần: “Đi, vào nhà nhìn xem!”

Đi qua nhà hai Trương thắm trước mà Đạo Diên chẳng có phản ứng gì, đến nhà thím của Xuân Sinh lại đòi vào nhà khiến hẳn giật mình, run rẩy hỏi nhỏ: “Đạo trưởng, trước khi vào tôi phải dặn ngài một chút, đây là thím tôi, tôi hiểu rất rõ bà ấy. Bà là người thật thà trung thực, tôi đảm bảo bà ấy không trúng tà gì đâu, bà...”

Xuân Sinh còn chưa nói hết, Hoàn Tử Đầu đã bực mình cắt ngang: “Người lắm mồm thế, vào nhà nhìn thôi chứ có làm gì, mau đi!”

Thấy Hoàn Tử Đầu tức giận, Xuân Sinh vội câm miệng, cúi người mở cổng cho chúng tôi. Trương thắm đang ngồi trong nhà xem TV, thấy mọi người đi vào thì khó hiểu đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Sao thế Xuân Sinh, sao con dẫn khách đến nhà ta làm gì?”

Xuân Sinh bất đắc dĩ nói: “Thắm, thấy nhà thắm đẹp, đến xem nhà thắm chút thôi. Không có gì đâu, thắm cứ xem Hoàn Châu cách cách tiếp đi!”

Trương thắm nhìn thoáng qua Hoàn Tử Đầu bặm trợn, rồi lại nhìn Đạo Diên ăn mặc lố lăng, e dè gật đầu, ngồi xuống. Đạo

Diên nhìn một vòng trong nhà, cười cười hỏi: “Đại tỷ, đã bao lâu rồi bà chưa vào thành phố?”

Thấy Đạo Diên hỏi, Trương thẩm vội đáp: “Nếu không có chuyện tôi không vào thành. Lần gần nhất đã hơn một năm rồi!”

Một năm? Tôi nghe mà chột căng thẳng, nó trùng hợp với thời điểm mà tay làm vườn nói. Đạo Diên “à” một tiếng, hỏi tiếp: “Vậy một năm trước vào thành, bà đã đi những đâu, có còn nhớ không?”

Trương thẩm đáp: “Tôi đến Mặc Bàn sơn ở rìa thành phố, thăm người thân trong trại giam. Con trai của anh tôi phạm tội, ngồi tù ở đó!”

Thế thì đúng rồi, quả nhiên Trương thẩm này chính là người đã gặp tay nhà vườn kia. Đạo Diên cười, lại hỏi: “Thế ngoài trại giam Mặc Bàn sơn, lần đó vào thành bà có đi đâu nữa không?”

Trương thẩm bị hỏi dồn dập, có vẻ hơi e sợ, giọng nói trở nên nhỏ đi: “Không đi đâu nữa, chỉ vào thành, mua ít trái cây ở phố bán mứt, rồi đi thẳng đến trại giam. Sau đó thì quay về nhà, sao thế đạo trưởng, ông hỏi tôi mấy chuyện này làm gì?”

Đạo Diên xua tay: “Không có gì không có gì, bà đừng sợ. Đại tỷ cứ xem Hoàn Châu cách cách tiếp đi, không quấy rầy nữa!”

Nói rồi quay sang gạt đầu với tôi, quay người đi ra ngoài. Thấy Đạo Diên đã hỏi xong, Xuân Sinh thở phào, lau mồ hôi trán đi theo. Tôi nôn nóng, bước tới cúi đầu hỏi: “Đạo trưởng, đúng bà ta chứ?”

Đạo Diên gạt đầu: “Đúng, là bà ta!”

Tôi chưa kịp hỏi tiếp thì Xuân Sinh chạy lại trước mặt chúng tôi, la lên: “Gì vậy đạo trưởng? Thím tôi là người chất phác, sao lại là bà ấy được?”

Đạo Diên cười cười vỗ vai hắn: “Không sao đâu, thím ngươi là người khá tốt!”

Đạo Diên vốn hay nói chuyện kiểu úp mở thế này, Xuân Sinh ái ngại quay đầu. Tốp chúng tôi về tới cổng nhà hắn, vừa định vào cổng thì Đạo Diên kéo tôi sang một bên, nói nhỏ: “Tôi

phải đi một chuyến, có khi mấy hôm nữa mới về. Nếu không có chuyện gì thì cậu ở đây chờ tôi!”

Tôi gật đầu: “Được, tôi ở lại giám sát Trương thẩm cho. Đạo trưởng, anh có chuyện gì thế?”

Đạo Điền cười: “Chuyên riêng của tôi, về sẽ kể cho cậu sau!”

Biết anh ta thích thần thần bí bí, tôi chả hỏi nữa, nghe anh ta dặn dò mấy câu rồi xoay người đi về phía quốc lộ. Thấy Đạo Điền rời đi, Hoàn Tử Đầu ngạc nhiên: “Ơ, đạo trưởng sao lại bỏ đi thế?”

Tôi kéo hấn vào trong sân, vừa đi vừa nói: “Không có gì, lão đạo sĩ điên đấy thích đi chơi!”

Xuân Sinh thấy Đạo Điền đi thì như trút được gánh nặng, thở phào. Mấy hôm nay rảnh rỗi, Hoàn Tử Đầu cũng muốn nhân cơ hội nếm thử một chút đặc sản nông thôn, nghe tôi đề nghị ở lại vài ngày, hấn đồng ý ngay. Xuân Sinh nhường cho hai chúng tôi ở nhà mình, hấn sang nhà đàn em ngủ.

Ăn cơm tối xong, tôi với Hoàn Tử Đầu ngồi xem TV nói chuyện phiếm, hấn hỏi tôi, mấy nay có việc gì mà dẫn Đạo Điền đến đây tìm Trương thẩm. Tôi bèn kể lại hết chuyện đi Mặc Bàn sơn và chuyện tay nhà vườn cho hấn nghe. Nghe xong Hoàn Tử Đầu thở dài: “Nói như vậy thì đúng là Trương thẩm này có vấn đề. Nhưng bà ấy là thím của Xuân Sinh, tên đàn em này vẫn luôn trung thành hết mức, tôi không thể đụng đến thím của nó được!”

Tôi cũng bất đắc dĩ nói: “Có khi Trương thẩm lại liên quan đến bác Lục. Hiện giờ không tìm được mộ ông ta, bà ấy có thể là điểm đột phá. Tôi cũng không làm khó bà ấy đâu, trong mấy ngày đạo trưởng đi vắng, giám sát bà ta là được!”

Hoàn Tử Đầu sợ ma, nghe chuyện đào mồ chôn mèo thì sợ hãi, ngồi xem TV thêm một lúc rồi vào đi ngủ. Sáng sớm hôm sau, không biết mấy giờ, mặt trời còn chưa mọc, Hoàn Tử Đầu đã lay tôi dậy, bảo tôi dẫn đi tiểu, hấn không dám đi một mình.

Tôi bất đắc dĩ xuống giường, ra sân đi đái cùng với hấn, chợt phát hiện sao tự nhiên sân nhà Xuân Sinh lại rộng bất thường thế này? Quay sang hỏi Hoàn Tử Đầu: “Huynh đệ, có để ý

không? Hôm qua chúng ta đến đây, sân có rộng lắm đâu, sao giờ toang hoác thế này?”

Hoàn Tử Đầu vẫn còn ngái ngủ, ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng thấy lạ: “Ừ nhỉ, hình như nó rộng ra thì phải.”

Tôi cẩn thận quan sát lại một lượt, ngạc nhiên vỗ vai Hoàn Tử Đầu: “Mẹ nó, Hoàn Tử Đầu, cổng sắt đâu rồi?”

Chẳng trách lại nhìn thoáng như vậy, hai cánh cổng sắt lớn đã biến mất, chỉ còn trơ lại hai cột xi măng trụ lủi. Cổng bị đồng nát lấy trộm rồi???

CHƯƠNG 137: KẼ TRỘM CỔNG

Hoàn Tử Đầu nghe tôi nói thì sững sốt, kéo quần nhìn ra hướng cổng lớn, tức khắc quát lên: “Con mẹ nó, đúng là không thấy cổng. Cổng đâu rồi?”

Cổng lớn làm bằng sắt, dưới quê tôi cũng hay có vụ đồng nát thừa lúc người dân ngủ say, ăn trộm cổng. Cổng nhà Xuân Sinh làm khá đơn giản theo kiểu móc bản lề vào trụ xi măng, nhất định là bị trộm.

Nhìn cái sân mất đi cánh cổng trống huơ trống hoác, Hoàn Tử Đầu cau mày đi tới chỗ trụ xi măng kiểm tra. Tôi cũng bước tới nhìn, nghi hoặc hỏi: “Giờ là thời đại nào rồi, người trong thôn cũng khấm khá, ai lại đi trộm cổng chứ, chắc hẳn là người bên ngoài tới!”

Hoàn Tử Đầu chống nạnh đứng nhìn hai trụ xi măng chằm chằm, tức khí chửi ầm lên: “Thật con mẹ nó tức quá, tôi đây thân là đại ca, ngủ một đêm nhà đàn em, chả có tác dụng bảo vệ gì, lại còn mất cánh cổng. Mà thằng trộm này cũng cao tay thật, hai chúng ta ngủ trong nhà mà chả có chút động tĩnh nào!”

Tôi thở dài: “Mấy ngày nay leo núi nhiều cũng mệt, tôi ngủ hơi sâu. Còn anh thì khỏi nói đi, đừng nói là gỡ mất cổng, có khiêng anh ra ngoài anh cũng chả biết ấy!”

“Được rồi, chuyện này tôi phải lo, lát nữa sẽ đền cho hẳn 1000 tệ vậy!”

Nói xong Hoàn Tử Đầu hậm hực xoay người đi vào nhà. Trời sáng, Xuân Sinh mang đồ ăn sang cho chúng tôi, cũng phát hiện ra cánh cổng bị mất, nhưng vì nể mặt Hoàn Tử Đầu, vẫn cười ha hả nói không vấn đề.

Tôi đã hứa với Đạo Diên là sẽ giám sát Trương thẩm, ăn sáng xong liền thu xếp mua ít quà cáp đến nhà Trương thẩm chơi. Xuân Sinh tuy trong lòng không muốn, nhưng không dám nói, sau khi mua ít hoa quả, tôi lựa lời bảo hẳn dẫn sang nhà Trương thẩm.

Trên đường đi, nói chuyện cùng Xuân Sinh mới thấy, hẳn cứ nói cười ha hả, đúng là dễ gần. Tôi hỏi tại sao hẳn được gọi là

Xuân Sinh, có ý nghĩa gì không, hấn nói: “Thế hệ trước, các bậc cha mẹ ít học, nếu sinh con vào mùa xuân thì đặt là Xuân Sinh, mùa đông thì đặt là Hàn Đông. Thôn tôi có tới ba Xuân Sinh cơ!”

Đang nói cười, chợt tôi vô tình trông thấy, ngay đoạn rẽ trước mặt có một ông già lái chiếc xe ba bánh. Tuy trên xe có phủ bạt trắng, nhưng vẫn có thể lờ mờ đoán được là nó chở sắt vụn. Nhớ đến cánh cổng nhà Xuân Sinh, tôi chỉ cái xe, thắc mắc: “Huynh đệ nhìn kìa, anh có biết cái xe ba bánh kia của ai không?”

Xuân Sinh ngẩng đầu, đi tới trước nhìn rồi gật đầu nói: “Chắc là của lão Tôn thôn bên cạnh, đi mua đồng nát. Sao vậy?”

Vừa nghe hai từ đồng nát, tôi vỗ tay một tiếng, hô: “Phá án!”

Hoàn Tử Đầu cũng hiểu ý, liếc tôi rồi cùng bước tới. Xuân Sinh không hiểu chuyện gì, nhưng cũng chạy theo.

Tôi với Hoàn Tử Đầu vừa đi vừa gọi, ông già như có tật giật mình, giả bộ không nghe thấy gì, cắm đầu chạy. Đuổi theo vài con đường, cuối cùng đã tóm được ông ta chỗ quẹo.

Ông già này hai mắt lồi ra ngoài, toàn thân gầy da bọc xương trông rất đáng sợ, bị tôi tóm xuống xe, lão nhìn thẳng mặt hai chúng tôi, hét lớn: “Hai người đuổi theo tôi làm gì, điên à?”

Hoàn Tử Đầu hất tung tấm bạt phủ trên xe, phát hiện dưới đồng bì cát tông, đúng là có cánh cổng sắt nhà Xuân Sinh! Hấn lắc đầu, tức giận nói: “Lão già này, ông đi mua đồng nát, sao lại gian dối? Hai cánh cổng sắt này ông mua ở đâu?”

Lão Tôn trừng đôi mắt lồi, chối: “Tôi nhật ở đầu thôn!”

Ông lão tự biết mình đuối lý, nói lấp ba lấp bắp. Hoàn Tử Đầu nhếch mép: “Nhật? Lão già nhà ông nhật đồ trong sân người ta à?”

Lúc này thì Xuân Sinh cũng chạy tới, nhìn thấy hai cánh cửa sắt trên xe thì sửng sốt, nhìn lão Tôn chăm chăm: “Lão Tôn, ông đến thôn chúng tôi thu mua đồng nát, tôi tạo điều kiện cho ông rất nhiều, vậy mà ông lại ăn cắp cổng nhà tôi?”

Vừa nói, hấn vừa xông đến, co chân đạp cái xe ba bánh lăn xuống mương. Thấy chiếc xe bị đổ, lão Tôn tức đến run người, chỉ tay vào mặt chúng tôi, mắng: “Mấy thằng nhãi ranh này,

lão lấy cổng nhà người là muốn giúp người, người lại lật xe lão? Chờ đấy, lão sẽ chú chết mấy thằng nhãi!”

Nói rồi liền xắn quần xuống mương kéo cái xe lên. Xuân Sinh bị chửi, cáu tiết nhặt viên gạch định đập chiếc xe, tôi vội giơ tay ngăn lại, nói: “Được rồi, chuyện này là ông ta sai, nhưng già rồi còn kiếm sống bằng nghề đồng nát cũng không dễ dàng gì, bỏ qua đi!”

Xuân Sinh bỏ viên gạch xuống, chỉ ông lão, mắng: “Lão Tôn, ông nhớ cho kỹ, từ giờ còn dám đánh con xe ba bánh này vào thôn, tôi sẽ đập nát nó!”

Lão Tôn kéo cái xe lên, nhặt đồ đạc ném vào xe, nói: “Được! Người nghĩ lão không vào thôn các người thì không mua được ở đâu chắc? Cứ chờ đấy!”

Nói rồi hung tợn lườm chúng tôi, sau đó nhảy lên xe, rời đi. Hoàn Tử Đầu thấy thế, xuống nhặt cổng sắt dưới mương lên, ái ngại nói với Xuân Sinh: “Được rồi, cần gì tức giận như vậy, chỉ là một ông già, đừng so đo với lão, mau khiêng cổng về đi!”

Hoàn Tử Đầu có lời, đương nhiên Xuân Sinh nào dám không nghe, gặt đầu khiêng cánh cổng, bực bội quay về nhà.

Ba chúng tôi lắp lại cổng xong xuôi mới sang nhà Trương thẩm, thấy chúng tôi mang quà cáp, bà ta cứ nhất định giữ lại ăn cơm. Trong bữa cơm, qua lời nói, cử chỉ hành động, tôi cảm thấy người này là người tốt, thật lòng chiêu đãi chúng tôi. Nếu không phải chính miệng bà ấy nói từng đi Mặc Bàn sơn, tôi nguyện tin người bỏ tiền cho tay nhà vườn chôn mèo là hai Trương thẩm còn lại.

Ăn xong không có việc gì làm, Xuân Sinh bèn gọi mấy đàn em đến nhà Trương thẩm, chúng tôi cùng nhau đánh bài. Đánh đến tận hơn nửa đêm, Hoàn Tử Đầu buồn ngủ mới tan cuộc. Hai chúng tôi quay về nhà Xuân Sinh ngủ, vừa mới tắt đèn nằm xuống giường thì đột nhiên bên ngoài ‘Bịch’ một tiếng vang lớn. Tôi giật mình, lay lay Hoàn Tử Đầu: “Huynh đệ, nghe tiếng gì bên ngoài không?”

Hoàn Tử Đầu mơ mơ màng màng xoa tay: “Làm gì có tiếng gì, ngủ đi!” Nói rồi hắt quay ra ngáy khò khò.

Mình nghe nhầm?

Tôi nằm xuống đắp chăn cẩn thận, một lát thì cũng bắt đầu buồn ngủ, vừa chợp mắt thì lại nghe được tiếng bịch vang lên ngoài sân. Lần này tuyệt đối không phải mình ảo giác!

Tôi ngồi dậy, nhìn chằm chằm ra cửa sổ, không thể ngủ tiếp nữa rồi. Cũng không dám đi ra ngoài, tôi khoác tạm cái áo, đến vén rèm cửa sổ lên nhìn thì thấy, không biết có thứ gì đó đã bị ném vào trong sân!

Thở phào một hơi, tuy không biết là ai làm, nhưng ít nhất đã tìm ra nguyên nhân phát ra âm thanh, vấn đề không lớn. Định không quan tâm nữa, xoay người quay về giường thì lại nghe bịch một tiếng nữa.

Vẫn tiếp tục ném? Giữa đêm thế này, nghĩ không ai biết à? Tôi giật sợi máu, tính gọi Hoàn Tử Đầu dậy ra ngoài dạy dỗ kẻ kia một trận. Nhưng Hoàn Tử Đầu ngủ say như chết, có lay thế nào cũng không tỉnh, tôi đành bất đắc dĩ mặc quần áo, bật flash điện thoại, mở cửa đi ra ngoài.

Nhờ ánh đèn ngoài sân, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ thứ bị ném vào là gì. Đó là xác mấy con cú mèo đã thối rữa!

Xác cú mèo, đôi mắt đã đục ngầu, toàn thân giò bì nhưng nhúc, thịt bủng nát vương vãi đầy sân, nhìn mà buồn nôn. Tôi phát hỏa, cau mày hướng ra phía cổng vắng: “Con mẹ nó, ai ném?”

Vừa dứt lời thì vèo một tiếng, lại có thêm một con bị ném qua cổng. Vội nhảy sang một bên né tránh, xác con cú mèo đập xuống đất ngay dưới chân tôi, thịt thối văng đầy.

Cú mèo không phải là điềm lành, từ bé tôi đã nghe tiền bối nói, cú mèo vào nhà, vận xui tiến theo. Người ném cú mèo vào sân này, nhất định là muốn trừ ẻo chúng tôi. Chợt nhớ lão Tôn ban sáng bị bắt gặp trộm cổng, tôi liền đoán được là ai đang ném. Tức mình bước tới, mở toang cổng nhìn bên ngoài, một bóng người vội chạy về hướng ven đường.

Nếu đúng là lão Tôn thì tôi chỉ muốn đuổi lão đi chứ chẳng so đo làm gì, nhưng người này chạy rất nhanh nhẹn, khỏe mạnh, nhất định là một người trẻ tuổi, vậy thì không được!

Quát lớn một tiếng, tôi co chân đuổi theo. Bóng người kia chạy không đến mức nhanh lắm, nhưng thế nào tôi cũng

không đuổi kịp, càng đuổi càng tức, chỉ một lát đã chạy rất xa khỏi nhà Xuân Sinh.

Cuối cùng đành từ bỏ, tôi dừng lại, đứng chống tay vào đầu gối thở dốc. Bóng người kia vẫn không hề giảm tốc độ, dần biến mất trong màn đêm.

“Con mẹ nhà ngươi, đồ tiểu nhân!” Tôi chửi tục một câu, liền định xoay người quay về, nhưng cú xoay người này làm tôi đứng hình. Lão Tôn đang đứng ngay phía sau, lão trừng đôi mắt, cười quỷ dị, tay trái cầm một xác cú mèo thối rữa, tay phải cầm thứ gì đó không rõ.

Vừa há mồm định nói thì chột thứ trong tay phải của lão vung lên, nháy mắt toàn thân tôi tê dại, đầu nặng như chì, rất nhanh đã mất đi tri giác!

CHƯƠNG 138: GỌI MA

Lúc tỉnh dậy thì tôi đã thấy mình bị trói chặt trên ghế, nhốt trong căn phòng nhỏ tối tăm. Nơi đây ẩm ướt, tuy vậy vẫn miễn cưỡng có thể nhìn thấy ánh sáng trời xuyên qua khe hở.

Nhất định đêm qua lão Tôn đã đánh thuốc mê mình, tỉnh dậy mà đầu vẫn còn đau như búa bổ. Tôi cẩn thận quan sát xung quanh, trong phòng chất đầy đồ ve chai, hẳn là một gian nhà kho. Tuy lão Tôn ăn trộm cổng nhà Xuân Sinh, nhưng tôi cũng chả thù hằn gì với lão, ngay cả lúc Xuân Sinh hùng hổ, còn nói đỡ cho lão cơ mà. Sao lão lại bắt nhốt mình vào đây?

Cố gắng nói lỏng dây trói một chút, tôi hướng ra ngoài, gọi to: “Này, có ai ở đó không?”

Nghe tiếng tôi gọi, không bao lâu sau thì một thanh niên với thân hình mũm mĩm, tóc rẽ ngôi bước vào. Người hẳn mặc một chiếc quần jeans cáu bẩn, miệng ngậm tẩu, tuy trông xa lạ, nhưng tôi có thể nhận ra hẳn chính là người bỏ chạy đêm qua.

Thấy hẳn đi vào, tôi tức giận hỏi: “Mấy người làm cái gì vậy? Dám trói nhốt tôi ở đây, bắt cóc là tội nặng đấy biết không? Tôi...”

Còn chưa nói hết câu, tiêu tử đã co chân đạp vào bụng tôi một cái. Bốp, cả người lẫn ghế bị văng ra xa.

“Thử lắm mồm lần nữa xem nào?”

Bất thành linh bị đạp một cú, bụng tôi đau điếng, ho khan liên tục. Thấy tôi khổ sở, có vẻ tên tiểu tử rất hài lòng, tìm chỗ ngồi xuống rồi nhìn tôi chằm chằm, nói: “Biết vì sao ngươi bị trói không?”

Cố gắng vật vã mãi mới đỡ đau hơn chút, nằm dưới đất, thấp giọng hỏi: “Không thù không oán, vì sao lại bắt tôi?”

Tiểu tử phun phì cái tẩu trong miệng: “Bởi ngươi là đồ xui xẻo!” Nói xong hẳn há mồm cười ha hả. Hẳn đang cười thì lão Tôn đẩy cửa bước vào, đôi mắt lồi trắng dã, cơ thể gầy trơ khung xương, xuất hiện trong căn phòng tối thật đáng sợ. Lão

nhìn tôi, nói: “Cháu ta nói đúng đấy, người thật đúng là xui xẻo, sao lại ở nhà Xuân Sinh chứ?”

Tôi hiểu ý lão nói gì, lão Tôn này thù Xuân Sinh, tối qua thực ra là lão định tính kế chơi hấn, ai ngờ hấn không có nhà, tôi lại thế thân. Như vậy thì cũng coi như hiểu lầm thôi, chuyện không lớn, tôi đáp: “Lão Tôn, tôi chỉ là tài xế xe bus trên thành phố, đến thôn để tìm người, ở tạm nhà Xuân Sinh mấy bữa, hiểu lầm thôi!”

Vừa nói dứt lời, tiểu tử béo kia lại sấn đến, tát tôi một cái nổ đom đóm mắt. Cú tát mạnh khiến răng vập cả vào lưỡi, máu chảy ra khóe miệng. Thấy hấn động thủ, lão Tôn thấp giọng nhắc: “Trụ tử, nhẹ tay thôi!”

Nói rồi lão cười khẩy, đi lại gần vỗ vỗ vào đầu tôi: “Cũng đừng nói tiểu tử người vô tội, xe ta sắp ra khỏi thôn, người là người đầu tiên đuổi tới. Nếu không phải người thì ta đã sớm bán được hai cánh cổng rồi, đến thôn ở nhờ còn lo chuyện bao đồng làm gì?”

Tôi sửng sốt, lão già này thật ngang ngược, lão ăn trộm đồ của người khác, lại trách tôi làm hỏng chuyện? Có điều giờ đang bị trói, tôi đành nén giận, cười nói: “Phải, lão Tôn, tôi có xen vào chuyện người khác thật. Hai cánh cổng kia cùng lắm là bán được 180 tệ, tôi đền cho ông, ông cởi trói cho tôi đi!”

Lão Tôn cười gian xảo: “Thả người? Thả người để người về dẫn Xuân Sinh sang đây à? Nói cho người biết, thằng nhãi kia ngoài miệng thì nói tạo điều kiện cho ta vào thôn. Con mẹ nó chứ, hấn là người đuổi ta đi đầu tiên đấy. Tại sao ta phải ăn trộm cổng nhà hấn, đều có nguyên nhân cả!”

Lão Tôn vừa nói vừa nghiêng rằng, tôi vốn tưởng lão ta làm thế chỉ để trả thù vụ hôm qua Xuân Sinh đạp xe xuống mương, ai ngờ giữa họ lại có ân oán sâu xa như vậy!

Tôi vội nói: “Lão Tôn, tôi chỉ là người ngoài, thực sự là chả thân thiết gì với Xuân Sinh cả. Hấn là giang hồ, đàn em trong tay cũng đông, đừng làm lớn chuyện lên. Tôi đền ông tiền, bỏ qua chuyện này đi!”

Vừa dứt lời thì tên béo lại định giơ tay tát tôi, lão Tôn ngăn hấn lại, chỉ mặt tôi mắng: “Không thân mà hấn nhường nhà

cho người ở? Còn luôn miệng nói đèn tiền, chỉ là thằng lái xe bus mà tỏ ra hào phóng à?”

Lão đã không còn cười nữa, sầm nét mặt lạnh giọng nói: “Người cũng khỏi cần mang tiếng tằm của hấn để dọa ta, lão tử đã sớm chuẩn bị rồi, đáng nhẽ sự sắp xếp hôm nay là dành cho hấn, ai ngờ người lại tự chui đầu vào, có điều cũng chả sao, chỉ phiền hơn chút thôi!”

Nói rồi lão thần bí vẫy tên béo đi ra ngoài. Trong lòng tôi thầm mắng: chuẩn bị sớm? Một lão già, một tên choai choai thì chuẩn bị cái rắm gì. Xuân Sinh mà dẫn đàn em sang đây, kiểu gì cũng bẻ chân lão.

Khuyên nhủ cũng đã khuyên nhủ rồi, giờ tôi chỉ hy vọng Xuân Sinh và Hoàn Tử Đầu đến cứu mình sớm một chút. Ngẫm lại thì mình cũng thật xui xẻo, rõ ràng là ở lại theo dõi Trương thắm, tự nhiên lại bị lão già đồng nát bắt giữ. Không có mình ở đó, không biết Trương thắm có làm gì bất thường không.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi thở dài, cuộc sống đúng là trở trêu, đầy rẫy những biến hóa!

Không biết hai ông cháu nhà lão Tôn ra ngoài làn gì mà không thấy quay lại nữa. Mà IQ của tên Hoàn Tử Đầu cũng thật làm tôi tức chết, mình mất tích lâu như thế mà sao hấn còn chưa tìm tới?

Nháy mắt mặt trời lặn, tôi đã bị giam trong căn phòng một ngày một đêm, đang mê man khí chịu thì rốt cuộc cánh cửa cũng có người đẩy ra, nhưng thật thất vọng, đó là tên béo chứ không phải Hoàn Tử Đầu.

Trụ tử đá văng cửa, ném cái túi nilon đen vào góc tường, ném xong hấn nhìn tôi gian xảo, nói: “Thứ này ông nội chuẩn bị rất lâu rồi, cô như đêm nay cho người sáng khoái!”

Dứt lời hấn đi ra ngoài. Đêm nay cho tôi sáng khoái? Câu nói của hấn thật khó hiểu.

Chưa được bao lâu thì chợt một mùi hôi thối xộc vào mũi tôi. Mùi này rất có tính kích thích, hơn nữa càng ngày càng nồng nặc làm tôi nôn mửa tại chỗ. Hấn là thứ mà tên béo vừa ném vào bốc mùi, hấn nói sáng khoái, chính là ý này ư?

Còn chưa kịp thích ứng, cửa nhà kho lại bị mở ra, Trụ tử đi vào, phía sau còn có lão Tôn, hai người khiêng một tấm ván gỗ

dài, trên ván gỗ có gì đó được phủ vải trắng. Đã từng làm trong nhà tang lễ, nhint cảnh quen thuộc này, bất giác mồ hôi lạnh tôi túa ra.

Hai ông cháu khiêng tấm ván gỗ vào, đặt xuống cách chỗ tôi khoảng 2m, lão Tôn nhìn tôi cười quỷ dị, nhắc tấm vải lên. Quả nhiên là xác chết!

Đây là xác của một người trung niên, tóc xõa bê bết, mặt trắng bệch hốc hác, một bên tròng mắt sâu hoắm, bên còn lại thì dính con người với đầy giò bì, vô cùng ghê tởm!

Cái xác vừa được mở ra, mùi thối trong căng phòng càng nồng nặc đến ngạt thở. Tôi nôn ọe liên tục, dạ dày vốn đã trống rỗng, nôn ra toàn mật xanh mật vàng. Thấy dáng vẻ khổ sở của tôi, lão Tôn hài lòng gật đầu: “Người này là một kẻ lang thang được ta phát hiện dưới mương, đã chết hơn một tuần. Cơ thể mới bắt đầu thối rữa, mùi có hơi kinh, người cố kiên nhẫn một chút!”

Dứt lời, lão mở cái túi nilon trong góc tường, lấy ra xác con cú mèo, miệng lẩm bẩm, buộc nó vào chân thi thể, quay sang nói với tôi: “Đây gọi là cú dẫn đường. Người mới chết một tuần, hồn ma còn chưa xuống địa phủ, buộc cú mèo vào chân, có thể gọi hồn.”

Xong xuôi, lão lại bảo Trụ tử mang đến một tấm vải đỏ, một đồng tiền xu, bọc đồng xu vào tấm vải rồi nhét vào miệng cái xác.

“Đây là tiền bịt miệng, hồn ma sau khi về giúp ta, quay lại âm phủ sẽ không khai tên ta ra!”

Kinh hoàng nhìn lão chuẩn bị mọi việc, đại khái tôi đã đoán được ý đồ của lão. Lão Tôn đang dẫn ma!

Thấy tôi toát mồ hôi, lão Tôn cười: “Sợ à? Giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, đến khi người thấy thi thể biết cử động còn đá ra quần đấy!”

Vừa dứt lời, tên béo bật cười ha hả. Tôi nói: “Lão Tôn, đến mức này sao? Chỉ là vài chuyện vặt vãnh mà ông mang cả xác chết đến định làm gì?”

Lão Tôn cầm mấy lá cờ nhỏ màu đỏ, cắm vào bốn góc tường, nói: “Đây gọi là nhốt ma, người không vào được, ma không ra được!”

Cắm cờ xong, lão lại lấy ra mấy cây nến đỏ, châm lửa, nói: “Đến mức này sao? Bắt nạt hai ông cháu ta nhiều năm như vậy, người còn hỏi đến mức này sao. Hẳn nhường nhà cho người ở, cho người ăn uống, đã từng bắt nạt người chưa?”

Xuân Sinh là trùm trong thôn, tuy hẳn tỏ ra rất lễ phép, nhưng tôi biết, đó chỉ là nể mặt Hoàn Tử Đầu. Nói không chừng khi không có Hoàn Tử Đầu ở đây, hẳn ra oai tác quái đến thế nào.

Lão Tôn châm ba cây nến, cắm lần lượt lên cạnh đầu và hai bả vai cái xác, xong xuôi lại phủ vải trắng lên, cười nói: “Tiểu tử, người vẫn luôn nói bắt cóc là tội lớn, hẳn giết người tội càng nặng hơn. Nhưng nếu có người xông vào nhà ta, bị thứ tà ma trong phòng làm hại, chắc ta không có tội chứ?”

Gương mặt lão Tôn trở nên méo mó trước ánh nến, nói xong lão cầm bát máu từ tay Trụ tử, hất thẳng lên người tôi. Bố trí xong, hai ông cháu đi ra ngoài, đến cửa thì lão Tôn chột dưng lại, quay đầu nói: “Tiểu tử, gọi ma thì cần giết vật sống, niệm tình người hôm qua nói đỡ ta mấy câu, vừa hất cho người bát máu gà. Yên tâm, người sẽ không sao đâu!”

Dứt lời lão đẩy cửa bước ra.

Lão Tôn khiêng xác chết vào đây rồi làm một loạt hành động đáng sợ, toàn thân tôi đẫm mồ hôi lạnh, cuối cùng lão lại nói tôi sẽ không sao, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cái bản tính lương thiện đã lại cứu mình lần nữa!

Tôi cũng hiểu, hai ông cháu lão Tôn vất vả chuẩn bị những thứ này làm gì. Mục đích là dùng cái xác để gọi ma, chờ Xuân Sinh đến cứu tôi sẽ bị ám!

Ba cây nến lập lòe cháy, trong phòng yên tĩnh đến rợn người, trước mặt lại có xác chết đang nằm, không khí quỷ dị khiến tôi phát run.

Từng giây từng phút trôi qua, ba cây nến cũng đã cháy hết non nửa, miệng tôi khô khốc, nhìn chăm chăm cái xác, chú ý động tĩnh. Đã biết mục đích của lão Tôn, cũng biết lão chỉ muốn trả thù Xuân Sinh chứ không làm hại mình, cho nên bây giờ ý muốn của tôi hoàn toàn khác lúc sáng, chỉ mong họ đừng tới cứu tôi mà tìm cái chết!

Căng thẳng cao độ, mồ hôi tôi chảy thành giọt xuống đất, chẳng biết bây giờ là mất giờ. Có điều nhìn trời tối bên ngoài,

hắn đã là đêm khuya.

Đang ngủ người thì đột nhiên tôi nghe thấy tiếng “cạch”. Tiếng động tuy không lớn, nhưng đúng là tồn tại, hơn nữa hình như nó phát ra từ cái xác trên sàn nhà. Tôi không dám thở mạnh, nhìn nó trân trân, căng thẳng.

Dần dần tôi nhận ra, ba cây nến trên đầu và vai cái xác hình như càng ngày cháy càng nhanh, rồi đột nhiên có một cơn gió lùa tới, thổi tắt ngúm cả ba. Nháy mắt căn phòng trở nên tối đen như mực, tôi kinh hoàng, hồn ma tới?

Đúng lúc thần kinh căng như dây đàn thì chợt tôi nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

“Đây là chỗ quái quỷ nào, lão Tôn sống ở đây? Bên kia có cái nhà kho, vào xem!”

Là Xuân Sinh tìm đến.

Phải giết vật còn sống! Tôi nhớ đến lời lão Tôn nói, há mồm định kêu Xuân Sinh đừng có vào, nhưng chợt nhận ta, căng thẳng thời gian dài khiến thanh quản đã không phát được thành tiếng.

Điều khiến tôi thêm sợ hãi đó là, nghe được cả tiếng Hoàn Tử Đầu: “Con mẹ nó, huynh đệ của ta nhất định là bị lão già nhốt trong này. Các người đứng đây chờ, ta đi vào cứu anh ấy ra!”

Không ổn, Hoàn Tử Đầu muốn vào!

Căng thẳng cực độ, chợt rầm một tiếng, Hoàn Tử Đầu đã đá tung cửa, chuẩn bị xông vào!

CHƯƠNG 139: MỤC ĐÍCH CỦA ĐẠO ĐIÊN

Cánh cửa nhà kho đá vắng, trái tim tôi cũng chìm xuống đáy vực. Hông rồi!!!

Hoàn Tử Đầu còn chưa đi vào, mồm đã tới trước: “Huynh đệ, anh có trong đó không?”

Tôi cố hết sức la lên: “Hoàn Tử Đầu, ra ngoài mau!”

Nhưng hô được thì đã quá muộn, Hoàn Tử Đầu đã chạy thẳng vào trong. Phòng quá tối, tôi không nhìn rõ bộ dạng của hắn, nhưng có thể cảm nhận được, nháy mắt ngoài cửa nổi lên một cơn gió lạnh!

Đồng thời, tôi nghe thấy tiếng sần sạt cử động từ cái xác đang nằm cách mình chỉ 2m kia. Sợ đến sồn gai ốc, tôi dùng sức lay cái ghế, nhưng lão Tôn trói quá chặt, bất kể có làm thế nào cũng không làm nó xê dịch.

Sau khi cơn gió lạnh thốc qua, liền không nghe thấy động tĩnh của Hoàn Tử Đầu nữa. Căn nhà kho mà hai ông cháu lão Tôn dày công chuẩn bị trở nên yên tĩnh đáng sợ.

Tôi lại hướng ra cửa gọi lớn: “Hoàn Tử Đầu!”

Không có tiếng trả lời, cũng chẳng có bất kỳ tiếng động gì, ngay cả tiếng sần sạt của cái xác cũng biến mất.

Một lúc lâu sau, màn đêm yên tĩnh bị một tiếng “Rầm” phá vỡ, không biết thứ gì đó hất vào người mình, tôi bị sức ép đẩy văng ra rất xa. Ngã xuống đất, tôi hoảng hốt nhìn về phía cửa, dưới ánh sáng yếu ớt, cuối cùng cũng trông thấy bóng dáng Hoàn Tử Đầu.

Hắn đang đứng im ở cửa không nhúc nhích.

Xuân Sinh với đám đàn em nghe tiếng nổ vội chạy vào, tất cả cùng mở flash điện thoại lên soi, ai nấy sợ đến há hốc mồm, không khỏi lùi lại một bước.

Tôi căng thẳng nhìn Hoàn Tử Đầu, sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn vô hồn, cứ đứng ngây ra tại chỗ. Xuân Sinh không biết đã xảy ra chuyện gì, vội sai đàn em vào cởi trói cho

tôi, sau đó quay sang Hoàn Tử Đầu gọi khẽ: “Cường ca, đại ca không sao chứ?”

Hoàn Tử Đầu không đáp, vẫn đứng trơ ra như khúc gỗ. Máy tay đàn em vào cởi trói cho tôi, nhìn thấy những thứ bố trí trong phòng mà đều sợ hãi. Chờ đến khi chúng cầm điện thoại đến trước mặt, tôi mới thấy rõ tất cả.

Cái xác trùm vải trắng, đã bị nổ tan thành bụi, khắp nơi đều là xương cốt, vừa rồi chính là những thứ này đã hất vào người tôi.

Máy tay đàn em run rẩy lại gần, rút dao ra cắt dây trói, tôi bò dậy, việc đầu tiên là cởi phăng cái áo đầy máu gà, rồi lao ra chỗ Hoàn Tử Đầu. Bị trói một ngày một đêm, hai chân sớm đã tê rần không khống chế được, tôi ngã nhào ra đất. Nhưng chẳng quan tâm đau đớn, tôi gào lên: “Hoàn Tử Đầu, anh mở miệng xem nào!”

Xuân Sinh đứng bên cạnh cũng ngậy ra, định đẩy Hoàn Tử Đầu thử xem, nhưng lại sợ làm thế không ổn. Một lúc lâu sau, rốt cuộc thì Hoàn Tử Đầu cũng lên tiếng. Hắn khẽ thở dài, nhìn tôi đang quỳ rạp dưới đất, thấp giọng: “Không sao!”

Câu nói vừa thơ ơ vừa lạnh nhạt, tôi nghe mà ớn lạnh sống lưng. Hắn nói xong thì quay người đi ra khỏi cửa, không hề có ý kéo tôi dậy. Xuân Sinh vội chạy tới đỡ tôi lên, tôi miễn cưỡng đứng vững, nhìn Hoàn Tử Đầu đang đứng hút thuốc ngoài sân, cảm giác vô cùng xa lạ.

Trong nhà kho nhớ nhớp bản thủ, mùi thối kinh thiên, đám đàn em đỡ tôi ra ngoài. Vừa mới ra đến sân, chưa kịp thở phào thì chợt nghe một tên đàn em sợ hãi la lên: “Đại ca đại ca, mau tới đây xem, hai người kia đã chết!”

Tôi nghe mà giật mình, cuống quýt chạy theo Xuân Sinh đến đồng củi cách nhà kho không xa. Đằng sau đồng củi là hai thi thể mắt trợn ngược, thất khiếu chảy máu, tử trạng thê thảm. Đây chính là hai ông cháu lão Tôn!

Nhìn vị trí của hai người, hẳn là họ nấp ở đây để xem màn Xuân Sinh vào nhà kho bị giết. Nhưng tại sao hai người lại chết? Tôi quan sát cẩn thận một chút, bỗng nhiên hoảng sợ nhận ra, tử trạng của lão Tôn với Trụ tử giống hệt Khâu lão thái và Mộng Nga!

Đúng, hai mắt trợn trừng, thất khiếu chảy máu, cảnh chết kiểu này vĩnh viễn tôi không bao giờ quên. Đây là thủ đoạn giết người của bác Lục!!!

Thấy tôi đứng ngây ra nhìn hai cái xác, Xuân Sinh đẩy tay tôi, nói: “Huynh đệ, đừng nhìn nữa, đêm rồi, ta nên báo án đi!”

Thở dài vô lực, tôi gật đầu. Bác Lục đã tới, lại còn giết người, vì sao ông ta phải giết hai ông cháu lão Tôn? Tôi quay lại khoảng sân với sự khó hiểu trong lòng, Hoàn Tử Đầu có vẻ đã khôi phục, đưa cho một miếng thuốc, hỏi: “Anh thế nào, không sao chứ?”

Thấy ánh mắt hẩn đã có hồn trở lại, tôi thoáng thở phào, nhận lấy miếng thuốc. Xuân Sinh châm thuốc cho tôi, sấn sổ nói: “Sáng nay Cường ca bảo anh mất tích, hai chúng tôi đi tìm mãi, không ngờ anh lại bị nhốt ở nhà kho của lão Tôn. Nếu không phải có người ném tờ giấy vào nhà thì đúng không biết đâu mà tìm!”

Đây là âm mưu của hai ông cháu lão Tôn, là họ ném tờ giấy chứ không ai khác, chuyện này đã không còn gì đáng bàn, mấy chúng tôi gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát tới phong tỏa một vùng, lấy khẩu cung chúng tôi cả đêm. Hiện trường tử vong của hai ông cháu họ Tôn đều chẳng có bất kỳ dấu vết nào chứng tỏ mưu sát, vụ án cứ thế mà khép lại.

Trưa ngày hôm sau, chúng tôi mới được ra khỏi đồn, chuyên lần này làm tôi rất sợ hãi, mặc dù Hoàn Tử Đầu bình yên vô sự, nhưng cũng khiến trong đầu tôi có rất nhiều câu hỏi.

Vì sao Hoàn Tử Đầu không hề bị gì? Vì sao cái xác trong nhà kho lại phát nổ? Hai ông cháu họ Tôn bị bác Lục giết ư?

Nếu là bác Lục theo tới đây, thì thật tôi không hiểu lý do ông ta phải giết hai người kia. Họ chỉ là hau nhân vật nhỏ bé ngoài thôn, hoàn toàn không dính dáng đến vụ tai nạn xe cơ mà?

Trải qua hai ngày hai đêm, tôi cảm giác toàn thân suy nhược, chẳng có tâm tư mà ở lại nơi đây nữa. Trương thẩm thì vẫn thế, tôi hỏi thăm được biết, trong hai ngày mình bị bắt, bà ấy vẫn sinh hoạt bình thường, không ra khỏi thôn nửa bước.

Xuất phát từ ấn tượng ban đầu, cộng với giác quan thứ sáu mách bảo, tôi vẫn không tin bà ấy là người xúi giục tay làm

vườn chôn sống mèo. Tôi bàn với Hoàn Tử Đầu, cả hai quyết định sẽ quay về trước, không ở lại chờ Đạo Điền nữa.

Cũng may nơi đây cách công ty không xa lắm, ngồi xe máy tiếng là quay về khu ký túc quen thuộc. Vừa mới trải qua một cuộc hành trình hung hiểm, tôi chả buồn thay quần áo, nhảy lên giường, đầu óc trống rỗng lăn ra ngủ.

Tiểu Lục đã sớm quen với cảnh như này, hồi đầu còn khuyên nhủ tôi, đến giờ cậu ta đã chẳng thèm để ý, trong mắt cậu ấy, tôi là một kẻ rối hơi đi tìm mấy việc không đâu.

Mấy ngày tiếp theo, tôi im hơi lặng tiếng, Bạch Phàm có gọi điện mấy lần, nhưng cứ nghĩ đến hai ông cháu họ Tôn mới chết, tôi lại cảm thấy khó chịu.

Tối nay là ca của mình, thất thần đánh chiếc xe trống không đến xưởng giấy rồi quay về, gần vào đến thành phố thì một đạo sĩ ăn mặc lòe loẹt lên xe, là Đạo Điền. mấy ngày không gặp, vẫn cái bộ dạng cà tưng cà tưng như cũ, tôi khẽ gật đầu thay cho chào hỏi.

Thấy tâm trạng tôi không tốt, Đạo Điền ngồi xuống ghế đối diện, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Nhìn cậu phờ phạc thế, gặp ma à?”

Tôi nặng nề cười một tiếng, hỏi: “Đạo trưởng, mấy hôm nay anh đi đâu? Hỏi thì không chịu nói, cứ úp úp mở mở!”

Đạo Điền cười: “Tôi đến phố bán mút!”

“Phố mút? Anh đến đó làm gì?”

“Cậu quên Trương thẩm từng nói, trước khi đến thăm tù, bà ấy mua hoa quả ở đó à?”

Đạo Điền nhắc tôi mới nhớ, đúng là chính miệng Trương thẩm nói vậy.

“Sau đó thì sao, đến phố bán mút tìm được gì? Đạo trưởng à, theo tôi thấy Trương thẩm này không có vấn đề đâu, tôi tiếp xúc với bà ấy mấy ngày, chắc chắn bà ấy không phải người tà nhân đã xúi tay làm vườn chôn mèo!”

Đạo Điền hất cây phát trần, chậm rãi cười nói: “Ai da, vậy thì cậu lầm rồi. Việc này đúng là do Trương thẩm làm. Có điều vì bà ấy bị tà ám ở phố mút nên những chuyện xảy ra sau khi lên vườn trái cây, bản thân không hề hay biết.”

Tôi ngạc nhiên, vừa lái xe vừa quay đầu hỏi: “Cái gì? Tà ám? Là bác Lục à? Nếu nói vậy thì Trương thẩm cũng coi như vô tội, manh mối để đi tìm ngôi mộ lại đứt đoạn sao?”

Đạo Diên cười cười: “Cũng không đến nỗi, chuyện lần này đã làm tôi biết khá nhiều thứ, manh mối đã có đủ, giờ chỉ thiếu mỗi việc tìm ra hang ổ của nó thôi, thứ này thật lợi hại!”

Đạo Diên nói làm tôi không thể hiểu nổi, hỏi: “Đạo trưởng, anh không biết đấy thôi, trong hai ngày anh đi vắng, bác Lục đã giết hai người ngay trước mắt tôi, ông ta đúng là lợi hại. Tuy nhiên vì lý do gì ông ta phải giết người thì tôi không hiểu!”

Đạo Diên lắc đầu: “Bác Lục không đáng kể, lão không phải vấn đề!”

Bác Lục không phải vấn đề? Đạo Diên nói làm tôi ngờ ra, chẳng phải vừa rồi anh ta nói, bác Lục rất lợi hại ư?

Tôi cứ suy nghĩ mãi vấn đề này, càng nghĩ càng thấy nó không thích hợp, cuối cùng không tìm được nữa, dừng xe ở ven đường, nghiêm túc quay đầu hỏi: “Đạo trưởng, sao bác Lục lại không đáng kể? Sao tôi cứ có cảm giác người mà tôi và anh nói không phải cùng một người?”

Đạo Diên vẫn chỉ nhoẻn miệng cười không đáp, càng ngày tôi càng khó hiểu, còn nhớ lão Lưu nói, Đạo Diên bản lĩnh rất cao cường, nếu anh ta hạ sơn, không phải vì nhân tình thì là vì họa lớn.

Bác Lục có được tính là họa lớn không?

Đột nhiên tôi hiểu ra gì đó, hoảng sợ hỏi: “Đạo trưởng, anh nói thật cho tôi biết đi, lần này anh hạ sơn, rốt cuộc có phải là để bắt bác Lục không?”

Đạo Diên càng cười to hơn, nhìn ra ngoài cửa kính xe lắc đầu, nụ cười lộ rõ vẻ giảo hoạt...

CHƯƠNG 140: CUỘC NÓI CHUYỆN ĐỊNH MỆNH

Đạo Diên lắc đầu? Tay đạo sĩ này không xuống núi để bắt bác Lục? Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt khó tin, hỏi lại: “Đạo trưởng, không phải anh đến bắt bác Lục? Anh từng nói, lãnh đạo cấp trên bỏ tiền thuê anh tới bắt con ma trên chuyến xe này cơ mà?”

Đạo Diên lim dim mắt, nói: “Không sai, đúng là lãnh đạo bỏ tiền thuê tôi về bắt ma. Tuy nhiên lần này đến phố mứt, tôi đã điều tra rõ sự việc, cái gọi là bác Lục kia, khỏi cần bắt!”

Không bắt???

Tôi xoay hẳn người lại, cao giọng nói: “Anh nói không bắt là liền không bắt? Anh lôi tôi lên núi xuống đèo, lặn lội vất vả bấy lâu, lại còn nắm mồ biết chạy, tất cả là trò đùa à?”

Đạo Diên cười: “Không đùa cậu đâu, dưới nắm mồ có con rùa thật, chính mắt cậu nhìn thấy mà. Tôi không bắt bác Lục là bởi vì có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Chuyện quan trọng hơn cái quái gì. Tôi thấy ngay từ đầu tiếp cận tôi là anh đã không tính bắt bác Lục rồi!”

Từ lâu tôi vẫn luôn cho rằng, Đạo Diên đến đây mục đích là để bắt bác Lục, vì vậy mới đi theo để xem rốt cuộc bản lĩnh anh ta tới đâu. Nếu thật sự có bản lĩnh bắt được bác Lục thì chỉ cần anh ta bắt, tôi sẽ nhân thời điểm máu chốt mà bảo anh ấy thả hạ lưu tình, bởi mình còn phải dựa vào bác Lục để khống chế lãnh đạo kia.

Nhưng giờ Đạo Diên nói không phải bắt bác Lục, ông ta sẽ tự do làm những chuyện như trước đây, chẳng phải bao toan tính của tôi sẽ đổ sông đổ bể ư?

Thấy tôi có vẻ thất vọng, Đạo Diên an ủi: “Cậu cũng không cần lo, chuyện bác Lục cậu nói tôi hiểu, ông ta không phải kẻ gây họa, cho nên tha được thì tha. Tôi phải khống chế kẻ gây tai họa trước đã!”

Vừa định tiếp tục mở miệng hỏi thì chợt có tiếng gõ cửa xe vang lên. Một chiếc xe cảnh sát lóe đèn đỏ bên cạnh, cảnh sát

giao thông đến bên cửa sổ lái, hỏi: “Sao thế bác tài, nửa đêm còn dừng xe ở đây, bị hỏng à?”

Đang bực mình, tôi thiếu kiên nhẫn đáp trả: “Thế anh thì sao, nửa đêm còn chưa tan việc à?”

Bị tôi hỏi ngược, tay cảnh sát sững sốt, sau đó thái độ nghiêm khắc lên: “Anh còn quản cả chuyện tôi tan việc hay chưa? Tối đây tối đây, xuống dưới nói chuyện!”

Đạo Điền thấy tôi gặp chuyện, vung phất trần đứng dậy cười nói: “Cậu lo chuyện của mình đi. Đêm nay đến gặp cậu là định báo cho cậu một tiếng, nếu bên trên cho người xuống hỏi, phiền cậu nói là tôi đã bắt được con ma trên xe nhé!”

Dứt lời anh ta không đợi tôi có phản ứng, đã cười hì hì xuống xe. Chuyện quái gì thế này, sao mình cứ có cảm giác bị chơi xỏ?

Đang tức sôi máu thì tay cảnh sát lại gõ cửa xe: “Làm gì thế, bảo anh xuống xe cơ mà?”

Tôi bực mình đáp: “Xe vừa chết máy, tôi đang thử khởi động!”

Nói rồi tôi đề máy, đạp chân ga bỏ chạy. Cuộc gặp gỡ với Đạo Điền đêm nay làm tôi rất lo, đạo sĩ điền này mới đến mấy ngày đã làm tôi khổ sở, kết quả đầu voi đuôi chuột, nói một câu là xong việc? Mà chuyện anh ta nói vừa nãy, làm tôi không thể nào hiểu nổi, bác Lục không phải kẻ gây họa? Tính cả hai ông cháu nhà họ Tôn thì ông ta đã giết 4 người tất cả đấy!

Càng nghĩ ngợi càng đau đầu, chẳng muốn tự hỏi nữa, cứ coi như tối nay chưa gặp Đạo Điền đi, thanh toán quay về ngủ một giấc đã.....

Đạo Điền cũng đoán thật chính xác, chỉ mấy ngày sau, bên trên phái người xuống thật. Vừa ngủ dậy, mặt chưa rửa, răng chưa đánh, tiểu Lục đã gọi điện cho tôi xuống văn phòng, nói là có người trên tập đoàn xuống tìm.

Tôi chả có chút cảm tình với đám lãnh đạo, quan lớn đến đâu cũng chả quan tâm, mặc kệ hấn đợi đi, tôi cứ thông thả đánh răng rửa mặt, mãi mới xuống. Người đến tìm tôi là một trung niên ngoài 30, xách theo cái cặ da, mặc vest, đi giày đen, nhìn là biết nhân viên công vụ.

Thấy tôi, người đàn ông chủ động chìa tay ra bắt, nói có việc muốn tìm, rồi quay đầu liếc tiểu Lục. Tiểu Lục đang lo việc bình xét tháng sau, hoàn toàn không ý thức được mình đang là kỳ đà cản mũi, thấy người kia nhìn mình thì cũng gật đầu cười.

Tôi bất đắc dĩ ái ngại kéo anh ta ra ngoài, đến bãi đất trống đằng sau văn phòng. Rốt cuộc anh ta cũng mở miệng: “Chẳng phải cậu là đội trưởng sao? Người trong văn phòng kia là ai?”

Chắc anh ta thấy tôi đường đường là đội trưởng, mà nói chuyện còn phải dẫn ra bãi đất trống nên khó hiểu. Tôi đương nhiên chả để bụng chuyện này, vào thẳng vấn đề: “Anh là người trên tập đoàn xuống? Tìm tôi có chuyện gì?”

Người trung niên cúi đầu cười: “Là chuyện tốt!”

Nói rồi mở cặp công văn, rút một tờ giấy đưa cho tôi. Tôi nhận lấy, đó là một tờ bổ nhiệm công tác. Anh ta thấy tôi kinh ngạc, thấp giọng nói: “Vị trí chủ nhiệm văn phòng tập đoàn vẫn luôn trống, chờ anh báo danh đấy!”

Tôi cười lạnh một tiếng, trả tờ giấy bổ nhiệm cho anh ta: “Tôi báo cái quái gì, anh không thấy đến chức đội trưởng tôi còn chả làm nổi à?”

Người trung niên nghe thế thì lại cười: “Chức lãnh đạo không phải ai cũng làm được. Có nhiều khi, không phải cứ có năng lực là có thể đảm đương. Năng lực trong công việc, không phải quan trọng nhất.”

Vốn đã biết hấn đến đây chả với ý đồ tốt đẹp gì, thấy hấn nói kiểu ẩn ý, tôi hỏi: “Làm lãnh đạo mà năng lực công việc lại không quan trọng? Thế theo anh cái gì mới quan trọng, tôi có tư cách gì để lên làm lãnh đạo?”

Hấn ngẩng đầu lên trời, chậm rãi nói: “Thức thời mới là quan trọng. Cậu là người thông minh, chắc hiểu ý tôi chứ?”

Nghe hấn nói, tôi phì cười, xua tay: “Nói này anh trai, anh đừng có đốt lửa dưới mông tôi, tôi mà thông minh? Mấy hôm trước còn vừa bị lão già chơi một vố đấy.” Nói đoạn, tôi thờ dài: “Anh đừng có vòng vo với tôi nữa, có gì nói thẳng đi!”

Chắc hấn không nghĩ tôi sẽ bóp chát thẳng như vậy, sững sốt hồi lâu rồi nhìn tờ bổ nhiệm trong tay, nói: “Được, nếu cậu đã

muốn nói thẳng, tôi sẽ nói. Có phải tập hồ sơ giờ đang ở trong tay cậu không?”

Biết chắc hẳn tới sẽ không ngoài mấy việc này, tôi đã sớm có chuẩn bị trước, chẳng hề kinh ngạc trước câu hỏi, đáp: “Anh không thấy sao? Hồ sơ tất cả đều nằm trong tủ ở văn phòng đấy!”

Hắn cười lạnh: “Cậu đừng diễn trò trước mặt tôi, cậu biết ý tôi muốn nói hồ sơ gì mà. Tôi đã đến để tìm cậu, tức là đã nắm chắc nó trong tay cậu, nên muốn thương lượng, hai chúng ta cứ nói chuyện cho rõ!”

Tôi cười khẩy, rút điếu thuốc, châm, hút một hơi thật sâu, đầu óc linh hoạt suy nghĩ.

“Anh nói tiếp đi!”

Gã trung niên chắc đang cố gắng đọc ý nghĩ tôi qua biểu hiện nét mặt, cứ nhìn tôi chằm chằm mãi mới mở miệng: “Huynh đệ, hai chúng ta tuổi tác cũng tương đương nhau, đều trung niên rồi. Ta phải biết cái gì nên làm và cái gì không, nếu làm đúng, chủ nhiệm văn phòng tập đoàn mỗi tháng lãnh mấy chục vạn tiền lương. Nhưng nếu làm sai...”

Hắn nói đến đó rồi bỏ lửng, tôi cười lạnh: “Làm sai thì sao?”

“Làm sai thì đừng có nói đến việc làm chủ nhiệm, đội trưởng, hay thậm chí là tài xế, mà cậu có khả năng sẽ làm một người tàn tật đấy!”

Quá thừa tàn nhẫn!

Lời của hắn, nói cho dễ hiểu tức là, nếu thông đồng với quan lớn làm bậy, sẽ thăng quan phát tài, còn nếu phản nghịch, chỉ có chết!

Tôi rít thêm hơi thuốc cúi đầu không nói gì. Gã trung niên thấy vậy, nghĩ rằng tôi đang sợ, bước tới mở lời: “Trong hiện thực cuộc sống này, ai chả có một vài diễn của chính mình. Anh đừng tin vào mấy nhân vật nhỏ bé trong phim truyền hình có thể chiến thắng ông trùm. Anh có biết đã bao nhiêu người định làm theo phim, phản nghịch thất bại, có kết quả thế nào không? Đó đều là những kết quả mà chả bộ phim nào chiếu cả, tất cả đều chết rất thảm!”

Tôi thật sự không nghe nổi nữa, ném mẩu thuốc xuống đất, lấy chân dậm đi. Gã thì cho rằng mình đã chiếm hết thương phong, đắc ý vỗ vai tôi, nói: “Giờ vẫn còn đang có thể thương lượng, nghe tôi, đừng bước đến đường cùng!”

Dứt lời, hấn lại đưa tờ quyết định bổ nhiệm cho tôi. Tôi nhận lấy, hấn đang đắc thắng thì tôi vo nó thành cục, nhìn thẳng vào mắt, nói: “Anh bạn, tôi chả biết gì về luận điểm chính nghĩa tà ác của anh cả. Tôi cũng chả hỏi anh có tin luật nhân quả hay không, tôi chỉ là một người thô lỗ, chỉ biết ví dụ đơn giản thế này. Ví dụ anh là một con gà mái già, anh mất cả cuộc đời để đẻ trứng cho người nuôi, đột nhiên đến một ngày nào đó anh không đẻ được nữa thì chủ nhân vẫn làm thịt anh thôi, bởi nếu để anh sống thì vẫn phải tốn cám gạo nuôi anh, không còn giá trị lợi dụng nữa. Anh đã thấy con gà mái già nào cả đời đẻ trứng mà được hạnh phúc chết già chưa?”

Nói xong, tôi ném cục giấy cho gã, bỏ đi trước vẻ mặt đang ngu đi. Xoay người vài bước, tôi quay đầu nói: “À phải, anh thay tôi gửi lời cảm ơn lão đại đã gửi đến một đạo sĩ bắt ma. Nhưng nhớ báo cáo lại một tiếng, tay đạo sĩ chả có tác dụng gì, con ma trên xe của tôi vẫn đang tung tăng nhảy nhót!”

Đạo Diên bảo tôi nói rằng đã bắt được bác Lục, mục đích là không muốn đám quan chức này làm phiền, tay đạo sĩ diên khùng này chơi tôi lâu như vậy, coi như đây là dịp báo thù. Mặt khác, lời tôi nói là một mũi tên bắn hai con nhạn, cảnh báo con ma vẫn còn sống, lãnh đạo đừng có nghĩ đến chuyện xử thẳng tài xế này!

Lãnh đạo thành phố cho người đến nói chuyện, việc này nằm trong dự đoán của tôi, lần trước thăng tôi lên làm đội trưởng, vừa để nịnh, vừa để cảnh cáo. Thời gian vừa qua, thấy tôi vẫn không chịu an phận, quả nhiên liền cho người xuống để dẫn mặt.

Bọn họ không ngồi yên được nữa, trong cuộc nói chuyện vừa rồi, tôi mơ hồ cảm nhận được, hình như chúng chưa biết đích xác, liệu tập hồ sơ có ở trong tay tôi hay không.

Nhưng đồng thời thì tôi cũng xác định được, hiện tập hồ sơ vẫn đang an toàn, lão đại gia tạm thời còn chưa bán đứng chúng tôi. Mặt khác lão Vũ cũng đang kiên trì, không bán

đứng chính bản thân, không bán đứng tôi, nhất định anh ấy còn sống!

Cuộc nói chuyện với tay sứ giả của lãnh đạo hôm nay, là một ván cờ. Nếu thừa nhận tập hồ sơ ở trong tay mình, tiếp theo đám quan chức sẽ hành động bất chấp. Còn nếu nói mình không có tập hồ sơ, rất có khả năng vì tôi biết quá nhiều mà chúng sẽ giết người diệt khẩu!

Cho nên, nhất định phải để chúng tiếp tục ở cái trạng thái không xác định, đây mới là biện pháp tốt nhất trong lúc này. Tự nhiên cảm thấy hài lòng vì sự cơ trí vừa rồi của mình, cơn sóng này, một tay tôi đã làm nó lắng xuống!

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, luôn có người nói tôi ngu ngốc, lần này, rốt cuộc tôi đã khôn hơn rồi.

.....

Cả ngày đắm chìm trong sự vui sướng tự mình tạo nên, thời gian thoải mái trôi quá khá nhanh. Khoảng 8, 9h tối, tôi với tiểu Lục ra ngoài đi ăn, vừa ra đến cổng, chợt trông thấy một ông già đáng đứng ở gốc cây bên vườn đối diện. Lão lưng còng, tay chống cây gậy cũ nát, là lão Lưu!

Lão Lưu chưa từng đến tìm tôi vào ban đêm, lần trước nếu không có Đạo Điền xuất hiện thì tôi đã bị lừa. Giờ gặp lại, lòng tôi chợt lạnh xuống, trong đầu nghĩ, nhất định là giả.

Ông ta lại tới!

CHƯƠNG 141: TIỀN LANG HẬU HỒ

Nhìn lão Lưu giả dạng này mà lòng tôi phát lạnh, bác Lục này lại quen mui à? Giả bộ không để ý đến lão, tôi kéo tiểu Lục tiếp tục đi.

Lão Lưu giả không nhịn được, bước lên mấy bước, gọi tôi: “Lý Diệu, ngươi lại đây!”

Tôi chả thèm quay đầu, khoác vai tiểu Lục bước đi như không nghe thấy gì. Tiểu Lục ngạc nhiên, nhìn lão Lưu giả rồi hỏi tôi: “Kia chẳng phải là Lưu đại sư sao? Ông ấy gọi anh kìa, điếc à?”

“Cậu đừng quan tâm!” Tôi đáp một câu rồi cố tình bước nhanh hơn.

Tiểu Lục khó hiểu, nổi nóng hất tay tôi ra, nghiêm túc nhìn tôi rồi nói: “Anh bị làm sao vậy? Lúc trước chính tay Lưu đại sư đã phá chiếc đồng hồ quái quỷ ở công ty, thường ngày cũng chịu đi với anh khắp chốn, giờ lại không thèm quan tâm? Đồ vô ơn!”

Tôi chỉ biết nhìn cái tên tiểu Lục đầu gỗ này mà thở dài, trong lúc đó thì lão Lưu giả đã đi tới đây. Ông ta không nói không rằng, giơ cái gậy cũ lên, phang vào mông tôi một cái. Cú đánh rất đau, tôi kêu lên, suýt thì không kìm được mà đánh trả. Thấy tôi thái độ, lão Lưu giả lại giơ gậy lên định đánh tiếp, tôi vội giơ tay cản lại, nói: “Được rồi lão Lưu, sao ông lại đến nữa? Có chuyện gì?”

Nếu lão đã tìm đến đây, mình có muốn chạy cũng chả chạy được, lần trước đã lừa lấy sách, lần này không biết lại diễn trò gì đây. Lão Lưu giả nói: “Lại đến? Ý ngươi là phiền ta đến tìm nhiều lần?”

Tiểu Lục thấy không khí căng thẳng, bèn đứng giữa giảng hòa: “Lưu đại sư, Lý Diệu gốc này mấy hôm trước lại đi lang thang một chuyến, quay về thì IQ liền giảm xuống, ông đừng chấp anh ta làm gì!”

Bấy giờ lão Lưu mới buông cây gậy xuống, nhìn tôi, hỏi: “Mấy hôm nay ngươi đi ra ngoài cùng với Đạo Điền thật à? Lần này ta tới đây là vì hấn đây!”

Chuẩn chuẩn! Lần trước đã một lần nói là Đạo Diên không đáng tin, lần này vẫn viện lý do đó? Tôi cười khở một tiếng, bảo Tiểu Lục ra quán cơm trước chờ mình. Tiểu Lục thấy hai bên đã có vẻ hòa hoãn, dặn dò tôi mấy câu rồi đi.

Tôi nói: “Lão Lưu, mấy hôm trước ông vừa đến đây rồi, giờ lại đến, lấy sách à? Lần trước vì sao ông lại đột nhiên biến mất?”

Lão Lưu sững sốt: “Lần trước ta đến lấy sách đã cách đây mấy tháng, sao lại là hôm trước?”

Tôi nghe vậy thì phì cười, lão Lưu giả còn cố tình chối, cứ như tôi đây vừa ra cửa đã quên hết vậy. Cúi đầu nhìn cây gậy cũ trong tay ông ta, tôi giật vù lấy, ném ra chỗ khác: “Lão Lưu, cái gậy cũ quá rồi ông còn giữ làm gì, để mai tôi mua cho ông cây mới!”

Lão Lưu bị hành động của tôi làm ngậy người, khựng lại mấy giây sau đó liền đập cho tôi một cái: “Láo toét!”

Trước giờ chưa từng thấy lão Lưu nổi giận, đột nhiên ông ta khùng lên như vậy, tôi cũng hơi sợ hãi. Lần trước lão Lưu giả tùy tiện vứt cây gậy sang một bên, hiển nhiên không hề biết tầm quan trọng của nó đối với lão. Nhưng lần này, sao lão lại nổi nóng như vậy? Lão Lưu này là thật ư?

Lão Lưu đi tới nhặt cây gậy lên, lạnh giọng nói: “Hôm nay người bị thần kinh rồi, khi nào khỏi bệnh thì đến nhà tìm ta!”

Nói xong liền chống gậy tức giận bước đi. Tôi vội đuổi theo túm tay lão lại, hỏi nhỏ: “Lão Lưu, ông trả lời tôi một câu, tôi có nốt ruồi bên hông nào?”

Lão Lưu nghe vậy lại giơ gậy định đánh tôi, nhưng rồi từ từ buông xuống, bực mình đáp: “Hông phải!”

Đúng là lão Lưu rồi!!!

Cái nốt ruồi ở hông này, ngoài cha mẹ thì chỉ có Từ bán tiên biết, lần đó đi gặp Từ bán tiên, lão Lưu cũng chứng kiến. Đây chính là phòng tuyến cuối cùng của tôi, ông già trước mặt là lão Lưu thật!

Tôi vội ôm lấy bả vai lão Lưu, liên tục xin lỗi: “Thực xin lỗi lão Lưu, tôi cho rằng ông là bác Lục đóng giả!”

Lão Lưu quay người, nghi hoặc hỏi: “Cái gì mà bác Lục đóng giả, lão tới đây à?”

“Tới, mấy hôm trước ông ta giả thành hình dạng của ông, nói là đến lấy sách, nếu không phải Đạo Diên kịp thời có mặt, tôi đã đưa cuốn sách đó cho ông ta rồi!”

Lão Lưu gật gật đầu, có vẻ đã hết giận: “Mấy ngày nay người đi đâu với Đạo Diên? Đã có gì tiến triển chưa?”

Bao nhiêu vất vả gần đây đang lo không có ai tâm sự, tôi vội kể tường tận chuyện đi tìm mộ cho lão Lưu nghe, kể cả chuyện lãnh đạo phái người xuống dần mặt mình, cũng cường điệu hóa một chút chuyện bác Lục giết hai ông cháu họ Tôn.

Lão Lưu nghe xong tất cả, chưa vội đưa ra ý kiến mà trầm mặt suy tư đi lại vài bước rồi mới lên tiếng: “Gần đây ta nhận được tin, Đạo Diên xuống núi không phải để tìm bác Lục!”

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, tôi nói: “Vấn đề này tôi đã hỏi anh ta rồi, anh ta cũng thừa nhận. Nhưng anh ta không hạ sơn vì bác Lục vậy thì là vì ai?”

Lão Lưu lắc đầu: “Lần trước người nói Đạo Diên tới, ta đã thấy không thích hợp. Bác Lục từ người tốt hóa thành ma, đương nhiên là khó đối phó, nhưng từng đó chưa đủ để Đạo Diên phải xuống núi lo chuyện. Ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quặc, hỏi thăm nhiều bạn bè, mãi mới nghe được một chút phong thanh.”

Tôi thắc mắc: “Họ nói thế nào? Rốt cuộc anh ta tới làm gì?”

Lão Lưu cau chặt hàng lông mày, thấp giọng nói: “Có đại họa!”
“Đại họa? Đại họa gì?”

Lão Lưu lại lắc đầu: “Không biết, thông tin này ta cũng chỉ nghe bạn bè trong giới nói lại, chỉ biết rằng lúc đó Đạo Diên đi gấp lắm!”

Tôi thốt dài, hỏi tiếp: “Lão Lưu, liệu nó không liên quan mẹ gì đến tôi chứ?”

Sắc mặt lão Lưu khá khó coi, chậm rãi nói: “Đạo Diên xuống núi, người đầu tiên hắn tìm là người, theo người thì có liên quan không?”

Đầu tôi ong lên một tiếng. Không phải xuống bắt bác Lục mà lại có liên quan đến mình? Mình chọc nhằm phần mộ tổ tiên nhà ai à, làm gì đến mức xui xẻo như vậy?

Ngẫm lại thì thấy không đúng, tôi hỏi tiếp: “Nhưng anh ta nói với tôi là được lãnh đạo bỏ tiền thuê xuống bắt bác Lục, chuyện này là sao?”

“Không biết được, có điều hẳn nói như vậy thì theo ta đoán, nó cũng liên quan ít nhiều đến bác Lục.”

Có liên quan tới bác Lục, tức là có liên quan tới vụ tai nạn xe, vụ tai nạn 10 năm trước phức tạp đến như vậy ư? Tôi cố trấn tĩnh lại, hỏi: “Lão Lưu, thế tại sao bác Lục lại giả dạng ông để đến lấy sách? Cuốn sách cũ đó rốt cuộc có tác dụng gì?”

“Cuốn sách đó là tà vật, đối với người thì không có tác dụng. Trước đây ta muốn lấy nó là vì sợ nó làm ảnh hưởng đến vận khí của người, có điều một thời gian mà người vẫn bình an vô sự nên ta không nhắc đến nữa. Cuốn sách đâu rồi?”

“Đạo Điền giữ rồi, anh ta bảo cuốn sách đã bị lộ, nên bảo quản giúp tôi!”

Lão Lưu nghe thế thì yên tâm gật đầu: “Thôi được, hẳn bảo quản sách giúp, là chuyện tốt!”

Nói xong, lão Lưu liền im lặng, cau mày suy nghĩ gì đó.

“Lão Lưu, tối nay ông đến là để nói chuyện về Đạo Điền ư?”

“Đúng! Cái thằng gốc nhà người dễ bị lừa gạt, ta không yên tâm nên đến để nói thân phận Đạo Điền cho người, cũng là để nhắc nhở người. Nếu mục đích từ đầu của hẳn đã không phải xuống để bắt bác Lục, thì đừng có đi theo. Đại họa là gì ta không biết, nhưng thứ khiến Đạo Điền coi trọng thì không tầm thường, bản thân người đã đủ phiền toái rồi, không cần rước thêm nữa!”

Lời của lão làm tôi ấm lòng, liên tục gật đầu. Khoảng thời gian đi tìm mộ cùng Đạo Điền tôi vẫn luôn mơ hồ, trước giờ anh ta đều nói chuyện kiểu úp mở. Tay đạo sĩ này, bề ngoài thì có vẻ điên khùng, nhưng bên trong lại vô cùng tinh táo. Cũng may anh ta là người tốt, chứ nếu không thì hỏng!

Nói xong xuôi, lão Lưu thu xếp quay về. 6h chiều đã hết xe bus đến Hoài Viễn, tôi hỏi đã muộn thế này rồi, ông đến đây bằng cách nào? Lão Lưu cứ lấp lửng không chịu nói, gặng hỏi mãi mới chịu mở miệng là đi bộ tới.

Ngồi xe bus cũng phải mất cả tiếng đồng hồ, vậy mà lão lại đi bộ tới đây! Tôi rơm rớm nước mắt, vội đỡ lão ra ven đường bắt taxi chở lão về nhà.

.....

Mấy ngày tiếp theo trôi qua trong yên bình, sau khi từ chối thư bổ nhiệm của lãnh đạo, phía bên đó vẫn chưa có động tĩnh gì mới, Đạo Điền thì từ hôm đó không thấy mặt đâu nữa. Nhưng mấy ngày nay tôi cũng không được ngồi yên, còn vô số vấn đề cần giải quyết, làm sao thả lỏng được.

Cuối cùng thì ngày phá vỡ yên bình đã tới, chính là buổi sáng mà Hoàn Tử Đầu gọi điện thoại. Tối qua vừa nhậu với tiểu Lục suốt đêm, giọng tôi khàn đặc, chưa kịp alo thì đã nghe Hoàn Tử Đầu căng thẳng la: “Huynh đệ, việc lớn không xong rồi!”

Hắn vẫn đang giúo tôi dùng quan hệ để điều tra manh mối về lão Vũ, nghe hắn nói vậy, tôi lập tức đoán được là có liên quan, vội ngồi bật dậy: “Việc lớn không xong là thế nào?”

“Tôi đang ngồi xe đến công ty anh, mấy phút nữa là tới, anh mau thu xếp đồ đạc, hai ta chạy trước đã. Đừng hỏi nhiều, tranh thủ thời gian đi, tôi sẽ nói chuyện với anh trên xe!”

Tuy thường ngày Hoàn Tử Đầu là kẻ phôi bò, nhưng trong những tình huống cấp bách, chưa bao giờ hắn là kẻ qua loa, tôi liền tắt máy, bắt đầu thu dọn hành lý. Tiểu Lục cũng bị đánh thức bởi tiếng điện thoại, trông thấy tôi đang cuống quýt thì mắt nhắm mắt mở hỏi han. Tôi bảo phải ra ngoài với Hoàn Tử Đầu một chuyến, tiểu Lục đột nhiên lại bực mình xua tay: “Có câu gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, tôi cứ luôn thắc mắc, tại sao anh công tác với tôi lâu như vậy mà không khá lên được, lại bắt chước Hoàn Tử Đầu làm xã hội đen, định đi phóng hỏa giết người à?”

Tôi đang vội thu xếp hành lý, chỉ nói một câu ‘không sao đâu’ rồi tiếp tục công việc. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tôi dặn dò tiểu Lục trước khi đi: “Tiểu Lục, lần này tôi ra ngoài, trừ lão Lưu ra thì bất kể ai tới tìm tôi cậu cũng đừng nói tôi đi với ai nhé!”

Thấy tôi nghiêm túc, tiểu Lục bắt đắ dĩ gật đầu. Tuy cậu ta đầu óc đơn giản, nhưng con người rất tốt, mồm miệng cũng kiến đáo, chỉ cần cậu ta hứa cái gì thì nhất định sẽ tận lực làm, tôi cũng yên tâm phần nào.

Vừa xách hành lý lên thì đúng lúc Hoàn Tử Đầu gọi điện, tôi ra cổng công ty, đến chỗ cua thì gặp một chiếc Audi, Hoàn Tử Đầu đeo kính đen, gấp gấp đón tôi lên xe.

Còn chưa kịp ổn định chỗ ngồi, Hoàn Tử Đầu đã đạp mạnh chân ga, xe rồ lên làm tôi suýt ngã, ôm đầu hỏi: “Anh nghe được tin gì mà gấp gấp như vậy?”

Hoàn Tử Đầu nuốt nước bọt, đáp: “Vừa rồi chị dâu gọi cho tôi, nói bên kia định hôm nay sẽ ra tay, xuống trạm giao thông công cộng bọn anh để bắt người, có khi giờ này họ đến nơi rồi cũng nên.”

Xuống công ty tôi bắt người, khỏi cần nghĩ, nhất định đó chính là tôi. Bọn họ đã không thể ngồi yên được nữa ư? Hoàn Tử Đầu cho xe chạy về hướng cao tốc, nói: “Biết tại sao lại cho bắt anh không? Chị dâu nói họ nghe được phong thanh gì đó, đoán chừng là lão Vũ có vấn đề rồi!”

Tôi cả kinh, đúng đây là thứ tôi sợ nhất, lão Vũ đã không chịu được tra tấn mà khai ra mình ư? Định thần một chút, tôi chụp vai Hoàn Tử Đầu, nói: “Hoàn Tử Đầu, chuyện đã đến nước này, anh nhất định không được liên lụy vào, anh cho tôi mượn cái xe này là được, tự tôi chạy. Anh đừng tham gia vào chuyện của tôi nữa, mau về đi!”

Hoàn Tử Đầu cười khổ: “Huynh đệ, đã không còn kịp nữa rồi. Từ lúc hai chúng ta cùng nhau đi tìm cái xe tang, việc làm ăn của tôi cứ bị cản trở. Nào là bên công thương, bên thuế, các ban ngành cứ xuống tìm tôi hàng ngày, hôm nay nếu anh trốn mà tôi ở lại, kết cục sẽ giống lão Vũ kia thôi.”

Tôi thở dài, đúng là Hoàn Tử Đầu đã bị mình làm liên lụy, hiện giờ mà nói, cũng chỉ có cách cùng nhau bỏ trốn. Sợ có người chặn đường, Hoàn Tử Đầu cố ý cho xe chạy xuyên qua ngõ ngách, đến khu công nghiệp, chợt rầm một tiếng, không biết thứ gì va vào đầu xe. Hoàn Tử Đầu phanh gấp, suýt nữa thì xe lao xuống cống, tốc độ vừa rồi quá nhanh, không biết đã đâm phải cái gì, hai chúng tôi nhìn nhau, vội xuống xe kiểm tra.

Cũng may là không phải người, đo là một con chó đi lạc, bị xe cán phải. Tôi quỳ xuống đất túm nó ra ném xuống cống, chợt phát hiện có mấy chiếc minibus đang đuổi tới, hoảng sợ vội la lên: “Đuổi tới nơi rồi, Hoàn Tử Đầu, chạy mau!”

Nhưng lại thấy Hoàn Tử Đầu bỏ kính xuống, đứng ở đầu xe nhìn chăm chăm mặt đất mà ngây ngốc. Tôi tò mò vòng ra thì thấy, bãi máu con chó bị đâm chảy ra, một dòng chữ ma mị đỏ lòm: “Không được đi, đi tất chết!”

Nhìn dòng chữ bằng máu, tôi toát mồ hôi lạnh, là bác Lục ngăn cản mình ư? Đi không được, ở lại cũng không xong, tôi phải làm gì bây giờ?

CHƯƠNG 142: BÍ MẬT CỦA HOÀN TỬ ĐÀU

Hoàn Tử Đầu rất sợ ma, nhìn thấy dòng chữ bằng máu, hai chân hắn run lên, nếu để hắn lựa chọn, chắc chắn thà bị bắt còn hơn bị ma ám.

Chiếc minibus đã ngày càng gần, bác Lục lại không cho tôi chạy, sợ tôi một đi không quay về sao? Hiện giờ vụ án đã rõ ràng, chứng cứ nằm trong tay tôi, ông ta muốn tôi chính diện đối chọi với lãnh đạo?

Thầm chửi một câu, đúng là một con ma già, đầu có không đơn giản. Vội vàng đưa ra lựa chọn, tôi túm Hoàn Tử Đầu lên xe. Hắn đã sợ đến choáng váng, tôi ngồi vào ghế lái, mặc kệ dòng chữ bằng máu kia, nhấn ga cho xe lao vút đi.

Lần này là nhờ kinh nghiệm tài xế lâu năm, cuối cùng thì sau mấy con đường, tôi đã bỏ xa đám ngu xuẩn đuổi theo phía sau. Lên đến cao tốc thì Hoàn Tử Đầu cũng dần khôi phục tinh thần, quay đầu nhìn lại, hỏi nhỏ: “Chẳng phải dòng chữ bằng máu không cho chúng ta chạy sao?”

Tôi hừ lạnh: “Không chi đi mà được à? Tôi với anh khác nhau, theo tôi thấy thì con người đáng sợ hơn ma quỷ, tôi chọn việc trốn người!”

Hoàn Tử Đầu thở dài: “Không có đường về, thế thì xong tôi rồi. Cãi lại ý của ác ma, buổi tối làm sao tôi dám ngủ?”

Hắn tuyệt vọng nhìn xa xăm về phía trước, cứ như mình sắp chết đến nơi rồi vậy. Tôi trấn an: “Không sao đâu, anh chỉ là bị tôi làm liên lụy thôi. Từ giờ tôi sẽ canh cho anh ngủ, bất kể buổi tối có xảy ra chuyện gì, tôi lập tức cõng anh chạy, được chứ?”

Hoàn Tử Đầu lờm tôi, nói: “Anh đừng có ra vẻ dũng cảm. Không nói đùa đâu, tới đây hai ta phải chia nhau mà canh gác lúc ngủ, chứ lỡ cùng lẫn ra ngủ, bác Lục túm cả hai mang đi đấy!”

Chỉ thuận miệng nói đùa mà hắn lại coi là thật, tôi bất đắc dĩ hỏi: “Thế giờ ta đi đâu, dù gì cũng phải tìm nơi đặt chân chứ?”

Hoàn Tử Đầu trố mắt: “Anh còn lạc quan nhỉ, giờ không gọi là chỗ đặt chân nữa rồi, mà phải gọi là nơi hai chúng ta sống nửa đời còn lại!”

“Anh nói gì vậy? Đám lãnh đạo hủ bại hết hạ độ lại bắt cóc chúng ta, khiến anh em ta thảm như này, không tính quay về trả thù sao?”

Hoàng Tử Đầu vỗ mạnh tay vào thành xe, lớn tiếng mắng: “Con mẹ nó tôi nằm mơ cũng muốn, nhưng có thể làm gì được? Người ta quyền cao chức trọng, đến chị dâu cũng không dám đong gh vào, báo thù kiểu gì?”

Tôi cười lạnh: “Cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, trong tay tôi có điểm yếu của hắn, nhất định phải chơi hắn một ván, có điều giờ chưa phải lúc thôi.”

Nói tới đó, đột nhiên tôi lại nhớ đến lão Vũ: “Nhưng giờ chúng ta bỏ trốn, lão Vũ phải tính sao?”

Hoàn Tử Đầu xoa tay: “Đến cái mạng mình còn chưa lo xong, anh lo cho hắn sao được. Lần trước anh với lão Lưu đến Hàng Châu, mạo hiểm tính mạng để cứu hắn đã là tận nghĩa rồi. Giờ chỉ trông vào sự kín miệng của hắn thôi, chứ nếu mà hắn khai ra toàn bộ, thì chỉ sống thêm được hai ngày là cùng!”

Tôi thở dài, chuyện bây giờ thật phức tạp, lão Vũ khai, nhưng là khai chuyện gì? Liệu lão có khai về nhà máy Xuân Thu không? Nếu khai, thì đồng nghĩa với việc mang phiền toái đến cho anh em nhà Đại Ứng. Hoàn Tử Đầu thấy tôi cau mày bèn trấn an: “Được rồi, hai chúng ta ổn định đã rồi tính. Anh dừng xe vào vệ đường đi, để tôi lái cho, tôi đưa anh đến căn cứ bí mật!”

Tôi dừng xe, đổi chỗ cho Hoàn Tử Đầu, xe lại tiếp tục lên đường, tôi hỏi: “Căn cứ bí mật gì vậy? Chúng ta trốn ở đâu được?”

“Trốn đâu được thì trốn!” Dứt lời hắn thần bí cười, nói tiếp: “Tôi lăn lộn giang hồ lâu như vậy, gặp không ít phiền toái rồi. Vác dao đâm chém người, bị báo thù, trốn cảnh sát, cứ lần nào xảy ra chuyện tôi cũng trốn đến đó, tuyệt đối an toàn, cảnh sát cũng tìm không ra!”

Thấy hắn tự tin, tôi cũng tò mò về cái căn cứ bí mật này. Hai chúng tôi chạy dọc theo cao tốc cả một đêm, nghỉ ngơi ăn

uống tạm ở trạm ven đường rồi tiếp tục xuất phát. Do sợ bị theo dõi nên giữa đường lại ngoặt vào một đường nhỏ, ngồi trên xe suốt hai ngày, vớt xe ở ven đường, bắt xe khách, cuối cùng ngồi cả xe bò mới đến được căn cứ bí mật mà Hoàn Tử Đầu tự hào.

Chẳng trách hẳn nói trốn đến đây thì không ai tìm thấy, nơi này thật là xa xôi hẻo lánh, đứng ở đường mà mùi phân trâu sặc cả vào mũi, đây là sơn thôn nào vậy?

Hoàn Tử Đầu nhìn thấy cảnh sắc nơi đây thì có vẻ rất sáng khoái, duỗi hai tay, vươn người. Sơn thôn này cũng hẻo lánh tương đương với Hoài Hồ thôn, tôi lo lắng hỏi: “Thôn này gọi là gì? Có điện không?”

Hoàn Tử Đầu cau mày: “Đương nhiên là có điện rồi, thời đại nào mà còn không có điện? Đây là quê tôi, tôi sinh ra và lớn lên ở đây!”

“Quê anh?”

Tôi giật mình nhìn Hoàn Tử Đầu, hẳn mặc đồ hiệu từ trên xuống dưới, địa vị trong giang hồ lại cao, trước giờ cứ nghĩ hẳn gốc thành phố, ai ngờ hẳn cũng xuất thân từ nông thôn.

Hoàn Tử Đầu nói: “Từ nhỏ tôi đã không thích đọc sách, càng không thích làm ruộng, ngày nào cũng bị cha mẹ chửi, năm 13 tuổi tôi ôm chăn chiếu bỏ nhà đi.”

“Bỏ nhà đi?”

“Đúng, đi một mạch ba năm mới về, lúc về còn lái một xe con chất đầy quà tết.”

Vừa nói, Hoàn Tử Đầu tỏ ra đầy hoài niệm. Chúng tôi đứng ở ngã tư, một người đạp xe đạp đi qua, trông thấy Hoàn Tử Đầu thì lên tiếng chào hỏi: “Tiểu Cường về rồi đấy à? Không phải cậu vừa đi năm ngoái ư? Chưa đến ba năm mà đã nhớ nhà?”

Hoàn Tử Đầu cười: “Ai da bác Trương, cháu về nhà một thời gian, dẫn theo anh bạn cho anh ấy thưởng thức đồ ăn dân dã.”

Bác Trương dắt xe đạp, gạt đầu với tôi, nói: “Cha cậu có biết cậu về không? Hôm qua lão Chu mới mất, sáng bay ta còn thấy ông ấy ở nhà lão Chu giúp đỡ đấy!”

Hoàn Tử Đầu sững sốt: “Lão Chu mất rồi? Đợt cháu về ăn tết còn thấy ông ấy khỏe lắm mà.”

Bác Trương xua tay: “Con người mà, sống ngày nào hay ngày ấy. Lão Chu nhiều tuổi như vậy rồi, có thể gọi là hỉ tang!”

Nói xong, bác Trương hàn huyên thêm mấy câu rồi đạp xe đi khỏi. Hoàn Tử Đầu nhìn theo bóng ông ấy xa dần mà thở dài, vừa đi trước dẫn đường, vừa nói: “Cụ Chu là người thọ nhất thôn tôi, đã 109 tuổi. Năm ngoái tôi về ăn tết, vòn mua quà đến thăm ông ấy, không ngờ chưa hết năm mà người đã không còn!”

Khóe mắt hẳn đã bắt giác đỏ hoe...

Trước giờ tôi quan hệ ít, tiếp xúc người ngoài không nhiều, chưa nói đến Hoàn Tử Đầu là đại ca xã hội đen, tôi vẫn cứ nghĩ người như họ đều máu lạnh. Nhưng từ khi thành bạn bè tôi mới nhận ra, càng là đại ca thì càng nghĩa khí, trọng cảm tình.

Từ sâu bên trong họ như có một trái tim phụ nữ vậy, chỉ có điều chẳng ai thấy họ thể hiện bộ mặt đó ra mà thôi.

Tôi bèn an ủi vài câu, sau đó cố ý lảng sang chuyện khác, hỏi về nhà hẳn. Hoàn Tử Đầu vỗ vai tôi nói: “Giống như tôi đã kể đấy, tôi thừa hưởng cái tính nóng như lửa này từ cha. Từ nhỏ hai cha con đã khắc khẩu, năm 13 tuổi tôi bỏ nhà đi, khi quay về ông ta liền không thèm nhận mặt. Lát nữa mà thấy ông ấy cau có thì đừng hiểu lầm, đó là cau có với tôi chứ không phải với anh đâu.”

Tôi cười khổ một tiếng, nhưng thấy có gì không đúng, lại hỏi: “Ơ mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở bệnh viện, tôi đã thấy cha anh, hai cha con có vẻ tình cảm lắm mà?”

Hoàn Tử Đầu giải thích: “Đó là cha nuôi, thời buổi này, ai chả muốn kiếm một cha nuôi có thể lực chứ!”

Tôi cười: “Thế bác Trương lúc nãy nói anh chưa đến ba năm đã về là sao?”

“Từ đợt bỏ nhà đi, cứ 3 năm tôi mới về nhà một lần, biểu cha ít tiền, thăm ông ấy một cái. Thứ nhất là vì cha tôi rất chướng mắt tôi, thứ hai cũng vì tôi nhiều kẻ thù bên ngoài, sợ mang phiền toái cho ông ấy.”

Hắn bổ sung thêm: “Không ai biết quê tôi ở đâu hết, tất cả trên giấy tờ, chứng minh thư đều là giả, cho nên anh yên tâm, ở đây tuyệt đối an toàn!”

Tôi gật gật đầu, chợt cảm thấy tên Hoàn Tử Đầu này, bên ngoài thì thô lỗ, mà bên trong có khá nhiều bí mật. Hoàn Tử Đầu thì khá lăm lăm, nhưng cha mẹ hắn vẫn ở căn nhà trệt nhỏ, theo hắn nói thì cha hắn chê tiền của hắn không sạch nên không thèm dùng. Mấy vạn tiền hắn gửi về đều để chuột cắn.

Trong nhà cũng được bày biện sơ sài, hai gian phòng, Hoàn Tử Đầu cũng chả nề hà nhà bẩn, cắm đầu vào dọn dẹp. Tôi vào phòng hai bác xem qua, trên cái tủ ly, ngoài bộ ấm chén ra thì còn bày rất nhiều ảnh chụp. Lại một điều là trên trần còn dán một tờ giấy chứng nhận màu đỏ. Tôi nghi hoặc hỏi: “Đây là giấy chứng nhận gì, sao lại dán trên trần nhà?”

Hoàn Tử Đầu vừa dọn dẹp vừa đáp: “Đó là danh hiệu học sinh tiên tiến năm tôi tám tuổi. Cha tôi vui lắm, bắc thang dán nó lên trần nhà, ông bảo như vậy thì buổi tối ngủ đều được nhìn thấy nó, sẽ dễ ngủ hơn!”

Tôi không nhịn được cười hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hoàn Tử Đầu ném cái giẻ lau vào chậu nước, nói: “Nhà tôi ba đời làm nông, tôi được giấy chứng nhận này, cha tôi nghĩ đến đời tôi chắc sẽ có hy vọng vào đại học. Ai dè càng ngày tôi càng ham chơi sa sút, kết quả đại học chả thấy đâu, còn thành một tên xã hội đen. Chuyện này làm ông ấy tức nên từ mặt tôi, mấy lần muốn xé tờ giấy xuống, nhưng ông ấy lớn tuổi rồi, bắc thang với không tới nên cứ để vậy!”

Nói đoạn, hắn cũng bật cười ha hả. Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, thật không ngờ Hoàn Tử Đầu vốn có một gia đình ấm áp như vậy.

Hai chúng tôi dọn dẹp sạch sẽ gian nhà ngang, cuối cùng cũng đủ chỗ cho cả hai ngủ nghỉ. Vừa xong việc thì bác Trương ban nãy tới, vào nhà nói: “Tiểu Cường, ta vừa gặp mẹ cậu, bà ấy bảo cậu dẫn bạn sang nhà lão Chu ăn cơm!”

Hoàn Tử Đầu lắc đầu: “Không đi đâu bác Trương ơi. Ai lại dẫn bạn sang nhà người mới chết ăn cơm, hai bọn cháu ở nhà thôi.”

Bác Trương bĩu môi: “Đã nói tang lão Chu là hỉ tang, sợ gì. Mẹ cậu nói trong nhà hết đồ ăn rồi gạo cũng chưa mua đâu.”

Hoàn Tử Đầu bất đắc dĩ quay lại nhìn tôi, tôi cười: “Không sao đâu, tôi không sợ. Bạn bè đã lâu sao phải khách sáo, qua ăn mấy miếng đi, hai ngày nay chưa được ăn bữa cơm tử tế nào rồi.”

Hoàn Tử Đầu xoa tay: “Anh không sợ nhưng tôi sợ. Nếu anh không chê thì đi cùng bác Trương đi, tôi ở nhà.”

Tôi thì đói cồn cả ruột mà Hoàn Tử Đầu lại sợ ma không dám đi, cuối cùng tôi rút ví ra 200 tệ, thăm nghĩ nhà người ta có tang, không thể vác mặt sang ăn không được. Lát nữa gặp người nhà lão Chu, coi như thay Hoàn Tử Đầu kính viếng!

Chuẩn bị tiền xong xuôi, tôi liền đi theo bác Trương sang ăn cơm. Bác Trương có vẻ vội vã, cả đoạn đường không nói gì với tôi, đến nhà lão Chu thì vừa kịp giờ cơm, ông ấy tìm một cái bàn cho tôi ngồi rồi lại bận bịu giúp đỡ.

Tôi chẳng quen biết ai, chỉ cầm đầu mà ăn, ăn xong, bắt đầu quan sát xem ai là con cháu nhà lão Chu để đưa tiền viếng. Nhưng chợt nhận ra, chẳng có ai đứng ra đón khách cả, bèn bắt chuyện với chị gái ngồi cùng bàn: “Đại tỷ, tôi đến phúng viếng, cho hỏi ai là chủ nhà để tôi đưa phong bì?”

Chị gái nghe tôi hỏi thì buông đũa, chỉ vài một người đàn ông đang đứng nói chuyện ngoài sân: “Người mặc đồ đen kia kìa!”

Tôi gật đầu, cầm phong bì đi tới. Người đàn ông kia đang đứng quay lưng nói chuyện, tôi nghĩ bụng thôi thì chờ ông ta nói xong rồi đưa tiền viếng.

“Lão Chu, lão gia nhà mình đã hơn trăm tuổi, là hỉ tang, ông cũng đừng quá đau buồn. Tôi thấy sắc mặt ông kém lắm, không nghỉ ngơi à?”

Người đàn ông lắc đầu: “Không phải không nghỉ ngơi, mà là tối qua cha có báo mộng cho tôi, làm tôi sợ đến chẳng dám ngủ.”

“Lão gia vừa mất mà đã báo mộng cho ông? Báo mộng gì?”

Người đàn ông thở dài đáp: “Ông ấy nói tôi phải mau chuyển nhà, trong vòng 3 ngày tới, thôn sẽ lại có người chết!”

CHƯƠNG 143: NGƯỜI TRUNG Y GIÀ

Người đàn ông nói khá mơ hồ, tôi không phải người trong thôn nên chẳng sợ, nhưng những người đang nói chuyện với ông ta thì khác. Một người trung niên thấp giọng hỏi: “Lão Chu báo mộng như vậy thật à? Có nói là người nhà nào sẽ chết không?”

“Chưa nói!” Ông ta lắc đầu.

“Sau đó thì sao?”

Ai nấy đều ghé thấp đầu, căng thẳng chờ lão Chu nói ra nội dung tiếp theo.

“Sau đó thì tôi tỉnh dậy!”

Câu nói làm cho tất cả đều thất vọng, thở dài khiến không khí trở nên lúng túng. Thấy họ không nói chuyện được nữa, tôi bèn chen vào, nói: “Chào chú!”

Tôi chìa tay ra chào hỏi, ánh mắt mọi người liền dời hết sang tôi, lão Chu nheo mắt nhìn, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Thật ngại quá, trí nhớ tôi không được tốt, cậu là....?”

Tôi đáp: “Cháu là bạn của Trương Cường, tới để kính viếng!”

Nói đoạn tôi đưa phòng bì ra: “Đại thúc, đây là chút thành ý, xin ngài nén bi thương!”

Lão Chu nhận tiền, gật đầu nói: “Bạn của tiểu Cường? Nó cũng về rồi à, cảm ơn tấm lòng của hai đứa!”

Đứng nói chuyện thêm đôi ba câu, tôi quay về nhà Hoàn Tử Đầu. Tới nơi, thấy hắc đang nằm vắt chân chữ ngũ, hỏi tôi tang lễ bên kia thế nào, tôi kể lại sơ qua cho hắc nghe, định nói cả chuyện lão Chu được báo mộng, nhưng nghĩ hắc sợ nên lại thôi.

Đang nói chuyện thì có hai người, một nam một nữ khoảng hơn 50 tuổi, đẩy cửa bước vào. Hắc đây là cha mẹ của Hoàn Tử Đầu. Tôi đứng dậy chào, đại thủ gật đầu rồi nhìn qua Hoàn Tử Đầu đang nằm, cau mày nói kháy: “Còn chưa đến 3 năm người đã về rồi à, lại trốn cảnh sát chứ gì?”

“Gì mà trốn cảnh sát, con đây là áo gấm về làng đấy!”

“Áo gấm cái rắm!” Đại thúc mắng: “Học chưa hết cấp 2 mà bày đặt nói lý với ta?”

Hai cha con vừa gặp nhau là khắc khẩu, Hoàn Tử Đầu nói không sai, tính cách hai người quả là giống nhau. Có điều đây là chuyện riêng gia đình họ, tôi không tiện xen vào. Bà cô thấy vậy thì lờm đại thúc một cái, nói: “Ông đừng có như ăn phải ớt thế, tiểu Cường, mau ra đây ăn cơm. Mẹ biết con nhát gan không dám đi nên mang đồ ăn về này!”

Hoàn Tử Đầu vội gọi một tiếng mẹ, sau đó xuống giường ăn cơm. Đại thúc nhìn cái tên đầu trọc xăm trổ đầy mình mà thờ sài, bèn đi ra ngoài làm việc đến tận bữa tối mới về. Chắc Hoàn Tử Đầu đã sớm quen với cuộc sống khắc khẩu nên tâm trạng hẳn chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Tối đến, hai chúng tôi ngủ ở gian nhà ngang, nghiên cứu bước đi tiếp theo. Hoàn Tử Đầu vì tôi mà làm ăn bị cản trở, còn bị bắt đến Tiêu Sơn, giờ thì phải trốn chui trốn lủi, hẳn chân thành như vậy, đương nhiên tôi không cần giấu diếm hẳn làm gì, nói hẳn nghe về chuyện tập hồ sơ.

Nhưng tôi chỉ nói tập hồ sơ có bí mật gì, chân tướng vụ tai nạn là gì thôi, chứ không nói cho hẳn mình đang cất nó ở đâu. Nghe xong, Hoàn Tử Đầu bàng hoàng: “Chẳng trách phía trên lúc thì muốn anh chết, lúc lại muốn bắt sống, trong tay anh có chứng cứ như vậy, rất có thể sẽ làm hẳn thân bại danh liệt!”

Tôi thở dài: “Làm sao mà hại hẳn được, thực lực đôi bên rõ ràng, bản thân tôi không có cách, cũng chẳng biết phải dùng tập hồ sơ như thế nào.”

Hoàn Tử Đầu nói: “Đúng là không thể hấp tấp được, một khi xảy ra sự cố, anh sẽ mất mạng ngay lập tức!”

“Đúng vậy, cho nên bây giờ phải tạm thời lẩn trốn, chờ khi nắm được cơ hội sẽ cho hẳn ném đòn hồi mã thương.”

“Thế hồ sơ kia anh cất ở đâu, có an toàn không?”

Tôi gật đầu: “Trước mắt thì an toàn, anh yên tâm. Hiện giờ có cầm trong tay cũng vô dụng, chờ sau này thoát thân rồi sẽ lấy!”

Thấy tôi không muốn nói nơi giấu tập hồ sơ, Hoàn Tử Đầu cũng không quan tâm nữa, nói thêm mấy câu rồi lăn ra ngủ. Hẳn sợ nửa đêm có ma, dặn tôi ngủ sau một chút, canh gác

cho hấn, tôi đáp ứng, chờ khi hấn ngáy khò khò thì mình cũng đi ngủ. Bản thân không có âm dương nhân, bác Lục đến hay không, thức trắng đêm thì cũng biết canh gác thế nào đâu!

Đêm nay có gió lạnh, lúc đi ngủ quên không đóng cửa sổ, sáng dậy tôi đã phát sốt. Nói cũng lạ, tôi không chỉ có dấu hiệu cảm lạnh, mà qua một đêm, người còn nổi đầy ban đỏ, trông rất đáng sợ. Ăn sáng xong, mẹ Hoàn Tử Đầu phát hiện tôi bị ốm, bèn dặn Hoàn Tử Đầu lát nữa dẫn tôi sang nhà người Trung y già trong thôn lấy thuốc uống.

Trên đường sang nhà thầy thuốc, Hoàn Tử Đầu giới thiệu tôi biết, đây là một Trung y rất nổi tiếng trong thôn. Lúc nhắc tới ông ta, hấn còn giơ ngón cái tỏ vẻ rất sùng bái, nói: “Lão Trung y này họ Khương, đã hơn 80 tuổi. Y thuật của ông ta rất cao siêu, tôi đây nghịch ngợm từ bé, ngã gãy tay chân mấy lần đều do ông ấy chữa. Chẳng cần dụng cụ cao siêu gì, toàn là dùng vọng, vấn, vấn, thiết (4 phương pháp chữa bệnh của y học cổ truyền).”

Nói xong, hấn lại dặn dò: “Tuy nhiên thì đại phu này thu phí chữa bệnh khá đắt, chặt chém kinh người, trong thôn đặt cho cái biệt danh là Khương lão tàn nhẫn!”

“Khương lão tàn nhẫn?” Tôi ho sù sụ, quần chặt quần áo cho đỡ lạnh. Hoàn Tử Đầu gật gật, bảo tôi chuẩn bị tâm lý trước, đừng cảm thấy bất ngờ khi bị chặt chém.

Vừa đi vừa nói, chúng tôi đến một cây cầu đá. Hoàn Tử Đầu đứng trước cầu hít sâu một hơi, căng thẳng nói: “Anh mau chạy thật nhanh qua cùng tôi, đừng quay đầu lại!”

Nói rồi liền vỗ vai tôi một cái, co chân chạy. Cây cầu đá không dài, chỉ vài giây là đã chạy qua, tuy tôi tò mò nhưng vẫn nghe lời hấn, không quay đầu. Đi thêm một đoạn, Hoàn Tử Đầu mới thở hồng hộc, đi chậm lại. Tôi hỏi lý do, Hoàn Tử Đầu nhếch mép, kéo tôi đi thêm mấy bước, vừa đi vừa nói: “Huynh đệ, biết tại sao tôi lại sợ ma như vậy không?”

Sợ ma là điểm yếu cố hữu của hấn, tôi vẫn luôn cho rằng chính sau cái lần gặp đồng hồ giết người hấn mới bắt đầu sợ, bèn nói: “Là vì chuyện cái đồng hồ?”

Hấn lắc đầu, cười khổ: “Đâu chỉ riêng việc đó, từ trước tôi đã bị dọa mất mật rồi!”

Nói rồi hẩn nhìn con đường trước mặt chằm chằm, nhớ lại: “Cây cầu đá vừa nãy là chỗ tôi phải qua để đi học, có lần nghịch ngợm đập vỡ cửa kính trong lớp, tôi bị phạt ở lại dọn vệ sinh. Khi một mình về nhà, thì thấy trên cầu có một cỗ quan tài!”

“Quan tài? Chỉ một cỗ quan tài mà trở thành nỗi ám ảnh suốt tuổi thơ?”

Hẩn lắc đầu: “Anh nghe tôi kể hết đã. Đó là một cỗ quan tài lớn màu đỏ, nhưng lúc đó tôi vẫn gan dạ lắm, chỉ nghĩ là chạy qua, chẳng thèm để ý. Nhưng ai ngờ, lúc vừa chạy ngang qua cái quan tài thì nắp nó bật mở, người bên trong ngồi dậy!”

Tôi cười: “Xác chết vùng dậy? Chết không nhắm mắt à?”

Hoàn Tử Đầu bất đắc dĩ xua tay: “Về nhà kể cho cha mẹ nghe, họ cũng đi hỏi thăm khắp nơi trong thôn, nhưng chẳng nhà nào có người chết cả. Lúc cha dẫn tôi quay lại cây cầu thì nó đã biến mất một cách khó hiểu, đây chẳng phải là gặp ma còn gì. Từ đó trở đi, tôi rất sợ ma!”

“Thế anh có nhìn thấy mặt người trong quan tài không?”

Hoàn Tử Đầu gật gật: “Thấy, muốn quên mà không quên được, đó là một người đàn ông trung niên, gương mặt chữ điền!”

Hóa ra là vậy, không ngờ lý do sợ ma của Hoàn Tử Đầu bắt nguồn từ một chuyện thời thơ ấu. Nhắc tới đây, bỗng hẩn lại nhớ đến dòng chữ bằng máu chó lúc chạy trốn, biến sắc, căng thẳng hỏi: “Anh nói bác Lục không cho chúng ta chạy, vậy liệu lão có theo tới đây, đang ở đâu đó âm thầm quan sát chúng ta không?”

Hẩn còn chưa nói hết câu, tôi chợt rùng mình ớn lạnh, có cảm giác chỉ cơn gió nhỏ thôi cũng mang theo âm khí. Hai chúng tôi đảo mắt nhìn quanh, hình như tôi lơ mơ thấy một bóng người trong rặng cây. Giọng run lên, tôi đẩy đẩy tay Hoàn Tử Đầu: “Bên kia...bên kia có người?”

Hoàn Tử Đầu trở mắt, vội quay đầu nhìn theo hướng tay tôi chỉ, thì nơi đó, ngoài mấy bụi cây nhỏ, cũng không có ai.

Tôi chỉ giật mình, nhưng Hoàn Tử Đầu thì bị dọa đá ra quần, hẩn liền nghiêm túc mắng: “Tôi tâm sự với anh, anh liền con mẹ nó dọa tôi?”

Bất đắc dĩ lắc đầu, tôi nói: “Tôi không dọa anh đâu. Ban ngày ban mặt thế này, cũng không hẳn là ma, đúng là tôi thấy một người vừa đứng đó nhìn chúng ta chằm chằm mà!”

Hoàn Tử Đầu thở phào: “Thế chắc anh hoa mắt rồi. Người trong thôn giờ đều đang bánh tẻ ngoài đồng, ai rảnh mà rình mò chúng ta chứ!”

“Ừ!” Tôi đáp: “Chắc vậy, sốt cao nên đầu óc lơ mơ. Đừng chậm trễ nữa, mau đi tìm lão thầy thuốc kia đi!”

Xảy ra tình huống vừa rồi, Hoàn Tử Đầu đã chẳng còn tâm trạng tám chuyện, hai chúng tôi cầm đầu đi thật nhanh, đến nhà thầy thuốc nổi tiếng trong thôn, Khương lão tàn nhẫn.

Quả nhiên là Khương đại phu có phong thái, nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn tóc đen mắt sáng, nếu không phải cái lưng đã còng, chắc chẳng ai đoán ông ta đã 80 tuổi.

Khương đại phu hỏi tôi thấy không khỏe chỗ nào, rồi lại quan sát những nốt ban đỏ trên người, cau mày nói: “Mấy hôm nay cậu đi đâu mà lại nhiễm thứ này?”

Tôi lắc đầu đáp: “Hôm qua cháu vừa đến, mới ngủ lại nhà anh ta một đêm, chưa đi đâu cả, mấy cái ban đỏ trên người cháu là gì vậy ạ, nó ngứa không chịu nổi!”

Khương đại phu không trả lời, vén tay áo tôi lên, dùng sức vỗ bành bịch vào mấy mảng mẩn đỏ trên tay tôi. Chỉ một lát sau, những nốt ban đỏ đã lớn hơn rất nhiều, đáng sợ là nó còn sẫm màu, giống như chỉ cần hơi thủng là máu lập tức úa ra vậy.

Khương đại phu buông tay tôi xuống, thấp giọng nói: “Không sai, là huyết đậu, một loại thi độc!”

“Thi độc?” Tôi và Hoàn Tử Đầu đồng thanh la lên. Giờ mới bàng hoàng nhớ ra, mình đâu chỉ ngủ nhà Hoàn Tử Đầu một đêm, mà trước đó đã đến nhà lão Chu mới chết ăn cơm nữa. Bị nhiễm thi độc ở đó sao?

Khương đại phu lại bắt mạch cho tôi, ngời thẳng người nhìn tôi chằm chằm, chậm rãi nói: “Cậu đã ăn phải thịt thối!”

CHƯƠNG 144: ĐẦU BẾP LẠ

Ông ta vừa nói xong, tôi còn chưa có phản ứng gì thì Hoàn Tử Đầu đã hoảng hốt hỏi: “Thịt thối? Anh ta ăn thịt người chết?”

Khương đại phu lắc đầu: “Thịt gì thì không biết, có điều bệnh của cậu ta nhất định là do ăn thịt thối mà dính!”

Tôi càng kinh ngạc, ở nhà Hoàn Tử Đầu, thức ăn đều là đồ chay, chỉ có ở nhà lão Chu mới ăn thịt. Nhưng sao cha mẹ hẳn không bị gì, mà hẳn ăn đồ ăn mẹ mình mang về cũng không sao, lại chỉ mình tôi trúng độc?

Tuy nhiên, giờ không phải lúc đi tìm căn nguyên, tôi sốt ruột hỏi: “Bệnh của cháu phải trị thế nào? Có uống thuốc được không?”

Khương đại phu trầm ngâm một lúc mới nói: “Bệnh này rất phức tạp, tốt nhất là phải xác định được xem cậu đã ăn dính thịt gì, thi độc do chim chóc và súc vật không giống nhau.”

Thấy Khương đại phu nói vậy, Hoàn Tử Đầu đứng dậy nói: “Thế thì dễ thôi, tôi sẽ đến nhà lão Chu, vào bếp lục hết số thịt trong đó ra xem là chuyện gì, dám dùng thịt thối để nấu ăn?”

Khương đại phu nói: “Tốt nhất là phải nhanh lên, bệnh này phát tác rất nhanh, trong thời gian này không được ăn cay, càng không được gãi, nếu gãi rách ra, máu chảy đến đâu thì sẽ lây lan đến đấy!”

“Dạ!” Tôi đáp rồi cùng Hoàn Tử Đầu quay ra. Chưa kịp ra cửa thì có một đại tỷ bịt khẩu trang đi vào, tôi nhận ra ngay, đây là người hôm đó ngồi cùng bàn ở nhà lão Chu. Hoàn Tử Đầu cũng quen biết, hai người chào hỏi rồi chị gái trình bày với Khương đại phu. Triệu chứng của chị ấy cũng giống hệt tôi, sốt cao, nổi ban đỏ, vén tay áo lên, từng mảng từng mảng nốt phát ban.

Sau khi nghe tôi nói chị ấy ngồi ăn cùng bàn với mình, Khương đại phu càng chắc chắn là thịt ở bàn đó có vấn đề. Đã tìm được căn nguyên, hai chúng tôi không chậm trễ nữa, vội chạy về nhà lão Chu.

Hôm nay là ngày thứ ba của tang lễ, sáng sớm nay thi thể đã hạ táng, vòng hoa trong sân cũng đã mang đi hết. Cùng là người trong thôn nên Hoàn Tử Đầu chưa chút thể diện cho họ, khách sáo nói mục đích đến đây cho người đàn ông mặc đồ đen. Lão Chu nghe nói chúng tôi ăn phải thịt thối thì hoảng sợ, vội dẫn vào trong bếp, vừa lục tìm vừa nói: “Hôm qua tôi làm tổng cộng bảy mâm, bảy người người bàn cậu này là làm thêm, nhưng thịt này...”

Lão Chu lục một hồi lâu, lộn tung cái bếp mang tất cả thịt trong đó bày lên bàn.

“Hôm qua thịt dùng để nấu đều là thịt này, heo do nhà Bùi gia giết, sao Khương đại phu lại nói là thịt thối?”

Nhìn lão Chu rất thành thật, không giống như người hay nói dối, mặt khác, một người phụ nữ giúp việc bếp núc nghe thấy cũng tỏ vẻ bất bình: “Việc nào ra việc đó, riêng nhân phẩm Chu ca, tôi có thể bảo đảm. Lần này nhà có việc, thịt và đồ ăn đều mua tươi sống, không có khả năng bị lẫn thối đâu, theo tôi thấy thì có nhầm lẫn gì rồi!”

Trình bày cũng trình bày rồi, tìm cũng tìm rồi, đúng là không phát hiện thịt thối. Nhưng Khương đại phu y thuật cao siêu, chắc chắn không nói bừa, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Mấy chúng tôi đang đau đầu nghiên cứu thì chợt người phụ nữ ngẫm nghĩ, rồi hỏi lão Chu: “Phải rồi Chu ca, lúc đó đến giờ ăn, một mình đầu bếp làm không xuể, đồ ăn bàn họ do một người phụ nữ nấu, liệu có phải là thịt do bà ấy mang đến hay không?”

Lão Chu sửng sốt: “Cái gì? Đồ ăn bàn họ không phải do đầu bếp chính làm? Tôi chỉ thuê có một đầu bếp thôi mà, bà ấy là ai?”

Rốt cuộc cũng lòi ra vấn đề, có thêm một đầu bếp!!!

Lão Chu mấy nay bận tối mặt, căn bản không thể nhớ rõ ràng, vội gọi vợ đến. Vợ lão Chu dáng người mập lùn, là một nông dân chân chất, khi nghe hỏi lúc đó ai nấu ăn, bà ta cẩn thận nhớ lại, nói: “Đúng, có một phụ nữ làm đồ ăn, tôi nhìn cũng thấy lạ, còn tưởng đầu bếp ông thuê về?”

Tuy Hoàn Tử Đầu 13 tuổi đã bỏ nhà đi, nhưng những người trong thôn hẳn đều quen mặt, hỏi: “Bà ta trông thế nào, tím

có nhớ rõ không?”

Vợ lão Chu gật đầu: “Tôi còn giúp bà ấy nhặt rau mà, người này da rất xấu, mặt còn có sẹo!”

“Mặt có sẹo?”

Tất cả đều lặng đi sau khi nghe bà ấy nói, không ai biết bà ấy!!!

Thôn nhà Hoàn Tử Đầu không rộng lắm, tại sao hẳn lại nói là đặc biệt an toàn, chính bởi vì xung quanh chẳng có thôn nào khác, tính khép kín cực cao.

Đây là thôn duy nhất trong vùng núi này, thế người đầu bếp kia ở đâu ra? Nhất thời không khí trở nên lạnh băng, ai cũng nghĩ tới nghĩ lui, sợ hãi. Vợ lão Chu nói: “Liệu có phải nhà ai đến viếng, thấy nhà ta không đủ người nên hỗ trợ?”

Lão Chu xua tay: “Thời buổi này đều để ý đến ân tình, nào có chuyện chủ động giúp mà không xưng tên. Có điều, ngoài giải thích như vậy thì không cách nào nói được bà ta từ đâu ra.”

Lão Chu vừa dứt lời, đột nhiên người phụ nữ biến sắc, nói: “Chu ca, anh có nhớ không, mấy năm trước có một người điên chết ở đầu thôn, hình như là một phụ nữ!”

Lời vừa nói ra, lập tức Hoàn Tử Đầu sợ hãi, xua tay nói: “Dừng! Đại tỷ, đừng nói nữa! Chúng ta đang tìm người, đừng đổ trách nhiệm lên người chết như vậy, ban ngày ban mặt, lấy đâu ra ma quỷ?”

Chị ta bĩu môi: “Tiểu Cường, cậu quanh năm không ở nhà, thì biết cái gì. Lão độc thân trong thôn ta vào thành phố có mang về một người phụ nữ, nhưng tinh thần không được tốt. Một thời gian sau chắc đã chán, hẳn liền đuổi chị ta ra khỏi nhà, nghe nói là chết đói bên ngoài.”

“Đại tỷ, chị cũng nói bà ấy là người điên, người điên thì làm sao biết nấu ăn chứ?”

“Sao lại không? Chính vì lúc sinh thời là kẻ điên, nên lúc chết biến thành ma đầu bếp thì sao?”

Đại tỷ này cũng thật lắm mồm, càng nói càng rợn người, lão Chu vội bảo dừng lại: “Được rồi, cô đừng nói bậy nữa, bà điên kia tôi đã nhìn thấy vài lần, trên mặt không có sẹo. Chuyện

này đừng có bàn rán ra ngoài, ta đi hỏi đầu bếp xem có phải đó là người ông ta mang tới không đã.”

Nói xong lão Chu nhìn tôi ái ngại: “Cậu à, nhà tôi có lỗi, chuyện này tôi sẽ lo. Cậu yên tâm, tôi sẽ đích thân làm ra ngô ra khoai, tạm gác tất cả lại, phải tìm cho ra để cậu mau khỏi bệnh!”

Lão Chu đúng là chân chất, mặc dù ăn đồ ăn nhà ông ta nên tôi bị trúng độc, nhưng trách nhiệm của ông ấy không lớn, vậy mà tỏ ra rất thành tâm, tôi không trách ông ta, tìm được người đầu bếp kia là đủ rồi.

Vợ lão Chu nói: “Phải rồi, vị đầu bếp kia còn chưa rời thôn. Bên nhà lão Tống, con trai đỗ đại học, ngày mai làm tiệc, cũng thuê ông ấy!”

Hoàn Tử Đầu vội xoa tay: “Khỏi chờ đến mai, ta sang luôn nhà Tống gia tìm ông ấy. Theo tôi đoán thì đến tám chín phần, người phụ nữ kia là do ông ta dẫn theo.”

Lão Chu gật đầu: “Được, chuyện này không nên chậm trễ, tôi cũng đi theo cậu, chúng ta đi!”

Dứt lời ông ta dặn dò vợ ở nhà dọn dẹp, rồi cùng tôi và Hoàn Tử Đầu sang nhà Tống gia. Lão Tống lúc này đang chìm đắm trong vui sướng có con đỗ đại học, thấy chúng tôi vào tưởng là sang mừng, cười ha hả mời tất cả ngồi.

Đương nhiên chuyện thật thối không cần nói cho ông ta nghe, hàn huyên dăm ba câu, lão Chu hỏi: “Lão Tống, ngày mai nhà ông làm tiệc, cũng thuê đầu bếp hôm trước làm cho nhà tôi à?”

Lão Tống gật đầu: “Đúng, vẫn thuê ông ấy!”

“Thế ông ta đang ở đâu?”

Lão Tống lấy làm lạ, câu chuyện chúng tôi hỏi chỉ xoay quanh người đầu bếp, không giống như đến chúc mừng, bèn bắt đầu thay đổi nét mặt.

“Chỉ biết mai 10 bắt đầu khai tiệc, ông ấy ở đâu làm sao tôi quản được?”

Lão Chu thấy vậy bèn lấy ra 200 tệ, đưa cho ông ta: “Lão Tống, cháu nhà đậu đại học, một chút thành ý!”

Lão Tống nhận tiền rồi mới chậm rãi nói: “Thực ra đầu bếp có nói với tôi, ông ta đã mua lại nhà của lão Tề, chờ xong việc ở thành phố sẽ dọn đến ở, chắc là đang ở nhà mới rồi!”

Lão Chu gật đầu, nói thêm mấy câu rồi dẫn chúng tôi đi. Hoang Tử Đầu cũng biết, đó là căn nhà dài ngay đầu thôn, nghe nói cả nhà ông ta muốn vào thành phố sinh sống, thu xếp bán nhà mãi, không ngờ lại là đầu bếp kia mua lại

Ba chúng tôi bèn thẳng tiến đến nhà lão Tề.

Căn nhà ngói kang trang, sân rộng rãi, khá đẹp, duy có điều là cỏ dại mọc nhiều, không ai xử lý. Toàn bộ các cửa phòng đều khóa, nhưng nhìn qua khe cửa sổ có thể thấy đồ đạc hành lý của người đầu bếp đều ở bên trong, quả nhiên ông ta ở đây.

Không biết lúc nào ông ấy mới về, tôi và Hoàn Tử Đầu ở lại chờ, bảo lão Chu về dọn dẹp nhà tiếp. Hai chúng tôi chờ từ trưa đến tận tối, cả ngày không ăn uống gì mà vẫn chưa thấy ông ta về. Đồ đạc đều ở hết trong phòng, sao không có ai ở?

Mãi đến 12h đêm, Hoàn Tử Đầu mệt quá dựa cả vào tường mà ngủ. Tôi thở dài, liền thu xếp quay về, dù sao thì sáng mai vẫn có thể gặp ông ta tại nhà lão Tống.

.....

Sáng hôm sau, những nốt ban đỏ trên người tôi ngày càng dày đặc, 10h nhà lão Tống bắt đầu khai tiệc, đầu bếp hẳn phải có mặt từ sớm, tôi với Hoàn Tử Đầu chả buồn ăn sáng, liền chạy thẳng tới đó.

Cuối cùng thì tay đầu bếp cũng xuất hiện, ông ta vừa béo vừa lùn, đang bận rộn với chiếc chảo nóng, tôi với Hoàn Tử Đầu chạy tới hỏi: “Sư phụ, xin hỏi thăm ông một câu!”

Ông ta thờ ơ liếc tôi một cái: “Hỏi thăm? Tôi không phải người thôn này, hỏi thăm cái gì, đang bận lắm!”

“Sư phụ, chỉ hỏi một câu thôi. Lần này ngài đến thôn là đi một mình hay có ai đồng hành, có dẫn theo một nữ trợ lý nào không?”

Đầu bếp sững sốt, đáp: “Không!”

“Thật ư? Sư phụ...”

Còn chưa nói hết câu, lão Tống thấy đầu bếp có vẻ không vui, vội chạy tới kéo tôi sang một bên, làu bàu: “Huynh đệ à, hôm nay con tôi đỗ đại học, cậu đừng làm đầu bếp phân tâm, không khai tiệc đúng giờ là xui xẻo lắm đấy!”

Hoàn Tử Đầu lập tức sầm mặt, muốn nổi giận, tôi vội ngăn hẳn lại: “Thôi, một buổi sáng cũng chả vội, để ông ta lo việc trước đi!”

Nhà người ta có hi sự, chúng tôi nhường một bước cũng là việc nên làm. Có điều đầu bếp này chối không biết là thật hay giả, tôi bảo Hoàn Tử Đầu ở đây theo dõi, còn mình vòng về nhà ông ta.

Ghé vào cửa sổ quan sát, tuy không thấy người phụ nữ kia, nhưng đồ đạc, hành lý đã bị xô dịch, rõ ràng tối qua tôi chờ đến hơn 12h đêm mà không thấy, ông ấy về lúc nào?

Thất vọng, tôi quay lại nhà lão Tống, tiệc rượu đã bắt đầu, Hoàn Tử Đầu đang ngồi uống với một đám huynh đệ, khí thế ngút trời. Tôi không muốn ăn uống, đứng ngây ra ở góc tường, những nốt ban đỏ ngứa ngáy khó chịu.

Qua ba tuần rượu, lại có một nhóm khách tới, lão Tống vội kê thêm cái bàn, dặn vợ bảo đầu bếp nấu thêm đồ ăn. Tình huống này giống hệt với hôm tôi ăn ở nhà lão Chu, tôi vô tình nhìn ngó trong sân, đột nhiên mồ hôi lạnh toát ra.

Xuất hiện rồi!!!

Góc sân, không biết tự lúc nào có thêm một người phụ nữ quần khăn cổ, quay lưng về phía tôi, đang gấp thịch trong nôi bầy lên bàn!!

CHƯƠNG 145: HÓA THÀNH MA TRẢ THÙ

Nhìn cái bóng lưng người phụ nữ nấu đồ ăn này, lòng tôi lạnh xuống, nhất định là bà ta! Nghĩ đoạn, tôi vội len qua đám người đi tới chỗ bà ấy.

Trong sân bày rất nhiều bàn đang ăn uống, đi được nửa đường thì đột nhiên có mấy thằng bé chơi đùa đuổi nhau, một đứa va vào tôi ngã khóc ré lên. Tôi vội cúi xuống đỡ nó dậy, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì người phụ nữ kia đã biến mất. Nhìn sang bên cạnh, mâm đồ ăn bà ra vừa xếp đã được người khác bê lên cái bàn mới.

Thầm than một tiếng không ổn, tôi chạy nhanh qua mấy thằng nhóc, tới bên cái bàn mới dọn, hất văng một cái. Bị tôi hất, cả cái bàn đổ ụp, bát đĩa văng đầy đất, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào tôi.

Cả bàn đang chuẩn bị gấp đồ ăn thì bị tôi phá đổ, há hốc mồm kinh ngạc, một trung niên cao gầy, mắt một mí cau mày mắng: “Người làm cái gì đấy? Con mẹ nó có bệnh à?”

Lão Tống đang dẫn con đi mời rượu từng bàn, nghe tiếng động vội chạy tới, nhìn thấy cảnh đổ vỡ thì la lên hỏi tôi lý do. Tôi chả để ý đến họ, vội quay xung quanh tìm người phụ nữ kia. Gã cao gầy mắng tôi, thấy tôi không để ý thì thẹn quá hóa giận, đứng dậy chỉ tay quát: “Này, sao ta chưa gặp người bao giờ? Người con mẹ nó chui từ đâu ra vậy?”

Nói đoạn liền sấn tới hùng hổ túm cổ áo tôi, tôi bực mình chỉ vào mâm cơm bị mình hất đổ, nói: “Thịt trên bàn này không phải thịt tươi, không ăn được!”

Vừa dứt lời, lão Tống tỏ ra cau giận: “Cậu con mẹ nó nói hươu nói vượn cái gì thế? Thế nào là không ăn được? Nhà tôi mua toàn đồ ăn tươi mới, lại không hề hạ độc, cậu định phá tôi đúng không?”

Nháy mắt cả hai bên đứng sang một bên, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi tại chỗ. Hoàn Tử Đầu rẽ đám người bước tới, trông thấy mâm cơm bị tôi hất đổ, chắc cũng hiểu tình hình,

lập tức quật ngã tên cao gầy, lông mày dựng ngược, chỉ mặt hẳn, lạnh giọng nói: “Đây là huynh đệ ta, định làm gì anh ấy?”

Gã cai gầy có vẻ rất sợ Hoàn Tử Đầu, nằm dưới đất, nhìn hẳn rồi lại nhìn tôi, một lúc sau thì đứng dậy, hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Hôm nay dù sao cũng là hỉ sự nhà Tống gia, tuy mình vì cứu người mới làm vậy, nhưng dù gì cũng phải cho người ta một lời giải thích, bèn nói: “Lão Tống, không phải tôi muốn phá ông. Ông vào nhà với tôi, tôi sẽ giải thích.”

Lão Tống còn chưa nguôi giận, giơ tay nói: “Vào nhà!”

Hoàn Tử Đầu cũng vào theo, thấy xung quanh không còn người ngoài, tôi liền vén tay áo lên, để lộ ra những nốt phát ban, nói với lão Tống: “Lão Tống, ông xem, những nốt phát ban trên người tôi, Khương đại phu đã khám, ông ta nói đây là do ăn thịt thối bị trúng thi độc.”

Lão Tống nhìn tay tôi, không kiên nhẫn nói: “Cậu ăn gì tôi không quan tâm, cậu hết đồ mâm cơm nhà tôi, một mâm 380 tệ, cậu phải đền!”

Hoàn Tử Đầu nghe vậy lại muốn phát hỏa, tôi xua tay nói tiếp: “Lão Tống, tôi ăn cơm nhà lão Chu nên mới nhiễm độc. Hiện giờ nghi là do một người phụ nữ nấu đồ ăn. Vừa nãy tôi thấy một người phụ nữ lạ, đồ ăn mâm đó do bà ấy nấu, nên trong tình thế cấp bách, liền hết đồ cái bàn.”

Lão Tống càng mất kiên nhẫn: “Cậu ăn linh tinh nhà lão Chu mắc bệnh, đến để đồ vạ cho nhà tôi à?”

Chúng tôi đang nói chuyện thì vợ lão Tống đi vào, tôi còn nhớ ban nãy mâm cơm đó chính do tay bà ấy bê lên, vội hỏi: “Thím, vừa nãy người phụ nữ đứng nấu ăn cạnh thím, thím có biết không?”

Vợ lão Tống suy nghĩ một chút, đáp: “Không biết, chắc là phụ bếp do đầu bếp mang tới!”

Tôi chưa kịp mở miệng thì lão Tống nói: “Làm gì lại có phụ bếp, không có khả năng, sư phụ kia đến một mình, tôi chỉ trả tiền một người thôi mà!”

Vợ lão Tống thấy vậy thì nghi hoặc đáp: “Thế không đúng, không phải đầu bếp mang tới thì chị ta là ai? Cũng không phải

người thôn ta!”

Tôi hỏi: “Lão Tống, nếu chỉ thuê có 1 đầu bếp, sao mỗi khi nhà nấu tiệc, người thôn ông đều để hai cái bếp ở hai đầu nam bắc?”

Lão Tống nói: “Đó là quy củ của thôn, một cái để nấu chính, cái còn lại để phòng khi khách quá đông sẽ không phải chờ lâu.”

Nói xong, lão Tống nhìn tôi thờ dài: “Chuyện hôm nay thôi đi, họ cũng là khách nhà tôi, khỏi quan tâm người phụ nữ kia từ đâu tới. Cậu đừng gây ồn ào nữa, dù sao cũng mắc bệnh từ nhà lão Chu, đến tìm ông ta mà giải quyết!”

Dứt lời, lão tức giận vung tay áo, kéo vợ ra ngoài sân tiếp khách. Thấy hai vợ chồng đi khỏi, Hoàn Tử Đầu im lặng chốc lát rồi lên tiếng: “Anh trông thấy người phụ nữ đó thật à?”

“Thấy, nhưng chỉ thấy lưng, không rõ mặt!”

Hoàn Tử Đầu hít sâu một hơi, hai tay vịn vào nhau: “Anh nói, người này có phải là ma không?”

Tôi ngồi xuống thờ dài, nhìn cánh tay càng ngày càng dày đặc ban đỏ, càng ngày càng ngứa ngáy mà toát mồ hôi.

Hôm sau, lão Chu nghe kể chuyện hôm qua tôi hát bàn tiệc nhà lão Tống bèn dẫn vợ đến gặp tôi. Sau khi nghe tôi kể lại, lão Chu không khỏi cau mày, người phụ nữ bí ẩn này từ đâu ra?

Tất cả trầm mặc, chợt nghe ngoài sân có tiếng bước chân dồn dập, vài phút sau thì mẹ của Hoàn Tử Đầu hoảng hốt đẩy cửa vào, thờ dốc nói: “Không xong rồi, con gái lỡ thì nhà Tùy gia nhiễm bệnh, bao nhiêu người không ngăn được, mau ra hỗ trợ.”

Chúng tôi thấy thế vội xông ra ngoài. Trên con đường làng, một người phụ nữ trên dưới 40 đang điên cuồng lăn lộn, hai tay tự cào cấu. Gương mặt chị ta dữ tợn, dính đầy máu, nhưng vẫn vó thể nhận ra. Đây chính là chị gái ngồi cùng mâm với tôi ở nhà Chu gia, cũng là người đã gặp lúc đến khám bệnh nhà Khương đại phu.

Xung quanh đám đông người đang đứng, ngoài người nhà đang khóc lóc cuống quít thì hầu hết là đến để xem náo nhiệt,

rất ít người dám lại gần ngăn cản.

Tôi vội bảo lão Chu đi gọi Trương đại phu đến, mình cùng Hoàn Tử Đầu đè hai bên tay chị gái lại, không cho chị ta tiếp tục gãi. Sau khi bị khống chế, chị gái gào lên một tiếng thống khổ rồi ngất đi.

Chị gái nằm im thì mọi người xung quanh mới thấy rõ chuyện là thế nào, toàn thân chị ấy nổi ban đỏ chằng chịt, nhiều chỗ bị gãi máu me be bết, da cũng bị cào rách, nhìn rất đáng sợ.

Khương đại phu từng dặn, không được gãi, nếu không máu dính đến đâu, nốt ban sẽ lan đến đó. Theo tôi đoán thì chị gái nhất định là không chịu nổi cơn ngứa nên gãi, mới biến thành bộ dạng như vậy.

Vì để phòng ngừa chị ta tỉnh lại tiếp tục gãi, chúng tôi phải lấy dây thừng trói chân tay lại, nhốt vào phòng. Sau khi Khương đại phu tới, bắt mạch, kê mấy chén thuốc rồi lại lo lắng xem tình hình của tôi.

Cuối cùng ông ấy nói, nhất quyết phải tìm được nguồn gốc thịt thối, tối đa là trong vòng một tuần, độc tố sẽ ăn vào lục phủ ngũ tạng. Rất nhiều thôn dân đứng xem náo nhiệt, khi nghe Khương đại phu nói, chẳng bao lâu, bốn năm người chen vào, nói rằng mình cũng bị ban đỏ giống tôi.

Mấy người này khá quen, đều là những người ngồi cùng bàn với tôi ở nhà Chu gia, hiển nhiên là họ cũng ăn phải thịt thối!

Lão Chu thấy nhiều người nhiễm thi độc do ăn cơm nhà mình thì toát mồ hôi lạnh. Khương đại phu vội hỏi, tất cả người trong bàn ấy có đầy đủ chưa, còn sót ai không?

Mọi người bắt đầu nhao nhao kiểm đếm, gần như là đủ cả, bỗng một người nói: “Đúng rồi còn thiếu Lưu ế vợ. Hôm đó cũng ngồi cùng bàn chúng tôi, nhưng không có mặt ở đây!”

Một người khác nghe vậy xoa tay: “Không đúng, lúc đầu hẳn ngồi cùng chúng ta, nhưng sau đó có điện thoại, đi mất ư?”

Câu nói vừa dứt thì người phụ nữ giúp việc nhà Chu gia hoảng hốt: “Lưu ế vợ ngồi cùng bàn? Vậy đúng rồi, tôi đã nói, bà diên kia là bị Lưu ế vợ đuổi khỏi nhà, chết đói. Hẳn là hồn ma bà ấy quay về tìm Lưu ế vợ báo thù!”

Vợ lão Tống cũng có mặt ở đây, nghe thấy thì sợ xanh cả mặt, la lên mẹ ơ một tiếng, che miệng nói: “Đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, bảo sao người phụ nữ này rất quen mặt, chính xác là bà điên mà Lưu ế vợ mang về, bà ta thành ma quay lại báo thù rồi!”

Câu chuyện hai người nói làm tất cả quanh phòng như nổ tung, bàn tán ầm ĩ về chuyện Lưu ế vợ đuổi người phụ nữ ra ngoài khiến bà ta chết đói.

Có phải người phụ nữ đó hóa thành ma về trả thù hay không chưa biết, nhưng hai bàn đồ ăn mà bà ta nấu, đúng là đều có sự xuất hiện của Lưu ế vợ, cũng chính là gã cao gầy gây sự lúc tôi hát đồ cái bàn.

Thịt thối này, là cố ý làm cho hấn ăn sao?

Những thôn dân đang xôn xao, ngoài việc cảm thán Lưu ế vợ gặp báo ứng thì những người năm xưa từng chửi bới bà ta sợ mất mặt, còn ai từng cho bà ta cơm ăn thì yên tâm ra mặt.

Tuy mới chỉ là suy đoán, nhưng ai cũng tin thiện ác có báo ứng, vẫn muốn tích thêm chút phúc đức. Đến lúc này thì hành động hát đồ bàn tiệc của tôi hôm qua cũng được mọi người hiểu.

Cũng may là, căn bệnh chúng tôi mắc không có tính lây nhiễm, nhưng thuốc mà Khương đại phu kê cũng chỉ có thể làm tạm thời giảm ngứa. Giờ ai cũng bất an lo lắng, chỉ có một mục tiêu chung đó là tìm cho ra người phụ nữ nấu ăn kia.

Sau khi mọi chuyện đã rõ ràng, ai về nhà nấy, tôi với Hoàn Tử Đầu cũng quay về. Ăn tối xong, tôi không chịu được, bèn bảo Hoàn Tử Đầu dẫn đi loanh quanh tìm kiếm xem.

Trên đường đi, Hoàn Tử Đầu lại còn trêu chọc: “Thật con mẹ nó đau đầu, cứ chăm chăm đề phòng bác Lục, kết quả lại lòi ra một ma nữ. Anh nói xem, nếu bà ta là ma, vậy thịt thối mà bà ta nấu cho các anh ăn, có phải là thịt người không? Anh ăn thấy mùi vị thế nào?”

Tôi mắng: “Giờ này mà còn nói giỡn được, sao nốt ban không chuyển lên người anh cho rồi!”

Hoàn Tử Đầu cười ha hả, sau đó lại thở dài: “Thôn tôi cũng không có thầy chuyên bắt ma, chuyện này khó đấy!”

Tôi suy nghĩ một lát, nói: “Nếu nói người phụ nữ kia giống người đàn bà điên, vậy thì họa là từ gã ế vợ kia mà ra. Chúng ta thử đến nhà hắn xem, nếu là sự thật thì hai lần hắn đều chưa ăn thịt nhất định bà ấy sẽ không bỏ qua!”

Hoàn Tử Đầu tán thành, hai chúng tôi không nói nhiều nữa, vội quay đầu đi về phía nhà Lưu ế vợ. Nhà Lưu ế vợ ở rìa thôn, trong nhà chỉ có một bà mẹ già, nghe nói gã chơi bời lêu lổng, chẳng công ăn việc làm gì tử tế, cũng không hiểu thuận với mẹ cho lắm.

Việc bà điên thành ma về báo thù chỉ một ngày mà đã lan truyền cả thôn, mới 7h tối mà trên đường không còn một bóng người.

Những gì Khương đại phu nói, Hoàn Tử Đầu cũng nghe thấy, tôi chỉ có thời gian nhiều nhất là 5 ngày, tuy hắn cũng sợ nhưng mạng người quan trọng, vẫn cố can đảm dẫn đường cho tôi.

Cả hai đang cầm đầu đi thì Hoàn Tử Đầu đẩy tôi một cái, chậm bước lại, nhỏ giọng nói: “Nhìn kia!”

Đang miên man suy nghĩ thì bị hắn làm giật mình, ngẩng đầu nhìn thì thấy đầu bếp nấu thuê cho nhà lão Chu và lão Tống vừa xách đồ từ tiệm tạp hóa ra, trên tay có hai lon bia, đi về hướng nhà mình.

Nghe nói nhà đầu bếp này trong thành phố, chỉ mới mua lại nhà của lão Tề. Một mình ông ta đến đây, xong việc rồi sao còn chưa chịu về? Tuy ông ta cứ luôn mồm nói là không dẫn ai tới, nhưng tôi cứ cảm thấy ông ta có gì đó rất lạ, liền nháy mắt với Hoàn Tử Đầu, đi theo.

Đến nhà lão Tề cũ, đầu bếp liền cởi giày, lên giường ngồi xem TV, nhưng quái lạ, ông ta ở phòng ngủ, vậy mà trong bếp lại có mùi thức ăn.

Tôi và Hoàn Tử Đầu lén vào trong sân, rón rén đến cửa sổ phòng bếp, ngó. Người phụ nữ quàng khăn cổ, đang đứng quay lưng về phía chúng tôi, nấu đồ ăn!!!

CHƯƠNG 146: HÓA VÀNG MÃ

Nhìn thấy bóng người đang nấu nướng này, Hoàn Tử Đầu sợ run lên, lắp bắp hỏi: “Là bà ta à?”

Tôi khẽ gạt đầu, bảo hẳn đừng lên tiếng. Cả hai đứng ngoài cửa sổ chờ bà ta quay người, nhưng không biết bà ấy nấu cái gì, cứ xào đi xào lại mãi mà chưa xong. Hoàn Tử Đầu mất kiên nhẫn, làu bàu: “Bà ta đang hầm hay đang xào? Xào như kiểu bà ta, đến nồi đá còn phải mòn ấy chứ!”

Tôi cũng cảm thấy lạ, vừa định ra hiệu cho Hoàn Tử Đầu hành động thì chợt nghe két một tiếng, đầu bếp từ phòng ngủ đẩy cửa đi ra. Hai chúng tôi vội hụp người trốn, mãi tới lúc nghe tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, mới dám thò đầu ra.

Nhưng lần này cả hai lại giật mình, người phụ nữ nấu ăn đã biến mất!

Hoàn Tử Đầu suýt thì kêu lên thành tiếng, hoảng sợ nhìn tôi hỏi: “Người đâu?”

Tôi lắc đầu, hươ tay ra hiệu về hướng phòng ngủ hai chúng tôi lại rón rén dịch đến cửa sổ phòng ngủ của đầu bếp, nhìn lén vào bên trong. Vẫn chỉ có một mình, nằm đó xem TV, không nhúc nhích.

Hoàn Tử Đầu kéo tôi ngồi xuống, nói: “Là ma!”

Dứt lời còn lau mồ hôi trán. Việc người phụ nữ mất tích một cách bí ẩn tôi cũng thắc mắc, cắn răng nói: “Vào nhà!”

Hoàn Tử Đầu sợ hãi trợn mắt định ngăn cản, nhưng tôi đã đứng dậy, khẽ đẩy cửa đi vào trong nhà. Tôi không vào phòng ngủ, mà xuống dưới bếp đầu tiên để xem xét. Trong bếp không có người, tôi kinh ngạc phát hiện, cái chảo xào nấu đậy nắp, nhưng bên trong lại chẳng có gì.

Chưa kịp kiểm tra thì đầu bếp nghe thấy tiếng động, đẩy cửa phòng ngủ hét lên: “Ai?”

Ông ta đi vào bếp, trông thấy chúng tôi thì kích động, cầm dao phay lên chỉ vào mặt, hỏi: “Đêm hôm các người tới đây làm gì?”

Tôi hít sâu một hơi, đi tới nói: “Sư phụ, xin đừng hiểu lầm, hai chúng tôi tới tìm người thôi!”

Đầu bếp nghiêng đầu đánh giá tôi, lạnh giọng nói: “À ta nhớ ra người, người chẳng phải là tiểu tử sáng nay quấy rầy lúc ta nấu ăn ư. Sao lại đến nhà ta làm gì?”

Tôi giải thích: “Đúng là đến tìm người mà sư phụ, chẳng phải ông nói mình đến đây có một người sao, thế ai vừa mới xào nấu trong bếp?”

Đầu bếp lộ nét mặt dữ tợn, cầm dao phay huơ lên quát: “Sáng nay ta đã nói rồi, ta đến đây một mình, nhà này cũng chỉ mình ta ở, lấy đâu ra ai nấu nướng, người điên rồi à?”

Thấy ông ta cầm dao càng nói càng kích động, Hoàn Tử Đầu vội xua tay giải thích: “Đừng đừng sư phụ, hiểu lầm thôi!”

Nói đoạn liền kéo tôi đi nhanh ra cửa, ra đến sân, tôi còn cố ngoái lại dặn dò: “Sư phụ, ông nhớ rõ, nếu không phải đồ ăn do chính tay mình làm, đừng ăn nhé!”

Cho rằng tôi đang hù dọa, đầu bếp lại giơ dao phay lên, trừng mắt.

Trên đường về, tôi với Hoàn Tử Đầu nghĩ nát óc cũng không ra, vốn tưởng đầu bếp và người phụ nữ phải có mối quan hệ nào đó, đêm nay cũng là cơ hội bắt được bà ta, nhưng tại sao bà ấy lại đột nhiên biến mất?

Người phụ nữ này đến nhà người đầu bếp, nấu đồ ăn làm gì? Lễ nào bà ta cũng muốn hại ông ấy? Hoàn Tử Đầu trầm ngâm suy nghĩ, thở dài nói: “Anh em ta lần này thật náo nhiệt, tìm sự sống giữa hai con ma!”

Tôi liếc hẳn: “Chuyện còn chưa rõ ràng!”

Hoàn Tử Đầu hừ lạnh: “Còn gì nữa mà chưa rõ ràng, chuyện vừa rồi anh không thấy à? Người đàn bà kia đột nhiên biến mất, cái chảo cũng trống không!”

Tôi thở dài: “Lúc đó nếu không phải gã đầu bếp xộc vào, tôi đã kịp sờ thử xem chảo có còn nóng hay không!”

Hoàn Tử Đầu nói: “Theo tôi nữ nhân này chết đi vẫn là một con ma điên, không phân rõ trắng đen mà hại người. Nếu chúng ta không kịp thời xông vào, e rằng đầu bếp kia cũng đã ăn phải đồ bà ta nấu!”

“Mặc kệ lão đầu bếp, nếu bà ta là ma thật thì sớm muộn cũng sẽ tìm Lưu ế vợ để tính sổ, chúng ta lấy hấn làm điểm đột phá đi!”

Hoàn Tử Đầu đồng ý, việc đã tới nước này cũng chỉ có thể làm như vậy. Cả đêm tôi không ngủ được, cơn ngứa toàn thân rất khổ sở, hình như những nốt ban đỏ đã nhiều lên, ngứa đến tận xương tủy.

Cũng may là tính nhẫn nại của tôi rất cao, chạm móng tay vào da rồi nhưng không hề gãi chút nào. Chịu đựng tra tấn suốt một đêm, đến tận khi trời sáng thì mới thoáng dễ chịu hơn đôi chút. Đât là ngày thứ 3 kể từ khi đến đây, cũng là ngày thứ 3 tôi dính thi độc. Chẳng có tâm trạng ăn sáng, ngủ dậy uống một cốc nước ấm rồi cùng Hoàn Tử Đầu chạy tới nhà Lưu ế vợ.

Trên đường đi, bắt gặp rất nhiều thôn dân khóc lóc vang trời, hỏi ra mới biết, hóa ra họ cũng bị trúng độc giống tôi, nhưng không chịu được mà gãi khiến toàn thân rách bươm, nốt ban đã lan cả lên mặt. Sự việc ngày càng nghiêm trọng, nếu không sớm tìm ra căn nguyên thật thối, chỉ hai ngày nữa thôi tất cả sẽ xong đời!

Lưu ế vợ không có nhà, chăn trên giường cũng chưa kịp gấp, có vẻ hấn rời đi rất vội. Hai chúng tôi chán nản, manh mối lại đứt đoạn, thật sự không biết phải bắt đầu lại từ đâu, hậm hực đứng hút thuốc trong sân.

Vừa lúc đó thì bắt gặp lão Chu ôm một bó tiền giấy, vẻ mặt hốt hoảng đi ngang qua, trông thấy tôi, ông ta dừng lại hỏi han bệnh tình. Sau khi biết tôi vẫn chịu đựng được, ông ta mới yên lòng. Tôi hỏi sao ông gấp gáp như vậy, lão Chu thò dài đáp: “Tối hôm qua tôi đã nhìn thấy hồn ma bà điên kia! Đúng là bà ta!”

Tôi sửng sốt hỏi: “Trông thấy ở đâu?”

Lão Chu đáp: “Tối qua tôi ra ruộng xả bớt nước, lúc quay về thì đã khá muộn. Trông thấy bà ấy ngồi dưới gốc cây liễu, đang chải đầu!”

Tôi cố bình tĩnh hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Bà ấy làm gì ông à?”

Lão Chu nói: “Không làm gì, nhưng tôi sợ vút cả xèng mà chạy về nhà!”

Đến lão Chu cũng bắt gặp, người đàn bà điên này thâth sự biến thành ma về trả thù ư? Tuy đang giữa ban ngày, nhưng nghe lão Chu kể, Hoàn Tử Đầu vẫn sợ hãi, một lúc lâu sau mới dám chỉ vào tiền giấy lão Chu đang ôm, hỏi: “Thế ông ôm tiền giấy này đi đâu?”

Lão Chu nuốt nước bọt: “Gặp ma cũng không phải chuyện tốt lành gì. Tôi với bà xã, cả vợ chồng lão Tống nữa bàn nhau, đêm nay sẽ đến hóa vàng cho bà ấy!”

Nói đến đây, lão Chu lại chợt nghĩ ra gì đó, tiếp: “Phải rồi, cậu cũng bị nổi ban đỏ, nói không chừng là bị tà ám. Tôi thấy hay là tối nay cậu đi theo chúng tôi tế bái chút đi, biết đâu lại có hiệu quả!”

Hiện giờ đã không còn manh mối để tìm ra nguồn gốc số thối, tuy sợ ma nhưng Hoàn Tử Đầu vẫn cắn răng tán thành: “Đi đi, tôi sẽ đi cùng anh, chúng ta đông người, lại toàn đàn ông, spwj gì!”

Hắn đã nói vậy thì tôi cũng đồng ý, hẹn lão Chu 7h tối nay gặp nhau ở đầu đông, đến nơi mai táng người đàn bà điên để hóa vàng mã. Cả chiều hôm đó, ai nấy đều lo lắng, chuẩn bị cho chuyến đi tế bái, thời gian trôi qua rất nhanh. Tối đến, lão Chu, lão Tống và hai bà vợ, tôi và Hoàn Tử Đầu, cùng cả người phụ nữ giúp việc nhà lão Chu, 7 người tay cầm đèn pin, xách theo tiền vàng đi lên sườn núi.

Lão Chu kể, năm xưa khi bà điên chết, thôn dân đều sợ xui xẻo nên không ai dám chôn, cuối cùng chỉ có Khương đại phu lên núi hái thuốc, tiện đường mới mang xác bà ấy đi chôn.

Đi tìm hõng lâu, cuối cùng theo lời Khương đại phu chỉ dẫn, đã đến được nơi mai táng bà điên, đó là một nắm mộ sơ sài, không có bia, chôn dưới gốc cây.

Thực ra nó cũng không được gọi là nắm mồ, bởi nếu so với đám mồ trên Mặ Bàn sơn thì nó rất nhỏ bé. Chúng tôi không dám chậm trễ, nhặt đá xếp thành cái khuôn hóa vàng, bắt đầu châm lửa. Lão Chu vừa dập đầu vừa lẩm bẩm khấn gì đó. Tuy chuyện này không liên quan lắm đến mình, nhưng Hoàn Tử Đầu cũng rất nghiêm túc hóa nhiều vàng mã, khấu đầu mấy cái.

Thời tiết đêm nay rất đẹp, ánh trăng sáng vời vợi, ít gió, nhưng lúc đốt vàng mã thì đột nhiên lại nổi gió to!

Mùa hè thời tiết hanh khô, nếu tàn lửa bay ra ngoài, rất dễ gây ra cháy rừng, lão Chu đành phải vội tạm dập tắt lửa trong khuôn đá. Kể cũng quái lạ, lửa vừa tắt thì gió cũng dừng, mấy chúng tôi căng thẳng nhìn nhau, vợ lão Tống run run nói: “Có phải là bà ấy không chịu nhận vàng mã, không chịu tha thứ cho chúng ta?”

Trán lão Chu đã đầy mồ hôi lạnh, xua tay: “Bà đừng nói xui xẻo, chẳng qua là gió lớn một hồi thôi, châm lửa tiếp là được!”

Nói đoạn lại cúi người định bật lửa đốt, bỗng nhiên lão Tống chỉ vào bên cạnh nắm mồ, hô: “Mọi người nhìn kìa, quan tài bà ấy lộ cả ra rồi!”

Chúng tôi vội soi đèn pin, quả nhiên có một đầu quan tài đỏ lộ ra. Lão Chu đốt lửa mà hai tay run rẩy, lắp bắp nói: “Đại... đại muội tử, chờ sáng mai chúng tôi sẽ mang xẻng sửa lại mồ mã cho bà, oan có đầu nợ có chủ, cầu xin bà đừng làm khó dễ chúng tôi!”

Lão Chu vừa dứt lời thì chợt có âm thanh rột roạt vang lên, vợ lão Tống giật mình hét, nhảy ra sau lưng chồng, hỏi: “Tiếng gì vậy, chuột à?”

Lão Tống lắc đầu, mặt xám ngoét nhìn cổ quan tài, hai mắt trừng lớn, điên cuồng hô: “Chạy, chạy mau! Hình như có thứ gì đó đang cào bên trong quan tài!”

CHƯƠNG 147: TRẢ NỢ

Cào quan tài? Người trong quan tài còn sống ư?

Nhưng mặc kệ là thật hay giả, lão Tống kêu lên đã làm ai nấy sợ mất mật, ném hết đồ đạc trong tay, chạy cắm đầu xuống chân núi.

Hoàn Tử Đầu sợ đến mức hai chân nhũn ra, vừa chạy vừa té ngã liên tục.

Bảy người chúng tôi hốt hoảng chạy xuống chân núi thì vừa hay bắt gặp Lưu ế vợ đang đi lên. Ban ngày tìm thì hẳn không có nhà, giờ lại đột nhiên xuất hiện, tay cầm bó tiền vàng, hẳn là cũng định lên núi hóa cho bà điên.

Lão Tống nhìn thấy thế thì tức đến phát điên, đạp mạnh vào hông Lưu ế vợ một cú, chỉ mặt hấn mắng: “Người con mẹ nó còn dám lò mặt ra. Xem người đã gây họa cho thôn thế nào kìa!”

Lưu ế vợ bị đạp ngã, ngồi dưới đất nhìn chúng tôi, chậm rãi hỏi: “Mấy người lên núi làm gì?”

Lão Tống hằm hằm đáp: “Làm gì? Còn không phải con mẹ nó chùi đít cho người à?”

Nói đoạn, thấy Lưu ế vợ tay cầm một xấp tiền vàng, lại mắng: “Giờ mới biết sai à? Biết lên núi hóa vàng mã cho người ta? Sao năm xưa đuổi người ta ra ngoài chết đói, không sớm nghĩ đến hậu quả đi?”

Lưu ế vợ không tranh cãi với lão Tống, hấn từ từ đứng dậy, phủ bụi quần áo, nói: “Chuyện đó sao trách tôi được? Bà ta cứ hai ngày lại lên cơn điên, cáo cấu cắn xé, ai mà chịu nổi?”

“Chịu không nổi còn mang người ta về đây làm gì? Người nghĩ cái c* gì trong đầu?”

Lão Tống lại phát hỏa, giơ chân định đạp hấn tiếp, Lưu ế vợ vội né sang một bên, thở dài nói: “Lão ca, tôi cũng bị oan mà, có mấy chuyện không nói rõ, trước đây là tôi bị người ta lừa!”

Lão Tống vẫn chực sút cho hấn một cái, tôi vội ngăn lại, hỏi Lưu ế vợ: “Chẳng phải anh tự mình đuổi bà ấy ra khỏi nhà

sao? Có gì oan uổng chứ?”

Lưu ế vợ cúi đầu thở dài, rơi cả bố tiền vàng kẹp ở nách xuống đất, nói: “Hai năm trước tôi vào thành phố làm thuê, có quen biết mấy nhân viên tạp vụ. Họ thấy tôi không có vợ, liền nói, chỉ cần tôi chi tiền, họ sẽ tìm cách mua cho một cô vợ người Việt Nam.” (có hơi đụng chạm nhưng em quyết định giữ nguyên bản dịch, bởi thực tế thì chuyện con gái Việt mình bị lừa bán sang TQ cũng nhiều).

Lưu ế vợ ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi nghĩ phụ nữ Việt Nam cũng không tồi, nếu mang vợ về nuôi ở thôn cũng không ai biết. Nào ngờ sau khi chi tiền, không phải phụ nữ Việt Nam đã đành, lại còn là người có vấn đề thần kinh, họ nói là nhật được cô ấy ở biên giới!”

Lưu ế vợ tỏ ra rất oan ức, lão Chu nhân lúc hấn không chú ý, lại đập cho một cái: “Đừng bịa đặt, biết mình bị lừa sao không báo cảnh sát? Còn mang cô ta về nhà người hơn năm trời, có mà người no xôi chán chè nên đuổi người ta đi thì có!”

Lưu ế vợ phủi chỗ dấu chân bị đá, nói: “Là tôi sau, sau khi đuổi cô ấy thì tôi cũng hối hận đi tìm, nhưng cô ấy chạy vào trong núi, làm sao tìm được?”

Lưu ế vợ nói có vẻ rất thấu tình đạt lý, không biết câu nào thật câu nào giả, tôi hỏi hấn: “Lúc sáng tôi đến nhà tìm, anh đi vắng, sao tối mới trở lại?”

“Khụ...tôi cũng nghe nói cô ấy biến thành ma về tìm tôi tính sổ, sáng nay biết tin thì muốn bỏ trốn, nhưng nghĩ lại, làm người không thể không có lương tâm, nên quay lại định đốt cho cô ấy ít tiền vàng!”

Thấy Lưu ế vợ thái độ thành khẩn, lão Tống có vẻ mềm lòng, nói: “Người sớm tích chút đức thì đã không xảy ra chuyện ngày hôm nay! Đừng lên hóa vàng nữa, bọn ta vừa ở trên mộ phần xuống, bà ấy còn đang cào quan tài đấy!”

Vốn tưởng lời lão Tống nói sẽ làm Lưu ế vợ sợ hãi, ai dè hấn hỏi lại một câu: “Quan tài? Năm đó Khương đại phu chỉ đào cái hố ở triền núi rồi chôn, lấy đâu ra quan tài?”

Tất cả chúng tôi đều bàng hoàng trước âm thanh ban nãy, giờ Lưu ế vợ nói, lão Chu hít sâu một hơi: “Ừ nhỉ, Khương đại phu

già như thế, không thể khiêng quan tài lên núi được. Nhưng vị trí là đúng mà, thế cái quan tài ở đâu ra?”

Chúng tôi nhìn lẫn nhau, chẳng ai có thể giải thích được, nhất thời không khí trở nên ngưng đọng, ý niệm sợ hãi lấn chiếm đầu óc.

Một lúc sau, Hoàn Tử Đầu lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Được rồi, kệ xác cái quan tài ở đâu ra, bà ta có cào hay không thì cũng không ra được là chuyện tốt. Vàng mã cũng đốt rồi, muốn làm gì thì làm, giải tán!”

Giờ mà cứ đứng đây cũng chẳng giải quyết được gì, mọi người thấy Hoàn Tử Đầu nói có lý, đặc biệt là vợ lão Tống với lão Chu còn sợ đến phát run, liền từ biệt, ai về nhà nấy. Một lát sau, chân núi chỉ còn lại tôi, Hoàn Tử Đầu và Lưu ế vợ.

Vốn Lưu ế vợ tính lên núi để hóa vàng, nhưng vừa nghe chuyện chúng tôi gặp phải thì lưỡng lự, đứng tại chỗ thờ dài thườn thượt. Thấy hấn cứ dong dài không đi, Hoàn Tử Đầu đá cho một cú, mắng: “Đã nói đến như vậy rồi người còn không đi, đứng đây làm con mẹ gì?”

Lưu ế vợ hoảng hốt nói: “Tôi không thể đi, nếu muốn được sống, nhất định đêm nay phải hóa chổ vàng mã này!”

Lời hấn nói làm tôi thấy hứng thú, hỏi: “Sao nhất định phải hóa? Chẳng phải ban sáng anh muốn chạy trốn rồi ư? Tối lại căng da đầu lên núi hóa vàng, anh còn gì dấu giếm đúng không?”

Vừa nghe tôi nói, Hoàn Tử Đầu lại trừng mắt, định sút cho hấn cái nữa, Lưu ế vợ rối rít xin tha, nói: “Đúng đúng, thực ra tối nay lên núi hóa vàng không phải là chủ ý của tôi!”

Hoàn Tử Đầu nghe vậy, vẫn co chân đạp: “Con mẹ nó ta biết ngay người không phải kẻ có lòng như vậy mà. Nói mau, có chuyện gì?”

Lưu ế vợ chậm rãi nói: “Hôm nay trời còn chưa sáng, Khương đại phu đã tới nhà tôi, ông ấy nói tôi biết về chuyện trong thôn có ma. Còn nói, nếu muốn sống thì đêm nay nhất định phải lên đó hóa vàng mã!”

Khương đại phu!!!

Tôi nghi hoặc hỏi Hoàn Tử Đầu: “Lão Trung y kia còn biết xem tà bệnh ư?”

Hoàn Tử Đầu cũng kinh ngạc lắc lắc: “Không hề, ông ta ngoài việc khám bệnh kê đơn thuốc thì không hề biết về âm dương!”

Lưu ế vợ rụt rè nói: “Khương đại phu bảo rằng, năm xưa chính tay ông ta chôn cất nên có những chuyện chỉ mình ông ta biết. Ông ấy nói nếu không muốn chết thì phải lên núi hóa vàng mã. Tôi không làm theo mà được ư?”

Nghe đến đây, có vẻ tôi đã lờ mờ đoán ra được gì đó, nói: “Vậy lên hóa đi, Khương đại phu nhiều tuổi như vậy, ông ấy biết nhiều cũng là bình thường.”

Nói rồi tôi kéo Hoàn Tử Đầu đi về nhà. Lưu ế vợ nghe tôi nói thì đứng suy nghĩ vài giây, sau đó cắn răng đi lên núi. Chờ bóng hắt khuất trong bóng tối, tôi ngăn Hoàn Tử Đầu lại, nói nhỏ: “Huynh đệ, tôi được cứu rồi!”

“Được cứu?” Hoàn Tử Đầu cả kinh, hỏi: “Còn chưa tìm được nguồn gốc thịt thối, làm sao lại cứu được, anh nói mau đi!”

Tôi chỉ vào hướng Lưu ế vợ vừa đi khỏi, nói: “Đi, đuổi theo xem hắc hóa vàng thế nào!”

Ban nãy tiếng cào quan tài đã dọa cho Hoàn Tử Đầu khiếp vía, giờ lại nghe tôi nói phải lên núi, chữ sợ đã hiện rõ trên trán hắc luôn, nhưng thấy tôi tự tin, cuối cùng vẫn gật đầu đi theo.

Lưu ế vợ một mình sợ hãi nên đi rất chậm, tôi với Hoàn Tử Đầu đuổi tới nơi thì hắc cũng vừa mới đến chỗ nắm mồ. Nhìn thấy khuôn đá mà chúng tôi xếp, còn có những tàn tro bị tắt dở dang, hắc quỳ sụp xuống đất, hai tay run rẩy bật lửa, vừa ném tiền vàng vào khuôn vừa khẩn cầu: “Bà xã, là tôi không đúng, năm đó đuổi bà ra khỏi nhà là lỗi của tôi. Cầu xin bà tha thứ cho tôi!”

Vừa mới hóa xong hai tệp vàng mã thì tiếng cào quan tài lại nổi lên. Lưu ế vợ nghe thấy sợ hãi ngã bệt xuống đất, cuống cuồng hướng về phía nắm mồ mà dập đầu. Chưa đầy mấy phút, âm thanh cào quan tài biến mất, thay vào đó là tiếng nắp quan tài mở ra.

“Kettttt.....”

Phần quan tài lộ ra kia có tiếng cọ xát, cái nắp từ từ bật mở. Dưới ánh lửa, Lưu ế vợ nhìn thấy hết, hấn la lên một tiếng định bỏ chạy, nhưng cũng như Hoàn Tử Đầu ban nãy, đôi chân hấn đã mềm nhũn, không đứng dậy nổi.

Sợ hãi cực độ cùng với dực vọng cầu sinh mãnh liệt, hấn điên cuồng bò ra bên ngoài y như một con chó. Hoàn Tử Đầu chứng kiến cảnh đó, sắc mặt trắng bệch, đưa hai tay che mắt, ghé vào người tôi run bần bật.

Vài phút sau, nắp quan tài đã bật ra hoàn toàn, chuyện khiến người ta rợn tóc gáy cuối cùng cũng xảy ra. Trong cỗ quan tài, một người đàn bà bò ra, người mặc áo ca rô màu đỏ, cổ quấn khăn. Bà ta cũng chính là người đã nấu ăn bằng thịt thối mà chúng tôi tìm mãi không ra, người đầu bếp lạ kia.

Dưới ánh lửa vàng mã, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ mặt bà ta, giống như lời vợ lão Tống nói, da dẻ bà ta thô ráp, trên má còn có vết sẹo.

Ma đến!!!

Nhìn cảnh này, Lưu ế vợ đã hoàn toàn choáng váng, miễn cưỡng đứng dậy, vừa chạy vừa ngã liểng xiểng, cầm đầu hướng chân núi mà lao đi. Nhìn hai người một chạy một đuổi, tôi vỗ vai Hoàn Tử Đầu đang sắp khóc đến nơi: “Huynh đệ, ta cũng mau đuổi theo!”

Giờ phút này, Hoàn Tử Đầu đã hoàn toàn không còn phong thái đại ca đâu nữa, đứng cũng không dám đứng. Tôi bực mình mắng: “Không phải ma. Đều con mẹ nó là người hết. Mau đuổi theo, không lát nữa xảy ra chuyện!”

Hoàn Tử Đầu nghe thế thì sửng sốt, run run bỏ hai tay xuống. Tôi cũng chẳng có thời gian mà giải thích kỹ càng cho hấn, túm dậy, chạy xuống chân núi.

Nhưng vừa chạy được mấy bước thì đột nhiên một người lùn mập, tay cầm dao phay nháy xổ ra chặn đường. Là gã đầu bếp!!

Hoàn Tử Đầu mơ hồ nhìn gã, hỏi: “Sao ông lại ở đây? Ông con mẹ nó nhảy từ đâu ra?”

Gã đầu bếp không đáp, chỉ lắc đầu nói: “Hai người đừng xen vào chuyện người khác, để vợ ta xử lý tên súc sinh này đi!”

Quả nhiên mình đã đoán đúng. Tôi hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Vợ của ông chắc hẳn có quan hệ huyết thống với người đàn bà điên?”

Thấy tôi nói thẳng vào điểm chính, gã hơi sửng sốt, sau đó gật đầu: “Bà ấy là chị gái!”

Hoàn Tử Đầu sửng sốt, mặt ngu đi nhìn tôi rồi lại nhìn đầu bếp, khó tin hỏi: “Chị gái? Người trong quan tài bò ra không phải là ma à?”

Không chờ gã đầu bếp trả lời, tôi nói: “Không phải ma! Ông ta, người phụ nữ nấu ăn, còn cả Khương đại phu nữa, tất cả đều cùng hội cùng thuyền!”

CHƯƠNG 148: HẠ SƠN VÌ HỌA LỚN

“Cùng hội cùng thuyền?” Hoàn Tử Đầu mặt đầy khó hiểu, nhìn tôi chăm chăm.

Nghe tôi nói thế, gã đầu bếp tán thưởng gật đầu: “Thông minh lắm, làm sao người biết?”

Tôi cười khẩy: “Tối qua người nấu nướng trong bếp nhà ông không phải là ma. Bà ấy không quay đầu lại là bởi vì nghe thấy tiếng chúng tôi. Hẳn là ông nằm trong phòng ngủ, thấy bà ấy nấu nướng lâu như vậy, không thích hợp nên mới đi ra?”

Hoàn Tử Đầu cả kinh, hỏi: “Nghe thấy tiếng động của chúng ta? Thế sao trong chảo chẳng có đồ ăn gì?”

“Lúc ông ta đẩy cửa ra ngoài, chúng ta hoảng hốt hụp người xuống, chính khoảnh khắc ấy, người phụ nữ đã đổ đồ ăn ra ngoài cửa sổ, bỏ chạy. Tôi thấy trên bậc cửa sổ có hai dấu chân, liền chắc chắn đó không phải ma!”

Hoàn Tử Đầu cau mày, hỏi: “Chỉ thế thôi?”

“Cửa sổ phòng bếp nhà ông ấy thông ra đường làng, lão Chu nói đêm đó đi xả nước ngoài đồng về thì gặp ma nữ chải đầu dưới gốc liễu, thực ra đó là bà ta nhảy khỏi cửa sổ, đúng lúc lão Chu đi ngang nên cố ý giả vờ chải đầu để dọa người!”

Nghe tới đây Hoàn Tử Đầu mới như tỉnh ngộ, gật gật đầu:

“Đúng đúng, như vậy liền dễ giải thích, cửa sổ phía sau nhà bếp thông ra đường, quả nhiên là như vậy!”

Gã đầu bếp cười lạnh: “Thế làm cách nào người đoán được vợ ta có huyết thống với người đã chết?”

“Lúc phát hiện có người đầu bếp thừa ra, lão Chu có nói, ông ta từng gặp người đàn bà điên, nhưng trên mặt bà ấy không có sẹo. Vậy mà ai gặp cũng nói người phụ nữ nấu ăn có sẹo trên mặt, cho nên từ lúc đó tôi đã nghi, hai người chỉ giống nhau mà thôi, chứ chưa chắc đã là một!”

Hoàn Tử Đầu sáng hai mắt, bội phục võ vai tôi: “Anh được lắm! Rất có lý, thế chuyện về Khương đại phu là thế nào? Có phải ông ta cố tình bảo Lưu ế vợ lên núi hóa vàng?”

“Đúng, Khương đại phu là đồng lõa, đến đêm nay tôi mới xác định được. Năm xưa thi thể bà diên do ông ta mai táng, cũng không có quan tài, vị trí chôn chỉ mình ông ta biết. Cho nên cổ quan tài ban này nhất định là có người thông đồng với ông ta mà chôn thêm vào. Lúc chúng ta hóa vàng, vợ đầu bếp ở trong cố ý cào để dọa chúng ta bỏ đi, mới rảnh tay mà đối phó Lưu ế vợ!”

Tôi nói một hơi tất cả chân tướng, gã đầu bếp mới thở dài, sự phần nộ cũng tiêu tan, gã đầu bếp nói: “Haiz, Khương đại phu quá mềm lòng. Ông ấy biết rõ đêm nay các người cũng lên núi hóa vàng, lại còn chỉ chỗ cho các người đi, chính là sợ bọn ta lấy mạng Lưu ế vợ!”

Cuối cùng thì tất cả đã sáng tỏ, Hoàn Tử Đầu vỗ trán cái bộp, quay đầu chỉ cổ quan tài, nói: “Người trốn trong đó giả vờ cao quan tài, là vợ ông?”

Gã đầu bếp thu con dao phay lại, đáp: “Em vợ ta bị bệnh tâm thần, mấy năm trước đi lạc không thể tìm thấy tung tích. Mãi đến năm ngoái, ta đến thôn này nấu ăn thuê mới biết được tin nó bị người ta đuổi khỏi nhà dẫn đến chết đói!”

“Sau đó ông liên hệ với Khương đại phu? Chuyện bạn tôi ăn nhầm thịt thối, Khương đại phu đã biết từ trước?”

Đầu bếp gật đầu: “Khương đại phu tâm địa lương thiện, sợ bọn ta gây ra án mạng nên đã cho bọn ta một ít bột phấn, bảo bọn ta cho vào thịt nấu lên, để Lưu ế vợ bị một bài học nhớ đời là đủ. Thực ra loại thi độc này chỉ làm người ăn phải bị thối rửa da thịt chứ không ảnh hưởng đến tính mạng!”

Thì ra là thế, Lưu ế vợ quá may mắn, hai lần liền hấn đều không ăn phải thịt có độc!

Tôi hỏi: “Lúc tôi đi khám bệnh, Khương đại phu nói tôi ăn phải thịt thối, bảo chúng tôi điều tra nguồn gốc thịt, chắc cũng là mượn tay để kìm chế hai vợ chồng ông?”

“Đúng vậy, ông ta biết Lưu ế vợ không ăn phải thịt, sợ chúng tôi sẽ ra tay sát hại. Ông ấy vừa giúp lại vừa cản bọn ta!”

Tôi liếc nhìn con đường dẫn xuống chân núi, nói: “Dù sao Lưu ế vợ cũng là đàn ông, tuy hiện giờ hấn sợ mất mật, nhưng e là chó cùng rứt giậu, chúng ta vẫn nên đuổi theo xem xét đi!”

Gã đầu bếp nghe vậy cũng thấy lo, vội gặt đầu đồng ý. Ba chúng tôi không dám chậm trễ, lập tức chạy xuống núi. Trong thôn nuôi chó nhiều, dọc đường tiếng sủa vang khắp nơi, chúng tôi chạy một mạch đến tận cây cầu đá thì thấy người phụ nữ kia đang ngồi trên thành cầu, ngơ ngác nhìn Lưu ế vợ vừa ngã xuống dưới.

Cây cầu không cao lắm, nhưng giờ là ban đêm, bên dưới lại nhiều đá, Lưu ế vợ đang ôm chân thống khổ kêu rên, có vẻ đã ngã gãy chân.....

Sáng hôm sau, chuyện Lưu ế vợ ngã gãy chân được truyền đi trong thôn, chân tướng việc này chỉ có tôi, Hoàn Tử Đầu và Khương đại phu biết. Kết cục của Lưu ế vợ là quả báo hẳn nên nhận được, chúng tôi quyết định giữ kín bí mật, để người trong thôn có bài học, táng tận lương tâm sẽ nhận lại hậu quả.

Xong xuôi mọi việc, tôi vội đến tìm Khương đại phu để trị bệnh, ông ta thấy chúng tôi đến chắc cũng đoán được phần nào, liền không vòng vo nữa, trực tiếp lấy thuốc giải cho tôi uống.

Gã đầu bếp và vợ phải quay về thành phố, tôi vẫn còn mấy vấn đề muốn hỏi nên trước khi họ đi, tìm đến nhà. Sau khi đã hiểu hết mọi chuyện, tâm tình hai người cũng tốt lên rất nhiều, đầu bếp không còn vẻ mặt dữ tợn nữa, thay vào đó là luôn miệng xin lỗi tôi.

Hoàn Tử Đầu thì vẫn luôn thắc mắc thịt tôi ăn phải là thịt gì, bèn hỏi vợ đầu bếp. Chị ta xin lỗi rồi ngại ngùng nói: “Là thịt mèo.”

Thịt mèo???

Hoàn Tử Đầu cứ nghĩ rằng tôi ăn phải thịt người chết, giờ nghe thấy là thịt mèo thì khá thất vọng. Nhưng đáp án này lại làm tôi hoảng sợ, vội hỏi: “Đại tỷ, thịt mèo chị lấy ở đâu?”

Chị ta trầm ngâm một lát, nói: “Từ mộ của em gái tôi đi về hướng đông không xa, có rất nhiều mèo chết, tôi một lòng báo thù nên làm liên lụy tới cậu, thật sự xin lỗi!”

“Không sao đại tỷ. Số mèo chết kia, là nằm trên mặt đất à?”

Điều tôi lo lắng cuối cùng đã xảy ra, câu trả lời của chị ta khiến tâm tôi chấn động!

“Nhiều mèo chết lảm, đa số nằm trên mặt đất. Nhưng xung quanh có rất nhiều mồ mả, trong mấy mộ bị đào bới, tôi có thấy xương mèo, nhưng cũng không biết có chuyện gì xảy ra.”

Lại là mồ chôn mèo!

Không ngờ ở tận quê của Hoàn Tử Đầu, một nơi xa xôi như vậy cũng có những nấm mồ chôn mèo quái dị này.

Lại nhớ tới lúc tôi với Hoàn Tử Đầu đến nhà Khương đại phu khám bệnh, trên đường có phát hiện bóng người theo dõi, bèn hỏi có phải hai vợ chồng không thì họ đều lắc đầu nói không phải.

Thế lại càng kỳ quái, hay là mình hoa mắt thật?

Chuyện mồ chôn mèo tôi đã kể cho Hoàn Tử Đầu nghe từ trước, hẳn cũng rất sợ hãi, vì sao mà từ Đường Oa Tử, Mặc Bàn sơn cho đến cả quê nhà Hoàn Tử Đầu đều xuất hiện mồ chôn mèo? Nó có quy luật gì chẳng?

Đạo Diên bảo tôi, dùng mồ mả người mà chôn mèo là đại hung, vẫn luôn nói rằng không biết ai đứng sau tất cả chuyện này. Theo tôi nghĩ, đây là chuyện mà anh ta đang điều tra, có lẽ người đứng sau việc chôn mèo chính là lý do mà Đạo Diên xuống núi, họa lớn!!!

Càng nghĩ càng thấy ớn lạnh, hai chúng tôi quyết định lên núi lần nữa. Giờ thì Hoàn Tử Đầu không còn sợ hãi, đi dọc về hướng đông theo mộ bà điên, quả nhiên chúng tôi bắt gặp xác mèo la liệt trên mặt đất.

Nghĩ đến mấy hôm trước mình ăn thịt mèo thối, tôi không khỏi nôn ọe. Thôn nhà Hoàn Tử Đầu, không có mấy nhà nuôi mèo, hơn nữa cứ cho là mèo hoang thì cũng sẽ không lạc lên tận trên núi, đồng xác mèo này từ đâu ra?

Đúng như lời vợ đầu bếp nói, xung quanh còn có rất nhiều nấm mộ chính tề, vài chỗ bị mưa gió đào bới, lộ ra xương cốt mèo. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoàn Tử Đầu hít sâu một hơi, mắng: “Đây con mẹ nó là ai chôn?”

Tôi nghi hoặc nhìn quanh, trong lòng rối loạn, những nấm mồ chôn mèo này xuất hiện ở một loạt những nơi tôi đến, thật khiến người ta sớn tóc gáy.

Nhưng hiện giờ, ốc còn không mang nổi mình ốc, tôi chỉ có thể thăm ghi nhớ, sau này có dịp sẽ báo cho Đạo Điền.

Mấy ngày nay bị thu độc tra tấn ngủ không yên giấc, về đến nhà, tôi nằm vật ra giường mà đánh một giấc thật thoải mái. Giấc ngủ thật sâu, lúc tỉnh dậy đã gần chạng vạng tối, tôi lau nước miếng ở mép, đang định ngả đầu ngủ tiếp thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

Đầu bếp và vợ đã về thành phố, chuyện cũng đã ổn, sao vẫn có chuyện âm ỉ? Tôi khoác tạm cái áo đi ra ngoài xem có việc gì. Trên đường làng một đám người vây thành vòng tròn, đang xôn xao bàn tán gì đó về chuyện bắt ma.

Nghi hoặc, tôi len vào thì thấy, giữa vòng vây của đám người là một đạo sĩ mặc áo bào rộng thùng thình, tay cầm phát trần.

Đạo Điền!!!

Gặp Đạo Điền, tôi chả có chút cao hứng nào, lòng trầm xuống. Sao anh ta lại ở đây? Anh ta điều tra họa lớn mà tới ư?

CHƯƠNG 149: ÂM KHÍ TRÙM THÔN

Trông thấy tôi, Đạo Diên còn ngạc nhiên hơn, cau mày nhìn. Tôi chưa kịp mở miệng thì anh ta đã hỏi: “Tiểu tử cậu sao lại ở đây?”

Những thôn dân chắc thấy anh ta là đạo sĩ nên cứ nài nỉ giúp thôn bắt ma, tôi cao giọng nói với đám người: “Người này tôi quen, anh ta là diễn viên, chỉ mặc trang phục biểu diễn thôi, mọi người không thấy áo anh ta rộng thùng thình à? Làm gì có khí chất đạo sĩ nào?”

Thôn dân thấy tôi và Đạo Diên quen biết nhau, lại thấy lời tôi nói rất có lý, không khỏi thất vọng thờ dài, giải tán. Mọi người đi hết, tôi vội kéo Đạo Diên lại, hỏi: “Đạo trưởng, tôi đến nhà huynh để lánh nạn, còn anh tới đây làm gì?”

Đạo Diên ngó trước ngó sau nói: “Đến bắt một thứ!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lòng tôi căng thẳng, dè dặt nói: “Đến đây bắt một thứ? Nó chạy đến đây à?”

Đạo Diên gật đầu: “Chắc vậy, ở đây âm khí nặng, mà cậu lánh nạn gì trong thôn nhỏ này?”

Anh ta không biết việc tôi đối nghịch với lãnh đạo, tôi đáp qua loa: “Có người bên trên xuống tìm tôi kiếm chuyện, cứ tránh trước thì hơn.”

Đạo Diên gật đầu, có vẻ không hứng thú về chuyện của tôi, vung cây phát trần, nhìn về phía mặt trời đang nhả về tây: “Trời sắp tối rồi, nhà bạn cậu ở đâu, cho tôi tới ở cùng!”

Đạo Diên này cũng thật mặt dày, đã nói là nhà bạn mình mà anh ta cũng không ngại. Nhưng nơi đây xa lạ, nếu không cho anh ta về nhà Hoàn Tử Đầu, có khi lại phải ngủ ngoài gốc cây cũng nên.

Cũng may là Hoàn Tử Đầu hào sảng, không để ý ba chuyện vặt vãnh, nghĩ đoạn, tôi bèn dắt Đạo Diên về. Hoàn Tử Đầu đang ngủ, tôi đánh thức hẳn dậy, trông thấy Đạo Diên hẳn ngáp dài, khách sáo nói: “Ai da, đạo trưởng đến à!”

Đạo Điền không trả lời, liếc nhìn Hoàn Tử Đầu một cái, đột nhiên cau mày, thái độ trở nên nghiêm túc, thấp giọng: “Mấy ngày không gặp, sao âm khí trên người cậu lại nặng như thế?”

Hoàn Tử Đầu vốn sợ ma, nghe Đạo Điền nói thì hoảng hốt: “Âm khí nặng? Mấy ngày này tôi chỉ ăn ngủ ở nhà, không đi đâu. Hay gặp...gặp ma?”

Đạo Điền ngồi xuống cạnh hắn, nói: “Đúng là cậu gặp ma!”

Lời vừa nói ra, đến cả tôi cũng ngớ người, Hoàn Tử Đầu ngày nào chẳng ở cùng tôi, ma nữ kia là người đóng giả, ngoài đó ra thì còn ma nào nữa?

Đạo Điền dùng ngón trỏ viết gì đó lên lòng bàn tay, rồi xòe bàn tay ra, áp vào trán Hoàn Tử Đầu. Tay vừa chạm phải, Hoàn Tử Đầu liền la lên thất thanh, liều mạng lùi về phía sau. Một lát trôi qua, Hoàn Tử Đầu người đầm đìa mồ hôi, thở hồng hộc như đang rất đau đớn. Đạo Điền thu tay lại, cười nói: “Một tầng ma khí, lại thêm một lớp âm khí, nếu không phải có đồ vật kia bảo vệ, cái mạng nhỏ của cậu sớm đã không còn!”

Hoàn Tử Đầu khó hiểu, hỏi: “Đạo trưởng, dạo này tôi đâu cảm thấy cơ thể có gì bất thường, sao ông lại nói tôi gặp ma, còn nguy hiểm đến tính mạng nữa?”

Tôi ngồi ngẫm nghĩ nãy giờ, chợt nhớ ra, đúng vậy, cách đây không lâu, Hoàn Tử Đầu có từng gặp ma. Chính là Tam Gia thôn, tôi bị lão Tôn nhốt trong nhà kho, hắn nhảy vào giải cứu.

Lão Tôn tốn cả ngày bố trí, thỉnh ma để giết Xuân Sinh, kết quả là Hoàn Tử Đầu xông vào đã làm hỏng kế hoạch. Điều khiến tôi vui mừng nhất lúc đấy, đó là Hoàn Tử Đầu không bị tổn hại gì, chỉ có cái xác là phát nổ, vội nói: “Đúng rồi, đạo trưởng, lần trước đi tìm Trương thẩm ở Tam Gia thôn, lúc anh rời đi, Hoàn Tử Đầu vì cứu tôi mà xông vào một gian nhà kho có thỉnh ma!”

Đạo Điền gật gù đầu, nhìn vào mắt Hoàn Tử Đầu, nói: “Vậy thì chuẩn rồi, nếu tôi đoán không sai, hồn ma trong nhà kho đó, lúc sinh thời là một kẻ lang thang!”

Tôi thàn than Đạo Điền có bản lĩnh, đáp: “Đúng, là một người lang thang, lão Tôn dùng xác chết để triệu hồn.”

Hoàn Tử Đầu nghe vậy thì gãi tai nói: “Nói đến mới nhớ. Rõ ràng tôi và Xuân Sinh tìm được nhà lão Tôn, cũng rõ ràng đi

vào nhà kho kia, nhưng sau đó chuyện gì xảy ra thì tôi không nhớ!”

Đạo Điền cười: “Dùng xác thính ma, chiêu này rất độc ác, nếu không phải có đồ vật kia bảo hộ, giờ cậu đã uống canh mạnh bà rồi!”

Tôi nghe mà mơ hồ, hỏi: “Đạo trưởng, anh đừng úp mở nữa, đồ vật đó là cái gì?”

Đạo Điền cởi giày, ngồi hẳn lên giường, chậm rãi nói: “Chính là thứ mà tôi muốn bắt, nó không phải người, cũng chẳng phải ma, bản thân tôi còn chưa xác định rõ nó là thứ gì, chỉ có thể gọi là một đồ vật!”

Họa lớn???

Tôi toát mồ hôi, hỏi: “Ý anh là, thứ bảo hộ Hoàn Tử Đầu là họa lớn mà anh phải xuống núi?”

Đạo Điền khoanh chân, đáp: “Đúng vậy, gọi là họa lớn cũng không sai!”

Tôi nuốt nước bọt, nhớ đến cái chết của hai ông cháu lão Tôn, nói: “Đạo trưởng, cái đêm Hoàn Tử Đầu cứu tôi, phát hiện hai người chết trong sân. Chính là ông lão thính ma và cháu trai, họ trợn trừng mắt, thất khiếu chảy máu chết rất thảm, theo anh...”

Thấy tôi hỏi nghiêm túc, Đạo Điền cười ha hả: “Theo anh cái gì mà theo anh, đó chẳng phải rõ ràng là thứ kia làm hay sao?”

Đầu tôi ong lên, tử trạng của hai ông cháu giống hệt Khâu lão thái và Mộng Nga, nếu đây là do ‘đại họa’ gây ra, vậy chẳng phải Khâu lão thái và Mộng nga cũng chết vì nó chứ không phải vì bác Lục? Bác Lục mà mình vẫn luôn căm hận, lại không phải hung thủ?

Chuyện cứ như vậy mà quay ngoắt 180°, tôi hít sâu một hơi, hỏi: “Đạo trưởng, anh chắc chắn không phải bác Lục làm chứ?”

Đạo Điền khoát tay: “Bác Lục sinh thời là người tốt, chết đi thì chất chứa oán hận mà biến thành ác ma, điều này là đúng. Có điều ngoài việc tác động một số chuyện thì ông ta chưa giết

người, cậu không nghĩ đến, nếu ông ấy giết người thật thì Đạo Điền ta sao có thể bỏ qua?”

Nói xong, Đạo Điền liếc tôi rồi tiếp tục: “Âm khí trên người hắc rất quen, đừng nói tiểu tử đầu trọc này, đến cả cậu cũng đã từng gặp đấy!”

Đang đắm chìm trong suy nghĩ bác Lục không phải hung thủ thì nháy mắt, câu nói của Đạo Điền lại kéo tôi xuống đáy vực, khiến tôi sợ đến không đứng vững. Mình và Hoàn Tử Đầu đều có âm khí, đều từng gặp nó?

Tôi ớn lạnh, những người mà tôi với Hoàn Tử Đầu gặp chung khá ít, tự nhiên tôi có một suy đoán, liệu nó có phải chính là kẻ lừa đảo luôn ẩn nấp cạnh mình không?

Đạo Điền thì chỉ biết bắt ma, chứ chẳng có tình cảm gì với chúng tôi, nói xong liền lăn ra ngủ. Tôi và Hoàn Tử Đầu ngồi sững sờ, ai nấy đều có tâm sự riêng. Cả đêm, cố nhắm mắt thế nào cũng không ngủ nổi, tôi nhường giường cho Đạo Điền, mình thì ra ngoài sân ngồi hút thuốc.

Kẻ luôn thúc giục tôi tra án là bác Lục, cái này chính xác, nhưng kẻ giết người lại là ‘đại họa’. Nó giết Khâu lão thái, giết Mộng Nga, là để giúp bác Lục một tay ư?

Nói như vậy, phải chăng bác Lục vô tội, mình đã trách oan Bạch Phàm với ông cô ấy? Thức trắng cả đêm đến sáng, Đạo Điền tỉnh dậy thấy tôi thâm quầng mắt thì lầm bầm mắng là đồ nhát gan, không có tiền đồ.

Tôi thở dài, cả ba ăn sáng xong, bèn cùng Hoàn Tử Đầu lên bãi chôn mèo. Trên đường đi, Hoàn Tử Đầu cứ thắc mắc mãi về thứ bảo vệ mình, Đạo Điền lại chỉ lắc đầu làm hắc rất hoang mang. Không biết thứ đó đang chờ nuôi béo rồi thịt, hay là nó có thân thích gì với hắc.

Đến bãi chôn mèo, theo thói quen, Đạo Điền nhìn một vòng, đánh giá. Tôi từng nghe anh ta nói, nên biết là anh ta đang cảm khí, thứ khí tức mà người thường như chúng tôi không thấy được.

Năm phút sau, Đạo Điền vung phát trần, lại chuẩn bị xuống núi. Hoàn Tử Đầu thắc mắc: “Đạo trưởng, theo ông thì liệu thứ này có phải yêu quái không, chính là cái loại thành tinh gì gì đó?”

Đạo Điền gật đầu: “Cũng có khả năng, tuy nhiên chưa dám nói chắc, chỉ khi nào chính mắt đối diện, mới có thể xác định được!”

Hoàn Tử Đầu lại hỏi: “Hôm qua ông tới, thế nó tới đây lúc nào? Liệu đã chạy trốn hay chưa?”

Đạo Điền lắc đầu: “Chưa trốn, hiện giờ cả thôn bao trùm trong âm khí, nhất định nó vẫn còn ở đây!”

CHƯƠNG 150: TIẾT LỘ THÔNG TIN

Đạo Diên nói đại họa vẫn còn ở đây, vậy thì không sai được. Nhưng sao nó lại bảo vệ Hoàn Tử Đầu, điều này thật khó hiểu. Chợt nhớ đến bóng người quan sát chúng tôi lúc đi qua cây cầu đã, 80% chính là nó. Hoàn Tử Đầu hoảng hốt hỏi: “Đạo trưởng, thế người chôn mèo trên sườn núi, chính là yêu quái mà ông muốn bắt à?”

Đạo Diên lắc đầu: “Đương nhiên không phải, mỗi một bãi mồ chôn mèo, đều có một người khác nhau làm.”

Tôi nghe anh ta nói cũng giật mình, nói vậy thì mỗi một nơi xuất hiện mồ chôn mèo, đều có người lén làm? Đám mồ ở Mặc Bàn sơn là do tay nhà vườn chôn, thế đám mồ ở Đường Oa Tử là do ai chôn? Tôi vắt óc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đoán được ra một kẻ tương đối có khả năng, đó là Lưu Vân Ba.

Lão khốn kiếp này hạ chú lên người mình, lại còn đi gửi quan tài giấy khắp thôn Đường Oa Tử, chuyện tổn hại âm đức như chôn sống mèo, chỉ hấn mới dám làm. Thế còn ở thôn này, là ai chôn?

Hoàn Tử Đầu ba năm mới về nhà một lần, hấn cũng không hiểu hết về tính cách những người trong thôn, nhưng bản thân tôi thì có một người hiền nghi, đó chính là Khương đại phu - Khương lão tàn nhẫn.

Khương đại phu không xấu, từ việc ông ta mai táng người đàn bà điên, cho đến việc không đành lòng để Lưu ế vợ mất mạng có thể nói như vậy. Nhưng ông ta lại cho hai vợ chồng đầu bếp bột thi độc, chuyện này rất khó hiểu. Ông ta bảo hai vợ chồng đi tìm thịt thối, rất có khả năng đã biết từ trước rằng gần mộ bà điên có mồ chôn mèo!

Sau khi nói suy đoán của mình cho hai người nghe, Hoàn Tử Đầu cảm thấy Khương đại phu không thể làm chuyện tổn hại như vậy. Nhưng Đạo Diên đang nóng lòng truy tìm, nhất quyết thử đi gặp Khương đại phu xem sao.

Chuyện Khương đại phu có dính líu đến vụ hạ độc trong thôn, chỉ có tôi với Hoàn Tử Đầu biết, cho nên vừa trông thấy chúng

tôi đến, ông ta có vẻ ái ngại.

Tôi vào thẳng vấn đề luôn, nói mục đích mình tới đây, hỏi có phải đám mồ chôn mèo trên sườn núi là do ông ta làm hay không. Chưa nói hết câu, mới nhắc đến mồ chôn mèo, rõ ràng nét mặt Khương đại phu có sự thay đổi, ông ta chậm rãi co người ngồi xuống ghế, không trả lời vấn đề ngay, mà cẩn thận đánh giá Đạo Điền rồi hỏi: “Đạo trưởng này...tôi có thể hỏi cậu đến đây làm gì không?”

Đạo Điền cười: “Tôi đến để bắt ‘đại họa’, xin phiền ông có gì cứ nói thành thật, đây không phải chuyện vặt, mà nó liên quan đến rất nhiều mạng người!”

Khương đại phu gật đầu: “Tôi vẫn luôn cảm thấy chuyện không hề đơn giản, quả nhiên là vậy. Đúng, đám mồ đó là do tôi chôn!”

Tuy ông ta là người đầu tiên tôi nghi ngờ, nhưng nghe chính miệng ông ấy thừa nhận, trong lòng vẫn có gì đó lẩn tránh. Tôi hỏi: “Là ai bảo ông đi chôn mèo?”

Khương đại phu từ tốn đáp: “Mấy năm nay đột nhiên bà nhà tôi không được khỏe, không tìm ra bệnh gì, mà uống bao nhiêu thuốc cũng không đỡ. Sau đó có một người bên ngoài vào thôn, chỉ điểm cho tôi, nói bà ấy chọc phải tà ám, chỉ cần lên núi chôn mèo là có thể giải quyết!”

Hoàn Tử Đầu sửng sốt: “Bản thân ông là đại phu mà cũng tin chuyện đó?”

Khương đại phu cười khổ: “Người ngoài nghề không hiểu đâu. Thực ra Trung y chúng tôi có biết đôi chút về phương diện âm dương. Tôi bắt mạch cho bà nhà, thấy rất bình thường, chính xác là bà ấy mắc tà bệnh!”

“Sau đó ông liền đi chôn mèo?”

Khương Đại Phu gật đầu: “Chôn! Tôi vào thành phố mua mấy con mèo ốm về chôn, không ngờ đúng là bệnh của bà nhà tôi có tiến triển. Tôi cũng nghĩ chuyện này có gì đó mờ ám, nhưng cứ dừng việc chôn mèo thì bệnh của bà ấy lại tái phát, tôi đành chôn liên tục đến nay là 2 năm rồi! Mãi cho đến khi bà ấy qua đời cách đây không lâu, tôi mới dừng việc chôn mèo lại, thả hết số mèo ốm còn nuôi đi.”

Tôi thở phào, chẳng trách trên sườn núi có nhiều xác mèo chết lộ thiên như vậy. Đạo Điền thì vẫn không hề cả kinh, thấp giọng nói: “Gần đây nhất ông có gặp lại người bên ngoài đó không?”

Khương đại phu vội gật đầu: “Có, có. Vừa mới tối qua còn đến nhà, nói tôi thu xếp đồ đạc, 9h tối nay sẽ qua đón tôi đi ra ngoài một chuyến!”

Đón ông ta ra ngoài? Tôi nghi hoặc hỏi Đạo Điền: “Vì sao phải dẫn Khương đại phu ra ngoài, đó là mục đích nó đến thôn ư?”

Đạo Điền gật đầu: “Ba đám mèo chôn miêu, không chỉ đơn giản là phá hủy phong thủy, mà những nắm mèo đều được sắp xếp một cách cẩn thận kỹ lưỡng. Lần này bó đến đón người chôn mèo đi, chỉ e là chuyện đã gần đến bước cuối cùng!” Dứt lời hai mắt Đạo Điền sáng rực, nói: “Tốt lắm lão gia, đêm nay tôi sẽ chờ ở đây, bắt nó!”

Thông tin Khương đại phu tiết lộ làm Đạo Điền vô cùng hưng phấn, anh ta xuống núi lâu như vậy rồi, rốt cuộc cũng có cơ hội đối mặt với thứ gọi là ‘đại họa’ kia. Mà không chỉ riêng Đạo Điền, cứ nghĩ đến 9h tối nay có thể tận mắt chứng kiến nó, trong lòng tôi cũng có sự căng thẳng lẫn thôi thúc không nói nên lời.

Đạo Điền không muốn chúng tôi cùng ở lại, nhưng tôi nghĩ, đại họa này rất có thể là kẻ bấy lâu ẩn nấp bên cạnh mình, nên chẳng quản nó có bao nhiêu lợi hại, nhất định phải xem. Tôi đồng ý với Đạo Điền rằng sẽ không vào theo, chỉ nấp ở bên ngoài quan sát mà thôi.

Trời dần tối, kim đồng hồ đang nhích dần từng chút đến con số 9h, Hoàn Tử Đầu cũng biết nhân vật sắp đối mặt rất lợi hại nên căng thẳng, cứ đi tiểu liên tục.

Thời gian đã tới, Đạo Điền dặn Khương đại phu chờ trong phòng, chúng tôi thì ra ngoài sân, im lặng quan sát. Đêm nay ánh trăng cao vợi vợi, tầm nhìn rất tốt, từng giây trôi qua dài như cả năm, nhưng hơn 9h rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì. Lòng tôi chùng xuống, lo lắng liệu có phải đã bị nó phát hiện hay không, thì đúng lúc này, phía xa có một bóng người đi tới. Đến rồi!!!

Mồm miệng khô khốc, tôi căng thẳng nhìn người đó đi vào nhà, Hoàn Tử Đầu chọt túm tôi một cái, thấp giọng nói: “Không xong rồi, ta chạy đi!”

Tôi sửng sốt, nói: “Có đạo trưởng ở đây, đừng sợ!”

“Người trên thành phố truy bắt chúng ta kìa, anh nhìn kỹ đi!”

Tôi cả kinh, ngẩng đầu lên, quả nhiên phía đầu thôn, có một tốp người cầm đèn pin, đang hồ hào đuổi về hướng này. Đạo Điền cũng biết tôi đến đây để lánh nạn, quay đầu nói: “Hai người cứ đi trước đi, thứ này để tôi xử lý!”

Dứt lời anh ta vung mạnh cây phát trần, đi về phía nhà Khương đại phu. Tôi và Hoàn Tử Đầu nào dám chậm trễ, lập tức đứng dậy bỏ chạy. Hoàn Tử Đầu dẫn tôi chạy xuyên một con đường nhỏ ra khỏi thôn, chạy một mạch hơn 20p, phổi đã không thể chịu nổi. Thấy phía sau không còn ai đuổi theo, chúng tôi mới thở phào, nằm vật ra đất.

Quê nhà Hoàn Tử Đầu rất xa xôi hẻo lánh, sao chúng có thể tìm ra được? Không đúng, nếu không có ai để lộ bí mật, tuyệt đối không thể tìm ra nơi này được!

Lúc trước Hoàn Tử Đầu có nói, tất cả hành tung của tôi, lãnh đạo thành phố đều nắm trong lòng bàn tay, ban đầu còn thấy là hơi thái quá, không ngờ giờ đã được chứng kiến.

Lần này chạy trốn rất gấp, trước khi đi chỉ dặn mỗi tiểu Lục là ngoài lão Lưu ra thì đừng nói cho ai. Như vậy thì, một trong hai người họ có vấn đề? Nhưng cũng đâu ai biết vị trí cụ thể quê nhà Hoàn Tử Đầu đâu?

Tuy vội bỏ chạy, nhưng ban nãy cũng đã kịp nhìn rõ bóng người đi vào nhà Khương đại phu, rất quen! Nó quen thuộc đến mức, tôi cảm thấy như vừa mới gặp cách đây không lâu, chọt mơ hồ nhớ lại cái lần say rượu bắt taxi về nhà, xe có đựng phải một người mặc vest, đội mũ phớt, hình như chính là hắn!

Mà cũng chính đêm đó, lão Lưu giả đến công ty tìm tôi để lấy cuốn sách. Bùng tỉnh đại ngộ, hóa ra lão Lưu giả kia không phải bác Lục, đó hẳn chính là ‘đại họa’ mà Đạo Điền cất công tìm kiếm.

Hoàn Tử Đầu thở hồng hộc, thấy tôi ngây người thì đẩy đẩy, hỏi: “Nghĩ gì đấy? Có phải đang nghĩ làm cách nào chúng tìm

đến đây không?”

Tôi khôi phục lại tinh thần, gạt đầu: “Đúng, tôi đang nghĩ xem chúng lấy được thông tin từ đâu, cũng đang lo lắng không biết Đạo Điền xử lý thế nào rồi!”

Hoàn Tử Đầu cười lạnh: “Giờ là lúc nào rồi, bản thân bị đuổi chối chết mà vẫn còn lo cho đạo sĩ kia?”

Nhìn bóng đêm thăm thẳm, tôi thở dài: “Đúng, đã bị đuổi đến không có đường về nữa rồi!”

Hoàn Tử Đầu nằm trên thảm cỏ một lúc lâu, rồi chống người dậy, cảm phẫn nói: “Đi thôi, nơi này đã bị lộ, ở lâu không an toàn. Theo tôi đêm nay chúng ta trốn lên núi đi, chúng dù có người đông thế mạnh chắc không lục soát trên đó đâu, chờ trời sáng, ta men đường nhỏ trốn ra!”

Đêm trên núi rất lạnh, nhưng trước mắt thì cũng không còn lựa chọn nào khác, tôi đành đồng ý với Hoàn Tử Đầu. Núi này là núi hoang, chẳng có đường mòn, nó làm tôi liên tưởng đến lần leo núi ở Trường Bạch sơn, lo lắng tím tay Hoàn Tử Đầu đang đi phăm phăm lại: “Được rồi, tạm ở đây đối phó một đêm đi. Trời tối quá rồi, càng vào sâu càng dễ gặp sói!”

Hắn gạt đầu dừng chân, đánh giá xung quanh, sau đó tìm một gốc cây tương đối lớn ngồi dựa xuống.

“Con mẹ nó, đúng là 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, chỉ mới mấy tháng trước, lão tử còn quát đàn em đuổi đánh trong khu kinh tế mới, giờ lại biến thành con chuột trốn chui trốn lủi thế này!”

Tôi thấy áy náy, ngồi xuống gần hắn, vỗ vai: “Huynh đệ, đúng là tôi đã liên lụy đến anh, có điều cứ yên tâm, thù này tôi sẽ nhớ kỹ. Lý Diệu tôi thề, con mẹ nó không liều mạng với tay lãnh đạo chó má kia thì không làm người, nhất định phải cho hắn ngã ngựa!”

Hoàn Tử Đầu xua tay: “Anh em với nhau, đừng nói gì mà liên lụy với không liên lụy. Hai chúng ta, có cơ hội quay về không còn chưa biết, nhưng tập hồ sơ e là không an toàn, anh giấu nó ở đâu?”

Gió núi quét qua làm tôi run lên bần bật, co ro nhích gần vào người hắn một chút, nói: “An toàn, huynh đệ!”

Hoàn Tử Đầu không nói gì thêm, quấn chặt quần áo, cũng nhích lại phía tôi. Hai người dựa sát nhau trong cơn lạnh của núi rừng, dần dần buồn ngủ, rồi thiếp đi lúc nào không biết. Thời gian trôi qua, tôi bị đánh thức bởi tiếng ồn ào dưới chân núi, mở mắt ra thì giật mình, đám người vậy mà tìm lên tận đây, đang có ý định lục soát ngọn núi thật.

Lập tức quay sang lay Hoàn Tử Đầu dậy, không nhiều lời, kéo hẳn chạy lên trên núi. Hoàn Tử Đầu vẫn còn đang ngái ngủ, cũng cố sức theo kịp, đám người dưới chân núi có vẻ nghe thấy tiếng động, soi đèn pin loạn xạ, hô hào đuổi theo.

Chuyện liên quan trực tiếp đến tính mạng, tôi với Hoàn Tử Đầu chạy bán sống bán chết lên trên, đám người kia thì dù sao cũng là làm việc vì tiền, không bị sự nguy hiểm đeo bám, nên dần dần tụt lại phía sau.

Hoàn Tử Đầu nói ngọn núi này nhỏ thôi, có thể vòng ra bên ngoài, hai chúng tôi sợ bị bắt kịp, nên cả đêm không ngủ, chạy rồi nghỉ, nghỉ rồi lại chạy. Chạy tới khi trời tờ mờ sáng, cả hai trọn tròn mắt, có thể vòng qua cái rắm à???

Tôi bò lên một vị trí đủ cao để quan sát, phóng tầm mắt nhìn lại, mẹ ơi, cả ngọn núi xanh mướt kéo dài vô tận, có kém gì Trường Bạch sơn đâu.

Đang chán nản thì đột nhiên tôi bị ai đó túm vào vai từ phía sau, cả hai sợ đến suýt ngã lăn xuống sườn núi. Một ông già nuôi râu dê, vai gù cái giỏ tre nhìn chúng tôi chằm chằm, hỏi: “Hai người cũng đi tìm Điền Loa cô nương ư?” (Điền Loa nghĩa là con ốc đồng, ốc ruộng)

CHƯƠNG 151: SƠN THÔN NGẦM

Thấy hai chúng tôi ngây ra, biết chúng tôi không phải đi tìm cô nương gì đó, ông lão cười nói: “Thế hai cậu đến nơi này có việc gì?”

Đang lạc đường, tôi bèn nhân cơ hội hỏi luôn: “Bác à, chúng cháu vốn định xuyên núi để ra quốc lộ, nhưng bị lạc đường, bác có biết phải đi hướng nào không?”

Ông lão cười nhạt, vuốt ve bộ râu dê, nói: “Đằng sau núi này vẫn là núi thôi, ngoài một cái thôn nhỏ thì trong phạm vi 100 dặm không có nhà ở, cũng không có đường, hai cậu muốn đi đâu?”

Câu hỏi của ông lão đánh trúng vào tim đen chúng tôi, đúng, chúng tôi làm gì có nơi nào để đi! Cả hai liếc nhau một cái, Hoàn Tử Đầu đáp: “Bác, trăm dặm quanh đây không có nhà, bác lại không phải người bên thôn sau núi, vậy bác sống ở đâu?”

Ông lão ho khan hai tiếng, cười nói: “Tôi à, tôi sống trên núi này, chỉ có một mình, cũng tạm gọi là nhà.”

Tuy sự xuất hiện của ông lão có vẻ quái lạ, nhưng nhìn bên ngoài thì cũng có máu thịt bình thường, trước mắt không có đường ra, Hoàn Tử Đầu liền tùy cơ ứng biến: “Bác à, nói thật với bác, chúng cháu là người trong thôn, bị kẻ xấu truy bắt nên mới chạy cả đêm lên đây, hiện giờ tạm không thể quay về. Bác có thể cho chúng cháu lánh tạm ít bữa, chờ mọi việc êm xuôi chúng cháu sẽ đi ngay?”

Ông lão có vẻ khá dễ tính, cười nói: “Được thôi, nếu hai cậu không chê chỗ tôi rách nát thì cùng về đi!”

Nói đoạn, ông ta gật đầu rồi xoay người đi trước dẫn đường. Hoàn Tử Đầu thấy ông lão đồng ý, vui mừng đỡ cái giỏ tre của ông ta, đeo lên lưng mình, hai chúng tôi đi theo. Nơi này núi rừng hoang vu, thật khó mà tưởng tượng được ông lão sinh sống bằng cách nào. Vừa đi, tôi chợt có suy nghĩ, bèn hỏi: “Bác, vừa nãy bác có nói gì mà Điền Loa cô nương, cả vùng trăm dặm không người ở, lấy đâu ra cô gái nào?”

Ông lão chưa kịp trả lời thì Hoàn Tử Đầu lườm tôi một cái, bĩu môi: “Ai da, rốt cuộc anh có phải lớn lên từ nông thôn không vậy? Truyền thuyết về Điền Loa cô nương nổi tiếng thế mà chưa nghe bao giờ à?”

Thấy Hoàn Tử Đầu cũng biết về Điền Loa cô nương, tôi tò mò hỏi: “Đúng là tôi chưa nghe bao giờ, anh kể chút xem nào?”

Hoàn Tử Đầu ít học nên cơ hội để giảng giải cho người khác không nhiều, hăng liền tỏ ra hiểu biết, hăng giọng nói: “Chuyện này tôi nghe mẹ kể lại, rằng từ ngày xưa có một thiếu niên, trên đường từ ruộng về nhà nhặt được một con ốc đồng. Con ốc đó rất to, phải to cỡ hai miệng bát.”

Vừa nói hăng vừa khoa chân múa tay: “Thiếu niên nghĩ, con ốc to như vậy đủ ăn mấy bữa, nếu thêm chút gia vị cho vào nồi hầm thì khỏi phải nói.”

Tôi thấy có vẻ hơi sai sai, cắt lời: “Rồi nó ăn luôn?”

Hoàn Tử Đầu lườm: “Chỉ là tôi đói bụng nên bịa ra thôi, chứ truyền thuyết không có đoạn đó. Tiếp tục nhé, thiếu niên kia không đói, nó cũng lương thiện chứ không phải xã hội đen, bèn bỏ con ốc vào lu nước để nuôi. Nói cũng lạ, từ ngày nó nuôi con ốc, thì hàng ngày đi làm đồng về, đều phát hiện đã có sẵn một bàn thức ăn trong nhà.”

Tôi cười ha hả, xua tay: “Huynh đệ, chuyện cậu kể như Liêu Trai vậy, trong truyện Liêu Trai có đầy cô nương bước ra từ bức tranh. Khỏi cần nghĩ, đồ ăn đó hẳn là con ốc trong lu thành tinh làm.”

Hoàn Tử Đầu không thèm để ý tôi, nói tiếp bằng một giọng đầy văn vẻ: “Tiểu tử đó trông thấy mâm cơm liền bỏ ra ăn. Ăn xong thì mới chợt nghĩ, nhà có mình mình ở, mâm cơm này con mẹ nó từ đâu ra?”

Tôi không nhịn được mà phì cười, một câu truyện cổ tích, một thiếu niên tốt tính nhưng qua miệng Hoàn Tử Đầu lại mang dáng dấp du thủ du thực.

“Một ngày nọ, hăng bèn tính toán, giả vờ ra ngoài đồng làm việc sớm, nhưng trốn sẵn trong sân, khi nghe dưới bếp có tiếng động, liền vọt vào. Tới nơi thì trông thấy, một cô nương rất ngon nghề đang nấu cơm, mà con ốc trong lu nước chỉ còn cái vỏ không.”

Nói đến đây, hấn đặc ý nhìn sang ông lão vẫn nghe nãy giờ, nói: “Bác, có đúng không, có phải chính là Điền Loa cô nương này không?”

Ông lão gật đầu: “Tuy tôi chưa từng nghe qua, nhưng câu chuyện cậu kể khá hay, cô nương Điền Loa mà cậu nói với cô nương Điền Loa tôi nói cũng có chút tương đồng, bởi cả hai đều không phải là người.”

Tôi cười hỏi: “Điền Loa cô nương của bác không phải do ốc đồng biến thành à?”

Ông lão lắc đầu, giơ tay bẻ một cành cây chắn đường, chậm rãi nói: “Điền Loa cô nương mà tôi nói đến, là một hồn ma!”

Hoàn Tử Đầu còn đang đắm chìm trong câu chuyện mình vừa kể, đột nhiên nghe ông lão nói Điền Loa cô nương là hồn ma, nhất thời khó tiếp thu nổi, trừng mắt nói: “Bác cố tình chơi cháu à? Chuyện này chính mẹ cháu kể cho cháu hồi bé, sao bác lại phá đám?”

Ông lão râu dê lắc đầu: “Không phải phá đám, chuyện cậu kể là chuyện cổ tích, hai chúng ta đang không nói về cùng một cô nương.”

Hoàn Tử Đầu vẫn muốn gân cổ lên cãi, ông lão vội xua tay: “Giờ chưa có thời gian giải thích, thấy cậu cũng đói bụng rồi, mau lên đường đi thôi, cố về đến nhà tôi trước khi trời tối, cơm nước, tôi lại kể từ từ cho nghe.”

Ông lão đã nói như vậy, Hoàn Tử Đầu cũng không hỏi gì thêm, ba người chúng tôi tiếp tục hành trình. Ông lão râu dê ước chừng cũng phải sau bảy mươi tuổi, tuy tóc đã hoa râm, nhưng chân cẳng vẫn thật khỏe. Ông dẫn chúng tôi đi xuyên rừng già suốt một buổi sáng mà cũng chẳng thấy mệt mỏi, tôi với Hoàn Tử Đầu thì đã đi một ngày một đêm, bèn thu xếp nghỉ ngơi một lát.

Gọi Hoàn Tử Đầu ra sau tảng đá đi tiểu, nhân cơ hội tôi bảo hấn: “Huynh đệ, qua câu chuyện anh kể tôi phải nhắc anh một câu. Nơi này núi hoang rừng vắng, trăm dặm không bóng người tự nhiên lòi ra một ông già, anh cảnh giác một chút!”

Hoàn Tử Đầu gật gật: “Nếu anh không nói thì tôi cũng định bảo anh rồi. Ông già này nhìn có vẻ chất phác, nhưng không giống người tốt, tôi chưa từng ra sau núi, nhưng vẫn biết, trên

này thú dữ nào cũng có. Một ông già như ông ta, không thể sống một mình ở đây được!”

“Đi bước nào tính bước đó, tùy cơ ứng biến vậy!”

Hai chúng tôi thống nhất rồi quay lại chỗ ông lão. Nghỉ ngơi thêm một lát, cả ba lại tiếp tục lên đường về chỗ ông già ở. Cả đoạn đường, cứ lúc nào chúng tôi hỏi còn bao xa, ông ta đều nói là sắp đến rồi.

Tuy ông ta chỉ là một người già, nhưng trong lòng tôi lại nảy sinh sợ hãi. Bởi ông ta cứ cho tôi một cảm giác mãnh liệt rằng, không phải tình cờ, mà giống như ông ta cố ý đến để đón chúng tôi vậy.

Đi theo ông lão từ sáng cho đến tận 2h chiều, mà vẫn chưa tới chỗ ở của ông lão. Đi qua triền núi cuối cùng, bỗng trước mặt rộng mở, xung quanh toàn là núi non trùng điệp, chỉ có một khoảng đất bằng duy nhất này, rất rộng!

Trên khoảng đất đó, cỏ mọc xanh mướt, trang điểm bằng những khóm hoa dại nhiều màu sắc, một căn nhà gỗ nhỏ hiện lên ở chính giữa. Ông lão râu dê cười, chỉ tay về phía trước nói: “Căn nhà nhỏ kia chính là chỗ ở của tôi!”

Hoàn Tử Đầu thấy nơi đây rộng rãi thoáng mát thì mừng ra mặt, vội vàng đi theo ông lão vào nhà. Đồ đạc bên trong toàn bộ đều bằng gỗ, trên chiếc giường nhỏ không có đệm, mà chỉ có một tấm vải bố đơn sơ. Ông lão bảo chúng tôi cứ nằm nghỉ ngơi để mình đi nhóm bếp nấu cơm.

Trèo rừng núi suốt hai ngày một đêm, chân phồng rộp, hai chúng tôi vừa đặt lưng thì liền ngủ như chết. Lúc tỉnh dậy thì trời đã tối, vẫn còn ngái ngủ, mở mắt chợt khiến tôi giật mình. Tôi với Hoàn Tử Đầu nằm trên giường, còn lúc này ông lão râu dê đang ngồi ở cái ghế đối diện, mặt vô hồn nhìn chằm chằm chúng tôi!

Thấy tôi tỉnh, ông lão cười chỉ tay vào đĩa khoai trên bàn, nói: “Trong núi không có gì ngon, tôi già cả, cũng không bắt nỏ gà rừng, thôi thì hai cậu ăn tạm!”

Chúng tôi thực sự đã quá đói, không hề khách sáo, xuống giường xỏ giày rồi ngồi ăn ngấu nghiến. Hoàn Tử Đầu cắn miếng khoai, đánh giá căn nhà một chút, hỏi: “Bác, bác ở đây một mình thật à? Không sợ gì sao?”

Ông lão xoa tay: “Ban đầu thì cũng sợ, nhưng sau thì quen!”

“Bác không có người thân à, sao lại vào đây ở, để canh rừng phòng cháy ư?”

Ông già rót cho hai chúng tôi ly nước ấm, đẩy về trước mặt, từ tốn nói: “Trước đây, nơi này là một thôn, có điều hiện giờ chỉ còn mình nhà tôi!”

Thôn?

Hoàn Tử Đầu suýt thì phun miếng khoai trong miệng ra, nói: “Ngoài căn nhà gỗ của bác, làm gì có nhà nào nữa mà thôn?”

Tôi cũng ngạc nhiên nhìn ông lão, hỏi: “Thôn mà bác nói, chính là bãi đất trống?”

Ông lão chắc cũng đoán trước chúng tôi sẽ kinh ngạc, gật đầu nói: “Đúng vậy, bãi đất trống xung quanh đây, trước kia đều là nhà người ta. Nhưng sau này cả thôn chết hết, nhà cửa đều bị cháy rụi!”

Hoàn Tử Đầu trợn tròn mắt, khoa chân múa tay, vớ vôi ly nước uống để trôi miếng khoai đang nghẹn ở cổ họng. Ông lão vuốt chòm râu, nói tiếp: “Sáng nay hai cậu thắc mắc về Điền Loa cô nương nhỉ, để tôi kể cho các cậu nghe.”

Biết rằng trong này ắt có chuyện, tôi bèn buông đũa xuống, ngồi thẳng lưng lắng nghe.

“Bên dưới căn nhà nhỏ của tôi đã từng là một thôn có hơn trăm hộ. Tất cả đều chỉ quanh quẩn ở đây nên người ngoài không ai biết đến. Nhà Điền gia trong thôn, có một đứa con đặt tên là Điền Loa!”

Hoàn Tử Đầu a một tiếng, trêu chọc: “Liệu có phải truyện cổ tích mẹ cháu kể, bắt nguồn từ thôn này không?”

Ông lão xoa tay: “Không, hai câu chuyện khác nhau. Điền Loa cô nương này ra sau núi nhặt được hai đồ vật, người có tuổi trong thôn nói, hai thứ này tà khí mạnh, không thể giữ. Nhưng Điền Loa yêu thích nên lén giấu chúng đi, bắt đầu từ hôm đó, trong thôn xảy ra liên tiếp chuyện lạ. Hết nhà này đến nhà khác có người đột tử, chỉ trong vài ngày mà toàn bộ thôn chết hết, chỉ mình Điền Loa còn sống. Cô bé đổ lỗi cho chính mình, phóng hỏa đốt cả thôn, rồi thắt cổ tự tử.”

Ông lão nói rồi chỉ xuống sàn nhà: “Đúng rồi vị trí căn nhà của tôi, chính là nhà Điền Loa năm xưa.”

Hoàn Tử Đầu đang ngồm ngoàm nhai, nghe ông lão nói lập tức sợ đến rơi cả khoai xuống bàn. Gió nổi lên, từng cơn gào thét thổi qua, không biết có phải câu chuyện của ông lão đã làm kinh động đến hồn ma của cái thôn cũ hay không. Tôi ớn lạnh sống lưng, quấn chặt quần áo, hỏi: “Cô gái ấy nhặt đồ vật gì mà kinh khủng như vậy?”

Ông lão chợt trầm sắc mặt, nhìn tôi chăm chăm, nói: “Hai đồng tiền cổ và một cuốn sách cũ!”

CHƯƠNG 152: HAI ĐỒNG TIỀN, MỘT CUỐN SÁCH

Hai thứ mà ông lão nói làm lòng tôi rét run, sao nghe giống như đồng tiền hồ vắn tôi đeo trên cổ, cùng cuốn sách đang nằm trên tay Đạo Điền thế?

Nhưng hai thứ này đều được lấy ra từ động quỷ ở Hồ Yêu Sơn, cách đây rất xa xôi mà? Tôi chưa kịp hỏi thì Hoàn Tử Đầu nói: “Thế không đúng rồi bác, người trong thôn đã chết hết, đến Điền Loa cô nương cũng tự tử, sao bác lại biết những chuyện này?”

Câu hỏi của hắn cũng chính là nghi vấn trong lòng tôi, xung quanh căn nhà giờ đã là bãi đất trống với thảm cỏ xanh mướt, đã nhiều năm trôi qua như vậy, không thể khảo chứng thật giả nữa rồi.

Ông lão cười đáp: “Tuy tôi không có mặt chứng kiến, nhưng trước khi Điền Loa chết có gặp cô ấy một lần, chuyện này chính cô ấy kể tôi nghe!”

Càng nghe càng thấy bất hợp lý, Hoàn Tử Đầu hỏi: “Bác gặp cô ấy? Được, cứ cho là có cái thôn đó thật, quá khứ của nó có liên quan gì đến bác? Tại sao giờ bác lại ở đây một mình?”

Mấy câu hỏi liên tiếp của Hoàn Tử Đầu, cũng trùng với câu hỏi của mình luôn, tôi quay sang nhìn ông lão chằm chằm, chờ đáp án.

Ông lão vẫn bình tĩnh như không, thấp giọng đáp: “Tôi còn chưa kể hết, cậu cứ nghe đi đã. Trước khi Điền Loa cô nương chết thì mới biết, sự việc không chỉ đơn giản như vậy. Mà chính đồng tiền cùng cuốn sách đã làm cô ấy mê muội tâm trí, tự tay giết toàn bộ người trong thôn!”

Tôi hít sâu một hơi, đúng lúc này thì gió núi thổi mạnh, khiến cánh cửa gỗ rung lên kêu kẹt. Hoàn Tử Đầu vội đứng dậy cài cắm lại cẩn thận, ông lão nói tiếp: “Lai lịch của hai đồ vật này không tầm thường, từ xưa nó được dùng để trấn áp tà ma, nhưng bị một tên đạo mộ không hiểu chuyện đào ra. Hắn mang hai thứ đó lạc vào núi hoang chết đói, mới xảy ra chuyện Điền Loa nhật được. Còn tôi, chính là người được sư

phụ phái đi để truy bắt tên trộm mộ, không ngờ vẫn tới chậm một bước khiến cả thôn diệt vong!”

Hoàn Tử Đầu nghe đến đây thì à một tiếng, kích động nói: “Hóa ra bác là đệ tử môn phái bắt ma à?”

Ông lão vội xoa tay: “Không đến nỗi không đến nỗi. Tôi với sư phụ chỉ là hai người trấn tà, thanh tu trong núi mà thôi!”

“Sau đó thì sao?”

Ông lão vuốt râu: “Khụ, đó còn chưa hết, lúc tôi quay về thì phát hiện sư phụ mất tích, tà ám cũng không còn. Điền Loa chết đi cũng biến thành u hồn phiêu du quanh núi. Tôi tìm một chỗ để phong ấn rồi quay lại thôn, tiếp tục thủ vệ đã 50 năm qua!”

Tuy nói về chuyện cũ với vẻ mặt nhẹ nhàng, nhưng xem ra nội tâm ông lão cũng khá bất an. Ông ấy đã thủ ở đây những 50 năm! Cơ bản là dùng cả đời để phụng hiến, tôi suy nghĩ rồi lấy hết can đảm, nói: “Bác, có phải năm đó bác mang đồng tiền và cuốn sách giấu ở một sơn thôn, có tên là Hồ Yêu Sơn không?”

Ánh mắt ông lão bình thản, có vẻ chẳng hề ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, gật đầu đáp: “Đúng vậy, giấu ở miếu ngầm dưới Hồ Yêu Sơn!”

Tôi hít sâu một hơi, ông lão không hề nói dối, bởi ông ta còn biết cả miếu ngầm dưới động quý, xem ra đúng là thứ này được ông ấy phong ấn ở đó. Ông lão nói về đồng tiền và cuốn sách tà ma như vậy làm tôi ớn lạnh, nhưng cả hai thứ vẫn ở bên cạnh tôi một thời gian dài, mà có xảy ra chuyện gì đâu?

Tuyệt đối ông lão này không phải rảnh rỗi mà nói tôi nghe những chuyện đó, tôi dám khẳng định ông ta có mục đích!

Hoàn Tử Đầu chợt nhớ ra cái gì, hỏi: “Thứ kia bị trộm, liền khiến tà ma bị trấn áp xong ra?”

Ông lão gật đầu, phì cười nói: “Xong ra, đến giờ đã 50 năm rồi chưa bắt được! Nó đã biết tung tích về đồng tiền và cuốn sách!”

Ông lão nói xong tạm ngừng rồi tiếp tục: “Phải rồi, tháng trước nó có đến đây một lần để tìm cuốn sách!”

Đến tìm sách? Sao tà ma đó cũng tìm sách làm gì, chợt tôi có một suy đoán, bất an hỏi: “Bác, trông nó như thế nào?”

Ông lão cười cười: “Trông thế nào à, lúc nó đến đây với một dáng người cao cao, gương mặt chữ điền, mặc âu phục đen!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hẳn chính là người tôi đã từng gặp, từng đóng giả lão Lưu. Tà ma xổng ra mà ông lão nói, chính là đại họa!!!

Tôi căng thẳng toàn thân, nói: “Bác, tà ma mà bác nói, cháu cũng gặp rồi!”

Hoàn Tử Đầu cả kinh, trợn tròn mắt: “Gặp rồi?”

Nghĩ đoạn hẳn lại vỗ đùi: “Tà ma bác đây nói, chính là thứ mà Đạo Diên muốn bắt?”

Tôi gạt đầu rồi không để ý hẳn nữa, quay sang quan sát ông lão. Vốn tưởng nghe tôi nói ông ta sẽ kinh ngạc, thậm chí là hoảng hốt, nhưng lại chỉ gạt đầu cười cười: “Nói vậy thì rất nhiều người đã từng gặp nó!”

Hai chuyện lồng vào với nhau, Hoàn Tử Đầu sợ hãi, nói: “Bác, nói thật với bác, tà ma đó đang ở trong thôn nhà cháu. Có một đạo trưởng đang muốn bắt nó!”

Ông lão bất đắc dĩ thở dài: “Không bắt được đâu, đồng tiền thì vô tác dụng, nhưng nếu trong tay không có cuốn sách thì chẳng ai bắt được nó cả!”

Ông lão biết rất nhiều về chuyện này, nghe ông ta nói vậy tôi chợt thấy lo cho Đạo Diên. Nhưng cũng may là anh ta đang giữ cuốn sách bìa đen, chẳng biết giờ này ra sao rồi.

Nói xong một hồi, ông lão có vẻ mệt mỏi, chỉ cái giường nói: “Đêm nay ngủ tạm ở đây, sáng mai mặt trời lên tôi sẽ đưa hai cậu xuống núi!”

Ông lão đã già cả, tôi muốn nhường giường cho ông nằm, nhưng ông ta từ chối, nói ban đêm phải đi tuần, sợ hồn ma trong thôn lạc ra ngoài. Hoàn Tử Đầu nghe thấy ma thì không dám ý kiến, nằm lên giường ngủ luôn.

Càng về đêm gió càng lớn, tôi trần trọc không yên, tay sờ đồng tiền hổ văn trên cổ mà hoang mang, bóng dáng ‘đại họa’ nhìn rất quen, nó là ai mới được?

Ông lão ra ngoài đi tuần, Hoàn Tử Đầu cũng ngáy vang trời, tôi nằm, nghĩ đến những người bên cạnh khó phân thật giả, mà cảm thấy lòng mình lạnh hơn. Vừa mới tạm thoát khỏi vụ tai nạn xe thì lại bị cuốn vào cơn lốc xoáy tà ma, thật đau đầu.

Tôi thở dài, đột nhiên một cơn gió lạ nổi lên, thổi tung cánh cửa gỗ, tôi quẩn chặt quần áo bước xuống đóng cửa, vừa tới nơi độ nhiên có bàn tay thò vào, kéo tôi ra ngoài.

Tôi sợ toát mồ hôi, tập trung nhìn lại, thì ra là ông lão râu dê. Ông ta giơ tay làm dấu im lặng, kéo tôi chui vào một cánh rừng, rồi thấp giọng nói: “Có mấy câu tôi phải nói riêng với cậu!”

Vốn đã đoán trước ông lão nói nhiều như thế là có mục đích, tôi đáp: “Bác nói đi, cháu nghe!”

“Có một điều ban nãy tôi nói dối, đó là tà ma kia đi tìm cuốn sách, nhưng thứ hữu dụng nhất lại chính là đồng tiền xu!”

Tôi cả kinh, lúc ở trong nhà ông lão nói đồng xu vô dụng, giờ lại nói nó quan trọng nhất? Không kìm được, tôi hỏi: “Bác, đạo trưởng vẫn luôn truy bắt nó nói rằng, nó không phải hồn ma. Thế rốt cuộc tà ma này là thứ gì, bác có biết không?”

Ông lão thở dài: “Khả năng nó là Hoàng Hồ, hoặc tro cây bạch liễu!” Nói xong, ông lão lại nghiêm mặt: “Nó là gì không quan trọng, tôi cho cậu biết điều này, đồng tiền mà cậu đeo trên cổ, không tà ma nào động vào được, ngàn vạn lần đừng tháo nó ra! Tôi ở đây trấn thủ thôn này không ra ngoài được. Có tổng cộng hai đồng tiền hồ văn, cuốn sách có trong tay cậu, nó nhất định sẽ không bỏ qua, nếu muốn giữ mạng thì mau tìm đồng tiền còn lại, mang hai đồng cùng cuốn sách đến đây, tôi sẽ xử lý nó!”

Đúng là có hai đồng tiền hồ văn, lần đầu đến Hồ Yêu Sơn, nói chuyện với trưởng thôn, ông ấy từng nhắc đến. Mà hình như một đồng ông ta đã giao cho tay họ Vương chiến hữu của lão Vũ, còn nói lão Vũ cũng biết chuyện này.

Đồng tiền có thể giữ mạng cho mình, chỉ vài câu nhắn gọn lại khiến chuyện của tôi có khá nhiều hướng giải quyết. Tháng thứ hai nhận lái chuyến xe đêm, bác Lục có dặn, nếu muốn sống qua ngày 15 thì phải đến Hồ Yêu Sơn tìm đồng tiền hồ

vấn, hóa ta đồng tiền này có tác dụng. Hẳn là bác Lục cũng biết sự tồn tại của đại họa mà lo lắng tôi bị làm hại!

Một lần suýt lao xe xuống hồ, một lần tìm đồng tiền, đúng là ông ấy thực lòng giúp mình. Tôi đã hiểu lầm bác Lục!

Còn nữa, năm xưa mấy người Lưu Vân Ba và lão Vũ xuống động quỳ lấy đồng tiền và cuốn sách ra ngoài. Bởi vì lão Vũ không giao sách cho Lưu Vân Ba mà khiến hắn hận lão Vũ tận xương tủy, gửi cả đồng hồ giết người đến công ty. Giờ tà ma lại tìm đến tôi, phải 8, 9 phần là Lưu Vân Ba làm việc cho đại họa, từ miệng hắn, đại họa mới biết cuốn sách trong tay mình.

Sau khi đã xác định ông lão râu dê là người tốt, tôi bèn kể việc mờ chôn mèo cho ông ấy nghe. Ông lão nghe xong thì thở dài thườn thượt nói thời gian của tôi không còn nhiều lắm, nhất định phải tranh thủ thời gian đi tìm đồng tiền còn lại.

Vẫn còn đang định hỏi ông lão mấy vấn đề thì đột nhiên phía căn nhag gỗ vang lên tiếng hét. Tôi hoảng sợ, vội cùng ông lão chạy về, đẩy cửa thì thấy Hoàn Tử Đầu đang quán chần, ngồi co rúm trong góc. Hắn nhìn thấy hai chúng tôi thì nghi hoặc, sững sốt một hồi rồi giơ nắm đấm: “Lý Diệu, anh con mẹ nó làm gì vậy? Tôi tỉnh dậy thấy chỉ có một mình trong phòng, còn tưởng anh bị ma bắt đi rồi đấy!”

Hóa ra là hắn tỉnh ngủ giữa đêm, thấy trong phòng không có ai nên sợ hãi la hét. Hắn không sao, tôi thở phào nhẹ nhõm, nói là vừa ra ngoài đi tiểu. Đêm đã khuya, không nhiều lời nữa, chúng tôi vội lên giường nghỉ ngơi để chuẩn bị ngày mai xuống núi.

Sáng hôm sau, ông lão râu dê dẫn hai chúng tôi rời núi. Thật không ngờ lúc đi vào thì gian nan mà lúc ra thì lại dễ dàng như thế. Sau khi tìm được đường xuống núi, ông lão liền chuẩn bị quay về nhà.

Toi với Hoàn Tử Đầu xuống chân núi, đi thêm một lát thì gặp đường quốc lộ, vội được một chiếc xe cà tàng, lang thang trên đoạn đường xóc nảy.

Ngồi trên xe, tôi sắp xếp lại toàn bộ sự việc trong đầu, nghĩ bước tiếp theo. Từng lời nói tối qua của ông lão tôi đều ghi nhớ, suy nghĩ, đột nhiên nổi lên sự nghi hoặc.

Tại sao lúc có mặt Hoàn Tử Đầu, ông lão lại phải nói dối, rồi nửa đêm gọi mình ra nói riêng???

CHƯƠNG 153: DÊ VÀO MIỆNG CỌP

Ông lão râu dê tuy sống lâu trong núi nhưng không hề ngu dốt, ông ấy nói riêng với tôi, nhất định là có lý của mình.

Đồng tiền thứ hai mà ông ấy nói, sớm đã được trưởng thôn Hồ Yêu Sơn giao cho một người họ Vương, hiện giờ e là chỉ có lão Vũ mới biết anh ta ở đâu. Nhưng tình hình của tôi lúc này, tự thân còn khó bảo toàn, lão Vũ thì bị bắt, mình bị đuổi như con chó hoang, nhìn về phía trước chỉ thấy một màu đen tối.

Tôi cúi đầu, đắm chìm trong suy nghĩ về cuộc đời mình, Hoàn Tử Đầu đưa cho điếu thuốc, an ủi: “Được rồi, nhìn anh cứ như đưa đám vậy, có phải đường ra pháp trường đâu mà ủ rũ thế!”

Tôi thở dài: “Haiz, cảm giác trốn chạy cái chết thật không dễ chịu!”

Hoàn Tử Đầu cười khổ: “Đừng nghĩ ba chuyện vô ích đó nữa, ta sống thêm ngày nào hay ngày đó, tài xế này đang đến huyện Tân Khẩu, bên đó tôi có anh em, ta qua trốn vài ngày tạm.”

Hoàn Tử Đầu lăn lộn giang hồ từ nhỏ, quan hệ rất rộng, ai nghĩ được một cái thị trấn xa xôi như thế mà cũng có người quen. Đúng là nhiều bàn thì nhiều đường.

Tới Tân Khẩu đã là đêm khuya, Hoàn Tử Đầu gọi điện cho bạn, chẳng bao lâu đã có một chiếc xe đến đón chúng tôi.

Người đi đầu là một nam giới không cao, khuôn mặt có vẻ rất đáng tin cậy. Theo Hoàn Tử Đầu nói, anh ta bán đậu hũ thúi ở thị trấn, mỗi năm phải kiến cả mấy chục vạn.

Hai chúng tôi có mỗi bộ quần áo mặc từ lúc chạy trốn, lâu chưa thay, lại leo núi chui rừng rách tả tơi, người bạn kia thấy vậy thì đoán ngay là đang lánh nạn, nhưng chẳng hỏi câu nào mà sắp xếp luôn cho một căn nhà, còn để lại mấy vạn tệ tiền tiêu.

Từ lúc cùng Hoàn Tử Đầu trốn về quê, nào là ăn thịt thối, nào là bị đuổi vào rừng, nào là ăn khoai lang, đã lâu rồi chúng tôi

chưa có được sự thoải mái như thế này. Thời gian êm đềm qua được một tuần, sáng sớm hôm đóa, đột nhiên Hoàn Tử Đầu báo cho tôi một tin sét đánh.

Lão Lưu bị bắt!!!

Rốt cuộc thì chuyện tôi lo lắng đã xảy ra, bọn chúng không bắt được mình, bắt đầu ra tay từ những người thân cận. Nhưng cũng thật khó hiểu, bọn chúng bắt tôi vì tôi có liên quan đến lão Vũ. Còn lão Lưu chỉ là người ngoài cuộc, ông ấy đồng hành với tôi đã lâu mà chẳng làm sao, sao lãnh đạo thành phố lại nghĩ đến chuyện bắt ông ta?

Nhất định là, kẻ lừa đảo mà Hà tiên sinh nói đã tiết lộ bí mật!

Chợt thấy lo lắng bất an, lão Lưu đã nhiều tuổi rồi, tôi không sợ ông ấy khai ra cái gì, mà chỉ sợ cơ thể ông không chịu được tra tấn, phải về thôi!

Trong nhà chỉ có tôi và Hoàn Tử Đầu, hẳn nghe tôi nói xong thì hút thuốc liên tục, cuối cùng vẫn không đồng ý cho tôi quay về mạo hiểm. Hoàn Tử Đầu chỉ biết rằng tôi với lão Lưu hay đi với nhau, hẳn không biết tình cảm của tôi với lão sâu đậm, đang không ngừng khuyên nhủ: “Sáng nay chị dâu báo tin cho tôi, chuyện này còn chưa rõ ràng, tôi đề nghị ta quan sát thêm mấy hôm đã!”

“Không được, không thể chờ được, nhất định phải cứu lão Lưu, cho dù có đánh đổi tính mạng này tôi cũng không do dự!”

Thấy thái độ cương quyết của tôi, Hoàn Tử Đầu dập thuốc vào gạt tàn, bất đắc dĩ nói: “Chỉ sợ, bắt lão Lưu là giả, lừa cậu về mới là thật!”

Tôi thở dài: “Bất kể là giả hay thật tôi cũng phải về. Vấn đề chúng chỉ chú ý đến hai người bọn ta, không ngờ đột nhiên lại lấy lão Lưu ra làm mồi nhử.”

Thấy tôi đã quyết, Hoàn Tử Đầu cũng đành đồng ý cho tôi quay về thành phố. Hẳn muốn quay về cùng tôi, nhưng tôi nhất định không cho, lão Lưu bị bắt, chưa hẳn là chúng thấy lão Lưu biết gì đó, mà có lẽ chỉ đơn giản là muốn ép tôi lộ diện. Nếu cả Hoàn Tử Đầu cũng bị bắt thì chúng tôi sẽ hoàn toàn hết đường sống!

Trước khi quay về, tôi cứ dẫn đo mãi, rồi để lại địa chỉ cho Hoàn Tử Đầu rồi dặn hẳn nếu mình và lão Lưu gặp chuyện thì hãy đến Cáp Nhĩ Tân tìm lão đại gia. Tuy không nói rõ là mình để tập hồ sơ ở đó, nhưng thấy Hoàn Tử Đầu có vẻ đã đoán ra được.

Sắp xếp tất cả xong xuôi, tôi bèn vội vã quay về thành phố để cứu lão Lưu.

Thấy tôi bỗng nhiên xuất hiện, tiểu Lục rất kinh ngạc, hiện giờ đã liên lạc đến lão Lưu và Hoàn Tử Đầu, chỉ còn lại một tiểu Lục vô tội, tôi phải giữ khoảng cách với cậu ta, không trả lời bất cứ câu hỏi nào của cậu ấy cả.

Tên sứ giả lần trước đến tìm tôi chắc là nhân viên của tập đoàn, tôi hỏi thăm một chút rồi chủ động liên lạc với hẳn. Nhận được điện thoại của tôi, hẳn chẳng có gì là bất ngờ, hẹn tôi tối nay sẽ gặp nhau.

Lần trở về này, tôi đã chuẩn bị tinh thần tốt, 8h tối xuống nhà ăn, đợi tới 8h30 thì tay tóc rẽ ngôi xuất hiện. Vừa mấy hôm trước thì đuổi theo mình đến cùng trời cuối đất, hôm nay gặp lại đến trễ, có thể thấy chúng tự tin thế nào. Nhưng thật khó hiểu là tại sao chúng lại biết tầm quan trọng của lão Lưu đối với tôi?

Gã mặc vest có vẻ cũng chẳng sốt ruột, nhàn nhã ngồi vắt chân, nghiền ngẫm nhìn tôi mà nhếch mép cười.

Lần trước dùng cái ghế chủ nhiệm văn phòng tập đoàn để lung lạc tôi bất thành, bị tôi vo tờ giấy bỏ nhiệm ném vào người, nhất định là gã sẽ rắc tâm trả thù. Cố nén lửa giận trong lòng, tôi mở miệng trước: “Có phải một người bạn của tôi đang nằm trong tay các anh không?”

Gã mặc vest cười gật đầu: “Ông già vẫn khá tốt, cậu yên tâm!”

Quả nhiên tin tức của Hoàn Tử Đầu chính xác, tôi bắt đầu thấy căng thẳng: “Có chuyện gì thì cứ tìm tôi, mấy người bắt một ông già làm gì?”

Gã nhếch mép cười, chỉ tay vào mặt tôi, mắng: “Lần trước nhắm vào cậu, câu to mồm lắm mà, không chạy nữa đi?”

Tôi hít sâu kìm chế: “Giờ đừng nhắc chuyện cũ, các người đã bắt ông lão đi đâu? Thân thể ông ấy không được tốt, nếu ông lão có mệnh hệ gì thì cùng lắm là đồng quy vu tận đấy!”

Gã chẳng thèm để bụng, cười cười xua tay: “Chúng ta vào chuyện chính đi!”

Tôi ngồi thẳng dậy, chuẩn bị đàm phán cùng gã, trong lòng vừa tính làm cách nào để dùng tập hồ sơ bảo hiểm cho lão Lưu, ai ngờ gã lại chuyển sang vấn đề khác: “Con ma trên chuyến xe đêm của cậu đã bắt được chưa?”

Nhớ lần trước sau khi ném tờ giấy vào mặt hắn, tôi có nói bác Lục vẫn tự do, bèn đáp: “Chẳng phải tôi đã nói rồi ư? Vẫn còn tự do hành sự!”

Gã gật đầu: “Vậy bắt ma trước đi!”

Bắt ma? Tôi sửng sốt: “Các người bỏ tiền mời đạo sĩ rồi cơ mà? Một tài xế như tôi, các người bảo bắt ma bằng cách nào?”

Gã rót ly rượu vang vào ly, nói: “Vốn tưởng đạo sĩ có biệt hiệu Đạo Điền nổi tiếng, ai dè bắt ma lại vất vả như vậy. Cứ tạm gác hắn qua một bên, cậu và ông lão kia có nhiệm vụ khác!”

Câu nói của gã làm tôi hoàn toàn không hiểu gì. Đầu tiên là việc hắn chẳng hề bất ngờ khi thấy tôi về, giống như đã dự đoán từ trước vậy. Tiếp theo thì, từ lúc bắt đầu gặp mặt, hắn chưa hề đả động đến vụ tập hồ sơ.

Gã nói tiếp: “Trước kia ông lão từng phá cái đồng hồ giết người ở trạm cậu, chuyện này chúng tôi biết. Ông ấy có chút bản lĩnh, vừa hay phía trên ở Bắc Kinh có một tòa tứ hợp viện (một dãy nhà xây theo phong cách TQ), có tà ám. Muốn bán nhưng lại không cách nào động tay, phiền cậu và ông lão tới đó xử lý!”

Tôi hít sâu một hơi, tứ hợp viện ở Bắc Kinh, một tòa bình thường thôi giá đã cả trăm triệu, lãnh đạo này quả thật cao tay.

Nhưng việc cấp bách hiện giờ là cứu lão Lưu, tôi bèn nói: “Lão Lưu chuyên bắt ma, anh thả ông ấy trước đã rồi tôi sẽ bảo ông ấy đi giúp!”

Gã gắp thứ ăn bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Chốt! Ngày mai 10h sáng cậu ra sân bay, tôi sẽ đưa lão Lưu tới, chúng ta xuất phát luôn!”

“Chúng ta? Anh cũng đi?”

Gã gật đầu, thần bí nói: “Tôi phải đi theo giám sát chứ, có vấn đề gì không?”

Chẳng biết là gã đang toan tính điều gì, tuy nhiên hiện tại thì chẳng có lựa chọn nào khác, tôi đành đồng ý. Sau khi nói thêm mấy câu thì chúng tôi ai về nhà nấy.

Việc bắt lão Lưu của chúng, chỉ đơn giản là ép lão giúp đỡ thôi sao? Cuộc gặp gỡ tối nay khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, từ đầu đến cuối hẳn không nhắc nửa chữ tới tập hồ sơ, đây chưa chắc đã là tin tốt!

Quay về ký túc, tôi lại bắt đầu thu xếp hành lý. Thấy tôi chuẩn bị đi tiếp, tiểu Lục thở dài, nói tôi rằng bạn cùng phòng như tôi chỉ có cái danh, rồi hẹn tôi tối lái xe về sẽ đi nhậu.

Lão Lưu đang bị giữ, tình hình rối loạn một đống, tôi chẳng có tâm trạng nhậu nhẹt, nhưng không lung lay được tiểu Lục, bị câu ta kéo ra ngoài lúc tan ca đêm.

Quá nửa đêm, quán xá quanh công ty đã đóng cửa hết, muốn nhậu thì phải đi xa, ngồi trên taxi tôi chán nản nhìn ra ngoài đường mà ngây ngốc. Đi được một lát thì đột nhiên tiểu Lục bảo dừng, cười nói: “Còn nhớ chỗ này chứ, tôi thấy cũng không nên đi xa làm gì, bia ở đây uống cũng được!”

Tôi chẳng nghĩ nhiều, gật đầu xuống xe thì thấy, mình đang ở hẻm nhỏ cửa đông, tiểu Lục là muốn vào cái quán mì kia.

“Không đi đâu!”

Tôi thở dài, quay đầu trở về. Tiểu Lục tức giận chạy tới giữ chặt lấy tay tôi: “Anh bị làm sao vậy? Suốt ngày đi đây đi đó, lâu lắm mới về một lần, trước khi đi nhậu với tôi một bữa cũng không được à?”

Đây là lần đầu thấy cậu ta giận như vậy, ngấm lại thì cũng đúng, tiền lương mình cầm, công việc thì cậu ta gánh. Nghe tiểu Lục nói vậy, đúng là cậu ta hơi thiệt thòi, nhìn vào quán mì cuối con hẻm, tôi gật đầu.

Lần trước đến đây là bị mất trâu đuổi, đã lâu rồi mới quay lại, quán mì vẫn vắng vẻ như ngày nào, tổng cộng mấy lần tới đây, tôi chưa từng gặp một khách lạ.

Vào phòng, ông chủ cầm thực đơn ra tiếp, tiểu Lục cười ha hả nói: “Khỏi thực đơn đi ông chủ, như cũ!”

Lần nào đến đây tiểu Lục cũng gộ một đĩa xào, một tô mì và hai chai bia, ông chủ đương nhiên nhớ, cười rồi gạt đầu đi vào bếp nấu đồ.

Lát sau đồ ăn mang lên, tôi uống ngụm bia quý, nhìn tiểu Lục há mồm ăn mì mà trong lòng phiền muộn. Ông chủ cũng nhận ra cảm xúc của tôi, mở một chai bia đi tới, đưa cho tôi nói: “Gần đây có chuyện buồn à?”

Tôi chẳng có tâm trạng nói chuyện, chỉ ừ một câu. Ông chủ cũng không phạt lòng, đặt chai bia xuống bàn, nói tiếp: “Cuộc sống này, tám chín phần đều là không như ý muốn. Cậu mới từng này tuổi, đừng suốt ngày ủ rũ như thế!”

Tôi cười khổ, thầm mắng, đúng là đúng nói chuyện thì không đau lưng (ý là người ngoài nói gì chả được). Thấy tôi thái độ, tiểu Lục giảng hòa: “Ông chủ, đừng để bụng, người anh em của tôi không biết hưởng thụ cuộc sống, ngày qua ngày đều là cái bộ dạng này!”

Ông chủ nghe vậy thì cũng cười, không nói nữa quay đầu vào trong quầy. Đêm nay tiểu Lục nói khá nhiều, cậu ta trình bày về ước mơ của mình, kể về thành tích công tác, nhưng giờ đầu tôi chỉ nghĩ đến lão Lưu, căn bản chẳng để vào tai, cũng chẳng tiếp bia cậu ấy.

Tiểu Lục là người thẳng thắn không thích nịnh nọt, sau khi nắm chức đội phó, cậu ta quản đám tài xế già khá nghiêm khắc, ở công ty chẳng có bạn bè nào ngoài tôi. Tôi chưa ăn uống gì thì cậu ta đã uống say, túm lấy tay tôi nói rằng đừng đi nữa.

Tôi bất đắc dĩ đỡ tiểu Lục đứng dậy đi ra cửa, vừa bước chân ra ngoài thì sức nhớ còn chưa trả tiền. Vừa quay đầu định gọi ông chủ thì thấy ông ta đang dọn bàn, đi về phía bếp.

Nhưng cái khoảnh khắc chớp nhoáng đó thôi, trái tim tôi nhảy lên tận cổ họng.

Dáng người này!

Tướng đi này!”

Gương mặt chữ điền này!

Rất quen thuộc.

Lập tức mồ hôi lạnh túa ra, toàn thân tôi dựng lông tơ. Gã chính là đại họa!!!

CHƯƠNG 154: TỜ HỒNG LÃO VIỆN

Có vẻ chủ quán cũng để ý thấy tôi đang nhìn, từ từ xoay người lại, đối diện với tôi.

Tôi không dám nhìn tiếp, vội đỡ tiểu Lục đi ra ngoài, gã là đại họa, không nghi ngờ gì nữa!! Chẳng trách tôi cứ thấy cái bóng dáng quen thuộc mà nghĩ không ra, bởi chủ quán mì này mình gặp không nhiều lắm cho nên ấn tượng không sâu.

Nhưng Đạo Diên từng nói, trên người tôi và Hoàn Tử Đầu đều có âm khí của đại họa, gã là người hai chúng tôi đều từng gặp, thế Hoàn Tử Đầu gặp gã lúc nào? Còn nhớ cái lần tôi với tiểu Lục dẫn Hoàn Tử Đầu đến đây, nhưng hắn nói là không nhìn thấy quán mì nào cả, chỉ là một bức tường. Chợt trong lòng ớn lạnh, liệu có phải Hoàn Tử Đầu quen biết chủ quán?

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu tôi rồi biến mất, bắt đầu cố vắt óc tìm kiếm tất cả manh mối, rồi chợt ngộ ra, hình như mình đã đoán được hắn gặp chủ quán lúc nào rồi.

Khi ở trong thôn, Hoàn Tử Đầu có giải thích cho tôi tại sao hắn sợ ma. Hắn nói, hồi còn nhỏ nhìn thấy cỗ quan tài trên cây cầu đá, còn có người bên trong ngồi dậy. Hoàn Tử Đầu nhìn thấy mặt người đó thì sợ mất mật, một gương mặt chữ điền, hắn đó chính là đại họa!

Nguyên nhân gì nó xuất hiện ở đó thì không biết, nhưng chắc chắn là nó. Chẳng trách lần mình gặp phải quỷ bắt xe, rồi đến cả tên mắt trâu cứ đuổi tới đây là chỉ dám đứng bên ngoài, không dám vào, là bởi đại họa ở trong quán.

Hít sâu một hơi, tôi nghĩ mà cảm thấy sợ hãi, thật không thể ngờ đại họa khiến cho Đạo Diên phải hạ sơn, lại chính là chủ quán mà mình gặp mấy lần.

Mấy hôm trước, lúc đại họa tìm đến nhà Khương đại phu, tôi với Hoàn Tử Đầu phải chạy trốn đám người của lãnh đạo, không được thấy nó với Đạo Diên giao đấu thế nào. Nhưng giờ chủ quán mì vẫn bình an vô sự, điều này chứng minh Đạo Diên đã thất bại!

Chợt thấy lo lắng cho Đạo Diên, đồng thời tôi cũng bắt đầu tin lời ông lão râu dê, chỉ có hai đồng tiền cùng với một cuốn sách

mới có thể trấn áp nó. Cũng may là hiện tại, ngoài việc nó sai khiến mấy người chôn mèo, thì chưa làm loạn gì. Mình thì lại chả phải chúa cứu thế nhân loại, chỉ mong thuận lợi cứu được lão Lưu, việc đại họa cứ để sau rồi tính.

Nghĩ đến đây, tôi không nghĩ tiếp, vội bắt xe đưa tiểu Lục về công ty.

Sáng hôm sau, xách hành lý ra sân bay theo đúng hẹn, chỉ một lát đã thấy gã mặc vest cùng hai thủ hạ xuất hiện, nhưng không thấy lão Lưu đâu.

Lửa giận bốc lên, tôi túm cổ áo gã, mắng: “Lão Lưu đâu? Người đâu?”

Hai tên thủ hạ phía sau gã kéo tôi ra, gã chỉnh trang lại cổ áo, thấp giọng nói: “Ông lão đi cùng nhóm khác đến Bắc Kinh rồi, tới nơi sẽ gặp. Lên máy bay trước đi đã!”

Dứt lời gã liền đi thẳng vào quầy thủ tục. Tuy gã nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn nghi ngờ, chỉ có điều trước mắt thì lão Lưu đang trong tay bọn chúng, đành nén lửa giận mà lên máy bay cùng gã.

Trước khi máy bay cất cánh, tôi lén gửi một tin nhắn cho Hoàn Tử Đầu: “Đi Bắc Kinh, chưa thấy lão Lưu đâu, hỏi thăm xem!”

Chỉ chừng một phút đã có hồi âm: “Hiểu rồi, tôi sẽ tìm chị dâu hỏi cho!”

Vừa xóa tin nhắn, tắt máy thì chợt gã mặc vest đến chỗ tôi ngồi, đưa cái card visit nói: “Tôi tên là Đinh Long, lần này đi Bắc Kinh khá gấp. Đến nơi thì tranh thủ mà làm việc!”

Tôi biết hẳn đang nói đến chuyện ma ám tứ hợp viện, nhưng giờ chưa thấy lão Lưu đâu, phải làm sao? Nói xong, cũng chả đợi tôi trả lời, gã liền quay về chỗ.

8h tối thì đến Bắc Kinh, thuê khách sạn ngủ lại. Gã Đinh Long đi vào phòng tôi, vẫn giống lúc gặp nhau tối qua, hẳn ngồi vắt chân, chẳng nói gì, nhìn tôi nhếch mép cười.

Một lúc lâu sau, hẳn mới châm điếu thuốc, chậm rãi nói: “Sáng mai tôi dẫn cậu qua xem tứ hợp viện kia!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Này, anh đã hứa thả lão Lưu, ông ấy đến Bắc Kinh chưa? Tôi phải gặp ông ấy!”

Đinh Long rít hơi thuốc: “Ông lão sẽ đến Bắc Kinh sớm thôi, cậu đừng nôn nóng. Sáng mai cứ qua xem tứ hợp viện đã!”

Giờ thì không nhịn được nữa, tôi đứng dậy chỉ vào mặt gã: “Con mẹ nó, tôi đây đâu có biết bắt ma, bảo tôi đi xem cái rắm à?”

Thấy tôi phát hỏa, Đinh Long xoa tay, ý bảo tôi ngồi xuống, nói: “Cậu nhận lái chuyển xe số 13 sau khi cả đồng tài xế đã chết. Ngay cả thầy bắt ma Vương Đắc Hỉ cũng bỏ mạng, mà cậu lại không việc gì!”

Tôi sửng sốt: “Tôi không chết thì đồng nghĩ với biết bắt ma à?”

Đinh Long phả khói thuốc, nhìn tôi một lúc rồi hỏi: “Cậu không biết thật?”

Đầy một bụng chướng khí, tôi phẫn uất ngồi xuống, hóa ra là chúng lừa mình tới đây!

Thực ra nghĩ chi cùng thì mình cũng chả cần nói thật với chúng làm gì. Mặc kệ cái tứ hợp viện kia có ma ám hay không, trước mắt chi bằng cứ tự nhận mình có năng lực, tạm thời lừa chúng để kéo dài thời gian. Nghĩ xuôi, tôi thấp giọng nói: “Thôi được, tôi sẽ đi xem xét!”

Đinh Long cười: “Tốt, cậu vất vả chút vậy. Chuyện này gấp lắm, kỳ bầu cử lãnh đạo nhiệm kỳ mới rất cần tứ hợp viện này!”

Ban đầu nghe gã nói, tôi không hiểu là việc bầu cử thì có liên quan gì đến tứ hợp viện? Nhưng ngẫm kỹ lại thì lập tức hiểu ra.

“Làm quà?”

Đinh Long giơ ngón tay cái, cười cười gật đầu.

Tứ hợp viện ngay tại Bắc Kinh, một tòa được bảo tồn hoàn hảo có thể nói là vô giá, vậy mà tặng không ư? Có thể tưởng tượng được, cái ghế lãnh đạo này một khi ngồi là có thể vơ vét được chừng nào.

Tôi cau mày nhìn, Đinh Long lại phả khói thuốc, nói: “Từ lúc mua tòa tứ hợp viện này nó đã bị ma ám, vẫn luôn để không. Tuy nó là thứ vô giá trên thị trường, nhưng ma ám rất nặng, tháng trước có tên rảnh rỗi thích khám phá mạo hiểm đã bỏ mạng trong đó. Chuyện này đã gây xôn xao dư luận, bản thân

thứ này rất nhạy cảm, không ai muốn nó bị công khai, hiểu chứ?”

“Ừ!” Tôi đáp.

Đã lường trước là tay lãnh đạo kia sẽ chẳng làm chuyện gì mà lỗ vốn cả. Hẳn sợ tòa nhà bị ma ám sẽ nổi tiếng, sau này rất kho mà tặng lại. Thấy tôi đã có vẻ ngoan ngoãn, Đinh Long nói tiếp: “Để tôi tả sơ qua tình hình cho cậu. Tứ hợp viện chẳng khác nào hóa thạch sống, chuyện cũ không có gì để bàn. Đằng trước đằng sau nó có hai nhà hàng xóm, đều là khách sạn cao cấp cho khách du lịch, không vấn đề gì, lại chỉ riêng tòa nhà này là bị ma ám.”

“Ma ám như thế nào?”

Đinh Long thở dài: “Tòa nhà này, người bản xứ có đặt cho nó cái tên đặc biệt là Tư Hồng Lão Viện. Bởi vì đêm khuya thường trông thấy một cô gái tay buộc chỉ đỏ đi đi lại lại trong phòng.”

Tôi im lặng lắng nghe, Đinh Long nói tiếp: “Chỉ có chuyện đó thôi, nhưng khách du lịch ở tại khách sạn khiếu nại rất nhiều, nói rằng đáng sợ, ảnh hưởng đến việc làm ăn của họ.”

“Ừ!” Tôi lại khẽ đáp.

Thấy tôi không có hứng thú nói nhiều với mình, Đinh Long bèn đứng dậy: “Tình hình đại khái là như vậy. Nó nằm cách đây không xa lắm, sáng mai tôi dẫn cậu qua.”

Nói xong gã định đi ra ngoài, chợt nhớ ra gì đó, lại quay đầu nói: “Chuyện này nếu làm tốt thì quay về lái xe tiếp. Nếu làm không tốt, cũng đừng nhắc tới!”

Nói xong, gã cười lạnh mấy tiếng rồi đẩy cửa bước ra.

Vẫn còn có thể quay về lái xe? Lần ép tôi đến Bắc Kinh này ngày càng thấy không đúng. Chưa nói đến chuyện chúng bảo mình bắt ma, nhưng không cho mình gặp lão Lưu là sao? Để kiểm chế mình ư?

Gã đi khỏi không bao lâu thì có tin nhắn của Hoàn Tử Đầu. Hẳn nói lão Lưu cũng bị mang đến Bắc Kinh rồi, còn gửi cả địa chỉ mà ông ấy đang bị giữ. Đã tìm được tung tích lão Lưu, tôi liền có thể lên kế hoạch bỏ trốn.

Có thể nhìn ra chúng nôn nóng xử lý việc này đến thế nào, sáng sớm hôm sau đã cho người đánh thức tôi dậy, ăn sáng

rồi dẫn sang khu tứ hợp viện.

Khu tứ hợp viện này là một khu kiến trúc đồng nhất, lãnh đạo sở hữu tòa chính giữa, tòa phía trước và phía sau đều treo biển khách sạn. Đứng trước cổng, Đinh Long dẫn đo mãi mới thủ hạ mở cửa, cùng tôi đi vào trong sân.

Mấy dãy nhà trong tứ hợp viện này được bảo tồn khá nguyên vẹn, ở bãi cỏ trước phòng chính có hai cái cây, tôi vào sân bắt gặp thì nhú mày. Đinh Long thấy vậy vội hỏi: “Sao thế, hai cái cây này có vấn đề gì à?”

Tôi tỏ ra hiểu biết, gật đầu nói: “Đây là hai cây dâu, nó đồng âm với từ tang. Đó là điều kiêng kị, bình thường không ai trồng trong sân cả!”

Đinh Long ngẩng đầu nhìn cây dâu, có vẻ tin, gật gật đầu. Xem xong hai cái cây, tôi nhắc chân đi vào phòng chính, Đinh Long sợ hãi nên bảo ra ngoài cổng hút điếu thuốc, sai một thủ hạ vào cùng với tôi.

Bên trong phòng chính, đồ đạc đều phủ một lớp bụi của thời gian, tôi liếc nhìn tên thủ hạ đứng sau mình, nhanh trí nói: “Chà, căn phòng này có không ít người đã chết!”

Tên thủ hạ nghi hoặc: “Sao anh nhìn ra được?”

Tôi không trả lời hẳn, mà chỉ tay vào cái giường trong phòng ngủ: “Kìa, trên cái giường kia cũng có người chết. Cậu không nhìn thấy vẫn còn có cô gái đang nằm đó à?”

Lập tức tay thủ hạ sợ choáng váng, hấn không tự chủ mà lùi về phía sau mấy bước. Tôi thầm cười khẩy, chấp tay sau lưng đi ra ngoài. Thấy tôi ra, Đinh Long vội sán lại hỏi tình hình. Diễn kịch thì diễn chi chót, tôi dạo qua mấy dãy phòng còn lại, chậm rãi nói: “Ma nữ!”

Đinh Long hít sâu một hơi, thấp giọng: “Làm sao cậu thấy được?”

Tôi lạnh lùng: “Đầu giường treo gương, trước cửa trồng dâu, giường phòng ngủ đối diện cửa, đây đều là những thứ phá hủy phong thủy, thu hút sát khí!”

Đinh Long bội phục, giơ ngón tay cái tấm tắc khen: “Tôi đã nói là chuyến xe 13 chết nhiều người như vậy mà anh vẫn sống, nhất định là không đơn giản mà!”

Thực ra thì những lời tôi nói không hoàn toàn là bịa đặt, dưới nông thôn vốn mê tín, đây chỉ là những gì tôi nhớ người lớn nói lúc còn sống ở quê, không nghĩ hôm nay lại có đất dụng võ.

Lại nghĩ, buổi tối đi ngủ, đều có người canh gác ở cửa, muốn chạy thì chỉ có thể chạy khi ở bên ngoài, tôi liền nói: “Ban ngày ma không xuất hiện, chờ trời tối thì quay lại!”

Nghe tôi nói thế Đinh Long rõ ràng lộ vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu. Công việc ban ngày chỉ có vậy, đến 11h đêm, Đinh Long lại dẫn theo hai tên thủ hạ cùng tôi xuất phát tới tứ hợp viện ma ám.

Do tòa nhà này có ma đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc kinh doanh của hai khách sạn sát bên, con ngõ đi vào tứ hợp viện, ngoài một bà lão đang bới thùng rác thì chẳng có mấy người đi đường, vô cùng yên tĩnh.

Cố ý bảo Đinh Long tắt đèn pin, tìm mọi cách để đẩy cái không khí kinh khủng dâng cao, thực ra thì bản thân tôi cũng sợ, nhưng dù gì mình đã trải qua nhiều rồi, những thứ tôi gặp, có khi còn đáng sợ hơn hồn ma ở tòa nhà này cả trăm lần cũng nên.

Tôi bảo Đinh Long mở cổng để vào trong bắt ma, ba người bọn chúng nhìn nhau, cuối cùng nghiêng răng đi với tôi vào trong sân. Đêm nay trời đầy mây mù, khoảng sân tối om, gió thổi lá hai cây dâu va vào nhau sần sạt.

Tôi thì cứ suy nghĩ làm cách nào dọa cho mấy tên này hoảng sợ mà bỏ chạy, để đi cứu lão Lưu. Cẩn rằng, tôi chỉ vào một căn phòng: “Ma nữ trong đó, vào thôi!”

Quả thật câu nói đã có tác dụng, Đinh Long khó xử đáp: “Mình cậu vào là được rồi, ba người chúng tôi không biết bắt ma, ở bên ngoài thủ thôi!”

Vừa định mở mồm bảo gã là không được thì đột nhiên, “rầm” một tiếng, không biết cơn gió từ đâu thổi tới, bật tung cửa phòng.

Chuyện bất ngờ làm chính tôi cũng choáng váng, thấy Đinh Long vẫn chưa chịu chạy, tôi nảy ra một ý, giơ bàn tay chĩa vào gã, ra vẻ gấp gáp nói: “Chết, chạy mau, sau lưng anh có một cô gái!”

Vừa dứt lời thì phòng tuyến trong lòng Đinh Long đã hoàn toàn sụp đổ, gã hét lên một tiếng, liều mạng chạy như điên ra ngoài cổng. Hai tên thủ hạ thấy vậy, đương nhiên cũng chẳng đại gì mà ở lại.

Nhìn theo bóng chúng khuất sau cổng chính, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cười lạnh một tiếng, tôi vừa định quay ra sân thì chợt nghe tiếng bước chân. Lòng tư dựng đứng hết lên, thềm kêu không xong rồi, chẳng dám quay đầu, tôi đi thẳng ra sân.

Vừa đến giao lộ thì bắt gặp bà lão bới rác đang vác cái bao tải đi về hướng tứ hợp viện, tôi vội ngăn lại, nói: “Đại nương, bên đó không vào được đâu, mau chạy đi!”

Nghe tôi nói thế, bà lão sững sốt ngẩng đầu: “Sao lại không được vào, bên đó còn có cái thùng rác nữa!”

Tôi thoáng liếc về phía cổng tứ hợp viện, chợt nhìn thấy, một cô gái mặt trắng bệch đang đứng ở cổng, trên tay có buộc một sợi chỉ đỏ!

Vội hoảng loạn kéo bà lão về phía sau, nói: “Bên đó có ma!”

Thấy bà lão chậm chạp, tôi liền cõng lên lưng mà chạy. Chạy qua mấy khúc cua, quay đầu không thấy cô gái kia đuổi theo, mới thở phào bỏ bà lão xuống.

Bà lão vẫn tỏ ra ngây thơ, hỏi: “Sao cậu trông thấy cô nương đó lại bỏ chạy?”

Tôi vừa thở vừa nói: “Tơ Hồng Lão Viện, bà chưa nghe bao giờ à? Cô nương kia có buộc chỉ đỏ trên tay, không phải là người!”

Tôi vừa dứt lời thì chợt bà lão đổi nét mặt, bỏ nụ cười bí hiểm, nhấc tay áo lên, để lộ cổ tay, hỏi: “Có phải sợi chỉ này không?”

CHƯƠNG 155: ĐI TẮT

Trên cổ tay bà lão có buộc sợi chỉ đỏ giống hệt như cô gái kia!
Tôi sợ mất mặt, lùi về phía sau, suýt thì vấp ngã.

Bà lão nhe hàm răng lởm chởm ra, ngây ngốc cười, nhìn tôi.
Tôi không nói hai lời, lập tức quay đầu chạy.

Nhưng vừa xoay lại thì bỗng đâm sầm vào ai đó, hoảng hốt
ngẩng đầu lên, là một nam giới cao to, anh ta đỡ tôi dậy, nhìn
bà lão phía, gọi một tiếng “Mẹ!”

Câu gọi mẹ làm tôi mơ hồ, căng thẳng ngó xuống cổ tay của
anh ta, ngoài bàn tay thô lớn ra thì không hề có sợi chỉ đỏ
nào. Thấy tôi hoảng hốt, anh ta ngại ngùng nói: “Đây là mẹ
tôi, tinh thần không được tốt, làm anh sợ à?”

Tôi quay đầu lại nhìn bà lão, ánh mắt bà đại đù, vẫn đang khoe
sợi chỉ đỏ trên cổ tay.

Bệnh tâm thần! Tôi thở phào, nói: “Không sao!”

Đám Đình Long bị tôi dọa chạy, nhưng kiểu gì cũng sẽ quay lại,
mình phải nhanh chóng đi cứu lão Lưu.

Nghĩ đoạn, tôi định xoay người đi thì chợt người đàn ông kia
gọi lại: “Anh là người nơi khác tới à?”

“Ừ, thôi không nói chuyện nữa, tôi có việc phải đi!”

“Nghe khẩu âm thì là người Đông Bắc? Tôi giúp gì được cho
anh không?”

Bắc Kinh lạ lẫm, tuy Hoàn Tử Đầu cho tôi địa chỉ lão Lưu bị
giữ, nhưng tôi cũng không biết vị trí cụ thể, mà giờ này rồi,
bắt taxi cũng khá khó, bèn nói: “Huynh đệ, anh có xe không,
tôi đang cần đến một nơi, rất gấp!”

Anh ta cười, gật đầu: “Có, thấy anh vội vội vàng vàng, đi đâu
tôi đưa anh đi!”

“Vậy thật cảm ơn!” Dứt lời tôi đưa địa chỉ Hoàn Tử Đầu gửi
cho anh ta xem.

“Ai chà, khá xa, nếu vội thì ta mau đi thôi!”

Thấy anh ta có lòng giúp đỡ tôi mừng lắm, người đàn ông bảo
tôi đứng chờ đi lấy xe rồi quay người đỡ bà lão đi mất.

Lát sau thì thấy anh ta đánh xe lại, là một chiếc xe đời rất cũ, cả hai vào trong ngồi, anh ấy ngại ngùng nói: “Xe tôi hơi cũ, anh chịu đựng chutd nhé!”

“Không sao, vẫn tốt mà!”

Người đàn ông gạt đầu cười rồi bắt đầu đánh xe đến địa chỉ trong tin nhắn. Trên đường đi, anh ta có hỏi sao tôi lại xuất hiện ở khu tứ hợp viện vào ban đêm, tôi thành thật nói là tới để bắt ma.

Anh ta sửng sốt, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, cười: “Nhìn không ra nha, anh là thầy âm dương à? Thế vừa nãy sao anh lại gặp mẹ tôi?”

Thấy đây cũng là người nhiệt tình, tôi đáp: “Không biết bắt ma, chỉ lừa gạt người ta thôi. Ban nãy tình cờ gặp bà lão, nói nhưng bà không chịu đi, tôi liền cõng bà đến giao lộ!”

Người đàn ông thở phào: “Có chuyện như vậy à, tôi phải cảm ơn anh mới đúng. Nếu còn đi tiếp, phía trước là Tơ Hồng Lão Viện, mẹ tôi e đã gặp nguy hiểm!”

Tôi hỏi: “Thấy anh cũng không đến nỗi, sao lại để bà lão nửa đêm đi bới thùng rác như vậy?”

Anh ta bất đắc dĩ thở dài: “Huynh đệ, anh đừng hiểu lầm. Dù tôi có nghèo khổ đi nữa, cũng không để mẹ đi bới rác kiếm tiền đâu.”

Tôi gạt đầu: “Tôi thấy đại nương tinh thần không được tốt, cha mẹ bệnh tật thật khiến con cháu nhọc lòng!”

Người đàn ông gạt đầu: “Sau khi em gái tôi chết, thì bà bị sốc, bệnh này không phải ngày một ngày hai, chẳng cách nào chữa khỏi. Cứ hàng ngày, chỉ cần lơ là là bà chạy ra ngoài đi loạn!”

Anh ta xấp xỉ tuổi tôi, trong nhà tôi cũng có cha mẹ già, nghe anh ấy nói tôi có thể hiểu được như chính bản thân mình. Anh ta có hiếu như vậy, thật là một người tốt.

Nhìn đồng hồ, tính toán chắc giờ này Đinh Long đã trấn định lại, sợ gã mang lão Lưu đi chỗ khác, tôi lo lắng hỏi: “Còn bao lâu nữa mới tới nơi?”

Người đàn ông suy nghĩ rồi đáp: “Bắc Kinh quá rộng, khu vực anh chỉ nằm tận vành đai 6, bình thường phải mất một tiếng, để tôi đi đường tắt thử xem!”

Nói rồi anh ta đánh lái rẽ vào một đường nhỏ. Con đường này thật chán, ổ gà đầy rẫy, thi thoảng còn nghe tiếng sỏi đá bắn lên đập vào thành xe. Xe tuy là xe cũ, nhưng chỉ bèo nước gặp nhau mà được giúp đỡ cũng thấy ái ngại. Tôi rút điều thuốc ra, vừa định châm thì anh ta vội xua tay nói đừng hút.

Thấy anh ta có vẻ căng thẳng, tôi hỏi: “Sao thế huynh đệ, đường nhỏ này không có cảnh sát, hay anh sợ khói thuốc à?”

Anh ta nhìn chằm chằm con đường trước mặt, đáp: “Không phải, anh không thấy con đường này rất xấu à, nơi đây không được sạch sẽ cho lắm, cố gắng đừng hút thuốc!”

Không sạch sẽ?

Tôi quay đầu nhìn qua cửa kính xe, hai bên đường không có nhà cửa, cũng chẳng có đèn đường, chỉ một màu tối đen thăm thẳm, không hề có sinh khí!

Hít một hơi khí lạnh, tôi nói: “Huynh đệ, đã nói tôi không phải thầy âm dương rồi, anh còn chọn đường này để đi, nguy hiểm thế!”

Anh ta quay đầu liếc tôi, nói: “Nhưng gần mà chẳng phải anh đang vội ư?”

Tôi chán nản cất điều thuốc vào bao, nói: “Haiz, Bắc Kinh là thủ đô, không ngờ một nơi đông đúc như vậy mà vẫn có những chỗ tà môn thế này.”

Người đàn ông cười: “Đông hay thưa người thì có liên quan gì. Nơi nào có người sống thì ắt sẽ có người chết, anh đến Tử Cấm Thành bao giờ chưa, ở đó ma ám còn mạnh nữa!”

Tôi lắc đầu: “Chưa, đây là lần đầu tiên tôi đến Bắc Kinh. Nhưng nghe nói ma ám ở Tử Cấm Thành rất nổi tiếng, còn nhớ trước đây có đọc báo, một người bạo gan ngủ qua đêm trong đó, suýt thì bị dọa chết. Thật mẹ nó có bệnh!”

Người đàn ông cười đáp: “Nhiều người như thế lắm, toàn mấy tay rảnh rỗi kiếm chuyện!”

Chợt nhớ tới lời Đinh Long kể về Tư Hồng Lão Viện, mấy tháng trước cũng có kẻ rảnh rỗi xông vào thám hiểm mà mất mạng, tôi hỏi: “À phải, trước đây có phải có người vào tứ hợp viện kia mà không qua khỏi không?”

Anh ta gật đầu: “Anh là người nơi khác mà cũng nghe nói à? Chết rồi, lúc đó còn khá âm ỉ nữa!”

Anh ta là dân bản xứ, tôi bèn hỏi một chút về chi tiết tòa tử hợp viện: “Huynh đệ, anh có biết tòa tử hợp viện đó do ai đứng tên không?”

“Khu tử hợp viện đó rất ít khi do người dân đứng tên, phần lớn đã bị các ngôi sao, hay các quan chức mua lại. Anh biết tại sao tòa tử hợp viện đó lại bị ma ám không?”

Thực sự thì ban đêm lái xe không nên bàn mấy chuyện này, nhưng anh ta đã mở lời thì tôi cũng cố can đảm bảo anh ấy nói một chút.

Anh ta có vẻ chẳng sợ sệt gì, thong thả nói: “Thời dân quốc, có người ưng tòa nhà đó, nhưng gia chủ nhất quyết không chịu bán, tay kia bèn thuê một thầy về lừa phá hết phong thủy ngôi nhà, cuối cùng cả nhà họ bị hạ chú mà chết. Thầy bùa kia sợ họ biến thành ma trả thù, bèn cột một sợi chỉ đỏ vào xác họ, cái tên Tư Hồng Lão Viện vì thế mà ra đời.”

Tôi gật đầu: “Cũng phải, thời dân quốc thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhưng chắc ma ám là do sợi chỉ không đủ trấn áp?”

“Gần như là vậy!” Anh ta nói tiếp: “Nếu anh thật sự không phải thầy âm dương thì từ giờ đừng làm chuyện ngốc nghếch này nữa, bỏ mạng như chơi đấy!”

Tôi gật đầu, trán đã toát mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ hãi. Vừa đi vừa nói chuyện khiến thời gian trôi nhanh hơn, loáng cái đã đi được nửa tiếng, tôi sốt ruột nhìn đồng hồ hỏi: “Huynh đệ, bao lâu nữa mới tới?”

“Sắp rồi, chừng 20p, đi hết con đường nhot này là tới!”

“Mà nửa đêm sao anh vội vàng quá vậy?”

Tôi thở dài đáp: “Bạn tôi bị bắt cóc, đi cứu người!”

Anh ta sửng sốt, liếc tôi một cái, giảm tốc độ xe, hỏi: “Chuyện lớn như thế sao anh không báo cảnh sát?”

Vừa định nói là vô ích, nhưng chợt nghĩ lại, đây là Bắc Kinh cơ mà? Câu nói vô thưởng vô phạt của anh ta lại làm tôi bưng tỉnh! Đúng, hiện giờ không chỉ riêng tôi với Hoàn Tử Đầu, mà

đến lão Lưu cũng bị bắt, mình lại đang ở Bắc Kinh, không phản kích thì còn chờ đến bao giờ?

Chưa kể, lão Lưu bị giam giữ, không biết có bao nhiêu tên canh gác, mình đơn thương độc mã, cứu được lão không?

Bế tắc đã được giải, tôi vội lấy điện thoại ra báo cảnh. Báo xong, người đàn ông biết sự việc khẩn cấp thì liền tăng tốc khiến chiếc xe kêu lên càn cạch.

Khoảng 10p sau thì cuối cùng xe đã ra khỏi con đường nhỏ, đến khu chung cư nơi lão Lưu bị giam giữ. Ngoài cổng khu chung cư có mấy chiếc xe cảnh sát, tôi vội chạy tới, người đứng đầu hẳn là đội trưởng, anh ta hỏi tôi tình hình rồi tổ chức giải cứu.

Đội trưởng đi về phía chung cư, quay đầu hỏi tôi: “Trong điện thoại anh nói mình đang ở con đường đen ngòm, là đường nào?”

Tôi đáp: “Không rõ, đường gì mà tối om gồ ghề, đi mất cả 40p!”

Đội trưởng chợt dừng bước nhìn tôi lạnh giọng hỏi: “40p mới tới? Chẳng phải anh đi từ nội thành phía tây sao, đường từ đó đến đây, đều là đường nhựa lớn, làm gì có đường nhỏ nào? Anh không nói dối đấy chứ?”

Đội trưởng tự nhiên dông dài làm tôi bực mình: “Anh cảnh sát à, giờ cứu người mới là quan trọng, anh quan tâm tôi làm gì. Đi đường lớn mất cả tiếng, đi đường tắt nhanh hơn mà!”

Vừa dứt lời thì đội trưởng nhìn tôi càng kinh ngạc hơn: “Anh còn tự tưởng tượng ra đường sỏi đá đi từ tây thành đến đây? Giờ là thời đại nào rồi, có gì anh cứ nói thật đi, báo cảnh có phải là giả không?”

Có câu cảnh sát không làm được việc gì, giờ tôi mới được lĩnh giáo, tức mình chỉ mặt anh ta, nói: “Chuyện này thì có gì phải nói dối? Tôi không phải dân bản xứ, không biết tên đường. Xe chở tôi còn đỗ kia kia!”

Đội trưởng dừng chân, nói: “Anh qua đó gọi tài xế cho tôi hỏi chút!”

Thấy họ nhất quyết như vậy, tôi đành bất đắc dĩ vung vẫy quay ra cổng gọi người đàn ông kia vào làm chứng. Cũng may anh

ta còn chưa đi khỏi, thấy tôi quay lại thì kéo kính xe xuống hỏi:
“Sao, thuận lợi chứ?”

Tôi thở dài, ghé vào cửa xe, nói: “Huynh đệ, cảnh sát hỏi tôi đi đường nào tới đây. Tôi không trả lời được nên anh có thể cùng tôi...”

Câu nói chỉ ra được một nửa thì cứng họng, bởi tôi ngây người khi vô tình nhìn thấy, cổ tay phải anh ta đeo đồng hồ, nhưng cổ tay trái thì lại buộc một sợi chỉ đỏ!!!

CHƯƠNG 156: MAI PHỤC

Nhìn thấy sợi chỉ đỏ, tôi liền ngó người, tay cảnh sát ở phía sau chợt gọi: “Này, làm gì đấy?”

Quay đầu lại, đội trưởng đang đi tới với thái độ tức giận: “Bảo anh gọi tài xế vào, anh lại đứng ngây ra đấy làm gì?”

Nói xong, anh ta liếc nhìn chỗ chiếc xe đậu, đột nhiên trừng mắt đẩy tôi: “Anh con mẹ nó ngồi xe này tới đây?”

Tôi bị đẩy cũng phát cáu, tay cảnh sát nói chuyện kiểu hùng hùng hổ hổ, lại còn động tay chân. Trong lúc vô tình liếc qua, chợt phát hiện, người đàn ông đưa mình đến đây đã không thấy đâu, ven đường chỉ có một chiếc ô tô giấy để đốt cho người chết!

Toàn thân tôi đông cứng....

Tay cảnh sát lại đi tới đẩy tôi: “Tôi đang hỏi anh đấy. Anh ngồi xe này tới?”

Tôi toát mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm chiếc xe giấy không nói nên lời. Tay đội trưởng bèn đi tới, đá chiếc xe giấy qua một bên, nhìn tôi hỏi: “Xe và tài xế đâu?”

Tôi không đáp lời, vội lấy điện thoại ra xem lịch, là ngày 10 âm! Mình đã đoán đúng, sắp đến 15 âm lịch rồi, dương khí hao tổn, lại gặp ma.

Cảnh sát viên thấy tôi không trả lời đội trưởng, liền định quát, đội trưởng ngăn hẳn lại, thấp giọng hỏi: “Tôi không so đo chuyện anh tới đây bằng cách nào nữa. Anh nói cho tôi hay, có phải anh báo nguy giả không?”

Tôi vội khôi phục tinh thần, nói: “Không, không có, tuyệt đối không báo nguy giả. Bạn tôi bị giữ trong chung cư này thật mà!” Nói rồi tôi đưa tin nhắn của Hoàn Tử Đầu cho đội trưởng xem.

Đội trưởng cầm điện thoại, bán tín bán nghi nheo mắt, sau đó khoát tay, dẫn đội cảnh sát lên lầu kiểm tra. Tiếp theo là phân đoạn giống trong phim hình sự, cảnh sát mượn có phá cửa

xông vài bắt nguyên một ổ, cũng may là tin tức của Hoàn Tử Đầu chính xác, đúng là lão Lưu bị giam giữ ở đây.

Có điều trông lão Lưu trông vô cùng suy yếu, chẳng trách chúng cứ nhất quyết không cho tôi gặp, ép phải đến tử hợp viện bắt ma, bởi lão Lưu đã bị chúng hành hạ đến không rời được giường.

Đội trưởng hỏi cung qua hai tên xã hội đen, sau khi xác định đúng là bắt cóc, liền giải tất cả chúng tôi về đồn cảnh sát. Trên thực tế thì việc này được coi là vụ án của tỉnh khác, phải bàn giao về chi cảnh sát địa phương xử lý. Nhưng tôi thừa hiểu, một khi vụ án bị chuyển về, nhất định sẽ bị lãnh đạo dùng quan hệ để im đi. Bởi vậy nhân cơ hội, tôi khai hết chuyện về tai nạn xe 10 năm trước. Cảnh sát ghi lời khai nghe xong thì sững sốt, cảm thấy đây là chuyện lớn, bèn gọi đội trưởng vào.

Đội trưởng đọc khẩu cung của tôi, rồi ngẩng đầu hỏi: “Chuyện anh khai báo không hề nhỏ, lãnh đạo thành phố hủ bại, bao che tội, lại còn thêm cả bắt cóc? Việc này không nói bừa được, anh có bằng chứng không?”

Tôi vội nói: “Có bằng chứng, usb chứa video camera trong xe, còn có cả lời khai củ tài xế thoát nạn năm đó, cùng một tập hồ sơ về vụ tai nạn.”

“Nó đang ở đâu?”

“Tôi đã giấu ở chỗ khác rồi. Nhưng phải hỏi anh trước, chuyện này các anh có quyền quản lý không?”

Đội trưởng tựa lưng vào ghế, chậm rãi nói: “Không thuộc thẩm quyền của chúng tôi, theo trình tự pháp lý thì phải chuyển giao cho bên viện kiểm sát.”

Lại trình tự, phiền hà nhất là ba cái trình tự này, nó như một quả bóng da, đá tới đá lui phải mấy năm còn chưa xong việc. Tôi thất vọng thở dài, đội trưởng nói tiếp: “Lãnh đạo thành phố là quan lớn, không phải cứ nói bắt là bắt được. Phải lập án điều tra thật kỹ, nói cho cùng thì vẫn phải có chứng cứ đủ mạnh.”

Tôi khẽ gật đầu, hỏi: “Thế mấy tên bắt cóc thì sao? Chúng khai những gì?”

Đội trưởng đáp: “Làm vì tiền thôi, chúng nói là nhìn ông lão có vẻ là người giàu nên bắt!”

“Con mẹ nó, lão Lưu mặc áo sơ mi rách, chống cây gậy gỗ mục mà giống người giàu? Bọn chúng sợ nên khai báo thì có!”

Thấy tôi chửi người, đội trưởng khẽ lườm, tôi nói tiếp: “Vụ án này các anh có trả về địa phương không? Nếu trả về thì cô như xong rồi!”

Đội trưởng suy tư cau mày, gõ ngón tay trên mặt bàn, nói: “Còn phải xem tình hình thế nào đã. Nếu anh thật sự muốn tố cáo lên trên, thì mau mang bằng chứng tới đây!”

Anh ta nói nghe thì nhẹ nhàng, mang hồ sơ đến đây thì được thôi, nhưng tôi phải đảm bảo mình nắm đằng chuôi. Nếu không cứ mù quáng mà đưa tay, cuối cùng lãnh đạo thành phố mà vận dụng được quan hệ thị tất cả hỏng bét.

Đội trưởng không nói gì nữa, gấp tập hồ sơ lời khai lại đi ra ngoài.

Vất vả suốt một đêm, tôi và lão Lưu mới được ra khỏi đồn, tin tức lão Lưu được giải cứu, nhất định Đinh Long sẽ sớm nghe được, sợ bị chúng tìm ra, tôi nghĩ kỹ rồi quyết định ngồi xe lửa giữa đêm đến nhà lão đại gia ở Cáp Nhĩ Tân để lánh nạn. Ông ta có kiến thức lại từng trải, tiện bàn bạc với ông ấy xem, liệu có nên giao tập hồ sơ cho công an Bắc Kinh không.

Lão Lưu đã không còn vẻ ngoài lạnh lùng như trước, cơ thể tàn tạ, đi đứng phải có người dìu, tôi nhìn mà đau lòng. Lão đã bị mình làm liên lụy!

Lên tàu lão Lưu liền lăn ra ngủ, một mình tôi ngồi sát cửa sổ, ngấm nhìn cảnh vật lùi dần về phía sau mà ngơ ngẩn. Hôm nay là 10 âm, tai ương 15 hàng tháng sắp đến!

15 tháng trước tôi bị tên mắt trâu đuổi, tuy hữu kinh vô hiểm nhưng Vương Đắc Hỉ và một xe thôn dân đã chết. Tháng này sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?

Nhớ đến cái tứ hợp viện lòng tôi không khỏi ớn lạnh. Khởi phải nói, người đàn ông lái xe đưa tôi đến chỗ lão Lưu bị giam cũng là người đã chết trong Tư Hồng Lão Viện. Giờ nghĩ lại, anh ta gọi bà lão kia là mẹ, bảo bà lão bị sốc tinh thần sau khi con gái chết, người con gái ấy hẳn chính là bóng ma đứng ở cổng tứ hợp viện.

Bọn họ chính là một nhà ba người đã bị nguyên rửa mà chết! Chuyện người đàn ông kể cho tôi nghe, chính là chuyện của

bản thân anh ấy khi xưa. Chẳng trách lúc tôi định hút thuốc, anh ta lại căng thẳng như vậy, con mẹ nó xe bằng giấy, không bắt lửa cháy mới lạ!

Lau mồ hôi trán, giờ ngồi trên tàu rồi mà vẫn còn thấy sợ.

Đến Cáp Nhĩ Tân đã là 10h tối hôm sau, chúng tôi không dám chậm trễ, vội bắt xe đến thẳng nhà lão đại gia. Nhìn thấy hai chúng tôi, ông ta rất ngạc nhiên, sau khi sắp xếp chỗ ở liền hỏi lý do đến đây.

Thứ tôi lo nhất lúc này chính là tập hồ sơ, câu đầu tiên mở miệng là hỏi về nó. Lão đại gia thờ dài, chậm rãi nói: “Vấn an toàn, nhưng mấy hôm trước có một đám côn đồ đến đây gây sự, vào nhà làm loạn. Nếu tôi không cứng rắn, suýt nữa thì đã xảy ra rắc rối!”

Tôi cả kinh, cuống quýt hỏi: “Chúng đến vì tập hồ sơ?”

Lão đại gia lắc đầu: “Chúng không nhắc đến lý do, cũng có khi chỉ là đối thủ cạnh tranh cho người đến dẫn mặt thôi!”

Lão đại gia là một trong những người giàu có nhất Cáp Nhĩ Tân này, lại có kẻ dám đến nhà gây sự, chuyện này có vẻ bất thường. Chuyện này càng nghĩ càng thấy lạ, tôi với lão Lưu bị bắt, nhưng từ đầu đến cuối, chúng không hề hỏi một câu nào về tập hồ sơ. Nhất định không vô duyên vô cớ mà chúng lại bỏ qua như vậy, phải chăng chúng đã nắm được thông tin tập hồ sơ ở đây?

Lão đại gia thấy tôi cau mày suy nghĩ thì cười nói: “Chẳng qua chỉ là chút chuyện vặt vãnh thôi, đừng sợ. Thẩm Tam tôi đây ở Cáp Nhĩ Tân không ai dám đụng tới, kể cả lãnh đạo mà cậu nói, có đến đây cũng vô ích, cường long bất áp địa đầu xà, chắc cậu cũng hiểu chứ?”

Cũng may là chưa có chuyện gì xảy ra, nghe lão Thẩm nói vậy, tôi cảm ơn luôn miệng. Lão đại gia thấy Lưu Khánh Chúc suy nhược, khẩn trương gọi tôi sang một bên, hỏi về chuyến đi Hàng Châu tìm Kim Thang thụ.

Tôi gật đầu nói tìm được rồi, ông ta mới thờ phào. Tiếp đó, tôi kể từ đầu đến cuối về chuyện ở Bắc Kinh, sau khi nghe tôi nói muốn cầm hồ sơ đến đó để tố cáo, lão Thẩm tự hỏi hồi lâu rồi đồng ý.

Suy nghĩ của ông ấy không khác tôi là bao, hiện giờ chuyện đã tiến triển đến mức này, nếu còn cố nhịn e sẽ xảy ra án mạng. Còn về chuyện sợ trong quá trình tố tụng sẽ có sơ hở, lão Thẩm bảo tôi ở lại mấy ngày, chờ ông ta nhờ quan hệ tìm người đáng tin cậy lo liệu.

Ở nhà lão đại gia, ăn toàn đồ bổ, bữa nào cũng vó tổ yến rồi lại bào ngư, khí sắc lão Lưu đã dần dần tốt lên. Bốn hôm sau, cơ thể lão Lưu đã bình phục, lão đại gia cũng mang về một tin tốt, đã tìm được người tin cậy, chỉ cần mang hồ sơ đến Bắc Kinh là có thể tố cáo!

Lần đầu đi tố cáo, lại là vụ án lớn như vậy, tôi khá bất an, tuy nhiên cũng rất hy vọng, hy vọng mọi chuyện thuận lợi, chấp niệm bác Lục có thể cởi bỏ, cuộc sống sẽ quay về quỹ đạo bình thường.

Tôi định để qua 15 âm lịch mới đi, nhưng người bên phía Bắc Kinh rất sốt ruột, bảo chúng tôi trong vòng 3 ngày phải mang hồ sơ tới. Tôi cũng đành nghĩ rằng không trì hoãn nữa, lão Lưu thì sợ 15 tôi gặp nguy hiểm, cũng nhất quyết đòi đi theo, lão đại gia phái hai vệ sĩ đi cùng bảo vệ chúng tôi.

Sau khi đã bố trí ổn thỏa, chúng tôi lại ngồi tàu hỏa hơn 20 tiếng quay về Bắc Kinh, vì lão Lưu sợ độ cao.

Lần quay về này tôi vô cùng căng thẳng, không chỉ riêng lo sợ đám Đinh Long sẽ gây sự, mà còn sợ cả tà ám, bởi tính ra thì đúng đêm đặt chân về Bắc Kinh sẽ là 15 âm lịch.

Đến nơi là 9h tối, lão đại gia đã sắp xếp sẵn xe đón chúng tôi. Nhưng điều khiến tôi lo lắng đã xảy ra, từ lúc xuống tàu, đoạn đường về khách sạn chợt nổi sương mù dày đặc, làm tốc độ di chuyển vô cùng chậm.

Tôi ôm chặt tập hồ sơ trong ngực, trái tim đập lên tận cổ họng. Đang đi, bỗng nhiên tôi nhìn thấy phía trước đầu xe có một người đang ngồi xổm hóa vàng mã, vội hô lên: “Bác tài, cẩn thận!”

Nhưng đã quá muộn, chiếc xe chèn qua người kia trong nháy mắt. Tài xế bị tôi hét làm giật mình, đạp mạnh chân phanh. Xuống xe kiểm tra thì dừng nói là người, ngay cả đồng vàng mã cũng chẳng thấy đâu.

Chẳng có chuyện gì xảy ra cả, người trên xe nhìn tôi như thẳng diên. Lão Lưu thì biết, quay lên xe bảo tôi nhắm mắt lại mà nghỉ, khỏi cần nhìn nữa.

Tôi đành hít thở sâu rồi thả lỏng toàn thân, cũng may là chỉ xảy ra chút chuyện vặt đó, còn về khách sạn vẫn an toàn.

Trong lúc chờ vệ sĩ làm thủ tục tại quầy lễ tân, tôi với lão Lưu đứng phía sau, chợt hoảng hốt nhận ra, ngoài đại sảnh có bảy tám gã đang nhìn tôi chăm chăm, ghé tai nhau nói gì đó. Tôi lắc lắc đầu, cố trấn an rằng do mình quá căng thẳng nên nhìn lầm, không để ý nữa.

Làm thủ tục xong, chúng tôi đi về phía thang máy, đột nhiên mấy gã ngồi ngoài đại sảnh đứng dậy. Tôi thầm kêu không ổn, vừa định bảo mọi người cẩn thận, thì chợt có mười mấy tên tay lăm lăm mã tấu xông vào từ ngoài cổng.

Tên cầm đầu...là Đinh Long. Bị mai phục!!!

Tôi toát mồ hôi lạnh, hai vệ sĩ lão Thẩm phái đến cũng không phải dạng vừa, người đằng trước chẳng nói nửa lời, bước ra tay túm chân đá, còn người phía sau thì liều mạng mở đường cho chúng tôi chạy.

Đánh nhau loạn xạ một hồi thì tôi được vệ sĩ đẩy ra ngoài cổng khách sạn, chân trước vừa mới bước ra thì nghe tiếng Đinh Long hét: “Này, người định bỏ mặc ông già à?”

Tôi cả kinh quay đầu thì thấy, lão Lưu đang bị hấn gắt gao túm chặt. Hai bên đang đấu đá dần dừng lại, Đinh Long cười hề hề chìa tay ra nói: “Mang hồ sơ đến đây đổi lấy ông lão này!”

Nội tâm tôi đấu tranh mãnh liệt, giờ mà giao hồ sơ vào tay bọn chúng, sẽ hết cơ hội xoay người. Hai vệ sĩ thì đã bị chém đến be bét máu, cuống cuồng đẩy tôi, hô lên đừng quay lại.

Nhưng làm sao tôi mặc kệ được? Nếu không có lão Lưu, tôi đã chết mấy lần rồi! Hai bên đều vô cùng quan trọng, có điều làm người không thể không có lương tâm, tôi thở dài một hơi cuối cùng mang hồ sơ giao cho hắn.

Đinh Long cười ha hả, tay móc bật lửa, kéo lão Lưu ra sau, thỏa mãn đốt tập hồ sơ trước mặt tất cả mọi người.

CHƯƠNG 157: NHÂN CHỨNG

Mắt nhìn tập hồ sơ bùng cháy, lòng tôi như tro tàn, tất cả hy vọng cứ như vậy mà tan biến, tôi cứ như vậy mà thua!

“Thả lão Lưu ra!” Tôi gào lên.

Đình Long nhếch mép cười, không hề có ý định thả người, tôi chửi lớn: “Con mẹ nó người nuốt lời???”

Đoạn xông lên đập thẳng vào bụng hắn. Hai vệ sĩ thấy tôi động thủ, lại bắt đầu đánh nhau với đám người.

Cú ra chân bất ngờ của tôi làm Đình Long không kịp trở tay, ôm bụng ngã lăn ra đất, tôi vội lao đến nhặt tập hồ sơ đang cháy lên, dập lửa.

Hai vệ sĩ đúng là được bỏ nhiều tiền thuê, rất lợi hại, chiến đấu ngang ngửa với mười mấy tên. Nhân cơ hội, tôi kéo lão Lưu về, chạy ra ngoài đường bắt taxi, chạy thoát khỏi cuộc mai phục.

Ngồi trên xe, tôi bàng hoàng giở tập hồ sơ ra mà như bị giội gáo nước lạnh. Không thấy cái usb đâu, hồ sơ cũng bị cháy hơn nửa. Mỗi một chữ trong đây đều quan trọng, giờ chỉ còn một nửa, làm bằng chứng được sao?

Tôi thở dài, không biết phải làm thế nào mới đúng, lão Lưu thấy hồ sơ bị cháy cũng bất đắc dĩ lắc đầu, ý trời thật trớ trêu!

Hai chúng tôi tìm một nhà nghỉ tương đối khuất, việc Đình Long bất ngờ xuất hiện làm nảy lên bao nhiêu nghi vấn trong lòng. Làm sao chúng biết được tôi sẽ đến khách sạn đó mà chờ sẵn? Thoáng nghi ngờ lão đại gia tiết lộ bí mật, nhưng lại thấy không hợp lý, ông ta giữ hồ sơ lâu như vậy, nếu muốn giao ra thì cần gì bày vẽ. Ông ta không phải vấn đề!

Sáng hôm sau, tôi với lão Lưu đi tìm người do lão đại gia liên lạc mà lòng chán nản. Chuyện liên quan đến quan chức, người này cũng rất cẩn thận lắng nghe, sau khi tôi kể tỉ mỉ một lượt, anh ta cầm nửa tập hồ sơ cháy dở bắt đầu nghiên cứu.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, tôi đều bị tay lãnh đạo tha hóa này dặt mũi, vất vả lắm mới tìm được thời cơ phản kích, lại xảy ra biến cố, chỉ sợ hồ sơ bị cháy sẽ mất tác dụng làm bằng chứng.

Chờ anh ta xem xong hồ sơ, tôi sốt ruột hỏi: “Thế nào đại ca? Cái này có còn làm chứng cứ được không, có tố cáo hẳn được không?”

Anh ta ngưng trọng, tỏ vẻ khó xử, chậm rãi nói: “Chứng cứ này hữu hiệu thật, nhưng đã bị cháy làm nó thiếu hụt quá nghiêm trọng. Phần lời khai lão Đường chạy thoát như thế nào đã cháy, chỉ còn lại vài dòng phân tích tình hình, rất khó làm!”

Anh ta nói đúng, lúc kiểm tra trên xe tôi cũng biết, phần quan trọng nhất là lão Đường say rượu bỏ trốn đã bị cháy mất. Nói cách khác, chứng cứ chỉ còn lại đoạn phân tích đằng sau mà không có nguyên nhân phía trước.

“Như thế là không tố cáo được?”

“Đây là vụ án đã xảy ra 10 năm trước, nếu không có đầy đủ chứng cứ thì rất khó điều tra. Hơn nữa cậu cũng nói, đối phương là quan lớn, quan hệ rộng, tay chân nhiều, nếu không thể một đòn đánh chí mạng, càng dây dưa thì càng bất lợi!”

Đây cũng là điều tôi lo lắng nhất.

“Ngoài tập hồ sơ này ra, có nhân chứng nào không? Chỉ cần có người xác minh, lúc đó lão Đường bỏ xe chạy trốn là sẽ bù được phần hồ sơ bị cháy!”

Tôi thở dài, chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Năm đó ngoài lão Đường thì tất cả hành khách trên xe đều đã chết, lấy đâu ra nhân chứng. Cùng lắm là có hồn ma bác Lục, nhưng một hồn ma ra làm chứng, ai tin?

Thấy tôi lắc đầu, anh ta suy nghĩ một lát, nói: “Không có nhân chứng thì tập hồ sơ chỉ là chứng cứ không nguyên vẹn, tuy rằng vẫn có thể thử tố cáo, nhưng tôi khuyên cậu không nên làm vậy!”

“Ừm!” Tôi gật gật đầu, bản thân hiểu rõ ý anh ta nói, việc tố cáo còn phải kéo dài. Hiện giờ mình chẳng khác nào cái bia di động chi người ta ngắm bắn, để an toàn, tôi giao hồ sơ cho anh ta tạm giữ, cuộc nói chuyện đến đây kết thúc.

Ra bên ngoài, tôi phẫn uất hướng lên trên trời hét to một tiếng. Tôi tin, cái ác sẽ bị báo ứng, chỉ là sớm hay muộn, nhưng khi nào nó mới tới? Chờ tên ác nhân hưởng phúc cả đời, bảy tám chục tuổi mới có thể bắt hẳn bị phán xử sao?

Cơ hội tốt như vậy lại thất bại trong gang tấc, con đường đầy gập ghềnh vẫn chưa thể kết thúc. Lão Lưu muốn an ủi tôi nhưng ngập ngừng nửa ngày vẫn chẳng nói được câu nào, cũng ngẩng đầu nhìn lên trời mà thở dài.

Về tới nhà nghỉ, tôi cứ như kẻ mất hồn, chân tay vô định, chẳng biết mục tiêu tiếp theo của mình là gì, mình phải đi đâu. Bộ hồ sơ đã bị hủy, tôi hoàn toàn mất phương hướng rồi!

Từ lúc nói chuyện với luật sư, cả ngày tôi chưa uống một giọt nước, chưa ăn một hạt cơm, tối cứ trần trọc không ngủ được, quyết định ra ngoài giải sầu trước sự phản đối của lão Lưu.

Lang thang vô định trên đường phố Bắc Kinh, miệng ngậm điều thuốc, tôi đi mà chẳng có mục đích...

Hôm nay là 15 âm lịch, là ngày tai ương của mình. Nhưng mà kệ mẹ nó, tôi chả quan tâm, giờ chỉ muốn đi bộ cho khuây khỏa. Tìm một quán nhậu nhỏ còn mở cửa, tôi ngồi, đang lo không có ai uống cùng thì chợt có điện thoại của hai vệ sĩ. Tôi đọc địa chỉ cho họ, chẳng bao lâu hai người đã bắt xe tới.

Tối qua bị phục kích, nhờ có hai người họ, tôi và lão Lưu mới có thể thoát thân. Nhưng hai người thì không được may mắn như chúng tôi, toàn thân chỗ nào cũng đầy vết chém, nhìn rất thảm. Tôi thở dài chấp tay cảm ơn một tiếng. Nghe thấy tôi đã gặp được luật sư, cả hai mới nhẹ nhõm thở phào.

Vừa mới giờ chén rượu qua mời thì đột nhiên rầm một tiếng, cửa quán bị đá tung. Đinh Long dắt theo đám côn đồ xông vào. Hai vệ sĩ đã bị thương, mất khả năng chiến đấu, trông thấy chúng thì khỏi chạy nữa.

Đám người vào quán liền đứng vây quanh tôi, Đinh Long ngồi xuống tự rót rượu cho mình, ý người đông thế mạnh, chỉ mặt tôi mắng: “Người vẫn còn tâm trạng uống rượu được cơ đấy?”

Hôm qua có lão Lưu, lại còn phải bảo hộ tập hồ sơ nên tôi không dám làm càn, giờ thì đang lúc thất vọng tột đỉnh, hồ sơ lại bị đốt, câu mắng của hắn khiến tôi bùng phát, vớ ngay chai rượu trên bàn phang tới.

Choang, chai rượu đập vào đầu Đinh Long vỡ tan tành, hắn vốn nghĩ mình đông người, tưởng tôi sẽ sợ. Nhưng có chết

hắn cũng không ngờ là tôi lại chủ động ra tay, ôm đầu máu gào lên.

Thấy tôi đập vỡ đầu Đinh Long, đám người đứng vây quang sừng sốt, sau đó bắt đầu xông vào đám đá. Hai vệ sĩ đứng là lạc đà gầy vằn to gợn ngựa, thấy thế liền cởi toang áo, hét lớn tiếp tục đánh nhau với chúng.

Loảng xoảng một trận hỗn chiến, chúng tôi ít người bị yếu thế, cũng may chủ quán sớm báo cảnh sát, chỉ một lát đã có người tới, tất cả dừng tay. Tôi thì không muốn vào đồn lần nữa, vội nhân lúc hỗn loạn chạy trốn ra ngoài.

Đinh Long hai lần tưởng vó thể diều võ dương oai, lần thì bị tôi đập vào bụng, lần thì bị tôi đập chai rượu vào đầu, hận tôi thấu xương, tay ôm đầu đuổi theo. Vừa nãy tôi cũng bị chém mấy nhát, có nhát ngay bụng còn đổ lòm máu, hai chúng tôi một người ôm bụng chạy, một kẻ ôm đầu đuổi, có thể thấy hẳn hận tôi đến mức nào, qua mấy chỗ rẽ mà vẫn chưa cắt đuôi được.

Ở đây tôi chẳng quen biết ai, cầm đầu chạy một mạch, chợt nhận ra người đi đường cứ thừa dằn thừa dằn, nửa đêm gió lạnh thổi, lại có sương mù!

Sương mù rất dày, còn dày hơn cả hôm qua lúc xuống tàu. Tầm nhìn chỉ chưa đến 5m, trên đường không có bóng xe nào, mà lại xuất hiện cả tá người đang ngồi xổm đốt vàng mã.

Đúng là cảnh tượng hôm qua, tôi thầm than xong rồi!

Chạy nãy giờ đã mệt lả, tôi thở hồng hộc mà chậm dần, Đinh Long phía sau cũng không còn duy trì được tốc độ. Vốn tưởng chỉ mình tôi mới nhìn thấy những người đang hóa vàng này, ai dè đến hẳn cũng đang hoảng hốt nhìn xung quanh.

Thấy hẳn vẫn có ý định đuổi tiếp, tôi bất đắc dĩ đi sâu vào màn sương mù. Đinh Long thì sợ hãi, đuổi thêm được khoảng trăm mét, chỉ tay la lên: “Lý Diệu, đừng có chạy nữa, ta không đuổi đâu! Đây con mẹ nó là nơi nào mà đáng sợ như vậy?”

Tôi thot hồng hộc, quay đầu lại nhìn hẳn, nhưng khoảnh khắc này làm tôi sợ đến phát khóc. Chúng tôi đã chạy trong màn sương đến đâu? Đằng sau lưng Đinh Long, chính là Tư Hồng Lão Viện!!!

Thấy sắc mặt tôi hoang mang, Đinh Long cũng quay đầu lại nhìn, hấn la lên một tiếng mẹ ơi rồi ngã quỵ xuống đất. Đinh Long cuống cuồng bò dậy, nhưng vừa ngóc lên thì lại trượt chân ngã, sau mấy lần thất bại, hấn đã sợ đến cực điểm. Trước giờ vẫn cho rằng tôi có năng lực trừ tà, hấn khoa chân múa tay hô lên: “Lý Diệu, cứu tôi, cứu tôi...tôi...tôi không bắt anh, không bắt anh nữa!”

Đừng nói tôi đây không có năng lực bắt ma, cho dù có đi nữa thì cũng không cứu loại ác nhân này. Thấy tôi bất động, Đinh Long càng liều mạng gào lên: “Cứu...cứu mạng...tôi nói cho anh một bí mật!”

Nhìn sự tà môn trước mặt, tôi đã định bỏ chạy, nhưng nghe hấn nói thế thì chợt thấy hứng thú, hỏi: “Bí mật con mẹ gì, hồ sơ đã bị người đốt, còn nói bí mật gì cho ta?”

Đinh Long nằm bệt dưới đất, hai tay quơ quào loạn lên, giống như có thứ gì đang kéo hấn nhích dần, nhích dần vào trong tứ hợp viện vậy. Hấn sợ hãi la lên: “Anh không còn nguy hiểm nữa, tôi đã nói với cấp trên là đốt hoàn toàn tập hồ sơ rồi, ông ấy không biết là mới chỉ cháy một nửa!”

Tôi mắng: “Đây con mẹ nó mà là bí mật? Người biết cháy một nửa hay không thì ảnh hưởng gì đến ta?”

Đinh Long căng thẳng nói: “Anh nghe tôi nói, chuyên này không liên quan đến tôi. Là cấp trên sai tôi mang hai người đến Bắc Kinh, lợi dụng xong thì sẽ xử. Tôi không nói cho ông ta biết hai người còn sống là được. Cầu xin anh cứu tôi!”

Thì ra là thế, chúng kéo tôi với lão Lưu rõ xa đến Bắc Kinh này, định lợi dụng bắt ma xong thì giết. Điều này đồng thời chứng minh, chúng đã biết chính xác tập hồ sơ ở trong tay lão đại gia.

Nhớ đến lão Thẩm nói, mấy hôm trước có đám người đến nhà làm loạn, tôi hỏi: “Có phải các người đã sớm biết tập hồ sơ bị giấu ở đâu?”

“Biết biết. Tôi không rõ là cấp trên lấy được thông tin ở đâu, nhưng đã sớm biết vị trí cất giấu hồ sơ. Có điều lão già ở Cáp Nhĩ Tân thật quá cứng đầu, chưa kịp cướp hồ sơ thì đã bị anh lấy đi!”

“Thế làm sao các người biết chúng ta ở khách sạn nào?”

Đình Long vẫn đang bị kéo từng chút vào trong sân, liều mạng bò ra, hô: “Chúng tôi mua chuộc tài xế đón hai người!”

Thấy tôi không nói gì nữa, Đình Long cuống cuồng gào: “Tất cả không liên quan đến tôi, cứu tôi, kéo tôi ra với...tôi nói cho anh một tin quan trọng, nó đáng giá ngang với tập hồ sơ!”

Giờ đang đứng giữa cái sống và cái chết, hẳn Đình Long không dám bịa chuyện, tôi hỏi: “Nói mau, nếu thật sự có tác dụng, ta sẽ cứu ngươi!”

Giờ nào phải lúc để mặc cả, hẳn gật đầu như vồ củi: “Tai nạn 10 năm trước, ngoài tập hồ sơ bị thất lạc ra ngoài thì còn có một nhân chứng mất tích!”

Đây đúng là tia sáng giữa màn đêm, tôi vội hỏi: “Làm sao có thể? Năm đó chỉ mình lão Đường nhảy xe bỏ trốn, còn ai sống nữa?”

“Anh cứu tôi tôi nói cho anh, mau cứu tôi!”

Đây không phải chuyện đùa, tôi vội xông tới giơ tay định tóm lấy hắn, không ngờ chưa kịp chạm thì cơ thể hắn đột nhiên tăng tốc lùi về phía sau.

Vút một tiếng, hắn bị một bàn tay vô hình kéo tọt vào Tư Hồng Lão Viện!!!

CHƯƠNG 158: TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI

Tuy tôi vươn tay ra nhưng không kịp, Đinh Long đã bị thứ gì đó lôi tuột vào trong sân. Bản thân mình cũng khó tự bảo vệ, tôi nào dám xông vào, chỉ đứng bên ngoài lắng nghe tiếng kêu la thảm thiết, chân run lên.

Cũng đoán được bên trong xảy ra cái gì, chờ cho tiếng kêu la của Đinh Long lắng xuống, tôi mới quay đầu chạy vào màn sương. Cắm đầu chạy thực mạng, mãi đến khi trời sáng thì sương mới tan dần, tối qua chạy không biết bao lâu, vậy mà khi sương tan, tôi lại thấy mình đang đứng cách quán nhậu không xa.

Tôi từ từ tiến lại gần cửa quán thì thấy, bên trong là một cảnh hỗn độn, mảnh kính vỡ văng khắp nơi.

Nếu không phải nhìn thấy cảnh tượng này thì còn tưởng mình vừa nằm mơ. Tôi trấn tĩnh lại, vội quay về nhà nghỉ. Lần tai ương 15 tháng này, đã qua cùng trận sương mù đột ngột, tuy rất khó tưởng tượng, nhưng trừ Đinh Long chết một cách khó hiểu trong Tư Hồng Lão Viện thì bản thân mình đã hữu kinh vô hiểm.

Nghe kể về chuyện tối qua, lão Lưu cũng toát mồ hôi lo lắng thay tôi. Lại nói tiếp về chuyện ngày xưa ở tứ hợp viện, lão Lưu nói trận sương mù hôm qua hình như không phải ngẫu nhiên, mà có lẽ chính tay Đinh Long này có quan hệ gì đó với ba người bị nguyên rửa chết.

Nghe lão Lưu nói, tôi bắt đầu suy nghĩ loạn lên, ba người nhà này đều là oan hồn từ thời dân quốc, có khi nào kiếp trước của Đinh Long và người thám hiểm chính là người muốn chiếm tòa nhà cùng với thầy đã nguyên rửa họ?

Tuy suy đoán của tôi khá mơ hồ, nhưng thiện ác đều có báo ứng, quy luật của vận mệnh không ai có thể thoát khỏi. Dù sao thì trước khi chết, Đinh Long đã làm một chuyện tốt, câu nói của hắn khiến đống tro tàn trong lòng tôi lại âm ỉ cháy.

Tại nạn xe năm xưa, còn có một nhân chứng!

Đình Long sợ cấp trên quở trách, chắc chắn đã báo về rằng tập hồ sơ đã bị đốt hoàn toàn. Vậy thì cái gai trong mắt là tôi đây, có lẽ tay lãnh đạo cũng coi như không còn đe dọa nữa.

Đây đối với tôi mà nói, chưa chắc đã không phải chuyện tốt. Trong mắt chúng, sức uy hiếp của tập hồ sơ không còn, tiếp theo đây nhất định chúng sẽ dốc toàn lực tìm kiếm nhân chứng kia.

Mình nhất định phải tìm được ra người đó trước chúng!

Đúng là chuyện này chưa qua thì chuyện khác đã tới, toàn bộ chuyến xe nửa đêm gặp nạn, sao lại còn lòi ra một nhân chứng? Nó đúng như mình phỏng đoán, có người đã thoát nạn sao? Không biết lão Vũ có biết chuyện này hay không, càng không biết liệu giờ lão có còn sống không nữa.

Tuy tôi xem tập hồ sơ mới mấy lần, nhưng chuyện quan trọng nên nhớ rất kỹ, bên trong có nhắc đến, trước khi lái xe, lão Đường uống rượu với một người bạn, tên là Triệu Long Phi!!

Liệu có phải nhân chứng chính là Triệu Long Phi? Hoặc giả anh ta biết gì đó?

Quyết định coi Triệu Long Phi này là mấu chốt, hiện giờ Đình Long đã chết, hai chúng tôi bàn bạc rồi thống nhất quay về nhà.

Đúng như dự đoán, cảnh sát Bắc Kinh vẫn trả vụ án bắt cóc về cho cảnh sát nơi đây. Tôi thì thừa hiểu, một khi nó về đây thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có.

Quay về ký túc nghỉ ngơi một ngày, sau đó tôi chủ động lên tập đoàn. Tôi biết, nếu muốn tiếp tục tự do điều tra thì phải chứng minh cho chúng thấy bản thân mình không còn gì đe dọa nữa.

Không còn Đình Long, lần này người gặp tôi là một phụ nữ trạc 30, thân hình quyến rũ. Đến với tâm thế kẻ yếu, sau khi giới thiệu, tôi liền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói cho cô ta, tập hồ sơ đã bị cháy, mình không còn quyết tâm lấn cơ sở để tạo phản nữa, hy vọng bên trên có thể cho tôi một con đường sống!

Cô gái vừa thế chỗ Đình Long, nghe tôi nói vậy thì mừng lắm, đây có thể coi như lần lập công đầu tiên của cô ta. Nhìn tôi bằng ánh mắt cười cợt, cô gái nhấp ngụm cà phê, nói: “Đình

Long chết thế nào chúng tôi còn chưa làm rõ, chuyện này không thể cứ nói xong là xong được!”

Tôi hít sâu một hơi, vẫn còn muốn uy hiếp mình?

“Chuyện các người bắt cóc ông già, bên Bắc Kinh đã gửi về, tôi sẽ không kiện lên cấp trên, được chứ?”

Cô gái cũng là người thông minh, nghe tôi nói thì suy nghĩ rồi cười: “Được, tôi sẽ ghi nhớ câu này, về báo cáo lãnh đạo sau. Anh quay về lái xe đi!”

Nói rồi liền đứng dậy ngúng nguẩy bỏ đi.

Đám người này đúng là giáo hoạt, lần đầu Đinh Long xuống tìm tôi, còn khách khí ra điều kiện, lấy cái ghế chủ nhiệm văn phòng để đàm phán. Vậy mà thoáng cái biết hồ sơ không còn trong tay tôi, liền xem thường người khác như vậy.

Cười lạnh một tiếng đứng dậy, tôi thầm hạ quyết tâm: nhất định ta sẽ lật đổ con thuyền các người đang ngồi!

Đàm phán với bên lãnh đạo xong, tôi quay về công ty, tĩnh tâm chờ xem diễn biến. Chỉ mấy ngày sau, tập đoàn liền gửi công văn xuống, chức đội trưởng của tôi đã bị tước mất, thậm chí còn bị đuổi việc, tiểu Lục lên thay. Nhận tin này, tôi thực vui mừng, bởi chúng đã không để tôi trong mắt nữa, điều mình mong chờ chính là như vậy.

Tiểu Lục lên làm đội trưởng, đám tài xế già đương nhiên kêu khổ không ngừng, cậu ta quá nghiêm khắc!

Tuy tiểu Lục rất vui khi lên chức, nhưng ngại tôi nên trong lòng lẩn tránh, một mặt ưu ái, mặt khác liên tục gửi đơn xin phía tập đoàn, để tôi vẫn được tiếp tục lái chuyến xe số 13.

Sau năm lần bảy lượt nỗ lực, cuối cùng cũng không uổng công, phía trên đồng ý cho tôi tiếp tục làm tài xế. Như tiểu Lục nói thì, giờ cậu ấy là đội trưởng, tôi có đi chơi thế nào cũng mặc kệ, chỉ cần có lương là được.

Sóng gió qua đi, Hoàn Tử Đầu cũng được chị dâu đánh tiếng, quay về thành phố. Tất cả trở lại giống như trước đây, nhưng đối với tôi mà nói, không phải là một khởi đầu mới, chuyện còn xa mới kết thúc!

Mấy tháng vừa qua quả thật quá hung hiểm, chỉ vì tôi mà làm liên lụy mấy người suýt mất mạng, bởi vậy kế hoạch đi tìm

nhân chứng lần này, tôi sẽ gánh một mình!

Vào đêm xảy ra tai nạn 10 năm trước, lão Đường uống rượu với Triệu Long Phi, chẳng có manh mối gì về người này. Xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không biết người có còn ở thành phố không nữa.

Chợt nghĩ đến vợ của lão Vũ, tôi bèn nhân lúc trời tối đến gặp chị ta.

Từ lúc lão Vũ bị bắt, ngoại trừ một lần lén gọi điện báo tin thì chẳng có tin tức nào. Lâu ngày không gặp, chị dâu đã tiêu tụy đi nhiều quá. Thấy tôi đến, chị vội đón tôi vào nhà, hỏi có tin gì về chồng mình không.

Tuy rất muốn an ủi chị ấy, nhưng chẳng biết nói thế nào, đành thật thà kể lại mọi chuyện, sau khi nghe xong, chị dâu xúc động, mặt đỏ bừng.

“Liệu có phải lão Vũ nhà tôi sẽ không về được nữa?”

Thấy chị dâu như vậy, tôi không kìm lòng được, an ủi: “Chị dâu, trước mắt đừng nghĩ tiêu cực. Trong thời gian lão Vũ vắng nhà, có ai đến gây sự không?”

Chị dâu lau nước mắt: “Có, mấy lần có đám người tới, vào nhà lục tung hết lên. Nhưng chừng nửa tháng nay thì không đến nữa!”

“Chị dâu, tôi hỏi chị chuyện này. Lão Vũ có chiến hữu tên là Đường Hiện Sinh, hay gọi là lão Đường, chị biết anh ấy không?”

Chị dâu đáp: “Biết. Họ là chiến hữu, tình cảm khá tốt. Nhưng 10 năm trước lão Đường bị tai nạn xe chết rồi.”

Tôi tỏ ra như không biết gì, gật gật đầu. Xem ra lão Vũ còn giấu cả người nhà, anh ta không hề nói cho chị dâu biết chuyện tai nạn xe. Tôi hỏi tiếp: “Chị dâu, lão Vũ với lão Đường quen biết đã lâu, chị có hiểu về con người lão Đường không?”

“Anh ta à, nhát gan, nhưng bản chất không xấu, chỉ là nghiện rượu, rất hay dẫn bạn đến nhà tôi nhậu nhẹt, vì chuyện đó mà tôi với lão Vũ cãi nhau nhiều lần!”

Nghe có vẻ hấp dẫn, tôi vội hỏi: “Lão hay dẫn ai đến đây uống rượu, chị có quen họ không?”

Chị dâu sững sốt, hỏi nhỏ: “Sao cậu lại hỏi chuyện này, có liên quan gì đến lão Vũ à?”

“Ít nhiều có liên quan, chị dâu, chị nhớ lại xem!”

Thấy tôi nghiêm túc, chị dâu không dám qua loa, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng một lát rồi nói: “Hay đến uống rượu có lão Đường, Ngụy Hữu Chí, đều là mấy đồng nghiệp cũ.”

Mấy người này tôi biết, nghe qua thì thất vọng thờ dài, đột nhiên chị dâu nhớ ra gì đó, nói: “Phải rồi, tôi nhớ còn có một người không phải đồng nghiệp trong công ty. Ông ấy là bạn của lão Đường, cũng hay đến đây, tên là Triệu...Triệu Long gì gì đó!”

“Triệu Long Phi?”

“Đúng, là Triệu Long Phi, nhà ông ấy ở thôn Bì Liễu phía tây thành phố. Nhà ngoại tôi có bà con ở đó nên khá ấn tượng!”

Mẹ nó, cuối cùng cũng có manh mối!!!

Chị dâu cung cấp tin tức quý giá, tôi không thể chậm trễ, vội dặn cuộc nói chuyện tối nay liên quan đến tính mạng lão Vũ, ngàn vạn lần không được nói cho bất cứ ai. Chị dâu gật đầu lia lịa, còn kể lần trước có kẻ ấn đầu mình vào lu nước nhưng cũng không hé răng là lão Vũ gọi điện về.

Quay về ký túc, tôi chuẩn bị một lát, lên kế hoạch ngày mai sẽ đến Bì Liễu thôn để tìm hiểu về Triệu Long Phi.

Mặt trời lên, tôi thu xếp hành lý, xin tiểu Lục nghỉ, nói là đi làm phù rể cho bạn, cái cơ này tiểu Lục sớm đã nghe nhiều, chỉ cười cười không nói gì thêm.

.....

Thôn Bì Liễu.

Tuy thôn này nằm gần thành phố, nhưng rất nghèo, còn nhớ tôi từng đọc tin trưởng thôn ở đây tham ô mấy lần.

Đã có bài học nhãn tiền, lần này đến đây, tôi không dám tùy tiện hỏi thăm ai qua đường cả. Giả làm một nhân viên cổ cồn trắng về nông thôn chơi, tính tìm ai đó chất phác để lân la làm quen.

Nhưng lạ một điều, người dân ở đây lại rất bài xích người bên ngoài, liên tiếp mấy người từ chối nói chuyện, trả tiền cũng

không nhận. Trời dần tối, chẳng ai chịu nói chuyện với mình, đêm nay chắc phải ngủ ngoài đường rồi.

Cũng may có một chị gái thấy tôi đáng thương, nhận của tôi 100 tệ, bảo về nhà chị ở tạm vài hôm, tôi lập tức đồng ý, xách hành lý về nhà chị ta.

Trong nhà chị gái có cả người già lẫn trẻ em, tính dọn xuống phòng nhỏ để nhường tôi phòng lớn. Tôi cự tuyệt, mình đến chỉ để dò la tin tức, ở đâu không quan trọng. Trong bữa cơm, cả nhà chị gái khá vui vẻ, thấy họ là người nhiệt thành, tôi bèn nói: “Đại tỷ, lần này tôi đến đây chơi là do một người bạn giới thiệu.”

Chị gái vừa rót nước sôi vừa hỏi tôi: “Bạn giới thiệu? Cái thôn nghèo chúng tôi thì có gì đáng chơi chứ. Người thành phố các cậu đúng là rảnh rỗi.”

Tôi cười: “Đại tỷ, bạn tôi nói có một người bà con trước đây sống trong thôn, nhờ tôi tiện thì hỏi thăm xem anh ấy còn ở đây không?”

Chị gái rót nước xong, xoay người hỏi: “Là ai?”

“Triệu Long Phi, người này có còn trong thôn không?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt chị gái đột biến, sợ hãi nheo mắt nói nhỏ: “Cậu tìm tên tội phạm biến thái, giết người phanh thây làm gì?”

CHƯƠNG 159: THẰNG NGỐC

Triệu Long Phi giết người?

Nhìn nét mặt nghiêm túc của chị gái thì đây không phải nói đùa. Chuyện này làm tôi giật mình, tuy chẳng quen biết gì Triệu Long Phi, nhưng bất kể thế nào cũng không thể đoán được anh ta lại là tội phạm giết người.

Tôi hỏi: “Đại tỷ, chị có thể nói tôi nghe một chút về chuyện này không? Sao Triệu Long Phi lại giết người, có gì tôi về cũng dễ ăn nói với bạn mình.”

Chị gái bất đắc dĩ thở dài: “Triệu Long Phi này trước đây đúng là người trong thôn, sống cũng khá biết điều. Nhưng sau đó lại giết một người ở ngoài thôn, cảnh sát đến bắt, hắn liền tự đốt nhà mình luôn.”

Thật không thể tưởng tượng được.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

Chị gái suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Haiz, cũng đã khá lâu rồi, khoảng 10 năm trước!”

Mười năm???

Mười năm trước lão Đường gây ra vụ tai nạn, sao Triệu Long Phi cũng làm ra chuyện lớn như vậy, chỉ là trùng hợp thôi sao?

“Đại tỷ, nhà anh ấy ở đâu, tôi định mai qua xem thử.”

Chị gái nghe tôi nói thì cả kinh, mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, ghé sát vào tôi, nói: “Người trong thôn đi qua còn phải đi đường vòng mà cậu lại muốn tới xem? Cậu ở thành phố xuống chơi thì cứ lên núi đi dạo là được, còn đi lung tung thì đừng trách sao đại tỷ không cho cậu ở nhờ!”

Thấy chị ta phản ứng mãnh liệt, tôi cười nói vậy thì không đi nữa, chỉ là tiện thì định qua xem rồi về báo cho bạn biết thôi. Bấy giờ chị gái mới yên tâm, một lúc sau lại bổ sung thêm: “Mà cậu có biết vì sao thôn tôi không chào đón người bên ngoài không?”

Điều này cũng là điều tôi rất thắc mắc, trên thực tế, thôn dân nghèo như vậy mà gần như nhà ai cũng còn phòng trống, nhưng đều cố tình không nhận tôi.

“Sao thế đại tử? Chắc ý thức tự bảo vệ của thôn quá cao, xem tôi giống người xấu à?”

Chị gái xoa tay: “Không phải, nhìn mặt cậu hiền lành thế kia, không giống người xấu. Nhưng năm xưa, người mà Triệu Long Phi giết chính là người ở nhờ nhà hắn, sau chuyện đó thì không còn ai dám cho người ngoài ở nhờ nữa.”

Tôi gật đầu, cố làm dịu đi không khí căng thẳng, cười nói: “Được rồi đại tử, tôi hiểu rồi, chị yên tâm, tôi không gây phiền toái cho chị đâu.”

Thấy thái độ tôi thành khẩn, chị gái không nói gì nữa, hàn huyên mấy câu rồi quay về phòng ngủ.

Năm đó, sau khi lão Đường gây chuyện, toàn bộ tài xế đã bị đuổi việc, tuy Triệu Long Phi không phải người trong công ty, nhưng xét quan hệ của anh ta và lão Đường, thì không có khả năng sẽ yên thân. Vốn cũng đoán xác suất anh ta còn ở thôn là không cao, nhưng thông tin anh ta giết người đốt nhà thực sự làm tôi há hốc mồm.

Trời sáng, tính toán qua nhà cũ của Triệu Long Phi nhìn xem, tôi bèn một mình đi dạo trong thôn. Thôn này tuy nghèo nhưng người khá đông, đường làng quanh co chằng chịt. Cứ lang thang không có mục tiêu, đi tới lúc hai chân mỏi rã mà vẫn chưa thấy căn nhà nào bị cháy cả.

Thất vọng thờ dài, tôi quyết định quay về công ty cái đã, tính toán bước đi tiếp theo sau.

Vừa quay người định đi về nhà chị gái thì chợt phát hiện có đám trẻ con đang đứng ở giao lộ, hùng hổ cầm gạch ném cái gì đó. Tôi tò mò lại gần thì thấy, bọn nhóc không phải đang chơi đùa, mà là đang đánh người. Chúng đánh một người ăn mày trung niên, quần áo rách rưới đang cuộn tròn trên đường.

Người ăn mày có tật ở chân, nằm dưới đất, tay ôm đầu run bần bật, trông thật đáng thương. Tôi mắng mấy đứa trẻ vài câu, đuổi chúng đi, vừa định tới đỡ người ăn mày dậy thì anh ta đột nhiên vớ cây gậy bên cạnh, vụt tôi một cái.

Cú đánh bất ngờ làm tôi không kịp trở tay, vai trái dính đòn đau điếng, còn chưa kịp định thần, người ăn mày đã chống

gậy bỏ chạy. Thật tức chết, thấy người đáng thương, đã đuổi đám nhóc giúp mà còn đánh ta, tôi nổi giận đuổi theo.

Gã ăn mày tuy một bên chân bị tật, nhưng chạy khá nhanh, tôi đuổi theo qua mấy giao lộ, sắp bắt kịp thì chợt có một thôn dân cầm cuốc ngăn lại. Anh ta đánh giá tôi từ trên xuống dưới, hỏi: “Cậu không phải người trong thôn đúng không? Đuổi theo hấn làm gì?”

Trong lúc thôn dân ngăn tôi lại thì gã ăn mày đã nhân cơ hội tẩu thoát. Bị ngăn giữa đường, tôi liếc anh ta một cái, bực mình đáp: “Hấn bị trẻ con ném đá, tôi có lòng tốt giúp thì lại bị phang một gậy. Vai trái tôi còn sưng vù không nhắc được cánh tay lên đây này!”

Thấy tôi ôm vai, anh ta khoan thai gật đầu, nói: “Được rồi, đừng chấp hấn, chỉ là một tên ăn mày thôi mà.”

“Ăn mày thì sao? Ăn mày cũng là người, tôi không coi thường hấn, hấn lại lấy oán trả ơn, đánh tôi?”

Thấy tôi bức xúc, anh ta cười: “Cậu tính toán với hấn như vậy không đáng đâu. Người này không chỉ là ăn mày, mà tinh thần cũng không tốt, thôn tôi đều gọi hấn là thằng ngốc!”

Lại là thằng ngốc, con mẹ nó!

Thấy tôi vẫn chưa nguôi, anh ta an ủi: “Thằng ngốc này một thân một mình lưu lạc đến đây, thường ngày cũng biết an phận lắm, bỏ qua đi!”

Nhìn theo bóng dáng thằng ngốc chạy tít đằng xa, tôi thở dài: “Haiz, vậy thôi đi. Đại ca, nếu không phải anh cản tôi, tôi chả cần biết hấn có ngốc hay không, cứ đá cho mấy phát nhớ đời đã!”

Thôn dân nghe vậy thì sửng sốt, ai da một tiếng: “Vậy cũng may mà tôi cản cậu lại đấy, không thể tùy tiện chạy đến nhà thằng ngốc được!”

Tôi mơ hồ, hỏi: “Đại ca, không phải anh mới nói, hấn lưu lạc đến đây một mình ư? Sao còn có cả nhà?”

Anh thôn dân gật đầu, cùng tôi bước đi, nói: “Nhiều năm trước, trong thôn có căn nhà bị cháy, còn chừa lại một phòng, thằng ngốc bèn dọn vào đó ở.”

Lập tức hai mắt tôi sáng lên, liệu có phải đó chính là nhà của Triệu Long Phi? Chuyện Triệu Long Phi giết người làm thôn dân rất hoang mang, sợ anh ta nghĩ nhiều, tôi cố ý giả vờ hỏi: “Nhà đó của ai mà bất cẩn để xảy ra chấy như vậy?”

“Là nhà Triệu gia, lâu lắm rồi, đừng nhắc đến nữa.”

Thôn dân thờ ơ nói vậy, tôi cũng không hỏi thêm, hai chúng tôi chia ra ở giao lộ.

Chắc chắn tên ngốc đang ở nhà cũ của Triệu Long Phi. Quay về nhà chị gái, đến bữa trưa cứ thấy tôi xoa xoa bả vai, bèn hỏi tôi làm sao, tôi kể cho chị ta nghe chuyện gặp thằng ngốc hồi sáng.

Nghe xong, chị ta cũng ngăn cản tôi giống hệt anh thôn dân lúc sáng, nói thằng ngốc tuy tinh thần không tốt, nhưng thường ngày cũng không gây chuyện, chưa từng đánh ai, tôi là người đái tiên bị hấn đánh.

Nghe chị ta nói xong tôi lại càng thấy tò mò, chợt nhớ ra gì đó, chị gái hỏi: “Cậu có đuổi theo thằng ngốc đến nhà hấn không?”

Tôi gắp miếng thức ăn trong bát, lắc đầu nói: “Không!”

Chị gái thở phào nhẹ nhõm: “May đấy, năm xưa Triệu Long Phi giết người, đốt nhà chưa được bao lâu thì thằng ngốc lưu lạc đến, dọn vào đó ở. Ai cũng sợ hấn ở nhà đó xui xẻo nên chẳng cho cơm, vậy mà chả hiểu sao vẫn sống đến tận bây giờ.”

Tôi cả kinh, Triệu Long Phi vừa chết thì thằng ngốc đến?

Chị gái ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Từng ấy năm, gần như thằng ngốc không ra ngoài vào ban ngày, chỉ buổi tối mới ra cửa thôn nhặt nhạnh đồ ăn thừa. Sao hấn lại đánh cậu, cậu đắc tội hấn à?”

Tôi sửng sốt, xem ra đúng là thường ngày thằng ngốc rất an phận, chẳng ai tin là hấn lấy oán trả ơn đánh tôi cả. Cảm giác chuyện này hơi kỳ quặc, tôi hỏi: “Đại tỷ, lúc sáng tôi không nhìn rõ mặt, thằng ngốc này trông như thế nào?”

Chị gái cau mày: “Hấn chỉ ra ngoài ban đêm, hình như ngoài mấy bô lão trong thôn thì chưa ai nhìn thấy mặt hấn, nghe nói rất ghê tởm.”

Ghê tởm? Càng ngày tôi càng thấy hứng thú với thằng ngốc này, chợt có một suy đoán táo bạo, tất cả chuyện này không đơn giản chỉ là trùng hợp, có khi nào sáng nay hắn cố ý phang tôi một gậy?

Tại sao hắn phải cố ý đánh mình? Liệu có phải chính là muốn tôi đuổi theo hắn? Ý nghĩ này có vẻ hơi hoang đường, nhưng hiện giờ mình đang ở đường cùng thế bí, thật hay giả cũng phải thử xem sao.

Ở nhà chị gái cả buổi, chờ trời tối, tôi lấy cớ ra ngoài vứt rác, xách thùng đồ ăn thừa ra đồng rác đầu thôn, tìm thằng ngốc.

Nơi đổ đồ ăn thừa của cả thôn nằm ở một giao lộ hẻo lánh rất xa nhà chị gái. Tôi không dám bật đèn flash, mò mẫm trong bóng tối, từng bước từng bước cẩn thận đi.

Người trong thôn gần như đã đi ngủ hết, ngoài những tiếng chó sủa thi thoảng nổi lên thì vô cùng yên tĩnh. Vừa đi qua khúc cua, liền trông thấy một bóng dáng lấm lét đứng ở bãi đổ đồ ăn thừa. Hắn chính là thằng ngốc!

Đặt cái thùng xuống đất, tôi cẩn thận nấp sau thân cây. Thằng ngốc đang dùng cây gậy bới, nhặt những thứ có thể ăn được, tôi đứng nhìn hắn hồi lâu, cũng không thấy hắn có gì lạ. Trong lòng không khỏi dấy lên ngờ vực, chắc mình đã cả nghĩ rồi.

Đang định chán nản quay về, đột nhiên thằng ngốc đứng thẳng lưng, ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía tôi.

Bị phát hiện? Tôi vội rụt đầu lại, một lúc sau mới dám thò ra thì thấy, thằng ngốc đã chống gậy đi về, bèn lập tức đi theo.

Đi qua mấy con đường, cuối cùng cũng đến nhà thằng ngốc, hay chính là nhà cũ của Triệu Long Phi. Căn nhà bị cháy, tuy là buổi tối cũng vẫn nhìn rõ, vốn là một căn nhà ngói, giờ chỉ còn mấy chỗ có thể miễn cưỡng che mưa che nắng, với vài ba bức tường loang lổ đen sì.

Thằng ngốc không vào nhà, hắn ngồi ở tảng đá ngoài sân, đặt cây gậy sang một bên, ăn mấy thứ vừa kiếm được.

Ban nãy quan sát hắn lâu, có thấy hắn bới được thứ gì đâu, giờ hắn đang ăn cái gì? Hắn gặm ngày càng hăng say, cứ như động vật ăn thịt sống đang cắn xé con mồi, ở xa mà cũng nghe thấy tiếng xương gãy rôm rốp.

Tiếng nhai xương trong đêm tối nghe mà sờn gai ốc, trong đầu đang đoán xem là thằng ngốc ăn cái gì thì chợt hẳn dừng lại, nói một câu đầy ẩn ý: “Người ăn không?”

CHƯƠNG 160: ĂN THỊT NGƯỜI SỐNG

Câu hỏi của thằng gốc làm tôi sửng sờ, chung quy là vẫn bị phát hiện. Cũng tốt, giờ bốn bề vắng lặng tối đen, ra ngoài ngả bài với hấn luôn.

Nghĩ đoạn, tôi vừa định bước chân ra thì lại nghe hấn nói: “Sao? Không ăn à?”

Câu thứ hai của hấn khiến chân tôi vừa thò ra lại rút về, không phải hấn đang nói chuyện với mình! Xung quanh căn nhà cháy chẳng có bóng người hấn nói chuyện với ai?

Thò đầu cảnh giác quan sát, thằng gốc lại tiếp tục nói: “Không ăn được? Cái này thơm mà, ta đây có thịt ăn đã là may lắm rồi, người còn kén chọn cái này cái kia.”

Hấn đang ăn thịt, nhưng không ai bố thí, hấn lại không có tiền, kiếm thịt ở đâu ra? Thằng gốc nói xong lại cười khanh khách: “Người xem người kia, người này là mới giết, thịt vẫn còn tươi, đến đây nếm thử đi thì biết!”

Lời thằng gốc nói dọa tôi sợ chết khiếp, người mới bị giết???

Mình đến tìm manh mối về Triệu Long Phi, ai ngờ lại gặp một án mạng. Nuốt nước bọt, tôi tiếp tục quán sát. Thằng gốc lại nói chuyện với không khí: “Người hỏi ta giết như thế nào ư? Ai da, cũng giống như năm đó thôi, chặt bỏ tứ chi, còn phần thân cắt khúc, ăn sống một nửa, một nửa thì nấu lên!”

Nói xong lại cười ha hả, thấy hấn cười sảng khoái mà tôi nổi hết da gà. Người trong thôn đều nói thằng gốc này an phận, hóa ra đều bị hấn qua mặt, ban ngày thì ngủ, ban đêm hấn là một kẻ biến thái!

Có điều, hấn vừa mới nói: Giống như năm xưa. Ý hấn nói là người bị Triệu Long Phi giết rồi phanh thây ư? Thằng gốc đang nói chuyện với Triệu Long Phi à?

Tôi toát mồ hôi lạnh, bất giác lùi về phía sau. Thằng gốc còn không ăn hết miếng thịt trong tay, hấn nhổ cục xương ra, thỏa mãn nằm trong sân.

“Người xem kia, bầu trời đêm nay đầy sao thật đẹp, mai ăn ai nhi?”

“Ăn lão Đường? Được, vậy thì ăn lão Đường. Lão Đường không hề gầy, ngày mai chặt cái chân ăn!”

Đầu tôi ong lên, lão Đường bị hấn bắt???

Đây đúng là một tin chấn động! Vẫn cứ cảm thấy thằng ngốc này rất lạ khi chọn ở nhà Triệu Long Phi, quả nhiên hấn và Triệu Long Phi có quan hệ!

Tôi tin, lão Đường mà hấn nói chính là Đường Hiện Sinh. Triệu Long Phi đã chết, tất cả manh mối bị đứt đoạn, nhưng thằng ngốc lại bắt lão Đường, lão Đường là người trong cuộc, lão biết tất cả mọi chuyện về vụ tai nạn, tuyệt đối không thể để thằng ngốc giết lão được.

Lần mạo hiểm này của mình không uổng phí!

Thằng ngốc lải nhải thêm mấy câu, toàn bộ nội dung câu chuyện của hấn đều có liên quan đến Triệu Long Phi, cứ như đang nói chuyện với Triệu Long Phi thật vậy. Tôi càng nghe càng ớn lạnh, một lát sau thằng ngốc mới không nói nữa, lăn ra ngủ.

Hấn ngủ rồi, còn lão Đường đang bị hấn nhốt ở đâu? Liệu có phải là trong nhà không? Đang định lén vào kiểm tra thì tiếng gày đập phải ngói vụn của tôi làm thằng ngốc tỉnh giấc.

Hấn tỉnh thì ngồi bật dậy, tôi vội rụt người lại không dám động đậy. Nhưng sau đó thì không có âm thanh nào, một chút cũng không, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Chẳng biết hấn đang làm gì, sự yên tĩnh khiến tôi bất an.

Một lúc lâu sau, thằng ngốc mới mở miệng nói chuyện: “Long Phi, người có nghe thấy tiếng gì không? Người đi xem chỗ nào phát ra đi.”

Nói đoạn, có tiếng hấn chống gậy đứng lên. Không thể ở yên chỗ này nữa, tôi cố gắng bước thật nhẹ, rón rén lùi về phía sau, đến đường đất thì lập tức quay người bỏ chạy.

Cũng may thằng ngốc không biết có người nghe lén nên cũng không đuổi theo. Tôi chạy một mạch về nhà chị gái, mệt rã rời nằm xoài ra sân. Nằm thở hồng hộc, nghĩ lại chuyện vừa rồi, thằng ngốc nói chuyện với hồn ma Triệu Long Phi thật ư? Tại

sao hấn lại bắt lão Đường, hấn quen biết lão Đường ư? Hồn ma Triệu Long Phi sai hấn bắt lão?

Bất kể thế nào thì chắc chắn quan hệ giữa thằng ngốc và Triệu Long Phi không hề đơn giản. Hiện giờ không nên nghĩ nhiều, tìm cách cứu lão Đường trước đã.

Cũng may, thằng ngốc nói chỉ muốn chặt chân lão Đường chứ chưa phải là giết, tạm thời lão chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hôm nay đã làm kinh động đến thằng ngốc, chưa thể quay lại ngay được, chờ ngày mai tìm cơ hội thôi.

Nghĩ xong xuôi, tôi quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, chị gái qua phòng tôi tính sổ, đêm qua lấy cứ đi đổ rác xong quên luôn cả cái thùng. Thùng đồ ăn thừa tuy không đáng tiền, nhưng điều kiện nhà chị gái khá thấp, mất thùng rất đau lòng, tôi vội rút ra 100 tệ, cười làm lành: “Đại tỷ, chị cầm số tiền này coi như tôi đền cái thùng. Đồng thời muốn ở đây thêm hai hôm nữa, được không?”

Chị gái nhận tiền, cười: “Cái thùng không đáng giá, mà chẳng phải cậu nói ở hai ngày là đi à, chơi ở đây phát nghiện rồi sao?”

“Nghiện rồi, muốn chơi thêm 2 ngày nữa!”

Chị gái gạt đầu: “Được, vậy ở lại thêm mấy hôm đi. 100 tệ này tôi không giữ hết, để tôi ra chợ mua đồ, tối nay ta ăn sườn!”

Tối qua thấy thằng ngốc gặm thịt người, giờ vẫn còn buồn nôn, chị gái vừa nhắc đến sườn, tôi vội lắc đầu: “Đại tỷ đại tỷ, tôi không ăn thịt đâu, chị khỏi chiếu cố, cứ cho tôi ăn cơm dưa muối là được rồi!”

Thấy tôi không kén ăn, chị gái cười tươi như hoa, quay người định đi. Tôi hỏi với theo một câu: “À phải rồi, chị cho tôi hỏi chút, trong thôn gần đây có ai chết hay mất tích không?”

Chị gái sửng sốt, nói: “Thôn chúng tôi tuy đông người, nhưng chuyện gì cũng nói với nhau, gần đây không nghe thấy nhà ai có người chết hay mất tích cả. Cậu hỏi có ý gì?”

Không ai chết, cũng không ai mất tích?

“Không có gì đâu, tối qua tôi mơ ác mộng nên tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Chị gái cười, dặn dò tôi mấy câu rồi đi khỏi. Thằng ngốc tối qua nói giết người rồi chặt ra ăn, lẽ nào hấn giết người ngoài thôn? Tuy rằng có đáng sợ, nhưng đêm nay tôi cần phải đi một chuyến, mặc kệ việc hấn giết người là thật hay giả, tôi phải tìm hiểu xem lão Đường bị nhốt ở đâu.

Ban ngày thằng ngốc không ra ngoài, đương nhiên mình có thể thoải mái hành động. Tôi đến hàng bán quà vật trong thôn mua con dao giắt vào túi quần, lên kế hoạch cứu viện tối nay.

.....

Màn đêm buông xuống, chị gái đã mua cái thùng rác mới, tôi lại lấy cờ đi đổ, ra ngoài tìm thằng ngốc. Thật cẩn thận đi tới bãi đổ rác thì lại phát hiện chẳng có ai, đêm nay thằng ngốc không tới!

Hít sâu một hơi, đây không phải chuyện tốt, phải đến nhà hấn mau, nói không chừng lúc này lão Đường đã bị hấn chặt chân rồi!

Tuy lão Đường là thủ phạm gây ra tai nạn 10 năm trước, nhưng nói thật lòng, khoảng thời gian tiếp xúc với lão ở công ty, tình cảm của hai chúng tôi rất tốt, đã xem lão là huynh đệ.

Giờ mình đi cứu lão, không hy vọng lão báo đáp gì, chỉ mong lão có thể nói thật vài câu dững cảm nhận trách nhiệm của chính bản thân mà thôi.

Đi dọc đoạn đường hôm qua, cẩn thận, đề phòng đến căn nhà thằng ngốc ở, phát hiện hấn vẫn đang ngồi trong sân gặm xương như hôm qua. Vẫn là tiếng xương vỡ rôm rộp rợn người, vẫn là tiếng lẩm bẩm nói chuyện với Triệu Long Phi vô hình.

Tôi nín thở lắng nghe, chờ đợi cơ hội.

Thằng ngốc gặm miếng thịt trên tay, hài lòng ợ to một tiếng, chậm rãi nói: “Long Phi à, ta no rồi, giờ đi nấu cho người ăn nhé. Người thích ăn chân trái hay chân phải của hấn?”

“Chân phải à? Được, người không thích ăn sống, ta đi hầm cho người. Chờ đấy, ta sang vườn nhà lão Vương trộm ít rau cải về làm gia vị cho.”

Nói đoạn, hấn chống gậy đi về bên này, tôi hoảng hồn nhảy ra sau đồng củi trốn, chờ hấn đi qua một lúc mới dám thò đầu.

Cũng không biết vườn nhà lão Vương có cách đây xa không, phải hành động thật nhanh. Tôi vội vàng nhảy vào trong sân, đi qua chỗ hắt vừa ngồi gặm xương, nhìn thấy thì suýt ghé tởm mà nôn hết đồ ăn trong bụng.

Thằng ngốc nhai nát xương xong không nuốt, mà chỉ nuốt nước, còn nhả bã ra ngoài, dưới đất là đám bã xương cùng với đầy máu tươi. Quả nhiên là ăn sống!

Tôi cau mày, trong lòng ớn lạnh, một tên biến thái như vậy trốn trong thôn, thật là nguy hiểm, sau khi cứu lão Đường nhất định phải báo cảnh sát.

Đi qua khoảng sân, vào căn nhà từng có người tự sát, có người bị giết, giờ lại có kẻ ăn thịt người sống. Tôi cảm thấy sợ, thằng ngốc cứ luôn nói chuyện với Triệu Long Phi, không biết hồn ma lão có đi cùng hắt sang lấy cái không nữa.

Căn nhà bị lửa tàn phá tan hoang, mặt tường vẫn còn đen sì, tôi hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào. Vừa đi được một bước, gió lạnh thổi khiến tôi dựng hết tóc gáy, sau đó là một mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi làm tôi ho khan. Xem ra thằng ngốc giết người trong này thật.

Bịt mũi, lấy điện thoại ra soi đèn, chậm rãi đi vào bên trong. Sau cánh cửa là một đoạn hành lang, cuối hành lang là bếp, giữa hành lang có hai căn phòng. Tiện tay đẩy cửa căn phòng phía tây, đập vào mắt tôi là từng mảng từng mảng vết máu đỏ thẫm, dính như nhớt dưới nền xi măng, bụng lại nhộn nhạo muốn ói, tôi cố kìm nén soi đèn bốn phía quan sát.

Căn phòng rất bẩn, cơ bản là không giống dùng để ở, trên giường còn có mấy bãi phân, gần cửa sổ kê một cái tủ quần áo màu đen. Nếu nói giấu người, cũng chỉ có thể là cái tủ quần áo này, tôi dè dặt bước tới, chậm rãi mở cánh cửa tủ ra.

“Chíttt!” Tôi giật mình nhảy lùi lại, trượt vào vết máu ngã đập mông xuống đất. Mấy con chuột lớn nhảy từ trong tủ ra, chạy trốn. Chờ chúng chạy hết, tôi mới nhìn rõ bên trong tủ, ngoài một chai bia ra thì chẳng có gì cả, lão Đường không bị nhốt ở đây!

Thất vọng, tôi vừa định quay ra ngoài kiểm tra căn phòng còn lại thì chợt nghe có tiếng bước chân thằng ngốc trong sân. Giờ chạy không kịp nữa rồi!

Toàn thân đẫm mồ hôi lạnh, tôi cắn răng chui vào tủ quần áo, đóng cửa lại nín thở tìm cơ hội chạy trốn.

Vừa chui vào tủ thì thằng ngốc đẩy cửa đi vào, hấn cười khanh khách rồi lẩm bẩm: “Long Phi, ta đi chặt một chân lão Đường ngay đây, đừng sốt ruột, lát nữa hàm chung với cái trắng cho người ăn!”

Nói đoạn, hấn đi vào phòng bên cạnh.

Thôi xong, hóa ra lão Đường bị nhốt bên đó. Rút con dao ban sáng mua ra, đang dẫn đo xem có nên lao qua không thì chợt nghe thấy tiếng chặt phập phập.

Lát sau, thằng ngốc đẩy cửa, cười khanh khách nói: “Long Phi, chặt chân lão Đường rồi, người chờ ta sang tủ lấy bia cho!”

CHƯƠNG 161: VU OAN

Nghe thẳng góc bảo sang tủ lấy bia, tôi sợ toát mồ hôi. Con mẹ nó, liều mạng vậy!

Nếu hấn dám mở cửa, tôi sẽ cho tên biến thái này một dao. Nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay, tôi nín thở nhìn qua khe tủ. Két một tiếng, cánh cửa phòng bị đẩy ra, sau đó là tiếng bước chân thẳng góc hướng phía phía tủ.

Thình thịch...thình thịch....tôi có thể nghe tiếng tim mình đập, tuy thẳng góc què một chân, nhưng hấn là kẻ giết người, lại nói chuyện với không khí, thật đúng là có điểm khiến người ta sợ hãi.

Thẳng góc đã ngày càng gần, đúng lúc hấn định thò tay mở cửa tủ thì đột nhiên ngừng lại, nói một câu khó hiểu: “Cái gì, Long Phi, người không uống bia à?”

Dứt lời, thẳng góc không mở tủ nữa mà xoay người đi ra ngoài. Tôi thở phào một hơi, bàn tay nắm con dao đã đâm mồ hôi, đưa tay áo lên lau trán, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh.

Vừa rồi lúc ở bên căn phòng kia, thẳng góc nói là chặt chân lão Đường, nhưng sao không nghe thấy lão kêu đau? Bị bịt miệng hay là hôn mê bất tỉnh, hoặc giả...đã chết?

Không được, cho dù lão Đường chưa chết đi nữa thì việc chặt một chân vẫn rất nguy hiểm. Chắc chắn thẳng góc sẽ không cầm máu cho lão. Giờ cứ trốn trong này không phải cách hay, mình phải sớm ra được ngoài. Đang nghĩ kế sách, chợt thẳng góc lại lên tiếng: “Long Phi, lão Đường hại người thâm như vậy, ta sẽ không giết hấn vội, hôm nay chặt một chân, ngày mai chặt thứ khác.”

Lòng tôi nhảy thót, phải hận đến mức nào thì mới tàn nhẫn như vậy. Có điều câu nói này của hấn làm tôi càng thêm chắc chắn là thẳng góc và Triệu Long Phi có mối liên hệ nào đó, mà có vẻ lão Đường cũng vậy.

Vốn định lao ra để quyết sống mái với thẳng góc, nhưng những lời hấn lảm bảm lại cho tôi rất nhiều thông tin hữu

dụng, phải chờ thêm một chút, chờ hẳn nói thêm bí mật.

Tiếp đó, có tiếng thằng ngốc chống gậy đi xuống bếp, rồi tiếng dao chặt phập... phập, giữa đêm khuya, tiếng chặt nghe thật ghê rợn. Đây mà gọi là hàm thịt à, đây con mẹ nó là lấy chân lão Đường bằm thành nhân sỏi cỏ thì có.

Bằm một lúc thì thằng ngốc chống gậy đi ra, vừa đi vừa nói: “Long Phi, ta ra ngoài lấy ít củi, người ở đây giúp ta canh chừng lão Đường!”

Nói xong hẳn đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Lúc đến đây tôi cũng để ý, đóng củi cách căn nhà cũng một đoạn, cộng thêm ban đêm, chân tay thằng ngốc đi lại không tiện, kiểu gì cũng phải có khoảng 10p để cứu người.

Cơ hội hiếm có, tôi vội đẩy cửa tủ, vọt ra.

Tuy nói thằng ngốc không có trong nhà, nhưng trước khi đi, hẳn căn dặn Triệu Long Phi giám sát lão Đường, nghe cũng thật sờn tóc gáy. Đây là nhà cũ của Triệu Long Phi, năm xưa anh ta tự thiêu mình trong phòng, hồn ma thật sự còn vảng vất ở đây ư?

Tôi hít sâu, giẫm lên đám máu nhầy nhụa, đẩy cửa đi sang căn phòng bên cạnh. Không biết là tác dụng tâm lý hay đúng là có tà ám, tôi cứ có cảm giác, một đôi mắt trong căn phòng tối đen đang chăm chăm nhìn mình!

Cố lấy hết can đảm, tôi giơ chân đạp rầm một cái vào cửa. Nhưng cú đạp mạnh không những không làm cửa bật ra, mà còn chấn lui tôi về phía sau, ngã bệt xuống đất.

Cửa khóa?

Vừa nãy chỉ nghe tiếng thằng ngốc đẩy cửa đâu nghe tiếng hẳn khóa đâu nhỉ. Nhưng tại sao đạp mà cánh cửa không bật ra?

Căn nhà bị lửa tàn phá, khắp nơi là khe hở, một cơn gió đêm ùa vào khiến toàn thân tôi nổi da gà. Đừng nói là Triệu Long Phi ở trong phòng thật đấy chứ?

Hoảng hốt đánh giá xung quanh, mùi máu tươi nồng nặc cộng với bóng tối bao trùm ép lồng chặt lồng ngực, khó thở. Thử lại xem!!!

Tôi nhắm chuẩn cánh cửa phòng, lần thứ hai tung chân đạp mạnh. Lần này đã có chuẩn bị, lực đạp cũng lớn hơn lần trước, nhưng mặc dù vậy thì cánh cửa vẫn không hề suy chuyển.

Thật là tà môn!

Bắt đầu hơi luống cuống, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, tình hình lão Đường sống chết còn chưa biết, nếu giờ không mở được cửa, thẳng ngốc quay vào sẽ rách việc!

Càng sốt ruột thì càng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đúng lúc này thì chị gái kia lại gọi điện thoại. Định ấn từ chối, nhưng sợ chị ta không để cửa cho mình, đành phải nghe. Chưa kịp mở miệng thì chị gái đã nôn nóng nói: “Máy tiếng đồng hồ rồi, cậu mang thùng đồ ăn thừa đi đâu vậy? Đừng có làm mất lần nữa đấy nhé!”

Hóa ra là chị ta lo lắng cho cái thùng mới mua, tôi vội đáp: “Đại tỷ, tôi đi loanh quanh hóng gió chút, chị để cửa cho tôi nhé!”

Nói xong, cũng không đợi chị ta trả lời, tôi liền đập máy. Vừa cất điện thoại vào túi thì chợt nghe tiếng gậy lộc cộc của thẳng ngốc ngoài sân. Mới chỉ chừng 5p đồng hồ, sao hẳn đã quay lại rồi?

Tôi quyết định không trốn tránh, rút con dao cầm trong tay, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài. Vừa bước ra được một bước, vô tình tôi trông thấy một thùng đồ ăn thừa đặt ở góc tường. Cái thùng này tôi biết, đó chính là cái thùng mà hôm qua mình để quên.

Rõ ràng tối qua, tôi quên nó ở bãi rác thải, sao hôm nay nó lại chạy đến nhà thẳng ngốc thế này? Càng nghĩ càng thấy sợ, ban ngày thẳng ngốc không hề ra khỏi cửa, đột nhiên cái thùng xuất hiện ở đây, chỉ có một cách giải thích: tôi qua sau khi tôi chạy về nhà thì thẳng ngốc chạy ra lấy.

Tôi nuốt nước bọt, trong lòng tính toán lại, rốt cuộc thì thẳng ngốc này giả điên hay điên thật? Giờ cho du mình có xông ra đâm hẳn một dao, thì hẳn sẽ chịu nói thật cho mình ư?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định cất con dao đi, quay vào trốn sau cánh cửa phòng. Chỉ một lát đã thấy thẳng ngốc

ôm bó củi đi vài, hấn vừa đi về phía bếp, vừa nói: “Long Phi, ta không cần tới đống củi, nhạt bữa ven đường cũng đủ rồi!”

Dứt lời hấn đi vào bếp, bên trong bắt đầu vang lên tiếng củi cháy tí tách. Hấn nhóm lửa xong thì thổi phù phù, nói: “Long Phi à, lát nữa thịt chín, người ăn nhiều một chút. Nếu chưa đủ thì ta lóc thêm thịt trên người hấn cho.”

Chảth một chân, lại còn muốn lóc thịt? Tôi thầm than đúng là thằng ngốc này đã mất hết nhân tính.

“Người không cần nói ta tàn nhẫn, năm đó hấn không giữ lời hứa, hại chết người, đây đều là báo ứng mà hấn phải nhận!”

“Người còn nhớ cái người hồi đó bị phanh thây không?”

Nói câu này xong, thằng ngốc lại cười ha hả, tiếng cười vang vọng khắp căn nhà đáng sợ.

“Hôm nay, chẳng những cho người ăn thịt, ta còn nói cho người một bí mật. Người có biết tại sao năm đó, cảnh sát không tìm thấy mảnh thi thể cuối cùng không? Khắc khắc khắc...”

Thằng ngốc lại cười: “Thực ra là mảnh cuối cùng đó bị ta dùng xi măng bịt kín cửa sổ phòng phía tây!”

Phòng phía tây, cửa sổ, mảnh thi thể?

Ghép mấy từ đơn giản lại với nhau mà mồ hôi tôi chảy từ đầu xuống chân. Chẳng phải đó chính là cửa sổ căn phòng mình đang trốn ư? Hơn nữa giờ mình cũng đang đứng ngay cạnh cửa sổ!

Nổi sợ dâng lên, mắt tôi lén liếc cái cửa sổ bên cạnh, hai chân run run, cổ nín thở nghe thằng ngốc nói tiếp.

“Người đó căn bản không phải do người giết, thi thể cũng không phải người chặt, vậy mà họ đổ hết tội lên đầu người. Có phải vì vậy mà người vẫn chưa chịu đi đầu thai?”

Triệu Long Phi không phải hung thủ giết người?

Vì sao Triệu Long Phi giết người, đến chị gái kia cũng không rõ lắm, nhưng theo ý thằng ngốc nói thì có vẻ Long Phi bị người ta vu oan. Hơn nữa chuyện này còn có liên quan đến lão Đường. Tôi chợt hiểu ra, chính là bàn tay của lãnh đạo thành phố gây nên!

Chuyện ngày càng nghiêm trọng, nếu như thằng ngốc nói là sự thật, thì tay lãnh đạo chẳng những bao che lão Đường, im đi tai nạn, mà còn vu oan cho Triệu Long Phi, ép anh ta chết để trừ hậu họa.

Đây khác nào gián tiếp giết người? Nghe hẳn nói, tôi thờ phào một hơi, quyết định không trực diện đánh nhau với hẳn của mình là chính xác, thông tin hẳn nói rất hữu ích cho việc tìm hiểu toàn bộ câu chuyện. Nếu có thêm được chứng cứ nào đó từ tay thằng ngốc thì càng tốt!

Suu nghĩ quá nhập tâm, tôi đã quên hoàn cảnh hiện tại của mình. Đã lâu mà không nghe thấy thằng ngốc nói chuyện, cũng không nghe thấy tiếng hẳn thổi bếp nữa. Thấy lạ, tôi dịch dần ra hướng cửa phòng, vừa thò đầu ra ngoài nhìn, lập tức sợ hãi la lên.

Trước cửa phòng tôi, một người đàn ông đang đứng, gương mặt hẳn không có ngũ quan!!!

CHƯƠNG 162: CÙNG MỘT KIỂU GƯƠNG MẶT

Nếu chẳng phải người đó không có hai tay hai chân, thì thật khó tưởng tượng thứ đang đứng trước mặt tôi là cái gì.

Hoảng sợ nhảy về phía sau, theo bản năng tôi rút con dao trong túi ra, giơ lên. Nhưng nhìn kỹ lại, người này ăn mặc rách rưới, tay chống cây gậy cũ, chính là thằng ngốc!

Trong nhà rất tối, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy da thịt trên mặt thằng ngốc dính liền với nhau, trông vô cùng đáng sợ. Toàn bộ gương mặt, chỉ miễn cưỡng phân biệt được hai lỗ mũi phẳng lì cùng với đôi mắt nhỏ như mắt chuột, những chỗ còn lại méo mó, dính liền vào nhau.

Chị gái kia có nói, trong thôn thì vài lão làng là nhìn thấy mặt thằng ngốc, quả nhiên gương mặt này không nên nhìn thì hơn. Thấy tôi căng thẳng, thằng ngốc bật cười khanh khách. Tôi chìa dao về phía hắn, cổ la lên: “Người con mẹ nó đừng có mà bước tới!”

Tôi đã sợ quá mà cuống, thực ra thì này giờ thằng ngốc chỉ đứng im một chỗ cười, hắn không hề di chuyển! Cười một tràng, hắn lại chậm rãi nói: “Long Phi, người quen biết hắn không?”

Tôi hít sâu một hơi, mắng: “Triệu Long Phi là bạn của lão Đường. Ta là đồng nghiệp lão Đường, đến để giúp anh ta!”

Mặt thằng ngốc biến dạng, không thể biết biểu tình của hắn là gì sau khi nghe tôi nói. Yên lặng hồi lâu, cổ họng tôi khô khốc.

“Long Phi đã chết nhiều năm như vậy, sao bây giờ người mới tới giúp hắn?”

“Ta không biết anh ấy đã chết, cũng chỉ gần đây ta mới biết lão Đường quen một người là anh ta, ta có thể giúp Long Phi lật lại bản án!”

Thằng ngốc không có môi, hàm răng chìa cả ra ngoài, nói: “Long Phi, hắn là đồng nghiệp của lão Đường. Chúng ta nhốt hắn vào chung với lão rồi cùng ăn đi!”

Nói xong, thằng ngốc bắt đầu chống gậy đi về phía trước, tôi liền căng thẳng, quả nhiên hẳn không hiểu người khác nói gì.

Đã thương thuyết vô ích, chỉ còn cách chiến đấu. Thằng ngốc không những gầy yếu mà chân còn bị tật, hẳn không khó đối phó, phải tốc chiến tốc thắng rồi cứu lão Đường!

Trong lòng thầm quyết, tôi tung đòn phủ đầu, vung chân đập. Nhưng thật không ngờ, thằng ngốc chẳng hề né tránh, hẳn sẵn tới, ôm lấy cẳng chân tôi, dùng sức hất. Bịch một tiếng, tôi ngã đập mông xuống đất, thằng ngốc thấy thế cười ha hả: “Long Phi, ăn xong lão Đường lại được ăn thêm đồng nghiệp của lão, có phải người rất vui không?”

Thật không nghĩ đến thằng ngốc lại có thân thủ như vậy, không khinh địch được, tôi vội bò dậy, nắm chặt con dao trong tay, hét lớn rồi nhắm chân phải của hẳn, đâm!

Hình như hẳn biết ý đồ của tôi, dao vừa đâm tới cách đùi hẳn chỉ vài cm, thằng ngốc liền vung tay tóm vào cổ tay của tôi, không cách nào tiến thêm được nữa.

Nhìn hẳn thì gầy gò yếu đuối, ai dè sức lại mạnh như vậy, là do ăn thịt người ư? Mồ hôi túa ra, tôi dùng sức giằng co với thằng ngốc, đột nhiên hẳn bật cười, xoay tay, bẻ cánh khuỷu tôi.

“Ai da!” Tôi kêu lên một tiếng, tay bị hẳn bẻ ngược, cơn đau ập tới, không thể cử động được nữa. Thằng ngốc cứ thế kéo tôi ra người cửa, nói: “Không muốn gãy tay thì đi theo ta!”

Tuy không biết võ công, nhưng tôi xem TV nhiều, mấy đòn của thằng ngốc chắc chắn không phải đánh bừa, hẳn có bài bản đằng hoàng.

Tôi kêu oai oái, chỉ có thể đi theo hẳn ra phía trước, sang đến căn phòng bên cạnh, thằng ngốc đẩy cửa, đập một cú, tôi ngã nhào vào bên trong.

“Ha ha ha...”

Cùng với tiếng cười ha hả là tiếng khóa cửa, thằng ngốc đứng bên ngoài, càng ngày cười càng lớn.

Tôi vùng đứng dậy, lau mồ hôi trán, thật không dám tin vào cuộc chiến vừa rồi. Rõ ràng có dao trong tay mà chỉ vài phút

đã bị một tên vừa ngốc vừa què chế ngự? Thằng ngốc này đúng là không tầm thường.

Lão Đường bị nhốt trong phòng này, tôi hít thở sâu, vội bật flash lên nhìn xung quanh. Căn phòng này cũng tương tự như căn phòng bên kia, chỉ là có thêm một cái tủ hai ngăn nhỏ. Lão Đường bị chăt một chân, chắc là bị thằng ngốc giấu ở một trong hai ngăn đó.

Từ lúc lên vào nhà cho tới bây giờ, vẫn luôn không nghe thấy âm thanh nào của lão Đường, trong lòng chợt có một linh cảm chẳng lành, có khi lão đã chết!

Nín thở, tôi bước tới cái tủ hai ngăn đó, thật cẩn thận kéo cánh cửa thứ nhất ra. Cùng với tiếng kéo kẹt là vô số bóng đen vọt ra, tôi sợ hãi nhảy về phía sau, nhìn kỹ lại thì hóa ra là một đàn chuột đen sì, béo núc.

Ở nông thôn, chỗ nào cũng có chuột, nhưng phần đầu tôi trông thấy một đống chuột béo như vậy ở một ngăn tủ. Cố định thần, tôi bước tới lần nữa, chợt ngăn tủ còn lại khẽ động đậy. Nhất định lão Đường bị nhốt ở đây!

“Lão Đường!” Tôi khẽ gọi rồi mở cửa ra.

“Chít chít!”

Lại một đám chuột béo nữa chạy ùa ra, bên trong ngăn tủ, ngoài vài bắp ngô thì chẳng có gì khác. Hai ngăn tủ tổng cộng phải đến cả trăm con chuột, chạy toán loạn trong phòng, tôi nhìn mà tê cả da đầu.

Hai ngăn tủ chỉ chứa chuột? Cửa tủ đóng chăt, bên trong còn có ngô, hẳn là thằng ngốc cố ý nuôi chúng.

Chỉ còn lại cái tủ đơn bên cạnh, tôi liếc mắt, chợt thấy mép cửa tủ còn có vết máu tươi, nhất định Lão Đường ở trong này. Không chờ chuẩn bị tâm lý, tôi duỗi tay ra kéo cửa.

Nhưng điều làm tôi giật mình đó là, trong tủ này không nuôi chuột, nhưng cũng chẳng có lão Đường. Chỉ có một con chó đã chết nằm bên trong, mùi hôi tanh phảng phất, có vẻ nó chết được mấy ngày rồi. Điều đáng nói ở đây, là nó bị thiếu một chân!

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra căn bản lão Đường không hề bị thằng ngốc bắt giữ, thứ hẳn gọi là lão Đường, chính là con chó

này!

“Ai da thật ngu ngốc!” Tôi vỗ trán bôm bốp, con mẹ nó lại bị một thằng ngốc lừa.

Ngẫm lại cũng đúng, lão Đường là thủ phạm vụ tai nạn xe, việc tồn tại của lão không chỉ liên quan đến tính mạng chính bản thân, mà còn liên quan đến lãnh đạo thành phố. Nhất định là bây giờ lão Đường sống một cuộc sống bị kiểm soát, làm sao có thể tùy tiện bị một thằng ngốc bắt giữ chứ.

Đúng là tầm nhìn mình quá nông cạn. Thất vọng trước cái xác con chó, tôi bực mình đập mạnh vào cánh tủ. Nhìn đàn chuột khắp nơi trong căn phòng, chắc hẳn thằng ngốc cũng không hề giết người, thứ hẳn gặm hàng ngày, là thịt chuột.

Chẳng rảnh mà thấy ghê tởm cho hẳn, nếu lão Đường không có ở đây, tinh thần thằng ngốc lại không ổn định, vậy coi như mấy ngày vừa qua mình đã uổng công vô ích. Tôi giận sôi máu, quan sát cánh cửa sổ, tính đập kính bỏ trốn.

Nhưng vừa bước tới một bước thì chợt thấy thằng ngốc từ ngoài sân đi vào, tay ôm một xấp ván gỗ, chọn một tấm rồi bắt đầu kê lên cửa sổ đóng đinh.

Lòng tôi lạnh toát, hẳn đang muốn nhốt chặt mình trong này?

Đương nhiên không thể để hẳn muốn làm gì thì làm, tôi vội chạy tới liều mạng đập cửa kính. Vừa chui được nửa người thì thấy thằng ngốc móc con dao nhọn, cười rồi chợt im bật, nghiêm túc nói: “Người còn không chịu ngoan ngoãn, ta chặt chân!”

Giọng hẳn lạnh như băng, tôi nghe mà sớn tóc gáy. Bản lĩnh của hẳn mình đã nếm qua, hẳn có thể tay không chống dao, không thể làm bừa được.

Bất đắc dĩ tôi lùi lại, nghe hẳn đóng đinh lạch cạch, phong kín cửa sổ. Đang vắt óc suy nghĩ thì chợt tiếng nhạc Nhất Huyền Dân Tộc Phong vang lên, là chị gái chủ nhà gọi điện!

Cuộc gọi thứ nhất của chị ta gây phiền toái, nhưng cuộc này thì đúng là cứu tinh, tôi cuống quýt bấm nút nghe, chưa kịp nói thì giọng chị ta oang oang: “Cậu đi chơi chưa đủ à? Đã quá 12h rồi còn chưa về, thùng đó là thùng tôi mới mua, đừng có làm mất lần nữa!”

Tôi vội nói nhanh: “Đại tỷ, hiện giờ tôi đang bị thằng ngốc nhốt trong nhà hẩn, chị mau báo cảnh sát cứu tôi, mau!”

Chắc chắn chị ta nghe rõ những gì tôi nói, nhưng nghe xong thì chợt không có tiếng đáp lời. Tôi alo hai tiếng thì đột nhiên chị ta ngắt máy!

Ngắt máy???

Người trong thôn đều biết, thằng ngốc sống ở nhà Triệu Long Phi, cho rằng nơi này có người chết nên xui xẻo, chị ấy sợ ư?

Đang định bấm số khẩn cấp thì chợt tít một tiếng, điện thoại tắt ngúm. Nhà đột lại còn gặp đêm mưa, uống nước mà cũng bị nghẹn, sao lại hết pin đúng vào lúc này cơ chứ.

Thằng ngốc chắc đoán được gì đó, vừa đóng đinh vừa nhìn tôi, cười ha hả. Thua rồi, đánh không lại, giờ cầu cứu cũng không xong, trong phòng ngoài xác con chó cùng đám chuột ra thì chẳng có vật dụng gì dùng được cả.

Tôi bất đắc dĩ nhìn xung quanh, mồ hôi ướt đẫm, lạnh cả lưng. Thằng ngốc thao tác cũng không nhanh, sau hơn 20p hẩn mới đóng đến tấm ván cuối cùng. Đúng lúc này, đột nhiên ngoài sân có tiếng người ồn ào.

Tôi nghi hoặc ngóc ra nhìn, một đoàn người đang đi vào, tay cầm đèn pin cùng với gậy gộc. Trong đoàn người có cả chị gái chủ nhà, là chị ấy gọi người tới cứu mình!

Được cứu rồi! Tôi vui mừng khôn xiết, lớn tiếng gọi, lát sau thì đoàn người xông vào sân. Thằng ngốc thấy thế bèn ném tấm ván trên tay xuống, định chạy vào nhà trốn thì bị một thanh niên gạt chân ngã.

Mọi người thấy tôi ở trong phòng, vội dỡ ván gỗ, kéo tôi ra. Còn chưa kịp mở mồm nói, tôi đã thấy họ xông vào đấm đá thằng ngốc túi bụi. Nhưng bất ngờ là hẩn chẳng hề phản kháng, chỉ nằm ôm đầu chịu trận.

Một hồi đấm đá thì thằng ngốc đã máu me be bét, tôi sợ xảy ra án mạng, cuống quýt kêu mọi người dừng tay. Nhờ ánh sáng đèn pin, cuối cùng tôi đã nhìn rõ được mặt hẩn, rất đáng sợ. Nhưng thứ tôi để ý không phải điều đó, mà là, gương mặt kiểu này mình đã gặp mấy tháng trước, rất giống với tay bảo vệ cũ ở khu 2386 đường Hoài Viễn. Mặt thằng ngốc này là bị bóng!

Đột nhiên hiểu ra gì đó, đứng ra đằng trước đám thôn dân, tôi hỏi: “Người chính là Triệu Long Phi?”

CHƯƠNG 163: ĐỒNG TIỀN LÀM MỜ MẮT

Nghe tôi gọi ba tiếng Triệu Long Phi, ai nấy đều giật mình. Chị gái chủ nhà nói: “Cậu không phải người trong thôn nên không biết gì, đừng nói lung tung!”

Thằng ngốc thì quỳ rạp dưới đất, cười phá lên: “Long Phi, có người nói người chưa chết kia, người ra đây cho họ xem đi!”

Tôi thì đã quen với việc thằng ngốc lảm bảm một mình, nhưng với các thôn dân, đây là lần đầu nghe hắn nói. Thằng ngốc có gương mặt ghê tởm, lại còn ra vẻ ngớ ngẩn ngẩn, mấy người nóng tính lại lên đá cho hắn vài phát.

Thằng ngốc vẫn không đánh trả, cho đến khi mọi người dừng tay mới thôi. Một người đàn ông khá cao lớn, trừng mắt mắng: “Mấy hôm trước tôi dẫn bà xã vào thành phố thăm bà con về thì bị hắn dọa sợ chết khiếp. Sớm đã không vừa mắt thằng ngốc này rồi. Hôm nay hắn lại còn dám nhốt người trong phòng, nói không chừng mấy nữa còn bắt cả trẻ con trong thôn. Chúng ta nên đuổi hắn ra khỏi thôn đi, quá nguy hiểm!”

Lời anh ta nói rất được mọi người tán đồng.

Thằng ngốc này ăn sống chuột, lại nói chuyện với không khí, thật khiến người ta sợ hãi. Nhưng nghĩ lại thì sau khi Triệu Long Phi chết, hắn dọn đến, ngoài việc tôi tự tiện xông vào thì hắn và thôn dân chưa xảy ra xung đột gì. Không đành lòng, tôi nói: “Mọi người, thực ra là tôi không hiểu chuyện, chủ động xông vào chứ không phải hắn bắt tôi về!”

Nghe tôi nói vậy, thôn dân cao to kia trừng mắt: “Cậu là người ngoài, nửa đêm đi lung tung cái rắm à? Hôm nay không có bọn tôi cứu, có khi đến mai thi thể cậu đã lạnh rồi đấy!”

Dù sao cũng là mình gây họa, được mọi người cứu, thôi thì cố nhịn không lên tiếng nữa. Đám thôn dân lại chỉ vài thằng ngốc, xôn xao bàn tán một hồi, sau đó đưa ra quyết định, đêm nay sẽ đuổi hắn khỏi thôn.

Thôn Bì Liễu nằm dựa vào núi, trên núi có rất nhiều đồ dùng và hang động do dân quân thời kháng chiến đánh giặc để lại.

Có người đề nghị đuổi thẳng ngốc lên sơn động, cũng coi như tìm cái chỗ cho hẩn trú ngụ.

Đề nghị này được đa số tán thành, nói là làm, rất nhanh đã có người tìm sợi dây thừng, trói hai tay hai chân thẳng ngốc, giải lên trên núi.

Tôi đi sau đám người, nhìn thẳng ngốc thân dính đầy máu, giờ lại bị ép lên trên núi, trong lòng thoáng áy náy.

Đi lên sơn đạo một hồi, cuối cùng tìm được một dây sơn động dài liên miên, thôn dân cao to tóm thẳng ngốc lại, dùng sức đẩy hẩn vào trong, rồi bảo mọi người tìm ít đá tảng, bịt cửa hang lại.

Vốn ban nãy bảo là để hẩn sống trên núi, giờ lại bịt cửa hang, vậy chẳng phải muốn hẩn chết sao? Dẫn đo mãi, tôi nói: “Đại ca, tốt xấu gì cũng là mạng người. Hai tay hẩn còn bị trói, giờ mà bịt cửa hang, hẩn chết đói bên trong thì sao?”

Anh ta vừa bê viên đá vừa nói: “Trên này nhiều thú dữ, không bịt cửa hang, chúng ăn thịt hẩn!”

Câu này là lấp liếm!

Chuyện do mình gây ra, tôi không giúp lấp đá nhưng cũng không tiện nhiều lời, chỉ thầm lên kế hoạch, chờ mọi người đi khỏi sẽ quay lại xem sao.

Bận rộn một hồi, cuối cùng cửa hang cũng bị lấp kín, từ lúc bị đẩy vào trong cho đến lúc mọi người lấp hang, thẳng ngốc không hề một câu oán hận, chuyện này thật kỳ quái!

Lấp hang xong, thôn dân thở phào quay xuống, trên đường đi ai cũng trách tôi, bọn họ rất kiêng kỵ khi nhắc đến Triệu Long Phi. Chị gái chủ nhà cũng nhất quyết không cho tôi ở nhờ nữa, bảo sáng mai phải dọn đi.

Về tới phòng, tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nói với chị ta là bây giờ đi bắt xe về luôn, rồi hùng hục chạy ra cửa.

Tay xách ba lô, tôi đi dọc lại theo đường núi quay lên chỗ sơn động. Thẳng ngốc này gọi con chó chết là lão Đường, nhất định là rất căm hận lão, hơn nữa cái gương mặt bị bỏng kia, tôi nghi hẩn chính là Triệu Long Phi!

Lăn lộn mãi, giờ đã hơn 3h sáng, phía chân trời dần dần có ánh sáng, tôi cũng can đảm hơn, leo lên chỗ cái hang, chậ vật

bới đám đá bịt cửa hang ra.

Thằng ngốc bị trói tay chân, nằm im dưới đất, trông thấy tôi thì lại cười ngây ngô. Tôi vào hang kéo hẳn ra, không vội tháo dây trói, mà nằm vật xuống đất thở đã.

Thằng ngốc nhìn tôi, nói: “Suýt nữa thì bị ta ăn, ngươi còn quay lại làm gì?”

Tôi không trả lời, hỏi ngược lại: “Ngươi có thân thủ tốt như vậy, sao bị người ta đánh mà không chống trả?”

Thằng ngốc lại cười, hỏi: “Ngươi làm nghề gì? Tới thôn này có việc?”

Hắn rất cẩn trọng, xem ra nếu tôi không trình bày rõ động cơ, hẳn sẽ không mở miệng. Nghĩ vậy, tôi hít thở sâu rồi chậm rãi nói: “Tôi tên là Lý Diệu, tài xế xe bus, đồng nghiệp của lão Đường!”

Nói xong, tôi bổ sung luôn: “Tôi tới đây vì vụ tai nạn xe 10 năm trước. Lão Đường gây tai nạn bỏ trốn, vụ án bị lãnh đạo im đi, tôi vẫn luôn điều tra chuyện này. Nhưng bất hạnh là không đủ bằng chứng, gần đây mới biết được lão Đường có quan hệ thân thiết với Triệu Long Phi, cho nên đánh liều thử vận may. Anh nói đi, anh có phải Triệu Long Phi không?”

Thằng ngốc nghe tôi nói xong, vẫn không trả lời, lại hỏi: “Vụ án này người biết chi tiết rất ít. Nếu ngươi biết sau lưng là lãnh đạo lớn thế nào, một lái xe như ngươi, tính làm gì?”

Tôi cười khẩy, thở dài nói: “Tính làm gì? Ban đầu là vì giữ mạng, cho đến bây giờ thì không dừng lại được nữa!”

“Giờ lão Đường ở đâu, ngươi có biết không?”

Tôi thật thà đáp: “Không biết, từ sau khi tôi hiểu rõ chuyên này thì không thấy lão đâu nữa!”

Thằng ngốc cười khanh khách: “Hay thật, lại còn có loại người như ngươi, không sợ chết mà đi bới lại vụ án 10 năm trước.”

Thấy thằng ngốc bắt đầu thay đổi thái độ, tôi lo lắng hỏi: “Đại ca, vụ án có thể xoay chuyển được hay không, đều nhờ vào manh mối mà anh có thể cung cấp. Người chết cháy năm đó không phải anh đúng không? Rốt cuộc anh có phải là Triệu Long Phi không?”

Thằng ngốc im lặng một hồi rồi lắc đầu: “Đúng là Triệu Long Phi đã chết cháy, tôi chỉ là bạn anh ta, tôi tên Lữ Hiểu!”

Cuối cùng đã chịu nói!

Thằng ngốc nói tiếp: “Nếu cậu chỉ mới biết được mối quan hệ giữa lão Đường và Triệu Long Phi thì chứng tỏ, cậu chưa hiểu hết về độ phức tạp của chuyện này! Năm xưa tôi là một võ sư tán thủ, bạn thân với Triệu Long Phi, nhưng không thân với lão Đường. Sau vụ tai nạn lão Đường gây ra, lãnh đạo thành phố liền cho người mang tiền đến tìm tôi.”

Tôi kinh ngạc: “Tìm anh? Vụ án đâu liên quan gì đến anh?”

Thằng ngốc bất đắc dĩ thở dài: “Hắn đưa tôi một khoản tiền, bảo tôi lén mang một cái xác vào trong nhà Triệu Long Phi.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách người trong thôn nói Triệu Long Phi giết người phanh thây, hóa ra là cái bẫy của lãnh đạo, do một tay thằng ngốc này dựng lên.

“Long Phi bị chính tay tôi hãm hại, cảnh sát tìm được nhà anh ta, một mực quy là anh ấy giết người. Chứng cứ thì rành rành, Long Phi bất đắc dĩ tự đốt nhà, chết cháy!”

“Haiz...” tôi thở dài.

“Thế còn anh, sao anh lại bị bồng đến mức này?”

“Tôi à, lúc cảnh sát đến, tôi liền hối hận. Long Phi đốt nhà, vì cứu anh ấy mà tôi cháy hết khuôn mặt, còn què một chân.”

Thì ra tất cả là như vậy!

Thằng ngốc đúng là thằng ngốc, từ đầu đến cuối của bi kịch, đều do một tay anh ta tạo nên.

“Chắc chắn tay lãnh đạo chỉ lừa anh thôi. Cho dù anh có hoàn thành nhiệm vụ đi nữa, hắn cũng không thể để anh tự do!”

Thằng ngốc nhìn tôi, khẽ gật đầu: “Đúng vậy, tôi tự do là vì họ tưởng tôi đã chết trong đám cháy cùng Long Phi. Tôi nhặt về được một cái mạng, nhưng cả đời áy náy, sống không bằng chết!”

Nói đến đây, Lữ Hiểu bật khóc.

Không biết có phải bị bồng đã ảnh hưởng đến dây thanh quản hay không mà tiếng khóc nghe cứ khàn khàn, vô cùng đáng sợ.

Đến giờ thì đã xác định được thân phận của thằng ngốc và lập trường của anh ta, tôi không đề phòng nữa, nói ra kế hoạch lật đổ tay lãnh đạo. Anh ta nghe thấy trong tay tôi có chứng cứ thì hai mắt sáng lên, lệ ngấn lưng trong.

“Chứng cứ thì có, nhưng giờ bị cháy một nửa không dùng được. Tôi nghe nói vụ tai nạn năm đó có nhân chứng, lần này đến đây tìm Triệu Long Phi chính là thử vận may, anh ta và lão Đường uống rượu trước vụ tai nạn, muốn hỏi một chút xem có biết ai là nhân chứng không.”

Vừa dứt lời, đột nhiên thằng ngốc lại bật cười ha hả, tôi không hiểu hẳn cười gì, chỉ thấy ớn lạnh. Một lúc lâu sau, thằng ngốc cười đến ho khan, cổ trắn tĩnh lại rồi chậm rãi nói: “Thật con mẹ nó đúng là ở ác gặp ác. Người đầu tiên lão Đường đến tìm sau vụ tai nạn là Triệu Long Phi. Trước khi chết, anh ta đã nói cho tôi biết về nhân chứng của vụ tai nạn!”

CHƯƠNG 164: LIÊN HOAN

Triệu Long Phi lại nói danh tính của nhân chứng cho thằng ngốc, tuy anh ấy không còn sống, nhưng manh mối vẫn còn, tôi rất kích động, hỏi: “Anh biết chuyện lão Đường nói với Triệu Long Phi?”

Thằng ngốc nói: “Cái đêm lão Đường gây ra tai nạn, có uống rượu trước đó với Long Phi, coi như là vì say mà xảy ra chuyện!”

“Đúng!” Trong tập hồ sơ thứ ba cũng viết như vậy. “Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

Thằng ngốc nói tiếp: “Đêm 15 âm lịch, lão Đường lái xe lao xuống hồ chứa nước, lão nhảy khỏi xe thoát thân, làm liên lụy tất cả hành khách. Chuyện này thì ai cũng biết, nhưng cậu có biết tại sao lão lại lao xe xuống hồ không?”

Vì sao? Câu hỏi đơn giản của thằng ngốc lại làm tôi ngớ ra. Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ rằng vì hồn ma hành khách trong vụ tai nạn thứ nhất đòi mạng nên mới xảy ra vụ thứ hai và thứ ba. Nhưng còn vụ đầu tiên, vì sao lão Đường lại quẹo xe xuống thẳng hồ chứa nước chứ không phải gốc cây ven đường nào?”

Tôi nghĩ một lát rồi đáp: “Chẳng phải anh nói, trước khi lão Đường lái xe, đã uống rượu sao, chắc say không làm chủ được tay lái!”

Thằng ngốc cười khẩy: “Lão đường là tài xế lâu năm, con đường đó ban đêm lại chẳng có xe cộ. Cho dù uống rượu cũng khó xảy ra chuyện đó lắm. Đêm hôm ấy, sở dĩ lão lao xe xuống hồ là vì đánh tay lái để tránh một người!”

“Tránh người?”

Nghe thằng ngốc nói, tôi không khỏi hít sâu một hơi. Theo lộ trình, xe đến đập chứa nước cũng phải trên dưới 12h đêm, sao còn có người đi đường?

“Lão Đường tránh người nên mới đánh lái xuống hồ?”

Thằng ngốc gật đầu: “Chính là như thế. Đêm đó, sau khi nhảy cửa sổ thoát thân, việc đầu tiên lão Đường làm là đi tìm Triệu

Long Phi, kể lại vụ tai nạn với anh ấy!”

Tôi chợt hiểu ra: “Như vậy tức là, cái người đi đường mà lão Đường tránh, chính là nhân chứng?”

Thằng ngốc lại cười: “Đúng!”

“Hiện giờ người đó ở đâu?”

Thằng ngốc sửng sốt, đột nhiên nụ cười tắt ngấm: “Lão Đường uống rượu say, lao xe xuống hồ, vội vã bỏ trốn, nào còn quan tâm xem người kia ở đâu.”

Tôi phát bực, vậy thì có khác gì là không nói đâu.

“Là thôn dân Đường Oa Tử hay thôn dân Hồ Yêu Sơn? Lão Đường có kể trông người đó như thế nào không?”

Thằng ngốc suy nghĩ rồi nói: “Có kể, nhưng không nhiều lắm!”

Nửa đêm còn đi ngoài đường, người này chắc phải là trong thôn Đường Oa Tử hoặc Hồ Yêu Sơn. Chỉ cần biết trông người đó như thế nào thì việc tìm ra không khó lắm, tôi vội hỏi: “Trông như thế nào?”

“Dáng thấp!”

“Còn gì nữa?”

“Ừm...” thằng ngốc cau mày suy nghĩ, cuối cùng nói: “Hết rồi!”

Thực sự tôi muốn chửi tục, dáng người thấp, rồi không còn gì, tìm làm sao?

Thằng ngốc cũng cảm thấy khó xử, thở dài: “Lão Đường trốn trong nhà Triệu Long Phi hai ngày rồi đi. Sau có nghe nói, lão vẫn luôn đi tìm nhân chứng này, nhưng không có manh mối, chuyện cứ thế bị gác lại.”

“Ừ!” Tôi đáp, nói: “Anh nhớ lại xem, Triệu Long Phi có nói gì nữa không?”

“Không, từ lần đó, sau khi lão Đường đi thì không thấy quay về nữa. Tiếp theo là lãnh đạo cho người xuống mua chuộc tôi!”

Thằng ngốc hối hận cúi đầu, lẩm bẩm: “Long Phi à, tôi thực sự xin lỗi anh, thực sự xin lỗi anh...”

Vì tiền mà hại chết bạn thân, giờ thằng ngốc phải lang thang, chịu đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng tôi vẫn không

thể cảm thông nổi. Nghĩ nghĩ một lát, tôi hỏi: “Phải rồi, quan hệ giữa lãnh đạo với lão Đường là gì, vì sao hẳn phải bao che chuyện lớn như vậy, anh có biết không?”

Thằng gốc ổn định lại cảm xúc, nói: “Là quan hệ chú cháu, lão Đường là cháu ruột của ông ta!”

Cháu trai, chẳng trách!

“Lão Đường cũng là tên lừa đảo, lúc trước Triệu Long Phi khuyên lão đầu thú, lão không nghe, còn nói là sẽ không làm liên lụy đến Long Phi. Kết quả hẳn lại đi nhờ chú mình làm lãnh đạo, chẳng lâu sau thì tôi và Long Phi mắc bẫy!”

Tôi hỏi: “Anh nghĩ kỹ lại xem, Triệu Long Phi có nói gì nữa không? Hoặc, lúc tay lãnh đạo cho người mua chuộc, anh có giữ lại chứng cứ gì không?”

Thằng gốc vẫn lắc đầu.

“Ông ta một tay che trời ở cái thành phố này, những người ra mặt giao dịch với tôi đều chỉ là thủ hạ, hứa đưa tiền bằng mồm, không giấy tờ gì.”

Tôi thở dài thườn thượt, lần này tưởng có thể làm rõ nguyên nhân việc bao che, cùng với dò hỏi nhân chứng, cuối cùng chẳng được việc gì cả.

Thấy tôi thất vọng, thằng gốc không nói nữa, tôi bất đắc dĩ nhìn anh ta, rồi vẫn đi tới cõi trời, vừa cõi vừa nói: “Anh là võ sư tán thủ, sao vừa nãy bị thôn dân đánh, không chống trả lại?”

Dây thừng được cởi, thằng gốc hoạt động chân tay một chút, nói: “Đánh trả? Tôi là một tội nhân, không xứng được đánh trả. Có người đánh tôi, tôi còn thấy dễ chịu hơn.”

“Thế tại sao anh lại định nhốt tôi?”

Thằng gốc có vẻ hối lỗi: “Thực ra ngay từ hôm đầu cậu đến tôi đã biết, chỉ là chưa rõ lắm về mục đích cậu tới, định thăm dò xem thế nào.”

“Ừ, mà phải rồi, căn phòng phía đông không khóa, sao lúc anh ra ngoài lấy củi, tôi lại không thể đập cửa được?”

Thằng gốc cười: “Tôi biết anh trốn trong tủ, lúc ra ngoài đã lén nhảy cửa sổ vào, giữ cửa từ bên trong.”

Tôi tức muốn ói máu, thầm mắng: thật con mẹ nó thẳng góc, chơi cả người tốt như mình, tỏ ra thông minh, kết quả thì sao?

Đây gọi là bi kịch của những kẻ nghĩ mình thông minh!

Tôi lờm anh ta một cái, dây thừng cũng cởi hết, lời cũng nói xong, bèn quay về theo đường núi. Đột nhiên thẳng góc gọi tôi lại, nói: “Huynh đệ, tuy tôi không có chứng cứ gì, nhưng tôi là đương sự trong vụ lãnh đạo mua chuộc để hãm hại Long Phi. Nếu ngày nào đó cần tôi ra làm chứng, nhất định tôi sẽ không nề hà!”

“Ừm!” Tôi gật đầu.

Lãnh đạo thành phố mua chuộc anh ta vu oan Long Phi, xem như là một chuyện lớn. Nhưng anh ta chỉ nói mồm, không bằng chứng thì chả tác dụng gì.

Tuy rất coi thường thẳng góc vì tội phản bạn, nhưng dù gì anh ta cũng nói với mình khá nhiều, tôi vẫn khách sáo hỏi: “Giờ tôi sẽ đi tìm nhân chứng, anh thì sao? Thôn dân không chứa chấp nữa, anh sẽ đi đâu?”

Thẳng góc xua tay: “Không sao, tôi sống trong núi được, đến chuột tôi còn ăn sống, không sợ đói chết đâu. Nếu ngày nào đó cậu cần tôi hỗ trợ để lật thuyền gã lãnh đạo, cứ tìm tôi!”

Lúc nói câu này, thẳng góc run run, đúng là anh ta đã dùng nửa đời sau để xám hối.

“Được, tôi nhớ kỹ, khi nào có thể tố cáo lãnh đạo, bắt lão Đường quy án, nhất định tôi sẽ tìm anh, cho anh tận mắt chứng kiến ngày họ đền tội!”

Thẳng góc chảy nước mắt, gật đầu. Lời đã nói hết, tôi quay xuống núi. Hành trình đi thôn Bì Liễu đến đây kết thúc, nhân chứng có dáng người thấp, đây là tất cả manh mối tôi có được. Cười khổ một tiếng, tôi bắt xe về công ty....

Đã có bài học từ trước, giờ vất vả lắm mới khiến lãnh đạo thành phố lơ là cảnh giác, tôi không dám đi quá nhiều. Lần này về công ty, một thời gian dài tôi sinh hoạt có nề nếp, hàng ngày ăn cơm với tiểu Lục, cách ngày lại lái xe một lần, mọi chuyện cứ như đã quay về trật tự cũ vốn có.

Nhưng trong thời gian này, tôi không dám buông thả bản thân, đặc biệt là mỗi lần lái xe qua đập nước, đều nhớ đến

tình huống lão Đường khi xưa, người đi đường lúc nửa đêm, là ai mới được?

Có thể khẳng định một điều, nhất định người này sống ở Đường Oa Tử hoặc Hồ Yêu sơn. Hai thôn này mình đã tới mấy lần, có khi cũng từng gặp nhân chứng rồi cũng nên. Người đó chính mắt chứng kiến chuyện này, nhưng sau vụ tai nạn thì bật vô âm tín, lựa chọn việc im lặng, vì sợ ư?

Mình phải làm thế nào để tìm ra người ấy? Vẫn phải đi Hồ Yêu Sơn và Đường Oa Tử vài chuyến!

Đóng vau một tài xế tốt khá lâu, lúc tôi xin nghỉ, tiểu Lục rất thoải mái. Theo kế hoạch thì đường đến Đường Oa Tử gần hơn, tôi sẽ đi trước. Sau khi thu xếp hành lý bèn chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, tôi qua nhìn lão Lưu một cái, dạo này không phải lẫn lộn cùng tôi nữa, khí sắc lão đã tốt hơn nhiều. Vẫn như ý định đã đề ra, tôi không kể cho lão nghe về việc mình đi thôn Bì Liễu.

Chiều hôm đó thì Bạch Phàm gọi điện, hai chúng tôi đã lâu không liên lạc với nhau. Lúc trước xa lánh nàng vì chuyện bác Lục, giờ đã xác định bác Lục vô tội, hơn nữa còn cứu mạng mình, đương nhiên tôi chả có lý do để tránh mặt nữa.

Đã lâu không gặp, sợ đi một mình sẽ ngại, tôi bèn gọi cả Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục đi cùng, tối đó đi ăn đêm.

Hoàn Tử Đầu nay đi ngủ sớm, trong mắt hấn, việc chúng tôi còn có thể sống sót là đại phúc rồi, hấn cứ dặn đi dặn lại đừng tiếp tục mạo hiểm nữa, tôi chỉ cười mà không nói gì.

Lúc nói chuyện, bỗng Hoàn Tử Đầu đề cập tới Đạo Điên và đại họa, lúc trước tôi mới xác định được thân phận đại họa nên khá căng thẳng khi nghe hấn nhắc.

Hoàn Tử Đầu gọi điện về cho mẹ, nghe nói sau hôm chúng tôi bỏ trốn thì có người phát hiện căn nhà Khương đại phu bị sập, một đạo sĩ bò ra từ bên trong. Nghe tin Đạo điên còn sống, tôi thở phào một hơi.

Nếu anh ta còn sống, thì cuộc chiến giữa anh ta và đại họa vẫn tiếp tục, ngấm lại thì đúng là duyên phận, tôi với tay lãnh đạo, Đạo điên với đại họa là thủy hỏa bất dung trời định.

Chờ tiểu Lục lái xe về, ba chúng tôi đến quán lẩu đã hẹn sẵn. Biết tôi dẫn theo Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục, Bạch Phàm cũng gọi Thang Nghiêu đi theo. Thang Nghiêu vẫn xinh đẹp và thoải mái như trước, trông thấy Hoàn Tử Đầu thì lập tức cười đùa.

Không khí bữa cơm được hai người họ làm chủ, chúng tôi uống khá nhiều, tôi cũng mượn men để xin lỗi Bạch Phàm. Mãi đến tận trời sáng, năm chúng tôi mới tan cuộc nhậu. Ra khỏi quán, Bạch Phàm với Thang Nghiêu khoác tay nhau đi trước, tôi với Hoàn Tử Đầu khiêng tiểu Lục say như chết đi sau.

Hoàn Tử Đầu thì vẫn luôn có ý với Thang Nghiêu, qua bữa nhậu hôm nay, có vẻ tình cảm của họ đã có bước tiến. Đi đường, hẳn Nhìn chăm chăm cái mông cô ta, nói nhỏ: “Huỳnh đệ, anh thấy Thang Nghiêu này thế nào”

Tuy vẫn hơi chướng mắt cô ta, nhưng hiểu lầm đã qua, tôi cười nói: “Khá tốt, rất xứng với anh!”

Hoàn Tử Đầu ừ một tiếng, giơ tay làm động tác bóp mông, bí ổi nói: “Tính cách tốt, dáng người cũng đẹp, chỉ là...”

Tôi mắng: “Chỉ là gì? Người ta tuyệt đối không thua kén anh, anh đừng nghĩ này nghĩ kia!”

Hoàn Tử Đầu lắc lắc, nhăn mặt: “Chỉ là hơi lùn!”

Lòng tôi chợt run lên.

Dáng hơi lùn? Sự miễn cảm của tôi hơi thái quá, ngẩng lên nhìn thì thấy, Thang Nghiêu thấp hơn Bạch Phàm nửa cái đầu, đúng là cô ấy không được cao!

CHƯƠNG 165: ĐỘNG THỔ TRÊN ĐẦU THÁI TUẾ

Sau khi từ thôn Bì Liễu về, tôi rất nhạy cảm với hai từ thấp lùn, cảm thấy ai lùn cũng đều có thể là nhân chứng. Câu nói băng quơ của Hoàn Tử Đầu lại làm tôi giật mình, Thang Nghiêu khá thấp, hơn nữa hình như nhà cô ấy ở Hồ Yêu Sơn hoặc Đường Oa Tử thì phải.

Tôi khựng lại suy nghĩ, thấy tôi nhìn chằm chằm Thang Nghiêu thì Hoàn Tử Đầu mắng: “Này này này, đủ rồi đấy, anh đừng có nhìn Thang Nghiêu như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, anh còn có Bạch Phàm mà?”

Tôi định thần lại, cười cười, bắt đầu có hứng thú với cô gái Thang Nghiêu này.

Thời gian trước long tin bị lẫn lộn, không rảnh để nghĩ kỹ, giờ ngẫm lại xem ra, đúng là Thang Nghiêu này hơi bất thường. Thế nhưng 10 năm trước, cô ấy mới hơn 10 tuổi, hẳn không phải là nhân chứng!

Chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã ai về nhà nấy. Đêm qua thức trắng, quay về ký túc, tôi ngủ đến tận 3h chiều. Để tránh tai mắt mọi người, ngủ dậy là tôi thu xếp lên đường đi Hồ Yêu Sơn ngay.

Hồ Yêu Sơn đúng là một nơi chứa nhiều bí mật, ở đây tôi biết được lão Vũ, lão Đường và Lưu Vân Ba là chiến hữu, ở đây đào ra được hai đồng tiền và một cuốn sách, cũng ở đây mà nghe được tin về sự tồn tại của tài xế thứ tư.

Tôi đã lựa chọn rất lâu trước khi đến Hồ Yêu Sơn. Năm xưa, đại bộ phận hành khách trên xe lão Đường đều là thôn dân Hồ Yêu Sơn, theo logic thông thường, nếu nhân chứng kia là người nhà nạn nhân nào đó, nhất định sẽ không trơ mắt nhìn tài xế gây chuyện bỏ trốn, còn nhìn lãnh đạo im đi vụ tai nạn mà không la lên phản kháng.

Cho nên điều đầu tiên tôi muốn tìm hiểu, nhà ai là người gây ra động tĩnh lớn nhất sau vụ tai nạn năm xưa. Để xem có thể có chút manh mối nào về nhanh chóng hay không.

Đã tới đây mấy lần, tôi đi thẳng đến nhà trưởng thôn. Trưởng thôn do tôi gián tiếp hại chết, vẫn còn vô cùng áy náy. Hồ Yêu

Sơn không thể so với thôn Bì Liễu được, người dân ở đây rất nhạy cảm, nói không chừng trong thôn còn có người của lãnh đạo, cho nên lần này mình phải hết sức cẩn thận.

Ở tạm nhà trưởng thôn một đêm, sáng hôm sau giả như không có việc gì, tôi ra quầy hàng đầu thôn mua đồ ăn sáng. Hít thở không khí trong lành nơi thôn quê này, rất có lợi cho tâm trạng.

Đang nghĩ xem có nên đến ra mắt trưởng thôn mới không thì chợt có người gọi: “Tiểu tử, sao lại đến đây nữa?”

Quay đầu nhìn lại, người gọi là một cụ ông lưng còng, bên cạnh là bé gái chừng bảy tám tuổi. Hai ông cháu họ, tôi vẫn nhớ như in, đó là hai người mà mình cho 100 tệ vì con bò bị chết. Ợ một tiếng, tôi cười đi tới xoa đầu bé gái, chào ông cụ: “Bác, dạo này khỏe chứ!”

Ông ta không khách sáo, thấp giọng hỏi: “Tôi khá khỏe, cậu lại tới đây làm gì?”

Từ lúc gặp gỡ ông cụ, câu ông ấy nói nhiều nhất là khuyên tôi nên chạy đi. Còn nhớ lần trước tôi và lão Lưu gặp ông ấy ở nhà trưởng thôn, chính ông ấy nói cho tôi về sự tồn tại của tài xế thứ tư. Còn dặn nếu rảnh có thể đến đầu thôn tây tìm ông ấy, đáng tiếc lúc đó tôi có việc gấp nên không có thời gian, giờ nhớ lại, cụ ông này cũng giúp mình khá nhiều.

“Công ty cho nghỉ, cháu đến thấp hương cho thôn trưởng!”

Ông cụ nghe xong thì ghé vào tôi nói nhỏ: “Tôi thấy cậu đến đây hai ba lần rồi, mục đích không thể đơn giản như vậy được. Ở đây nói chuyện bất tiện, tối nay rảnh thì đến nhà tôi ăn bữa cơm. Đầu thôn tây, trong sân có cây liễu lớn!”

Ông cụ nhiệt tình, tôi cũng vui vẻ đồng ý, nói thêm vài ba câu thì ông ấy dắt đưa cháu về nhà. Vừa rồi còn đang tính xem có nên hỏi ý kiến trưởng thôn mới, không ngờ lại có kết quả này. Ông cụ vẫn luôn cảm kích việc tôi cho tiền bé gái mua cặp sách, hơn nữa ông ấy cứ năm lần bảy lượt khuyên nhủ, xem ra ông ta biết khá nhiều về chuyện này.

Có cơ hội rồi, tôi bèn ra quầy tạp hóa mua ít trái cây, chờ trời tối rồi đến nhà ông cụ ăn cơm. Đầu thôn tây, trong sân có cây liễu, nhà ông ấy thật dễ tìm, thấy tôi xách theo quà, ông cụ cười tươi vội đón tôi vào.

Cùng ăn cơm, ngoài ông cụ và bé gái thì còn có hai vợ chồng, là con trưởng và con dâu ông ấy. Ăn bữa cơm quây quần, tôi chợt thấy nhớ nhà.

Ông cụ và bé gái ở một gian nhà riêng, ăn cơm xong, ông gọi tôi sang nói chuyện, đối với tôi thì bữa tiệc giờ mới bắt đầu!

Theo ông cụ vào phòng, đóng cửa lại, ông ta ngồi trên phản châm điếu thuốc, nhìn tôi hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Tiểu tử, đã nói với cậu là thôn này không thể ở, sao cậu không nghe tôi?”

Tôi cười: “Bác à, mấy lần trước vội đến vội đi, có rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi. Làm sao bác biết cháu là tài xế chuyển xe số 13?”

Ông cụ đáp: “Lần đầu sau khi cậu đi khỏi thì trưởng thôn có nói với tôi!”

Hóa ra là trưởng thôn, nhớ đến kết cục bi thảm của ông ấy, tôi lại thấy khó xử, không biết nếu tiếp tục hỏi về vụ tai nạn thì có gây nguy hiểm gì cho ông cụ đây không?

Thấy tôi cau mày, ông cụ cười: “Cậu không chuyên tâm mà lái xe, cứ đến đây suốt, muốn biết gì phải không?”

Tôi thở dài: “Bác à, điều cháu muốn biết thì nhiều, nhưng không biết có nên hỏi hay không!”

Ông cụ lộ rõ vẻ phiền muộn, nói: “Mấy lần cậu đến đây, chắc là vì vụ tai nạn 10 năm trước?”

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng ông cụ, tôi nói: “Đúng vậy, chuyện này liên quan rất lớn, nhưng xin bác đừng nói với người ngoài!”

Ông cụ xua tay: “Khụ...tôi đây đã sắp xuống lỗ rồi, đương nhiên là biết cân nhắc! Có điều tôi không tán thành việc cậu điều tra vụ này. Người nhà nạn nhân còn chưa có ý kiến, cậu vất vả như vậy làm gì?”

Tôi ngồi khoanh hẵn chân lên phản, nghiêm túc: “Nói thật với bác, lần này cháu tới đây là muốn tìm hiểu về những thân nhân người gặp nạn. Bác sống lâu năm ở đây, lúc tai nạn xảy ra, có nhà nào làm ầm lên không?”

Ông cụ thở dài: “Có, người nhà chết mà báo chí cũng không dám đưa tin. Ban đầu có mấy nhà muốn kiện lên cấp trên.”

“Sau đó thì sao?”

“Làm ầm ĩ nhất chính là nhà Chu gia, người đàn ông duy nhất trong nhà chết, cô nhi quả phụ ở lại thật khổ cực. Có điều sau khi đi thành phố một chuyến về thì họ không nói gì nữa!”

Tôi nghi hoặc: “Sao lại như thế?”

Ông cụ lắc đầu: “Cụ thể thì không biết, theo tôi thì chắc đã bị lãnh đạo phía trên cưỡng chế. Rất có thể là có người đã lén lút đến thương lượng.”

Chuyện này thật kỳ quặc, sao vợ con Chu gia tố cáo một nửa rồi lại thôi, bị lãnh đạo thành phố uy hiếp ư?

Thấy tôi ngây ra, ông cụ cười: “Cậu không lo lái xe đi, cứ nhất quyết đâm đầu vào bãi nước đục làm gì. Vợ con Chu gia lên thành phố về thì thay đổi 180°, chuyện đau lòng này cậu đừng tùy tiện hỏi người ta nhé. Hai mẹ con họ đang xây nhà mới, nếu cậu rảnh cũng có thể qua đó giúp đỡ!”

Xây nhà? Đây chẳng phải cơ hội tốt để tiếp cận sao, tôi vội nói: “Được, cháu cũng đang không có việc gì làm, ngày mai sẽ đến giúp! Xây trát thì cháu không biết, nhưng khuôn gạch, trộn vữa thì không thành vấn đề.”

Nói chuyện thêm mấy câu, tôi thu xếp quay lại nhà trường thôn cũ.

Sáng hôm sau dậy thật sớm, tôi đi sang nhà Chu gia le ve làm quen. Thực ra thì tôi không có ấn tượng với vợ Chu gia, nhưng trong đám tang trưởng thôn, chị ấy có nhận ra tôi. Nghe tôi giới thiệu là họ hàng xa của trưởng thôn, đến tảo mộ, nhân dịp giúp xây nhà, chị ta vui lắm.

Để tiết kiệm tiền nên vợ Chu gia chỉ thuê hai người thợ, cộng thêm đứa con trai 15, 16 tuổi, các công việc từ trộn vữa, khuôn gạch, xách xô đều do chúng tôi đảm nhiệm.

Hôm nay là ngày đào móng, mấy người chúng tôi tay cuốc tay xẻng, đào một vòng quanh, cũng may nền đất không có đá, nên khá thuận lợi. Vợ của Chu gia cũng đào cùng chúng tôi, từ 8h sáng đến hơn 12h trưa mới nghỉ, đi nấu cơm.

Chị ta vừa đi khỏi, hai tay thợ đào móng liền lơ là công việc, vừa nói chuyện vừa đào qua loa lấy lệ. Họ đều làm ăn công

nhật, tôi biết đây là đang cố kéo dài thời gian, định nhắc nhở mấy câu, nhưng nghĩ lại, mình là người ngoài nên thôi.

Bọn họ nhận tiền nhưng không làm việc, thật vô lương tâm, nghĩ đến vợ Chu gia, một mình nuôi con đã khổ sở, tuy tôi ở đây không lâu, nhưng giúp được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Nghĩ đoạn, mặc kệ ai nói gì, tôi hăng hái đào, đang bận rộn mồ hôi mồ kê thì chợt nghe tiếng thằng con trai hoảng loạn la lên. Hoảng hốt, nghĩ nó đập xẻng vào chân, tôi vội chạy tới xem. Nhưng toàn thân thằng bé lạnh lặn, chỉ là ném cái xẻng một bên, nhìn thứ gì đó, run bần bật.

Tôi thò cổ ra nhìn thì thấy, dưới cái hố thằng bé đào, có một đồng thứ gì màu vàng, tôi không biết nó là gì, nhưng nhìn mum múp, thìn thịt rất ghê tởm.

Hai thợ xây lười biếng thấy vậy cũng chạy lại, vừa trông thấy đồng kia thì không khỏi hoảng hốt, cau mày rồi thở dài: “Hồng rồi, nhà này không xây được!”

Tôi hỏi: “Sao lại không xây được? Đây là thứ gì, đúng xẻng xúc đi chẳng xong ư?”

Thợ xây vội xua tay: “Ai da, anh đừng nói bừa, đây là Thái Tuế. Động thổ trên đầu Thái Tuế là chán sống đó!”

Đang nấu cơm bên căn nhà tạm, vợ Chu gia nghe thấy con mình kêu thì cũng chạy ra, nhìn thấy cái hố, sắc mặt liền trầm xuống.

Thợ xây im lặng một lát rồi nói: “Đào phải Thái Tuế không phải tốt lành gì. Mau tìm mấy bô lão trong thôn tới hỏi xem chuyện này nên giải quyết thế nào, nếu không con trai chị sẽ gặp xui xẻo đấy!”

Vợ Chu gia gạt đầu lia lịa, vội chạy đi tìm người. Mấy chúng tôi đứng quanh cái hố, chờ đến 20p thì chị ta mới dẫn một ông cụ run run rẩy rẩy về. Ông lão nhìn cái hố, cau mày khàn giọng: “Không sai, là Thái Tuế. Mau đi mua rượu trắng về đây, nhiều một chút, năm sáu cân vào. Nhất định phải nhanh chóng ngâm Thái Tuế vào rượu.”

Vợ Chu gia không dám chậm trễ, vội chạy đi mua rượu, chỉ lát sau đã mang một can về. Ông lão lấy cái chậu lớn, đổ rượu ra, sau đó bảo chúng tôi thật cẩn thận đào Thái Tuế lên, nhâm vào trong chậu.

Tôi thì chả làm sao, nhưng hai thợ xây nghe phải đào Thái Tuế thì rất khó xử, mãi chẳng chịu động tay, vợ Chu gia phải nói là trả thêm tiền, họ mới cần răng đồng ý!

Đào Thái Tuế lên, nó phải nặng đến bốn năm chục cân, đây là lần đầu tôi nhìn thấy nó, không biết phải gọi là động vật hay thực vật nữa, toàn thân nó màu vàng, thịt bủng nhủng.

Sau khi đặt Thái Tuế vào cái chậu lớn đầy rượu, ông lão mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi thì chỉ mới nghe người ta nói, động thổ trên đầu Thái Tuế không may mắn, chứ chẳng biết ngâm Thái Tuế trong rượu để làm gì. Đám người chúng tôi đứng quanh cái chậu nhìn nó hồi lâu, cuối cùng thợ xây mở miệng trước, hỏi ông lão tác dụng, ông ấy thở dài: “Động thổ trên đầu Thái Tuế là điều kiêng kỵ nhất. Nếu đào trúng, thì phải đào nó lên, ngâm rượu cho nó say, làm nó quên mất chuyện gì vừa xảy ra. Sau đó nhân lúc trời tối, chôn nó lại, như vậy thì nó sẽ không trách tội trẻ con!”

Vợ Chu gia sớm đã rơm rớm nước mắt, nghe ông lão nói vậy thì căng thẳng, ôm chặt lấy con mình. Giờ đã ngâm rượu Thái Tuế rồi, theo cách ông lão nói, thì chờ trời tối phải lén chôn nó lại chỗ cũ. Nhà thì không xây được, hai người thợ nhất định không chịu ở lại để chôn Thái Tuế. Vợ Chu gia năn nỉ mãi không được, đành thanh toán tiền công, cả hai vội vã rời đi.

Tôi thì tuy không hay đọc sách, nhưng cũng xem vài tin về Thái Tuế rồi, nghe nói thứ này còn rất đáng giá, nên chẳng hơi hỗi lẩm, quyết định ở lại giúp đỡ.

Vợ Chu gia nấu cơm xong thì mời tôi và ông lão xuống bếp ăn tạm, ông lão đi trước, tôi định bê cái chậu Thái Tuế dịch sang một chút, vừa thò tay, cong lưng lại gần thì tôi giật mình.

Thái Tuế đột nhiên cử động!

CHƯƠNG 166: CỐ MA NGOÀI CỬA SỔ

Tôi hoảng hốt hét lên một tiếng, ông lão vừa xuống bếp ăn cơm nghe thấy vội quay lên. Tôi chỉ vào Thái Tuế, nói: “Nó cử động!”

Ông lão sợ đến tái mặt, hỏi: “Thật ư?”

Tôi cúi đầu nhìn kỹ cái đồng vàng vàng trong chậu, nghĩ một lúc rồi e dè nói: “Hình như là vậy!”

Ông lão bực mình giậm chân: “Cậu đừng có hình như hình như. Chuyện nó cử động hay không rất hệ trọng, nếu Thái Tuế cử động có nghĩa là nó chưa uống say, gia trạch sẽ bất an, tất xảy ra hung sự!”

Thấy ông ấy nghiêm túc như vậy, tôi càng ngây ra, định nói vừa rồi nó khẽ cử động nhưng giờ lại thấy nó im lìm, tự tôi cũng hoài nghi có phải mình mới nhìn lầm hay không.

Vợ Chu gia đứng cạnh nghe xong thì sợ hãi, vội hỏi ông lão có cách nào hóa giải không, ông lão chỉ lắc đầu: “Thái Tuế là hung thần, ai xây nhà cũng tránh nó, nếu nó ở hướng nam hay bắc thì phải xây nhà hướng Đông Tây, còn nếu nó ở hướng đông tây thì phải xây nhà hướng nam bắc. Vốn định chuốc rượu nó, đêm nay chôn lại, ngày mai đổi vị trí đào móng thì còn tiếp tục động thổ được. Nhưng hiện giờ xem ra không ổn rồi!”

Vợ Chu gia vừa nghe hai tiếng hung thần, hoảng hốt nói: “Vậy khỏi xây nhà nữa, căn nhà nhỏ này là đủ cho hai mẹ con cháu rồi. Chú Quách, xin chú hãy nghĩ biện pháp!”

Ông lão xoa tay bảo chị ta bình tĩnh, ngồi xuống phản suy nghĩ một lúc lâu.

“Thế này đi, đêm nay vẫn phải chôn Thái Tuế, hai mẹ con cô đừng ở nhà nữa, đến chỗ khác ở tạm đi!”

Vợ Chu gia vội vàng gật đầu đồng ý, ăn cơm trưa xong thì đi tìm chỗ ở luôn. Vốn tưởng có thể xin ở nhờ nhà hàng xóm, nhưng nghe nói chị ta động phải Thái Tuế, chẳng ai dám cho ở. Ông lão tố bụng bảo hai mẹ con về nhà mình, nhưng nhà

ông ấy, bà vợ nắm quyền, thương lượng mãi cũng không chịu đồng ý.

Vừa hay tôi đang ở một mình tại nhà trường thôn cũ, bèn đề nghị hai mẹ con dọn về đó. Tôi có lòng, nhưng vợ Chu gia lại sợ vì trường thôn mới chết, còn sợ cả việc quả phụ ở với tôi sẽ gây điều tiếng không hay, đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng mới cắn răng đồng ý.

Tôi giúp hai mẹ con dọn chăn đệm và đồ dùng sinh hoạt sang, lo hộ sợ hãi, tôi ngủ phòng phía tây, nhường phòng đông cho hai người.

Sắp xếp xong xuôi, chỉ còn chờ trời tối. Rảnh rỗi tôi search baidu một chút, Thái Tuế, theo tương truyền chính là linh chi dạng thịt. Nó là tập hợp của các vi khuẩn, không tính là thực vật cũng không hẳn là động vật, còn có lời đồn, ăn Thái tuế có thể kéo dài tuổi thọ. Có người nói, thứ mà năm xưa Tần Thủy Hoàng vất vả tìm kiếm chính là thứ này.

Tôi thoáng thờ phào, nhưng thấy dáng vẻ sợ hãi của ông lão và hai mẹ con Chu gia, tôi không dám hé mồm, chờ trời tối hẳn, xác định bên ngoài không còn tạp âm, ông lão mới bảo tôi đi chôn Thái Tuế.

Vợ Chu gia sợ hãi, chỉ mình tôi xách vác cái chậu mấy chục cân, bê đến cạnh hố đào ban sáng. Tới nơi, theo lời ông lão dặn, tôi đập đầu lạy nó ba lạy, sau đó cẩn thận vớt nó ra, thả lại cái hố, chôn. Làm xong thì người đã ướt đầm mồ hôi, thở dốc, vợ Chu gia định nói chuyện thì ông lão căng thẳng giơ tay im lặng, mấy người chúng tôi đi theo ông ấy, lén la lén lút như ăn trộm. Ra khỏi sân, ông lão mới từ từ nói: “Thái Tuế mới hạ thổ, không thể lên tiếng, nếu đánh thức nó thì rất phiền!”

Vợ Chu gia gật đầu: “Chú Quách, việc như vậy là xong à? Cháu có cần cúng thịt đầu heo mừng 1 với 15 không?”

Ông lão cau mày: “Đừng cúng, đã nói Thái Tuế là hung thần, ai lại đi cúng bái hung thần bao giờ. Cô cứ ở tạm nhà trường thôn một thời gian xem thế nào đã!”

Vợ Chu gia gật đầu, ông lão dặn dò thêm mấy câu rồi xoay người đi về. Có thể thấy vợ Chu gia vẫn còn chưa hết sợ, lúc nào cũng căng thẳng, về đến nhà trường thôn, thấy đã muộn, tôi chỉ trấn an mấy câu rồi về phòng ngủ.

Thái Tuế đã có sự giải thích của khoa học, tôi cũng chẳng để trong lòng, cả ngày đào hố lấp hố đã quá mệt mỏi, vừa đặt lưng là ngủ.

Màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng sáng ngời, không hề có gió. Đang ngủ say thì đột nhiên có tiếng gõ ở cửa sổ làm tôi tỉnh giấc. Ngái ngủ quay đầu nhìn, một cô gái mặc đồ đỏ đang gõ vào cửa sổ, thấy tôi nhìn thì vẫy vẫy, ý gọi tôi ra ngoài. Chẳng nhìn rõ mặt cô ta, đúng lúc tôi định đứng dậy ra ngoài thì đột nhiên giật mình tỉnh dậy. Hóa ra là mình vừa nằm mơ!

Đã lâu không nằm mơ ác mộng, cô gái trong mơ vừa rồi cứ như ma quỷ, rất rợn người. Tôi ngồi bật dậy thở hồng hộc, liếc nhìn điện thoại, giờ đã là hơn 1h sáng. Ổn định lại tinh thần, tôi nằm xuống đắp chăn, chợt nghe thấy cộc cộc cộc, tiếng gõ.

Tiếng động phát ra phía cửa sổ, tôi vừa ngẩng đầu thì thấy đúng là bên ngoài có một cô gái mặc đồ đỏ. Toàn thân nổi gai ốc, tôi mắng một tiếng, ngồi bật dậy. Nhưng nhìn kỹ, ngoài cửa sổ trăng sáng vằng vặc, chẳng thấy cô gái đâu nữa.

Hít sâu một hơi, con mẹ nó hôm nay mình bị làm sao vậy? Đầu tiên là thấy hình như Thái Tuế cử động, giờ lại thấy hình như có ma nữ gõ cửa sổ. 15 âm lịch tháng này vừa qua rồi mà, sao mình lại nhìn thấy mấy thứ như vậy?

Không ngủ được nữa, tôi bật đèn lên, ngồi hút thuốc. Hút mấy điếu thì đã 2h sáng, tôi mới tắt đèn, đi ngủ.

Sáng hôm sau, vợ Chu gia gõ vừa gọi tôi dậy ăn sáng, tôi ngáp dài, rời giường, ngồi xuống ăn miếng bánh bao, còn chưa kịp nuốt, bỗng thằng con chị ta nhớ ra gì đó, nói: “Đại ca, tối qua có một chị gái đứng bên ngoài, anh có trông thấy không?”

Câu nói của thằng bé làm tôi giật nảy, miếng bánh bao nghẹn ở cổ họng, vội ly nước uống, ho khan một trận. Ngồi thẳng lưng, tôi nhìn thằng bé, nói: “Chị gái nào? Mặc đồ gì, trông ra sao?”

Thằng bé có vẻ rất thật thà, không giống trẻ con hay nói dối, nó đáp: “Chỉ biết là mặc quần áo màu đỏ, còn không thấy rõ mặt.”

Quần áo đỏ???

Tôi bỗng nhớ đến cô gái trong giấc mộng tối qua. Vợ Chu gia thấy tôi cau mày, quát con: “Nói bậy bạ cái gì, lấy đâu ra cô gái

mặc đồ đỏ. Trẻ con không được nói lung tung!”

Thằng bé bỏ đĩa xuống, nói: “Mẹ, con thấy thật mà. Lúc đó con còn chưa ngủ, có một chị gái mặc đồ đỏ, đi từ phía tây phòng tới, ghé đầu vào cửa sổ phòng mình, nhìn ngó.”

Vợ Chu gia giật mình đánh rơi cả đĩa, hoảng hốt mắng: “Câm miệng. Con nằm mơ thôi, đừng nói bậy!”

Thằng bé ấm ức, không nói nữa, cầm đĩa lên ăn tiếp. Tôi với vợ Chu gia nhìn nhau, tâm trạng vô cùng phức tạp! Bữa sáng khỏi ăn nữa, tôi cắn hai miếng bánh bao lấy lệ rồi quay về phòng.

Vợ Chu gia dọn bếp xong xuôi thì lên gõ cửa phòng tôi, muốn nói chuyện. Sắc mặt chị ta trắng bệch, chần chẫn là đã bị dọa bởi lời thằng bé nói. Chị ta ngồi xuống, hai tay cứ xoa vào nhau, một lúc lâu mới mở miệng: “Cậu à, ban nãy thằng bé nói, cậu có tin không?”

Biết chị ta nhát gan, nhưng cũng không muốn giấu, tôi đáp: “Tin!”

Chị ta lập tức luống cuống: “Cậu tin? Liệu có phải thằng bé nhà tôi hoa mắt không?”

“Đại tỷ, chẳng giấu gì chị, tôi qua tôi cũng nhìn thấy cô gái mặc áo đỏ kia ngoài cửa sổ!”

Vừa dứt lời, chị ta càng sửng sốt: “Gì..gì? Thực sự có cô gái ngoài cửa sổ? Hơn nửa đêm, lại còn mặc đồ đỏ, chẳng phải là lệ quỷ sao? Ai da, có phải Thái Tuế tìm tới đây không?”

Thái Tuế?

Chị ấy không đề cập đến, suýt thì tôi cũng quên mất việc tối qua chôn Thái Tuế. Là Thái Tuế hóa thành ma nữ? Chuyện này thật khó tin.

“Đại tỷ, chị đừng hoảng hốt quá, có khi chỉ là ai đó trong thôn uống say đi nhầm nhà thôi.”

Vợ Chu gia bậm môi: “Không có khả năng. Thôn này có giống thành phố các cậu đâu, làm gì có chuyện sống về đêm, phụ nữ trong thôn rất an phận, tối đến chẳng ai ra ngoài cả!”

Thấy thái độ chị ta dứt khoát, tôi cũng không biết khuyên thế nào, chỉ nói không sao đâu, chờ đêm nay xem sao đã. Chị ta

không yên tâm, cứ một mực nói rằng Thái Tuế tìm về, rồi chạy sang tìm lão Quách hôm qua đến giúp.

Chắc tối qua ngủ không tốt, tôi đã bị cảm, cả ngày nằm nhà, đầu đau như búa bổ. Vợ Chu gia đi tìm lão Quách về, nấu nước gừng cho tôi uống, nói rằng lão Quách cũng cho là Thái Tuế tìm đến dận chị ta bôi máu gà lên trán, tối ngủ thì để con dao phay với cái kéo dưới gối.

Cơm tối xong, hai mẹ con Chu gia bôi máu gà lên mặt, lại còn sang phòng bôi cho cả tôi. Nhưng dao với kéo mỗi thứ có một chiếc thôi, nên hại mẹ con họ giữ để đặt dưới gối của mình.

Đêm đã khuya, bên ngoài dần dần tĩnh lặng. Nằm nghỉ cả ngày, chẳng những không thấy bệnh tình khá lên, mà đột nhiên tôi còn có cảm giác toàn thân nóng ran, phát sốt.

Đầu cứ lơ mơ, nửa tỉnh nửa ngủ, đến nửa đêm thì đầu tôi đau quá không chịu nổi. Không biết là xảy ra chuyện gì mà tôi tỉnh hẳn ngủ, có cảm giác khó chịu. Cảm giác khó chịu này không phải do bị cảm, mà là cứ như có ai đó đang nhìn mình chằm chằm vậy.

Sực nhớ chuyện tối qua, tôi từ từ ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ. Vừa ngó nhìn, suýt nữa thì tôi ngất đi, một cô gái quần áo đỏ, sắc mặt trắng bệch đang ghé vào cửa sổ, mắt nhìn tôi đăm đăm!

CHƯƠNG 167: CÁI ÁO TRONG HÒM

Cứ cho là đêm qua mình hoa mắt, nhìn lầm, nhưng đêm nay, cô ta lại mò đến! Toát mồ hôi lạnh, tôi ngồi dậy, thấy vậy ma nữ ghé vào cửa sổ nhìn một lát rồi xoay người bỏ đi.

Đang bị cảm, đau đầu chóng mặt, nhưng bị dọa, toàn thân tôi đều lên dây cót tinh thần. Cô ta là Thái Tuế thật ư? Đêm nay cũng khỏi ngủ, tôi quần chăn ngồi trên phản.

Bữa sáng hôm sau, tôi tò mò hỏi thằng bé, tôi qua có nhìn thấy chị gái áo đỏ không? Nó nói không, tối qua ma nữ không ghé vào cửa sổ phòng hai mẹ con. Vợ Chu gia hỏi tôi có thấy không, tôi thờ dài, bình tĩnh giả vờ như không thấy.

Tuy ngoài miệng nói dối, nhưng lòng tôi khá thắc mắc, việc để dao và kéo dưới gối có tác dụng thật sao? Ăn sáng xong, tôi đến hiệu thuốc trong thôn mua mấy liều thuốc cảm, tiện ghé tạp hóa mua con dao và cái kéo, quay về nhét nó dưới gối nằm.

Bị cảm, cơ thể chẳng có chút sức lực nào, tôi ngủ một giấc đến tận hoàng hôn. Gần tối thì vợ Chu gia vào đánh thức tôi, bảo tôi đưa chị ấy về nhà lấy ít đồ.

Chị ta sợ Thái Tuế như thế mà tự nhiên lại đòi về nhà, tôi ngáp dài, hỏi: “Đại tỷ, chị về lấy cái gì? Chẳng phải bác Quách đã dặn không được về nhà sao?”

Chị ta có vẻ khó xử: “Không nên về, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Ngày mai là giỗ bố tôi, tiền giấy, vàng mã còn để trong nhà kho.”

Hóa ra là về lấy tiền vàng, chuyện nhỏ nhặt, tôi thờ dài xua tay: “Đại tỷ, mấy xấp tiền giấy, ra tiệm tạp hóa đầu thôn mua mà đốt, đừng về làm gì.”

Chị gái sốt ruột, nói: “Không được, không phải là tôi tiếc tiền mua mới, mà tiền vàng chuẩn bị cho người chết thì phải hóa đúng ngày, giữ lại một chút nào cũng không may mắn!”

Chị ta thật đúng là quá mê tín!

“Thế chị không sợ Thái Tuế à?”

Vợ Chu gia khó xử suy nghĩ một lúc, đáp: “Chỉ về lấy ít tiền giấy chắc không sao. Cậu dẫn tôi về một chuyến đi!”

Thấy chị ta kiên trì, tôi đành gật đầu đồng ý. Nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, tôi xuống giường khoác cái áo vào rồi đưa chị ta về.

Chuyện nhà Chu gia đào phải Thái Tuế đã đồn khắp trong thôn, hai chúng tôi vừa mở cổng nhà thì mấy thôn dân đi ngang qua vội chạy lại, một trung niên dáng người cao lớn căng thẳng nói: “Đại muội tử, hai hôm trước nhà cô đào phải Thái Tuế, còn quay về làm gì?”

Vốn dĩ nhát gan, thấy người cùng thôn nói vậy, chị ta sợ đến phát run, nhỏ giọng đáp: “Trương đại ca à, ngày mai là giỗ bố tôi, tiền giấy chuẩn bị đều cất trong nhà, phải về lấy.”

Họ Trương nghe vậy cả kinh: “Ai da, cô cũng đoảng thế, lúc dọn ra ngoài ở sao không mang tiền giấy theo luôn?”

“Vội quá nên quên, tôi vào ấy cái rồi ra ngay, chắc không sao đâu chứ”

Họ Trương thở dài: “Tiền vàng không hóa đúng ngày thì không hay, nhưng nhà cô có Thái Tuế, tốt nhất là không nên vào.”

Vợ Chu gia nghe anh ta nói thì lại lưỡng lự, một lúc lâu sau, họ Trương đánh giá tôi rồi nói tiếp: “Anh bạn này có phải là người trước đây đã bỏ tiền làm đám tang cho trưởng thôn không? Cậu là họ hàng nhà ông ấy à?”

Thấy anh ta nhận ra mình, tôi liền gật đầu: “Đúng vậy, tôi là họ hàng xa của trưởng thôn, đến tảo mộ ông ấy mấy ngày!”

Họ Trương nghe thế thì ánh mắt có vẻ lảng tránh tôi, kéo vợ Chu gia sang một bên, nói nhỏ: “Đại muội tử, anh bạn này tuổi trẻ khi thịnh, lại không phải người trong thôn. Theo tôi thì hay là bảo cậu ta vào lấy, cô là phụ nữ, đừng vào.”

Tuy hai người đứng xa chỗ tôi, nhưng họ Trương giọng oang oang, không nói nhỏ được, nên tôi đều nghe thấy hết. Vợ Chu gia trả lời: “Sao làm như vậy được, cậu ấy không thân không quen với tôi, đây lại không phải chuyện của cậu ấy.”

Họ Trương sốt ruột: “Ai da, nam dương khí thịnh, không sao đâu. Cô cứ mở mồm nhờ, cậu ta chắc sẽ ngại từ chối. Đây chẳng phải là vì tôi lo cho cô sao?”

Tôi đã không nghe lọt tai nữa, hóa ra họ Trương này tự dát vàng lên mặt, coi mình đây là thằng ngọc à? Có điều tôi khá vui khi thấy vợ Chu gia nhất quyết không đồng ý, lắc đầu nói không thể làm vậy được.

Lần này đến Hồ Yêu Sơn là muốn điều tra về việc người nhà nạn nhân vụ tai nạn làm đơn kiện, năm xưa vợ Chu gia là người đầu tiên làm đơn, cũng là người gây náo loạn nhất, chắc hẳn chị ta phải biết nội tình, nói không chừng cũng có thông tin về nhân chứng.

Nhưng tôi chưa hề hé mồm hỏi, bởi mình chưa có đủ sự tin tưởng, giờ là cơ hội để lấy lòng tin tốt nhất. Căn nhắc kỹ, tôi bèn hô: “Đại tỷ, chị ở đây đi, tôi vào trong lấy tiền giấy ra cho!”

Vợ Chu gia còn đang nói chuyện với họ Trương, nghe tôi nói vậy thì cả hai nhìn nhau rồi đi tới.

“Không được, đây là chuyện nhà tôi, sao có thể để người ngoài phải mạo hiểm, tôi tự vào được.”

Dứt lời chị ta liền rảo bước đến cổng, tôi vội túm chặt lại, nói: “Đại tỷ, chị khỏi khách khí, chỉ là giúp nhau một chút thôi mà. Tiền giấy để trong kho đúng không, tôi vào lấy cho chị!”

Thấy tôi kiên trì, vợ Chu gia rất cảm kích.

Họ Trương cười mỉm: “Ai da, anh bạn này không tồi, rất có trách nhiệm!” Nói đoạn, giơ ngón tay cái lên.

Tôi nhìn anh ta, khẽ cười khẩy: “Đại ca, nếu tôi đoán không nhầm thì anh vẫn còn độc thân đúng không?”

Họ Trương sửng sốt: “Sao cậu biết?”

Tôi không đáp lời, xoay người đi vào trong sân, trước đó còn nói với vợ Chu gia một câu: “Đại tỷ, nếu chị theo anh ta, sẽ là mù quáng!”

Dứt lời, tôi cầm lấy chìa khóa trong tay chị ta, ngược mặt đi vào sân. Thật ra thì ban đầu tôi cũng không sợ Thái Tuế lắm, nhưng sau khi chôn nó thì hai đêm liền đều có ma nữ đến gõ cửa sổ phòng mình, tôi cũng nghĩ ngợi, không biết ma nữ và Thái Tuế có liên quan gì với nhau không.

Vừa gặp họ Trương mông mép nhưng nhát gan, không dám làm anh hùng cứu mỹ nhân, làm mất thời gian kha khá, trời đã

tối hẳn. Tiền giấy cất trong nhà kho, tôi cầm chắc chùm chìa khóa, cẩn thận từng bước tiến về phía đó. Vợ Chu gia ở ngoài cổng gọi: “Cái chìa khóa to nhất ấy! Đèn nhà kho cháy rồi, cậ cẩn thận không vấp!”

Tôi cúi tìm chìa khóa, mở cửa nhà kho. Gian nhà kho được xây bằng gạch vụn, khá hẹp, cũng chẳng có cửa sổ, bên trong tối đen như mực, chẳng nhìn thấy cái gì.

Lấy điện thoại ra soi đèn, soi một lượt cũng chẳng thấy tiền giấy mà chị ta bảo để đâu, bước thêm vài bước thì bộp một tiếng, tôi bị thứ gì đó đập vào đầu.

Xoa xoa đầu, tôi quan sát xung quanh một chút, căn nhà kho này toàn đồ phế liệu, sát góc tường còn kê một cái hòm gỗ vuông vắn. Lách qua đám đồ bỏ đi, đến chỗ cái hòm, nhấc nắp lên, bụi xộc cả vào mũi.

Trong hòm có một bó tiền giấy đã được buộc sẵn, nhấc nó ra vừa định đóng nắp lại thì tôi phát hiện, phía dưới còn rất nhiều quần áo cũ. Những bộ quần áo của đàn ông, chắc đều là chồng chị ta mặc lúc còn sống, không vứt đi. Nhưng thứ làm tôi kinh ngạc, chính là một bộ quần áo màu đỏ của nữ. Bộ quần áo khá nhỏ, không thể là của vợ Chu gia được, màu đỏ lóa mắt, trong căn phòng tăm tối nhìn rất quý dị.

Đột nhiên sực nhớ đến ma nữ áo đỏ, tôi sợ hãi buông tay, vội vã xách xấp tiền giấy chạy ra khỏi nhà kho. Thấy tôi bình an vô sự đi ra, vợ Chu gia rốt cuộc đã bớt lo lắng, nhận xấp tiền giấy, luôn miệng cảm ơn.

Trời đã tối, tôi khẽ lờm họ Trương đang đứng đó, rồi thu xếp về nhà trưởng thôn. Trên đường đi, tôi hỏi: “Đại tỷ, tôi thấy trong hòm còn rất nhiều quần áo, là của anh nhà mặc lúc sinh thời à?”

Vợ Chu gia đáp: “Đúng thế, là quần áo của anh ấy, tôi không nỡ vứt đi, để làm kỷ niệm.”

“Tôi nghe nói anh nhà gặp tai nạn ở hồ chứa nước 10 năm trước, nhưng sao chuyện này không thấy thông tin gì?”

Chị ta nghe vậy, thở dài: “Chuyện đã qua lâu rồi, đừng nhắc đến nữa.”

Chị ấy không muốn nói, thấy sắc mặt chị không tốt, tôi cũng không làm khó, hỏi sang chuyện khác: “Đại tỷ, trong hòm còn

có một bộ quần áo màu đỏ, nhìn kích cỡ thì chắc không phải của chị?”

Vợ Chu gia gật đầu: “Không phải của tôi, đó là bộ quần áo chồng tôi vào thành phố mua về để tặng ân nhân. Đáng tiếc chưa về đến nhà thì xảy ra chuyện!”

Ân nhân?

Chắc đã lâu không ai nhắc về vụ tai nạn xe, mấy câu hỏi của tôi đã gợi lên chuyện cũ, chị ta xúc động run run. Tôi vội xin lỗi, an ủi mấy câu rồi không dám nhắc lại nữa.

Ăn xong bữa tối, ai về phòng nấy nghỉ ngơi, tôi nhét con dao và cái kéo ban sáng mua xuống dưới gối, cũng phết chút máu gà lên mặt, rồi yên tâm đi ngủ.

Trong lòng lo sợ ma nữ áo đỏ lại tìm đến, tôi ngủ không yên, cứ một lát lại ngóc đầu nhìn xem nó có xuất hiện không. Cứ như vậy, chợp mắt rồi ngóc đầu, lại chợp mắt, rồi lại ngóc đầu nhìn, mãi đến quá nửa đêm, mệt mỏi, tôi mới ngủ thiếp đi.

Đang ngủ say, chợt tôi giật mình tỉnh dậy bởi tiếng gõ vào kính. Ngóc đầu dậy nhìn, ma nữ áo đỏ đang dùng ngón tay gõ cửa sổ. Máu gà bôi rồi, dao kéo cũng nhét dưới gối rồi, sao nó vẫn xuất hiện?

Mồ hôi lạnh túa ra, hai chúng tôi đối diện bốn mắt nhìn nhau. Ma nữ ngoài cửa sổ nhìn tôi, gõ mãi một lúc, sau đó xoay người định đi thì chợt như vấp phải thứ gì đó, kêu lên ai da một tiếng.

Ma mà cũng bị vấp chân?

Tôi sửng sốt, cái này không đúng, chẳng phải ma thì biết bay sao? Suy nghĩ một hồi tôi chợt ngộ ra, vỗ trán một cái, vội tung chăn, xỏ giày lao ra ngoài. Ra đến sân, cuối cùng thì cũng nhìn rõ mặt ma nữ áo đỏ, tôi ngây ra một lúc lâu mới thốt nên lời: “Thang Nghiêu? Sao lại là cô?”

CHƯƠNG 168: BA NGƯỜI NÓI CHUYỆN ĐÊM KHUYA

Vốn tưởng ma nữ mấy đêm nay mò đến cửa sổ, không phải là Thái Tuế thì cũng là cô hồn dã quỷ nào đó, ai ngờ lại là Thang Nghiêu!

Cô ta mặc bộ váy đỏ, chân đi giày cao gót, chắc lúc nãy vội đi nên trọ chân. Thấy tôi nhận ra mình, Thang Nghiêu thất vọng rồi nhìn tôi, cười ha hả: “Ha ha, không ngờ tới hả?”

Nhìn cái thái độ của cô ta, tôi tức sôi máu, quát: “Làm loạn cái gì thế, sao cô lại ở đây!”

Thang Nghiêu không để bụng, bĩu môi: “Nhà tôi ở trong thôn, sao tôi lại không ở đây được?”

Lần đầu gặp Thang Nghiêu, cô ta cũng nói là về nước thăm bạn trai, hình như ở Hồ Yêu Sơn, tôi thờ dài: “Thế nửa đêm cô không ngủ, mò đến cửa sổ phòng tôi làm gì?”

Thang Nghiêu tỏ ra đắc ý: “Biết anh nhát gan nên đến hù dọa chút, ha ha!” Vừa nói, cô ta vừa cười gập cả bụng. Tuy cô ta là bạn thân của Bạch Phàm, nhưng quan hệ giữa hai chúng tôi không tốt, bị cô ta chơi xỏ, tôi tức, nhưng ngấm lại đành bỏ qua, dù sao cũng là đồ con gái.

Phớt lờ Thang Nghiêu, tôi quay người đi về phòng. Thấy tôi không gân cổ lên cãi nhau, Thang Nghiêu mất hứng, đi theo vào. Tôi nằm luôn lên phản, cuộn chăn, cô ta cũng chẳng khách sáo, nhìn quanh phòng một chút rồi ngồi xuống. Thấy tôi không nói gì, Thang Nghiêu đẩy tay nói: “Sao thế, tức à?”

“Không, chỉ là không muốn nói chuyện với cô!”

Thang Nghiêu lại bật cười: “Hôm nay đã là gì, tôi còn lên kế hoạch tối mai bôi tương cà lên mặt, ai dè bị lộ!”

Tôi xoay người hỏi: “Cô về thôn lúc nào, cố ý về chơi tôi à?”

Thấy bên cạnh có bật lửa, Thang Nghiêu cầm lên châm điếu thuốc, nói: “Hôm liên hoan đó xong thì tôi về quê. Bữa trước thấy có người nhìn giống anh, tối không ngủ được liền mò đến xem, ai ngờ là anh thật. Anh không chịu ngoan ngoãn lái xe, mò đến thôn chúng tôi làm gì?”

Tôi bực mình đáp: “Đạp thanh (đi chơi tiết thanh minh).

“Đạp thanh?”

Thang Nghiêu lại cười ngả cười nghiêng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Anh nghiêm túc chứ? Anh là đại gia thành phố à, lần đầu tôi nghe thấy tài xế xe bus về nông thôn đạp thanh đấy!”

Thang Nghiêu vốn tính cợt nhả, cứ gặp tôi là nói móc rồi này nọ, thấy tôi không phản ứng, lại cười nói: “Tối hôm trước tôi đến, thấy vợ góa nhà Chu gia ở phòng cách vách anh, theo tôi anh có ý đồ xấu. Chỉ vài ngày đã dọn về ở chung?”

Cái này thì quá đáng rồi, tôi không muốn nhiều lời với cô ta nữa, đáp: “Cô thì sao, không ở thành phố, về đây làm gì?”

Thang Nghiêu rít hơi thuốc, chậm rãi nói: “Tôi về thăm cha mẹ, một thời gian nữa phải đi rồi!”

“Phải đấy, cô không nói tôi cũng quên. Mấy tháng trước cứu cô ở đập nước, cô bảo là phải bay về Anh luôn cơ mà?”

“Ừ, lúc đó quyết định như thế, nhưng mẹ tôi cứ giữ lại, nên chưa đành lòng đi.”

Chuyện vừa rồi đã làm tôi mất ngủ, cũng châm điếu thuốc hút. Thang Nghiêu nhìn tôi một lúc, hỏi: “Anh còn chưa nói mình đến đây có mục đích gì?”

Cô ta không tin tôi đến đây đạp thanh, bèn thuận miệng đáp: “Tôi có họ hàng với trưởng thôn, đến tảo mộ ông ấy thôi.”

Chẳng biết cô ta có tin hay không, chỉ thấy à một tiếng rồi nhàn nhạt nói: “Trưởng thôn chết oan uổng, nghe nói đến thi thể còn chưa tìm thấy, dưới mộ chỉ chôn di vật!”

Thang Nghiêu là bạn thân Bạch Phàm, lại ngẫu nhiên cũng ở Hồ Yêu Sơn, tôi hỏi thử: “Đúng rồi, lúc còn sống trưởng thôn có nói với tôi, thôn cô có một năm bị chết rất nhiều người đúng không?”

Thang Nghiêu sửng sốt: “Chết nhiều người?” Anh đang nói vụ tai nạn xe năm đó à?”

“Ừ!” Tôi cố gắng tỏ ra là không liên quan đến chuyện này, nhẹ nhàng đáp. Thang Nghiêu như đang nhớ lại chuyện xưa, ánh mắt mờ mờ, lát sau mới nói: “Tai nạn xe năm đó quá

thảm, anh không thấy thôn chỉ toàn người già với trẻ em ư? Đàn ông chết trong vụ tai nạn quá nhiều.”

Nói xong, cô ta chỉ sang phòng bên cạnh: “Chồng chị ấy, Chu gia cũng chết trong vụ tai nạn. Năm đó thằng con mới sinh chưa được bao lâu, giờ cũng mới hơn 10 tuổi.”

Tôi đang tò mò về việc vợ Chu gia kiện cáo năm xưa, nhưng hỏi thì chị ấy không nói, giờ nhân cơ hội liền hỏi Thang Nghiêu: “Tôi về công ty làm mới được 2 năm, không biết nhiều về vụ tai nạn xe đó. Nghe nói thôn cô có đi kiện, vợ Chu gia đi đầu tiên, sau đó vì sao lại rút đơn?”

Thang Nghiêu hút hết điếu thuốc, ném tàn xuống chân giẫm giẫm: “Mẹ tôi nói là không kiện được, còn bị uy hiếp. Sau khi vợ Chu gia đi kiện về thì cứ như biến thành người khác, không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa!”

Thấy Thang Nghiêu biết không ít, tôi mừng lắm, ngồi dậy nhưng vẫn giả bộ không quan tâm, nói: “Kiện cáo thì phải có chứng cứ, đó là tai nạn xe ngoài ý muốn, có gì mà kiện? Kiện tiền bồi thường không đủ à?”

Thang Nghiêu khoát tay, hai mắt đảo liến thoắng, ghé lại nói nhỏ: “Tôi nghe mẹ nói, việc này không phải sự cố ngoài ý muốn, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?” Tôi sốt ruột.

“Hơn nữa có người nói, hình như tài xế lái xe không chết!”

Tôi tung cái chăn lên phủ bụi, Thang Nghiêu thấy vậy đứng lên, lười biếng vươn vai nói: “Ở nông thôn thật buồn chết, vốn định hù dọa anh mấy hôm chơi, ai dè bị phát hiện, tôi về ngủ đây!”

Mấy câu nói của Thang Nghiêu rất có tính mấu chốt. Đến cô ấy cũng phong phanh biết việc lão Đường không chết, vậy thì nhân chứng kia chắc chắn ở trong thôn này. Để lấy lòng cô ta, tôi không vội hỏi ngay, mà khoác cái áo rồi đưa cô ta về nhà. Thấy tôi thay đổi thái độ, Thang Nghiêu cười: “Anh làm gì đấy? Nhiệt tình đột xuất như vậy, tôi không thích nghi kịp!”

Tôi xỏ giày, đáp: “Muộn quá rồi, phụ nữ đi đêm không an toàn, tôi phải đưa cô về!”

Thang Nghiêu vẫn cười giả lả: “Hai hôm nay bị tôi dọa chết khiếp anh không sợ à? Không sợ ma luôn?”

Tôi cười lạnh: “Không có gì, cô không sợ thì tôi cũng không sợ!”

Thang Nghiêu đột nhiên thay đổi nét mặt, lạnh lùng nói: “Tôi không sợ bởi bản thân tôi vốn là ma, anh thì không phải!”

Đang mãi xỏ giày, nghe cô ta nói mà tôi ngẩn ngơ. Ngẩng đầu lên nhìn, cô ta cũng nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn, thời gian như ngưng đọng lại, không khí trở nên lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau, vẫn là Thang Nghiêu phá tan không khí im lặng, phì cười vỗ vai tôi: “Thật không hiểu tại sao công ty anh lại chọn tên nhát gan này lái chuyển xe đêm. Còn đòi đưa tôi về, lát nữa quay lại một mình có mà đá ra quần. Thôi để tôi tự về, không nhớ có gì bất trắc, Bạch Phàm lại trách tôi, mai tôi lại đến tìm anh chơi!”

Không đợi tôi phản ứng, Thang Nghiêu liền lắc mông bỏ về. Trò đùa cợt của cô ấy quá đột ngột đôi lúc bản thân không kịp đề phòng. Nếu đã không muốn mình đưa về thì thôi, toàn là sợ bóng sợ gió, cũng may giờ đã rõ ma nữ không có thật, trong thôn ngoài ông lão với đứa cháu gái thì tôi chẳng quen ai, sự xuất hiện của Thang Nghiêu cũng là chuyện tốt.

Thở phào, tôi cởi áo khoác, lại chui vào ổ chăn, yên tâm mà đánh một giấc. Tối ngủ muộn nên đến tận 11h trưa hôm sau tôi mới rời giường, vừa đúng lúc vợ Chu gia nấu xong bữa trưa, ba chúng tôi ngồi quanh, ăn uống.

Từ nãy tới giờ, vợ Chu gia cứ nhìn tôi bằng ánh mắt quái lạ, mãi mới ấp a ấp úng nói: “Sao hơn nửa đêm hôm qua, tôi còn nghe thấy bên phòng cậu có tiếng nói chuyện? Tôi nói cái này cậu đừng giận, cứ như là có người khác trong phòng cậu vậy!”

Chắc là chị ấy nghe được tôi với Thang Nghiêu nói chuyện, vội bỏ bát cơm xuống, cười nói: “Đại tỷ đừng sợ, tối qua tôi có bạn tới chơi, ngồi nói chuyện phiếm, làm ảnh hưởng giấc ngủ của chị!”

Chị ta nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, gấp miếng thức ăn cho con trai, nói: “Chẳng trách, bảo sao tối qua trong phòng cậu lại ồn ào thế. Không có việc gì thì tốt, bạn cậu là ai, sao đêm hôm mới đến tìm muộn thế?”

“À, người cùng thôn các chị, tên là Thang Nghiêu, chắc chị cũng biết chứ?”

Chị ta gật đầu: “À, Thang Nghiêu nhà Thang gia, con bé vẫn luôn ở nước ngoài nên không thân quen lắm. Thế còn người nữa là ai?”

Người nữa? Tôi sửng sốt, khó hiểu hỏi: “Cái gì mà một người nữa?”

“Ngoài Thang Nghiêu ra thì còn có một ông già mà, ông ấy là ai?”

“Ông già? Không có ông già nào, tối qua chỉ có hai chúng tôi trong phòng thôi!”

Đột nhiên sắc mặt chị ta thay đổi, thả đôi đũa xuống mâm, căng thẳng nói: “Không thể thế được. Rõ ràng là giọng nói ba người mà, ngoài cậu và con bé, tôi còn nghe thấy một giọng ông già, ông ấy còn khá vui nữa!”

Thấy vợ Chu gia sợ hãi, chắc mấy nay thần kinh suy nhược, tôi không để bụng, nhai đồ ăn, nói: “Đại tỷ, chị nghe lầm rồi, hôm qua tôi bị cảm chưa khỏi nên giọng khàn khàn đấy thôi!”

Vừa dứt lời thì thằng bé nãy giờ ngồi ăn bên cạnh chợt nhìn tôi chăm chăm: “Anh à, em cũng nghe thấy, mẹ không nói dối đâu!”

CHƯƠNG 169: RƯỢU GIÀ

Nếu chỉ mình chị ta nghe nhầm thì không sao, giờ đến thằng con trai cũng nghe thấy, tôi bèn nghiêm túc, hỏi: “Đệ đệ, em xác định là không nghe lầm đấy chứ? Tiếng nói đó ở bên phòng anh?”

Thằng bé vừa và cớm vừa gật đầu: “Không sai, là một chị gái với một ông già nói chuyện bên phòng anh, em nghe họ nói hết rồi mới đi ngủ mà!”

Tôi buông đũa xuống hỏi: “Thế em có nghe rõ họ nói gì không? Ông lão nói gì?”

Thằng bé lắc đầu: “Em không rõ, có điều ông ta cứ gọi mãi như tức giận lắm ấy!”

Chuyện này thật đáng sợ, tối qua trong phòng chỉ có tôi với Thang Nghiêu, vốn không có ông già nào, càng lấy đâu ra ông già tức giận gọi ầm ỹ?

Thấy tôi kinh ngạc, vợ Chu gia chắc đã đoán ra gì đó, vẻ mặt sợ hãi hỏi tôi ông lão kia là ai, sao lại giấu chị. Đang không biết phải giải thích thế nào thì chợt lão Quách đẩy cổng bước vào. Vợ Chu gia thấy thế vội ra đón ông ta vào nhà, lấy thêm bát đũa.

Lão Quách ngồi xuống mâm, gật đầu chào tôi rồi hỏi: “Thế nào rồi, mấy hôm nay không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vợ Chu gia thở dài: “Cũng khá tốt chú Quách, sau khi làm theo lời chú, bôi máu gà lên trán với để dao kéo dưới gối thì ma nữ kia không dám mò tới nữa!”

Lão Quách yên tâm gật đầu. Tôi định nói cho chị ta biết, ma nữ là Thang Nghiêu đóng giả, nhưng sợ chị ấy sẽ tức giận sang mắng chửi nên lại thôi. Vợ Chu gia gấp cho lão Quách miếng thịt, lo lắng hỏi: “Chú Quách, chú xem, Thái Tuế đã chôn lại rồi, ma nữ cũng không tìm đến nữa, khi nào thì mẹ con cháu được về nhà?”

Lão Quách xua tay: “Chị gấp cái gì, ở nhà trường thôn không tốt à?”

Chị ta ngại ngùng nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Không phải, mà là sợ gây hiểu lầm, điều tiếng!”

Câu nói của vợ Chu gia làm tôi sặc nước bọt, thầm nghĩ, chị đã gần 50, tôi đây mới 30 tuổi đầu, tôi không nói gì thì thôi, chị lại sợ hiểu lầm?

Thấy tôi không vui, chị ta nói sang chuyện khác: “Chú Quách, mẩu chốt là đây là nhà trưởng thôn đã mất. Ông ấy chết không minh bạch, hai mẹ con cháu ở đây, sợ lắm!”

Lão Quách gật đầu, thông thả nói: “Vợ Chu gia này, trưởng thôn sinh thời là người tốt. Lúc còn sống ông ấy biết hai mẹ con chị khó khăn, cũng rất chiều cố, khỏi cần phải sợ, cứ ở lại đây đi!”

Thấy lão Quách không cho mình về nhà, vợ Chu gia thất vọng ra mặt.

“Đã làm theo lời chú, chôn cũng chôn rồi, nhà cũng không dám ở mấy ngày, hai mẹ con cháu còn phải lang thang bên ngoài bao lâu nữa?”

Lão Quách trầm mặt: “Hôm nay tôi đến tìm chị chính là vì chuyện này! Nghe tôi khuyên, đừng có về nhà nữa!”

“Tại sao?”

Lão Quách trầm ngâm một lát, nói: “Vợ Chu gia, tôi hỏi chị, cái hôm đào phải Thái Tuế, chị ra quán đồ ăn chín mua rượu đấy à?”

“Đúng thế, đều là chú bảo mà, mua sáu bảy cân, sao vậy?”

Lão Quách bất đắc dĩ lắc đầu: “Sáng nay tôi gặp trưởng thôn, phía sau còn có hai cảnh sát trên thành phố xuống, quán đồ ăn chín đó bán rượu giả!”

“Rượu giả?”

Nghe lão Quách nói, không chỉ riêng vợ Chu gia mà đến tôi cũng nháy dưng!

“Chú Quách, nhà đó có vò rượu lớn lắm, vậy hôm đó tất cả số rượu cháu mua đều là giả à?”

“Đúng, tôi hỏi qua trưởng thôn rồi, nhà đó đã khai báo hết, tất cả vật dụng dùng để pha chế rượu giả cũng bị tịch thu. Giờ

trường thôn đang đi từng nhà mua phải rượu giả để lấy lời khai đấy.”

Vợ Chu gia suy nghĩ một lát rồi thở phào: “Ai da, cũng may trưa hôm đó chúng ta không uống rượu, thật là vô lương tâm!”

Đầu chị ta nảy số chậm, nhưng tôi thì sớm biết ý lão Quách nói là gì, hỏi: “Bác Quách, thế thì dùng rượu giả ngâm Thái Tuế, khác nào là cho nó uống rượu giả?”

Lão Quách ủ rũ, vợ Chu gia bấy giờ mới phản ứng được, hốt hoảng nói: “Chú Quách, Thái Tuế chôn ở dưới đất bao lâu, nó phân biệt được rượu giả rượu thật không?”

Câu nói thật đúng chất ít học, tôi nghe mà nín cười. Lão Quách nói: “Ai da, ta sống từng này tuổi, mới lần đầu gặp chuyện lấy rượu giả ngâm Thái Tuế. Cho nên mới vội tới đây hỏi xem hai mẹ con chị mấy hôm nay thế nào.”

Tôi ngẫm nghĩ, nói: “Bác Quách, bác có nói là ngâm Thái Tuế trong rượu để nó uống say, quên chuyện xảy ra. Nếu đó là rượu giả, người uống không say thì hẳn Thái Tuế cũng không say, mà uống rượu giả thì dễ ngộ độc, cháu e là Thái Tuế cũng không xong!”

Vợ Chu gia gật đầu lia lịa: “Ai da chú Quách, cái này thì hỏng rồi. Thái Tuế uống phải rượu giả sẽ rất tức giận. Bảo sao hai hôm đầu thì có ma nữ tìm đến, tối qua lại có thêm một ông già, hóa ra Thái Tuế uống phải rượu giả nên đến tìm cháu tính sổ!”

Lão Quách lo lắng hỏi: “Không phải chị nói ma nữ đã không tới nữa, giờ lại lòi ra ông già là sao?”

Vợ Chu gia liếc tôi, nói: “Bên phòng cậu ấy, hơn nửa đêm hôm qua, hai mẹ con cháu nghe bên phòng có tiếng nói chuyện. Nhưng cậu này cứ sống chết chối là có ông già bên đó.”

Đúng là vợ được nời là ném, lão Quách nghe vậy thì nhìn tôi, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nếu ông ta không nhắc đến vụ rượu giả, thì tôi cũng giấu diếm cho qua chuyện. Nhưng giờ việc đến nước này, tôi nghĩ cũng nên nói ra sự thật. Từ việc Thang Nghiêu giả ma dọa tôi mấy hôm nay, cho đến cuộc nói chuyện tối qua chỉ có hai người, không có ông già nào.

Bọn họ yên tĩnh ngồi nghe xong, lão Quách trầm mặc, vợ Chu gia thì tức trợn mắt, ném đũa xuống mâm, quát: “Tiểu nha đầu chết tiệt, đi du học nước ngoài mấy năm bị tâm thần à? Nửa đêm không ngủ, đi mặc váy đỏ dọa người, rồi chó nó chịu lấy!”

Lão Quách xua tay: “Vợ Chu gia, chị đừng có nhao nhao lên, chuyện này không đơn giản, yên để tôi nghĩ đã!”

Nghe lão Quách nói, chị ta mới nén giận: “Chú Quách, thật ra cháu cũng thấy ngờ ngợ, Thái Tuế là hung thần đạo hạnh mấy ngàn năm, sao lại biến thành ma nữ váy đỏ được. Theo cháu nghĩ ông già tối qua hai mẹ con cháu nghe thấy mới là Thái Tuế.”

“Cái này chưa chắc, có khi hai mẹ con chị nghe nhầm, có điều phải nhớ lời chú Quách này, hiện giờ đừng có về nhà, về là mất mạng, nghe chưa?”

Vợ Chu gia bừng tỉnh đại ngộ, chột sững ra, lão Quách lại lo lắng hỏi: “Sao, sao lại sợ thế, chị về nhà rồi à?”

Chị ta ấp úng, cuối cùng chỉ vào tôi, nói: “Cháu chưa vào nhà, là cậu ấy vào!”

Lão Quách hoảng hốt nhìn tôi, căng thẳng: “Anh bạn trẻ, cậu vào nhà hai mẹ con họ? Chính tay cậu chôn Thái Tuế, nguy hiểm như thế, sao lại vào?”

Nháy mắt chuyện lại biến thành lỗi của tôi? Vợ Chu gia áy náy nói: “Chú Quách, là cháu bảo cậu ấy vào lấy tiền giấy để hóa cho cha.”

Lão Quách bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, thấy ông ta có vẻ ngưng trọng, vợ Chu gia dè dặt hỏi: “Chú Quách, theo chú có phải là Thái Tuế theo cậu ta về đây không?”

Lão Quách cau mày hồi lâu không lên tiếng, chắc đang suy nghĩ gì đó, phải 5p sau mới mở mồm: “Đừng nói bừa, chờ đêm nay xem sao đã!”

Nói xong ông ta có vẻ buồn bã đứng dậy thu xếp đi về. Vợ Chu gia vội hỏi: “Nếu đêm nay Thái Tuế lại đến tìm thì sao? Cháu phải chuẩn bị gì không?”

Lão Quách xua tay: “Không cần chuẩn bị gì cả, tối đi ngủ nhớ cài chặt cửa sổ, không được ra ngoài, mai tôi sẽ lại sang!”

Dứt lời, ông lão chậm rãi đẩy cổng ra ngoài. Lão Quách đi khỏi, vợ Chu gia ìu xìu uể oải, cứ như khó sống qua đêm nay vậy. Nhà chị ta, tôi vào, giọng nói ông già cũng phát ra từ phòng tôi, ấy vậy mà chị ta chỉ lo cho bản thân, nửa câu an ủi tôi cũng không có. Chán nản, tôi bỏ dở bữa cơm, nhắc đít đi ra ngoài giải sầu.

Định đi tìm Thang Nghiêu, nhưng chẳng biết nhà cô ấy ở đâu, bắt đắc dĩ châm điều thuốc, đi lang thang trong thôn không có mục đích. Từ hồi cầm lái chiếc xe số 13, gặp vô số chuyện quái lạ, còn mấy lần trở về từ cõi chết, trước mắt chẳng qua chỉ là một ông già vô hình, có gì đáng sợ?

Tôi tự an ủi bản thân, ngẫm lại giờ buổi sáng cũng chẳng có việc gì, bèn đi mua ít giấy tiền, lên núi tìm mộ trưởng thôn, hóa vàng cho ông ta, tiện dọn dẹp cỏ dại quanh mộ.

Vợ Chu gia thì đã sợ mất mật, lúc tôi về, cửa phòng chị ta khóa trái từ bao giờ.

Trời dần tối, hai mẹ con hẳn là vẫn sợ hãi, không dám ra khỏi phòng, cơm tối cũng chẳng ăn, tôi giở chăn vừa định nằm xuống thì Thang Nghiêu tới.

Cô ấy vẫn mặc bộ váy đỏ, chẳng khách khí, đi vào ngồi xuống cạnh tôi. Ở cái thôn xa lạ này mà có bạn để nói chuyện thì còn gì bằng, huống chi mình còn cần nghe nhiều thông tin từ cô ấy, thái độ với cô ta cũng niềm nở hẳn lên.

Thang Nghiêu là người dễ tính, không so đo hiềm khích lúc trước, chỉ một lát đã nói chuyện với tôi rất sôi nổi. Thời gian cứ thế dần trôi, cũng đã muộn, tôi lại thu xếp đưa cô ta về, thực ra thì chỉ là cái cớ, giả mù sa mưa lấy lòng, nhưng không ngờ hôm nay cô ta lại đồng ý luôn.

Nói thì xấu hổ, chứ tôi phải lên dây cót tinh thần lắm mới dám khoác cái áo, đưa cô ta ra cổng. Trên đường đi, hai chúng tôi hẹn nhau ngày mai dậy sớm leo núi, đương nhiên tôi rất sẵn lòng, không thể bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào nói chuyện cùng cô ta cả.

Bất ngờ là nhà Thang Nghiêu rất to, phải đến ba gian nhà khang trang, mặt sân được đắp xi măng sạch sẽ, nhìn là biết nhà giàu. Mà nghĩ lại cũng phải thôi, cho con đi du học Anh quốc, chắc chắn phải có điều kiện rồi.

Tiến cô ấy vào nhà, tôi quay lại đường cũ, đi về. Nhà Thang Nghiêu cách nhà trưởng thôn không xa lắm, tôi hơi mệt, cúi đầu bước đi, đang đi bỗng nghe phía sau có tiếng động: “Lạch cạch lạch cạch...”

Nông thôn hay nói với nhau, ban đêm đi trên đường, bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng không được quay đầu, bởi trên vai và đầu nguồn sống có tam tinh hỏa, quay đầu một cái tắt một ngọn, nếu tam tinh hỏa tắt hết, rất dễ bị ma nhập.

Tuy không quay đầu, nhưng tôi nghe âm thanh này rất rõ, chính xác có thứ gì đó đang đi theo mình! Sợn gai ốc, tôi bước nhanh hơn, âm thanh lạch cạch phía sau cũng vì vậy mà dồn dập hơn.

“Lạch cạch...lạch cạch...”

Giống như có thứ gì đó đang nện bước trên đường, nhưng nếu là người bình thường, ai lại cố ý phát ra âm thanh lớn như vậy? Chợt nhớ đến việc cho Thái Tuế uống rượu giả, tôi chợt dạ, vội chạy thục mạng về nhà trưởng thôn.

Tới nơi, thở hồng hộc, trong khoảnh khắc chuẩn bị vào nhà, tôi không kịp được lòng hiếu kỳ, quay đầu lại thì thấy....

CHƯƠNG 170: ĐẠI THẦN

Đó là một con chó săn toàn thân đen nhánh. Con chó lớn này từ đâu ra? Sợ nó cắn, tôi run rẩy, vội nhảy vào bên trong, đóng cửa, chốt khóa.

Sáng hôm sau, vợ Chu gia nấu bữa sáng, để phần tôi trong bếp, còn hai mẹ con vào phòng ăn. Cái này thật quá đáng, tôi đâu phải bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm, sao ăn cũng phải tránh?

Ăn xong, thay bộ quần áo leo núi, vừa định ra cổng thì vợ Chu gia tròn phòng gọi: “Cậu đi đâu thế?”

Nói chuyện mà còn phải cách một cánh cửa, tôi không kiên nhẫn đáp: “Đi leo núi!” Rồi chẳng thèm đợi chị ta phản ứng, tôi liền đẩy cửa đi ra ngoài. Còn chưa ra khỏi sân, vợ Chu gia chọt cuống quít chạy theo: “Cậu còn leo núi cái gì, vẫn còn thành thoi như vậy à. Không được đi đâu cả, ở nhà chờ chú Quách đến!”

Tôi hơi bực, đáp: “Đại tỷ, chị ở nhà chờ là được rồi, tôi cũng đâu phải người mua rượu giả cho Thái Tuế uống!”

Nói đoạn tôi lại định xoay người, vợ Chu gia vội túm chặt lấy tôi, nói: “Tối qua hai mẹ con tôi lại nghe thấy ông già kia tới. Cậu đừng có đi lung tung, ở đây chờ chú Quách nghĩ cách đi!”

Lại nghe thấy??

Tối qua đưa Thang Nghiêu về nhà xong thì tôi liền đi ngủ, còn chẳng nằm mơ gì, một mạch tới sáng.

“Rốt cuộc thì chị có nghe ông ta nói gì không?”

Vợ Chu gia sắc mặt ngưng trọng, gật gật đầu: “Tối qua tôi cố ý dỏng tai lắng nghe, ông già kia mắng cậu cả đêm, lời nói rất khó nghe!”

Mắng mình?

Ngoài tay lãnh đạo thành phố, tôi chưa từng đắc tội với ma quỷ nào, sao lại mắng tôi? Hay thật là Thái Tuế đổ chuyện này lên đầu mình?

Thấy tôi sửng sốt, chị ta đẩy tôi vào phòng, nói: “Tiểu tử cậu ít trải, thiếu hiểu biết, chuyện này không qua loa được, cậu tuyệt đối không thể đi. Chờ lát nữa chú Quách đến, nghe xem ông ta nói gì.”

Đẩy tôi vào phòng, sợ tôi trốn đi, chị ta còn cắn răng ngồi cạnh, cùng nhau chờ lão Quách. Một lát sau thì Thang Nghiêu ăn mặc gọn gàng đến tìm tôi đi leo núi. Hôm trước đã nói cho vợ Chu gia rằng Thang Nghiêu đóng giả ma nữ, giờ trông thấy cô ấy, chị ta liền tức giận ra mặt, tỏ thái độ khinh ghét.

Thấy hai chúng tôi ngồi với nhau, Thang Nghiêu cười đều, bảo tôi mau sắp xếp đi leo núi. Tôi chưa kịp mở miệng thì vợ Chu gia nói: “Cô nương này có ra dáng cô nương không vậy? Con gái mà hẹn con trai đi lên rừng, đêm hôm khuya khoắt còn mò cửa sổ nhà người ta? Ai da đúng là không biết xấu hổ!”

Vợ Chu gia nói rất ngoa ngoắt, tôi ái ngại nhìn Thang Nghiêu, ban đầu thì cô ấy sửng sốt, nhưng lập tức cười khanh khách đi đến trước mặt vợ Chu gia, nói nhỏ: “Chị dâu, biết tại sao nửa đêm tôi ngó cửa sổ phòng chị không? Là anh nhà báo mộng cho tôi, nghe nói chị với một trai trẻ ở chung nhà nên bảo tôi sang kiểm tra đấy!”

Vợ Chu gia nghe vậy thì mặt tái đi, Thang Nghiêu nói tiếp: “Chị dâu, có biết hôm đầu tiên tôi thấy gì trong phòng chị không? Tôi thấy trướng thôn đã chết, ngồi bên cạnh nhìn chị ngủ!”

Nghe câu này, chẳng những vợ Chu gia mà đến tôi còn thấy sồn gai ốc, mấy hôm nay chị ta sợ hãi Thái Tuế đến chết khiếp rồi, giờ nghe Thang Nghiêu nói vậy, vừa sợ vừa tức. Vợ Chu gia đứng bật dậy, mặt đỏ bừng, xắn tay áo định làm lớn chuyện.

Tôi đang suy nghĩ phải làm thế nào để can ngăn, thì chợt lão Quách tới. Ông ta tới thật đúng lúc, vợ Chu gia thấy ông vào, liền ngồi phịch xuống phản, hừ một tiếng.

Lão Quách từng này tuổi, đương nhiên nhìn là biết chuyện gì xảy ra, thấy không khí căng thẳng, ông ta không hỏi mà lảng sang chuyện khác: “Vợ Chu gia, tối qua ngủ có ngon không?”

“Khụ, chú Quách, cả đêm cháu không ngủ, chỉ chờ chú đến, tối qua Thái Tuế lại tới!”

Lão Quách không ngạc nhiên lắm, quay đầu nhìn tôi, khẽ gật đầu: “Giọng nói vẫn phát ra từ phòng cậu này?”

Vợ Chu gia vội nói là đúng, còn kể việc ông lão kia mắng chửi tôi cho lão Quách nghe. Lão Quách thở dài: “Anh bạn trẻ, cậu không phải người trong thôn, chuyện này làm cậu bị liên lụy rồi!”

Chưa kịp trả lời thì vợ Chu gia đã hỏi: “Chú Quách, chú nói vì sao Thái Tuế lại ở trong phòng cậu ấy? Nó có ảnh hưởng gì đến mẹ con cháu không?”

Lão Quách đáp: “Hôm qua tôi có đến nhà Lý mập, cùng ông ta nghiên cứu, cậu ấy cũng nói, cậu này chọc phải Thái Tuế sẽ xui xẻo.”

“Lý mập? Có phải người mà vợ anh ấy biết nhảy đại thần? (Một dạng giống như lên đồng ở VN)”

Lão Quách gật đầu: “Đúng vậy, trong thôn ta, hai vợ chồng nhà đó biết ít nhiều về phương diện này, nếu tối qua Thái Tuế lại tìm đến, vậy đừng chậm trễ nữa, mau qua nhà đó đi.”

Lão Quách nói thế thì buổi leo núi hôm nay coi như bỏ, không biết là vợ Chu gia sốt ruột dọn về nhà ở, hay là lo lắng cho an toàn của tôi, mà cuống cả lên.

Nhảy đại thần là một phương pháp xem tà bệnh độc đáo của Đông Bắc, để cho đại thần nhập vào người, sau đó người bệnh có thể đối thoại trực tiếp với đại thần, rất mang màu sắc kỳ bí.

Nhà Lý mập cách đó không xa, lúc chúng tôi đến thì thấy trong sân có chiếc xe hơi, nhà họ đang xem bệnh cho người trên thành phố xuống.

Vào trong nhà, chúng tôi xếp hàng chờ ngoài hành lang, tôi tò mò chen lên nhìn lén. Trong phòng chật kín người, ngồi chính giữa là một phụ nữ, miệng ngậm điếu thuốc đang nói chuyện với một bam giới ngồi đối diện, bên cạnh chị ta còn có một gã béo.

Có điều lạ là, người phụ nữ hút thuốc này, mở miệng ra nói sặc một mùi khẩu âm Tứ Xuyên, tôi nghe chẳng hiểu gì, chị ta nói một câu thì gã béo phải phiên dịch một câu.

Lão Quách cũng chen lên, nói nhỏ với tôi: “Bên cạnh là Lý mập, còn người hút thuốc là vợ cậu ấy, tên Mỹ Linh!”

Tôi gật đầu: “Bác Quách, chị Mỹ Linh này là người Tứ Xuyên à? Đi lấy chồng xa thế!”

Lão Quách lắc đầu: “Không, cũng là người Đông Bắc thôi, hiện giờ cô ấy đang bị đại thần nhập, người nói chuyện chính là đại thần!”

Vấn đề của người trên thành phố xuống xem ra rất khó giải quyết, Mỹ Linh hút liên tiếp năm sáu điếu thuốc. Nửa tiếng sau vẫn chưa xong việc, Thang Nghiêu kéo tôi ra sau, cười nói nhỏ: “Ban nãy tôi nghe loáng thoáng, cái gì mà Thái Tuế, rồi lại có ông già nói chuyện, rốt cuộc là sao?”

Chuyện kể ra khá phức tạp, tôi chỉ nói ngắn gọn là nhà vợ Chu gia đào phải Thái Tuế nên giờ tôi gặp phiền toái. Thang Nghiêu suy tư gì đó gật đầu, cười cợt: “Chờ lát nữa chị Mỹ Linh xem bệnh, nếu không được thì tôi chữa cho anh, tôi cũng biết xem tà bệnh đấy!”

Hai chúng tôi đang nói chuyện thì bên trong chắc cũng vừa xong việc, tay nam giới thành phố kia móc ra một xấp tiền đưa cho Lý mập, tất cả khom lưng đi ra ngoài.

Ở một thôn hẻo lánh mà cũng có người thành phố xuống xem bệnh, khả năng Mỹ Linh này đúng là có bản lĩnh. Thấy họ ra ngoài, lão Quách vội gọi tôi vào.

Vào trong phòng, chị Mỹ Linh đã búi lại đầu tóc, liếc nhìn tôi, hỏi: “Anh bạn, cậu làm sao?”

Sặc mùi Đông Bắc!! Thật quái lạ, vừa nãy rõ ràng chị ta nói chuyện với người thành phố bằng giọng Tứ Xuyên, chẳng lẽ là đại thần nhập thể thật sao?

Lão Quách sốt ruột kể lại tình hình của tôi cho chị ấy nghe, Lý mập đứng cạnh nói: “Ai da, tối qua nó lại đến tìm à? Vậy mau xem đi!”

Mỹ Linh gật đầu, chậm rãi nói: “Tôi vừa mới xem bệnh cho người ta xong, đến chiều mới thỉnh đại thần lại được để xem cho cậu!”

Thang Nghiêu tò mò: “Chị Mỹ Linh, người thành phố vừa rồi là bị sao?”

Mỹ Linh nói: “Là một chủ doanh nghiệp ở thành phố, thích ăn thịt rắn, giờ bị người ta tìm đến!”

“Người đó bị bệnh gì?”

Lý mập đứng cạnh, cười nói: “Toàn thân mọc vảy rắn!”

Vợ Chu gia đứng ngay sau tôi, nghe anh ta bói thì kêu lên một tiếng, toàn thân run rẩy.

Nếu chiều mới thỉnh được đại thần, giờ hãy còn sớm, chúng tôi thu xếp về nhà trước. Vợ Chu gia lo lắng sợ hãi nên chẳng buồn nấu cơm, tôi ra quán cơm đầu thôn mua mấy phần về cùng ăn.

Ăn xong, ngồi tán gẫu một lúc, đến 2h chiều thì tất cả lại quay lại nhà Lý mập.

Ngồi xuống đối diện với Mỹ Linh, Lý mập thì đứng cạnh, tay phải cầm một chiếc trống cổ, tay trái cầm cái dùi. Trước khi thỉnh đại thần, Lý mập đốt một nén nhang cắm vào cái bát hương trên nóc tủ. Xong xuôi, Mỹ Linh nhắm hai mắt, còn Lý mập bắt đầu cất tiếng hát. Giọng anh ta oang oang, hát kiểu tùy xướng, vừa lắc lư vừa gõ trống, từ ngữ hát ra cũng rất quái lạ, nghe không hiểu gì.

Mỹ Linh ngồi đó toàn thân rung lên, giờ đang ban ngày, không đến nỗi quá sợ hãi, nhưng nhìn Lý mập hát, Mỹ Linh rùng mình, tôi cũng hơi căng thẳng.

Năm phút sau thì người Mỹ Linh càng ngày càng run mạnh, giống như sắp ngã khỏi ghế, tôi lo lắng định đi lên đỡ chị ta thì đột nhiên....

Mỹ Linh trợn trắng hai mắt, không run nữa, tùm tùm cất giọng Tứ Xuyên hỏi tôi: “Người có chuyện gì?”

CHƯƠNG 171: ĐÀO ĐẤT

Thấy Mỹ Linh bị đại tiên nhập, tôi càng căng thẳng hơn, lắp bắp trả lời: “Chị Mỹ Linh, chắc là tôi bị Thái Tuế gây chuyện!”

Nhưng vừa nói xong thì liền cảm thấy không đúng, Mỹ Linh trước mắt đã không phải vợ Lý mạp nữa rồi, không biết là vị đại tiên nào.

Mỹ Linh cẩn thận đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nói: “Đúng là mạo phạm Thái Tuế, chuyện này không dễ xử lý!”

Đại thần mà còn nói là không dễ xử lý, chuyện đã có vẻ nghiêm trọng, không khí trong phòng đột nhiên cô đặc. Tôi quay đầu nhìn lão Quách, ông ta thở dài hỏi: “Đại tiên, ban đầu không phải cậu này đào ra Thái Tuế, cậu ấy chỉ là người giúp đỡ thôi. Cậu ta có tấm lòng tốt, ngài xem thế nào, xin đừng để cậu ấy xảy ra chuyện!”

Mỹ Linh gật đầu, vẫn nói một tràng tiếng Tứ Xuyên: “Người vẫn chưa biết đấy, tối qua người suýt chết!”

Câu nói đột ngột làm tôi giật nảy, người trong phòng cũng hoảng sợ theo, vội hỏi: “Suýt chết?”

“Suýt chết!” Mỹ Linh lấy điếu thuốc, châm lửa hút rồi chậm rãi nói: “Tiểu tử người còn ít tuổi mà gặp khá nhiều chuyện. Không chỉ riêng có Thái Tuế, mà người còn gặp nhiều ma quỷ!”

Chuẩn!

Trước giờ tôi mới chỉ nghe nói về nhảy đại thần, vẫn luôn nửa tin nửa ngờ, không nghĩ nó lại chuẩn như vậy! Bắt đầu kính sợ, tôi nghiêm túc nói: “Ngài nói rất đúng, những chuyện như này tôi gặp không ít, bản thân cũng biết rõ. May mà đến giờ vẫn hữu kinh vô hiểm!”

Lão Quách đứng cạnh hoang mang, thấp giọng hỏi: “Đại tiên, ngài xem có thể giúp cậu ấy đuổi tà ma đi không?”

Mỹ Linh hút một hơi thuốc dài, nói: “Ít nhiều thì thằng nhỏ này cũng là người tốt, nếu không thì chết từ đầu tháng rồi! Ta

sẽ giúp người chuyện Thái Tuế, nhưng trên người người còn có một đại tà, ta không quản được!”

Lời này lại làm mọi người kinh động, đến đại tiên còn không quản được!! Ai nấy nhìn nhau kinh ngạc, chỉ có tôi là rõ, đại tà mà Mỹ Linh ám chỉ là ai, nhất định đó là đại họa!

Đến Đạo Điền, một nhân vật lợi hại như vậy còn bó tay, nói gì đến người khác. Nhưng đại tiên đây có thể nhìn ra được đại họa đã là bản lĩnh cao thâm, tôi nói: “Đại tiên, ngài nói hôm qua tôi suýt chết, là ý gì?”

Mỹ Linh lại hút hơi thuốc: “Tối qua ra ngoài, không cảm thấy có gì bám theo ư?”

Hơn 10h đêm qua tôi đưa Thang Nghiêu về, rõ ràng có cảm giác bị thứ gì đó đi theo, lúc về đến nhà, quay đầu lại nhìn thì là một con chó đen to lớn.

“Một con chó đen!”

Mỹ Linh nghe vậy cười khẩy: “Chó đen thì nhìn thấy được, còn có thứ người không thấy được. Chó đen đưa người về, nếu không thì người đã bỏ mạng trên đường rồi!”

Nói đến đây, vợ Chu gia nghi hoặc hỏi lão Quách: “Chó đen? Thôn ta có chó đen à, sao cháu chưa thấy bao giờ?”

Lão Quách lắc đầu khó hiểu, Mỹ Linh nhàn nhạt nói: “Chó đen được người ta nuôi, cố ý phái nó để bảo vệ người!”

Có người cứu mình? Chuyện này càng lúc càng mơ hồ. Vợ Chu gia thì lẩm mồm, hỏi tiếp: “Đại tiên, ai nuôi chó đen, lại còn đuổi tà?”

Mỹ Linh lờm chệch ta, nói: “Đừng hỏi loạn, nói chuyện Thái Tuế trước!”

Tôi hỏi: “Đại tiên, có phải vì tôi chôn Thái Tuế lại nên bị nó thù không?”

“Đúng vậy, nó đang ngủ yên, người lại làm lộn xộn!”

Mỹ Linh nói câu này, ngữ khí rất sắc bén, làm tôi ớn lạnh. Thấy đại tiên thay đổi sắc mặt, ai nấy cũng không dám nói bừa, tôi cũng chỉ có thể gật đầu tiếp tục nghe.

Mỹ Linh nhắm mắt một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Ta chỉ người cách xử lý, phải nghe cho kỹ. Thái Tuế thích đất sâu,

người ra sau núi đào đất dưới sâu mang về rải đều lên mặt sân, đặc biệt là chỗ chôn Thái Tuế rải dày một chút.”

“Được!” Tôi vội đáp ứng.

Mỹ Linh nói tiếp: “Chỉ vậy thôi, trước 7h tối nay phải làm cho xong. Nếu làm chưa xong thì vẫn phải đi về, những chuyện khác ta sẽ giúp, người không cần xen vào!”

Không ngờ lại đơn giản như vậy, tôi mừng lắm, hỏi: “Đất sâu ở sườn núi, ngài xem phải đào sâu bao nhiêu?”

Mỹ Linh đã hút hết điếu thuốc, ném mẩu thuốc đi, châm điếu mới, trả lời: “Sâu 5 mét!”

Đất sâu 5 mét??? Giờ đã là 3h chiều, phải đi lên núi, rồi lại đào 5 mét đất, quay về nhà Chu gia, làm sao mà kịp trước 7h?

Có vẻ nhìn ra được lo âu của tôi, Mỹ Linh nói: “Sau 7h thì người không được ra khỏi phòng. Hôm nay làm khố xong thì ngày mai làm tiếp!”

Tôi hít thở sâu, hỏi: “Tôi đi đào đất, còn tối thuê người rải đất ra sân có được không?”

Mỹ Linh lại trần mặt, tức giận quát: “Không được!”

Tôi không dám nói nữa, ngoan ngoãn gật đầu. Lúc này thì cây nhang trên bát hương đã cháy gần hết, Mỹ Linh nhìn Lý mậ nói: “Cứ vậy nhé, ta đi đây!”

Lý mậ gật đầu, cầm cái trống gõ mấy tiếng, tôi vội hỏi nốt câu cuối: “Đại tiên, nếu tối nay không rải xong đất, tôi có bị làm sao không?”

Đại tiên đang muốn rời đi, cơ thể Mỹ Linh run lên bần bật, nói: “Nếu trước 7h mà chưa rải xong, thì có thể sống quá đêm nay hay không, phụ thuộc vào số mệnh người!”

Nỗi xong, Lý mậ cất tiếng hát, cơ thể Mỹ Linh càng rung mạnh, một lúc sau thì nhắm mắt, gục đầu.

Đại tiên thẳng rời!!

Câu cuối để lại cho tôi sự hoang mang khó tưởng, nếu 7h chưa xong việc, thì có khả năng tôi sẽ mất mạng.

Con mẹ nó! Nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã ngả về Tây, mình thì chẳng có máy xúc, trước 7h tối nay làm sao mà xong?

Đại tiên thặng một lúc thì Mỹ Linh tỉnh lại, búi lộn tóc lên, nói: “Hỏi xong rồi, Đại tiên cũng chỉ điếm rồi, phải làm gì thì mau làm đi, trời sắp tối!”

Lão Quách nghe vậy đứng lên nói: “Thế này đi, tôi đi tìm mấy thanh niên trẻ khỏe, chúng ta đừng chậm trễ nữa, mau lên núi đào đất!”

Vợ Chu gia thở dài: “Chú Quách, mặt trời sắp lặn đến nơi rồi, hôm nay kiểu gì cũng không kịp!”

Lão Quách mắng: “Không kịp cũng phải thử! Đi, mấy người đi mượn đồ đạc, tôi đi tìm người giúp đỡ. Gặp nhau ở chân núi phía bắc!”

Lão Quách đã quyết, vợ Chu gia không dám nói thêm, tôi đưa cho Lý mập 500 tệ, sau đó vội vàng ra ngoài chuẩn bị.

Công việc này rất khó, càng nhiều người giúp càng tốt, vợ Chu gia và Thang Nghiêu đi hàng xóm mượn mấy cái xẻng, mấy sọt gánh đất và đòn gánh.

Xong xuôi, chúng tôi vội chạy đến chân núi phía bắc để gặp lão Quách. Lão Quách khá có tiếng nói trong thôn, nhờ được bảy thanh niên trai tráng khỏe mạnh, chào hỏi qua loa, chúng tôi đồng loạt đi lên sườn núi.

Tuy núi ở sát thôn, nhưng núi cao đường xa, đến nơi cần đào đã là hơn 4h chiều. Lòng tôi chán nản, lão Quách nhìn đồng hồ mà cũng toát mồ hôi, vội bảo mọi người bắt tay đào.

Đám đàn ông chúng tôi quây thành vòng tròn, mỗi người một xẻng, khí thế đào xuống. 5 mét đất không phải đơn giản, lúc chúng tôi đổ đầy vào sọt thì trời đã tối dần. Ai cũng biết tôi phải chạy đua với thời gian nên đi xuống gấp gáp, người nào cũng mồ hôi nhễ nhại.

Vào đến sân nhà Chu gia, bỏ sọt đất xuống, tiếp theo là việc của mình tôi, đây là mấu chốt sống còn, nào dám qua loa, tôi xúc từng xẻng rải đất ra sân.

Đào đất, rồi gánh từ trên núi xuống chưa nghỉ giây phút nào, quần áo tôi sớm đã ướt sũng, trời thì càng ngày càng tối, tầm nhìn càng không rõ ràng. Vợ Chu gia về nhà trưởng thôn nấu cơm, Thang Nghiêu và Lão Quách thì ở lại động viên tôi. Vừa mới rải hết đất ra sân, đang định mang hai sọt đất cuối cùng

đổ lên chỗ chôn Thái Tuế thì lão Quách gọi: “Sắp 7h rồi, đừng đổ nữa, mau đi!”

Chỉ còn 2 sọt cuối cùng!

Giờ mà đổ ra cũng phải mất năm sáu phút, nhưng giờ mà bỏ đi thì quá đáng tiếc, tôi đáp một câu, dẫn đo mấy giây, rồi quyết tâm, chẳng lo đều hay không đều, cứ đổ sọt đất lên chỗ Thái Tuế rồi xoay người chạy ra ngoài.

Đúng 6h59p thì ba chúng tôi chạy về nhà trưởng thôn, vẫn chưa quá 7h. Tôi nằm vật ra đất thở hồng hộc, cả người ướt như chuột lột.

Hai sọt đất cưới cùng chỉ làm kiểu đối phó, liệu có thể qua được đêm nay không? Chẳng có gì chắc chắn. Nằm nghỉ khoảng 10p thì cũng phục hồi chút sức lực, cả lão Quách và Thang Nghiêu tối nay đều ở lại, nghĩ là nhiều người thì có thể chiếu cố lẫn nhau.

Ăn tối xong, vợ Chu gia về phòng đông, tôi, Thang Nghiêu, lão Quách ngồi trên cái phản ở phòng tây, cả ba cứ như đang đón giao thừa vậy. Cũng may là cho đến nửa đêm vẫn chưa xảy ra việc gì, qua 12h thì Thang Nghiêu không chịu nổi nữa, lăn ra ngủ. Lão Quách châm điếu thuốc rê lấy tinh thần, ngồi dựa vào tường, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhớ lại lời đại tiên nói hồi chiều, trong lòng tôi vẫn còn sợ, tối qua mình không chết là vì con chó đen cứu. Con chó đen quái lạ đó là ai nuôi?

Thức đêm rất khổ sở, nhưng thời gian vẫn đang dần trôi, đến 3h sáng, lão Quách cũng ngủ, rốt cuộc ngoài trời đã có chút ít ánh sáng.

Mình không sao rồi!

Thở phào nhẹ nhõm, đang định vươn vai thì chợt nghe tiếng gõ cửa, là vợ Chu gia nói: “Chú Quách, trời sắp sáng rồi, cháu thấy không xảy ra việc gì, sao chú vẫn còn ngồi nói chuyện với họ? Mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

Nghe chị ta nói, tôi bất giác liếc nhìn lão Quách đã ngủ say trong góc phản, mồ hôi lạnh túa ra...

CHƯƠNG 172: NGƯỜI Ở TRONG THÔN

Lão Quách và Thang Nghiêu đã ngủ từ sớm, trong phòng im ắng làm gì có ai nói chuyện?

Vợ Chu gia nói như vậy, chứng tỏ rõ ràng là Thái Tuế lại tìm tới. Căng thẳng, tôi nhìn trái nhìn phải nhưng chẳng thấy gì bất thường cả. Vợ Chu gia không thấy ai trả lời, lại gõ cửa mấy cái nữa, tôi vội đáp: “Biết rồi đại tỷ, cứ về phòng đi!”

Vợ Chu gia nghe thấy thì thôi không gõ cửa nữa, mọi thứ trở về yên tĩnh. Thái Tuế ở cạnh mình, mà tôi lại không nhìn thấy nó!!!

Cái cảm giác có thứ gì đang ẩn núp, lấy mạng mình bất cứ lúc nào làm tôi bắt đầu sợ hãi. Vội quẩn chân vào người, cảnh giác quan sát xung quanh, chợt lại cảm thấy buồn ngủ, cơn buồn ngủ cứ như bị đánh thuốc mê, nó không giống cơn buồn ngủ tự nhiên chút nào. Mình không thể ngủ được!

Ngáp mấy cái liên tiếp, tôi đứng dậy cố gắng làm cho mình tỉnh táo, mí mắt trên dưới đánh nhau khiến cơ thể rất mệt mỏi, thấy trên bàn có ly nước, tôi chẳng nghĩ ngợi gì cầm lấy đổ ụp lên đầu.

Ào! Một ly nước lạnh xối từ đầu xuống làm tôi rùng mình, miễn cưỡng ép cơ thể tỉnh táo đôi chút. Nhưng chỉ được một lát, cơn buồn ngủ lại như dãi non lấp bề ập tới, hai chân tôi nhũn ra, cuối cùng nằm vật xuống giường.

Nhưng chưa chịu thua, tôi ra sức dùng tay cấu véo da thịt, vài phút sau thì chợt cơn buồn ngủ biến mất. Đột nhiên tôi cảm thấy mình hoàn toàn khỏe khoắn, tinh thần lên cao.

Mắt thấy chân trời đã dần hé sáng, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, chắc là không sao nữa rồi!

Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên thì đột nhiên có cảm giác cổ tôi bị một đôi tay tóm lấy, nhàu mắt nó bóp nghẹt khiến tôi đỏ bừng mặt, không thở nổi.

Hoảng loạn quơ quào hai tay về phía trước, nhưng chẳng chạm được vào thứ gì, lực bóp ngày càng lớn, nó ấn tôi vào

góc tường mà không thể động đậy.

Trong khoảnh khắc tôi sắp ngất đi, Thang Nghiêu chợt trở mình thức giấc, thấy tôi bị ép vào góc tường thì sợ hãi, vội hoảng hốt bò dậy hỏi tôi làm sao. Tôi không nói được, chỉ có thể liều mạng chỉ vào cổ mình, cũng chẳng biết cô ấy có hiểu hay không.

Dần dần não thiếu oxy không trụ nổi, hai mắt tôi tối sầm, toàn thân như rơi xuống đáy vực sâu hun hút.

.....

Lúc tôi tỉnh lại thì đã là buổi chiều ngày thứ ba. Đúng, là ngày thứ ba, tôi đã mê man suốt 3 ngày!

Mở mắt ra, Thang Nghiêu, lão Quách và cả vợ Chu gia, ba người ngồi vây quanh tôi, cúi đầu nhìn. Ngoài họ ra thì còn có cả Lý mập và người vợ anh ta, Mỹ Linh.

Thấy tôi tỉnh, lão Quách như trút được gánh nặng, thở dài. Vừa định mở mồm nói chuyện thì phát hiện cổ họng mình đau không tưởng, tôi ho khan. Vợ Chu gia hoảng hốt hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào rồi?”

Tôi không nói được, định xua tay bảo mọi người yên tâm thì lại phát hiện, tay mình cũng không cử động nổi, không hề có chút sức lực nào!

Thang Nghiêu vội lấy một ly nước, dùng thìa bón cho tôi. Mấy ngụm nước trôi xuống dạ dày, mới miễn cưỡng có thể phát ra một chút âm thanh, tuy tôi cảm giác mình đã mất nửa cái mạng, nhưng dù sao thì vẫn chưa chết!

Mỹ Linh liếc tôi một cái, cầm lấy bàn tay trái của tôi, dùng ngón cái ấn vào lòng bàn tay, một lúc sau mới an tâm nói: “Không sao, Thái Tuế đi rồi, nó áp vào cậu một chút, bồi bổ mấy ngày sẽ ổn!”

Xem ra thì sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm, tất cả đã vì tôi mà vất vả, những lời Mỹ Linh vừa nói như một viên thuốc an thần để mọi người giãn ra.

Vợ Chu gia thấy vậy cuối cùng đã nở nụ cười, vỗ vai tôi, nói: “Cậu, tỳ mua cho cậu con gà tẩm bổ, để tỳ đi hầm canh!”

Lão Quách cũng cười: “Thôi, nếu không sao thì chúng tôi về trước, cậu nghỉ ngơi cho tốt!”

Nói rồi mọi người lục tục ra về. Trong phòng lại vắng tênh, chỉ còn tôi và Thang Nghiêu, tôi thều thào hỏi: “Thang Nghiêu, tôi không chết à?”

Thang Nghiêu mỉm cười: “Anh không chết, chúng tôi thì suýt bị anh dọa chết đấy!”

“Cái tối hôm đó, có thứ gì bóp cổ, làm tôi không thể thở nổi!”

Thang Nghiêu gật đầu, lấy cái gương trên bàn đưa cho tôi, nói: “Anh nhìn đi thì biết!”

Tôi soi gương, chợt giật mình, đây là tôi ư? Gương mặt nhợt nhạt tái xanh, gầy tóp cả má, môi khô nứt nẻ, nhìn xuống phía dưới một chút, trên cổ tôi còn những dấu tay đen sì kinh rợn.

Thấy tôi cau mày, Thang Nghiêu giật cái gương lại, tôi hỏi: “Đêm đó sau khi cô tỉnh dậy thì tôi hôn mê bất tỉnh, làm thế nào mà không chết?”

Thang Nghiêu lấy quả táo, vừa gọt vỏ vừa nói: “Nhìn anh mặt đỏ bừng cứ chỉ tay vào cổ, sau đó hôn mê, rồi hai ngày này được vợ chồng chị Mỹ Linh giúp đỡ, lúc nào bình phục anh đến cảm ơn họ một tiếng!”

“Ừ!” Tôi đáp, chợt thấy hơi choáng, tiếp tục nhắm mắt ngủ. Mấy ngày tiếp theo, gần như là tôi ngủ, không biết vì sao vợ Chu gia đột nhiên rất nhiệt tình với tôi, sáng nấu canh gà, tối hầm thịt. Cũng may là mình còn trẻ, bồi bổ thì rất nhanh đã hồi phục thể lực, có thể xuống đất đi lại.

Lần này đại nạn không chết, tôi cần phải cảm ơn rất nhiều người. Đầu tiên, cũng là người vất vả nhất, đó là lão Quách. Dậy sớm chào hỏi vợ Chu gia một câu, sau đó tôi đến tiệm tạp hóa mua ít trái cây đến thăm ông ta.

Lão Quách sống cùng con trai và con dâu, lúc này đang ở trong sân thu dọn đồ đạc, thấy tôi xách theo quà tới, vội cười đón tôi vào trong.

Nhìn sắc mặt tôi đã chuyển biến tốt đẹp, lão Quách hỏi han mấy câu về sức khỏe, rồi mới yên lòng. Ba ngày hôn mê, không biết chuyện gì xảy ra, tôi bèn hỏi, lão Quách cười nói: “Hai hôm nay, vợ Chu gia đối với cậu thế nào?”

“Tốt, không biết tại sao mà chị ấy thay đổi thái độ 180° cứ như là người khác vậy, ngày nào cũng nấu món ngon cho cháu

ăn!”

Lão Quách gật đầu cười: “Sau khi cậu hôn mê, chúng tôi vội đưa cậu đến nhà Lý mập, đại tiên nhập vào Mỹ Linh nói, rải đất ở trong sân cậu cũng không rải đều khiến Thái Tuế nổi giận.”

Chuyện này phải trách tôi, đêm đó đã đổ bữa hai sọt đất cuối cùng. Lão quách nói tiếp: “Đại tiên nói, việc cậu gặp Thái Tuế chỉ là thế thân cho con của Chu gia. Thăng bé đào Thái Tuế lên, chắc chắn nó phải chết, nhưng cậu về nhà một lần nên đã lãnh hết họa cho nó.”

Nghe lão Quách nói tôi mới hiểu tại sao mấy hôm nay vợ Chu gia lại đối tốt với mình như vậy. Lão Quách còn nói cho tôi, trong ba ngày hôn mê, đại tiên đã xem xét, tiễn được Thái Tuế đi, tôi không sao nữa, bảo tôi về nghỉ ngơi rồi đến gặp vợ chồng họ.

Đương nhiên là phải cảm tạ, tôi nói chuyện thêm mấy câu với lão Quách rồi đi mua quà sang nhà Lý mập. Hôm nay không có ai tới xem bệnh, hai vợ chồng đang ngồi xem TV, thấy tôi đến thì nhiệt tình hỏi han, tôi cười nói: “Chị Mỹ Linh, sau khi hôn mê tôi không biết đã xảy ra cái gì. Nhưng nghe nói hai vợ chồng chị giúp tôi rất nhiều, nên cố ý đến đây nói lời cảm tạ!”

Mỹ Linh cười, xoa tay: “Không cần phải cảm tạ. Trái cây cậu mang đến, vừa lúc tôi phải thay đồ cúng, lát nữa tôi sẽ khẩn đại tiên!”

Tôi suy nghĩ, bất an hỏi: “Chị Mỹ Linh, có phải lần này ổn rồi không, Thái Tuế sẽ không để tìm tôi nữa chứ?”

“Không đâu, đại tiên đã giúp cậu xử lý ổn thỏa rồi. Cậu đừng quay lại nhà Chu gia là được, mà nhà cậu trong thành phố đúng không, cũng đừng ở lại đây lâu nữa, nghỉ ngơi mấy ngày rồi về đi!”

Tôi gật đầu, ngồi nói chuyện thêm một lát rồi đứng dậy, lúc sắp đi thì tiện tay lấy ra 200 tệ, bảo là để tiến cúng đại tiên, nhưng hai vợ chồng nói đã nhận tiền lần trước rồi, lần này nhất quyết không nhận.

Bất đắc dĩ tôi đành cất tiền lại, Mỹ Linh cười: “Cũng là giúp đỡ lẫn nhau thôi, cậu thế thân cho con trai Chu gia, đêm đó lại có người cứu cậu, ở hiền gặp lành!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Chị Mỹ Linh, tôi vẫn cứ luôn thắc mắc tại sao tối hôm đó mình không chết. Ai đã cứu tôi, con chó đen ư?”

Mỹ Linh lắc đầu: “Người ta không muốn nói, tôi cũng không tiện làm hồng chuyện người ta, cậu về đi!”

Thấy chị ta cố ý giấu, tôi cũng không truy vấn nữa, cười làm lành rồi ra cửa, về nhà. Ở Hồ Yên Sơn đã đủ lâu, nếu mình không về công ty thì sẽ gây nghi ngờ, vợ Chu gia đã nợ mình ân tình, tôi định tối nay sẽ ngả bài hỏi luôn.

Ăn tối xong, vợ Chu gia thu dọn chén bát định về phòng, tôi bèn gọi lại, nói: “Đại tỷ, mai tôi phải về rồi, tính cùng chị tâm sự một chút!”

Vợ Chu gia nghe vậy sửng sốt, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, ái ngại cười: “Cái cậu này, lại còn tâm sự. Được, tâm sự mất 10 tệ!” Nói rồi theo tôi quay vào phòng.

Ngồi xuống, tôi nghiêm túc nhìn chị ta, hít thở một hơi thật sâu, hỏi: “Đại tỷ, chị cảm thấy con người của tôi thế nào, có đáng tin không?”

“Cậu là người tốt, đại tiên nói, nếu không phải cậu thay tôi vào nhà lấy tiền giấy, thì hai mẹ con tôi đã chết bởi tay Thái Tuế!”

“Đại tỷ, nếu chị cảm thấy tôi đáng tin, thì tôi nói thật với chị. Tôi là tài xế lái chuyến xe số 13 trong thành phố. Lần này đến đây là muốn hỏi về chuyện anh nhà gặp nạn 10 năm trước!”

Vừa nghe tôi nhắc đến vụ tai nạn, sắc mặt chị ta liền thay đổi, tôi khẩn trương nhìn chằm chằm vợ Chu gia đấu tranh tâm lý. Một lúc sau chị ta mới thở dài, chậm rãi nói: “Mấy hôm trước tôi thấy cậu nhắc tới thì đã biết, cậu đến thôn không đơn thuần là tảo mộ trường thôn. Thôi được, cậu hỏi đi!”

Rốt cuộc cũng chịu mở lòng, tôi khó kìm được kích động, hấp tấp nói: “Đại tỷ, năm xưa anh nhà gặp nạn, có nhân chứng nào không?”

Tôi nắm chặt tay, tim đập thành thịch, nín thở chờ câu trả lời. Vợ Chu gia liếc tôi một cái, gật đầu: “Có, là một phụ nữ, người trong thôn!”

CHƯƠNG 173: CHÓ ĐEN

Nghe vợ Chu gia nói nhân chứng là người trong thôn, tôi càng khẩn trương hơn.

“Là ai?”

Chị ta vừa định trả lời, nhưng lại như bấn khoăn gì đó, dừng một chút rồi nói: “Cậu à, sao cậu lại hỏi về nhân chứng? Cậu còn nghe được gì về chuyện này?”

Câu hỏi của vợ Chu gia chứng tỏ chị ấy biết khá nhiều, tôi nghiêm túc gật đầu: “Về người tài xế!”

Lập tức chị ấy như bị sét đánh, hoảng loạn nhìn trước nhìn sau, vẫy tay nói với tôi bằng giọng nhỏ nhất có thể: “Sao cậu lại biết, cậu nghe ai nói?”

Tôi cũng nói nhỏ theo: “Đại tỷ, tôi không phải người thành phố đâu. Có gì chị cứ nói với tôi, tôi đang muốn kiện chuyện này!”

Vợ Chu gia bị chấn kinh, nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, nghi hoặc hỏi: “Cậu, cậu nói cho tôi cậu là ai trước đã. Trong vụ tai nạn năm xưa, cũng có người nhà của cậu à?”

Tôi cười khở, đáp: “Không có người nhà của tôi. Đại tỷ, tôi nghe nói năm đó chị dẫn đầu đi làm đơn kiện, sao lên thành phố rồi lại bỏ cuộc?”

Nước mắt đã chực rơi, vợ Chu gia nức nở nói: “Tôi cũng đã từng nghĩ, bằng bất cứ giá nào cũng phải đòi công bằng cho chồng mình, kể cả thí cái mạng này. Nhưng lên đến thành phố thì họ bắt tôi lại, nhắc nhở rằng tôi còn thằng con trai.”

Tôi hít sâu một hơi, thật khó mà tưởng được, chị ấy lại bị chúng lấy đứa con ra uy hiếp, đã biến chất đến mức độ này rồi!

Thoáng cái tôi hiểu ra vì sao từ lúc lên thành phố về, chị ấy lại không nhắc đến chuyện kiện cáo nữa, con còn nhỏ, chị ấy không thể cứ thế mà bấp chấp được.

Vợ Chu gia khóc lóc một hồi, sau đó lau nước mắt, nói: “Cậu à, cậu còn trẻ, tình khí ượng ngạnh, nhưng chuyện này thâm sâu lắm, nghe lời tôi đi, đừng dính vào!”

Tôi thở dài: “Đại tể, giờ tôi đã cưỡi lên lưng cọp, không thể xuống. Chuyện này nhất định phải đi đến cùng, chị mau nói cho tôi nhân chứng kia là ai?”

Nhưng chị ta lại bất ngờ lắc đầu: “Không phải tôi giấu diếm, nhưng tôi cũng không biết nhân chứng đó là ai. Năm xưa sau khi xảy ra chuyện, vốn dĩ chúng tôi đều cho rằng đó là sự cố ngoài ý muốn, nhưng sau trưởng thôn triệu tập một cuộc họp, nói rằng có người chứng kiến tài xế không chết. Nếu tài xế chưa chết, thì phải giải thích cho chúng tôi về vụ tai nạn, chúng tôi lên thành phố kiện là vì chuyện này!”

“Cố trưởng thôn biết?”

“Đúng, chính là trưởng thôn đã khuất mà chúng ta đang ở nhà ông ấy đây. Ông ấy là người thật thà, nói rằng chờ phiên tòa khai mở sẽ cho nhân chứng ra làm chứng, nhưng bên trên rất cao tay, không cho chúng tôi lập án. Kiện tụng cũng chẳng làm gì được, mấy tháng trước thì trưởng thôn chết, nhân chứng là ai, bí mật này ông ấy cũng mang theo xuống lòng đất.”

Nhắc đến cố trưởng thôn, tôi lại thấy áy náy.

Vợ Chu gia nói tiếp: “Chắc là nhân chứng đã tự đi tìm trưởng thôn, đơn tố cáo ban đầu do trưởng thôn thu xếp, sau đó thì lại chính trưởng thôn không gửi đơn. Tôi tức lắm, cho rằng trưởng thôn sợ quan chức, nên liền làm náo loạn, cầm đầu mang đoen lên thành phố, rồi thì bị họ uy hiếp!”

Tôi thở dài thườn thượt, trưởng thôn không con không cái, không biết chúng dùng cái gì để uy hiếp ông ta, nhưng chắc chắn là những thủ đoạn ám muội.

“Đại tể, số người biết tài xế chạy trốn có nhiều không?”

Vợ Chu gia gật đầu: “Cố trưởng thôn không cho mọi người nói bậy, nhưng người nhà các nạn nhân đều biết. Chúng tôi làm âm ỉ tận hơn nửa năm, xac hội đen, xã hội đỏ cũng tìm đến thôn suốt, chuyện này bị họ cứng rắn mà ép xuống. Nói cho cùng thì dân đen vẫn chẳng thể làm gì được quan chức!”

Vừa nói, chị ta vừa ầm ức mà khóc nức lên. Tôi hiểu chị ấy bị bất đắc dĩ, chẳng biết phải an ủi làm sao, trên đời này đúng là có những sự liên hệ đan xen lẫn nhau. Cố trưởng thôn bị tôi

vô tâm hại chết, không ngờ rằng, cùng với sự biến mất của ông ấy, đã kéo theo luôn cả bí mật về nhân chứng.

“Nhân chứng này chưa từng lộ mặt ư? Ngoài trưởng thôn ra thì không ai biết bà ấy? Sao chị lại xác định bà ấy là phụ nữ?”

Vợ Chu gia run run, một lát sau mới cất giọng khàn khàn:

“Năm đó, lúc cố trưởng thôn mở cuộc họp bàn về chuyện này, ai trong chúng tôi cũng rất tức giận. Đã từng truy vấn người chứng kiến là ai, nhưng trưởng thôn muốn bảo vệ nhân chứng, chỉ nói đó là người trong thôn, ngoài ra không tiết lộ gì thêm. Chuyện bà ấy là phụ nữ, tôi phải lén đến gặp trưởng thôn, nài nỉ mãi mới ra!”

Tôi gật đầu, thực tế đã chứng minh cách làm của cố trưởng thôn là đúng. Nếu chuyện chưa có manh mối gì đã để nhân chứng lộ mặt, thì e là 10 năm trước, bà ấy đã phải xuống địa phủ rồi.

Lời vợ Chu gia nói làm tôi càng thêm chắc chắn về sự tồn tại của nhân chứng. Nhưng cùng với sự qua đời của trưởng thôn, manh mối này cũng đứt đoạn. Theo tôi nghĩ, nếu nhân chứng sống trong thôn, nhất định bà ấy thấy việc kiện cáo vô tác dụng nên mới tự ẩn mình đi, không dám nói ra chân tướng.

Một người phụ nữ, dáng dấp thấp lùn, là ai mới được?

Chợt nhớ lời thằng ngốc nói, năm đó lão Đường vì đánh lái tránh một người đi đường nên mới lao xe xuống đập, tôi vội hỏi: “Đại tỷ, lúc đó trong thôn có ai hay ra ngoài vào ban đêm không. Không quan trọng là làm gì, chỉ cần là ra ngoài, chị cố nhớ xem?”

Vợ Chu gia lắc đầu, bất đắc dĩ đáp: “Cậu à, cậu đang làm khó tôi rồi. Lúc đó con còn nhỏ, ngàu nào cũng ở nhà trông, làm sao tôi biết ai hay ra ngoài ban đêm chứ.”

Nói xong, chị ta lại cau mày ngẫm lại, tiếp tục: “Tuy nhiên thì thôn này cách thành phố xa như vậy, ban đêm không có xe ra bên ngoài. Trừ Thang Nghiêu là du học sinh thì người lớn trong thôn không ai thích đi dạo ban đêm cả.”

Thang Nghiêu? Tôi tò mò hỏi: “Từ bé Thang Nghiêu đã thích đi dạo đêm sao?”

Vợ Chu gia chợt cau mày: “Ai da, con bé cậu nhà có điều kiện, cha mẹ thì chiều, nên từ nhỏ đã là một đứa tự do!”

Thang Nghiêu xấp xỉ tuổi Bạch Phàm, năm nay cùng lắm 27-28 tuổi, mười năm trước cô ấy vừa mới thành niên. Có chút hứng thú, tôi hỏi: “Cô ấy hay đi dạo ở đâu?”

“Nhắc đến là thấy đau đầu, con bé này từ nhỏ đã như cú vọ. Nó không ngoan ngoãn đã đành, còn dẫn trẻ con trong thôn đi cùng, chẳng nơi nào là nó không đi, leo núi, xuống nước khắp chốn!”

“Lên núi thì tôi hiểu, thế xuống nước là ý gì?”

Vợ Chu gia chỉ về hướng Đông, nói: “Là cái đập chứa nước Đường Oa Tử đấy. Trước khi có vụ tai nạn xảy ra, con bé rất hay tới đó chơi.”

Câu nói oán trách băng quơ của vợ Chu gia đột nhiên khơi dậy trong tôi một ý nghĩ. Thang Nghiêu thường đến đập chứa nước chơi!

Cô gái này lá gan lớn, thường ra ngoài một mình ban đêm khiến tôi luôn ngạc nhiên. Nhưng điều bất ngờ hơn chính là, việc hay đi đêm của cô ta đã có thói quen từ nhỏ.

Lúc trước đã từng nghi ngờ Thang Nghiêu, nhưng xét việc năm đó cô ta còn ít tuổi, giờ lại nghe vợ Chu gia nói, càng ngày tôi càng cảm thấy Thang Nghiêu có thể là nhân chứng!

Người thấp lùn, là nữ, thích đi chơi ban đêm, thường hay đến đập chứa nước. Việc này khiến tôi có một cảm giác như vừa tỉnh ngộ, tất cả các điều kiện đều phù hợp, không phải cô ta thì là ai?

Thấy tôi ngây ra, vợ Chu gia thở dài: “Cậu này chị đây thấy cậu có lòng tốt, khuyên cậu một câu, đừng theo đuổi chuyện này nữa. Chưa tính đến việc hiện giờ tôi không biết nhân chứng là ai, cứ cho là biết thì làm gì được? Chỉ là lời nói của một phía, không có những chứng cứ khác thì ai tin?”

Tôi gật đầu, vợ Chu gia không nói nữa, an ủi thêm mấy câu rồi đẩy cửa đi về phòng. Chị ta đi rồi, tôi nằm xuống tiếp tục dòng suy nghĩ của mình, hóa ra Thang Nghiêu lại chính là nhân chứng! Cố trưởng thôn vẫn luôn không cho nhân chứng lộ diện, bởi một nguyên nhân quan trọng đó là, năm đó cô ấy còn là thiếu niên!

Đã thông suốt!

Thì ra nhân chứng vẫn luôn ở bên cạnh tôi, mấy hôm trước lúc hỏi về vụ tai nạn, chính miệng cô ấy còn nhắc đến việc tài xế bỏ trốn, rằng mình nghe mẹ kể, giờ ngẫm lại thì hẳn là cô ta đã tận mắt chứng kiến.

Nhất định mình phải tìm cách thuyết phục cô ta, chỉ cần cô ấy chịu đứng ra giúp, kết hợp với phần còn lại của tập hồ sơ, sẽ có thể lật đổ tay lãnh đạo kia.

Trong lòng nôn nao, cả đêm chẳng ngủ ngon giấc, sáng hôm sau dậy thật sớm đánh răng rửa mặt, ngâm cái bánh bao liền vội vội vàng vàng đi tìm Thang Nghiêu.

Nhà Thang Nghiêu rất có điều kiện, cổng bằng sắt phải cao đến 2m, tôi gõ cổng một lúc cô ấy mới đi ra, vừa ngáp vừa nói: “Anh bị bệnh à, mới 5h sáng đã gõ cửa, định làm gì?”

Tôi hưng phấn khoa chân múa tay: “Đi, hai chúng ta đi leo núi. Mấy hôm trước lỡ hẹn còn gì!”

Nghe tôi nói, cô ta bất đắc dĩ lờm tôi, suy nghĩ một lúc sau mới nói: “Thế anh đứng đây chờ, tôi vào đánh răng rửa mặt thay quần áo.” Dứt lời liền xoay người đi vào.

Người ta không muốn mời mình vào nhà, tôi cũng chẳng mặt dày mà đi theo, đứng đó sắp xếp lại từ ngữ, lên kế hoạch xem lát nữa phải làm sao để cô ấy thừa nhận thân phận, cùng mình lên Bắc Kinh làm chứng.

Đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng chó sủa từ trong gian nhà ngói. Vốn thích chó, tôi liền đi qua, ghé đầu nhìn vào bên trong, một con chó săn đang ngồi ngay ngắn dưới đất, phe phẩy cái đuôi nó tôi chăm chăm. Con chó này bộ dạng dễ thương, nhưng vừa trông thấy nó, chợt tôi giật mình.

Không đúng! Ai da, đây là một con chó săn lớn màu đen, chẳng phải chính nó đã cứu mình tối mấy hôm trước sao?

CHƯƠNG 174: TRUYỀN THUYẾT VỀ CÁI GIẾNG CỔ

Đại tiên có nói, tối hôm đó tôi đưa Thang Nghiêu về thoát chết là do có con chó đen này đi theo. Hiện giờ nhìn thấy nó, ít nhiều tôi càng có thiện cảm.

Con chó rất thông minh, giống như cũng nhận ra tôi, nó phe phẩy cái đuôi rồi lại hướng về phía tôi kêu mấy tiếng. Con chó này được chủ nhân phái đi cứu mình, mà chó này lại trong nhà Thang Nghiêu, chẳng lẽ đêm đó sau khi được tôi đưa về nhà, cô ấy biết tôi gặp nguy hiểm nên cố ý sai con cho đi theo bảo vệ?

Đang ngó nhìn qua ô cửa sổ tường bao thì chẳng biết Thang Nghiêu đã chuẩn bị xong từ lúc nào, đứng ngay phía sau gọi tôi. Cả hai nói đi là đi, sáng sớm, nhiều người còn chưa ngủ dậy đã rảo bước leo lên núi.

Đương nhiên là đi leo núi cùng Thang Nghiêu có mục đích riêng, dọc đường đi, tôi tìm mọi cách để đề cập đế vụ tai nạn 10 năm trước. Cô ta cũng là người thích buôn chuyện, tôi chỉ cần gợi mở thôi, đảm bảo cô ta sẽ tiếp lời.

Trên đường đi tới chân núi, có qua một cái giếng cổ ở đầu thôn. Cái giếng này tôi có ấn tượng lần đầu đến Hồ Yêu Sơn tôi đã để ý thấy nó. Lúc đó tôi với tiểu Lục định đến gần ngó xem thì bị một thanh niên gọi lại. Theo lão Lưu nói, cái giếng này rất ghê gớm, toàn bộ người trong giới ở Đông Bắc đều không xử lý nổi.

Cái giếng cổ lộ rõ vẻ tàn phá theo thời gian, thấy tôi để ý đến nó, Thang Nghiêu cũng chậm bước lại, liếc nhìn nói: “Anh thử đoán xem cái giếng này tồn tại ở thôn tôi bao nhiêu năm rồi?”

Tôi cẩn thận đánh giá gách đá trên thành giếng: “Hiện nay nông thôn đều dùng nước máy hết rồi. Lúc còn nhỏ, thôn tôi cũng dùng cái giếng bơm tay như này. Đá làm thành giếng được dùng ở thời xưa, hẳn phải từ đời ông cố nội tôi. Cái giếng này được 100 năm chưa?”

Nghe tôi phân tích, Thang Nghiêu lắc đầu: “Cái giếng này phải hơn trăm năm nhiều!”

Nói đoạn, cô ta chỉ tay bảo tôi tiếp tục lên đường. Vừa đi tôi vừa hỏi: “Cái giếng này rất bất thường phải không?”

Thang Nghiêu cười: “Cái giếng này có một truyền thuyết đáng sợ lắm, anh muốn nghe?”

“Có, cô nói xem!”

Thang Nghiêu phì cười: “Anh này nhát gan mà tính tò mò lại cao, được, để tôi kể cho anh nghe.”

Cô ta tỏ ra là một người am hiểu, hắng giọng hai tiếng, chậm rãi nói: “Chiếc giếng này từ đời cụ cố nhà tôi đã tồn tại, lúc ấy nó là cái giếng duy nhất trong thôn. Tất cả mọi người đều ăn nước ở đây, mà ngày ấy thôn chưa gọi là Hồ Yêu Sơn, ai cũng họ Lưu nên được gọi là Lưu gia thôn.”

Lưu gia thôn? Thực tế thì đến giờ, vẫn vó vài thôn làng dưới nông thôn đặt tên theo họ người dân. Tôi hỏi: “Chắc lúc đó người trong thôn không kết hôn với họ khác?”

“Cũng không phải. Có một nhà cưới nữ nhân họ Triệu về, cô gái này rất xinh đẹp, cũng rất hay lam hay làm, người nhà rất yêu quý, đối xử với cô ấy thật tốt. Sau này cô ta mang thai, hạ sinh một thằng bé bụ bẫm, trong thôn thời ấy trọng nam khinh nữ, thấy con đầu lòng là nam thì vui mừng khôn xiết.”

Tôi sốt ruột: “Chuyện đó liên quan gì đến cái giếng?”

Thang Nghiêu lờm tôi, nói: “Anh cứ nghe cho hết đã. Trẻ con bình thường, hơn 1 tuổi là biết đi biết nói, nhưng con cô ấy sinh ra, đến 5 tuổi vẫn đặt đâu nằm đó, không nói được gì. Nếu xét theo y học hiện đại, có thể gọi là bị thiếu năng trí tuệ. Thấy con cháu mình như vậy, nhà đó liền lộ rõ mặt xấu xa, họ cho rằng cô gái họ Triệu không biết sinh con, bắt cô làm việc nặng, đến cơm cũng chẳng cho ăn, còn lấy xích sắt trói lại.”

Chuyện xưa kể đến đây tôi đã phần nào đoán được cái kết, nhưng không ngắt lời Thang Nghiêu, chỉ im lặng tiếp tục nghe.

“Cô gái khốn khổ không chịu nổi, liền ôm con nhảy giếng tự tử. Đáng hận chính là, sau khi cô ấy nhảy giếng, nhà đó không đi tìm, cũng chẳng thèm hỏi đến. Sau có thôn dân múc nước thấy ít tơ máu, nhưng cũng không để ý, mãi đến khi xác hai mẹ con bốc mùi dưới giếng, mọi người trong thôn mới biết!”

Tuy đoán được cái kết của câu chuyện, nhưng tôi không nghĩ quá trình nó lại như vậy. Hai mẹ con chết dưới giếng, người trong thôn hàng ngày uống nước, uống cả nước dính tơ máu, nghĩ tới thật khiến người ta khó chịu...

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì chuyện lạ bắt đầu xảy ra. Thường có người ban đêm đi qua cái giếng để nghe tiếng khóc, còn có người nhìn thấy bóng phụ nữ xoắn tóc ôm con trên thành giếng, sợ hãi chạy về nhà, mấy hôm sau thì phát điên!”

Hai chúng tôi rẽ vào đường núi nhỏ, tôi giơ tay bẻ vài cành cây đại chắn đường, bảo Thang Nghiêu qua trước, hỏi: “Thế cuối cùng thì sao, không có thầy âm dương nào đến xử lý à?”

“Có một tiên sinh người ngoài thôn tới, ông ta đến bên cạnh cái giếng xem xét gì đó, rồi chẳng nói chẳng rằng xoay người bỏ đi. Ông ta đi khỏi không bao lâu thì chồng cô gái kia đột nhiên bị bại liệt, mẹ chồng cũng mắc căn bệnh lạ, khiến mất mũi miệng méo xệch!”

Tôi thắc mắc: “Sao tiên sinh kia chỉ nhìn một cái rồi đi?”

Thang Nghiêu không đáp lời tôi, nói tiếp: “Sau khi cả nhà người chồng bị báo ứng, tiên sinh đó mới quay lại. Ông ta dùng đạo thuật gì đó phong ấn miệng giếng, người trong thôn ai cũng sợ chết khiếp nên dọn đi nơi khác hết, chỉ còn lại người chồng bại liệt, và hai ông bà già méo miệng ở lại trông nom cái giếng. Sau đó nghe nói cả ba chết bất đắc kỳ tử trong phòng, không ai chôn cất!”

Đang nghe nhập tâm, chợt Thang Nghiêu liếc tôi, nói: “Tiên sinh kia tới lần đầu mà không ra tay, chính là chờ báo ứng đổ xuống đầu nhà người chồng. Nhưng vì ma nữ làm hại cả thôn dân vô tội nên đã phong ấn cô ta dưới giếng khiến cô ấy vĩnh viễn không siêu sinh. Đây cũng là lý do các đời trưởng thôn đều không cho ai lại gần xem.”

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, tôi thở dài quay đầu nhìn xuống dưới chân núi, không khỏi bần thần. Một lúc sau, tôi hỏi: “Thang Nghiêu, cô có tin trên đời này có nhân quả báo ứng không?”

Chắc từ bé đã được nghe câu chuyện này, Thang Nghiêu không bị chi phối cảm xúc, cười đáp: “Tôi tin chứ, nhất định là

có!”

Vô thức chúng tôi đã trèo lên đến sườn núi, giờ xung quanh chỉ còn hai người, thời cơ chín muồi, tôi nghiêm túc hỏi: “Thang Nghiêu, từ câu chuyện này cô rút ra được bài học gì?”

Vốn tưởng cô ta sẽ nói là ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, ai dè Thang Nghiêu chau mày suy nghĩ rồi đáp: “Bài học rút ra đó là, trước khi lấy chồng phải suy nghĩ cho kỹ!”

Cái này...thật tầm thường. Tôi bất đắc dĩ, không vòng vo nữa, nói: “Nhân quả báo ứng, điều này chắc chắn tồn tại. Ví như vụ tai nạn xe mười năm trước ở đập chứa nước, cô tin tay tài xế không chết thật chứ?”

Đứng giữa sườn núi, không khí trong lành, cỏ cây hoa lá, xem ra tâm trạng Thang Nghiêu khá tốt, nhìn trái nhìn phải, hững hờ đáp: “Không biết, dù sao thì nghe nói là không chết!”

Vẫn còn giả vờ!

“Thang Nghiêu, cô nói xem, vì sao tay tài xế kia bỏ trốn mà không trả lại công bằng cho hành khách?”

Thang Nghiêu hít một hơi gió núi, nói: “Dạ chứ sao. Lúc mới xảy ra chuyện, người trong thôn đâm đơn kiện nhiều lắm, nhưng đều vô dụng.”

Tôi cố ý dẫn dắt: “Lúc đó vì không gặp cơ hội thôi. Giờ nếu có chứng cứ, theo cô nhân chứng có nên đứng ra không?”

Thang Nghiêu sửng sốt, quay đầu nhìn tôi: “Anh cứ một hai câu lại nhắc đến vụ tai nạn xe, tôi thấy không phải anh đến thôn để tảo mộ trưởng thôn đúng không?”

Đã đến nước này, tôi liền chuẩn bị ngả bài với cô ta, bất chợt có tiếng chó sủa, một con chó săn toàn thân đen nháy chạy từ dưới chân núi lên. Đúng là con chó đã cứu mạng mình, nó có vẻ rất thân thiết với Thang Nghiêu, xoay quanh hai vòng, sau đó lại chạy sang chỗ tôi vẫy đuôi mừng. Thấy con chó, Thang Nghiêu khá mất tự nhiên, xoa đầu nó, nói: “Tôi phải về nhà rồi, đừng đi lên phía trên nữa.”

Có vẻ cô ta rất sốt ruột, tại sao vừa thấy con chó thì phải về nhà, nó mang tin gì tới ư? Tôi tò mò hỏi: “Thang Nghiêu, cái đêm tôi đưa cô về nhà, con chó này đi theo tôi. Đại tiên cũng

nói không có nó thì đêm đó tôi đã chết. Hóa ra là chó nhà cô à?”

Hai chúng tôi xoay người đi xuống núi, Thang Nghiêu chỉ về phía trước, con chó như hiểu ý, tung tăng chạy trước dẫn đường.

“Là nhà tôi nuôi, phòng trẻ con trong thôn sợ hãi nên ban ngày ít khi thả ra!”

Nhìn con chó đi xa, Thang Nghiêu không còn vẻ nhẹ nhàng ban nãy nữa, hình như càng ngày càng sốt ruột, hỏi gì cô ta cũng không nói, cuối cùng còn cất bước đi như chạy.

Cả một đường xuống núi, bao nhiêu câu muốn hỏi đều không nói được, cô ta và con chó đã đi cách tôi khá xa. Có điều không quan trọng, hôm nay không thành công thì ngày mai nói, tôi có tự tin thuyết phục được cô ta.

Quay về nhà cố trưởng thôn ăn trưa, vợ Chu gia đang thu dọn đồ đạc trong phòng. Sáng nay chị ấy đi tìm Mỹ Linh, đại tiên nói chuyện Thái Tuế đã qua, ngày mai hai mẹ con có thể dọn về nhà.

Vợ Chu gia vừa gấp quần áo vừa nói chuyện với tôi.

“Cậu này, tôi thấy quan hệ của cậu với con bé Thang Nghiêu khá tốt, có phải hai người là đối tượng của nhau?”

Tôi bật cười: “Không phải không phải, tôi có đối tượng trong thành phố rồi. Hơn nữa, chắc cô ấy cũng có ý trung nhân trong thôn rồi chứ?”

Vợ Chu gia ngẩng đầu nhìn tôi: “Con bé có đối tượng trong thôn? Nhà ai mà xui xẻo vậy?”

Tôi cười: “Thôn các chị, tôi nào biết. Có điều nghe cô ấy nói là lần này về nước thăm thì phát hiện bạn trai mình đã chết. Tôi không tiện hỏi, đại tỷ, chị có biết cậu ấy sao lại chết không?”

Vợ Chu gia bỏ cái áo trong tay xuống, không nhịn được cười: “Ai da, nói tào lao gì vậy, trong thôn tôi năm nay làm gì có ai chết. Con nha đầu điên này thấy bản thân chả ai thèm, còn tự bịa ra đối tượng cho mình à!”

Vợ Chu gia càng nói càng cười, cười đến gập cả bụng. Tôi nghi hoặc hỏi: “Đại tỷ, cô ấy không có đối tượng trong thôn thật à?”

Chẳng phải cô ấy nói, đó là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau ư?”

Vợ Chu gia xoa tay lia lịa: “Không có không có. Nhà con bé có tiền, nào ai dám đặt vấn đề quan hệ. Từ bé nó cũng chỉ chơi với đám trẻ gái, không có thằng cu nào, tôi biết rõ mà!”

Thang Nghiêu lừa mình!

Chuyện cô ta đến đập chứa nước tự sát, được tôi cứu, rồi kể lại lý do đều là nói dối! Nếu không vì việc này thì nửa đêm cô ta tới đó tự sát làm gì? Tại sao lại phải nói dối?

Lẽ nài tự sát cũng là giả?

Thang Nghiêu là nhân chứng quan trọng trong vụ tai nạn xe, tôi cảm giác ớn lạnh, hỏi: “Đại tỷ, cái hôm xảy ra vụ tai nạn, Thang Nghiêu ở đâu chị có biết không?”

Vợ Chu gia trả lời không chút nghĩ ngợi: “Đợt đó cả nhà họ ra nước ngoài chơi, không ai ở nhà!”

CHƯƠNG 175: NHÀ HOANG Ở CHÂN NÚI

Thời điểm xảy ra vụ tai nạn, cả nhà Thang Nghiêu đi vắng? Tin này quả thật như sét đánh ngang tai, nó lật đổ toàn bộ suy nghĩ trước giờ của tôi. Thang Nghiêu ở nước ngoài, như vậy thì nhân chứng chắc chắn không phải cô ấy. Cứ tưởng sắp rẽ mây thấy được mặt trời thì lại bị tạt gáo nước lạnh. Thấy sắc mặt tôi không tốt, vợ Chu gia thở dài: “Sao cậu vẫn còn hỏi về vụ tai nạn xe? Cậu quyết tâm phải tìm ra nhân chứng à?”

Tôi nghiêm túc: “Đúng vậy, nhất định tôi phải tìm ra nhân chứng này!”

Thực ra thì trong thâm tâm, vợ Chu gia cũng rất muốn đâm đơn kiện, nếu năm xưa không phải chúng lấy đứa con ra uy hiếp, chắc chắn chị ta đã không từ bỏ. Giờ thấy tôi cương quyết, vợ Chu gia đắn đo một lát rồi nói: “Cậu, tuy chưa dám kết luận nhân chứng là ai, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn hoài nghi về ba người.”

Tôi khẩn trương: “Đại tỷ, là ai, chị nói đi!”

Chị ấy nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Đầu tiên là hàng xóm nhà tôi, chính là nhà đối diện, năm đó sau khi vụ tai nạn xảy ra thì họ liền dọn nhà đi nơi khác, rất khả nghi. Người thứ hai là trưởng thôn, việc có nhân chứng do chính miệng ông ta nói, chưa ai từng nhìn thấy. Những nhà có thân nhân bị tai nạn cũng nói, không chừng chính trưởng thôn là người chứng kiến vụ việc.”

Cố trưởng thôn?

Phỏng đoán này thật đúng là có logic, tôi hỏi: “Chẳng phải cố trưởng thôn đã nói, nhân chứng là nữ sao?”

Vợ Chu gia bĩu môi: “Chưa chắc, ông ấy vẫn luôn bảo vệ nhân chứng, cũng có thể là đang bảo vệ chính mình thì sao? Cố ý giả ngu để giấu diếm.”

Tuy rằng tôi không tin cố trưởng thôn là nhân chứng năm đó, nhưng đúng là khó mà phản bác.

“Thế người thứ ba là ai?”

Vợ Chu gia ảo não, chỉ vào đồng quần áo: “Lần trước cậu vào nhà kho lấy tiền giấy giúp tôi, có thấy bộ quần áo màu đỏ. Đó là chồng tôi mua cho ân nhân, thực ra cô ấy cũng có khả năng là nhân chứng!”

Bộ quần áo màu đỏ trong kho rất bắt mắt, tôi còn nhớ như in. Vợ Chu gia ngẫm lại, nói tiếp: “Lúc rảnh rỗi, anh nhà tôi hay thích đến đập chứa nước Đường Oa Tử để câu cá, có một lần không cẩn thận trượt chân, được ân nhân đi ngang qua cứu mạng. Người ta không đòi tiền, cũng chẳng cần cảm ơn, biết chồng tôi hay vào thành phố bán đồ, chỉ nhờ anh ấy mua giúp bộ quần áo.”

Tôi nghe mà không khỏi cau mày: “Thế sao chị còn hoài nghi cô ấy?”

Vợ Chu gia nói: “Thực ra thì không có gì, nhưng nhà cô ấy ở chân núi gần đập chứa nước Đường Oa Tử. Hôm chồng tôi mất, trước khi đi anh ấy còn nói, sẽ xuống xe chỗ đập, để mang bộ quần áo cho ân nhân. Tôi nghĩ, liệu không biết lúc xảy ra chuyện, ân nhân có đứng chờ để lấy đồ hay không!”

Đập chứa nước Đường Oa Tử!

Gần con đập đó có vài nhà thừa thớt, tôi lái xe qua cũng nhìn thấy, nhưng nghe nói họ đều dọn đi hết rồi, chưa từng thấy họ lên xuống xe bao giờ. Không ngờ vẫn còn có người sống ở đó?

Đập chứa nước là nơi xảy ra vụ tai nạn, vậy theo cách nói của vợ Chu gia, nhất định ân nhân của họ có khả năng chứng kiến toàn bộ sự việc.

Bên cạnh đó, còn có hàng xóm chuyển nhà ngay sau vụ tai nạn, và người đầu tiên công bố việc có nhân chứng - trưởng thôn nữa. Không thể không nói, vợ Chu gia này quả là người hay để ý, ba đối tượng chị ấy hoài nghi rất có cơ sở.

Nói xong thì vợ Chu gia cũng đã gấp hết đồng quần áo, không còn sớm nữa, tôi về phòng nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, đang ăn sáng thì có điện thoại, tiểu Lục nói ngày mai trên tập đoàn xuống kiểm tra định kỳ, tôi phải về gấp.

Hiện giờ không giống như trước kia, tuyệt đối không thể để trên tập đoàn nghĩ mình không ngoan ngoãn, cúp máy xong tôi cũng vội thu dọn hành lý chuẩn bị quay về.

Trước khi đi, cũng ghé qua nhà Thang Nghiêu định hỏi xem cô ấy có về thành phố luôn không, nhưng đứng ở cổng, gõ đến 10p đồng hồ, ngoài tiếng chó sủa thì chẳng ai ra, tôi đành về một mình.

Người trên tập đoàn phái xuống kiểm tra công việc chính là cô gái thế chỗ Đinh Long. Theo tôi nghĩ thì mục đích cô ta xuống đây là để xem tôi có ngoan ngoãn hay không.

Lại phải diễn kịch, mặc dù tôi không có thói quen nịnh hót vượt mong ngửa, nhưng bên cạnh tôi là dàn động nghiệp rất có kinh nghiệm này. Mưa dầm thấm lâu, phải nói chuyện với cấp trên thế nào tôi đây hiểu rõ, liền tỏ ra một bộ dạng sợ hãi xin buông tha.

Không thể không nói, trong cái đám người thích sự hư vinh, ai cũng giống nhau, cô ta bị tôi nịnh đến mơ mơ màng màng, lúc quay lên tập đoàn mà vẫn cười không khép được miệng.

Cô ta đi rồi, tôi lại bắt đầu với tính toán của mình. Ba đối tượng hoài nghi mà vợ Chu gia nói, người tôi cảm thấy có khả năng nhất chính là ân nhân ở đập chứa nước.

Tuy nhiên vụ tai nạn đã 10 năm, xác suất người còn ở lại chưa đi là rất nhỏ, tới đó cũng coi như là đánh cược vận may. Ở cái đập ấy đã chết biết bao nhiêu người, tôi không muốn đến vào buổi tối, vừa sáng sớm đã xách hai túi trái cây lên đường.

Hàng ngày lái xe đều đi qua đây, vẫn luôn biết đoạn chân núi có nhà cửa, nhưng giờ là lần đầu tiên tôi đến. Xuống xe chỗ con đập, nhìn về phía thôn Đường Oa Tử mà trong lòng phức tạp, chỉ mấy tháng trước đây, Vương Đắc Hỉ mới lao một xe người xuống chết đuối, tự nhiên có một cảm giác sợ hãi đối với con đập này.

Mấy căn nhà kia đều nằm ở tít chân núi, muốn tới đó thì phải đi men theo con đập. Tôi thấp thỏm lo âu, đường mòn dẫn đến chân núi cỏ mọc um tùm, tuy đang giữa ban ngày nhưng càng đến gần đập chứa nước càng thấy lạnh lẽo âm u, tôi sờn gai ốc vội chạy nhanh qua.

Đi được khoảng 10p thì mấy căn nhà đã hiện rõ trong tầm mắt, nhìn không giống như đang có người ở. Phần tường phía ngoài đã phủ đầy rêu xanh, trong sân cỏ dại mọc đầy, đàng

sau là ngọn núi cao vút, đằng trước là con đập đã giết bao nhiêu người, tất cả tạo nên một cảnh âm u đáng sợ khó tả.

Tuy sợ hãi, nhưng để có thể tiến thêm một bước tới gần nhân chứng, tôi vẫn phải tự thuyết phục bản thân, xách hai túi trái cây tiến lại.

Từ chỗ tôi đứng thì tổng cộng ở đây có 8 căn nhà nằm lộn xộn, tất cả đều rất cũ kỹ, cửa gỗ theo thời gian đã mốc meo, chẳng mang chút sinh khí nào.

Đi giữa những căn nhà này chẳng khác nào vừa nãy đi cạnh con đập, gió lạnh hắt qua, cảm giác âm u lại tràn về. Cố lên đây cốt thần kinh, tôi chậm rãi rảo bước qua từng căn nhà, sau khi nhìn qua ba căn thì áp lực tâm lý càng tăng lên. Có câu ma quỷ thích nơi âm khí nặng, mấy căn nhà này vừa hay lại nằm ở chỗ mặt trời không chiếu đến, chẳng phải âm khí rất nặng sao.

Trong đầu bàn lùi, tuy còn 5 căn nhà chưa nhìn qua, nhưng theo tôi kết luận thì không có khả năng có người. Chỗ này mà quay phim kinh dị thì khỏi cần bối cảnh, nếu ai đó sống ở đây, hẳn cũng là người biến thái.

Thôi thì quay lại điều tra hộ hàng xóm đối diện Chu gia vậy, tôi xoay người đi ra phía quốc lộ. Nhưng mới bước được vài bước thì chợt nghe phía mấy căn nhà có tiếng gỗ kéo kẹt.

Tiếng mở cửa???

Ngây người tại chỗ, tiếng mở cửa giữa nơi âm u vắng vẻ này thật lạnh thấu xương. Rõ ràng là không có ai ở, nhưng tiếng động lại cứ như có người mở cửa. Tim tôi bắt đầu đập nhanh, sau khi đứng im tại chỗ một lát bèn cắn răng, xách túi trái cây đi lại phía mấy căn nhà.

“Có ai không?” Tôi há miệng hỏi một câu, chỉ là hỏi nhỏ, thâm tâm tôi không dám quá mức lớn tiếng, sợ gọi phải oan hồn ở đập chứa nước, hay ma quỷ ngủ say trong nhà nào đó.

Không có tiếng trả lời, không gian tĩnh mịch.

Mặt đất dưới chân phủ đầy lá khô trên núi rụng xuống, cứ mỗi lần bước đi là lại phát ra tiếng xào xạc. Quan sát lại 8 căn nhà, tuy đã cũ đến không thể cũ hơn, nhưng tôi phát hiện, bố cục ngoại hình của chúng đều giống hết nhau, đây là 8 căn nhà xây cùng một kiểu.

Bước vào sân một căn nhà phía trước, cửa chính và cửa sổ trống toang hoác, tôi có thể trực tiếp nhìn được bên trong. Dưới đất kê một cái bàn tròn, trên bàn rải rác mấy chiếc lá khô và vài chiếc chén uống trà đầy bụi.

Cảm thấy có gì đó không thích hợp, tôi bước thêm một bước, ngó đầu nhìn kỹ. Có hai cái ghế đổ ra sàn, hai cái còn lại thì bày ngay gần cạnh cái bàn. Nhà này dọn đi sao có cái bàn cũng không dọn nốt?

Nhìn vào phía trong một chút, chiếc TV để trên ngăn tủ vẫn còn, chợt tôi có một ý nghĩ đáng sợ, mồ hôi lạnh túa ra. Đây tuyệt đối không phải kiểu nhà dọn đi, mà nó giống như một nhà mấy người đang ăn cơm thì đột ngột xảy ra chuyện gì vậy, không kịp thu dọn mà cuống cuồng bỏ trốn!

Tưởng tượng một chút về hình ảnh xảy ra khi đó, nhìn căn nhà rách nát điêu tàn trước mắt mà không khỏi rùng mình. Thần hồn nát thần tính!

Tôi hít sâu một hơi, lại bước thêm một đoạn sang căn nhà kế bên, trong sân nhà này góc phía bắc còn có một cái chuồng gà. Từ từ đi sâu vào bên trong, thò đầu nhìn, đồ gia dụng, TV vẫn còn nguyên, tủ quần áo bị đổ, những bộ đồ trẻ em tươi đầy đất, nhà này cũng không phải dọn đi một cách bình thường.

Trong lòng ớn lạnh, không hiểu mấy hộ ở đây gặp phải chuyện gì mà vứt cả đồ đạc chạy đi như vậy? Tôi lùi lại một bước, định quay ra ngoài đi xem tiếp mấy căn còn lại, thì chợt không biết giẫm phải cái gì dưới đất, Rắc một tiếng giòn tan vang lên.

Giật mình nhảy sang bên cạnh, cơn gió bất ngờ thổi qua, quét tung đám lá khô dưới chân. Tôi cúi đầu nhìn kỹ lại, dưới đám lá cây vừa bị gió cuốn, là một bộ xương người trắng ớn!

CHƯƠNG 176: CHUYỆN KHÔNG LIÊN QUAN

Bộ xương ở nơi hoang vắng này làm tôi giật mình hoảng sợ, lui về phía sau liên tục. Còn chưa đứng vững gót chân thì lại chợt cảm thấy một đôi tay đẩy sau lưng mình.

“Ai da, tiểu tử này sao còn chưa chết?”

Giọng nói lạnh như băng từ phía sau truyền đến, tôi căng thẳng quay đầu nhìn lại, người phía sau không khỏi làm tôi nhú mào: “Đại nương?”

Sau lưng tôi là một bà lão lưng còng. Bà lão này tôi biết, tuy chưa gặp nhiều, nhưng lại khá ấn tượng về bà ấy, chính là bà lão để quên sọt trên xe mà hôm đầu tiên tôi lái.

Chỉ mấy tháng gặp lại mà có cảm giác số nếp nhăn trên mặt bà ta đã nhiều hơn trước, già thêm kha khá rồi. Thấy tôi đứng ngây ra tại chỗ, bà lão lờm tôi một cái rồi kéo tay đi ra khỏi sân, vừa đi vừa làu bàu: “Thằng nhãi này dám mò đến tận đây, đầu bị ngấm nước à?”

Thân phận bác Lục đã sáng tỏ, chứng minh rằng lần đầu gặp tôi, bà lão không hề nói bậy. Hơn nữa tôi còn nhớ rõ, bà ấy còn vì mình mà đến tận cổng công ty, bảo tôi đừng lái xe nữa, nhưng vì tôi thái độ mà ăn nguyên mấy củ khoai tây vào đầu.

Giờ ngấm lại thì tuy tính tình nóng nảy, nhưng bà lão đều xuất phát từ lòng tốt. Ra đến bên ngoài, tôi hồi phục tinh thần, hỏi: “Đại nương, sao bà lại ở đây?”

Bà lão ho khan mấy tiếng, không kiên nhẫn nói: “Nhãi ranh đừng có mở mồm hỏi, ta hỏi người, sao người lại đến đây? Tà xế lao xe xuống đập hỏi đầu tháng không phải là người à?”

Tôi biết bà ta đang nhắc đến Vương Đắc Hỉ, ái ngại đáp: “Đó không phải cháu, mà là một đồng nghiệp mới!”

Bà lão thoáng kinh ngạc, gật đầu: “À, hóa ra vậy, thấy xe lao xuống hồ ta còn tưởng là người chứ. Sao không chịu nghe lời ta, giờ đã biết sợ chưa?”

“Ai da đại nương, cho cháu xin lỗi về lần trước bà đến công ty tìm, trẻ tuổi nông nổi ăn nói khó nghe, bà đừng để bụng!”

Rốt cuộc thì một nụ cười cũng nở trên gương mặt khô cằn của bà lão: “Không chết là tốt, lần trước xe lao xuống hồ, ta còn hóa vàng cho người đấy!”

Tôi cười, đổi chủ đề: “Đại nương, thế ba thì sao, đến đây làm gì?”

Bà lão chỉ về phía trước: “Nhà ta ở đây!”

“Bà ở đây?” Chuyện này thật sự làm tôi giật mình.

Bà lão giơ tay đánh vào vai tôi, làu bàu: “To mồm thế, nói nhỏ thôi. Theo ta vào nhà cái đã!”

Nói rồi lại lờm tôi một cái, đi trước dẫn đường.

Nhà bà lão là căn nhà cuối cùng trong dãy, tuy cũng là nhà ở lâu ngày không tu sửa, tường bong tróc bám đầy rêu, nhưng nó khác những căn còn lại ở chỗ, cửa chính và cửa sổ còn nguyên vẹn, sân cũng được dọn khá sạch sẽ.

Vào trong nhà, bà lão chỉ tôi ngồi xuống ghế, bà thì ngồi phản dựa vào tường, nhìn tôi mà cứ cười mãi, hỏi: “Thằng nhãi còn mang cả trái cây, đến để hiếu kính ta à?”

Tôi vội đặt hai túi trái cây lên bàn, nói: “Đúng vậy, trái cây này cháu mua biếu bà!”

Nói đoạn, tôi bẻ quả chuối, bóc vỏ đưa cho bà lão: “Đại nương, cháu nhớ cái hôm buổi tối cháu lái xe, bà xuống ở trạm xưởng giấy cơ mà. Nhà bà ở đây, sao bà không xuống chỗ đập nước?”

Bà lão già quá rồi, răng cái còn cái mất, há miệng cắn miếng chuối, nói: “Đập chứa nước là nơi không tốt, không dám để người dừng, sợ xảy ra chuyện!”

Bà lão nói bâng quơ nhẹ nhàng nhưng tôi nghe mà rất chấn động.

“Thế lần nào vào thành phố về, bà cũng xuống xe ở xưởng giấy rồi đi bộ quay lại à?”

Bà lão gật đầu cười, giơ quả chuối lên nói: “Chuối người mua ngọt lắm!”

Thật trăm triệu lần không ngờ tới, ở dãy nhà cũ nát này vẫn còn có người ở, hơn nữa còn là bà lão đã gặp mình mấy lần.

Nhìn cái dáng còng còng của bà, tôi có chút căng thẳng: “Đại nương, trước giờ bà vẫn luôn ở đây?”

Bà lão không trả lời, chỉ cúi đầu ăn chuối, do răng không còn đủ nên bà ăn rất chậm. Tôi nín thở chờ bà đáp lại, trong lòng cầu khẩn: hãy nói là vẫn luôn ở đây đi!

Mấy phút sau, bà lão ăn hết quả chuối, ném vỏ vào sọt rác, đưa tay lên lau miệng, nói: “Đúng, ta vẫn luôn ở đây, mấy chục năm rồi!”

Tảng đá trong lòng tôi đã rơi xuống. Thấy tôi có vẻ khẩn trương, bà lão lại làu bàu: “Mà thằng nhãi này lấy đầu lòng tốt mang trái cây tới cho ta chứ. Người đến tìm ai?”

Tôi hỏi ngược lại: “Đại nương, bà có biết Chu gia ở Hồ Yêu Sơn không? Năm xưa Chu gia đến câu cá bị ngã xuống hồ, là bà cứu anh ấy?”

Bà lão gật đầu: “Chuyện đã lâu rồi, thằng nhóc còn cứ nhất quyết đòi gửi ta tiền, nhưng ta không lấy!”

Là bà ấy! Ân nhân mà vợ Chu gia nói cũng là bà, bà lão sở hữu tất cả những điều kiện của nhân chứng! Bà lão không phải người thành phố, tôi cũng vững tâm hơn, hỏi tiếp: “Đại nương, bà sống gần con đập như vậy, vụ tai nạn xe 10 năm trước, bà có chứng kiến không?”

Nói ra câu này, tim tôi thắt lên cổ họng. Vốn tưởng bà lão phải suy nghĩ đắn đo, ai dè liền mở mồm đáp luôn: “Có, chính mắt ta nhìn cái xe lao xuống nước!”

Nhân chứng là bà lão!!!

Tôi thở phào một cái giống như mới thắng trận trở về, bà ta ghé đầu nhìn tôi, hỏi: “Thằng nhãi, rốt cuộc người tới đây làm gì?”

Ngoài việc tính nóng như lửa thì bà lão đã từng nhắc nhở tôi bác Lục là ma, lại đến tận công ty bảo tôi đừng lái chuyến xe 13 nữa, hai việc đoá đủ để chứng minh bà là người tốt. Nhưng sự cố xảy ra lúc đêm khuya, lão Đường lại nhảy ra khỏi xe trước khi xe lao xuống nước, chưa chắc bà lão đã trông thấy. Tôi lo lắng hỏi: “Đại nương, lúc xe bus lao xuống nước....bà có thấy...ai...không chết không?”

Mấy câu này tôi thốt ra rất cẩn trọng, nhân chứng và tập hồ sơ kết hợp sẽ là bằng chứng chống lại lãnh đạo, nhưng nếu bà lão không nhìn thấy cảnh lão Đường bỏ trốn thì vô ích!

Siết chặt nắm đấm, hai mắt tôi không dám rời bà lão giây phút nào. Bà thở dài, ngẩng đầu suy nghĩ rồi chậm rãi nói: “Ta trông thấy một người nhảy khỏi xe, chạy trốn!”

Lời bà lão vừa nói ra, tôi kích động đứng bật dậy, bằng chứng đã được cấu thành!!! Vội bước tới nắm lấy hai vai bà lão, tôi run lên, nói: “Đại nương, chẳng giấu gì bà, cháu đến đây là để tìm nhân chứng. Cháu muốn kiện, kiện lãnh đạo thành phố đã bao che cho tài xế kia, bà có thể đứng ra làm chứng không?”

Bị hành động đột ngột của tôi dọa, bà lão vội đẩy tay tôi ra, mắng một câu rồi hỏi: “Kiện tài xế? Ý người là người đêm đó nhảy ra, là tài xế?”

“Đúng! Người mà bà trông thấy nhảy khỏi xe chính là tài xế, tối hôm đó anh ta say rượu! Anh ta bỏ mặc hành khách mà bỏ trốn, chú ruột lại là lãnh đạo thành phố nên chuyện này đã bị im đi!”

Bà lão không kích động như tôi mà chỉ à một tiếng bình thản. Một lát sau, bà lại nhìn tôi, nghi hoặc hỏi: “Thế thì liên quan gì đến người?”

Tất cả những ai biết tôi muốn kiện đều hỏi tôi có liên quan gì đến chuyện này, trong lúc nhất thời chính bản thân cũng không rõ ràng lắm, tôi nói: “Đại nương, tay lãnh đạo hủ bại kia biết cháu muốn kiện thì tìm cách giết cháu. Giờ là lúc hấn không chết thì cháu chết!”

Bà lão lại à một tiếng, trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: “Thế thì liên quan gì đến ta?”

Cái này....

Câu nói làm tôi sửng sờ, đôi môi khô khốc. Thật vất vả mới tìm được nhân chứng, nếu bà không chịu đứng ra, vậy khác nào không tìm được cơ chú?

Tôi liếm môi, nói: “Đại nương, tài xế ca đêm kia uống rượu lái xe, gây tai nạn còn bỏ của chạy lấy người, nhưng không chịu nhận tội. Nói không chừng giờ còn đang ăn chơi nhẩy múa ở đâu cũng nên. Chỉ bởi vì chú của hấn là lãnh đạo, mà toàn bộ hành khách trên xe phải chết oan. Đại nương à...”

Bà lão nghe xong không phản ứng gì, bám tay vào tường đứng dậy, chậm rãi nói: “Trưa rồi, ta đi nấu mì, người ăn không?”

Chuyện này khiến đầu tôi nóng ran, bà lão cố tình không chịu dính líu. Nhưng việc làm chứng nói cho cùng cũng không phải nghĩa vụ của bà, tôi đứng chống nạnh suy tư, bất đắc dĩ đáp: “Có, bà nấu cho cháu một bát!”

Bà lão gật đầu, cười cười đi vào bếp.

Tuy tạm thời bà lão không có ý hợp tác, nhưng tôi tin mình có thể thuyết phục bà, trong lòng tính ăn mì xong sẽ tiếp tục.

Bà lão vào bếp nhóm lửa, tôi cũng vào theo, bốn bức tường xung quanh bếp bị khói ám lâu ngày đã đen kịt, bà ngồi trước bếp, từ tốn nhét từng thanh củi.

Tôi đứng dựa vào cửa bếp, vẫn chưa từ bỏ ý định, bà lão quay đầu lại nhìn, nói: “Nếu không có việc gì thì người ra ngoài nhặt cho ta ít củi về đây!”

“Được!” Tôi đáp rồi xách cái giỏ đi ra ngoài.

Dãy nhà nằm ngay chân núi, trên đường có rất nhiều cành khô, căn bản không cần leo lên trên, tôi vừa đi vừa suy nghĩ, tay nhặt bừa.

Chỉ một lát đã nhặt đầy cái giỏ, đứng thẳng lưng thì chợt tôi giật mình hoảng sợ. Nãy giờ cúi đầu nhặt củi, bất giác đã quay lại căn nhà nơ bà lão bắt gặp. Nhớ đến đống xương người, tôi rùng mình, định chạy nhanh trở về thì lại không nhìn được mà liếc mắt một cái về phía chuồng gà.

Chẳng có gì cả, mặt đất trống trơn!!!

CHƯƠNG 177: GIỎ ĐỒ ĂN CỦA BÀ LÃO

Không thấy bộ xương đâu nữa, cả khu nhà chỉ có mình và bà lão, xương lại nặng, gió không thổi bay được, nó biến đi đâu?

Thoáng sợ sệt, tôi xách cái giỏ củi khô bước vội về nhà bà lão. Quay xuống bếp, thấy tôi thở hồng hộc, nét mặt hoang mang, bà lão mắng: “Nhãi ranh, làm gì mà như gặp ma thế?”

Bỏ cái giỏ xuống đất, cố điều hòa hơi thở, tôi nói: “Đại nương, căn nhà mà có chuồng gà trong sân, ban nãy cháu thấy có một bộ xương người, vừa rồi đi nhặt củi ngang qua lại phát hiện nó đã biến mất!”

Bà lão chẳng tỏ ra kinh ngạc, bẻ một cành củi ném vào bếp, ngẩng đầu liếc tôi: “Chắc mắt ngươi kém!”

Bà lão không tin, tôi lắc đầu: “Tuyệt đối không phải mắt kém. Lúc tới đây cháu đã thấy nó nằm dưới đồng lá khô cạnh chuồng gà, giờ lại không thấy đâu nữa!”

Bà lão cười gượng: “Con người chúng ta, bên dưới da thịt cũng chỉ là bộ xương khô, có gì mà sợ?”

Tôi nào có rảnh tranh luận với bà lão, vội hỏi: “Đại nương, mấy nhà quanh đây dọn đi từ lúc nào, ngoài nhà của bà thì tất cả đều bỏ hoang nhìn thật đáng sợ!”

Bà lão thấp giọng: “Chỗ này gần đập chứa nước, sau vụ tai nạn ai nấy sợ hãi, bỏ đi hết rồi!”

Tôi hỏi tiếp: “Dọn đi à? Sao họ không mang đồ đạc đi, cháu thấy có nhà còn nguyên bộ chén bát, cứ như đang ăn cơm thì bỏ đi luôn, chứ không giống như chuyển nhà bình thường!”

Bà lão hơi sửng sốt, nhưng chỉ nhìn tôi một cái rồi thôi. Nước đã sôi, bà lão nhắc vung, bỏ nắm mì sợi, thò tay với thứ gì đó trong cái giỏ bên cạnh, cắt vào.

“Thằng nhãi, lát nữa ăn mì xong thì mau đi về đi!” Bà lão dùng cái muôi dài khuấy nồi mì, lạnh giọng nói.

Đuổi mình? Như vậy là bà ấy không muốn đứng ra làm chứng. Đương nhiên tôi nào từ bỏ được, vội nói: “Đại nương, tiền căn hậu quả cháu đã nói hết với bà rồi. Cháu mất bao nhiêu

công sức mới tìm được bà, tất cả chuyện này đều phải dựa vào sự làm chứng của bà!”

Bà lão cúi đầu ho khan, xoa tay: “Chuyện này để sau hãy nói. Ý ta là ăn mì xong thì người nên về lúc trời còn sáng, người không thể ở đây đến đêm được!”

Thấy bà lão không hẳn là cự tuyệt, tôi mới thở phào một hơi: “Vậy được, cháu ăn mì xong sẽ đi ngay. Xin bà suy xét một chút, chuyện này liên quan đến bao nhiêu mạng người, nhất định bà phải giúp cháu! Chỉ có sự làm chứng của bà mới có thể lật lại bản án được!”

Bà lão không đáp lời, với lên chạn lấy hai cái bát, múc hai bát mì rồi đưa cho tôi bưng vào phòng. Bà lão đi ra, ngồi xuống đối diện, lau tay nói: “Ăn nhanh đi, ăn xong thì mau về!”

Tôi gạt đầu, cầm đũa lên ăn mì. Bà lão nấu mì chẳng cho gia vị nào vào nước, nhưng mùi rất thơm, tôi ăn liền mấy gắp, sau đó hỏi: “Đại nương, sao bà cứ đuổi cháu vậy? Vất vả lắm mới tìm được bà, nếu bà không đồng ý giúp, cháu sẽ còn đến làm phiền bà nhiều!” Nói đoạn, tôi bưng bát lên húp nước.

Bà lão cười khổ, những nếp nhăn trên gương mặt tựa hồ dính chặt lại với nhau, có thể kẹp chết được cả muối đậu trên đó.

“Trong vòng chục năm đổ lại, đập chứa nước đã chết nhiều người như vậy, quanh đây ngoài ta ra thì chẳng có ai, ta thì ở quen rồi, nhưng người không ở được đâu. Nếu không có việc gì thì đừng đến, ta biết công ty người công tác, sẽ tới đó tìm.”

“Bà tìm cháu? Bao giờ thì mới tới? Giờ đang là lúc nước sôi lửa bỏng bà biết không, tay lãnh đạo hủ bại lại đang ứng cử, nếu hẳn leo lên được cấp cao hơn thì chuyện này càng khó!”

Bà lão húp ngậm nước mì, chỉ đũa vào mặt tôi: “Cái thằng ranh này, một câu hai câu cứ nhất định phải kiện cáo. Ta đang lo cho chính người đấy, không còn sớm nữa, ăn mì xong thì mau cút đi!”

Thấy bà lão chẳng muốn nghe mình nói, tôi bất đắc dĩ gạt đầu, húp sạch bát mì. Ăn xong, bà lão quay đầu nhìn mặt trời bên ngoài, đứng dậy xoa tay: “Chiều xuống rồi, mau đi, mau đi đi!”

Bà lão đuổi tôi cứ như đuổi tà, vừa đẩy vừa mắng oang oang. Có điều, nơi này cũng gần công ty, trước khi đi, tôi cố nói với lại: “Đại nương mai cháu lại tới, tối nay xin bà nghĩ lại, thời

gian không còn nhiều, phải tranh thủ đến Bắc Kinh một chuyến!”

Bà lão tỏ ra phiền phức, lườm tôi không nói gì mà xoay người đi vào nhà.

Tuy lần này không thuận lợi như mình nghĩ, nhưng hôm nay cũng xác nhận được bà lão là nhân chứng, sự đột phá này làm tôi rất vui. Ra khỏi sân nhà bà lão, cái cảm giác lạnh lẽo âm u khùng bố lại ập tới, giống như nó còn lạnh hơn lúc buổi sáng mấy lần. Thật chẳng biết bà lão này sao lại có thể sinh sống trong hoàn cảnh như vậy mấy chục năm. Tôi suy nghĩ băng quơ, rảo bước về phía đường quốc lộ.

.....

Về đến công ty, rửa ráy chân tay rồi chuẩn bị đi ngủ. Tôi nằm trên giường nhưng tâm trạng cứ nửa bồn chồn nửa háo hức, cuối cùng đã tìm được nhân chứng, hy vọng lại lóe lên, chỉ còn một nước nữa, phải làm sao đảm bảo không xảy ra bất cứ biến cố nào!

Không biết hiện giờ bà lão đang làm gì, tôi có cảm giác cầm viên kẹo trong tay, nắm chặt thì sợ nó vỡ, mà bỏ vào miệng lại sợ nó tan mất. Ngẫm lại thì duyên phận giữa người với người trên đời này thật không thể diễn tả. Bà lão là khách hàng đầu tiên trên chuyến xe số 13 tôi lái, lúc quay lại lấy sọt đồ ăn bỏ quên, có nói với tôi mấy câu. Vốn tưởng bè nước gặp nhau kho mà tái ngộ, ai ngờ mọi chuyện lại biến hóa, bà lão đã trở thành nhân chứng quan trọng nhất đối với mình!

Hôm nay, từ lúc bà lão tự thừa nhận mình là nhân chứng, tôi vẫn luôn kích động, có rất nhiều vấn đề băn khoăn nhưng chưa kịp hỏi.

Lão Đường nói với tôi, trước các vụ tai nạn năm xưa đều có sự xuất hiện của bà lão. Hơn nữa lần nào bà cũng để quên cái giỏ trên xe, ý lão Đường là lão cũng từng gặp bà ấy? Chỉ là ngẫu nhiên thôi ư?

Đêm đó, vì đánh lái tránh người đi đường, lão Đường mới lao xe xuống đập chứa nước, tại sao nửa đêm bà lão lại đi ra đường, có phải là chờ Chu gia mang quần áo cho không?

Thực ra nghĩ kỹ lại, nếu vì tránh bà lão thì vụ tai nạn năm đó bà ấy cũng có trách nhiệm gián tiếp liên đới. Còn nữa, mấy

chục năm nay bà lão vẫn sống ở đó, tay lãnh đạo bức tử đến cả bạn của lão Đường là Triệu Long Phi, không có khả năng hấn lại bỏ qua nhân chứng. Nơi đầu tiên hấn nghĩ đến hấn phải là dãy nhà ở chân núi cạnh đập nước!

Thế tại sao bà lão lại bình an vô sự?

Tám hộ còn lại tuyệt đối không đơn giản là dọn nhà đi như bà ấy nói. Đó không phải dọn nhà, mà rõ ràng là chạy bán sống bán chết. Tám hộ đó biến mất như thế nào, và bộ xương người trong sân, vì sao cũng biến mất?

Con mẹ nó, thật đau đầu!

Cùng với sự xuất hiện của nhân chứng thì các vấn đề cũng liên tiếp hiện ra, càng nghĩ càng nhức óc, tôi bèn nhắm chặt mắt, không suy nghĩ gì nữa, tất cả để chờ đến mai, mai lại đến tìm bà lão hỏi cho ra nhẽ!

Nay lại là thứ hai, vốn định dậy sớm mua quà đến đập nước, nhưng tiểu Lục ngăn tôi lại, nói kiểu gì tôi cũng phải tham gia buổi họp đầu mỗi tuần, không thể thuyết phục được cậu ấy, tôi đành đi họp với tâm trạng chán nản.

Từ khi lên làm đội trưởng, tiểu Lục cứ như tay nòi gà, mở ra kiểu thức tỉnh trong công tác. Vốn dĩ tôi thì đang sốt ruột muốn đi, nhưng cuộc họp cậu ta cứ kéo dài.

Ngoài những tài xế cần phải lái xe ra thì những người khác ngồi im không nhúc nhích, thấy tất cả đều sôi nổi nhiệt huyết, tôi cũng không đành lòng làm mất mặt tiểu Lục, cố ngồi nghe hết cả buổi sáng.

Tan họp đã là 12h trưa, tôi không kịp ăn cơm, vội bắt taxi đi tìm bà lão. Băng qua con đường mòn ven đập chứa nước, vẫn thấy âm u khó tả, lần nữa đi vào dãy nhà cô quạnh, chợt tôi có một cảm giác xa lạ!

Mang trong lòng sự hy vọng mong chờ, nhưng vào nhà gọi mấy tiếng thì thất vọng nhận ra, bà lão không có nhà. Tôi đặt túi sữa lên nóc tủ, chờ bà lão về vậy. Rảnh rỗi không có việc gì, tôi đi loanh quanh trong nhà, xuống bếp thì thấy cái giỏ đồ ăn vẫn treo ở đó, chính là cái giỏ mà lần đầu bà ấy để quên trên xe.

Miệng giỏ được phủ bằng lớp vải bố, hình như cất gì bên trong đó, thứ làm tôi tò mò chính là, giữa những sợi tre đan,

có vết màu đỏ sẫm, giống như máu cũ.

Thứ trong này bỏ vào nồi mì rất ngon, nó là gì nhỉ? Tôi bước tới, giờ tay nhắc cái giỏ đồ ăn...

CHƯƠNG 178: ĐÊM TRONG CĂN NHÀ MA

Vừa vươn tay lên thì chợt nghe sau lưng có tiếng mắng, tôi giật mình.

“Nhãi ranh, sao lại đến nữa?”

Tôi quay đầu nhìn lại, người mắng là bà lão. Bà chậm rãi đi vào phòng, tức giận lườm tôi, sau đó nhấc cái giỏ đồ ăn xuống.

“Đại nương, cháu chờ bà mãi, chuyện hôm qua cháu nói bà đã suy nghĩ chưa, bà định thế nào?”

Bà lão đi sang bên cạnh, cúi người cất cái giỏ đồ ăn vào ngăn tủ bếp, cất giọng khàn khàn: “Hôm qua người nói gì với ta nhỉ, ta sớm quên mất rồi!”

Tôi sửng sốt: “Quên? Chính là chuyện về vụ tai nạn 10 năm trước đó, đại nương, bà cùng cháu đến Bắc Kinh làm chứng đi!”

Bà lão đóng tủ lại, từ từ đi ra phòng ngoài, ngồi xuống phản, tôi cũng vội đi ra ngồi xuống chờ bà trả lời. Sau một hồi suy ngẫm, bà lão nhìn tôi, nói: “Hôm qua ta đã bảo đừng có đến đây nữa, sao người không nghe lời?”

Tôi thở dài: “Đại nương, bà là nhân chứng duy nhất trong vụ này, chỉ có bà đứng ra mới lật được án. Những oan hồn chết dưới đập nước nhiều như thế, họ cũng đang ngày đêm mong được đòi lại công bằng, bà nói có phải không?”

Bà lão hơi trầm mặt xuống, cười khỏ: “Công bằng? Người đã chết thì còn gì công bằng nữa? Người nghĩ mình đâm đơn kiện thì đám oan hồn sẽ cảm tạ người chắc?”

“Sẽ chứ! Nhưng cháu làm không phải vì mong được cảm ơn, chỉ tin tưởng rằng kết quả này là sự mong muốn của họ!”

Bà lão lườm tôi một cái khinh miệt, nói: “Thằng nhãi, nói cứ như là người đã từng gặp ma vậy!”

Bà ấy vừa dứt lời, suýt chút nữa tôi đã lấy ví dụ về bác Lục, nhưng sợ bà lão hốt hoảng nên lại thôi. Thấy tôi ngập ngừng, bà lão nhìn ra bên ngoài cửa, đứng dưng nói: “Không còn sớm nữa, người về đi!”

Lại đuổi! Hôm qua đã bảo bà ấy suy nghĩ một đêm, hôm nay không thể từ bỏ dễ dàng được. Mềm không xong thì cứng rắn, tôi cởi giày vút xuống đầu giường, nói: “Đại nương, cháu đã nói chuyện này rất cấp bách. Nếu bà không đồng ý cùng cháu đến Bắc Kinh thì cháu sẽ không đi đâu hết!”

Nói đoạn, tôi ngồi bó gối, tỏ ra một bộ dạng bất chấp. Bà lão cau mày: “Thằng nhãi này thật gan lì, lần đầu gặp ta đã biết rồi. Nơi đây gần hồ chứa nước, trời tối đám ma quỷ đều phiêu lại, nếu người không muốn bị dọa chết thì mau rút đi!”

Tôi lạnh giọng đáp: “Đại nương đừng lấy hồn ma đập nước ra dọa cháu, cháu đi kiện vì họ, cháu không sợ họ đâu!”

Bà lão nghe vậy sững sốt, xoa tay: “Hừ, thằng nhãi lại bắt đầu gan lì? Trời mà tối, người có muốn chạy cũng không được nữa, cho người sợ đá ra quần luôn!”

Tôi hít sâu một hơi, ra vẻ bình tĩnh, nói: “Đại nương, tâm chính trong sáng, bách quỷ bất xâm!”

Vừa dứt lời, bà lão bật cười khanh khách, một lúc sau mới vịn tường đứng dậy, khom lưng nói: “Được, thế thì người cứ ở đây, để ta xem đám oan hồn đập chứa nước đêm nay sẽ báo đáp người thế nào! Ha ha ha ha...”

“Đã đến nước này rồi, cháu vất vả lắm mới tìm được bà, chỉ cần bà chịu theo cháu đến Bắc Kinh, cháu sẽ trả bất cứ giá nào!”

Bà lão cười ha hả một hồi, rồi đi về phía cửa chính, nói: “Được, vậy cứ chờ người sống qua được đêm nay rồi nói!”

Nói đoạn bà đi ra ngoài. Vừa rồi tôi tỏ thái độ là muốn cho bà lão thấy sự quyết tâm của mình, chứng tỏ mình đáng tin tưởng!

Bà lão đi khỏi, trong nhà chỉ còn mình tôi, một cảm giác sợ hãi không nói nên lời lập tức ập đến. Mình phải qua đêm ở đây thật sao? Nhưng lời nói như bát nước hắt đi, không thể vớt lại được, hôm nay mình không thể quay về!

Chẳng biết bà lão đi đâu, một mình tôi nằm trên phản, mãi đến hơn 5h chiều, mặt trời đã xuống núi mà vẫn chưa thấy về.

“Sống qua đêm nay rồi nói!” Có phải ý của bà lão là, nếu mình kiên trì một đêm, bà sẽ tính đến chuyện ra làm chứng? Trong

lòng hơi sốt ruột, một mình trong phòng lại thấy khá lạnh, tôi xỏ giày đi ra sân.

Phía trước là đập nước, phía sau là núi cao. Tám căn nhà nằm dưới bóng núi, cả ngày mặt trời không chiếu đến, thật không biết khi xưa họ nghĩ gì lại xây nhà ở đây!

Đứng trong sân duỗi tay duỗi chân, tôi không dám đi loạn, chỉ hút điếu thuốc rồi vội vào nhà. Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, bà lão vẫn chưa về, nhớ đến câu bà lão nói, hồn ma dưới đập nước sẽ phiêu lại đây mà không khỏi sờn tóc gáy.

Quấn chặt quần áo, tôi lo lắng, hút hết điếu thuốc này đến điếu khác. Trời sắp tối, dù giờ có hối hận quay về công ty thì cũng chẳng có xe, tôi quay đầu, trải cái chăn mỏng lên phản, đi ngủ.

Không dám tắt đèn, nhưng cái ánh sáng mờ mờ của bóng đèn cũ kỹ càng làm tăng thêm không khí âm u trong phòng. Tôi cố gắng tự trấn an bản thân, chịu đựng nỗi sợ, nhắm mắt lại, tỏ ra bình tĩnh.

Ở một mình, thời gian trôi qua rất chậm, mãi mới đến 10h tối, tôi lấy điện thoại di động ra chơi. Nếu đã không ngủ được thì khỏi ngủ đi, tôi bấm số gọi cho tiểu Lục

Bắt máy, giọng nói của tiểu Lục vang lên: “Huynh đệ, đang ở đâu đấy?”

Tôi cười đáp: “Ở nhà bạn, rảnh rồi gọi cậu nói chuyện phiếm!”

Tiểu Lục cũng cười: “Anh gọi đúng lúc đấy, tôi vừa nói chuyện với mẹ, mới cúp máy xong!”

“Thế à, dưới quê cậu có khỏe không?”

Thực ra gọi điện cho tiểu Lục mục đích chỉ là đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân, nhưng ai dè cậu ta đột nhiên lại nói: “Mẹ tôi khỏe, vừa nãy mẹ tôi kể, tuáng trước trong thôn có một ông già qua đời, nhưng chôn rồi mà xác còn mò về nhà!”

Nếu câu chuyện này cậu ta nói với tôi trong ký túc, có lẽ tôi đã mỉm cười trêu chọc, nhưng giờ bản thân đang nằm trong căn nhà ở gần đập nước, tôi toát mồ hôi hột, tôi nói: “Cái gì, chẳng phải cậu không tin vào ma quỷ ư? Cậu tin chuyện đó à?”

Tiểu Lục đáp: “Tôi không tin, nhưng mẹ nói là cả thôn đều trông thấy, cái xác quay về, người mặc áo liệm, trang điểm trên mặt cứ như diễn viên kinh kịch!”

Càng nghe càng rùng rợn, tôi vội nói: “Dừng lại, ban đêm ban hôm, nói chuyện khác đi!”

Thấy tôi không muốn nghe, tiểu Lục cũng thôi, im lặng mấy giây rồi tiếp: “Lát nữa lại phải lái xe, đã lâu rồi từ hôm Vương đội trưởng gặp tai nạn, chẳng có khách nào dám lên xe.”

Thấy cậu ta đổi chủ đề, tôi châm một điếu thuốc, hút rồi nói: “Ừ, như vậy cũng tốt, khỏi cần dừng xe nhiều, về sớm ngủ sớm.”

Tiểu Lục nói: “Nhưng giờ tôi là đội trưởng, phải lo cho đồng nghiệp của mình. Tôi không thể cứ rảnh rỗi được, tôi đã suy nghĩ về điều này mấy hôm nay. Hiện giờ ai cũng nói cái đập nước bị ma ám, chẳng ai dám ngồi xe bus. Tôi quyết định hôm nào đó sẽ đến đập, vào mấy căn nhà cũ ở một đêm, quay clip lại cho tất cả xem rằng chẳng có ma cỏ gì!”

Bản thân đang nằm trong khu nhà hoang gần đập nước, nghe cậu ta nói vậy tôi không biết là nên khóc hay nên cười. Thấy tôi im lặng, tiểu Lục nói tiếp: “Tôi đã trình bày vấn đề này trong cuộc họp hôm qua, nhưng chẳng tài xế nào đồng ý. Họ nói rằng chẳng còn ai sống ở mấy căn nhà đó nữa, và cái đập bị ma ám thật!”

Lại bắt đầu nhắc đến ma quỷ, tôi hút một hơi thuốc, bất lực nói: “Tiểu Lục, đừng nói nữa!”

Tiểu Lục lại la lên: “Huynh đệ, anh sợ cái gì? Tất cả chỉ là mọi người nghĩ ra thôi. Đến anh cũng không ủng hộ tôi, bực nhất là lão Đinh nói, có tám căn nhà ở gần đập chứa nước, đó đều là nhà ma, đêm nào cũng có tiếng khóc. Anh thấy lão có nhảm nhí không? Hai chúng ta lái xe qua đó hàng ngày, chưa bao giờ nghe thấy gì cả...”

Tôi không thể nghe nổi nữa, mắng: “Tiểu Lục, đừng nói bậy!”

Tiểu Lục hừ một tiếng không nói nữa, một lát sau cậu ta bảo phải đi lái xe, tôi bèn cúp máy. Điếu thuốc trên tay đã cháy hết từ lúc nào không hay, cuộc điện thoại vừa rồi làm tôi bị phân tâm, cảm thấy khó chịu hơn. Miễn cưỡng châm điếu thuốc khác, vừa định bật lửa thì chợt nghe tiếng cạch.

Cửa chính mở ra, tôi lo lắng hỏi: “Đại nương bà về rồi à?”

Không có ai trả lời. Tim tôi như thắt lại, đêm nay không có gió, cánh cửa...bị chuột mở ư? Cố tự an ủi theo hướng đó, nhưng tay cầm điều thuốc của tôi đã bất giác run run.

Bà lão vẫn chưa về, đang thử lòng mình à?

Chẳng dám ra ngoài đóng cửa, tôi châm thuốc, ngồi im trên phản. Lại có tiếng cạch lần nữa, cánh cửa tự động đóng lại. Tôi hoảng sợ, có thứ gì đó đang tới? Chuột làm sao mà biết đóng cửa chứ, tôi ngồi thẳng lưng, mồ hôi bắt đầu túa ra, đêm nay mình hơi liều quá rồi.

Nhưng đã đến nước này, dù có cản rǎng cũng phải kiên trì. Lấy điện thoại ra xem, không có sóng! Ban nǎy gọi cho tiểu Lục sóng cǎng 5 vạch, mà giờ lại hoàn toàn mất tín hiệu?

Đang thǎc mǎc thì chợt một âm thanh giòn tan vang lên dưới bếp. Tiếng động bất ngờ khiến tim tôi đập loạn, nó rất quen thuộc, giống như tiếng xếp củi vậy.

Có thứ gì đó đã vào trong bếp!

Tôi nghiêng đầu lắng nghe, chẳng bao lâu sau lại có tiếng tí tách lửa cháy, cuối cùng cũng có thể thở phào, chắc bà lão mới về, đang nấu đồ ăn tối.

Lại có tiếng mở vung, rồi tiếng đổ nước vào nồi, tôi nói: “Đại nương, bà về rồi à, nửa đêm còn đi nấu nướng?”

Giơ tay áo lau mồ hôi trán, tôi xỏ giày bước ra ngoài.

“Đại...” Bước đến bếp, câu gọi của tôi chợt nghẹn ở cổ họng. Không có ai!

Da đầu tê rần, không dám nghĩ nhiều, tôi xoay người chạy. Ra bên ngoài, cái lạnh ban đêm thấu xương, hốt hoảng chạy trên con đường mòn, điều khiến tôi hoảng sợ là cả bảy căn nhà còn lại, đều sáng đèn.

Lúc chạy ngang qua căn nhà có chuồng gà, chiếc bàn trống ban ngày đã đầy người ngồi, một nam một nữ, một ông già và một đứa trẻ, tất cả đều ánh mắt vô hồn. Có vẻ cảm nhận được sự hiện diện của tôi, họ bắt đầu chầm chậm quay đầu. Dưới ánh đèn vàng vọt, tôi nhìn thấy gương mặt họ, giống hệt như tiểu Lục mô tả, nó được vẽ trắng toát, y như diên viên kinh kịch!

Vấp phải cái gì đó ngã ra đất, tôi cuống cuống đứng dậy chạy tiếp, mỗi căn nhà tôi chạy qua đều chật cứng người, họ cử động rất chậm, với gương mặt được trang điểm trắng toát!

Cú ngã khiến một bên giày của tôi văng mất, cầm đầu chạy dọc con đường mòn băng qua đập nước lên đường quốc lộ. Đường này giờ chỉ còn chuyến xe 13 cuối cùng mà tôi với tiểu Lục lái!

Bất lực nhìn về phía hồ chứa nước, nó đang đầy những bóng ma, mặc dù không thể nhìn thấy gương mặt, nhưng chúng rõ ràng là đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Thầm chửi một câu, tôi tháo nốt chiếc giày, định chân đất chạy về công ty, chợt nghe tiếng còi đằng xa, tiếp đó là ánh đèn xe xuất hiện, xe số 13!

Đó là xe bus số 13 tiểu Lục lái, tôi vui mừng khôn xiết, đứng ở lề đường vẫy tay điên cuồng. Nhưng điều khiến tôi tuyệt vọng đó là, tiểu Lục hai mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, vô cảm cho xe chạy băng băng.

Cậu ấy không dừng xe!!!

CHƯƠNG 179: LÀM CHỨNG

Tiểu Lục lái chiếc xe bus đi xẹt qua, để lại tôi đứng ngẩn ngơ ven đường. Cậu ấy ngồi ở ghế lái, nét mặt thờ ơ, không nhìn thấy mình sao? Không thể nào, đèn xe sáng như vậy cơ mà, hơn nữa tiểu Lục lái xe rất chuyên tâm.

Nhưng dù thế bào đi nữa thì cậu ấy cũng không dừng xe, đôi chân tôi sớm đã bị đá dẫm cào rách, nhưng tính mạng còn treo lơ lửng, nào rảnh mà để ý đến đau đớn.

Đám bóng ma bên đập chứa nước tuy không đuổi lại đây, nhưng tôi cảm giác ánh mắt chúng rất oán hận, thời điểm mấu chốt này không thể nghĩ ngợi nhiều, tôi cắn răng chửi một câu, cắm đầu chạy.

Vừa chạy thêm mấy bước thì chợt trông thấy một bóng người lưng còng đi ra từ đám hồn ma, bà lão đã về!

Tôi vội hoảng hốt hướng về phía bà, la lên: “Đại nương, đừng nhúc nhích!”

Bà lão cũng như chẳng nhìn hay nghe thấy tôi, cứ cúi đầu bước đi, tôi sợ hãi vội lao tới, túm lấy tay bà: “Đại nương, không thể về!”

Rốt cuộc thì bà lão cũng ngẩng đầu, gương mặt đầy nếp nhăn cũng không giấu được sự lạnh nhạt, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: “Thằng nhãi, biết sợ rồi à?”

Tôi sửng sốt, đến giờ này còn cố phân cao thấp với mình? Bà lão nhìn về phía con đập, thấp giọng nói: “Ái chà, đêm nay ra nhiều đấy!”

Nhìn theo ánh mắt bà lão, tôi quay đầu lại thì phát hiện, hình như những bóng ma trên đập đã nhiều hơn trước. Nuốt nước bọt, tôi nắm tay bà lão định chạy thì bà hất ra, làu bàu: “Đi đâu mà đi? Giỏ đồ ăn của ta vẫn còn trong bếp, ta phải về lấy!”

Giờ là lúc nào rồi mà bà ấy còn phải về lấy giỏ? Tôi không kiên nhẫn quát lên: “Đại nương, vứt cái giỏ rách ấy đi, vào thành phố cháu mua cho bà chục cái mới!” Nói đoạn lại định túm tay bà lão chạy.

Bà lại giật tay ra, mắng: “Nhãi ranh đừng có động vào ta!” Nói rồi lườm tôi sau đó từ từ đi về phía đường mòn ven đập.

Trong lòng nóng như lửa đốt, đã trải qua bao nhiêu chuyện quái dị, nhưng đây là lần đầu tôi thấy nhiều u hồn dã quỷ như vậy!

Vốn biết bà lão ở đây lâu năm như thế hẳn cũng không bình thường, bà ấy có vẻ rất thản nhiên trước cảnh tượng đó, nhưng hiện giờ bách quỷ xuất động, bà lão là nhân chứng duy nhất giúp lật lại bản án, mình không thể để bất cứ nguy hiểm nào xảy ra với bà!

Nghĩ đoạn, tôi giậm chân, quay đầu đi theo bà lão, chẳng thèm bàn bạc, tôi cống xốc bà lên vai, chạy. Bà lão bị tôi dùng sức áp đảo, vừa chửi vừa đánh, cuối cùng thấy bó tay, đành chậm rãi nói: “Thằng nhãi này, không phải người bảo ta đi Bắc Kinh làm chứng sao? Để ta về lấy cái giỏ, ta sẽ đi theo người!”

Đang chạy cắm đầu lên quốc lộ, nghe bà lão nói vậy, tôi dần chậm lại, thở hồng hộc nói: “Đại nương, chỉ là cái giỏ cũ, sao bà nhất quyết phải lấy nó làm gì?”

Bà lão lại đấm cho tôi một cái vào lưng, mắng: “Người đừng có quan tâm chuyện đó, nếu người không để ta về lấy giỏ thì có vác ta đi đâu cũng đừng hòng thương lượng!”

Tôi muốn chửi thề, tính các của bà lão tôi cũng lãnh giáo qua, bà là loại cứng đầu cứng cổ. Nếu bà không gật đầu, cho dù mình có cống bà chạy lên Bắc Kinh cũng vô dụng!

Tôi thở dài, bất đắc dĩ bỏ bà lão xuống, hỏi: “Chính là cái giỏ đồ ăn mà bà cất trong tủ?”

“Đúng vậy, giờ người mau về nhà lấy nó ra đây cho ta, ngày mai ta sẽ theo người đi Bắc Kinh!”

Đây là bà ấy ép mình vào tử lộ à? Mồm miệng tôi khô khốc, quay đầu nhìn về phía đập nước, nói: “Đại nương, cháu sẽ bất chấp quay về lấy giỏ đồ ăn cho bà. Nếu cháu còn sống trở về, nhất định bà phải giữ lời đấy!”

Bà lão cười lạnh: “Còn ra giá nữa, người mau đi đi, không lát nữa chúng tìm được phòng bếp!”

Tôi lau mồ hôi, bảo bà lão đứng đây chờ, rồi quay đầu chạy. Hai chân run cầm cập, trong cái giỏ có vàng ư? Tôi đây còn

chưa cưới vợ đấy, đến tay Bạch Phàm còn chưa được cầm, nếu đêm nay không ra được, thì cuộc đời tôi vô nghĩa!

“Vương đại lão đã xem bói, nói số mệnh mình đã thay đổi, tuyệt đối không chết được, mình không chết được!” Vừa tự trấn an, tôi vừa chạy xuống đường mòn ven đập nước.

Lúc chạy ngang qua con đường mòn, tôi thoáng liếc nhìn về phía đập nước, hai mắt cay xè như dính ớt, nước mắt trào ra.

Bọn họ, già có trẻ có, toàn thân ướt đẫm, gương mặt trương phình!

“Ai da, con mẹ nó!” Tôi chửi lớn tiếng rồi nhắm mắt chạy. Bàn chân này giờ đã chảy máu be bét, trong đầu chợt nhớ đến lão Lưu, nếu có lão ở đây thì tôi sẽ chẳng phải sợ gì hết!

Một lát sau thì đã chạy đến con đường bên ngoài tám gian nhà hoang, sức lực đã cạn, tôi không chạy nổi nữa. Đi xuyên qua dãy nhà, tôi cố tự nhủ đừng có nhìn, đừng có nhìn, nhưng ánh mắt thì không nghe lời, thoáng liếc ngang.

Những gương mặt trắng toát đang đứng ở cửa sổ, nhìn tôi chằm chằm. Theo tôi nghĩ, nhất định họ sẽ kiểu: mọi người xem, thằng ngu này sao chạy rồi lại quay lại?

Lần nữa đi qua căn phòng có giả trẻ gái trai ngồi quanh bàn ăn, chợt tôi nghe sau lưng có tiếng cọ xát khớp xương khiến da đầu tê dại. Tiếng cọ xát giống như đã lâu rồi chưa vận động, nhớ đến bộ xương người ngoài sân, tôi sờn gai ốc.

Không dám quay đầu nhìn lại, nghe tiếng răng rắc đó cứ như ở sát ngay sau mình, chỉ cần quay đầu thôi rất có thể sẽ đối mặt với một cái đầu lâu!

Nhưng dù sao cũng tới nhà bà lão rồi, tôi vội vội vàng vàng chạy vào sân, giơ tay mở cửa. Phòng bếp, phòng bếp!

Loạng choạng đi vào bếp, thấy lửa trong lò còn đang cháy, vung nồi bị nhấc ra đặt sang một bên, nước ở trong sôi ùng ục, thứ đang nấu là một đám giò vừa dài vừa trắng!!!

Đám giò đang giã dựa trong nồi nước sôi, nhìn vô cùng kinh tởm, tôi nhảy vọt đến cạnh cái tủ, hai tay run run mở cửa, nhặt giỏ đồ ăn ra.

“Răng rắc...” Tiếng xương khớp va chạm lại vang lên, chợt tôi nhớ đến một bộ phim ma nổi tiếng, Sơn Thôn Lão thi, trong

đó có đoạn ma nữ tóc dài, mỗi khi cử động sẽ phát ra tiếng răng rắc!

Tôi không dám quay đầu lại, tay cầm giỏ đồ ăn run lên bần bật, liệu bộ xương phía sau có giống ma nữ trong phim không? Bà lão thất đức này, cứ nhất quyết đòi lấy giỏ đồ ăn, cái mạng mình hôm nay coi như bỏ. Nhưng trước khi chết, tôi cũng phải biết trong giỏ có cái gì mà khiến bà lão khăng khăng như vậy. Nghĩ đoạn, tôi đưa tay kéo tấm vải trùm trên miệng giỏ ra.

Vừa gỡ tấm vải ra thì đột nhiên đầu tôi ong lên một tiếng, có cảm giác bộ xương phía sau vươn tay vỗ vào vai mình!!!

.....

“Mẹ ơ!” Tôi hét lên ngồi bật dậy, thở như chưa từng được thở. Không chết ư? Quay đầu nhìn xung quanh thì nhận ra, mình vẫn đang nằm trên giường, đắp chăn. Bà lão đang ngồi cạnh, cười như không cười nhìn tôi.

“Hơ hơ thằng nhãi, tỉnh rồi à? Dám ngủ một đêm, cũng gan đấy!”

Tôi mông lung lau mồ hôi trán, hỏi: “Ngủ một đêm?”

Bà lão gật đầu: “Không sai, thằng nhãi ngươi cũng to gan, dám ở một mình trong căn nhà này, được, ta đồng ý chuyện làm chứng, sẽ cùng ngươi đi Bắc Kinh!”

Nghe bà lão nói, tôi khó tin nhìn trái nhìn phải, lại thò đầu nhìn đôi giày dưới đầu giường, đúng là mình đã ngủ mơ!

“Đại nương, bà về lúc nào thế?”

Bà lão chậm rãi đi đến tủ, rót cho tôi ly nước, nói: “Về lúc sáng, ta còn tưởng ngươi đã sớm sợ hãi mà bỏ về cơ!”

Nhận ly nước, tôi uống ừng ực một hơi hết.

“Ngươi về công ty trước đi, ta thu xếp một chút rồi sẽ theo ngươi đi Bắc Kinh!”

Thấy bà lão đồng ý, tôi vui mừng khôn xiết gật đầu lia lịa, cuối cùng hẹn bà chiều mai sẽ khởi hành, sau đó quay về công ty.

Cơn ác mộng tối qua quá chân thật, giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy sợ. Nếu nói là mơ, cảm giác rất thật, nhưng nếu nói là

thật, thì sao đôi giày vẫn y nguyên, gai bàn chân tôi cũng chẳng bị gì cả?

Nằm trên giường suy nghĩ, tôi hỏi tiểu Lục: “Tiểu Lục, tối qua tôi có gọi điện cho cậu không nhỉ?”

Tiểu Lục đang xỏ dây giày, đáp: “Có, gọi nói chuyện một lúc!”

Càng mơ hồ hơn, như vậy hôm qua mình có gọi điện, thế thì mình ngủ quên lúc nào? Thầm than một tiếng trong lòng: haiz, mặc kệ, tóm lại là bà lão đã đồng ý đi Bắc Kinh làm chứng!

Tôi thư giãn, ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì chợt tiểu Lục xỏ giày xong, bất thành tình nói một câu làm tôi giật nảy: “Này huynh đệ, tối qua lái xe, tôi còn gặp một người rất giống anh ở ven đường đấy!”

CHƯƠNG 180: NÓI DỐI

Mấy câu nói bông quơ của tiểu Lục lại làm tôi căng thẳng, vội xoay người ngồi dậy, nghiêm túc hỏi: “Cậu thấy người giống tôi ở đâu?”

Tự nhiên thấy tôi kích động, tiểu Lục thoáng giật mình, đáp: “Anh nghiêm túc như vậy làm gì, tôi chỉ nói là giống anh chứ có nói đó là anh đâu. Ở tận đoạn đập chứa nước cơ, làm sao là anh được!”

Nháy mắt tôi như bị sét đánh, tối qua tiểu Lục có nhìn thấy mình, vậy tất cả những chuyện xảy ra không phải là mơ ư? Tôi cúi đầu lật qua lật lại bàn chân quan sát, nhưng chẳng hề có dấu hiệu bị thương nào.

Thấy tôi như bị thần kinh, tiểu Lục khó hiểu hỏi có chuyện gì, tôi thần thờ buông chân xuống, không trả lời. Thật quái lạ!

.....

Sáng hôm sau, tôi liền liên lạc với luật sư bên Bắc Kinh, nói rằng mình đã tìm được nhân chứng, anh ta cũng rất vui, bảo tôi đừng chậm trễ, tranh thủ thời gian đi sang đó. Lần này chỉ cần đưa bà lão đến Bắc Kinh an toàn, cộng thêm nửa tập hồ sơ kia, ắt tay lãnh đạo sẽ ngã ngựa!

Chuyện tối qua cứ như nằm mơ, nhưng lại không giống mơ, cả ngày tôi cứ ngây ngốc suy nghĩ về nó. Cảm thấy bà lão cứ có điểm gì đó quái lạ, tôi bèn đi tìm lão Lưu, bảo ông ta cùng đi Bắc Kinh với mình.

Quan hệ của lão Lưu với tôi thì khỏi bàn, chỉ cần tôi mở miệng, lão sẽ đi, không hỏi nửa câu. Sợ đường quá xa, lão Lưu mệt nên tôi mua 3 vé máy bay, hẹn nhau 6h sẽ lên đường đến thủ đô.

Bà lão chẳng mang theo hành lý gì cả ngoài cái giỏ đồ ăn dầy vải bạt, càng ngày tôi càng tò mò, không biết bên trong nó chứa cái gì mà đi Bắc Kinh còn phải xách theo, định lên thủ đô bán đồ ăn à?

Lão Lưu thì vẫn sợ độ cao mất mật, mấy lần tôi định nói chuyện với lão mấy câu nhưng chẳng có cơ hội, đến 8h tối thì ba chúng tôi tới Bắc Kinh.

Luật sư cho cấp dưới sắp xếp chỗ ở lại cho chúng tôi, thời gian không còn sớm, bảo chúng tôi cứ nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ bàn việc kiện cáo. Mãi mới có cơ hội ở riêng với lão Lưu, đóng cửa phòng tôi liền vội vàng đến cạnh giường, hỏi: “Lão Lưu, ông cảm thấy bà lão này thế nào?”

Lão Lưu đang thay quần áo đi ngủ, bị tôi hỏi đột ngột thì giật mình, một lát sau mới chậm rãi nói: “Bọn ta đều từng này tuổi rồi, không thể được đâu, đừng nghĩ nhiều, đi ngủ sớm đi!”

Tự nhiên lão trả lời chẳng liên quan đến câu hỏi, tôi sửng sốt, rồi chợt hiểu ra, bật cười ha hả: “Ha ha, lão Lưu, ông mới nghĩ nhiều ấy. Có phải toa giới thiệu vợ cho ông đâu, là tôi cảm thấy bà lão này có vẻ tà môn ấy!”

Lão Lưu phản ứng được, xấu hổ ho khan, nói: “Không có gì tà môn cả, ta chẳng thấy bà ta có gì không ổn!”

Ban đầu, ấn tượng của tôi về bà lão khá tốt, nhưng sau khi trải qua sự việc tối hôm trước, tôi cứ có cảm giác bà ta thế nào đó, vội kể lại toàn bộ những gì diễn ra ở đập nước cho lão Lưu nghe.

Nghe xong, lão Lưu không nói gì, nằm xuống giường. Tôi bất an, hỏi: “Lão Lưu, ông nói xem chuyện tối qua của tôi là thế nào? Tôi như thằng ngốc rồi, chẳng biết rốt cuộc có phải mình nằm mơ hay không. Tuy tiểu Lục nhìn thấy tôi, thế nhưng vết thương ở chân sao lại không co? Đôi giày tôi đã vứt đi, sao lại quay lại?”

Lão Lưu suy tư hồi lâu mới mở miệng: “Giờ còn chưa đến gần ngày 15 âm lịch, người cũng chỉ như người bình thường, theo lý thì không nên trông thấy nhiều hồn ma như vậy. Nếu thật sự đó là những gì người nhìn thấy, vậy chứng tỏ người đã bước một chân vào quỷ môn quan, sáng hôm sau ắt phải chết!”

Khó hiểu, tôi châm điếu thuốc, nói: “Lão Lưu, theo như ông nói thì tối qua đúng là tôi nằm mơ? Thế việc đồng nghiệp nhìn thấy tôi phải giải thích thế nào? Là cậu ta nhìn lầm ư? Khu vực

đập chứa nước đó ban đêm chẳng ai dám bén mảng, tôi không tin cậu ta hoa mắt!”

Lão Lưu xoa tay: “Có hai khả năng, một là hấn hoa mắt hoặc nói dối...”

Lão còn chưa nói hết câu, tôi ngắt lời: “Không thể nào, đồng nghiệp đó chính là tiểu Lục, cậu ta là tên đaug gỗ, tuyệt đối thật thà, sẽ không nói dối hoặc hoa mắt đâu!”

Lão Lưu nói tiếp: “Thế thì là khả năng thứ hai, tối qua người nằm trong căn nhà cũ, phần hồn đã thoát xác đi ra ngoài!”

Hồn thoát xác???

Điều thuốc châm nãy giờ quên cả hút, vội đập tàn thuốc, tôi căng thẳng hỏi: “Phải hiểu thế nào về chuyện này?”

Lão Lưu nói: “Đập chứa nước đó 10 năm đổ lại đây chết hơn trăm người, tất cả đều chết đột tử, âm khí rất nặng, có khả năng người đã bị câu hồn!”

“Nói cách khác là tất cả những thứ tôi nhìn thấy là thật, nhưng cũng giống như là mơ?” Tôi hít sâu một hơi, tuy mơ hồ nhưng đã hiểu ra phần nào.

Nếu nói theo cách này, thì mình đã hiểu lầm bà lão, lại suy nghĩ một chút, tôi hỏi: “Thế sao tiểu Lục có thể nhìn thấy linh hồn tôi?”

Lão Lưu không trả lời tôi, trở mình nói: “Không biết, có lẽ là ở đó âm khí nặng nên hấn cũng bị ảnh hưởng, lại sớm chiều ở cùng người nên cảm ứng được. Có lẽ vậy...”

Tôi gạt đầu rồi quay về giường ngủ lưng.

“Lão Lưu, mặc dù ông giải thích như vậy, nhưng tôi vẫn thấy bà lão kia có điểm không bình thường. Tôi đây trai tráng dương khí thịnh, ngủ một đêm còn bị câu hồn ra ngoài, bà lão sao có thể ở đó mấy chục năm được?”

Lão Lưu cười lạnh: “Tiểu tử, người thì biết cái gì. Trên đời người tài ba rất nhiều, nói không chừng chính bà lão là người có nghề. Tối qua nếu đúng là người bị câu hồn thì chắc chắn không tự về được, chắc chắn là bà lão đã giúp người tìm về!”

Bà lão tìm hồn về giúp mình?

Lời lão Lưu nói làm tôi nhớ đến khoảnh khắc cuối cùng, lúc tôi gỡ cái giỏ đồ ăn thì bị người ta vỗ vai nên tỉnh dậy. Mà lúc mở mắt thì đúng là bà lão đang ngồi cạnh mình.

Không nói chuyện với lão Lưu nữa, tôi nằm trên giường mà nghĩ mãi về chuyện khó tin này, một lát đã nghe tiếng ngáy như sấm của lão. Thôi vậy, lão Lưu đã nói bà lão không vấn đề thì mình khỏi nghi thần nghi quỷ, ngày mai còn phải trông cậy vào sự làm chứng của bà ấy nữa.

Tôi quơ tay tắt đèn đi ngủ...

Sáng hôm sau, ăn sáng xong đã có người đến đón chúng tôi đi gặp mặt. Tới nơi, tôi giới thiệu một chút về hai bên, sau đó luật sư bèn bắt đầu hỏi bà lão về những gì đã chứng kiến.

Tôi rất an tâm khi bà lão dù tuổi đã cao nhưng tai còn tốt, trí nhớ cũng đảm bảo, tả lại toàn bộ hình dáng chiếc xe từ lúc xe mất lái đến thời điểm có người nhảy cửa sổ ra ngoài.

Luật sư nghe bà kể xong thì cũng rất hài lòng gật đầu, anh ta hỏi: “Đại nương, thế đêm đó vì sao bà lại xuất hiện trên đường?”

Bà lão chẳng thêm suy nghĩ, đáp luôn: “Ta có nhờ một người vào thành phố mua bộ quần áo, đêm đó đứng ven đường để chờ!”

Bà lão chính là ân nhân mà vợ Chu gia nói với tôi, tôi xen vào: “Đại nương nói không sai, đúng là bà ấy có nhờ một người trong Hồ Yêu Sơn mua quần áo, thôn dân ở đó có thể làm chứng!”

Luật sư hiểu ý, gật đầu nói tiếp: “Đại nương, vậy phiền bà nhớ lại một chút, tối đó vì sao chiếc xe lại lao xuống đập, không có dấu hiệu gì ư?”

Bà lão vẫn trả lời không nghĩ ngợi: “Đúng, ta đứng ven đường trông thấy chiếc xe cứ đến gần đến gần, cuối cùng khó hiểu mà lao thẳng xuống đập nước!”

Tôi sửng sốt, thẳng ngực nói với tôi không giống vậy, hẳn nói lão Đường chính miệng tiết lộ với Triệu Long Phi, là mình đánh lái tránh một người đi đường nên mới lao xuống hồ. Người đi đường này hẳn là bà lão mới phải chứ?

Sau khi gây chuyện, người đầu tiên lão Đường tìm là Triệu Long Phi, kể lại toàn bộ sự việc, hiển nhiên là rất tin tưởng anh ta, không thể nói dối đoạn đó. Nói cách khác, là đoạn nguyên nhân cái xe lao xuống đập, bà lão đã nói dối!

CHƯƠNG 181: THÔN NGƯỜI GIẤY

Thấy tôi nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, bà lão lườm, nói: “Thằng nhãi, nhìn kiểu gì đấy?”

Tôi vội hoàn hồn, đáp: “À không có gì đâu đại nương. Cháu sợ bà quên chi tiết nào thôi.”

Tôi nói vậ là cố ý nhắc nhở, bà lão bĩu môi xua tay nói: “Chẳng quên gì cả, chuyện lớn như vậy, già đây còn nhớ rõ ràng!”

Thấy bà lão không có ý thay đổi lời khai, tôi cũng không tiện nói nhiều. Cuộc gặp gỡ với luật sư hôm nay rất thành công, anh ta cho cấp dưới đưa lão Lưu và bà lão về khách sạn, dặn dò tôi kỹ càng về những bước tiếp theo. Bà lão đầu óc minh mẫn, đủ tư cách làm nhân chứng, anh ta chuẩn bị gửi đơn kiên và hồ sơ vụ án lên viên kiểm sát.

Điều này đồng nghĩa với trình tự điều tra tay lãnh đạo sẽ được tiến hành ngay!

Cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, nỗ lực mấy tháng nay có lúc suýt mất mạng đã không hề uổng phí. Với bằng chứng như núi, nhất định tay lãnh đạo sẽ phải ngã ngựa!

Sau khi chạy khắp nơi làm thủ tục cùng với luật sư, 8h tối tôi mới được quay về khách sạn. Sự việc tiến triển đến mức độ này, một phần cũng nhờ bà lão chịu đứng ra làm chứng, tôi mua ít hoa quả xách sang phòng cảm ơn bà.

Bà lão khá vui, đón tôi vào phòng, tôi đưa túi hoa quả cho bà, nói: “Đại nương, chuyện coi như đã thành, vụ án chắc chắn sẽ được thành lập, chỉ là phải phiền bà ở lại Bắc Kinh một thời gian để phối hợp điều tra.”

Bà lão bóc chuối ăn, cười: “Không đáng ngại, ta không con không cháu, được ở phòng lớn cơm bưng nước rót, bảo ta ở bao lâu cũng được!”

Tôi vui mừng khôn xiết, lại nhớ đến chuyện tối qua lão Lưu nói với mình, rất có khả năng chính bà lão đã giúp hồn tôi quay về, bèn giả bộ cười nói: “Đại nương, cháu ở nhà bà ngủ một

đêm, suýt chút nữa đã bị dọa chết! Là bà cố ý kiểm tra quyết tâm của cháu à?”

Bà lão cầm quả chuối cắn dở, nở nụ cười, để lộ mấy cái răng, nói: “Ta có thấy người sợ hãi gì đâu, lúc về còn thấy người ngủ ngon lắm mà!”

“Đại nương chê cười rồi. À phải, tối đó cháu nằm mơ nhiều lắm, còn mơ thấy cả bà đấy!”

Bà lão cúi đầu ăn, giống như có ý không muốn nói tiếp. Tôi thầm nghĩ hay là hỏi bà lão về chuyện nói dối nguyên nhân cái xe tai nạn, nhưng ngẫm kỹ lại thôi. Bà ấy nói vậy nhất định là cố ý, dù sao lão Đường đánh lái tránh bà ấy nên mới gây tai nạn, có thể là bà sợ mình liên lụy!

Giờ bà lão không thừa nhận, nếu mình cứ cố tình truy hỏi rất dễ làm bà phật ý, từ đó mà không chịu làm chứng nữa thì công cốc hết! Bởi vậy tôi không hỏi tới chuyện đoá, mà chỉ nói chuyện phiếm mấy câu rồi về phòng.

Ngày mai sẽ gửi hồ sơ lên trên, nhất định phía lãnh đạo thành phố sẽ sớm nhận được tin. Cần thận suy nghĩ, để tránh hấn chó cùng rút giậu trả thù, trước khi hấn ngã ngựa, tôi và lão Lưu sẽ không về!

Nhưng nếu không về, hai chúng tôi phải đi đâu? Bàn bạc một chút với lão Lưu, nghĩ lão có nhiều bạn bè kỳ nhân dị sĩ, tìm nơi nào đó lánh mặt. Nghe tôi đưa ra ý kiến, lão Lưu rất tán đồng, trầm tư một lúc rồi nói: “Phải rồi, chẳng phải người vẫn luôn bận tâm về cái hình nhân giấy kia sao?”

Nghe lão nói vậy, tôi lấy cái hình nhân giấy đỏ trong túi ra, nhìn nó lại nhớ đến bé gái hàng đêm đến mượn điện thoại chơi, không khỏi thở dài: “Hình nhân này tôi vẫn luôn mang theo người. Vốn Mộng Nga đã đồng ý giúp, ai ngờ cuối cùng lại bị tôi hại chết!”

Dứt lời, tôi nghi hoặc nhìn lão Lưu, hỏi: “Sao ông lại nhắc tới chuyện này, nó có liên quan đến việc chúng ta đi đâu ư?”

Lão Lưu gật đầu: “Ta có một người bạn đã nhiều năm không liên lạc. Hắn có một tuyệt nghệ đứng đầu cả nước, đó là cắt người giấy. Trong giới ai cũng gọi hắn là Đặng Tiễn Chi!”

“Đặng Tiễn Chi?” Đây mà cũng gọi là tên ư, tôi bật cười hỏi: “Ông có bạn lợi hại như vậy sao không nói sớm? Lúc ấy tôi

nhỏ, ông chỉ giới thiệu Mộng Nga mà không nhắc đến Đặng Tiễn Chi luôn?”

Lão Lưu như nhớ lại gì đó, từ tốn đáp: “Lão già này có tuyệt nghệ, nhưng tính tình rất xấu, chưa chắc đã chịu giúp. Hơn nữa, cái thôn ma quỷ mà lão ở, người bình thường không tới được, nên ta không nói!”

Mặc kệ có nguy hiểm gì, chỉ cần có chút ít cơ hội cứu sống con bé, tôi cũng phải thử, bèn nói: “Nguy hiểm hay không cũng không sao, nếu Đặng Tiễn Chi này thật sự có bản lĩnh, thì kiểu gì cũng phải thử xem!”

Lão Lưu gật đầu: “Hiện giờ không có chỗ ở, đi qua đó cầu xin hẳn cũng phải. Nhưng ta nhắc nhở người, lần này đi không thể làm khó người ta, nếu lão không chịu giúp thì phải về ngay, chớ chọc lão nổi giận!”

Tôi cười xua tay: “Lão Lưu, tôi gặp nhiều người xấu tính rồi, xa xôi không nói, chứ ngay cả ông đây, tính tình còn khó chịu, thêm bà lão phòng bên nữa. Cuối cùng chẳng phải tôi đã thu phục hết sao? Chỉ cần cho tôi thời gian, nhất định tôi sẽ nhờ được ông ấy giúp!”

Lão Lưu hừ lạnh: “Không phải vấn đề năn nỉ, quan hệ của ta với lão không thân, nghe người trong giới nói, sau khi luyện thành bản lĩnh, lão liền được lên chức trưởng thôn một cách khó hiểu!”

Làm quan? Tôi chọc: “Làm trưởng thôn, hẳn ông ta là người chức cao nhất trong giới các ông, thế thôn ma quỷ mà ông ta ở ban nãy ông nói, là có ý gì?”

Lão Lưu xua tay: “Bề ngoài là trưởng thôn, nhưng có người nói, trong thôn lão ở, đều không phải con người!”

Tôi sửng sốt: “Không phải người? Toàn bộ thôn dân đều là ma à?”

Lão Lưu lại xua tay: “Tất cả đều là người giấy lão cắt!”

“Cả một thôn?”

“Cả một thôn!”

Tôi đã chứng kiến Khâu lão thái ở thôn Hoài Hồ cắt bốn hình nhân, nửa đêm ra đồng làm việc. Bốn người đàn ông mặc đồ trắng, động tác cứng đờ, giống nhau như đúc. Chỉ bốn người

thôi đã thấy sờn tóc gáy, nếu nguyên một thôn ai cũng giống nhau như đúc thì thật kinh dị!

Tôi nhún vai nói: “Tạo ra một thôn người giấy để làm trưởng thôn, ông già đó muốn làm quan đến phát điên rồi à?”

Lão Lưu ho khan: “Đã nói là tính tình lão không thết ở chung với người khác, cho nên liền mang theo trên dưới trăm hình nhân sống cùng nhau qua ngày. Tất cả những hình nhân lão cắt, cả một thôn đều nghe lời lão răm rắp, bởi vậy ta mới nói, đi cầu xin lão, đừng có để lão nổi giận. Hiểu chứ?”

Tuy lão Lưu chỉ nói sơ qua, nhưng tôi hiểu.

“Nếu lão nổi giận, cả thôn người giấy sẽ nổi giận, hai chúng ta hết đường ra?”

Lão Lưu gật gật đầu.

Chuyện về Đặng Tiễn Chỉ này nghe khá đáng sợ, nhưng những điều lão Lưu nói đều chỉ là nghe người khác đồn, muốn xem rốt cuộc nó thế nào, vẫn phải tự mình kiểm chứng xem.

Tôi liền hứa với lão Lưu, chỉ cần ông ta không chịu giúp sẽ đi ngay, tuyệt đối không chọc giận. Thấy vậy lão Lưu mới lên kế hoạch đường đi với tôi, ngày mai sẽ xuất phát!

Sáng hôm sau, tôi dẫn bà lão đi gặp luật sư, hôm nay là ngày báo cáo chính thức, tôi giao hồ sơ và nhân chứng cho anh ta, chứ mình ở đây lúc này cũng chẳng tác dụng, từ lúc bắt đầu khởi kiện, sẽ giao toàn quyền cho luật sư!

Thấy tất cả đã bố trí chu đáo, tôi chào bà lão và luật sư, rồi cùng lão Lưu rời đi trước.

Nơi ở của Đặng Tiễn Chỉ thật quá hẻo lánh, đi theo trí nhớ của lão Lưu, hai chúng tôi đến cửa khẩu Hà Nam, sau đó bắt mấy chuyến xe, mất một ngày đi bộ nửa tới ngọn núi, mới tìm được cái thôn đó.

Chỉ có một đường độc đạo vào thôn, tất cả những nơi khác đều bị cây cối mọc che hết, cổng thôn có treo một tấm bảng gỗ, bên trên viết ba chữ : Thôn Nhân Chỉ!”

Nhìn tấm bảng tôi không khỏi bật cười, thôn Nhân Chỉ, chẳng phải là cách nói bính âm của thôn người giấy ư? Lão Lưu thấy tôi cợt nhả thì hừ lạnh: “Chuyện còn chưa đến đâu, người cười cái gì?”

Tôi chỉ vào tấm bảng gỗ: “Lão Lưu ông xem, lão quê mùa này đặt tên thôn là Thôn Nhân Chi, chẳng phải là...” còn chưa nói hết câu, chợt tôi bị cắt ngang bởi giọng khẩu âm đông bắc: “Thằng nhãi nào ồn ào cái gì đấy? Nói ai quê mùa?”

Người nói là một ông già lưng thẳng, mi dài mắt sáng, đứng chấp tay ra sau. Thấy người này, lão Lưu liền đổi sang giọng bình thường, nở nụ cười: “Đặng lão đệ, là ta đây!”

Ông già kia nghe thế, nghiêng đầu nhìn một hồi rồi cũng chợt cười, vội đi tới bắt tay: “Ai da, là Lưu ca! Ngọn gió nào đưa ông tới đây vậy?”

Trước khi tới, lão Lưu có nói với tôi ông già này rất xấu tính, lại cổ quái, có điều hiện giờ xem ra chẳng phải rất bình dị, gần gũi sao?

Lão Lưu hàn huyên mấy câu với ông ấy, sau đó giới thiệu tôi một chút, Đặng Tiễn Chi liền dẫn hai chúng tôi vào trong thôn. Trước lão Lưu đã cảnh báo, giờ nhìn người đi đi lại lại trong thôn mà tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Nhưng họ trông không giống người giấy mà Khâu lão thái cắt, những thôn dân này mỗi người một gương mặt khác nhau, biểu hiện cũng tự nhiên, không thể nhìn ra họ có chút nào giống người giấy!

Vào đến nhà, lão Lưu bèn nói thẳng mục đích đến đây, Đặng Tiễn Chi ngồi nghiêm túc lắng nghe, cẩn thận đánh giá tôi một chút rồi bảo tôi lấy hình nhân giấy ra cho ông ta xem.

Tôi kích động lấy hình nhân giấy đỏ ra đưa cho ông ấy. Đặng Tiễn Chi cầm hình nhân trong tay, lật trái lật phải xem một hồi không nói gì. Tôi sốt ruột hỏi: “Đặng trưởng thôn, ông xem hình nhân giấy này có thể sống lại được không?”

Đặng Tiễn Chi tỏ vẻ nhẹ nhàng: “Cái này quá dễ, cậu nói tôi nghe, lúc gặp cậu, hình nhân trông như thế nào?”

Rốt cuộc tôi cũng có thể giãn ra, vui mừng nói: “Đó là một bé gái, đôi mắt to, mặc bộ đồ đỏ, thắt bím tóc hai bên!”

Đặng Tiễn Chi cười ha hả: “Bé gái có gì thú vị. Thế này đi, tôi sẽ cho nó sống lại thành một đại mỹ nữ xinh đẹp mắt to, làm vợ cậu!”

CHƯƠNG 182: BÉ GÁI SỐNG LẠI

Cũng không biết câu nói của Đặng Tiễn Chỉ là đùa hay thật, nhưng nghe xong tôi sợ tái mặt, vội xua tay nói: “Đừng đừng, Đặng trưởng thôn, bé gái này lúc trước gọi tôi là ca ca, ông giúp nó khôi phục như trước là được rồi!”

Đặng Tiễn Chỉ khinh khỉnh liếc tôi một cái, thấp giọng hỏi: “Cậu làm nghề gì?”

Chẳng hiểu công việc của mình thì liên quan gì đến chuyện này, tôi thật thà đáp: “Tôi là tài xế xe bus!”

Đặng Tiễn Chỉ chép miệng một cái: “Thế không được, với nghề nghiệp và nhan sắc của cậu, muốn tìm một cô vợ xinh đẹp chẳng phải khó hơn lên trời sao? Nó chỉ là một mẩu giấy, tôi biến nó thành một cô gái làm vợ cậu, ngoài việc không sinh con được thì nó chẳng khác gì người thường, có thể chăm sóc cậu đến già!”

Trong lời nói của ông ta mang theo vẻ châm chọc, nhưng nghĩ đến hiện giờ còn đang phải cầu xin ông ta, tôi cười nói: “Đặng trưởng thôn nói đùa rồi, tôi đã có bạn gái!”

Thấy tôi từ chối, Đặng Tiễn Chỉ hung hăng trừng mắt: “Tiểu tử này sao không biết tốt xấu thế nhỉ. Hình nhân thế này sao không biến thành người lớn, biến thành bé con chẳng phải lãng phí sao?”

Ông ta càng nói càng khó nghe, tôi nhờ ông ta giúp, nếu giúp thì giúp theo ý tôi, không giúp thì thôi, gì mà lãng phí với lại không lãng phí, tình cảm mà phải đong đếm như vậy ư?

Tuy rằng trước khi tới đây, lão Lưu đã nói trước là tính tình ông ta rất quái đản, đừng chọc giận. Nhưng tôi đâu phải là bụt mà không biết tức? Thấy sắc mặt tôi tái xanh, lão Lưu bèn giàn hòa: “Đặng lão đệ, nếu biến hình nhân này thành cô gái trưởng thành, ký ức của bé gái trước kia có còn không?”

Đặng Tiễn Chỉ nhìn tôi, hừ lạnh rồi quay sang nói với lão Lưu: “Theo lý thì không còn, nhưng nể mặt Lưu ca, tôi hao tâm một chút, giữ lại cho!”

Lão Lưu cười: “Thế thì vẹn cả đôi đường!”

Dứt lời lão Lưu quay qua thấp giọng bảo tôi: “Hình nhân này, khắp thiên hạ chỉ có mình Đặng trưởng thôn đây có thể phú linh. Chẳng qua chỉ là thay đổi ngoại hình, giờ ông ấy hứa sẽ để hình nhân nhớ ra người, người thấy thế nào?”

Thật sự tôi không thể hiểu sao cái lão họ Đặng này lại cứ nhất quyết đòi biến bé gái bảy tám tuổi thành người lớn. Nhưng ngẫm lại thì lão Lưu cũng có lý, tất cả lấy việc làm con bé sống lại làm chuẩn, tôi gật đầu.

Thấy tôi đồng ý, Đặng Tiễn Chỉ hừ lạnh, nói: “Vậy quyết định như thế. Cho ta thời gian ba ngày!”

Dứt lời ông ta lại hàn huyên mấy câu với lão Lưu, rồi ra ngoài bố trí cho chúng tôi hai gian phòng ở. Rốt cuộc thì còn bé cũng có thể sống lại, tôi vui lắm, lúc trước đã hứa dẫn nó lên thành phố xem phim, cuối cùng thì cũng sắp thực hiện được!

Tuyệt nghệ của Đặng Tiễn Chỉ khởi bàn, nhìn những thôn dân là tác phẩm của ông ta thì biết, giao hình nhân cho ông ấy có thể yên lòng. Nhưng chẳng hiểu vì sao, sâu trong thâm tâm tôi cứ thấy có gì đó không ổn.

Thời gian ba ngày trôi qua rất chậm, tôi với lão Lưu chủ yếu là ăn với ngủ, trong lòng còn đang vướng bận chuyện kiện cáo nên tôi có liên lạc với luật sư mấy lần. Câu trả lời của anh ta khiến tôi yên tâm, bởi bà lão ở Bắc Kinh rất có thái độ hợp tác, bên cảnh sát cũng bắt đầu điều tra.

Tảng đá đè nặng bao lâu trong lòng, cuối cùng cũng vơi đi một nửa. Nếu giờ bé gái được sống lại nữa thì thật là vẹn cả đôi đường, bỗng nhiên tôi thấy yêu đời hơn, tuy cuộc sống đã quá nhiều gập ghềnh, nhưng với nỗ lực không ngừng nghỉ cuối cùng cũng sắp được vén mây thấy mặt trời!

Trong ba ngày ở lại thôn, Đặng Tiễn Chỉ không hề xuất hiện, tôi rảnh rỗi đi dạo, cảm thấy những thôn dân ở đây cứ y như thật vậy, chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào là hình nhân giấy cả.

Thắc mắc, tôi hỏi lão Lưu làm sao có thể phân biệt hình nhân với người thật, lão nói hầu hết đều làm bằng giấy, nên họ rất sợ lửa.

Lời lão Lưu nói gần đúng chỗ ngứa, nhìn đám thôn dân đang cười cười nói nói làm việc, tôi thoáng có ý nghĩ thử đốt một đồng lửa xem họ có hóa thành tro tàn hay không.

Tối hôm sau, tôi khá bồn chồn, hết đêm nay sẽ đến kỳ hạn ba ngày mà Đặng Tiễn Chỉ nói, bé gái sẽ sống lại được thật sao? Nhớ lại dáng vẻ nghịch ngợm trước đây của nó, tôi cảm thấy ấm áp trong lòng. Khâu lão thái đã không còn trên đời, về sau để tôi đây chăm sóc con bé đi.

Nằm trên giường, nghĩ mà hạnh phúc, tôi nhắm mắt ngủ một mạch đến sáng không mộng mị!

Sáng hôm sau dậy sớm, tôi gấp gấp đến nhà Đặng Tiễn Chỉ tìm ông ta, vừa định đẩy cổng vào thì gặp ông ấy đi ra, thấy ông ta nét mặt nhàn hạ, tôi thở phào, hỏi: “Đặng trưởng thôn, bé gái thế nào rồi? Sống lại chưa?”

Đặng Tiễn Chỉ không trả lời tôi, chỉ liếc mắt nói: “Lão Lưu ca đâu? Cậu bảo ông ấy trưa đến nhà tôi uống rượu!” Dứt lời lại xoay người đi vào nhà.

Lão Lưu nói quả không sai, tính cách kỳ cục gì vậy? Chỉ vì vài câu bất đồng ý kiến mà còn thù tôi đến bây giờ? Nhưng ăn nhờ ở đậu, lại cầu xin người ta giúp, ấm ức này phải chịu, tôi cố gắng nén cơn tức lại, quay về chuyển lời cho lão Lưu.

Gần trưa, tôi với lão Lưu cùng nhau đến nhà Đặng Tiễn Chỉ, ông ta đã dọn sẵn mâm cơm và rượu trên bàn, cả hai định ngồi thì ông ta cười ha hả: “Lưu ca, hai ta ít phải 10 năm rồi chưa gặp, hôm nay phải phân cao thấp tửu lượng cho thống khoái!”

Tôi thì sốt ruột chuyện con bé, hỏi: “Đặng trưởng thôn, hình nhân sống lại chưa?”

Đặng Tiễn Chỉ không thèm nhìn tôi, thuận tay mở chai rượu trắng, tôi vội đỡ lấy, tiếp rượu cho hai ông già. Thấy tôi cũng sốt ruột, lão Lưu uống một ly, hỏi thay: “Lão Đặng, chuyện nhờ ông sao rồi, có suôn sẻ không?”

Tôi hỏi thì không nói, lão Lưu vừa hỏi, ông ta liền cười: “Suôn sẻ, suôn sẻ!”

Lão Lưu nghe vậy liếc mắt, ý bảo tôi không cần lo lắng. Mặc kệ thế nào, chỉ với hai chữ suôn sẻ nói ra từ miệng Đặng Tiễn Chỉ, cũng tương đương một viên thuốc an thần cho tôi rồi.

Nếu bé gái đã sống lại, chắc mình sẽ sớm được gặp thôi, nghĩ mà mừng thầm, tôi liền tiếp mời hai ông già mấy ly.

Bữa nhậu kéo dài từ trưa đến tận năm sáu giờ chiều, trời đã dần tối, hai ông già đã quá chén, khoác vai nhau ôn chuyện xưa. Tôi cũng uống khá nhiều, đầu óc choáng váng, hai chân cứ như đi trên mây.

Chào hai người một câu, tôi đứng dậy đi về ngủ, ra khỏi nhà đã thấy gió, đầu tôi đau như búa bổ, bụng sôi ùng ục, cố nén chạy đến hàng rào nôn mửa.

Ai hay nhậu cũng biết, lúc uống thì hăng, đến lúc say phát ói thì khó chịu đến mức thề từ nay sẽ không động vào rượu. Đang nôn ra cả mật xanh mật vàng thì chợt cảm giác có một bàn tay vỗ nhẹ vào lưng tôi, sau đó một ly nước đưa tới trước mặt.

Chầm chậm quay đầu, ui trời, mỹ nữ!

Tuy trời đã nhá nhem tôi, nhưng vẫn có thể nhìn rõ người đang đứng đằng sau, cô gái với hàm răng trắng, đôi mắt trong veo mím cười, mỗi động tác cử chỉ đều khiến người ta quên đi tất cả ưu phiền.

Tôi hơi sững sốt, nhưng lập tức cơn khó chịu lại ập tới, quay lại vịn hàng rào nôn tiếp. Một lúc lâu sau mới hơi đỡ hơn chút, tôi nhận lấy ly nước súc miệng, miễn cưỡng đứng dậy nói: “Cảm ơn cô!”

Nói rồi lại loạng choạng đi về phía nhà mình, cô gái bỗng chạy theo, khoác tay tôi, nói: “Ca ca, không nhớ ra em à?”

Hai từ ca ca thốt ra khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Dừng chân lại, khó tin nhìn cô ta chằm chằm, tôi hỏi: “Gọi tôi là ca ca, cô là...?”

Cô gái với đôi mắt to long lanh nói: “Ca ca, là em đây, con bé ngày nào cũng tìm anh mượn điện thoại ở thôn Hoài Hồ đây.”

Cô ấy chính là bé gái??

Tôi gần như tỉnh rượu, nhìn cô gái xinh đẹp yêu kiều trước mặt, không biết phải làm sao cho phải. Chợt giật mình lui lại một bước, đầu óc choáng váng suýt ngã, cô gái đỡ tôi, nói: “Ca ca đã lâu không gặp, anh khỏe không?”

Thoạt nhìn cô ta phải khoảng 25, 26 tuổi, tuy tôi vô cùng thương nhớ bé gái, nhưng giờ đột nhiên nó biến thành người lớn, thì hơi khó tiếp thu. Thấy cô gái nép sát vào người, tôi vô

thức dịch xa ra một chút, nói: “Tôi khỏe. Cô là bé gái đó thật sao?”

Cô gái không trả lời, chỉ mỉm cười, nụ cười vừa ngọt ngào vừa đáng yêu. Đỡ tôi về đến nhà, toong vọt ra giường, tất cả trước mắt đều quay chong chóng, đang định nói với cô ấy mấy câu thì thì chợt cô ta tháo dép ngồi lên giường.

Tôi hoảng hốt la lên: “Này, cô làm gì đấy?”

Cô gái thản nhiên nói: “Nằm chơi điện thoại, chẳng phải trước kia đều như vậy sao?”

Hồi ở thôn Hoài Hồ, bé gái thường xuyên nằm trên giường tôi, hai chúng tôi giống như cha con, ai làm việc người nấy. Nhưng giờ bé gái đã biến thành người lớn, không nằm vậy được, tôi cố nén cơn đau đầu, nói: “Muội muội, cầm điện thoại về phòng chơi đi. Ta uống nhiều quá, chờ ngày mai sẽ tìm muội nói chuyện!” Dứt lời, lấy điện thoại trong túi ra đưa cho cô gái.

Cô gái nhận lấy điện thoại, bất đắc dĩ thở dài: “Được, vậy ca ca ngủ sớm chút!” Nói rồi liền xỏ dép đẩy cửa đi ra ngoài.

Vốn nghĩ bé gái sống lại mình sẽ vô cùng kích động, nhưng giờ thấy nó lớn tướng, lại không thể cảm thấy thân thiết. Nếu giờ dẫn cô ta về nhà phải ăn nói sao với Bạch Phàm? Nói cô ta là người giấy, là bé gái biến thành, nàng sẽ tin ư? Hoàn Tử Đầu tin ư? Tiểu Lục tin ư?

Đặng Tiễn Chi đúng là chẳng tốt đẹp gì, vốn là một bé gái xinh xắn nhí nhảnh, lại biến thành một cô gái phổng phao. Tôi nghĩ mà tức, ngủ quên lúc nào không hay.

Khoảng nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi tiếng tru tréo chói tai, trời còn chưa sáng, tiếng tru lại nghe rất thảm thiết, tôi lớn lên ở nông thôn, âm thanh này khá quen thuộc, hình như là tiếng heo bị chọc tiết!

Làm cái gì vậy, nửa đêm giết heo? Tôi thềm mắng một câu, định nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng chợt cảm giác có gì không đúng. Trong thôn toàn bộ đều là người giấy, giết heo làm gì? Người giấy cũng ăn thịt heo ư?

Cho dù là Đặng Tiễn Chi giết, thì ba chúng tôi cũng làm sao ăn hết một con heo? Tôi nghi hoặc ngồi dậy, cẩn thận lắng nghe,

tiếng tru tréo hết đợt này đến đợt khác luân phiên, rất rõ ràng, bọn họ không chỉ giết một con heo!!!

CHƯƠNG 183: LỤC MÃNG (MÃNG XÀ MÀU XANH)

Tiếng giết heo âm ỉ như vậy, làm sao còn ngủ nổi, điện thoại thì không có, chẳng biết là mấy giờ, suy nghĩ một lát, tôi bèn xỏ giày đi ra ngoài xem.

Tiếng giết heo từ phía thôn tây, tôi men theo ánh trăng đi dọc về phía đó. Người giấy vốn dĩ là người giấy, chẳng ăn uống ngủ nghỉ dù giờ đang là nửa đêm, trên đường thôn vẫn tấp nập người đi lại.

Đi được một đoạn thì âm thanh giết heo ngày càng rõ ràng. Giữa đêm khuya mà nghe tiếng tru thảm thiết khiến người ta cảm giác rất khó chịu, nhưng đám thôn dân đi đường thì lại thờ ơ, chẳng hề quan tâm đến chuyện này.

Cuối cùng cũng tìm được vị trí phát ra tiếng tru, đó là một căn nhà cao chùng hơn 2m, cửa sổ được xây tít trên sát nóc khiến tôi không thể với tới. Căn nhà có cánh cổng sơn đen sì, tò mò đang định đẩy cổng ra nhìn, tay còn chưa kịp chạm vào cửa thì đột nhiên một giọng nói cất lên: “Ca ca, trời còn chưa sáng, sao anh đã dậy rồi?”

Quay đầu lại nhìn, thì ra là cô gái xinh đẹp hồi tối, vội ái ngại cười: “Bị đánh thức, định đến đây xem sao nửa đêm người ta còn giết heo!”

Dứt lời, tôi lại nghi hoặc hỏi: “Cô thì sao? Nửa đêm không ở nhà ngủ lại đi lung tung làm gì?”

Cô gái lắc đầu: “Đây đâu phải thôn Hoài Hồ, em không có nhà, biết đi đâu, đành ngồi gần cửa nhà anh chơi điện thoại!”

Tôi kinh ngạc: “Cô ngồi ngoài cửa cả đêm?”

Vỗ trán một cái thật mạnh, mình uống nhiều quá nên ngu rồi. Bé gái đâu phải người của Đặng Tiễn Chỉ, ông ta không có chỗ cho nó là bình thường. Tôi bảo cô bé về nhà chơi điện thoại, nhưng quên mất nó làm gì có nơi nào để đi!

Đang lúc nói chuyện thì tiếng giết heo trong căn nhà cũng đột ngột biến mất, tất cả lại trở nên tĩnh mịch. Lão Lưu đã dặn đi dặn lại mình đừng có nhiều chuyện, nghĩ vậy, tôi không đẩy cổng nữa mà dẫn cô gái quay về.

Cũng may hồi tối ngủ được giấc say, đầu đã không còn đau nữa, tôi bảo cô gái ngồi lên giường, còn mình thì kéo ghế lại ngồi. Cô ta ngồi đó, cầm cú chơi điện thoại, tuy hình dáng khác trước rất nhiều, nhưng thái độ nghiêm túc với cái điện thoại lại y hệt bé gái lúc trước!

“Tiểu muội muội, em chơi còn chưa đủ à?”

Cô gái không ngẩng đầu, chỉ ừ một tiếng. Trước kia gọi bé gái là tiểu muội muội còn được, nhưng giờ nó đã biến thành người lớn lại xinh đẹp kiều diễm, gọi vậy nghe hơi không phải, tôi hỏi: “Đúng rồi, trước giờ ta vẫn gọi muội là muội muội, mà chưa hỏi tên là gì?”

“Tiểu Xảo! Trước kia bà đều gọi em là Tiểu Xảo!”

Tiểu Xảo, cái tên rất có linh tính, chắc nhắc đến Khâu lão thái làm con bé nhớ tới cái gì đó, đột nhiên buông điện thoại xuống, thở dài một hơi. Khâu lão thái vì tôi mà chết, thấy cô bé buồn, tôi rất đau lòng, nếu vẫn là hình dáng bé gái trước kia thì đã ôm nó vào lòng mà vỗ về. Tôi giơ hai tay ra nửa chừng, nghĩ lại vẫn thấy không ổn, đành chỉ vỗ vào vai cô gái, nói: “Tiểu Xảo, em nhớ bà a? Khâu lão thái vì ta mà chết, sau này em theo ta sống đi, tuy ca ca ta không có tiền đồ, nhưng cũng không để em phải sống kém hơn trước đâu. Chờ mấy hôm nữa, ta sẽ mang em vào thành phố chơi!”

Chung quy thì vẫn là tính cách trẻ con, nghe nói được đi thành phố, cô gái cao hứng gật đầu, mắt vẫn ngấn nước. Gian phòng Đặng Tiễn Chỉ sắp xếp cho tôi không rộng, giờ mới 4h sáng, phải một lát nữa mặt trời mới lên. Tôi bảo Tiểu Xảo nằm giường mà nghỉ, mình thì đẩy cửa ra ngoài sân ngồi hút thuốc.

Ngậm điếu thuốc vào miệng, vừa mới bật lửa hai cái thì rõ ràng tôi cảm nhận được một luồng âm phong, thổi toàn thân nổi da gà. Chưa kịp châm thuốc thì đã trở mắt thấy, những thôn dân già trẻ gái trai đi ngang qua cổng nhà tôi, đang đứng sững ra bất động, nét mặt trắng bệch nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt ngậy dại nhìn chăm chú làm tôi ớn lạnh sống lưng. Chợt lắc đầu một cái, tôi bừng tỉnh, toàn thân đều là người giấy mà, mình không được châm lửa!

Nghĩ đoạn, tôi vội đóng nắp bật lửa lại, đám người vẫn đứng đó bất động, nhìn tôi như cũ. Bị họ nhìn dựng tóc gáy, chẳng

biết là họ nghe có hiểu không nhưng tôi vẫn xin lỗi: “Bà con, ngại quá, đã quên đã quên!”

Đôi bên cứ như vậy giằng co một lúc, cuối cùng họ mới trở lại bình thường, tiếp tục công việc của mình. Tôi như trút được gánh nặng, thở dài, nhìn những thứ giống hệt con người, nhưng lại không phải con người thật đáng sợ. Ngẫm lại thì hiện giờ bé gái cũng đã sống lại, mình không cần dây dưa ở cái nơi quỷ quái này thêm nữa.

Sáng sớm mặt trời lên, tôi vội chạy đi tìm lão Lưu để bàn kế hoạch tiếp theo đi đâu. Lần này đến xin Đặng Tiễn Chỉ giúp đỡ thuận lợi vượt xa mong đợi của lão Lưu, theo ý lão thì hẳn là nên ở lại đây.

Tôi kể việc bé gái sống lại, đã biến thành phụ nữ, lão Lưu lắc đầu cười khổ, chỉ biết nói rằng Đặng Tiễn Chỉ này thật cổ quái. Trong lúc nói chuyện, tôi cũng nhắc đến tiếng giết heo tối qua, phòng tôi và lão Lưu ở gần nhau, đương nhiên ông ta cũng nghe thấy.

Tuy lão Lưu cũng hiểu một chút về cắt giấy, nhưng không tinh thông lắm. Trong thôn tata cả đều là người giấy, ông ta cũng không rõ vì sao lại phải giết nhiều heo như vậy. Thấy tôi thật sự không muốn ở lại đây, lão Lưu cũng đành đồng ý sẽ sang từ biệt Đặng Tiễn Chỉ!

Điều bất ngờ là khi Đặng Tiễn Chỉ nghe hai chúng tôi nói phải rời đi, ông ta không hề có nửa câu giữ lại, cứ như là dù hôm nay chúng tôi không nói thì ông ta cũng sẽ chủ động đuổi đi vậy.

Trưa đến, Đặng Tiễn Chỉ lại bày một mâm cơm rượu, coi như tiễn chân, ông ta giúp tôi lần này nên tôi cũng kính ông ấy mấy ly. Một tuần rượu, hai ông già lại bắt đầu ôn chuyện xưa. Hai con người lập dị, câu nào cũng liên quan đến chuyện trong giới của họ, tôi nghe mà mê mẩn.

Lại một tuần rượu nữa, Đặng Tiễn Chỉ có vẻ hơi say, kéo tay lão Lưu, nói: “Lưu ca, lần này quay về Đông Bắc, ông nhất định phải cẩn thận đấy, tôi nghe trong giới nói, gần đây bên ngoài xảy ra chuyện lớn!”

Lão Lưu đáp: “Giờ cũng không còn là thời dân quốc nữa rồi, thái bình thịnh trị, trong giới còn có việc lớn gì?”

Đặng Tiễn Chi bậm môi: “Lưu ca, ông lặn lội bên ngoài mà sao tin tức còn không nhanh nhạy bằng tôi thế? Tôi nghe nói có một đại tà mới xống ra, tuy nó chưa gây chuyện gì, nhưng ông cứ chờ mà xem, chuyện này không nhỏ đâu!”

Lão Lưu xua tay: “Đặng lão đệ tâm cao khí ngạo, thứ gì còn khiến ông quan tâm như vậy?”

Tôi nghe vậy cũng chọc ghẹo: “Đúng vậy Đặng thôn trưởng, bản lĩnh của ngài có thể cắt người giấy y hết người sống, nếu ông cắt mấy vạn người, vậy chẳng phải thành một đội quân sao? Theo tôi thấy thì ông là người lợi hại nhất rồi!”

Đặng Tiễn Chi liếc tôi một cái, cười ha hả: “Tiểu tử này miệng lưỡi cũng ngọt đấy. Nhưng tuyệt kỹ cắt giấy của ta không phải là vô biên, cậu không thấy thôn này nhỏ, xung quanh đều bao bọc bằng hàng rào a? Những người giấy mà tôi cắt chỉ có thể hoạt động trong phạm vi hàng rào thôi, chúng không ra ngoài được nửa bước!”

Câu này làm tôi khá bất ngờ, bản lĩnh của Đặng Tiễn Chi vượt xa Khâu lão thái, người giấy của ông ta hoàn toàn có thể thay thế người thật, ai dè vẫn có khuyết điểm lớn như vậy.

Nhưng nói đến đây, tôi chợt nhớ tới bé gái, vội hỏi: “Đặng trưởng thôn, người giấy ông cắt đều không ra khỏi thôn được, thế bé gái ông giúp tôi làm sống lại thì sao?”

Đặng Tiễn Chi bĩu môi: “Hừ, không ra được khỏi thôn là vì giấy kém. Còn hình nhân màu đỏ cửa cậu thì khác, nó là nguyên liệu rất khó kiếm, tôi còn định dùng nó cắt thành...”

Nói được nửa câu, Đặng Tiễn Chi đột nhiên ngưng lại, ngưng ngừng ho khan một tiếng, lại gơ ly lên mời lão Lưu. Câu nói lấp lửng của ông ta làm tôi giật mình, bé gái sống lại rồi ông ta còn định cắt thành cái gì? Chẳng lẽ ông ta vẫn đang lên ý tưởng về bé gái?

Lại uống thêm một ly, Đặng Tiễn Chi cố lảng sang chuyện khác: “Lưu ca, chuyện tôi vừa nói, ông nhớ lưu tâm, nghe nói thứ này lợi hại lắm đấy!”

Lão Lưu hỏi: “Ừ, lợi hại lắm sao. Có lợi hại bằng đại mãng xà năm 83 không?”

Đặng Tiễn Chi gật đầu, ngời thẳng lưng nghiêm túc nói: “Ông đừng coi thường, thứ này nói không chừng còn lợi hại hơn

mãng xà đó ấy!”

Lão Lưu cười lạnh: “Đặng lão đệ nói đùa rồi, lục mãng năm 83 chính là tà ám mạnh nhất trong giới công nhận, tính từ khi thành lập đất nước đến giờ!”

Đặng Tiễn Chi bĩu môi: “Sao ông vẫn không tin nhỉ? Mấy tháng trước Tiểu Lý Tử nói cho tôi mà. Con người của tôi ông biết đấy, chẳng có bạn bè gì, chỉ có Tiểu Lý Tử là đối tốt, ông còn nhớ Tiểu Lý Tử không?”

“Quá âm Tiểu Lý Tử?”

Đặng Tiễn Chi gật đầu, chợt sắc mặt lão Lưu trở nên nghiêm túc: “Chà, tôi biết Tiểu Lý Tử này, hẳn không nói lung tung bao giờ. Thứ có thể so sánh với lục mãng, xổng ra từ đâu?”

Đặng Tiễn Chi chậm rãi đáp: “Ở Đông Bắc chỗ ông!”

Đông Bắc? Đột nhiên tôi nghĩ tới một người. Thứ ông ta nói đến, có phải chính là ‘đại họa’ mà Đạo Diên đang đau đầu truy lùng?

Đặng Tiễn Chi nói tiếp: “Lục mãng năm 83 cũng là từ Đông Bắc mà ra, theo Tiểu Lý Tử đoán, thứ này có khả năng cũng chính là lục mãng năm xưa!”

CHƯƠNG 184: KHÔNG PHẢI NGƯỜI GIẤY

Đại họa là thứ gì, vẫn chưa có ai giải thích rõ cho tôi hiểu, còn nhớ lần cũng Hoàn Tử Đầu bỏ trốn, ông già râu dê có nói, đại họa, rất có thể là một thứ gì đó thành tinh.

Hơn nữa chuyện đặc biệt quan trọng, ông lão râu dê cũng nói đại họa là lén trốn ra. Tôi dần căng thẳng, đại họa này cũng chính là chủ quán mì cửa Đông, ông ta là mãng xà tinh đạo hạnh ngàn năm ư?

Đương nhiên, tôi thì nào có tư cách bàn chuyện này với hai ông già, lão Lưu nghe nói là lục mãng thì tỏ ra khá nghiêm trọng, hỏi: “Đặng lão đệ, sự kiện mãng xà xuất thế năm 83 đã khiến bao nhiêu thầy âm dương phải chết, chuyện này không nói đùa được, thông tin của Tiểu Lý Tử chuẩn xác chứ?”

Đặng Tiễn Chỉ cười đáp: “Phải tám phần mười! Nhìn Tiểu Lý Tử hớt ha hớt hải, mặt tái xanh, nói chung là rất khó đối phó!”

Lão Lưu gật đầu, trầm ngâm một lát, nói: “Mấy năm gần đây Tiểu Lý Tử cũng rất im hơi lặng tiếng, hẳn đến tìm ông làm gì?”

“Làm gì ư? Cũng giống ông thôi, cắt giấy giữ mạng!” Nói xong, có vẻ cảm giác mình lỡ lời, Đặng Tiễn Chỉ quay sang liếc tôi một cái. Lão Lưu thấy vậy cười lạnh: “Không sao, tiểu tử này cũng coi như là bạn vong niên của tôi, chuyện gì của tôi nó cũng biết!”

Năm xưa lão Lưu cháy nửa thân người trong vụ hỏa hoạn, việc cắt giấy giữ mạng tôi sớm đã biết. Nhưng giờ nhắc lại thì mới liên hệ được, hóa ra nửa tính mạng của lão Lưu là do Đặng Tiễn Chỉ đây giữ lại!

Nghe lão Lưu nói thế Đặng Tiễn Chỉ mới yên tâm, gấp miếng đồ ăn bỏ vào miệng nhai, nói: “Tiểu Lý Tử xuyên âm quá nhiều, dương thọ đã cạn kiệt, không tục mệnh thì không thể sống được!”

Nói tới đây, Đặng Tiễn Chỉ ngẩng đầu nhìn lão Lưu: “À đúng rồi, nếu tôi nhớ không nhầm thì năm nay là đại nạn của ông.

Ông tìm được Kim Thang thụ chưa?”

Lão Lưu không trả lời, quay đầu liếc tôi một cái rồi lát sau mới gật đầu. Đặng Tiễn Chi rót rượu cho lão Lưu: “Lưu ca, ông đúng là già rồi, sao tôi hỏi một câu mà phải nghĩ mãi mới trả lời? Kim Thang thụ có liên quan đến tính mạng của ông, chẳng phải tìm được hay không thì nói cái là xong sao, không suôn sẻ à?”

Lão Lưu cười lạnh: “Suôn sẻ chứ, chuyện của tôi không quan trọng, chỉ là tôi đang suy nghĩ, nếu lời Tiểu Lý Tử nói là thật, mạng xà năm 83 đó sống ra thì chuyện này không xong!”

Đặng Tiễn Chi gật đầu: “Thế hệ trước người có năng lực trong giới đều chết gần hết, thời này, nếu lục mạng sống ra, người có bản lĩnh ngăn chặn nó cũng chỉ có Hà tiên sinh!”

Lão Lưu thở dài: “Mấy tháng trước Hà tiên sinh đã qua đời rồi!”

“Cái gì?”

Tin này khiến Đặng Tiễn Chi nhảy dựng, chén rượu trên tay cũng rơi xuống bàn. Ông ta nheo mắt, khó tin hỏi lại: “Hà tiên sinh đã chết?”

Lão Lưu gật đầu: “Đúng là đã chết, ai ở Đông Bắc cũng biết!”

Đặng Tiễn Chi thở dài thườn thượt, rót lại ly rượu, tự uống rồi nói: “Hà tiên sinh là cao nhân cuối cùng của thế hệ này, ông ấy còn từng cứu mạng tôi. Giờ ông ấy không còn nữa, vậy thì xong rồi...xong rồi...”

Lão Lưu cũng khá bi quan, ngẫm nghĩ, nói: “Nghe ông nói tôi chợt liên tưởng đến một đại họa mới xuất hiện ở Đông Bắc, khiến Đạo Diên ở Lao Sơn phải xuống núi, không biết nó có phải lục mạng kia không!”

Đặng Tiễn Chi gật đầu: “Tôi có nghe nói về đạo sĩ này, nhưng nếu là lục xà xuất thế, chỉ mình ông ta thì tuyệt đối không thể ngăn chặn!”

Tôi ngồi cảm đũa một bên nghe hai ông già nói không sót câu nào, không khí càng ngày càng nặng nề, thật giống như tận thế sắp đến vậy. Bữa cơm qua đi với sự lo lắng của bọn họ, lão Lưu cũng uống không ít rượu, tôi phải đỡ về phòng.

Quay về phòng mình, thấy Tiểu Xảo đang nằm chơi điện thoại, tôi không quấy rầy, cười cười rót cốc nước ngồi xuống uống. Phòng thì hẹp, giường cũng chỉ có một cái, tuy cô bé không cần ngủ, nhưng bất kể thế nào cũng không thể để nó phải ngồi ngoài cửa. Tôi nhường cái giường cho Tiểu Xảo, khoác tạm cái áo lên người, nằm bò ra bàn ngủ.

.....

Sáng hôm sau, chúng tôi cũng nên lên đường rồi!

Dẫn Tiểu Xảo và lão Lưu qua chào Đặng Tiễn Chi xong, liền vội vàng ra khỏi thôn. Thôn Nhân Chi cách ngoại thành một ngọn núi, chúng tôi không dám chậm trễ, theo kế hoạch trước khi trời tối phải sang bên kia núi, tìm chỗ trú chân!

Trên đường đi, vẫn tò mò về chuyện hôm qua hai ông già nói, tôi hỏi lão Lưu: “Lão Lưu, hôm qua ông với Đặng Tiễn Chi nói về lục mãng, là chuyện gì vậy?”

Lão Lưu chẳng giấu diếm tôi, chống cây gậy cũ vừa đi vừa giảng: “Chuyện đó xảy ra năm 83. Ở một công trường khu Tùng Nguyên có đào ra một con lục mãng xà, cả đội kỹ sư đào ra nó đã biến mất trong đêm!”

“Người biến mất đi đâu?”

“Nuốt! Do không tìm thấy xương cốt, cũng chẳng có vết máu nên chắc là nuốt chửng! Sau chuyện này không ít thầy âm dương đã đến ngăn chặn, nhưng đều một đi không trở về. Nhất thời chẳng có ai ngăn cản được con mãng xà, các môn phái trong cả nước cũng cử người tới, đều không chết thì mất tích!”

“Hà tiên sinh có đến không?”

Lão Lưu lắc đầu: “Không, thời đó còn rất nhiều tiền bối tài giỏi, cuối cùng họ đã hợp sức trấn áp được nó! Hình như là phong ấn nó vào núi, đã 20 năm không xảy ra chuyện gì nữa, cho rằng tất cả đã qua đi!”

Lão Lưu nói xong thì lo lắng thở dài: “Vì để trấn áp con lục mãng mà tổng cộng hơn 100 thầy âm dương đã bỏ mạng, nên nhiều người trong giới gọi năm 83 là năm lục mãng. Đó là năm xưa, còn giờ trong giới người giỏi đã chết gần hết, Đạo Điên phải xuống núi, chúng tổ thứ kia phải đáng sợ ngang với lục mãng!”

Tuy chuyện này nghe chẳng khác nào trên phim, lão Lưu nói cũng không rõ ràng lắm, nhưng tôi biết lão tuyệt đối không nói dối, bèn hỏi: “Lục mãng? Lần đầu tôi nghe thấy mãng xà có màu xanh đấy!”

Lão Lưu nhếch mép: “Những chuyện người chưa thấy còn nhiều lắm, ví như bạch hồ ngàn năm chuyển màu lam, rất nhiều con vật tu luyện thành tinh, đều dùng đạo hạnh thay đổi vẻ ngoài.”

Lục mãng! Trong lòng tôi thầm lặp lại, kết hợp với việc lão Lưu nói nó bị phong ấn trong núi, tôi tin lục mãng và đại họa là một, thứ mà Đạo Diên đang truy bắt, thì ra là một con mãng xà lớn!

Ngẫm nghĩ, tôi bèn kể lại hết những gì mình biết cho lão Lưu nghe. Không ngờ được tôi cũng trải qua nhiều chuyện như vậy, lão Lưu khá giật mình, dừng bước chân. Sắc mặt lão khó coi, cứ như gặp cường địch, có thể đoán được, ông ấy đồng tình với ý của tôi, đại họa chính là lục mãng!

Móc đồng tiền đeo trên cổ ra, tôi nói: “Lão Lưu, đồng tiền này là lúc trước ông đưa cho tôi, ông cũng không biết tác dụng của nó ư? Ông lão râu dê nói, chỉ có hai đồng tiền cùng một cuốn sách, mới có thể trấn áp đại họa!”

Lão Lưu nheo mắt suy tư, tôi nói tiếp: “Nếu chưa gặp Đặng Tiễn chỉ thì chúng ta không thể đoán được đại họa là lục mãng, nó có thể biến thành hình người, đúng là thành tinh!”

“Ban đầu nghe người nói, Đạo Diên dẫn người đi tìm mồ chôn mèo ta đã thấy có gì đó không đúng. Giờ nếu đoán không sai thì hẳn là đại họa đang bị thương, mồ chôn mèo là dùng để chữa trị!”

Thì ra là vậy, chẳng trách nó lợi hại như thế mà đến giờ vẫn chưa gây ra tai họa gì. Tôi hỏi: “Ông lão râu dê bảo tôi đi tìm hai đồng tiền cùng cuốn sách về cho ông ấy. Cũng không biết ông ta có đáng tin không. Ông có biết người đó là ai không?”

Lão Lưu lắc đầu: “Lúc lục mãng gây họa năm 83, ta không tham gia. Tất cả chuyện này đều chỉ được nghe kể lại!”

“Cái tên diên Đạo Diên kia chẳng nói gì với tôi cả, cũng không biết rốt cuộc hẳn có biết rõ tác dụng cuốn sách không nữa!”

Lão Lưu lại đi mấy bước, nói: “Hà tiên sinh không còn nữa, hiện nay có thể nói Đạo Điền là nhân vật nhất đẳng, chắc chắn trong lòng hắn có tính toán, người khởi bận tâm. Giờ việc ta đang lo lắng chính là tại sao đại họa lại tìm gặp người, liệu chuyện này có liên quan gì đến người hay không?”

Mới vừa xử lý xong vụ án tai nạn xe, tôi không muốn lại cuốn vào việc của đại họa, vội xoa tay: “Được rồi lão Lưu, tôi chỉ đoán mò vậy thôi, chỉ có Đạo Điền là biết tình hình thực tế, chờ gặp được hắn rồi nói sau!”

Lão Lưu tán thành, gật gật đầu.

Không nói thêm nữa, ba chúng tôi lại tiếp tục leo núi, bé gái biến thành phụ nữ cả đường đi không hề cần tôi trợ giúp, ngược lại còn rất biết điều, thỉnh thoảng tới đỡ lão Lưu.

Leo lên đến sườn núi, chúng tôi tìm một chỗ râm ngòi xuống nghỉ ngơi, từ lúc bị thôn dân phát hiện, tôi chưa dám hút điều thuốc nào, cơn nghiện đã không chịu nổi, liền lấy thuốc ra hút.

Hút xong điều thuốc, định đứng dậy đi tiếp thì chợt trượt chân một cái suýt ngã, cái bật lửa trong tay tôi rơi ra bật nắp. Tiểu Xảo thấy vậy chạy tới lo lắng hỏi: “Ca ca, anh không sao chứ?”

Dứt lời cô ta cúi đầu nhặt bật lửa, đóng nắp lại, đưa cho tôi. Nhận cái bật lửa, tôi chợt sững người, bật lửa của tôi là loại thông khí, chỉ cần mở nắp nó sẽ tự cháy. Vậy mà Tiểu Xảo nhặt nó lên, lại chẳng hề sợ sệt gì, tôi khó tin nhìn cô ta, chậm rãi hỏi: “Tiểu Xảo, sao em lại biết dùng bật lửa? Em không sợ lửa ư?”

Bị tôi hỏi, Tiểu Xảo sững sốt, thần sắc có vẻ hoảng loạn. Tôi nóng ruột, cau mày hỏi tiếp: “Cô không sợ lửa? Cô không phải bé gái, cô căn bản còn không phải là người giấy!”

CHƯƠNG 185: QUAY LẠI THÔN

Mấy hôm trước trong thôn, tôi mới chỉ bật lửa ngòi tận trong sân, đã khiến đám người đi ngang qua cổng căng thẳng vạn phần, hơn nữa lão Lưu cũng từng nói, phương pháp phân biệt người giấy là dùng lửa.

Giờ này cô gái kia không chỉ nhặt cái bật lửa mà còn biết đóng nắp, cái bộ dạng bình tĩnh ung dung đó tuyệt đối không giống người giấy chút nào!

Bị tôi làm hoảng hốt, mãi sau Tiểu Xảo mới lấy lại bình tĩnh, cười gượng: “Ca ca, anh nói gì em không hiểu? Em là muội muội của anh đây, anh không nhớ chuyện ở thôn Hoài Hồ à?”

Cô gái hỏi ngược lại một câu khiến tôi hơi kinh ngạc, từ lần gặp nhau đầu tiên cho đến hôm nay, đúng là cô ấy biết những chuyện ở thôn Hoài Hồ. Chuyện này thật khó mà lý giải, tôi quay đầu nhìn lão Lưu xem ý ông thế nào.

Lão Lưu nhìn chằm chằm Tiểu Xảo, đánh giá từ đầu đến chân, lúc sau dựng ngược lông mày, hẳn là rất tức giận, hỏi: “Không có người giấy nào là không sợ lửa hết! Rốt cuộc người là ai, Đặng Tiễn Chi phái người tới nhằm mục đích gì?”

Lão Lưu nói thế, tôi càng củng cố niềm tin về phán đoán của mình, cô ta đúng là không phải bé gái. Trong lòng lạnh xuống, tôi hỏi: “Cô không phải bé gái thế tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy? Bé gái đâu rồi, nó có sống lại không?”

Với sự ép hỏi của tôi và lão Lưu cô gái hết đường chối cãi, ấp úng mãi không nói được gì, liền co chân chạy. Lửa nộ bốc lên đầu, tôi vội sai bước đuổi theo. Dù sao cũng chỉ là một cô gái, mới chạy chẳng bao xa đã bị tôi bắt lại, túm chặt cánh tay lạnh giọng hỏi: “Cô là ai? Tại sao Đặng Tiễn Chi sai cô đến lừa gạt tôi?”

Cô gái đã sợ tái mặt, nhưng vẫn run rẩy không chịu nói, tôi hù dọa: “Có nói không? Không nói cũng được, tôi mang cô vào thành phố, bán cho kỹ viện!”

Cuối cùng thì cô ta cũng tan vỡ, vội vàng xin lỗi, lí nhí nói: “Đúng, tôi không phải người giấy. Tôi và anh giống nhau, đều là người bình thường!”

Kéo cô ta quay lại chỗ lão Lưu, bảo cô ấy kể lại mọi chuyện rõ ràng. Cô gái thấy việc đã bại lộ, không chạy thoát được, đành e dè liếc tôi, nói: “Nếu tôi nói thật với anh, anh có thể đừng bán tôi đi không?”

Tôi gật đầu: “Cô nói đi, chỉ cần nói sự thật, tôi sẽ không gây phiền toái cho cô!”

“Thế anh có tìm Đặng trưởng thôn tính sổ không?”

Việc này chính là Đặng Tiễn Chỉ bày ra, tôi mất kiên nhẫn la lên: “Có nói không? Không nói thì thôi, đi thành phố!”

Bước tới túm lấy cổ tay cô gái, tôi giả bộ muốn tiếp tục lên đường. Cô gái sợ hãi ngồi bệt xuống đất, òa khóc: “Tôi nói tôi nói! Đúng là trưởng thôn sắp xếp cho tôi tiếp cận anh!”

Tôi buông tay ra, hỏi: “Tiếp cận tôi để làm gì? Cô là ai?”

Cô gái run rẩy đáp: “Tôi là trẻ mồ côi do Đặng trưởng thôn nhận nuôi. Ông ấy bảo tôi giả làm muội muội của anh, rồi chờ đưa các anh ra khỏi thôn thì lén quạt về!”

Tôi hít sâu một hơi, bực mình hỏi tiếp: “Thế tại sao cô lại biết chuyện ở Hoài Hồ?”

“Đều là Đặng trưởng thôn nói cho tôi, ông ấy bảo, muội muội có thói quen mượn điện thoại của anh, bắt tôi nhớ lặp đi lặp lại mấy ngày!”

Vừa nghe cô ta nói, trong lòng tôi nhảy dựng. Đặng Tiễn Chỉ kể cho cô ấy việc ở thôn Hoài Hồ, vì sao? Tại sao Đặng Tiễn Chỉ lại biết những chuyện đó, càng quan trọng hơn là giờ bé gái ở đâu?

Tôi vội vàng truy hỏi: “Bé gái đâu? Chính là cái hình nhân giấy màu đỏ mà tôi đưa cho Đặng Tiễn Chỉ ấy?”

Cô gái lau nước mắt, nói: “Tôi không biết. Đặng trưởng thôn chỉ dặn tôi như vậy, những chuyện khác tôi không biết!”

Tôi tức đến run người, lão Đặng Tiễn Chỉ này muốn gì? Chẳng trách lão nói cần thời gian 3 ngày để làm bé gái sống lại, hóa ra là để bịa lời kịch nói dối!

Lão Lưu thở dài: “Đặng Tiễn Chỉ si mê người giấy, nếu cô gái này là giả, thì chắc hẳn muốn giữ cái hình nhân đỏ lại. Ta đoán, hẳn bị động lòng tham bởi chất liệu giấy đó!”

Lão Lưu nói làm tôi đột nhiên nhớ lại lúc ăn cơm, Đặng Tiễn Chi nhớ mồm nói ra, rằng chất giấy đỏ rất hiếm, còn định cắt nó thành thứ gì đó, nhưng lập tức lảng sang chuyện khác.

Hiện giờ nghĩ lại mới thấy, chẳng trách từ lần đầu đưa ra đề nghị, lão đã đồng ý làm bé gái sống lại ngay, nhưng cứ nhất quyết đòi biến bé gái thành đại mỹ nữ làm vợ tôi, hóa ra đã lên sẵn kế hoạch rồi.

Tức sôi máu, tôi căm phẫn nói: “Lão Lưu, Đặng Tiễn Chi này bất nhân bất nghĩa, tôi phải quay về tìm lão tính sổ! Tôi sẽ đốt sạch cái thôn này của lão!”

Lão Lưu chưa có phản ứng thì cô gái đang ngồi dưới đất hoảng sợ, vội đứng dậy kéo tay tôi, nói: “Ngàn vạn lần đừng đốt! Đặng trưởng thôn là người tốt, hơn nữa cũng không phải tất cả thôn đều là người giấy!”

Không phải tất cả? Tuy cô gái này lừa gạt mình, nhưng nhìn mặt khá chất phác, lại nhát gan, không giống như người có toan tính, tôi hỏi: “Sao lại không phải tất cả? Người giấy đều do lão cắt cơ mà?”

Cô gái xua tay: “Không phải, một nửa người trong thôn đều giống tôi, là cô nhi được Đặng trưởng thôn nhận nuôi từ nhỏ!”

Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà mọi chuyện đã xoay chuyển 180°, bé gái không sống lại, trong thôn không phải tất cả đều là người giấy, một ỏe lừa đảo như Đặng Tiễn Chi lại biến thành một người tốt, cư mang từng ấy cô nhi?

Tôi bực mình đáp: “Người lão nhận nuôi không phải là tôi. Quan hệ giữa các cô và lão là một chuyện, quan hệ giữa tôi với lão lại là chuyện khác, lão lừa gạt tôi!” Nói xong tôi xoay người đi xuống núi.

Chợt lão Lưu lạnh giọng: “Người đợi chút!”

Thấy lão Lưu gọi, tôi nghi hoặc hỏi: “Lão Lưu, còn đợi gì nữa? Cho dù không phóng hỏa, thì giờ bé gái vẫn đang trong tay lão, tôi phải mau về đoạt lại!”

“Đương nhiên phải đoạt lại hình nhân giấy đỏ, nhưng người đừng có gấp. Thôn Nhân Chi của lão không phải cứ tùy tiện muốn vào là được!”

Nói đoạn, lão Lưu quay sang cô gái: “Cô nương, trong thôn các cô, ngày thường có người ngoài nào vào không?”

Cô gái khóc đến sưng cả mắt, lắc đầu: “Không có, mỗi lần có người lạ đến, trưởng thôn đều tự mình đi tiếp đón!”

Lão Lưu quay lại nói với tôi: “Đặng Tiễn Chỉ là kẻ mưu mô, nhất định sẽ bố trí trạm gác ở cổng thôn. Người nhớ lại mà xem, lúc chúng ta đến, chẳng phải lão cũng biết sao?”

Lão Lưu nói không sai, xung quanh thôn được bọc hàng rào, hôm đó vừa tới nơi chúng tôi đã gặp Đặng Tiễn Chỉ, giống như lão biết có người ngoài tới nên cố ý ra đón vậy!

Đặng Tiễn Chỉ không ngại trở mặt với lão Lưu, tốn bao công sức, nhất định lão rất để mắt đến hình nhân giấy màu đỏ. Cứ cho là chúng tôi hùng hù hỏ hỏ trở về, lão cũng sẽ chẳng ngoan ngoãn mà giao nó ra.

Lão Lưu suy tư một lát, hỏi cô gái: “Cô nương, cô sống từ nhỏ trong thôn, có biết thường ngày lão hay cắt giấy ở đâu không?”

Sợ cô ta không nói thật, tôi hù dọa: “Đừng có mà nói dối, nếu không tôi mặc kệ trong thôn là người giấy hay người sống, nửa đêm phóng hỏa đốt sạch!”

Cô gái sợ hãi, gật đầu lia lịa: “Đừng, tôi không dám! Đặng trưởng thôn thường ngày đều cắt giấy trong nhà, không có địa điểm đặc biệt nào!”

Tôi nhìn lão Lưu, chợt hiểu ra, nói: “Lão Lưu, ý ông là chúng ta lén trà trộn vào để đoạt lại?”

Lão Lưu gật đầu: “Hình nhân giấy đỏ giờ đang ở trong nhà lão, nếu bị phát hiện quay lại thôn, lão sẽ giấu nó đi mất. Chúng ta không cho lão có cơ hội này, lén vào thôn, có thể lấy trộm thì lấy, nếu không tìm thấy, cũng không để lão ra khỏi nhà!”

Kế hoạch của lão Lưu rất kín kẽ, tôi hoàn toàn bội phục, lập tức đồng ý. Kế hoạch đã định, giờ phải xem lén vào thôn bằng cách nào.

Hàng rào gỗ quanh thôn vừa cao vừa dày, nếu trèo qua rất dễ bị thôn dân phát hiện. Tôi cẩn thận suy nghĩ, thực ra có một chỗ rất tốt để lén vào, đó chính là căn nhà cao hơn 2m, tối qua vang lên tiếng giết heo!

Tuy cửa sổ nhà đó rất cao, nhưng chỉ có thể vào bằng đường đó mới không khiến ai chú ý. Tôi bàn lại kế hoạch với lão Lưu, cuối cùng quyết định chờ đến tối, nhân lúc cô gái giả bộ trốn thoát được quay về thôn, lừa Đặng Tiến Chỉ ra đón, tôi sẽ nhảy qua cửa sổ nhà kia, đến nhà lão tìm hình nhân giấy đỏ.

Sợ cô gái nhát gan này sẽ để lộ bí mật, tôi luôn miệng hù dọa, chỉ cần cô ta có ý định nói ra, tôi sẽ không hề thương lượng mà phóng hỏa đốt thôn ngay lập tức. Cô gái sợ hãi, luôn miệng thề thốt, cứ như vậy, chúng tôi không vội hành động, mà nghỉ trưa trên sườn núi.

Cuối cùng trời cũng đã tối, chúng tôi cẩn thận đi vòng đến đầu tây của thôn, xếp đá trèo lên cửa sổ. Sau đó tôi quay đầu nói nhỏ: “Lão Lưu, ông ở lại đây chờ tiếp ứng. Tiểu Xảo, cô quay vào thôn bằng cổng chính đi, nhớ kỹ, phải cố hết sức giữ chân lão ta, đừng để lão về nhà sớm!”

Cô gái gật đầu đồng ý, lão Lưu đưa cô ta đi về phía cổng thôn, tôi không chậm trễ nữa, nhảy cửa sổ chui vào. Căn nhà tối đen như mực, vốn tưởng bên trong chỉ là kho thịt heo, thật không ngờ, vừa bật flash điện thoại lên soi xung quanh, tôi liền khiếp sợ!

CHƯƠNG 186: TIN XẤU ĐẾN TUYỆT VỌNG

Nhà kho này không đơn giản chỉ nuôi và giết heo, bên trong còn có rất nhiều gà vịt nữa. Vừa nhảy cửa sổ vào, hàng trăm ánh mắt động vật sáng lập lòe nhìn mình chăm chăm, nhưng chúng chỉ giống như bị choáng váng, đứng im đó nhìn chứ không chạy, không kêu, cảnh tượng rất đáng sợ.

Nhà kho được chia thành hai khu vực bằng lan can gỗ, một bên là khu giết mổ đầy máu tươi, bên còn lại là khu chăn nuôi. Tôi đứng nhìn mà ngây ngốc, Đặng Tiễn Chỉ làm những việc này với mục đích gì?

Cố gắng nhẹ nhàng đẩy cửa nhà kho đi ra, trời đã tối người đi đường bên ngoài ai cũng tất bật việc riêng, chẳng ai cảnh giác hay chú ý đến tôi cả. Nhà Đặng Tiễn Chỉ cách đây không xa, tính toán thời gian một chút, giờ này hẳn là Tiểu Xảo đã đến cổng chính, theo phán đoán lúc trước thì chắc người canh gác cũng đã báo cho Đặng Tiễn Chỉ, lão sẽ đang ở cùng chỗ với cô ta, mình phải tranh thủ.

Cắm đầu bước nhanh, tới nơi, nhà Đặng Tiễn Chỉ không khóa, cái thôn này không rộng, nhà lão cũng không lớn, đẩy cổng vào là thấy bếp, bên trái là phòng ngủ của lão.

Tôi giơ chân đạp phẳng cửa phòng ngủ, chột giật mình toát mồ hôi lạnh. Sao trên giường lão lại có người nằm?

Suýt nữa thì buột miệng la lên, đứng sững ra tại chỗ một lúc mới phát hiện, người nằm trên giường không hề động đậy, ngủ rồi ư? Cố căng mắt nhìn kỹ, rốt cuộc tôi mới thở phào một hơi, chỉ là một hình nhân!

Lấy điện thoại ra soi, hình nhân giấy này được làm theo kích thước người trưởng thành, cả đầu và tứ chi đều rất cân đối, đáng sợ hơn là mắt mũi miệng giống người thật như đúc.

Trong lòng nghi hoặc, con mẹ nó Đặng Tiễn Chỉ chẳng phải chỉ cắt người giấy thôi ư? Sao còn làm cả hình nhân có khung thể này, kỹ thuật đã tiến bộ, từ 2D lên 3D à?

Thời gian có hạn, tôi cũng không nghĩ được nhiều, thăm mắng một câu rồi vội tìm kiếm, cũng may mà phòng ngủ không

rộng, những nơi có thể giấu đồ không nhiều, có một cái tủ gỗ ở gần cửa sổ, tôi bước qua kéo cửa.

Nháy mắt tôi chấn động, tủ gỗ này không phải chứa quần áo, mà ngăn nào ngăn nấy chất đầy hình nhân giấy! Những hình nhân này đều màu trắng, nhìn sơ qua phải đến hơn 1000 chiếc, chúng có nam có nữ, có béo có gầy, không cái nào giống nhau.

Tuy rằng tôi chán ghét nhân phẩm và tính cách của Đặng Tiễn Chi đến cực điểm, nhưng không thể không bội phục tay nghề cao siêu của lão. Lão Lưu nói Đặng Tiễn Chi là đệ nhất trong phương diện cắt giấy đương thời, quả là danh bất hư truyền!

Sau thoáng chốc sửng sờ, tôi vội ổn định tâm trạng, bắt đầu tìm kiếm. Bé gái là hình nhân giấy màu đỏ, tương đối bắt mắt, nhưng sốt ruột một điều là lật toàn bộ những ngăn tủ lên, cũng không thấy bé gái đâu.

Trong lòng lạnh đi, liệu có phải cô bé đã bị lão cắt thành thứ khác? Đóng tủ lại, tôi quay ra tìm kiếm khắp nơi, cả căn phòng chỉ có một cái tủ một chiếc giường, nếu không có trong tủ thì hẳn phải có ở giường.

Thế nhưng lật hết chăn chiếu trên giường lên cũng vẫn không tìm thấy, tôi bắt đầu toát mồ hôi trán, càng ngày càng hoảng. Tại sao lại không có trong phòng được chứ, cô gái kia đã nói dối ư? Hay Đặng Tiễn Chi luôn mang bé gái bên mình?

Đang đau đầu suy nghĩ thì đột nhiên vừa quay đầu lại, tôi bỗng hoảng hồn. Cái hình nộm giấy trên giường đang nhìn tôi chằm chằm!

Đôi mắt của nó là dùng bút vẽ, lúc mới vào, nó hướng lên trên trần nhà, giờ thì lại chẳng khác gì người thật, khóe mắt đang liếc nhìn tôi. Tim đập gia tốc, chợt nghe tiếng Đặng Tiễn Chi ở bên ngoài sân.

“Con gái vất vả rồi, không còn sớm nữa, con quay về ngủ đi!”

Không ổn, chắc chắn lão đang nói chuyện với cô gái kia, xem ra cô ta không giữ chân lão được. Trong phòng không có hình nhân giấy đỏ, vậy nhất định nó nằm trên người lão, nghe tiếng động ngoài cửa, tôi nhanh trí nằm sấp xuống, bò vào gầm giường. Tìm không thấy thì sẽ chờ lão tự lấy ra, chỉ cần lão cầm trên tay thì đoạt lại cũng chỉ mất một giây!

Nghĩ vậy, tôi nín thở tập trung chờ đợi, một lát sau thì có tiếng mở cửa phòng, Đặng Tiễn Chi đi vào, bật đèn rồi bỏ giày ngồi ở mép giường. Hai chân của lão đung đưa ngay trước mũi tôi, mùi vị thì...thôi đừng nói đến!

Nằm một lúc thì thật sự không chịu nổi nữa, phải cách xa chân lão một chút, tôi từ từ xê xích thân mình, nhưng Đặng Tiễn Chi rất miễn cảm với âm thanh, chỉ chút quần áo cọ xát với mặt đất, lão đã hô lên: “Ai?”

Tôi cả kinh, còn chưa phản ứng kịp, thì bỗng bên ngoài có tiếng phụ nữ: “Đặng trưởng thôn, là con đây, con đến tìm ngài có việc!”

Là Tiểu Xảo, nghe giọng cô ta lắp ba lắp bắp, chắc là đoán tôi vẫn đang ở trong phòng, không yên tâm nên quay lại xem. Đặng Tiễn Chi thở phào, thấp giọng nói: “Có chuyện? Thế con vào đi!” Nói rồi lão xỏ giày.

Trong lúc Tiểu Xảo mở cửa phòng, có tiếng Đặng Tiễn Chi đang vội vàng thu dọn đồ đạc, sau đó lão đẩy cái hình nộm xuống gầm giường. Tôi nằm ở trong, lão đẩy mãi mà không vào sâu được, sợ lão nghi ngờ sẽ cúi xuống nhìn, đành phải giúp lão một tay, nhắc luôn cái hình nộm lên người mình.

Đối mặt với cái hình nộm, bốn mắt nhìn nhau, tôi sợ đến vã mồ hôi. Vừa nãy rõ ràng khoe mắt nó liếc nhìn tôi, vậy mà bây giờ con người đã trở lại chính giữa.

Cô gái đẩy cửa bước vào, Đặng Tiễn Chi nghi hoặc hỏi: “Sao thế con gái, tìm ta có việc gì?”

Chắc không thấy tôi trong phòng, cô ta thoáng kinh ngạc, ấp úng mãi mới nói: “Đặng trưởng thôn, con hỏi ngài chuyện này.”

Đặng Tiễn Chi đáp: “Con gái, hỏi đi!”

Tiểu Xảo do dự một chút, nói: “Trưởng thôn, con vẫn luôn không dám hỏi, tại sao ngài lại lừa hai bọn họ?”

Đặng Tiễn Chi trầm mặc một lát, trả lời: “Con gái, là ta sai khi lừa gạt người khác, nhưng đây là chuyện liên quan đến mạng người, ta không còn cách nào khác.”

“Trưởng thôn, mấy hôm nay con cũng hiểu được phần nào, đồ ngài lừa của họ mất rồi phải không?”

Tôi nằm dưới gầm giường, không nhìn được vẻ mặt của Đặng Tiễn Chi, nhưng hồi lâu không thấy lão đáp lời, hiển nhiên là không ngờ cô gái lại hỏi câu đó. Một lát sau, lão mới cất tiếng: “Con gái, bọn họ đã đi rồi, chuyện này không liên quan đến con, đừng hỏi nhiều, quay về ngủ đi!”

Nghe cô gái nói, Đặng Tiễn Chi nhận nuôi cô ấy từ nhỏ, giờ lão không muốn nhiều lời, hẳn cô ta cũng không dám hỏi tiếp.

“Trương thôn, con tin vào cách làm người củ ngài, con về đây. Con...con sợ họ sẽ quay lại tìm, ngài nên cẩn thận vẫn hơn.”

Tôi biết cô ta sợ tôi sẽ phóng hỏa đốt thôn, không dám khai báo, nhưng lại lo lắng cho Đặng Tiễn Chi nên cố tình ám chỉ cho lão. Đặng Tiễn Chi cười đáp: “Ai da, con gái ngoan, quay về ngủ đi!” Sau đó là tiếng mở cửa, cô gái đi ra ngoài.

Đặng Tiễn Chi tiễn cô ta về, quay lại phòng, đóng cửa làu bàu: “Haiz, nếu không phải liên quan đến tính mạng của chính mình, ta sao có lòng tham gạt người chứ!” Nói đoạn, lão lại cúi người, duỗi tay túm hình nộm dưới gầm giường ra.

Sợ lão sờ thấy mình, tôi phải dịch về sau một chút, đẩy hình nộm xuống tay lão. Lão lấy hình nộm ra, sau đó ngồi trên giường một lúc lâu không lên tiếng, mãi sau mới lẩm bẩm: “Đã lâu như vậy mà người chỉ biết cử động đôi mắt, vẫn là không được, ta mới vất vả tìm được nguyên liệu tốt. Bé gái, thực xin lỗi, ta phải sửa lại thân hình của người.”

Lời lão nói lập tức làm tôi tỉnh táo, nhắc đến bé gái, hẳn lão sẽ chuẩn bị lôi nó ra. Chờ mấy giây, chợt nghe tiếng kéo va chạm, hoảng sợ, tôi không thể chờ thêm nữa, vội giơ hai tay túm lấy cổ chân lão, lăn từ gầm giường ra, dùng sức lôi.

Đặng Tiễn Chi sợ đến trố mắt, rầm một tiếng bị tôi kéo ngã xuống đất. Hình nhân giấy đỏ trên tay lão cũng rơi ra, đáp xuống gần chân tôi, vội cúi đầu nhặt, rồi chỉ mặt lão hét lên: “Đặng Tiễn Chi, ông lớn tuổi như vậy mà còn đi lừa gạt, đúng là vô liêm sỉ!”

Trông thấy tôi, Đặng Tiễn Chi sửng sốt rồi thất vọng thở dài. Lão không hỏi tại sao tôi lại xuất hiện, chỉ uể oải nói: “Rất cuộc vẫn là số mệnh!”

Vốn tưởng lão sẽ gọi người đến bắt mình, hoặc sẽ giao biện gì đó, ai ngờ lão lại đột nhiên suy sụp. Tôi nói: “Cái gì mà số

mệnh, ông không chịu giúp thì thôi, sao còn lừa lấy đồ của người khác?’

Đặng Tiễn Chi cũng chẳng buồn đứng lên, ngồi luôn dưới đất đáp: “Thời gian của tôi không còn nhiều, là muốn dùng hình nhân giấy của cậu để giữ mạng!”

Giữ mạng?

Đặng Tiễn Chi dẫn đo một lát rồi hữu khí vô lực nói tiếp: “Cậu à, tôi cắt người giấy quá nhiều năm nay cũng đến đại hạn giống Lưu ca, nếu không nghĩ cách thì chẳng sống được bao lâu nữa!”

Tôi lạnh lùng: “Nếu ông cũng dùng hình nhân giữ mạng như lão Lưu, vậy thì đi tìm Kim thang thụ đi, lão Lưu đã làm được, sao ông không đi?”

Đặng Tiễn Chi đột nhiên nhếch mép, cười chua chát, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Thằng bé ngốc, cậu thật sự tin lão Lưu đã tìm được Kim thang thụ?”

CHƯƠNG 187: RA ĐI KHÔNG TỪ GIÃ

Nghe Đặng Tiễn Chỉ nói, tôi có một linh cảm chẳng lành, nghi hoặc hỏi: “Ông có ý gì, tôi với lão Lưu đi Tiêu Sơn cùng nhau, đương nhiên là ông ấy tìm được rồi!”

Đặng Tiễn Chỉ cười lạnh, lắc đầu: “Kim thang thụ ở Tiêu Sơn, đã bị người ta đào đi từ sớm rồi!”

Đào rồi? Tôi giật mình nhìn lão chăm chăm, có vẻ lão không hề nói dối. Đặng Tiễn Chỉ tiếp: “Lần này, lúc hai người vừa đến, tôi đã thấy toàn thân Lưu ca đầy tử khí, liền biết mấy năm nay lão chưa tìm được Kim thang thụ. Tôi hỏi cậu, hai người đi Tiêu Sơn từ khi nào?”

Tôi đáp: “Khoảng hai tháng trước!”

“Vậy thì đúng rồi, một năm trước Kim thang thụ đã bị người ta đào đi mất rồi!”

Đầu tôi lập tức ong lên, lúc ở quán cháo Kim gia, lão Lưu đi vào một mình, lúc ra ngoài sắc mặt lão không được tốt, lẽ nào đúng là kim thang thụ không còn ở trong đó nữa? Sợ tôi lo lắng nên lão Lưu mới nói là tìm được rồi?

Chuyên này liên quan đến tính mạng lão Lưu, không thể qua loa được, tôi vội xoay người chạy ra cổng thôn gọi lão. Lão Lưu đứng ở khá xa thôn, thấy tôi đi ra bằng cổng chính thì hơi bất ngờ, tôi không nói không rằng kéo tay lão đi vào trong. Lão Lưu ngạc nhiên hỏi: “Quay lại làm gì tìm được hình nhân giấy đỏ chưa?”

“Tìm được rồi, tuy nhiên có một chuyên quan trọng hơn tôi cần phải làm cho rõ. Ông đi vào gặp Đặng Tiễn Chỉ cùng tôi một chuyến!”

Lão Lưu không hỏi gì thêm, một lát sau cả hai đã quay lại nhà Đặng Tiễn Chỉ, gặp lại, lão Lưu chỉ lắc đầu thở dài.

“Lưu ca đừng trách tôi, chuyện này tôi có nỗi khổ riêng. Còn nữa, vừa rồi tôi đã nói chuyện ông chưa tìm được kim thang thụ cho thằng bé!”

Lão Lưu sững sốt, chống gậy đi về phía trước hai bước, đưa lưng về tôi. Ông ấy không phủ nhận, lòng tôi chùng xuống,

hỏi: “Lão Lưu, Đặng Tiễn Chi nói là sự thật ư? Ở quán cháo Kim gia Tiêu Sơn, ông vốn không tìm thấy Kim thang thụ?”

Lão Lưu tuy gầy gò, nhưng dáng dấp rất kiên cường, một lát sau mới gật gật đầu: “Không sai, lúc đó ta vào quán cháo thì phát hiện nó đã bị đào mất!”

Tôi hít sâu một hơi, quả nhiên Đặng Tiễn Chi không nói dối. Nếu không có Kim thang thụ thì trong năm nay lão Lưu sẽ chết, tôi vội quay sang hỏi Đặng Tiễn Chi: “Nơi khác thì sao, còn nơi nào có Kim thang thụ nữa?”

Đặng Tiễn Chi lắc đầu: “Chỉ nghe nói ở Tiêu Sơn có một cây Kim thang thụ, các nơi khác thì không biết!”

Nói xong câu này, lão lại ngẫm nghĩ, cố ý nhìn cái hình nhân giấy đỏ tôi cất trong túi, nói: “Bọn tôi đều là dùng hình nhân tục mệnh, chất giấy không tốt, đến hạn sẽ mất tác dụng. Tuy nhiên thì còn một cách có thể cứu tôi và lão Lưu, chỉ sợ cậu không đồng ý!”

Tôi biết ý lão nói đến hình nhân giấy đỏ, vô thức đưa tay che túi, lui lại một bước. Đặng Tiễn Chi cười lạnh: “Tôi dùng một chút pháp lực, biết được chuyện bé gái lúc trước, hai người tình cảm chưa sâu đậm lắm, hơn nữa nó cũng chỉ là một mảnh giấy mà thôi, mà lại liên quan đến hai mạng người trước mặt cậu!”

Không đợi tôi mở mồm, lão Lưu xoay người nhìn thấy hình nộm trên giường, cau mày nói: “Lão Đặng, ông bắt đầu dùng cả tà thuật đấy à? Không sợ tổn thọ sao?”

Cái hình nộm nhìn rất dọa người, ban nãy nó còn liếc mắt nhìn tôi. Đặng Tiễn Chi vỗ vỗ vào nó, nói: “Tổn thọ? Có khác gì nhau đâu, không thử thì cũng chết!”

Lão Lưu thở dài: “Chẳng trách đêm hôm trước tôi nghe tiếng giết heo, ông dùng sinh linh để cấp linh khí cho hình nộm? Việc này quá nguy hiểm!”

Nghĩ đến đám vật nuôi bên trong nhà kho, tôi chỉ vào hình nộm, hỏi: “Đám gà vịt heo ông nuôi là chuẩn bị cho hình nộm này?”

Đặng Tiễn Chi tóm nó lại, ôm vào lòng cứ như ôm con mình, nhẹ nhàng vỗ về, nói: “Đúng vậy, nó dùng cho người giấy này để tục mệnh. Thực ra thì giết người sẽ cho hiệu quả tốt nhất,

nhưng không thể giết người, phải dùng động vật thay thế, haiz...” Đặng Tiễn Chi thở dài, nói tiếp: “Không ngờ giết đến 100 con vật rồi, vẫn chỉ có thể làm nó cử động được đôi mắt, vẫn không thành công!”

Lão Lưu lạnh giọng nói: “Lão Đặng, tội gì phải làm như vậy chứ, như thế chẳng phải càng khiến tuổi thọ giảm bớt sao?”

Đặng Tiễn Chi cười khổ: “Đằng nào hết năm nay cũng chết, sống lâu thêm mấy tháng thì có ích gì, chi bằng thử một lần!” Nói rồi lại quay sang nhìn tôi: “Tiểu tử, hình nhân giấy đỏ mà cậu mang tới là nguyên liệu cực kỳ hiếm có, tuy nó nhỏ thôi, nhưng đủ để cứu mạng tôi và lão Lưu ca! Quan hệ của cậu với lão Lưu ca tốt như vậy, sao không thử suy xét dùng nó để cứu ông ấy?”

Chuyện quá đột ngột, không ngờ lão Lưu lại không tìm được kim thang thụ, đại hạn năm nay vẫn còn đó. Lão cùng tôi vào sinh ra rử bấy lâu, cho dù tôi có phải giảm thọ để bù cho lão cũng được, nhưng bé gái vì cứu tôi mà chết, nếu dùng hình nhân giấy này cứu mạng lão Lưu thì con bé sẽ không thể sống lại được!!

Thấy tôi tiến thoái lưỡng nan, lão Lưu hăng giọng, nói: “Lão Đặng, tốt nhất là tìm được kim thang thụ, không tìm thấy thì cũng là số mệnh, từng này tuổi rồi, ông còn sợ chết ư?”

Đặng Tiễn Chi cười lạnh, chỉ ra bên ngoài, nói: “Ông ở Đông Bắc, không con không cháu, đương nhiên là không sợ chết rồi, tôi sao giống được? Ông thử xem, cả một thôn, đều phải dựa vào tôi mà sống!”

Lão Lưu nghe thế thì tức giận: “Tôi nghe nói ông nhận nuôi nhiều trẻ mồ côi, nhưng giờ chúng đều trưởng thành hết rồi, ông đã hỏi ý chúng chưa? Tuổi trẻ như vậy, ai lại tình nguyện sống mãi trong cái khe núi này chứ? Chẳng phải vì nể ông nên mới không ai ra ngoài sao?”

Đặng Tiễn Chi cũng tức đến đỏ cả mặt, thấy hai ông già sắp cãi nhau, tôi giảng hòa: “Hai ông đừng tranh cãi về chuyện này nữa. Đặng trưởng thôn, ông nói thật đi, ngoài kim thang thụ ở Tiêu Sơn, không còn nơi nào khác sao? Hoặc không có phương pháp nào khác?”

Đặng Tiễn Chi gật đầu: “Dù cậu có hỏi lại đến chục lần thì hiện giờ cũng chỉ có hình nhân giấy đỏ mới cứu mạng được. Hay là thế này, tôi sẽ dùng 1/3 tấm giấy, 2/3 còn lại dùng cho lão Lưu, cậu thử nghĩ kỹ xem!”

Đến cùng vẫn phải phá hỏng hình nhân bé gái sao? Thấy tôi cau mày, Đặng Tiễn Chi thở dài: “Giờ này hai người cũng không qua núi được, về phòng nghỉ ngơi đi. Tiểu tử, đêm nay cậu suy nghĩ kỹ, sáng mai cho tôi câu trả lời!”

Không ngờ một Đặng Tiễn Chi lừa gạt mà giờ lại liên lụy đến tính mạng lão Lưu, trước mắt thật sự tôi không biết lựa chọn thế nào, gật đầu rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Lão Lưu cũng đi ra, nói với tôi: “Người khỏi cần suy nghĩ, dù người có đồng ý đưa hình nhân cho lão, ta cũng không nhận! Cứ nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta lên đường!”

Dứt lời, lão chống gậy bỏ đi, không nói thêm gì nữa. Sống đến từng này tuổi, đứng trước những lựa chọn cũng nhiều, nhưng đều chỉ là lựa chọn không liên quan đến việc cắn rút lương tâm. Giờ lại phải chọn giữa bé gái và lão Lưu, thật sự đầu tôi đau như muốn vỡ ra!

Cả đêm không thể ngủ, trong đầu cứ hiện lên cảnh tiễn biệt giữa mình và bé gái, cùng với đó là bao nhiêu cảnh vào sinh ra tử của lão Lưu với tôi. Suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng tôi cũng đưa ra quyết định của mình!

Sáng hôm sau, còn chưa xuống giường, tôi đã nhận được điện thoại của luật sư bên phía Bắc Kinh. Cũng may đó là một tin tốt, phía cảnh sát rất coi trọng chuyện này, chỉ vài ngày mà tay lãnh đạo đã bị khống chế!

Trước nhân chứng và vật chứng như núi, cuối cùng lãnh đạo kia đã ngã ngựa, rốt cuộc vụ án tai nạn xe 10 năm trước một lần nữa được lật lại, nạn nhân và thân nhân đã có câu trả lời thỏa đáng!

Cúp máy, tôi liền ra ngoài đu tùn Đặng Tiễn Chi, sau một đêm suy nghĩ, tôi đã quyết định sẽ cứu lão Lưu. Tuy rằng trong lòng áy náy vô hạn, nhưng dù sao lão Lưu cũng là người thật bằng xương bằng thịt bên mình, cơ hội bé gái sống lại xa với như vậy, thôi thì chọn người sống!

Nghe được quyết định của tôi, đương nhiên Đặng Tiễn Chi mừng rớt nước mắt, vội sai người đi làm đồ ăn, trưa nay khoản đãi chúng tôi. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng với Đặng Tiễn Chi, tôi quay về tìm lão Lưu. Lão là một người tính tình bảo thủ, trước đây lão lừa rằng đã tìm được kim thang thụ để tôi khỏi lo lắng, giờ mình đồng ý cứu lão, vẫn phải làm công tác tư tưởng trước đã.

Nghĩ thông suốt, muộn phiền cũng tiêu tan, tôi đẩy cửa gọi to: “Lão Lưu, tôi bàn với ông chuyện này!”

Câu tiếp theo còn chưa kịp nói tôi đã sững ra phát hiện trong phòng chẳng có ai! Lão Lưu không có ở đây, chần đệm trên giường được gấp gọn gàng, trên mặt tủ có một tờ giấy.

Thầm than không ổn, tôi vội cầm tờ giấy lên xem, mấy dòng chữ được lão Lưu để lại: “Con trai, tặc mệnh một lần đã coi như cái lại số mệnh, ta không tiếc nuôi, cũng không muốn để người tiếc nuôi. Ta sẽ tự mình đi đây đó ít lâu, người về nhà đi!”

Lão Lưu đi rồi!!!

Lão Lưu cao ngạo, không muốn làm tôi khó xử, không muốn tôi phải áy náy, đã tự bỏ đi mất rồi!

Cầm tờ giấy trên tay, lòng tôi như thắt lại, hai hàng nước mắt tuôn rơi, lão đi đâu? Năm nay là đại hạn, nếu không tiếp tục giữ mạng, lão sẽ chết trên đường ư?

Đọc lại từng chữ, như từng vết dao cứa vào tim, lần từ biệt này, có khả năng là cả một đời!

.....

Lão Lưu đã đi, đương nhiên tôi chẳng có lý do để ở lại, cũng không thể vì cứu Đặng Tiễn Chi mà giao bé gái cho lão. Đặng Tiễn Chi tức muốn hộc máu, mắng lão Lưu cả buổi sáng, cuối cùng tấy tôi quá cương quyết, vẫn đành miễn cưỡng để tôi đi.

Lão than ngắn thở dài, đưa tôi ra đến cổng thôn, trước khi đi còn dặn, nếu nghĩ thông suốt thì quay lại tìm lão, lão sẽ cắt cho mấy chục người đẹp làm vợ để trao đổi!

Lúc đến thì đến cùng lão Lưu, giờ ra đi lại chỉ còn một mình, tâm trạng nặng nề vô cùng, chẳng thèm để ý đến lão, đi được vài bước, lão đột nhiên đuổi theo nói: “Tiểu tử, đây nhất định

là Lưu ca đã quyết tâm chết, người đời coi trọng lá rụng về cội, để một ông già chết bờ chết bụi thì thật đáng thương. Nếu cậu muốn đi tìm ông ấy để khuyên nhủ, tôi có thể chỉ điểm cho cậu!”

Đặng Tiễn Chi này cũng chẳng phải toàn tâm lo lắng cho lão Lưu, chỉ là vẫn mơ tưởng hình nhân giấy trong tay tôi mà thôi. Có điều tôi cũng không để bụng, hỏi: “Lão Lưu thì nhất định tôi phải tìm, ông đoán được ông ấy đi đâu sao?”

Đặng Tiễn Chi lắc đầu: “Tôi không đoán được, nhưng có người có thể giúp cậu. Chính là người lần trước đã đến gặp tôi, Quá âm Tiểu Lý Tử!”

CHƯƠNG 188: QUÁ ÂM

Quá âm, tôi hiểu hai từ này. Ngày trước quê tôi cũng có ít người xem tà bệnh bằng cách quá âm, nói đơn giản ra chính là người sống nhưng có thể để hồn phách mình đi xuống âm phủ.

Tuy tôi không biết quá âm có liên quan gì đến lão Lưu, nhưng tính mạng Đặng Tiễn chỉ và lão Lưu ràng buộc với nhau, tuyệt đối lão sẽ không nói bừa, làm chậm thời gian của tôi.

“Tôi phải tìm anh ta bằng cách nào? Tên đầy đủ của anh ta là gì?”

Đặng Tiễn Chỉ kích động nói: “Hắn tên là Lý Đồng, chỉ hơn cậu vài tuổi, đang ở một thị trấn nhỏ ngoại thành, cậu đi qua ngọn núi này liền thấy. Ở thị trấn, hắn rất nổi danh, nhắc đến ai cũng biết, gặp thì bảo là do tôi giới thiệu đến!”

Nói xong, có vẻ chưa an tâm, Đặng Tiễn Chỉ lại lấy một hình nhân giấy ra, nói: “Cậu cầm lấy cái này, nếu hắn không tin thì đưa hắn xem!”

Tôi gật đầu: “Tôi đi đây, sau khi tìm được lão Lưu, nhất định sẽ khuyên lão trở về.”

Đặng Tiễn Chỉ phụ họa theo: “Được, tôi nhất định sẽ giữ sức chờ hai người!”

Tất cả đã nói xong xuôi, tôi liền khởi hành men theo đường núi, ngọn núi cao rất hoang vu, nhưng vì lo lắng cho an nguy lão Lưu, tôi cắm đầu đi nhanh hết sức có thể.

Qua hết ngọn núi, trời vẫn còn sáng, thị trấn bên dưới chân núi đã hiện ra ngay trước mắt. Nơi đây không có nhà cao tầng, cũng rất ít xe cộ qua lại, người dân ăn mặc quần áo sần cũ, xem ra điều kiện sống ở đây không tốt lắm.

Xuống núi, đi dọc quốc lộ vào trung tâm thị trấn, được mấy km thì tôi thấy một xưởng sửa chữa ô tô ven đường, có khá nhiều người đang ngồi ngoài cửa nói chuyện, bèn đi qua hỏi thăm về Tiểu Lý Tử.

Đám người vừa nghe thấy cái tên Lý Đồng, tất cả đều lắc đầu nói không biết. Rõ ràng Đặng Tiễn Chỉ đã nói hắn rất nổi tiếng

ở đây, sao không có ai biết, những công nhân sửa xe này không phải người địa phương ư? Đang nghỉ hoặc xoay người đi thì một người trung niên mặt dính đầy dầu mỡ, chui ra dưới gầm xe, cầm cái kìm vẩy vẩy tôi, nói: “Huynh đệ, cậu tìm Lý Đồng à?”

Tôi dừng bước, nhìn anh ta, gật đầu: “Đúng vậy anh có biết anh ấy không?”

Anh thợ lấy tay áo lau mặt, nói: “Tôi biết, chờ một lát, tôi lái xe đưa cậu qua đó!” Dứt lời liền xoay người đi vào trong xưởng.

Vài phút sau, anh ta đã thay một bộ quần áo sạch sẽ đi ra, chỉ vào chiếc Jetta đang đỗ ở cửa, ý bảo tôi lên xe.

Lên xe, người thợ đánh giá tôi một lượt, hỏi: “Huynh đệ, cậu tìm Lý Đồng làm gì? Xem bệnh à?”

Tôi lắc đầu: “Tìm anh ta nhờ chút chuyện, không phải xem bệnh. Đại ca, tôi nghe bạn bè nói anh ta rất nổi tiếng ở thị trấn, sao những đồng nghiệp kia của anh đều không ai biết?”

Anh ta khởi động xe, cười một tiếng, đáp: “Cậu hỏi tên Lý Đồng đương nhiên ít người biết, nhưng nếu nhắc đến Quá Âm tiên, thì ai cũng biết!”

Quá âm tiên?

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, trong dân gian, tiên này tiên kia đúng là nhiều. Tuy nhiên, Tiểu Lý Tử có thể được người ta gọi là tiên, chứng tỏ anh ta có bản lĩnh!

Người thợ vừa lái xe vừa hỏi: “Huynh đệ, người biết tên Lý Đồng không nhiều lắm, bạn cậu có quan hệ gì với anh ấy?”

Người này vốn không quen biết mà tự nhiên nhiệt tình lái cả xe đưa mình đi như vậy, nhất định có gì đó. Nghĩ kỹ, tôi nói: “Chắc là bạn, sao thế đại ca?”

Anh ta cười xuề xòa: “Huynh đệ, nói thật với cậu, vợ tôi bị bệnh mấy tháng nay mà cầu xin quá âm tiên cả trăm lần anh ta vẫn không chịu giúp. Vì thế nên nghĩ, nếu người bạn giới thiệu cậu đến đây có quan hệ không tồi với anh ấy, liệu cậu có thể nói giúp tôi mấy câu, nhờ anh ấy xem bệnh cho vợ tôi không!”

Tôi nghi hoặc: “Chẳng phải anh ta chuyên chữa tà bệnh ư? Sao lại không chịu giúp anh?”

Người thợ thờ dài: “Mấy năm nay anh ta xem tà bệnh cho mọi người, lần nào cũng chuẩn nên rất nổi tiếng ở thị trấn. Nhưng không biết tại sao, từ đầu năm đến giờ, chưa xem bệnh thêm cho bất kỳ ai!”

“Sao lại thế?”

“Ai mà biết được, mấy người rảnh rỗi ngồi bàn luận, nói khả năng anh ta quá âm nhiều nên sợ giảm thọ!”

Tôi gạt đầu, đã lường trước được cả năm Lý Đồng không xem bệnh cho người ta, hẳn là có liên quan đến việc anh ấy đi cắt giấy tục mệnh. Tôi thì chẳng sợ anh ta không giúp, mạng anh ấy do Đặng Tiễn Chi cứu, nhất định Đặng Tiễn Chi giới thiệu sẽ có tiếng nói!

Người thợ lái xe đưa tôi đi tìm Lý Đồng coi như có ơn, tôi đồng ý khi gặp Lý Đồng, nhất định sẽ nói giúp anh ấy mấy câu, anh ta vui lắm, hào hứng nói chuyện suốt chặng đường.

“Huynh đệ, tôi nghe hình như khẩu âm của cậu là người Đông Bắc phải không? Ở Đông Bắc cậu có nhiều thầy xem tà bệnh lắm, sao phải chạy đến nơi xa xôi này?”

Trong lòng đang rầu rĩ, tôi không muốn nhiều lời, chỉ ậm ừ cho qua. Chắc cũng thấy tôi không muốn nói, anh ta không hỏi nữa, mà kể về bản thân: “Tôi với quá âm tiên cùng họ, đều là họ Lý. Mấy tháng trước vợ tôi đi đêm, dính phải tà ám, toàn thân thay đổi. Tôi đã tìm mấy thầy đến xem mà không được, mới phải cầu tới quá âm tiên.”

Nói xong, anh ta lại thờ dài, thấy tôi không tiếp chuyện thì mất hứng, tập trung lái xe. Nhà Lý Đồng ở một đoạn đường tốt nhất thị trấn, xem ra mấy năm nay anh ta chữa tà bệnh kiếm được không ít tiền.

Chúng tôi lên tầng 7 khu chung cư, gõ cửa lúc lâu mới có một người chạc tuổi tôi, gầy gầy, mở cửa. Trông thấy chúng tôi, anh ta tức giận mắng: “Lý Đại Chuy, sao anh lại đến nữa? Đã nói tôi rửa tay chậu vàng rồi, không xem bệnh nữa, anh mà còn quấy rầy, tôi báo cảnh sát đấy!” Rồi đóng sầm cửa lại trước khi tôi kịp mở miệng.

Lý Đại Chuy ái ngại nhìn tôi, nói: “Huynh đệ, anh ấy bị tôi làm phiền nhiều quá. Lần này cậu gõ cửa đi!”

Tôi gật đầu, đi tới vừa gõ cửa vừa nói vọng vào trong: “Lý Đồng, tôi đến tìm anh không phải để xem bệnh. Là Đặng Tiễn Chỉ giới thiệu tôi tới, ông ấy...”

Cái tên Đặng Tiễn Chỉ đúng là có tác dụng, còn chưa nói hết câu thì cửa đã mở ra. Lý Đồng cẩn thận quan sát tôi từ đầu đến chân, nói: “Vừa rồi anh nói gì? Đặng Tiễn Chỉ bảo anh tới?”

“Đúng vậy, tôi vừa ở thôn sau núi đến đây!”

Lý Đồng lại nhìn tôi, rồi nhìn Lý Đại Chuy phía sau, hoài nghi nói: “Anh bịa chuyện đúng không? Anh với Đặng Tiễn Chỉ có quan hệ gì mà ông ấy cho anh vào thôn?”

Thấy anh ta không tin, tôi vội lấy hình nhân giấy mà Đặng Tiễn Chỉ đưa ra, nói: “Anh xem cái này, ông ấy bảo tôi tìm anh thật mà!”

Lý Đồng cầm hình nhân giấy kiểm tra, sắc mặt liền thay đổi: “Ai da, đúng là Đặng Tiễn Chỉ giới thiệu tới rồi. Nào nào, vào nhà đi!” Nói đoạn, đứng tránh sang một bên cho hai chúng tôi đi vào.

Tôi và Lý Đại Chuy vừa ngồi xuống, Lý Đồng đã gấp gáp hỏi: “Huynh đệ, Đặng Tiễn Chỉ bảo anh đến tìm tôi làm gì? Có phải tôi bị sao không?”

Lý Đồng mới tìm Đặng Tiễn Chỉ để tặc mệnh chưa lâu, tôi xuất hiện, nhất định anh ta nghĩ có mắt xích nào đó gặp vấn đề nên Đặng Tiễn Chỉ mới cho người tới. Tôi lắc đầu: “Là tôi muốn nhờ anh giúp đỡ một chút, cũng coi như là giúp Đặng Tiễn Chỉ!”

Thấy không phải vấn đề liên quan đến tặc mệnh, Lý Đồng như trút được gánh nặng, cầm bao thuốc trên bàn trà đưa cho tôi và Lý Đại Chuy mỗi người một chiếc, nói: “Đặng Tiễn Chỉ bản lĩnh cao như vậy, còn cần tôi giúp gì, anh nói xem!”

“Cần anh giúp tìm một người, tối hôm trước đi khỏi thôn Nhân Chỉ, chắc chưa đi xa được. Anh xem giúp hiện giờ ông ấy ở đâu, tôi đi theo hướng nào thì tìm được!”

Lý Đồng châm thuốc hút, gác chân lên đùi, hỏi: “Tìm người?”

Thấy tôi gật đầu, anh ta trầm ngâm một lát rồi nhả khói, nói: “Huynh đệ, không phải tôi không giúp anh chuyện này, nhưng sức khỏe tôi không đảm bảo! Tôi mới làm phẩy thuật xong, không thể quá âm được, không tin anh cứ hỏi Lý Đại Chuy thì biết, anh ấy đến đây cả trăm lần, tôi cũng đều từ chối!”

Phẫu thuật? Chắc Lý Đồng không nghĩ tôi biết chuyện anh ta dùng người giấy tục mệnh, định kiếm có thoát thác, tôi cười lạnh một tiếng: “Huynh đệ, vậy tôi không quấy rầy nữa!” Dứt lời đứng dậy định đi ra cửa.

Thấy tôi từ bỏ dễ dàng, Lý Đồng cười hì hì, tiến ra cửa, luôn miệng xin lỗi. Đến gần cửa, tôi quay đầu nói nhỏ: “À phải rồi, Đặng Tiễn Chi còn dặn tôi một câu bảo nói cho anh. Cái gì mà dùng người giấy tục mệnh thì tối kị gì gì đó, ai da, sao tôi không nhớ ra được nhỉ. Thôi, tạm biệt!”

Lập tức Lý Đồng cuống cả lên, trừng mắt túm tay tôi lại: “Huynh đệ đừng đi! Vừa rồi tôi nói đùa với anh để xem anh có quen biết Đặng Tiễn Chi thật hay không thôi. Vào nhà, vào nhà đi...”

Tôi và Lý Đại Chuy lại ngồi xuống ghế lần nữa, giờ thì Lý Đồng không dám thoát thác, cười làm lành: “Anh đúng là do Đặng Tiễn Chi giới thiệu. Vậy thì để nói rồi, ông ấy dặn tôi cái gì, tôi cần chú ý điều tối kỵ nào?”

Thấy anh ta có vẻ khẩn trương, tôi thấp giọng đáp: “Khả năng nó có liên quan đến người tôi đang cần tìm. Tìm ông ấy trước đi!”

Hiểu ý tôi nói, anh ta suy nghĩ hồi lâu, thở dài: “Vậy được, tôi sẽ giúp anh tìm người trước. Đã lâu rồi tôi không quá âm, phải chuẩn bị một chút, 9h tối nay anh quay lại đây!”

Thấy anh ta đồng ý, tôi an tâm đứng dậy cáo từ hẹn 9h sẽ tới. Ra khỏi cửa, Lý Đại Chuy cứ giơ ngón cái khen tôi lợi hại, biết tôi không có chỗ ở, chủ động mời tôi về nhà.

Thị trấn này quá xa lạ, đi mãi chả gặp cái nhag nghỉ hay khách sạn nào, đành về nhà anh ta. Lý Đại Chuy là công nhân sửa ô tô, điều kiện không khá giả lắm, sống tại một khu chung cư cũ, vừa vào nhà đã vội cất giày, pha trà cho tôi, chu đáo vô cùng.

Nhà anh ta là phòng kiểu thông suốt từ nam đến bắc, phòng ngủ chính đóng chặt cửa, còn có một gian phòng ngủ phụ,

chưa đầy đồ đạc. Lý Đại Chuy dọn dẹp đồ trong phòng phụ, vừa tắt bật vừa nói nhỏ: “Huynh đệ, chị dâu cậu ngủ trong phòng chính, lúc nói chuyện chú ý nhỏ một chút!”

“Không sao, là tôi quấy rầy anh chị!” Tôi gật đầu.

Lý Đại Chuy thở dài: “Huynh đệ, mấy ngày tới cậu ở phòng này nhé. Nhưng tôi phải nhắc cậu một chút, cậu cũng biết chị dâu mắc tà bệnh, ngày ngủ, tối thức. Nếu nửa đêm buồn đi vệ sinh, ra ngoài gặp cô ấy thì đừng sợ!”

“Ừ, không sao mà, chờ Lý Đồng tìm được người giúp tôi, nhất định tôi sẽ bảo anh ấy giúp chị nhà. Chị dâu ngủ ngày, thức đêm à?”

Lý Đại Chuy bất đắc dĩ lắc đầu: “Thức đêm!”

Tôi tò mò: “Tối không ngủ, thế chị nhà làm những gì?”

“Chẳng làm gì cả, chỉ tắt đèn, ngồi ở đầu giường nhìn tôi chăm chăm!”

CHƯƠNG 189: TIỂU QUỶ TÌM NGƯỜI

Lý Đại Chuy nói làm tôi giật mình, cả đêm không ngủ lại ngồi ở đầu giường nhìn người ta chăm chăm, thật ghê người.

Không khỏi rùng mình một cái, tôi hỏi: “Bị người khác nhìn chăm chăm cả đêm như vậy, còn ngủ được ư?”

Lý Đại Chuy cười: “Hồi đầu thì tôi cũng thấy sợ không ngủ được, nhưng ban ngày làm việc quá mệt mỏi, dần dần thành thói quen, cứ ngủ thôi.”

Giúp anh ta một tay dọn đồ ra phòng khách, tôi nói: “Nếu bệnh chị nhà như vậy thì đúng là phải nhờ người xem giúp, tôi nghe nói, nếu bị tà bệnh quẩn thời gian quá dài, sẽ biến thành bệnh thật đấy!”

“Đúng, ai cũng bảo thế, nên tôi đâu được nhàn rỗi, khắp thị trấn, trừ quá âm tiên ra thì đã nhờ tất cả các thầy âm dương còn lại giúp, nhưng chẳng ai xem được! Hiện giờ tất cả hy vọng cũng chỉ trông vào anh ta!”

Ban đầu thì thấy Lý Đại Chuy cố tình lấy lòng mình vì mục đích riêng, nhưng giờ nói chuyện thêm mới thấy, người này rất thật thà, đáng làm bạn. Tôi đồng ý nhất định sẽ nghĩ cách bảo Lý Đồng xem bệnh cho vợ anh ấy, cả hai hàn huyên một lát rồi về phòng nghỉ ngơi.

8 rưỡi tối, Lý Đại Chuy gọi tôi lên đường, vừa đến nhà Lý Đồng tôi đã bị sốc, trong nhà thắp một bóng đèn đỏ ọc, khiến toàn bộ không gian trông rất quỷ dị. Đồ đạc bên trong cũng được sắp xếp lại, chính giữa kê một chiếc giường đơn, trước giường có hai chiếc lọ đựng giấy, thấy tôi đến, Lý Đồng nói nhỏ với tôi: “Huynh đệ à, bây giờ tôi quá âm, chính là lấy tính mạng ra để giúp anh đấy!”

Anh ta nói vậy để tôi cảm kích ư?

“Sao lại liên quan đến cả tính mạng?”

“Tôi thấy anh khá am hiểu về chuyện trong giới, nhưng chắc không rõ lắm về quá âm. Không phải là tôi kiếm đủ tiền rồi nên không làm nữa đâu, mà thật sự là thọ mệnh đã cạn kiệt.”

Đưa hồn phách xuống âm phủ, nghĩ đã thấy không phải việc tốt lành gì, tôi thuận miệng hỏi: “Là như thế nào, quá âm có liên quan đến tuổi thọ ư?”

Lý Đồng thở dài: “Ảnh hưởng rất lớn, quá âm sẽ giảm thọ. Hai chúng ta đều mới chỉ trên dưới 30, nhưng anh xem, anh vẫn như thanh niên trai tráng, còn tôi đã phải tìm Đặng Tiễn Chỉ tục mệnh.”

Tôi gật gật đầu: “Vậy chuyện này thật cảm ơn huynh đệ!”

Lý Đồng xoa tay: “Khỏi ơn huệ, giúp xong, chỉ cần anh nói điều tối kỵ mà Đặng Tiễn Chỉ dặn dò cho tôi là được, không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, anh yên tâm. Anh phải quá âm như thế nào, không ngại sự có mặt của tôi và Lý đại ca?”

Lý Đồng chỉ tay vào cái giường: “Đây, tôi ngủ sẽ quá âm luôn, trong lúc đó, hai người canh chừng cho tôi, đừng để chó mèo hay mấy động vật linh tinh đến gần, đừng để ai gọi tên tôi, cũng đừng tắt đèn. Ba việc trên phải nhớ kỹ, nếu không tôi đây sẽ có thể không về được nữa!”

Hóa ra quá âm còn cần chú ý nhiều như vậy, tôi vội gật đầu đáp ứng. Lý Đồng dặn dò xong, lại hỏi tôi mấy vấn đề về lão Lưu, cắt một mảnh vải ở áo tôi, cắt vào túi, sau đơ cởi giày, lên giường nằm nhắm mắt. Tôi và Lý Đại Chuy ngồi trên sofa, không nói gì, căng thẳng nhìn Lý Đồng ngủ.

Nháy mắt đã 30p trôi qua, Lý Đại Chuy khẽ đẩy tay tôi, nói nhỏ: “Ngủ rồi chứ?”

Tôi gật đầu: “Chắc thế, cũng lâu rồi mà!”

Nói đoạn, tôi cẩn thận đi đến cạnh giường, liếc nhìn anh ta một cái. Đột nhiên, Lý Đồng ngồi bật dậy, dọa tôi sợ la lên một tiếng, ngã bệt xuống đất. Lý Đồng nhìn tôi, bất đắc dĩ thở dài: “Huynh đệ đừng sợ, tôi chưa ngủ! Con mẹ nó lại mất ngủ rồi!”

Mất ngủ? Tôi tức đến muốn đập cho anh ta một cái, canh chừng cho anh ta nửa tiếng đồng hồ, hóa ra vẫn còn chưa ngủ, lão Lưu đã đi được một ngày rồi, nếu không chỉ đường sớm, sẽ không thể đuổi kịp. Nôn nóng, tôi hỏi: “Huynh đệ, chẳng phải anh có thể khống chế giấc ngủ quá âm của mình sao?”

Lý Đồng lắc đầu: “Những chuyện khác thì khống chế được, riêng ngủ là không. Đã lâu rồi không quá âm, chắc do hơi căng thẳng, để tôi thả lỏng lại một chút!”

Dứt lời anh ta xuống đất, vươn vai vận động mấy cái rồi lại lên giường nằm.

“Cửa cũng khóa kỹ rồi, trong phòng chẳng có chó mèo gì, hay là hai người vào phòng ngủ đợi đi, cứ ngồi nhìn như vậy, tôi không quen lắm, chờ tôi ngủ rồi hãy ra canh gác!”

“Được!” Tôi đáp rồi đưa mắt ra hiệu cho Lý Đại Chuy vào phòng ngủ. Hai chúng tôi đóng cửa lại, không dám bật đèn, sờ soạn ngồi lên giường nói chuyện phiếm. Lý Đại Chuy hỏi: “Huynh đệ, cậu nói là muốn tìm người. Người cậu cần tìm là ai, thân nhân đi lạc à?”

Tôi cười, đáp: “Không phải là đi lạc, mà vì một số chuyện nên cố ý bỏ đi. Lần này nếu tôi không tìm được ông ấy, e là cả đời sẽ không còn gặp lại được nữa!”

Lý Đại Chuy thở dài: “Hóa ra là như vậy hẳn tâm trạng của cậu không hề dễ chịu, tôi có thể hiểu. Có điều cậu yên tâm, quá âm tiên này lợi hại lắm, tìm người chỉ là việc nhỏ, chắc cũng dễ làm thôi!”

“Cũng mong vậy! Đại ca, nếu anh sùng bái anh ấy như thế, sao không sớm tìm anh ấy xem bệnh cho chị nhà, mà lại mất thời gian tìm các thầy âm dương khác làm gì?”

“Tôi cũng nghĩ tới, nhưng thật sự là hết cách, quá âm tiên nổi tiếng, thu phí cao, tôi không đủ sức chi trả!”

Tôi thấy hứng thú, vội hỏi: “Thu phí cao? Anh ta thu bao nhiêu tiền?”

Lý Đại Chuy giơ tay về phía cửa sổ, qua ánh trăng, tôi nhìn thấy ba ngón tay

“3000 tệ, khá đắt đấy, tuy nhiên vẫn được, chỉ cần tôi bớt ăn bớt uống, tích cóp cũng đủ!”

Lý Đại Chuy bất đắc dĩ cười khổ: “Huynh đệ, là 3 vạn!”

Ba vạn tệ? Suýt thì tôi kêu lên thành tiếng: “Anh ta thu phí một lần xem bệnh đến 3 vạn?”

“Đúng, làm công ăn lương như tôi, tháng giỏi lắm mới kiếm được 3000, đó là một năm tiền lương đấy!”

Đúng là cao quá mức, đây chẳng phải cắt cổ sao? Xem bệnh cứu người vốn là việc thiện, rõ ràng Lý Đồng quá tham lam, chẳng trách lại tổn thọ. Suy nghĩ một lát, tôi nói: “Ba vạn, ở thị trấn nhỏ này thì quả là số tiền khổng lồ!”

Lý Đại Chuy lại thở dài: “Giờ tôi cũng hối hận, lúc trước vì tiếc ba vạn, định tìm thầy âm dương khác xem cho đỡ tổn, ai ngờ làm sự việc kéo dài đến hôm nay, quá âm tiên đã rửa tay gác kiếm mất rồi! Thực ra ngẫm lại, 3 vạn thì 3 vạn, tiền cũng dùng để tiêu thôi, tôi thật có lỗi với vợ mình, bắt cô ấy chịu khổ!”

Tôi an ủi: “Cũng không trách anh được, chuyện này quá bất ngờ!”

Cả hai đang noia chuyện thì chợt bên ngoài phòng khách vang lên tiếng ngáy, Lý Đồng ngủ rồi!

Hai chúng tôi vội rón rén mở cửa đi ra ngoài, Lý Đồng đang ngheo cổ, dạng chân nằm ngáy o o. Nhìn dáng ngủ này của anh ta, lòng tôi có chút lo lắng, đây mà gọi là quá âm sao? Chẳng phải giống đứa trẻ con, chơi mệt lăn ra ngủ?

Khó tin quay sang liếc Lý Đại Chuy, anh ta lại không ngạc nhiên lắm, vẫy tay bảo tôi ngồi xuống. Sau đó, Lý Đại Chuy ghé đầu nói nhỏ: “Không sao đâu, đừng lo lắng, chúng ta không hiểu về pháp môn của quá âm tiên thôi mà!”

Tôi thực sự toát mồ hôi lo cho lão Lưu, vốn cho rằng quá âm là một chuyện vô cùng nghiêm túc, nhưng anh ta lại...

Thôi thì đánh cố lừa dối bản thân, chắc quá âm chính là như vậy, tôi và Lý Đại Chuy ngồi nhìn không dám chớp mắt, xem Lý Đồng ngủ suốt một đêm.

Trời dần sáng, cuối cùng thì Lý Đồng cũng trở mình tỉnh lại, lau nước miếng, ngồi dậy nhìn chúng tôi, nét mặt bỗng trở nên mơ hồ. Tôi vội đi qua, khẩn trương hỏi: “Sao? Tìm được chưa?”

Lý Đồng vẫn còn ngáu ngủ, sững ra một lúc mới chậm rãi mở miệng: “Ai da, cái này...”

Thấy biểu hiện của anh ta, tôi đã đoán được phần nào, lòng chợt lạnh xuống, chắc là không xong rồi!

“Không tìm thấy à?”

Lý Đồng xấu hổ, ái ngại nói: “Đúng vậy, không tìm thấy. Nhưng không phải không tìm thấy ông già ấy, mà là không tìm thấy tiểu quỷ!”

Tôi đứng thẳng người, sửng sốt: “Bảo anh đi tìm lão Lưu, anh lại tìm tiểu quỷ làm gì?”

Lý Đồng thở dài, bước xuống giường, nói: “Tôi quá âm, đầu tiên là phải tìm tiểu quỷ, sau đó nhờ nó đi tìm người. Nhưng tối qua không thấy tiểu quỷ đâu, có lẽ do tôi nghỉ quá âm đã lâu, những tiểu quỷ lúc trước đều bỏ đi rồi!”

Tôi thở dài: “Vậy giờ phải làm sao?”

Lý Đồng trầm tư một lúc, đi đi lại lại trong phòng rồi chậm rãi nói: “Bắt tiểu quỷ trước, bảo nó đi tìm người!”

Nói đến đây, Lý Đại Chuy đột nhiên bừng tỉnh, vui mừng hô: “Bắt ma? Vậy tới nhà tôi bắt ma đi, vợ tôi bị ma nhập mà!”

CHƯƠNG 190: MA THEO DÕI

Nghe Lý Đại Chuy nói, tôi cũng vội nói đỡ: “Đúng vậy, vừa hay vợ anh ấy đang bị ma nhập, anh bắt con ma trên người vợ anh ấy, bảo nó đi tìm người luôn!”

Lý Đồng nhìn chăm chăm Lý Đại Chuy, hậm hực nói: “Được, nhân tiện xem bệnh cho vợ anh luôn, coi như anh được hưởng lợi! 9h tối nay đưa chị ấy đến đây!”

Nghe vậy, Lý Đại Chuy lập tức tươi cười rạng rỡ, luôn miệng nói cảm ơn. Đây coi như là giúp tôi, Lý Đồng sẽ không đòi tiền Lý Đại Chuy, tức là anh ấy sẽ tiết kiệm được 3 vạn tệ!

Cả đêm hôm qua thức canh chừng Lý Đồng, ăn sáng xong, quay về nhà Đại Chuy, tôi không nói nửa lời mà lăn ra ngủ. Một giấc ngủ thật say, quên cả trời đất, lúc tỉnh dậy thì trời đã sắp tối, Lý Đại Chuy thì chuẩn bị sẵn đồ ăn ngoài phòng khách từ lúc nào.

Đến ở hai ngày mà chưa hề nhìn thấy vợ anh ta, tôi hỏi: “Lý đại ca, gọi chị dâu ra ăn cùng đi!”

Lý Đại Chuy cười, khui chai bia cho tôi, nói: “Không cần gọi đâu, cô ấy đang ngủ, chưa đến 7, 8h tối thì chưa dậy!”

“Ừ, vậy ăn xong chúng ta đưa chị nhà đi xem bệnh, qua đêm nay chắc ổn thôi!”

Lý Đại Chuy gật đầu, đưa ly lên cùng với tôi, uống một hớp, nói: “Huynh đệ, rất đa tạ cậu, công việc của cậu là gì?”

“Tài xế xe bus!”

Lý Đại Chuy à một tiếng, nói: “Cũng khá, công tác ở thành phố lớn như cậu, lái xe bus cũng là biên chế nhà nước, không giống thợ sửa xe tôi đây, chỉ làm công ngắn hạn!”

Tôi nói: “Tôi nghe khẩu âm Lý Đồng, hình như cũng là người Đông Bắc à?”

“Đúng, anh ta là người Đông Bắc, nghe nói quê anh ấy là ở Hồ cái gì sơn đó!”

Đang gấp đồ ăn, tôi kinh ngạc: “Hồ Yêu Sơn?”

“Đúng đúng, Hồ Yêu Sơn. Lúc mới đến đây, quá âm tiên chẳng có tiếng tăm gì, người bên ngoài tới xem bệnh nói anh ta ở Hồ Yêu Sơn lợi hại thế nào thế nào, từ đó mới bắt đầu nổi danh!”

Thật bất ngờ, Lý Đồng lại vốn là người Hồ Yêu Sơn, thế giới này nhỏ như vậy ư? Tuy nhiên nghĩ lại thì cũng không lạ lắm, ngay đến Đặng Tiễn Chỉ, chẳng phải cũng là người Đông Bắc, sau đó mới chạy tới Hà Nam sao.

Thấy tôi ngạc nhiên, Lý Đại Chuy hỏi: “Sao thế huynh đệ, cậu biết Hồ Yêu Sơn à? Quá âm tiên nói, ở thị trấn đó, anh ta là số một, đứng đầu giới âm dương hắc bạch!”

Tôi nghe mà bật cười rụng cả răng, Hồ Yêu Sơn chỉ là cái thôn nhỏ ngoại thành, vậy mà Lý Đồng biến nó thành thị trấn, lại còn cái gì mà hắc bạch âm dương, thiết nghĩ đại danh của anh ta, đến phân nửa là tự mình tô bích.

Uống bia, nói chuyện một hồi, hơn 8h thì chúng tôi thu xếp đến nhà Lý Đồng. Cuối cùng cũng được nhìn thấy diện mạo chị dâu, chị ta hơi mập, tóc lòa xòa che kín mặt, rõ ràng là mới ngủ cả ngày, giờ vẫn chưa tỉnh! Nói là ngủ, chứ nhìn giống như hôn mê hơn! Lý Đại Chuy bế chị ấy xuống xe, đến nhà Lý Đồng là đúng 9h tối.

Cũng giống như hôm qua, trong phòng bật đèn đỏ ọc, chính giữa phòng khách là chiếc giường, có điều ở đầu giường bày hai lọ đựng giấy nhưng trống trơn. Đón chúng tôi vào, ngồi xuống, Lý Đồng đánh giá vợ Đại Chuy một hồi, cau mày hỏi: “Chị này sắp không xong rồi, sao lại nghiêm trọng như vậy, anh kể xem, chuyện bắt đầu thế nào?”

Lý Đại Chuy không dám hàm hồ, vội đáp: “Vợ tôi làm phụ việc cho bếp ở một quán cơm đường Đông Ba Điều. Mấy tháng trước, nửa đêm tan tầm, về đến nhà nói rằng thấy lưng mình nặng trĩu, như là cồng ai đó vậy. Một tuần sau thì phát bệnh, cả ngày ngủ, tối đến thì thức, cứ ngồi đầu giường nhìn tôi chăm chăm!”

Lý Đồng giật mình: “Nhìn anh chăm chăm? Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?”

Lý Đại Chuy ngẫm nghĩ, đáp: “Khoảng một, hai tháng nay, tôi cũng thành thói quen rồi. Sao vậy quá âm đại tiên?”

Lý Đồng thở dài, dùng tay hất tóc vợ Lý Đại Chuy ra, cúi đầu quan sát mặt, nói: “Mặt đầy tử khí, nếu không đuổi thứ này đi, đôi mắt sẽ hỏng! Hơn nữa, việc tối nào cũng nhìn anh chằm chằm không phải chuyện tốt, đó gọi là ma theo dõi. Thứ tà ám này, sau khi hại chết chị ấy, sẽ tìm đến anh!”

Lý Đại Chuy nghe vậy liền căng thẳng, Lý Đồng nói tiếp: “Được rồi, chờ đêm nay tôi quá âm, xem thứ gì ám lên người chị ta rồi nói!”

Anh ta chỉ cái lọ đặt ở đầu giường: “Đây là lọ giữ ma, tôi cố gắng nhốt tà ám ở bên trong. Sáng mai, nếu 5h tôi còn chưa tỉnh thì mau dùng giấy dầu bên cạnh, bịt miệng cái lọ lại, nhớ chưa!”

Hai chúng tôi vội gật đầu.

Phân phó xong, Lý Đồng dếp, lên giường nằm, một lúc lại ngồi dậy, không yên tâm chỉ Lý Đại Chuy, nói: “Không được, anh bị quỷ theo dõi thời gian lâu như vậy, ở lại đây không an toàn. Anh về nhà trước đi, sau 5h sáng mai hãy đến!”

Lý Đại Chuy dè dặt nhìn vợ rồi lại nhìn tôi, Lý Đồng sốt ruột nói: “Đừng chần chờ, muốn cứu vợ thì mau về, chẳng phải chị ta vẫn ở đây sao?” Nói đoạn lại quay sang tôi: “Ba điều dặn dò hôm qua, anh vẫn nhớ chứ?”

Tôi đáp: “Nhớ nhớ, không cho chó mèo lại gần, không gọi tên anh, không tắt đèn!”

Lý Đồng yên tâm gật đầu: “Giờ còn chưa rõ ma quỷ nào nhập thân chị ấy, trên bàn có sợi dây thừng, nếu nửa đêm, chị ta làm loạn thì anh trói lại! Được rồi, Lý Đại Chuy, anh về trước đi!”

Lý Đại Chuy không dám nói gì thêm, đứng dậy vỗ vai tôi, cảm kích rồi thở dài bước ra cửa. Anh ta vừa đi khỏi, trên sofa chỉ còn lại tôi và vợ anh ấy, quay đầu nhìn dáng vẻ yên tĩnh ngủ say, tôi lo lắng hỏi: “Đêm nay mình tôi canh chừng 2 người?”

Lý Đồng bực mình lờm tôi: “Sao, anh sợ à? Chẳng phải chính anh bảo tôi xem bệnh cho chị ấy? Đêm nay anh không được ngủ, canh chừng chị ta, giữ cửa khóa trái. Chờ tôi quá âm sẽ đi bắt nó, ngàn vạn lần đừng để chị ta chạy mất, nhớ kỹ 5h sáng phải đẩy kín miệng lọ lại!”

Tôi hít sâu một hơi, vốn nghĩ quá âm bắt ma là chuyện đơn giản, ai ngờ mình phải hỗ trợ, thật phức tạp. Nhưng đã đồng ý với Lý Đại Chuy, việc đến nước này cũng không thể bỏ dở giữa chừng, tôi cắn răng gật đầu.

Dặn dò thỏa đáng xong, Lý Đồng mới an tâm nằm xuống. Chẳng hiểu sao, hôm nay trạng thái của anh ta rất tốt, chỉ một lát đã ngủ bất động. Tôi ra khóa trái cửa ra vào, rồi ngồi xuống sofa, cố gắng tránh xa vợ Lý Đại Chuy một chút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lý Đồng thì nằm ngủ trên giường, vợ Lý Đại Chuy nằm ngủ trên ghế, chỉ mình tôi phải thức, nghe tiếng ngáy hết đợt này đến đợt khác, ngáp dài, cuối cùng không thể chịu được mơ màng ngủ quên.

Chẳng biết ngủ bao lâu, đột nhiên tôi có cảm giác bồn chồn khó tả, mở mắt ra thì lập tức bị sốc. Vợ Lý Đại Chuy đã dậy từ lúc nào, đang ngồi đó, lẳng lặng nhìn tôi chằm chằm.

Dưới ánh đèn đỏ ọc, nét mặt chị ta vô cảm, trắng bệch, đôi mắt trống rỗng vô hồn khiến tôi ớn lạnh sống lưng. Vô thức dịch ra phía sau một chút, tôi nuốt nước bọt, hỏi nhỏ: “Chị dâu, tỉnh rồi à?”

Chị ta không trả lời, hoặc cũng có thể không hiểu tôi nói gì, vẫn gắt gao nhìn thẳng mặt tôi. Không dám ngồi nữa, tôi đứng bật dậy sang một bên, nhưng chỉ dịch một bước, ánh mắt chị ta lại dõi theo một bước, còn nhớ Lý Đồng nói ma theo dõi, chính là cái ánh mắt đáng sợ này.

Đến ngồi xuống đầu giường Lý Đồng, thi thoảng tôi lại ngẩng đầu nhìn vợ Đại Chuy, xác nhận chị ta không có hành động gì mới yên lòng. Cứ như vậy, hết ngẩng đầu lại cúi đầu, đến hơn 2h sáng, đột nhiên chị ta như bị điện giật, đứng bật dậy, lao ra phía cửa.

Lý Đồng đã dự đoán chính xác!

Cửa đã bị tôi khóa trái, chị ta đẩy mãi không mở được, tôi vội chạy tới giữ chặt lấy tay, hô: “Chị dâu, bình tĩnh một chút!”

Đột nhiên vợ Đại Chuy quay đầu lại, tôi giật mình hoảng sợ, đôi mắt chị ta đã thay đổi. Nó không còn trống rỗng vô hồn nữa, mà nổi đầy tia máu, hòa với ánh đèn đỏ trong phòng, toàn thân như ma mị!

Có câu ma sợ ác nhân, tôi cắn răng, căng da đầu túm chặt chị ta, hung tợn nói: “Chị thôi đi!”

Nhưng không ngờ tới, sức lực chị ta rất mạnh, chỉ vung tay đã đẩy tôi ngã ra đất. Có vẻ chị ấy đã thông mình lên, bắt đầu tìm cách mở khóa cửa, thấy cửa sắp bị mở, tôi vội đứng dậy, quật ngã chị ta, đè xuống đất.

Việc tiến triển đến mức này, tôi chẳng quan tâm được là mạnh hay nhẹ tay nữa, yếu hay khỏe gì thì chị ta cũng là phụ nữ. Đè được chị ấy xuống, tôi vội với sợi dây thừng trên bàn, trói chân tay lại, tuy giãy dụa lịch liệt, nhưng chị ta không thể thoát khỏi dây trói, tôi nhẹ nhõm thở phào, bê chị ta lên sofa.

Không biết có phải bên kia Lý Đồng quá âm đã làm gì đó không, mà có vẻ vợ Đại Chuy rất đau đớn, bộ dạng ngày càng hung dữ, một lúc sau thì khóe mắt chảy máu.

Chảy máu mắt!!!

Lòng tôi loạn cào cào, đứng tại chỗ chẳng biết làm gì, giờ mới có 3h sáng, còn 2 tiếng nữa mới đến thời hạn Lý Đồng nói. Cứ như vậy đứng nhìn chị ta chảy máu mắt, càng ngày càng nhiều, đến nỗi máu phủ kín cả mặt, cũng mãi chỉ lát sau, đột nhiên chị ấy trợn trắng mắt, toàn thân như điều đứt dây, hôn mê bất tỉnh.

Lý Đồng thành công rồi ư?

Tôi lau mồ hôi, nhìn thoáng qua cái lọ ở đầu giường, rồi lại quay sang nhìn vợ Đại Chuy. Cuối cùng cũng chờ được đến lúc trời sáng, vợ Đại Chuy vẫn hôn mê bất tỉnh không động tĩnh gì, tôi thở phào, đã 5h!

Theo lời Lý Đồng dặn, đi sang chỗ giường, lấy giấy dầu bịt chặt miệng lọ, còn chưa bịt xong thì chợt bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập: “Rầm rầm rầm...”

“Huynh đệ, quá âm tiên, xong việc chưa?”

Là Lý Đại Chuy tới, tôi định bảo anh ta đừng lên tiếng thì chợt hàng xóm bên cạnh mở cửa, mắng: “Làm cái con mẹ gì vậy, có để cho ai ngủ không? Đã ầm ĩ cả đêm, sáng sớm lại gõ cửa, Lý Đồng, cậu ra đây mau!”

Nghe tiếng hàng xóm gọi, tim tôi như thắt lại. Trước khi quá âm, Lý Đồng đã dặn, ngàn vạn lần không được để ai gọi tên

anh ấy, giờ hàng xóm gọi lớn như vậy, không biết có ảnh hưởng gì không, tôi vội cuống cuồng bịt miệng chiếc lọ lại.

Thở hổn hển quay đầu nhìn, không biết vợ Đại Chuy đã tỉnh từ lúc nào, khóe mắt dính đầy máu, sắc mặt trắng bệch, nhìn tôi chăm chăm, hình như còn nở một nụ cười đắc ý!

CHƯƠNG 191: NGỦ BÃI THA MA

Lý Đồng còn ngủ nhưng vợ Đại Chuy đã tỉnh, hiển nhiên điều này có nghĩa, Lý Đồng đã quá âm thất bại. Tuy cái lọ đã được bịt kín, nhưng nhìn bộ dạng đáng sợ của chị ta, tôi hoài nghi liệu tà ma đã bị nhốt vào thật hay chưa.

Bị chị ta nhìn chăm chăm mà cười, tôi phát hoảng, vội chạy ra mở cửa phòng, thấy vậy Lý Đại Chuy kích động hỏi: “Huynh đệ, sao rồi, thành công chứ?”

Còn chưa kịp trả lời thì người hàng xóm liếc tôi, đánh giá rồi hỏi: “Cậu là ai, Lý Đồng đâu? Tối qua sao trong phòng cứ như mấy người đánh nhau vậy?”

Tôi không muốn nhiều lời với ông ta, kéo Đại Chuy vào nhà, đóng cửa lại, hàng xóm tức mình đứng mắng một hồi mới thôi. Lý Đại Chuy nhìn thoáng qua Lý Đồng vẫn nằm nhắm mắt trên giường, lại nhìn bà vợ đang cười mà thở dài nói: “Không ổn, trời đã sáng rồi sao quá âm tiên còn chưa tỉnh?”

Tôi bất đắc dĩ ngồi bệt xuống đất, nói: “Chẳng biết được, lúc quá âm, anh ta có dặn đừng để ai gọi tên mình, vừa rồi ông hàng xóm gọi to như thế, liệu có bị sao không? Đại ca, sao vừa 5h anh đã tới, không phải bảo anh sau 5h hãy tới sao?”

Lý Đại Chuy nói: “5 rưỡi tôi mới đến đây mà!”

Nói xong, anh ta vỗ trán một cái, la lên: “Thôi chết, ngày thường sợ đi làm muộn, tôi để đồng hồ nhanh 30p, gấp quá nên quên. Có phải là tôi gây chuyện rồi không?”

Tôi thở dài: “Còn chưa biết, có điều xem ra chị dâu hiện giờ chẳng tốt lên chút nào, chờ Lý đồng tỉnh rồi hỏi!”

Lý Đại Chuy gật đầu, ngồi xuống cạnh vợ mình đang bị trói tay chân, vén tóc chị ta lên, trông thấy máu thì hoảng sợ: “Huynh đệ, sao khóe mắt vợ tôi đầy máu thế này?”

“Sau lúc nửa đêm, đột nhiên chị dâu nổi điên đòi chạy, tôi phải trói chân tay chị ấy lại, rồi tiếp đó thì khóe mắt chị chảy máu, tôi cũng không biết tại sao!”

Lý Đại Chuy đau lòng, dùng tay áo lau vết máu cho vợ, vừa định cởi trói thì tôi ngăn lại: “Lý đại ca, không được cởi, giờ chưa rõ tình trạng chị ấy, tạm thời để thế đã!”

Lý Đại Chuy khó xử dừng lại, nhìn vợ, nói: “Cũng phải, bình thường đến giờ này thì vợ tôi phải ngủ, sao lại đang thức!”

“Chị dâu tỉnh giờ này cũng chưa chắc là chuyện tốt, tôi có người bạn hành nghề âm dương, đã từng cùng nhau gặp ma nhập thể, thường sẽ chỉ lóe lên rồi lập tức hôn mê, rõ ràng là tà ám vẫn đang bám trên người chị ấy!”

Vừa nói dứt lời thì vợ Đại Chuy ngẩng đầu lên nhìn tôi, khóe miệng cười khẩy, trông càng ngày càng tà. Lý Đại Chuy chẳng biết làm thế nào, thở dài nhìn đồng hồ nói: “Giờ là 5 rưỡi rồi, quá âm tiên sao vẫn chưa tỉnh? Liệu có phải ở âm phủ không về được không?”

Nghe câu này tôi run lên, vội ghé lại gần quan sát, Lý Đồng hít thở nhẹ nhàng, như đang ngủ say, bất kể hai chúng tôi nói lớn thế nào, hay đẩy tay, anh ta đều không tỉnh.

Tôi với Đại Chuy đành ngồi chờ, đến 9h sáng rồi, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Trong lòng thầm than không ổn, những người quá âm đều tỉnh vào lúc mặt trời mọc, giờ 9h mà hôn vẫn chưa về, nói không chừng đã bị giữ lại ở âm phủ cũng nên. Tôi lo lắng hỏi: “Lý đại ca, không xong rồi, việc có vẻ bất hợp lý, chắc Lý Đồng đã xảy ra sự cố. Chúng ta phải nghĩ cách, anh ta có bạn bè trong giới ở đây không?”

Lý Đại Chuy nghe tôi nói thì cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau nói: “Vì muốn nhờ anh ta giúp vợ mình, tôi đã điều tra qua về thân thế. Anh ấy là người Đông Bắc đến, chẳng có bà con thân thích gì ở đây, nhưng oan gia thì có một người!”

Tôi sửng sốt: “Oan gia?”

Lý Đại Chuy nói: “Đúng, oan gia. Trước khi quá âm tiên đến thì ở thị trấn có một bà lão xem tà bệnh rất chuẩn. Nhưng từ khi anh ta tới, liền nói bà ấy xem bệnh sai cách, nếu ai chữa sẽ bị giảm thọ. Cứ dần dần như thế, anh ta thì nổi tiếng bà lão thì chẳng ai dám đến khám nữa.”

Tôi thở dài, Lý Đồng này, ngoại trừ bản lĩnh quá âm ra thì nhân phẩm thật sự kém, ngay đến bát cơm của bà già mà cũng đoạt mất. Nhưng việc trước mắt liên quan đến mạng người, hai

chúng tôi bàn nhau một chút, vẫn quyết định sẽ đi tìm bà lão để nhờ xem có cách nào không.

Trước tiên là phải đưa vợ Đại Chuy về nhà đã, tới nơi thấy tôi cương quyết, anh ta không dám mở trói, trên đường đi, Đại Chuy giới thiệu sơ qua cho tôi về bà lão. Nhắc tới bà ta, anh ấy cũng khá oán giận, nói: “Bà lão này là người bản địa, con cái đều huề, nhưng chẳng ở với đứa nào, cứ bám trụ lại căn chung cư sắp phá dỡ. Lý Đồng quá âm để xem bệnh đã thấy sợ, mà cách làm của bà lão còn đáng sợ hơn!”

Tôi hứng thú, hỏi: “Đáng sợ ư? Còn gì đáng sợ hơn việc xuống âm phủ của Lý Đồng?”

Lý Đại Chuy cười: “Bà lão này xem bệnh cho ai cũng vậy, chỉ một cách, đó là bôi máu lên mặt người ta, rồi bảo họ đến bãi tha ma phía đông thị trấn ngủ một đêm!”

“Cái gì? Ngủ một đêm ngoài bãi tha ma?” Tôi dờ khóc dờ cười lắc đầu nói: “Thế mà gọi là cách xem bệnh, chẳng phải là hù dọa bệnh nhân đến chết sao?”

Lý Đại Chuy cũng cười hùa theo, nói: “Đúng vậy, cho nên quá âm tiên nói rằng bà ta thất đức, rằng cách này làm giảm tuổi thọ bệnh nhân, từ đó rất ít người đến tìm bà ấy!”

Tôi tò mò: “Thế trước đây, ai đến khám bệnh bà ấy, liền ra bãi tha ma ngủ một đêm sẽ khỏi ư?”

Lý Đại Chuy đánh lái quẹo ngay ngã tư, nói: “Hầu hết là nửa đêm đều sợ quá mà bỏ về, có vài người cản rằng kiên trì thì nghe nói là khỏi bệnh!”

Tôi đi theo lão Lưu nhiều, đã nghe qua không ít kỳ nhân hay chuyện lạ, nhưng biện pháp ra bãi tha ma ngủ thì đúng là chưa nghe bao giờ. Nghĩ bụng nếu lão Lưu ở đây, chắc cũng kinh ngạc như mình thôi.

Lái xe thêm một đoạn thì cũng tới khu chung cư mà bà lão ở, khu này rất hoang tàn, khắp các mặt tường đều có những chữ sơn đỏ sơn đen. Bà lão ở trên tầng 3, cánh cửa gỗ mục nát, có cảm giác chỉ cần co chân đạp nhẹ sẽ văng ra. Sau mấy tiếng gõ cửa thì có một bà lão mặt đầy nếp nhăn, tinh thần uể oải ra mở, nhìn hai chúng tôi, bà cất giọng khàn khàn: “Sao, có chuyện gì?”

Khẩu âm Thiên Tân! Lý Đại Chuy nói chuyện khá ruột ngựa, tôi vội tranh nói trước: “Đại nương, chúng cháu muốn nhờ bà xem bệnh giúp một người!”

Bà lão ho khan mấy tiếng, lẩm bẩm: “Đã lâu rồi không xem bệnh, vào đi!”

Trong nhà trống hươ trống hoác, đến cái TV còn không có, bà lão cong lưng mời chúng tôi ngồi, sau đó chậm rãi hỏi: “Chuyện gì? Trong hai cậu, ai có bệnh?”

Lý Đại Chuy là người thật thà, mở mồm liền nói: “Hôm qua quá âm tiên cho hồn xuống âm phủ giờ vẫn chưa về, xin bà nghĩ cách cho!”

Anh ta nói làm lòng tôi lạnh xuống, quả thực là một người không biết động não, hai người là đối thủ cạnh tranh, bà lão bị chèn ép đến mất đường sống, sao có thể giúp đỡ chứ?

Quả nhiên, vừa nghe đến cái tên quá âm tiên, bà lão liền sầm mặt, lạnh lùng nói: “Còn tưởng hai người có bệnh, hấn thì ta mặc kệ, đi ra ngoài đi!”

Tôi vừa định mở miệng xoa dịu thì Lý Đại Chuy đã nhanh hơn: “Đại nương, chuyện là vợ cháu bị tà bệnh, đi tìm quá âm tiên chữa. Kết quả là vợ cháu thì không khỏi, quá âm tiên thì ngủ không tỉnh lại được nữa, giờ mới phải đến cầu xin bà!”

Lý Đại Chuy vừa dứt lời, tôi hoàn toàn tuyệt vọng, ai lại nói như vậy chứ, một chút tinh tế cũng không có. Chẳng biết anh ta có phải anh em thất lạc của tiểu Lục không mà ngu dốt đến mức này.

Đương nhiên sắc mặt bà lão càng khó coi, đứng dậy chỉ tay ra ngoài mắng: “Cút!” Nói đoạn còn giơ gậy lên đánh.

Tôi chẳng né tránh, mắt nhìn cây gậy đập vào người, bà lão sửng sốt: “Cậu có bệnh à, sao không biết né?”

Tôi cười gượng: “Đại nương, mạng người là chuyện lớn, một gậy này coi như cháu chịu thay cho quá âm tiên! Xin bà suy xét, ngàn vạn lần đừng vì thù hằn, mạng người quan trọng hơn!”

Bà lão buông gậy xuống, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nói: “Người Đông Bắc à?”

Tôi vội đáp: “Dạ đúng, người Đông Bắc!”

Bà lão hừ lạnh một tiếng, nói: “Cứu hẩn cũng được thôi, vậy cậu đến bãi tha ma ngủ một đêm thay hẩn!”

Mình có nghe lầm không? Xem bệnh cho Lý Đồng, sao tôi lại phải đi ngủ bãi tha ma? Nhưng mặc kệ là thế nào, để tìm được lão Lưu, tôi nhìn hết, cắn răng gật đầu: “Được, chỉ cần bà có thể cứu quá âm tiên, cháu sẽ ngủ!”

Chắc không nghĩ tôi sẽ đồng ý, bà lão hơi sửng sốt, sau đó cười lạnh, ghé đầu nói nhỏ: “Ngoài bãi tha ma toàn là cô hồn dã quỷ, nếu cậu bị dọa chết, hoặc bị bắt hồn, già đây không chịu trách nhiệm đâu đấy!”

CHƯƠNG 192: CHỮA BỆNH

Bà lão rũ bỏ trách nhiệm, nhưng dù thế nào đi nữa thì tôi vẫn phải cười nói: “Không đáng ngại, đại nương, cứ cho là một đêm cháu bị dọa chết cũng sẽ không hề oán trách bà. Nhưng bà có thể đảm bảo sẽ đánh thức được quá âm tiên không?”

Bà lão gật đầu: “Được thôi, nếu cậu có thể ngủ một đêm ở bãi tha ma, tôi sẽ cứu quá âm tiên!”

Tuy yêu cầu của bà lão thật khó mà tưởng tượng, nhưng thấy tôi đáp ứng thì lại có vẻ rất sáng khoái. Lý Đại Chuy muốn cản, nhưng hai chúng tôi chỉ mấy câu đã chốt việc, anh ta không có cơ hội.

Từng này tuổi, tuy tôi không kiếm ra nhiều tiền, cũng chẳng có thành tựu gì nổi bật, nhưng so về những chuyện quái dị trên đời, ít ai chứng kiến hay trải qua nhiều như tôi. Trên đường về nhà, tôi thì chẳng nghĩ gì mấy, mà Đại Chuy lại sợ hãi, cứ muốn nói lại thôi khiến tôi khá khó chịu, hỏi: “Lý đại ca, anh có gì muốn nói ư? Cứ nói đi, không phải ngại!”

Bấy giờ anh ta mới thở dài: “Huynh đệ, không nên đánh cuộc với bà lão như vậy. Bãi tha ma đó chuyện gì cũng có thể xảy ra, đến giết người còn vứt xác ở đó nữa!”

Tôi cười lạnh: “Không sao, tôi đây không biết xem bệnh, nhưng xem ma thì nhiều rồi!”

Cho rằng tôi nói đùa, Lý Đại Chuy cũng khẽ cười: “Cái nồi này đáng lẽ đại ca tôi đây phải gánh, nhưng để vợ ở nhà một mình thật không yên tâm, làm khó cậu rồi!”

“Lý đại ca đừng nói vậy, tôi tìm Lý Đồng nhờ giúp đỡ trước mà, kể cả không xem bệnh cho chị dâu thì anh ta cũng cần được cứu!”

Lý Đại Chuy lo lắng, cả đường đi cứ nói về bãi tha ma, nghe nói bãi tha ma của thị trấn là nơi nổi tiếng về tà âm, chẳng nhà đầu tư nào dám động đến, ngay cả xây dựng cầu đường cũng phải tránh qua một bên. Đàng nào cũng phải tới đó ngủ, càng hỏi nhiều thì càng tự hù dọa mình, về đến nhà Đại Chuy, tôi chẳng nghĩ ngợi gì nữa, nằm lăn ra ngủ.

Ngủ đến tận hơn 2h chiều, lúc dậy thì Đại Chuy đã làm đồ ăn sẵn chờ tôi, cửa phòng ngủ đóng kín, vợ anh ta đã lại ngủ rồi. Trong bữa ăn, chẳng biết Đại Chuy lấy đâu ra mấy cái bùa hộ mệnh đưa cho tôi, nói rằng đã được đại sư làm phép, giữ để trừ tà. Tôi bất đắc dĩ nhận lấy, trong lòng không đồng ý lắm, nếu mấy cái bùa này mà có tác dụng, vợ anh ta đã chẳng bị như vậy.

Không định uống bia, nhưng anh ta nói uống vào cho thêm can đảm, tôi bèn uống hai lon, uống xong cứ mơ mơ màng màng. Hết bữa cơm thì trời cũng dần tối, Lý Đại Chuy đánh xe đưa tôi ra bãi tha ma, tới nơi mới thấy, nơi này không chỉ hoang vắng, mà mùi hôi thối còn nồng nặc!

Cỏ dại thì mọc đầy, lại còn nằm ngay cạnh bãi rác, Lý Đại Chuy lôi cái áo khoác da trong cốp xe đưa cho tôi, nói: “Huynh đệ, ở đây âm khí nặng, mặc nhiều áo một chút!”

Tôi nhận cái áo, gật đầu bảo anh ta đi về, trước khi đi còn dặn đi dặn lại là đừng cời trói cho vợ, Lý Đại Chuy đáp ứng rồi bảo 5h sáng xe lái xe đến đón.

Quay đầu, tôi đi sâu vào bãi cỏ hoang một đoạn, cố gắng càng xa bãi rác càng tốt, tới khi mùi đã bớt nồng, tôi khoác cái áo, nằm xuống đất. Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, men vẫn còn trong máu, hai mắt díp lại, chỉ một lát đã ngủ mất. Đến đêm, gió lạnh làm tôi tỉnh, đúng là Đại Chuy nói không sai, ở đây vừa âm u vừa lạnh, cái lạnh cứ như nhiệt độ xuống dưới 0°C, tôi quấn chặt cái áo khoác, châm điếu thuốc, suy nghĩ sao bà lão này cứ bắt người ta đến đây ngủ qua đêm nhỉ?

Cao nhân thì luôn lập dị, cái này tôi hiểu, nhưng xem bệnh bằng cách bảo người ta ra bãi tha ma ngủ thì tôi chẳng tin. Nơi đây cách phố xá rất xa, chỉ có thể nhìn thấy lấp ló ánh đèn xe trên đường đối diện, hút xong điếu thuốc, tôi rảnh rỗi quan sát xung quanh. Nhìn bầu trời đêm đầy sao mà lòng dấy lên một nỗi u sầu, giờ này lão Lưu đang ở đâu, chẳng biết lão còn sống được bao lâu nữa!

Vốn dĩ trông cậy vào quá âm tiên nổi danh chỉ điểm, giờ thì hay rồi, còn phải đi cứu anh ta! Chỉ hy vọng đêm nay dù mình có sợ vãi tè, thì bà lão vẫn sẽ giữ lời hứa đánh thức Lý Đồng, như vậy cũng đáng.

Ngồi một lúc thì lại nghĩ đến tiểu Lục, mình ra ngoài đã lâu không liên lạc, tình hình phía công ty dạo này thế nào không biết, bèn bấm số gọi cho cậu ta. Sau một hồi chuông, tiểu Lục vẫn cái chất giọng trào phúng cười nói: “Huynh đệ, anh đang đi làm phù rể ở đâu đấy?”

Tôi cười: “Ở tỉnh khác, gần đây công ty thế nào, có xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Lục ai da một tiếng, nói: “Có có, trong thời gian anh đi lang, phía thành phố lộn tung phèo hết. Nghe nói lãnh đạo nào đó dính líu đến vụ án lớn, liên tiếp có người xuống công ty ta, điều tra về vụ tai nạn gì đó ở đập nước tận 10 năm trước!”

Nghe được chuyện này tôi vui lắm, mối lo vẫn luôn treo trên đầu cuối cùng đã rơi xuống. Tiểu Lục hỏi tôi khi nào thì về, tôi tùy cơ ứng biến nói chờ làm phù rể xong đã, tiểu Lục phì cười: “Phải rồi, anh nhắc đến phù rể, tôi mới nhớ, mấy hôm trước mẹ tôi còn gọi điện, nói rằng dưới quê...”

Vừa nghe cậu ta nói đến đó, tôi lập tức ngắt máy, lần trước ở căn nhà của bà lão đã đủ kinh nghiệm rồi, hơn nữa tôi rất hiểu tiểu Lục, chắc chắn tiểu tử này lại bệnh cũ tái phát, định kể chuyện ma quỷ dưới quê cho mình nghe.

Cất điện thoại vào túi, tôi nằm xuống miễn cưỡng ngủ một lát, chẳng bao lâu thì lại bị gió lạnh làm tỉnh giấc, mở mắt ra chợt sợ run người.

Ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa, hình như có một cô gái mặc đồ trắng, tóc tai rũ rượi. Thời gian này, lại ở địa điểm này, ngoài ma ra thì làm gì còn ai, rốt cuộc thì vẫn là có tà ám! Tôi hít sâu một hơi, lén cúi đầu xuống.

Ma nữ áo trắng giống như đang tìm kiếm cái gì đó, cứ lòng vòng lắc lư trong khoảng đầy trống, tôi không dám cử động dù là nhỏ nhất, nhưng nó lại bắt đầu dần dần đi về phía này.

Đêm nay trời không trăng, hơn nữa cỏ thi cao, khoảng cách thì xa, tôi không thấy rõ gương mặt ma nữ, điều này càng khiến tôi sợ hãi.

“Lão Lưu còn chưa tìm được, bằng bất cứ giá nào mình cũng phải sống qua đêm nay!”

Trong lòng tự nhủ, tôi cắn răng vợ ngay viên gạch bên cạnh, chẳng cần biết có tác dụng hay không nhưng cứ tiên hạ thủ vi cường. Hình như ma nữ phát hiện ra tôi thì phải, vừa lẩm bẩm gì đó, vừa nhìn, đi dần về phía này. Căng thẳng, giờ chạy cũng không xong mà không chạy cũng không xong, tuy mình từng gặp ma rồi, nhưng cũng chưa đối diện tiếp xúc bao giờ!

Cố căng da đầu chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng, nhưng thật may, ma nữ đến gần tôi chỉ còn khoảng hơn 1m thì bỗng xoay người bỏ đi. Tôi toát mồ hôi, vừa thở phào bỗng nghe tiếng nhạc chói tai, lại có điện thoại lúc này mới chết dở!

Đại Chuy gọi tới, tôi cố gắng ấn nút tắt âm nhưng đã quá muộn, ma nữ đã nghe thấy, trong khoảnh khắc nó từ từ quay đầu, tôi hét lớn một tiếng, lao vụt tới quật nó ngã ra đất, giờ viên gạch lên hướng đầu nó mà đập. Chưa kịp xuống tay, chợt có giọng nói vang lên trong điện thoại, Lý Đại Chuy nói: “Huynh đệ, cậu bên đó sao rồi? Vợ tôi mới chạy mất!”

Chị dâu chạy mất?

Tôi sửng sốt khựng lại, nhìn xuống ma nữ vừa bị mình chế ngự, lập tức bừng tỉnh! Ma nữ sao có thể sờ thấy, lại bị quật ngã được, đây hẳn là con người!

Bỏ viên gạch xuống, tôi hỏi: “Chị dâu đấy à?”

Biết chị ta có bệnh, đợi một lát không thấy trả lời, tôi lật cái mặt ma nữ lên, đúng là vợ Đại Chuy! Vừa mới bị tôi quật thô bạo, đầu chị ấy va xuống đất, mặt dính đầy sỏi vụn, hai bên má và cái trán tươm máu, trông rất đáng sợ. Nhưng tất cả cũng không đáng sợ bằng cặp mắt đỏ ọc, hung hăng nhìn tôi cứ như muốn ăn tươi nuốt sống!

Sợ chị ta phản kháng, tôi vẫn phải giữ chặt tay, hướng về phía điện thoại dưới đất, gào lên: “Lý đại ca, chị dâu chạy đến bãi tha ma này, mau đến đưa chị ấy về!”

Đại Chuy nghe thấy liền cúp máy. Nhà anh ta cách đây khá xa, cho dù chạy xe buổi tối cũng phải mất đến 30p, tôi không dám lơ lửng, cứ ấn chặt chị vợ Đại Chuy dưới đất. Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, với sự căng thẳng tột độ, tôi chẳng còn cảm giác được lạnh nữa, mà mồ hôi đặc toát ra đầm đìa. Hơn 10p sau, bỗng phát hiện vợ Đại Chuy ngày càng giãy dựa nhẹ đi, cuối cùng không nhúc nhích nữa, nằm rạp dưới đất.

Nhìn vết máu trên đầu chị ta, tôi hơi cuống, liệu có phải bị đập đầu xuống đất nên choáng, hay là ngất xỉu, hoặc giả đã chết? Hốt hoảng nói lỏng tay ra, tôi hỏi nhỏ: “Chị đâu, chị không sao chứ?”

Vẫn không nhúc nhích!

Xong rồi, tôi lo lắng lật người chị ta dậy, gọi: “Chị...”

Còn chưa dứt câu, đột nhiên chị ta mở mắt, há mồm nhào lên cắn, tôi không tránh kịp, bị cắn trúng tai. Tuy cuối cùng cũng giằng ra được, nhưng chị ta cắn thật mạnh, lỗ tai rớm máu tươi, suýt thì bị nghiền đứt.

Vợ Đại Chuy cứ như nổi điên, nhanh chóng bật dậy, lao vào người tôi, chẳng lưu tình được nữa, tôi vung tay đấm mấy cú, chị ta ngã ngửa ra đất. Nhảy lên đè lên người, hai tay tôi ấn chặt đầu chị ta xuống đất. Giằng co đến hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa thấy Đại Chuy đến. Vợ anh ta bị ma nhập, sức lực rất lớn, không hề giống một phụ nữ bình thường, tôi cố hết sức mới giữ được chị ta trên mặt đất, toàn thân đã đầm mồ hôi.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Lý Đại Chuy vẫn chưa tới!

Cho dù là đi bộ đến, cho dù là ông lão chống gậy thì còn mẹ nó cũng phải đến từ lâu rồi mới phải, sao còn chưa thấy anh ta đâu?

Càng nghĩ càng tức điên người, trong khi đó thì vợ Đại Chuy phản kháng ngày càng kịch liệt, tôi ngày càng mất sức, cũng may không hổ cái thân đàn ông, vẫn miễn cưỡng có thể giằng co cho đến khi mặt trời mọc.

Cuối cùng thì trời cũng sáng, mình không cần ở lại bãi tha ma nữa, nhưng vợ Đại Chuy vẫn đang liều mạng, tôi không dám buông lỏng, chờ mặt trời lên cao mới như quả bóng xì hơi, rũ xuống. Vừa bị bài học cắn tai xong, tôi không ngu ngốc nữa, vẫn ấn chặt chị ta xuống, chẳng bao lâu sau thì Đại Chuy tới.

Trông thấy cảnh tượng này, anh ta chạy vội tới đỡ tôi dậy, luôn miệng xin lỗi: “Huynh đệ, vất vả rồi!”

Vất vả?

Toàn thân mệt mỏi, tôi loạng choạng đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt anh ta, mắng: “Vất vả cái rắm! Lý Đại Chuy, có phải anh

chơi tôi không? Tối qua sao anh không đến, suýt nữa thì vợ anh ăn thịt tôi rồi!”

Đại Chuy cuống quít đỡ vợ dậy, nhìn máu trên tai tôi, lại nhìn mặt vợ mình, chắc cũng đoán được phần nào, thở dài:

“Huynh đệ, không phải tôi cố tình không đến, mà là bà lão không cho tôi ra khỏi cửa!”

Tôi nghe xong thì đờ ra, nghi hoặc hỏi: “Bà lão không cho anh ra ngoài? Bà ta điên à, anh không nói rõ sự tình cho bà ta sao? Sao bà ấy không cho anh đi?”

Lý Đại Chuy nói: “Huynh đệ, bà ấy nói rằng sẽ chữa bệnh cho vợ tôi, hơn nữa tối qua tôi mới biết, hóa ra bà ấy cũng biết quá âm!”

CHƯƠNG 193: CAO NHÂN

Đã không thể hiểu việc bà lão bắt người ta ra bãi tha ma ngủ rồi, giờ lại nghe Lý Đại Chuy nói bà ta biết quá âm, lại càng bất ngờ hơn. Tôi nghi hoặc nhìn anh ta, cho rằng anh ấy nói đùa để biện minh việc mình không đến sớm, hỏi: “Lý đại ca, quá âm không phải ai cũng làm được, nếu bà lão biết quá âm, sao còn bảo người ta đi ngủ bãi tha ma?”

Lý Đại Chuy kích động trả lời: “Huynh đệ, chuyện là như vậy thật mà! Tối qua sau khi nghe cậu nói qua điện thoại, tôi vừa định ra cửa thì bà lão tới. Bà ấy ngăn không cho tôi đến đây, còn nói đêm nay sẽ quá âm, chữa bệnh cho vợ tôi!”

“Không phải chị dâu bị trói tay chân rồi ư? Sao lại chạy đến đây được?”

Lý Đại Chuy ngại ngùng nói: “Tôi...tôi thấy trói cô ấy một ngày rồi chắc không sao nữa đâu, ai ngờ vừa cởi dây thì cô ấy vùng chạy ra ngoài!”

Tôi bất đắc dĩ thở dài, thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi cái tai tôi đã bị vợ anh ta cắn đứt, thân trai 30 tuổi đầu coi như bỏ. Thấy tôi vẫn chưa nguôi giận, Đại Chuy hối lỗi: “Huynh đệ, tối qua bà lão ngủ ở nhà tôi, chính mắt tôi nhìn bà ấy quá âm, hay là cậu về hỏi thẳng bà ấy!”

Lý Đại Chuy là một kẻ đầu gỗ không có mưu mô gì, tôi tin những lời anh ta giải thích không phải bịa. Nghĩ tới tất cả chuyện này đều nằm trên người bà lão, tôi bèn cùng Đại Chuy lên xe về nhà tìm bà ta hỏi cho ra nhẽ.

Bà lão này cũng chẳng chạy đi đâu, thấy tôi với vợ Đại Chuy đầu đầy máu đi vào, không nhìn được mà mỉm cười, giọng cười khàn khàn vô cùng khó nghe, khiến người đối diện cảm thấy bực bội.

Tôi nói: “Đủ rồi đấy đại nương, bà cười gì nữa? Hai chúng tôi đánh nhau là niềm vui của bà à?”

Thấy tôi thái độ, bà lão lờm: “Tiểu tử cũng khá đấy, ở cả đêm ngoài bãi tha ma mà không chạy!”

Tôi cáu: “Tôi muốn chạy lắm chứ, nhưng vợ Đại Chuy đột nhiên tới liều mạng, nếu tôi chạy, một mình chị ta ở nơi đó sẽ ra sao? Tại sao bà không cho Đại Chuy qua đó đón vợ, rốt cuộc bà có rấp tâm gì?”

Bà lão từ tốn ngồi xuống, nhìn hai mắt vợ Đại Chuy, nói: “Đại Chuy, cậu đỡ cô ấy vào nhà nằm đi, tiểu tư này ra tay cũng chẳng biết nặng nhẹ, đầu sưng thành như vậy, tà bệnh thì khỏi rồi, nhưng suýt thì hủy dung nhan người ta!”

Sự nguy hiểm tối qua, chỉ mình tôi mới biết, vừa định há mồm thanh minh thì bà lão xoa tay: “Cậu khỏi cần nói gì nữa, nếu cậu đã làm được thì tiếp theo là việc của già đây. Chúng ta đi qua nhà quá âm tiên nào!” Dứt lời, bà lão lục tục đứng dậy.

Lý Đại Chuy đỡ vợ vào nhà, còn quay đầu hỏi tôi có cần đến bệnh viện xem vết thương ở tai không, giờ tôi nào có thời gian rảnh, chỉ sợ bà lão đổi ý không cứu Lý Đồng nữa thôi, nên lắc đầu.

Tới nơi, Lý Đồng vẫn còn đang ngủ, nằm yên không động đậy cứ như đã chết vậy. Từ hôm qua tới giờ, ngọn đèn đỏ ọc trong phòng khách vẫn không ai dám tắt, bà lão đi vào thấy vậy, bật cười đắc ý.

Càng ngày tôi càng thấy bà lão này chướng mắt, luôn lấy sự đau khổ của người khác làm niềm vui. Bà ta quay sang bảo Đại Chuy: “Tắt đèn đi, bật cả ngày tốn điện lắm!”

Đại Chuy nghe lời, đi tắt đèn. Bà lão từ từ đi tới bên giường Lý Đồng, cúi đầu nhìn anh ta, nghe tôi kể lại: “Trước khi quá âm, anh ấy dặn tôi không được để ai gọi tên mình. Kết quả là sáng hôm qua hàng xóm gọi to mấy câu, anh ấy liền cứ như vậy cho đến giờ!”

Bà lão cứ như chẳng thèm để tâm, mí mắt cũng chẳng lay động, vươn tay vỗ vỗ vào trán Lý Đồng, lẩm bẩm: “Thằng nhóc, về đi thôi!”

Nói cũng lạ, bà lão vừa bỏ tay khỏi trán thì Lý Đồng bắt đầu ngáy, bà quay đầu cười nói: “Hồn rời xác quá lâu, để nó nghỉ một chút sẽ tỉnh lại!” Dứt lời bà ta xoay người đi ra cửa, tôi vội chắn ngang trước mặt, nói: “Đại nương, anh ta vẫn chưa tỉnh, bà đợi thêm một lát đi!”

Bà lão mất kiên nhẫn, lườm rồi dùng sức đẩy tôi sang một bên, làu bàu: “Bớt nói nhảm!” Ra ngoài cửa, vừa đến đoạn rẽ cầu thang, bà còn chậm rãi quay đầu nhìn, nói: “Tiểu tử, 15 âm lịch tháng này, cậu sẽ không sao!” Dứt lời đi một mạch xuống dưới.

Ban đầu nghe bà ấy nói, tôi chưa hình dung được chuyện gì, nhưng nghĩ lại thì đầu liền ong lên một tiếng. Ý bà ấy là sao, chẳng lẽ bà ấy biết cứ 15 âm hàng tháng là ngày tai họa của mình? Đang định đuổi theo hỏi cho rõ thì Lý Đại Chuy gọi: “Huynh đệ, cậu vào mà xem, quá âm tiên tinh rồi!”

Tôi vội chạy vào trong nhà, Lý Đồng đã hôn mê một ngày một đêm chưa có hạt cơm giọt nước nào vào bụng, tỉnh lại, suy yếu mở mắt nhìn hai chúng tôi, muốn đưa tay túm cổ áo tôi nhưng vô lực, mắng: “Chẳng phải tôi đã bảo anh, lúc tôi quá âm đừng có gọi tên ư? Anh con mẹ nó mất trí nhớ à?”

Tôi giải thích: “Không phải tôi gọi, mà hàng xóm kể bên kia kìa, ông ấy tức vì cả đêm bên này âm ỉ không ngủ được!”

Lý Đồng nghe vậy, nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Chỉ thiếu chút nữa thôi, tối qua nếu không phải được người túm trở về, lão tử tôi đã bước nửa chân xuống quỷ môn quan, cái mạng đã chẳng còn!”

Tôi nhạch nhiên nhìn anh ta: “Người chúng tôi đi nhờ giúp đỡ là bà lão xem bệnh bằng cách ngủ ngoài bãi tha ma, chắc anh cũng biết. Chính bà ấy cứu anh về à?”

Lý Đồng khẽ gật đầu: “Là bà ấy cứu! Bà lão này không tầm thường, còn biết cả quá âm!”

Tôi giật mình, ngay cả Lý Đồng cũng bất ngờ trước việc bà lão có thể quá âm, sáng nay Đại Chuy nói tôi còn bán tín bán nghi, nhưng giờ chính miệng Lý Đồng nói ra thì không còn bàn cãi gì nữa.

Chúng tôi đỡ Lý Đồng dậy, cho anh ta uống nước, Đại Chuy vào bếp làm ít đồ ăn, đến gần trưa thì Lý Đồng mới khôi phục bình thường. Thấy không còn đáng ngại nữa, tôi vội hỏi anh ta, việc tìm người có làm được nữa không? Lý Đồng bất đắc dĩ xua tay: “Anh còn hỏi tôi làm gì, bà lão kia còn cao tay hơn tôi vài bậc, đi tìm bà ấy đi!”

Cao hơn vài bậc?

Tiếp xúc với Lý Đồng chưa lâu, nhưng thừa biết anh ta là kẻ cao ngạo, hiện giờ sau một giấc ngủ dài lại đột nhiên tự nhận thua, tôi rất ngạc nhiên, đó chỉ là vì bà lão đã cứu anh ta một mạng thôi sao?

Thấy tôi cau mày, Lý Đồng thấp giọng nói: “Tôi biết bà lão đã nhiều năm, cũng biết bà ấy có xem tà bệnh cho người khác, nhưng chẳng để tâm. Trải qua lần này tôi mới được biết, bản lĩnh bà ta rất khó lường! Bấy lâu nay hóa ra tôi chỉ múa rìu qua mắt thợ, ai da...”

“Sao lại như thế, chỉ bởi vì bà ấy cứu anh một mạng ư?”

Lý Đồng chẳng hề đắn đo, gật đầu: “Đúng! Bởi vì cứu tôi một mạng. Anh không hiểu đâu, một người quá âm, một ngày một đêm không về được là coi như chấm hết! Nhưng bà lão có thể túm tôi từ cõi chết trở về, trong giới đương thời, người có bản lĩnh này tôi chỉ biết có 1 người!”

Lý Đại Chuy nhanh nhẩu cướp lời hỏi: “Là ai?”

Lý Đồng lờm anh ta một cái rồi quay sang nói với tôi: “Hà tiên sinh ở Đông Bắc!”

Tôi bị sốc khi nghe anh ta nói như vậy, đại danh của Hà tiên sinh sớm đã nổi từ bắc đến nam, không có gì lạ, nhưng ý của Lý Đồng, là anh ta đang so sánh năng lực bà lão ngang ngửa với Hà tiên sinh!

Thấy tôi ngạc nhiên, Lý Đồng cười lạnh: “Đêm qua tôi quá âm, bên cạnh việc giúp vợ Đại Chuy đuổi ma, còn trông thấy trên người anh có rất nhiều tà ám. Chắc hẳn anh gặp chuyện là không ít?”

Tôi thở dài gật đầu.

Lý Đồng bắt đắ dĩ chỉ tay ra cửa: “Được rồi, bất kể là tìm người hay tự cứu bản thân, tôi nói thật, anh đi tìm bà lão đi. Chắc anh cũng biết thần tăng quét lá trong truyện của Kim Dung chứ, nếu có cây chổi, thì bà lão chính là thần tăng ngoài đời thật đấy!”

Lý Đồng là người trong giới, anh ta đề cao người khác chứng tỏ bà lão nhất định phải là vàng mười!

Việc này không nên chậm trễ, tôi với Lý Đại Chuy chào Lý Đồng rồi vội lên xe đi tìm bà lão. Ra đến cửa, chợt Lý Đồng gọi tôi,

hỏi: “Huynh đệ, tuy tôi không giúp được anh, nhưng cũng cố hết sức rồi. Anh nói cho tôi biết Đặng Tiễn Chỉ dặn dò cái gì đi, tôi phải kiêng kỵ gì?”

Tôi sửng sốt, trước là mình bị ra chứ nào có kiêng kỵ gì, bèn thuận miệng nói: “Kiêng kỵ là, buổi sáng nhớ phải uống nước, cho nhuận tràng!”

Dứt lời, không chờ anh ta phản ứng, tôi vội kéo Đại Chuy đi tìm bà lão mà theo Lý Đồng nói là bản lĩnh sánh ngang với Hà tiên sinh!

CHƯƠNG 194: BIẾT CẢ DI NGÔN

Bà lão đang ở nhà, thấy tôi với Đại Chuy đến cũng không hề bất ngờ, có điều bà ấy cũng chẳng thèm để tâm đến hai chúng tôi.

Vừa rồi cứ trách móc bà ấy mãi nên nhất thời không biết phải mở mồm thế nào, ngồi đực mặt ra một lúc, vẫn là bà ấy chủ động nói trước: “Quá âm tiên tỉnh rồi?”

Tôi vội hòa theo: “Dạ tỉnh rồi, đại nương!”

Bà lão nghe xong thì gật đầu, ngả lưng trên chiếc ghế cũ, nhắm mắt lại. Tôi không nhịn được, nói: “Đại nương, bà thật sự là có tài, lần này cháu đến, một là để cảm ơn, một là có chuyện muốn xin bà giúp đỡ!”

Bà lão à một tiếng, hỏi: “Chẳng phải cậu đã nhờ quá âm tiên giúp rồi sao?”

“Quá âm tiên nói bà có bản lĩnh cao gấp mấy lần anh ấy, người này rất quan trọng đối với cháu, xin đại nương giúp tìm!” Chợt nghĩ lão Lưu cũng có chút tiếng tăm trong giới, tôi nói tiếp: “Người tôi muốn tìm là Lưu Khánh Chúc, trong giới gọi là lão Lưu! Đại nương, chắc bà cũng biết ông ấy chứ!”

Không ngờ bà lão lại lắc đầu: “Chưa từng nghe qua, mà ta cũng chẳng phải người trong giới nào cả!”

Thật ngại, bà lão là thế ngoại cao nhân, có lẽ danh tiếng của lão Lưu chưa đủ để lọt vào tai, tôi bổ sung thêm: “Cháu từ Đông Bắc tới đây, nhất định bà đã nghe nói đến Hà tiên sinh chứ?”

Rốt cuộc thì bà lão cũng mở mắt, đầy ẩn ý liếc tôi, nói: “Hà tiên sinh? Hẳn là tháng trước ông ta đã chết rồi?”

Bà lão không đi lại trong giới, chỉ sống ở thị trấn nghèo nàn xa xôi, mà cũng biết việc Hà tiên sinh sống hay chết, tuy không nói ra miệng nhưng tôi thật bội phục trong lòng.

“Đúng! Tháng trước Hà tiên sinh chết trong chính ngực cháu. Đại nương, cháu biết bà và Hà tiên sinh đều là nhân vật nhất đẳng, lúc còn sống Hà Tiên sinh cũng từng giúp cháu. Có câu đại nhân thì có đại lượng, xin bà giúp cháu lần này!”

Đưa Hà tiên sinh ra làm vật so sánh, vốn nghĩ sẽ lấy lòng được bà lão, quả nhiên có hiệu quả rất cuộc thì bà ấy cũng nở nụ cười: “Tiểu tử cũng biết bịa chuyện đấy, Hà tiên sinh đại danh鼎鼎, một bà già như tôi làm sao xứng mà đứng chung hàng chứ?”

Tôi liền bồi thêm hỏa lực: “Được chứ đại nương, hai người ai cao ai thấp cháu không biết, nhưng có một điểm chung, cả hai đều là cao nhân, lương thiện, tấm lòng bao dung, tốt bụng! Mà ban nãy bà còn nói 15 âm tháng này cháu sẽ không sao. Nhất định bà phải giúp cháu!”

Đút mấy viên kẹo ngọt, bà lão càng cười vui vẻ, nói: “Đừng nói thế, già tôi đã nhiều tuổi rồi, lần đầu thấy tình trạng như của cậu. Sao tuổi còn trẻ mà đã chọc đến nhiều thứ tà âm như vậy?”

Thấy đã thành công trong việc nịnh nọt, tôi liền chuyển chủ đề: “Đại nương, số mệnh cháu bà cũng thấy rồi. Lão Lưu mà cháu muốn tìm hiện giờ, chính là người đã cứu cháu vô số lần, nếu không tìm thấy ông ấy, thì ông ấy sẽ chết trong năm nay!”

Bà lão bắt đầu có hứng thú, tôi liền kể rõ ngọn ngành việc lão Lưu dùng người giấy tặc mệnh, nghe xong, bà lão bảo tôi đưa cái hình nhân giấy đó ra xem, vừa trông thấy nó, hai mắt bà lão sáng lên, nhìn nó một lúc lâu rồi chậm rãi nói: “Đừng nói chỉ Đặng Tiễn Chỉ mới thích, đến già tôi đây cũng rất thích nguyên liệu giấy này!”

Tôi cả kinh, bất giác rụt tay về, lão Lưu đã đi rồi nếu bé gái lại mất nốt thì ý nghĩa cuộc sống của tôi chỉ còn một nửa. Thấy tôi căng thẳng, bà lão cười lạnh: “Lai lịch mảnh giấy đỏ này không tầm thường đâu, phỏng chừng trên đời cũng chỉ còn duy nhất mảnh đó. Cậu không cần căng thẳng, già đây cũng không cần dùng tới!”

Tôi xấu hổ cười gượng, nói: “Đại nương, nếu bà cũng biết quá âm, bà giúp cháu tìm lão Lưu đi! Chắc ông ấy chưa đi xa, cháu muốn khuyên ông ấy quay về, dùng hình nhân giấy này tặc mệnh!”

Bà lão vẫn đang không ngừng lật qua lật lại cái hình nhân, sự thích thú hiện rõ trên gương mặt, mấy lời tôi vừa nói cũng chẳng lọt tai. Lặp lại một lần, lúc này mặt bà lão mới giãn ra,

trả lời: “Bây rồi, dùng con bé đáng yêu này tục mệnh cho một ông già, thật quá lãng phí!”

“Con bé đáng yêu?”

Tôi sửng sốt, này giờ cũng đâu có nói hình dáng trước đây của hình nhân giấy là gì, bà ấy có thể nhìn mà đoán được ư? Bà lão nói xong thì tròn mắt đảo một vòng, từ từ cất cái hình nhân vào túi. Tôi hốt hoảng: “A đại nương, bà mới nói không cần đến hình nhân giấy. Nó rất quan trọng đối với cháu, sao bà lại cất vào túi mình?”

Bà lão cười tươi như hoa, vẫy vẫy tay: “Tiểu tử, đừng có nôn nóng như vậy, chẳng phải từ đầu cậu tìm Đặng Tiến Chi là để làm hình nhân nayg sống lại ư? Khỏi cần tìm lão nữa, già đây cũng làm được!”

Bà lão có bản lĩnh làm bé gái sống lại, cái này tôi tin, nhưng hiện giờ đã quyết định phải dùng nó để cứu lão Lưu, tất cả đã muộn rồi! Vội nói thẳng quyết định cho bà lão nghe: “Không vãn đâu đại nương, cháu đã quyết định dùng hình nhân để cứu lão Lưu rồi!”

Bà lão sầm mặt: “Cậu xem, ông lão kia đã sáu bảy chục tuổi, cho dù dùng hình nhân tục mệnh, cùng lắm cũng sống thêm được tám, mười năm, có ý nghĩa gì?”

Vừa định mở miệng thì bà lão lại xua tay: “Chúng ta cứ quyết vậy đi, vừa đúng lúc tôi đang thiếu cháu gái, bé con này vừa nhìn đã thấy ưng, cậu cứ tạm thời để nó lại đây, già tôi giúp nó sống lại. Chờ đến khi cậu tìm được ông già kia, ông ta chấp nhận dùng người giấy tục mệnh, thì dẫn ông ấy về đây!”

Tôi thở dài, như vậy có quá hoang đường không? Hiện giờ tôi quyết tâm cứu lão Lưu bởi vì bé gái vẫn chỉ là một mẩu giấy, nhưng nếu nó sống lại, tung tăng nhảy nhót trước mặt, sao tôi có thể nhẫn tâm để nó chết một lần nữa chứ?

Thấy tôi khó xử, bà lão nói: “Tiểu tử, nói cho cậu chuyện này. Từ lúc đầu tiên gặp cậu, tôi đã nhìn thấu nửa đời cậu rồi! Những chuyện phiền toái tiếp theo sẽ còn nhiều lắm, sống sót được hay không chưa chắc, cậu không có thời gian quản chuyện con bé đâu!”

Nghe bà lão nói mà tôi lạnh thấu tim, hiện giờ lãnh đạo thành phố đã ngã ngựa, mình có thể trở về cuộc sống bình thường,

không ai đòi bắt đòi giết nữa, sao lại vẫn có nhiều phiền toái?
Sao lại không biết có sống sót được không?

Nhất định bà lão này thấy hình nhân giấy nên nổi lòng tham,
nói hươu nói vượn để dọa mình!

Tôi chìa tay ra, nói: “Vậy thôi, cháu không cần bà giúp nữa, bà
trả hình nhân lại cho cháu!”

Bà lão vội đưa tay che lấy túi: “Ông già cậu tìm là người trong
giới, ông ra không nói cho cậu rằng lục mãng Đông Bắc xổng
ra rồi à?”

Những lời này lại làm tôi đơ ra tại chỗ như bị sét đánh, đại
họa chính là lục mãng năm 83 khiến nhân tâm hoảng sợ,
chuyện này mình chỉ mới nghe Đặng Tiễn Chỉ nói, vậy mà bà
lão cả ngày không ra khỏi cửa đã sớm biết!

Thấy tôi sửng sờ, bà lão cười: “Cậu không cần nghi ngờ, lục
mãng kia còn phải tìm cậu đấy. Cho nên tiểu tử cậu hãy tự
nghĩ chuyện của chính mình đi! Cậu không có thời gian quản
chuyện lão Lưu, cũng không có thời gian quản chuyện bé gái
đâu!”

Bà lão không chỉ đơn giản là biết chuyện của lục mãng, lại còn
biết nó có liên quan đến tôi. Không thể không thừa nhận, từ
việc đại họa đóng giả làm ông chủ quán mì, cho đến biến
thành lão Lưu lừa lấy cuốn sách, rồi lại giết Mộng Nga và Khâu
lão thái, tôi vẫn luôn cảm thấy có gì đó bất ổn. Tuy không rõ
về mục đích của nó lắm, nhưng phải khẳng định một điều,
những chuyện này đều xoay quanh tôi!!

Đại họa sẽ không bỏ qua mình thật sao?

Tôi á khẩu không nói nên lời, tầm nhìn bà lão quá cao siêu,
quả thực có thể tề danh với Hà tiên sinh! Tôi thở dài: “Đại
nương, nếu bà có bản lĩnh như vậy, sao không đứng ra thu
phục lục mãng?”

Bà lão cười: “Tôi không có tinh thần chính nghĩa như cậu,
chuyện của chính mình còn lo chưa xong lại đi lo chuyện bao
đồng! Nói thật với cậu, già đây cũng chẳng sống được mấy
năm nữa!”

“Bà cũng không sống được mấy năm?”

Bà lão gật đầu: “Đúng vậy! Tôi thực sự thích bé gái này, cậu để lại cho tôi đi. Chờ sau khi tôi chết, sẽ bảo nó đến tìm cậu!”

Thấy tôi nửa tin nửa ngờ, bà lão bổ sung: “Cậu không tin? Thế để già đây nói cho cậu một bí mật!”

Bà lão ghé tai nói nhỏ, tôi sợ đến hai chân run rẩy, bà ấy biết cả di ngôn mà Hà tiên sinh để lại trước khi chết, chính là câu nói thứ hai kia!!!

CHƯƠNG 195: ĐỒNG TIỀN HỒ VĂN THỨ HAI

Trước khi lâm chung, câu nói thứ hai mà Hà tiên sinh dặn, chỉ mình tôi biết, ngay đến lão Lưu tôi cũng không nói. Từ bán tiên cao siêu như thế mà còn không tính ra được, giờ bà lão lại nói chẳng sai chữ nào khiến tôi há hốc mồm kinh ngạc!

Nuốt nước bọt, tôi hạ giọng hỏi: “Đại nương, đến chuyện này mà bà cũng biết, cháu tin bà! Hình nhân giấy đỏ giao cho bà, nếu bà có cách khiến nó sống lại thì để bé gái chăm sóc bà. Nhưng trong thời gian đó, nếu cháu tìm được lão Lưu, mà lão đồng ý sẽ tặc mệnh, đồng thời bà chưa làm bé gái sống lại được, thì xin bà giữ lời hứa!”

Thấy tôi hồi tâm chuyển ý, bà gật đầu: “Cái này cậu yên tâm, già đây không biết nói dối. Chờ khi già nhắm mắt, nhất định sẽ bảo con bé đi tìm cậu!”

“Vậy còn lão Lưu đang ở đâu? Chuyện này cũng xin bà đừng giấu, hãy cho cháu biết vị trí chính xác!”

Bà lão đáp: “Yên tâm, cậu quay về chuẩn bị đồ đạc, sáng mai qua gặp tôi rồi có thể lên đường ngay!”

Bà lão đã nói vậy, tôi cũng không dây dưa nữa, kéo Lý Đại Chuy còn đang kinh ngạc ra ngoài cửa.

Về tới nhà, bệnh của vợ Đại Chuy đã khỏi thật rồi. Chị ấy không ngủ ngày nữa, cũng không cứ nhìn người khác chăm chăm, ngoài cái đầu sưng như thủ lợn thì tất cả đã khôi phục bình thường. Đại Chuy mừng đến chảy nước mắt!

Cơm chiều, Đại Chuy làm một mâm cơm ngon lành, vợ anh ấy cũng ngồi ăn cùng. Đại Chuy mang hết công lao chữa khỏi bệnh đổ lên người tôi, luôn miệng nói cảm ơn, chúc bia liên tục.

Bữa ăn hòa thuận vui vẻ, tôi đang cao hứng ngửa cổ uống bia thì vợ Đại Chuy hỏi: “Chú à, nghe anh Đại Chuy nói, tôi với chú ở ngoài bãi tha ma cả đêm. Sao đầu tôi lại sưng vù thế này, chú có biết không?”

Bia vừa xuống đến cổ liền sặc, còn nhớ rõ tối hôm đó, mình vừa đề vừa đấm chị ta túi bụi, giờ không biết trả lời sao cho phải. Lý Đại Chuy hiểu, bèn ái ngại nói: “Bà xã à, đây là do em bị ma nhập, tự ngã, hành hạ bản thân!”

Chị ta cũng là người thật thà, nghe chồng nói thế thì à một tiếng rồi bật cười ha hả: “Hóa ra là tự ngã, nhưng những vết đau cứ như ai đấm vậy!”

Không ai nói gì, không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh ngưng ngưng, đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa vang lên, là Lý Đồng tới. Lý Đại Chuy ra mở cửa, chưa kịp nói gì thì anh ta đã xộc vào, chỉ mặt tôi mắng: “Còn chưa chịu đi? Tiểu tử nhà anh hôm nay phải nói cho rõ ràng, con mẹ nó Đặng Tiễn Chỉ dặn tôi cái gì? Lão tử đây vì giúp anh mà suýt mất mạng, đổi lại anh chỉ nói một câu uống nhiều nước cho nhuận tràng?”

Cơm tối nay khó tiêu được rồi, tôi buông đũa xuống nói: “Lý Đồng, chính Đặng Tiễn Chỉ bảo tôi đi tìm anh nhờ giúp đỡ, chuyện này tính lên đầu ông ấy đi!”

Lý Đồng mắt không chế cảm xúc, trợn mắt la: “Cái gì mà tính lên đầu ông ấy? Ông ấy tặc mệnh cho tôi, nhờ đó tôi mới quá âm giúp anh! Anh mau nói rõ cho tôi biết, rốt cuộc là ông ta dặn tôi cái gì?”

“Chẳng dặn gì cả, ông ấy chỉ bảo tôi đến tìm anh thôi. Vì muốn anh giúp nên tôi nói bừa, tuy rằng hại anh suýt chết, nhưng chẳng phải tôi đã muối mặt nhờ bà lão cứu anh rồi sao?”

Lý Đồng tức đến méo cả mặt, la lên: “Tôi con mẹ nó mặc kệ, hôm nay anh phải nói cho tôi biết, Đặng Tiễn Chỉ dặn tôi cái gì!”

Nói rồi liền nổi giận đùng đùng, xông tới túm cổ áo tôi. Tính nóng lại bộc phát, rồi dùng sức thuận thế quật anh ta ngã văng ra. Chân Lý Đồng đập vào bàn ăn, bát đũa đổ vỡ loảng xoảng, Đại Chuy vội lao tới can ngăn: “Quá âm tiên xin bớt giận, có chuyện gì từ từ nói!”

Lý Đồng gầy yếu, bị tôi quật ngã thì thẹn vô cùng, đẩy Đại Chuy sang một bên, quát: “Từ từ nói cái rắm, hôm nay tôi phải bẻ răng cửa tên này xuống!” Nói rồi xách chai bia dưới đất vọt tới.

Tôi và anh ta nhất thời lao vào đánh nhau, Đại Chuy đứng đó cũng chẳng biết khuyên can thế nào, muốn ngăn cả hai lại, nhưng chẳng có chỗ ra tay.

Chúng tôi đánh nhau càng lúc càng hăng, ra tay cũng càng lúc càng nặng, quần áo cả hai đã rách tả tơi. Chớp cơ hội, tôi nhảy đề lên người Lý Đồng, giơ tay định giã xuống thì đột nhiên anh ta nhìn thấy đồng tiền hổ vằn trên cổ tôi, trợn mắt kinh ngạc, hỏi: “Mẹ nó, đồng tiền này anh kiếm đâu ra thế?”

Kế hoãn binh à? Tôi đây đã xem phim có thâm niên, còn không biết ư? Chẳng thèm quan tâm đến câu hỏi, nắm tay tôi cứ thế vung xuống.

Bốp, Lý Đồng kêu lên má ơi một tiếng, ôm đầu: “Anh con mẹ nó đờn chút đã, có phải anh đã từng đến Hồ Yêu Sơn không?”

Hồ Yêu Sơn? Nghe anh ta nói, tôi sức nhớ Đại Chuy cũng bảo Lý Đồng xuất thân từ Hồ Yêu Sơn, thử hồng học ngồi sang một bên, nhét đồng tiền lại vào trong ngực, hỏi: “Sao, tiểu tử anh cũng biết thứ này à?”

Lý Đồng lau mồ hôi, từ từ cho tay vào túi, móc ra một thứ giống hệt đồng tiền của tôi. Việc này làm tôi vô cùng kinh ngạc, đồng tiền hổ vằn thứ hai đã xuất hiện! Đầu tôi chợt hiện lên câu nói của cố trưởng thôn Hồ Yêu Sơn lúc còn sống, đồng tiền đã giao cho một người tên là Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử!!!

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, người mà trưởng thôn nói chính là anh ta, Lý Đồng! Lý Đồng cũng giống tôi, khi thấy đồng tiền hổ vằn của đối phương thì kinh ngạc không nói nên lời, nghi hoặc hỏi: “Anh con mẹ nó rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tôi trừng mắt lờm, đáp: “Tài xế chuyển xe nửa đêm, chạy đường Đường Oa Tử, xe số 13. Anh có quan hệ gì với trưởng thôn Hồ Yêu Sơn?”

Lý Đồng ngạc nhiên: “Ai da, anh là tài xế chuyển xe số 13?”

Tôi gật đầu, Lý Đồng liền nhìn tôi như quái vật, nói: “Lái xe đã lâu, sao anh còn chưa chết?”

Câu này không dễ nghe, nhưng có thể đoán được, anh ta hẳn phải biết nội tình một chút mới hỏi vậy.

“Mạng lớn, không chết được!”

Hai vợ chồng Đại Chuy đứng đó nhìn mà ngây ngốc, hai thằng điền vừa đánh nhau túi bụi, giờ lại ngồi dưới đất nói chuyện như bạn bè. Đại Chuy cười: “Xem kìa, quen biết nhau cả, tôi đã bảo là có gì từ từ nói mà, cả hai lên ghế ngồi đi!”

Tay Lý Đồng này là người không dậy sớm nếu không có lợi. Đầu tiên là tự thổi phồng bản thân lợi hại ra sao ở Hồ Yêu Sơn, sau khi có chút tiếng tăm thì lấy phí cắt cổ, mở mồm ra là đòi 4 vạn tệ, tôi rất không có cảm tình với loại tiểu nhân đó. Nhưng đồng tiền hắc có là mấu chốt để thu phục đại họa, tôi không biết tại sao lúc trước trưởng thôn lại giao đồng tiền cho hắc, bản thân hắc cũng có nhiều điều muốn hỏi tôi, cho nên cả hai tạm gác lại mâu thuẫn, lên sofa ngồi bắt đầu nói chuyện.

Châm điếu thuốc, tôi mở miệng trước: “Anh có quan hệ gì với trưởng thôn Hồ Yêu Sơn?”

Lý Đồng nhếch mép: “Sau khi xuất đạo tới Hồ Yêu Sơn, tôi đã từng ở nhà ông ấy một thời gian!”

Nói xong, hắc hỏi: “Anh thì sao? Sao đồng tiền lại ở trên người anh?”

Nhân phẩm Lý Đồng không tốt, không thể nói thật hết cho hắc, tôi đáp: “Một đại sư cho tôi!”

“Đại sư?” Lý Đồng bật cười: “Ở Đông Bắc, trừ Hà tiên sinh, ai dám tự xưng là đại sư? Anh lái chuyến xe 13 được bao lâu rồi?”

Hút hơi thuốc, tôi thờ ơ: “Hơn nửa năm!”

Hắc Lý Đồng đã rời Đông Bắc khá lâu, nhưng hắc biết chuyện về chuyến xe số 13 làm tôi thấy hứng thú, bèn hỏi: “Anh nói tôi lái xe đã lâu mà chưa chết, là có ý gì? Anh biết gì về chuyện này?”

Lý Đồng liếc tôi một cái, với tay châm điếu thuốc: “Hai chúng ta cứ thăm dò lẫn nhau chả có gì thú vị. Tiểu tử nhà anh tuy kém cỏi nhưng cũng là người tốt. Chuyện chuyến xe 13 này tôi vẫn luôn để ý, cái năm tôi rời Hồ Yêu sơn, ở Đường Oa Tử đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông, tài xế đã lao cả xe lẫn người xuống đập nước, chết hết!”

Có vẻ hắc không biết việc lão Đường chạy thoát, liền phụ họa theo: “Đúng vậy, chết hết!”

Lý Đồng hỏi: “Anh lái xe nửa năm trời, thấy chuyện này thế nào?”

Hiện giờ lãnh đạo đã bị bắt, chả sợ phạm huy gì nữa, tôi đáp: “Anh ở bên ngoài, có rất nhiều chuyện không biết. Năm đó tài xế thứ nhất của chuyến xe, đã nhảy thoát trong khoảnh khắc xe lao xuống đập. Cả xe chỉ mình hấn sống sót, nhưng chú hấn lại là lãnh đạo thành phố, chuyện này liền bị im đi!”

Vốn tưởng Lý Đồng sẽ ngạc nhiên, nhưng hấn lại khá bình tĩnh, thở hơi khói, nói: “Hấn có chết hay không, lãnh đạo có im chuyện này đi hay không, không quan trọng! Anh có biết tại sao vụ tai nạn lại xảy ra không?”

“Tay tài xế uống rượu, say rượu lái xe!”

Lý Đồng cười lạnh: “Say rượu lái xe? Thế tôi hỏi anh, anh ta say rượu lái xe, tai nạn là chuyện bình thường, nhưng sao tài xế thứ hai, tài xế thứ ba cũng xảy ra chuyện? Họ cũng uống rượu lái xe à?”

Thực ra vấn đề này tôi cũng đã sớm nghĩ tới, nhớ lại lời Lưu Vân Ba, tôi nói: “Thì hành khách tử nạn trên chuyến xe thứ nhất biến thành ma nước, kéo chuyến xe thứ hai và thứ ba theo!”

Lý Đồng lắc đầu: “Ma nước? Tháng trước có thầy âm dương tên là Vương Đắc Hỷ chẳng phải cũng lái xe lao xuống đập sao? Anh ta cũng được gọi là có chút tiếng tăm, chỉ là ma nước hại người mà không đối phó được?”

Lời này có lý, trước giờ cứ đặt hết tâm trí vào việc lão Đường bỏ trốn cùng với lãnh đạo bao che mà quên mất nguyên nhân những vụ tai nạn tiếp theo. Nếu nói như vậy, đúng là có vấn đề. Lý Đồng trầm tư một lúc, sau đó đập điếu thuốc, nghiêm túc nhìn tôi: “Tiểu tử, tôi nói cho anh biết, mấy vụ tai nạn xe ở đập chứa nước, không đơn giản như anh nghĩ đâu!”

CHƯƠNG 196: CÙNG THUYỀN

Câu nói của Lý Đồng làm tôi lo lắng. Lãnh đạo thành phố đã ngã ngựa, sáng mai lại có thể đi tìm lão Lưu, mọi chuyện đã tựa hồ đầu vào đấy, hiện giờ tôi không muốn nghe được bất kỳ biến cố nào!

Tôi hỏi: “Như thế nào là không đơn giản? Ba vụ tai nạn, chết hơn trăm người, còn có thể phức tạp đến mức nào nữa?”

Lý Đồng dựa lưng vào sofa, nhàn nhạt nói: “Phức tạp đến mức, tai nạn xe ở Đường Oa Tử chỉ là bước khởi đầu, những phiền toái tiếp theo sẽ ngày càng nhiều, số người chết cũng ngày càng tăng.”

Nói đoạn, hần khể liếc tôi rồi tiếp tục: “Anh đến đây từ chỗ Đặng Tiễn Chỉ, hẳn phải biết chuyện lục mãng năm 83 chứ?”

Đột nhiên hần lại nhắc tới đại họa, tôi ớn lạnh, bất giác có một dự cảm chẳng lành, lẽ nào đại họa có liên quan đến chuyến xe bus số 13?

Hít sâu một hơi, tôi nói: “Tôi biết không nhiều lắm, chỉ là nghe Đặng Tiễn Chỉ nói, lục mãng năm 83 xong ra đã giết rất nhiều thầy âm dương. Nhưng nó có quan hệ gì với chuyến xe số 13?”

Lý Đồng cười lạnh: “Thông tin Đặng Tiễn Chỉ biết là chính tôi nói cho ông ấy. Chỉ nghe qua thì không thấy liên quan gì, nhưng nghe nói nó thường xuyên xuất hiện ở đập chứa nước!”

Tôi toát mồ hôi, hỏi: “Anh nghe nói? Nơi đây cách Đường Oa Tử mấy ngàn dặm, anh nghe ai nói?”

“Anh quên là tôi biết quá âm à, là tiểu quý nói cho tôi!”

Nghe tiểu quý nói? Tôi bán tín bán nghi, nhìn hần một lúc lâu, càng nghĩ càng thấy ớn lạnh, đại họa xuất hiện nhiều lần bên cạnh mình, từ việc đến quán mì của nó ăn uống, đến việc nó giết Khâu lão thái và Mộng nga, còn ngăn cản việc tôi điều tra án. Lẽ nào nó và lãnh đạo thành phố là cùng hội cùng thuyền?

Nếu đúng là như vậy thì vụ án còn chưa kết thúc, chuyện lại đột nhiên trở nên phức tạp. Hà tiên sinh và Từ bán tiên đều

từng nói, vụ chuyển xe 13 không lớn, nhưng vì nó liên quan đến hai giới âm dương cho nên rất phiền phức. Lúc trước tôi vẫn nghĩ, nó liên quan đến bác Lục, nhưng hiện giờ xem ra, bác Lục chỉ là ngòi nổ trong toàn bộ sự việc. Nếu như lời của Lý Đồng là đúng, thì nguyên nhân căn bản của vụ tai nạn, ngoài việc say rượu của lão Đường ra, thì còn có một khả năng, đó là, đại họa làm!

Mồ chôn mèo dùng để trị thương, thế còn việc nó tạo ra vụ tai nạn, giết cả trăm mạng người nhằm mục đích gì?

Tôi thở dài, im lặng một lúc, Lý Đồng lạnh lùng nói: “Con người tôi đây, ngoài việc biết quá âm, thì chẳng có năng lực gì khác. Đây cũng chính là nguyên nhân năm xưa phải chạy trốn từ Hồ Yêu Sơn đến đây!”

“Năm xưa anh rời Hồ Yêu Sơn là vì biết chuyện này?”

Lý Đồng liếc nhìn đồng tiền trên cổ tôi, nói: “Anh có biết Hồ Yêu Sơn có một ngôi miếu Hồ Yêu không?”

Tôi đáp: “Biết, tôi và lão Lưu đã từng xuống đó!”

“Đúng, nó nằm ở ruộng ngô phía tây, đồng tiền hổ văn này được khai quật ở đó!” Lý Đồng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, hồi tưởng: “Năm đó có ba quân nhân xuất ngũ có khai hoang một mảnh đất, tình cờ phát hiện đồng tiền hổ văn, liền đào sâu xuống. Nếu không có trưởng thôn cứu thì không chỉ riêng ba mạng người không còn, mà hai đồng tiền cùng cuốn sách cổ đã không được ai biết tới!”

Lão Đường, lão Vũ và Lưu Vân Ba, ba người quân nhân xuất ngũ khai hoang mảnh đất phía tây, chuyện Lý Đồng nói giống hệt trưởng thôn kể. Hắn im lặng một lát rồi nói tiếp: “Những đồ vật đào được lên, họ đều cho rằng là đồ cổ đáng giá, để báo đáp ơn cứu mạng, họ đã tặng một đồng tiền cho trưởng thôn, cuốn sách thì tay họ Vũ giữ, đồng tiền còn lại do lão Đường cầm.”

Tôi hỏi: “Thế tại sao cuối cùng trưởng thôn lại giao đồng tiền này cho anh?”

“Lúc đó tôi ở nhờ nhà trưởng thôn, sau khi ba người họ được cứu ra thì tôi trông thấy ba thứ đó. Tuy rằng đạo hạnh không cao thâm, nhưng tôi nhìn ra được, hai đồng tiền và cuốn sách

chính là vật để trấn tà thời xưa! Tự nhiên đào được chúng ra, chẳng phải là dấu hiệu tốt đẹp gì!”

Tôi hít sâu một hơi: “Anh nói cho trường thôn?”

Lý Đồng khẽ gật đầu: “Nói. Tôi còn nói cho tất cả bọn họ biết việc này. Còn nhớ trong ba người có gã tên Lưu Vân Ba, tâm tư bất chính, lại biết một chút tà thuật dân gian, nghe tôi nói xong thì hấn chẳng màng hậu quả, muốn cướp hết ba thứ!”

“Cuối cùng Lưu Vân Ba không có được thứ gì?”

Lý Đồng đáp: “Không có, lão Vũ với lão Đường quan hệ tốt nhất, hai người họ nửa tin nửa ngờ về lời tôi nói, cuối cùng chia nhau, một người cầm đồng tiền, một người cầm cuốn sách rời khỏi Hồ Yêu Sơn. Lưu Vân Ba không được chia chác gì nên tức đến đỏ bừng mặt!”

Nghe hấn nói tới đây thì tôi đã hiểu tại sao ba thứ trấn tà lại bị chia cắt, cũng hiểu vì sao lão Vũ lại cất cuốn sách trong tòa nhà bỏ hoang, còn xếp đồng cá chết để che giấu. Anh ta nghe Lý Đồng nói cuốn sách không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng lại tiếc không nỡ rời, nên mới dùng thứ hôi thối để trấn trụ nó.

Đúng là lòng người tham lam, chỉ là không biết tại sao, vốn đồng tiền lão Đường cầm đi lại ở trong tay hai mẹ con ăn thịt người? Trấn tĩnh lại, tôi hỏi: “Thế còn anh thì sao? Cầm đồng tiền xong sao lại bỏ đi?”

Lý Đồng cười ha hả: “Không đi mà được sao? Mặc dù không biết rõ lai lịch đồng tiền, nhưng nó tuyệt đối là thứ trấn áp đại hung. Nó ở trong người khiến tôi lo lắng đề phòng, bởi vậy mới chạy tới Hà Nam!”

Tôi nghe xong, móc đồng tiền trong ngực ra, cầm nắm nhẹ nhàng, một tia lạnh thấu xương xuyên tận tim gan, chặm rãi nói: “Năm đó anh cầm đồng tiền hồ văn đi, chắc không biết việc của ba người họ sau đó. Lão Đường và lão Vũ đến công ty tôi làm tài xế, lão Đường chính là tài xế đầu tiên chạy thoát trên chuyến xe số 13 mà tôi vừa nói!”

Lý Đồng than vãn: “Rốt cuộc vẫn là nhân quả tuần hoàn, lão Đường có được đồng tiền thì liền xảy ra chuyện ở đập nước, cho nên tôi đoán, đến tám chín phần mấy vụ tai nạn có liên quan đến lục mãng!”

“Đúng vậy, lão Vũ cũng lái chuyển xe 13 một thời gian, nhưng số lão may, gặp được Hà tiên sinh cứu. Mười năm sau, chính lão tham sống sợ chết mà đẩy tôi vào thế chân, cũng vì vậy mà tôi bị cuốn vào vụ này!”

Lý Đồng cười chua chát, mắng: “Đang đời! Ai bảo anh xấu tính, lừa tôi việc Đặng Tiễn Chỉ dặn dò, làm sáng nay tôi uống thêm hai cốc nước, bụng cứ óc ách!”

Lý Đồng nói chuyện nghiêm túc một hồi làm tôi có chút thay đổi ấn tượng về hắn. Tuy rằng hắn chữa tà bệnh lấy giá cắt cổ, nhưng nói chính xác ra thì hắn cũng là kẻ biết phải trái! Hắn đã thẳng thắn nói hết, tôi cũng không giấu diếm, kể chuyện mình gặp ông già râu dê ở núi hoang, cùng với chuyện hai đồng tiền một cuốn sách trấn đại họa cho hắn nghe. Nghe xong Lý Đồng mừng lắm, lấy đồng tiền ra đưa cho tôi, vừa định nhận thì hắn nghĩ gì đó lại rút tay về. Một lúc lâu sau, Lý Đồng mới nghiêm túc hỏi: “Có phải anh nói, cho đến cuối cùng thì ông lão râu dê vẫn chưa cho anh biết, thứ xống ra trong núi là gì?”

Tôi thật thà đáp: “Không nói, ông ta nói là không biết, hình như là chồn vàng hay bạch liễu tinh gì đó. Hiện giờ thì chúng ta đã biết nó là lục mãng, vậy chẳng phải tất cả đã thông suốt?”

Lý Đồng nghe vậy lắc đầu, lại đeo đồng tiền vào cổ mình, nói: “Không đúng! Nếu ông ta nói, hai thầy trò ông ấy vẫn luôn trấn thủ tà ma, bản lĩnh cao như vậy sao lại không biết thứ kia là gì? Chắc chắn ông ta biết tình hình thực tế, nhưng không muốn nói cho anh!”

Lý Đồng phân tích có lý, lúc đó tôi chỉ lo chạy trốn đại họa nên không để ý lắm những chuyện trên đường.

“Vậy giờ phải làm sao? Cứ mặc kệ?”

Nói này giờ khô miệng, Lý Đồng liếm môi đáp: “Chuyên này rất phức tạp, hai đồng tiền trong tay chúng ta không thể giao ra dễ dàng được. Thế này đi, ở đây chẳng phải có một đại nhân vật sao, ngày mai tới hỏi bà ta một chút!”

Tôi biết đại nhân vật mà hắn nói chính là bà lão tề danh với Hà tiên sinh, tôi bèn gật đầu đồng ý, nói rằng vừa hay bà ấy hẹn

mình sáng mai qua gặp. Cả hai thống nhất thời gian, sau đó nói thêm mấy câu thì Lý Đồng đứng dậy ra về.

Cuộc nói chuyện tối nay làm tôi phá vỡ được bế tắc, cũng cảm thán rằng không đánh thì không quen, hai chúng tôi vừa đấm đá lại quay sang thành hợp tác, cùng hội cùng thuyền!

Tôi thì tin vào duyên phận, nhưng nói thật, những sự gặp gỡ bất ngờ này dần khiến tôi sờn tóc gáy. Bởi vì tôi nhận ra, tất cả những sự việc mình trải qua như một vòng khép kín, tất cả những người xuất hiện bên cạnh mình đều có liên quan ít nhiều tới vụ tai nạn xe 10 năm trước!

Đương nhiên, ngoài tiểu Lục ra!

CHƯƠNG 197: MÈO MẢ GÀ ĐỒNG

Sáng hôm sau, đúng hẹn, tôi và Lý Đồng gặp nhau ở dưới nhà bà lão, chào hỏi mấy câu rồi cùng đi lên lầu. Thấy cả hai tới, bà lão cũng có chút nhọc nhằn, nhưng vẫn tươi cười tiếp đón. Tôi chưa kịp hỏi về vị trí lão Lưu, Lý Đồng đã không nhìn được nói trước: “Đại nương, lần này là bà cứu cháu, cháu đến để cảm tạ!”

Bà lão cười gượng, nhìn hẳn, nói: “Khỏi cần ơn huệ, cậu đường đường là một quá âm tiên, đột nhiên hạ mình như vậy, già đây không quen!”

Lý Đồng xấu hổ, vội đáp: “Ai da đại nương, xin bà đừng nói vậy, vài ba tài lẻ của cháu không đáng nhắc đến trước mặt bà. Hôm nay cháu đến, một mặt là để cảm ơn, mặt khác...”

Lý Đồng nói tới đó thì ngại ngừng ngẫm nghĩ rồi mới tiếp tục: “Mặt khác cháu muốn nhờ bà xem giúp, hiện giờ cháu dùng hình nhân giấy tục mệnh, có đảm bảo không?”

Vốn biết mục đích Lý Đồng đến tìm bà lão cùng tôi là có ý riêng, ai ngờ hẳn vẫn không yên tâm tính mạng mình, chuyện đầu tiên là hỏi về nó. Bà lão có vẻ khá thoải mái, cười nói: “Không có việc gì, ta thấy khá tốt, có thể sống hơn chục năm nữa!”

Cái này...tôi hiểu, dùng người giấy tục mệnh sống không được lâu, nhưng nghe bà lão nói vẫn thấy khó chịu, Lý Đồng chỉ xấp xỉ tôi, ngoài 30 tuổi, mà tuổi thọ giờ còn có hơn 10 năm! Người thường thì đều ganh tị với tài năng của hẳn, nhưng không ngờ, những người như hẳn, đều là dùng tính mạng để đổi lấy tài nghệ.

Lý Đồng thì ngược lại, nghe thấy bà lão nói thì vui lắm, cứ như là sống thêm 10 năm đã đủ thỏa mãn rồi. Bà lão quay sang nhìn tôi, nói: “Tiểu tử, ông già cậu cần tìm, tôi đã tìm được rồi!”

Tôi vội hỏi: “Tìm được lão Lưu rồi? Hiện giờ ông ấy đang ở đâu?”

Bà lão hắng giọng đáp: “Ông già này mấy hôm nay đi không nghỉ, đã đi khá xa rồi. Tối qua nói chuyện với tôi, ông ấy bảo

không muốn cậu đi tìm, không nhận dùng hình nhân để tặc mệnh!”

Tôi sửng sốt, hỏi: “Nói với bà? Bà nhìn thấy ông ấy ư?”

Bà lão cười, gật đầu: “Nhìn thấy, nửa người ông ta dùng hình nhân giấy thế mạng, chống một cây gậy cũ nát, mắt phải trông như viên đá xanh, đúng không?”

Bà lão miêu tả chính là lão Lưu, tôi vội nói: “Là ông ấy, đại nương, bà thấy ông ấy ở đâu, ông ấy cũng ở thị trấn này à? Bà mau nói cho cháu biết đi!”

Bà lão bất đắc dĩ xua tay: “Tối qua tôi báo mộng cho ông ấy, đừng nói già đây không giúp cậu, mà ông lão này quá cứng rắn, khuyên bảo nửa ngày cũng không đồng ý cho cậu đi tìm!”

Bà lão báo mộng cho lão Lưu? Thật khó mà tưởng tượng tượng được, nhưng tôi tin bà ấy có năng lực làm vậy. Chỉ có điều không biết bà ấy nói thật hay nói dối, liệu có vì tiếc hình nhân giấy đỏ mà bịa ra hay không.

Thấy tôi bán tín bán nghi, bà lão nói: “Tiểu tử, cậu cũng không cần số ruột. Thực ra thì dùng người giấy tặc mệnh không phải là cách duy nhất, còn có một lựa chọn tốt hơn!”

Tôi thở dài: “Kim thang thụ!”

Có vẻ không ngờ tôi còn biết cả kim thang thụ, bà lão cười, nếp nhăn trên mặt xô vào với nhau: “Tiểu tử ít tuổi mà kiến thức rộng đấy, chính là kim thang thụ! Tìm được nó, uống nhựa cây sẽ có thể tặc mệnh!”

Lý Đồng vội chen ngang: “Kim thang thụ chỉ có một cây ở Tiêu Sơn, cháu vẫn luôn đi tìm nó, nhưng tiểu quỷ nói, nó bị người ta đào đi rồi!”

Bà lão gật đầu: “Đúng là cây ở Tiêu Sơn đã bị đào đi, nhưng cây đó không thuần, nếu dùng nó tặc mệnh, thì cùng lắm là được tám năm!”

Tôi cau mày, cho dù chỉ được tám năm cũng đáng quý chứ? Bà lão đi tới vỗ vai tôi, nói: “Cậu đồng ý để bé gái lại cho già, già đây tặng cậu một lễ vật!”

Tôi ngẩng đầu hỏi: “Lễ vật gì? Hiện giờ trong lòng cháu, ngoài tính mạng lão Lưu thì chẳng muốn gì cả!”

Bà lão cười: “Ha ha, tôi biết vị trí một cây Kim thang thụ khác, tối qua đã nói cho ông lão biết, lễ vật này được chứ?”

Nghe bà lão nói, đột nhiên tôi có cảm giác như được trùng sinh, vội vàng cảm tạ! Lý Đồng thì lập tức quỳ sụp xuống đất: “Đại nương, tuy cháu mới tục mệnh, nhưng 10 năm nữa cũng phải cần đến kim thang thụ. Bà có thể tìm giúp cháu một cây không?”

Bà lão sầm mặt, liếc hắt một cái, lạnh lùng nói: “Tiểu tử cậu năm xưa tới đây, xem tà bệnh cho người khác lấy giá cắt cổ, chẳng chịu tích chút công đức. Giờ không thấy xấu hổ à?”

Lý Đồng á khẩu, không nói nên lời, một lúc sau thì ngại ngùng đứng dậy. Bà lão quay đầu nhìn tôi, nói: “Chuyện của ông lão cậu khỏi cần xen vào. Có điều vị trí kim thang thụ thì tôi nói cho ông ấy rồi, nhưng có tìm được hay không, phải xem vận may của ông ta đến đâu!”

Tôi thở phào một hơi, lão Lưu có hy vọng được cứu, bé gái cũng được sống lại, đây chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

“Đại nương, bà chắc chắn làm bé gái sống lại được ư?”

Bà lão cười: “Đương nhiên là được, nó còn phải làm cháu gái chăm sóc già đây chứ!”

Dứt lời bà lão xua tay: “Được rồi, mọi chuyện đã xong, đường xá xa xôi, cậu nên về sớm đi!”

Đúng vậy, chuyện lão Lưu mình chẳng giúp được gì, cũng nên về nhà, chợt nhớ đến chuyện đại họa, tôi vừa định mở mồm hỏi thì bà lão chặn trước: “Tôi biết cậu muốn hỏi cái gì. Cậu chỉ cần nhớ kỹ câu nói thứ hai mà Hà tiên sinh để lại là được. Những việc khác không nói nữa, quay về đi!”

Nghe bà lão nói như vậy, đầu óc tôi xoay chuyển, rất nhanh đã phần nào đoán được ý bà ta. Cuối cùng cũng có thể an tâm, tôi cúi đầu hành lễ với bà, lưu luyến nhìn hình nhân giấy đỏ, rồi cùng Lý Đồng đi ra ngoài, trong đầu đầy ắp những suy nghĩ.

Thị trấn này, có thần tăng quét rác, có bé gái, nhất định tôi còn phải quay lại một lần. Từ biệt Lý Đồng, tôi xoay người định về nhà Đại Chuy lấy hành lý thì bỗng hắt túm lấy tay tôi. Khó hiểu quay đầu nhìn, Lý Đồng ngại ngùng đỏ mặt một lúc mới nói: “Tôi không thể ở lại đây được nữa, hay anh cho tôi đi theo anh!”

“Đi theo tôi?”

“Đúng, tôi cướp việc làm ăn của bà lão, lại tự phong cho mình là tiên, giờ mới biết bà ấy là cao nhân cỡ này, thật đúng là tự vả vào mặt!”

Suýt thì tôi bật cười thành tiếng, quả đúng là tự vả.

“Đó là một phần, một phần nữa là, mấy năm nay tôi ham tiền, không chữa bệnh cho người một cách đúng đắn, hiện giờ tuổi thọ không còn nhiều, tôi muốn làm chút việc tốt. Tôi sẽ đi cùng anh, chúng ta đi gặp ông lão râu dê kia xem là thật hay giả!”

Lý Đồng nói rất chân thành, chân thành đến mức nước mắt rưng rưng, tôi không đành lòng từ chối. Nghĩ lại thì cũng tốt, hẳn là người sở hữu đồng tiền hổ văn thứ hai, nếu đúng hai đồng tiền cùng cuốn sách có thể trấn áp đại họa, thì coi như là bảo hiểm lẫn nhau!

Gật đầu đồng ý, hai chúng tôi bàn bạc rồi ai về nhà nấy chuẩn bị hành lý, mua vé tàu, dẫn Lý Đồng về thành phố.

.....

Trong mấy tháng nay, tôi đi xa vì các loại nguyên nhân khác nhau, nhưng chuyến đi lần này là có thu hoạch nhất. Không nói đâu xa, riêng thành phố đã có thay đổi, tuy chưa tuyên án, nhưng tin tức đã lan truyền, tay lãnh đạo bao che lão Đường bị bắt. Quay về công ty, vừa thu dọn quần áo thì tôi nhận được điện thoại của luật sư phía Bắc Kinh.

Anh ta nói cặn kẽ tình huống cho tôi nghe, vụ án chắc chắn sẽ được đưa ra xét xử, nhưng hiện giờ còn thiếu một công đoạn, cho nên chậm trễ. Nhân chứng vật chứng đều có đủ, chỉ là chưa bắt được thủ phạm. Lão Đường bây giờ chẳng biết đang ở đâu.

Tuy nhiên đối với tôi nó không quan trọng, con chim lớn đã bị bắt, con chim nhỏ nào bay xa được? Bây giờ tiểu Lục đã nắm toàn quyền ở trạm, đưa Lý Đồng về ký túc chỉ cần cậu ta gật đầu là ok. Vốn định sắp xếp cho hẳn một phòng riêng, nhưng Lý Đồng là người cổ quái, cứ đòi ở cùng với tôi, bắt buộc dĩ đành phải kê thêm một cái giường gỗ trong phòng.

Để chúc mừng thành viên mới gia nhập, cũng để mừng việc lật đổ thành công tay lãnh đạo, tôi hẹn Bạch Phàm, Hoàn Tử

Đầu, Thang Nghiêu buổi tối tụ tập.

Hẹn nhau ở quán lẩu, sau khi mọi người đã đông đủ, tôi giới thiệu qua về quá âm Tiểu Lý Tử. Lý Đồng cũng biết nhập gia tùy tục, ở thị trấn là kẻ cao ngạo khó gần, nhưng ở đây thì tỏ ra rất bình dị. Cả nhóm đã lâu không gặp nhau, cuộc nhậu rất say sưa, tan cuộc, ba chúng tôi loạng choạng đi về công ty. Trên đường đi, tiểu Lục không nhịn được, tìm gốc cây đi tiểu, Lý Đồng chợt kéo tôi ra một chỗ, nói nhỏ: “Bốn người hôm nay cùng nhậu, đều là bạn của anh?”

Tôi cười gật đầu: “Đúng, Bạch Phàm, Thang Nghiêu, Hoàn Tử Đầu, cùng với tiểu Lục đang đái bậy kia, anh nhớ tên họ chứ.”

Không ngờ đột nhiên sắc mặt Lý Đồng lại trở nên khó coi, nhếch mép chậm rãi nói: “Một đám mèo mả gà đồng, trong bốn người bạn của anh thì ba người có vấn đề!”

CHƯƠNG 198: THEO DÕI

Thấy Lý Đồng nghiêm túc, tôi vỗ vai hấn cười nói: “Họ đều là những người bạn tốt nhất của tôi, anh không cần lo lắng, họ có vấn đề hay không, cũng không hại tôi đâu!”

Lý Đồng vẫn định nói nữa nhưng thiếu tiểu Lục quay lại bèn thôi, ba chúng tôi về ký túc ngũ. Tuy rằng không nói rõ, nhưng tôi hiểu ý Lý Đồng, ba trong bốn người có vấn đề, nhất định hấn ám chỉ Bạch Phàm, Thang Nghiêu và Hoàn Tử Đầu.

Bạch Phàm có liên quan đến bác Lục, Hoàn Tử Đầu thì từng gặp đại họa, Thang Nghiêu thần thần bí bí chắc cũng có chút lạ, mấy vấn đề này tôi nắm được. Nhưng Lý Đồng không biết những chuyện đó, chắc khó tránh được quá miễn cảm khi tiếp xúc, tôi cũng chẳng để trong lòng, bởi có thời gian mình chứng, bọn họ đều là bạn tốt nhất của tôi, là người có thể tin tưởng!

Trong thâm tâm tôi, thực chất chỉ một người là có vấn đề, chính là kẻ lừa đảo mà Hà tiên sinh nói, nhưng chưa thể biết được đó là ai. Lần này Lý Đồng về cùng tôi và vì đại họa, cho nên hấn rất sốt sắng đi xác nhận tính thực hư của lời ông lão râu dê. Đang bàn chuyện này với hấn trong bữa sáng thì đột nhiên công ty có một tin chấn động: lão Vũ đã trở lại!

Mấy tháng trước chạy trốn bị bắt, lão Vũ bật vô âm tín, giờ lãnh đạo đã ngã ngựa, anh ta cũng được coi là nhân chứng có sức ảnh hưởng, không biết là được thả ra hay là trốn thoát được.

Lão Vũ về công ty là để tìm tôi, anh ta mặc một bộ quần áo công nhân màu xám, đã lâu chưa cạo râu, ánh mắt đờ đẫn, tiêu tụy đáng thương. Chẳng còn dáng vẻ tự cao khi còn ngồi văn phòng uống trà nghe radio, thay vào đó là bộ dạng khốn cùng.

Lần này lão Vũ tới đây, cũng chẳng có người ngoài, nhưng xét đến nội dung sắp nói, tôi cố ý tách Lý Đồng và tiểu Lục ra, dẫn mình lão lên ký túc.

Đã mấy tháng rời xa nơi này, lão Vũ cảm khái, dọc đường đi cứ nhìn trái nhìn phải. Vào phòng, lão Vũ ngồi xuống bắt chéo

chân, thở dài nói: “Có thuốc không, cho tôi xin điếu!”

Tôi gạt đầu, xoay người mở tủ lấy bao Ngọc Khê mới mua ra đưa cho anh ấy, lão Vũ rút điếu thuốc, châm lửa rít một hơi thật sâu, nhắm mắt hưởng thụ. Có thể tưởng tượng được anh ấy khổ sở thế nào khi bị bắt, tôi không quấy rầy, để yên cho anh ta hút, ngồi lặng lặng nhìn.

Một lúc lâu sau, lão Vũ mới mở mắt, cất giọng khàn khàn: “Thật không ngờ là cậu lại làm được!”

Biết anh ta ám chỉ vụ lãnh đạo, tôi gạt đầu: “Ừ, sắp tuyên án được rồi, tuy giờ còn chưa tìm được lão Đường, nhưng ạn cũng đứng ra làm chứng được, hẳn sẽ hết đường chối cãi!”

Lão Vũ dập tàn thuốc, đưa tay lên gãi tai, hỏi: “Nghe nói lúc ở Bắc Kinh, tập hồ sơ đã bị cháy, sao tự nhiên lại lòi ra được?”

Việc đã đến nước này, tôi nói thật cho lão Vũ nghe: “Chỉ cháy một nửa thôi, tên được phái đi giết tôi, vì sợ tội nên báo cáo lên trên là cháy hết!”

“À!” Lão Vũ uể oải hỏi: “Nhân chứng là ai? Tất cả vất vả tìm mười năm cũng không thấy, mà cậu lại tìm được?”

Tôi thở dài: “Là một người dân ở Đường Oa Tử, để tìm được bà ấy tôi cũng phải tốn không ít công sức. Đây gọi là tà bất thắng chính, anh thấy phải không, lão Vũ?”

Lão Vũ cười, gạt đầu: “Xem ra cậu đã đúng! Cái mạng già này của tôi cũng coi như được cậu cứu!”

Lão Vũ là đầu mối then chốt của toàn bộ vụ việc, tôi cười hỏi: “Lão Vũ, bọn chúng giam anh ở đâu vậy, chắc thời gian này chịu nhiều khổ cực hả?”

“Không sao, cũng may mà tôi kín miệng!”

Tôi ngẫm nghĩ, hỏi tiếp: “Anh cứ vậy mà được thả ra, không cần phải làm chứng à?”

Lão Vũ lắc đầu: “Khẩu cung lấy xong hết rồi, đến lúc xét xử thì tới là được!”

“Thế lão Đường đâu? Phải bắt được lão mới xét xử được chứ?”

“Ừ, hôm nay tôi đến tìm cậu, cũng chính là vì việc lão Đường!”

Nhắc đến lão Đường, tôi lại sốt ruột, hít thở sâu, ngồi thẳng lưng nói: “Anh là huynh đệ lâu năm với lão, hiện giờ anh có biết lão ở đâu không?”

Lão Vũ hút nốt hơi thuốc cuối, chậm rãi nói: “Tôi biết. Hiện giờ cả hai phía đều đang tìm anh ta, tôi không dám nói bừa cho ai nên tới tìm cậu, giờ tôi chỉ tin tưởng mình cậu thôi!”

Tôi hiểu, với tình cảnh của lão Vũ hiện giờ, lão Đường là căn cứ quan trọng nhất để định tội lãnh đạo, trong giờ phút này, không thể để xảy ra sai sót!

Gật đầu, tôi nhìn lão Vũ, nghiêm túc hỏi: “Lão Đường ở đâu? Tôi đi mang lão về, dù sao cũng từng là bạn một thời gian, chắc tôi sẽ khuyên được anh ấy!”

Lão Vũ gật đầu, ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Hiện giờ tất cả đều cho rằng lão Đường không còn ở thành phố. Nhưng thực ra anh ta không đi đâu cả!”

Không đi đâu? Tin này làm tôi rất chấn động, hiện giờ các bên đều đang đi tìm lão, vốn nghĩ có khi lão đã trốn ra nước ngoài cũng nên. Ai dè vẫn ở cái nơi nước sôi lửa bỏng này! Thấy tôi ngạc nhiên, lão Vũ cười: “Tôi đến chính là để nói cho cậu chuyện này. Hiện giờ lãnh đạo bị bắt, đám thuộc hạ sợ liên lụy đang điên cuồng tìm lão Đường, anh ấy rất nguy hiểm. Một khi bị đám này tìm được, chắc chắn chúng sẽ diệt khẩu, chúng ta đừng chậm trễ nữa, sáng mai cậu đi với tôi một chuyến!”

Biết độ nghiêm trọng của tình hình, tôi liền đồng ý, hẹn anh ấy ngày mai sẽ gặp nhau, sau đó lão Vũ không nhiều lời nữa, đứng dậy cáo từ. Đưa lão Vũ ra đến cổng công ty thì gặp Lý Đồng và tiểu Lục. Tiểu Lục thì khỏi phải nói, nhìn thấy lão Vũ cứ như nhìn thấy Hoàng thượng tiền triều, lao vào ôm thật chặt.

Mười năm trước Lý Đồng cũng từng gặp lão Vũ, giờ trông thấy thì đưa tay muốn bắt, chẳng ngờ lão chẳng thèm nhìn hấn một cái, lập tức rời đi, để lại Lý Đồng đứng trơ ra như khúc gỗ.

Ở thị trấn nhỏ bên Hà Nam, có thể nói Lý Đồng là một đại nhân vật, người đến nhờ hấn chữa bệnh, ngoài việc phải chi khoản tiền lớn, còn phải cung kính cúi đầu. Giờ lại bị người khác coi như không khí, nhất thời then quá mà đỏ mặt.

Tôi với tiểu Lục cố nén cười, vội nói chắc lão Vũ không nhận ra hẳn. Đêm nay tiểu Lục phải lái xe, chỉ còn tôi với Lý Đồng trong phòng nằm nói chuyện phiếm. Hắn vẫn đang canh cánh việc đi tìm ông lão râu dê, biết hắn sốt ruột làm việc thiện tích đức, nhưng đã hẹn lão Vũ mai sẽ đi tìm lão Đường, chuyện này phải tạm gác lại đã.

Sự xuất hiện của lão Vũ lúc này có thể nói là dẹt hoa trên gấm, nhưng xét sự quan trọng của vấn đề, tôi vẫn gọi điện cho Hoàn Tử Đầu, nhờ hắn mai dẫn mình đi.

Cúp máy, chợt thấy Lý Đồng lôi một cái lọ dưới gầm giường ra. Cái lọ này chính là dùng trong lúc quá âm, tôi hỏi: “Hôm nay mua cái lọ mới à? Vẫn định quá âm sao?”

Lý Đồng không ngẩng đầu, tay gấp giấy, nói: “Đúng vậy, chính là cái lọ để đựng tiểu quỷ. Đêm nay tôi quá âm, tranh thủ tìm lại tiểu quỷ chuyên báo thông tin cho mình!”

Ngẫm lại, tiểu quỷ chuyên thông báo tin tức cho hắn, trong hoàn cảnh đại họa không biết khi nào sẽ ra tay thì có nó cũng là một chuyện tốt! Tôi gật đầu: “Lúc quá âm vẫn phải kiêng kỵ ba điều?”

“Đúng, thấy ký túc của anh không ai nuôi có mèo, vấn đề không lớn, đừng gọi tên tôi là được!”

“Yên tâm, chỉ có tiểu Lục biết tên anh thôi. Mà anh đã dặn anh ấy chưa?”

Lý Đồng gấp xong tờ giấy dầu, lấy giẻ lau qua cái lọ rồi đặt ở đầu giường, nói: “Dặn rồi, thấy cậu ta có vẻ hơi ngốc, trên đường đi mua đồ, tôi phải dặn đi dặn lại năm sáu lần!”

Tôi cười khẩy không nói nữa, vừa đúng lúc Bạch Phàm gửi tin wechat, tôi hàn huyên với nàng một lúc. Cả đêm không có gì xảy ra.

Sáng hôm sau, tiểu Lục với Lý Đồng còn chưa dậy, tôi đã ra ngoài đến bến xe hẹn trước Hoàn Tử Đầu. Sợ bị người ta nhận ra, hôm nay lão Vũ mặc một áo khoác cao cổ, đội mũ lưỡi chai, bịt khẩu trang kín mít.

Gặp nhau, chúng tôi gật đầu thay cho chào hỏi, lão Vũ nói nơi cần đi rồi mua vé. Nơi lão đưa chúng tôi tới rất hẻo lánh, trước giờ tôi với Hoàn Tử Đầu cũng chưa nghe bao giờ, nó gọi

là thôn Thổ Bao Tử (Tức là đồ nhà quê - một cách gọi châm biếm của người TQ).

Trong tưởng tượng của tôi thì hửn lão Đường đang ăn chơi phè phỡn, nhưng giờ nghe cái địa danh này, liền biết hoàn cảnh của lão. Tới thôn Thổ Bao Tử đã là xế chiều, xuống xe, lão Vũ cũng không sốt ruột dẫn chúng tôi vào, mà ghé đầu nói nhỏ: “Tối nay không thể đi tìm lão Đường, chúng ta bị theo dõi!”

CHƯƠNG 199: CÚ ĐIỆN THỌI KỊP THỜI

Bị theo dõi? Ban nãy không cảm thấy gì, giờ đột nhiên lão Vũ nói vậy, tôi bỗng có cảm giác ai đó đang nhìn mình từ trong bóng tối.

Lãnh đạo thành phố đã bị bắt, giờ là lúc Hoàn Tử Đầu đang lên như điều gặp gió, lập tức thay đổi sắc mặt, quay đầu định chửi, tôi vội giữ chặt lấy hắn, nói nhỏ: “Chưa xem phim điệp viên bao giờ à? Giờ anh mà lớn tiếng, chúng sẽ phát hiện ra ngay!”

Hoàn Tử Đầu sửng sốt: “Bị ai theo dõi? Sao tôi không phát hiện ra nhỉ?”

Nói thật ra thì cả đường đi tới đây, tôi chưa thấy có gì bất thường, cả hai liền quay đầu nhìn lão Vũ, lão Vũ cúi đầu nói: “Đừng đứng đây nhiều lời nữa, không đáng để gây chuyện, cắt đuôi hắn là được rồi. Đi theo tôi!”

Nói rồi, lão kéo vành mũ xuống thấp, bước đi trước dẫn đường, tôi với Hoàn Tử Đầu tỏ ra bình tĩnh đi theo. Lão Vũ dần tăng tốc, chúng tôi đi dọc theo con đường đất khoảng hơn nửa tiếng, trước mắt là ruộng ngô mênh mông vô bờ, ở lưng chừng núi phía xa có một căn phòng nhỏ bỏ hoang. Lão Vũ ngẩng đầu nhìn, nói: “Đêm nay ở đây đối phó, chờ đến tối, chúng ta đi đường vòng ra ngoài!”

Tuy rằng cả đường đi lão Vũ không cho chúng tôi quay đầu nhìn, nhưng trước khi vào nhà hoang, tôi vẫn không kìm được tò mò ngoái đầu, nhưng thật kinh ngạc, phía sau mênh mông trống trải, đến gà vịt còn chẳng có, thậm chí, kẻ theo dõi này thật giỏi ẩn thân!

Mà căn nhà hoang này cũng lạ, trước không thôn xóm, sau không cửa hàng, chẳng hiểu chủ nhà trước đây nghĩ gì, không thích giao lưu với người ngoài chẳng?

Tôi thì không sao lắm, nhưng Hoàn Tử Đầu vừa thấy trong nhà tối tăm thì bắt đầu sợ, nói: “Ở đây thật à? Nhà này mẹ nó đèn còn chả có, tối nay chúng ta làm sao được?”

Lão Vũ quay đầu: “Không cần ở qua đêm, chờ trời tối chúng ta dụ kẻ theo dõi ra, hoặc lén bỏ trốn!” Nói đoạn liền đi đầu mở

cửa vào nhà.

Bên trong căn nhà cũng hoang tàn như ở ngoài, ba chúng tôi ngồi dựa lưng vào tường hút thuốc, trời càng ngày càng tối, bên ngoài chỉ còn tiếng côn trùng kêu. Trong nhà tối om, ba đốm lửa thuốc lập lòe, tôi hỏi: “Lão Vũ, chúng ta bị theo dõi thế này, lão Đường có an toàn không?”

Không biết biểu hiện của lão Vũ thế nào, chỉ nhìn thấy đốm thuốc lập lòe sáng, lão nói: “Nơi đây còn cách thôn Thổ Bao Tử rất xa, lão Đường ở đó an toàn, không ai tìm ra đâu!”

Hoàn Tử Đầu hỏi: “Lão Vũ, bên ngoài có mấy tên theo dõi?”

Lão Vũ thở dài: “Một người đàn ông!”

Hoàn Tử Đầu đứng phắt dậy, mắng: “Chỉ một thôi à, tôi đây chấp 10 tên được, chúng ta sợ gì chứ?”

Tôi kéo hẳn ngồi xuống, bất đắc dĩ nói: “Anh vẫn chưa hiểu ý lão Vũ à? Kẻ theo dõi không phải muốn giết chúng ta diệt khẩu, mà là muốn đi theo tìm lão Đường. Một khi tìm được lão Đường, e là sẽ có cả một đội quân đến đây ấy chứ!”

Hoàn Tử Đầu hiểu ra, nói: “Có lý, theo tôi thấy cắt đuôi hẳn bây giờ không phải cách hay, tính kế bắt hẳn thì hơn!”

“Bắt hẳn không phải chuyện dễ, chờ trời tối hẳn chúng ta tùy cơ ứng biến!” Nói rồi lão Vũ ném tàn thuốc xuống đất, lấy chân dập tắt. Cứ như thế, ba chúng tôi ngồi bên trong căn nhà hoang, tôi định hỏi lão Vũ mấy chuyện, nhưng sợ bên ngoài có người nghe lén nên không dám mở miệng.

10h tối, Hoàn Tử Đầu nãy giờ cứ chê bản thủ, giờ đang nằm trên phản ngáy ngon lành. Lão Vũ nhìn đồng hồ, ngó ra ngoài cửa sổ quan sát rồi quay đầu bảo tôi: “Hai cậu ở yên trong này nhé, tôi ra ngoài thám thính xem sao!”

Lão Vũ chẳng còn trề trung gì, tôi vội giữ tay anh ta lại: “Ai theo dõi còn chưa biết, anh ra ngoài một mình sao được? Để tôi đi theo anh!”

Lão Vũ xua tay: “Tôi chỉ giả vờ đi tiểu xem xét tình huống, không có gì đáng ngại! Nhiều người cùng ra ngoài sẽ sinh nghi, đợi tôi quay vào rồi nói.”

Dứt lời lão Vũ liền đẩy cửa đi ra ngoài. Hoàn Tử Đầu thì ngáy như sấm, mà tôi chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Một lúc sau,

nghe thấy tiếng bước chân lão Vũ ngoài cửa sổ, tôi vội đánh thức Hoàn Tử Đầu dậy. Hắn mơ mơ màng màng, suýt thì quên cả việc mình tới đây làm gì, tôi gõ đầu hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Đừng ngủ nữa, mau chạy!”

Tuy chỉ số IQ không cao, nhưng cũng may là Hoàn Tử Đầu rất nghe lời tôi, nghe tôi nói vậy thì vội bật dậy, xỏ giày, hỏi: “Sao thế? Phát hiện tên theo dõi ta rồi à?”

“Ừ, phát hiện rồi. Đi theo tôi!”

Hoàn Tử Đầu rút con dao găm Thụy Sĩ rồi cẩn thận đi theo ra ngoài. Đêm nay trời đầy sao, tôi không đi thẳng mà dẫn Hoàn Tử Đầu chạy vòng theo sườn núi. Hắn vừa chạy theo vừa hỏi: “Mẹ, anh không đi thẳng luôn xuống lại vòng sườn núi làm gì?”

“Không đi đường lớn được, rất dễ bị phát hiện. Anh nói ít thôi, cứ chạy theo tôi là được!”

Thấy tôi thần thần bí bí, Hoàn Tử Đầu không hỏi nữa, hai chúng tôi chạy xuyên màn đêm, cành cây cào rách cả áo cũng chẳng quan tâm. Đi một vòng đường núi, tôi dẫn Hoàn Tử Đầu quay về đường chính, hắn mặt ngu ra, hỏi: “Anh làm gì vậy, chẳng phải đã phát hiện ra tên theo dõi ư? Ta bắt hắn luôn chứ chạy cái gì?”

Tôi quay đầu nhìn hắn: “Đánh không lại, hiện giờ không chỉ có một kẻ theo dõi!”

“Không chỉ có một kẻ? Anh phát hiện thêm ai nữa à?”

Hoàn Tử Đầu vừa chạy, vừa ngoái lại nhìn, thắc mắc: “Tôi thấy đâu có gì, trên con đường này, đến bóng ma còn chẳng thấy!”

Hắn vừa dứt lời thì chọt chuông điện thoại của tôi vang lên, là Lý Đồng gọi tới. Vừa chạy vừa nghe, trong điện thoại, Lý Đồng nói ý hệt những gì tôi đoán, liền cúp máy, tăng tốc chạy nhanh hơn.

Hoàn Tử Đầu to béo hơn tôi, thường ngày lại rượu chè gái gú nên chỉ một lát đã thở hồng hộc hết chạy nổi, hắn chống tay xuống đầu gối hỏi: “Ai gọi điện cho anh đấy, sao nghe xong lại càng chạy nhanh hơn vậy?”

Tôi không đáp lời, kéo hắn tiếp tục chạy, chạy một lúc lâu sau thì chọt có ánh đèn xe tải đang tới. Trong lòng mừng thầm, tôi

vội đứng ra vẫy. Tài xế là một người đàn ông trọc đầu, to cao y như Hoàn Tử Đầu, anh ta kéo cửa kính xuống nhìn hai chúng tôi, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, chặn xe làm gì, định cướp à?”

Tôi lắc đầu: “Đại ca, chúng tôi đi lạc, xe mình chạy về đâu, cho chúng tôi đi nhờ một đoạn!”

Tài xế đánh giá tôi từ đầu đến chân, khoát tay ý bảo lên xe, chui vào thùng xe tải, Hoàn Tử Đầu hỏi: “Ai da, hai ta cứ vậy mà đi? Mặc kệ tay cựu lãnh đạo của anh à?”

Tôi lau mồ hôi trán, nói: “Mặc kệ, hai chúng ta chạy được rồi nói!”

Hoàn Tử Đầu lại giắt con dao vào lưng quần, thở dài: “Huynh đệ, không phải là anh em không bênh anh, nhưng nửa đêm vớt lão già kia ở lại, chẳng trượng nghĩa. Chẳng phải vẫn còn kẻ theo dõi sao?”

Tôi không trả lời hẳn, quay đầu hỏi tài xế: “Đại ca, hiện giờ anh đi đâu?”

Tài xế nói: “Đã muộn thế này, không về nhà thì còn đi đâu được?”

“Nhà anh có ở xa đây không? Hai chúng tôi đêm nay không có chỗ ngủ, muốn xin ngủ nhờ, sẽ trả tiền như khách sạn!”

Tài xế hừ lạnh một tiếng: “Được, vậy thì ở tạm một đêm. Nhà tôi ở ngay thôn trước mặt, sắp tới rồi!”

Hoàn Tử Đầu nói: “Nơi nay hoang vắng, thôn anh tên là gì?”

Tài xế không ngoái đầu, đáp: “Thôn Thổ Bao Tử!”

CHƯƠNG 200: NHỮNG BIỂU HIỆN GIẢ DỐI

DTV EBOOK

Đạp phá thiết hài không tìm được, giờ tìm thấy lại chẳng tốn công! Thôn Thổ Bao Tử, chính là nơi lão Đường đang trốn. Hoàn Tử Đầu kinh ngạc nhìn tôi: “Thổ Bao Tử, chẳng phải chính là nơi lão Vũ muốn dẫn chúng ta tới ư?”

Tôi gật đầu, hỏi tài xế: “Đại ca, ở đây có thôn Thổ Bao Tử thật à? Thôn các anh có lớn không?”

Tài xế nghe vậy thì có vẻ không vui, đáp: “Cái gì mà có thật hay không, thôn chúng tôi vẫn luôn ở đây, không đông người lắm, chỉ mấy chục hộ!”

Hoàn Tử Đầu cũng nhìn ra, hỏi: “Huynh đệ, sao tôi đột nhiên thấy anh cứ thần thần bí bí, mục đích chúng ta tới đây, không phải là tìm thôn Thổ Bao Tử cùng lão Vũ hay sao?”

Hiện giờ đã tạm an toàn, tôi cười khổ nói: “Hoàn Tử Đầu, lão Vũ này có vấn đề. Rất có thể đó không phải là lão Vũ!”

“Không phải lão Vũ?”

Hoàn Tử Đầu kinh ngạc, trở mắt quay người về phía tôi, nét mặt khó tưởng tượng, hỏi: “Sao anh ta lại không phải lão Vũ? Lúc trước đến công ty anh tôi đã từng gặp rồi mà!”

Lần trước đại họa biến thành lão Lưu đến lừa tôi để lấy cuốn sách, việc này đã để lại ám ảnh trong tôi, nhưng Hoàn Tử Đầu thì không biết. Thông qua những chi tiết trên đường đi, tôi đoán đây rất có thể cũng là do đại họa biến thành. Thở dài, tôi giải thích: “Hoàn Tử Đầu, anh có nhớ Pý Đồng hôm trước đi nhậu không?”

Hắn ngẫm lại, gật đầu: “Nhớ, chuyện này liên quan gì đến hắn?”

“Lý Đồng này 10 năm trước đây có quen biết với lão Vũ, nhưng hôm qua lúc gặp nhau ở cổng, lão Vũ lại không nhận ra! Tính cách lão tôi rất hiểu, tuy là người tự cao, ương ngạnh, nhưng cũng là một người tình cảm. Tuyệt đối anh ta sẽ không

làm giá với bạn cũ, hướng chi giờ lão còn đang ở tình cảnh lưu lạc!”

“Chỉ như vậy? Đã 10 năm rồi, không nhận ra cũng dễ hiểu mà!”

Tôi lắc đầu: “Đâu phải là gà hóa thành phượng hoàng, thay đổi đến mức nào chứ. Hơn nữa năm xưa họ đã cùng nhau trải qua một số việc, chắc chắn ấn tượng phải rất sâu, nhưng từ ánh mắt xa lạ của lão Vũ thì tức là hoàn toàn không quen biết. Lão là giả!”

Nói xong, tôi lại bổ sung: “Ban nãy anh ngủ, lúc lão Vũ muốn ra ngoài một mình, tôi có túm cánh tay lão, anh có biết tay lão lạnh thế nào không? Lạnh y như một tảng băng!”

Hoàn Tử Đầu cau mày: “Nói như vậy thì kẻ theo dõi mà hấn nói, cũng là giả?”

Tôi lắc đầu: “Vừa rồi lúc chạy, Lý Đồng có gọi điện cho tôi, hấn nói đã tìm được tiểu quý năm xưa. Người theo dõi chúng ta thực ra là tiểu quý của Lý Đồng, bị lão Vũ phát hiện. Trong điện thoại, hấn cũng nói tôi nghe, lão Vũ này không phải con người!”

Vừa dứt lời thì tài xế bỗng tức giận, quay đầu lờm tôi nói: “Hai anh, còn mẹ nó bị bệnh à? Làm gì vậy, kể chuyện ma nghe kinh khủng như thế, còn đòi đến nhà tôi ở?”

Tôi ngại ngừng cười gượng: “Không có gì đâu đại ca, tôi và hấn mới xem bộ phim kinh dị, tiểu tử này máu lên não chậm nên phải giải thích cho hấn!”

Tài xế chửi đồng một câu rồi tiếp tục lái xe. Chiếc xe nhảy tung tung trên con đường gồ ghề một lúc thì cũng đến được thôn Thổ Bao Tử. Thôn này đúng là khá nhỏ, đứng ở đầu thôn hướng mắt nhìn có thể thấy cuối thôn. Tài xế là một người độc thân, cả căn nhà rộng chỉ mình anh ta sống, đánh xe vào trong sân, anh ta chỉ phòng đông nói: “Đêm nay hai anh ngủ phòng này, vào trước đi!” Tôi với Hoàn Tử Đầu gật gật, vào phòng nghỉ tạm.

Phòng không rộng rãi lắm nhưng rất sạch sẽ, ban nãy trên xe còn chưa nói rõ ràng, vừa vào trong đã sốt ruột hỏi: “Anh còn chưa nói rõ cho tôi, lão Vũ giả này, là ma ư?”

Ngồi mép giường, cởi giày, tôi nói: “Không phải là ma. Anh có còn nhớ lúc chúng ta gặp ông lão râu dê sau núi không? Chắc hẳn chính là thứ mà ông ta nói, đại họa!”

“Đại họa???” Hoàn Tử Đầu căng thẳng, ngồi xích lại gần tôi: “Sao anh không nói sớm cho tôi biết?”

“Anh nhát gan thế nào tôi đây thừa biết, nói sớm để chân anh nhũn ra, không chạy nổi à?”

Hoàn Tử suy nghĩ, nói: “Mặc kệ hẳn là đại họa hay tiểu họa, hẳn đóng giả lão Vũ là muốn lừa chúng ta đến đây? Còn nữa, ban nãy anh nói cái gì mà tiểu quý của Lý Đồng, cũng liên quan việc này?”

Tôi gật đầu, thờ dãi: “Chưa rõ mục đích của nó lắm, nhưng tôi không ngờ là có thôn Thổ Bao Tử thật. Còn về Lý Đồng, hẳn cũng coi như là một thầy âm dương, biết quá âm.”

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi phải tiếp nhận lượng thông tin khổng lồ, Hoàn Tử Đầu chưa tiêu hóa nổi: “Nếu đúng là có thôn Thổ Bao Tử, thì lão Đường ở đây thật ư?”

Nhớ đến những suy đoán của mình và Lý Đồng, nếu mấy vụ tai nạn ở đập nước đều liên quan đến đại họa, nó luôn cản trở tôi điều tra, nhất định sẽ không dẫn tôi đi tìm lão Đường!”

Nghĩ tới đây, tôi lắc đầu: “Chắc hẳn lão Đường không ở đây. Nơi này cũng chưa chắc đã an toàn, chúng ta tùy cơ ứng biến, nếu có gì không thích hợp thì lập tức chạy!”

Nghe vậy, Hoàn Tử Đầu lại rút con dao găm ra, nắm chặt trong tay, hung tợn nói: “Tôi còn nhớ ông lão râu dê nói, thứ kia không phải là ma. Chỉ cần nó không phải ma thì có là gì cũng dễ xử!”

Tôi cũng chỉ biết cười khẩy, chọt tài xế ôm chăn đệm đẩy cửa đi vào, đặt lên giường, bắt gập con dao trong tay Hoàn Tử Đầu, nói: “Này, rốt cuộc hai người là làm gì?”

Tôi chưa kịp mở mồm thì Hoàn Tử Đầu gắt: “Anh ta là tài xế, tôi là xã hội đen! Không có chuyện của anh, về ngủ đi!”

Tay tài xế cũng chẳng phải người hiền lành, sừng sốt rồi chống nạnh nói: “Hai người đừng con mẹ nó giả xã hội đen trước mặt tôi. Lúc anh em tôi lặn lội, hai người còn đang chơi kiếm nhựa đấy!”

Hoàn Tử Đầu nổi nóng, đứng dậy muốn ăn thua đủ, tôi vội giữ hấn lại, nói: “Đại ca, hai chúng tôi bị lừa đến đây, đêm nay ở nhờ nhà anh có chút cảm tạ!” Nói đoạn, móc 200 tệ ra đưa cho anh ta.

Tài xế nhận tiền, trừng mắt nhìn Hoàn Tử Đầu: “Mặc kệ thế nào, tôi thấy hai người không phải người tốt. Đưa con dao đây, phòng tối ngủ bị hai người cắt cổ!”

Đương nhiên Hoàn Tử Đầu không chịu, tôi phải giật con dao trong tay hấn đưa cho tài xế, nói: “Được, đưa cho đại ca!”

Tài xế cầm con dao, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nói: “TV trong phòng là đồ tôi mới mua, một con dao thôi chưa đủ, phải thêm tiền!”

Hoàn Tử Đầu nổi nóng: “Không biết liêm sỉ, ai thêm cái TV nát nhà anh chứ?”

Tôi đã hết tiền, nhưng không muốn dây dưa, bèn hỏi Hoàn Tử Đầu: “Đừng làm ầm lên, anh mang theo tiền không, đặt cọc cho anh ấy đi!”

Hoàn Tử Đầu trừng mắt, sau đó sờ sờ túi, bất đắc dĩ nói: “Con mẹ nó, ví tiền rơi mất rồi. Chắc là do vừa nãy chạy hăng quá!”

Tôi nhăn mặt: “Đại ca, trên người tôi còn đúng 200 tệ đã đưa anh rồi, chúng tôi sẽ tuyệt đối không động đến cái TV, được không?”

Ai ngờ tay tài xế chẳng hề thông cảm, nói: “Không được! TV này tôi mới mua, dùng nó để cưới vợ!” Nói rồi nhìn tôi, tiếp: “Tôi thấy cổ anh có đeo sợi dây, thứ gì trên đó vậy?”

Tôi sửng sốt, cúi đầu lôi đồng tiền hổ vằn ra nói: “Chỉ là đồng tiền xu kỷ niệm, không đáng giá!”

“Ai da, mặc kệ nó có đáng giá hay không, cứ đặt cọc đi. Nếu sáng mai mà TV vẫn còn, tôi sẽ trả lại anh!”

Tôi bỏ đồng tiền lại trong ngực: “Đại ca, thứ này tuy không đáng giá, nhưng nó còn quan trọng hơn mạng sống của anh, không thể được!”

Thấy tôi từ chối, tay tài xế trừng mắt, một lúc sau mới chần chừ nói: “Vây thôi cũng được, đêm nay hai người ngoan ngoãn một chút, đừng có ý đồ với TV nhà tôi!”

Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài. Hoàn Tử Đầu tức đến nghẹn họng, chửi đồng một câu rồi nằm xuống giường: “Dao găm cũng bị giữ rồi, nếu lát nữa lão Vũ đuổi tới, huynh đệ ta cũng chỉ có thể dùng tay không chiến đấu!”

Tôi cũng nằm xuống nói: “Hiện giờ còn chưa biết nó lừa chúng ta đến Thổ Bao Tử làm gì? Thôi thì nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, đành tự an ủi bản thân mà chờ đến sáng mai đi!”

Dứt lời, tôi nhắm mắt lại, suy nghĩ mông lung. Suốt từ chiều đã lẫn lộn, chỉ lát sau tôi đã ngủ thiếp đi, nhưng không dám ngủ sâu lắm. Hoàn Tử Đầu thì sợ lão Vụ đuổi theo cũng không ngủ, hai chúng tôi không bật đèn, cứ nằm yên lặng như vậy mấy tiếng đồng hồ. Chợt Hoàn Tử Đầu quay sang hỏi tôi: “Buồn đái quá, phải làm sao?”

Tôi bất đắc dĩ nói nhỏ: “Anh đúng thật con mẹ nó là loại con lừa, ăn lắm cứt đái nhiều. Đừng có ra ngoài, cứ đái ra đấ đi, đừng để nước tiểu dính vào TV nhà người ta là được!”

Hoàn Tử Đầu bò dậy, vừa xuống giường thì chợt nghe sát vách có tiếng chuông điện thoại. Tiếng chuông này nghe có vẻ quen thuộc, Hoàn Tử Đầu ngơ ra, quay đầu nói: “Con mẹ nó, chuyện gì vậy, đây chẳng phải tiếng chuông điện thoại của tôi ư?”

Tôi cả kinh: “Điện thoại của anh không có trên người à?”

“Không, nó đã bị rơi cùng ví tiền rồi!”

Hoàn Tử Đầu vừa nói, tôi chợt phản ứng được, thềm kêu không ổn, vội mở cửa sổ phía sau ra, kéo tay Hoàn Tử Đầu: “Con mẹ nó, là giả, chạy!”

CHƯƠNG 201: TỔ ĐỘI CHÍNH NGHĨA

Hoàn Tử Đầu không hỏi nhiều, lập tức nhảy theo tôi ra cửa sổ. Lúc chạy trên đường thôn, tôi hoảng hốt nhận ra, cả thôn này đều là những ngôi nhà hoang tàn, cỏ cây trong sân còn cao hơn đầu người, đây vốn là một cái thôn bỏ hoang không ai ở!!

“Vừa rồi anh nói cái gì là giả? Điện thoại của tôi trong tay gã tài xế, hẳn là hẳn nhặt được ví tiền của tôi!”

“Đúng! Chính bởi vì hẳn nhặt được ví tiền của anh, chuyện này mới không ổn. Hẳn vốn chả phải tài xế gì cả, mà chính là đại họa biến thành!”

Hoàn Tử Đầu sững sốt: “Hả? Hẳn là lão Vũ giả, biến thành tài xế đuổi đến đây?”

Tôi gật đầu: “Hẳn là như vậy, hẳn nhìn thấy ví tiền anh rơi, mới đuổi theo hướng chúng ta chạy. Sau đó lừa chúng ta bằng cách khác, tôi vẫn luôn thắc mắc, muện thế này rồi sao hẳn lái xe về có một mình, mà lại trùng hợp sống ở thôn Thổ Bao Tử? Rồi cứ đòi tôi lấy đồng tiền ra để thế chấp?”

Hoàn Tử Đầu biết chân tướng sự việc thì bắt đầu sợ hãi, chạy chậm dần, tôi bất đắc dĩ kéo hẳn trốn vào sau một bức tường, hẳn thở hổn hển chỉ xuống chân nói: “Toi rồi, mềm nhũn!”

Ban nãy nhảy cửa sổ, nhất định đại họa sẽ nghe được tiếng động, tôi căng thẳng nép sát vào tường ngó đầu ra nhìn. Cả cái thôn hoang vắng này yên lặng như tờ, không có bất kỳ âm thanh nào.

Hoàn Tử Đầu nói nhỏ: “Sao hai anh em ta số khổ thế không biết. Ở nhà thì bị người ta truy đuổi lúc người ta bị bắt thì lại bị ma truy đuổi!”

Tôi trấn an hẳn: “Anh đừng quá sợ hãi, nó tốn nhiều công sức như vậy nhưng chưa làm gì, chứng tỏ còn chưa có ý giết chúng ta!”

Cứ trốn mãi ở đây cũng không phải cách hay, tôi đỡ Hoàn Tử Đầu dậy, chạy vọt ra đường thôn, chợt việc quỷ dị đã xảy ra, bầu trời ban nãy vốn đầy sao, bây giờ lại đột ngột tối dần theo từng bước chân của tôi.

Đi được một đoạn thì toàn bộ không gian đã tối đen không nhìn thấy trước mặt. Tôi và Hoàn Tử Đầu đứng gần nhau trong gang tấc mà cũng không nhìn thấy được mặt nhau, rõ ràng là đại họa gây ra chuyện này!

Cả hai mò mẫm trong bóng tối cứ như con ruồi mất đầu, chỉ bước đi theo cảm giác. Đường đất, gạch vụn, ổ gà rất nhiều, tôi lấy điện thoại ra bật flash, nhưng lại phát hiện, nó cũng chẳng phát ra chút ánh sáng nào.

Bỗng nghe tiếng Hoàn Tử Đầu kêu lên ai da, tôi dừng chân, căng thẳng hỏi: “Sao thế Hoàn Tử Đầu? Anh ở đâu rồi?”

Dứt lời liền ngồi xổm xuống lần mò theo hướng âm thanh phát ra. Một lúc sau thì có tiếng Hoàn Tử Đầu rên: “Tôi ngã xuống mương rồi!”

“Ngã xuống mương? Không sao chứ?”

Ngay sau là tiếng quần áo ma sát với mặt đất, tôi sờ sờ túm được tay Hoàn Tử Đầu, kéo hẳn lên trên. Hoàn Tử Đầu bực bội mắng lớn: “Sao con mẹ nó tối đến mức này? Hai bên thì là mương, đường đi thì chả nhìn thấy gì, chúng ta vô pháp đi tiếp rồi!”

Hắn vừa dứt lời thì tôi nghe rõ ràng tiếng bước chân từ từ lại gần phía sau.

“Rạp...rap...rap...”

Tiếng động rất nhẹ, nhưng trong bóng đêm tĩnh lặng này nghe rất rõ ràng, là đại họa đuổi theo ư? Hoàn Tử Đầu sớm đã sợ đến run người, thấp giọng hỏi: “Huynh đệ, có phải đằng sau ta có tiếng động?”

Tôi ừ nhẹ một tiếng, đỡ hẳn sờ soạng từng bước đi về phía trước. Đại họa đã hết kiên nhẫn, muốn động thủ chẳng? Tôi căng thẳng toát mồ hôi, nhưng vẫn xoắn nách Hoàn Tử Đầu duy trì tốc độ. Dần dần, âm thanh kia càng ngày càng gần, thậm chí gần sát bên tai. Điều đáng sợ nhất chính là những âm thanh quái đản trong bóng tối mà không thể tưởng tượng được nó là gì. Tôi hình dung ra một con mãng xà lớn, trừng mắt, gân cổ phun lưỡi phì phì mà da đầu tê rần.

Đột nhiên tiếng động phía sau biến mất, giọng Hoàn Tử Đầu run lên, hỏi: “Đi...đi rồi?”

Tôi vừa thở vừa nói: “Chắc không đâu, trời tối quá chẳng nhìn thấy gì. Huynh đệ, lại liên lụy anh rồi, hôm nay xem ra hai chúng ta khó thoát!”

Làm bạn với Hoàn Tử Đầu không lâu, nhưng hắn là người trượng nghĩa, hắn coi chuyện của tôi như chuyện chính mình, đã nhiều lần lâm nguy mà chưa nửa lời oán hận. Giờ nghe tôi nói vậy, rốt cuộc hắn không nhẫn nhịn được nữa, xoay người hét lên: “Con mẹ nó, ta liều mạng với người!”

Hắn đột nhiên phát lực, vung tay loạn xạ trong bóng tối, tôi đang đỡ người hắn cũng bị đẩy ra. Nhưng chỉ vài giây sau thì Hoàn Tử Đầu vừa hét ầm ĩ đã im bật, cứ như bị bóng đêm nuốt chửng không dấu vết.

Không biết Hoàn Tử Đầu đi đâu, cũng không biết hắn gặp phải cái gì mà không chút động tĩnh, xung quanh chỉ còn mình tôi lơ lửng, vừa định mở mồm gọi thì bỗng cảm giác vai mình có một đôi tay chụp lên.

Trên người khoác mỗi chiếc áo mỏng, có thể cảm nhận rõ đây là một đôi tay khô quắt, bấu chặt vào vai, đến móng tay còn găm vào thịt. Máu đã chảy ra thấm ướt cổ áo, nhưng toàn thân tôi lại cứng đờ như bị điện giật, không làm chủ được cơ thể, đứng im chịu cơn đau!

Đôi tay bắt đầu di động từ bả vai hướng lên trên, hình như tôi đã biết mục đích của nó, càng ngày nó càng mò dần về phía cổ, gần đồng tiền hổ vằn. Tôi đã không thể hô hấp, tuyệt vọng mà nhắm mắt, cuối cùng mình vẫn phải chết ở đây ư?

Đúng khoảnh khắc ngón tay khô khốc vừa mò vào cổ áo, thì bỗng nhiên phía sau tôi vang lên tiếng hét: “Chạy đi đâu!”

Giọng nói cao vút xuyên thẳng vào màng nhĩ khiến tai tôi ù đi, tiếp đó là tiếng tru thê thảm, ngón tay đang mò ở cổ tôi cũng nháy mắt rụt về. Nó vừa rời đi thì toàn thân tôi lập tức khôi phục cử động, nhưng hai chân đã mềm nhũn, ngã bệt xuống đất. Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng bầu trời cuối cùng cũng có lại ánh sáng, những ngôi sao dần xuất hiện, dưới đất có ánh sáng trắng. Mọi thứ đã trở lại bình thường!

Đã bước nửa bước chân xuống quỷ môn quan, thật không thể nào ngờ được, mình vẫn chưa chết! Thở hổn hển quay đầu

nhìn lại, người vừa hét lên cứu tôi không ai khác, chính là Đạo Diên.

.....

Trên người có lời nguyện, cứ đến 15 âm lịch là dương khí của tôi suy yếu, dễ dàng nhìn thấy ma quỷ. Từ khi lái chuyến xe số 13 đến nay, tôi gặp rất nhiều chuyện lạ, hay nói cách khác đã gặp rất nhiều ma quỷ. Nhưng những lần trước, chỉ là tôi nhìn thấy chúng, chứ không đụng vào chúng, chúng cũng không đụng vào tôi, đêm nay thì khác!

Ngón tay khô quắt kia đã túm lấy vai tôi, bấu phập vào thịt, đây không phải chỉ là sợ hãi mơ hồ, mà là sợ hãi tử vong!

Trông thấy Đạo Diên, toàn thân tôi ngây ngốc, một loạt những tình huống xảy ra khiến tôi mơ hồ, thậm chí còn chẳng nghe lọt tai Đạo Diên nói gì với mình, chẳng biết cuối cùng anh ta lôi tôi ra ngoài bằng cách nào.

Cũng may là Hoàn Tử Đầu không làm sao, nghe tiểu Lục nói hấn ngã đập đầu xuống mương bất tỉnh, chẳng ai biết tôi và hấn đã phải trải qua cái gì, mấy ngày sau tôi với Hoàn Tử Đầu vượt qua trong sự suy nghĩ mông lung.

Lý Đồng trông thấy Đạo Diên thì mừng hóm, cứ vây quanh anh ta suốt, còn nói về chuyện đại họa, và cả ông già râu dê mà tôi gặp cho anh ta. Đạo Diên nghe những thông tin này thì rất hứng thú, cũng muốn đi cùng chúng tôi để xác minh thật giả. Sau ba ngày nằm nghỉ ngơi, cuối cùng tôi đã lấy lại tinh thần, nhưng còn bất ngờ hơn là Hoàn Tử Đầu, khi nghe chúng tôi định đi tìm ông lão râu dê thì liền đòi đi theo.

Hấn sợ ma như vậy mà vẫn dám đi theo để giúp đỡ bạn bè, tôi cảm động chảy nước mũi. Nhưng chưa dừng lại ở đó, chuyện kinh động hơn là tiểu Lục, vừa nghe thấy tôi vẫn còn yếu đã định ra ngoài, cậu ta cũng đòi đi theo luôn!

Thế là, Đạo Diên, Lý Đồng, tiểu Lục, tôi và Hoàn Tử Đầu, năm người tạo thành một nhóm mang theo hai đồng tiền, một cuốn sách, lần nữa mò lên cái thôn ngằm thềm bí phía sau núi kia!

Tôi rất có tự tin với cuộc hành trình lần này, dù sao đây cũng là một tổ đội chính nghĩa hiếm thấy!

CHƯƠNG 202: SUY ĐOÁN

Sau khi bàn bạc, năm người chúng tôi quyết định khởi hành vào hôm sau. Hoàn Tử Đầu quay về nhà lấy đồ đạc rồi chuyển tới ký túc. Tôi hỏi hẳn đêm hôm trước vung quyền có đâm trúng cái gì không, câu trả lời của hẳn làm tôi cười ra nước mắt, hẳn vừa quay lại thì đã bước hụt xuống mương.

Đây là lần đầu tiểu Lục đồng hành cùng tôi, giờ cậu ta đang là đội trưởng, phải tổ chức công việc hành chính hàng ngày, tôi hỏi sao cậu ta lại muốn đi, tiểu Lục cười nói: “Mấy hôm nay tôi đều nghe hết, mọi người ngày nào cũng nói về ba chuyện ma quỷ, đã chán ngấy. Tôi quyết định đi cùng anh, nếu trên đường anh có bị gì, còn có tôi chăm sóc. Còn anh, bắt cho tôi xem!”

Tôi bĩu môi: “Thế ở công ty thì sao, lãnh đạo không có mặt, đám tài xế làm ăn cầu thả rồi thế nào?”

Tiểu Lục vừa xếp hành lý vừa đáp: “Trên đời làm gì có ai dám trở mặt ngay như vậy, tôi đã sắp xếp hết rồi, anh khỏi cần lo. Tôi muốn đến cái thôn ngầm mà anh nói xem nó có thật không!”

Nhìn vẻ mặt khinh thường của tiểu Lục, tôi biết cậu ta không thể hiểu về những lần xa nhà của tôi, lần này sẽ được nếm trải.

Lần trước chạy trốn bất ngờ, gặp được ông lão râu dê trên ngọn núi sau thôn nhà Hoàn Tử Đầu, giờ lần nữa tìm lại, chúng tôi không chắc chắn lắm. Cũng may tiểu quỷ mà Lý Đồng tìm được có thể cung cấp một ít thông tin.

Sáng hôm sau, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, chúng tôi mang theo đồ ăn và nước uống, đương nhiên không thể thiếu hai đồng tiền và một cuốn sách tìm kiếm ông lão râu dê trông coi cái thôn ngầm.

Để an toàn, chúng tôi không gộp ba thứ đó lại, cuốn sách do Đạo Diên giữ, hai đồng tiền tôi và Lý Đồng vẫn đeo trên cổ. Tôi thì chả phải đáng cứu thế gì, chuyến đi lần này không phải vì mục đích cứu đời, chỉ đơn giản tôi nghĩ, nếu đại họa liên quan đến ba vụ tai nạn ở đập nước, thì phải loại bỏ nó! Bên cạnh

đó, Đạo Diên cũng nói, tai họa vào 15 âm hàng tháng của tôi, rất có thể cũng liên quan với sự tồn tại của đại họa.

Khi đến chân ngọn núi thì trời đã khá muộn, Hoàn Tử Đầu đề nghị chúng tôi quay về nhà hẩn nghỉ, nhưng sau khi nghiên cứu, cả nhóm quyết định ngủ lại ở sườn núi để tiện cho việc đi lại sáng mai.

Buổi tối dựng lều, ngồi ăn uống nói chuyện phiếm, tôi chợt nhớ đến bà lão ở thị trấn kia, cùng hình nhân giấy đỏ để lại chỗ bà ta. Giờ có Đạo Diên ở đây, tôi bảo Lý Đồng kể cho Đạo Diên để muốn nghe quan điểm của anh ta. Lý Đồng cắn một miếng bánh mì, nói: “Bà lão ở thị trấn tôi họ Thẩm, bà ấy có con cháu đàn hoàng nhưng sống một mình. Mỗi khi có người đến xem tà bệnh, bà đều bôi máu lên trán họ, sau đó bảo họ đến bãi tha ma ngủ một đêm. Ban đầu tôi nghĩ bà ta làm việc kiểu lừa đảo, nhưng sau này mới nhận ra bà ấy rất chuyên nghiệp!”

Đạo Diên sửng sốt, sau đó cười: “Quả là chuyên nghiệp!”

Lý Đồng còn chưa kể việc bà lão đã quá âm cứu hẩn, vậy mà Đạo Diên đã khen bà ta, tôi bổ sung: “Bà lão cũng đã cứu mạng Lý Đồng, Lý Đồng nói bà ta phải tề danh với Hà tiên sinh!”

Đạo Diên gật đầu: “Nhưng nếu tôi đoán không lầm, chắc bà ấy không sống được lâu nữa!”

Không sống được lâu? Những người tầm cỡ như Đạo Diên đều có thể tiên tri một số điều, tôi vội hỏi: “Bà ấy cũng nói rằng mình sắp chết, sao anh có thể biết? Anh quen Thẩm lão thái thái này?”

Đạo Diên lắc đầu: “Tôi không quen, nhưng tôi biết bà ấy đã làm gì. Máu mà bà ta bôi cho bệnh nhân đều là máu của chính bà ấy!”

Tôi và Lý Đồng sửng sốt nhìn nhau, Lý Đồng hỏi: “Máu của chính mình? Đây cũng là cách mà đạo sĩ các anh chữa tà bệnh ư?”

“Không phải, tôi chỉ nghe sư phụ kể lại thôi. Trước kia có một ông lão ở Bắc Kinh dùng cách này để chữa tà bệnh cho người. Những bãi tha ma không phải là nơi tà ám, nó dùng để bẫy ma quỷ!”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Như vậy tổn bao nhiêu máu, cơ thể của bà lão sao chịu nổi?”

Đạo Diên vẫn cái bộ dạng cợt nhả, nói: “Tự người ta hiểu chứ, phương pháp chữa bệnh này là thuận theo thiên đạo tích âm đức, nhưng lại tổn chính tuổi thọ của mình nên người dùng nó rất hiếm.”

“Giảm thọ?” Lý Đồng nghe xong không khỏi ầm ức nói: “Tôi đây muốn sống còn chả được, bà Thẩm kia biết rõ như vậy mà còn làm, chẳng phải tự sát sao?”

Đạo Diên dựa người vào gốc cây, lười biếng nói: “Có bản lĩnh ắt có đánh đổi!” Nói xong lại chỉ vào tôi, nói: “Thẩm lão tháu chắc đã chữa bệnh cho cậu luôn!”

Tôi sửng sốt, nhưng ngẫm lại thì phản ứng được, lúc xin bà lão cứu Lý Đồng, bà ấy bắt tôi ra bãi tha ma ngủ, hóa ra là chữa bệnh cho mình ư? Tôi nói: “Bà lão không bôi máu lên người tôi, nhưng bảo tôi ra bãi tha ma ngủ một đêm!”

Đạo Diên gật đầu: “Thì đó, trước đây gặp cậu, tôi thấy toàn thân cậu bị bao phủ khí đen, hiện giờ xem ra nó đã tiêu tan đi kha khá!”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, đêm đó sau khi trở về từ bãi tha ma, bà lão có nói 15 âm lịch tháng này tôi sẽ không sao, hóa ra là đã giúp mình, đêm đó không chỉ cứu Lý Đồng, bà ấy còn cứu cả tôi và vợ Đại Chuy!

Nghe Đạo Diên nói xong, cuối cùng thì tôi cũng yên tâm khi hình nhân giấy đỏ do bà lão giữ. Còn lão Lưu có thể tìm được cây Kim thang thụ thứ hai hay không, phải xem vào vận mệnh của lão.

Trời dần tối, chúng tôi quay về lều, Lý Đồng nói sẽ bảo tiểu quỷ tuần tra, khỏi phải sợ nửa đêm dã thú tập kích. Tôi nằm giữa Hoàn Tử Đầu và tiểu Lục, chỉ vài phút sau cả căn lều đã vang lên tiếng ngáy, xoay trái là tiểu Lục khò khè, xoay phải là Hoàn Tử Đầu kéo gối. Tôi bất đắc dĩ ngồi dậy, muốn ra ngoài hút điếu thuốc.

Đạo Diên không có thói quen ngủ cạnh người khác, cũng đang ngồi một mình bên ngoài nhắm mắt dưỡng thần, tôi ngậm điếu thuốc, ngồi xuống cạnh anh ta. Đạo Diên có vẻ nhận ra tôi, nói: “Không ngủ được?”

Tôi ừ một tiếng: “Đạo trưởng, anh có từng nghe nói về lục mãng năm 83 không?”

Đạo Điền vẫn không mở mắt, chỉ khẽ gật đầu. Tôi hỏi tiếp: “Theo Lý Đồng nói, chúng tôi đều nghi ngờ đại họa lần này chính là lục mãng. Anh theo nó đã lâu như vậy, anh nghĩ thế nào?”

Cuối cùng thì Đạo Điền cũng mở mắt, liếc tôi, nói: “Khó nói lắm! Có lẽ là phải mà cũng có lẽ không phải!”

Những cao nhân như Đạo Điền chỉ tin vào sự thật chứ rất ít khi suy đoán lung tung, tôi hiểu cách nói lấp lửng của anh ta. “Thế theo anh, nó có liên quan gì đến những vụ tai nạn xe ở đập nước không?”

Đạo Điền gật đầu, một lát sau mới thấp giọng nói: “Lần đầu tôi đến tìm cậu, là gặp nhau trên xe nhỉ!”

“Đúng! Lúc đó tôi còn chưa tin anh là đạo sĩ, còn nghĩ anh là diễn viên quần chúng cơ!”

Đạo Điền cười: “Tối đó thực ra cũng không phải tôi cố ý đi tìm cậu, mà là lần theo âm khí của nó đến gần đó. Cái xe của cậu, hoặc nói tuyến đường xe của cậu đúng là có quan hệ gì với nó!”

Tuy đã sớm dự đoán trong lòng, nhưng nghe chính miệng Đạo Điền nói ra tôi vẫn phát run.

“Nói như vậy thì mấy vụ tai nạn đều do đại họa gây ra?”

“Khó nói lắm!”

“Vẫn khó nói? Cái cách mà Vương Đắc Hỉ chết giống hệt ba tài xế mười năm trước, ban đầu thì tôi nghi do bác Lục gây ra. Nhưng giờ càng ngày càng thấy khả năng chính là do đại họa!”

Đạo Điền lại lắc đầu: “Đây không phải căn cứ để suy đoán. Cho dù cách chết giống nhau nhưng cũng có thể do tà ám khác nhau gây ra, cậu hiểu ý tôi chứ?”

Tà ám khác nhau?

Tôi sửng sốt, rồi càng nghĩ càng thấy ớn lạnh: “Ý anh là, đại họa có đồng bọn? Hoặc, còn tồn tại một tà ám khác?”

Đạo Điền không đáp, cũng chẳng gật hay lắc đầu, chỉ thong thả nhắm mắt dưỡng thần, anh ta không muốn nói chuyện

tiếp. Trong lòng tôi thì vô cùng chấn động, con mắt nhìn vấn đề của Đạo Điền thâm thúy hơn mình nhiều. Ai cũng biết lục mãng năm 83 đã xuất hiện, nhưng ai dám chắc nó không có đồng bọn? Hoặc giả, trong đám hỗn độn ấy, còn tồn tại một tà mà mà chưa ai biết!

Đây đều là những khả năng có thể xảy ra, tôi hít sâu một hơi, cảm giác bộ não mình sắp không còn đủ dùng. Nhưng bất kể nó là tình huống như thế nào thì đều rất nguy hiểm...

Sáng hôm sau, chúng tôi ăn uống qua loa rồi bắt đầu thu dọn hành lý, xuất phát. Còn nhớ lần trước, Hoàn Tử Đầu cho rằng đi xuyên qua núi sẽ ra được ngoài, kết quả là đi suốt đêm, gặp được ông lão râu dê, rồi lại đi theo ông ấy cả một buổi sáng mới về đến nhà ông ta.

Lần này đi cùng cả nhóm, tìm lại đường vào nhà ông lão rất khó khăn, tôi với Hoàn Tử Đầu đi trước, dựa theo trí nhớ mà dẫn đường. Năm người đi sâu vào trong núi suốt một ngày nhưng chẳng có manh mối gì.

Lần này đồng hành, tiểu Lục không nói gì nhiều, nhưng đi suốt cả ngày đã làm cậu ta nổi nóng, quay sang càu nhàu với Hoàn Tử Đầu: “Hoàn Tử Đầu, thôn ngầm đâu, ông lão râu dê đâu? Anh ăn hết rồi à?”

Đã không tìm thấy đường, đang bực mình lại bị tiểu Lục nói kháy, hấn cáu: “Đừng có nói kiểu đó, thôn ngầm bị cháy rồi chìm dưới lòng đất, nhìn thấy sao được?”

Vừa dứt lời thì chợt Lý Đồng đang nò mẫm phía trước vẫy tay gọi to. Thấy hấn có vẻ kích động, chúng tôi liền chạy qua, đứng ở vị trí của Lý Đồng bên sườn núi, phóng tầm mắt nhìn, quả nhiên có một cái thôn nhỏ.

Nhìn thấy thôn, tôi với Hoàn Tử Đầu sửng sốt, không thể tưởng tượng được, ngây cả người. Lần trước đến đây, rõ ràng nó chỉ là một mảnh đất trống, duy nhất có căn nhà gỗ của ông lão râu dê, sao bây giờ....

Là cái thôn ngầm không chịu được cô quạnh mà nổi lên mặt đất hay sao?

CHƯƠNG 203: THẬT GIẢ

Lý Đồng và tiểu Lục không biết chuyện này, vừa thấy cái thôn thì liền chạy xuống. Đạo Diên đứng cạnh tôi và Hoàn Tử Đầu, nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải hai cậu nói, mấy chục năm trước thôn này đã bị cháy rụi, sau đó chôn dưới lòng đất ư?”

Hoàn Tử Đầu nheo mắt, khó tin nhìn chằm chằm phía thôn, nói: “Đúng mà, bị chôn dưới lòng đất. Lần trước đến đây thì chỉ có một căn nhà gỗ, liệu có phải chúng ta tìm nhầm đường?”

Tôi nhìn khung cảnh xung quanh, đáp: “Vị trí là không sai, chính là nơi này, nhưng trước đây chỗ đó là một mảnh đất trống mà! Đạo trưởng, anh thấy thôn này có bình thường không?”

Đạo Diên ngẩng nhìn những người đang đi đi lại lại trong thôn, rồi ngẩng đầu nhìn khí bốc lên, một lúc lâu sau mới nói: “Không có gì mờ ám!”

Lần trước đến đây, chỉ là một hơi hoang vắng, giờ lại biến thành thôn xóm với tiếng cười náo nức, với những cột khói bếp lượn lờ, vậy mà Đạo Diên nói không có gì mờ ám, làm tôi bắt đầu hoài nghi về chính cuộc sống này!

“Đi thôi, đừng ngây ra đó làm gì, nếu đã xác định không tìm nhầm vị trí thì vào thôn xem qua xem!” Nói rồi Đạo Diên liền bước thẳng xuống sườn núi.

Xem ra lần này đi tìm ông lão râu dê đã định sẵn là không thuận lợi, tôi thở dài vẫy tay với Hoàn Tử Đầu rồi cũng đi theo.

Hoàng hôn buông xuống, trong thôn có rất nhiều nông dân đang đi đi lại lại, tay xách nông cụ, ăn mặc giản dị, Lý Đồng và tiểu Lục đã đứng sẵn ở cổng thôn chờ chúng tôi. Lần trước đến đây là đất hoang, giờ lại mọc lên những nóc nhà san sát, tôi đã hoàn toàn mất phương hướng, không tìm thấy nhà ông lão râu dê đâu. Hoàn Tử Đầu vừa đi vừa thì thoảng lại hỏi Đạo Diên: “Đạo trưởng, anh xem những thôn dân này, họ là con người ư?”

Đạo Diên đã trả lời một lần, giờ hết kiên nhẫn làu bàu: “Tiểu tử đừng có hỏi đi hỏi lại nữa, đã nói họ đều là người, trả lời nữa là mồm ta dài ra như cái kèn mất!”

Tiểu Lục thấy vậy, cũng bước tới vỗ trán Hoàn Tử Đầu một cái, nói: “Hoàn Tử Đầu, thôn ngằm mà anh nói đâu? Tôi bỏ cả công việc để đi theo anh, giờ anh cho tôi xem cái này?”

Hoàn Tử Đầu nổi xung, hùng hùng hổ hổ nói: “Anh con mẹ nó không tin thì hỏi Lý Diệu xem. Anh ấy và tôi đều nghe kể, mấy chích năm trước Điền Loa cô nương đã châm lửa đốt sạch cả thôn!”

Hoàn Tử Đầu bực bội nên rất lớn tiếng, vừa dứt lời thì một tốp thôn dân tay cuốc tay xẻng đi qua chợt dừng lại, quay đầu đánh giá chúng tôi, rồi hỏi: “Mấy người từ đâu tới? Đến tìm Điền Loa cô nương?”

Người hỏi là một nam giới mặc áo vải thô, dính đầy bùn đất, tôi hơi sửng sốt, sau đó liền đáp: “Dạ đúng!”

Điều làm tôi kinh ngạc há hốc mồm đó là, anh ta lại mỉm cười, chỉ về phía trước: “Nhà lão Điền ở chỗ rẽ hướng Đông, qua khúc cua thì nhà thứ nhất!” Nói xong lại hỏi nhỏ: “Thấy mấy người ăn mặc rất thời thượng, từ thành phố tới à?”

Nếu không phải có Đạo Diên bên cạnh, thì tôi quả thực không tin vào tai mình, người đàn ông này lại chỉ đường cho tôi đến nhà Điền Loa cô nương? Cô ta đã chết mấy chục năm nay, sao còn ở đây được?

Tôi nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: “Đại... đại ca, Điền Loa cô nương ở nhà ư?”

Anh ta lại chỉ tay, cười nói: “Điền Loa ngoan lắm, đã giờ này rồi chắc chắn ở nhà, đi đi!” Nói xong xoay người tiếp tục lên đường.

Hoàn Tử Đầu sợ hãi, một lát sau mới ngó qua hỏi tôi: “Huynh đệ, tôi không nghe nhầm đấy chứ? Anh ta vừa nói gì, Điền Loa ở nhà?”

Tôi thần thờ gật đầu.

Tiểu Lục không kiên nhẫn, đẩy Hoàn Tử Đầu đi về phía trước: “Tôi thấy hai anh bịa chuyện cũng giỏi đấy. Thôn ngằm dưới đất giờ biến thành thôn bình thường, Điền Loa cô nương chết

mấy chục năm trước lại còn sống sờ sờ, khác nào tự vả vào mặt mình không? Má có thấy đau không?”

Hoàn Tử Đầu há mồm định tranh cãi, tôi vội đưa tay ngăn lại, quay đầu nhìn Đạo Điền. Đạo Điền này giờ chỉ lẳng lặng đứng nghe, không đưa ra ý kiến gì, hất cái áo bào chậm rãi đi về phía trước.

Thấy họ đi xa, Lý Đồng đặt tay lên vai tôi, nói: “Huynh đệ, tôi tin anh sẽ không nói dối, nhưng anh chắc chắn mình không tìm nhầm chỗ chứ?”

Hoàn Tử Đầu nghe thế vội hỏi: “Anh cũng không thấy chỗ nào bất ổn?”

Lý Đồng lắc đầu: “Trước mắt thì không. Toàn bộ thôn dân đang đi lại này đều là con người, chờ tối nay tôi quá âm hỏi tiểu quỷ xem!”

Chợt Hoàn Tử Đầu nhớ ra gì đó, kích động nói với tôi: “Phải rồi Lý Diệu, anh còn nhớ không, lúc trước ông lão kể chuyện Điền Loa cô nương, còn nói nhà mình ở ngay trên đầu nhà Điền Loa!”

Tôi gật đầu, thở dài: “Nhớ, đi thôi, chúng ta đến đó nhìn xem. Tôi cũng không tin đây là Điền Loa mà ông lão nói!”

Cái thôn này nằm tít trong núi xa xôi hẻo lánh, điện chẳng có, nước thì gánh từ cái giếng chung, với hoàn cảnh sống như vậy thì không có sự chênh lệch giàu nghèo cho lắm. Theo lời anh nông dân ban này thì nhà Điền Loa cô nương rất dễ tìm, tuy nhà cô ấy không to, nhưng vẫn hoàn toàn khác với căn nhà gỗ nhỏ của ông lão râu dê.

Nhóm chúng tôi đứng ngoài cổng ngõ vào, trong sân có một phụ nữ đang phơi rau củ, để ý thấy chúng tôi, hỏi: “Mấy người là ai?”

Tiểu Lục nhanh nhẩu: “Đại tỷ, đây có phải nhà Điền Loa không?”

Chị ta nghe vậy thì đánh giá từng người chúng tôi, dè dặt hỏi: “Điền Loa là cô nương nhà tôi, sao mấy người lại biết cô bé?”

Thấy đúng là nhà Điền Loa, tiểu Lục quay đầu nhìn tôi với Hoàn Tử Đầu bằng ánh mắt khinh thường, sau đó trả lời: “Đại

tỷ, chúng tôi là bạn của Điền Loa, từ thành phố xuống thăm cô ấy!”

Chị gái sửng sốt: “Bạn? Cô nương nhà tôi trước giờ chưa đi thành phố lần nào, sao lại quen mấy người?”

Tiểu Lục là người thật thà, không nói dối được đến câu thứ hai, vừa nghe chị ấy hỏi liền chẳng biết trả lời thế nào, tôi vội bổ sung: “Nghe một người bạn giới thiệu. Đại tỷ, chúng tôi không phải người xấu, chỉ muốn nói với Điền Loa cô nương mấy câu, được không?”

Chị gái cau mày, vút cây xào phơi đồ xuống đất, nổi giận: “Không được! Cái gì mà từ thành phố xuống, rồi lại bạn bè giới thiệu, cô nương nhà tôi là người biết giữ bổn phận, tránh sang một bên đi!”

Chị ta hung hăng đẩy chúng tôi ra sau đó đóng chặt cổng lại. Thế là không được nhìn thấy Điền Loa, nhưng dù có nhìn thấy thì sao chứ, chúng tôi chỉ nghe ông lão râu dê kể chuyện xưa, giờ Điền Lia có đứng trước mặt, cũng chẳng biết có phải chính là người mà ông ấy nói hay không!

Tôi có thể chắc chắn là không tìm nhầm vị trí, nhưng lại chẳng thể hiểu được chuyện đang diễn ra là thế nào, quay đầu nói với Đạo Điền: “Đạo trưởng, lúc ấy ông lão râu dê nói, nhà của ông ta ở ngay trên đầu nhà Điền Loa cô nương. Hai chúng tôi còn ngủ qua đêm ở đó cơ mà!”

Đạo Điền vung cây phát trần, cau mày nhìn bốn phía xung quanh, nhất thời không khí trở nên căng thẳng. Hoàn Tử Đầu hỏi: “Sao vậy đạo trưởng, có phải anh nhìn thấy gì không?”

Thấy Đạo Điền có vẻ căng thẳng, bốn người chúng tôi vây quanh chờ anh ta nói gì đó.

“Có thấy gì không đạo trưởng?”

Đạo Điền vẫn im lặng, cứ nhìn đông nhìn tây khiến người ta sốt ruột. Một lúc lâu sau, anh ta mới mở miệng: “Trời sắp tối, tôi đang nghĩ xem năm người chúng ta sẽ ở đâu đêm nay!”

Mọi người thì đang căng thẳng toát mồ hôi, mà hóa ra Đạo Điền lại quan tâm vấn đề này, Hoàn Tử Đầu bực tức giậm chân: “Đạo trưởng, rốt cuộc anh làm sao vậy? Hai huynh đệ chúng tôi không có nói dối, nơi này trước đây chỉ là mảnh đất

hoang! Giờ xuất hiện cả đống thôn dân, anh không nhìn ra họ là ma quỷ à?”

Đạo Diên cười ha hả, chỉ vào một bãi đất trống cạnh đường, nói: “Đêm nay dựng lều ở đó đi!”

Đạo Diên không xấu, nhưng cái tính mập mờ này rất phiền phức, giống như lúc trước cùng anh ta đi tìm mồ chôn mèo vậy, rõ ràng là biết chuyện gì xảy ra, nhưng anh ta không chịu nói. Tôi không hỏi nữa, bắt đắc dĩ gặt đầu, dẫn Hoàn Tử Đầu đi qua dựng lều.

Sau bữa tối, ai về lều nấy, Lý Đồng phải quá âm nên dựng lều phía sau chúng tôi. Cái tình hình quái lạ trước mắt làm tiểu Lục vốn đã vô thần, lại càng cười nhạt tôi rơi cả răng hàm, quay về lều liền đi ngủ.

Hoàn Tử Đầu thì sợ, không dám ngủ, ngồi hút thuốc cùng tôi. Hẳn im lặng một lúc, hút gần hết điếu thuốc mới nghẹn ra một câu: “Huynh đệ anh nói xem, liệu có phải chúng ta tìm nhầm chỗ rồi không? Hoặc ông lão kia nói nhầm?”

Tôi lắc đầu: “Không biết được, cũng có khả năng!”

Hoàn Tử Đầu lại đốt thêm mấy điếu thuốc, ầm ức nói: “Cái tay Đạo Diên này thật tinh tướng, hỏi mà chẳng chịu nói gì, không biết hẳn có nhìn thấy gì không ổn không!”

Nói xong, hẳn ngẫm nghĩ gì đó, lại tiếp tục: “Này, theo anh có phải Đạo Diên thấy không tiện nói nên mới im lặng. Hay là ta qua hỏi lại hẳn xem?”

Hoàn Tử Đầu nói có lý, Đạo Diên là cao nhân, không chừng là quanh đây có thứ gì đó tà ám nên không tiện nói cũng nên. Nghĩ vậy tôi dập tàn thuốc, gặt đầu: “Đi, đi qua hỏi anh ta xem!”

Đêm nay Lý Đồng phải quá âm, muốn nhờ Đạo Diên bảo vệ, hai chúng tôi sang bên lều của họ, vén cửa lên thì lập tức giật mình. Bên trong trống không, chẳng thấy Đạo Diên và Lý Đồng đâu!

CHƯƠNG 204: ĐIỀN LOA

Nhìn cái lều trống rỗng, Hoàn Tử Đầu ngậy ra, khó tưởng tượng được mà hỏi: “Người đâu hết rồi? Chẳng phải đêm nay Lý Đồng quá âm sao?”

Tôi cũng thấy vô cùng khó hiểu, lắc đầu: “Không biết, có khả năng là hai người họ sợ chúng ta làm vướng chân vướng tay!”

“Ý anh là, hai người họ vào thôn xem xét tình hình?”

Buông cửa lều xuống, tôi nói: “Hai người đều có bản lĩnh, chúng ta không cần lo lắng!”

Hoàn Tử Đầu bĩu môi: “Mẹ, không phải là lo cho họ, mà là lo chính chúng ta này. Không có họ ở đây, đêm nay ta phải làm sao?”

Cái tính sợ ma của hắn lại nổi lên, tôi trấn an: “VẬY quay lại lều ngồi chờ đi, nếu họ đi mà không báo, chắc lát nữa sẽ quay lại thôi!” Nói rồi đưa tay đẩy hắn quay về.

Không biết thì không sao, sau khi biết Lý Đồng và Đạo Diên biến mất, mặc dù ngoài miệng trấn an Hoàn Tử Đầu, nhưng trong lòng bắt đầu thấy lo. Hoàn Tử Đầu nằm đó nhắm mắt không biết đang nghĩ gì, lát sau bỗng hỏi: “Huynh đệ anh ngủ rồi à?”

Tôi đáp: “Chưa!”

Hắn xoay người, mở mắt nhìn tôi, hỏi: “Này, bên ngoài chả thấy động tĩnh gì, hai người họ vẫn chưa về à?”

Tôi thở dài: “Không về thì là không về, lại còn muốn có động tĩnh gì? Nếu có động tĩnh thật, anh đã sợ đái ra quần rồi!”

“Tôi vẫn thấy có gì đó không ổn!”

“Không ổn chỗ nào?”

“Vì sao hai người họ không nói gì mà liền lén đi? Họ biết gì đó, hay là sợ chúng ta biết gì đó?”

Tại sao Đạo Diên và Lý Đồng lén hành động điều này tôi cũng thấy khó hiểu, nhưng lại lười đoán già đoán non, đáp: “Chẳng phải tôi nói rồi sao, hai chúng ta và tiểu Lục đều là người

thường, nếu muốn đi bắt ma, có nói với chúng ta cũng vô ích, còn tạo sự sợ hãi không đáng có.”

“Không đúng, tay đạo sĩ kia cứ tưng tưng, tự cao, hãnh mà lại lo chúng ta sợ hãi ư?”

Câu nói của Hoàn Tử Đầu làm tôi giật mình nghĩ lại. Đúng, Đạo Diên đâu phải lão Lưu, trước giờ anh ta làm gì cũng đâu suy xét cho người khác, mấy lần dẫn tôi đi tìm mồ chôn mèo là biết. Nói như vậy thì, Đạo Diên kín miệng đúng là có điểm quái lạ, anh ta sợ chúng tôi biết được gì thật ư?

Hoặc giả, sợ một ai đó trong chúng tôi biết gì đó?

Đột nhiên tôi nhớ lần trước đến đây, ông lão râu dê nửa đêm gọi mình ra ngoài nói chuyện riêng, tránh mặt Hoàn Tử Đầu! Vì sao ông ấy tránh mặt hãnh, tôi vẫn không thể đoán ra. Giờ Đạo Diên lại lén hành động, cũng là cố ý không cho Hoàn Tử Đầu biết ư? Tôi nghi hoặc quay lại nhìn hãnh đang ngây người, đáp: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, cũng không phải họ đi luôn, chờ họ về rồi hỏi!”

Nói rồi tôi quay vào phía tiểu Lục, pàm bộ như đi ngủ. Hoàn Tử Đầu vẫn nghĩ ngợi, làu bàu, tôi thì thấy trong lòng bất an.

Một lúc sau thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, giống như cố ý đi thật nhẹ, hai người họ về rồi sao? Tôi tò mò ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh trăng, có thêm một cái bóng xuất hiện, như có người đang ghé đầu vào trong lều quan sát vậy.

Lều dựng bằng vải bạt, ban đêm nhìn từ bên ngoài sẽ không biết bên trong có gì, tôi quan sát kỹ, bóng người kia đi rất uyển chuyển, hãnh là nữ giới. Bắt đầu thấy căng thẳng, không phải Đạo Diên hay Lý Đồng, vậy người này là ai?

Chắc Hoàn Tử Đầu cũng thấy có gì không ổn, tôi ngẩng đầu, hãnh cũng nhìn theo, liền hơi hãi thốt lên: “Mẹ ơi, cái gì vậy?”

Hãnh vừa hô thì người bên ngoài chợt khựng lại, sau đó là tiếng bước chân vội vã chạy ra xa. Tôi xoa tay bảo Hoàn Tử Đầu đừng hoảng, nói: “Không phải ma, có người rình mò lều chúng ta!”

Hoàn Tử Đầu bất an nói: “Thôi đi, giờ này là mấy giờ rồi, tôi còn thấy hình như nó tóc dài nữa!”

Tiếng nói chuyện của chúng tôi làm tiểu Lục tỉnh giấc, cậu ta ngáu ngủ, nhìn chúng tôi: “Sao hai người trố mắt như vậy, này giờ vẫn chưa ngủ ư?”

Hoàn Tử Đầu chỉ tay ra cửa lều: “Anh con mẹ nó không phải muốn tìm ma sao? Vừa rồi có con ma nữ mới mò vào lều của ta đấy!”

Tiểu Lục nghe vậy, chẳng những không sợ hãi mà còn ngồi bật dậy, hưng phấn: “Ma tới? Đâu đâu?”

“Mới chạy mất rồi!”

Tiểu Lục vẫn chưa hết hào hứng: “Tôi phải ra ngoài nhìn xem, xem ma hình thù thế nào!”

Hoàn Tử Đầu đã sớm sợ xanh cả mặt, vội túm tay tiểu Lục, nói: “Ra ngoài cái rắm, Đạo Diên và Lý Đồng hiện không ở đây, ta cứ ngồi chờ thì hơn!”

Tôi phụ họa theo: “Tiểu Lục, còn chưa chắc chắn bên ngoài là người hay ma, cậu cứ ngủ đi!”

Tiểu Lục chẳng để ý lời chúng tôi nói, xỏ giày: “Hoàn Tử Đầu, trên đời này căn bản làm gì có ma quỷ. Để người anh em đây đi kiểm chứng cho anh!” Nói xong liền hất tay Hoàn Tử Đầu, chạy ra ngoài.

Tiểu tử này đúng là ngang ngạnh! Hiện giờ Đạo Diên và Lý Đồng không ở đây, cậu ta lỗ mãng xông ra như vậy rất nguy hiểm, tôi toát mồ hôi冷汗, vội xỏ giày đuổi theo. Thấy tôi xỏ giày, Hoàn Tử Đầu hốt hoảng hỏi: “Làm gì đấy, anh định ra ngoài bắt ma cùng tên gốc kia à?”

“Tôi phải đi, tiểu Lục không biết mấy vấn đề này, nói không chừng nửa đường còn đi tiểu trên đầu ma quỷ ấy!”

Nghe vậy hẳn cũng ngồi dậy định xỏ giày, tôi ngăn lại nói: “Anh đừng đi, nếu cả ba đều đi hết, lát nữa Đạo Diên về thì lấy ai liên lạc. Anh chờ ở đây, làm tiếp ứng cho chúng tôi!”

Nói xong tôi liền lao theo hướng tiểu Lục vừa chạy. Tiểu Lục là tên lùn chân ngắn, không chạy nhanh lắm, tôi đuổi theo đến chân núi thì bắt kịp cậu ta, kéo tay lại, vừa thở vừa nói: “Tiểu Lục đừng đuổi nữa, anh có biết gì về nơi này đâu, sao dám đuổi bừa?”

Bị tôi kéo tay, tiểu Lục quay đầu làu bàu: “Ai da, chẳng phải hai anh nói là có ma à? Tôi phải xem ma có hình thù thế nào. Anh nhìn xem, chẳng phải sắp bắt được rồi ư?”

Nói đoạn, cậu ta chỉ tay lên trên đường núi. Hướng đó, có một bóng nữ mặc áo xanh đang từ từ chạy lên, nhân dịp tôi ngó người, tiểu Lục vội hất tay ra, đuổi theo. Cậu ta căn bản chẳng thèm nghe tôi nói, ngang ngược như con trâu!

Nửa đêm ở cái thôn hoang vắng, lại có cô gái váy xanh leo núi, đến thẳng ngu cũng biết là tình huống gì, nhưng tiểu Lục thì không!! Tôi tức đến nghiến răng, lại cầm đầu chạy, tiểu Lục đuổi theo ma nữ, tôi đuổi theo tiểu Lục, ba cái bóng dần đi sâu vào trong núi.

Nhìn bóng ma nữ mảnh khảnh, không ngờ lại chạy nhanh như thế, thể lực cũng tốt, vừa vào trong núi, tôi rùng mình ớn lạnh vì gió rừng, vội hét lên: “Tiểu Lục, không đuổi được nữa đâu, vào rừng rồi!”

Tăng tốc, tôi bắt kịp, hất cậu ta ngã ra đất, đè chặt, la lên: “Cậu điên rồi à, đã nói đừng có đuổi nữa!”

Tiểu Lục thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn phía trước, nói: “Đâu mất rồi?”

Đâu rồi? Tôi cũng ngẩng đầu nhìn, vừa rồi cái bóng áo xanh rõ ràng còn ở trước mặt, sao giờ biến mất không tăm tích? Tức mình, tôi quát: “Chẳng phải cậu luôn muốn gặp ma sao? Giờ thấy rồi đó, có mỗi con đường núi bé tí, mà đột nhiên biến mất!”

Tiểu Lục nghe thế, dùng sức hất tôi ra, nói: “Ma quỷ cái rắm! Trời tối như vậy, nói không chừng cô nương kia bị hai ta dọa ngã xuống triền núi rồi cũng nên!”

Tôi ngồi bệt dưới đất, suy nghĩ một lúc lâu sau đó bất đắc dĩ nói: “Thôi được, tôi thừa nhận trên đời này không có ma. Cô gái vừa rồi chỉ là lên núi đi dạo ban đêm, được chưa. Cậu mau quay về cùng tôi đi!”

Đứng dậy, tôi túm áo tiểu Lục kéo lên, chợt cậu ta lại kinh ngạc chỉ về phía sườn núi: “Tôi nói có sai đâu, anh xem cô gái kia kìa!”

Nhìn theo tay cậu ta chỉ, quả nhiên cô gái váy xanh đang ở dưới sườn núi, còn làm ra vẻ bị thương. Tiểu Lục thấy thế liền

chạy như điên về phía cô ta, tôi toát mồ hôi, run run chạy theo.

Cô gái đang ngồi dưới đất ôm đầu gối, tiểu Lục chạy đến hỏi: “Cô nương có sao không? Bị thương chỗ nào?”

Cô gái vát xanh nhút nhát ngẩng đầu nhìn hai chúng tôi, dè dặt nói: “Bị thương ở chân!”

Chả thèm quan tâm người ta có đồng ý không, tiểu Lục liền cõng cô gái lên, hỏi: “Cô nương, cô là người trong thôn à? Tên cô là gì, ở nhà nào, tôi đưa cô về!”

Cô gái nũng nịu đáp: “Tôi tên là Điền Loa, nhà ở gần cổng thôn!”

CHƯƠNG 205: GIẢ NGU

Nghe cô gái váy xanh nói mình là Điền Loa, tôi toát mồ hôi lạnh, tiểu Lục thì ngược lại, cười ha hả nói: “Hóa ra cô chính là Điền Loa cô nương, chúng tôi đến đây lần này chính là để tìm cô!”

Điền Loa đang nằm trên lưng tiểu Lục, cũng cười: “Mấy anh tìm tôi? Tôi đâu có quen biết các anh?”

Tôi cau mày, nói nhỏ với tiểu Lục: “Tiểu Lục, mau bỏ cô ấy xuống đi!”

Tiểu Lục xua tay: “Không sao đâu, cô ấy nhẹ mà!”

Tôi bực mình nói: “Đã xem Tây Du Ký tập Tôn Ngộ Không cõng Hồng Hải Nhi chưa?”

Điền Loa nghe vậy hờn dỗi nói: “Ý anh là gì, anh bảo tôi giống Hồng Hải Nhi, là yêu quái sao?”

Tôi còn chưa kịp phản bác, tiểu Lục đã đẩy tôi sang một bên, nói: “Anh tránh ra đi, cũng đâu bắt anh cõng người ta?” Rồi tiếp tục vui vẻ cõng Điền Loa đi xuống chân núi.

Sợ cậu ta xảy ra chuyện, tôi đi sát theo phía sau, hỏi: “Cô nói cô là Điền Loa, thế nửa đêm nửa hôm cô chạy lên núi làm gì?”

Vừa rồi bị so sánh với Hồng Hải Nhi, Điền Loa không vui, nghe tôi hỏi thì chỉ liếc mắt một cái chứ không trả lời. Tiểu Lục cũng thắc mắc chuyện này, hỏi lại, cô ta mới chặm rãi nói: “Tôi lên ra ngoài đi tìm bảo bối!”

“Tìm bảo bối? Nửa đêm trong núi có bảo bối gì, cô không sợ chó sói ăn thịt à?”

Biết Điền Loa này có vấn đề, tôi cố ý nói kháy, nhưng cô ta chẳng thèm đáp lời, cúi đầu nói nhỏ gì đó vào tai tiểu Lục. Tiểu Lục nghe xong thì cười, gạt đầu nói, nhất định sẽ giữ bí mật cho cô ta.

Tôi tức sôi máu, lại sát gần bên Điền Loa, hỏi: “Vừa nãy người rình mò lều chúng tôi, là cô?”

Điền Loa không quay đầu, nói: “Là tôi thì sao? Tôi chưa thấy thứ đó bao giờ, còn tưởng nó là nhà vải!”

Vừa dứt lời thì tiểu Lục bật cười, bắt đầu giải thích cho cô ta, đó là lều dùng để cắm trại ngoài trời, nhất thời hai người họ câu trước câu sau nói cười vui vẻ, cứ như tôi là người vô hình vậy.

Lúc xuống dưới giao lộ sườn núi, Điền Loa bảo tiểu Lục bỏ mình xuống để tự đi về, ban đêm để thôn dân trông thấy thì không hay. Tiểu Lục ngầu ngô, gật đầu lia lịa, trước khi đi Điền Loa còn ghé vào tai cậu ta thì thầm mấy câu, rồi vụt chạy đi nhanh như chớp.

Thấy cô ta biến mất trong đêm tối, tiểu Lục si ngốc nhìn theo thần thờ, tôi thờ dài đặt tay lên vai cậu ta, nói: “Thấy chưa, như vậy mà bả ngã bị thương ở chân? Cô ta chạy còn nhanh hơn tôi ấy chứ!”

Tiểu Lục bị mê hoặc, chẳng để vào tai, vừa đi vừa nói: “Tôi vừa cõng cô ấy một đoạn, cô ấy đỡ rồi thì sao?”

Chả buồn tranh cãi với tên đầu gỗ này, tôi hỏi: “Tiểu Lục, ban nãy lúc tôi hỏi sao nửa đêm ra ngoài, cô ta nói nhỏ với cậu điều gì?”

Tiểu Lục cúi đầu bước đi, một lúc lâu sau mới trả lời: “Tôi đã hứa giữ bí mật, không thể nói!”

“Có gì mà không thể nói với tôi chứ? Anh mới quen cô ấy có vài phút thôi mà?”

Tiểu Lục thích mềm không thích cứng, thấy tôi sừng sộ, cậu ta cũng trừng mắt lên: “Ban nãy anh nói cô ấy thế nào? Còn cái gì mà so sánh với Hồng Hải Nhi, ý bảo tôi là Đường Tăng không biết phân biệt người hay yêu quái, anh là Tôn Ngộ Không bị hiểu lầm?”

Cậu ta hình dung rất đúng ý tôi, tôi đáp: “Thằng ngốc như cậu, còn chưa bằng được Đường Tăng nữa. Mà ban nãy trước khi đi, cô ta nói gì với anh?”

Thấy tôi không buông bỏ vấn đề, tiểu Lục bất đắc dĩ quăng ra một câu: “Cô ấy hẹn đêm mai sẽ tới nữa!”

“Còn tới nữa? Tới làm gì?”

Tiểu Lục xoa tay: “Tôi làm gì thì chính là bí mật mà tôi hứa sẽ giữ kín!” Dứt lời cậu ta chẳng thèm để ý tôi, tăng tốc quay về lều.

Xuống đến triền núi, Hoàn Tử Đầu đang đứng ngoài lều, sốt ruột hút thuốc, trông thấy tôi về thì vội chạy lại, lo lắng hỏi: “Hai người đi đâu lâu thế, không có việc gì chứ?”

Nhìn tên gốc tiểu Lục còn đang đắm chìm trong mật ngọt, tôi lắc đầu nói: “Không sao!”

Hoàn Tử Đầu hỏi: “Bóng nữ mò vào lều đâu? Đuổi theo được không, là người hay là ma?”

Tiểu Lục hiện giờ, nghe ai nói gì không tốt về Điền Loa là không chịu được, tôi bắt đắc dĩ đáp: “Điền Loa!”

Cái tên vừa thốt ra, Hoàn Tử Đầu há hốc mồm kinh ngạc: “Cô gái đó là Điền Loa? Chẳng phải cô ta đã chết mấy chục năm, cô ta ở đây thật à?”

“Đúng vậy, cô ta mặc váy xanh, vừa nãy xuống núi trước chúng tôi mấy phút, anh không trông thấy à?”

Hoàn Tử Đầu sửng sốt: “Không thấy. Từ trên núi xuống vào thôn chỉ có con đường duy nhất này. Tôi vẫn luôn đứng đây hút thuốc chờ hai người, chẳng thấy ai khác cả.”

Tiểu Lục không vui, nói: “Hai anh cả ngày cứ nghĩ ma quỷ trong đầu, thì còn thấy được gì?” Nói rồi giận dỗi chui vào lều. Hoàn Tử Đầu không để tâm cậu ta, vút tàn thuốc, hoảng sợ hỏi tôi: “Sao anh biết cô ta là Điền Loa?”

“Chính mồm cô ta nói, còn nói nhà mình ở gần cổng thôn, sợ người khác trông thấy xuống núi cùng chúng tôi sẽ mang điều tiếng, nên đi trước một mình!”

Nói xong, tôi hỏi: “Anh xác định mình không đăng trí chứ? Từ trên núi xuống thôn chỉ có duy nhất con đường này?”

Hoàn Tử Đầu cau mày: “Không có, tôi tuyệt đối không đăng trí, vẫn luôn lo lắng cho hai người nên nhìn chăm chăm đường xuống núi. Nếu có người xuống, tôi phải biết chứ!”

Tôi thở dài: “Giờ tôi cũng đang lơ mơ, tuy nhiên Điền Loa này tuyệt đối có vấn đề. Đạo Điền và Lý Đồng về chưa?”

“Chưa, trời cũng sắp sang ngày hôm sau rồi, không biết có phải đã gặp cái gì phiền phức không.”

“Chờ Đạo Diên về, đêm nay tôi phải nói cho ra nhẽ với anh ta!” Nói xong tôi cúi đầu vừa định chui vào lều thì chợt có hai bóng người đi từ trong thôn ra. Người đi trước mặc cái áo đạo sĩ rộng thùng thình, đúng là Đạo Diên và Lý Đồng.

Tôi với Hoàn Tử Đầu vội chạy tới đón, Đạo Diên trông thấy thì cười ha hả: “Hai cậu cũng không ngốc lắm, phát hiện được chúng tôi vắng mặt?”

Hoàn Tử Đầu sốt ruột hỏi: “Còn không biết xấu hổ, nói đi, hai người đi đâu? Không cho chúng tôi đi cùng đã đành, trước khi đi còn chẳng thèm nói một tiếng!”

Lý Đồng đáp: “Tưởng hai anh ngu nên không quấy rầy, vốn định đi một vòng trong thôn rồi quay về ngay, nhưng tôi với đạo trưởng gặp chút chuyện nên chậm trễ!”

Tôi vội hỏi: “Gặp chuyện gì?”

Đạo Diên xua tay, ý bảo chúng tôi vào lều. Vào đến bên trong anh ta mới chậm rãi giải thích: “Vốn nghĩ nhân buổi tối âm khí thịnh, lên sườn núi nhìn khí bốc lên, ai ngờ gặp phải ma nữ, đuổi theo mãi mà không được!”

Ma nữ?

Hoàn Tử Đầu run lên: “Sao nhiều ma như thế? Vừa rồi tiểu Lục với Lý Diệu lên núi cũng gặp ma, mà còn chính là Diên Loa cô nương!”

Đạo Diên nghe thấy cái tên Diên Loa thì hứng thú, tôi bèn kể lại hết chuyện vừa rồi từ lúc đuổi theo cho đến khi cô ta xuống núi, biến mất vô cơ cho anh ấy nghe. Đạo Diên nghe xong, suy nghĩ một lát, hỏi: “Diên Loa có nói tại sao nửa đêm lại lên núi không?”

Tôi bất đắc dĩ trả lời: “Có nói với tiểu Lục, nhưng tên đầu gỗ đấy tính ương ngạnh lắm, Diên Loa bảo cậu ta giữ bí mật, nhất định cậu ta không chịu nói cho tôi. Có điều, trước khi đi, cô ta nói với tiểu Lục, đêm mai còn đến nữa!”

Lý Đồng nói: “Còn dám đến, không coi tôi với Đạo Diên ra gì à? Anh nói xem, đạo trưởng?”

Đạo Diên cười: “Đây là chuyện tốt, đêm mai ta sẽ gặp Diên Loa cô nương này xem!”

Cuối cùng thì Hoàn Tử Đầu cũng thờ phào, hỏi: “Thế hai người thì sao, nhìn từ trên sườn núi thấy cái gì? Thôn này không bình thường đúng không, thôn dân đều là ma đúng không?”

Đạo Diên lắc đầu: “Không phải, chẳng thấy gì cả, chờ mai gặp Điền Loa rồi nói!”

Dứt lời anh ta lười biếng ngả lưng: “Được rồi, trời sắp sáng, Lý Đồng còn phải quá âm nữa. Hau cậu về ngủ đi!”

Đạo Diên đã có dự tính, tôi cũng không nhiều lời bèn kéo Hoàn Tử Đầu về lều. Sáng hôm sau, chúng tôi lại đi loanh quanh trong thôn, ai nấy đều nhìn chúng tôi như vật thể lạ.

Ban đêm còn chẳng nhìn ra được gì, ban ngày đương nhiên càng không, tuy vậy trong lòng tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Điều khiến tôi nghi ngờ hơn đó là, cái thôn này rõ ràng cổ quái, sao một cao nhân như Đạo Diên lại chẳng nhìn thấy gì?

Đồ ăn thì còn nhiều, nhưng nước uống đã sắp hết, chúng tôi định đến cái giếng cũ đầu thôn để lấy nước nhưng lại không có thùng đựng, đi quanh gần như cả thôn cũng chẳng ai cho mượn.

Tôi và Lý Đồng đi cùng nhau, trên đường quay về, thời tiết nóng bức lạ thường, cả hai bèn vào gốc cây ngồi nghỉ, nhớ đến chuyện quá âm tối qua, tôi hỏi: “Tối qua sau khi chúng tôi về lều, anh có quá âm được không?”

Lý Đồng không đáp, chỉ gật gật đầu, bẻ nhánh cỏ dại ven đường đưa lên mồm ngậm. Tôi hỏi tiếp: “Sao tối qua hai người phát hiện ma nữ mà lại để nó thoát?”

“Không bắt được?”

“Sao lại không bắt được?”

Lý Đồng liếc tôi, nói: “Không muốn bắt thì làm sao mà bắt được?”

Thật khó hiểu!

“Sao lại không muốn bắt?”

“Anh đi mà hỏi Đạo Diên!”

Dứt lời, Lý Đồng oán trách: “Tối qua Đạo Diên muốn ra ngoài, tôi cố ý đòi đi theo, ma nữ cũng do tôi phát hiện! Tôi vẫn luôn

cảm thấy quái lạ, Đạo Diên lợi hại hơn tôi cả chục lần, sao đến bên cạnh có ma mà anh ta cũng không phát hiện được?”

Tôi kinh ngạc vô cùng: “Anh ta phải phát hiện ra mới đúng chứ?”

“Phải!” Lý Đồng đảo mắt một vòng, tiếp: “Anh ta không nói, cũng chẳng muốn bắt, hỏi gì cũng im lặng, tôi tức đến nghiến răng kèn kẹt!”

“Sau đó thì sao?”

Lý Đồng nhổ cọng cỏ trong miệng xuống đất, cảnh giác nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói: “Đi một lúc rồi quay về thôi. Anh có biết tối qua quá âm, tiểu quỷ nói gì với tôi không?”

Thấy hắn có vẻ khẩn trương, tôi cũng căng thẳng: “Nói gì?”

“Tiểu quỷ nói với tôi, nơi này căn bản chẳng có thôn xóm gì cả, chỉ là một mảnh đất hoang thật!”

Tôi nghe vậy, bất giác ngẩng đầu nhìn những thôn dân đi ngang qua mà sờn tóc gáy.

“Tôi nói không sai chứ, lần trước đến đây, nơi này là khu đất hoang. Đên cả tiểu quỷ còn thấy, sao Đạo Diên lại không nhìn ra?”

Tôi vừa hỏi dứt lời thì Lý Đồng lập tức hỏi lại: “Thường ngày Đạo Diên đều như vậy à? Anh có thấy anh ta khác thường không?”

Lòng tôi chợt nhảy bộp một cái, Đạo Diên này sẽ không phải là đại họa giả dạng đấy chứ?

CHƯƠNG 206: MỤC ĐÍCH LÊN NÚI

Suy đoán này vừa bật ra thì sau lưng tôi liền toát mồ hôi lạnh. Tuy nhiên ngẫm lại, liệu mình có nghĩ nhiều quá không, đêm hôm đó ở thôn Thổ Bao Tử, Đạo Điền đã cứu mạng mình cơ mà?

Nhưng còn có một khả năng khác, đó là hôm đó trước tiên đại họa viến thành lão Vũ và tài xế, thấy sự việc bại lộ bèn tự biên tự diễn, đóng giả Đạo Điền cứu tôi để lấy lòng tin.

Không phải tôi không biết nhìn người, nhưng ngày nào cũng phải sống trong cái cảnh thật giả bất phân, thật khiến người ta thần kinh mất. Hiện giờ Đạo Điền chưa có hành động nào, cũng chẳng nói gì nhiều, rốt cuộc anh ta có phải đại họa giả dạng hay không, phải thử mới biết được!

Thấy tôi cau mày, Lý Đồng hỏi: “Nghĩ gì thế? Tôi đang hỏi anh mà, chẳng phải anh quen anh ta từ trước sao, lúc nào anh ta cũng như vậy à?”

“Ừ, trước đây cũng vậy, cợt nhả nhưng hữu dụng, không nói ra miệng nhưng trong lòng nắm rõ hết!”

Lý Đồng gật gật đầu: “Cũng phải, giống như bà lão họ Thẩm, tôi thì sợ tổn thọ, bà ấy chưa bệnh cho người lại chẳng quản điều này. Cao nhân trên đời, chúng ta không hiểu hết được!”

Lý Đồng cảm thán, tự cười nhạo bản thân, ngoài chuyện quá âm thầm tiểu quỷ ra thì chẳng có bản lĩnh gì. Nói thêm với hắn về vài vấn đề khờn liên quan, chúng tôi quay về mà chẳng mượn được thùng chứa nước. Tôi không nói cho bất kỳ ai về việc mình nghi ngờ Đạo Điền, thứ nhất thật giả còn chưa chắc chắn, thứ hai, dù có biết anh ta là giả thật thì làm gì được? Ai có bản lĩnh xử lý đại họa chứ?

Tôi chỉ có thể im lặng chờ cơ hội làm rõ thân phận Đạo Điền này!

Tối qua ngủ không ngon giấc, giờ ngoài tiểu Lục ra thì bốn người chúng tôi ai cũng cố ngủ để đêm nay đi gặp Điền Loa. Rất nhanh trời đã tối xuống, chúng tôi ăn qua loa, sau đó nghiên cứu kế hoạch.

Theo ý của Đạo Điền thì chúng tôi không cần đi theo anh ta, nếu Điền Loa hẹn tiểu Lục đêm nay đến, sẽ bảo tiểu Lục đi gặp. Tiểu Lục thì có vẻ thích Điền Loa thật, đương nhiên sợ chúng tôi quấy rầy, rất tán thành ý kiến của Đạo Điền. Nhưng tôi thì phản đối, lúc trước không sao, giờ còn chưa rõ thân phận Đạo Điền, chưa biết anh ta tính toán cái gì, không thể để anh ta hành động đơn độc, mà tôi cũng lo cho an nguy của tiểu Lục nữa.

Tuy nghĩ thế, nhưng tôi không thể nói toạc ra, phải lựa lời: “Đạo trưởng, tôi cảm thấy để tiểu Lục đi, chi bằng để tôi đi tốt hơn! Anh nghĩ mà xem, tuy Điền Loa nói với tiểu Lục là đêm nay sẽ đến, nhưng rất có khả năng chính là muốn tiểu Lục nói lại với tôi...”

Còn chưa nói hết câu, tiểu Lục đã chen vào: “Dừng dừng dừng! Anh đừng có tự dát vàng lên mặt mình như vậy. Điền Loa cô nương cố ý dặn tôi không nói cho anh biết, tôi không giữ lời hứa, giờ thì hay rồi, tất cả đều đã biết!”

“Mặc kệ cô ấy có muốn cho tôi biết hay không, nhưng lần trước tôi đến đây, nắm rõ chuyện xưa của cô ấy, có rất nhiều chuyện tôi phải hỏi cô ta!”

Tiểu Lục vẫn muốn gân cổ lên cãi, Đạo Điền cười cắt ngang: “Được rồi được rồi, đừng ghen tị lẫn nhau. Hai người cùng đi đi!” Nói xong, lại nhìn Hoàn Tử Đầu và Lý Đồng: “Hai người ở lại lều, tối Lý Đồng quá âm, bảo tiểu quý đi tuần tra xem!”

Hoàn Tử Đầu hốt hoảng: “Này này không được, bảo tôi ở lại cùng hẳn, đến tối hẳn quá âm, có khác nào cái xác chết đâu, tôi sao dám ở?”

Lý Đồng vốn rất nghe lời Đạo Điền, vừa nghe Hoàn Tử Đầu nói thì cau mày mắng: “Đầu trọc nhà anh ăn nói kiêu gì thế, tôi đây còn sống sờ sờ, sao lại giống xác chết được?”

Thấy hai người họ sắp cãi nhau đến nơi, tôi hắng giọng: “Hoàn Tử Đầu, đêm nay ma nữ lên núi, nó mới là đáng sợ nhất. Hơn nữa có tiểu quý bảo vệ hai người, anh không cần sợ, ở lại đi!”

Hoàn Tử Đầu định nói thì Đạo Điền cướp lời: “Ai da, quyết định như vậy đi. Bọn tôi lên núi không lâu đâu, đi một chút là về!”

Thấy ai cũng đều không đồng ý cho đi cùng, Hoàn Tử Đầu bậm môi suy nghĩ rồi gật đầu.

Trời dần tối hẳn....

Đạo Diên bảo tiểu Lục đi lên núi trước chờ Điền Loa, tôi với Đạo Diên tìm một con đường đầy cây dại vòng phía cạnh bên để quan sát. Trên đường đi, Đạo Diên vẫn hai tay xách ống quần, đẩy cái phất trần cho tôi: “Cậu cầm!”

Tôi hỏi: “Đạo trưởng, rốt cuộc cây phất trần này có tác dụng gì?”

Đạo Diên vén một cành cây chắn đường, nói: “Không có tác dụng gì đáng kể, đối với tôi mà nói, chỉ là vật trang trí!”

“Vật trang trí? Chẳng phải phất trần là pháp bảo của đạo sĩ các anh à?”

Đạo Diên quay lại nhìn tôi, sừng sốt mấy giây, nói: “Cậu thấy tôi có giống đạo sĩ không?”

Tôi thật thà: “Không giống!”

“Bởi vậy, từ bé đến lớn tôi không hề có dáng dấp, nếu không dùng phất trần trang trí, đừng nói con người mà đến ma quỷ cũng không tin tôi là đạo sĩ. Ha ha ha!”

Tôi không khỏi thầm cười lạnh, ăn nói lắc cắc, cợt nhả, đây đúng là thói quen nói chuyện của Đạo Diên. Tiếp tục dò hỏi, tôi cất lời: “Đạo trưởng, anh còn nhớ lần trước dẫn tôi lên núi tìm mộ không, chuyện như thế nào ấy nhỉ, tôi quên mất rồi.”

Lần trước lên núi Mặc Bàn, ngoài việc thấy rất nhiều mồ chôn mèo, tôi còn chính mắt gặp một nắm mồ biết chạy, bên dưới nắm mồ là một con rùa. Chuyện này chỉ mình tôi và Đạo Diên biết, giờ Đạo Diên trước mặt là thật hay giả, đều dựa vào câu trả lời tiếp theo.

Đạo Diên ý vị quay đầu nhìn tôi, cợt nhả lắc đầu nói: “Ai da, chẳng phải đã nói, có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ sao? Chủ nhân ngôi mộ đó quá giàu có!”

Câu trả lời vừa rơi xuống, suýt nữa thì tôi hộc máu, hỏi một đấng lại trả lời một nẻo. Anh ta điên thật ư? Tôi hít sâu một hơi, hỏi lại: “Đạo trưởng, anh nghĩ kỹ lại xem, lần trước lên núi, có phải anh nói như vậy đâu?”

Còn đang chờ đợi Đạo Điền trả lời, đột nhiên anh ta dừng chân, quay đầu ra hiệu im lặng, rồi chỉ tay về phía đường núi. Nhìn theo hướng tay Đạo Điền, bên dưới triền núi, tiểu Lục đang đi đi lại lại. Cậu ta không phải kẻ ham ăn lừa làm, nhất định sẽ không làm những việc lãng phí thời gian vô nghĩa, ban đêm còn không được ngủ, lại phải lên núi hoang đứng chờ, tôi nhìn mà chua xót. Huynh đệ gốc của tôi ơi, cậu không phải thích Điền Loa thật rồi đấy chứ?

Chẳng bao lâu sau thì một cái bóng người nhỏ nhắn đi tới, là Điền Loa! Trông thấy cô ta, tiểu Lục vội đơn đả: “Điền Loa cô nương, tới rồi à?”

Điền Loa có vẻ rất vui, nhìn tiểu Lục, thẹn thùng nói: “Muộn thế này rồi anh còn chưa ngủ mà chờ ở đây?”

“Tôi không buồn ngủ!”

“Anh đi cùng anh hôm qua đâu, nay không tới à?”

Tiểu Lục cười: “À có đấy, nhưng không biết đang trốn đâu quanh đây.”

Lời tiểu Lục vừa dứt, mồ hôi tôi vã ra như tắm, tên đầu gỗ này vậy mà bán đứng tôi thẳng thừng như vậy!

Ái ngại quay sang nhìn Đạo Điền, anh ta không biến sắc, vẫn nấp sau bụi cây quan sát. Chắc Điền Loa cũng không ngờ tiểu Lục lại thẳng thắn như vậy, bật cười khúc khích. Tuy không nhìn thấy biểu hiện nét mặt của tiểu Lục, nhưng qua động tác cơ thể cứng nhắc, có thể thấy cậu ta đang rất căng thẳng.

Một lúc lâu sau, tiểu Lục mới lắp bắp: “Điền Loa, cô...cô buổi tối một mình ra ngoài...không sợ ư?”

Điền Loa nói: “Không sợ, thường ngày cha mẹ đều không cho tôi vào núi chơi, nên tối nào sáng trăng, tôi cũng lén trốn ra!”

Biết mục đích Điền Loa đến đây, tiểu Lục không hỏi lại nữa, nói: “Chúng ta mau tìm đi, để tôi giúp cô!”

Dứt lời, hai người quỳ rạp xuống dưới đất tìm kiếm thứ gì đó. Tôi nhìn mà rất khó hiểu, họ tìm gì nhỉ?

“Đạo trưởng, có bắt hay không?” Tôi hỏi nhỏ Đạo Điền.

Đạo Điền lắc đầu: “Không bắt!”

Không bắt?

Tôi đã hoàn toàn thất vọng với Đạo Điền này rồi, xem ra Lý Đồng nói đúng, quả nhiên anh ta không muốn làm, ma nữ ở ngay trước mắt mà cứ đứng đưng.

Trời bắt đầu nổi gió, một lát sau, mây đen kéo tới che mờ ánh trăng, đường núi nháy mắt bị bóng đêm bao phủ. Điền Loạ đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng nói với tiểu Lục: “Chẳng nhìn thấy gì, khỏi tìm nữa, tối nay đến đây thôi. Tôi cũng phải về rồi!”

Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Được, sắp mưa rồi, để tôi đưa cô về!”

Nói đoạn, hai người cùng nhau đi xuống núi. Đến gần chân núi, Điền Loạ lại nói là sợ bị thôn dân nhìn thấy hiểu lầm nên muốn đi về một mình. Tiểu Lục thì đầu óc chậm chạp, đương nhiên là đồng ý rồi, Điền Loạ liền xoay người chạy, biến mất nhanh như chớp.

Thấy Điền Loạ chạy mất, Đạo Điền quay sang bảo tôi: “Cậu về lều trước đi, tôi phải đi một chuyến!” Rồi chẳng giải thích nguyên nhân, đứng dậy đi luôn.

Điền Loạ và Đạo Điền đều đi mất, tôi vội chạy ra gọi tiểu Lục còn đang lưu luyến. Thấy tôi chạy xuống, tiểu Lục hỏi: “Đạo trưởng đâu?”

“Đi rồi! Tiểu Lục, cậu vừa tìm cái gì cùng Điền Loạ đấy?”

Tiểu Lục vẫn muốn giữ bí mật với tôi, không nói gì mà cúi đầu lầm lũi đi về. Tôi nhanh trí nói: “Tiểu Lục, cậu nói thật cho tôi nghe đi. Vừa rồi Đạo Điền cho rằng Điền Loạ là ma, đang đuổi bắt cô ta đấy!”

Tiểu Lục sửng sốt, vội hỏi: “Cái gì? Đạo Điền đuổi theo Điền Loạ cô nương làm gì?”

Rồi vội rảo bước đuổi theo, tôi giữ chặt cậu ta lại, nói: “Cậu không thân với Đạo Điền, không khuyên nhủ anh ta được đâu. Cậu mau nói cho tôi tối nay Điền Loạ lên núi làm gì, tôi giải thích với Đạo Điền cho!”

Tiểu Lục dù sao vẫn là người ngay thẳng, thấy tôi nói vậy thì cuối cùng cũng chịu mở miệng: “Vừa rồi anh không thấy sao, cô ấy lên núi để tìm đồ vật!”

“Tìm cái gì?”

“Cô ấy nói, mấy hôm trước vào núi có nhặt được một cuốn sách cũ và đồng tiền cổ, nay muốn vào tìm lại xem có sót bảo bối nào khác không!”

CHƯƠNG 207: CHUYỆN XƯA

Tiểu Lục vừa dứt lời, tôi liền kinh động, vội đưa tay lên sờ đồng tiền hổ vằn đeo trên cổ. Vẫn còn, tôi thở phào nhẹ nhõm, nghi hoặc nhìn tiểu Lục: “Cô ấy nói với cậu như vậy? Cố ấy nói nhặt được mấy đồng tiền?”

Tiểu Lục sốt ruột: “Anh quan tâm chuyện đi làm gì, mau đi cứu người!”

Tôi cao giọng, nghiêm túc hỏi: “Mấy đồng?”

“Một đồng, cùng một cuốn sách. Chuyện này quan trọng lắm à?”

Điền Loa nhặt được một đồng tiền, nhưng đồng của tôi vẫn còn ở trên cổ đây, điều đó chứng tỏ đồng tiền của Lý Đồng và cuốn sách Đạo Điền cầm đều bị Điền Loa nhặt được?

Không ổn rồi!

Chuyện phát triển đến nước này, tôi đã nhìn ra được một ít quy luật, nhưng giờ lại ngày càng trở nên mơ hồ. Chuyện Điền Loa lên núi nhặt được sách và đồng tiền, hẳn phải là câu chuyện xưa mà ông lão râu dê kể cho chúng tôi hay sao

Việc này càng ngày càng quý dị, tôi ớn lạnh sống lưng, quay người chạy. Về đến khu lều, Hoàn Tử Đầu vẫn đang đứng ngoài hút thuốc, thấy tôi với tiểu Lục thì vội nói: “Sao chỉ có hai người, đạo trưởng đâu?”

Tôi đáp: “Anh đứng đây này giờ à, có trông thấy cô nương váy xanh nào xuống núi không?”

Hoàn Tử Đầu lắc lắc: “Không có, chẳng có ai cả!”

Không trông thấy thì thôi vậy, giờ tôi không có rảnh mà tìm hiểu hướng đi của Đạo Điền với Điền Loa.

“Lý Đồng đâu?”

Thấy tôi căng thẳng, Hoàn Tử Đầu chỉ tay vào trong lều nói: “Đang nằm quá âm ở trong kia kìa, chả khác nào cái xác chết. Tôi thấy sợ quá nên ra ngoài hút thuốc!”

Tôi nghe thế, vội chạy vào trong lều, đến bên chỗ Lý Đồng nằm, sờ sờ cổ hắn, thấy sợi dây, lo lắng lôi ra ngoài. Đồng tiền

của hấn vẫn ở trên dây đeo!

Nhìn thấy nó, tuy thở phào nhẹ nhõm nhưng đầu lại lập tức đau. Rõ ràng đồng tiền của tôi và hấn vẫn đang còn, thế là Điền Loạ nói dối với tiểu Lục ư? Hoặc còn một khả năng, trên đời tồn tại ba đồng tiền, hai cuốn sách?

Đang cau mày nghĩ ngợi thì tiểu Lục xộc vào kéo tôi ra ngoài, tức giận nói: “Tôi nói hết mọi chuyện cho anh, anh mau đi tìm Đạo Điền giải thích cho anh ta đi!”

Trước mắt những nghi vấn về Điền Loạ càng ngày càng nhiều, đầu óc xoay chuyển, tôi tương kế tựu kế nói: “Tiểu Lục, tôi tin Điền Loạ không phải là ma, nhưng đồng tiền và cuốn sách tối qua cô ấy nói với anh, không phải thứ tốt đẹp gì. Rất có thể Đạo Điền muốn bắt cô ấy vì mấy thứ này.”

Tiểu Lục lo lắng đứng xoay tròn tại chỗ: “Nếu Đạo Điền nghĩ mất thứ đó là tà ám, ngày mai tôi bảo Điền Loạ mang đến cho anh ta xem là được, tội gì nửa đêm phải đuổi theo người ta, anh mau cùng tôi đi tìm họ xem!”

Tiểu Lục đã đồng ý lấy đồ của Điền Loạ, tôi cũng đành làm bộ dẫn cậu ta đi tìm Đạo Điền. Ban đêm, tất cả các hộ đều đã tắt đèn đi ngủ, trong thôn chẳng có một bóng người, hai chúng tôi đi tới nhà Điền Loạ, cổng đang khóa, không có dấu hiệu người ra vào.

Tiểu Lục thấy vậy thì sốt ruột, đang định đưa tay phá cổng thì đột nhiên có giọng nói phía sau ngăn lại: “Đừng động!”

Giọng nói bất chợt làm hai chúng tôi giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, người vừa nói là Đạo Điền. Anh ta cười, đi tới một tay túm tôi, tay kia túm tiểu Lục quay về.

Thấy Đạo Điền, tiểu Lục cuống quýt nhìn trước nhìn sau, hỏi: “Đạo trưởng, Điền Loạ đâu? Anh không làm cô ấy bị thương đấy chứ?”

Đạo Điền lắc đầu: “Không làm bị thương, cậu yên tâm đi, cô ấy về nhà rồi!”

Tiểu Lục nghe thế thở phào, nhưng tôi thì ngược lại, căng thẳng lên, Đạo Điền thả Điền Loạ đi rồi ư?

Quay về lều, Đạo Điền vẫn chẳng giải thích với chúng tôi gì cả, chẳng ai biết rốt cuộc anh ta có bắt được Điền Loạ hay không,

hoặc đã nói gì đó với Điền Loa, anh ta chỉ giục mọi người mau đi ngủ.

Hai sau, tiểu Lục lại lên núi chờ Điền Loa, tôi và Đạo Điền đứng trên cao quan sát. Nhưng quái lạ là cả hai hôm, Điền Loa đều không thấy xuất hiện! Trong hai ngày này thì Lý Đồng vẫn quá âm, tối đến, mượn cơ ra ngoài hút thuốc, gọi tôi ra cùng. Hiểu ý hẩn, tôi đi theo một đoạn đường, quay đầu lại thấy cách khu lều đã xa, Lý Đồng mới yên tâm mở miệng: “Đêm nay Điền Loa lại không tới đúng không?”

“Ừ, hôm nay đã là ba hôm rồi cô ta không đến. Chẳng hiểu sao đột nhiên chuyện lại thế này, mấy hôm nay anh quá âm, tiểu quý có nói gì không?”

Lý Đồng nhả hơi khói thuốc, cười lạnh: “Tôi đã sớm nói với anh, đây không phải thôn xóm gì cả, nơi ta đứng chỉ là một mảnh đất hoang, xung quanh chỉ là điêu tàn!”

Tôi hít vào một hơi sâu, nói: “Anh không nói với Đạo Điền?”

Lý Đồng lắc đầu: “Không nói, mà anh ta không thể không nhìn ra được, đêm nay gọi anh ra đây chính là muốn bàn với anh một chút. Theo tôi thấy, chúng ta không thể tiếp tục ở lại được!”

Lý Đồng bàn lui, theo tôi thì hẩn không phải là người sợ ma, hẩn đang sợ Đạo Điền thì đúng hơn. Đạo Điền cứ chẳng nói chẳng rằng, đã khiến Lý Đồng có sự lo lắng trong lòng. Nhưng lần này đến đây để tìm ông lão râu dê, giờ mà rút lui một cách không minh bạch, tôi không cam lòng.

“Chờ thêm hau ngày, nếu hai ngày nữa, Đạo Điền vẫn cố tỏ ra dửng dưng, chúng ta sẽ quay về nhà!”

Lý Đồng thở dài: “Vậy thì chờ hai ngày, hai ngày cuối cùng. Tiểu quý kia cứ giục tôi đi suốt, hai ngày nữa mà không có tiến triển gì thì bất cứ giá nào tôi cũng rời khỏi đây. Tôi mới dùng người giấy tục mệnh, không thể vì tích chút công đức mà bỏ mạng được!”

Cuộc nói chuyện khiến tôi cảm thấy Lý Đồng rất sốt ruột, nhưng không chỉ riêng hẩn sốt ruột thôi, tôi đây còn sốt ruột hơn hẩn nhiều!

Kết quả là ngày hôm sau, chuyện đã có tiến triển, nhưng nó không phải là tiến triển chúng tôi mong muốn. Trong thôn có

người chết!

Người chết là hàng xóm nhà Điền Loa, việc đã gây chấn động toàn thôn, chị gái đó chết thật sự thê thảm. Phần đầu be bét máu thịt, hai con ngươi rơi ra sân, trên thi thể đầy những rãnh máu, thịt vụn còn vương vãi đầy xung quanh.

Thật sự tôi không thể hình dung người này chết như thế nào, Đạo Điền thì chỉ lạnh nhạt nhìn vào bên trong một thoáng, sau đó quay người đi ra ngoài. Tôi vội chạy theo hỏi: “Đạo trưởng, có nhìn ra chị ấy chết như thế nào không?”

Đạo Điền gật đầu: “Toàn thân đầy rãnh máu, là bị người ta cào đến chết!”

Tôi ớn lạnh, đã nghe nhiều những cách chết khác nhau, cũng gặp thi thể nhiều rồi, nhưng người bị cào đến chết, lần đầu tôi được thấy!

“Cào người ta đến chết là chuyện rất khó, người bình thường không thể làm được, là ma quỷ làm ư? Liệu có phải chính là ma nữ mà hôm đó anh với Lý Đồng phát hiện?”

Vốn tưởng Đạo Điền sẽ lại nói chuyện kiểu mập mờ, ai dè lần này anh ta lại thẳng thắn: “Là nó!”

.....

Trong thôn có người chết khó hiểu, tối đến còn nghe tiếng khóc nức nở thê lương, đêm nay chúng tôi lại lên sườn núi chờ Điền Loa. Rốt cuộc, cô ta đã xuất hiện!

Mấy nay tiểu Lục lo lắng muốn chết, gặp lại Điền Loa thì suýt ôm chầm lấy cô ta. Điền Loa không vui vẻ hoạt bát như mấy hôm trước, tiểu Lục hỏi tại sao mấy hôm nay không tới, Điền Loa thở dài: “Mấy hôm nay trong người không thoải mái nên không tới, thật ngại với anh quá!”

Tiểu Lục luôm mồm nói không sao không sao, vừa trông thấy Điền Loa là cảm xúc đã làm mờ lý trí, quả nhiên cậu ta đã quên chuyên tôi dặn. Hai người họ cứ như tình nhân xa cách lâu ngày, ngồi sát nhau nói chuyện, tiểu Lục lo lắng hỏi: “Cô thấy không thoải mái chỗ nào?”

Điền Loa vỗ tay lên đầu, nhẹ nhàng đáp: “Ngày nào cũng thấy choáng váng đầu óc, toàn thân khó chịu!”

“Sáng nay tôi thấy có người trong thôn chết, là hàng xóm nhà cô, có phải vì sợ quá mà như vậy không?”

“Không phải, trước khi hàng xóm xảy ra chuyện tôi đã bị vậy rồi, không biết làm sao nữa!”

Tiểu Lục ăn nói vụng về, sau mấy câu thì chẳng biết nói gì cho phải, một lúc lâu mới chợt nhớ ra chuyện tôi dặn: “Phải rồi, Điền Loa, cô còn nhớ việc mình nói cho tôi, có nhặt được đồng tiền và cuốn sách trên núi không?”

Điền Loa đáp: “Đừng nói nữa, kể cũng lạ, hình như chính là từ sau khi nhặt được hai bảo bối này thì đầu tôi bắt đầu bị choáng váng!”

Lời Điền Loa vừa dứt, tôi chợt sửng sờ. Toàn bộ chuyện xảy ra đều y hệt như những gì ông lão râu dê kể, ngoại trừ việc Điền Loa chỉ nhặt được một đồng tiền, còn ông lão nói cô ta nhặt được hai đồng.

Tôi chợt có cảm giác, mình đang lạc vào câu chuyện xưa của Điền Loa, nói như vậy thì người hàng xóm kia là do cô ta giết. Theo truyện kể thì Điền Loa không hề hay biết bản thân mình giết người, xem ra sự thật là như vậy!

Tiểu Lục nói: “Lần này tôi đến đây cùng rất nhiều bạn bè, trong số đó có một đạo sĩ lợi hại, anh ta nói đồng tiền và cuốn sách không phải thứ tốt lành!”

Mồ hôi hột lại đổ xuống, tên đầu gối này lại nói toẹt chuyện tôi bảo hắn cho Điền Loa nghe. Điền Loa gật đầu: “Hôm qua tôi định vứt nó đi, nhưng gặp một người lạ, không những không cho tôi ném, còn đưa cho tôi một đồng tiền y hệt đồng đang có!”

Tôi chấn động, có người đưa cho cô ta một đồng? Trong câu chuyện ông lão râu dê kể không có đoạn này! Thật muốn biết người đó là ai, nhưng tiểu Lục lại không hỏi tiếp, tôi sốt ruột đến mức chỉ muốn xông lên tự hỏi.

Đạo Diên thì ngược lại, chỉ bàng quan như đang xem một vở kịch, chẳng nói lời nào, lặng lặng mà nhìn. Hai người họ nói chuyện thêm mấy câu thì Điền Loa đòi về.

Nhìn họ từ từ rời đi, tôi hỏi Đạo Diên: “Anh nghe có hiểu không?”

Đạo Điền lắc đầu: “Cậu hiểu là đủ rồi!” Sau đó xoay người đi xuống núi.

Ngày hôm sau, trong thôn lại có người chết! Lần này không phải một hai người, mà là tám người của hai nhà! Tất cả đều giống chị gái hôm qua, bị người ta cào chết tươi!

Theo câu chuyện ông lão râu dê kể thì càng ngày Điền Loa càng điên loạn, cho đến khí tự tay giết hết tất cả mọi người trong thôn thì sẽ tự sát. Tôi có lòng muốn ngăn cản, nhưng ngấm lại, toàn thôn đều là giả, vậy cứ để cô ta ra tay đi!

Tiểu Lục thì chẳng hề hay biết chuyện gì, thấy nhiều người chết như vậy thì hoảng loạn không thôi, tối nào cũng lên núi chờ Điền Loa, tôi và Đạo Điền thì tối nào cũng đi theo.

Ngày nào tôi cũng dặn đi dặn lại tiểu Lục rằng, chỉ cần gặp Điền Lia thì nhất định phải hỏi, ai là người không cho cô ấy vứt đồng tiền với cuốn sách đi. Mấy đêm liên tiếp, người chết trong thôn ngày càng nhiều, đã không còn khung cảnh êm đềm vui vẻ như hôm mới tới, bây giờ khắp nơi là tiếng khóc than thảm thiết!

Chuyện bất ngờ đó là, tối nay, Điền Loa đã xuất hiện. Vẻ mặt hốt hoảng, bước đi loạng choạng như muốn ngã, tiểu Lục vội cuống quýt chạy qua đỡ lấy. Tuy tiếp xúc với nhau chưa lâu, nhưng với sự chân thành của tiểu Lục, rất dễ lôi kéo lòng người. Hiện giờ hai bọn họ đã khá thân thiết, ngồi ở triền núi nói chuyện. Lấy cam đảm mãi, tiểu Lục mới dám nói: “Điền Loa, thôn cô càng ngày càng nhiều người chết, nguy hiểm lắm, hay là cô cùng tôi về thành phố đi!”

Thổ lộ tình cảm ư?

Tiểu Lục biết rõ có tôi với Đạo Điền đang nghe lén, vậy mà còn dám nói, xem ra tiểu tử này đã có cảm tình với cô ta thật. Điền Loa thì không quá thay đổi cảm xúc, hỏi một đặng lại trả lời một nẻo: “Ngày càng có nhiều người trong thôn chết! Có người nói là trong thôn bị tà âm, cũng có người nói, hung thủ chính là người trong thôn!”

“Ừ!” Tiểu Lục không phải là người biết an ủi, chỉ ậm ừ, Điền Loa lại lẩm bẩm nói: “Người trong thôn quan hệ với nhau rất tốt, không phải là họ làm! Nếu nói là tà âm, thì tại sao lại đột nhiên xuất hiện chứ?”

Tiểu Lục là người vô thần, nghe Điền Loa nhắc đến tà ám lại càng không biết nói sao cho phải. Cuối cùng đành chuyển đến vấn đề mà tôi nhắc nhở: “Điền Loa, thế ai đưa cho cô thêm một đồng tiền, còn không cho cô rút mấy thứ đó đi?”

Điền Loa có vẻ thất thần, đáp: “Là một ông già người ngoài, có nuôi bộ râu dê dưới cằm!”

CHƯƠNG 208: TÌNH YÊU CỦA TIỂU LỤC

Thật không thể nào ngờ tới, người đưa cho Điền Loạ đồng tiền kia lại là ông lão râu dê! Giữa câu chuyện ông lão kể và hiện thực đã xuất hiện sai số, Điền Loạ chỉ nhận được có một đồng tiền và cuốn sách, cũng không phải cô ấy không nghe người ta khuyên bảo, lén giữ lại, mà chính ông lão râu dê làm khó dễ, đưa đồng tiền còn lại cho cô ấy, còn không cho cô ấ vút đi.

Nói như vậy, nếu chuyện của Điền Loạ hiện giờ là thật, thì ông lão râu dê không phải người tốt! Hai đồng tiền và cuốn sách này, tuyệt đối không thể giao cho ông ta. Quay đầu nhìn Đạo Điền, anh ấy lại cười cợt nói: “Đã hiểu ra chưa?”

Tôi mơ hồ: “Câu chuyện bây giờ biến thành hai phiên bản, cũng không biết nên tin ai?”

Đạo Điền không đứng xem nữa mà xoay người đi xuống núi, tôi vội đuổi theo hỏi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Đạo Điền vung cây phát trần, cười: “Chẳng phải đến đây để tìm ông lão kia sao, còn chưa tìm thấy, tìm tiếp thôi!”

“Anh không tin lời Điền Loạ nói? Tôi đã kể câu chuyện xưa cho anh rồi đấy, theo ông lão râu dê nói thì năm đó chính Điền Loạ nổi lòng tham nên lén giữ lại đồ vật, nói là chỉ đến trước khi Điền Loạ tự sát, việc này rõ ràng là không ổn!”

Đạo Điền lắc đầu: “Đương nhiên là tôi tin, tai nghe mắt thấy, hiện giờ chuyện năm xưa đang tái diễn trước mắt, sao không tin cho được?”

Tôi dừng bước, khó tin mà nhìn anh ta chăm chăm: “Nếu lời Điền Loạ là thật, vậy thì ông lão râu dê đã nói dối. Chính ông ta hại cả thôn và Điền Loạ, chúng ta còn tìm ông ấy làm gì?”

Thấy tôi kích động, Đạo Điền quay lại, đặt tay lên vai tôi, hỏi: “Tôi hỏi cậu, tiếp theo trong thôn sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Tiếp theo? Tiếp theo Điền Loạ sẽ giết sạch mọi người, sau đó tự sát!”

Đạo Điền gật đầu: “Đúng rồi, bởi chuyện đó quá đẫm máu, kiểu gì đồng nghiệp kia của cậu cũng dính vào. Cho nên tốt

nhất cậu nên cân nhắc làm sao bắt ông lão xuất hiện đi!”

Nói đoạn, anh ta lại rảo bước về phía trước, cười quái dị:
“Sáng mai xuất phát!”

Nếu là trước đây, Đạo Diên nói gì tôi sẽ nghe nấy, nhưng hiện giờ tôi đang hoài nghi về thân phận anh ta, đứng ngây ra tại chỗ. Thấy tôi như vậy, Đạo Diên vừa đi vừa ném lại một câu:
“Ngôi mộ ở Mặc Bàn sơn biết chạy, là bởi vì bên dưới có rùa đội mồ, tên gốc này...ha ha ha ha!”

Tôi sửng sốt, thoáng chốc hiểu ra, rõ ràng anh ấy biết tôi dùng vấn đề này để thử mình, nhưng lại vờ như không biết để chơi tôi! Tên diên này thật sự quá ham chơi rồi!!!

Bất đắc dĩ, tôi đành đuổi theo anh ta, Đạo Diên căn dặn, đừng kể những gì Diên Loa nói đêm nay cho ai nghe, quay về lều, nhân lúc tiểu Lục chưa về, bảo tôi gọi Lý Đồng với Hoàn Tử Đầu, mở cuộc họp nhỏ.

Đêm nay Diên Loa đã nói ra điều mà Đạo Diên muốn nghe, anh ta bảo chúng tôi, sáng mai đi theo anh ấy. Hoài nghi của tôi về Đạo Diên đã được phá bỏ, nhưng Lý Đồng thì chưa biết, cho nên nghe vậy thì không chịu, nhất quyết bắt Đạo Diên phải giải thích rõ ràng.

Đạo Diên quấy mấy vòng cái tay áo rộng thùng thình, ra vẻ thâm trầm, nhìn ra bên ngoài, sau đó mới mở miệng: “Những thứ mọi người đang nhìn thấy, bao gồm Diên Loa và cả cái thôn này đều không tồn tại. Nơi chúng ta đứng đúng như lời Lý Diêu và Hoàn Tử Đầu nói, chỉ là một bãi đất hoang!”

Lý Đồng nghe vậy hừ lạnh, kiêu ngạo liếc tôi một cái. Sự việc giống hệt những gì mà tiểu quỷ nói cho hắn, giờ nghe Đạo Diên nói ra thì chẳng có gì đáng kinh ngạc, nhưng Hoàn Tử Đầu thì bị dọa đến xanh cả mặt: “Vậy tất cả mọi người chúng ta thấy, đều là ma?”

Đạo Diên lắc đầu: “Không phải ma, cũng chẳng phải cái gì, nó chỉ là chút khí mà thôi!”

Nói đoạn lại giải thích: “Thôn này đã diệt vong vài chục năm, rất nhiều oan hồn bị chôn vùi còn chưa tiêu rán, hơn nữa vị trí thung lũng này tích tụ ẩm khí, những hình ảnh đang xảy ra, đều là những hồi ức của oan hồn năm xưa! Còn thôn thật, đang bị chúng ta đạp lên dưới chân.”

Hoàn Tử Đầu à một tiếng, nói: “Tôi hiểu rồi, nó giống như ảo ảnh ốc đảo trên sa mạc, tất cả những gì nhìn thấy đều là không khí?”

Đạo Diên hài lòng gật đầu: “Đúng vậy! Xem ra tiếp theo sẽ giống những gì ông lão râu dê kể, Điền Loạ giết sạch mọi người trong thôn, quá đẫm máu. Chuyện này khỏi cần xem nữa, sáng mai chúng ta rời đi!”

Hoàn Tử Đầu cứ như vừa được mở ra một chân trời mới, bưng tỉnh đại ngộ, luôn miệng lẩm bẩm: “Không thể tưởng tượng được, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng có ảo ảnh!”

Đạo Diên thuyết phục được Hoàn Tử Đầu, nhưng tôi để ý nét mặt Lý Đồng có vẻ không phục, nhưng chẳng để bụng. Bất kể thế nào, Đạo Diên đã giải thích bí ẩn về việc chuyện xưa tái diễn, mà tôi cũng biết chân tướng của nó rồi, nơi này đúng là không cần ở lại. Nhưng khó nhất hiện giờ, lại là tiểu Lục!

Tiểu Lục đã rung động thật sự với Điền Loạ!

Hành trình đến đây, ai cũng đã rõ tính cách cậu ta như thế nào, tất cả đều cho rằng đây là thôn ma, chỉ riêng tiểu Lục cảm thấy là một thôn xóm bình thường, mà Điền Loạ lại càng là một thôn nữ bình thường.

Tôi với tiểu Lục có quan hệ thân thiết nhất, đương nhiên trách nhiệm khuyên bảo cậu ấy tôi phải gánh. Chờ lúc tiểu Lục về đã là đêm khuya, Hoàn Tử Đầu đã biết thôn này không có ma nên yên tâm ngủ một giấc sáng khoái.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn tính hay là thử nói thật, phải làm sao cho cậu ấy cắt đứt mộng tưởng mới là cách tốt nhất! Tôi mang câu chuyện Đạo Diên giải thích, giảng lại toàn bộ cho tiểu Lục nghe từ đầu đến cuối, cậu ta vừa ngáp vừa ậm ừ gật đầu. Bảo một người như tiểu Lục tiếp thu câu chuyện này, có khác nào đàn gảy tai trâu?

Cho đến khi tôi nói kế hoạch cuối cùng là trời sáng sẽ rời đi, tiểu Lục đột nhiên sững sốt, xoa tay: “Không đi, gần đây trong thôn chết nhiều người như vậy, tôi phải bảo vệ Điền Loạ!”

Vậy là nãy giờ ngồi giảng giải đã thành công cốc, quả nhiên cậu ta không tin thôn này là giả, không tin Điền Loạ vốn đã chết. Tôi nhanh trí, đổi sang góc độ khác: “Tiểu Lục, Điền Loạ cô nương xinh đẹp như thế, cậu cảm thấy mình xứng với

người ta sao? Cậu cứ mặt dày ở lại, sẽ làm chậm trễ việc người ta tìm đối tượng đấy!”

Lời này quả nhiên hữu dụng hơn sự thật, tôi biết, đặc biệt thích một ai đó là cảm giác như thế nào, tình yêu đôi khi sẽ làm con người ta khao khát nhưng đồng thời cũng nảy sinh cảm giác tự ti, cảm thấy mình kém cỏi, không xứng với đối phương.

Đặc biệt với tên đầu gối này, thì tôi đã chọc đúng điểm yếu của cậu ta!

Tiểu Lục đang cười tắt, nghe tôi nói thì liền ngó người ra, ngẩng đầu nhìn tôi hồi lâu, sau đó mới nghẹn một câu: “Điền Loa chưa phải lớn tuổi lắm, đã phải tìm đối tượng ngẫu rồi ư?”

Thấy có hiệu quả, tôi nghĩ thầm, đau dài chi bằng đau ngắn, vội xát thêm muối vào vết thương: “Con gái ở nông thôn cưới chồng rất sớm, hơn nữa người ta thường nói, kiểu gì cũng phải đưa nhà gái 20 vạn tiền sính lễ, còn phải có nhà, có xe ở thành phố, anh em ta có gì rồi nào?”

Ngồi cách nhau không xa, tôi có thể nhìn rõ sự bi thương trong mắt tiểu Lục khi nghe những lời này.

“Tận 20 vạn sính lễ ư?”

“Đúng, đến con gái dưới quê tôi còn đòi 10 vạn, mỹ nữ như Điền Loa, thấp nhất phải 20 vạn, nếu không còn lâu cha mẹ cô ấy mới đồng ý gả con. Cậu không định khiến hai bên bất hòa bằng cách cãi nhau với cha mẹ cô ấy chứ?”

Sắc mặt tiểu Lục càng ngày càng khó coi, cậu ta vút đôi tất sang một bên, gồi hai tay ra sau gáy, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Tôi đi mượn bạn bè thân thích, chắc cũng đủ 20 vạn!”

Tôi thở dài: “Được, cứ cho là cậu vay đủ 20 vạn thì sẽ sống ở đâu? Cậu có nhà thành phố không? Cậu định bắt con gái nhà người ta cùng đi ở nhà thuê, đến căn nhà của chính mình cũng không có?”

Hiện giờ khỏi quan tâm gì nhiều đi, cứ nói quá sự thật lên, chỉ cần khuyên được tiểu Lục đi, cho dù làm cậu ta tiếc nuối, còn hơn là để cậu ta ảo tưởng điều không thực tế, nhìn Điền Loa giết người!

Tiểu Lục trầm mặc một hồi, nói: “Thế anh nói, nếu tôi đi khỏi thì Điền Loa sẽ tìm được đối tượng tốt hơn?”

“Người ta là mỹ nữ, đương nhiên có thể rồi. Phải đi thôi, tiểu Lục!”

Không khí trở nên ngưng đọng, tiểu Lục nằm nhìn đăm đăm lên nóc lều, ánh mắt trống rỗng không nói gì thêm. Tôi biết đây là cú sốc lớn với cậu ta, đang định lựa lời xem làm sao để cậu ấy bớt khó chịu thì tiểu Lục chớp chớp mắt, nói: “À...” sau đó bỏ dậy, thu dọn hành lý.

Nhìn cậu ta không kêu than gì, có thể hiểu trong lòng khó chịu đến mức nào. Nhưng hết cách, tôi cần phải làm vậy, cậu ta không tin ma quỷ, tất cả sự việc trước mắt đều là giả, lấy đâu ra khả năng sánh đôi cùng Điền Loa?

Nói ra những lời này, tôi cũng chẳng thoải mái nổi, ngồi hút thuốc suy nghĩ vẩn vơ, thực ra những gì vừa nói cho tiểu Lục nghe, cũng là nói cho chính mình nghe! Tình yêu thời buổi này luôn gắn liền với vật chất.

.....

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên là chúng tôi xuất phát, quen biết tiểu Lục đã lâu, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta mất ngủ, nói đúng ra là thức trắng cả đêm.

Lúc rời khỏi thôn, tiểu Lục cứ vừa đi vừa ngoái đầu, tôi nhìn mà lo lắng vô cùng. Lý Đồng cũng có chút không đành lòng, vỗ vai cậu ta, nói: “Hay là anh ở lại một đêm cuối cùng, nói với người ta lời từ tạ?”

Tiểu Lục lắc đầu, khàn giọng nói: “Không được, tôi không thích cáo biệt người khác, cứ như vậy đi!”

Nói rồi, lại hất cái ba lô lên vai, cúi đầu cặm cụi bước đi. Lý Đồng thở dài, thò đầu nói khẽ với tôi và Hoàn Tử Đầu: “Chúng ta thì sao, cứ vậy mà đi theo Đạo Điền?”

Giờ đã xác định được thân phận Đạo Điền, tôi không nghi ngờ gì vào quyết định của anh ta nữa, gật đầu: “Đi theo anh ấy đi, anh yên tâm, Đạo Điền này tuyệt đối có thể tin tưởng!”

Lý Đồng bĩu môi: “Tôi không thấy tin tưởng gì kẻ nói dối cả! Tối qua anh ta giải thích cho mọi người, anh có nhớ chứ?”

Tôi biết ý hẩn chỉ chính là việc thôn dân đều hình thành từ âm khí, bèn nói: “Tôi cảm thấy giải thích thông mà, Hoàn Tử Đầu cũng nói, nó giống ảo ảnh ở sa mạc!”

“Phi!” Lý Đồng nhổ nước bọt: “Ảo ảnh sa mạc anh có sờ được không? Từng viên gạch, từng cọng cỏ ở thôn này ta đều cảm thấy rất chân thật, lúc vào thôn, người dân còn nói chuyện với chúng ta, Điền Loa lại còn hẹn hò với tiểu Lục, đấy mà gọi là âm khí à?”

“Thế ý anh là gì?”

Lý Đồng thấp giọng: “Các anh là người ngoại đạo, tôi là người trong nghề, thực chất thôn này là có ma!”

Đột nhiên tôi nhớ lại lần trước Lý Đồng nói với mình, anh ta và Đạo Điền phát hiện ma nữ, nhưng không bắt, đúng là bản thân Đạo Điền đã tự mâu thuẫn với lời nói của mình.

“Chính là ma nữ mà lần trước anh nói?”

Lý Đồng gật đầu: “Đúng vậy, tuyệt đối là có ma, Đạo Điền cứ mỗi lúc lại nói một kiểu khác nhau, tôi có cảm giác anh ta cố ý muốn giấu ai đó trong số chúng ta vậy!”

CHƯƠNG 209: CHUYỆN KỶ QUÁI Ở BẤT CỐC TRẦN

Đạo Diên nói chuyện kiểu che che giấu giấu, tôi cũng đã sớm tính đến việc anh ta có điều gì đó cố kỵ, nhưng để nói anh ta muốn giấu theo ai đó, thì tôi cảm thấy có hai người.

Thứ nhất chính là Lý Đồng đây, thời gian tôi với hắn quen biết nhau chưa lâu, mượn cơ làm việc thiện mà vượt ngàn dặm xa xôi tới đây cùng tôi tìm đại họa, tuy bề ngoài không phải người xấu, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm.

Người có khả năng thứ hai là Hoàn Tử Đầu. Đến ông lão râu dê nói chuyện với tôi cũng phải giấu hắn. Nhưng nguyên nhân khiến tôi luôn khó hiểu đó là, Hoàn Tử Đầu cùng mình vào sinh ra tử, tôi không muốn đoán mò, cũng tin hắn sẽ không hại mình. Thôi thì cứ tạm gác vấn đề này qua một bên, chờ có cơ hội sẽ hỏi Đạo Diên sau.

Còn nhớ lần đầu đi cùng Hoàn Tử Đầu đến đây, đường ra khỏi thôn rất gần, cũng không nói với Đạo Diên. Kể cũng lạ, khi tới thì đều dựa vào sự dẫn đường của hai chúng tôi, Đạo Diên chẳng hề biết đường đi, nhưng hiện giờ anh ta lại cứ như nắm rõ, đi trước dẫn đường.

Tiểu Lục thì tâm trạng buồn bã, cả đường đi không nói chuyện, ra khỏi thôn chẳng bao lâu thì tách khỏi mấy người chúng tôi. Lần này cậu ta đến là để xem ma, ai ngòe kết quả lại đi yêu một oan hồn.

Sự việc khó bề phân biệt này sẽ rất nguy hiểm, tiểu Lục có ý muốn quay lại thành phố, tôi rất tán thành. Tiểu Lục đi rồi, chỉ còn lại Đạo Diên, Lý Đồng, Hoàn Tử Đầu và tôi, bốn người tiếp tục hướng vài trong núi. Đạo Diên nói, nơi chúng tôi phải đi có tên là Bất Cốc trấn, tới đó ông lão râu dê, còn lý do vì sao, anh ta vẫn thần bí như trước, chẳng hé răng nửa lời.

Số nước còn lại của chúng tôi không nhiều, hiện giờ phải hành trình trong núi hoang, sự khô hanh nóng khát thật khó chịu. Hoàn Tử Đầu cơ thể cường tráng, mồ hôi ra nhiều, cả đoạn đường đều đi song song với Đạo Diên, không kiên nhẫn hỏi: “Sao xa thế, đã đi cả buổi sáng rồi, anh còn muốn đi đâu nữa?”

Có đường lớn, ngồi xe không được à mà cứ nhất quyết phải đi đường mòn?”

Đạo Điền có tu vi trong người, trán khô cong, gương mặt ửng hồng, nhìn chẳng có vẻ gì là mệt mỏi, đáp: “Ngọn núi này quá lớn, đường dưới kia đều là đi vòng chân núi, còn xa hơn nữa. Cứ đi theo tôi, lát nữa sẽ được ngồi xe!”

Hoàn Tử Đầu lau mồ hôi, vừa thở vừa nói: “Này, lúc cùng chúng tôi vào núi, anh chẳng biết đường, hoàn toàn là tôi với Lý Diệu dẫn đi, sao chỉ nháy mắt đã biến thành cái bản đồ sống vậy?”

Hoàn Tử Đầu nói rất đúng, tạm thời không đề cập đến vấn đề Đạo Điền làm sao biết được ông lão râu dê ở Bất Cốc trấn, mà chỉ đơn giản việc anh ta biết đường đi rõ như lòng bàn tay đã đủ làm người khác nghi ngờ.

Tuy Đạo Điền lợi hại, nhưng cũng chỉ là người trần mắt thịt, sẽ không tự nhiên mà biết rõ được tất cả, theo tôi đã có ai đó chỉ điểm cho anh ta.

Nhưng chúng tôi vừa mới ra khỏi thôn, Đạo Điền thì ngày nào cũng ở bên cạnh chúng tôi, chưa từng thấy anh ta tiếp xúc người lạ. Tôi chợt có một suy nghĩ khá đáng tin, đó là Điền Loa!

Lần trước lúc Điền Loa rời đi, Đạo Điền liền đuổi theo, rất có khả năng họ đã gặp nhau! Hơn nữa Lý Đồng nói thôn này có ma nữ, theo tôi nghĩ cô ta không phải do âm khí biến thành, mà chính là ma nữ mà Đạo Điền đã thả đi.

Suy đoán của tôi không phải là vô căn cứ, lúc trước khi biết bác Lục không phải mục tiêu của Đạo Điền, anh ta đã nói với tôi, nếu bác Lục là ác ma, anh ta đã sớm xử lý. Suy đoán theo cơ sở này, Đạo Điền thả Điền Loa, một mặt là muốn biết manh mối từ miệng cô ta, mặt khác chứng minh, Điền Loa không phải ác ma!

Ông lão râu dê đưa một đồng tiền khác cho Điền Loa, khiến cô ấy giữ hai đồng tiền, một cuốn sách dẫn đến thần trí điên loạn, hẳn là cô ấy phải hận ông ta thấu xương. Cho nên Đạo Điền biết được nơi ông lão ở, rất có khả năng chính miệng Điền Loa nói cho anh ta.

Nghỉ dọc đường, tôi âm thầm tiếp cận Đạo Điền, ngồi xuống. Đạo Điền đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tôi lại gần thì nói nhỏ: “Cậu muốn hỏi gì?”

Tay điền khung này lại nhìn thấu tôi rồi, đánh giá Lý Đồng và Hoàn Tử Đầu đang ngủ gật đằng kia, tôi hỏi: “Đạo trưởng, nếu ông lão râu dê là kẻ lừa đảo, chúng ta còn đi tìm làm gì?”

Đạo Điền nhếch mép: “Cậu nghĩ trên đời có tiêu chuẩn tuyệt đối để đánh giá người tốt kẻ xấu à? Ông ta lừa Điền Loa, lại không lừa cậu thì sao?”

“Ý anh là, hai đồng tiền cùng với cuốn sách, đúng là thứ để phong ấn đại họa?”

Đạo Điền khẽ gật đầu, mặc kệ anh ta kiêng kỵ Lý Đồng hay Hoàn Tử Đầu, tôi biết đã không thể hỏi tiếp. Nghỉ ngơi thêm một lát, Đạo Điền thu xếp lên đường, chúng tôi đi khoảng 1 ngày đường núi, đến chiều tà thì cũng tìm được một con đường quốc lộ bao quanh núi. Ngồi ven đường chờ thêm một lúc thì thấy một chiếc xe bus từ từ đi tới, lên xe tôi mới được biết đây là xe bus Tứ Bình. Đã đoán được đại khái, hẳn Bất Cốc trấn phải ở Tứ Bình.

Hoàn Tử Đầu và Lý Đồng mặt ngơ ra, nhưng dù sao thì cũng đã có chỗ ngồi, được nghỉ ngơi sau một ngày đi bộ mệt mỏi.

Người trên xe không nhiều lắm, nhưng hầu hết đều một người chiếm 2 ghế, bốn chúng tôi đành tách nhau ra ngồi.

Ngồi cạnh tôi là một anh trai mặt tròn, mùa hè oi bức, tôi thì toát mồ hôi, anh ta lại mặc một cái áo khoác da còm cộm trông rất kỳ quái. Đường dài nhàm chán, thấy tôi ngồi cạnh, anh ta bèn chủ động bắt chuyện: “Huynh đệ, sao lại lên xe ở đường núi này?”

“À, tôi và mấy phượng thủ vừa leo núi ra!”

Anh ta nghe vậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cười: “Ai da mẹ nó, mấy người đúng là con lừa, cái ngọn núi nói không nghe tiếng vọng này mà cũng có thể tìm được đường ra, lợi hại!”

Chẳng hiểu anh ta là kẻ tục tằn hay đang khen ngợi, tôi lên tiếng cho phải phép: “Ừ!”

Anh ta quay đầu nhìn thoáng qua mấy người Hoàn Tử Đầu, ánh mắt dừng lại trên người Đạo Điền, cười hề hề hỏi: “Ba

người kia đi cùng cậu?”

“Đúng!”

“Huynh đệ, tôi có thể đoán được các cậu đi Tứ Bình làm gì, tin không?”

Tôi vốn dĩ không muốn tiếp chuyện, nhưng nghe anh ta nói lại thấy hứng thú, thầm nghĩ, mẹ nó đến tôi còn không rõ lắm mà anh lại biết?

“Thế đại ca, anh đoán xem chúng tôi đi Tứ Bình làm gì?”

Anh ta tỏ ra thần thần bí bí, như sợ người khác nghe thấy, ghé tai nói nhỏ: “Các cậu đi khám bệnh ở bệnh viện tâm thần?”

Cái này.....

Tôi bất đắc dĩ cười khổ: “Đại ca, anh nói vậy là muốn chửi người khác rồi, chúng tôi giống bị tâm thần sao?”

Anh ta ý tứ liếc Đạo Diên, nháy mắt: “Cậu thì không giống, nhưng tay kia thì hẳn là có bệnh!”

Bộ quần áo mà Đạo Diên mặc, trong cái xã hội hiện đại này quả thật là chướng mắt, tôi cười, giơ ngón tay cái lên nói: “Đại ca thật siêu, vậy mà đoán được anh ta bị tâm thần, siêu, siêu!”

Được khen, anh mặt tròn khoái chí cười ha hả: “Tôi nhìn người chuẩn lắm, còn nói, Tứ Bình chúng tôi có gì nổi tiếng ngoài bệnh viện tâm thần chứ. Người ngoài tới đây, đều là khám bệnh như nhau hết!”

Nhắc tôi mới nhớ, đúng là ở Đông Bắc, bệnh viện tâm thần Tứ Bình rất nổi tiếng, thường ngày nhiều người cũng lôi nó ra làm câu đùa giỡn. Tôi hỏi: “Mà đại ca, sao mùa hè anh lại mặc áo khoác da, không thấy nóng à?”

Anh ta cười đắc ý, vạch cổ áo ra nói: “Trong xe có điều hòa mà nóng gì. Tôi vừa mua cái áo này đây, chất lượng trên cả tuyệt vời!”

Tôi không nhịn được cười, cảm thấy người phải đi chữa bệnh là anh ta mới đúng, bèn nhắm mắt dựa đầu nghỉ ngơi. Vừa khoe áo mới mà chẳng được tôi để ý, anh mặt tròn lại đẩy đẩy tay: “Huynh đệ, cậu làm nghề gì?”

Cả ngày leo núi đã rất mệt, vừa nhắm mắt đã muốn ngủ, tôi lười biếng đáp nhẹ một câu: “Lái xe bus!”

Ấy vậy mà anh ta lại nói: “Lái xe bus à? Công việc khá tốt đấy, lại còn có biên chế!”

Làm công việc này đã lâu, chưa mấy ai khen là công việc tốt, trong lòng chợt thấy ấm áp, tôi hỏi lại: “Cảm ơn đại ca, thế còn anh, làm công việc gì?”

“Tôi à, làm công nhân than đá ở Sơn Tây!”

Mồ hôi trên người đã khô hết, điều hòa có vẻ hơi lạnh, thấy tôi ôm bả vai, anh mặt tròn cười ha hả, vỗ vỗ vào cái áo đang mặc: “Sao, lạnh rồi hả, tôi thì có áo khoác da, ấm lắm!”

Tôi ái ngại gật đầu: “Không hiểu sao tài xế lại để điều hòa thấp như vậy!”

Nói, tôi đang định ngóc đầu bảo tài xế tăng nhiệt độ thì anh ta túm chặt lại: “Đừng gọi, là tôi bảo anh ấy để nhiệt độ thấp đấy, để thử xem áo da này có ấm không!”

Thật hết chỗ nói rồi, anh mặt tròn này nhìn cũng phải trên dưới 40, mà nói chuyện hay hành động lại cứ như đứa trẻ con. Tuy nhiên vừa nói xong thì anh ta cởi báo bối đang khoác trên người, đưa cho tôi: “Cậu thử xem, ấm lắm!”

Tôi xua tay: “Không cần đâu đại ca, anh cứ mặc đi, chắc tôi sắp xuống xe rồi!”

Thấy tôi từ chối, anh ta liền tỏ vẻ mặt trượng nghĩa, cứ như là tôi không mặc thì sẽ coi thường mình vậy, bất đắc dĩ tôi đành nhận cái áo, khoác lên người.

“Đại ca, áo khoác da này thật đúng đáng đồng tiền bát gạo!”

Anh mặt tròn được khen thì cười như nở hoa, một lúc sau hỏi: “Huỳnh đệ, bệnh viện tâm thần ở tận thành phố xa lắm, sao cậu lại bảo sắp xuống xe?”

“Ừ, tôi không đi thành phố, chắc xuống xe giữa chừng thôi, tôi đi Bất Cốc trấn!”

Đột nhiên sắc mặt anh ta biến đổi, vỗ vào vai tôi cái bốp: “Huỳnh đệ, duyên phận rồi, tôi đây chính là sống ở Bất Cốc trấn đây!”

Tuy anh trai này có chút thô tục, nhưng có thể nhìn ra là một người tốt, tôi cười: “Duyên phận duyên phận. Anh mời từ Sơn Tây công tác về à?”

Anh ta thở dài: “Mới về, mỏ than của chúng tôi bị sập, hai mấy người cùng nhau xuống, chỉ còn có ba người lên được. Tôi may mắn nhặt được một mạng!”

Mỏ than bị sập là chuyện báo chí đưa tin hàng ngày, tôi an ủi: “Đại nạn không chết, ắt có phúc đến cuối đời!”

Anh trai mặt tròn nghe vậy, cười: “Phúc với phần gì? Mỏ chúng tôi là mỏ tư nhân, chủ mỏ cũng chẳng làm bảo hiểm cho công nhân, xảy ra chuyện thì trốn mất, tiền công chẳng được đồng nào. Có mỗi cái áo khoác mang về đây!”

Tôi cũng phâng nào thấy chua xót, anh ta và mình đều là những con người ở tầng đáy xã hội, nhất thời chẳng biết an ủi thế nào cho phải. Nhắc đến chuyện này, anh ta cảm thấy hụt hẫng khá nhiều, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Huynh đệ, thị trấn Bất Cốc nghèo gần như nhất nước, các cậu đến đó làm gì?”

“Đi xử lý chút việc thôi, không ở lại lâu lắm!”

Anh ta gật gật đầu, rồi như chợt nhớ ra cái gì, cười cười hỏi tôi: “Bất Cốc trấn tuy nghèo, nhưng cũng có chỗ nổi danh, đặc biệt là sự việc kỳ quái năm 83, cậu muốn nghe không?”

CHƯƠNG 210: QUÁN KHUYA

Nghe anh ta nói, tôi không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ lục mãng năm 83 xống ra chính là ở Bất Cốc trấn? Vội cười đáp: “Rất muốn nghe, đại ca, anh mau nói cho tôi xem!”

Anh trai này có vẻ trình độ văn hóa không cao, thấy tôi tỏ ra hứng thú thì cười khanh khách: “Đầu tiên phải nói đến cái tên thị trấn, Bất Cốc, tên như ý nghĩa, có nghĩa là hoa màu không được mùa, chẳng trồng cấy được gì! Theo lý thì đất đen chỗ chúng tôi phải là nơi trồng hoa màu tốt nhất Đông Bắc. Thế nhưng chúng tôi lại chẳng có được vận may ấy, thế hệ trước đã sớm dời đi Quan Đông sinh sống, còn lại có mấy chục hộ, tuy trồng cấy khó khăn, nhưng lười dọn đi, bèn đặt tên là Bất Cốc trấn!”

Tôi à một tiếng, gật đầu: “Thế chuyện kỳ quái là sao?”

Anh ta hạ thấp giọng, nói tiếp: “Năm 83, tôi mới có hơn 10 tuổi, có một gia đình họ Chu chuyển đến sinh sống. Hai vợ chồng kiếm sống bằng nghề bán tào phớ, qua ngày cũng không đáng ngại. Nhưng chợt một ngày nọ, người vợ đun nước sôi trong bếp, đi ra ngoài lấy đậu nành, đứa con ba tuổi bò ở bệ bếp, ngã vào nồi nước!”

Thấy chuyện có vẻ không phải là lục mãng, tôi hơi thất vọng. “Thật là quá vô ý, đứa bé còn sống không?”

Anh ta bĩu môi: “Cả một nồi nước sôi, sao mà sống được, lúc mẹ về thì nó đã bị luộc chín!”

Nghe câu chuyện, chợt tôi thấy sớn gai ốc, không dám tưởng tượng cảnh đứa bé chết trong nồi.

“Vì chuyện này mà người chồng đã ly hôn vợ, chị ta chẳng bao lâu cũng hóa điên, cứ ngồi trong nhà lẩm bẩm suốt ngày.”

Tôi thở dài: “Thực chất thì cũng không phải cố ý, người đau khổ nhất vẫn là chị ta!”

“Theo lý thì là vậy, nhưng dù gì cũng là chị ấy quá bất cẩn khi trông con!”

Nói đến đây vẫn chưa ra sự kiện kỳ quái, tôi hỏi: “Sau đó thì sao? Đứa bé bị chết hóa thành oan hồn phá phách à?”

Anh ta lắc đầu: “Chuyên kỳ quái không phải là về đứa bé, mà là căn nhà của họ. Trong trấn có ông cụ Khương, thấy chị ta đáng thương nên tính mang đồ ăn qua cho. Lúc đi ra, ông ta sợ đến choáng váng, nói rằng trong nhà chị ấy không có người, nhưng trên tường lại có bóng.

Không có người nhưng có bóng?

Chuyện này thật khó tưởng tượng, tôi sửng sốt hồi lâu, hỏi: “Mất kém thì sao, chính ông ấy cũng có bóng mà!”

Anh ta nhăn mặt đáp: “Không phải bóng của ông ấy, mà cái bóng trên tường còn biết cử động cơ!”

Hóa ra chuyên kỳ quái là như vậy, tôi thở phào, dựa lưng ra ghế, trầm nghĩ, chuyện đứa bé ngã vào nồi nước sôi còn đáng sợ hơn chuyện cái bóng nhiều.

Nói xong, anh mặt tròn u buồn thở dài: “Đây là chuyện nổi tiếng nhất ở Bất Cốc trấn, từ năm 83 đến nay đã 34 năm, Cúc đại tỷ cũng là bà già 60 rồi!”

Vừa dứt lời thì chợt phụ xe ngoài đầu ra sau nói: “Ai ngủ thì dậy đi, mấy phút nữa xe đến Bất Cốc trấn!”

Tôi vội cởi áo khoác ra đưa cho anh mặt tròn: “Cảm ơn đại ca, mùa hè mặc áo da này của anh rất ấm áp!”

Anh ta cười ngây ngô, đáp: “Há, đến trấn, rảnh rồi thì tới nhà tôi chơi. Nhà tôi dễ tìm lắm, ngay bên cạnh chợ Phú Nguyên, căn nhà trệt ở đầu đường.”

“Được rồi!” Tôi đáp, sau đó quay đầu đánh thức Hoàn Tử Đầu và Lý Đồng.

Xe dừng hẳn, chúng tôi lần lượt xuống xe, anh trai mặt trong linh kính nhiều hành lý, vẫy vẫy tay với tôi rồi đi về con đường trước mặt. Bất Cốc trấn, nói là một thị trấn, thật ra nó chỉ như một thôn làng cỡ lớn, những khu thương nghiệp không nhiều lắm, vài ba ngôi nhà cao tầng lẻ tẻ mọc lên.

Bốn chúng tôi thuê một nhà nghỉ nhỏ, Lý Đồng chủ động yêu cầu ở chung phòng với tôi, Đạo Điền và Hoàn Tử Đầu ở phòng còn lại.

Đã ngủ được một giấc trên xe, Hoàn Tử Đầu tỉnh táo, hăn sắp xếp xong thì muốn ra ngoài ăn cơm, mấy hôm nay leo núi gặm bánh mì đã quá chán ngán. Nhưng Lý Đồng và Đạo Điền không muốn đi, hăn bèn kéo tôi xuống đường.

Bát Cốc trấn náo nhiệt hơn nông thôn, nhưng vị trí quán ăn tương đối xa, hai chúng tôi đi mãi mới tìm được quán đồ nướng. Hoàn Tử Đầu ăn to nói lớn, một mình uống hết 4 chai bia, ăn chục xiên thịt nướng, ợ một tiếng thỏa mãn, hỏi: “Huynh đệ, tôi có chuyện này không rõ, chúng ta đều ở trong núi, thông tin có được là như nhau, sao Đạo Điền lại biết đường ra? Mà sao anh ta khẳng định ông lão râu dê ở thị trấn này?”

Nghi vấn này cũng giống của Lý Đồng, tôi làm bộ không để tâm, đáp: “Tôi cũng không biết, họ là người có bản lĩnh lợi hại chẳng!”

Đạo Điền từng dặn không được nói chuyện ông lão râu dê hăm hại Điền Loa cho ai biết, tôi chẳng biết nên nói gì cả. Hoàn Tử Đầu cau mày vừa nhai thịt vừa làu bàu: “Tay đạo sĩ này nói chuyện cứ thích úp úp mở mở thật khó chịu!”

Tôi nhìn đồng hồ, uống nốt nửa cốc bia, nói: “Được rồi, sắp 12h đêm, ta mau về ngủ đi, cả ngày nay mệt mỏi quá!”

Hoàn Tử Đầu gật gật, tuốt nốt xiên thịt vài mồm, sau đó hai chúng tôi quay về nhà nghỉ.

Nhà nghỉ cách đây xa, đi bộ phải mất hai chục phút, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng, nhưng giờ này, đều đã đóng cửa. Cũng có kha khá đèn đường, có điều hầu hết đều đã hỏng, tôi với Hoàn Tử Đầu, mồm phì phèo điều thuốc đi trên đường không một bóng người, cũng rất ít xe qua lại. Đang đi, chợt thấy cách đó không xa có một chiếc xe ba bánh kiểu xưa đỗ dưới cột đèn. Chiếc xe ba bánh có gắn tấm gỗ phía trước, viết chữ ‘Tào Phớ’ bằng sơn đỏ.

Hoàn Tử Đầu vút tàn thuốc, chỉ tay cười: “Ai da tào phớ kia, lâu lắm rồi chưa ăn.” Nói đoạn liền đi về phía bên kia, đột nhiên tôi nghĩ tới chuyện anh trai mặt tròn kể trên xe, vội giữ hăn lại: “Vừa ăn thịt xiên xong, chưa no à?”

Hoàn Tử Đầu khó hiểu nhìn tôi: “Một bát tào phớ thì có đáng gì, ném thử đi!”

Hắn vẫn xoay người định đi, tôi ra dức giữ chặt: “Đừng ăn, quán lề đường mất vệ sinh lắm, mau về thôi!”

Hoàn Tử Đầu là người hay ăn hay hống, làu bàu: “Anh bạn, chúng ta đều lớn lên ở nông thôn, lúc nhỏ còn ăn cả bùn, còn sợ gì bẩn với không bẩn?”

Khuyên chẳng được, cuối cùng hắn vẫn giật tay tôi ra, đi qua bên đó.

Người bán tào phớ là một phụ nữ đeo khẩu trang kín mít, chỉ chừa ra hai con mắt. Hoàn Tử Đầu chả thèm hỏi giá, chỉ vào cái thùng gỗ nói: “Cho một bát, nhiều rau!”

Chị gái gạt đầu, lấy chiếc bát nhựa, múc đầy cho hắn một bát. Câu chuyện anh trai mặt tròn kể cứ lớn vờn trong đầu tôi, đặc biệt là cái đoạn đứa bé bị luộc chín, vừa nhớ tới là toàn thân nổi da gà.

Giờ lại gặp xe tào phớ nửa đêm, tôi cứ có cảm giác quái quái!

Có điều ngẫm lại thì đây đã là chuyện từ mấy chục năm trước, tuy không nhìn rõ mặt người bán tào phớ, nhưng từ hình dáng bên ngoài xem ra khá trẻ, không phải bà già 60.

Trên đường về, Hoàn Tử Đầu tay bát tay thìa, xúc từng miếng bỏ vào mồm, ngồm ngoàm khen ngon. Lúc về đến nhà nghỉ, còn thừa lại một chút chưa ăn hết, trông thấy con chó ven đường, hắn liền ném bát tào phớ cho nó rồi đẩy cửa vào trước. Tôi thì ném tàn thuốc vào thùng rác kế bên, lơ đãng liếc nhìn.

Thật khó hiểu, con chó ghé mũi vào bát tào phớ Hoàn Tử Đầu vừa ném, ngửi ngửi rồi thất vọng bỏ đi.

CHƯƠNG 211: ĐỒI TƯ LƯU

Con chó đóai này lại không ăn tào phớ?

Tôi nghi hoặc nhìn, nó rời đi một cách không lưu luyến, thật khó hiểu. Quay về đến phòng, Lý Đồng vẫn chưa ngủ, trừng mắt nhìn tôi: “Ăn no uống say rồi?”

“Sao anh vẫn chưa ngủ à, biết thế tôi mang phần về cho!”

Lý Đồng trở mình: “Ăn cái gì mà ăn, tôi không có rảnh như anh. Đạo Điền cứ cố tình dẫn chúng ta tới đây, tôi phải mau quá âm để hỏi tiểu quỷ xem sao!”

Hóa ra hẳn đang đợi tôi về mới yên tâm quá âm, không thể không nói, tiểu quỷ của Lý Đồng rất đáng tin cậy, từ lần trước gọi điện cho tôi nói lão Vũ là giả, cho đến mấy hôm trước nó nói cái thôn là giả, đều đúng. Tôi cởi áo ngoài, chui vào chăn: “Anh đợi tôi về để quá âm à, được, vậy anh mau ngủ đi, tôi trông chừng cho!”

Lý Đồng lờm tôi một cái rồi nằm thẳng chân: “Đừng quên ba điều cấm kỵ lúc tôi quá âm đấy!” Dứt lời liền nhắm mắt.

Lăn lộn trong núi cả ngày trời, nãy lại làm mấy chai bia, dù cố gắng thức canh, nhưng cũng chỉ được vài phút là tôi lăn ra ngủ. Đến khi trời sáng, tỉnh dậy thì đã không thấy Lý Đồng đâu.

Mặc quần áo, tôi đi sang phòng Đạo Điền, Hoàn Tử Đầu vẫn ngủ chưa dậy, tôi chưa kịp đi vào trong thì Đạo Điền đã kéo tay, lôi ra ngoài.

Ra khỏi nhà nghỉ, anh ta nhỏ giọng hỏi: “Lý Đồng đâu?”

Tôi lắc đầu trả lời: “Không biết, lúc tôi mở mắt ra thì đã không thấy anh ta rồi. Đạo trưởng, ông lão râu dê sống ở đâu? Hôm nay chúng ta đi tìm ông ấy à?”

Đạo Điền gật đầu: “Đi luôn bây giờ!” Nói xong liền rảo bước đi khỏi.

“Cứ như vậy mà đi?” Tôi gọi với theo: “Lý Đồng còn chưa về, Hoàn Tử Đầu thì ngủ, không gọi hai người họ sao?”

Đạo Diên chẳng thèm quay đầu, nói: “Khỏi cần, hai chúng ta đi thôi!”

Ít người thì hiệu suất làm việc thấp, nhưng tôi dẫn đo một chút rồi vẫn phải đi theo. Đạo Diên nói, phải đi tới một nơi có tên là đồi Tứ Lưu, nhưng hai chúng tôi đi quanh thị trấn cả sáng mà chẳng hỏi thăm được gì, cứ như ở đây chẳng hề có địa phương nào như thế cả.

Lãng phí cả buổi sáng trên đường, tôi bực bội hỏi: “Đạo trưởng, thông tin này anh từ đâu mà có, trong lòng cũng không nắm rõ ư?”

Hiếm khi thấy Đạo Diên lộ vẻ khó xử, lắc đầu: “Đúng thật là tôi không nắm chắc, tìm người này còn khó hơn cả tìm ma!”

Tôi ngồi xuống ven đường nghỉ ngơi, một lúc sau Đạo Diên cũng tới ngồi gần.

“Đạo trưởng, tôi vẫn không hiểu tại sao anh tin lời Điền Lo nói, nhưng lại đồng thời tin cả ông lão râu dê, hai bọn họ căn bản là mâu thuẫn với nhau mà!”

Không biết đang tính toán cái gì trong lòng, Đạo Diên đáp: “Đúng là ông lão kia lừa Điền Lo, nhưng không phải cứ lừa gạt thì là kẻ xấu. Giống như việc cậu lừa đồng nghiệp của mình vậy!”

Đạo Diên có thính lực rất tốt, chắc hẳn đã nghe được chuyện tôi bịa ra để khuyên nhủ tiểu Lục, tôi xấu hổ thở dài: “Tôi lừa tiểu Lục là vì muốn tốt cho cậu ấy, còn ông lão râu dê lừa Điền Lo lại hại chết cả một thôn! Hai chuyện này sao có thể đánh đồng được?”

Đạo Diên cười: “Tiểu tử, trên đời này, có rất nhiều vấn đề khi đối mặt, sẽ khó mà cân nhắc giữ hay bỏ. Đợi đến khi tìm được ông lão kia, chắc cậu sẽ có cái nhìn khác về ông ấy!”

Một thôn bỏ mạng dưới tay ông ta mà tôi lại có cái nhìn khác ư? Cười lạnh một tiếng, tôi đáp: “Đã hỏi nhiều người như thế mà chẳng ai biết đồi Tứ Lưu ở đâu, tìm bằng cách nào?”

Đạo Diên im lặng một hồi, vung vẩy cây phát trần, đột nhiên mắt sáng lên, hỏi: “Lúc chúng ta xuống xe, tôi còn nhớ tay mặt tròn chào cậu, hẳn cũng sống ở đây à?”

Tôi đáp: “Có nói chuyện một đoạn trên xe, anh ấy ở trong thị trấn, tôi còn biết cả địa chỉ nhà!”

Đạo Điền vỗ tay, cười: “Vậy tốt, đi tìm hắn!”

Tôi thấy khó hiểu, hỏi: “Anh đợi chút đã, nói rõ cho tôi nghe, việc tìm ông lão có liên quan gì đến đại ca kia ư?”

Đạo Điền đứng dậy, phui mông nói: “Không liên quan gì tới hắn, những người chúng ta hỏi thăm, chắc vì xa lạ nên không chịu nói. Thấy hắn khá có cảm tình với cậu, ta tới hỏi thử xem!”

Đại ca áo da kia là người tốt, đừng nói là hỏi thăm tin tức, có khi muốn ngủ nhờ, anh ấy cũng đồng ý. Tôi bắt chiếc taxi, đến chợ Phú Nguyên, nhà anh ta rất dễ tìm, vừa xuống xe thì căn nhà trệt ở đâu đường chính là nhà anh ấy.

Sáng nay đi vội, chẳng mang theo xu nào, tôi chẳng mua quà cáp gì được, đành mặt dày gõ cửa. Người ra mở cửa là anh trai mặt tròn, trông thấy tôi thì sửng ra một chút, sau đó phản ứng được, cười: “Ai da huynh đệ, đến rồi à, vào đi vào đi!”

Đúng như tôi đoán, đại ca này rất hiếu khách, vừa vào nhà đã nhanh nhẩu giới thiệu vợ và hai đứa con. Đồ đạc trong nhà đều đã cũ, có thể thấy điều kiện sinh hoạt của họ không tốt lắm, chúng tôi ngồi xuống, anh trai nhìn tôi rồi lại liếc Đạo Điền mấy lần, ghé vào nói nhỏ: “Huynh đệ, đưa anh ta đi bệnh viện tâm thần chưa? Có chữa được không?”

Tôi chỉ Đạo Điền, cười nói: “Đại ca, anh hiểu lầm rồi, anh ấy không phải bệnh nhân tâm thần, anh ấy là đạo sĩ. Chỉ có điều không giống đạo sĩ trên phim ảnh thôi!”

Anh trai nghe vậy thì xấu hổ cười cười, đưa tay ra với Đạo Điền: “Ai da, xin lỗi đạo trưởng, anh đừng để bụng nhé!”

Bản thân Đạo Điền cũng chẳng phải người nghiêm túc, đương nhiên anh ta không để ý ba chuyện lẻ tẻ, cười hỏi: “Lần này đến đây là tôi muốn hỏi thăm cậu một chuyện!”

Anh trai hào sảng trả lời: “Tuy tôi năm nào cũng xa nhà làm ăn, nhưng dù gì lớn lên ở đây, đạo trưởng cứ hỏi đi, nếu tôi không biết thì còn có vợ tôi nữa!”

Đạo Diên gật đầu, trầm ngâm một lát, thu lại cái vẻ tưng tưng bất cần, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn hỏi một chút về công trường đòi Tứ Lưu ở Bất Cốc trấn các anh, năm 83 đã xảy ra chuyện ấy!”

Đạo Diên vừa dứt lời, nét cười ngây ngô trên mặt anh trai liền vụt tắt, anh ta không mở miệng ngay mà nghiêng mặt đánh giá Đạo Diên, sau đó hỏi: “Này đại ca, anh đúng là đạo sĩ đấy à?”

Thấy Đạo Diên gật đầu, anh ta nhìn tôi khó xử, rồi bảo bé gái đang chơi dưới sàn nhà: “Bảo Bảo, con ra đóng cửa lại cho cha!”

Con bé vội đứng dậy ra đóng cửa, lúc này anh ta mới chậm rãi nói: “Đạo trưởng, anh biết cả chuyện về đòi Tứ Lưu, tôi tin anh thật sự có tài, hẳn là người trong giới bắt ma. Nhưng anh cũng nên biết, năm ấy cả nước đã chết bao nhiêu thầy âm dương!”

Nghe đến đây tôi mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra năm đó lục mãng đúng là xống ra ở thị trấn này, chỉ là lúc trên xe, anh ta lại kể một câu chuyện nhỏ khác cho tôi mà thôi.

Thấy anh ta khó xử, Đạo Diên trấn an: “Cậu không cần băn khoăn, cứ nói cho tôi vị trí đòi Tứ Lưu là được, tôi đi cả buổi sáng mà chẳng ai nói cho biết cả!”

Anh trai thở dài: “Đạo trưởng, đòi Tứ Lưu là địa danh cũ. Năm 83 sau khi tà ám nổi loạn, bên trên liền không cho dùng cái tên này nữa, cho nên những người trẻ tuổi trong thị trấn không biết. Mà chưa kể, cho dù có biết cũng không dám nói bừa, tà ám năm xưa kinh khủng như thế, đến trong câu chuyện hàng ngày chúng tôi cũng tránh nhắc đến!”

Tôi biết năm 83 lục mãng bị đào ra ở một công trường, lúc đó vì để bắt nó mà mấy trăm thầy âm dương đã bỏ mạng, không ngờ chuyện đã qua hơn 30 năm, mà sức ảnh hưởng vẫn lớn như vậy, khiến ai nấy nhắc đến đều sợ hãi.

Đạo Diên không sốt ruột gặng hỏi, anh mặt tròn thì vẫn rất khó xử, tôi khuyên nhủ: “Đại ca, chẳng phải tà ám năm đó đã không còn sao? Anh khỏi phải lo lắng cho chúng tôi, đạo trưởng chỉ muốn đi xem chứ không gặng chuyện đâu!”

Anh ta trầm mặc một lát rồi nói: “Năm đó tôi chưa lớn, tất cả chuyện này đều do cha tôi kể lại. Có điều trước đây cũng từng đến đồi Tứ Lưu, tôi biết đường tới đó!”

Thấy anh ta chịu nói, hai mắt tôi sáng lên, vội hỏi: “Đi như thế nào”

Anh trai vừa mở miệng định nói lại thôi, ngẫm nghĩ đáp: “Không được, các cậu không tới đó được đâu! Cậu còn nhớ chuyện đứa bé chết bồng tôi kể trên xe chứ? Căn nhà đó trùng hợp lại chắn ngang đường đến đồi Tứ Lưu!”

CHƯƠNG 212: ĐÊM THĂM CĂN NHÀ MA

“Chính là căn nhà Chu gia không có người nhưng trên tường có bóng?”

Anh trai gật đầu: “Đúng vậy, chính là nhà đó. Sau vụ việc năm 83, lãnh đạo đã cho phá bỏ hoàn toàn con đường dẫn lên đồi Tứ Lưu, nhưng cũng lạ là không đụng gì đến nhà Chu gia cả. Giờ nếu muốn lên đồi thì phải đi xuyên qua căn nhà đó.”

Tôi liếc Đạo Điền, cười nói: “Đại ca, vậy thì đi xuyên qua, chẳng phải có đạo sĩ đây sao, ma còn chả sợ, sợ gì cái bóng trên tường?”

Anh trai vẫn ủ rũ cau mày: “Tôi không biết hai người muốn đến nơi đó làm gì, nhưng theo tôi không thể mạnh động, hai người nên nghiên cứu kỹ lại đi. Lúc còn sống cha tôi có nói, tà ám ở đồi Tứ Lưu đã bị bắt đi, hiện giờ chẳng còn gì ở đó cả!”

Đạo Điền cười ha hả, gật đầu: “Không đáng ngại, ý cậu vừa nói là căn nhà chắn đường lên đó có ma?”

Tôi không kể cho Đạo Điền về căn nhà ma có đứa bé bị luộc chín, chẳng ngờ giờ hai việc lại có liên quan với nhau. Nghĩ đoạn, tôi vội thuật lại câu chuyện cho Đạo Điền nghe.

Nghe xong, Đạo Điền chớp chớp mắt, không biết là có nhìn ra cái gì không, chỉ hỏi anh mặt tròn: “Sau khi phát điên, người phụ nữ kia vẫn ở đó?”

Anh ta vội trả lời: “Vẫn ở, có người nói từng trông thấy bà ấy, chẳng biết một người điên như bà ta sao lại sống một mình được, năm nay chắc cũng phải ngoài 60 rồi, bà ta họ Cúc, tên là Cúc Sở Hồng!”

Đạo Điền suy nghĩ một lát, rồi lại hỏi đường đi tới đó, thấy không thể ngăn cản, anh trai bèn nói cho chúng tôi biết. Đã biết được đường đi, chúng tôi không ở lại ăn cơm mà vội thu xếp khởi hành. Thị trấn Bất Cốc khá nhỏ, bắt taxi tới đó cũng chỉ 40 phút, nơi đây rõ ràng hoang vắng hơn trong thị trấn nhiều, xung quanh đều là những móng nhà mới xây dang dở, hẳn là sau khi đào phải lục mãng thì toàn bộ công trình đã phải bỏ ngang.

Tài xế taxi sợ hãi, cách mấy trăm mét đã dừng xe, lúc chúng tôi trả tiền còn tận tình khuyên nhủ đừng đi vào căn nhà chắn đường kia. Thiết nghĩ, nếu nói cho anh ta rằng chẳng những chúng tôi muốn vào, mà còn muốn đi xuyên qua để lên đồi Tứ Lưu, anh ta sẽ sợ tè ra quần mất!

Hai chúng tôi đi bộ một lát thì đã nhìn rõ quang cảnh xung quanh, anh trai mặt tròn nói đúng, đường đi nơi đây đúng là đã bị phá, hai bên chất đống đất đồi và đá, muốn tiếp tục đi thì có cách xuyên qua căn nhà kia mà thôi.

Căn nhà tuy đứng vững một cách khó hiểu, nhưng nhiều chỗ cũng đã bị rạn nứt, không thể che mưa chắn gió nữa. Đạo Diên đứng giữa đường nhìn chằm chằm căn nhà, tôi biết anh ta đang xem xét âm khí. Đợi một lúc, tôi hỏi: “Đạo trưởng, có nhìn thấy gì không? Trong nhà này có ma không?”

Đạo Diên gật đầu: “Có ma!”

Tôi không khỏi cảm thấy căng thẳng: “Năm xưa chỉ có đứa bé ba tuổi bị chết bỗng, chẳng lẽ là nó biến thành oan hồn?”

Đạo Diên lại ngửa cổ xem xét: “Ai nói trẻ con chết đi không biến thành ma được? Đừng nói là ba tuổi, kể cả còn đang trong bụng mẹ cũng có thể!”

“Thế anh bóí, trên tường trong căn nhà, có bóng ma thật ư? Nếu là có bóng thì cũng phải là bóng của đứa bé chứ, theo tôi đoán là ông lão kia mắt kém nhìn nhầm thôi!”

Đạo Diên không trả lời, đẩy cây phát trần cho tôi, rồi rảo bước vào trong sân. Hai chúng tôi vừa đi được mấy bước thì chợt phía sau có tiếng hét lớn: “Này! Hai người làm con mẹ gì đấy? Đứng lại!”

Quay đầu lại nhìn, có hai người mặc đồng phục bảo vệ, tay cầm dùi cui, một người béo, một người gầy, chạy về phía chúng tôi. Đến nơi, cả hai cẩn thận đánh giá chúng tôi, người béo nói bằng giọng khó chịu: “Làm gì? Đến lấy bối cảnh quay phim à?”

Chắc anh ta thấy Đạo Diên ăn mặc kỳ cục, cho rằng chúng tôi là đoàn làm phim, tôi bèn tùy cơ ứng biến, nói: “Đúng, chúng tôi đến lấy bối cảnh! Mong hai anh tạo điều kiện cho.”

Gã béo hút điếu thuốc, đánh giá Đạo Diên từ đầu đến chân, nói: “Bộ phim gì, đạo diễn là ai?”

Tôi tính bịa ra một tên đạo diễn nổi tiếng, những ngấm lại thì không nên, bèn đáp: “Chúng tôi là đoàn phim nhỏ thôi, hai vị đây là...?”

Gã béo chỉ chỉ người đứng cạnh: “Hai chúng tôi là bảo vệ khu này!”

“Bảo vệ? Ở đây chả có bóng người nào...”

Còn chưa dứt lời thì gã gầy chen vào: “Nói...nói là bảo vệ cho dễ nghe thôi, hai chúng tôi là...là trực chiến!”

Tay gầy nói lấp, gã béo chắc là cảm thấy mất giá, bèn vỗ gáy hấn một cái, nói: “Nói thật cho hai người biết, chúng tôi được phía trên phái xuống làm nhiệm vụ đặc biệt!”

“Nhiệm vụ đặc biệt?” Tôi lặp lại.

Tay gầy lại nói: “Đúng...đúng đúng. Nói...nói trắng ra chính là...trông coi công trường này...không cho...đồng nát đến nhặt đồ!”

Gã mập lại vỗ một cái vào gáy hấn, xấu hổ nói: “Đã nói là bí mật, bên ngoài là trông coi công trường, công việc ngầm thì không tiện tiết lộ!”

Tôi biết gã mập đang cố dát vàng lên mặt, hấn là loại người chết vì sĩ diện, cũng không cần phải vạch trần hấn, nói: “Được rồi huynh đệ, không làm phiền hai người nữa, hai vị làm việc đi!” Dứt lời tôi túm Đạo Điền đi khỏi.

Gã mập khoát tay gọi: “Đợi đã! Ai cho hai người vào?”

Đã nể mặt rồi còn thích dây dưa, tính nóng của tôi lại nổi lên, quay đầu hỏi: “Sao, huynh đệ?”

Gã mập rít hơi thuốc, đưa dùi cui cho tên gầy: “Hai người nơi khác đến không biết chuyện, nơi này không thể vào!” Nói xong tỏ ra thần thần bí bí đi tới ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Khéo quay phải ma thật đấy!”

Tên gầy nghe được, lại tranh nói: “Đúng...đúng..đúng, các người không...không phải người đầu...đầu tiên muốn đến quay phim ma. Trước đây từng có...có đoàn làm...phim ma, diễn viên đều...đều đã bị...biến biến thành ma thật!”

Lần này gã béo không đánh hấn nữa mà giơ ngón tay cái lên, rồi quay lại nhìn tôi nói: “Đừng nói các anh chỉ có hai người,

lần trước cả đoàn làm phim tới đây, nào là đạo cụ, nào là đèn chiếu sáng...”

“Kết quả tất...tất cả đã...đã chết!” Tên gầy lại chen vào.

Tôi nhếch mép: “Được, đa tạ đã nhắc nhở, chúng tôi vào xem qua chút thôi!”

Chẳng muốn nhiều lời với hai tay bảo vệ, tôi xoay người định đi thì gã béo đột nhiên túm chặt lấy, trừng mắt hô: “Anh nghe không hiểu tiếng người à? Không phải tôi đây lo cho anh, nhưng nếu anh chết, con mẹ nó, tôi sẽ mất việc!”

Nói đến cùng thì hóa ra gã béo sợ chúng tôi xảy ra chuyện sẽ ảnh hưởng đến công việc của hắn, tôi hất tay ra, liếc nhìn Đạo Điền: “Nói thật cho ha anh, chúng tôi không phải diễn viên, có thấy quần áo anh ta mặc không? Đây là đạo sĩ, chính là đến để bắt ma!”

Ai dè gã béo nghe thế thì càng hung hăng, chỉ Đạo Điền mắng: “Con mẹ nó, lão tử tuy chưa thấy đạo sĩ thật bao giờ, nhưng đã xem không ít phim ảnh. Anh định lừa ai? Thứ này mà gọi là đạo sĩ? Anh ta có khí chất không? Không được vào!”

Bị ngăn cản, tôi đã không kìm chế được nữa, dùng sức đẩy văng ra, gã béo thân hình đồ sộ, ngã sấp mặt như chó đoạt phân. Thấy tôi động thủ, tên gầy vội đứng chắn ở giữa, giảng hòa: “Huynh...huynh đệ bốt...bốt nóng. Là...là có chuyện thế này, nếu hai người muốn bắt...bắt ma, vậy càng không...không thể vào. Hai anh em chúng tôi chỉ...chỉ trông vào con ma trong...nhà này mà...mà kiếm cơm. Nói...nói trắng ra là...ngoài việc trông coi sắt...sắt vụn, chúng tôi còn phải...không không cho ai vào căn nhà này! Nếu hai người bắt...bắt ma đi thật, chúng tôi liền thất nghiệp!”

Tên gầy thật thà hơn gã béo nhiều, nghe hắn nói rồi cuộc tôi đã hiểu tình hình, hắn là lần trước đoàn làm phim đến gây phiền phức nên phía trên mới sai họ xuống đây trông coi.

Có điều, kiếm cơm bằng căn nhà ma, cái nghề này thật mới mẻ!

Gã béo bò dậy, xắn tay áo định xông vào đánh nhau, Đạo Điền vung cây phát trần nói: “Được rồi không vào nữa!”

Dứt lời, anh ta quay người đi về. Tôi đang định cho gã mập một trận, thấy Đạo Điền đi thì mắng một câu, vội chạy theo:

“Đạo trưởng, chỉ vì hai tên giá áo túi cơm này mà không vào?”

Đạo Diên lắc đầu, khẽ cười: “Cậu đánh nhau với hoi vỡ đầu chảy máu, không đáng. Ban ngày không cho vào thì chờ buổi tối ta đến!”

Buổi tối? Tôi sửng sốt, một lúc sau mới nhận ra đây là ý kiến hay, hai tên giá áo túi cơm kia cậy ban ngày nên lên mặt, chứ ban đêm, có khi ở đó phát nổ cũng chẳng dám thò đầu ra.

Nghĩ thông, tôi với Đạo Diên quay về nhà nghỉ lên kế hoạch tối nay sẽ đến, dù sao có Đạo Diên bên cạnh, tôi cũng không sợ. Về tới nơi, không thấy Lý Đồng đâu đã đành, giờ ngay cả Hoàn Tử Đầu cũng chẳng thấy đâu. Tôi với Đạo Diên ra ngoài ăn tối, sau đó quay về nằm chờ đến hơn 10h.

Lý Đồng thì vẫn không tin tưởng Đạo Diên, chắc tiểu quỷ nói gì đó cho hấn, không chừng hấn đã tự mình hành động. Có điều tôi không lo cho hấn, mà chỉ lo cho Hoàn Tử Đầu, đã nhát gan, giờ này còn chưa về, gọi điện cũng không nghe, hấn ra ngoài uống rượu tìm em út chắc?

Thôi kệ hấn chơi đi, dù sao có hấn cũng chẳng giúp được gì, vừa hay Đạo Diên sang phòng tìm, hai chúng tôi nhân lúc trời tối, lần nữa xuất phát đến đồi Tứ Lưu.

Ban ngày không để ý, buổi tối đến đây mới phát hiện, cách công trường không xa còn có một căn nhà sơ sài mới dựng, đang sáng đèn, hấn là hai tay bảo vệ ở trong đó.

Liếc nhìn căn phòng có ma tối như hũ nút, tôi hỏi Đạo Diên: “Đạo trưởng, anh nói xem, ban ngày hai tay bảo vệ nói cả một đoàn làm phim đến đây đều chết hết, có phải là cố tình hù dọa chúng ta không?”

Đạo Diên không trả lời, đột nhiên kéo tôi nấp sau một bức tường, chỉ vào căn nhà ma, nói nhỏ: “Đừng lên tiếng!”

Thoáng chốc tôi căng thẳng, ngó đầu thăm dò, bỗng từ căn nhà kia, một chiếc xe ba bánh kiểu xưa từ từ đẩy ra. Tối nên không nhìn rõ trên xe chứa thứ gì, nhưng điều khiến tôi bất ngờ đó là, cái bóng người đẩy xe rất quen.

Chiếc xe ba bánh từ từ đẩy ngang qua trước mặt chúng tôi, cuối cùng tôi cũng có phản ứng, ai da, người phụ nữ đeo khẩu trang, chẳng phải chính là người bán tào phớ ven đường nửa đêm hôm qua ư?

CHƯƠNG 213: MẮT TÍCH

Chẳng phải anh trai mặt tròn đã nói, người phụ nữ sau khi đưa con chết thì hóa điên ư? Hơn nữa tính theo thực tế thì năm nay bà ấy phải hơn 60 tuổi rồi, nhưng nhìn dáng người này lại không giống!

Nhớ đến cái bát tào phớ chị ta nấu, đến chó còn không ăn, chẳng biết nguyên liệu làm bằng gì. Chờ người phụ nữ đẩy xe đi xa, Đạo Diên liền đưa mắt ra hiệu cho tôi, cả hai vội vàng lén vào trong sân.

Khoảng sân không rộng mà lại vô cùng bừa bộn, khắp nơi là gạch là đất, nhưng bất ngờ là, cánh cửa phòng còn được khóa bằng một ổ khóa. Vừa định nhặt viên gạch phá cửa thì Đạo Diên ngăn lại: “Đừng đập, cậu mà đập là kinh động đến thứ bên trong ngay!”

Thứ trong phòng? Tôi liền sửng sốt: “Bà điên này, con chết, chồng bỏ, chắc chỉ sống một mình thôi chứ, lại còn có ai nữa?”

Ánh mắt Đạo Diên trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn khí trên nóc nhà, thấp giọng nói: “Trong căn nhà này nhiều thứ lắm, cậu đừng có đi vào bừa, đứng đây chờ tôi!” Dứt lời anh ta vòng ra chỗ cửa sổ, cẩn thận đẩy lên, nhảy vào.

Dù rất hiếu kỳ nhưng Đạo Diên không cho vào, tôi tuyệt đối không dám đi lung tung, quay ra nấp sau một tảng đá lớn trong sân. Căn nhà của bà điên này thật hẻo lánh, xung quanh chẳng có hơi người, cũng chẳng có nhà cửa, gió đêm lồng lộng thổi lạnh gai người.

Rảnh rỗi, tôi bắt đầu suy nghĩ về một số vấn đề bí ẩn, vì sao ông lão râu dê lại chạy từ núi hoang đến nơi xa xôi này? Đại họa được đào ra ở đây, chẳng lẽ hiện giờ nó đã quay về hang ổ?

Hiện giờ, tất cả tôi đều trông chờ vào Đạo Diên, anh ta là người lợi hại nhất hiện nay, tôi tin anh ấy, nếu anh ấy bảo, việc ông lão râu dê nói hai đồng tiền cùng cuốn sách sẽ khống chế được đại họa là sự thật, thì cho dù có là gì tôi cũng không tiếc.

Bởi trước mắt, chỉ có thu phục đại họa thù mới có thể hóa giải lời nguyền 15 âm lịch hàng tháng của mình.

Giờ đã có trong tay hai đồng tiền cùng cuốn sách, chỉ thiếu mỗi ông lão râu dê nữa thôi, nếu tất cả thuận lợi, tôi sẽ được trở về cuộc sống bình thường trước đây!

Ngồi nghĩ ngợi, một thời gian lặng lẽ trôi qua, vẫn chưa thấy Đạo Diên ra, trong lòng tôi bắt đầu lo lắng, vừa rồi Đạo Diên đi rất gấp, cũng chưa kịp hỏi anh ấy vào nhà bắt ma hay đi thẳng lên đồi Tứ Lưu. Gió lạnh thổi sờn gai ốc, tôi ôm chặt hai vai vừa định đứng dậy thì chợt nghe đâu đó không xa có tiếng kít kít, là tiếng chiếc xe ba bánh, bà diên kia đã quay về!

Đạo Diên sau khi nhảy vài cửa sổ thì chẳng biết đi đâu, tôi đành phải nấp kỹ sau tảng đá, tùy cơ mà hành động. Chiếc xe ba bánh ngày một tới gần, chỉ lát nữa thôi sẽ đi vào trong sân, tôi không dám thò đầu ra, dựa lưng vào tảng đá mà dòng tai lắng nghe.

Xe dừng hẳn, có tiếng bà diên mở cửa, chiếc khóa bị mở ra, cánh cửa gỗ cũ kỹ vang lên ken két, bà diên vào nhà. Chẳng hiểu sao, mặc dù biết Đạo Diên rất lợi hại, nhưng tôi lại thấy lo cho anh ta toát cả mồ hôi. Sao giờ anh ta còn chưa ra, bị mắc kẹt bởi thứ gì đó trong căn nhà ư?

Cũng may là căn nhà vẫn im ắng không có động tĩnh gì, xem ra Đạo Diên không ở trong đó, có thể anh ấy đã đi thẳng lên đồi Tứ Lưu rồi.

Đang nghĩ ngợi thì chợt có tiếng loảng xoảng, giống như có thứ gì đó va chạm vào khung cửa, tôi cẩn thận dò đầu ra nhìn, bà diên đang pẩy chiếc thùng gỗ trên xe xuống, thay một cái thùng mới.

Còn nhớ tôi qua lúc Hoàn Tử Đầu mua tào phớ, bà diên múc trong cái thùng gỗ ra cho hẳn ăn, hóa ra tối nay chắc là đông khách, nên bán hết một thùng rồi về lấy thêm.

Thay thùng xong, bà diên lại nhảy lên chiếc xe ba bánh, lái ra ngoài, xem ra bà ta chẳng có biểu hiện gì tà ám cả, nghe tiếng bánh xe kìn kít đi xa, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Bà diên có vẻ vội vã, chẳng những vớt bừa chiếc thùng gỗ ở sân, mà ngay cả cửa nhà cũng không kịp khóa.

Đây là lần đầu thấy người điên còn biết làm tào phớ, tôi tò mò đi qua, nhắc cái nắp thùng gỗ lên. Chà chà, cái nắp vừa bật ra thì một mùi thơm chính diện xộc tới, lúc còn bé, nhà nghèo, tào phớ là một món ăn khá tốt, nhưng trong ấn tượng của tôi, tào phớ chẳng có mùi vị gì đặc biệt, chẳng trách tối qua Hoàn Tử Đầu cứ tẩm tắc khen ngon. Chưa từng thấy ai lại làm tào phớ thơm đến vậy!

Nhưng chuyện bất ngờ chưa dừng ở đó, thùng tào phớ này tuy đã bán hết, mà vẫn chưa vét sạch, dưới đáy thùng còn dư lại một miếng thịt!

Một miếng thịt phải to cỡ viên gạch! Tôi lấy điện thoại ra soi đèn, chợt giật mình suýt thì đánh rơi điện thoại trên tay. Đó là một miếng thịt tươi còn nguyên gân máu!

Trong thùng gỗ tào phớ mà có thịt đã là không hề bình thường, bất kể nó là thịt gì, tôi cũng thấy ghê tởm, vội đập cái nắp thùng lại, dù nó có thơm thế nào cũng không thể ngửi nổi nữa.

Đạo Điên vẫn chưa thấy đâu, tôi lo lắng đi vòng quanh tại chỗ, lúc đến gần cửa chợt nghe tiếng than nhẹ: “Haiz...”

Âm thanh thờ dài vô cùng trầm thấp, có cảm giác như hữu khí vô lực, nháy mắt lông tơ trên người tôi dựng đứng hết cả, trong nhà còn có người ư? Sao có thể như vậy được? Bà điên mà cũng có người sống chung?

Tôi đoán mò một lát rồi cảm thấy nơi này đúng là không phải chỗ cho người bình thường ở, Đạo Điên đã biến mất, mình ở đây chờ anh ta cũng là thừa, nghĩ vậy, tôi bèn quay về nhà nghỉ trước.

.....

Vừa bị dọa sợ ở căn nhà ma, về đến nhà nghỉ cũng chẳng khác hơn là bao, Hoàn Tử Đầu và Lý Đồng vẫn chưa trở về. Hai người này đã mất tích nguyên một ngày!

Sáng sớm đã không thấy Lý Đồng đâu, đến trưa thì Hoàn Tử Đầu biến mất, điện thoại không liên lạc được, hẳn là hai người họ không ở cùng nhau, điều này càng làm tôi thấy quái lạ. Nơm nớp lo sợ trải qua một đêm ở nhà nghỉ, sự việc ngày càng không ổn, Đạo Điên chẳng quay về!

Anh trai mặt tròn nói, phải đi xuyên qua nhà bà điên mới lên được đồi Tứ Lưu, đường lên đồi từ nhà đó còn xa lắm ư? Cũng chẳng biết hiện giờ Đạo Điên đã tìm được ông lão râu dê chưa.

Vốn dĩ bốn người cùng nhau tới đây, vậy mà giờ chỉ còn mình tôi trong nhà nghỉ. Mọi người đã đi đâu? Tôi ngồi yên chờ đợi, nhưng đến chiều vẫn chẳng có bóng ai xuất hiện.

Trong lòng không thể chờ được nữa, 3h chiều, tôi quyết định bắt xe đến nhà bà điên, tìm Đạo Điên trước cái đã.

Xuống xe, vừa đi qua căn nhà tạm thì có người gọi, là tên bảo vệ gầy nói lắp. Dừng chân đợi hẵn một lúc, tên gầy chạy tới thở hổn hển nói: “Anh...sao anh lại tới nữa?”

Nhìn quanh, chẳng thấy gã béo hôm qua đánh nhau với mình đâu, tôi đáp: “Huynh đệ, hôm nay có thể nào anh cũng không cản tôi được đâu, tôi phải vào căn nhà kia có việc gấp!”

Dứt lời, tôi liền xoay người, tên gầy vội túm lấy tay tôi, lắp bắp nói: “Tôi...tôi không cho anh vào..vào là muốn tốt cho anh. Tối...tối qua đã xảy...xảy ra chuyện!”

Đã xảy ra chuyện? Tôi cau mày hỏi: “Tối qua xảy ra chuyện gì?”

Tên gầy lau mồ hôi trán: “Anh còn nhớ...nhớ...anh mập đi cùng tôi hôm...hôm qua không? Biến mất rồi!”

Tôi thở phào: “Hắn con mẹ nó có liên quan gì đến tôi, giờ bói thật cho anh biết, tôi muốn đi xuyên qua căn nhà để lên đồi Tứ Lưu đấy, đừng có mà ngăn cản vô ích!”

Tên gầy càng sốt ruột thì nói càng chậm, mãi mới ghép được một câu hoàn chỉnh: “Chẳng...chẳng phải tối...tối qua hai anh đã...đã tới rồi sao?”

Tôi sửng sốt: “Sao anh biết? Anh trông thấy chúng tôi?”

“Thấy...thấy, lúc đó tôi còn chưa...chưa ngủ, nằm trong phòng thấy...thấy hai người đi vào trong sân!”

Tối qua tôi đã đoán đúng, hai tên bảo vệ bù nhìn này, thấy có người lén vào mà cũng không dám ra. Tên gầy nói thêm: “Anh...anh có phải muốn vào...vào nhà kia tìm...tìm đạo sĩ không?”

Câu này làm tôi vô cùng kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Hắn kéo tay tôi: “Đừng nói...nói chuyện ở đây. Anh cũng đừng...đừng sốt ruột, vào nhà nghe...nghe tôi nói đã!”

Tên gầy này tuy là đồng nghiệp với gã béo, nhưng bản chất hai người khác nhau, thấy vẫn còn sớm, tôi bèn vào căn nhà tạm cùng hắn.

Vào trong, hắn vội đóng chặt cửa chính lẫn cửa sổ, ghé sát vào tôi, nói: “Có phải đêm...đêm qua, đạo sĩ không...không trở về?”

“Ừ, không về. Anh đã trông thấy gì?”

Tên gầy lại lau mồ hôi trán: “Tối...tối qua tôi thức cả đêm, đã thấy...thấy tất cả. Sau khi anh...anh đi, thì đạo sĩ kia cũng...cũng đi ra một chuyến!”

Tôi kinh ngạc, nhíu mày hỏi: “Anh thấy đạo sĩ ra ngoài? Anh ta đã đi đâu?”

“Anh đừng...đừng nôn nóng, tôi còn chưa...chưa nói hết mà. Tôi thấy đạo...đạo sĩ kia ra ngoài, sau...sau đó lại quay vào!”

“Ra ngoài rồi lại quay vào?”

Đến tám chín phần Đạo Diên ra ngoài là để tìm tôi, nhưng không thấy thì chắc phải đoán là tôi về trước chứ, sao anh ta lại vòng vào trong? Nghĩ nát cả óc cũng không ra, tên gầy nói tiếp: “Người anh em của tôi, chính là tên...tên béo, sợ đạo...đạo sĩ bắt mất ma...ma trong nhà, thấy trời gần sáng liền đi...đi tìm anh ấy, tôi cản mãi mà...mà không được. Chẳng ngờ vừa...vừa vào trong sân kia thì anh... anh ta mất tích!”

Tôi hít sâu một hơi: “Sau đó thì sao?”

“Thì...thì từ đó tới giờ, bạn...bạn tôi vẫn chưa thấy ra!”

Khả năng tên béo bị bà điên phát hiện, nhưng bất kể là tuổi tác, sức khỏe hay dáng vóc, hắn không thể bị một bà già 60 tuổi bắt giữ chứ? Chuyện có điểm không ổn, nhưng dù thế nào đi nữa thì bà điên là người, không phải ma, tôi nghiêng rặng vớ cây dùi cui bên cạnh lên, nói: “Đi theo tôi, chúng ta xông vào kiểm tra!”

CHƯƠNG 214: BÓNG MA

Thấy tôi cầm dùi cui muốn xông vào, tên gầy sợ đến trố cả mắt: “Đừng...đừng đi..”

Nghe cái giọng nói lắp của hắn thật khó chịu, tôi xua tay đá văng cửa, thấy không thể ngăn nổi, tên gầy do dự một lát rồi cũng cầm dùi cui chạy theo.

“Cứ...cứ như vậy mà...mà vào?”

“Thế còn thế nào nữa? Giờ trời đang còn sáng, tốt hơn ban đêm nhiều, đi mau!”

Vừa mới vào trong sân, tên gầy liền hối hận: “Hay...hay là ta đừng vào nữa, báo...báo cảnh sát đi?”

“Báo cái rắm à? Mất tích chưa đến 24h ai lập án? Chờ đến lúc đủ thời gian có khi họ đã lạnh hết rồi!”

Tên gầy không dám nói nữa, theo sát sau tôi. Trong sân, vật dụng vẫn ngổn ngang, có cả chiếc xe ba bánh, xem ra bà điên đang ở trong nhà. Tôi lấy can đảm, dùng sức kéo cửa, một mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi khiến hai chúng tôi ho khan.

“Khụ...khụ...sao toàn mùi máu thế này?”

Tôi run run, nhưng vẫn bịt mũi rảo bước đi vào. Căn nhà này được bố cục khác với những căn nhà bình thường, mở cửa ra là một hành lang ngắn, hai bên hành lang có phòng, đối diện với chúng tôi là một cánh cửa sắt có khóa bằng xích.

Cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng, bám đầy vết gỉ sét, xem ra nếu muốn đi qua để lên đồi Tứ Lưu, phải mở được cánh cửa này trước.

Bước tới bên phải một cánh cửa phòng, ra hiệu cho tên gầy mở cánh cửa bên trái, hai chúng tôi đồng thời dùng lực, cánh cửa gõ két một tiếng mở ra. Còn chưa kịp nhìn vào bên trong phòng, chẳng biết tên gầy trông thấy gì mà hắn hét lên thất thanh. Đầu tôi toát mồ hôi lạnh, quay đầu thì thấy hắn ngã bệt dưới đất, hoảng hốt bò về phía này.

Một tay nắm chặt dùi cui, một tay kéo hắn lên, tôi hỏi: “Sao? Bà điên ở trong đó à?”

Tên gầy quá căng thẳng mà không nói nên lời, ngón tay run run chỉ vào căn phòng đối diện. Tôi thở ra một hơi, chầm rãi bước tới căn phòng kia quan sát. Bên trong chẳng có gì cả, đang thắc mắc thì chợt để ý thấy một thứ rơi dưới đất, đó là một ngón tay máu me đầm đìa!

Đứng yên tại chỗ, cố lấy tinh thần, tôi cúi người xuống nhìn, đây là một ngón tay giữa hoàn chỉnh, phần gốc còn lộ cả xương trắng ớn, vô cùng đáng sợ. Nhìn phần da thô ráp, đây hẳn phải là ngón tay nam giới. Lòng tôi chợt ớn lạnh, căn nhà này ngoài bà điên, chỉ có Đạo Điên và gã béo vào, vậy ngón tay này là của ai trong số hai người họ?

Tên gầy thì đã quá sợ hãi, nuốt nước bọt nói: “Xảy...xảy ra chuyện rồi. Giết...giết người!”

Tôi vội ra hiệu cho hắn im lặng, rồi bước hẳn vào bên trong phòng. Trống không!

Thâm tâm cảm thấy lo lắng, ngón tay rơi giữa phòng này có hai khả năng, một là xảy ra xô xát mà bị chém đứt, hai là bị giết rồi bị chặt đứt. Cả hai căn phòng hai bên hành lang đều trống không, nhất định bà điên trốn phía sau cánh cửa sắt, cánh cửa khóa chặt như vậy, tối qua làm sao Đạo Điên mở ra được, rốt cuộc giờ anh ta đang ở đâu?

Đối phó với ma quỷ thì bất kể là thầy âm dương hay pháp sư, đều có bài riêng. Nhưng đối phó với người sống cầm dao thì họ đúng là không ổn, tôi bắt đầu thấy lo cho Đạo Điên!

Tên gầy sợ đến run lấy bẫy đứng không vững, tôi đỡ hẳn ra ngoài sân, sau đó quay người định đi vào, hắn vội vã gọi: “Anh...anh còn muốn đi vào à? Xảy ra án mạng đấy!”

Đưa tay áo lên lau mồ hôi, tôi đáp: “Không sao, con mẹ nó chỉ là một bà điên, tôi không tin mình đánh không lại bà ta!”

Tên gầy xua tay: “Không...không thể như vậy đâu. Bà...bà ấy bị điên, có...có giết người cũng không bị án tử. Anh...anh làm sao so với bà ta được? Chúng ta về...về trước đã, từ từ hãy...hãy tính!”

“Từ từ? Anh không thấy ngón tay kia ư? Khéo họ sắp bị phanh thây rồi đấy!”

Tên gầy thở dài: “Giờ có sốt ruột cũng vô ích, cánh cửa sắt kia khóa bằng xích to như thế, anh...anh mở được ư? Còn...còn

chưa kể, chẳng biết đằng...đằng sau nó có cái gì!”

Thấy tôi bắt đầu do dự, hấn lại tiếp tục nói: “Chúng...chúng ta quay về trước. Trời sắp...sắp tối rồi, bà điên đưa...đưa xe ra ngoài, tôi sẽ tìm...tìm công cụ cho anh phá...phá xích. Chờ bà...bà điên đi, chúng ta lại vào!”

Hấn nơi có lý, nhất định bà điên ở đằng sau cánh cửa sắt, giờ mà tùy tiện mở ra, rất dễ bị phục kích. Nghĩ vậy, tôi tạm thời bình tĩnh lại, đỡ tên gầy quay về căn nhà tạm.

Tên gầy chưa gặp trường hợp này bao giờ, sợ đến khát khô cổ họng, tu ừng ừng hai cốc nước to, nói: “Bà...bà điên này, thật đúng là...là...kẻ điên!”

Tôi vội hỏi: “Ngày nào bà ta cũng ra ngoài mấy tiếng mới về à?”

“Cứ 8h tối là...là đi ra ngoài, lúc về đã...đã là hơn nửa...nửa đêm!”

Nhìn đồng hồ, giờ là 5h30 chiều, còn hơn hai tiếng nữa! Tên gầy đứng ở cửa sổ, nhìn về phía căn nhà, hỏi: “Theo anh, ngón...ngón tay kia là cửa đạo...đạo sĩ à?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, chỉ nhìn thôi thì không hiểu là của ai. Nhưng nó là ngón giữa, nếu đánh nhau thì không nhiều khả năng ngón giữa bị chém đứt, theo tôi nghĩ nó được chặt ra sau khi người đã chết!”

Tên gầy nheo mắt hỏi: “Thế...thế thì xong rồi! Nhất định bạn...bạn tôi đã bị...bị làm thịt!”

Tôi cũng thờ dãi, tuy biết không có khả năng cao đó là Đạo điên, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng vẫn thấy mất mát. Còn một lúc nữa trời mới tối, chợt nhớ Hoàn Tử Đầu và Lý Đồng, nếu có hai người họ ở đây thì tốt, nhân khoảng thời gian này, tôi bèn chạy về nhà nghỉ.

Nhưng ông chủ nhà nghỉ nói, hai người họ vẫn chưa thấy trở về khiến tôi tuyệt vọng. Ngưỡng cửa trước mắt này, tôi phải gánh vác một mình rồi!

Ra quán tạp hóa gần đó mua con dao gấp, ăn qua loa một chút rồi quay lại căn nhà tạm, tên gầy đã kiếm cho tôi cái kìm cắt sắt lớn.

Trời dần tối, theo quy luật hàng ngày thì 8h bà điên sẽ đẩy xe đi bán tào phớ, hai chúng tôi ngồi gần cửa sổ nhìn chăm chăm sang ngôi nhà, chẳng có động tĩnh gì, cũng chẳng có ai ra vào.

Tên gầy căng thẳng, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, nói chuyện với tôi: “Thực...thực ra, chuyện đến nước này, hai...hai chúng tôi đã đoán trước được!”

Tôi quay đầu hỏi: “Đoán trước? Phải hiểu thế nào?”

Hắn thở dài: “Lúc hai...hai chúng tôi nhận công việc này, bên trên có...có nói qua, nơi đây chết...chết quá nhiều người rồi!”

“Ừ!” Tôi đáp.

Tên gầy rít hơi thuốc, hỏi: “Anh không phải người...người bản địa?”

“Không phải, ở thành phố Lâm, cách đây không xa!”

“Anh cùng đội với đạo...đạo sĩ, vậy chuyện lớn năm...năm 83 ở thị trấn, anh có nghe...nghe nói không?”

Năm 83 nơi này có hai chuyện xảy ra, một là chuyện nhà bà điên có ma ám, hai là việc khai quật ra lục mãng trên ngọn đồi đằng sau nhà bà ấy. Theo tôi nghĩ, hẳn đang ám chỉ chuyện nhà bà điên, bèn trả lời: “Nghe nói lúc còn trẻ, bà điên trông con bất cẩn, để nó rơi vào nồi nước sôi mà chết?”

Tên gầy lắc đầu: “Không...không phải chuyện đó. Chuyện này thì gần như cả...cả thị trấn đều biết. Chuyện tôi nói...nói là chuyện xảy ra ở đồi Tứ Lưu phía sau cơ!”

Tôi cả kinh, tên gầy này nhìn còn kém tuổi tôi, vậy mà đại họa 34 năm trước hẳn cũng biết. Tôi nghi hoặc hỏi: “Làm sao anh biết?”

Tên gầy nhả khói, đáp: “Ông...ông nội tôi là thầy âm...âm dương. Năm 83, ông đã chết...chết ở đồi Tứ Lưu!”

Chẳng trách hẳn lại biết chuyện, tên gầy nói tiếp: “Anh...anh cũng nói thật cho...cho tôi đi. Lần này anh và...và đạo sĩ kia tới, là vì...vì đồi Tứ Lưu đằng sau căn nhà?”

“Đến vì đồi Tứ Lưu!”

Chắc không nghĩ tôi lại trả lời hào sảng như vậy, tên gầy giơ ngón tay cái lên: “Ngưu...ngưu...ngưu bức!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngưu bức cái gì, chúng tôi 4 người đến đây thì đã 3 người mất tích!”

Tên gầy sửng sốt, sau đó an ủi: “Haiz, hôm đó thấy hai anh muốn vào sân, thực ra tôi đã đoán hai anh không phải người thường!”

Năm xưa ông nội hấn chết bởi lục mãng, là một trong mấy trăm thầy âm dương bỏ mạng, nhất định hấn phải biết rõ về chuyện này, tôi hỏi: “Tôi chỉ hộ tống đạo trưởng đến đây, biết không nhiều lắm. Chỉ nghe nói năm xưa ở công trình trên đồi Tứ Lưu có đào ra một con lục mãng, sau đó thì sao? Nó giết nhiều thầy âm dương như thế, cuối cùng bị ai thu phục?”

Tên gầy định châm thêm điều thuốc, nghe tôi nói thì biến sắc: “Ai nói với anh là có người đào...đào lục mãng lên? Không... không phải như vậy đâu!”

Không phải?

Chuyện này tôi nghe Đặng Tiễn Chỉ với lão Lưu bàn, hơn nữa Đạo Diên cũng chưa từng phản bác điều đó. Tên gầy chậm rãi nói: “Đúng là đội làm công trình đào ra, nhưng không phải... phải là...là mãng xà gì cả. Mà là...là một cái xác chết!”

Xác chết?

Tôi đang kinh ngạc đến ngây người thì đột nhiên tên gầy nhìn ra cửa sổ, kích động chỉ chỉ tay, nói: “Anh xem, bà...bà điên ra rồi!”

Tôi ngó qua khe cửa sổ, phía xa, một phụ nữ đeo khẩu trang, quần khăn quàng cổ đã từ từ đẩy chiếc xe ba bánh trên đường.

Cầm cây xà beng và kìm cắt sắt, tôi chuẩn bị xuất phát, tên gầy căn răng cũng xách cây dùi cui muốn đi cùng. Sau khi xác nhận bà điên đã đi xa, hai chúng tôi soi đèn pin, từ từ chạy tới khoảng sân trước căn nhà.

Đập vỡ ổ khóa cửa ngoài, tôi lao đến cánh cửa sắt, nó nặng nề vô cùng, chẳng biết một phụ nữ làm sao mà đóng mở thường xuyên được. Tôi ngòi xồm, dùng sức cắt cái sợi xích sắt, nói: “Gầy, anh ra ngoài cửa canh gác đi, coi chừng bà điên nữa đường quay lại!”

Tên gày không trả lời, im lặng đến rợn người, cảm thấy không ổn, tôi vừa định quay đầu mắg thì chợt nghe hẳn run lấy bầy:
“Huynh...huynh đệ! Trên tường có...có bóng...bóng người!”

CHƯƠNG 215: NHÂN THỊT CỦA BÀ ĐIÊN

Lúc đầu nghe tên gày nói trên tường có bóng, tôi còn chưa phản ứng được, tay vẫn đang bện chặt sắt, chột toàn thân đông cứng lại. Mình quá gấp gáp mà quên mất, thứ nổi tiếng nhất trong căn nhà, chính là bóng ma trên tường!

Tôi kinh hoảng quay đầu nhìn lên bờ tường, nhưng ngoài bụi bặm ra thì chẳng có gì cả.

“Sao thế?”

Tên gày run cầm cập, chỉ vào bờ tường phía bên kia, nói:
“Chạy...chạy mất rồi!”

Tôi bực mình: “Chạy mất thì không sao, khỏi sợ nó. Anh ra ngoài cửa canh gác cho tôi đi!”

Tên gày đã quá sợ khi nhìn thấy cái bóng, giờ tôi bảo hắn ra ngoài, đương nhiên là lập tức đồng ý. Tôi ngồi xổm, tiếp tục cắt xích sắt, cố sức một lúc lâu thì mới nghe tiếng cạch, sợi xích đã đứt làm hai. Rút sợi xích ra, tôi dùng tay đẩy cửa thì phát hiện, cánh cửa sắt dày cộp này quá nặng, đẩy không nổi!

Trong lòng lại ớn lạnh, cánh cửa nặng như thế, hàng ngày bà điên đóng mở bằng các nào? Còn nữa, Đạo Điên mở được nó ư, rốt cuộc anh ta có đi xuyên được căn nhà không, liệu ngón tay trong phòng có phải của anh ấy?”

Càng ngày những nghi vấn trong đầu càng nhiều, tất cả đáp án, có lẽ đều ở phía sau cánh cửa!

Tôi ngóng ra ngoài gọi tên gày vào, hai chúng tôi cùng nhau hợp sức, nghiêng rặng nghiêng lợi cuối cùng cũng đẩy được cánh cửa ra. Đằng sau cánh cửa, mùi máu tươi càng nồng nặc hơn, không gian tối đen, chẳng nhìn thấy cái gì. Lấy đèn pin ra soi, hai chúng tôi lập tức sửng người.

Đằng sau cánh cửa không phải là phòng ở, nó vẫn là một hành lang tăm tối không nhìn thấy đầu ra. Tên gày liếc nhìn tôi, khó tin nói: “Huynh đệ, đây...đây con mẹ nó là một kiến...kiến trúc rất lớn!”

Tôi lau mồ hôi, khẽ gạt đầu, bước thêm một bước, giơ đèn pin soi xung quanh một vòng. Hành lang dài được xây bằng gạch một đơn giản, bên trái là hai căn phòng song song không có cửa, một căn kê chiếc giường đơn bằng gỗ, căn còn lại đặt chiếc máy làm nhân thịt.

Tên gầy nhìn hai căn phòng, thất vọng thở dài: “Con...con mẹ nó, người...người đâu rồi?”

Trong phòng không có ai, tất cả sự chú ý của tôi đổ dồn vào dãy hành lang nhìn không thấy cuối kia, giơ đèn pin rón rén đi dọc theo, bất ngờ phát hiện, trên mặt đất vẫn còn dấu máu rất mới, giống như ai đó bị thương, được kéo lê dưới sàn vậy.

Hành lang âm u ẩm ướt, một tia sáng cũng không có, tiếng bước chân dẫm trên sàn đánh động lũ chuột, cuống cuồng bỏ chạy vụt qua trước mắt chúng tôi.

Đi dọc theo vết máu kéo lê, mấy phút sau thì cũng đến được điểm cuối của hành lang, nhưng nhìn theo ánh đèn, lòng tôi như chìm xuống đáy vực, lại là một cánh cửa!

Cánh cửa này không khóa bằng ổ khóa ngoài, cũng chẳng khóa bằng xích sắt, mà nó là ổ khóa chìm, loại không thể phá, chỉ có thể dùng chìa mở! Vết máu kéo dài tới đây, rõ ràng là có ai đó bị thương, được kéo ra phía sau cánh cửa. Thật sự bây giờ tôi chỉ hận mình không thể đi xuyên tường mà vào trong.

Tên gầy nhìn cánh cửa, giật mình lắp bắp hỏi: “Nơi...nơi này cứ như nhà...nhà tù vậy. Bà điên này muốn...muốn làm gì?”

Đánh giá cánh cửa sắt một chút, tôi bất đắc dĩ nói: “Không qua được!”

Sau đó kéo tên gầy quay ngược trở ra. Hắn hỏi: “Không... không cứu người?”

Tôi ảo não: “Cánh cửa này còn khó khăn hơn cánh cửa bên ngoài, không có chìa khóa không thể mở. Phải nghĩ cách lấy được chìa khóa!”

Chạy một mạch qua hành lang dài tăm tối, rốt cuộc tên gầy cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất hỏi tôi: “Tìm... tìm chìa khóa bằng cách...cách nào? Chắc chắn bà...bà điên phải giấu nó bên mình!”

Nhìn cánh cửa sắt mở toang, tôi suy nghĩ một lát rồi nói:
“Đóng cánh cửa này lại cái đã!”

Tên gầy không hiểu gì, nhưng vẫn đứng lên phối hợp với tôi đẩy cánh cửa sắt lại, tôi nhặt sợi xích, quấn vào then cửa mấy vòng, hấn nghi hoặc hỏi: “Anh...anh định làm bộ...chưa ai đụng vào? Xích bị cắt...cắt đứt rồi, quá lộ liễu!”

Tôi vừa thở vừa nhìn sợi xích: “Chỉ có thể như vậy, cầu mong bà điên kia không đủ thông minh để phát hiện!”

“Thế...thế anh làm vậy làm gì?”

Tôi nhặt đồ nghề cắt sắt lên, nói: “Tìm chìa khóa. Không biết chìa ở đâu, chúng ta để bà điên tự lấy ra!”

Tên gầy không kiên nhẫn hỏi: “Thế phí...phí sức làm gì? Trực tiếp đè...đe bà ấy ra lục soát là được!”

Thu dọn đồ đạc xong, tôi kéo hấn đi ra ngoài, nói: “Nếu bà ta không để trong người thì sao? Mà chắc gì khi bị khống chế, bà ta lại chịu khai ra. Chúng ta ra ngoài chờ, chỉ cần bà ta mở khóa sẽ xông ra cướp!”

Nói xong, hai chúng tôi đóng lại cửa chính, nấp ra sau tảng đá lớn trong sân. Thật không ngờ ở căn nhà đổ nát này lại có chỗ kiên cố như vậy, tôi càng thấy lo cho Đạo Điên hơn. Tên gầy dựa lưng vào tảng đá, đốt thuốc liên tục, cả hai đều có tâm tư, không lên tiếng. Một lúc lâu sau hấn mới hỏi: “Cứ...cứ chờ bà ấy như...như này?”

“Đúng, chờ bà ta đích thân mở cửa!”

“Tôi...tôi vẫn cảm...cảm thấy chìa khóa ở trong người bà ấy!”

Thấy tôi không đáp lời, hấn lại nói tiếp: “Hai...hai chúng tôi ngày nào cũng...cũng trông thấy bà ta. Mỗi lần ra...ra ngoài, bà điên có một...một thói quen!”

“Thói quen gì?”

“Trên...trên cổ bà ấy đeo...đeo một cái túi màu đỏ! Vừa đeo nó vừa đẩy...đẩy xe thì vướng víu lắm. Tôi với tên béo rảnh...rảnh rồi còn nghiên cứu xem, bên trong có...có phải là thứ gì đáng giá không!”

Tôi với Hoàn Tử Đầu chỉ gặp bà ta một lần hôm mua tào phớ, cũng không để ý bà ấy có đeo túi hay gì không, chỉ nhớ là đeo

khẩu trang, ăn mặc giản dị. Đang nói chuyện thì chợt nghe tiếng xe lách kích từ phía xa truyền đến, bà điên đã quay về!

Tên gầy căng thẳng nắm chặt dùi cui, tôi ra hiệu cho hắn dừng nhúc nhích, cẩn thận thò đầu ra nhìn. Bà điên dừng xe trong sân, mở cửa, kéo cái thùng gỗ vào, động tác liền mạch dứt khoát, giống như không hề phát hiện điều gì bất thường.

Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời nghiêm túc quan sát bà ta. Đúng là trước ngực bà điên đeo một cái túi màu đỏ thẫm, dù vướng víu khi dọn dẹp đồ đạc, cũng không bỏ ra.

Cái túi vải quan trọng như thế, bà ấy giấu chìa khóa trong đó chẳng? Tên gầy hỏi nhỏ: “Anh thấy...thấy chưa? Chắc chắn chìa...chìa khóa trong túi bà ấy đeo!”

Đợi thêm một lát, có tiếng sắt vang lên bên trong, là bà điên kéo sọt xích khóa cửa, bà ta đi vào hành lang!

Vội vàng bật dậy ra hiệu chỉ tên gầy chạy theo, nhưng vừa vào trong nhà, hai chúng tôi liền khựng lại tại chỗ. Phía sau cánh cửa sắt mở toang có ánh sáng nhàn nhạt, nó phát ra từ cái hành lang dài phía trước.

Đó là đèn từ căn phòng ở một bên hành lang, trên vách tường phản chiếu hai cái bóng, một cái chính là bà điên, còn một cái khác nằm trên giường không động đậy. Tôi và tên gầy còn chưa kịp có phản ứng thì chợt thấy cái bóng bà điên giơ tay lên, hình như trên tay là một con dao phay!

“Rầm!” Một tiếng, bà ta chém xuống, cái bóng người nằm trên giường bị phân làm hai.

Phanh dây???

Tuy không tận mắt chứng kiến máu thịt chia lìa, nhưng nhìn hình ảnh phản chiếu trên tường là đủ để hình dung những gì diễn ra trong phòng. Tôi có cảm giác gió lạnh lùa vào sau lưng, mồ hôi ướt đầm áo, tên gầy thì mở to mắt nhìn chằm chằm bờ tường, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ tong tỏng từ trán xuống đất.

Một lúc sau, cái bóng bà điên lại cử động, tay bà ta cầm một thứ mới chặt ra, đó là một bên chân! Cái hình ảnh bóng bà điên cầm cái chân nổi bật trên tường, y như một buổi múa rối kinh dị!

Bà ta từ từ đi ra, sang một gian phòng khác, lạch cạch, đèn phòng bật lên, cái bóng bà điên lại lần nữa xuất hiện trên tường. Bà ta đang dùng dao cắt thịt từ cái chân, xoay người bỏ vào máy, sau đó là tiếng bánh răng kim loại chuyển động, bóng bà điên ngồi đó, đang quay quay cái máy.

Trông thấy cảnh này, dạ dày tôi lập tức nhộn nhạo, cứ như vừa nốc một cốc thuốc tẩy vào bụng vậy, bởi từ hình ảnh trên tường, tôi đã đoán được bà điên đang làm gì!

Bà ta đang xay thịt, làm đậu hũ nhồi!!!

Tên gày thì đã sớm bịt mắt không dám nhìn tiếp, lòng bàn tay tôi ướt đẫm, run run, chợt bất cẩn đánh rơi chiếc xà beng đang cầm.

“Choang” một tiếng, xà beng rơi xuống đất, âm thanh chói tai vang lên giữa cái hành lang dài hoang vắng. Nháy mắt bà điên dừng tay, tôi không nhìn thấy mặt bà ta, chỉ có thể thấy cái bóng trên tường khựng lại không nhúc nhích.

Hai chúng tôi đã sợ đến mức chân mềm nhũn ra, không còn sức chiến đấu, tôi vội túm tên gày quay đầu bỏ chạy! Chạy ra đến cửa, tôi nảy ra một ý, nói với hắn: “Anh cứ chạy tiếp đi, ngàn vạn lần đừng quay đầu lại! Tôi nấp ở đây trộm chìa khóa!”

Tên gày còn chưa kịp mở miệng tôi đã tách ra, nấp vội vào một căn phòng. Tiếng bước chân dồn dập phía hành lang dài, bà điên đã đuổi theo, tên gày là lên một tiếng, ném dùi cui trong tay, xông ra ngoài.

Tôi nín thở tính thời gian, sau khi xác định bọn họ đã ra bên ngoài mới vội vàng đi về phía hành lang. Chuyện đầu tiên cần làm, là phải xác nhận xem, ai bị bà điên chém cụt chân.

Đi qua cánh cửa sắt, tới căn phòng có giường, tôi hít sâu một hơi, từ từ bước vào trong. Trên tường tung tóe vết máu, chiếc giường chính giữa có một cái xác mất chân phải!

Cố nén ghê tởm, tôi nhìn kỹ gương mặt cái xác, trong lòng phức tạp vô cùng.

Không phải Đạo Diên, đó là gã béo!!

Thở phào một hơi, chợt để ý dưới giường còn để một chiếc túi đỏ, chính là cái túi bà điên đeo trên cổ. Vui mừng nhặt cái

túi lên, không biết bên trong nó có gì mà nặng trĩu, kéo khóa ra, tôi lập tức hét lên một tiếng, vứt cái túi xuống đất!

Thứ bên trong túi lặn ra, là một cái xác thai nhi đã khô quắt, đen nhánh. Trên cổ nó, còn đeo một chiếc chìa khóa!

CHƯƠNG 216: SỰ THẬT VỀ THÔN CHẾT

Cái xác thai nhi, tuy trên người có thịt, nhưng đã khô quắt, đen như bò khô, chắc hẳn đã trải qua xử lý rút nước. Nhớ lại câu chuyện bà điên, đại khái tôi đã đoán được đây chính là đứa con rơi vào nồi nước sôi của bà ấy, bà ta không nỡ đem chôn, mà làm thành xác khô, ngày ngày đeo trên cổ.

Trước có xem trên TV về mấy chuyện thế này, nhưng trực tiếp chứng kiến khiến tôi gai cả người, cũng chẳng biết có phải do phương pháp xử lý sai hay không, cái xác trẻ em này không chỉ trông rất kinh tởm, mà nó còn có một mùi tanh tươi khó ngửi!

Cố trấn tĩnh tinh thần, tôi bước qua, cẩn rắng tháo chiếc chìa khóa trên cổ nó xuống. Kích thước chiếc chìa này hoàn toàn khớp với lỗ khóa cánh cửa sắt, tôi vội xông ra mở. Đằng sau cánh cửa, là một bãi đất hoang.

Nói đúng ra thì nó là đường đất dẫn lên đồi Tứ Lưu, tôi chạy như điên dọc theo vết máu, đến một bãi công trường thi công dở. Nơi đây đầy những mô đất cao thấp khác nhau, chính giữa là một cái hố to, xung quanh hố có mấy xe máy xúc, trên xèng đào còn dính đất, giống như đang thi công, gặp chuyện gì đó bất ngờ lập tức bỏ đi vậy.

Hẳn đây chính là đồi Tứ Lưu năm xưa đã đào ra đại họa. Vết máu kéo lê dưới đất đến miệng hố thì biến mất, tôi hít sâu mấy hơi, run rẩy bước từng bước thận trọng lại gần.

Vừa bước được hai bước thì chợt ‘vút’, một viên đá bay vèo qua tai tôi, rơi xuống đất. Vội quay đầu lại nhìn, người ném là Đạo Điên!!!

Đạo Điên không chết, chiếc áo vàng của anh ta dưới ánh trăng càng thêm bắt mắt, tôi kích động chạy qua, đặt tay lên vai, đánh giá anh ta một lượt. Thấy Đạo Điên không bị tổn hại gì, rốt cuộc đã có thể thả lỏng toàn thân.

“Đạo trưởng, anh không sao?”

Đạo Điên xua tay, cau mày hỏi: “Sao cậu tìm được lên đây?”

“Tôi lo cho anh quá, sao anh vào nhà rồi từ đó không thấy ra?”

Đạo Điền bĩu môi: “Tối hôm trước tôi ra ngoài tìm cậu, không thấy đâu nên mới vòng lại!”

“Haiz...” tôi thở dài: “Thời gian này thật làm tôi gấp muốn chết, Lý Đồng và Hoàn Tử Đào cũng chẳng thấy đâu!”

“Không thấy tên trọc đâu?” Ánh mắt Đạo Điền ngưng trọng như đang lo lắng điều gì đó.

Tôi quay người nhìn cái hố lớn, hỏi: “Đạo trưởng đây là đồi Tứ Lưu nơi đào ra đại họa?”

Đạo Điền khẽ gật đầu: “Đi theo tôi tới đây!”

Thấy bộ dạng anh ta thần bí, chắc là có chuyện gì nghiêm trọng, tôi căng thẳng đi vòng theo Đạo Điền, đến một chiếc máy đào đất thì thấy cạnh đó nằm một ông lão đang thờ thoi thóp. Ông lão râu tóc hoa râm, nghe tiếng động ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái.

Tôi như bị điện giật, người nằm đó chính là ông lão râu dê, người mà chúng tôi vất công tìm kiếm, ông ta thật sự ở đây!

Có điều nhìn sắc mặt ông ta trắng bệch, trạng thái không tốt, tôi hỏi: “Tôi mang hai đồng tiền và một cuốn sách đến thôn ngầm tìm ông, sao ông lại tới nơi đây?”

Ông lão mắt nhắm mắt mở, khẽ nói: “Tới đây tìm nơi đào ra tà ám!”

Đạo Điền thở dài, vỗ vai tôi, nói: “Ông ấy không còn nhiều thời gian, hai người nói chuyện đi, tôi qua bên kia xem tình hình!” Nói đoạn liền cất bước đi xuống chân đồi.

Trông ông lão râu dê đã rất khó chịu, tôi ngồi xuống, dựa vào chiếc máy xúc, cạnh ông ta. Ông lão hỏi: “Nghe đạo trưởng nói, các cậu đã gặp Điền Loa cô nương?”

“Đã gặp!”

Nhớ đến chuyện Điền Loa kể, nhất thời trong đầu ngổn ngang cảm xúc, chỉ đáp một câu, chờ ông ta nói tiếp. Ông lão gật đầu, hồi lỗi nói: “Anh bạn trẻ, tôi biết cậu có rất nhiều điều muốn hỏi. Điền Loa nói đúng đấy, năm xưa đúng là tôi đưa một đồng tiền cho cô ấy, còn bảo cô ta giữ lại bên mình!”

Vốn tưởng ông ta sẽ chối, ai dè lại thẳng thắn thừa nhận.

“Sao ông lại làm thế, ông đã hại chết cả một thôn!”

“Khụ khụ...” ông lão râu dê ho kịch liệt, ho đến thổ huyết. Ông ta thật sự không ổn.

“Ông bị thương?”

Ông lão không trả lời, cười khở nói: “Tôi đã lừa cậu nhiều chuyện. Năm xưa không phải một cuốn sách hai đồng tiền bị mất, mà là một đồng tiền một cuốn sách! Hơn nữa tên trộm đồ cũng không phải lạc đường chết đói trong núi, mà hẳn vẫn còn sống...!”

Tôi lập tức cứng họng không biết nói gì, vốn tưởng ông ta chỉ lừa tôi đoạn Điền Loa, ai ngờ cả câu chuyện ngay từ đầu đã là giả.

“Tại sao phải lừa gạt tôi? Vì sao lại hại chết cả thôn và Điền Loa?”

Hai hàng nước mắt đã lã dài, ông lão run run nói: “Tôi thật có lỗi với họ! Năm đó, tôi mang theo một đồng tiền thì gặp tên trộm kia trong núi hoang. Sau một hồi vật lộn, tôi chỉ đoạt lại được một đồng tiền một cuốn sách, cuốn sách khác đã bị hắn cầm đi!”

Tôi chợt như mơ ngủ: “Đợi đã, ý ông là gì? Hai cuốn sách?”

Ông lão râu dê khó nhọc gật đầu: “Hai cuốn! Thực chất là hai đồng tiền hai cuốn sách! Việc hai đồng tiền hai cuốn sách trấn áp tà ám là thật, nhưng mất đi một cuốn, sát khí của thứ này không đủ dùng. Để đối phó được với nó, tôi đành...”

“Ông đành lừa Điền Loa?”

Ông lão buồn bã khép đôi mi: “Đang lo lắng ba thứ trong tay không đủ sát khí, lại vừa hay gặp thôn của Điền Loa. Nói thật lúc đó tôi cũng bị ba thứ này làm cho đầu óc mụ mị, nảy ra một ý tưởng không thể quay đầu, đó là dùng tính mạng cả thôn để bù đắp phần sát khí còn thiếu!”

Hóa ra là như vậy, chuyênh xảy ra tiếp theo tôi đã đoán được, ông ta lập mưu lừa Điền Loa nhặt được cuốn sách và đồng tiền. Rồi để lấy cơ tiếp cận, đã đưa cho cô ấy đồng tiền còn lại, rồi dùng cái chết của cả thôn để bù đắp sát khí cuốn sách bị lấy đi.

Ông lão râu dê càng lúc càng kích động, lại phun ra một búng máu tươi. Tôi không thấy thương cảm chút nào, ông ta hại

chết cả một thôn làng, biến Điền Loa thành công cụ giết người, đây là báo ứng!

“Sau đó thì sao? Ông dùng tính mạng cả thôn làm tế phẩm, rồi có bắt được đại họa không?”

Ông lão lắc đầu: “Không! Mãi cho tới khi các cậu tới thôn, tôi vẫn luôn giấu, thực ra là bất đắc dĩ, sợ nếu nói thật cho cậu biết thì cậu sẽ không chịu tin tôi! Đừng trách già này...”

Giọng nói của ông lão ngày càng nhỏ, âm thanh ngày càng hư nhược, tôi thở dài, cảm giác như đang xem mấy bộ phim trộn lẫn vào nhau. Người tốt biến thành kẻ xấu, kẻ xấu lại biến thành người tốt, cuộc đời thật thật giả giả, ai tốt ai xấu thật khó phân biệt rạch ròi.

“Tính mạng của Điền Loa và cả thôn không hề vô ích, tuy không biết cuốn sách còn lại ở đâu, nhưng ít nhất thì hiện giờ, hai đồng tiền, một cuốn sách đã đủ để trấn áp tà ám! Tôi đã chỉ một số phương pháp tất yếu cho đạo trưởng, các cậu giữ đồ vật cẩn thận, nhất định phải bắt...bắt nó!”

Nói xong câu đó, chút sức tàn đã hết, cánh tay túm lấy tay tôi chợt buông lỏng, ông ta chết!

Ôm xác ông lão râu dê trong tay, tôi còn không biết nên vui hay nên buồn, cứ ngây ra tại chỗ, nhất thời toàn bộ đầu óc trống rỗng.

Đạo Điền đã quay lại, đi tới thấy ông lão chết trong tay tôi thì thở dài: “Đi thôi!”

“Ừ!” Tôi đặt ông lão sang một bên, vừa định đứng dậy thì chợt nghe xoảng một tiếng, là tiếng cửa sắt dưới chân đồi. Bà điên đã đuổi theo, cái túi treo lại trước ngực, tay lăm lăm cây xà beng, hung tợn nhìn chúng tôi, sau đó thì giống như phát điên, lao tới!

Tốc độ bà ta rất nhanh, Đạo Điền tránh không kịp, bị một xà beng đập vào tay. Rắc, có vẻ xương tay Đạo Điền đã gãy. Thấy chiếm được thượng phong, bà điên lại vung cây xà beng lên, tôi vội áp sát, đá một cước vào bụng bà ta. Cú đá chuẩn xác, trúng ngay cái túi bà điên đeo trước ngực, chiếc xà beng rơi khỏi tay, bà ta sững ra vài giây rồi phản ứng được, gào lên xông vào tôi.

Chẳng biết bà điên này ăn thứ gì mà sức lực rất mạnh, hai chúng tôi vật lộn quay cuồng dưới đất, càng đánh càng hăng, quần áo tôi rách tươm, mặt cũng bị mấy vết cào sâu hoắm.

Không phải tôi gạ thủ lưu tình, mà là con mẹ nó không đánh nổi bà ta!

Bà điên càng ngày ra tay càng mạnh, hơn nữa bất chấp đòn tử, vớ bừa đá hay là đất, đều đập thẳng vào đầu tôi. Chỉ vài phút sau, tôi đã bị bà ta đè trên người, hai tay vung quyền tới tấp.

Mặt mũi bầm dập hết, tôi không còn sức phản kháng, đúng lúc bà điên quay người nhặt hòn đá bên cạnh, tôi chột nhanh trí, giật mạnh cái túi trên cổ bà ta. Chẳng cần biết phương hướng là gì, ném bừa nó đi xa!

Vút, cái túi văng đi, bà điên đơ người, nhìn cái hố to mà hét lên “Con ta!” Sau đó vút cục đá trong tay, điên cuồng chạy như bay về phía miệng hố, rồi nhảy vụt xuống!

Cuối cùng cũng thoát nạn, đầu tôi sưng như cái đầu heo, thì suýt nữa, suýt nữa thôi, lão tử đây đã bị biến thành nhân đậu hũ! Tôi lau mồ hôi trán, vẫn chưa an tâm, đi lên miệng hố nhìn. Đạo Điên ôm tay rên rỉ, kêu tôi cẩn thận, tôi nhặt cái xà beng, run run đi tới miệng hố, bật đèn flash soi xuống.

Cái hố sâu phải đến 5 mét, bên dưới đầy đá lởm chởm, đầu bà điên đập vào một tảng đá, máu tươi tung tóe, hiển nhiên là không qua khỏi. Nhìn bà ta trước khi chết vẫn cố với cái túi đỏ, trong lòng tôi có đôi chút thương xót!

Vừa định xoay người thì Đạo Điên thấp giọng nói: “Cậu nhìn kỹ dưới hố đi!”

Tôi sửng sốt, cảm thấy trong lời nói của anh ta có ẩn ý, vội soi đèn thoại cẩn thận nhìn. Dưới đồng đá lởm chởm, tôi trông thấy một cái xác!

Cái xác đã biến dạng hoàn toàn, đầu bị đập nát, cơ thể trần truồng đầy những vết cắt xéo lộ cả xương cốt, rất có thể những chỗ đó là bị bà điên cắt ra làm nhân đậu hũ.

Cố nén ghê tởm, tôi cẩn thận quan sát, tay phải cái xác thiếu ngón giữa, đã tìm được chủ nhân. Lại nhìn chăm chăm hồi lâu, tôi bị sốc, người này mình quen biết!

CHƯƠNG 217: ĐỐI TƯỢNG HOÀI NGHI

Cái xác dưới hố, là Lý Đồng!!!

Tôi đổ mồ hôi, lo lắng thay cho Hoàn Tử Đầu. Đi chung với Lý Đồng chưa lâu, ban đầu ấn tượng của tôi về hắn chỉ là chữa bệnh cho người ta lấy giá cắt cổ, nhưng sau khi đồng hành từ Hà Nam đến đây, phát hiện hắn cũng có nhiều điểm rất đáng khen.

Lý Đồng đáng thương, vừa mới tục mệnh chưa bao lâu, quý trọng từng ngày của mình đến thế, vốn tưởng sống thêm được mấy năm, thật không ngờ lại có kết cục này! Mà Lý Đồng chết đi, đồng tiền hắn đeo trên cổ cũng biến mất.

Không nỡ nhìn thẳng thảm cảnh của Lý Đồng, tôi quay mặt đi.

“Sao hắn lại xuất hiện ở đây?” Tôi hỏi Đạo Diên.

“Không biết nữa, từ lúc tôi lên đồi Tứ Lưu đã thấy hắn chết dưới hố!”

Còn nhớ, lúc vừa tới Bất Cốc trấn, tối đó Lý Đồng đã ngủ quá âm, chẳng biết tiểu quỷ nói gì với hắn mà sáng ra đã không thấy đâu nữa. Mà đến tối Đạo Diên mới lên đồi Tứ Lưu, như vậy Lý Đồng đã gặp nạn vào sáng hôm đó.

Không có ai chỉ điểm, làm sao hắn tìm được đồi Tứ Lưu? Mà tại sao hắn lại muốn hành động đơn độc, là vì phát hiện điều gì ư? Những nghi vấn này, với cái chết của bà diên cùng với Lý Đồng, đã không còn đáp án.

Đạo Diên nét mặt bi ai: “Cái hố này vừa sâu, âm khí lại vừa nặng, không thể xuống mang xác lên được, đành để vậy đi!”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, đỡ anh ta xuống chân đồi, rời khỏi ngôi nhà. Hít một hơi không khí tươi mới, chỉ một ngày ngắn ngủi, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tay Đạo Diên bị gãy, tôi đưa anh ta đến bệnh viện bó bột, sau khi làm xong mọi chuyện mới có thời gian rảnh hỏi anh ta, đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng tôi hiện giờ có quá nhiều nghi vấn cần được giải đáp. Tay cầm quả táo, vừa gọt vừa làm bộ vô tư, tôi hỏi: “Đạo

trường, muốn đi qua nhà bà điên lên đòi, phải qua hai cánh cửa sắt khóa trái, làm sao anh lên được?”

Mặt cúi gầm nhìn quả táo, không rõ Đạo Điên ra sao nhưng có thể cảm nhận rõ, anh ta hơi chần chừ, sau đó mới nói: “Tối hôm đó tôi trốn vào trong nhà chưa lâu thì nghe tiếng đánh nhau ngoài sân, rồi bà điên kéo một cái xác vào. Nhân lúc bà ta mở cửa, tôi lén lén qua.”

Ban đêm trong căn nhà tối đen, khả năng Đạo Điên không thấy rõ mặt cái xác, vốn gã béo định đi bắt Đạo Điên, thật không ngờ vận mệnh an bài, cái chết của hắn lại vô tình giúp Đạo Điên một tay.

Đưa miếng táo đã gọt vỏ cho Đạo Điên, tôi hỏi: “Ông lão râu dê thì sao? Ông ta qua đó như thế nào? Bị bà điên đả thương ư?”

Đạo Điên lắc đầu: “Lúc tôi lên đòi thì ông ta đã bị thương, không phải bà điên đả thương ông ấy. Ông lão nói rằng, người hại mình là một tên lùn, mập, tuổi không còn trẻ, lông mày mắt phải có một vết sẹo, bảo chúng ta phải cẩn thận với hắn!”

Lùn, mập, lông mày phải có vết sẹo, tôi chấn động, người này mình biết, đã lâu hắn chưa thấy xuất hiện, không phải ai khác, chính là Lưu Vân Ba!

Từ lần ở Đường Oa Tử phát hiện mồ chôn mèo, người đầu tiên tôi nghi ngờ chính là hắn, hiện giờ xem ra mình đoán không sai, quả thật Lưu Vân Ba có dính dáng đến đại họa.

“Lý Đồng thì sao? Đồng tiền trên cổ hắn đâu mất rồi?”

“Không biết, lúc tôi phát hiện cái xác đã không thấy nó đâu!”

Tôi thở dài một hơi, vốn dĩ chuyển đi nhìn như thuận lợi, chẳng ngờ chỉ mấy ngày mà lại vỡ vụn. Lý Đồng và ông lão râu dê đều chết, còn mất đi một đồng tiền hổ vằn.

Cẩn thận suy nghĩ lại thì, người lấy đồng tiền của Lý Đồng có thể là bà điên không? Tinh thần bất ổn, ngoài việc giết người làm nhân đạu phụ thì có vẻ bà ta chẳng biết gì, lấy đồng tiền đâu có tác dụng? Huống chi mình cũng đã nhìn qua cái túi mà bà ta xem như bảo bối, chỉ có xác đứa con đã chết, chẳng còn gì. Như vậy không phải bà ta lấy đồng tiền.

Mà đó chính là, Lưu Vân Ba!

Sự việc đến nước này, tất cả kỳ vọng và điều kiện cần đã không còn, chúng tôi chỉ còn duy nhất một manh mối, là Lưu Vân Ba.

“Đạo trưởng, ông lão râu dê còn nói gì với anh nữa không?”

Đạo Diên đặt miếng táo lên cạnh tủ, thở dài: “Chuyện lớn lắm, rất phiền toái!”

Nghe câu này mà lòng tôi phát lạnh, từ lúc xuống núi đuổi bắt đại họa đến giờ, Đạo Diên lúc nào cũng cợt nhả, hoàn toàn không hề thấy anh ta coi nó là trọng trách. Tại sao sau chuyến đi đòi Tứ Lưu, lại đột nhiên trở thành uế oải như vậy?

“Chuyện là sao?”

Đạo Diên nheo mắt nhìn tôi, nhìn đến hơn một phút, sau đó đột ngột cười lạnh xoa tay: “Không thể nói!”

Tôi thất vọng tột cùng: “Đạo trưởng, thứ cho tôi nói câu này không lọt tai, cái chết của Lý Đồng, ít nhiều có quan hệ với anh!”

Đạo Diên kinh ngạc: “Sao lại như vậy?”

Tôi nói thẳng: “Vừa đến Bất Cốc trấn, tối đó Lý Đồng liền quá âm, hôm sau đã biến mất. Theo tôi nghĩ, nhất định trong khi quá âm, tiểu quỷ đã nói gì với hắn!”

“Ừ!” Đạo Diên đáp, tiếp tục lắng nghe

“Sở dĩ hắn hành động đơn độc, là bởi vì không tin tưởng anh! Đạo trưởng, chúng ta cùng nhau tới đây, bắt đầu từ thôn của Điền Loa anh đã biết rõ tất cả, nhưng lại cứ thần thần bí bí giấu diếm. Anh bảo, làm sao người khác tin tưởng anh, làm sao Lý Đồng tin tưởng anh được?”

Nghĩ tới cái chết thâm hiểm của Lý Đồng, càng nói tôi càng tức, giọng cũng đề cao lên không ít. Y tá đang thay bình nước cho bệnh nhân bên cạnh, lờm tôi làu bàu: “Người già đang bệnh, cậu nói nhỏ chút không được à? Như vậy là hỗn láo đấy!”

Tôi xấu hổ gật đầu.

Thấy tôi bực tức, Đạo Diên suy tư một lát rồi nói: “Cậu nói thế cũng có lý, đúng là anh bạn trẻ kia chết, tôi có một phần trách nhiệm!”

Vừa định mở mồm nói thì Đạo Diên cắt lời: “Tuy nhiên, lúc ở thôn của Điền Loa, đúng là tôi không dám nói bừa!”

Tôi sửng sốt: “Anh giấu ai đó trong số chúng tôi, đúng không?”

Trước giờ vẫn luôn nghi ngờ chuyện này, đây là cơ hội tốt, tôi rất muốn xem rốt cuộc người Đạo Diên đề phòng là ai.

Anh ta gạt đầu thừa nhận.

“Là ai?”

Đạo Diên không trả lời thẳng câu hỏi, suy nghĩ một lát mới nói: “Ngoài cậu ra, tôi đề phòng tất cả. Nhưng lại không nói rõ được là ai, cho nên không dám nói bừa!”

“Xảy ra chuyện gì khác thường ư?”

Đạo Diên thấp giọng: “Từ lúc chúng ta xuất phát đi tìm thôn ngầm, luôn có thứ gì đó cứ bám theo phía sau, nó do một người trong số chúng ta dẫn tới!”

Tôi ngậy cả người: “Ý anh là, đại họa vẫn luôn theo dõi động tĩnh của chúng ta?” Liên tưởng đến việc Lưu Văn Ba cướp đồng tiền của Lý Đồng, tôi chợt hiểu ra phần nào.

“Có thể nói là như vậy. Tôi vẫn chưa thể xác định là ai trong số chúng ta có vấn đề. Đề phòng mãi, cuối cùng vẫn bị đi trước một bước!”

Nhờ lại lần đầu gặp ông lão râu dê, ông ta kéo tôi ra ngoài nói chuyện tránh mặt Hoàn Tử Đầu, bèn kể lại cho Đạo Diên nghe. Đạo Diên sửa sang lại cái áo rộng, mặt lộ vẻ lạnh lùng, tay trái chống đầu giường, ngồi dậy: “Không có gì lạ cả, có lẽ ông ấy thấy trên người tiểu tử đó có âm khí của đại họa. Có điều đại họa cậu từng gặp, cũng không phải cậu ta mà?”

Câu hỏi của Đạo Diên lại khiến tôi ngờ ra.

“Hiện giờ Lý Đồng đã chết, chỉ còn lại mình đầu trọc kia, anh còn gì mà chưa xác định được?”

Đạo Diên chậm rãi nói: “Cậu đừng quên, trên đường có một người đã rời đi!”

Tôi lập tức đứng bật dậy: “Tiểu Lục?”

Đến cả tiểu Lục mà Đạo Diên cũng nghi ngờ!

Buột miệng thốt lớn tiếng, y tá phía sau cau mày mắng: “Cậu la lối cái gì thế? Ra ngoài ra ngoài...”

Chị ta rảo bước đến đẩy tôi, cứ như vậy, tôi bị đẩy ra ngoài với tâm trạng khó tả. Quả thật là đau đầu, tôi châm điếu thuốc, ngồi ở bậc hành lang, nhớ lại cuộc đối thoại với Đạo Điền.

Vẫn chẳng có cách nào nói rõ ai có vấn đề, hóa ra cái chết của Lý Đồng là vô nghĩa!

Nghi ngờ Hoàn Tử Đầu thì thôi đi, nhưng tiểu Lục chỉ lần đầu đi cùng, sao lại nghi ngờ cả cậu ấy? Thần thờ nhìn lên trời, có cảm giác cái thế giới này toang một màu xám xịt. Tiểu Lục là huynh đệ tốt nhất của mình, kể cả là ổ gà nhà dì ba tôi có chuyện, tôi cũng nghi ngờ con gà mái chứ không nghi ngờ cậu ta.

Hút hết điếu thuốc, cảm xúc cùng dần dần lắng lại, tôi chậm rãi quay về phòng bệnh. Đạo Điền bó bột một bên tay đang muốn xuất viện, nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng còn chuyện gì quan trọng ở đây nữa, cho dù cần nghỉ ngơi cũng không nhất thiết phải ở lại Tứ Bình.

Hai chúng tôi quay về nhà nghỉ thu xếp hành lý ngồi chờ Hoàn Tử Đầu. Giờ chỉ có cách chờ, chứ nơi đây lạ nước lạ cái, chẳng biết hẳn đi đâu, không có cách tìm.

Chờ nguyên một ngày vẫn không thấy bóng dáng Hoàn Tử Đầu đâu, bà diên đã chết, Lưu Vân Ba cũng đã lấy được đồng tiền hổ vằn, thực ra giờ ở Tứ Bình lại an toàn, chắc hẳn sẽ không gặp chuyện gì lớn đâu. Hai chúng tôi bàn bạc sau đó quyết định quay về trước, để lại cho chủ nhà nghỉ một lá thư, bảo khi Hoàn Tử Đầu về thì giao cho hẳn.

Bước lên xe quay về thành phố mà thiếu Lý Đồng, trong lòng tôi ngổn ngang. Đạo Điền thì vẫn không chịu nói nội dung cuộc đối thoại giữa ông lão râu dê và anh ta, anh ta nói đó là vì muốn tốt cho tôi, còn nói lần này về sẽ làm rõ mối liên quan giữa chuyến xe 13 và đại họa sớm thôi.

Đối với tôi thì chuyện này không đáng sợ nữa, từ lúc bắt đầu thì đấu trí với lãnh đạo, giờ lại đấu với tà ma, tôi đã sớm là lợn chết không sợ nước sôi rồi.

Cái chết của Lý Đồng mang đến cho tôi sự hụt hẫng lớn, hiện giờ nguyện vọng của tôi không còn là tự bảo vệ mình, tự thoát khỏi lời nguyền nữa, mà là phải bảo vệ những người bên

cạnh, không để bất kỳ ai xâm nhập, cũng không để bất kỳ ai ra đi.

Tôi trở về thành phố, Lưu Vân Ba, người cứ chờ đây!

CHƯƠNG 218: TIN TỨC CỦA LÃO VŨ

Bên ngoài thì xảy ra bao nhiêu chuyện, nhưng ở đơn vị lại chẳng có gì thay đổi, vẫn là văn phòng quen thuộc, vẫn là những chiếc xe bus ra ra vào vào theo khuôn phép, y như một thế giới tách biệt vậy.

Tiểu Lục có vẻ còn bận rộn hơn trước, thấy tôi về cũng chỉ gật đầu lấy lệ rồi chạy tới chạy lui. Tôi lên phòng, cất hành lý sau đó chui vào chăn, nhắm mắt không nghĩ ngợi gì nữa.

Nằm như vậy trên giường đến hơn nửa đêm, tiểu Lục lái xe về, thấy tôi trở mình, biết tôi chưa ngủ, cậu ta tay đổ nước vào phích, miệng hỏi: “Sao, không thuận lợi à?”

Chậm rãi mở mắt nhìn trần nhà, tôi đáp: “Không thuận lợi!”

“Haiz...làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!” Cậu ta thở dài.

Tiểu Lục vốn là người ít nghĩ, luôn yêu đời, cái thở dài này thật khiến tôi giật mình: “Cậu làm sao thế, công ty có chuyện gì à?”

Tiểu Lục lắc đầu, ngâm chân vào chậu nước ấm, ngửa lưng ra sau dựa vào đồng chăn: “Công ty khá ổn, sau khi về có hai lần tôi lên tập đoàn họp, không có chuyện gì!”

“Thế cậu than ngắn thở dài cái gì?”

“Giá nhà thành phố quá cao!”

Giá nhà cao? Một người luôn không quan tâm vật chất lại đề cập đến vấn đề giá nhà, vừa định hỏi lý do thì tôi chợt nhớ, mình có nói muốn cưới Điền Loa thì cần có nhà thành phố cùng với 20 vạn sính lễ, hóa ra cậu ta vẫn lăn tăn chuyện này.

“Hiện giờ gom hết tiền, trong tay tôi cũng chỉ có 20 vạn, nếu làm sính lễ thì không đủ mua nhà, mà nếu mua nhà lại không có tiền sính lễ!”

Một người thật thà như cậu ta, cố chấp chuyện tình cảm cũng không phải điều gì bất ngờ, có điều tôi khá áy náy, chẳng biết phải làm sao để cậu ta chấp nhận sự thật.

“Mối tình ma của cậu vẫn chưa dứt à?”

“Cái gì?” Nghe tôi khẽ than, tiểu Lục nghi hoặc nhìn chăm chăm.

Tôi cười khẩy: “Không có gì!”

Tiểu Lục khua khua hai chân trong chậu nước: “Huynh đệ à, chúng ta cũng không còn trẻ, chuyện này chẳng có gì mà ngại. Nói thẳng, tôi thích Điền Loa, tôi phải cưới cô ấy!”

Bất đắc dĩ ngồi dậy, châm điếu thuốc hút, tôi nghiêm túc nói: “Tiểu Lục, tôi không biết phải nói thế nào cho cậu mới phải, hiện giờ không phải xã hội phong kiến, hẹn hò hai lần buộc phải kết hôn. Sao cậu lại nặng lòng với Điền Loa như vậy?”

Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nói: “Anh không hiểu đâu, lần đầu gặp nhau tôi đã thích cô ấy. Sống trong núi, đến điện còn chả có, cả thôn ăn chung cái giếng nước, thân con gái lại phải ra đồng làm việc...Nhất định tôi phải mua được nhà, sau đó tích cóp 20 vạn, mang cô ấy từ trong núi ra đây hưởng an nhàn!”

Tiểu Lục dốc hết ruột gan làm tôi thật cảm động, không thể không nói, nếu người phụ nữ nào không quá để ý đến vẻ ngoài, thì cưới được cậu ta chính là một phúc phần.

Giờ nói Điền Loa là ma, đã chết mấy chục năm trước chắc chắn cậu ta không tin. Thôi thì dù sao với khoản tiền lương hiện tại, để tích đủ mua một căn nhà với 20 vạn tiền mặt chắc phải đến bốn năm chục tuổi, thời gian còn dài, từ từ tìm cách cho cậu ta biết sự thật vậy.

Nghĩ thông, tôi nhả hơi thuốc, mồm lẩm bẩm câu hát trong bài mình thích: “Yêu một con ngựa hoang, mà nhà ta lại không có thảo nguyên...”

Hát được mấy câu thì thấy tiểu Lục run run, tay phải bụm mặt, tay trái chỉ tôi, la lên: “Dừng! Con mẹ nó anh đừng hát nữa...”

.....

Đã hẹn Đạo Điền gặp mặt, sáng hôm sau tôi dậy sớm, chạy đến 2386 Hoài Viễn, tìm Lưu Vân Ba tính sổ.

Đứng trước khu nhà, có cảm giác như đã mấy đời. Vài tháng trước Lưu Vân Ba còn đang là đại ân nhân của tôi, hiện giờ cảnh còn người mất, hẳn đã biến thành người mà tôi căm hận nhất!

Bước đi trên hàng hiên, tôi lại thấy phiền muộn, lão Lưu sống trên tầng 8, chẳng biết giờ này đã tìm được Kim thang thụ chưa.

Căn phòng Lưu Vân Ba trên tầng 3 khóa chặt, chắc không có nhà, nhưng Đạo Diên không có ý bỏ đi, hất hàm vào cánh cửa, ý bảo tôi dùng sức.

Khu nhà này vốn đã cũ, tất cả cửa phòng đều làm bằng gỗ, hơn nữa 10 năm trước còn xảy ra hỏa hoạn, nghĩ phá cũng không khó. Tôi lúi lúi lấy đà rồi tung chân đạp rầm một tiếng, cánh cửa bung ra rơi xuống đất.

Che mũi phủi bụi bặm, có vẻ đã lâu rồi không ai ở đây. Đồ đạc bên trong vẫn y nguyên như lần đầu tôi đến tìm hắn, vài chiếc ghế cũ, vài tấm ảnh đen trắng trên nền tường ố vàng, ngoài ra chẳng còn gì.

Đạo Diên vào nhà, nhìn trái nhìn phải một lát rồi chợt chú ý tới phòng ngủ. Trong phòng ngủ chỉ có một cái giường sắt đơn đã gỉ sét, tủ đầu giường đặt một bức ảnh. Đi lại gần xem, đó là bức ảnh giống ở nhà trưởng thôn Hồ Yêu Sơn, lão Đường, lão Vũ, và một người lạ mặt mặc áo rằn ru khoác vai nhau. Nhưng bức ảnh này, mặt lão Vũ bị dùng bút tô đen, đủ để thấy Lưu Vân Ba hận anh ấy đến mức nào.

Thấy tôi đứng nhìn bức ảnh ngây người, Đạo Diên hỏi: “Sao vậy, quen biết à?”

Tôi khẽ gạt đầu, chỉ vào người lạ mặt trên bức ảnh: “Trừ người này ra thì tất cả còn lại tôi đều biết!”

Đạo Diên tò mò, cầm bức ảnh lên nhìn nghiêm túc.

“Người khoác vai Lưu Vân Ba chính là lão Đường, tài xế đầu tiên lái chuyến xe số 13, chỉ mình anh ta không chết!”

Nói đến đây, tôi đột nhiên giật mình hỏi: “Đạo trưởng, nếu nói vụ tai nạn xe và đại họa có liên quan, vậy cho dù lão Đường có chạy cũng không thoát. Phải chăng lão cũng có dính líu đến đại họa?”

Đạo Diên cứ nhìn chằm chằm bức ảnh không nói gì, tôi thắc mắc: “Sao thế đạo trưởng, anh cũng nhìn ai quen mắt à?”

Đạo Diên chỉ vào người lạ trong ảnh: “Người này, chúng ta phải đi tìm hắn!”

Bức ảnh là mấy bạn chiến hữu quân ngũ chụp với nhau, Đạo Điền lại chả thèm hỏi lão Đường hay lão Vũ mà chỉ quan tâm người lạ này, tôi tò mò: “Người này tôi chưa gặp bao giờ, anh biết anh ấy?”

Đạo Điền ngẩng đầu nhìn tôi: “Cậu xem, hấn có lông mày hình tam giác, khóe miệng có một nốt ruồi đen, nếu tôi đoán không sai, hấn chính là kẻ trộm năm đó đã lấy cắp hai đồng tiền, một cuốn sách!”

Tôi đờ ra, nhìn người này cũng chỉ bình thường như bao người khác, vậy mà lại chính là kẻ trộm đã thả tà ám ra 50 năm trước? Cái vòng này càng bàn càng rộng, vòng đi vòng lại, người liên quan đến nó càng nhiều.

“Làm sao anh biết?”

Đạo Điền nói: “Trước khi chết, ông lão râu dê đã miêu tả cho tôi!”

Tên trộm năm đó nghĩ hai đồng tiền một cuốn sách là đồ cổ nên đào trộm ra, ông lão râu dê truy đuổi tới núi hoang chỉ đòi lại được một đồng tiền và cuốn sách. Như vậy chứng tỏ, cuốn sách còn lại hiện đang ở trong tay hấn.

Chắc hấn không hề hay biết, sự tham lam ngu xuẩn của mình năm đó đã gián tiếp hại chết cả một thôn mà Điền Loa sống, hơn nữa còn làm đại họa xổng ra, giết chết mấy trăm thầy âm dương. Mầm tai họa đó cho tới nay vẫn chưa được giải trừ, hấn mới chính là căn nguyên đầu sỏ!

Hít sâu một hơi, tôi đứng tại chỗ suy nghĩ, chợt có chút hiểu ra. Ban đầu, lúc lão Lưu dẫn tôi đến động quý ở Hồ Yêu Sơn, tôi có nổ cuốn sách mình để trên phòng, nhưng lão bảo, có tổng cộng hai cuốn sách. Hiện giờ kết hợp với lời ông lão râu dê thì quả nhiên là như vậy!

Tuy nhiên sau đó, khi trông thấy ngôi miếu thì tôi hôn mê bất tỉnh, những chuyện tiếp theo không biết xảy ra thế nào. Tôi không rõ lắm là tại sao lão Lưu biết có hai cuốn sách tồn tại, nhưng thông tin Lưu Vân Ba có được chắc chắn là đến từ tên trộm, chiến hữu kia của hấn.

Nói mạnh mối này cho Đạo Điền, anh ta không có phản ứng gì, xoay người đi ra ngoài: “Đi thôi, cuốn sách còn lại trong tay hấn, nhất định phải tìm ra!”

Tôi đuổi theo hô: “Tìm bằng cách nào? Người này tôi chưa từng gặp, chúng ta chẳng có chút manh mối nào cả!”

Đạo Diên cười: “Chẳng phải cậu nói, mấy người chụp chung đều là chiến hữu sao? Tìm một trong số đó hỏi xem!”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Đạo trưởng, khả năng anh chưa biết rõ tình hình lắm. Lão Đường là lái xe đầu tiên của chuyến 13, sau vụ tai nạn đã bỏ trốn. Lão Vũ là cựu đội trưởng đội tài xế chúng tôi, thời gian trước đã bị lãnh đạo bắt cóc, không tin tức. Chỉ còn lại Lưu Vân Ba lại không phải người có thể nói chuyện!”

“Vụ án mà lãnh đạo bao che tài xế kia vẫn chưa kết thúc à? Cảnh sát cũng đang tìm hấn đúng không?”

“Đúng vậy, còn chưa tuyên án, chờ bắt được lão Đường trước. Nào có dễ bắt được như vậy chứ, theo tôi đoán có khi lão trốn ra nước ngoài rồi cũng nên.”

Đi xuống lầu, Đạo Diên ngoái đầu nói: “Cậu về trước, cứ đi làm bình thường đi, tôi sẽ tự tìm, có gì liên lạc sau!”

Liếc nhìn cánh tay còn đang bó bột của Đạo Diên, tôi lo lắng: “Để tôi đi với anh, anh bị thương không nhẹ, hành động sẽ bất tiện!”

Đạo Diên xua tay: “Không đáng ngại!”

Dứt lời anh ta đi nhanh vào con ngõ nhỏ, chẳng biết muốn đi đâu, tôi cũng chỉ biết lắc đầu mà quay về công ty.

So với trước đây, tiểu Lục càng ngày càng phấn đấu làm việc, ban ngày căn bản là không nhìn thấy bóng cậu ta đâu. Đạo Diên thì không cho mình đi theo, tôi như một kẻ thừa, lại tiếp tục lái chuyến xe đêm.

Bản thân đã quên là bao lâu rồi chưa đụng tới tay lái, đúng 11h đêm, tôi đánh xe ra khỏi trạm. Từ lần Vương Đắc Hỉ xảy ra chuyện đến nay, đã là hơn 1 tháng chưa có thôn dân nào dám lên xe, cả một đường từ thành phố đến xưởng giấy, gần như chưa phải nhả chân ga lần nào.

Nhớ lại khởi đầu của những phiền toái, chính là việc bác Lục bảo tôi đi điều tra bí mật trên tầng 2 tòa nhà bỏ hoang. Tôi quay đầu nhìn ghế ngồi kế bên cửa sổ, vẫn còn đó hình ảnh bác Lục cầm tẩu thuốc cười, hỏi: “Hút điếu thuốc, được chứ?”

Xe chạy đến xưởng giấy, tôi nhảy xuống đi tiểu, vừa quay lại ghế lái thì bỗng điện thoại di động vang lên.

Là số Hoàn Tử Đầu, chẳng biết tên này mất tích đâu rồi cuộc đã liên lạc với mình, tôi ấn nút nghe, tức giận mắng: “Anh con mẹ nó đi đâu...” còn chưa nói hết thì Hoàn Tử Đầu đã vừa thở vừa cướp lời: “Lý Diệu, nghe tôi nói, tôi tìm thấy lão Vũ rồi! Anh mau tới đây!”

Lão Vũ???

Sáng nay vừa nhắc lão Vũ với Đạo Điền thì tối nay đã xuất hiện, tôi kích động hỏi: “Lão Vũ thật hay lão Vũ giả?”

“Thật! Tôi nhắn địa chỉ cho anh, anh mau đến đi!” Nói rồi hấn cúp máy.

Sau đó là tin nhắn của Hoàn Tử Đầu, phía trên là địa chỉ, phía dưới còn có một câu dặn dò: “Một mình anh tới thôi!”

CHƯƠNG 219: THẦY BẮT MA

Địa chỉ Hoàn Tử Đầu gửi cho tôi là một nơi nhỏ bé hẻo lánh, nhà máy sản xuất que cay ở thôn Hồ Đào, khu kinh tế mới.

Sự xuất hiện đột ngột của lão Vũ làm tôi rất vui, hiện giờ không bắt được lão Đường, lão Vũ cũng là một trong những tài xế từng lái chuyến xe 13, có anh ta không những có thể cung cấp manh mối về tên trộm mộ, mà còn có thể đứng ra làm chứng chống lại tay lãnh đạo.

Câu cuối mà Hoàn Tử Đầu nhắn, chỉ đến một mình, câu này hơi thừa. Đạo Diên thì chẳng biết đã đi đâu, tiểu Lục thì bận tối mắt, chỉ còn có mình tôi là rảnh rỗi. Sáng hôm sau, tôi dậy sớm bắt xe đến thôn Hồ Đào.

Khu kinh tế mới là địa bàn của Hoàn Tử Đầu, theo như hấn nói thì ở đây, đến con chuột cũng nhận ra hấn. Tôi không biết là hấn trở về bằng cách nào sau khi mất tích tại Tứ Bình, bên cạnh đó việc lão Vũ đột nhiên xuất hiện cũng là nghi vấn.

Xuống xe, đi bộ thêm mấy dặm mới tới được thôn Hồ Đào. Mặc dù có tên là Hồ Đào, nhưng trong thôn lại trồng toàn cây hạnh, cả một rừng hạnh rộng mênh mông không nhìn thấy bờ.

Đứng ở cửa thôn, gọi điện cho Hoàn Tử Đầu, hấn bảo tôi đứng yên đó, sẽ cho người ra đón. Một lát sau thì có chiếc xe máy chạy tới, cầm lái là một tên trẻ tuổi mặc áo sát nách màu đen, đàn em của Hoàn Tử Đầu.

Ngồi lên sau xe, đi hơn 10 trên đoạn đường xóc nảy mới đến nhà máy ở chân núi. Hôm nay trời nắng chói chang, phải giơ tay che mắt mới nhìn được mấy chữ viết trên cánh cổng xi măng: Nhà Máy Que Cay Đường Tăng.

Tên đàn em nhảy xuống gõ bang bang vào cánh cổng đỏ, hai cánh cổng sắt được kéo vào trong. Bên trong nhà máy tràn ngập mùi que cay, trên những dây chuyền còn chất đầy bán thành phẩm chưa hoàn thành. Đi qua mấy gian nhà xưởng, trong cùng có một gian được ngăn bằng vách thép, Hoàn Tử Đầu đứng ngoài cửa, mồm ngậm điếu thuốc, tay vẩy vẩy: “Huynh đệ, đến rồi à!”

Tôi cẩn thận đánh giá một chút, người đứng hút thuốc cùng Hoàn Tử Đầu bên ngoài có hai ba tên, trong phòng có vài tên nữa, đều là đàn em.

“Anh mang nhiều người tới như vậy à? Lão Vũ đâu?”

Hoàn Tử Đầu chỉ tay vào trong phòng: “Ở bên trong!”

Nói rồi liền bá vai tôi đi vào, đây chắc là văn phòng của chủ nhà máy, chiếc quạt đang thổi ào ào, trên bàn chất đầy những sổ sách giấy tờ, đôi chỗ còn dính cả mỡ que cay.

Đằng trước cái bàn làm việc là một chiếc giường đơn sơ, lão Vũ đang nằm đắp chăn. Tôi kinh ngạc đi tới bên cạnh, lão Vũ trên mặt đầy râu ria lởm chởm, ánh mắt tán loạn nhìn khắp nơi, miệng lẩm bẩm những từ vô nghĩa.

Giác quan thứ sáu mách bảo tôi, đây là lão Vũ thật!

“Lão Vũ, tôi đây!” Tôi khẽ gọi một tiếng.

Nghe thấy âm thanh, lão Vũ quay đầu nhìn tôi rồi chột hoảng hốt, tay túm chặt mép chăn, chỉ vào tôi mắng to: “Ma! Cút, cút xa ra...”

Rồi lại đột ngột giơ hai tay ra đòi bắt lấy tôi, tôi giật mình đứng dậy, Hoàn Tử Đầu liền sai đàn em đè anh ta xuống, nói: “Phát điên rồi!”

Tôi hít sâu một hơi: “Sao lại bị điên?”

“Không biết, anh thấy đấy, dáng vẻ này giống như sợ quá mà phát điên. Lúc tôi tìm thấy thì anh ta đã như vậy rồi!” Hoàn Tử Đầu ấn mẫu thuốc vào cái gạt tàn, lắc đầu.

Quan sát kỹ lão Vũ một lần, tinh thần lão rất miễn cảm, hai mắt láo liên đảo đi đảo lại, cứ như đang đề phòng thứ ma quỷ gì đó thật.

“Mà tiểu tử nhà anh, sao ở Tứ Bình lại mất tích, về đây từ lúc nào?”

Hoàn Tử Đầu bất đắc dĩ cười: “Anh còn hỏi tôi à? Sáng hôm đó ngủ dậy, anh, Đạo Diên và Lý Đồng chả thấy bóng dáng ai cả.”

Tôi nghe vậy thì ái ngại, nhớ lại hôm đó mình với Đạo Diên đi ra ngoài, đúng là đã không nói cho hẳn biết.

“Tại đi vội ấy, thấy anh ngủ như lợn chết nên không gọi. Thế sau khi dậy thì anh đi đâu? Sao không quay về nhà nghỉ?”

Hoàn Tử Đầu uể oải đáp: “Thì tôi gặp chuyện này đây!”

“Chuyện gì?”

“Con mẹ nó!” Hoàn Tử Đầu chửi tục một câu, sau đó bảo đám đàn em: “Hổ Tử, mấy đứa đừng vào đây, một ra ngoài cổng, một còn lại ra đầu thôn đi!”

Tên đàn em tên Hổ Tử vội cúi đầu khom lưng, dẫn theo hai tên đi ra ngoài. Sắp xếp xong, Hoàn Tử Đầu ngồi xuống ghế, nói: “Hôm ấy tình dục phát hiện bọn anh đi mất, tôi bèn ra ngoài đi dạo. Vừa hay có người bạn nghe nói tôi ở Tứ Bình nên gọi điện, nhưng người bạn đó ở thành phố, tôi liền lên đó!”

“Nam hay nữ?”

Hoàn Tử Đầu ngập ngừng, nhỏ giọng nói: “Nữ...nữ!”

Tôi cười khở: “Tôi đã đoán anh sẽ đi nhà thổ mà, anh thật đúng con mẹ nó vô tư!”

Hoàn Tử Đầu xấu hổ ra hiệu im lặng: “Anh nghe tôi nói hết đã. Đang trên đường tới đó thì tôi nhận được điện thoại của đàn em, nói đã tìm thấy lão Vũ, cho nên vội quay về gấp!”

“Tìm được ở đâu?”

Hoàn Tử Đầu giơ tay vẫy tên tóc vàng đứng cạnh: “Người thuật lại cho anh ấy nghe!”

Tóc vàng nhìn tôi, nói: “Là thế này, đại ca chúng tôi có một mạng chuyên bên phá dỡ di dời, kiêm luôn cưỡng chế. Phát hiện ông ấy ở một quán ăn cũ đã bỏ đi, Cường ca có lần đã từng nói về người này với tôi, nhìn thấy giống, tôi liền gửi ảnh chụp cho anh ấy!”

“Cứu ra dễ dàng như vậy? Không ai canh giữ anh ta?”

Tóc vàng nói: “Có người canh, bên đó không phải địa bàn nên tôi mới gọi cho Cường ca!”

Hoàn Tử Đầu tiếp lời: “Đúng vậy, sau khi vội vàng quay về, tôi liền dẫn người đi cướp lão Vũ!”

Tôi lại nhìn lão Vũ, hỏi: “Lúc cứu ra anh ấy đã điên?”

“Cứu ra đã như vậy, chắc quá hoảng sợ!”

Sợ quá phát điên? Tôi thầm lặp lại câu nói, lão Vũ khá to gan, thứ gì mới khiến anh ấy hóa điên được chứ?

Tóc vàng chen vào: “Cường ca, đệ có ông bác biết xem tà bệnh, từ nhỏ đi theo ông ấy đã chứng kiến không ít chuyện. Người này trông có vẻ như là bị tà ám!”

Hoàn Tử Đầu chống eo gật đầu: “Ta thấy cũng giống. Người tìm người đến xem cho ông ấy đi!”

Tà ám dọa, nói cách khác là đã gặp phải thứ không sạch sẽ. Hoàn Tử Đầu quay lại hỏi tôi: “Anh đến đây, Đạo Diên với Lý Đồng có biết không?”

Nhớ lại tin nhắn Hoàn Tử Đầu dặn mình, tôi đáp: “Đạo Diên thì không biết đi đâu mất, còn Lý đồng...chết rồi!”

“Lý Đồng chết?”

Hoàn Tử Đầu thốt lên, hiển nhiên là bị giật mình

“Chết rồi! Chết trong một cái hố, những chuyện khác đừng hỏi, tôi cũng không biết tại sao hắn chết! Mà sao anh lại dặn tôi phải đến một mình?”

Hoàn Tử Đầu có vẻ vẫn chưa tiếp nhận được việc Lý Đồng chết, nét mặt đăm chiêu, rút điều thuốc ra châm: “Chẳng vì sao cả, từ lúc ở thôn ngằm tôi đã cảm thấy tay đạo sĩ thần thần bí bí phiền phức, lão Vũ lại quan trọng với anh như vậy, tôi không muốn mạo hiểm để người thứ ba biết!”

Tôi nói: “Tuy đạo trưởng kiệm lời, nhưng là người tốt, có thể tin tưởng được!”

Hoàn Tử Đầu nhả khói: “Lão Vũ có liên quan đến vụ kiện, khỏi cần anh ta nhúng tay. Không có đạo sĩ, ta vẫn có thể chữa bệnh cho lão Vũ được!”

Dứt lời hẳn quay đầu bảo tóc vàng: “Đông Tử, người bác biết xem bệnh của người còn sống không?”

Tóc vàng vội đáp: “Còn, sức khỏe vẫn tốt lắm!”

Hoàn Tử Đầu gật gật, nhìn tôi hỏi: “Nhà máy này tôi bao, là nơi tuyệt đối an toàn. Tôi thấy khỏi cần đi đâu, cứ ngồi đây chờ ông thầy kia tới xem bệnh, được chứ?”

Đề nghị này thì tôi đồng ý, lão Vũ quan trọng như thế, cố gắng hết sức đừng để anh ta ló mặt ra càng tốt. Tóc vàng hí hửng: “Được rồi Cường ca, việc này cứ giao cho đệ, đệ đi mời bác mình đến!”

Hoàn Tử Đầu bèn móc trong ví ra một xấp tiền đỏ, đưa cho hẳn: “Biểu bác người tiền uống rượu!”

Tóc vàng cười hớn hở cầm tiền, vội chạy về đón người. Ngồi trong nhà máy chờ đến tận 5h chiều, mặt trời sắp lặn thì tóc vàng mới đưa được ông bác dưới quê lên.

Đó là một ông già với đôi mày ngài, người mặc bộ quần áo màu đen kiểu Tôn Trung Sơn, mắt đeo cặp kính tròn nhỏ, cứ như người từ thập niên 80 xuyên không tới vậy. Tôi với Hoàn Tử Đầu liếc nhìn nhau, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Thầy âm dương tôi đã gặp có hai loại, một là loại ẩn sơn ẩn thủy, giống kiểu Đạo Diên, nhìn qua thì như một kẻ lang thang lóc chóc không bản lĩnh, nhưng lại là cao thủ thâm tàng bất lộ. Loại còn lại chính là kẻ ăn mặc tỏ ra bí ẩn, tạo cho người ta cảm giác vừa nhìn đã biết là thầy bắt ma, hết như đám xem bói chân cầu vượt, thực chất thì chả ra cái thá gì.

Mà người đang đứng trước mắt đây, chính là loại thứ hai!

Tuy hoài nghi về năng lực ông ta, nhưng dù sao cũng đã tới, để ông ấy thử xem sao. Ông già tự nói họ tên, giới thiệu mình là đại sư bắt ma cuối cùng còn sống trên đời, tổ tiên hành nghề bắt ma đã từ thời dân quốc. Sau khi ba hoa chích chòe một hồi, để cho thấy mình có bản lĩnh, ông ta còn muốn biểu hiện một chút. Chúng tôi đi vào chỗ trống trong nhà xưởng, ông ta lấy ra một tờ giấy ghi họ tên đặt dưới đất, rồi đập một tờ giấy vuông lên trên. Sau đó nhìn Hoàn Tử Đầu, nói: “Anh bạn trẻ này, trong tờ giấy kia có họ của cậu, đừng nói ra, tôi sẽ đoán được!”

Hoàn Tử Đầu khá ngạc nhiên: “Được, tôi nhớ rồi. Ông đoán xem tôi họ gì?”

Ông già nhếch mép cười, bấm đốt ngón tay: “Tiểu tử, tôi không cần hỏi sinh thần bát tự, chỉ cần nhìn thần sắc và ánh mắt là có thể đoán được. Cậu họ Trương đúng không?”

Hoàn Tử Đầu còn chưa có phản ứng, tóc vàng đứng cạnh đã vỗ tay cái bốp, lên tiếng: “Bác tính chuẩn quá, hảo hảo!”

Tôi nhăn mặt toát mồ hôi, ông già này là bác của tóc vàng, khả năng trên đường đi họ đã nổ qua với nhau, chỉ đoán họ mà cũng gọi là bản lĩnh?

Nhưng Hoàn Tử Đầu đầu óc đơn giản, không phản ứng được bèn đỡ ông ta vào trong phòng. Ông già liếc nhìn lão Vũ, lại bấm đốt ngón tay rồi lấy la bàn ra, xoay quanh giữa phòng hai vòng, chậm rãi nói: “Người này gặp phải ác ma! Có điều tôi dư sức chữa bệnh cho cậu ấy!”

CHƯƠNG 220: HANG NÚI LỚN

“Trị bệnh bằng cách nào?” Tôi với Hoàn Tử Đầu đồng thanh.

Ông già cười hề hếch, đưa tay đẩy đẩy gọng kính, ra vẻ cao thâm nói: “Cậu này bị ác ma ám, không thể đuổi đi!”

Không thể đuổi đi?

Chúng tôi nghe vậy sửng sốt, tóc vàng thấy thế vội đi tới nói: “Bác à, đây là đại ca của cháu, không phải người ngoài. Bác nhất định phải hết sức giúp đỡ!”

Ông già gật đầu: “Ta chưa có nói là không giúp. Nghề gia truyền của ta gọi là Khóa Âm Sư, phương pháp đuổi tà ma khác với thầy âm dương. Bọn họ chỉ lo việc trục xuất ma quỷ khỏi cơ thể, mặc kệ nó lại đi đâu hại người, còn chúng ta thì quan trọng nhờ cỏ tận gốc, đoạn tuyệt hậu họa!”

Ông già tự phong cho mình thành một phái, bộ dạng cao thâm, Hoàn Tử Đầu có chút phục, vội thấp giọng nói: “Vậy ngài xem, phải trục xuất ác ma trên người anh ấy đi đâu?”

Ông già quay đầu nhìn ra ngọn núi phía sau nhà máy: “Khóa động!”

Tóc vàng đứng cạnh có vẻ hiểu ý, đến trước mặt Hoàn Tử Đầu, cười hì hì: “Cường ca, bác đệ chuyên đuổi khóa động, đã nổi danh ở quê đệ. Chuyện này đảm bảo thành công!”

Hoàn Tử Đầu nghi hoặc: “Khóa động nghĩa là gì?”

“Chính là trục xuất con ma trong người này ra, nhốt nó vào trong hang không cho ra nữa!”

Hoàn Tử Đầu bừng tỉnh đại ngộ, à một tiếng: “Thế còn phải đi tìm hang núi à?”

Ông già khẽ gật đầu: “Hàng năm tôi chữa bệnh trong thôn, thôn nhà chúng tôi có một khóa âm động gia truyền, tốt nhất vẫn nên mang cậu ta tới đó!”

Chúng tôi mời ông ta đến đây chữa bệnh, mục đích là không muốn lão Vũ phải xuất đầu lộ diện, giờ nếu đưa về quê róc vàng sẽ xảy ra rất nhiều biến số. Hoàn Tử Đầu khó xử nhìn tôi, xin ý kiến, tôi suy nghĩ rồi nói: “Lão tiên sinh, bằng hữu này của tôi có thân phận rất đặc biệt, không muốn để anh ấy ra

khỏi đây. Lẽ nào cứ nhất định phải là hang núi ở quê ngài sao?”

Ông già trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Cũng không đến mức nhất thiết phải là hang núi ở quê tôi! Thế này đi, nếu đã là người nhà, các cậu lại không muốn đưa người đi xa, vậy thì lên ngọn núi đằng sau này cũng được. Tìm cái hang núi, càng sâu càng tốt!”

Thấy ông già đồng ý, Hoàn Tử Đầu vui mừng khôn xiết, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Ở đây cách núi không xa, như vậy đi, tóc vàng người ở đây tiếp đón lão tiên sinh, ta đi ra ngoài tìm hang núi.” Dứt lời hẳn ra hiệu cho tôi đi cùng.

Thôn Hồ Đào này gần như nhà nào cũng trồng cây Hạnh trong sân, ra khỏi nhà máy que cay, đi trên đường thôn, Hoàn Tử Đầu đưa tôi điếu thuốc, hỏi: “Anh thấy ông già này được không?”

Tôi cười khẩy: “Tính được cả họ của anh còn gì, tôi thấy anh rất phục mà!”

Hoàn Tử Đầu cười khổ: “Bao nhiêu năm làm được đại ca, anh cho tôi là thằng ngốc à? Đó là tôi cho ông ta một cơ hội thôi, dù dao cũng là họ hàng của đàn em. Nếu là tay xem bói ở cầu vượt tôi đã sớm đá đít ông ta rồi, cả cái khu kinh tế mới này tên tôi nổi như cồn, còn bày đặt tính ra họ của tôi, tôi thật con mẹ nó...”

Tôi bật cười: “Được đấy, rất có phong cách đại ca!”

Hoàn Tử Đầu nói: “Thực ra lúc ông ta tính họ của tôi, tôi đã thấy chán, suýt thì đuổi thẳng cổ!”

Tôi xoa dịu: “Thôi cứ thử xem, không trị được thì đổi người khác. Bệnh kiểu này, trị không hết chắc cũng không làm chết người đâu!”

Hai chúng tôi mồm ngậm thuốc, đi thẳng vào trong thôn. Giờ này nhà ai cũng đang nấu cơm tối, không có nhiều người đi đường lấm, tìm mãi mới thấy một ông già chừng sau bảy mươi tuổi đang ngồi trước hiên nhà. Ông lão mắt lim dim, tay phe phẩy quạt, dáng vẻ thản nhiên như chẳng màng sự đời.

Hoàn Tử Đầu bảo tôi: “Hỏi ông già này thử đi, sống lâu thì biết nhiều!”

Tôi gạt đầu, lò dò lại gần, sợ đột ngột lên tiếng sẽ làm ông ta giật mình, bèn hắng giọng trước: “Khụ khụ...”

Nghe tiếng động, ông lão chậm rãi mở mắt, trông thấy hai chúng tôi thì nghi hoặc hỏi: “Có việc gì?”

Tôi gạt đầu cười cười, chỉ vào ngọn núi phía sau hỏi: “Bác, cho cháu hỏi thăm chút, ở ngọn núi sau thôn mình có hang động nào không?”

Ông lão đăm chiêu suy nghĩ gì đó rồi nói: “Hang lớn hay hang nhỏ?”

Chúng tôi đồng thanh thở dài, nghe ông lão nói thì có vẻ là có hang, hơn nữa không chỉ một cái.

“Nhỏ thôi là được, không cần lớn quá!” Hoàn Tử Đầu vội mở lời.

Ông lão cười, những nếp nhăn xô vào nhau, một lúc sau mới cầm cây quạt chỉ ra sau núi: “Hang nhỏ ở trong có hồ tiên!”

“Hồ tiên?” Hoàn Tử Đầu trợn to mắt lặp lại, tôi và hắn không hện mà cùng quay đầu nhìn ngọn núi nhỏ sau thôn.

“Bác, cháu ở khu kinh tế mới này lâu rồi, sao chưa từng nghe nói thôn Hồ Đào mình có Hồ tiên nhỉ? Núi này tên gọi là gì?”

Hoàn Tử Đầu thường tự thổi phồng danh tiếng của mình, nói ở khu kinh tế mới, đến con chuột còn nhận ra hắn. Ấy vậy mà chưa từng nghe nơi đây có hồ tiên, quả thực là ngoài ý muốn. Ông già khề ho, giọng khàn khàn đáp: “Nó không nổi danh, cũng chẳng có tên, mọi người gọi là núi vô danh! Trong núi có một hồ ly đen và một con hồ ly trắng, phải mấy trăm tuổi rồi, tôi cũng từng gặp chúng!”

Hoàn Tử Đầu quay lại nhìn tôi, hỏi nhỏ: “Hồ tiên, nghe cứ như phim, anh có tin không?”

Ông lão tuy nhiều tuổi nhưng tai vẫn tinh tường, đã nghe được câu này, bĩu môi nói: “Rất nhiều người trong thôn đã từng gặp chúng, hai con hồ ly thường xuống núi uống nước. Ban đêm chúng còn luyện đan cơ, nếu hai cậu không tin, đến tối cứ nhìn lên đỉnh núi mà xem, sẽ thấy ánh sáng lập lòe.”

Ông lão càng nói càng thái quá, tôi cười: “Tin mà tin mà. Bác, nếu hang nhỏ kia có hồ tiên sống vậy bỏ đi, bác chỉ cho chúng cháu hang núi lớn ở đâu?”

Ông lão phe phẩy cái quạt, nghe tôi nhắc đến hang núi lớn thì không cười nữa, những nếp nhăn trên mặt đã giãn ra nhiều: “Hang núi lớn? Hang núi lớn thì càng không thể đi! Các cậu tìm hang núi làm gì?”

Không thể nói với ông ấy rằng tìm hang để nhốt ma được, tôi bèn động não, vỗ vai Hoàn Tử Đầu, nói: “Bạn cháu đây mắc bệnh lạ, cậu ta một ngày không được ngắm hang núi thì ăn không ngon, những hang núi ở khu kinh tế mới đã ngắm hết, duy chỉ còn thôn mình là chưa!”

Hoàn Tử Đầu ngơ ra, tôi vội nháy mắt hắn mới hiểu ý, khó xử nói: “Phải rồi, ước mơ của cháu là khám phá toàn bộ hang núi trên thế giới. Bác có thể chỉ đường cho cháu không?”

Ông lão quan sát Hoàn Tử Đầu từ trên xuống dưới, nghiêng đầu hỏi: “Nhìn cậu này thể trạng to khỏe, sao lại mắc bệnh lạ thế?”

Hắn xấu hổ cười cười: “Lạ thật, cháu cũng luôn thắc mắc không hiểu vì sao. Bác, rốt cuộc thì hang núi lớn nằm ở đâu?”

Ông lão cau mày, có vẻ đã tin: “Tiểu tử, hang núi này thì cậu càng không đi được! Trong đó có thứ không sạch sẽ!”

“Không sạch sẽ? Hang núi mà cũng bị ma ám ư?”

Ông lão gật đầu: “Cái hang là nơi dùng để chứa vật tư hồi chiến tranh, sau khi chiến tranh kết thúc, khắp triền núi đầy thi thể không chỗ chôn, đều ném hết vào đó!”

Hóa ra là có chuyện như vậy, nhưng chiến tranh đã lùi xa vài thập niên, cho dù là thi thể cũng đã sớm biến thành đồng xương khô. Thấy chúng tôi không hề biến sắc, ông lão ngẩng đầu hỏi: “Hai cậu không sợ à? Trong hang thường xuyên có những tiếng động kỳ quái đấy!”

Tôi cười giả lả: “Không sợ! Bác cứ nói cho chúng cháu đường lên đó là được!”

Chúng tôi cương quyết như vậy, ông lão cũng đành thở dài: “Đi thẳng con đường này đến chân núi, có một ruộng dâu tây. Đi dọc theo ruộng dâu tây lên núi, đi thẳng, qua bên kia sườn núi sẽ là cái hang lớn!”

Nói đoạn, ông lão lại bổ sung: “Nói trước các cậu biết, trong hang nhiều xác chết lắm đấy, đừng có đi vào. Đi dạo bên ngoài

đỡ thềm là được, biết chưa con trai!”

“Biết rồi, đa tạ bác!”

Hỏi xong, hai chúng tôi quay về nhà máy que cay, Hoàn Tử Đầu có vẻ e dè hỏi: “Ông lão nói cái hang lớn là nơi vút xác, vậy không thể tránh khỏi bị ma ám. Hay là ta lên cái hang nhỏ đi, đắc tội hồ tiên còn hơn đắc tội ma quỷ!”

Tôi cười khẩy: “Anh cho rằng cứ có cái danh tiên thì là thần tiên thật à? Quá âm tiên Lý Đồng đấy, chẳng phải cũng bỏ mạng nơi đất khách quê người sao? Quay về nghe ông thầy kia đi, nếu ông ta chọn hang nào thì chúng ta đi hang đó!”

Hoàn Tử Đầu đồng ý, quay về đến nhà máy, kể lại chuyện hai cái hang cho ông già nghe. Một lát sau, ông ta ngồi trên ghế trầm ngâm, bắt đốt tính tính, rồi nói: “Không được, đúng là hang nhỏ có Hồ tiên ở, chúng ta lên cái hang lớn kia đi!”

Hoàn Tử Đầu cả kinh: “Đại sư, hang lớn pà nơi vút xác năm xưa, chẳng phải sẽ bị ma ám sao? Người dân trong thôn nói ban đêm trên đó luôn có tiếng động quái lạ mà!”

Ông già bình tĩnh nói: “Tôi là Khóa Âm sư, công việc chính là nhốt ma quỷ vào hang núi, nếu trong đó có ma, tôi sẽ phong ấn luôn cả cái hang lại, coi như làm một việc tốt giúp cả thôn, chẳng phải lợi cả đôi đường?”

Không thể không thừa nhận là nhìn dáng vẻ tự tin của ông già, tôi đã có chút nhìn ông ta bằng ánh mắt khác. Ông già không nói là làm chuyện này ban ngày hay ban đêm, nhưng Hoàn Tử Đầu nhát gan, vẫn quyết định đem nay tamh thời ở lại nhà máy đối phó đã.

Tối đến rảnh rỗi, tôi kéo Hoàn Tử Đầu ra ngoài sân, ban chiều ông lão nói có hồ tiên luyện đan, tôi rất muốn xem thử thật giả thế nào. Sự thật đã không làm tôi thất vọng, đứng trong sân nhìn qua bờ tường thấp lên đỉnh núi, đúng là có ánh sáng lóe lên rồi tắt.

Hoàn Tử Đầu thấy cảnh này thì khẽ rùng mình, vội quay vào phòng, ngủ.

Sáng hôm sau, tất cả bảy người chúng tôi trang bị đèn pin, dao rựa, xuất phát lên núi. Hai tên đàn em đỡ lão Vũ, tôi với Hoàn Tử Đầu đi trước dẫn đường, theo sau là tóc vàng và ông bác.

Theo lời chỉ của ông lão hôm qua, quả nhiên đi đến cuối thôn thì gặp một ruộng dâu tây lớn, đi dọc theo ruộng dâu lên núi, sau khi vòng ra sườn nhí bên kia đã là 2h chiều.

Đi tiếp thêm 10 phút thì ông già chợt dừng chân, chỉ vào một chỗ đầy cây cối, nói: “Phía kia âm khí rất nặng, theo tôi đoán thì cái hang nằm ở đó!”

Chúng tôi đi theo hướng ông ta chỉ, chỉ thấy toàn là cây cối bụi rậm san sát nhau, bắt đầu lấy dao ra dọn dẹp. Trong lúc làm việc, nhích sát lại Hoàn Tử Đầu, tôi nói khẽ: “Huynh đệ, tôi cảm thấy có gì đó không ổn!”

Hoàn Tử Đầu sững sốt: “Sao không ổn?”

Dùng lưng che những người phía sau, tôi cẩn thận đưa cành cây trong tay cho hẳn nhìn: “Anh xem, rất nhiều cành cây có vết cắt sần, hơn nữa đất bám ở rễ rất khô ráo, không giống như nó mọc ở đây, mà giống mới được trồng!”

Hoàn Tử Đầu kinh ngạc nhìn, nhú máy vừa định trả lời thì tóc vàng chợt hô to: “Bác tính thật chuẩn xác, nơi đây đúng là có hang núi lớn!”

Tôi và Hoàn Tử Đầu cả kinh nhìn lại, ai cũng há mồm ngạc nhiên, sau đám cây bị dọn dẹp, quả nhiên lộ ra một hang núi. Cửa hang phải rộng đến 1m, chỉ hơi khom người là có thể đi vào. Ngó nghiêng vào bên trong thăm dò, tối đen không nhìn thấy gì, gió lạnh nhẹ thổi ra từ đáy hang làm tôi sởn gai ốc.

CHƯƠNG 221: BIỂN SÂU

Trông thấu cửa hang, ông già đặc ý chắp tay sau lưng, nhìn tôi với Hoàn Tử Đầu, cười nói: “Này đúng chưa, tôi nói không sai chứ?”

Hoàn Tử Đầu ngó nhìn vào cửa hang hồi lâu, hỏi: “Đại sư, cái cửa hang này nhìn vừa âm u vừa lạnh, ông chắc chắn vào đó sẽ không sao?”

Ông già xua tay, hắng giọng nói một cách đầy tự tin: “Cậu cứ yên tâm đi, nhà tôi gia truyền sống bằng nghề Khóa Âm sư, thứ không sợ nhất chính là hang núi!”

Thấy Hoàn Tử Đầu lo lắng, tóc vàng cũng hùa theo bác mình: “Cường ca, nếu là người khác đệ không dám nói, nhưng bác đệ chắc chắn không hại đại ca, đại ca yên tâm đi! Cứ vào hang núi là bác đệ như mãnh hổ về rừng, tìm long nhập thủy!”

Hoàn Tử Đầu tát cho hấn một cái, mắng: “Cút! Chưa tốt nghiệp tiểu học mà đòi nói chữ với ta!” Dứt lời, khoát tay chỉ vào hang núi, tất cả chúng tôi bật đèn pin, lục lục đi vào theo sự dẫn đường của ông thầy bắt ma.

Tôi với Hoàn Tử Đầu cố tình đi sau cùng, hấn nắm trong tay cành cây mà tôi vừa đưa, cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: “Tôi cũng cảm thấy rất lạ, anh em ta đề phòng một chút!”

“Ừ, nên vậy!” Tôi lên tiếng, sau đó soi đèn pin đi vào.

Khom người đi vào hang núi, bên ngoài thì mặt trời chói chang, bên trong lại mát mẻ lạ thường, nhờ ánh đèn pin soi chiếu, có thể trông thấy những đầu cọc gỗ thi thoảng xuất hiện hai bên vách, hiển nhiên cái hang này do người ta đào mà thành.

Hoàn Tử Đầu bắt kịp ông già, nhỏ giọng hỏi: “Đại sư, thôn dân có nói đây là nơi vút xác hồi chiến tranh, bên trong nhất định có rất nhiều thi thể!”

Ông già được tóc vàng đỡ một bên, vừa chậm rãi bước đi vừa cười lạnh: “Giờ tất cả đã chỉ còn là đồng xương trắng, sợ cái gì. Tôi đây đã từng gặp cả thi thể biết cử động rồi cơ!”

Ông già nói vậy, tôi chợt nhớ ra một chuyện, chính bản thân đã từng gặp thi thể biết đi, đó là lúc vào động quý cùng lão Lưu ở Hồ Yêu Sơn.

“Nào, ông đi sát tôi một chút!” Hoàn Tử Đầu nói đoạn, một tay túm chặt gấu áo ông già, tay kia lăm lăm con dao găm. Tôi hiểu ý, hẳn đang đề phòng ông ta.

Bị túm, lại trông thấy con dao trong tay Hoàn Tử Đầu, ông già lắp bắp trả lời: “Cậu...cậu đừng túm tôi, nếu gặp ma sẽ ảnh hưởng đến hành động nhiều lắm!”

Hoàn Tử Đầu hừ lạnh, buông tay nói: “Cũng đúng, tôi không túm ông nữa, nhưng kiểu gì cũng sẽ đi sát ông, chỉ cần xảy ra cái gì không đúng, con mẹ nó một dao này sẽ tặng cho ông luôn!”

Ông già sửng sốt, tuy trong hang tối thui nhưng qua ánh đèn pin vẫn có thể trông thấy nét mặt ông ta khó coi vô cùng. Cai hang càng đi càng rộng, ban đầu vào trong còn phải khom lưng, đến giờ đã có thể đứng thẳng.

Cái hang không được đào theo đường thẳng, tuy không có ngã ba nào, nhưng dọc đường đi phải rẽ ngang rẽ dọc khá nhiều, quay đầu nhìn lại đã chẳng thấy được cửa hang đâu. Càng đi sâu vào trong càng lạnh, ban đầu còn thấy mát, giờ ai ấy đều run lập cập, sợ lão Vũ bị điên không thích ứng được, tôi quay đầu nhìn, anh ta đang bị hai tên đàn em giữ chặt, đôi mắt cứ đảo qua lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Đi tiếp thêm một lúc thì biến cố xảy ra, đột nhiên Hoàn Tử Đầu xua tay bảo chúng tôi dừng lại, nhìn tôi kinh ngạc, hỏi: “Huynh đệ, nghe thấy tiếng gì không?”

Tôi căng thẳng, tất cả cùng dỏng tai lắng nghe.

“Xoạt...xoạt...xoạt...”

Tiếng động tuy nhỏ nhưng trong hang núi yên tĩnh vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Con mẹ nó, Cường ca, đây là tiếng gì?” Một tên đàn em đang giữ lão Vũ lo lắng hỏi.

Hoàn Tử Đầu cố ý cầm con dao chỉ vào ông già: “Lão tiên sinh, ông xem là gì?”

“Cái này...cái này...để tôi tính!”

Nói đoạn, ông ta đưa tay lên bấm đốt, một lúc lâu sau mới mở miệng: “À không có gì, chỉ là tiếng nước chảy thôi!”

Tiếng nước chảy? Tôi bảo tất cả im lặng, cẩn thận lắng nghe lại lần nữa.

“Tí tách...tí tách..” quả nhiên là tiếng nước chảy.

Vốn tưởng là một cái hang khô ráo, ai ngờ còn có nước, thật đáng ngạc nhiên, tôi hỏi: “Lão tiên sinh, cái này mà ông cũng tính ra được?”

Tóc vàng cười: “Bác tôi tuy lớn tuổi, nhưng tai thính mắt tinh, chuyện này cũng chứng minh, ông ấy có bản lĩnh!”

“Đi tiếp đi!” Hoàn Tử Đầu trầm giọng nói một tiếng, nhóm người chúng tôi tiếp tục đi về phía trước. Cái hang này khá sạch sẽ, cũng không thấy có dơi bay ngược ra. Vừa đi, tôi vừa hỏi: “Lão tiên sinh, tôi thấy bản lĩnh của ông đúng là cao, chẳng những biết đuổi ma, mà còn biết cả xem bói à?”

Ông già cho rằng tôi đang khen, cười ha hả: “Đó gọi là tay nghề, già đây bắt ma và xem bói đều là số một!”

Tôi cười lạnh, hỏi tiếp: “À phải rồi, trong giới các ông có một người xem bói cao minh, tên Từ bán tiên, ông có nghe nói không?”

Ông già sửng sốt: “Ai cơ? Từ bán tiên á? Cái gì mà bán tiên với không bán tiên, đều là thổi phồng, tôi đây chưa từng nghe nói!”

Trong lòng lạnh hẳn đi, ông già này đúng là chỉ được cái mã bên ngoài, Từ bán tiên là nhân vật hàng đầu trong giới, chỉ dùng tâm quỷ mà tính được số nốt rỗ trên mặt người khác, giờ nhớ lại vẫn còn thấy chấn động. Ấy vậy mà ‘vị tiên sinh’ trước mặt đây, tự xưng là đệ nhất xem bói, lại chưa từng nghe qua danh Từ bán tiên, còn tỏ ra cao thâm?

Phía trước đã hết đường, chỉ còn một bậc thang dài xuống phía dưới. Nhìn ước chừng hai chục bậc thang, tôi chợt phản ứng được, bảo sao mà càng đi càng thấy lạnh. Không chỉ đơn giản là hang núi khuất ánh mặt trời, mà căn bản nhất đó là, cái hang thoải thoải dần xuống dưới, nói cách khác là này giờ, chúng tôi đang đi xuống sườn núi.

Soi đèn pin không thấy điểm cuối của bậc thang, Hoàn Tử Đầu cúi người nhìn, mắng: “Này con mẹ nó sao lại có cả bậc thang? Bên dưới thì tối đen như mực, trông thật rợn người!” Sau đó quay sang hỏi ông già: “Đại sư, theo tôi đừng có đi xuống, đi nữa là đên địa phủ đấy, ông làm phép luôn tại đây đi!”

Không ngờ ông ta lại xua tay: “Không được không được, cái này không được! Nãy giờ mới đi được chưa xa, còn nông quá!”

Hoàn Tử Đầu hít sâu một hơi, nhìn tôi trưng cầu ý kiến, tôi cân nhắc một lát rồi khẽ gật đầu. Thấy tôi đồng ý, Hoàn Tử Đầu bất đắc dĩ nói: “Được, đi xuống!”

Bước xuống bậc thang, rõ ràng có cảm giác âm phong đã lớn hơn trước, tôi run cầm cập hỏi: “Lão tiên sinh, khá sâu rồi đấy, ông đừng quên đây chính là hang vút xác, xuống nữa cũng chỉ thấy xương cốt. Rốt cuộc ta phải đi tới đâu mới làm được?”

Rõ ràng tôi để ý thấy, ông già nghe tôi nói xong thì lén nhìn tóc vàng, có cảm giác như đang hỏi ý hấn, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên có vấn đề!”

Nhưng chỉ thoáng chốc, ông già đã khôi phục vẻ bình thường: “Sắp được rồi, chúng ta đi thêm một chút là tới!”

Nói xong lại rảo bước vào sâu trong hang.

Tiếp tục đi xuống bậc đá, thành hang không chỉ cao lên mà còn rộng hơn rất nhiều, tuy đã xác định ông già và tên tóc vàng có mưu đồ, nhưng đã xuống đến tận đây thì hơi khó xử lý. Huống hồ việc quan trọng nhất hiện tại là lão Vũ, lão đang bị hai đàn em khác giữ, tôi còn phải xác định xem hai tên đó có ý đồ gì không.

Căng da đầu đi tiếp vào trong hang sâu, tiếng nước chảy ngày càng rõ ràng...tí tách...tí tách...

Ông già vui mừng ra mặt, nói: “Ai da, tiếng nước đã rất rõ rồi, nhanh lên, sắp tới!”

“Sắp tới? Sao nghe thấy tiếng nước lại là sắp tới? Lão tiên sinh, ông giống như đã từng đến đây rồi thì phải?”

Câu hỏi của tôi làm ông già sững sốt, cười gượng nói: “Từ sớm tôi đã tính ra đây là một thủy động, đến vị trí có nước, tôi sẽ

bắt đầu làm phép đuổi ma! Chúng ta đi mau thôi.”

Nói rồi lại bước nhanh hơn, tôi cố gắng vững tâm, để xem hai bác cháu tên tóc vàng này có âm mưu gì. Dù sao, nếu có đán nhau, một mình Hoàn Tử Đầu chắc cũng đủ dạy dỗ bọn họ.

Lại đi qua một chỗ rẽ, phía trước xuất hiện ngã tư, bà ngã này giống nhau như đúc, ông già chẳng hề chần chừ, đi vào đường chính giữa. Tôi vội ngăn lại, hỏi: “Đợi đã lão tiên sinh, vì sao lại chọn đường chính giữa này?”

Ông già có vẻ mất kiên nhẫn, làu bàu: “Cậu không hiểu thì bớt hỏi lung tung, đương nhiên tôi có đạo lý riêng mới chọn đường này!”

Nói xong lại định cất bước, tôi vội đánh mắt ra hiệu cho Hoàn Tử Đầu, hẩn hiểu ý, hô to: “Đứng lại!”

Giọng quát đầy nội lực, lại ở trong không gian hang động vang vọng, dọa mấy người phát run lên. Hẩn kề dao găm vào cổ ông già, nói: “Lão tiên sinh, đến bấm đốt cũng không bấm mà ông lại đi thẳng vào giữa. Quen thuộc quá nhỉ, đây là về đến nhà ông à?”

Ông già run rẩy: “Đừng...để con dao xa ra một chút đi. Cái gì mà về đến nhà, cậu nói gì vậy?”

Nói đoạn liếc mắt qua tóc vàng, tóc vàng vội cọt nhà thò đầu qua, nhỏ giọng xin: “Cường ca, đại ca làm gì vậy, đây là bác của đệ mà!”

Hoàn Tử Đầu đập nhả tóc vàng, mắng: “Cút!”

Con dao lại kề sát thêm vào cổ ông già, nói: “Ông già, xin lỗi! Nếu hôm nay ông có thể chữa được bệnh cho lão Vũ, ra khỏi hang tôi sẽ quỳ xuống trước ông. Nhưng nếu dám chơi lão tử đây, thì nhớ cho kỹ, trước khi chết, tôi cũng phải chọc hai nhát vào cổ ông đấy!”

Ông già sợ đến mặt tái xanh, liên tục nói phải phải. Không thể để ông ta làm theo ý mình tôi chỉ sang ngã rẽ bên phải, nói: “Lão tiên sinh, trước khi vào ông nói, có thể phong ấn cả cái hang này. Nếu ông đã lợi hại đến mức ấy, thì đi đường nào sẽ do chúng tôi chọn, ta đi hướng kia đi!”

Ông già nghe vậy thì sợ hãi xua tay: “Cái này...cái này...tôi...”

Tôi xông tới túm lấy tóc vàng, xách cổ áo hỏi: “Anh thì sao? Có vấn đề gì không?”

Tóc vàng giật mình, không dám nói thay ông già nữa, ông ta lắp bắp: “Được,...vậy đi con đường này!”

Hoàn Tử Đầu kèm ông già, tôi kèm tóc vàng, phía sau là ba người lão Vũ, chúng tôi đi vào con đường bên phải. Lúc đi, rõ ràng tôi cảm giác được ông già và tóc vàng rất bất an, đã không còn cái tự tin rảo bước, thay vào đó là lo lắng, lảo liên nhìn quanh đề phòng.

Do không đi theo con đường chính giữa, tiếng nước chảy càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đã hoàn toàn không nghe thấy nữa. Càng đi sâu vào trong, tôi càng phát hiện rất nhiều những cái lỗ nhánh, lỗ nào cũng là đường cụt, hơn nữa gần đó còn lả tả vài mảnh xương trắng. Đó giống như...giống như nạn nhân không tìm được đường ra mà điên cuồng đào bới vậy.

Trông thấy đám xương này, ông già ngày càng sợ hãi ra mặt, run run nói: “Chúng ta không thể đi tiếp nữa! Tôi...thật ra tôi...”

Ông ta còn chưa dứt lời, đột nhiên chúng tôi nghe thấy từ bóng tối đằng xa vang lên những tiếng cọ xát, âm thanh cứ như sóng biển lớp này đến lớp khác, càng ngày càng gần, giống vô số con sâu đang bò. Tôi nghe mà da đầu tê dại, hô to: “Chạy quay về!”

Mới vừa quay đầu chạy mấy bước thì lại nghe phía trước vang lên tiếng sột soạt, trước sau đều bị chặn. Trong cơn hoảng loạn, tôi quay sang hét lên với tóc vàng: “Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Nhưng càng kinh ngạc hơn là chẳng thấy tên tóc vàng đâu cả. Hoàn Tử Đầu ngậy người nhìn về phía sau, ông già kia cũng đã biến mất!

CHƯƠNG 222: TÍNH SAI

Cả hai bác cháu tên tóc vàng đều không thấy đâu, Hoàn Tử Đầu cuống lên, cau mày giậm chân tại chỗ: “Con mẹ nó, ông già đâu rồi? Vừa xong lão còn ở sau tôi mà?”

Cũng may là lão Vũ và hai tên đàn em vẫn đây, tôi vội tiến tới túm lấy hắn, hô: “Tên tóc vàng cũng không thấy đâu, kệ hai bác cháu hắn đi, chúng ta mau nghĩ cách mà toàn mạng!”

Cái âm thanh sần sật cứ liên miên không dứt, tôi hoảng hốt, dùng đèn pin soi vào thành hang, nói: “Lại đây, chúng ta trốn vào sườn hang này đi!”

Năm người vừa mới chui vào, nhìn ra ngoài liền thấy một lớp sâu đen bò trên mặt đất như nước lũ. Tôi không nhìn rõ cụ thể hình dáng cụ thể mấy con sâu như thế nào, chỉ thấy chúng toàn thân màu đen, nhưng nhúc nhúc, tầng tầng lớp lớp.

Vô số sâu đen từ hai phía bò tới, âm thanh ma sát càng lúc càng lớn, nghe mà rợn tóc gáy. Khi hai làn sóng sâu gặp nhau, chúng lại quay đầu bò về phía chúng tôi. Chết mẹ, hình như chúng di chuyển theo hướng có ánh sáng, tôi gào lên: “Tắt hết đèn đi!”

Hoàn Tử Đầu và hai tên đàn em vội vàng tắt đèn pin, nháy mắt cái hang động sâu thẳm lại đen sì không trông thấy đường. Chẳng nhìn rõ mặt nhau, chúng tôi chỉ có thể cảm giác được tiếng tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Đám sâu thì vô số kể, chỉ cần mỗi con cắn một cái thôi cũng đủ biến chúng tôi thành hư vô. Sau khi đèn tắt, lũ sâu như ruồi mất đầu, cứ bò đi bò lại quanh tại chỗ, năm người chúng tôi thở hồng hộc dán sát người vào mép hang, một lúc sau Hoàn Tử Đầu mới run rẩy nói: “Con mẹ nó ở đâu ra lắm sâu thế?”

“Không biết! Nhưng chúng cảm quang, hình như vẫn chưa chịu đi!”

“Quả nhiên ông già kia có vấn đề, mà thật khó hiểu, cả trước và sau đều đầy sâu, sao lại không thấy ông ta đâu nữa? Giẫm lên sâu mà chạy ư?”

Tôi thở dài: “Không giống, nhìn dáng vẻ ban nãy của họ, cũng rất sợ đám sâu này!”

“Thế sao lại biến mất? Tự nhiên tan biến, hai bác cháu hẳn là ma à?”

Xung quanh tối thui, trước mặt còn có đám sâu gớm ghiếc, Hoàn Tử Đầu vừa thốt ra chữ ma thì hai tên đàn em sợ hãi la lên: “Cường ca, tóc...tóc vàng là ma? Hẳn chết lúc nào?”

Tên đàn em mới dứt lời thì bỗng phía đối diện có tiếng tanh tách vang lên, tiếng động rất nhỏ nhưng tôi nghe khá quen tai, Hoàn Tử Đầu hoảng sợ: “Tiếng gì vậy? Có phải là đám sâu mới tới không?”

“Không biết, nhưng phau nhớ, dù có tiếng gì cũng không được bật đèn pin!”

Tiếng tanh tách vang lên được một lát thì tôi chợt có phản ứng, mắng to: “Không ổn, là tiếng đánh lửa!”

Vừa dứt lời thì phía đối diện xuất hiện ánh sáng, tóc vàng và ông già đang trốn trong sườn hang giống như chúng tôi, nhưng là ở bên kia. Ngọn lửa trong bóng tối vô cùng bắt mắt, tóc vàng cầm cái bật lửa, miệng nhếch lên cười thâm độc: “Cường ca, xin lỗi nhé!”

Nói đoạn, hẳn giơ tay ném cái bật lửa về phía chúng tôi. Ngọn lửa lướt trong không trung m, vẽ một đường parabol sáng lóa, rơi bụp xuống cửa lỗ. Bật lửa vừa chạm đất thì âm thanh sần sật lại điên cuồng phát lên, đám sâu hung nhúc bắt đầu như sóng trào bò về phía chúng tôi.

Tôi toát mồ hôi lạnh, còn chưa kịp có phản ứng thì đột nhiên bị ai đó đụng phải, là một tên đàn em đang giữ lão Vũ xông ra, hẳn nhặt cái bật lửa, la lên: “Cường ca, chạy mau!!!”

Tên đàn em còn chưa bước được hai bước thì đã bị vô số con sâu đen bám lên người, thoáng cái chúng chui hết vào mắt vào mũi, ngoài cái bật lửa ra thì toàn thân hẳn đã bị sâu bao phủ.

Hoàn Tử Đầu kích động la lên: “Tiểu Châu!” Rồi định lao ra cứu, nhưng bị tôi giữ chặt lại: “Vô ích, đừng ra đó chịu chết!”

Tiểu Châu toàn thân bị sâu bao phủ, loạng choạng bước thêm được hai bước rồi từ từ ngã xuống. Không hề có tiếng vang

khi cơ thể chạm đất, dưới ánh sáng ngọn lửa, chúng tôi chỉ thấy, một cái xác không ra hình người, thịt bị gặm quá nửa, xương trắng lộ ra.

Đứng nhìn đàn em thân tin chết, Hoàn Tử Đầu chảy nước mắt, cuồng loạn nói: “Tiểu Châu từ năm 17 tuổi đã theo tôi, nó theo tôi được 10 năm rồi!”

Dứt lời, hấn hung tợn chỉ sang phía đối diện: “Tóc vàng, con mẹ nó, người dám hại ta?”

Tóc vàng bên kia nhìn tiểu Châu bị sâu ăn thịt cũng hoảng sợ, hấn dán chặt người vào vách đá, nuốt nước bọt nói: “Cường ca, không thể trách tôi được, tôi đã nợ quá nhiều tiền, tôi phải lên làm đại ca, làm đại ca mới trả được nợ! Tiểu Châu không phải do tôi hại chết, nếu mấy người chịu đi theo chúng tôi vào đường chính giữa thì ngoài ba người, không ai phải chết!

Ngoài ba người chúng tôi???

Tôi biết hấn ám chỉ mình, Hoàn Tử Đầu và lão Vũ. Hóa ra hôm nay là kế hoạch dẫn dụ chúng tôi vào đây.

“Người lên đại ca? Ta chết là người lên đại ca được luôn ư? Người xem phim nhiều quá rồi, mơ mộng quá rồi!”

Tôi chưa từng thấy Hoàn Tử Đầu nổi giận đến mức này, mắng đến đến khàn cả giọng, hai mắt như phun ra lửa, chỉ hận không thể tay không xé tóc vàng ra từng mảnh. Tóc vàng làm đàn em đã quen, thấy Hoàn Tử Đầu nổi giận thì vẫn hơi sợ hãi, lắp bắp nói: “Cường ca..tôi...tôi hết cách rồi. Đã tới nước này, anh cũng nên chấp nhận chịu thua đi, hôm nay anh chắc chắn không ra được đâu!”

“Con mẹ ngươi!” Hoàn Tử Đầu trừng mắt, định tiến lên đồng quy vu tận. Trong lúc đó thì ngọn lửa dưới đất dần yếu đi rồi vụt tắt, cả cái hang lại chìm trong bóng tối, không ai nhìn thấy ai. Chợt đầu óc nháy số, tôi giữ Hoàn Tử Đầu lại, nói nhỏ: “Anh đừng gấp, tôi có cách báo thù!”

Hoàn Tử Đầu hỏi: “Cách gì? Trương Cường tôi hôm nay phải giết chết hấn!”

“Anh đợi chút, cứ để hấn sống thêm vài phút, moi thêm tin tức, tin tôi đi!”

Dứt lời, tôi hướng sang phía đối diện, hô: “Tóc vàng, sâu này không thể đuổi đi, hôm nay bọn tôi coi như chết chắc. Trước khi chết, xin anh nói thẳng, ai sai anh làm vậy?”

Trong bóng đêm, phía đối diện vang lên tiếng nói: “Được, Cường ca, tôi đã theo anh năm sáu năm, thôi thì cho anh được chết minh bạch. Là lãnh đạo thành phố bảo tôi làm, sau khi anh chết, tôi sẽ được thế chân! Cường ca, đừng trách tôi, ngay từ đầu tôi đã khuyên anh đừng đối chọi với họ, nhưng anh không chịu nghe, kết cục hôm nay đều do anh mà ra!”

“Con c*c!” Hoàn Tử Đầu hét lên, lỗ tai tôi ù cả đi.

“Lăn lộn theo lão tử năm sáu năm mà lại ăn cây táo rào cây sung, muốn lên chức thì cứ nói thẳng, việc mẹ gì phải lăm mồm!”

Tóc vàng đã nói ra người đứng sau, lãnh đạo bị chúng tôi hất ngã ngựa, đây là đòn phản công của hắn. Giờ tay mò mẫm bóng đêm, tôi kéo Hoàn Tử Đầu và tay đàn em còn lại tới gần, nhỏ giọng nói: “Trong tay hai người đều có đèn pin đúng không, cả hai bật đèn rồi cùng lúc ném về phía tóc vàng, đám sâu vừa nhào qua là chúng ta liền chạy! Nhớ kỹ chưa?”

Hoàn Tử Đầu hiểu ý tôi, cao hứng đập tay, tôi nhẹ giọng đếm đến ba, chúng tôi đồng loạt bật đèn, tóc vàng trông thấy ánh sáng thì sợ hãi trở mắt. Theo lời tôi dặn, cả hai nhắm thẳng hướng đối diện mà ném, Hoàn Tử Đầu ném rất chuẩn, chiếc đèn rơi chính giữa hai bác cháu tên tóc vàng.

Tóc vàng hoảng hốt, vừa nhặt cái đèn lên định tắt đi thì một cái đèn nữa ném sang, đám sâu phát hiện ánh sáng, lập tức âm thanh sột soạt rợn người vang lên, bò như điên về phía hắn.

Tóc vàng luống cuống, tay run rẩy không kịp tắt cả hai cái đèn, hắn túm áo ông già đẩy ra cửa, kinh hoàng hô: “Bác, cháu là cháu trai bác, bác phải cứu cháu, bác mau dụ đám sâu đi!”

Ông già sợ hãi đánh rơi cả cặp kính, vừa lùi vừa la: “Không đúng, ta là trưởng bối, người phải dẫn dụ sâu đi mới phải, mau lên!”

Trong lúc hai bác cháu đùn đẩy, đám sâu như thủy triều dâng nháy mắt đã bò đầy lên cơ thể họ, tôi bật đèn pin của chính mình, vận sức ném về phía thật sâu trong hang động. Đám

sâu tách thành hai hướng có ánh sáng, rớt cuộc mặt đất đã mở ra một con đường sạch sẽ.

“Đi!” Ba chúng tôi vội đỡ lão Vũ, chạy nhanh ra khỏi sườn hang!

CHƯƠNG 223: HỒ ỨC

Trong lúc hai bác cháu tóc vàng bị sâu ăn thịt, chúng tôi nhân cơ hội chạy khỏi cái biển sâu ghê người, tiếp bước nhau mà đi về phía đường ra. Tôi đi đầu, Hoàn Tử Đầu theo sát sau cùng, tên đàn em và lão Vũ đi giữa.

Không còn đèn pin, tuy trên người có bật lửa nhưng chẳng ai dám bật bởi kiêng kỵ lũ sâu, cứ thế cả bốn lần mò trong bóng đêm. Men sát vách hang đi một lúc, mùi thối thoang thoang xộc vào mũi, theo trí nhớ của tôi thì hẳn đã quay về đến chỗ bậc thang, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Hoàn Tử Đầu, bật lửa lên đi xem chúng ta tới đâu rồi!”

Hoàn Tử Đầu đi sau cùng, sợ soạng hô: “Ai dám bật lửa chứ, còn đám sâu mà!”

“Không sao đâu, theo tôi dự đoán thì chắc chúng ta tới chỗ bậc thang rồi, từ bậc thang đến cửa hang không còn xa nữa!”

Hoàn Tử Đầu ừ một tiếng, bật lửa lên, ánh sáng chiếu rõ nơi chúng tôi đang đứng, thật bất ngờ, đây không phải bậc cầu thang, mà là một cái hang còn rộng hơn nữa. Tôi căng thẳng, mình rẽ nhầm hướng chẳng?

Ánh sáng khá yếu, có thể miễn cưỡng nhìn thấy phía xa là một hồ nước đen ngòm hôi thối. Thạch nhũ trên hồ nước còn đang nhỏ tong tỏng từng giọt đen sì, âm thanh tí tách lú vào hang nghe thấy chắc là do nó phát ra. Trong lúc hoảng hốt thì chợt tôi trông thấy có bóng người đứng cạnh hồ nước, bật lửa cháy lâu bỏng tay, Hoàn Tử Đầu khẽ kêu một tiếng tắt nó đi, lúc bật lại thì không thấy bóng người kia đâu nữa.

Chỉ về phía trước, tôi hỏi Hoàn Tử Đầu: “Vừa rồi có người bên kia đúng không?”

Hắn lấp bắp nói mình không để ý, tên đàn em đang đỡ lão Vũ trả lời: “Có người, vừa rồi tôi cũng trông thấy!”

Hắn cũng thấy chúng tỏ không phải tôi hoa mắt, cầm cái bật lửa của Hoàn Tử Đầu, tôi quan sát một lượt xung quanh, cái hồ nước hôi thối còn đang nổi tăm ùng ục.

Bên bờ hồ là vô số xương trắng, đây chắc hẳn là nơi vớt xác. Thấy bất an, tôi khoa tay lui về phía sau: “Chúng ta nói nhỏ một chút, mau đi ra ngoài!”

Vừa nhìn chằm chằm hồ nước vừa lùi ra, chợt rắc một tiếng giòn tan vang lên, tôi sợ đến nổi da gà. Cúi đầu nhìn xuống, chân tôi mới đạp gãy một mảnh xương trắng, Hoàn Tử Đầu nhăn mặt: “Không sâu thì lại là xương, chạy mau đi!”

Khẽ gật đầu, tôi quay người định chạy, chợt tên đàn em chỉ vào chỗ tối bên trong hang, hô lên: “Ở kia, hình như có...có mặt người!”

“Chạy mau!” Tôi hét, túm tất cả lao ra ngoài, ngay sau đó thì lại có tiếng đám sâu bám theo!

Mấy người chúng tôi nhờ ánh sáng yếu ớt của cái bật lửa chạy bán sống bán chết ra ngoài, mới được vài bước thì Hoàn Tử Đầu loạng choạng vấp ngã, tôi hoảng hốt quay người vừa định kéo hẳn dậy thì sợ hãi, lông toàn thân dựng ngược!

Trên vách hang, ánh sáng bật lửa phản chiếu một cái bóng vừa thô vừa dài, nhìn qua cứ như một con mãnh xà phun lưỡi. Từng này tuổi tôi chưa từng gặp con rắn nào lớn đến như vậy, không biết do ánh lửa hay do bản thân nó to lớn, sợ đến chân mềm nhũn, không dám quay nhìn bản thể của nó, mà túm Hoàn Tử Đầu dậy, tiếp tục liều mạng chạy.

Hoàn Tử Đầu loạng choạng đứng lên, tôi ngược nhìn đám sâu đang đuổi tới, la lên: “Hoàn Tử Đầu, vớt cái bật lửa đi, mau!”

Hoàn Tử Đầu sợ đến ngây người, ánh mắt đờ ra, tôi nhìn thoáng qua phương hướng cửa hang, giật cái bật lửa trong tay hẳn, ném về hướng ngược lại, sau đó túm hẳn mà chạy.

Chiếc bật lửa rơi xuống đất, ánh sáng mờ dần rồi tắt, tất cả chìm trong bóng tối hỗn loạn, tiếng đám sâu bò san sát, tiếng nước nhỏ giọt trong hồ, tiếng gào thét vô hình, những âm thanh cứ thế hòa lẫn với nhau, đầu tôi đau như búa bổ.

Hoàn Tử Đầu thì đứng đực ra, lồi thế nào cũng không nhúc nhích, cứ như đầu bên kia có người đang giữ hẳn lại vậy. Sau một lát tuyệt vọng, chợt có cảm giác sâu đang bò lên người mình, càng lúc càng nhiều, trên mặt, trên cổ, có cảm giác máu đã chảy, cảm giác được từng vết cắn, cơn đau đến tê tâm liệt phế!

Mình phải chết ư?

Đúng lúc tôi nhắm mắt từ bỏ thì đột nhiên vai bị một bàn tay chụp lấy, kéo tôi chạy về một hướng, sau đó, ùm một tiếng, cảm giác toàn thân chìm vào trong nước.

.....

Lúc tỉnh lại, tôi đã thấy mình nằm trong một phòng nhà nghỉ. Lão Vũ cởi trần đang ngồi mép giường hút thuốc, thấy tôi mở mắt thì vội hỏi: “Sao rồi?”

Vừa định mở mồm nói chuyện thì có cảm giác lồng ngực đau nhức, tôi ho khan mãnh liệt.

“Đau đầu!” Tôi hít sâu, nhẹ giọng đáp.

“Uống một bụng nước, không đau đầu mới lạ!”

“Uống nước?” Nhớ lại tình hình lúc ở trong hang núi, xung quanh tối om, bị một bàn tay kéo đi, sau đó thì đúng là tôi đã rơi vào trong nước. Đó có phải cái hồ nước đen ngòm kia không? Vừa định mở mồm hỏi thì chợt tôi sững ra: “Mẹ ơi, lão Vũ, anh hết bệnh rồi?”

Lão Vũ thở khói ra hai lỗ mũi, cười đáp: “Tốt rồi!”

Tôi quan sát từ đầu đến chân anh ta, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ: “Con mẹ nó, là anh giả vờ? Lần trước thì giả chết, lần này lại giả điên?”

Lão Vũ càng cười to hơn, bắt chéo chân vút mẩu thuốc nói: “Diễn xuất được chứ?”

Vừa định nói lớn tiếng thì lồng ngực tôi lại đau nhức, lão Vũ xua tay ý bảo đừng kích động, chậm rãi nói: “Lần này thật nguy hiểm, suýt nữa thì chúng ta đã chết!”

Chợt nhớ ra, tôi hoảng hốt hỏi: “Hoàn Tử Đầu đâu? Tên trọc đầu rồi?”

“À, chết rồi. Cứu được cậu là quá sức, tiểu tử kia to lớn như thế, tôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích!”

Chết rồi? Lòng tôi run lên, ngồi bật dậy: “Hoàn Tử Đầu chết thật rồi?”

“Đã chết!”

Lão Vũ xác nhận lại, đầu tôi ong lên một tiếng, trống rỗng. Tuy cố gắng kìm chế nhưng hình ảnh Hoàn Tử Đầu cứ như một bộ

phim chiếu bóng chiếu qua đầu tôi, cuối cùng nước mắt không dừng được mà lăn dài.

Lão Vũ thở dài, an ủi: “Ai da, lớn đầu rồi còn khóc lóc!”

Tôi lau nước mắt, hỏi: “Hai chúng ta thoát ra từ đâu?”

“Hồ nước!”

Lão Vũ nói tiếp: “Cái hang này, tên tóc vàng đã dẫn tôi tới một lần, tôi có để ý tìm sủi trong hồ biết đây là hồ lưu thông.”

Tôi nghe vậy liền túm chặt cổ áo lão, kéo lại gần mắt: “Lão Vũ, con mẹ nó ở nhà máy, anh đã thấy chúng tôi sao còn phải giả điên? Sao không vạch trần tên tóc vàng luôn lúc đó?”

Lão Vũ khó chịu nhìn tôi: “Buông ra, buông ra!”

Mới tỉnh dậy, sức lực còn yếu, lão chỉ hất nhẹ là đã thoát khỏi tay tôi.

“Tôi giả điên là muốn chúng dẫn mình xuống hang lần nữa, tôi muốn xác nhận một chuyện!”

Tôi càng phát hỏa: “Chuyện anh cần xác định, con mẹ nó quan trọng thế cơ à, đánh cược cả mạng sống anh em chúng tôi?”

Lão Vũ nheo mắt, trầm giọng nói: “Thứ cần xác định, chính là tà ám kia!”

Tôi cứng họng thất sắc, không tin nổi mà nhìn lão nửa ngày: “Tà ám?”

Lão Vũ đứng dậy, giãn gân cốt một chút rồi quay đầu nói: “Tôi bị bắt giữ mấy tháng, đã nếm không ít khổ cực, nhưng cũng biết được không ít chuyện! Chẳng phải cậu vẫn luôn điều tra vụ tai nạn xe 10 năm trước ở Đường Oa Tử sao?”

“Đúng, đã lật được bản án, lãnh đạo thành phố đã bị bắt, giờ chỉ còn chờ bắt được lão Đường nữa thôi!”

Lão Vũ nghe vậy cười khổ, giống như thấy tôi rất ấu trĩ, một lúc lâu sau mới ngừng cười, đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt đầy vẻ phiến muộn: “Để tôi kể cho cậu nghe một chút về chuyện 10 năm trước...”

CHƯƠNG 224: ĐẦU ĐUÔI VỤ TAI NẠN XE

Lão Vũ lại chủ động giảng cho tôi về vụ tai nạn xe 10 năm trước. Lúc đầu, anh ta chính là một trong số những người ngăn cản tôi, sau bao nhiêu chuyện xảy ra, rốt cuộc thì anh ấy đã thay đổi cách nghĩ.

Tôi dỏng tai lắng nghe, rất ít khi thấy lão Vũ đứng đắn và bình tĩnh như vậy, anh ta đưa lưng về phía tôi, trầm giọng nói: “Bắt đầu nói từ lão Đường đi! Năm đó, tôi và lão Đường cùng vào công ty làm, xuất thân đều là tài xế bình thường. Tuyến xe số 13 mà hiện nay cậu lái, ban đầu không phải chỉ đến xưởng giầy, mà nó tới tận Hồ Yêu Sơn!”

Tuyến xe 13 ban đầu đến thẳng Hồ Yêu Sơn, thông tin này tôi đã đọc được trong tập hồ sơ thứ hai, hầu hết hành khách gặp nạn trên xe lão Đường đều là người thôn Hồ Yêu Sơn, chuyện này không có gì mới. Lão Vũ nói tiếp: “Hồi đó Hồ Yêu Sơn là một vựa rau lớn, gần như hộ nào trong thôn cũng trồng rau, tất cả kinh tế trong thôn đều trông cậy vào việc mang rau lên thành phố bán. Tuyến xe số 13 này mở ra chính là để phục vụ bà con Hồ Yêu Sơn, mà lão Đường là tài xế đầu tiên!”

Tôi không lên tiếng, nằm trên giường nghiêm túc lắng nghe.

“Lão Đường là một người rất tốt, tính tình hiền lành, chỉ duy có một tật xấu, đó là thích uống rượu! Cả một tuyến đường đó chỉ có duy nhất xe anh ấy chạy nửa đêm, nhắm mắt cũng lái được. Chuyện sau đó thì cậu cũng biết đấy, vào một ngày 15 âm lịch nọ, lão Đường và bạn thân là Triệu Long Phi uống rượu, sau đó lái xe đến đập chứa nước Đường Oa Tử thì lao xe xuống hồ.”

“Sau đó anh ta chạy thoát, không chết!” Tôi không nhịn được mà bời một câu.

Lão Vũ gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy không chết! Toàn bộ người trên xe, chỉ mình anh ta sống sót, lúc xe gần lao xuống hồ, lão Đường đã nhảy cửa sổ thoát thân. Sau khi chạy trốn, anh ta không về công ty, cũng không đến đồn công an tự thú, mà chạy về nhà Triệu Long Phi, kể lại toàn bộ câu chuyện cho

Long Phi nghe, Long Phi khuyên anh ấy ra tự thú, lão Đường mới rời nơi đó mà tìm đến tôi!”

Đến đoạn này thì tất cả những gì lão Vũ nói đều ăn khớp với thông tin tôi điều tra được, anh ấy không hề vấp vấp câu nào, tôi tin lần này lão Vũ muốn dốc hết tâm can với mình, không giữ lại điều gì.

Lão Vũ khẽ than thở, nói: “Vũ Bảo Khố tôi thề với trời, lúc lão Đường kể chuyện tai nạn xe, tôi cũng giống Long Phi, khuyên anh ta ra tự thú! Nhưng lão Đường quá sợ hãi, nói rằng sự cố này không thể coi như việc ngoài ý muốn được, anh ấy uống rượu lái xe, sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự, ngồi tù!”

Tôi cười khẩy: “Giống hết những gì tôi điều tra được, sau đó thì lão Đường tìm đến chú ruột là lãnh đạo thành phố, im vụ này đi?”

Lão Vũ lắc đầu: “Không phải vậy, mà sau đó, lão Đường đi đầu thú!”

“Cái gì? Anh ta đầu thú?” Tôi không tin nổi tai mình.

“Đúng, sau khi được tôi và Long Phi khuyên nhủ, lão Đường đã tới đồn công an tự thú, và khai tất cả vào khẩu cung. Nhưng vụ án chưa được đưa sang khâu xét xử thì tay lãnh đạo kia đã nhúng tay!”

Thật không thể ngờ lão Đường đã từng đi tự thú, chuyện này không nằm trong thông tin tôi tra được, nó là một cú đánh vào tinh thần, tôi cố nén đau nhức vịn tường ngồi dậy: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì cậu biết rồi đấy, tay lãnh đạo đã xử lý gọn ghẽ vụ tai nạn, cũng rút luôn khẩu cung từ đồn công an ra. Ngoài tập hồ sơ đầu tiên tôi giấu trong tòa nhà hoang thì những tài liệu khác đều đã bị thiêu hủy.”

Trong lòng tôi à lên một tiếng, chẳng trách trong tập hồ sơ thứ ba lại có cả khẩu cung của lão Đường, những nội dung khác thì ngay ngắn rõ ràng, hóa ra đã được bên công an sửa soạn lại. Xem ra lão Vũ nói đúng, sau khi xảy ra chuyện, không phải lão Đường bỏ trốn ngay, mà ra tự thú trước!”

Tôi thắc mắc: “Nếu nói như anh, sau khi gây ra tai nạn, lão Đường không tìm chú mình nhờ giúp đỡ, mà là ông ta chủ động im việc này đi?”

“Đúng, chính là như vậy!” Lão Vũ gật đầu, thái độ cực kỳ nghiêm túc, tôi không mấy may nghi ngờ gì.

“Tại sao lại làm vậy?”

“Ban đầu, tôi và lão Đường được vào công ty làm, đều do chú anh ấy bố trí. Thời điểm lão Đường gây tai nạn cũng chính là giai đoạn mấu chốt trong việc bầu ban giám đốc, cậu hiểu chứ?”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ mà gật đầu. Cái mấu chốt này là nhạy cảm nhất, tức là lúc đó, tay lãnh đạo đập vụn này không phải vì bảo vệ lão Đường, mà là bảo vệ cái ghế của chính mình.

Nếu vụ tai nạn xe bị công khai, vậy việc lão Đường và lão Vũ vào công ty bằng cách nào sẽ trở thành vấn đề. Tuy vấn đề này nhỏ thôi, nhưng với đối thủ cạnh tranh thì nó lại là vết nhơ trong việc lạm dụng chức quyền.

“Nói vậy thì vì bản thân mà tay lãnh đạo bắt buộc phải theo vụ này tới cùng!”

“Đúng! Lúc đó thành phố đang thay đổi cơ cấu, hai người được đề cử đều chực chờ đối phương lộ ra nhược điểm. Vừa hay lúc đó chú của lão Đường đang là giám đốc chỗ chúng ta, cho nên phải xử lý gọn ghẽ vụ tai nạn!”

Tôi thở dài một hơi, hóa ra ngọn nguồn của việc bao che, là vì tranh đấu trên chốn quan trường đây là điều mà trước đây tôi không nghĩ tới.

“Bọn họ còn vu oan cho Triệu Long Phi, ép một người đang sống sờ sờ tự sát. Anh thì sao, anh cũng biết toàn bộ sự việc, sao họ lại không giết anh, sao anh lại sở hữu tập hồ sơ thứ ba kia?”

Lão Vũ quay đầu nhìn tôi: “Triệu Long Phi chết, lão Đường ân hận lắm, biết người tiếp theo chính là tôi, chính tay lão đưa hồ sơ cho tôi, là muốn giữ cho tôi một mạng!”

Ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, chứng cứ quan trọng nhất để lật lại bản án lại do chính tay lão Đường giao lão Vũ giữ, xem ra tình bạn của họ rất sâu đậm. Lúc tôi mới vào công ty, lão Đường cứ độc lai độc vãng, chẳng hề tiếp xúc với lão Vũ, diễn xuất cũng rất hay!

Lão Vũ thở dài nói tiếp: “Lão Đường uống say khiến toàn bộ thôn dân trên xe chết, đúng là phải chịu trách nhiệm. Nhưng anh ấy cũng coi như là tự thú chưa toại nguyện!”

Tự thú chưa toại nguyện? Lần đầu tôi được nghe cụm từ này. “Sau đó thì sao? Vụ tai nạn bị dập, vậy mà tay lãnh đạo vẫn yên tâm để lão Đường công tác ở đơn vị?”

Lão Vũ xoa tay: “Sau khi vụ việc xảy ra, lão Đường bị giấu đi một thời gian. Mãi đến khi tay lãnh đạo đắc cử, dưới sự kiên trì của lão Đường, chú anh ấy mới miễn cưỡng đồng ý, đuổi việc tất cả tài xế từng quen biết lão Đường, cho anh ấy vào ban hậu cần.”

Hóa ra là như vậy, qua lời kể của lão Vũ, cuối cùng tôi cũng đã có cái nhìn tổng thể về vụ tai nạn xe. Nói đến đây, lão Vũ chợt căng thẳng, đến cạnh mép giường tôi, hạ giọng nói: “Tôi kể đầu đuôi sự việc cho cậu, chính là muốn cậu hiểu, lão Đường không phải không dám nhận trách nhiệm, anh ấy là người đáng tin!”

Thấy lão Vũ có vẻ cẩn thận, tôi nghi hoặc: “Anh cần tôi phải tin lão Đường để làm gì?”

Lão Vũ nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: “Bởi vì lão Đường đang giúp cậu!”

Anh ta vừa dứt lời, lồng ngực tôi bỗng khó thở, ho khan một trận. Vuốt vuốt ngực, tôi nói: “Lão Đường giúp tôi? Chuyện này, con mẹ nó lấy cơ sở đâu ra?”

Lão Vũ khá kích động, ghé sát thêm vào tôi nói nhỏ: “Tôi hỏi cậu, lúc mới nhận chuyển xe 13, ai là người nói cho cậu ở Đường Oa Tử đã xảy ra 3 vụ tai nạn?”

“Lão Đường!” Tôi buột miệng, rồi lập tức thấy chấn động. Vấn đề này mình đã từng nghĩ tới, nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra, lão Đường là tài xế đầu tiên, cũng là đương sự đang lẩn trốn, rõ ràng vụ tai nạn đã qua 10 năm, trên internet còn chẳng có thông tin gì, tại sao lão lại chủ động nói cho mình?

Lão Vũ không giải thích, nhìn như xoáy vào đầu tôi, hỏi tiếp: “Thế ai nói cho cậu, ba tài xế trước khi xảy ra chuyện, đều chờ một bà lão để quên sọt đồ ăn?”

“Cũng là lão Đường!” Tôi hơi sốt ruột, gắt: “Con mẹ nó anh đừng úp mở với tôi nữa, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Lão Vũ thè lưỡi liếm cặp môi khô nứt nẻ: “Sau khi lão Đường xảy ra chuyện, hai tài xế sau đó đều bị tai nạn ở đúng vị trí đó. Đây không phải sự cố ngoài ý muốn, mà là có tà ám quấy phá!”

Càng đi sâu vào vấn đề, nội dung lão Vũ nói càng khiến tôi thấy hứng thú.

“Tà ám quấy phá?”

Lão Vũ gật đầu: “Bao gồm cả vụ tai nạn đầu tiên của lão Đường, không phải do anh ấy say rượu nên lao xe xuống hồ, mà là, đêm đó có tà ám xuất hiện!”

CHƯƠNG 225: LẠC LỐI

Tôi vô thức nheo mắt, tuy lão Vũ là người khéo đưa đẩy, nhưng vẫn rất thực tế, hai chữ tà ám từ trong miệng anh ta phát ra nghe có hơi buồn cười.

“Lão Vũ, anh tin những chuyện tà ma này từ khi nào vậy?”

Anh ta cũng không trả lời mà chỉ nhìn tôi, một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu: “Sau vụ tai nạn năm xưa, lão Đường đã kể hết cho tôi những gì xảy ra, anh ấy nói, đã gặp tà ám!”

Tôi cười lạnh: “Lão Đường nói với anh như vậy? Ý lão là vụ tai nạn không liên quan gì đến mình?”

“Trước đây tôi cũng không tin, nhưng sau vụ tai nạn thứ hai, rồi thứ ba, tôi bắt đầu có hoài nghi. Tiếp đó tìm hiểu một chút thì phát hiện, chuyện này đúng là có điểm kỳ quái.”

Tôi chỉ cái bàn cạnh cửa sổ: “Lấy giùm tôi điếu thuốc!”

Lão Vũ do dự một chút rồi ra lấy một điếu cho tôi: “Cơ thể cậu còn chưa khỏe, hút nửa điếu thôi nhé!”

“Nhiều lời làm gì!” Tôi gạt điếu thuốc, với cái bật lửa đầu giường, châm rồi rít một hơi.

“Lão Vũ, hai vụ tai nạn sau có tà ám hay không tôi không dám nói, nhưng vụ của lão Đường, tôi đã tìm được nhân chứng. Đến cả Triệu Long Phi cũng nói đêm đó lão Đường uống quá chén, bởi tránh người đi đường mới mất lái lao xuống hồ. Chẳng lẽ việc này không thể trách anh ta?”

Lão Vũ ngạc nhiên: “Cậu tìm được nhân chứng rồi?”

Tay gạt tàn thuốc, tôi nói: “Tìm được rồi, nếu không thì vụ án này đúng là bó tay!”

Lão Vũ càng kinh ngạc: “Vậy nhân chứng, có phải chính là người mà lão Đường đánh lái để tránh?”

“Là bà ấy!” Tôi trả lời không chút đắn đo.

Lão Vũ suy tư gì đó, rồi chợt hai mắt sáng lên, hỏi: “Người ấy đến lão Đường cũng không nhìn rõ, lãnh đạo thì vận dụng hết lực lượng trong tối ngoài sáng cũng không tìm ra, sao cậu lại tìm được?”

Việc tìm ra bà lão nhân chứng cũng khiến tôi tốn không ít công sức, nhưng đúng là không khó đến mức như lão Vũ nói. Có điều, bà ấy giúp tôi chuyện lớn như thế, nói kỹ về bà quá sợ sẽ gây phiền phức, tôi thấp giọng đáp: “Lão Vũ, chuyện này anh đừng lo lắng, tôi khẳng định nó không có gì mờ ám cả!”

Lão Vũ cười lạnh, bắt chéo chân, bỏ qua vấn đề này, nói tiếp: “Được, cậu cũng được lắm! Thế cậu nghe tôi nói hết đã, tài xế thứ hai, rồi tài xế thứ ba xảy ra chuyện, lão Đường mới phản ứng được là có gì đó không đúng. Anh ấy nói, đêm đó lúc xe hướng về phía hồ nước thì đột nhiên phanh lại không ăn, giống hệt cái hôm cậu xảy ra sự cố suýt chết. Bởi vậy lão Đường mới hoài nghi là chính bản thân cũng gặp tà ám!”

Tôi cười khở: “Đúng là tháng đầu tiên lái xe, hôm 15 âm lịch, phanh đột nhiên không ăn, cũng may là cuối cùng vẫn sống. Nhưng lúc đó tôi kể với anh, anh đâu có tin, giờ lại tin à?”

Lão Vũ gật đầu: “Từng ấy năm lão Đường giải thích, tôi vẫn luôn cho rằng anh ấy quá chén nên lấy cớ, cho đến khi tôi bị bắt!”

Nhả hơi khói thuốc, tôi nói: “Được, tạm gác lão Đường lại, nói về anh trước đã. Anh nói đi, anh bị bắt đi đâu, rồi sau đó tại sao tóc vàng phát hiện ra anh, hẳn tính kế như thế nào?”

“Tôi bị bắt lúc bỏ trốn, trước thì bị nhốt ở một thôn nhỏ tại Tiêu sơn, sau đó thì bị giải về thành phố!”

Nhớ đến chuyện Hoàn Tử Đầu và anh ta bị đánh tráo ở Tiêu Sơn, tôi chép miệng: “Anh bị bức giao ra tập hồ sơ thứ ba, chắc đã chịu nhiều khổ cực!”

Lão Vũ đứng dậy, chậm rãi xoay người cho tôi nhìn, trước ngực và sau lưng anh ta dày đặc những vết sẹo, có vết đến mười mấy cm, trông mà ghê rợn.

“Sở dĩ tôi tin lời lão Đường là vì lúc bị bắt, bên trên đã cho người xuống nói chuyện một lần.”

Tôi cau mày: “Về tà ám ư?”

Lão Vũ cười nhạt, ý tứ gật đầu.

“Nói chuyện như thế nào?”

Lão Vũ quay đầu: “Bọn họ sửa chữa hộp đen trên xe của cả ba vụ tại nạn, cậu đoán xem đã nhìn thấy gì?”

Lão Vũ tỏ ra thần thần bí bí, tôi nghe mà cũng bắt đầu thấy căng thẳng. Hai vụ tai nạn sau này rất có thể là do tà ám quấy phá, nhìn thấy gì trong hộp đen chứ? Chẳng lẽ là thấy đại họa sao, chính là ông chủ quán mì có gương mặt chữ điền?

Tôi lắc đầu, lão Vũ lại từ tốn nói: “Hai vụ tai nạn sau đều xảy ra tình huống giống hết vụ của lão Đường. Đó là đột nhiên xuất hiện một người đi đường theo cách không thể hiểu nổi.”

Tôi cả kinh: “Ai?”

Lão Vũ lắc đầu: “Họ nói là không nhìn rõ mặt, dù sao thì tình huống xảy ra là giống nhau, có người đi đường đột ngột xuất hiện!”

Là bà lão ư? Tôi tự hỏi, đồng thời trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Dáng người thế nào?”

“Họ nói dáng người không cao, ăn mặc giản dị!”

“Có chuẩn không? Tại sao họ lại nói với anh những điều này?”

“Họ cho người đến tìm tôi nói chuyện, chính là sau khi họ Vương đội trưởng mới xảy ra chuyện. Ở hộp đen xe anh ấy cũng thấy cùng một người y chang. Tôi làm đội trưởng đã chục năm, rất quen thuộc với Đường Oa Tử và Hồ Yêu Sơn, bọn họ muốn đưa hình ảnh người đó để xem tôi có nhận ra không. Mà tôi thì đang nằm trong tay họ, họ sẽ không nói dối, thông tin này tuyệt đối chuẩn xác!”

Tôi nghe mà mồ hôi lạnh túa ra, vóc dáng thấp bé, ăn mặc giản dị, không phải đại họa, mà nó lại trùng khớp với bà lão nhân chứng!

Lão Đường nói với tôi, năm xưa ba vụ tai nạn xe đều có mặt bà lão để rơi sọt đồ ăn, hiện giờ kết hợp với thông tin này, cả ba vụ bà ấy đều xuất hiện giữa đường, rất ít khả năng nó là ngẫu nhiên. Lão Đường nói cho tôi chuyện đó, là muốn nhắc nhở tôi đề phòng bà ấy ư?

Điều thuốc trong tay đã cháy hết lúc nào không hay, tàn thuốc rơi đầy chỗ, lão Vũ nhìn tôi chăm chăm, nhất thời không khí trở nên ngưng kết.

“Tôi đã kể toàn bộ cho cậu nghe, cậu cảm thấy đó là ngẫu nhiên sao? Đêm khuya, hơn 12h, 4 vụ tai nạn, đều chung một nhân chứng?”

Tôi không nói gì, trong lòng hỗn loạn, trước giờ vẫn luôn cho rằng tai nạn xe có liên quan đến đại họa, ai dè nó lại dính đến cả bà lão một cách khó hiểu.

“Chỉ với những dữ kiện như vậy, mà khẳng định bà ấy là tà ám?”

Lão Vũ duỗi tay đặt lên vai tôi: “Bà ấy có phải tà ám hay không còn chưa xác định, nhưng tuyệt đối người này không phải tốt đẹp gì! Cậu với tiểu Lục là tài xế chuyển xe 13, cậu lại không thể rời đi, nếu không bắt được bà ấy, tuyến 13 này sẽ còn xảy ra chuyện, nó liên quan tới tính mạng của chính cậu!”

Lời lão Vũ nói không phải là không có lý, theo quy luật mà nói thì tình cảnh của tôi với tiểu Lục đều rất nguy hiểm. Tôi thở dài: “Hiện bà ấy đang ở Bắc Kinh!”

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng tôi cũng quyết định nói ra sự thật.

“Lão Vũ, thế vừa rồi anh nói, không vạch trần tóc vàng, để kiểm chứng tà ám trong hang núi, là có ý gì?”

Lão Vũ đáp: “Tên đầu trọc bạn cậu có vấn đề!”

Lời này lại làm tôi càng cả kinh! Lão Vũ nói tiếp: “Bên phía lãnh đạo đã mời không ít thầy âm dương về, trong đó có một người rất lợi hại. Ông ta nói, thế đạo bất ổn, hình như có thứ gì đã xổng ra!”

Trong lòng tôi lại lần nữa dậy sóng, đúng là có tiền thì không gì không làm được, xem ra thầy âm dương họ mời về cũng là dạng có bản lĩnh, ngoài Đạo Diên ra, còn có người tính được là đại họa xuất thế.

Lão Vũ lại tiếp: “Tên đầu trọc bạn cậu rất có tiếng tăm ở khu kinh tế mới, thầy âm dương kia biết hẳn, còn nói trên người hẳn có âm khí!”

Trên người Hoàn Tử Đầu có âm khí, chuyện này Đạo Diên đã từng nói với tôi, tôi thở phào đáp: “Cho nên anh nghĩ hẳn cũng là tà ám? Rồi thì tóc vàng là kẻ xấu, cho nên không dám hé răng nửa lời, đúng không?”

Lão Vũ thấy tôi có vẻ khinh khỉnh, cau mày hỏi: “Cậu không tin?”

“Chuyện của hẳn tôi biết, Hoàn Tử Đầu không vấn đề đâu!”

Lão Vũ lại nói: “Cậu là người trọng tình trọng nghĩa, có một số việc dù trong lòng rõ ràng nhưng vẫn không muốn tin. Trước khi cậu tới, tóc vàng đã ba hoa khá nhiều với hấn, theo tôi thấy, hấn sớm nhận ra tóc vàng có âm mưu, nhưng vẫn cố ý gọi cậu tới rồi đi lên hang núi, hấn có ý đồ riêng!”

Không biết phỏng đoán của lão Vũ là thật hay giả, nhưng tôi nhớ rõ, trên vách hang lúc đó có thấy bóng một con măng xà, nếu lão Vũ đoán đúng, vậy thì đồng nghĩa Hoàn Tử Đầu là đại họa. Như vậy việc trong hang có đại họa không hề lạ, hơn nữa, Hà tiên sinh trước khi chết có nói, người tôi tin tưởng nhất luôn lừa gạt tôi, sẽ là hấn!

Cố nén cảm xúc, tôi nói: “Thế anh làm sao xác định là hấn đã chết? Anh kéo tôi xuống hồ nước, trong hang thì tối đen, làm sao chắc chắn được?”

Lão Vũ cười: “Trong hang đó nguy hiểm thế nào, nó có cái gì, chính cậu cũng biết. Nếu hấn không vấn đề gì thì hấn đã chết, nhưng nếu hấn còn sống, vậy thì...”

Tôi cười lạnh, không muốn thừa nhận, nói tiếp: “Anh nói rất đúng, còn nhớ lúc trong hang, hấn bị thứ gì đó kẹp lại, với tình hình đó thì hấn là hấn phải chết!”

Lão Vũ đứng dậy, ngược nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Những chuyện khác cậu không cần hỏi nữa, nơi này cũng không an toàn, cậu thử xem có đi lại được không, nếu được, tôi dẫn cậu đi gặp một người.”

“Gặp ai?”

“Đến rồi hãy nói!” Lão Vũ vẫn úp mở, tôi cũng chả buồn truy vấn.

Nằm giường đã lâu, tôi thử xuống đất đi lại, thấy cũng không đáng lo, liền cùng lão Vũ ra ngoài bắt taxi đến bến xe. Chúng tôi mua vé đến một nơi có tên là Thông Du, trên xe rất yên tĩnh, cả hai cũng không nói chuyện, lão Vũ mới dốc hết tâm sự, mệt mỏi lăn ra ngủ.

Tôi thì ngồi đó mà đau đầu, cứ nghĩ tới Hoàn Tử Đầu là tâm trạng vô cùng phức tạp, thực sự không muốn hấn cứ như vậy mà chết. Nhưng nếu với tình huống như thế hấn không chết, thì đúng là hấn có liên quan rất lớn đến đại họa, sao tôi chấp nhận được!

Nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc như muốn nổ tung, tôi quyết định nhắm mắt lại đi ngủ.

Trời dần tối, xe đang đi ngon trớn bỗng đột ngột phanh gấp khiến hành khách trên xe bưng tỉnh, không ai hiểu chuyện gì xảy ra, hốt hoảng nhìn xung quanh. Tài xế vỗ mạnh vào tay lái, chửi: “Mẹ nó, nổ lốp rồi thì phải!”

Nói đoạn nhảy xuống kiểm tra, mấy phút sau quay lại xe, hô: “Nổ lốp rồi, mọi người xuống xe trước đi!”

Lão Vũ đang ngủ say, tôi lay anh ta dậy xuống xe. Đây là một vùng hoang vu, rất ít nhà ở và hàng quán, cách chỗ chúng tôi không xa, còn một chiếc xe du lịch cũng đậu ven đường. Tài xế xe khách đang xem xét tình hình, lão Vũ hỏi khế: “Bác tài, xe bị hỏng gì thế, bao lâu nữa ta mới tiếp tục lên đường được?”

Nghe có người hỏi chuyện, tài xế thò đầu từ gầm xe ra, trả lời: “Nổ lốp, trục bánh cũng hư rồi, sáng mai mới gửi linh kiện tới, đêm nay không đi được. Tìm xem quanh đây có nhà nghỉ nhà trọ gì không ở tạm một hôm đi, ai tiếc tiền thì ngủ trên xe cũng được!”

Lão Vũ bất đắc dĩ xoay người nhìn, thấy ở chỗ xa có ánh đèn led, bảng hiệu có ghi: “Khách sạn Huige Express.” Liền hất hàm, ý bảo tôi đêm nay tới đó ngủ.

Trên cái xe du lịch phía trước, lục tục rất nhiều du khách đội mũ vàng bước xuống, không hiểu trùng hợp hay gì mà xe họ cũng nổ lốp. Lão Vũ thò đầu nói nhỏ với tôi: “Quanh đây chỉ có một khách sạn, đông người như vậy, ta mau đi đặt phòng trước đi!”

Nói xong lão bèn nhanh chân lén đi trước, tôi xoay người định đuổi theo thì chợt nghe hai hướng dẫn viên du lịch nói: “Sao lại hỏng xe chỗ này cơ chứ, đêm nay đành để mọi người ngủ tạm ở khách sạn nhỏ kia rồi.”

Một hướng dẫn viên khác thân hình cao lớn, có vẻ sợ hãi nói: “Đã đi qua đây mấy trăm lần, trước kia khách sạn này làm gì anh không biết à? Thôi tôi không dám sang đó ngủ đâu, tôi ngủ trên xe!”

CHƯƠNG 226: MẶT NGƯỜI TRONG TV

Khách sạn này có 3 tầng tất cả, mặt tường được ốp bằng sứ trắng loại tốt, ngoài cửa còn có hai con sư tử đá, vào bên trong, sự trang hoàng còn chói mắt hơn khiến tôi ngây ra, đây là một khách sạn vùng hẻo lánh ư? Nó còn xa hoa hơn đầy khách sạn ở thành phố.

Tuy vậy, nhưng khi đi trên nền thảm nhung mềm, tôi lại cứ có cảm giác khách sạn này thiếu thiếu thứ gì đó.

Bước vào cửa, một đại sảnh với dàn đèn lồng lầy hiện ra, tôi có người bạn làm nghề bán bóng đèn, ít nhiều biết đôi chút, với tỉ lệ dàn đèn này, cái giá phải bỏ ra không dưới mười mấy vạn.

Trước quầy lễ tân có mấy du khách trên chiếc xe du lịch đang làm thủ tục, lão Vũ hướng mắt bảo tôi mau qua đó.

Ông chủ là một trung niên béo tốt, thân mình hơi lùn, mặt chữ điền, mày rậm mắt to, vừa nhìn đã biết là dân làm ăn buôn bán. Sau khi xếp phòng cho đám khách, trông thấy tôi, ông ta xởi lởi cười nói: “Huynh đệ, đi mấy người?”

Sặc giọng Đài Loan, tôi kinh ngạc cười gật đầu: “Hai người, một phòng nhỏ là được!”

Nói đoạn, tôi lấy giấy cmdn đưa ra, ông ta cầm lấy, thao tác mấy cái trên máy tính rồi đưa trả lại cho tôi một chìa khóa phòng.

“207!”

Nhận phòng, tôi hỏi: “Ông chủ, phòng này không phải phòng trong cùng đấy chứ?”

Ông ta sửng sốt: “Là phòng trong cùng trên lầu 2, có chuyện gì à?”

Tôi trả lại chìa khóa phòng cho ông ta: “Cho tôi đổi phòng khác, chỉ cần không phải là trong cùng thì phòng nào cũng được!”

Những người thường hay đi công tác đều biết, ngủ lại khách sạn bên ngoài, tốt nhất là không nên ở phòng trong cùng của hành lang, đó là nơi âm khí nặng.

Sắc mặt ông chủ chột trầm xuống, hiển nhiên là không vui với sự bắt bẻ của tôi, nhận cái chìa khóa, hô lên với người xếp hàng sau tôi: “Phòng 207 trống, người sau có ai ở không?”

“Chúng tôi ở!” Một người đứng cuối hàng cao giọng đáp.

Thấy ông chủ vẫy tay, hai người phụ nữ trẻ đội mũ vàng dắt tay đi từ phía sau lên. Nhìn họ ăn mặc toàn độ hiệu, đúng là người giàu có, tôi khẽ nhường một bước, người phụ nữ đưa cmdn cho ông chủ, ông chủ nhập thông tin lên máy tính sau đó giao chìa khóa cho cô ta.

Nhận phòng xong, một trong hai cô gái, có đôi mắt to lóng lánh nhìn tôi gật đầu, cảm ơn một tiếng rồi đi lên lầu. Ông chủ lờm tôi, cúi đầu nhặt một cái chìa khóa khác, làu bàu: “Thấy chưa, phòng nào mà chả ở được, mê tín dị đoan!”

Thanh toán tiền, nhận phòng thì tôi lại được chìa khóa số 206, sát vách phòng hai cô gái vừa này.

“Vẫn chưa ưng à?”

“Được được, ông chủ!” Tôi quay đầu kéo lão Vũ đứng sau, lúc đi lên thì trông thấy một trong hai hướng dẫn viên du lịch lúc này nói chuyện bên ngoài.

Giấy dán tường và đèn trần đều có màu hồng phớt, phong cách trang trí này tạo cho người ta một cảm giác đây là nơi không đứng đắn. Trong phòng có hai giường, trông có vẻ rất sạch sẽ, hợp chuẩn, nhưng đến gần cái bàn cạnh cửa sổ mới thấy, nó bị bám một lớp bụi. Lão Vũ thì mặc kệ, vội cởi quần áo chui vào chăn, ngáp dài nói: “Nửa năm nay rồi, chưa được ngủ một giấc ngon lành!”

Chỉ xoay người một cái là tiếng ngáy đã vang lên. Tôi cầm chăn giữ mấy cái, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Khách sạn này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là cách âm rất kém, lúc rửa mặt có thể nghe rõ ràng tiếng vòi hoa sen ở bên phòng 207, liên tưởng đến người đẹp mắt to ban này, đầu tôi thoáng có mấy suy nghĩ bậy bạ.

Quay vào giường, đắp chăn nhắm mắt, cùng với tiếng thi thoảng nô đùa của hai người đẹp phòng bên, tôi dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi tiếng xả nước bồn cầu, âm thanh vừa mạnh vừa dài, phải đến hơn một phút. Trở mình

định ngủ tiếp, hy vọng giấc mơ đẹp ban nãy chưa tan thì tiếng xả nước lại vang lên, tôi nhắm mắt, không kiên nhẫn mắng: “Lão Vũ, tôi đang ngủ, đừng làm âm thanh quá lớn!”

Không hề có tiếng trả lời, tôi quay người về hướng cửa sổ, nhưng chỉ vài giây sau, tiếng xả nước lại vang lên.

“Lão Vũ, con mẹ nó anh điên à, không đi một thể rồi hãy xả nước?” Giấc mơ đẹp bị phá nát, không tài nào ngủ được, tôi trợn mắt vừa định ngồi dậy thì chộp cả kính.

Trên giường lão Vũ có người!

Mở to mắt nhìn kỹ, người đó cúi trần quay lưng về phía tôi, còn có thể nghe thấy tiếng thở đều đều, là lão Vũ, không sai.

Nghi hoặc ngồi dậy, tôi quay đầu nhìn về phía toilet bên cạnh, cửa toilet khép hờ, tiếng xả nước vẫn chưa dứt, dần dần tôi bắt đầu sờn gai ốc.

Toilet được dựng bằng kính mờ, nếu bên trong có người, sẽ thấy bóng dáng thấp thoáng. Tôi xỏ dép, lo lắng đề phòng đi tới mở cửa, đích xác là không có ai, bồn cầu mở tung, bên trong vẫn có dòng nước nhỏ mới chảy.

“Bồn cầu hỏng à?” Nghĩ cái nút xả nước bị kẹt, tôi bước tới ấn lại một lần, nhưng điều đáng kinh ngạc là, tiếng vòi hoa sen ở phòng bên cạnh vẫn còn. Giờ là mấy giờ rồi mà còn tắm?

Phụ nữ tắm rửa luôn rất lâu, tôi lắc đầu, tắt đèn toilet, quay về giường.

Nằm xuống, vừa chộp mắt thì ục ục, cái bồn cầu lại xả nước!

Tôi ngồi bật dậy, khó tin mà nhìn toilet chằm chằm, đèn đã bị bật lên?

“Lão Vũ!” Cảm giác chuyện không ổn, tôi hô.

Lão Vũ vẫn ngáy đều đều, tôi tăng âm lượng, gọi: “Lão Vũ, đừng ngủ nữa, dậy, dậy đi!”

Bị tôi đánh thức, lão Vũ mắt nhắm mắt mở nhìn tôi, càu nhàu: “Nửa đêm không ngủ, cậu ngồi trên giường làm con mẹ gì?”

“Khách sạn này có vấn đề! Anh đừng ngủ nữa!”

Lão Vũ lại nhắm mắt chẳng để tâm, hỏi: “Vấn đề gì?”

“Toilet tự bật đèn, bồn cậu tự xả nước!”

Lão Vũ từ từ mở mắt ra: “Cái gì? Chắc quên tắt đèn thôi, cậu kiểm tra nút xả nước chưa?”

“Kiểm tra rồi, không hỏng hóc gì, đèn tôi cũng vừa tắt, giờ lại tự bật lên!”

Thấy tôi nghiêm túc, lão Vũ bán tín bán nghi xỏ dép, đi vào toilet tắt đèn. Tôi nhẹ giọng nói: “Hình như khách sạn này không sạch sẽ?”

Lão Vũ xua tay: “Đừng linh tinh, đợi lát nữa tôi kiểm tra lại, cậu ngủ trước đi!”

Lão Vũ quay lại ngồi xuống mép giường, rút điều thuốc ngậm vào miệng. Chợt nhớ đến lời của tay hướng dẫn viên du lịch lúc xuống xe, tôi nói: “Trước khi vào đây, tôi nghe hai hướng dẫn viên du lịch nói chuyện, hình như khách sạn này có gì đó kiêng kỵ!”

Lão Vũ ừ một tiếng: “Họ nói sao?”

“Cũng không có gì cụ thể, chỉ là một trong hai nhất quyết ngủ trong xe cũng không vào đây ở!”

Lão Vũ châm thuốc, đáp: “Theo tôi thấy thì không việc gì đâu, hai người chúng ta ở một phòng, dương khí ngút trời mà!”

Trong lòng tôi vẫn lo lắng, lại nghĩ đến cái nhà nghỉ giết người bên lề đường cao tốc, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm ông chủ xin đổi phòng.

Ngoài hành lang có người, một đàn ông trung niên ăn mặc gọn gàng đang ngồi xổm ở cửa sổ, ánh đèn hồng chiếu trên mặt anh ta, tựa như bôi một lớp phấn.

Thấy tối đẩy cửa đi ra, anh ta giật mình quay đầu nhìn, tôi chớp tay sau lưng đi tới, ý bảo anh ta đừng sợ. Chưa kịp mở mồm, anh ta đã nhỏ giọng hỏi: “Huynh đệ, trong phòng cậu có người khóc à?”

Có người khóc? Bị câu hỏi của anh ta làm nổi da gà, tôi cau mày. Anh ta chỉ tay vào cửa phòng, nói: “Tôi nghe thấy tiếng khóc nên nửa đêm sợ quá tỉnh dậy!”

Hít một hơi sâu, tôi liếc nhìn sang phòng anh ta, cửa phòng đóng chặt, không nghe thấy âm thanh bên trong.

“Cậu thì sao, nửa đêm ra ngoài làm gì?”

Vốn không định nói, nhưng anh ta hỏi tôi cũng thật thà: “Bồn cầu phòng tôi tự xả nước, đèn cũng tự bật sáng! Tôi đi tìm ông chủ xin đổi phòng.”

Người đàn ông nghe vậy bất đắc dĩ bậm môi: “Khách sạn này không sạch sẽ đúng không?”

Anh ta dứt lời thì đột nhiên một người lao từ phòng bên cạnh ra, đâm sầm vào người tôi, người này chỉ mặc mỗi cái quần lót, chỉ vào phòng hốt hoảng la lên: “Trong...trong TV có gương mặt!”

CHƯƠNG 227: NHẢY LẦU

Tôi còn chưa có phản ứng gì thì người đàn ông trung niên phía sau đã hoảng sợ, cầm đầu chạu về phía cầu thang, sau đó trượt chân lăn thẳng xuống dưới, vỡ cả đầu, chảy máu.

Hít một hơi sâu, xem ra không chỉ có phòng của tôi với lão Vũ, mà toàn bộ khách sạn này đều không sạch sẽ.

Chúng tôi còn chưa xuống dưới lầu thì cửa căn phòng sát cầu thang mở toang, một thanh niên mặc áo ngủ đi ra. Tôi nhận ra cậu ta, đó chính là một hướng dẫn viên du lịch. Cậu ta mắt nhắm mắt mở nhìn chúng tôi, không kiên nhẫn to tiếng: “Ồ ào cái gì vậy?”

Dứt lời, trông thấy người mặc quần lót đứng cạnh tôi thì cười lạnh hỏi: “Chẳng phải anh là giám đốc đoàn du khách Đông Bắc à, sao nửa đêm không ngủ, mặc quần lót lang thang ngoài hành lang làm gì?”

Người mặc quần lót nghe vậy, nổi giận đùng đùng chỉ xuống sàn nhà, mắng: “Con mẹ nó, không biết xấu hổ mà còn nói tôi à? Cậu bảo khách sạn 5 sao mà, như thế này ư?”

Tay hướng dẫn viên dứt tay vào túi áo, lười biếng đáp: “Thế này với chả thế kia, chẳng phải xe hỏng rồi ư, đây cũng không phải khách sạn do công ty du lịch đặt trước, chúng tôi còn cách nào khác? Mà chưa kể, điều kiện của khách sạn này có thua gì khách sạn 5 sao không?”

Người mặc quần lót lại càng nổi nóng, trừng mắt la lên: “Không kém? Không những không kém mà còn hơn, nhiều ma hơn ấy! TV trong phòng tôi còn có mặt quý kia kia!”

Tay hướng dẫn viên có vẻ không tin: “Quý cái lông ấy mà quý, trong TV không xuất hiện mặt người, diễn viên diễn kiểu gì?”

“Có con c*c, từ lúc tối vào phòng ta đây chưa hề chạm vào TV, nửa đêm nó tự mở ra, màn hình đột nhiên xuất hiện một gương mặt, làm ta sợ gần chết!”

Nghe anh ta nói tới đây, lòng tôi cũng bắt đầu bất an, trong phòng mình cũng có tình trạng tương tự, cho nên tôi tin anh ta nói thật. Tay hướng dẫn viên thì chả thèm quan tâm, ngáp

dài, nói: “Được, để tôi gọi ông chủ đổi phòng cho anh là được chứ gì?”

Nói đoạn, cậu ta xoay người đi vào phòng. Chúng tôi nghe thấy tiếng gọi điện trong phòng, một lát sau cậu ta lại đẩy cửa ra, nói với người mặc quần lót: “Rồi, xuống tầng 1 đi, ông chủ đang ở cửa phòng chỗ ngoặt chờ anh, ở đó tạm đêm nay đã.”

Người mặc quần lót quay đầu nhìn, định về phòng lấy hành lý, nhưng rồi có vẻ vẫn sợ hãi, dẫn đo một lúc sau đó mặc kệ, cứ để nguyên như vậy mà đi xuống lầu.

Thấy anh ta đi xuống, tay hướng dẫn viên du lịch đánh giá tôi từ trên xuống dưới với ánh mắt đáng ghét, chẳng nói chẳng rằng, đóng cửa phòng lại. Tôi đứng như trời trồng, nhất thời thấy bực tức, người này vừa nhìn đã thấy chẳng phải tốt lành gì, nhưng phòng hắc không sao, đúng là ma sợ ác nhân!

Tâm trạng còn chưa ổn định, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có đổi phòng cũng không mấy tác dụng, vội quay về tìm lão Vũ. Lão Vũ khá gan lì, vẫn ở yên trong phòng, thấy tôi về thì thấp giọng hỏi: “Đổi sang phòng nào?”

Tôi lắc đầu: “Không đổi nữa, không riêng gì phòng chúng ta, mà mấy phòng bên cạnh đều không ổn. Tối nay không ở đây được!”

Lão Vũ bất đắc dĩ thở dài: “Lão đệ à, tối nay không ở được, chúng ta phải đi đâu?”

“Về xe khách ở tạm một đêm!”

Lão Vũ xua tay: “Đừng mà, cậu hàng ngày ăn ngon ngủ yên, lão ca đây mới vừa thoát ra chưa được yên giấc hôm nào, đêm nay mà ngủ trên xe, mai lại phải ngồi xe cả ngày, cái thân này chắc tan thành từng mảnh mất!”

Nói xong anh ta lại chui vào chăn. Tôi định đi qua kéo dậy, lão Vũ hất tay, làu bàu: “Từ lúc cậu đi ra ngoài, tôi chẳng nghe thấy tiếng xả bồn cầu nào cả. Theo tôi thì cậu ngủ mơ rồi!”

Tôi ngủ mơ? Lão Vũ đã quá mệt, thấy tôi cứ nhất quyết thì miễn cưỡng nói: “Được rồi, cậu đừng kéo tôi nữa, đã vậy thì cậu ra xe trước đi, xem có ngủ được không, nếu không vấn đề gì thì về gọi tôi sau.”

Hết cách, tôi đành đáp ứng: “Được, để tôi đi xem rồi về gọi anh!”

Cũng chẳng biết lão Vũ có nghe thấy không, tôi vừa xoay người thì đã thấy tiếng ngáy, quả thật anh ta mệt mỏi quá rồi.

Lúc đi qua đại sảnh tầng một cũng không thấy tay chủ khách sạn giọng Đài Loan ở quầy lễ tân, chắc nơi này quá hẻo lánh nên tối ít khách chẳng.

Chiếc xe khách của chúng tôi đỗ ở ven đường cách đó không xa, tôi gõ vào cửa sổ nhìn bên trong, lại chẳng thấy tài xế đâu. Rõ ràng lúc xuống xe, tài xế còn nói có thể ngủ lại xe, sao giờ lại biến mất rồi. Nghi hoặc, tôi gõ mấy tiếng vào thành xe, chợt nghe phía sau có người gọi: “Tiêir tử, đừng gõ, lại đây!”

Quay đầu nhìn lại, từ chiếc xe du lịch trước mặt có cái đầu thò ra, là người hướng dẫn viên không muốn ở khách sạn. Tôi đi qua hỏi: “Huynh đệ, anh có thấy tài xế xe khách đâu không, sao anh ta không ở trên xe nhỉ?”

Hướng dẫn viên đánh giá tôi một cái, hỏi: “Nửa đêm anh tìm tài xế làm gì?”

Chẳng biết có nên nói thẳng không, tôi答道: “Tính lên xe ngủ!”

Hướng dẫn viên hai mắt sáng lên, chắc anh ta đã hiểu ý mình, vẫy tay bảo tôi lên xe nói chuyện. Đóng cửa xe, anh ta đưa cho tôi điều thuốc, tôi xoa tay từ chối, hỏi: “Huynh đệ, tài xế xe tôi không ngủ trên xe, tôi muốn ngủ nhờ xe anh một đêm được không?”

Hướng dẫn viên du lịch do dự một chút rồi cười lạnh, nói: “Có chuyện gì? Sao anh không ngủ lại khách sạn?”

Tôi thẳng thắn: “Tôi nghĩ phòng mình không sạch sẽ!”

Tay hướng dẫn viên đi chân trần, gác lên vô lăng, chậm rãi nói: “Bên dưới cái khách sạn này toàn là người chết. Con mẹ nó không ma ám sao được.”

“Lúc chưa vào khách sạn, tôi đã nghe anh với đồng nghiệp nói chuyện này?”

Anh ta gạt đầu: “Chúng tôi chuyên dẫn khách du lịch, đã đi tuyến đường này không dưới 800 lần, những chuyện khác thường dọc đường đi, tôi đều nắm rõ.”

Anh ta chỉ về cái khách sạn, nói tiếp: “Nơi này trước đây là một nhà máy sản xuất miếng lót giày, hai năm trước mưa lớn, đập chứa nước bên trên bị vỡ, sau khi nước rút thì vớt được bốn năm chục cái xác trong nhà máy ra.”

Bên kia hướng dẫn viên du lịch nói, bên này đầu tôi tự động hình dung ra hình ảnh, thấy từng cái xác đang được khiêng ra, không khỏi ớn lạnh sống lưng: “Bốn năm chục người, tất cả đều là công nhân nhà máy hết à?”

“Cũng không phải, đại bộ phận là trôi từ trên thượng nguồn xuống, nơi này là vùng trũng, cho nên toàn bộ thi thể đều kẹt tại vũng bùn bên trong.”

Thở dài, tôi quay đầu nhìn cái khách sạn nguy nga lộng lẫy mà cảm giác sự khủng bố nhẹ.

“Sau trận lụt đó thì cái nhà máy liền phá sản, đất để đó chẳng ai mua. Mãi mới đây, mới nghe nói có tay nhà đầu tư người Đài Loan mua lại mảnh đất, biến nó thành khách sạn!”

Nói xong, anh ta lại hút hơi thuốc rồi tiếp tục: “Phải rồi, đoàn du lịch lần trước tôi dẫn, có người ngủ qua đêm ở đây, nói nửa đêm bồn cầu tự xả nước, sáng hôm sau ngủ dậy thì thấy trong bồn cầu là đồng xương trắng, con mẹ nó thật dọa người! Anh thì sao, nửa đêm chạy ra đây, chắc trong phòng có chuyện gì à?”

Lòng tôi nhảy bộp một cái, cuống quýt nói: “Đại ca, giờ chưa có thời gian nói, tôi còn một người bạn ở trong đó, tôi đi gọi anh ta ra đã, đêm nay cho hai chúng tôi ngủ nhờ chờ trời sáng!”

Hướng dẫn viên du lịch cũng không phải người ích kỷ, chẳng do dự mà đồng ý. Vừa định mở cửa xe thì anh ta như nhớ ra cái gì, nói: “Tôi chỉ chờ anh 10 phút thôi đây. Sau 10p mà anh không ra, thì đêm nay có thể nào tôi cũng không thể cho anh lên xe!”

Tôi giật mình: “Vì sao vậy?”

Anh ta chỉ cái đồng hồ đeo tay: “10p nữa là 12h đêm. Qua 12h ai biết là anh hay cái gì đi ra từ khách sạn. Nói chúng là sau 10p thì tôi không thể để anh lên xe được!”

Dù có đi nhanh thì từ đây quay về khách sạn cũng phải mất dăm ba phút, nếu không trì hoãn thì 10p chắc là đủ, tôi đồng

ý. Hướng dẫn viên du lịch bấy giờ mới mở cửa để tôi ra ngoài. Chạy một mạch về khách sạn, đèn phòng và đèn toilet đều đã tắt, chẳng có âm thanh nào, giống như bồn cầu không còn tự xả nước nữa vậy. Tôi đi đến mép giường lão Vũ, vừa định đánh thức anh ta thì chợt nghe có tiếng hét thảm, quay đầu nhìn, một bóng đen rơi từ trên xuống, ngang qua cửa sổ phòng tôi.

Tôi hoảng sợ toát mồ hôi lạnh!

CHƯƠNG 228: BÍ MẬT CỦA KHÁCH SẠN

Bóng người lướt qua cửa sổ rơi xuống, sau đó bên dưới vang lên tiếng rầm trầm đục. Có người nhảy lầu ư, khách sạn này tổng cộng có ba tầng! Tôi sợ hãi chạy đến bên cửa sổ ngó nhìn, bên dưới đất lại trống không chẳng có gì cả.

Rõ ràng nhìn thấy bóng người rơi từ trên xuống, rõ ràng nghe tiếng va chạm trầm đục, không ngã chết ư? Hoặc là....

Càng nghĩ càng thấy ớn lạnh, không thể trì hoãn thêm được nữa, tôi xoay người lay lão Vũ, nhưng anh ta chẳng có ý gì là muốn rời giường cả, hết cách tôi co chân đạp lão lăn xuống giường.

Lão Vũ ngã ra đất, tưởng có chuyện gì lớn, hoảng hốt nhìn xung quanh, thấy tôi đứng ở cạnh giường thì mới phản ứng được, mắng: “Tiểu tử, cậu điên rồi à?”

Tôi nào rảnh mà giải thích nhiều với lão Vũ, ném quần áo cho anh ấy, hô: “Đi mau, khách sạn này nói gì cũng không thể ở được!”

Tuy rất không muốn, nhưng sau khi thở dài một hơi, lão Vũ vẫn chậm rãi khoác quần áo lên người. Ra đến hành lang, lão lười biếng hỏi: “Ra xe ngủ thật à?”

“Ừ!” Tôi liếc nhìn đồng hồ, chỉ còn lại 2 phút, qua 12h tay hướng dẫn viên du lịch sẽ không cho lên xe, nghe cách nói của anh ta thì không giống như đang đùa.

Xuống đến tầng 1, tôi quay người giục lão Vũ đi nhanh, vừa mới xoay lại thì đạp ngay vào người ông chủ khách sạn, ông ta cất cái giọng Đài Loan khó nghe: “Nửa đêm nửa hôm, cậu làm cái gì mà vội vội vàng vàng thế?”

Ổn định lại thân mình, tôi vừa thở vừa đáp: “Không có gì, tôi ra ngoài một lát.” Sau đó chẳng dưng dãi nữa, vội kéo lão Vũ chạy ra cửa, lúc ngang qua sân, tôi còn cố ngoái nhìn mặt đất bên dưới cửa sổ phòng mình, ở đó còn lưu lại một bãi máu nhỏ, giống như là có người nhảy lầu thật vậy.

Cố gắng chạy thực mạng, nhưng lúc tới chỗ xe du lịch thì đã là 12 giờ 2 phút, tay hướng dẫn viên đang gục đầu ở vô lăng mà

ngủ, tôi gõ cửa xe đánh thức, anh ta ngẩng đầu trông thấy tôi, giơ tay nhìn đồng hồ rồi lắc đầu nguầy nguậy.

Tôi biết ý anh ta bảo là đã qua 12h đêm.

Khách sạn thì không thể ở, đến cái xe cũng không được lên, rất có thể đêm nay sẽ phải ngủ lề đường, tôi ghé vào cửa xe thương lượng: “Đại ca, chằm chước một chút cho chúng tôi vào đi, đây là lãnh đạo của tôi, đảm bảo không vấn đề gì!”

Hướng dẫn viên nhìn lão Vũ vài giây, nói qua cửa kính: “Đây là quy tắc, thật sự hết cách rồi huynh đệ, không thể cho anh lên xe được...” Nói đoạn ngáp dài một tiếng: “Anh tự kiếm chỗ ngủ đi!”

Tôi tức mình đập cửa xe, hô: “Mới qua có 2 phút!”

Tay hướng dẫn viên chẳng thèm ngẩng đầu, thấp giọng quát: “Quá 1 phút cũng không được!”

Thấy anh ta cương quyết, tôi thất vọng thở dài. Đúng là anh ta có nói rõ ràng với mình, phải về thật nhanh trước 12h, có trách là trách ông chủ khách sạn đừng phải làm mình chậm trễ.

Lão Vũ thấy vậy thì xoay người định về khách sạn, tôi vội túm chặt lấy tay áo: “Đã ra đến đây rồi, đừng quay về!”

Lão Vũ hừ khí vô lực hỏi: “Không được lên xe, nửa đêm chúng ta ngủ ở đâu?”

Tôi thở dài, dạo một vòng tại chỗ rồi chỉ xuống đất, nói: “Đành ngủ ở đây đi!”

.....

Sáng hôm sau, do ngồi tựa vào xe cả đêm nên tôi với lão Vũ đều bị cảm, tay hướng dẫn viên xuống xe, đánh thức rồi đưa cho chúng tôi hai bịch sữa bò: “Phải 8h thì linh kiện mới gửi tới đây, hai người lên xe ngủ một lúc đi!”

Nhận bịch sữa, tôi vội đỡ lão Vũ dậy lên xe, hướng dẫn viên đứng cạnh, vỗ vai nói: “Huynh đệ đừng trách tôi, tối qua thật sự là hết cách!”

Tôi khẽ lắc đầu: “Hai hướng dẫn viên bọn anh cũng hay thật, một người ngủ xe, một người ngủ khách sạn, tối qua chuyện anh kể cho tôi, anh ấy không biết à?”

“À, cậu nói tiểu Trương phải không, hẳn là người mới!” Nói đoạn, anh ta đưa cho tôi cái danh thiếp. Chính giữa danh thiếp là dòng chữ to Lữ Vinh Đào, nhìn tên công ty và địa chỉ, đơn vị của họ hẳn là một công ty du lịch lớn.

Tay hướng dẫn viên có vẻ thấy hứng thú với chuyện tối qua, tôi chưa nói gì, anh ta đã hỏi: “Huynh đệ, tối qua rất cuộc vì sao cậu sống chết không chịu ở trong khách sạn?”

Bọn họ là hướng dẫn viên du lịch, ai chẳng thích sưu tầm mấy câu chuyện lạ để làm đề tài nói với khách, tôi định không nói, nhưng đã lỡ uống sữa của người ta rồi, đành thấp giọng trả lời: “Cũng giống khách lần trước anh dẫn, bồn cầu trong phòng tôi tự động xả nước.”

Anh ta mở to hai mắt, nghiêng đầu trên chỗ ngồi, giật mình nói: “Ai da, có chuyện như vậy thật à? Xem ra người khách lần trước không nói dối. Việc ma quỷ quấy nhiễu này cũng thật kỳ quái, xe của chúng tôi không phải mới một hai lần xảy ra vấn đề đúng chỗ này đâu. Có người nói, đây gọi là ma đặt cọc!”

“Ừ!” Tôi đáp, kể đó thì đã bắt đầu có người lục tục lên xe, thoạt nhìn ai nấy tinh thần khá tốt, tay hướng dẫn viên không nói chuyện với tôi nữa, xoay người về chỗ ngồi gần cửa xe. Tôi đang định đứng dậy xuống dưới thì chợt trông thấy người đàn ông tối qua sợ hãi mà ngã ở cầu thang, bèn chủ động bắt lời: “Đầu anh không bị sao chứ?”

Quay lại nhìn thấy tôi, anh ta nhếch miệng làu bàu: “Không có gì to tát, nhưng ức chế, nghĩ đi du lịch giải khuây, ai dè lại chuốc bực vào người.”

“Tối qua anh ngủ ở đâu?”

“Còn dám ngủ ư? Chẳng ngủ đâu cả, tôi đi lang thang cả đêm, cậu thì sao?”

Tôi cười khổ: “Tôi cũng vậy, ngồi lẽ đường cả đêm.”

Người đàn ông trung niên chỉ xung quanh, nói: “Cũng quái lạ thật, tại sao tối qua chỉ có mấy phòng chúng ta xảy ra chuyện? Cậu xem mấy người này, mặt ai cũng tươi tỉnh.”

Tôi quay đầu nhìn một lượt, những người kia đúng thật là có vẻ đã nghỉ ngơi một đêm rất tốt. Người đàn ông trung niên nói tiếp: “Huynh đệ cậu có thể giúp tôi một việc không?”

“Việc gì?”

Anh ta có vẻ dè dặt, ái ngại nói: “Chắc do tối qua đi lung tung bên tôi bị rơi mất ví tiền rồi. Giờ trên người chẳng còn một xu, cậu có thể cho tôi mượn chút tiền lộ phí, vào thành phố tôi có bạn, sẽ gửi lại cậu ngay.”

Tuy ăn mặc giản dị, nhưng khí chất, lời nói của anh ta toát ra vẻ nhà giàu, tôi thì chẳng mang theo nhiều tiền, rút 100 tệ ra đưa cho anh ta: “Đủ không?”

Người đàn ông trung niên nhận tiền, cảm ơn rồi rút, trao đổi số điện thoại, sau đó tôi và lão Vũ xuống xe.

Đến gần trưa, linh kiện xe mới được gửi tới, tôi quay vào khách sạn trả phòng, vừa hay gặp được người hôm qua nói có mặt quý trong TV, anh ta đang xách hành lý ra ngoài cùng tay hướng dẫn viên. Sắc mặt không tốt lắm, anh ta nói với hướng dẫn viên: “Cậu Trương, tối qua trong phòng cậu không xảy ra cái gì à?”

Hắn lạnh nhạt lắc đầu: “Tôi ngủ khá tốt, đã bảo anh thần hồn nát thần tính rồi mà!”

Lúc đi ngang qua người tôi, người tối qua mặc quần lót còn mắng: “Con mẹ nó, làm lão tử sợ đến rơi mất cái đồng hồ Thụy Sĩ tặn 30 vạn, đúng là xui xẻo!”

Đến lượt mình làm thủ tục trả phòng, tôi cố ý hỏi: “Ông chủ, đã có khách nào phản ánh, bồn cầu phòng 206 bị hỏng chưa?”

Ông ta thờ dãn nhìn màn hình máy tính, có vẻ chẳng để tâm, chỉ khẽ đáp một câu “không có” sau đó không nói gì. Lại nhớ đến bãi máu dưới sân, tôi hỏi: “Thế tối qua có người nhảy lầu phải không?”

Vừa dứt lời thì đám người đang xôn xao nói chuyện trong đại sảnh chợt im bật, ông chủ khó chịu lờm tôi, nói: “Nhảy lầu? Tổng cộng có 3 tầng, cậu gặp ai tự sát từ tầng 3 bao giờ chưa?”

Đám du khách trong đại sảnh lại bật cười ầm ĩ.

“Nhưng tối qua, tôi thấy có người ngã từ trên ngang qua cửa sổ phòng mình. Giờ ở sân còn vết máu mà!”

Ông chủ khách sạn cao giọng: “Đầu cậu bị gì sét à? Thế thi thể đâu, nhảy lầu phải có thi thể chứ, cậu trông thấy thi thể không?”

Tôi sửng người, đúng là từ đầu tới cuối chẳng thấy cái xác nào. Chắc cũng là ma quỷ quấy phá rồi, dù sao đêm nay cũng không phải ngủ lại đây nữa, nghĩ vậy tôi không tranh cãi, làm thủ tục cho xong rồi đi ra ngoài.

Xe đã sửa xong, tài xế đang đón hành khách lần lượt lên xe, tôi mơ hồ hỏi lão Vũ, lần này dẫn mình đi gặp ai? Lão Vũ gác đầu nhìn ra cửa kính, lẩm bẩm tự nói: “Gặp lão Quỷ!”

Nghe thấy hai từ lão Quỷ, tôi chấn động, nó làm tôi nhớ đến câu nói thứ hai của Hà tiên sinh.

“Lão Quỷ?” Tôi lặp lại.

“Đúng, tìm lão Quỷ xem bệnh cho cậu, chữa xong thì cậu khỏi cần lái xe nữa, sang thành phố khác mà sống.”

“Xem bệnh gì?”

Lão Vũ cười như không cười, hỏi lại tôi: “Xem bệnh gì à? Mỗi tháng cậu đều có mấy ngày trực trặc, y như phụ nữ đèn đỏ, còn không biết kinh có bệnh gì sao?”

Tôi khó tin nói: “Anh biết tai ương 15 âm lịch hàng tháng của tôi?”

Lão Vũ khẽ gật đầu.

Đúng là lão Vũ này giấu mình quá nhiều bí mật, càng ngày tôi càng có cảm giác, những lời anh ta nói với mình chỉ là phần nổi của tảng băng.

Xe vẫn lăn bánh trên con đường gồ ghề, tôi với lão Vũ mệt mỏi ngủ thiếp đi, trong xe oi bức làm mồ hôi nhễ nhại, tôi chẳng buồn mở mắt, rút khăn giấy ra lau, vừa đưa lên gần cổ thì chợt giật mình hoảng hốt.

Thầm kêu không ổn, tôi mở mắt ra sờ soạn cẩn thận, quả nhiên đồng tiền hổ vằn trên cổ đã không cánh mà bay!

Toát mồ hôi lạnh, tôi cuống quýt cúi đầu tìm kiếm khắp nơi, chỗ ngồi, sàn xe đều chẳng thấy đồng tiền đâu. Rơi ở đâu được? Sao chẳng hề có cảm giác gì?

Vội lay lão Vũ tỉnh dậy, hỏi anh ta có để ý thấy đồng tiền không. Lão Vũ nghe đồng tiền ở trên người tôi thì giật mình, những vắn lắc đầu nói chưa từng thấy.

Từ khi đeo đồng tiền lên cổ, đến cả lúc tắm rửa tôi cũng không tháo ra, hơn nữa sợi dây treo nó làm bằng sợi bông, tương đối dai chắc, có thể rơi đi đâu được?

Cố gắng trấn tĩnh bản thân, cẩn thận suy nghĩ lại, tôi xác định, khả năng cao là nó mất ở khách sạn. Càng nghĩ càng thấy không ổn, tôi vội bảo tài xế dừng xe, kéo lão Vũ quay về.

Lão Vũ tỏ ra khó tin, nhưng cũng không hỏi câu nào. Đi bộ về tới khách sạn đã là hơn 4h chiều, hai chúng tôi mệt muốn chết, điều làm tôi kinh ngạc hơn, đó là ven đường có một chiếc xe khách bị thủng lốp, giống hệt tình hình hôm qua của chúng tôi.

Dòng người chen chúc xô đẩy trong đại sảnh, một khách du lịch đầu đội mũ đang làm thủ tục nhận phòng. Nhìn ông chủ người Đài Loan bận tối mắt, tôi chợt thấy có chút dư vị, xếp hàng hồi lâu, đặt rằm cái chứng minh thư lên mặt quầy. Ông chủ giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy tôi, sửng sốt, hỏi: “Sao cậu lại quay về?”

Tôi cười lạnh: “Ông chủ, đêm nay tôi muốn ngủ lại, mà ngủ đúng phòng 206 hôm qua!”

CHƯƠNG 229: CHUYỆN LẠ PHÒNG KẾ BÊN

Nghe tôi nói muốn ngủ lại, sắc mặt ông ta liền trở nên khó coi, nhưng chỉ mấy giây đã khôi phục bình thường, tỏ vẻ tức giận hỏi: “Sao lại quay lại?”

“À, kế hoạch có chút thay đổi. Phòng 206 có ai ở chưa, chưa thì cho tôi ở!”

Ông chủ cảnh giác đánh giá tôi với lão Vũ lại một lần, chắc thấy hai chúng tôi ăn mặc bình thường, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh miệt, tìm cái chìa khóa phòng 206 đặt lên mặt quầy, khó chịu nói: “Tiền cọc phòng!”

Thanh toán tiền, chúng tôi cầm chìa khóa đi lên lầu, lão Vũ vừa mới vào phòng thì chợt thấy hai người đẹp phòng bên cạnh đẩy cửa đi ra. Hai người họ ăn mặc quý phái, trang sức hàng hiệu khiến tôi có ấn tượng rất sâu, đặc biệt là cô gái có đôi mắt to, cô ấy còn lễ phép chào hỏi tôi, thật quái lạ, sao họ còn chưa đi?”

Cô gái mắt to vẫn nhớ tôi, lúc đi ngang qua còn nhoẻn miệng cười, tôi tò mò hỏi: “Xe du lịch đã đi từ trưa, sao hai người còn ở lại?”

Cô ta chưa kịp trả lời thì cô gái đi cùng mặc quần sooc jeans nói: “Cô ấy ngại mệt!”

Tôi cười: “Mới ngồi xe có một đoạn, còn chưa tới địa điểm du lịch, mà đã sợ mệt?”

Cô gái mắt to giải thích: “Hai chúng tôi mới từ Cứu Trại Câu về, vốn dĩ đã quá mệt, thực ra chúng tôi cũng không phải người của đoàn du lịch.”

Dứt lời, cô ta hỏi ngược lại: “Hai anh thì sao?”

“À, tôi bị rơi đồ nên quay về tìm.”

Hàn huyền mấy câu thì hai cô gái đi xuống dưới, tôi vào phòng. Việc đầu tiên lão Vũ làm là cởi áo chui vào chăn, đúng là ngồi cả đêm ven đường, với số tuổi của anh ấy thì không chịu nổi.

“Cậu nghe cho rõ đây, trừ khi là ma khiêng tôi đi, còn không có nói gì tôi cũng không động. Tiểu tử cậu đừng có như hôm

qua, thích tìm gì thì tìm, thích đi đâu thì đi!”

Lão Vũ hữu khú vô lực mà nói, tôi thấy anh ấy đã quá mệt mỏi rồi. Nhưng đồng tiền hồ văn này rất quan trọng đối với tôi, đi lòng vòng trong khách sạn, tuy đã đoán được lờ mờ hướng đi của nó, vẫn còn cần xác minh lại đã.

Trong hành lang rất đông người đi lại, nhìn họ vừa cười nói vừa kéo hành lý, tôi thầm lo lắng thay. Đi đến căn phòng tối qua người đàn ông trung niên nghe thấy tiếng khóc, chợt có một cô bé đang mở cửa, nhìn về ngoài cô bé chỉ khoảng 17, 18, mặt xỉ ra, hình như tâm trạng không tốt.

Tôi dừng lại, cô bé quay đầu cảnh giác nhìn chằm chằm.

“Có mình em ở thôi à?”

Cô bé không đáp lời, mặt vẫn xỉ ra.

“Tối ngủ nhớ khóa cửa cẩn thận, không có việc gì gấp thì đừng ra ngoài!”

Thấy cô bé đề phòng mình, tôi dạn dò một câu rồi rời đi, đến chỗ ngoặt cầu thang thì chợt cô bé hô to một câu: “Anh có thấy mẹ em đâu không?”

Tôi dừng chân, quay đầu nhìn lại thì cô bé đã đóng cửa phòng mất rồi. Khó hiểu.

Đoàn khách du lịch đã được xếp phòng hết, hôm nay ông chủ mặc một cái áo cộc tay ca rô đỏ, quần màu mận chín, chân đi dép da, vừa đứng vừa huýt sáo, có vẻ khá đặc ý.

Thấy ông ta nhàn nhã, tôi đến trước quầy lễ tân, gác tay lên mặt bàn, cười một cái. Ông chủ lạnh nhạt liếc tôi, đưa tay hất tóc, hỏi: “Có việc gì à?”

Tôi cười: “Không có gì, giờ này ngủ thì sớm qua, ra ngoài hóng gió chút!”

Ông chủ hừ lạnh một tiếng, không tiếp chuyện tôi, miệng lẩm nhảm hát.

Mặt bàn đá cẩm thạch màu đen có một chiếc điện thoại bàn cùng với hộp đựng card visit, tôi thuận tay rút một tờ card ra, trên đó viết bốn chữ Khách Sạn Huy Ca to, bên dưới là tên giám đốc Trì Vĩnh Huy cùng số điện thoại.

Mặt trái tấm card là dòng chữ bắt mắt: Đặc biệt hoan nghênh các đoàn du lịch ở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Nhìn thấy mấy chữ này, tôi hỏi: “Ông chủ, khách sạn ông chỗ này chẳng phải địa điểm du lịch, cũng không có cảnh đẹp gì đặc sắc, nếu không phải xe du lịch bị hỏng chỗ này thì ai lại xuống giữa đường vào đây nghỉ chứ?”

Ông chủ rung đùi đắc ý huýt sáo, nghe tôi nói thì liền duỗi tay giật tấm card lại: “Thế nào mà chả được, tôi đây khách quen!”

Dứt lời lại ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Huynh đệ, cậu có việc gì không? Nếu không thì phiền cậu tránh ra một chút, tôi đây rất bận!”

Rút bao thuốc trong túi ra, miệng ngậm một điếu, sau đó đẩy cái bao về phía ông ta. Ông chủ liếc nhìn bao thuốc Phù Dung Vương thì xem thường, hừ một tiếng, lấy trong hộp ra bao Nhuyễn Trung Hoa. Tôi châm lửa cho ông ta, thấp giọng hỏi: “Ông chủ, tôi có chuyện muốn hỏi một chút, sau khi tôi trả phòng trưa nay, các anh dọn phòng, có nhật được gì không?”

Ông chủ hút hơi thuốc, ngồi trên cái ghế xoay, chậm rãi nói: “Toàn bộ khách sạn chỉ có mình tôi phụ trách, tôi dọn phòng chẳng nhật được gì cả. Mà còn nhớ rõ, lúc cậu với bạn tới đều không mang hành lý!”

Tôi cười: “Trí nhớ anh tốt thật đấy, mấy người chúng tôi, ai không mang hành lý anh đều ghi nhớ?”

“Nghề kiếm cơm, đương nhiên trí nhớ phải tốt rồi!”

“Ừ!” Tôi hòa theo, rồi tiếp: “Tôi có làm rơi một đồng tiền cũ không đáng giá, nó chỉ là đồ trang sức có hoa văn hình con hổ, anh có trông thấy không?”

Lúc nói câu này, ánh mắt tôi tập trung cẩn thận nhìn mặt ông chủ, tuy cố gắng che giấu, nhưng tôi vẫn bắt được cái khoảnh khắc mất tự nhiên của anh ta.

“Không thấy, đồ trang sức rẻ tiền, nếu có thấy cũng vứt thùng rác rồi, cậu ra thùng rác mà tìm!”

Câu trả lời hoàn toàn nằm trong dự kiến, tôi cười gật gật đầu: “À vậy à. Ông chủ, còn chuyện này nữa!”

Hắn có vẻ mất kiên nhẫn, vung tay nói: “Chuyện gì nữa, sao tiểu tử cậu phiền phức thế nhỉ, tôi bận lắm!”

“Không làm anh mất nhiều thời gian đâu. Tôi chỉ muốn hỏi, khách sạn anh đã từng có khách hàng nào khiếu nại về chuyện ma ám chưa?”

Tôi ghé sát đầu, cố ý nhấn mạnh từ ma ám. Ông chủ trợn mắt nhìn tôi, tràn đầy vẻ hung ác, bắt chước ngữ khí của tôi, đáp: “Đúng, có ma ám, buổi tối ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa!”

Lúc nói câu này, hẳn không uốn lưỡi kiểu Đài Loan mà nói rất chuẩn, không khí nhất thời đóng băng.

“Anh, em...” Một người trẻ tuổi chống gậy xuất hiện ở bậc cầu thang, phá tan bầu không khí giằng co. Tôi ngẩng đầu nhìn, người này trông rất giống chủ khách sạn, chân phải quấn băng trắng, như là mới bị thương.

“Ông chủ, chẳng phải anh nói khách sạn do mình anh phụ trách ư?”

Hắn nhả khói thuốc, đột nhiên bật cười: “Ai da, đây là em của tôi, thường ngày nó rất ít khi ở đây!”

Người này dáng vóc tương đối thấp, điển hình của người phương nam, nhưng trên cổ lại đeo một chiếc dây chuyền vàng kiểu Đông Bắc, thoạt nhìn rất không hợp nhau. Anh ta liếc tôi một cái, khẽ gật đầu rồi xoay người đi mất.

“Được, vậy không phiền anh nữa.” Tôi đã nói hết những gì cần nói, tôi ngậm điếu thuốc bước ra cửa. Thời tiết hôm nay khá đẹp, mặt trời ngả về tây, chiếu sáng rặng mây ửng hồng, ngắm nhìn khiến người ta mê mẩn.

Đứng trong sân hút xong điếu thuốc, tôi định sẽ ra gần đó mua ít đồ ăn vặt, vừa ra khỏi cổng khách sạn thì chợt nhìn thấy một bóng người đi từ phía đối diện lại.

Là cô bé học sinh ban này, vừa rồi mới nói chuyện với chủ khách sạn, không để ý cô bé xuống dưới lúc nào. Cô bé mặc bộ quần áo màu xám, đeo cái túi chéo, trong tay cầm hộp cơm. Lúc đi ngang qua, tôi chủ động chào hỏi: “Tiểu muội muội, còn chưa ăn cơm à?”

Cô bé dừng chân, nhút nhát nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt vẫn khó coi như trước: “Em không đói. Ca ca, anh có thấy mẹ em đâu không?”

Tôi cười khổ lắc đầu: “Em đi du lịch cùng mẹ à, hai người không ở cùng phòng sao? Lạc nhau à?”

Cô bé không trả lời tôi, chỉ thở dài, xách hộp cơm đi tiếp. Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn đáng thương, tuy tôi có lòng muốn giúp, nhưng cảm giác cô bé vẫn đang đề phòng mình, thăm than một tiếng rồi xoay người đi mua đồ ăn.

Mang đồ ăn về tới phòng, lão Vũ vừa tỉnh, hai chúng tôi uống bia trò chuyện, người đã khỏe hơn, lão cũng nói nhiều hơn.

Đồng tiền hồ văn năm xưa do anh ta và đám Lưu Vân Ba đào dưới động quý lên, giờ nó nằm trong tay tôi khiến lão Vũ rất kinh ngạc, tôi chỉ nói ngắn gọn là được một người bạn tặng cho.

Lão Vũ không hỏi nhiều, chỉ như suy tư gì đó gật đầu, uống ngụm bia, nói: “Năm đó vì báo đáp ân cứu mạng, chúng tôi đã đưa một đồng tiền cho trưởng thôn. Có điều sau này nghe nói ông ấy đã đưa nó lại cho Tiểu Lý Tử.”

Tiểu Lý Tử mà lão vũ nói chính là Lý Đôngd, tôi bèn thở dài nói việc hắn đã chết cho anh ấy nghe. Lão Vũ là người tình cảm, nghe xong thì đặt lon bia xuống, rơi mấy giọt nước mắt: “Đáng thương, ngoài cái tật tham tiền ta thì Tiểu Lý Tử là người không tồi.”

Đối với cái chết của Lý Đôngd tôi vẫn còn nhiều nghi vấn, đồng tiền hồ văn của hắn chắc hắn đã bị Lưu Vân Ba lấy đi, nhưng rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì ở đó?

Nhớ đến lão Quỷ mà lần này đi gặp, tôi hỏi: “Lão Quỷ mà anh dẫn tôi đi gặp có địa gì gì? Ông ấy có bản lĩnh quá âm không?”

Theo tôi nghĩ, nếu lão Quỷ này biết quá âm thì dễ rồi, có thể bảo ông ấy đi tìm tiểu quỷ chuyện cung cấp thông tin cho Lý Đôngd, vậy sẽ biết được nguyên nhân hắn chết.

Lão Vũ lắc lắc lon bia: “Lão Quỷ không phải thầy âm dương, chỉ là một nông dân. Ông ta cái gì cũng nhìn ra được, nhưng lại chẳng có bản lĩnh gì!”

“Còn có người như vậy ư? Ông ta cố tình không ra tay à?”

Lão Vũ thở dài: “Không biết, đây là quy tắc của ông ấy, chỉ bán thông tin chứ không ra mặt, không bắt ma, không chỉ điểm.”

Tôi cười khổ: “Thế thì chữa bệnh cho tôi kiểu gì?”

Lão Vũ lại uống hớp bia: “Tuyệt đối chữa được, cái này thì cậu cứ yên tâm. Ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường, cũng không còn xa nữa đâu.”

Dứt lời, giơ tay ném hạt lạc vào miệng nhai, lại hỏi: “Đã tìm thấy đồng tiền chưa? À phải rồi, chẳng phải cậu nói trong phòng có ma, bồn cầu tự xả nước sao? Tôi chả thấy động tĩnh gì cả.”

Tôi lấy điện thoại ra xem giờ, đã gần 12h đêm, nhàn nhạt đáp: “Đêm nay không có ma quỷ quấy phá là chuẩn rồi, giống hệt như tôi dự đoán, chính là...”

Tôi nghi hoặc đi vào toilet, áp tai lên tường cẩn thận lắng nghe. Phòng bên không còn tiếng vòi hoa sen nữa, thay vào đó là tiếng khóc thê thảm. Tất cả đều nằm trong dự kiến của tôi, điều duy nhất ngạc nhiên là hai cô gái phòng bên lại có phản ứng rất lạ, với âm thanh khóc lóc như vậy mà vẫn nghe thấy tiếng họ nói chuyện phiếm rất bình tĩnh!

CHƯƠNG 230: TÌM MẸ

Tại sao hai cô gái lại chẳng hề sợ hãi?

Tiếng quỳ khóc trong phòng họ rất lớn, cách một bức tường còn nghe thấy rõ ràng, vậy mà họ lại bình tĩnh ngồi nói chuyện, chẳng lẽ họ cũng giống tôi, đã phát hiện ra vấn đề?

Thấy tôi vào toilet hồi lâu không ra, lão Vũ cũng xỏ dép đi vào, nhìn tôi đang áp tai vào tường nghe lén, nghi hoặc hỏi: “Cậu nghe gì đấy?”

Tôi quay lại giơ tay ra hiệu đừng nói, lão Vũ cũng thấy hứng thú, bắt chước tôi, áp tai lên tường nghe ngóng.

Vừa nghe thấy tiếng khóc thê lương ở phòng bên, lão Vũ sợ tái mặt, lùi lại, trượt chân dưới sàn nhà ngã dập mông. Vội quay lại đỡ lão dậy, tôi thấp giọng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Lão Vũ hốt hoảng chỉ vào tường: “Chuyện gì xảy ra vậy, sao tiếng khóc nghe đáng sợ thế?”

Tôi đỡ lão Vũ vào phòng, ngồi xuống trấn an: “Không có gì đâu, đừng sợ!”

Mất sạch hứng uống bia, lão hỏi: “Đúng là ma ám à?”

Tôi cười khở: “Tối qua tôi nói anh không tin, giờ mới tin?”

Lão Vũ nghe vậy vội với cái áo khoác lên người, kéo tôi đi ra ngoài, tôi vội giữ anh ta lại, cười lạnh: “Anh yên tâm, không có ma đâu!”

“Không có ma? Thế bên phòng bên là?”

Tôi nhìn lão Vũ chằm chằm, thấp giọng đáp: “Anh đừng đánh động tiếng khóc vội, có khả năng trong phòng ta gắn camera!”

Lão Vũ sửng sốt, nhìn quanh bốn phía: “Camera? Đâu có đâu?”

Tôi vội hô: “Đừng tìm loạn lên thế, có thể nó được giấu sau mắt báo cháy.”

Lão Vũ nghe vậy không dám ngẩng đầu nữa, nghi hoặc hỏi: “Trong phòng khách sạn gắn camera làm gì? Quay lén à? Mà sao cậu biết?”

“Anh còn nhớ tôi qua tôi nói bồn cầu tự xả nước không?”

Lão Vũ gật đầu, tôi nhẹ giọng nói tiếp: “Đi theo tôi đến đây.”

Nói rồi hai chúng tôi vào toilet, đóng cửa cẩn thận, sau đó nhấc bệ nước bồn cầu lên, cúi đầu tìm một lúc, cuối cùng lấy ra một thứ đang chớp chớp đèn đỏ.

Lão Vũ nheo mắt: “Đây là cái gì? Bồn cầu cũng có bộ phận này à?”

“Bản thân bồn cầu vốn không có, theo tôi đoán thì nó là thứ điều khiển bồn cầu tự xả nước.”

Lão Vũ nghe mà càng ngơ ra, cầm thứ đó trong tay quan sát, nói: “Ý cậu là, có người điều khiển bồn cầu từ xa?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, chắc chắn là như thế. Tất cả đều là giả, cố ý dọa người thối nếu tôi đoán không sai thì dưới giường phòng chúng ta cũng có loa mini, tiếng khóc được điều khiển từ xa, bao gồm cả mặt quỷ trong TV cũng vậy.”

Lão Vũ cúi đầu nhìn bảng mạch trên tay, bưng tỉnh đại ngộ: “Có khả năng! Chủ khách sạn làm? Có ý đồ gì?”

“Kiếm tiền!”

Lão Vũ giữ chức lãnh đạo đã chục năm, đương nhiên không phải thằng ngu, vuốt cằm, mắt đảo một vòng nói: “Muốn giả quỷ dọa khách chạy ra ngoài, sau đó ăn cắp đồ?”

“Đúng, dọa khách chạy, nếu khách phát hiện mất đồ, cũng chỉ có thể đổ lỗi do xui xẻo, do tà ma, chứ không nghi ngờ khách sạn.”

Lão Vũ tán đồng ý kiến của tôi, sau đó hỏi: “Thế sao cậu biết?”

“Tối qua ở khách sạn, không phải phòng nào cũng xảy ra chuyện, chỉ phòng người mặc quần lót với người đàn ông trung niên, hai người có tiền mới xảy ra. Hơn nữa hai người họ, người mất ví, người mất đồng hồ đắt tiền, tôi vẫn luôn cảm thấy quái lạ, mãi đến khi chính đồng tiền trên cổ mình mất, tôi mới có phản ứng, đây chắc chắn là bị người ta gài bẫy.”

Lão Vũ không biết hai người tôi nói là ai, tôi giải thích: “Anh còn nhớ tối qua lúc hai chúng ta xuống lầu, có đụng phải chủ khách sạn không?”

Lão Vũ nghiêng đầu nhớ lại, trả lời: “Nhớ, chính là lúc cậu bảo tôi ra ngoài xe ngủ. Có vấn đề à?”

“Nơi này vô cùng hẻo lánh, nửa đêm chắc chắn chẳng ai mò đến thuê phòng. Vậy mà chủ khách sạn không ngủ, cứ lang thang ở đại sảnh, nhất định là chờ mọi người chạy xuống mới lên ăn cắp đồ.”

“Bởi vậy hẳn biết cậu ra khỏi phòng, điều này chứng tỏ trong phòng có camera?” Lão Vũ cướp lời.

“Đúng! Nhất định là chúng đã sắp xếp từ trước, lúc va vào tôi ở đại sảnh, đã ăn cắp luôn đồng tiền trên cổ!”

Lão Vũ há hốc miệng nhìn tôi, một lúc lâu sau mới vỗ vai nói: “Cậu được lắm tiểu tử, trước đây thì dần dần, giờ đã thông minh hơn nhiều rồi.”

“Chủ yếu vẫn là hai chiếc xe cùng hỏng một lúc, tại một chỗ, việc này có hơi ngẫu nhiên thái quá. Sau đó hai hướng dẫn viên du lịch, một người vào khách sạn, một người ngủ ngoài xe, người trong khách sạn nghe tiếng khóc bên phòng kế mà chẳng hề hoảng sợ. Điều này làm tôi dấy lên nghi ngờ, chủ khách sạn và tay hướng dẫn viên trẻ là cùng một bọn. Hẳn ăn trộm đồng tiền của tôi xong thì hết hứng thú với hai tên nghèo kiệt xác chúng ta, nên không thèm hù dọa nữa. Bởi vậy tôi đã đoán trước là đêm nay bồn cầu sẽ không tự xả nước.”

Nghe hết sự suy luận của tôi, lão Vũ giơ ngón tay cái khen: “Vô cùng có lý. Đúng là hình như có chuyện như vậy thật!”

Tôi hít sâu, lại ghé tai vào tường toilet nghe, bên phòng hai cô gái đã không còn tiếng khóc. Lão Vũ cân nhắc một chút, hỏi: “Thế hôm qua lúc trả phòng, cậu nói có người nhảy lầu, là sao?”

“Tối qua tôi để ý, dưới đất còn vương lại bãi máu, tuyệt đối là có người ngã xuống, nhưng chưa nghĩ ra vì sao.”

Vừa dứt lời, lại nhớ đến em trai chủ khách sạn chống gậy bằng bó chân. Tại sao hẳn lại nhảy lầu? Đây là chuyện vẫn chưa thể hiểu. Lão Vũ à một tiếng: “Chẳng trách lúc chúng ta đi bộ quay lại, trước cửa cũng có chiếc xe khách bị hỏng, tôi thấy quá trùng hợp đi, hẳn là chủ khách sạn rải đinh trên đường. Con mẹ nó, hóa ra là một hắc điểm giả thần giả ma!”

Trong bồn cầu có bảng mạch điện, chắc chắn các tang vật khác cũng đều nằm ở khách sạn, hiện giờ chứng cứ xác thực, tôi giao điện thoại chỗ lão Vũ, nói: “Anh báo cảnh sát đi, hai chúng ta cùng ra ngoài sẽ khiến hấn nghi ngờ, để tôi ra cổng chờ cảnh sát đến.”

Phân công xong, tôi tỏ ra như không có gì, đẩy cửa bước ra ngoài. Giấy dán tường màu hồng cùng với ánh đèn mờ làm người ta có cảm giác lơ mơ, tôi bước nhanh xuống lầu, trông thấy chủ khách sạn đang ngồi trên ghế xoay hút thuốc.

Hấn liếc tôi, hỏi: “Đêm hôm còn ra ngoài làm gì?”

“Trong phòng buồn chán, ra sân hít thở không khí!”

“Hít thở?” Hấn cười như không cười, nhạo báng nói: “Hôm qua cậu hỏi tôi có ma ám không, có người nhảy lầu không. Vậy mà tối nay còn dám ra ngoài hít thở?”

Tôi cười lạnh: “Tôi đây không làm chuyện trái lương tâm, sợ cái lông à?”

Nói rồi, rút điếu thuốc đưa lên miệng, tôi bước ra ngoài. Tay chủ người Đài Loan này nhìn rất gian xảo, tôi vừa đi ra thì hấn xoay người lén lút lên lầu. Trong lòng đã dự tính trước, cả tòa khách sạn chỉ có một cửa ra, lão tử đây ngồi xổm ngoài công xem ai chạy thoát?

Chắc do nơi này quá hẻo lánh, hoặc bị chuyện gì đó làm chậm trễ nên mãi vẫn chưa thấy cảnh sát tới.

Đang nghĩ ngợi thì chợt có một người ăn mặc kiểu cảnh vệ màu đen, đeo một cái túi đen, đội mũ lưỡi trai đi từ cầu thang xuống, hình như đang đề phòng gì đó. Suýt nữa thì tôi không nhận ra, nhưng thấy hấn đi tập tễnh, chợt nhớ, đây chính là em trai của chủ khách sạn.

Hấn không có ý bắt lời với tôi, lúc đi ngang qua người còn cố ý kéo thấp vành mũ, tôi liền túm chặt lại hỏi: “Huynh đệ, quanh đây có ma ám, muện thế này anh còn đi đâu?”

Bị tôi túm, hấn giật mình, cố gắng trấn định cúi đầu đáp: “Tôi không sợ ma!” Rồi hất tay tôi định đi tiếp.

Tôi lại túm chặt lấy hấn: “Muện thế này, chẳng có xe cộ, anh đi kiểu gì?”

“Tôi có xe máy, không cần anh quan tâm!”

Hắn vùng vằng bước nhanh hơn ra ngoài. Đương nhiên tôi không để hắn muốn làm gì thì làm, túm chặt cái túi đen trên lưng. Tiểu tử này tuy què chân nhưng thân thủ không tồi, lập tức đâm thẳng vào mặt tôi, cú đâm bất ngờ khiến tôi không kịp phòng bị.

Vừa giờ tay ôm mặt, hắn liền nhảy lò cò lên chiếc xe máy ngoài cổng. Xe nổ máy, thấy hắn sắp thoát, tôi đổ mồ hôi lạnh, chiếc túi đen kia chắc chắn là có gì đó, không chừng là vật chứng mang đi phi tang.

Nghĩ vậy, tôi liền liều mạng xốc lại tinh thần, bước nhanh đuổi theo. Vừa định túm càng xe máy lậu thì đột nhiên lưng áo bị ái đó túm chặt, là chủ khách sạn ra hỗ trợ em trai ư?

Kinh hoảng quay đầu nhìn, đó lại là cô bé ban chiều, gương mặt vẫn âm trầm, tay cầm hộp cơm che trước ngực như sợ lạnh, hai mắt trừng lớn, hỏi: “Ca ca, anh có thể dẫn em đi tìm mẹ không?”

Lúc quay đầu lại thì chiếc xe máy đã chạy xa, để lại một đám khói đen, trong lòng tôi dậy lên nỗi tuyệt vọng không nói nên lời, tức mình giậm chân.

“Ca ca, em không tìm thấy mẹ. Cầu xin anh, anh dẫn em đi tìm mẹ được không?”

Tôi giận sôi máu, con bé đã làm lỡ đại sự, ban chiều muốn giúp nó đi tìm thì nó không cần, đúng cái lúc mấu chốt này lại tìm tôi nhờ giúp, nhưng nhìn đôi mắt ngây thơ đáng thương của nó, chẳng biết vì sao lướt giận trong tôi lại nguôi đi.

Đồng tiền hổ vằn thứ hai cũng đã mất, tôi bất đắc dĩ thở dài, có lẽ đây là số mệnh.

“Haiz đi thôi, anh dẫn em đi tìm mẹ, mẹ em ở đâu?”

Con bé nghe vậy cao hứng chỉ vào khách sạn, nói: “Mẹ em làm ở xưởng lót giày này này!”

CHƯƠNG 231: GẶP MA GIỮA NGÀY THƯỜNG

Con bé vừa nói xường lốt giày, tôi cứng đờ người, theo bản năng lùi về sau một bước. Nhà máy lốt giày là đời trước của khách sạn, vậy mà con bé lại nói ra? Nó cũng không nhiều lời với tôi, xoay người bước về phía khách sạn.

“Mẹ em làm công việc gì?” Tôi hỏi thử.

Con bé vẫn không trả lời, cái dáng cô đơn chiếc bóng làm người nhìn đau lòng. Nhưng nếu nó không nói đây là xường lốt giày thì không sao, nhưng nói ra rồi tự nhiên tôi có cảm giác sợ hãi, kinh nghiệm nửa năm nay cho tôi biết, không thể giúp con bé được.

Thấy tôi không đi theo, con bé quay đầu liếc một cái, đôi mắt long lanh tuyệt vọng như sắp khóc, cái tật dễ mềm lòng của tôi lại tái phát, cắn răng giậm chân rồi bước theo.

Con bé không đi vào khách sạn, mà dẫn tôi vòng ra phía sau, đằng trước trang trí lộng lẫy, không ngờ mặt sau khách sạn lại vô cùng cũ kỹ, thậm chí có những mảng gạch còn lộ ra ngoài. Đủ thấy rằng tay chủ người Đài Loan chỉ là kẻ thích hào nhoáng bên ngoài.

Con bé đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã biến mất sau góc khuất, tôi vừa định queo vào thì đột nhiên một bàn tay chụp lấy lưng áo. Giật mình khẽ kêu lên một tiếng, quay đầu lại, thì ra là lão Vũ.

Lão Vũ nhìn tôi, khó hiểu hỏi: “Cậu làm gì đấy?”

Tôi chỉ về phía trước, trả lời: “Giúp đỡ một chút ấy mà. Chẳng phải tôi đã bảo anh chờ trong phòng ư, sao lại xuống đây?”

Lão Vũ kéo tôi ra chỗ có ánh sáng, đáp: “Nghe tiếng ồn ào bên dưới, còn có cả tiếng xe máy rú ga, tôi không yên tâm.”

“Haiz!” Tôi bất đắc dĩ thở dài: “Báo cảnh sát chưa?”

Lão Vũ gật đầu: “Cậu vừa bước ra khỏi cửa là tôi báo luôn rồi, chẳng biết sao cảnh sát vẫn chưa tới. Vừa rồi có chuyện gì mà ồn ào thế, cậu cãi nhau với chủ khách sạn à?”

Tôi xua tay: “Là em trai của hấn, chắc là mang tang vật đi thủ tiêu, hấn có nghề lắm, tôi không can nỏi.”

“Thủ tiêu tang chứng? Nếu thế thì dù cảnh sát có đến, chúng ta cũng chẳng có gì tố cáo?”

Tôi lắc đầu: “Chuyện đó là chuyện nhỏ thôi, cái mấu chốt là không tìm được đồng tiền hổ vằn!”

Lão Vũ thì không quan trọng chuyện đó, nói: “Đồng tiền có mất cũng chẳng ảnh hưởng đến tính mạng cậu, chờ cảnh sát đến nhờ họ tìm giúp, điều quan trọng trước mắt vẫn là phải mau chóng đi tìm lão Quỷ.”

Mấy ngày nay lão Vũ cứ nhắc đến lão Quỷ suốt, tuy rất tò mò về nhân vật này, nhưng tôi không cách nào rời đi khi chưa làm rõ đồng tiền hổ vằn ở đâu.

“Lão Vũ, anh cứ quay về phòng đi, hai anh em họ nhất định có liên lạc với nhau. Anh canh chừng đồ vật trong bồn cầu, đừng để chủ khách sạn hủy nó, tôi còn có việc ở đây đã.”

Lão Vũ suy nghĩ một lát rồi đáp: “Cũng được, cậu tiếp tục ở đây chờ cảnh sát, tôi lên phòng trước.” Dứt lời, xoay người đi vào khách sạn.

Bị lão Vũ cắt ngang, đã chẳng thấy bóng dáng con bé đầu nữa, mà lòng tôi cũng dấy lên nghi hoặc, tìm mẹ, đằng sau khách sạn tối như hũ nút, sao mẹ nó lại ở đó được?

Có cảm giác không ổn, tôi không đi tới nữa mà quay về bậc thềm khách sạn ngồi hút thuốc. Chờ đến 1h sáng, vẫn chẳng thấy cảnh sát đâu, tôi thực sự hoài nghi lão Vũ đã gọi nhầm số. Mẫu thuốc chất đầy dưới chân, tôi thất vọng thở dài, vừa đứng lên vươn vai thì bỗng một người từ cửa đi vào, dáng đi yếu điệu thướt tha, là cô gái có đôi mắt to kia. Trông thấy cô ấy, tôi ngây ngẩn cả người.

Trước khi xuống đây, rõ ràng mình còn nghe thấy tiếng khóc bên phòng cô ta, dù biết tiếng khóc do người bày trò, nhưng có cả tiếng nói chuyện phiếm pha tạp trong đó, chắc chắn là sự thật.

Thấy tôi ngồi ngoài bậc thềm, cô gái cũng tỏ ra bất ngờ, lại gần hỏi: “Anh không ngủ, ra đây ngồi làm gì?”

Tôi không trả lời câu hỏi, cảnh giác nhìn cô ta chằm chằm, hỏi ngược lại: “Cô thì sao? Cô ra ngoài từ khi nào?”

Cô gái lau mồ hôi trán, ngồi xuống cạnh tôi: “Lúc chiều gặp anh xong thì ra ngoài luôn, cơm nước xong mới về. Ở đây buổi tối không khí khá trong lành!”

Tôi hít sâu một hơi, cuộc sống thành phố áp lực cao, cuộc sống diễn ra chớp nhoáng, rất nhiều người có thói quen đi dạo đêm, chuyện này bình thường. Nhưng tiếng nói chuyện trong phòng cô ấy....

Là cô bạn kia sao? Tự lảm bảm một mình, hay có bạn khác tới chơi?

Tôi nghi hoặc hỏi: “Thế ai ở trong phòng cô? Tôi nghe thấy có tiếng nói chuyện!”

Vừa hỏi xong thì sắc mặt cô gái thay đổi: “Anh trêu tôi đấy à? Sao có thể có người nói chuyện trong phòng tôi chứ?”

“Không phải cô bạn của cô à?”

Nhớ lại một chút về người bạn của cô ấy, tóc vàng, phần mái cắt búp bê đáng yêu, bèn tả lại, ai dè cô gái mắt to giật mình, sững sốt một lúc, hỏi: “Anh nói gì? Cô ấy đến đây cùng tôi?”

Tôi gạt đầu, trong lòng thầm thấy chuyện này có vẻ quái lạ, hỏi lại: “Đúng vậy, cô không ở trong phòng, vậy người nói chuyện phải là cô ấy chứ?”

Chiếc khăn tay của cô gái đột nhiên rơi xuống đất, toàn thân run lên lẩy bẩy: “Sao có thể, người anh ta rất giống bạn thân tôi, nhưng cô ấy chết hai năm trước rồi!”

Không hề dự liệu được cô ta sẽ nói như vậy, đầu tôi lập tức ong lên một tiếng: “Đã chết? Cô chắc chứ?”

Cô gái không hề do dự đáp: “Chắc chắn, bị chết đuối!”

Tôi sửng sờ, hoảng loạn lấy điện thoại ra xem lịch, từ giờ đến 15 âm còn xa, theo thực tế mà nói, mình không dễ gặp ma mới đúng chứ?

“Cô đi du lịch có một mình?”

Thấy tôi hoảng hốt, cô gái cũng có chút dè dặt: “Đúng vậy, một mình tôi đi giải khuây. Anh phát hiện cô ấy đi theo tôi từ khi nào?”

Tôi đáp: “Từ chạng vạng tối hôm qua, lúc xe chúng ta bị hỏng, sang đây ngủ, tôi đã thấy hai người đi cùng nhau.”

Nhớ lại lúc gặp hai người hôm qua, đúng là chưa hề thấy họ nói chuyện cùng nhau, càng nghĩ tôi càng thấy sợ, cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng cả lên. Ban nãy còn tự cho là mình thông minh, áp tai vào tường nghe lén, thắc mắc tại sao tiếng khóc không hù dọa được hai cô gái, hóa ra trong phòng là có ma thật!

Cái khách sạn này quả là không hề đơn giản, thật thật giả giả cứ trộn lẫn vào với nhau.

Chột dạ, tôi nuốt nước bọt, cô gái thì đang căng thẳng, hai tay cứ đan vào nhau. Một lúc sau, cô ấy mở miệng trước: “Làm sao bây giờ, anh nói làm tôi giờ không dám về phòng.”

Tuy tôi chưa nói gì, nhưng suy nghĩ cũng giống cô ấy, cô gái nói tiếp: “Từ giờ cho tới lúc trời sáng còn lâu, giờ đến ngồi ngoài cửa tôi cũng sợ, hay là đổi nơi ở khác đi?”

Tôi bất an nhìn đồng hồ, đã gần 2h, sao cảnh sát còn chưa tới?

“Đổi nơi ở? Đổi đi đâu được, ở bên kia sườn núi kia hình như có khách sạn, nhưng tôi chưa thể đi!”

Cô gái sốt ruột thở dài: “Hay là khỏi tìm khách sạn, cứ tìm nhà dân nào đó gần đây xin ngủ tạm. Tôi nghe nói gần bìa rừng đằng kia có một căn nhà, đó là căn gần nhất.”

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô ta, bất kể thế nào cũng không dám ở lại, ngẫm ra thì cũng là nhi nữ thường tình.

“Bên kia? Trên lầu tôi còn một người bạn, phải về đón anh ấy nữa. Cô có nhớ đường không, hay là tôi đưa cô qua đó trước.”

“Có nhớ, ban nãy đi dạo đêm tôi nhớ rất rõ.”

Thấy tôi đồng ý đưa mình đi, cô gái tỏ ra đầy hy vọng. Tôi thở dài đứng lên, vừa định bảo cô ta dẫn đường, nhưng nghĩ lại, lão Vũ vẫn ở trong phòng, kể bên lại có ma ám, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự không yên tâm, nói: “Không được, tôi lo cho bạn mình lắm, phải lên gọi anh ta xuống đã, cô chờ tôi một lát, nhanh thôi.”

Cô gái không quá tình nguyện: “Gần đây thôi mà, anh đưa tôi đi trước được không?”

Tôi lắc đầu, khí xử: “Tình hình bạn tôi còn chưa biết thế nào, rất nguy hiểm, phải lên đưa anh ấy xuống. Cô chờ tôi, 2 phút thôi!”

Nói xong cũng chẳng chờ cô ta đồng ý, tôi vội chạy nhanh vào khách sạn. Vừa lên đến tầng 2, lại trùng hợp bắt gặp một bóng dáng lén lút đứng ở phòng 207 cuối hành lang, chính là tay chủ người Đài Loan.

“Đừng có vào!” Tôi hô to.

Nhưng vẫn chậm mất một bước, hấn đã đẩy cửa đi vào trong. Toát mồ hôi lạnh, cũng chẳng rảnh quan tâm hấn, chỉ cầu nguyện lão Vũ đừng gặp chuyện gì.

Mở cửa, trong phòng trống không, chẳng có bóng người. Lòng tôi lạnh đi, không xong rồi! Đờ người ngồi phịch xuống ghế, đang tuyệt vọng đến đỉnh điểm thì chợt có tiếng gõ cửa khe khẽ. Tôi căng thẳng quay đầu thì trông thấy bé gái cầm hộp cơm đang đứng.

“Ca ca, em nói cho anh chú ấy ở đâu, anh có thể giúp em không?”

Nhìn chằm chằm vào con bé đáng thương, tôi hỏi: “Ở đâu?”

“Em tìm được mẹ rồi.” Con bé chỉ về phía sau khách sạn: “Ở sau đó, mẹ em bị tảng đá lớn chắn đường!”

Tôi sửng sốt, có chuyện này thật sao?

Trong lúc nhất thời, những chuyện trùng hợp cứ liên tiếp xảy ra, lòng tôi loạn như tơ vò, nhưng trước mắt cũng chả có lựa chọn nào khác, đành gạt đầu. Thấy tôi đồng ý, con bé vẫn giữ nét mặt âm trầm, xoay người chạy như chớp xuống dưới lầu.

Ra ngoài đại sảnh, lại chẳng thấy cô gái mất to đâu nữa, cô ta không nghe lời chờ, tôi có một dự cảm, hình như ngoài mình ra thì ai cũng xảy ra chuyện vậy.

Con bé dẫn tôi ra phía sau khách sạn, tôi bật đèn pin thì theo bó vào một chỗ có tảng đá lớn, nó chỉ tảng đá nói: “Mẹ em bị kẹt dưới này!”

Khối đá này là trộn bằng xi măng, nhìn rất nặng, bị nó đè lên thì cứ cho là con bé nói thật, mẹ nó cũng sớm mất mạng rồi. Bỏ điện thoại xuống, cắn răng cố sức dịch một đầu tảng đá ra, còn chưa trông thấy bên dưới có cái gì thì chợt ngoài kia vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Cuối cùng thì họ cũng tới!

.....

Lão Vũ được phát hiện đang nằm hôn mê ở đại sảnh tầng một, chủ khách sạn chết trong phòng 207, nghe nói là sợ quá vỡ tim.

Mọi việc xong xuôi tôi mới được biết, từ sau trận lụt năm đó, cảnh sát tương đối kiêng kỵ nơi này, nếu nhận được báo án, chỉ cần không phải án mạng lớn thì hầu như sẽ không tới lúc nửa đêm. Sở dĩ họ đến đây là vì có tài xế trên đường báo án mạng, đó là em trai chủ khách sạn tông xe máy vào gốc cây ven đường, chết.

Trong cái túi đen hắt mang theo là rất nhiều đồ trang sức quý giá, có cả ví tiền của người đàn ông trung niên cùng cái đồng hồ của người mặc quần lót. Đúng như tôi dự đoán, cảnh sát đã tìm thấy vô số thiết bị điều khiển từ xa trong các căn phòng, họ nói tên em trai vốn không công ăn việc làm, đến đây đã lâu nhưng chỉ lang thang kiếm sống bằng nghề trộm cắp. Sau khi xưởng lót giày bị lụt, hắt gọi anh mình từ Đài Loan sang, mua lại mảnh đất với giá rẻ như cho.

Hai anh em chúng cải tạo nơi này thành một khách sạn xa hoa. Thật không ngờ người tính không bằng trời tính, đặc ý chẳng bao lâu thì người anh đã bị em trai kéo vào con đường lừa đảo. Sau khi xác định những khách trọ có tiền, chủ khách sạn phụ trách dùng điều khiển từ xa hù dọa, tên em trai thì trèo cửa sổ vào khoảng đồ. Bóng người nhảy lầu tôi nhìn thấy, thực ra là hắt trèo tường không may trượt ngã.

Dưới tầng đá đằng sau khách sạn có một mảnh xương khô, cảnh sát đào xung quanh thì phát hiện một cái xác năm đó chưa vớt hết. Nghe cảnh sát kể, sau trận lụt, có một câu chuyện đồn đại vô cùng cảm động, một cô bé mang cơm cho mẹ ở xưởng lót giày, bất hạnh gặp nạn, lúc vớt ra, trên tay con bé còn giữ chặt hộp cơm!

Ngồi trên xe khách đi Thông Du, tôi đã kiệt sức, dựa người vào ghế. Lão Vũ thì háo hức, trên đường lấy điện thoại của tôi search baidu, đưa tôi xem những tin tức về trận lũ lụt năm xưa.

Tôi lơ đãng lướt xuống một tin bên dưới, nó nói về hai cô gái đẹp từ Tứ Xuyên đi du lịch đến gần xưởng lót giày thì gặp nạn, một người xác bị trôi vào trong xưởng, người còn lại xác dạt vào bìa rừng cạnh đó...

Đầu tôi đau như búa bổ, cảm giác chưa từng bị lẫn lộn như thế bao giờ. Xe chạy được một lát thì bà cô ngồi ghế sau vỗ tôi, hỏi: “Anh bạn trẻ, cậu làm rơi hộp cơm này!”

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên giữa lối đi sàn xe có một hộp cơm bằng nhôm dính đầy đất, nhưng nó vô cùng quen mắt. Tôi nhặt lên, chậm rãi mở ra xem, bên trong là đồng tiền hồ văn bị mất!

CHƯƠNG 232: BA NGÀY ĐỊNH MỆNH

Đồng tiền hồ văn ngữ đã mất, giờ tìm lại được khiến tôi mừng như phát điên, tay run run cầm hộp cơm bằng nhôm, trong lòng lại có cảm giác khó chịu. Thấy tôi ngây người, lão Vũ ngóc đầu qua xem, nhìn thấy đồng tiền thì kinh ngạc hỏi: “Chẳng phải cậu nói tên què đã mang đồng tiền đi thủ tiêu ư, sao lại quay về đây?”

Tôi ngơ ra một lúc, sau đó mới thấp giọng trả lời: “Lão Vũ à, làm việc tốt giúp người, luôn là chuyện đúng đắn!”

.....

Cuối cùng thì hai chúng tôi cũng đến Thông Du một cách thuận lợi, gặp người mà mấy hôm nay lão Vũ cứ nhắc mãi.

Lão Quỷ này tuổi đã trên dưới 60, làn da khô ráp nhăn nheo, những ngón tay nứt nẻ, nhìn là biết xuất thân nông dân làm ruộng. Vốn cái danh lão Quỷ không dễ nghe, cứ tưởng ông ta phải là một người lấm la lấm lét, hoặc thần thần bí bí, ai dè cũng chỉ như một người bình thường, không có gì khác biệt.

Lão Quỷ có vẻ chất phác, chỉ duy một điều tôi hơi bất ngờ, đó là ông ta không hề biết lão Vũ. Là một người quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời, nghe lão Vũ tự giới thiệu đến nước bọt bay tứ tung, ông ta cứ ngây ra.

Tôi ái ngại nhìn lão Vũ, anh ta quen làm lãnh đạo rồi, tác phong nói chuyện vẫn y như vậy, xa không nói xa, gần không nói gần, chẳng đáng tin chút nào.

Mùa vụ đang lúc bận rộn, lão Quỷ nghiêm túc lắng nghe anh ta khoa chân múa tay một lúc thì hết kiên nhẫn, lễ độ cười nói: “Chuyện cậu nói tôi hiểu rồi, nếu cậu biết ngoại hiệu của tôi, chắc cũng nghe nói quy tắc của tôi rồi chứ?”

Lão Vũ trả lời: “Biết biết, lão ca chỉ bán tin tức, không ra mặt, không bắt ma, không chỉ điểm!”

“Thế cậu còn làm khó tôi làm gì, xin lỗi tôi không xem bệnh cho người khác!”

Dứt lời ông ta xoay người đi xuống ruộng.

Lão Vũ một mặt ghen đến xám xịt, tôi thì càng chẳng có gì để nói, lúc đi lão Vũ cứ thế lên thềm xuống đảm bảo lão Quỷ sẽ chữa bệnh cho tôi, kết quả lại thành ra thế này.

Lão Vũ xấu hổ, kéo tôi lên đường, cười nói: “Phương pháp của chúng ta sai rồi, nói chuyện ngay trên ruộng làm chậm trễ việc nhà nông của người ta.”

Tôi cười khở: “Tiếp theo phải làm sao?”

Lão Vũ đi trước, vẫy tay: “Đến cổng nhà ông ấy chờ thôi!”

Tuy lão Quỷ không quen biết lão Vũ, nhưng lão Vũ lại rất hiểu về ông ta. Tên thật ông ta là Vương Thiên Nghĩa, chúng tôi hỏi thăm mấy người là tìm được nhà, cả hai ngòì chờ vật vạ đến tận lúc mặt trời lặn, lão Quỷ mới vác cuốc trở về.

Trông thấy hai chúng tôi ngòì ăn vạ trước cửa, ông ta cũng chẳng nổi cáu, cười hỏi lão Vũ: “Sao thế lão đệ, ở lại xin cơm à?”

Lão Vũ cười gật đầu: “Ừ, xin cơm!” Rồi đẩy đẩy tôi: “Mau kiếm quán nào mua ít đồ ăn sẵn, thêm chai rượu nữa về đây!”

Tôi sững sốt rồi gật đầu với lão Quỷ, đi mua đồ ăn. Lão Quỷ là người neo đơn, trong nhà ngoài chần đệm thì chẳng có thứ gì, nói là nghèo chưa đủ, mà phải là nghèo kiệt xác mới đúng.

Lão Vũ làm chính sự không ổn, nhưng mấy năm làm lãnh đạo đã rèn luyện được tính nhẫn nại tiếp khách lợi hại, tôi mua đồ ăn quay về, còn bần bầy lên đĩa thì đã thấy hai người cười nói rôm rả.

Bê mâm cơm lên, lão Vũ cầm chai rượu rót đầy một chén cho lão Quỷ, cụng ly một cái, uống cạn rồi chúng tôi bắt đầu vào bữa. Khá bất ngờ khi trong bữa ăn, lão Vũ chỉ nói về đề tài hoa màu linh tinh, chẳng hề nhắc nửa lời đến mục đích chuyến đi lần này.

Đây cũng là chỗ xảo quyệt của lão Vũ, sau hai chén rượu, lão Quỷ không tìm được mà ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn tôi một cái. Kể cũng lạ, vừa bị ông ta nhìn, toàn thân tôi cứ như chạm vào điện, giật bắn lên.

Sau khi xem xét xong, lão Quỷ quay sang hỏi lão Vũ: “Ban nãy cậu nói người muốn xem bệnh, là anh bạn trẻ này?”

Lão Vũ cười cười gật đầu, lại rót đầy chén rượu: “Đúng vậy, đi xem bệnh cho tiểu tử này!”

Lão Quỷ bĩu môi, giọng tiếc rẻ: “Khỏi cần xem, sắp chết rồi!”

Lời vừa dứt, tôi sợ đến trợn mắt hốc mồm, lão Vũ cũng run tay, rượu tràn cả ra bàn. Tôi vội đứng dậy tìm cái giẻ lau, lão Vũ giữ tay tôi, ý nói ngồi lại.

“Vừa rồi ông nói...?”

Lão Quỷ từ tốn lặp lại: “Tiểu tử này sắp chết!”

Tôi với lão Vũ nhìn nhau, tuy chưa được chứng kiến bản lĩnh của lão Quỷ, nhưng nghe ông ta phán mình sắp chết, vẫn thấy sợ hãi.

Lão Vũ cuống quýt: “Lão ca, lời này phải hiểu như thế nào?”

Lão Quỷ nhắc chén rượu lên uống một hớp lớn, lau miệng rồi đáp: “Tiểu Tử, gần đây có gặp ma quỷ không?”

Tôi thật thà gật đầu, bởi gì ngày hôm qua mình vừa gặp ma xong.

“Vậy đúng rồi, dương khí đã bị tà ma hút hết!”

Tôi thấp giọng nói: “Trước đây thì cứ đến 15 âm lịch...”

Lão Quỷ ngắt lời: “Tôi biết, vậy đủ chết người rồi. Cậu đã thấy ai tiếp xúc tà ám lâu ngày mà sống dai chưa?”

Ông ta nói có lý, người đầu tiên tôi nghĩ tới là Lý Đồng, hẳn ngày nào cũng quá âm, tiếp xúc với ma quỷ, tuổi tác chỉ ngang tôi mà thọ mệnh chẳng bao lâu, cuối cùng còn chết thảm.

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay tôi đã ướt đẫm mồ hôi, nôn nóng hỏi: “Thế ngài xem, tôi còn sống được bao lâu?”

Lão Quỷ ợ một tiếng: “Ba ngày!”

“Cái gì?”

Lão Quỷ không nói đùa, tôi nghe mà cảm giác mình vừa bị tòa án tuyên tử hình, buột miệng hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lão Quỷ vẫn trả lời với giọng lạnh lẽo: “Chuẩn bị hậu sự đi!”

Câu này làm tôi sửng ra, không khí ngưng kết vài giây, lão Vũ ái ngại cười cười, lại rót đầy chén rượu cho lão Quỷ: “Cái này, lão ca xem, tiểu tử mới có 30 tuổi đầu...”

Lão Quỷ vội giơ tay, thấp giọng nói: “Tôi đây không ra mặt, không bắt ma, không chỉ điểm, chỉ bán thông tin, bữa rượu này coi như là lệ phí đi!”

Lão Quỷ nói chuyện không có mở bài, chẳng có thân bài mà trực tiếp nói cho tôi kết bài bi thảm, đầu óc tôi quay cuồng.

Nói xong, lão Quỷ đứng dậy muôna đi, lão Vũ vội chạy qua ghé sát vào tai ông ta thì thào mấy câu. Thật không ngờ, sắc mặt lão Quỷ lập tức đại biến, quay đầu đánh giá tôi lần nữa, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Không biết lão Vũ nói gì với ông ta, nhưng nó mang đến sự chấn động lớn, lão Quỷ ngồi đó thờ dài, giống như đang suy nghĩ điều gì. Tôi bất an hỏi: “Quý bá bá, ngài giảng tiền căn hậu quả tốt xấu cho tôi một chút đi, ngài thấy đấy, tôi không đau không ngứa, chẳng biết sẽ chết vì cái gì!”

Lão Quỷ thờ dài, rút nhúm thuốc lá với tờ giấy, liếm chút nước bọt rồi về thành điệu thuốc, chậm rãi nói: “Thứ cậu chọc phải cực kỳ lợi hại, thực ra nếu không phải bản tính tốt, cậu đã chết từ hôm qua rồi, chẳng còn mạng mà đến tìm tôi.”

Chợt nhớ đến cô gái mắt to hôm qua, cô ta cứ tìm cách nhờ tôi đưa đến bìa rừng, đó là nơi xác cô ta trôi dạt, nếu không phải lo lắng an nguy lão Vũ mà đi cùng, có lẽ đúng là mình đã mất mạng.

Lão Quỷ biết chuyện xảy ra với tôi hôm qua ư?

“Quý bá bá, có phải tà ma hôm qua tôi thấy không? Nhưng tôi và lão Vũ đi cùng nhau, sao anh ấy lại chẳng việc gì?”

Lão Vũ sững sốt: “Đang nói chuyện của cậu, sao lại kéo cả tôi vào?”

Tôi trầm giọng: “Anh còn nhớ hai cô gái xinh đẹp ở phòng bên cạnh không, họ đã chết mấy năm trước rồi!”

Lão Vũ tái xanh mặt, nghi hoặc hỏi tôi: “Hai cô gái? Chẳng phải chỉ nghe tiếng động thôi ư, sao cậu biết ở cạnh phòng chúng ta là hai cô gái? Tôi đâu có thấy ai?”

Tôi cứng họng, thất sắc!

Lại nhớ đến chủ khách sạn có đưa chìa khóa phòng cho hai cô gái, hẳn tuyệt đối trông thấy họ, nhưng giờ hẳn đã chết...Tôi

không khỏi ớn lạnh sống lưng, lão Quỷ nói đúng, ngày thường mà gặp ma, chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Lão Quỷ liếc nhìn lão Vũ, giống như hạ quyết tâm cao độ, nói: “Mấy chục năm nay tôi chưa từng phá vỡ quy củ, nhưng cậu ấy đã được gửi gắm, vậy tôi đành phải giúp.”

Dứt lời, ông ta quay đầu nói với tôi: “Tiểu tử, cậu ở lại đây 3 ngày đi. Nếu ba ngày sau cậu không chết, thì coi như xong việc, nếu cậu chết...”

Lão Vũ ái ngại ho khan: “Nếu cậu ấy chết thì đừng đề cập đến!”

Lão Quỷ nói không rõ ràng lắm, tôi trùng xuống, hỏi: “Tại sao phải là 3 ngày?”

“Trong vòng 3 ngày, sẽ có thứ không sạch sẽ đến tìm!”

Lão Quỷ nói chẳng dẫn đo, tôi nghe mà tự nhiên cảm giác đồng tiền hổ vằn trên cổ phát ra hàn khí, đại họa đến để cướp nó ư?

Chẳng dám hỏi thêm, lão Quỷ phá quy củ mấy chục năm giúp mình, tôi không muốn ông ta cảm thấy phiền phức, tất cả cứ chờ ba ngày sau rồi tính.

Cả bữa ăn trôi qua trong sự thấp thỏm bất an, sau khi lão Quỷ đồng ý giúp đỡ, lão Vũ không mới rượu ông ta nữa. Ăn xong, lão Quỷ bảo tôi ra chuồng bò, hứng một chậu nước đá bò, nói ra tối nay cần dùng. Thế nhưng bò có chịu đá đâu, tôi muốn cho nó uống nước, mà cho thêm đường nó không uống, cho thêm muối nó cũng không chịu, cuối cùng nghĩ ra một chiêu, đốt đồng lửa cạnh chuồng

Đốt lửa bùng lên, chỉ nửa giờ sau, nhiệt độ bên trong chuồng nóng như cái lò, rốt cuộc hai con bò cũng chịu thò đầu ra máng uống nước. Sau đó thì hứng được một chậu to nước đá bò.

Lão Quỷ bảo tôi trốn sau chuồng bò, dùng nước tiểu rải một vòng xung quanh, dặn tôi bất kể có nghe âm thanh gì cũng không được ra ngoài. Ờ, sao cứ như Đường Tăng trong Tây Du Ký vậy?

Tối đến tôi thành thành thật thật mà ở chuồng bò, trong lòng lo sợ bất an. Hai con bò nhà lão Quỷ cũng khá ngoan ngoãn,

chúng không sợ người, tôi nằm gối đầu lên mình bò, cố gắng qua đêm.

Tình cảnh hiện giờ giống hệt ở Hoài Hồ thôn, lúc đó Khâu lão thái giúp tôi bắt ma, cuối cùng lại ảnh hưởng đến tính mạng bản thân. Nói như vậy, nếu thất bại, liệu lão Quỷ có kết cục giống Khâu lão thái không?

Bản thân đã liên lụy quá nhiều người, nghĩ vậy tôi vô cùng phiền muộn, đúng lúc này chợt nghe tiếng kéo kẹt, chuồng bò rung động, hình như có thứ gì muốn xông vào.

CHƯƠNG 233: CON BÒ GIÀ

Tiếng động bất thành linh làm tim tôi nhảy lên cổ họng, nương ánh đèn sợi đốt mờ mờ treo trên đỉnh chuồng, tôi ngồi thẳng dậy gắt gao nhìn ra ngoài cửa gỗ, mấy giây sau, tiếng kéo kẹt lại vang lên, cán cửa bị đẩy ra, người thò đầu vào là lão Vũ.

Thấy đó là lão Vũ, rốt cuộc tôi đang căng chặt thần kinh cũng thả lỏng, lão Vũ lại gần ngồi xuống, tôi bất an hỏi: “Lão Vũ, anh không ở trong nhà, ra đây làm gì?”

Lão Vũ khoanh chân đáp: “Không ngủ được, ra đây nói chuyện với cậu.” Nói xong lại thở dài: “Vẫn là đại ca đây hại cậu, mới 30 tuổi đầu mà chỉ còn thọ mệnh có 3 hôm.”

Tuy nói trôi chảy, nhưng biểu hiện hối hận của lão Vũ tuyệt đối là thật, vì để bảo mệnh, anh ta ném cái chuyến xe 13 cho tôi, ban đầu thì tôi rất cảm hận, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, sự thù ghét cũng tiêu tan đi hết, hoặc có thể nói, đây là số mệnh!

Tôi lại nhích một chút về phía con bò già cho ấm người, không muốn so đo với lão Vũ, hỏi: “Lúc chiều sợ phiền nên tôi không hỏi lão Quỷ. Ông ấy có nói với anh, thứ gì đến tìm tôi không?”

Lão Vũ lắc đầu: “Sau khi bố trí cho cậu xong, lão Quỷ đi giết hai con gà, từ đó tới giờ cứ bện bôi máu gà lên vải, không có thời gian nói chuyện. Có điều tôi đã đại khái đoán được, tà ám là thứ gì.”

Tôi kinh ngạc: “Anh biết?”

Lão Vũ cười, khẽ gật đầu: “Tôi, cậu và cả lão Đường, cùng với những tài xế đã chết, hẳn là gặp cùng một thứ tà ám giống nhau.”

Trong lòng tôi thầm mắng, vậy thì khác gì không biết, nhưng không nói ra.

“Nhưng số anh may, được Hà tiên sinh cứu giúp.”

Lão Vũ thở dài: “May cái gì, mấy năm nay sống trong lo lắng đề phòng, đến một giấc ngủ ngon cũng là điều xa xỉ.”

Tôi cười khổ một tiếng, lão Vũ nói tiếp: “Thực chất cái hồi đẩy chuyến xe cho cậu, lão Đường có đi tìm tôi, vì chuyện này mà

hai chúng tôi còn suýt trở mặt. Nói cho cùng, lão Đường vẫn coi cậu là bạn bè, vì nhắc nhở cậu mà nói chuyện tai nạn xe cho nghe, bán đứng chính bản thân mình.”

Tôi thờ dãi, nhớ lại những lời lão Đường nhắc nhở, hỏi: “Anh nghi ngờ tà ám gây tai nạn có liên quan đến bà lão để quên sọt đồ ăn? Thế cái đêm anh suýt xảy ra chuyện, bà ấy có xuất hiện không?”

Lão Vũ lắc đầu: “Không!”

Tôi thất vọng nói: “Vậy thì quy luật đã bị phá vỡ. Sự xuất hiện liên tiếp của bà lão đúng là bất thường, nhưng vô chứng cứ mà đoán bà ấy không phải người thì có quá đáng lắm không?”

Lão Vũ vẫn luôn tin chắc tà ám chính là cái bóng người mờ mờ trên hộp đen mà camera ghi lại, nhưng tôi không nói anh ấy biết, bà lão quên sọt chính là nhân chứng, nếu nói ra, có lẽ không chỉ nghi ngờ, mà anh ấy sẽ khẳng định tà ám là bà ta mất.

Trong lòng tôi, tuy lời bà lão nói, lão Đường không phải vì tránh bà ta mà lao xuống đập, điều này rất đáng nghi, nhưng nói cho cùng thì tôi vẫn cho rằng tà ám gây chuyện chính là đại họa.

Đúng lúc này thì ngoài trời chợt nổi gió to, đêm nay sắc trời vẫn luôn rất đẹp, sao đột nhiên lại nổi gió? Tiếng chuông bò bị thổi vang lên ken két ghê tai, hai chúng tôi cùng nhìn về phía cửa, thấy bất ổn, tôi đẩy lão Vũ: “Lão Vũ, nguy hiểm lắm, anh mau vào nhà tìm lão Quỷ đi!”

Gió bên ngoài càng ngày càng lớn, cửa chuông bò bị đóng chặt cũng bật tung ra, lão Vũ gật đầu lia lịa: “Tôi vào tìm lão Quỷ, cậu ở yên đây, nhớ kỹ lời ông ta dặn!”

Nói rồi liền lao ra ngoài. Lão Vũ vừa đi thì tiếng gió dần nhỏ lại, nhưng điều khiến tôi bất an đó là, hai con bò già như nhận ra cái gì, đột nhiên đứng dậy kêu lên.

Thấy hai con bò có phản ứng bất thường, tôi đoán nhất định là tà ám đã tìm tới, cụ thể mà nói, là đại họa, hay chính là lục mãng tới!

Hai con bò như đối đầu cường địch, mỗi con một bên đứng kẹp tôi vào giữa, tôi không bỏ chạy, cũng không hành động gì,

chỉ có thể lựa chọn tin tưởng lời của lão Quỷ, ngoài việc ngồi giữa vòng nước đá bò mà run thì hết cách.

Gió ngừng, ngừng một cách đột ngột không hề có dấu hiệu báo trước, cứ như này giờ chưa từng có gió thổi vậy. Hai con bò không kêu nữa, tôi thì vẫn chưa dám buông lỏng cảnh giác, nó đã tới, làm sao lại dễ dàng bỏ đi như vậy được.

Trong chuồng bò dần yên tĩnh trở lại, tôi có thể nghe được tiếng chính mình đang thở dốc. Sự yên tĩnh đến lạ kỳ kéo dài vài phút, bỗng nhiên con bò đứng bên phải tôi nháy dựng lên điên cuồng, đôi mắt lồi của nó vằn tia máu, như đang chống lại đồ vật vô hình nào vậy.

Nó không ngừng hất hai chân sau, xoay vòng quanh bãi đất trống có vẻ rất khổ sở, con bò còn lại không đi qua hỗ trợ mà đứng yên bên cạnh tôi, một tắc không rời.

Tiếng con bò rống lên càng lúc càng lớn, cơ thể to lớn của nó va đập vào vách chuồng. Chuồng bò được xây bằng gạch, chỉ chốc lát, toàn thân con bò đã tươm máu, nhưng nó không từ bỏ, rống lên càng hăng, tựa như ngày càng chống trả kịch liệt hơn.

Nhìn con bò bị tà ám tra tấn, lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi lạnh, chỉ hận không thể đi qua trợ giúp, nhưng mình đâu có nhìn thấy gì!

“Rầm!” Một tiếng, cánh cửa gỗ bị đá văng, rớt cuộc lão Quỷ cũng xuất hiện, trên tay cầm tấm vải dài đến 2m, đấm máu gà, đang nhỏ giọt tong tong, lao vào, buộc nó lên chân sau con bò.

Tấm vải buộc vào chân, con bò không phản ứng kịch liệt như này nữa, vài phút sau thì nó dần dần ổn định lại.

Con bò thở hồng hộc, quỳ rạp trên mặt đất, lão Quỷ cúi xuống sờ tay vào mắt nó, sau đó bò lên chính mắt mình. Tôi có từng nghe nói, lau mắt bằng nước mắt trâu bò có thể nhìn thấy được ma quỷ.

Lão Quỷ cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau khi đã xác định là an toàn, ông ta vẫy tay ý bảo tôi không cần sợ hãi.

“Lão Quỷ bá bá, tà ám đi rồi sao?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Lão Quỷ khẽ gật đầu: “Không sao rồi.”

Tôi còn chưa hoàn hồn, nhìn một vòng quanh chuồng bò, chợt phát hiện gần con bò kia có dấu máu, dấu máu rất có quy luật, kéo dài từ thân nó ra đến cửa.

Thấy vậy, hai mắt lão Quỷ sáng lên, quay đầu dặn tôi đừng ra khỏi vòng tròn, rồi lần theo dấu máu chạy ra ngoài.

Tôi biết, dấu máu trên đất là từ tấm vải nhỏ xuống, tà áo chắc đã bị lão Quỷ đánh dấu, ông ta có thể bắt được nó sao? Tôi toát mồ hôi lo cho lão Quỷ, không dám cầu mong mọi việc thuận lợi, chỉ hy vọng ông ấy có thể bình an.

Trong chuồng bò đã khôi phục yên tĩnh, con bò đầy vết thương trên người đang ghé vào cửa nằm nghỉ, rốt cuộc tôi thở phào một hơi, hôm nay xem như đã qua.

Lão Quỷ đi khỏi được khoảng hơn nửa tiếng, tôi ngồi bó gối dưới đất, mơ mơ màng màng sắp ngủ quên, bỗng nhiên!!!

Một tiếng rống thê thảm vang lên, tôi tập trung nhìn, con bò già ngoài cửa lại bắt đầu nổi điên. Giờ đây nó còn điên loạn hơn trước, cứ như có thứ gì đang cưỡi trên lưng, liều mạng đập người vào tường.

Mồ hôi lạnh chẳng biết đã thấm đẫm trán từ khi nào, thật sự không thể bàng quan ngồi xem được nữa, định chạy ra khỏi cái vòng mà lão Quỷ vẽ. Con bò còn lại như phát hiện ý đồ của tôi, cúi đầu đẩy tôi lại.

Một tiếng rầm thật lớn, bờ tường bị con bò già húc thủng một lỗ lớn, cả cái chuồng không có cột chống, lung lay muốn sập. Tôi ôm đầu cuộn tròn dưới đất, con bò bên cạnh phát hiện nguy hiểm, liền lấy thân mình che lên người tôi. Ầm ầm mấy tiếng, cả cái chuồng đổ sập!

Lão Vũ nghe tiếng động vội lao từ trong nhà ra, tất cả xà gồ đều đập vào người con bò, tôi được che chắn nên không bị thương.

.....

Trời đã sáng, lão Quỷ cũng quay về, hai người họ vất vả mãi mới khiêng được đống xà nhà sang một bên, tôi với con bò có khe hở, từ từ chui ra. Con bò dùng thân mình cứu tôi một mạng, lưng nó rách toạc, máu me đầm đìa, mấy chỗ còn lộ cả xương trắng rất ghê người.

Nhưng có vẻ nó không quan tâm đến thương tích trên mình, sau khi bò ra khỏi đống đổ nát liền chậm rãi đi về phía con bò già ở bức tường kia. Tường bị sập, con bò kia đã chết thảm, gạch vụn phủ lên, đôi mắt còn vằn tia máu, chết không nhắm mắt.

Lão Quỷ trông thấy cảnh tượng, không khỏi sụt sùi nước mắt, thở dài nói: “Chúng nó một vợ một chồng, đã ở với nhau ba chục năm nay!”

Con chết là bò đực, bò cái không ngừng phát ra tiếng kêu bi ai, tiến đến bên cạnh, dùng sừng cọ cọ vào người, giống như gọi nó đứng dậy. Tôi cũng không cầm đượ nước mắt, nhìn hai con bò sinh ly tử biệt mà lòng xót xa.

“Tà ám đúng là lợi hại, thật không nghĩ tới thời đại công nghệ, dương khí thịnh vượng này mà còn có thứ như vậy!”

Lão Quỷ nói lảm bảm, như là đang trò chuyện cùng con bò, tôi cảm thấy thật xấu hổ, khom lưng 90°, hành lễ với con bò đã chết.

“Lão Vũ, chúng ta đi thôi!”

Tôi chịu đựng đủ rồi, không muốn liên lụy bất kỳ ai nữa, thậm chí là động vật. Tà ám này giải hoạt khó đối phó, để giữ mạng tôi không chừng còn phải hy sinh nhiều hơn. Nếu tôi không chết, vậy tiếp theo sẽ là ai đây? Lão Quỷ, lão Vũ ư?

Không phải tôi không tiếc tính mạng bản thân, nhưng thực sự sợ việc làm liên lụy người khác lắm rồi.

Lão Vũ vừa định khuyên nhủ thì lão Quỷ lên tiếng: “Tiểu tử, chuyên này không trách cậu đượ. Có câu con người sống chết có số, thực ra thì động vật, gia súc gia cầm cũng vậy, cậu không cần để trong lòng!”

Lão Vũ phụ họa theo: “Đúng vậy, tà ám này hại nhiều người như thế, cái chúng ta phải làm là tìm cách thu thập nó!”

Lão Quỷ lắc đầu: “Qua đượ ba ngày này đã rồi nói, còn hai ngày nữa, cố chịu đựng rồi tìm cách xử lý!”

Trải qua một đêm, tiềm thức tôi cảm nhận đượ sự nguy hiểm cực lớn đến tính mạng, nó hoàn toàn khác những lần trước đây, hình như đại họa đã không còn vì đồng tiền, mà nó muốn giết chết mình!

Lão Quỷ vỗ nhè nhẹ vào xác con bò đày bết thương, rồi dẫn lão Vũ vào nhà lấy thuốc, quay đầu nói với tôi: “Chúng ta không có chuẩn bị tốt, không thể dùng cương đối cương, đêm nay tôi phải giấu cậu đi.”

CHƯƠNG 234: HOA HOA DẪN ĐƯỜNG

Lão Vũ mang thuốc ra, nghe nói đêm nay lão Quỷ muốn giấu tôi đi, tuy có chút nghi ngờ nhưng cũng không dám hỏi.

Đêm đầu tiên đã bảo toàn tính mạng, tuy nhiên tôi cũng ý thức được sự lợi hại của tà ám, chỗ này không thể ở lại nữa, giấu mình đi cũng tốt, tốt nhất là giấu đến nơi nào chỉ có một mình.

Chưa kịp mở miệng thì lão Quỷ nói: “Đêm nay phụ thuộc vào chính cậu, phải đi xa một chút, nhưng hai chúng tôi không thể đi theo.”

Lão Vũ hơi lo lắng, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Để tự cậu ấy đi ư? Hai chúng ta ở lại làm gì?”

Lão Quỷ vừa bôi thuốc cho con bò bị thương, vừa đáp: “Hai chúng ta ở đây đánh lạc hướng, thu hút tà ám tới.”

Ông ta vừa dứt lời, tôi là người đầu tiên không đồng ý: “Thế không được, dụ tà ám tới đây, hai người quá nguy hiểm!”

“Cậu không cần phải lo lắng thay cho bọn tôi, cứ lo bản thân mình đã. Cậu còn sống trở về được hãy nói.”

Lão Quỷ vỗ nhẹ vào thân con bò, thấp giọng nói: “Hoa Hoa, đêm nay đành nhờ người!” Dứt lời, xách thùng thuốc xoay người đi ra ngoài.

.....

Tôi với lão Vũ chôn con bò đực dưới gốc cây hạnh sau vườn theo lời dặn của lão Quỷ, con bò có tên Hoa Hoa thì một tắc không rời, đứng nhìn bạn đời của mình được hạ táng. Thi thoảng nó lại cất lên tiếng kêu bi thương, nước mắt còn nhỏ dài trên mặt.

Sau khi chôn con bò, lão Quỷ bắt đầu công việc chuẩn bị, ông bảo lão Vũ đi trong thôn chặt ít cành liễu về bện hình nhân, tôi phụ trách việc rửa liễu.

Mặc dù làn da đen xạm, nhưng vẫn có thể nhận thấy nét mặt lão Quỷ tái xanh, rửa xong cành liễu cuối cùng, tôi nói: “Quỷ bá bá, tôi có cảm giác tà ám tối qua và trước đây không giống nhau!”

Lão Quỷ cúi đầu, tay bận rộn, hỏi: “Khác nhau như thế nào?”

“Mấy lần trước nó xuất hiện đều là vì đồ vật trong tay tôi, đơn giản chỉ đóng giả để lừa gạt, nhưng tối qua thì khác, nó đến để lấy mạng tôi.”

Lão Quỷ cười nhạt: “Cậu suy nghĩ nhiều quá thì sao, có gì khác nhau, chỉ là trước đây nó muốn giết cậu nhưng không thành.”

Tôi nghi hoặc, lắc đầu: “Không phải, mấy lần trước nó đến không hề mang theo sát ý, thật sự là khác hẳn tối qua!”

“Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, tóm lại hai ngày tới đây nhất định phải bảo toàn lấy tính mạng.”

“Quý bá bá, không biết ông có tiện nói hay không, nhưng làm sao ông biết trong ba ngày tôi sẽ chết, lại biết cả có tà ám tới lấy mạng?”

Lão Quỷ uốn cong cành liễu trong tay, nói: “Trên mặt cậu mang theo âm khí rõ ràng, theo trong giới gọi là “quỷ ấn tượng”, đây là dấu hiệu đại hung, tất cả đều bị tà ám tìm đến nội trong ba ngày.”

Tuy chẳng hiểu ba chữ quỷ ấn tượng là gì, nhưng đại khái tôi đoán, hẳn nó chính là ký hiệu mà tà ám đánh dấu lên mình. Hít sâu một hơi, nhớ đến cảnh ngộ trong hang núi ở thôn Hồ Đào, nghĩ tới bóng xon măng xà lớn trên vách hang.

Lão Quỷ đã bện xong hình nhân bằng cành liễu, lại lấy kéo cắt một nhúm tóc của tôi nhét vào thân nó, quay đầu nói: “Cởi cả áo ra!”

Tôi nghe vậy, không nói hai lời, cởi áo đưa cho lão. Lão Quỷ cầm lấy, khoác lên người hình nhân, miệng lầm bầm gì đó không rõ, rồi vẩy ít nước bên trên.

Chuẩn bị xong xuôi, lão Quỷ nhìn hình nhân chăm chăm hồi lâu, khẽ thở dài: “Hình nhân thế mạng này không biết có thể duy trì được bao lâu, 7h tối nay, cậu hãy đi theo Hoa Hoa!”

Tôi quay đầu nhìn vào trong sân, suốt một ngày trời, nó vẫn nằm ghé đầu bên mộ con bò đực không chịu rời đi, mặc kệ chuyện này có thành công không, nếu tôi có thể sống hết đêm nay, cả lão Quỷ lẫn hai con bò già đều là ân nhân cả đời.

Không bắt ma, không ra mặt, không chỉ điểm, vì tôi mà lão Quỷ đã phá bỏ cả ba quy tắc của mình, trong lòng thầm cảm

kích, cũng pha chút thắc mắc, tôi hỏi: “Quý bá bá, tại sao ông lại giúp tôi?”

Lão Quý thở dài, không vòng vo mà nói thẳng: “Hà tiên sinh giao phó, chuyện này tôi phải giúp!”

“Hà tiên sinh giao phó?”

Tôi sửng sốt, Hà tiên sinh đã chết lâu rồi cơ mà?

“Ông ấy giao phó lúc nào?”

“Là người đi cùng cậu chuyển lời, chuyện này đừng bàn vội, chờ sống sót qua nguy hiểm hãy nói.”

Còn nhớ lúc đầu bữa ăn, lão Quý nhất định không chịu hỗ trợ, nhưng sau đó lão Vũ ghé tai nói thềm hai câu thì thay đổi chủ ý, nhất định là câu nói của lão Vũ có liên quan đến Hà tiên sinh.

Sắc trời bắt đầu dần tối, lão Quý dẫn tôi ra sân, trông dây thừng vào cổ con bò, đưa đầu dây cho tôi, nói: “Cậu cầm sợi dây thừng này, đi theo Hoa Hoa, đừng quay đầu lại, cũng đừng lên tiếng, nó dẫn đi đâu thì đi theo đó là được, biết chưa?”

Tôi gật đầu, lo lắng hỏi: “Thế ông với lão Vũ thì sao, tà ám đến đây liệu hai người có gặp nguy hiểm không?”

“Không sao, cứ yên tâm về hai chúng tôi. Có điều tà ám này đúng là quá xảo hoạt, cách này chưa chắc đã đánh lừa nó được lâu, mau lên đường đi!”

Lão Quý ghé tai thì thầm gì đó với con bò, tôi không nghe rõ ông ta nói gì, nhưng chắc là dặn nó đưa tôi đi đâu đó. Dặn dò xong, lão Quý lấy điếu thuốc cuốn ra châm, chỉ cánh cổng nói: “Đi thôi, trên đường đi sẽ qua một khu mộ tổ, nhớ kỹ lời tôi nói, đừng quay đầu lại!”

Lão Vũ cũng vẫy tay chào, tôi cầm dây thừng, đi theo con bò đang thong thả dẫn đường.

Giờ mới hơn 7h, có vài thôn dân mới ăn tối xong, đang ngồi trước cửa nhà, một người đàn ông chừng hơn 40, thấy tôi lạ mặt, tay lại dắt con bò thì nghĩ tôi là ăn trộm, bèn hỏi: “Này, cậu là ai, sao lại dắt bò của nhà Vương Thiên Nghĩa?”

Tôi không đáp lời, cũng không quay đầu nhìn anh ta, đi theo con bò, sượt qua bên người. Thấy bị làm ngơ, người đàn ông

nổi cáu, đứng dậy chỉ tay hô: “Đứng lại! Đang nói người đấy, người con mẹ nó từ đâu ra? Có phải ăn trộm bò nhà người ta không?”

Tôi vẫn không hề dừng chân, con bò cũng vẫn thong thả bước đi. Thấy tôi không thèm quan tâm, người đàn ông liền đi tới giang tay ngăn lại, rồi túm cổ áo hung tợn mắng: “Người con mẹ nó đúng là ăn trộm! Câm à?”

Tôi chẳng muốn xảy ra bất cứ chuyện gì với anh ta, hơn nữa lão Quỷ đã dặn, không được quay đầu, không được lên tiếng, chỉ có thể hung hăng trừng mắt, trong lòng thầm mắng: Đồ mắt mù, có thấy ai ăn trộm mà đi chậm rì rì thế này không?

Có lẽ đến tám chín phần anh ta cũng nhận thấy tôi không phải ăn trộm, nhưng vì bị làm ngơ nên thẹn quá hóa giận, tôi vừa giật tay ra, anh ta càng hăng, quay đầu hướng về phía thôn la lên: “Có trộm, có trộm bò, mọi người mau ra đánh gãy chân hần!”

Hần vừa ăn no xong nên kêu rất có lực, tôi bắt đầu căng thẳng, chuyện này rất phiền, nếu thôn dân đổ ra coi tôi là kẻ trộm, nhất định hôm nay không thể ra khỏi thôn. Trời thì sắp tối hần, đại họa đuổi theo sẽ rất dễ dàng.

Đang đau đầu chẳng biết làm sao thì chợt Bốp một tiếng, người đàn ông đột nhiên bị văng ra xa cả mét. Kinh ngạc nhìn lại, hóa ra là con bò già vừa co chân đạp hần, gã đàn ông không nói nên lời nữa, ngồi bệt dưới đất ôm bụng, mặt đỏ bừng.

Con bò đá văng phiền toái xong lại tiếp tục thong dong lên đường, đường thôn rất dài, tôi theo sát nó khoảng hơn chục phút thì ra khỏi thôn. Con bò rất rành đường, ở những chỗ quặt chẳng hề do dự đắn đo.

Trời dần tối hần, đường gồ ghề rất khó đi, tôi vừa bước vừa lo cho lão Vũ và lão Quỷ. Đại họa sắp tới, không biết bên họ sẽ xảy ra chuyện gì, càng không biết hình nhân liễu sẽ lừa được nó trong bao lâu.

Đi khoảng nửa tiếng, con bò không theo đường chính nữa mà chuyển hướng dân tôi lên núi. Nơi đây cỏ dại bụi rậm mọc đầy, tôi thì không sao, chứ con bò thì hơi khổ, cơ thể to lớn bị cành gai cứa xước đầy vết thương, mặc dù thế, nó vẫn chẳng

hề do dự, cũng không kêu rên, kiên định dẫn đường. Tôi nhìn mà thực sự cảm động!

Theo con bò già đi lên đến sườn núi, chúng tôi dần tiến vào một bãi tha ma âm u, đây hẳn là khu mộ tổ tiên mà lão Quỷ nói, giống như làng trên xóm dưới quanh đây, ai chết cũng chôn chỗ này vậy, mờ mà lớn bé đếm không xuể!

Nhưng vừa lơ đãng nhìn thoáng qua, tôi chợt sợ đến són đái ra quần, ngay ngôi mộ phía trước chúng tôi, lại có người đang ngồi!!!

Bọn họ già có trẻ có, nam có nữ có, ánh mắt lăm le nhìn tôi như sắp nhảy xổ vào bất cứ lúc nào. Chẳng biết con bò có trông thấy họ không, nó vẫn duy trì tốc độ như cũ, tôi lo sợ bất an, nhắm mắt không nhìn nữa thì chợt cảm thấy có thứ gì kéo cổ áo mình.

Không thể quay đầu lại!!!

Lời dặn của lão Quỷ vang lên bên tai, tôi muốn giơ tay hất nó ra nhưng lại sợ chạm phải thứ gì đáng sợ. Lực kéo cổ áo phía sau càng lúc càng lớn, tôi khẽ giật sợi dây thừng, con bò có vẻ nhận thấy không ổn, ngừng đầu kêu mấy tiếng.

Nói đến cũng lạ, con bò vừa cất tiếng kêu thì lực kéo sau cổ áo tôi biến mất. Nhìn cin đường phía trước, chẳng biết phải bao lâu mới đi qua hết khu mộ tổ tiên này, tôi vừa thở phào một hơi thì bỗng có tiếng gọi: “Lý Diệu, người làm gì ở đây?”

Chấn động, là giọng lão Lưu!

CHƯƠNG 235: BÁT MÌ CÓ VẤN ĐỀ

Lão Lưu đi tìm Kim thang thụ, ông ấy không đồng ý với đề nghị dùng hình nhân giấy đỏ tặc mệnh, mà kim thang thụ lại tìm khó hơn lên trời, tuy rất nhớ nhưng lão Lưu, muốn quay đầu nhìn xem rốt cuộc thế nào, nhưng tôi vẫn cố nhịn, không nhúc nhích.

Không được quay đầu!!!

Tiếng lão Lưu lại cất lên: “Ta đang hỏi ngươi đấy, tiểu tử ngươi sao không trả lời?”

Con bò vẫn ung dung đi về phía trước, tuy tôi không tin nhưng quả thật giọng nói này giống lão Lưu y hệt. Lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, có điều, nếu là lão Lưu thật thì cho dù tôi không quay đầu, không nói lời nào, lão cũng sẽ tự hiểu.

Tiếng lão Lưu lại vang lên vài câu, rồi sau đó không nghe thấy gì nữa. Tôi thở phào một hơi, quả nhiên là giả, làm sao lão Lưu có thể xuất hiện ở đây được.

Còn chưa đi được hai bước thì lại nghe có tiếng người gọi mình: “Tiểu tử, đã lâu không gặp!”

Tôi nháy dưng, đây là giọng bác Lục. Từ khi xác định được bác Lục là ma, tôi chưa hề gặp lại ông ấy, rất rõ ràng, bác Lục sau lưng cũng là giả.

Tôi thở dài, vẫn không nói gì, không quay đầu lại.

“Tiểu tử, ta tới để cứu cậu, cậu bị lừa rồi, không thể đi tiếp, nếu đi tiếp sẽ mất mạng đấy!”

Tôi điều chỉnh hơi thở, giả bộ không nghe thấy gì, giữ vững tốc độ đi về phía trước.

“Tiểu tử, nếu cậu không tin thì dừng lại nghe ta nói hết đã!”

“Tiểu tử, nghỉ một lát đi!”

.....

Khu mồ mả này có rất nhiều vong hồn, tôi thầm nghĩ rồi hít sâu một hơi, mặc cho phía sau có nói gì cũng không dao động. Vài phút trôi qua, giọng nói của bác Lục cũng biết mất, không

có thêm ai gọi nữa, tôi không dám chậm trễ, chỉ muốn mau chóng đi ra khỏi bãi tha ma này, vẩy vẩy sợi dây thừng ý giục con bò đi nhanh lên, nhưng nó lại chẳng hề thay đổi tốc độ.

Cũng may mà đi thêm một lúc nữa thì rốt cuộc tôi cũng thấy rừng cây trước mặt, xem ra đã qua khỏi cái bãi tha ma. Vừa mới nhìn thấy hy vọng trong lòng đang vui đến tột điểm thì chợt nghe phía sau có tiếng gọi to: “Lý Diệu!”

Tôi nghe mà run lên, lão tiếng lão Vũ. Lão Vũ đuổi theo tới đây ư?

Đang hoang mang suy nghĩ thì lại nghe tiếng lão Quỷ thở hổn hển nói: “Mau dừng lại, con bò của tôi có vấn đề, đừng đi theo nó nữa!”

Bò có vấn đề???

Trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hai tay hai chân run lên, trong lòng biết, lão Lưu và bác Lục không có khả năng xuất hiện ở đây, nhưng lão Vũ với lão Quỷ thì lại khác.

Không được quay đầu, không được mở miệng, nhưng chỉ với giọng nói thì không thể phân biệt thật giả, theo bản năng tôi ngẩng đầu nhìn con bò, nó vẫn như cũ, chẳng hề dao động.

“Tiểu tử thôi, cậu không nghe lão Quỷ nói sao? Con bò có vấn đề, nó hận cậu hại chết bò đực, mau dừng lại đi đừng đi theo nó nữa!”

Lão Vũ lại la lên, mà âm thanh còn vọng từ xa tới gần, giống như đang cùng lão Quỷ cố sức đuổi theo phía sau vậy. Cho dù đây là giả, cũng quá giống thật đi!

Còn chưa kể, câu nói vừa rồi đánh trúng vào thâm tâm tôi, hai con bò làm bạn với nhau ba chục năm, tối qua đúng là mình làm liên lụy đến con bò đực, chẳng lẽ con bò Hoa Hoa này cố tình đi sai đường, dẫn tôi đến tử lộ?

Tôi cuống lên, nhất thời không phân biệt được con bò có vấn đề hay là giọng nói phía sau là giả. Tuy trong lòng dao động, nhưng tôi vẫn không quay đầu, không lên tiếng, mặc cho trai tim đang đập như điên trong lồng ngực.

“Á!”

Phía sau có tiếng lão Vũ hét thảm, tiếng hét tê tâm liệt phế giống như vô cùng đau đớn, sau đó là giọng lão Quỷ: “Tà ám,

tà ám đuổi theo! Cậu mau thả con bò ra, quay lại đâu giúp đỡ!”

Nghe tới đó, có cảm giác như hai chân tôi nặng như đeo chì, tà ám đuổi tới thật ư? Lão Vũ gặp nạn rồi sao?

Nếu đó là thật, đương nhiên dù có nguy hiểm tính mạng, tôi cũng phải giúp, thế nhưng...tôi vẫn không quên lời dặn của lão Quỷ, trên đường đi không được mở miệng, không được quay đầu!

Thở một hơi thật dài, tôi cắn răng hạ quyết tâm, không quay đầu lại! Nếu thật là hai người họ, thì lão Vũ và lão Quỷ có thể đã chết, Lý Diệu này nhất định cũng không thể sống sót! Xong chuyện, mình đi tự sát cũng được, tìm đại họa liều mạng cũng được, sẽ không để hai người chết oan uổng!

Nghĩ tới đây, tự nhiên tôi cảm giác cõi lòng an tĩnh hơn nhiều, nhắm hai mắt, bỏ ngoài tai tất cả, lựa chọn tin tưởng vào Hoa Hoa, tin tưởng con bò già mới mất đi bạn đời.

Cuối cùng, khó khăn lắm mới đi qua được bãi tha ma, toàn thân tôi đã ướt sũng mồ hôi. Cùng với tiếng ọm bò của Hoa Hoa, âm thanh gào thét của lão Vũ tan biến như một làn khói. Tất cả khung cảnh rừng núi đã khôi phục về yên bình.

“Haizzz!” Tôi thở phào một hơi.

Đi qua tầng khảo nghiệm là bãi tha ma, đường lên núi cũng đã có thể thấy rõ, Hoa Hoa đưa tôi đến một con sông, nước sông chảy xiết lấp lánh ánh trắng, phần nào làm tăng thêm không khí căng thẳng.

Con bò dừng lại, đứng bên bờ sông nhìn ra phía xa, tôi biết đây hẳn là nơi ân náu mà lão Quỷ bố trí cho mình. Buông dây thừng ra, tôi đặt mông ngồi xuống đất, chỉ suyt chút nữa quyết định sai lầm mà thất bại trong gang tấc, nghĩ lại lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

“Hoa Hoa, cảm ơn mày!” Tôi vỗ vào thân con bò, mặc kệ nó có nghe hiểu hay không, nhưng vẫn cảm tạ một tiếng tự đáy lòng.

Bờ sông có một cái lều gỗ, tôi xoay người định đi thì chợt ùm một tiếng, quay đầu nhìn lại, mặt nước tung bọt trắng xóa, đã không thấy Hoa Hoa đâu nữa.

Nó hoàn thành việc cuối cùng lão Quỷ giao phó, nhảy sông tự sát rồi, tôi nhặt sợi dây thừng dưới đất lên, hai hàng lệ tuôn rơi.

.....

Ngồi trong lều gỗ suốt đêm, mặt trời vừa lên thì lão Vũ với lão Quỷ tới. Lão Vũ đánh giá tôi từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt tôi không tốt, hỏi: “Tối qua cũng coi như đã bình an, sao sắc mặt cậu khó coi như vậy?”

Tôi thở dài, đưa sợi dây thừng cho lão Quỷ, ông ta vừa thấy nó đã đoán được kết quả, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tôi đã sớm biết nó sẽ làm vậy. Cũng tốt, mong kiếp sau chúng không phải sống đời gia súc nữa!”

Trầm mặc một lúc, tôi lo lắng hỏi tình hình tối qua ở nhà, lão Quỷ nheo mắt nói: “Sự việc còn đáng sợ hơn tôi tưởng, tà ám tìm tới, chỉ vài phút nó đã phát hiện hình nhân là giả.”

Tôi bất ngờ: “Thế nó không tìm được chỗ này?”

“Nó bị chặn ở khu mộ tổ tiên!” Lão Quỷ nhàn nhạt đáp.

“Vẫn tìm tới?”

Lão Quỷ gật đầu: “Tìm tới, rất nhiều mộ trong khu đó đã nổ tung.”

Lão Vũ chen vào, nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng, chỉ cần cố gắng qua được đêm nay, sẽ không sao chứ?”

“Theo lý là như vậy, nhưng đêm nay cũng là đêm khó đối phó nhất. Vốn dờn âm khí trên người cậu ta sang hình nhân liễu, nó sẽ không tìm thấy mới phải, vậy mà lại đuổi theo đến tận khu mộ, chuyện này thật bất hợp lý!”

Lão Quỷ phì cười đi ra khỏi lều, miệng ngậm điếu thuốc lá cuộn, bước dọc bờ sông. Tôi đi theo ra đến nơi, nhìn nước chảy lại nhớ đến con bò tối qua, trong lòng nặng trĩu.

“Đêm nay phải làm sao? Chúng ta có thể ở lại đây không?” Tôi hỏi.

Lão Quỷ như suy tư gì đó, lắc đầu: “Vốn tưởng ngăn cách bằng khu mộ tổ tiên, âm khí bị chặn nó sẽ không tìm thấy, sao lại vẫn phát hiện?”

“Đúng vậy, tối qua nó như có vẻ rất quen thuộc khu mộ!”

“Không thể nào...sao nó có thể tìm đến được?”

Lão Quỷ cứ tự lẩm bẩm, tôi cũng chẳng giúp được gì, bèn không nói nữa. Một lúc lâu sau, đột nhiên lão Quỷ như khai thông bế tắc, la lên: “Đúng rồi, có một khả năng. Trừ khi...”

Tôi vội hỏi: “Trừ khi cái gì?”

Hai mắt lão Quỷ sáng lên, giống như phát hiện chuyện vô cùng đáng sợ, nhìn thẳng vào tôi: “Trừ khi nó trông thấy đường đi của cậu!”

Ánh nhìn của lão Quỷ rất dọa người, tôi cũng không hiểu những lời này thế nào, lão nói tiếp: “Hẳn là nó nhìn thấy đường đi qua chính đôi mắt cậu! Nhất định cậu đã từng ăn phải thứ gì của nó?”

Tôi nghe vậ cả kinh, nhìn thông qua mắt mình? Càng nghĩ càng thấy đáng sợ. Mình ăn gì của nó? Vất óc suy nghĩ lại, đột nhiên tôi nhớ ra: “Ai da, đúng là tôi đã từng ăn mì sợi do đại họa nấu!”

CHƯƠNG 236: TÀ ÁM

Mì sợi!

“Tôi ăn mì sợi!”

Tôi buột miệng thốt ra, lão Quỷ sững sốt: “Sao cậu chắc chắn?”

Tôi thở dài: “Quý bá bá, ông biết sự kiện lục mãng năm 83 chứ?”

Lão Quỷ càng kinh ngạc, quay đầu nhìn tôi chăm chăm, mặt lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

“Đương nhiên là biết, nó liên quan gì đến chuyện này?”

“Tà ám lần này muốn giết tôi, chính là lục mãng năm xưa!”

Không nghĩ tôi sẽ nói vậy, lão Quỷ cuống quýt hỏi: “Vì sao lại có suy đoán này?”

Tôi bèn kể lại tất cả những gì liên quan đến đại họa cho lão Quỷ nghe, bao gồm việc nó sống ra ở đâu, nghi ngờ nó dính đến vụ tai nạn xe ra sao, giết Khâu lão thái, Mộng Nga và lão Tôn như thế nào, mà quan trọng nhất là tôi đã từng ăn mì của nó.

Lão Quỷ nghiêm túc lắng nghe, mặt lộ vẻ khó xử, vút điếu thuốc trong tay đi. Một lúc sau, ông ta mới lên tiếng: “Cậu nói có lý, tôi đã sớm cảm thấy lục uy hiếp rất lớn, chỉ là không nghĩ tới nó là lục mãng khuấy đảo nhân tâm năm xưa. Cậu ăn mì của nó, đã bị nó mượn đôi mắt, đã hiểu! Tà ám lợi hại như vậy, ngoài nó ra nhưng năm gần đây không nghe thấy thứ gì khác, cũng đã hiểu!”

Lão Quỷ tán thành với suy đoán của tôi, trầm ngâm cau mày, chắc đang nghĩ cách ứng phó. Hiện giờ, những chuyện đại họa dính vào ngày càng nhiều, nhưng vẫn có những chỗ tôi chưa rõ, ví như vì sao nó phải giết Mộng Nga, nhưng lúc tôi với Hoàn Tử Đầu chạy trốn lãnh đạo, nó lại để lại dòng chữ bằng máu, cứ như lúc thì ngăn cản, lúc lại thúc giục tôi điều tra vụ án vậy?

Còn nữa, tại sao những lần trước nó chỉ đến để lấy đồ trong tay tôi, giờ lại muốn giết?

Những câu hỏi cứ chồng chất hiện lên trong đầu tôi, không ngừng quanh quẩn. Lão Quỷ thì có vẻ rất sàu muộn, quay đầu nhìn tôi chằm chằm, giống như hai mắt tôi là hiện thân của tà ám vậy. Bị nhìn, tôi khó chịu nói: “Quý bá bá, nó động sát tâm, theo ông nói thì đêm nay là nguy hiểm nhất. Thật lòng tôi không muốn làm liên lụy hai người, cứ chỉ điểm cho tôi, còn đừng quan tâm đến tôi nữa!”

Lão Quỷ khẽ than: “Haiz, cậu nói gì vậy? Chẳng phải chỉ là một con rắn thôi sao? Ngoại hiệu lão Quỷ của tôi cũng không phải hư danh, đêm nay tôi đảm bảo cậu sẽ bình an!”

Nói xong, ông ta xoay người bắt tay vào chuẩn bị. Đã tìm ra nguyên nhân tà ám tìm tới, lão Quỷ xé vải áo bịt mắt tôi lại, không cho nhìn loạn nữa. Cuối cùng ông ta quyết định không đi đâu cả, ở bờ sông này chờ nó tới, cả một ngày, hai người họ chỉ đi quanh nhặt củi khô, chất đầy một vòng lớn xung quanh lều gỗ.

Trời dần tối lão Quỷ bật lửa đốt đồng củi vòng quanh lều, ngọn lửa không cao nhưng làm mặt tôi bỏng rát, tôi nhắm mắt lại hỏi: “Quý bá bá, hai đêm trước, hôm đầu thì vẽ vòng nước đáì bờ, hôm sau thì bện hình nhân liễu, sao đêm nay chỉ đốt mỗi đồng lửa là xong à?”

Lão Quỷ tự tin đáp: “Xong rồi, chỉ cần chúng ta xác định chuẩn nó là thứ gì, thì khỏi dùng những biện pháp hoa lệ.”

“À!” Tôi ậm ừ không nói nữa, cũng không biết do căng thẳng hay tại lửa nóng, trán tôi đã sớm đầm mồ hôi.

Đêm đã khuya...

“Lão Vũ, mấy giờ rồi?” Cứ một lát tôi lại hỏi lão Vũ một lần, lão không kiên nhẫn trả lời: “Mới có 8 rưỡi, đêm nay còn dài, cậu đừng sốt ruột!”

Có mùi thuốc lá, hẳn là lão Quỷ đang ngồi cạnh mình hút thuốc, ngồi nghe tiếng lách tách củi cháy, tôi phá vỡ sự bình tĩnh, hỏi: “Lão Vũ, rốt cuộc thì anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện? Hôm Hà tiên sinh cứu anh, ông ấy còn nói gì nữa?”

Lão Vũ sừng sốt, nhẹ giọng hỏi lão Quỷ: “Lão ca nói cho cậu ấy à?”

Tôi bị bịt mắt, không trông thấy biểu hiện của lão Quỷ, nhưng chắc là ông ấy thừa nhận.

“Không giấu cậu gì cả, đêm đó sau khi cứu tôi, Hà tiên sinh còn dặn tôi một câu, lúc đó tôi không để tâm lắm, mãi đến gần đây mới nhớ ra.”

“Ông ấy nói gì?”

Lão Vũ thở dài: “Ông ấy bảo, nếu 10 năm sau lại gặp nguy hiểm tính mạng, thì tới đây tìm lão Quỷ nhờ giúp đỡ!”

Thật khó tin, tôi muốn nói nhưng lại thôi, thật không thể ngờ Hà tiên sinh thần thông tới mức, tính được cả chuyện của 10 năm sau. Lão Quỷ nói tiếp: “Hà tiên sinh là thần tiên sống, tôi với ông ấy là bạn cũ, ông ấy còn là ân nhân cứu mạng tôi!”

Tôi tò mò hỏi: “Quỷ bá bá, ông lợi hại như vậy mà còn gặp nguy hiểm sao?”

Lão Quỷ cười khổ nhớ lại: “Vài chục năm trước, tôi vẫn chỉ là một thầy âm dương không biết trời cao đất dày. Lúc đó tôi si mê bắt ma, chưa bao giờ thất thủ, lần đó gặp phải tà ám lợi hại, suýt nữa thì cái mạng đã không còn. Sau khi được Hà tiên sinh cứu, tôi mới biết tự lượng sức mình, thoái ẩn đến đây, lập ra ba quy tắc, không tham dự vào việc bắt ma nữa!”

“Nó là tà ám gì, lợi hại lắm sao?”

“Lợi hại, nó là một cái oan hồn giếng nước!”

Giếng nước? Tôi chợt nhớ đến truyền thuyết mà Thang Nghiêu kể, bèn hỏi thử: “Ở Hồ Yêu Sơn?”

Không ngờ lão Quỷ ngây cả người, giọng sắc bén: “Sao cậu biết?”

Như vậy là tôi đã đoán đúng, lão Lưu nói cái giếng cổ đó, cả Đông Bắc không mấy người xử lý nổi, rồi nghe chuyện xưa về nó, ký ức tôi càng khắc sâu hơn.

Không đợi tôi mở miệng, lão Vũ chen vào: “Là cái giếng cổ ở đầu thôn Hồ Yêu Sơn?”

Lão Quỷ thấy vậy, nghi hoặc hỏi: “Sao cả hai người đều biết?”

Lão Vũ bắt đầu giống như đang mở cuộc họp, ra vẻ nói:

“Mười năm trước tôi từng thầu một mảnh đất ở Hồ Yêu Sơn mà, quanh cái giếng cắm đầy cờ nhỏ, rất nổi danh. Thôn dân

thế hệ trước ai cũng biết, nói rằng hồi xưa nhà kia ghét bỏ con dâu do sinh ra đứa con tàn tật, buộc cô ta ôm con nhảy giếng.”

“Haiz...” lão Quỷ thở dài.

“Đúng vậy, sau khi cô con dâu chết đã biến thành ác ma, lần đó là tôi đi bắt nó!”

Ngẫm lại câu chuyện Thang Nghiêu kể, tôi kinh ngạc hỏi: “Ông chính là thầy âm dương năm đó? Nghe nói lần đầu tới ông cũng không sốt ruột ra tay, mà chờ hai vợ chồng già ngược đãi con dâu bị báo ứng xong mới phong ấn cái giếng, phải không?”

Lão Quỷ lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Không phải vậy, không phải tôi không sốt ruột động thủ, mà là không xử lý được nó...”

Lão Quỷ mới nói được một nửa bỗng dưng im bật, tôi tò mò: “Sao vậy?”

“Nó tới!”

Mãi bàn luận chuyện xưa mà quên mất việc chính, rốt cuộc đại họa đã đến lấy mạng mình, nháy mắt tôi căng thẳng. Lão Quỷ hạ giọng phân phó: “Lão đệ đi dập lửa đi, tôi đi đốt mấy đồng lửa mới!”

Lão Vũ không hiểu dập lửa rồi đốt lửa mới có ý gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, vội đi làm theo. Lửa được đốt quanh lều, sau khi bị dập tắt thì mùi khói nồng nặc, tôi che miệng ho khan, lão Quỷ đưa cho một miếng vải thấm nước, trấn an: “Chịu đựng một chút!”

Nhất thời, quanh lều không chỉ có những đồng cháy mới, mà còn có mùi khói sặc sụa vô cùng khó chịu, ba chúng tôi cùng ho khan, lão Vũ không nhịn được, hỏi: “Cách này của ông là thế nào? Tự sát à?”

Lão Vũ không hiểu, nhưng tôi thì đoán được ý đồ của lão Quỷ, hẳn là sau khi nghe phỏng đoán của tôi, ông ấy tin tà ám là lục mãng, rấn sợ nhất lửa và khói, đốt lửa, hun khói là cách tốt nhất để đuổi nó.

“Đồng củi quanh đây đủ để cầm cự đến lúc trời sáng, kiên trì!” Lão Quỷ hô to.

Khả năng biện pháp đã có hiệu quả, tuy chúng tôi phải chịu đựng khói mù cùng với lửa nóng bỏng rát, nhưng tin tốt là đại họa không có động tĩnh gì. Lão Vũ và lão Quỷ canh chừng đống lửa không rời, cứ đống lửa nào tắt là lập tức đốt lên.

Bỗng nhiên, tôi chợt ngậy người ra trong giây lát, sau đó chợt không thấy nóng nữa, mà là một luồng nước ướt sũng người, lạnh thấu xương. Hoảng sợ, tôi há miệng la lớn: “Quỷ bá bá, cứu...”

Nhưng không nói được hết câu, toàn thân tôi lặng đi, như bị sặc gì đó. Có vẻ lão Quỷ nghe thấy tôi gọi, hô lên một câu không ổn, sau đó chạy vội đến bên cạnh.

Tôi cảm giác trán mình bị thứ gì ướt nhẹ đọng vào một cái, rùng mình, cảm giác chết lặng từ từ tan biến.

“Tà ám lọt vào được!” Giọng lão Quỷ khó tin vang lên, ông ấy túm chặt lấy tôi, gọi lão Vũ: “Đi theo tôi!”

Ra khỏi căn lều, không bị sặc khói nữa, tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng toàn thân vẫn vô cùng rét, chẳng cảm nhận được chút nhiệt độ nào. Lão Quỷ bảo tôi nằm ra bãi cỏ, lqox Vũ hoảng hồn la lên: “Lão ca cầm dao làm gì thế?”

Sau đó, lão Quỷ khẽ rên lên một tiếng, dùng ngón tay ướt vẽ đi vẽ lại vào mặt tôi. Lão Quỷ vẽ xong, chợt tôi có cảm giác một luồng khí nóng từ trên mặt lan tỏa toàn thân, đã không còn rét nữa.

“Cõng cậu ấy chạy, chạy đến đến khi trời sáng, nơi này giao cho tôi!”

Lão Vũ quyết đoán đáp một tiếng rồi xốc tôi lên lưng, chạy như điên.

“Lão Vũ, ta không thể cứ như vậy bỏ chạy được, không thể bỏ rơi lão Quỷ!”

Lão Vũ vừa thở vừa mắng: “Đừng con mẹ nó nói mê sảng, hai chúng ta ở lại có tác dụng gì?”

Toàn thân mệt mỏi, tôi cũng không làm cách nào được, chỉ có thể nằm trên lưng anh ta từ lúc đó đến tận khi trời sáng.

Chạy một mạch đến mặt trời lên, lão Vũ mới rút cuộc thở phào dừng lại, đặt tôi xuống đất, xụi lơ, sức nơi chuyện cũng chẳng còn.

Như vậy, tôi đã vượt qua ba ngày!!!

Kéo tấm vải bịt mắt xuống, xác nhân lão Vũ không có gì đáng ngại, tôi bèn cầm đầu chạy ngược về. Trên đường đi thì phát hiện lão Quỷ, đầu tóc ông ta rối bù, quần áo rách tươm, toàn thân đầy vết thương, không chỗ nào lành lặn, cứ như hình nộm bằng máu, trông thật thê thảm!

Lão Quỷ chết rồi ư?

Trông thấy cảnh này, tôi ngây ra rồi như phát điên lao về phía ông ấy.

Cũng may lão Quỷ chưa chết, ông ta yếu ớt mở mắt liếc tôi một cái, thấy tôi không sao thì lộ vẻ an tâm, nhàn nhạt nói: “Tà ám này, không phải là rắn!”

CHƯƠNG 237: HUNG THỦ

Lão Quỷ nói xong câu đó thì ngắt đi.

Tà ám không phải là rắn? Sao có thể như vậy chứ?

Lão Vũ đã phục hồi thể lực, chạy quay lại, vừa trông thấy bộ dạng thê thảm của lão Quỷ thì mặt tái đi, bổ nhào vào người ông ta: “Lão ca chết rồi à?”

Tôi lay lay lão Vũ: “Không chết, chỉ ngắt đi thôi, anh đừng hoảng hốt.”

Lão Vũ thở phào nhẹ nhõm, dùng tay áo lau vết máu trên mặt lão Quỷ: “Chuyện gì xảy ra vậy, đã hun khói, đã đốt lửa, sao một chút tác dụng cũng không có?”

Tôi kiệt sức ngồi bệt dưới đất, nói: “Vì đã phán đoán sai!”

Lão Vũ không hiểu lắm, nói: “Toàn thân lão quỷ đầy vết chém, đừng nói chuyện ở đây nữa, mau về thôn tìm đại phu chữa trị cho ông ta.”

.....

Điều kiện vệ sinh trong thôn có hạn, đại phu chỉ cầm máu sơ qua cho lão Quỷ, thật may mắn là tính mạng của ông ấy không bị đe dọa.

Hôn mê suốt một ngày mới tỉnh, lão Quỷ mở mắt, trông thấy tôi thì biểu tình phức tạp, câu đầu tiên mở miệng giống với câu trước khi ngắt đi: “Tà ám này không phải là rắn!”

Tôi đỡ ông ấy dậy tựa lưng vào thành giường, bón nước cho ông uống. Tuy sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng hai mắt lão Quỷ sáng lên, đầy vẻ phẫn nộ.

“Không phải là rắn!” Ông ấy lặp lại một câu.

Tôi bình an vượt qua ba ngày sóng gió, vốn định bảo lão Quỷ tỉnh dưỡng nghỉ ngơi, chờ cơ thể bình phục rồi mới bàn luận, nhưng xem ra ông ấy không bỏ qua được chuyện này.

“Quý bá bá, ông nói tà ám không phải là xà? Tức là tôi điều tra sai?”

Lão Quỷ nheo mắt, mấp máy đôi môi nhợt nhạt: “Sai! Nó không sợ lửa, không sợ khói, tà ám muốn giết cậu không phải là rắn!”

“Không thể nào, việc phỏng đoán nó là lục mãng không phải vô căn cứ, mà là tổng hợp từ những chuyện tôi đã trải qua, khó có khả năng sai được. Quỷ bá bá, có phải ông lầm rồi không?”

Thấy ánh mắt lão Quỷ kiên định, tôi lại hỏi: “Thế ông nói, nó không phải là rắn, thì là thứ gì?”

Lão Quỷ lắc đầu: “Thứ đến giết cậu không phải lục mãng, nó là một tà ám khác, cậu hiểu không?”

Lão Quỷ dứt lời, lòng tôi rung mạnh, câu nói này quả thật đã phá vỡ mọi suy đoán trước giờ của mình, ba ngày qua, thứ đến giết tôi không phải đại họa?

Tôi trợn tròn mắt, khó tin mà nhìn lão Quỷ, nhất thời cứng họng không nói nên lời. Một lúc lâu sau, tôi mới mở miệng: “Quỷ bá bá, ý ông là, chúng ta đã sai lầm ngay từ bước đầu? Không có lục mãng tồn tại, mà là một tà ám khác, phải không?”

Lão Quỷ yếu ớt thở dài: “Chuyện này còn đáng sợ hơn thế nữa. Theo tôi đoán, đại họa mà cậu nói, chính là lục mãng, có tồn tại. Nhưng bên cạnh đó, còn có một tà ám lợi hại khác đồng thời xuất hiện, nó chính là thứ hôm qua tìm giết cậu!”

Đầu óc tôi chột trống rỗng, đồng thời tồn tại....?

Nếu nói như vậy, nó lật đổ hết suy đoán của tôi về đại họa, nháy mắt sự việc xuất hiện thêm một khả năng, kẻ giết Mộng Nga không nhất định là đại họa, kẻ giết Khâu lão thái, giết Vương Đắc Hỉ cũng vậy!

Thực tế thì ngẫm lại, trong toàn bộ quá trình có rất nhiều điểm mâu thuẫn. Lúc tôi gặp ma bắt xe, đã trốn trong quán mì của đại họa, lúc bị Lưu Vân Ba hạ chú Bách quỷ khốc môn, cũng là đại họa chỉ điểm cho tôi ba điều kiêng kỵ...

Ngoài việc bề ngoài có chút kỳ dị thì nó chưa từng hại mình, ngược lại còn giúp đỡ mấy lần.

Nói vậy thì mâu thuẫn của việc trước đây nó chỉ hóa thành lão Lưu lừa cuốn sách, với việc giờ bó đột ngột muốn giết tôi đã

có lời giải thích, đó là hai tà ám này không phải là một.

Từ trước tới giờ, tôi đều đổ tất cả vấn đề lên đầu đại họa, nên thấy hành vi thất thường của nó, tôi rất khó hiểu. Giờ nếu có một tà ám khác tồn tại, thì mọi chuyện đã được giải thích, có thể khẳng định, tôi đã gặp chúng, hơn nữa mục đích của hai tà ám này đối lập nhau!

Thì ra là như thế!

Lão Vũ thì không biết chuyện về đại họa, nhưng thấy tôi và lão Quỷ lo lắng ra mặt thì bất an hỏi: “Hai người nói làm tôi chẳng hiểu gì, không phải rần, lại là rần, là làm sao?”

Những việc này chẳng có cách nào nói cho lão Vũ nghe từ đầu được, tôi bình tĩnh đáp: “Lão Vũ, giờ tôi tin lời anh nói là đúng, tai nạn của chuyến xe số 13 là do tà ám gây ra!”

Lão Vũ trợn mắt: “Sao chuyện này lại liên quan đến chuyên xe số 13?”

Tôi thở dài: “Bởi vì tôi đã đoán được tà ám gây tai nạn năm xưa là ai, ba ngày vừa qua, cũng chính nó đã tìm đến để giết tôi.”

Lão Vũ há hốc mồm, liếc nhìn lão Quỷ, nói: “Nghe giọng điệu của cậu, thì cậu đã từng tiếp xúc với nó?”

Tôi cười khở: “Có tiếp xúc, còn tiếp xúc gần nữa là đằng khác. Tà ám này không chỉ là người gây ra vụ tai nạn xe, mà còn là nhân chứng tôi đưa tới Bắc Kinh, chính là người lão Đường kể cho tôi, bà lão để quên sọt đồ ăn.”

Nói đến cũng thật trớ trêu, bà lão kia tạo ra vụ tai nạn 10 năm trước, giờ lại ra làm chứng để tống tay lãnh đạo vào tù. Hung thủ biến thành nhân chứng, thật nực cười!

Không khí ngưng đọng trong vài phút.

“Cậu nói vậy có cơ sở nào không?” Lão Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi nói.

Tôi gật đầu, hỏi lão Quỷ: “Quý bá bá, ông nói sở dĩ tà ám tìm được đến khu mộ tổ tiên là bởi tôi đã từng ăn đồ của nó, khiến nó có thể nhìn thông qua đôi mắt của tôi đúng không?”

Lão Quỷ khẽ ừ một tiếng.

Tôi nói tiếp: “Vậy thì không sai, tôi nhớ ra rồi. Tôi không chỉ từng ăn mì ở quán của đại họa, mà lúc nhờ bà lão ra làm chứng, tôi còn ăn đồ ăn trong sọt của bà ta nữa.”

Lão Vũ đập tay la lên: “Bà ta chính là nhân chứng? Bà lão này không chỉ xuất hiện trước các vụ tai nạn, mà còn xuất hiện giữa vụ tai nạn vào nửa đêm? Bóng người thấp bé trong camera chính là bà ta, không sai!”

Chẳng trách lúc cho lời khai, bà lão lại nói dối rằng mình chỉ đứng ven đường, hóa ra vụ tai nạn xe do bà ta cố ý tạo thành, đương nhiên sẽ không tự thừa nhận.

Tuy đã lật được tấm màn bí mật của bà lão, cũng giải thích được nhiều mâu thuẫn khó hiểu, nhưng những chuyện xảy ra mới đây, vì sao bà ta phải làm như vậy?

Còn nữa, đại họa có uy hiếp gì không? Sao nó lại đối nghịch với bà lão?

Đang tự hỏi trong đầu thì lão Quỷ hăng giọng: “Xem ra tà ám muốn giết cậu có rất nhiều sự giao thoa lẫn nhau, thực ra, tôi với nó đã biết nhau từ lâu!”

Tôi và lão Vũ cùng sửng sốt, lão Vũ cau mày nói: “Sao ông lại biết nó, chẳng phải 10 năm trước ông đã quy ẩn rồi sao?”

“Chính là vì tà ám này mà tôi mới quy ẩn!”

Tôi và lão Vũ nhìn nhau, chợt hiểu ra gì đó, tôi hỏi: “Quỷ bá bá, tà ám này có liên quan đến cái giếng cổ ở Hồ Yêu Sơn?”

Lão Quỷ nói đầy vẻ phẫn nộ: “Chính là thứ dưới giếng!”

Câu nói vừa dứt, bỗng nhiên tôi có cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua, toàn thân sớn gai ốc. Câu chuyện về cái giếng in rõ trong đầu tôi, chuyện càng làm tôi càng nhớ kỹ chính là, năm xưa bản thân lão Quỷ không thể thu thập nó, phải nhờ Hà tiên sinh chỉ điểm mới có thể phong ấn cái giếng!

Vấn đề ngày càng tồi tệ, nó là một tà ám tồn tại song song với lục mãng!

Nói xong những câu này, có vẻ quá kích động mà lão Quỷ ôm ngực ho khan, một lúc sau thì nằm xuống nhắm mắt lại, tôi ra hiệu cho lão Vũ ta ngoài, để ông ta nghỉ ngơi.

Hai chúng tôi đều mang đầy tâm sự, ra ngoài sân ngồi hút thuốc. Lão Vũ là người mở miệng trước, hỏi: “Cậu nói, giờ bà

lão kia có thể ở đâu?”

“Bắc Kinh!” Tôi thần thờ đáp.

Nhưng ngẫm lại thấy không đúng, tôi lại nói: “Lúc đứng ra làm chứng, tôi đưa bà ấy đi Bắc Kinh, nhưng giờ đến giết tôi thì hẳn bà ta đã quay về.”

Lão Vũ ngẫm nghĩ, nghi hoặc hỏi: “Cậu đưa bà ta đi Bắc Kinh, từng ấy thời gian sao bây giờ bà ta mới đến giết cậu?”

Tôi hút một hơi thuốc, đáp: “Đây cũng là điều tôi nghĩ không ra. Khả năng nó có liên quan đến đồng tiền hổ vằn!”

Nhớ đến Lý Đồng, sau khi hắn chết thì đồng tiền đã bị Lưu Vân Ba lấy đi, liệu có phải bà lão đoạt được nó cho nên không còn kiêng dè tôi nữa?

Như vậy thì trước đây suy đoán của mình lại xuất hiện điểm sơ hở. Lưu Vân Ba không phải là người của đại họa, hắn ra tay tàn nhẫn như vậy, còn gửi quan tài giấy ở Đường Oa Tử, hẳn giống người của bà lão hơn!

Nghĩ đến tên bảo vệ gầy ở Bất Cốc trấn nói, năm xưa công trường đòi Tứ Lưu đào ra một thi thể, tuy hiện giờ không biết là thế nào, nhưng tôi tin nó có liên quan đến bà lão!

Còn về việc tại sao bà ta gây ra mấy vụ tai nạn xe, nguyên nhân chỉ có thể tìm đáp án ở câu chuyện về cái giếng cổ Hồ Yêu Sơn!

“Tiếp theo phải làm gì?” Lão Vũ lo lắng hỏi.

“Tuy ba ngày vừa qua, tôi mạng lớn không chết. Nhưng nói không chừng vẫn còn hạn ba ngày kế tiếp. Tôi có cảm giác, bà lão này nhất định phải giết tôi!”

“Tiếp tục chạy trốn thì sao? Thử đi một nơi nào đó thật xa xem?”

Tôi bất đắc dĩ xua tay: “Không chạy nữa. Từ lúc lái chuyến xe số 13, tôi đã chạy gần như cả nước, thật sự không muốn chạy tiếp.”

Lão Vũ thở dài, dập điếu thuốc nói: “Không chạy thì có cơ hội sống không? Lão Quỷ đã nói, năm xưa ông ta còn suýt mất mạng, giờ làm gì có phần thắng?”

“Không, lão Vũ! 10 năm trước Hà tiên sinh dặn anh đi tìm lão Quỷ nhờ giúp, nhất định ông ấy đã tính trước được gì rồi. Có lẽ, biết lão Quỷ đã từng giao chiến với tà ám dưới giếng, cho nên mười năm sau, đặt hết hy vọng trên người ông ta. Không phải tôi quá tin tưởng vào lão Quỷ, mà là tin tưởng vào Hà tiên sinh, tin đây là con đường sống mà ông ấy chỉ điểm.”

Lão Vũ lại thở dài thườn thượt, không tranh cãi với tôi nữa, anh ấy không còn ngăn cản như lúc trước còn ở công ty, mà tán thành với lựa chọn của tôi, đó là: chính diện đối đầu!

.....

Sau một thời gian tĩnh dưỡng, cơ thể lão quỷ đã dần hồi phục, ông ta cho tôi ăn thứ gì đó rất lạ, ăn vào thì nôn mửa cả ngày, nôn ra ba con giòi trắng. Lão Quỷ nói, không có ba con giòi này, bà lão sẽ không thể quan sát thông qua mắt tôi được. Tôi hỏi tiếp theo phải làm gì, lão Quỷ chỉ cười nhạt, ném ra hai chữ: “Phong giếng!”

CHƯƠNG 238: KÍNH QUỶ THẦN

Hiện giờ với những gì chúng tôi biết thì những vụ tai nạn xe có quan hệ rất lớn đến bà lão, xác định được bà ta muốn giết tôi. Nhưng đối với đại họa thì tôi lại chẳng hiểu gì về nó, nó từng giúp tôi, tuy vậy không thể kết luận là nó không có rắp tâm gì. Mặt khác cũng không thể hiểu tại sao bà lão lại bám riết lấy cái chuyến xe số 13 không rời?

Lão Quỷ nói, tà ám giết người, đặc biệt là bà lão này liên tục gây án, nhất định phải có mục đích và nguyên nhân nào đó.

Chuyện xưa về cái giếng cổ, chúng tôi có biết sơ qua, nếu bà lão là tà ám năm xưa đã chạm trán với lão Quỷ, vậy bước tiếp theo cần làm là phải phong giếng!

Phong giếng, nói thì dễ, làm mới khó, mười năm trước lão Quỷ đã bắt lặc, giờ Hà tiên sinh không còn nữa, sự khó khăn còn tăng lên gấp bội.

Máu của lão Quỷ có tác dụng trừ tà, vì để giữ mạng, đêm hôm đó ông ta đã tự cắt lên người mình hơn ba mươi nhát dao.

Sau một tuần thì cuối cùng cơ thể lão Quỷ cũng đã gàn như bình phục hoàn toàn, ông ta nói, việc lặc mãng năm 83 cùng với tà ám ở giếng cổ đồng thời xuất hiện là chuyện trăm năm khó gặp. Mười năm trước ông ta bị tà ám dưới giếng hành hạ, hiện giờ biết nó đã sống ra thì nóng lòng muốn thử sức lần nữa. Còn với đại họa, đương nhiên cũng không thể thiếu cảnh giác, theo lão Quỷ thì việc đầu tiên chúng tôi cần làm là phải xác định được mục đích của đại họa là gì.

Tôi giới thiệu về Đạo Điền cho lão Quỷ, nói với ông ta Đạo Điền xuống núi để truy bắt đại họa, lão Quỷ biết vậy thì mừng lắm, Đạo Điền lo đại họa, ông ta lo bà lão, cũng coi như là thiên đạo tuần hoàn, mượn sức lẫn nhau.

Chuyện xưa về cái giếng cổ là do Thang Nghiêu kể cho tôi, cái giếng đã tồn tại mấy trăm năm, bà lão có quan hệ gì với cô gái ôm con tự sát hay không vẫn chưa biết. Nhưng tôi thì bắt đầu hoài nghi, Thang Nghiêu kể chuyện này cho mình nghe là có dụng ý.

Từ khi xuất hiện, cái cô Thang Nghiêu này cứ luôn thần thần bí bí, chụp ảnh tôi lúc đi tìm tay bảo vệ khu đường Hoài Viễn; sai con chó đen cứu tôi một mạng; lại kể câu chuyện cái giếng cho tôi, vì sao cô ấy lại giúp mình? Tôi tính, sẽ tìm được điểm đột phá từ trên người Thang Nghiêu.

Lão Vũ ở lại chăm sóc lão Quỷ, tôi quay về công ty, chúng tôi hẹn nhau sẽ gặp mặt ở thành phố. Việc tôi phải làm trong khoảng thời gian này, chính là xác định lập trường của đại họa, trước giờ chỉ mới là suy đoán, tôi muốn tiến thêm một bước, xem rốt cuộc nó với bà lão có phải cùng một bọn hay không.

Gọi điện mời Bạch Phàm đi ăn, tôi cố ý dặn nàng gọi cả Thang Nghiêu theo, mình thì tính dẫn tiểu Lục đi cùng, nhưng mấy ngày liên tiếp chưa thấy cậu ta về, hỏi lão Lý mới biết, để kiếm thêm tiền, cứ hết ca làm ban ngày, cậu ta còn làm thêm việc khác. Chẳng ai biết cậu ta làm gì, chỉ biết từ khi nhận thêm việc thì gần như buổi tối không về ký túc ngữ.

Hẹn nhau ở quán quen, tôi và Bạch Phàm đến trước, tuy đã lâu không gặp nhưng nàng vẫn tỏ ra rất thân thiết, cứ như là mối quan hệ giữa hai người trước nay chưa bao giờ xa cách vậy.

Lần này gặp tôi, Thang Nghiêu nhìn tôi bằng ánh mắt khác trước nhiều, cẩn thận đánh giá rồi hỏi: “Anh không bị làm sao đấy chứ?”

Câu quan tâm đột ngột này làm tôi sửng sốt, có vẻ như cô ta đã biết được gì đó thì phải.

“Không việc gì, khá ổn!” Tôi vừa đáp thì ai dè cô ta nói tiếp: “Đại nạn không chết, ắt có phúc về sau!”

Tôi cười gượng, gấp miếng đồ ăn, không tiếp tục câu chuyện, nhưng trong lòng lại dậy sóng, làm sao cô ta biết tôi vừa gặp đại nạn mà không chết?

Bữa ăn này, vốn tôi định sẽ hỏi chuyện Thang Nghiêu nhiều một chút, nhưng Bạch Phàm lâu không gặp lại cứ quẩn lẩn hỏi đông hỏi tây. Mãi đến khi Bạch Phàm đứng dậy đi thanh toán hóa đơn, tôi mới có chút thời gian riêng với Thang Nghiêu. Tôi đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Thang Nghiêu, cô có vẻ biết rất nhiều chuyện?”

Thang Nghiêu cười ẩn ý, uống hớp nước, đáp: “Đương nhiên là biết rất nhiều. Anh muốn chỉ sự kiện nào?”

“Tại sao cô lại giúp tôi? Lúc đi tìm tay bảo vệ, cô chụp ảnh giúp tôi tìm ra hung thủ, ở Hồ Yêu Sơn gặp thái tuế, cô sai chó đen cứu tôi một mạng, còn cả câu chuyện xưa về cái giếng cổ nữa!”

Thang Nghiêu trả lời với ánh mắt mang theo nụ cười: “Biết tôi giúp anh rồi, không nghi tôi là ma nữa à?”

Tôi ngời thẳng lưng, nói: “Tôi hỏi cô, tại sao cô lại kể chuyện về cái giếng cho tôi nghe? Có phải cô muốn ám chỉ cái gì cho tôi đúng không?”

Thang Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu: “Đúng là với IQ của mình thì anh đã hiểu ra rồi!”

Quả nhiên mình không đoán bừa, lúc đó kể chuyện xưa cho tôi là cô ta có mục đích riêng. Nói như vậy thì hẳn là Thang Nghiêu biết về sự tồn tại của bà lão.

“Sao cô lại giúp tôi? Mà lại còn phải vòng vo, không đi thẳng vào vấn đề?”

Thang Nghiêu bật cười, hỏi ngược lại: “Tại sao tôi không nói thẳng à? Nếu tôi nói thẳng, liệu anh có tin không?”

Tôi thấy xấu hổ không biết nói gì tiếp theo, đúng vậy, bản thân vẫn luôn có sự nghi ngờ với cô ta, cho dù lúc đó cô ta có nói thẳng, tôi cũng sẽ cho rằng cô ta nói lung tung nhằm mục đích khác. Ngẫm nghĩ, tôi hơi chúc đầu, gằn từng chữ một: “Vậy thì, cô là người phe nào?”

Trực tiếp hỏi như vậy là bởi vì, hiện giờ hai đại tà ám là bà lão cùng với đại họa đồng thời xuất thế, tôi biết cô ta nhất định có dính líu trong đó, phải làm rõ cô ta thuộc phe nào.

Thang Nghiêu nghe câu hỏi thì chỉ mỉm cười không đáp, đúng lúc này thì Bạch Phàm cũng quay lại. Ra khỏi quán ăn, tôi thu xếp đưa Bạch Phàm về nhà, Bạch Phàm hỏi Thang Nghiêu đi đâu, nếu tiện đường thì cùng đi luôn, cô ta liếc tôi đầy ẩn ý, nói: “Không tiện đường. Tôi qua quán mì cửa Đông ăn bát mì.” Dứt lời liền xoay người đi trước.

Thang Nghiêu cố ý trả lời tôi một cách kín đáo, quán mì cửa Đông, cô ta là người của đại họa!!!

.....

Tiểu Lục tuy vẫn đến công ty vào buổi sáng hàng ngày, nhưng tối thì không về ký túc, chẳng ai biết cậu ta làm việc gì, ngay đến giải thích một câu với tôi cũng không có thời gian.

Đều đặn như vậy một tuần, tôi thật sự thấy tò mò, hỏi thăm các đồng nghiệp về địa chỉ chỗ làm việc của cậu ta, tối đó ăn cơm xong thì bắt taxi ra vùng ngoại ô hẻo lánh.

Vùng ngoại ô là một khu phố cũ đã được phá dỡ và di dời, xung quanh hoang tàn vắng vẻ, tôi thật không thể tin tiểu Lục lại đi làm ở đây, lẽ nào vì kiếm tiền cưới Điền Loa, áp lực quá lớn mà bắt đầu buôn bán trái phép qua chợ đen?

Xuống xe, thấp thỏm quan sát một vòng, tôi phát hiện một khu nhà máy bỏ hoang ở bãi đất trống, cỏ dại mọc cao hơn nửa người, bao phủ toàn bộ quanh nhà xưởng.

Đứng ven đường, đang suy tính xem có nên vào đó tìm hay không, bỗng nhiên tôi nghe thấy một tiếng kêu rên gần đó, âm thanh tuy nhỏ, nhưng ở nơi hoang vắng này thì nghe rất rõ ràng.

Toát mồ hôi lạnh, tôi đi quanh một vòng, nhưng chẳng tìm thấy nơi âm thanh phát ra. Vài phút sau, bụi có cách đó không xa có tiếng động, tôi cả kinh ngẩng đầu nhìn, ở đâu ra xuất hiện một người mặc đồ trắng, đầu tóc rối bù đang chậm rãi đi về hướng nhà máy.

Lại gặp ma?

Tôi sợ quá buột miệng hô lên một tiếng, bóng người phía trước khựng lại, từ từ quay đầu. Tôi lập tức cúi thấp thân mình, nhờ ánh trăng sáng, có thể thấy rõ người kia mặt trắng bệch, hai vành mắt đen sì.

“Ma nữ” quay đầu lại nhìn một lượt rồi tiếp tục đi về phía nhà máy, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm toàn thân tôi, xem ra nhà máy này thực sự có vấn đề, chẳng biết một kẻ vô thần như tiểu Lục có nhận ra gì không.

Tuy rất sợ hãi, nhưng nghĩ đến khả năng tiểu Lục ở trong nhà máy sẽ gặp nguy hiểm, tôi không thể nhắm mắt làm ngơ được. Đợi ma nữ đi vào, tôi bắt đầu rón rén từ phía sau đi lên.

Cánh cổng sắt hoen gỉ mở rộng, trong sân chất đầy những đồ sành cũ nát, càng tăng thêm phần âm u đáng sợ. Nấp sau cánh cổng nhìn vào, tôi trông thấy rõ tiểu Lục mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, đang đứng gần với ma nữ, một lát sau cậu ta hốt hoảng la lên: “Đừng tới đây, đừng tới đây!”

Lòng tôi cả kinh, hồng ròi!!!

Vội vớ ngay viên gạch dưới đất, vừa định lao vào cứu tiểu Lục thì chợt nghe tiếng kêu thảm, ma nữ đã ra tay. Tiểu Lục ngã xuống đất, quần áo cậu ta thấm đẫm máu tươi, ma nữ từ từ ghé đầu vào, tàn nhẫn ăn thịt!

Tôi mắng to một tiếng, nhảy vọt qua, giơ viên gạch trong tay, phang thẳng vào đầu ma nữ.

“Á!” Ma nữ hét lên, ngã ra đất.

Nhưng thật bất ngờ là tiểu Lục không chết, cậu ta trợn mắt nhìn tôi hoảng sợ, rồi cuống cuống bò đến bên ma nữ gọi to: “Trương tỷ, chị không sao chứ?”

Tôi sửng sốt, Trương tỷ???

Ma nữ ôm đầu đau đớn rên rỉ, mở to mắt mắng: “Người là ai?”

Vừa lúc này thì cửa nhà xưởng mở ra, bên trong đèn đóm sáng choang, tiếng nói ồn ào, thấy ma nữ ngã ra đất thì có đám người chạy ra. Nhìn thấy những dụng cụ trong nhà xưởng, rốt cuộc tôi đã hiểu ra, đóng phim?

Một người ăn mặc kiểu đạo diễn, nuôi râu quai nón đi tới, nhìn viên gạch dưới chân tôi, hỏi: “Con mẹ nó, cậu là ai?”

Không chờ tôi đáp lời, tiểu Lục đã cuống quýt đứng dậy nói: “Đạo diễn, thật xin lỗi! Đây là huynh đệ của tôi, anh ta hiểu lầm!”

Đạo diễn không kiên nhẫn vung tay lên mắng: “Mắt mù à, đánh diễn viên trọng thương luôn ròi!”

Một người gầy tong teo đứng cạnh đạo diễn, lăm la lăm lét nói: “Đạo diễn, ông nghe tôi khuyên một câu, hay là đêm nay đừng quay nữa, chúng ta còn chưa kính quỷ thần!”

Hắn còn chưa nói hết câu, đạo diễn đã trừng mắt: “Kính cái rắm, cậu tin có ma mà còn đi quay phim kính dị, không kính

thì ma xuất hiện à? Xuất hiện ta quay luôn khỏi cần diễn viên!”

Cũng may chị diễn viên họ Trương chỉ bị thương nhẹ, xoa xoa máu trên gáy, nói: “Không sao đâu đạo diễn, chỉ rách da chút thôi, đừng trách cậu ấy!”

Thấy diễn viên không đáng ngại, đạo diễn làu bàu: “Không sao thì mau chuẩn bị lại, năm phút sau quay!” Dứt lời, xoay người đi vào trong nhà xưởng.

Đám người đi khỏi, tiểu Lục nghi hoặc hỏi tôi: “Sao anh tìm đến đây?”

“Đi tìm cậu chứ sao, chẳng biết cậu bận cái gì tối ngày, nên đến đây xem thử!” Nói rồi tôi quay sang nữ diễn viên, thành tâm xin lỗi.

Chị Trương ôm đầu hỏi: “Vừa nãy tôi đi vệ sinh ở bãi đất hoang có nghe tiếng động, là cậu phải không?”

Tôi giật mình xấu hổ, hóa ra vừa rồi...

Tiểu Lục vội ngắt lời: “Chắc đạo diễn sốt ruột lắm rồi, chúng ta mau qua đó đi!”

Từng này tuổi chưa được xem đóng phim bao giờ, tôi bèn đi theo hai người họ vào bên trong. Những thứ bên trong nhà xưởng đã được chuẩn bị chu đáo, tên gầu ban nãy vẫn đứng cạnh đạo diễn, đang khuyên nhủ: “Đạo diễn à, còn chưa kính quý thần, ngàn vạn lần đừng khởi động máy...”

Tay đạo diễn râu quai nón như không nghe thấy gì, giơ cuốn kịch bản trong tay, ra lệnh: “Máy chạy!”

CHƯƠNG 239: KỊCH BẢN

Đạo diễn ra lệnh, tất cả nhân viên đoàn làm phim bắt tay vào việc, tên gầy này giờ can ngăn vô ích, thở dài uể oải ra cửa ngòi hút thuốc.

Bắt đầu quay phim, diễn viên nghiệp dư, đạo diễn cũng nghiệp dư nốt, tôi nhìn mà toát mồ hôi. Lát nữa tiểu Lục mới tới vai, tôi ngậm điếu thuốc, ra cửa ngòi xuống cạnh tên gầy.

Hắn liếc tôi một cái, chìa tay: “Cho tôi một điếu!”

Tôi lấy điếu thuốc đưa cho hắn, tên gầy châm lửa hút một hơi dài, nói: “Anh đến đây làm gì? Quen biết ma nữ kia à?”

Tôi sửng sốt, sau đó phản ứng lại được, đáp: “Người đóng vai bị ma nữ giết là huynh đệ của tôi, tôi đến dự khán!”

Tên gầy nở nụ cười bất đắc dĩ, mắt hắn đã vốn bé, lại càng trở nên híp tịt lại: “Diễn viên chính, ngôi sao người ta mới nói là dự khán, cậu ta chỉ là diễn viên quần chúng, anh nói vậy hơi quá rồi!”

Tên gầy này, vẻ ngoài xấu xí, nói chuyện lại khó nghe, nhưng khẩu khí không hề có ý giễu cợt mà mang đầy tính kinh nghiệm. Tôi cười làm lành: “Chẳng phải đều giống nhau ư, gì mà nhiều quy tắc như vậy.”

Hắn lại cười khẩy: “Nhiều quy tắc chứ, các anh là người ngoại đạo, chỉ thích xem náo nhiệt, không biết được đâu!”

“Huynh đệ, nói câu không dễ nghe, anh đừng để bụng. Tuy tôi không hiểu lắm về quay phim, nhưng nhìn ban này diễn viên bọn anh đóng...”

“Chán quá đúng không?” Hắn cướp lời tôi, nổ xong thì cũng tự bật cười.

Tôi cười hòa theo, hút hơi thuốc, nói: “Sản phẩm phim ma trong nước bảo hòa quá rồi. Đợt trước tôi có đi xem một bộ phim kinh dị, kết quả là tôi cười từ đầu tới cuối, nói thì xấu hổ chứ đi xem phim hài tôi cũng chưa cười như thế bao giờ. Anh nói xem, tại sao giờ phim ma trong nước, không phải kẻ tâm

thần gây án, thì cũng là nhân vật chính nằm mơ. Sao không thể quay một bộ phim ma đúng nghĩa được chứ?”

Tên gây cười ha hả: “Anh cho rằng dễ quay như vậy lắm à? Quy định kiểm duyệt về phim ảnh nghiêm khắc lắm, không được mê tín phong kiến, nên nếu không đưa phim đi theo hướng khác thì không được duyệt chiếu. Mấy năm nay còn đỡ, chứ trước, trên phim, động vật không được thành tinh, tiểu tam không được có kết cục tốt, đó là quy định!”

Tôi bật cười, tên gây này nói chuyện thật hài hước, nhưng cũng rất có lý.

“Huynh đệ, anh làm gì trong đoàn phim?”

Tên gây hút thuốc, nét mặt buồn bã: “Tôi à, là nhà sản xuất kiêm trợ lý đạo diễn!”

Tôi gật đầu, xoay người chỉ tiểu Lục: “Huynh đệ kia của tôi làm ở đây, ngày thường xin anh chiếu cố một chút!”

Hắn khoát tay nói: “Chỉ là cái đoàn phim nhỏ, nói trắng ra là quay phim ngắn để kiếm tiền, ai chiếu cố ai được chứ. Anh không thấy vừa rồi tôi khuyên đạo diễn nên kính quý thần trước khi chạy máy à? Tên gốc đó căn bản không thêm đũa vào tai đó. Vô ích, cứ kiếm được tiền là ok!” Dứt lời, lại hút hơi thuốc dài.

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, trước khi chạy máy thì đoàn phim phải cúng kiếng gì đó, nhưng gặp phải đạo diễn vô thần thì hết cách!”

Tên gây nghe vậy thì trầm mặt xuống, ghé vào tai tôi mắng nhỏ: “Hắn là đạo diễn cái rắm ấy. Chỉ là một tay buôn than đá có tiền, hết cái chơi, còn chưa xem nổi hai bộ phim điện ảnh mà cứ đòi chỉ đạo!”

Tôi nhìn thoáng qua tay đạo diễn đang khoa tay múa chân: “Bảo sao, đến tôi nhìn còn thấy diễn dở, mà anh ta cứ gật đầu khen diễn viên liên tục.”

Tên gây thở dài, bất đắc dĩ nói: “Haiz, từ việc chọn bối cảnh đến tuyển diễn viên, đều là hắn một tay che trời. Thực ra thì cũng chả sao, người ta bỏ tiền đầu tư, chúng tôi cũng là kiếm tiền từ tay hắn. Nhưng con mẹ nó, việc cúng bái quý thần trước khi quay lại là chuyện lớn mà bất cứ đoàn làm phim nào cũng phải cần. Đặc biệt là quay ở bối cảnh vùng hoang vu, anh

dám bắt kính với quỷ thần, không dâng hương ư? Đây chẳng phải con mẹ nó bắt chúng tôi phải liều mạng sao?”

Nói tới đây, hấn giận sôi máu, điếu thuốc trong tay chưa hút hết đã hung hăng ném ra ngoài. Mỗi một nghề đều có những quy tắc riêng của nó, phương diện này dù không hiểu tôi cũng không tiện hỏi. Hút xong điếu thuốc, tay đạo diễn nghịch ngợm muốn đổi bối cảnh, thu xếp toàn bộ đoàn làm phim ra bên ngoài kho quay cảnh máu me, ma giết tiểu Lục!

Cuối cùng tiểu Lục cũng được lên hình, lời thoại của cậu ấy chỉ vồn vện một câu: “Người đừng tới đây, đừng tới đây!”

Nữ diễn viên ban nãy ăn viên gạch của tôi đẩy ngã tiểu Lục, dưới sự chỉ đạo của đạo diễn, bắt đầu vục đầu vào người cậu ta cắn xé.

Nhìn cảnh này mà tôi ngây ngốc, phim ma cùng phim máu me kết hợp làm một, thật khiến người xem cay mắt. Hơn 10p sau thì tiểu Lục hoàn thành vai diễn, cùng tôi ra khỏi phim trường.

Trên đường về công ty, tôi hỏi cậu ta tại sao lại nhận làm thêm nghề này, tiểu Lục trả lời là muốn tích thêm tiền để cưới Điền Loa. Tôi chẳng cách nào khuyên bảo cậu ấy, hàn huyên vài câu rồi chuyển chủ đề khác.

Nơi này thật quá hẻo lánh, rạng sáng rồi mà đến một chiếc xe chở hàng cũng không có. Đang chán nản thì chợt nghe phía sau có tiếng còi xe ô tô, chiếc Maserati đỗ lại ven đường, một cô gái xinh đẹp thò đầu ra nói: “Lên xe đi, tôi chở hai người vào thành phố!”

Tiểu Lục thấy tôi nghi hoặc, cười cười giải thích: “Trương tỷ, người đóng vai ma nữ đấy!”

Tôi phản ứng được, xấu hổ gật đầu, cùng tiểu Lục lên xe đi nhờ. Chiếc maserati mà nữ diễn viên này lái, giá phải đến trăm vạn tệ, tôi ngồi trong xe mà há mồm ngạc nhiên, không nghĩ cô ta lại giàu như vậy. Thế mà chịu đóng vai ma nữ xấu xí ở cái đoàn phim bé tí này.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi, cô ta chủ động nói: “Vừa nãy anh nói chuyện với Quách Chế Phiến ngoài cửa tôi nghe thấy hết. Đừng suy nghĩ nhiều, tôi với tay đạo diễn kia không quan hệ mờ ám gì đâu, đây là xe tôi tự mua!”

Bị nhìn thấu tâm tư, tôi xấu hổ cười: “Đầu cô không bị sao chứ? Thật xin lỗi!”

Qua kính chiếu hậu, có thể thấy nét mặt cô ta khá nhẹ nhàng, đáp: “Không có gì, hiểu lầm thôi mà. Tôi ấy, từ nhỏ đã ước ao được làm diễn viên, nhưng lại chẳng có năng khiếu, chỉ đảm nhận được những vai nhỏ. Đây là lần đầu tiên tôi đóng vai ma nữ. Tiểu Lục, cậu thấy tôi diễn thế nào?”

Tiểu Lục cười tươi rất chân thành, giơ ngón cái lên nói: “Trương tỷ, chị diễn bay bổng lắm, thật sự diễn cùng chị khiến tôi rất căng thẳng!”

“Tiểu Lục, cậu diễn cũng không tồi, nhìn không hề giống diễn viên mới chút nào!”

Tôi ngồi trong xe nghe hai diễn viên nghiệp dư tự thổi phồng lẫn nhau mà chẳng biết nói gì.

“Phải rồi tiểu Lục, từ giờ cậu đừng gọi tôi là tỷ này tỷ kia nữa, nghe già lắm. Cứ gọi là Xuyên Xuyên đi!”

Tôi sửng sốt, cái này hay à nha!

Nãy giờ có vẻ rất cao hứng, nhưng nói xong câu đó, Xuyên Xuyên như chợt nhớ ra cái gì, sắc mặt trở nên khó coi: “Còn nữa tiểu Lục, sau này đóng phim ở đoàn này cậu phải cẩn thận hơn! Từ khi gia nhập, cậu luôn ngủ cùng đoàn, nhưng nghe tôi đi, từ giờ đừng ở lại nữa, hàng ngày tôi sẽ cho cậu đi nhờ xe về thành phố.”

Cô gái xinh đẹp bảo tiểu Lục gọi mình bằng tên, còn chủ động muốn đưa đón hàng ngày, kinh nghiệm tài xế già mách bảo tôi, hình như cô ta có cảm tình với cậu ấy. Nhưng tên đầu gối tiểu Lục đương nhiên không hiểu, đáp luôn: “Không cần đâu, thực ra tôi ở cùng đoàn cũng khá tốt. Hôm nay tại có huynh đệ đến tìm bên tôi mới về cùng anh ấy thôi!”

Cô gái thấp giọng nói: “Trước kia thì được, nhưng sau hôm nay cậu đừng ở nữa. Hôm nay bấm máy mà không cúng quý thần, đoàn làm phim ắt sẽ chịu phiền toái!”

Vừa nãy thì là Quách Chế Phiến, bây giờ lại đến diễn viên Trương rất chú trọng việc cúng bái quý thần, tôi tò mò hỏi: “Sao ai cũng coi trọng nghi thức này như vậy?”

Xuyến Xuyến bắt đắ dĩ lắ đầu, ngón tay thon dài khế chụp vô lắg: “Đốỉ với quẻ thần tồỉ vẫn luôn bán tín bán nghi, nhưng nhữnđ kinh nghiệm phim trường thì tồỉ tin. Trong giới làm phim này, bất kể đạo diễn lớn hay nhỏ, trước khi bấm máy đều phải kính quẻ thần, đặ biệt là quay phim ma, đây là tối kỵ. Trước đây tồỉ có nghe kể, một đạo diễn vô thần, không cúng bái quẻ thần trước khi bấm máy, lại quay phim ma, sau đó thì nhữnđ chuyện ma quẻ trong kịch bản xuất hiện y hệt ở đoàn phim luôn.”

Xuyến Xuyến nói rất mơ hồ, tồỉ chắc chắn tiểu Lục không tin, nhưng cậu ta vẫn hỏi một câu: “Phim trường đã xảy ra chuyện gì?”

Xuyến Xuyến nhìn liếc qua gương chiếu hậu, trả lời: “Kịch bản bộ phim chính là ma quẻ phá ở một căn nhà cổ thời dân quốc. Tất cả ai ở trong đó một đêm đều chết thắ, đặ khắ là vậy. Đạo diễn bộ phim đó là một tên ngốc nên chẳng làm cúng bái gì trước khi bấm máy, ngày đầu tiên quay phim đã có một người phụ trách mất tích, sau đó thì lần lượt nhữnđ người khác xuất hiện vết trắ trên cổ. Đến ngày thứ năm...”

Nói tới đây, Xuyến Xuyến ngừng lại, tồỉ tò mò hỏi: “Ngày thứ năm thì sao?”

“Haiz, ngày thứ năm, một công nhân vệ sinh môi trường phát hiện, tất cả nhữnđ người ngủ lại phim trường đều chết sạch. Nghe nói có tới 30 người, tử trạng giống hệt kịch bản, thi thể nằm ngổn ngang, tất cả bị mất đầu, đến giờ vẫn chưa ai tìm thấy phần đầu của họ ở đầu!”

Tiểu Lục nghe vậy, sức mạnh ngu ngốc lại nổi lên, tự tin nói: “Xuyến Xuyến, thế mà chị cũng tin? Trên đời này làm gì có ma quẻ, chỉ có lòng người chứa quẻ thôi. Theo tồỉ thấy là để PR bộ phim mà họ cố ý truyền tai vậy thôi!”

Thấy tiểu Lục không tin, Xuyến Xuyến giải thích: “Chuyện này là sự thật! Người kể cho tồỉ là một đạo diễn nổi tiếng, đức cao vọng trọng. Ông ta nhất định sẽ không nói đốỉ!”

Nãy giờ ngồi lắng nghe, tồỉ không ý kiến gì, nhưng thấy tiểu Lục không hiểu tâm tư con gái nhà người ta, còn định vén tay áo chuẩn bị tranh luận, tồỉ vội nói: “Tiểu Lục, dù sao tồỉ cũng nghĩ lời Xuyến Xuyến nói là đáng tin. Hai so với một, cậu đừng

lên tiếng nữa!” Nói xong còn cố ý đưa mắt ra hiệu, ý bảo cậu ta đừng nói gì nữa.

Ý tưởng hùng biện bị bợp chết từ trong trứng nước, tiểu Lục ngây ra nhìn tôi chăm chăm. Theo tôi thấy thì cô gái này có cảm tình với tiểu Lục, một cô gái xinh đẹp có tiền thích một tên đầu gỗ, đây là cả dòng tổ tiên phù hộ cậu ta, để đẩy cái chấp niệm Điền Loa khỏi đầu cậu ấy, tôi phải vun đắp cho hai người.

Tiểu Lục vẫn là tương đối nghe lời tôi, không phản bác Xuyên Xuyên nữa. Xuống xe, vào vai huynh trưởng, tôi dặn dò Xuyên Xuyên ngàn vạn lần đừng để tiểu Lục ở lại phim trường, mỗi ngày xong việc nhất định phải đưa cậu ấy về. Xuyên Xuyên đưa mắt liếc tiểu Lục một cái, vui vẻ gật đầu.

Rất nhanh đã sắp đến ngày hẹn của tôi với lão Quỷ, chuyển xe 13 tiểu Lục giao hoàn toàn cho tôi, tối nào cũng đi đóng phim. Xuyên Xuyên thì cũng rất lưu tâm, bất kể diễn xong có muộn thế nào đều dứt khoát phải đưa cậu ta về đến cổng công ty mới thôi.

Cuộc sống yên ả cứ vậy trôi qua một tuần, sáng sớm chủ nhật hôm đó thì tôi nhận được điện thoại của Xuyên Xuyên. Còn đang ngái ngủ, tôi hỏi có chuyện gì, cô ta nói: “Đoàn phim xảy ra chuyện rồi, phiền anh báo lại với tiểu Lục, tới đây không cần đi diễn nữa!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Xuyên Xuyên do dự vài giây, cuối cùng nói: “Theo kịch bản của chúng tôi, tối qua ở phim trường...”

CHƯƠNG 240: NGUYÊN NHÂN CHUYỂN NHÀ

Tôi còn đang ngái ngủ, đầu óc lơ mơ nhất thời chưa phản ứng được, khó hiểu hỏi một câu: “Kịch bản gì? Ý cô là sao?”

Xuyến Xuyến nôn nóng nói: “Lần trước đưa hai anh về tôi có nói đó, chuyện kinh dị trong kịch bản xảy ra ngay ở phim trường!”

Nghe cô ấy nói vậy tôi mới nhớ: “À, chuyện mà đạo diễn kể cho cô. Sao, người của đoàn phim cô cũng bị mất đầu à?”

Xuyến Xuyến nói: “Tôi không nói đùa đâu, trong đêm qua, một người phụ trách của đoàn phim đã mất tích.”

Tôi thở phào: “Còn tưởng là có ai bị mất đầu hay cụt tay cụt chân chứ, người không thấy thì tìm, cô cố gắng lên làm gì?”

“Không phải tôi cố gắng, mà trong kịch bản của chúng tôi, mở đầu cũng là một nhân vật mất tích bí ẩn.”

Tôi thở dài: “Được rồi, cô đừng nghĩ lung tung nữa. Cô gọi điện cho tôi có việc gì nữa không?”

“Tôi xin nghỉ rồi, bộ phim ma này mà còn đóng nữa tôi sẽ biến thành ma thật luôn đấy. Anh khuyên tiểu Lục cũng đừng tham gia.”

Hóa ra là lo lắng cho tiểu Lục, thật ra tôi cũng không tán thành công việc làm thêm này của cậu ấy, vốn từ một tên mập hai cằm, giờ đã gầy tóp đi rồi.

Hôm nay tiểu Lục phải lên tập đoàn học, muốn khuyên nhủ cậu ta cũng phải chờ đến tối, ăn sáng xong đang định ra ngoài thì dưới phòng bảo vệ gọi điện lên, nói là có người tên lão Quỷ đến tìm.

Lão Quỷ đến đúng hẹn, xem ra cơ thể ông ta đã không còn đáng ngại. Vẫn đáng về đó, lão Quỷ hơi còng lưng đứng một mình ngoài cổng, tôi biết lão Vũ không tiện xuất hiện, chắc đang chờ ở đâu đó. Cẩn thận quan sát, tôi hỏi: “Quỷ bá bá, ông không sao rồi chứ?”

Lão Quỷ gật đầu: “Không đáng ngại nữa. Vũ Bảo Khố đang ở khách sạn gần đây, nếu cậu không bận thì đi theo tôi luôn,

chúng ta bàn bạc kế hoạch!”

Vốn định ở công ty để chờ tiểu Lục, nhưng thấy lão Quỷ nói vậy, tôi bèn tới khách sạn cùng ông ấy trước đã.

Hiện giờ đã biết bà lão quên sọt đồ ăn đến từ giếng cổ Hồ Yêu Sơn, nhưng cái giếng này đã có cả trăm năm, ý của lão Quỷ là phải tìm hiểu xem, bà lão có liên quan đến vụ nháy giếng hay không. Hơn nữa, việc Vương Đắc Hi chết chưa phải là kết thúc, nếu không biết được mục đích cuối cùng của bà ta, bị kích sẽ còn phải tiếp diễn.

Còn nữa, lão Quỷ nghi ngờ bà lão gây ta ba vụ tai nạn xe 10 năm trước, phải có nguyên nhân và quy luật nào đó. Lần này vào thành phố, lão Quỷ mang theo một cái túi vải màu xám, trong đó là những dụng cụ dùng để bắt ma, cái giếng cổ đã đánh thức ý chí chiến đấu thời trai trẻ của ông ấy, lần này coi như là tái xuất giang hồ.

Tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã phân rõ được hai bên chiến tuyến, Lưu Vân Ba và bà lão một bên, Thang Nghiêu và đại họa một bên. Có một điểm rõ ràng đó là, bên phía đại họa có vẻ không ác ý với tôi, điều này khiến tôi có thể dốc toàn bộ tinh lực để đối phó với phía bà lão.

Lão Quỷ là người mà Hà tiên sinh đã chỉ định từ 10 năm trước, tôi tin tưởng ông ấy 100%, trong cuộc bàn luận, tôi cho ông ta xem đồng tiền hồ văn của mình, nói rằng sở dĩ bà lão tìm giết tôi, là bởi khả năng hiện giờ bà ta đã sở hữu trong tay một đồng.

Lão Quỷ nghe xong thì chỉ bảo phải tìm nguyên nhân, nhưng nguyên nhân bắt nguồn từ vụ tai nạn xe tận 10 năm trước, sẽ rất khó tìm, nhất thời chẳng có bất kỳ manh mối nào.

Gần tối tôi quay về ký túc, tiểu Lục cũng đã trở lại, nhớ đến cuộc điện thoại của Xuyên Xuyên, nếu nói rằng có ma quỷ phá hoại chắc chắn cậu ta không tin, tôi bèn bảo rằng, Xuyên Xuyên nói cậu ta đã bị đuổi.

Tiểu Lục đang ngồi bàn uống nước, nghe vậy thì phun hết ra: “Ai bị đuổi?”

Tôi nằm vắt chân chữ ngũ, vừa bấm điện thoại vừa làm ngơ nói: “Cậu bị đuổi, Xuyên Xuyên sợ cậu mất mặt nên gọi điện

cho tôi, bảo cậu từ hôm nay trở đi không cần đến phim trường nữa.”

Tiểu Lục đặt ly nước xuống, trợn mắt hỏi: “Anh nói đùa à? Chẳng lý do gì, dựa vào đâu mà đuổi tôi?”

Tiểu Lục là người làm việc cần cù chăm chỉ, không thể bịa ra nguyên nhân thiếu sót trong công tác được, tôi suy nghĩ rồi nói: “Có gì đâu, đập điển biết cậu là tài xế chuyển xe nửa đêm, ai quay phim ma đều rất mê tín, nên sợ cậu mang xui xẻo.”

“Xui xẻo?” Tiểu Lục khó tin lặp lại câu nói, ngẫm nghĩ rồi lấy điện thoại bấm số Quách Chế Phiến. Tôi lập tức nhảy xuống đất giật lấy: “Đừng gọi, đuổi cậu là họ đã thông qua bàn bạc, cậu gọi thì có ích gì? Giữ số điện chút đi!”

Tiểu Lục vẫn cảm thấy có gì không đúng, gãi đầu nói: “Không phải chứ, ngay hôm đầu đi làm, tôi đã điền vào bảng kê khai, họ biết tôi lái chuyển xe nửa đêm lâu rồi mà?”

Tôi nói: “Chắc trước đây không nhìn kỹ, dù gì thì cậu cũng đừng tới, mà tôi thấy cậu khỏi đi làm thêm đi, hết ca sáng thì dành thời gian cho Xuyên Xuyên một chút.”

Tiểu Lục sửng sốt: “Dành thời gian cho Xuyên Xuyên? Huynh đệ, anh nói cái gì vậy, Điền Loa còn đang chờ tôi trên núi hoang, tôi không đi làm thêm sao được. Còn chưa kể, họ đuổi tôi nhưng chưa trả lương, vẫn phải tới lấy chứ.”

Dứt lời cậu ta lại duỗi tay lấy lại cái điện thoại, tôi bèn trốn tránh: “Trả trả, họ trả tiền lương cậu rồi.”

Tôi đi đến đầu giường, rút tiền riêng của mình ra, đưa cho cậu ta, nói: “Họ bảo tôi đưa cậu này, 3000 tệ, cầm lấy.”

Tiểu Lục cầm tiền, kinh ngạc nói: “Có 1000 thôi mà, sao họ đưa tận 3000?”

“Thì cứ nhận đi, Quách Chế Phiến nói, đuổi việc không lý do nên ưu tiên cậu thêm 2000.”

Tuy đó là tiền lương của tôi, nhưng tôi không hề có chút xót ruột nào, chỉ hy vọng 3000 tệ này có thể đổi lấy sự bình an cho tiểu Lục. Điều làm tôi vui mừng đó là, tên đầu gối này cuối cùng đã không truy cứu nữa, cất 3000 tệ đi.

Vốn tưởng chuyện cứ vậy trôi qua, tôi lái xe như thường lệ, sớm hôm sau quay về thì lại phát hiện không thấy tiểu Lục

đâu nữa. Cậu ta không có bạn bè gì, thấy không ổn tôi liền gọi điện cho Xuyên Xuyên. Xuyên Xuyên nghe vậy cũng hoảng sợ, bảo tôi chờ, cô ta qua đón đi phim trường.

Vừa tới cái nhà máy bỏ đi kia thì trông thấy Quách Chế Phiến lững thững đi từ trong ra, tôi vội chạy qua hỏi: “Quách huynh đệ, tiểu Lục có đến đây không?”

Ngẩng đầu thấy là tôi, Quách Chế Phiến thở dài chỉ vào trong kho hàng: “Bên trong đó, tay đao diễn nhà quê đang chỉ cậu ta diễn xuất.”

Quả nhiên là tiểu Lục vẫn quay lại.

“Chỉ đao diễn xuất? Chẳng phải cậu ta chỉ đóng vai xác chết thôi sao?”

Quách Chế Phiến cười khở, lắc đầu: “Anh vào xem rồi biết.”

Tôi với Xuyên Xuyên tò mò đi vào bên trong, thấy tiểu Lục mặc một bộ quần áo đầy máu đứng đó, dưới đất là tay đao diễn nằm xoài ra. Đao diễn đứng dậy, vỗ vỗ vai tiểu Lục, nói: “Thế nào, cậu đã get it chưa? Nằm như vậy thì mới giống xác chết!”

Tiểu Lục gật đầu, chắc cậu ta đã nói với đao diễn về việc tôi nói dối rằng mình bị đuổi, tay đao diễn râu quai nón trông thấy chúng tôi, bèn cau mày nói với nhân viên đứng cạnh: “Bảo các cậu khép kín phim trường rồi cơ mà? Đuổi hai người không phận sự này ra ngoài cho tôi!”

Đao diễn vừa dứt lời, ba thanh niên trẻ liền đẩy tôi với Xuyên Xuyên ra ngoài. Ngồi ngoài đám cỏ, Xuyên Xuyên mắng vài câu, bất đắc dĩ nói: “Mấy hôm trước có người mất tích, những ai hiểu chuyện đều đã xin nghỉ, theo tôi đoán, tay đao diễn thấy tiểu Lục là người thật thà, nên gọi cậu ta lại.”

Tôi lấy thuốc ra châm: “Cũng hết cách, giờ tiểu Lục cần nhiều tiền lắm.”

“Anh ấy cần tiền? Cần tiền làm gì?”

“Cưới ma!”

Tôi buột miệng, Xuyên Xuyên kinh ngạc sững sốt lặp lại: “Cưới ma?”

Tôi phản ứng được, xấu hổ cười bói: “À, tôi nói là mang nước. (Từ này phát âm gần giống cưới quý) lúc trước tôi với cậu ra đi phượt, phát hiện một thôn hẻo lánh trong núi, cả thôn vẫn ăn

chung một giếng nước, tiểu Lục muốn tích cóp tiền cho họ khoan thêm cái giếng mới.”

Mình còn phải gỡ mối nghiệt duyên của Xuyên Xuyên và tiểu Lục, không thể nói toẹt sự thật cho cô ấy được, bèn thuận miệng đáp. Xuyên Xuyên nửa tin nửa ngờ, nhìn tôi chằm chằm, sau đó mặt ánh lên vẻ hạnh phúc: “Tiểu Lục quả là người tốt, xã hội ngày nay thật hiếm.” Nói xong lại hỏi: “Chẳng trách đi làm cả ngày, tối vẫn còn liêu mạng như vậy. Cậu ấy cần bao nhiêu tiền?”

Tôi thở dài: “Khoảng hai mươi vạn!”

Xuyên Xuyên suy tư gì đó, tự gật đầu.

“Mà này, chẳng phải cô nói có chuyện đáng sợ ở phim trường, một người phụ trách mất tích ư?”

Xuyên Xuyên lắc đầu: “Chuyện này chắc chắn là do trước khi bấm máy không cúng bái quỷ thần. Tuy tôi đóng vai ma nữ không có lời thoại, nhưng tôi đã đọc qua kịch bản, câu chuyện này bắt đầu từ việc một người bị mất tích!”

“Sau đó thì sao? Phát hiện xác, rồi ma xuất hiện?”

“Đúng vậy, người phụ trách kia làm việc rất có trách nhiệm, không thể vô duyên vô cớ mà mất liên lạc như vậy được.”

Tôi thì vẫn cảm thấy Xuyên Xuyên làm hơi quá vấn đề, cười khổ không tiếp tục câu chuyện. Cô ta rút điện thoại nhìn rồi nói: “Không được, kiểu gì tối nay cũng phải mang tiểu Lục đi, không thể để anh ấy ở lại qua đêm.”

Cô ta quan tâm đến tiểu Lục như vậy là một chuyện tốt, Xuyên Xuyên này là người không tồi, càng ngày tôi càng hy vọng cả hai có thể đến với nhau, hy vọng có thể giúp tiểu Lục kiếm vợ.

Tôi ân cần hỏi: “Xuyên Xuyên, thấy cô có vẻ khá giả, cô là người ở đâu?”

Xuyên Xuyên cười nói: “Anh thấy tôi rất có tiền đúng không? Nhà tôi ở Sơn Tây, làm nghề buôn bán ngũ kim, tuy lần này chỉ theo chân đoàn làm phim tới đây, nhưng trùng hợp là tôi sinh ra ở nơi này, cho nên vừa nghe Quách Chế Phiến nói quay phim ở thành phố tôi liền vui vẻ ở lại.”

“Sinh ra ở đây? Chỗ nào?”

“Hồ Yêu Sơn, hình như cách đây không xa lắm, có thời gian rảnh tôi cũng muốn ghé về thăm.”

Lại là Hồ Yêu Sơn, tôi đột nhiên thấy căng thẳng, cái thế giới này nhỏ như vậy sao? Đang nói chuyện thì chợt có người đi qua đằng trước, là Quách Chế Phiến, Xuyên Xuyên chỉ tay nói: “Quách Chế Phiến cũng là người Hồ Yêu Sơn cũ, hai chúng tôi là đồng hương. Thời gian anh ta sống ở đó khá lâu, nghe nói 10 năm trước thôn xảy ra chuyện nên cả nhà mới chuyển đến Sơn Tây.”

Ngước nhìn Quách Chế Phiến đang bận rộn, tôi hỏi: “Mười năm trước? Xảy ra chuyện gì?”

Xuyên Xuyên suy nghĩ, đáp: “Hình như người nhà anh ấy gây tai nạn xe cộ gì đó, sợ bị trả thù nên chạy trốn.”

Tai nạn xe, trả thù? Hai từ này làm tinh thần tôi đột ngột chấn động, bản năng mách bảo tôi, chắc chắn Quách Chế Phiến này có thể trợ giúp mình hiểu thêm về vụ tai nạn. Đang suy tính xem làm thế nào để nói chuyện với anh ta thì bỗng bên trong nhà kho có tiếng hét: “Cháy rồi, cháy rồi!”

Quay đầu nhìn lại, căn nhà kho bên kia đang bốc cháy hừng hực, ngọn lửa đỏ loang một vùng.

CHƯƠNG 241: QUY LUẬT NHỮNG VỤ TAI NẠN XE

Căn nhà kho bốc lửa cháy ngút trời, đó chính là là nơi lấy bối cảnh, cả tiểu Lục và đoàn làm phim đều đang ở trong. Tôi với Xuyên Xuyên hoảng hốt chạy tới, do nơi này thoáng gió, xung quanh lại toàn cỏ khô cho nên lửa bốc rất nhanh, chỉ vài phút mà cả nhà kho đã biến thành biển lửa.

Những người bên ngoài đang chạy tới chạy lui, miệng la hét, nhất thời trở nên hỗn loạn. Nhưng quanh nhà máy này làm gì có nơi chứa nước, căn bản là không cách nào dập lửa.

Bốn phía lửa bốc ngùn ngụt, trơ mắt đứng nhìn nó càng cháy càng lớn, người bên trong không ra được, bên ngoài không vào được, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, tất cả bên trong chắc chắn chết, không thể nghi ngờ.

Quách Chế Phiến đứng đó, ánh lửa lập lòe trong mắt mà tuyệt vọng.

“Xong rồi!” Anh ta thở hổn hển, ai thán một câu.

Tiểu Lục còn ở bên trong, Xuyên Xuyên hoảng hốt hỏi: “Báo chữa cháy chưa?”

Mặt Quách Chế Phiến như tro tàn, nhàn nhạt đáp: “Gọi rồi, nhưng nơi này quá hẻo lánh, gọi điện thì ích gì. Không còn kíp nữa, bên trong có cả đồng trang phục cùng cả thuốc súng đạo cụ, lửa bén tới gây nổ là kết thúc!”

Xuyên Xuyên nghe thế lập tức gào khóc, như phát điên chạy về phía nhà kho, Quách Chế Phiến vội túm lấy tay cô ấy: “Cô qua đó làm gì, không muốn sống nữa hả, thuốc súng sẽ phát nổ bất cứ lúc nào đấy!”

Quách Chế Phiến vừa dứt lời thì có tiếng hét thảm thiết, quay đầu nhìn lại, một người lửa lăn từ trong nhà kho ra. Người này hẳn là không muốn chết ngạt bên trong, mạo hiểm xông ra nên bị lửa bám vào quần áo, lăn lộn thống khổ một lúc dưới đất thì chết cháy đen.

Lửa quá lớn! Tôi toát hết mồ hôi, tiểu Lục là huynh đệ củ mình, tuyệt đối không thể trơ mắt đứng nhìn cậu ta chết cháy,

vội hỏi Quách Chế Phiến: “Quanh đây không có chút nước nào ư?”

Quách Chế Phiến cau mày suy nghĩ rồi trả lời: “Cơ bản là không có nước dùng để dập lửa.” Nói đoạn xoay người chỉ về phía sau: “Bên kia có nước, nhưng nó chỉ là con cống thôi.”

Tôi quay đầu nhìn, nhặt một tấm vải dưới đất lên nói với Xuyên Xuyên: “Cô đừng kích động, ở đây chờ tôi.”

Dứt lời, tôi vội cầm vải chạy như điên về phía cái cống. Cống này hẳn là trước đây được nhà máy làm nơi xả thải, nó không dài lắm nhưng mùi thì kinh thiên, vừa đến gần đã hôi thối không chịu nổi.

Tôi cắn răng, cầm tấm vải nhảy xuống cống, nước cống sền sệt tanh hôi thấm đẫm quần áo, tôi cố gắng cho nước ngấm hết lên người, sau đó khó nhọc bò lên. Nhà khi cháy càng lúc càng lớn, ngoài ba người chúng tôi thì những nhân viên khác may mắn ở bên ngoài đều đã bỏ trốn mất dạng.

Thấy tôi quay về với một thân nước cống, Quách Chế Phiến khó tin hỏi: “Anh định làm gì? Định vào trong à?”

Tôi khẽ gật đầu: “Huynh đệ tôi đang ở trong nhất định tôi phải vào, hai người chờ ở đây tiếp ứng.”

Thời gian không có nhiều, dặn dò xong tôi hít một hơi thật sâu rồi xông vào màn lửa. Càng đến gần nhà xưởng, sức nóng càng mãnh liệt, da tôi căng ta nứt nẻ, cảm giác tử vong rất gần kề. Nhưng không hề sợ, trong lòng tôi giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất, không thể trơ mắt nhìn tiểu Lục chết!

Vượt qua cánh cổng bị lửa ngăn, tôi mới phát hiện tình cảnh bên trong không thể lạc quan nổi, tay đao diễn ngu ngốc mang toàn bộ trang phục diễn cất ở đây, lửa bén vào đã biến thành lò nung lớn.

Nhìn quanh, tôi phát hiện có một nhóm người đang co cụm trong góc, hoảng sợ như bầy sơn dương gặp hổ. Tiểu Lục là người tốt, đương nhiên sẽ không chui ở tròn cùng, tất cả phía sau đang co cụm, chỉ mình cậu ta đang dang tay che chở. Thầm mắng một câu thằng ngốc, mau chạy qua đây đi!

Trông thấy tôi, tiểu Lục kinh ngạc tròn mắt: “Chúng tôi muốn chạy không được, anh vào làm gì, thí mạng à?”

Tôi không quản được tất cả mọi người, gỡ tấm vải dầm nước cống quần trên mình xuống quần lên người tiểu Lục, lại xé một miếng vải nhỏ ở áo đưa cho cậu ta: “Bịt miệng mũi lại, tôi chạy trước dẫn đường, cậu mau chạy theo!”

Tiểu Lục còn chưa có phản ứng, tay đao diễn đã lao ra: “Tôi cho cậu tiền, tôi cho cậu tiền, mau dẫn tôi ra ngoài!”

Tôi gạt tay hắn ra, kéo tiểu Lục định chạy thì nháy mắt liền bị mười mấy đôi tay túm chặt. Quay đầu nhìn lại, những người đứng cạnh tiểu Lục đang hau háu nhìn tấm vải ướt trên người cậu ta. Một tên trong số đó hô lên: “Quần áo hắn cũng ướt!”

Lập tức, đám người liền nhìn tôi như một con mồi, ánh mắt đầy dục vọng cầu sinh. Đó không còn là ánh mắt của con người nữa, đó là ánh mắt của một bầy dã thú bị dồn đến đường cùng.

Ngoài mấy người đã bị sặc khói không cử động được thì tất cả đều bò tới túm lấy quần áo tôi. Tay đao diễn gào khản cả giọng mà chẳng có tác dụng, hắn đưa ta cái giá mấy trăm vạn cũng không ai nghe, tôi bị biến thành cái bia sống cho họ nhắm đến, nhất thời bị đè ngã xuống đất, không thở nổi.

Những người bị kẹt trong đám cháy, 90% là chết vì ngạt khói trước, tuy tôi gắt gao giữ quần áo, nhưng trong vài phút ngắn ngủi đã bị xé không còn một mảnh. Khói bắt đầu sộc vào mũi, vào họng khiến tôi ho sặc sụa, mình phải chết sao?

Đúng lúc tôi tuyệt vọng thì chợt nghe tiếng bốp, một tên đang đè lên người tôi văng ra ngoài.

Tiểu Lục!

Cuối cùng thì cậu ta không giữ được bình tĩnh nữa, vung chân vung ta đá văng từng người một. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật khó tin một người luôn hiền lành chất phác như cậu ta lại làm vậy.

Suýt chút nữa thì mình đã quên, tiểu Lục biết võ công!

Đám người nhanh chóng bị tiểu Lục đá bay hết, cậu ta túm tôi dậy, đẩy về phía sau: “Huynh đệ, đi!!!”

Do hít quá nhiều khói, đầu tôi đã choáng váng, mắt hoa lên miễn cưỡng lắm mới đứng vững, lắc đầu nói: “Tôi vào là để cứu cậu, đi thì đi cùng nhau!”

Tiểu Lục dang hai tay đứng chắn: “Anh chạy đi, để tôi xem ai dám xông lên!”

Nhà kho đã càng ngày càng cháy lớn, khói càng ngày càng dày, quần áo thì không còn, tôi có cảm giác mình chẳng khác nào con dê bị nướng. Đám người phía sau thì như phát điên, lao tới cố đoạt vải trên người tiểu Lục, tình thế cấp bách, tôi bỏ nhào vào họ, co chân đạp thẳng vào mông tiểu Lục. Cậu ta không kịp trở tay, bị tôi đá lộn nhào ra cửa. Đúng lúc này thì Ầm một tiếng lớn, thuốc súng đã bị bắt lửa, gây nổ.

Những người còn lại và tôi bị đẩy lùi, nhà kho đã sắp sụp xuống, có người bị xà thép rơi trúng, chết tươi, có người bị lửa thiêu chết cháy, tôi ôm miệng ngồi xõm ở góc tường, không ngừng ho.

Mình chết chắc rồi!!!

Bất thành linh, tôi trông thấy một cái bóng dài uốn lượn trên tường.....

Nằm bệnh viện một tuần lễ, thời gian này tiểu Lục và Xuyên Xuyên thay nhau chăm sóc tôi. Thật bất ngờ, không chỉ mình tôi sống sót, mà tất cả những người lúc đó trong xưởng đều còn sống.

Lửa tắt. Nhưng vì sao lửa lại tắt thì chẳng ai biết, nó đột nhiên tắt như chưa hề cháy. Tôi hít phải lượng khói lớn, bác sĩ bắt tôi nằm viện tiếp tục theo dõi.

Về phần nguyên nhân đám cháy, có người nói là do chập điện, cũng có người nói ai đó sơ ý vứt tàn thuốc, mỗi người một kiểu. Tất cả đạo cụ cũng bị cháy hết, bộ phim này chắc phải tạm hoãn vô thời hạn, tiểu Lục thì bận đi làm ban ngày ở công ty, nên buổi sáng hầu như chỉ có Xuyên Xuyên chăm sóc tôi. Sáng nay cô ấy ra ngoài có việc thì Quách Chế Phiến mua hoa quả tới thăm.

Tôi và Quách Chế Phiến không có giao tình, anh ta tới khiến tôi khá bất ngờ. Bỏ túi hoa quả lên bàn, Quách Chế Phiến ngồi xuống mép giường bắt đầu hỏi han, sau vài câu khách sáo thì đột nhiên chuyển chủ đề, néo mắt hỏi: “Mà kể cũng thật quái lạ, lửa bùng lên bí ẩn, tắt cũng bí ẩn!”

Nghe có vẻ như nói chuyện phiếm thôi, nhưng từ biểu hiện nét mặt anh ta, tôi biết Quách Chế Phiến rất tò mò về trận

hỏa hoạn này.

“Lúc xảy ra cháy, tôi và Xuyên Xuyên ở bên ngoài, anh không nghi cho tôi phóng hỏa đấy chứ?”

Quách Chế Phiến nhếch miệng cười, xoa tay: “Ai dà, anh nói đi đâu vậy, tôi có ý đó sao?”

Tôi cười lạnh: “Quách Chế Phiến, tôi biết hôm nay anh tới đây là có mục đích. Tôi cũng chẳng phải người thích văn vẻ, anh muốn nói gì cứ nói, đừng vòng vo!”

Không ngờ tôi lại nói thẳng như vậy, Quách Chế Phiến khẽ biến sắc, nhưng lập tức khôi phục bình thường, ngồi thẳng lưng nói: “Được, huynh đệ, anh là người thẳng thắn, tôi cũng nói thật với anh. Chuyện tại sao lại phát hỏa thì tôi không cần biết, cái tôi quan tâm chính là, tại sao lửa lại tắt?”

Càng về cuối câu anh ta càng hạ giọng, mà còn nhấn nhá từng chữ. Đám cháy đêm đó, trong khoảnh khắc sắp mất mạng, tôi thấy trên tường có một bóng đen dài uốn lượn, trông giống một con rắn lớn. Chuyện này tôi chưa nói với bất kỳ ai, nhưng trong lòng đã có suy đoán, kẻ dập lửa cứu mình chính là đại họa.

Chuyện này làm tôi nhớ đến tình huống trong hang núi ở Hồ Đào thôn, lúc nhìn thấy cái bóng trên vách hang, tôi vẫn tưởng đại họa tới để lấy mạng mình, nhưng xem ra không phải, nó xuất hiện là để bảo vệ tôi, như vậy thì ai là kẻ muốn giết mình?

Đáp án chỉ có một, đó là ngay lúc ấy, bà lão cũng có mặt trong hang núi! Đại họa có mặt ở đó đến tám chín phần giống như ở đám cháy, nó đến để cứu tôi.

Quách Chế Phiến là người như thế nào, hẳn có mục đích gì tôi hoàn toàn không biết, đương nhiên phải giấu diếm, tôi giả ngu đáp: “Tôi không rõ lắm vì sao lửa lại tắt, sao trợ lý Quách lại hứng thú với chuyện này như vậy?”

Thấy tôi không chịu nói, Quách Chế Phiến trầm tư một hồi rồi thấp giọng: “Tôi không có ác ý, chỉ là muốn hỏi cậu có phải có bản lĩnh không. Hoặc giả...hoặc giả tiểu Lục bạn cậu là người có bản lĩnh? Ngọn lửa đó không phải người bình thường có thể dập được!”

Tôi bật cười: “Anh đoán là hai chúng tôi dập lửa? Nếu có bản lĩnh đó, tôi còn phải nằm viện sao?”

Quách Chế Phiến cũng cười trừ, gật gật đầu: “Thế lúc đó ở trong kho, anh không thấy lửa tắt như thế nào à?”

“Tôi chẳng thấy gì thật, mà anh cứ quan tâm tại sao lửa tắt làm gì?”

Rốt cuộc Quách Chế Phiến cũng không giữ được bình tĩnh nữa, nói: “Tôi chính là muốn đi tìm người có bản lĩnh để nhờ giúp đỡ!”

Giúp đỡ? Nhớ đến Xuyên Xuyên nói, mười năm trước nhà anh ta sợ trả thù nên chuyển tới Sơn Tây sinh sống, thực ra tôi cũng rất tò mò về chuyện này, bèn nói: “Có phải anh cảm thấy ngọn lửa bị dập tắt có điểm mờ ám? Thực ra thì tôi có quen mấy tiên sinh rất lợi hại, để xem việc anh cần giúp là gì đã!”

Quách Chế Phiến gật đầu nói: “Anh là tài xế chuyển xe 13 đúng không? Anh biết vụ tai nạn 10 năm trước chứ? Nhà tôi vốn ở Hồ Yêu Sơn, sau vụ tai nạn mới dọn đi.”

“Ừ, thế vì sao phải dọn đi?”

Quách Chế Phiến dẫn đo, muốn nói lại thôi, nhưng cười cùng vẫn mở miệng: “Tôi phát hiện quy luật của mấy vụ tai nạn xe!”

Tôi nghe mà chấn động! Bắt đầu nghiêm túc lắng tai lắng nghe anh ta nói bí mật mà cả tôi với lão Quỷ đang mong chờ!

CHƯƠNG 242: GIẾT ĐẠI HỌA

Quách Chế Phiến thấy tôi biến sắc, cố ý ngừng lại, hỏi: “Hình như anh rất lưu tâm chuyện này?”

Biết biểu hiện của mình đã bán đứng bản thân, tôi không giả ngu nữa: “Lưu tâm! Khả năng cũng lưu tâm giống anh, anh có khó khăn, tôi thì có người, anh nói rõ ràng sự việc ra, tôi có thể giúp anh!”

Quách Chế Phiến nhìn tôi một lúc, sau đó vất chân chữ ngũ, nói: “Người của anh liệu có được không?”

Tôi ôm ngực ho khan hai tiếng, đáp: “Rất được là đẳng khác, là dương kim đệ nhất trảo quỷ âm dương tiên sinh, chuyên bắt tà ám!”

“Sao anh biết chuyện tôi muốn nói có liên quan đến tà ám?”

“Bởi tôi biết ba vụ tai nạn xe kia, anh mau nói xem, anh phát hiện quy luật gì?”

Nghe tôi nói, Quách Chế Phiến nghiêm túc gật đầu: “Anh nên lưu tâm thì tốt, xem như tôi đây không tìm lắm người. Trước đây tôi sống ở Hồ Yêu Sơn, 10 năm trước, sau khi xảy ra tai nạn xe, lòng người rối loạn. Một mặt phía bên trên tạo áp lực nên kiện cáo bất thành, mặt khác, những vụ tai nạn tiếp theo không ngừng xảy ra!”

“Ừm, thế nó có liên quan gì đến anh, quy luật đâu?”

Quách Chế Phiến trả lời: “Trước giờ làm nghề điện ảnh, hàng năm đi quay phim nhiều nơi khác nhau, gặp được rất nhiều chuyện tà môn, biết rất nhiều quy tắc ngoại đạo. Vụ tai nạn ở Hồ Yêu Sơn đầu tiên, nếu nói rằng ngoài ý muốn cũng được, nhưng bắt đầu từ vụ thứ hai, tôi liền cảm thấy không đúng. Hai vụ tai nạn đều trùng hợp xảy ra vào ngày 15 âm lịch, buổi tối!”

15 âm lịch!

Hóa ra quy luật mà anh ta phát hiện là cái này, tôi buông lỏng thần kinh, thở dài một hơi thất vọng. Thấy tôi có vẻ nản,

Quách Chế Phiến lại ngồi dịch ra phía trước: “Anh cũng biết quy luật này?”

Tôi không kiên nhẫn, đáp: “Anh nói vậy chẳng phải vô nghĩa ư? Tôi là tài xế chuyến xe 13, sao lại không biết chuyện này?”

Quách Chế Phiến gật đầu: “Cũng phải. Sở dĩ nhà tôi dọn đi, bởi vì tôi còn phát hiện một ít sự việc đáng sợ nữa. Hai vụ tai nạn này, đều có liên quan đến họ hàng nhà tôi!”

Cái này thì tôi lại hứng thú: “Họ hàng nhà anh? Thôn Hồ Yêu Sơn rộng, mà thôn dân đều ở chung một chỗ, hàng ngày đi làm cùng trên một chuyến xe, có gì lạ đâu?”

Quách Chế Phiến dứt khoát lắc đầu: “Nếu vụ tai nạn đầu tiên có người nhà tôi thì đúng là bình thường. Nhưng mấu chốt là trong vụ thứ hai, tất cả họ hàng gần nhà tôi đều ở trên xe, chết hết. Bọn họ thường ngày rất ít khi ra khỏi thôn, đêm đó lại cùng nhau lên xe bus một cách khó hiểu.”

“Sau đó thì sao?”

“Vốn dĩ cha mẹ tôi đêm đó cũng tính lên thành phố bán đồ, nhưng sáng hôm ấy hai người cãi nhau nên không đi, liền tránh được một kiếp. Anh có biết, hai vụ tai nạn này xảy ra đã suýt nữa khiến dòng họ nhà tôi đoạn tuyệt không?”

Tôi nheo mắt, nghiêm túc suy nghĩ về những gì Quách Chế Phiến nói, tuy rằng có điểm quái lạ, nhưng vẫn hoàn toàn có thể đưa ra lời giải thích là trùng hợp ngẫu nhiên, chừng đó chưa đủ để nói lên quy luật.

“Sau đó anh dọn đến Sơn Tây?”

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn rất nhạy cảm với mấy vấn đề này, sau khi phát hiện sự việc không ổn, tôi nhanh chóng quyết định bán nhà, chuyển đến Sơn Tây, thay đổi tên họ, định cư. Anh đoán xem, sau khi tôi đến Sơn Tây thì chuyện gì xảy ra?”

Hình như anh ta còn chưa nói hết, tôi khẩn trương hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyển tới Sơn Tây chẳng bao lâu thì vụ tai nạn thứ ba xảy ra, tất cả họ hàng không nghe lời tôi, ở lại Hồ Yêu Sơn đều chết trên chuyến xe đó!”

Tôi hít sâu một hơi, quá tam ba bận, chuyện này đúng là có gì đó kỳ quặc. Quách Chế Phiến thở dài nói tiếp: “Đó là câu

chuyện của dòng họ nhà tôi, ngoài gia đình tôi chuyển đi, thì tất cả những thân nhân khác đều đã mất, họ đều chết trên chuyến xe bus số 13 này!”

Ban đầu còn thấy sự hoài nghi của anh ta khá nực cười, nhưng nghe xong toàn bộ câu chuyện, rốt cuộc tôi cũng chấp nhận sự suy đoán của Quách Chế Phiến.

“Cho nên quy luật mà anh nói chính là, trên chuyến xe nào gặp tai nạn, cũng có thân nhân gia đình mình?”

Quách Chế Phiến nhắm mắt lại, gật đầu thật mạnh: “Đúng! Không biết đã đắc tôi với ai, cứ như là bị nguyên rửa vậy, hễ là người trong dòng họ tôi, sẽ phải chết! Sau ba vụ tai nạn, nghe nói tuyến xe 13 đã ngưng hoạt động, chúng tôi vẫn không dám trở về. Hiện giờ cha mẹ già cả, cứ mong ngóng về thăm quê, tôi canh cánh trong lòng, vừa hay đoàn làm phim tới đây lấy bối cảnh, tôi mới tiện đường ghé, thật không ngờ sau 10 năm, tuyến xe 13 này lại mở lại!”

Thời điểm then chốt, có được manh mối này quả thực là một đại ân đối với tôi. Người họ Quách tất cả đều chết trên xe bus, liệu có liên quan gì đến bà lão hay không?

Quách Chế Phiến nói xong, hỏi tôi: “Được, đó là những gì tôi biết. Anh thì sao, trong tay anh có nhân vật nào?”

Sau khi biết được chuyện này, tôi đã hiểu vì sao anh ta lại chịu nói cho mình nghe, anh ta thấy tôi là tài xế chuyến xe số 13 mà lại thoát nạn trong vụ hỏa hoạn, cho rằng tôi không phải người bình thường. Tuy sự việc đã xảy ra được 10 năm, nhưng tà ám chưa bị diệt trừ, trong lòng anh ta vương mắc. Tôi tỏ ra cao thâm, trả lời: “Một đạo sĩ, một thầy âm dương! Họ đều tới đây vì chuyến xe số 13, nhất định có thể giải quyết!”

Quách Chế Phiến à một tiếng, thờ phào: “Tôi nghe nói mấy tháng trước, chuyến xe lại mới xảy ra chuyện?”

Anh ta ám chỉ Vương Đắc Hỉ, tôi hỏi: “Đúng vậy, mấy tháng trước đã xảy ra một vụ tai nạn xe y hệt, cũng ở đập chứa nước. Trên xe không có thân nhân nhà anh đấy chứ?”

“Sau ba vụ tai nạn 10 năm trước thì nhà tôi làm gì còn thân nhân nào. Cho nên lần này trở về tôi mới lo lắng, xem ra 10 năm rồi mà chuyện này vẫn chưa qua, gia đình tôi vẫn không thể an tâm mà quay về cố hương!”

Vụ tai nạn của Vương Đắc Hỉ không có người nhà họ Quách, điều này chứng minh quy luật đó không phải căn nguyên toàn bộ, tôi có một suy đoán táo bạo, đó là bà lão không chỉ nhắm đến người nhà họ Quách không thôi. Xem ra, bước tiếp theo cần làm là phải điều tra danh sách nạn nhân.

Quách Chế Phiến nói với tôi thêm một lúc, nghe tôi hứa sẽ giúp đỡ, anh ta mới yên tâm rời đi. Nằm viện mấy ngày, cuối cùng bác sĩ cũng cho tôi xuất viện. Tôi đi tìm lão Quỷ để thông báo những tin tức mình mới có được, lại phát hiện ông ta và lão Vũ không còn ở khách sạn kia nữa, liên lạc cũng không được, hết cách, đành quay về công ty ngồi chờ.

Mới nghỉ ngơi chưa được mấy ngày, tiểu Lục đột nhiên nổi hứng, bảo tôi rằng muốn xin nghỉ mấy hôm, đi ra ngoài một chuyến. Sau khi nghe lý do, suýt nữa thì tôi hộc máu, cậu ta đã gom đủ 20 vạn tiền sính lễ, tính quay về núi hoang tìm Điền Loa!

Nhìn chằm chằm vào chiếc túi xách đựng đầy tiền trên giường, tôi kinh ngạc hỏi: “Cậu kiếm đâu ra chỗ tiền này?”

“Vay!” Tiểu Lục vừa thu dọn hành lý, vừa đáp.

Tiểu Lục là người như thế nào tôi biết, tuy có thể chắc chắn đây không phải tiền bẩn, nhưng cậu ta chẳng bạn bè gì, vay ai được 20 vạn?

Thấy tôi nghi hoặc, tiểu Lục ngẩng đầu cười ngu ngơ: “Xuyến Xuyến cho tôi vay đấy!”

Tôi vỗ trán, giờ mới nhớ cái đêm xảy ra vụ cháy, mình có nói với Xuyến Xuyến, tiểu Lục liều mạng kiếm tiền là để xây giếng. Thật không ngờ, cô gái gốc này liền đưa cậu ta 20 vạn ngay được!

Trong lòng rối bời, tôi đè hành lý trên giường xuống, nghiêm túc nói: “Tiểu Lục, cậu không thể đến cái thôn hoang vắng đó được!”

Tiểu Lục sững sốt: “Anh sợ tôi không trả được tiền cho Xuyến Xuyến à? Không đâu, tôi còn phải tiếp tục kiếm tiền trả cô ấy!”

“Cái gì mà tiếp tục kiếm tiền? Người ta cho cậu vay tiền là vì thương cậu vất vả, không muốn cậu đi làm thuê làm mướn. Tôi nói dối cô ấy, cậu kiếm tiền là để xây giếng cho thôn Điền

Loa đấy. Con gái nhà người ta vừa xinh lại vừa tốt tính, cậu đừng có mà không biết tốt xấu!”

Tiểu Lục càng sửng sốt hơn: “Bảo sao, tôi còn thấy lạ, lúc đưa tiền cô ấy có nói cái gì mà khoan giếng.”

“Chính là vậy đấy, cậu không thể cầm tiền của người ta để theo đuổi cô gái khác được!” Noia đoạn, tôi hất cái túi xách ra.

Tiểu Lục ngây người vài giây, gật đầu nói: “Phải, tiền này không thể dùng. Anh giúp tôi trả lại cô ấy đi!” Rồi tiếp tục cúi đầu thu xếp hành lý.

“Đạo diễn gọi điện cho tôi, bộ phim sẽ phải hoãn lại một thời gian.”

“Ừ!”

“Tôi sẽ gom đủ 20 nhanh thôi, sau vụ hỏa hoạn, tất cả nhân viên đoàn làm phim đã chạy hết. Đạo diễn nói, tôi rất hợp với nghề diễn viên, muốn cho tôi đóng vai chính, há há!”

Suýt nữa thì tôi sặc nước bọt. Tiểu Lục diễn vai nam chính? Phim ma cái kiểu gì, đầu gối kỳ binh à? Quả nhiên sản phẩm phim ma quốc nội, hứng cái gì thì làm cái đấy.

“Cũng đã lâu chưa đi thăm Điền Loa, vừa hay giờ có thời gian rảnh, tôi định ngày mai tới đó!”

Cầm cái túi tiền ném về giường mình, tôi nhìn nét mặt kiên định của tiểu Lục mà chẳng biết phải khuyên thế nào cho phải. Điền Loa đã ăn sâu bám rễ trong lòng cậu ấy, tiểu Lục lại là người si tình, không cho cậu ấy biết sự thật không phải cách hay, tôi chẳng敢 ngăn cậu ta nữa. Đi đi, đi mà chứng kiến tình trạng thực sự của thôn Điền Loa, có lẽ ảo giác Điền Loa giết người vẫn còn, sau khi thấy cả thôn chết hết, tâm cậu ta chết theo, cũng tốt!

Trời sáng tiểu Lục liền đi, mang theo hành trang là nỗi nhớ nhung chân thành, xuất phát hướng về ngọn núi hoang. Nhìn bóng dáng cậu ta rời đi, trong lòng tôi cảm xúc ngổn ngang, chỉ mong chuyến đi này của cậu ta không thuận lợi!

Sự việc thì cứ hết lớp này đến lớp khác, vừa mới tiễn tiểu Lục quay về ký túc thì đã gặp ngay Đạo Điền đang ngồi trên giường mình cười khanh khách. Đạo Điền đã đi được một thời

gian, trước đó tôi còn không biết tà ám muốn giết mình là ai, giờ đã xác định được là bà lão, anh ta cũng đã quay lại, có lão Quỷ và Đạo Diên bên cạnh, rốt cuộc tôi cũng vững tin.

Trông thấy tôi, Đạo Diên vẫn tỏ ra thân quen, cười hì hì hỏi đông hỏi tây, trên cơ bản đều là mấy vấn đề không ăn nhập. Tôi thì sốt ruột chờ nghe chuyện của anh ta bấy lâu nay, cũng kể cho anh ta về lão Quỷ, ai dè Đạo Diên cứ tưng tưng, nghe xong chẳng để vào tai câu nào.

Một lúc lâu sau, Đạo Diên mới chậm rãi mở miệng: “Cuối cùng tôi đã hiểu rõ về hai đồng tiền hai cuốn sách, lục mãng kia tôi có thể giết!”

Tôi sửng sốt, giết đại họa ư???

“Đạo trưởng, không thể giết đại họa được, nó đã cứu mạng tôi, tôi vừa nói với anh rồi đấy, chúng ta hiểu lầm nó rồi. Kẻ đứng sau làm chuyện xấu hại người là bà lão kia!”

Đạo Diên cười nhạt, xoa tay: “Tôi hiểu cậu nói gì, nhưng thế đạo này không cho phép những thứ như nó tồn tại. Tôi sẽ từng bước từng bước xử lý!” Dứt lời anh ta đứng dậy: “Đưa đồng tiền cử cậu cho tôi!”

Tôi vô thức lùi về sau một bước: “Đạo trưởng, lúc trước, khi buông tha bác Lục anh từng nói, nếu tà ám không làm chuyện ác, không giết người, anh sẽ cho chúng một con đường, không đuổi cùng giết tận!”

Đạo Diên lắc đầu: “Đó chỉ là bác Lục, một nhân vật nhỏ. Nhưng thứ này thì khác, nếu lúc còn sống tôi không trừ bỏ, sau này chết đi, còn ai có thể xử lý nó?”

Thấy tôi vẫn muốn nói đỡ cho đại họa, Đạo Diên chép miệng: “Nói cho cậu biết, lần này ra ngoài tôi còn điều tra được một chuyện. Đại họa này không phải sống ra, mà là có người cố ý thả nó ra!”

CHƯƠNG 243: NGƯỜI CHẾT PHÓNG HỎA

Ông lão râu dê có nói, đại họa bị phong ấn trong núi sâu, do tên trộm ăn cắp đồng tiền với sách nên mới sống ra. Về phần nó chạy ra như thế nào, tuy không nói cặn kẽ nhưng đại khái có thể đoán được, do vật trấn tà không còn. Nhưng trăm triệu lần cũng không thể ngờ, là có người thả nó ra.

“Ai thả?”

Đạo Diên cười ngu ngơ: “Ai canh chừng nó thì chính người đó thả ra. Đưa đồng tiền đây cho tôi!”

Người vẫn luôn ở trong núi hoang canh chừng đại họa chỉ có thầy trò ông lão râu dê, ông lão râu dê thì đuổi theo tên trộm, nói như vậy thì sư phụ ông ta đã thả?

Ngẫm lại thì đúng là có điểm không thích hợp, hai thầy trò họ lợi hại như vậy, sao lại để một tên trộm quèn dễ dàng đánh cắp đồ vật quan trọng?

Đạo Diên chìa tay ra, ý bảo tôi giao đồng tiền cho anh ấy. Dẫn đo một lát, tôi vẫn không lấy ra, mặc kệ đại họa sống ra bằng cách nào, nó đã cứu tôi mấy lần từ tay bà lão, không thể để Đạo Diên cứ thế giết nó được.

Đạo Diên nheo mắt: “Cậu làm gì đấy? Cứu cậu một mạng liền mềm lòng? Vụ việc năm 83, mấy trăm thầy âm dương chết trong tay nó, vậy mà chỉ vì được cứu một lần, cậu liền bỏ qua?”

“Đạo trưởng, việc nào ra việc đó, nó thật sự đã cứu tôi mấy lần, cứ nên điều tra rõ trước rồi tính.”

Đạo Diên không ngờ tôi lại cự tuyệt, thu tay lại.

“Đạo trưởng, mấy ngày nay anh đi vắng, không biết rõ tình huống. Chúng ta vẫn luôn cho rằng chỉ có một thể lực là đại họa tồn tại, nên rất nhiều chuyện mâu thuẫn chẳng cách nào giải thích. Thực ra là đã lầm, còn có một tà ám khác, nó còn muốn giết tôi!”

Đạo Diên hỏi: “À, sao lại muốn giết cậu?”

“Chưa rõ lắm, hiện tại cơ bản đã xác định được những vụ tai nạn xe, bao gồm cả vụ Vương Đắc Hỉ, đều do nó làm, hơn nữa

nguyên nhân nằm ở những hành khách gặp nạn.”

Đạo Điền không nói gì, đôi mắt anh ta sáng như đuốc, tựa hồ có thể nhìn thấu nhân tâm. Tôi ra sức giải thích cho anh ta mấy phút liền, phân tích logic và cân nhắc nặng nhẹ, vốn tưởng Đạo Điền sẽ bị mình thuyết phục, ai dè cuối cùng anh ta vẫn lắc đầu: “Bất kể là vì nguyên nhân gì, hai thứ này đều cần phải diệt trừ. Tôi sẽ lại tới tìm cậu sau.”

Dứt lời Đạo Điền không nghe nữa, hất tà áo bào xoay người rời đi.

Đạo Điền là cao nhân thế đạo, cách nhìn của anh ta và tôi không giống nhau, điều này có thể hiểu. Anh ta ghét cái ác như thù, càng quan trọng hơn là, anh ta lo sợ, sau khi mình chết đi, sẽ không ai đủ sức đối đầu với đại họa!

Tiểu Lục không có mặt ở công ty, sắp đến kỳ sát hạch của tập đoàn, không thể vì tuyến xe 13 mà ảnh hưởng được, tôi lại tiếp tục cầm lái. Đây là lần đầu tiên tôi lái xe từ sau khi xác định được bà lão có vấn đề. Nếu ai hỏi có sợ không, thì câu trả lời là rất sợ, bởi ven đường phải đi qua đập chứa nước Đường Oa Tử, bà lão chỉ ở cách đó không xa.

Điều duy nhất làm tôi yên tâm, đó chính là ngày mà mọi người chết đều vào 15 âm lịch, ngày thường không việc gì. Đánh xe ra khỏi trạm, thẳng tiến đến xưởng giấy mà trong lòng tôi rối bời.

Sau vụ Vương Đắc Hỉ, cùng lắm chỉ có hai ba người dám ngồi chuyến xe này, hàng ngày chạy tới chạy lui đều vắng tanh, tinh thần tôi uể oải, xe sắp ra khỏi thành phố thì có hai người bước lên.

Là lão Quỷ và lão Vũ!

Thấy hai người họ, tôi kích động hỏi: “Quỷ bá bá, mấy ngày nay hai người đi đâu?”

Nhìn trạng thái của họ khá tốt, sau khi ngồi xuống gần ghế lái, lão Quỷ nhìn quanh một vòng nói: “Ừm, xe rất sạch sẽ, nhưng đường đi thì không!”

Rồi lại chép miệng: “Đến xem cái giếng kia đi!”

Xem giếng? Tôi bất giác căng thẳng không nói nên lời. Lão Quỷ nói tiếp: “Không sai, tà ám giết cậu đúng là từ cái giếng tới,

cũng chính là thứ năm xưa suýt giết chết tôi!”

Tôi liếc lão Quỷ một cái rồi nhìn chằm chằm con đường trước mặt, hỏi: “Nhưng năm đó tà ám đấu với ông là cô gái ôm con nháy giếng, hiện giờ chính là bà lão ư?”

Lão Quỷ lắc đầu: “Dù sao cũng chỉ là một thứ!”

Tôi nghi hoặc, khó hiểu hỏi: “Thế bước tiếp theo là gì, ông đã tính toán chưa?”

“Hôm nay tôi tới tìm cậu chính là về chuyện này!”

Hai chúng tôi mới nói chuyện được vài câu thì chợt thấy ven đường có một bóng người vẫy xe. Vị trí này không phải trạm dừng, theo quy định thì không được đỗ, nhưng người ngồi tuyến đường này đều là thôn dân vào thành phố bán đồ, tuyến xe cũng mở ra vì họ, ngày thường gặp tình huống này, tôi với tiểu Lục đều châm chước.

Xe dừng, người bước lên làm tôi trở mắt kinh ngạc - Đạo Điền!

Hai hôm trước anh ta đến tìm tôi muốn lấy đồng tiền, lần này lại bắt xe giữa chừng, cũng là vì đồng tiền sao?

Đạo Điền lên xe, quét mắt nhìn lão Quỷ và lão Vũ, sau đó ngồi xuống ghế ngay sau họ. Rốt cuộc cao nhân đã tề tựu đông đủ, tôi cao hứng giới thiệu: “Quỷ bá bá, đạo sĩ nàu chính là Đạo Điền mà tôi nói với ông, ông biết anh ta chứ?”

Dứt lời, tôi lại nói với Đạo Điền: “Đạo trưởng, đây chính là tiên sinh âm dương nổi danh, ngoại hiệu lão Quỷ!”

Vừa mới dứt lời, cả hai đồng thanh: “Chưa từng nghe nói!”

Tôi sửng sốt, ái ngại. Đạo Điền là cao nhân đương thời, lão Quỷ cũng rất nổi danh trong giới bắt ma hồi trẻ, sao có thể không biết nhau chứ? Ho khan hau tiếng, tôi tính phá vỡ không khí trầm mặc: “Không sao, hai người đều là ân nhân của tôi, mục đích cũng giống nhau, bắt tà ám. Từ nay mong hai người chung sức hợp tác.”

Lão Quỷ nói: “Bớt nói mấy lời sáo rỗng, lần này tôi đến tìm cậu là muốn đồng tiền của cậu. Nghe lão Vũ nói cậu đeo một đồng tiền hổ văn bên người, đưa cho tôi đi!”

Lão Quỷ nói xong, Đạo Điền cũng cười nói: “Ai da, vị lão Quỷ này, đồng tiền đó không thể tùy tiện cho ông được, hai hôm trước tôi đã hẹn cậu ta sẽ đến lấy rồi.”

Rõ ràng lời này của Đạo Diên có ý châm chọc, lão Quỷ hừ lạnh đáp: “Đạo trưởng, vụ này không cần anh phải tham gia. Tôi lấy đồng tiền là để bắt tà ám ở giếng cổ!”

Đạo Diên lại ai da một tiếng, chọc ghẹo: “Khéo nhỉ, tôi cũng muốn đồng tiền để bắt tà ám.”

Lão Quỷ không kiên nhẫn, cao giọng: “Anh muốn bắt thì tự đi mà bắt, chẳng phải đạo sĩ các anh có tổ sư gia ư? Đánh không lại thì thỉnh tổ sư gia hạ phàm, cần đồng tiền làm gì?”

Đạo Diên hăng giọng: “Ai da, ai cũng biết thầy âm dương chỉ biết vài chiêu trò dân gian, bắt tiểu quỷ còn được chứ đã gặp tà ám bao giờ chưa?”

Tuy lão Quỷ là người điềm đạm, nhưng bị Đạo Diên chọc đến mức này, đứng dậy quát: “Anh nói cái gì? Bọn ta là chiêu trò dân gian? Anh tự nhìn bộ quần áo kệch cỡm trên người mình đi, vải tốt như vậy mà khoác lên anh cũng thành đồ bỏ, anh xem mình giống đạo sĩ điểm nào không?”

Đạo Diên là người tùy tiện, nhưng cũng biết yêu ghét, thầy âm dương và đạo sĩ vốn là hai môn phái vẫn luôn xem thường lẫn nhau, bị lão Quỷ nói vậy, liền hăng lên: “Lão Quỷ này, quần áo tôi làm sao? Tốt xấu gì thì tôi cũng mặc đạo bào, ông nhìn lại mình đi, ăn mặc như nông dân, có bản lĩnh gì?”

Gặp cả hai vị cao nhân đêm nay, vốn dĩ tôi rất vui, thật không ngờ cục diện lại biến thành thế này. Đang lái xe, thấy sắp cãi nhau to, tôi khuyên can: “Dừng dừng dừng, hai người đừng tranh cãi, cùng là quý nhân, cùng đi bắt tà ám, hai người cùng phe mà!”

Lão Quỷ nhổ nước bọt: “Cái tên miệng lưỡi ba hoa này thì bắt tà ám cái gì. Có khi trông thấy giếng cổ lại sợ quá mà chết ấy!”

Đạo Diên cũng mắng: “Lão Quỷ hoang dã, cỡ ông mà có thể đối phó cái giếng? Nếu để đại họa tóm được, mười người như ông nó cũng nuốt sống!”

“Ba hoa!”

“Lão Quỷ hoang dã!”

Hai tiền bối càng cãi nhau càng hăng, lão Vũ ái ngại khuyên can, mãi một lúc lâu sau, mỗi mồm quá cả hai mới ngồi xuống không nói nữa. Chuyện này vốn đã đủ đau đầu rồi, giờ tà ám

chưa bắt được mà hai người đã cãi nhau, thật mệt mỏi hết sức.

Bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, tôi nhớ cha mẹ mình thường nói một câu: càng già càng trẻ con, những người có tuổi, đôi khi suy nghĩ ấu trĩ hết con nít, quả nhiên có lý.

Tự nhiên thì xảy ra nội chiến, cả lão Quỷ và Đạo Diên đều muốn lấy đồng tiền hổ vằn, nhưng đối tượng họ nhắm đến lại không giống nhau. Tâm niệm của lão Quỷ là xử lý tà ám ở giếng cổ, bắt bà lão để báo thù rửa nhục, còn Đạo Diên xuất sơn lại là vì đại họa.

Vốn nghĩ hai người liên thủ thì tất cả vấn đề sẽ trở nên đơn giản, kết quả là hao người chẳng ai chịu ai, cãi nhau ầm ĩ.

Với tình hình này, mình có đưa đồng tiền cho ai cũng đều không ổn.

Tôi buồn bực đánh xe đến trạm cuối nhà máy giấy, quay đầu nhìn thoáng qua, lão Quỷ và Đạo Diên đều đang ôm bả vai, khí thế hùng hực như sắp khai chiến. Tôi không dám trì hoãn, vội quay xe trở về. Trên đường về, xe chỉ còn bốn người chúng tôi, chẳng ai nói với ai câu nào, tới gần đập chứa nước Đường Oa Tử, định chỉ cho họ chỗ ẩn thân của bà lão, nhưng không khí trong xe cứ lạnh như băng, sợ họ ý kiến bất đồng lại xảy ra cãi vã, lờ ra đến miệng tôi lại nuốt vào.

Có câu, càng loạn càng có tình tiết mới, xe vừa vào đến thành phố thì lại gặp một người đi tới, Quách Chế Phiến. Anh ta cung cấp manh mối rất quan trọng cho tôi, cũng luôn để ý đến chuyện này, muốn tìm tôi để xin hai cao nhân giúp đỡ.

Lúc trước thì chẳng thấy bóng dáng hai cao nhân đâu, giờ lại vừa khéo ngồi chung một xe. Quách Chế Phiến lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, con mắt nhìn người rất tinh tường, thấy Đạo Diên mặc áo bào, rồi lại nhìn lão Quỷ, nháy mắt cười tươi như hoa, lần lượt bước tới bắt tay, nói: “Ai da, nhị vị chính là cao nhân mà tiểu ca tài xế nhắc tới sao!”

Quách Chế Phiến mặt chuột tai dơi nhìn rất khó ưa, Đạo Diên và lão Quỷ đều tức giận quay đầu lại, không ai thèm để ý anh ta. Tôi nhìn gương chiếu hậu, hỏi: “Trợ lý Quách, anh cố ý chờ xe ở đây đúng không? Tìm tôi có việc gì?”

Thấy chẳng ai đáp lời mình, Quách Chế Phiến liền bám lấy tôi, cố ý cao giọng: “À, đoàn làm phim lạo xảy ra chuyện, nghe nói anh quen biết hai cao nhân bắt ma, tôi tới xin anh giúp đỡ!”

Tôi giật mình: “Làm sao? Người phụ trách mất tích, rồi lại hỏa hoạn, còn chuyện gì tiếp theo nữa?”

“Tìm được xác người phụ trách ở gần kho hàng rồi, pháp y xác định, anh ta chết trước khi vụ cháy xảy ra. Nhưng lại có đồng nghiệp khai rằng, đã nhìn thấy anh ta phóng hỏa!”

Người chết phóng hỏa???

Lời này vừa dứt, lão Quỷ chột cao hứng bật cười, quay đầu nhìn Đạo Diên, hỏi: “Ba hoa, có dám.tỷ thí chút không?”

CHƯƠNG 244: GẠCH ĐỎ MÁU NGƯỜI

Đạo Diên trời sinh bản tính cao ngạo, nghe lão Quỷ thách thức thì cười khẩy hai tiếng: “Ai da lão Quỷ, ông nói đi, tỷ thí thế nào?”

Lão Quỷ hừ lạnh: “Chẳng phải cậu này nói đoàn phim có người chết phóng hỏa sao? Chúng ta tới đó xem, ai bắt được người chết này trước thì sẽ được lấy đồng tiền của tiểu tử kia!”

Trong lòng tôi vô cùng bài xích với kiến nghị này, sao tự nhiên đồng tiền của mình lại trở thành vật đặt cược cho hai người họ? Có điều nếu cả hai thật sự phải đánh cược, tôi hy vọng lão Quỷ sẽ thắng, nếu không Đạo Diên có được đồng tiền, đại họa nguy to.

Thấy hai người muốn bắt ma, Quách Chế Phiến mừng như phát điên, híp mắt cười nói: “Hai vị tiền bối chịu giúp đỡ thì bộ phim sẽ tiếp tục được quay, chờ sau khi bắt ma xong, sẽ không thiếu tiền thù lao cho hai người.”

Lão Quỷ và Đạo Diên nào phải kẻ ham tiền, nhàn nhạt nói: “Cậu nói cụ thể sự việc xem nào!”

Quách Chế Phiến thở dài: “Chuyện là thế này, đoàn phim chúng tôi quay một bộ phim ma, nhưng trước khi bấm máy không cúng bái quỷ thần. Sau đó đầu tiên là một người phụ trách mất tích, tiếp theo mấy ngày xảy ra cháy lớn, đạo diễn và anh tài xế đây còn suýt bị chết cháy!”

Lão Quỷ à một tiếng, Quách Chế Phiến nói tiếp: “Sau đó thì như tôi vừa nói, cảnh sát phát hiện xác người phụ trách trong sân, nhưng người chết làm sao có thể phóng hỏa được? Haiz, đạo diễn đoàn phim là một tên ngốc, tôi khuyên bảo hay nói gì cũng không nghe, giờ liên quan đến bao nhiêu mạng người.”

Tôi khó hiểu, hỏi: “Đúng vậy, trận hỏa hoạn chết khá nhiều người, nhưng sao tôi nghe tiểu Lục bảo, đạo diễn vẫn muốn quay tiếp, còn cho tiểu Lục đóng nam chính?”

“Có gì mà khó hiểu, đây được coi là tai nạn lao động ngoài ý muốn, đạo diễn lại có tiền bồi thường, phía trên cũng có thể

dùng tiền thương lượng, bộ phim chỉ phải trì hoãn ít bữa là lại tiếp tục.”

Lão Quỷ lắc đầu nhìn về phía Đạo Diên: “Ba hoa, anh thấy sao?”

Đạo Diên trừng mắt nhìn ông ta một cái, không đáp lời. Trầm ngâm một lát, Quách Chế Phiến nói: “Trước đây tôi có nghe câu chuyện, một đạo diễn không cúng quỷ thần trước khi bấm máy, cuối cùng liên lụy cả đoàn phim phải chết. Tôi lăn lộn từng ấy năm trong nghề, vài vấn đề nhỏ tôi xử lý được, nhưng lần này liên quan đến mạng người, xin hai vị đại sư làm ơn!”

Quách Chế Phiến chân thành cầu khẩn, tôi đang lái xe không tiện ngoái đầu, nhìn qua gương chiếu hậu hỏi: “Xuyến Xuyến cũng kể cho tôi, lúc công nhân vệ sinh phát hiện, toàn bộ người trong đoàn phim đều bị mất đầu, đúng không?”

“Đúng vậy, lần đó họ cũng quay phim ma, xác chết không đầu cũng là kịch bản của bộ phim, cho nên giờ tôi mới rất sợ hãi.”

Tôi lo lắng: “Sợ hãi cái gì? Vụ hỏa hoạn cũng có trong kịch bản ư?”

Quách Chế Phiến thở dài, coi như thừa nhận.

“Sửa kịch bản đi, nếu chuyện xảy ra theo kịch bản thì sửa lại chẳng phải sẽ không sao ư?”

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Còn chưa kể, cho dù tôi có muốn sửa kịch bản, tay đạo diễn nhà quê kia cũng sẽ không đồng ý.”

Tôi cười khở, đúng là mệt, tay đạo diễn không tin ma quỷ, trời sinh một cặp với tiểu Lục rồi.

“Thế tiếp theo trong kịch bản viết gì?”

Quách Chế Phiến trầm ngâm một lát, đáp: “Vụ cháy là giữa câu chuyện trong kịch bản, tiếp theo xảy ra cái gì tôi không đoán được.”

Đạo Diên nãy giờ im lặng lắng nghe, lão Vũ và lão Quỷ cũng không lên tiếng, cả chiếc xe trở nên trầm mặc. Vài phút sau, lão Quỷ mở miệng trước: “Cậu không cần phải sợ, việc ma quỷ quấy phá không phải như vậy đâu. Chưa nói đến chuyện cúng bái thần linh, nhưng làm gì có chuyện cúng bái ma quỷ, chỉ bậy bạ!”

Quách Chế Phiến nói: “Cái này là quy tắc nhiều năm trong giới, dùng để xin tiêir quỹ không quấy rối!”

Lão Quỷ khẽ cười: “Theo tôi thì chuyện của các cậu chả liên quan gì đến cúng bái cả, cứ đi xem đã rồi nói.”

Thấy lão Quỷ muốn đích thân tới xem, Quách Chế Phiến mừng lắm, vội trả lời: “Ngài đích thân đến thì tốt quá, đến hiện trường hả?”

Lão Quỷ gật đầu: “Đến chỗ phát hiện cái xác nhìn xem rốt cuộc có phải người chết phóng hỏa hay không!”

Nói xong, ông ta liếc nhìn Đạo Điền: “Ba hoa, có dám đi cùng không?”

Đạo Điền lười biếng, vung cây phát trần: “Vậ thì ngày mai đi. Tôi đây cũng muốn xem nông dân hoang dã như lão có bản lĩnh gì.”

Cả hai không ai phục ai, hẹn nhau tối mai sẽ gặp, bảo Quách Chế Phiến dẫn tới chỗ phát hiện cái xác. Xong xuôi, xe cũng về đến trạm cuối, mọi người xuống xe đi hết, chỉ còn lại mình Quách Chế Phiến. Anh ta nhìn theo bóng dáng lão Quỷ và Đạo Điền, tấm tắc rồi quay đầu đẩy đẩy tôi, khó tin hỏi: “Cao nhân mà anh nói chính là hai người này?”

Biết anh ta có ý gì, tôi đáp: “Sao, không giống à?”

“Chẳng giống, đạo sĩ thì nhìn mặt đáng khinh, người còn lại thì trông như nông dân.”

Tôi cười lạnh: “Đây không phải là phim ảnh, mặt để nhìn thì có ích gì, chân nhân bất lộ tướng, hiểu chứ?”

Tôi vừa định quay đầu về ký túc thì Quách Chế Phiến giữ lại: “Tôi biết chân nhân bất lộ tướng, nhưng anh xem hai người này, tố chất cũng như đầu đường xó chợ, đụng cái là cãi nhau, đâu có giống cao nhân?”

Tôi cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đối đáp cho qua: “Cho anh ví dụ cụ thể nhé, như Tế Công đi, uống rượu ăn thịt, nhưng phật tổ để trong lòng, những người xó bản lĩnh thường như vậy, còn những kẻ thùng rỗng kêu to, toàn là vô dụng!”

Quách Chế Phiến sững sốt: “À, nghe anh nói vậy cũng có lý, nhưng vừa rồi trên xe, có mấy lời tôi chưa dám nói.”

Giờ đã hơn 1h sáng, tôi không muốn dài dòng, che miệng ngáp dài hỏi: “Có gì mà không dám nói?”

Quách Chế Phiến thở dài: “Haiz, chính là lúc anh hỏi tôi về kịch bản viết gì tiếp theo ấy.”

“Ừ, sao?”

“Vụ cháy đúng là có trong nội dung kịch bản, nhưng phần tiếp theo kịch bản viết, tiên sinh đến bắt ma không thành, đã chết. Tôi chưa dám nói là vì sợ hai người họ không dám đi!”

Kịch bản viết thầy bắt ma chết?

Sửng sốt vài giây, sau đó tôi đáp: “Không sao, kịch bản không phải tờ giấy sinh tử, chờ đêm mai rồi nói.”

Dứt lời tôi xua tay, không nói chuyện nữa, quay người đi về ký túc.

Vốn dĩ rất buồn ngủ, nhưng không hiểu sao đặt lưng lại chẳng ngủ được, tôi ngồi dậy châm điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngây ngốc. Lần đầu gặp mặt giữa Đạo Điền với lão Quỷ cho tôi mở rộng tầm mắt, có nằm mơ cũng không nghĩ cả hai lại cãi nhau ngay.

Ba hoa, lão nông dân....

Nghĩ đến hai từ này, tâm trạng tôi phức tạp, thở dài hút hơi thuốc.

Tin tốt là Đạo Điền và lão Quỷ đều tìm được cách đối phó với tà ám của riêng mình, đều muốn đồng tiền của tôi. Giao cho bất kỳ ai bây giờ đều sẽ đắc tội với bên còn lại, giờ đã không hợp tác được, chẳng biết tối mai có phân cao thấp được không nữa.

Trong phòng thiếu tiếng ngáy của tiểu Lục, sự yên tĩnh làm tôi thấy khó chịu, sự cô độc dâng lên, nhất thời cảm thấy phiền muộn vô vàn!

Cũng không biết tiểu Lục sao rồi, lần này đi núi hoang, đến tám chín phần sẽ không gặp Điền Loa, tưởng tượng cảnh cậu ta đứng giữa núi đồi, nhìn thôn trang thương nhớ biến thành một bãi cỏ, không biết cậu ta sẽ cảm thấy thế nào.

Hôm sau, trời vừa tối là Quách Chế Phiến đã tới, Đạo Điền và lão Quỷ cũng không chậm trễ, đúng giờ đến cổng công ty. Hai cao nhân vẫn nhìn nhau không thuận mắt, chúng tôi chào hỏi

qua loa rồi bắt hai chiếc xe đến nhà máy bỏ hoang kia. Lửa đã thiêu rụi toàn bộ cỏ bên ngoài, trơ lại một mảng đen sì tàn tro, khiến cho khu nhà máy phát hiện xác chết càng trở nên đáng sợ.

Nhà kho đã đổ sập, khắp sân vương đầy gạch vụn, còn chưa đi vào cổng, Quách Chế Phiến đã hít sâu một hơi, chỉ vào bên trong: “Hai vị, kia là nơi phát hiện xác người phụ trách, sau bức tường đỏ.”

“Phát hiện như thế nào?” Tôi nhìn bức tường loang lổ, hỏi.

“Sau khi lửa tắt, lúc thu dọn hiện trường thì phát hiện, không phải chết cháy, cũng không phải ngạt khói mà bị bức tường màu đỏ kia đè chết. Pháp y nói, người này đã chết trước khi vụ hỏa hoạn xảy ra, nhưng tiểu Chu ở tổ phục trang lại nói, đêm xảy ra vụ cháy, hình như trông thấy anh ta lén lén lút lút, định đi qua hỏi thì anh ta liền phóng hỏa.”

Lão Quỷ gật đầu, xoay người đánh giá xung quanh một chút, rồi nọ nọ cười bí hiểm, đặc ý nói với Đạo Điện: “Ba hoa, anh có nhìn ra vấn đề gì không?”

Đạo Điện cười khanh khách, không đáp lời mà nhắc ống quần, bước đến bức tường có người chết kia. Bức tường này dài cùng lắm là 5m, đã bị vỡ nát một nửa, dưới đất vương đầy gạch vụn. Tôi hỏi Quách Chế Phiến: “Xung quanh không có gì ngoài bức tường này? Các anh quay phim trong kho mà tường sập cũng không biết?”

Quách Chế Phiến bất đắc dĩ nói: “Quay phim đều vào buổi tối, mọi người vừa đến là bận tối mặt mũi, ai để một bức tường sập chứ.”

Tôi đi vòng quanh bức tường, lẽ nào người phụ trách đi ngang qua đây, chẳng may tường đổ, bị đè chết? Thế nhưng tường sập, tiếng động khá lớn, sao lại không ai chú ý tới?”

Đạo Điện từ đầu đến cuối chẳng nói chẳng rằng, ngồi xổm xuống nhặt viên gạch nửa lên. Tôi cũng tò mò lại gần xem, viên gạch nửa này toàn thân đỏ như máu máu, ngay cả vết vỡ đỏ thẫm. Đạo Điện nhìn nó một lát, cười khanh khách vỗ vỗ vai tôi, ý bảo tôi đi cùng qua bên kia.

Chẳng biết Đạo Điện toan tính điều gì, tôi quay lại gật đầu với lão Quỷ rồi đi theo anh ta. Ra xa một chút, thấy Đạo Điện vẫn

cúi đầu nhìn viên gạch, tôi hỏi: “Đạo trưởng, anh gọi tôi ra đây làm gì, anh phát hiện cái gì ư?”

Đạo Điền ngẩng đầu đưa viên gạch cho tôi, nói: “Đừng để lão quỷ kia nghe thấy, vấn đề không nằm ở việc cúng bái quỷ thần, mà là xuất hiện trên bức tường này.”

Nhận lấy viên gạch, ngoài màu sắc khác thường ra thì chẳng có manh mối gì, tôi hỏi: “Là sao? Bức tường này có vấn đề gì?”

“Gạch này trong ngoài đều mà đỏ, không phải do quét sơn, mà trải qua ngâm tích lũy lâu mới có màu như vậy. Đây gọi là gạch đỏ máu người!”

Gạch đỏ máu người. Tôi giật mình vội ném viên gạch xuống đất. Đạo Điền đá đá viên gạch, nói: “Nơi này có gạch đỏ máu người, không thể tránh khỏi nhiều người mất mạng. Chắc hẳn người chết không chỉ có mình tay phụ trách, tuyệt đối sẽ còn những cái xác khác mà cảnh sát không tìm thấy.”

Đạo Điền nói thông thả ung dung nhưng vô cùng tự tin, tôi hít sâu một hơi, nhìn xung quanh hỏi: “Thế theo anh, thi thể còn ở chỗ nào?”

Đạo Điền cúi đầu nhìn viên gạch: “Ở ngay bên dưới bức tường. Ở bên ngoài có một xác, nhất định phía dưới còn có nhiều.”

Nói xong, anh ta dặn dò: “Đừng nói những lời này ra vội, cậu qua bên kia hỏi xem lão Quỷ nhìn ra cái gì không.”

“Được!” Tôi lên tiếng sau đó sang bên lão Quỷ, lão Quỷ nhìn về phía Đạo Điền, cười nhạo hỏi tôi: “Tên ba hoa kia nói gì với cậu?”

Tôi cười khố: “Đạo trưởng nói những gì mình nhìn được, bảo tôi hỏi xem ông nói gì.”

Lão Quỷ gật đầu: “Nhà xưởng bỏ đi này không sạch sẽ, quay phim ma ở đây làm sao tránh được gặp ma thật!”

Ông ta không nhìn ra được nhà xưởng còn có người chết khác, tôi đang tự nghĩ Đạo Điền cao hơn một bậc thì chợt lão Quỷ chỉ về phía sau nói: “Bên kia chắc là có nước chảy đúng không?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, có điều nó đã biến thành cái cống thối từ lâu rồi.”

Lão Quỷ gật đầu: “Đào lên, bên dưới cống có rất nhiều hài cốt!”

Tôi sửng sốt, đầu như nổ tung ra, Đạo Diên nói bên dưới bức tường có nhiều xác chết đã đáng sợ rồi, vậy mà ở cái cống cũng có người chết sao?

CHƯƠNG 245: THỦ PHẠM THẢ ĐẠI HỌA

Lão Quỷ nói xong thì cười, nhìn tôi hỏi: “Thế nào, tên ba hoa kia có nhìn ra không?”

Tôi thật thà lắc đầu, ông ta cười càng vui vẻ hơn, quay đầu nói với lão Vũ: “Lão đệ thấy sao, tên ba hoa kia mà không thỉnh tổ sư gia hạ phạm chắc là xong luôn rồi? Ha ha ha!”

Tôi ái ngại đáp: “Không phải như vậy, Quỷ bá bá, chẳng qua là Đạo Diên nói khác với ông, anh ấy nói ở dưới bức tường màu đỏ kia có người chết!”

Lão Quỷ giật mình quay đầu nhìn bức tường đỏ sập, nét tươi cười trên gương mặt từ từ cứng lại, tuy ông ấy không nói, nhưng có thể thấy trong mắt ánh lên nét khó tin pha lẫn bội phục.

Kế tiếp chính là mẫu chốt kiểm chứng lời vàng ngọc của hai vị đại sư, tôi với lão Vũ và Quách Chế Phiến tìm ba cái xẻng, đến bên cái cổng thối trước.

Tay nắm xẻng, tôi hỏi lão Quỷ: “Ở ngay bên dưới cổng? Phải nhảy xuống đào ư?”

Lão Quỷ lắc đầu, chỉ vào bờ cổng: “Đào sát mép là được, có rất nhiều!”

“Được rồi!” Tôi nhổ nước miếng vào lòng bàn tay, bắt đầu đào.

Đêm hôm khuya khoắt, ở nơi hoang vu đã từng chết nhiều người mà đào cổng tìm xác, có thể nói là vô cùng kích thích, tuy có lão Quỷ và Đạo Diên bên cạnh sẽ đảm bảo an toàn 100%, nhưng trong lòng tôi vẫn có vài phần sợ hãi.

Đào mấy nhát, Quách Chế Phiến vừa hắt bùn, vừa thấp giọng hỏi tôi: “Huynh đệ, theo anh dưới cái cổng này có xác chết thật sao?”

Thở hổn hển, tôi đáp: “Lão Quỷ có bản lĩnh rất cao, ông ấy nói có thì chắc chắn là có. Sao thế, anh sợ à?”

Quách Chế Phiến bĩu môi: “Ai da, tôi có thể không sợ sao, đêm khuya khoắt, nếu đào ra cẳng tay hay cẳng chân gì đó, sợ chết

mất!”

Tôi cười ha hả: “Lấy đầu ra tay chân, chắc chắn đã chết lâu lắm rồi, chỉ còn xương thôi!”

Nghe tôi nói vậy Quách Chế Phiến mới thoáng an lòng, ba người chúng tôi hì hục đào đến 10p vẫn chỉ toàn là bùn với nước, một mảnh xương cũng chưa thấy đâu. Lão Vũ lau mồ hôi trán, cầm xẻng xuống đất quay đầu nhìn lão Quỷ, hậm hực nói: “Có cái mẹ gì đâu, lão huynh nhầm chỗ rồi chăng?”

Vừa dứt lời thì chợt mũi xẻng Quách Chế Phiến vang lên tiếng cách giòn tan, hình như đã chạm phải thứ gì đó. Chúng tôi soi đèn, căng thẳng nhìn xuống dưới hố, là một mảnh xương sườn!

Quách Chế Phiến chưa từng trông thấy xương người, la lên một tiếng ném cái xẻng đi, ngã lộn nhào, liên tục lui về phía sau. Lão Quỷ cười gượng, ý bảo tôi với lão Vũ tiếp tục đào xung quanh mảnh xương này. Tiếp sau đó gần như mỗi xẻng xúc lên một mảnh, chỉ chốc lát đã khai quật ra cả đống xương.

Nhìn đống xương trắng ớn bên bờ cống, thật sự làm người ta không rét mà run. Lão Vũ có tuổi, không đào nổi nữa, cau mày hỏi: “Sao lại có nhiều xương như vậy, tổng cộng cũng phải đến năm sáu người?”

Lão Quỷ cười ha hả: “Giờ mới chỉ là bên trên, nếu đào thêm xuống dưới thì còn nhiều nữa!”

Tôi vội xua tay: “Dừng đi, đừng đào nữa. Mục đích chúng ta tới đây cũng không phải là đào xương cốt. Số còn lại cứ báo cảnh sát đến đào đi.” Nói xong tôi chống xẻng nhảy ra khỏi hố.

Quách Chế Phiến run rẩy đi đến đằng sau lão Quỷ, cau mày nhìn cái hố, hỏi: “Quỷ tiên sinh, sao cái hố này nhiều xương cốt như vậy, là tà ám ư?”

Lão Quỷ cười, gật gật đầu: “Chính là tà ám, ma đây tường giết người phụ trách là xảy ra sau chuyện này.”

Quách Chế Phiến bừng tỉnh đại ngộ, nét mặt bội phục, lão Quỷ quay đầu nói với tôi và lão Vũ: “Nghỉ ngơi một lát đi, rồi sang đào bức tường đỏ đằng kia xem!” Nói xong liền xoay người đi trước.

Tôi bảo lão Vũ: “Lão Vũ, anh nghỉ đi, để tôi đào chỗ bức tường cho.”

Lão Vũ gật đầu, tôi nhặt xẻng lên, đi tới bức tường. Đạo Điền nói dưới bức tường có người chết cũng không phải nói đùa, tôi nuốt nước bọt, chuẩn bị trước tinh thần, bắt đầu vung xẻng đào.

Đạo Điền và lão Quỷ đứng hai bên, Quách Chế Phiến cũng đứng nhìn, lần này không cần đào sâu như ban nãy, mới chỉ vài phút tôi đã thấy không thích hợp. Đất bên dưới bức tường này vậy mà cũng đỏ như máu.

Quách Chế Phiến cúi đầu nhìn, mặt tái đi: “Đất này...”

Anh ta không dám nói nốt câu, nhưng ai nấy đều hiểu trong lòng, tôi đào tiếp, lại hất ra mấy đồng đất. Càng ngày màu đất càng đỏ tươi, đỏ để rợn người, mà tôi thì rõ ràng cảm giác được, càng ở dưới đất càng ướt, đến cuối cùng, đất còn có thể chảy ra từng giọt sền sệt màu đỏ.

Chất lỏng này màu giống hệt máu tươi!

Quách Chế Phiến trợn mắt nhìn, vỗ trán nói: “Con mẹ nó phía dưới có gì, mà lại đầy máu thế này?”

Từ lúc bắt đầu đào lên đồng đất đỏ, sắc mặt lão quỷ càng ngày càng khó coi, trái lại, Đạo Điền thì vẫn khí định thần nhàn, giống như tất cả đều nằm trong dự kiến. Thấy Đạo Điền không ngăn lại, tôi hít sâu một hơi, dùng sức đào tiếp. Bùn đất bên dưới càng ngày càng sền sệt, chỉ mấy xẻng, không biết đục phải thứ gì mà xẻng không cắm sâu được nữa.

Tôi chỉnh vị trí, ấn mạnh rồi hất đất lên. “A” một tiếng, tôi hét, tay ném cái xẻng đi thật xa, một cánh tay người vừa bị mình đào lên!!

Cánh tay khác hẳn đồng xương bên cái cống, nó có máu thịt đang hoàng, máu vẫn chảy ròng ròng, xem có vẻ người chết chưa lâu. Quách Chế Phiến chửi tục một câu, xoay người nôn khan, sau đó hô lên: “Dừng, huynh đệ đừng đào xuống dưới nữa, tôi không muốn nhìn thấy xác chết!”

Cắm cái xẻng xuống, tôi nhảy ra khỏi hố, hỏi Đạo Điền: “Đạo trưởng, thi thể này vẫn chảy máu.”

Đạo Điền khẽ gật đầu: “Ừ, hẳn là mới chết đêm nay, trước khi chúng ta tới!”

Tôi chấn động, nhìn cánh tay chông chơ dưới đất mà lạnh cả người. Lão Quỷ và Đạo Điền đều tính đúng, bọn họ chỉ ra một chỗ đầy xương trắng, một chỗ đầy xác chết, cái nhà máy bỏ đi trong nháy mắt biến thành luyện ngục nhân gian!

Quách Chế Phiến run run hỏi: “Họ chết như thế nào?”

Đạo Điền cười lạnh: “Cách chết thì nhiều lắm, chuyện này không quan trọng. Cậu nên hỏi ai chôn họ mới đúng!”

Đạo Điền nói xong, chẳng ai hé răng nửa lời, nhất thời tôi có cảm giác một luồng hàn khí nhẹ nhàng chui vào trong người.

Ai chôn?

Không ai dám hỏi, câu tiếp theo của Đạo Điền càng làm mọi người giật mình hơn: “Hẳn chính là người phụ trách kia chôn!”

“Chết rồi vẫn chôn được?”

“Đúng!”

Xác chết phóng hỏa, xác chết chôn xác, Quách Chế Phiến đã sợ ngây người, liếc mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn lão Quỷ, muốn nghe ý kiến. Lão Quỷ cười lạnh: “Ba hoa, anh chẳng qua chỉ thấy được bề ngoài, nguyên nhân của tất cả chuyện này là bởi vì dưới cổng có xương cốt!”

Đạo Điền cười ha hả, vung cây phát trần: “Này lão Quỷ hoang dã, đạo thuật dân gian các ông khờn biết về gạch đỏ máu người sao? Bức tường này đã tồn tại lâu năm hơn nhiều so với cái cổng kia!”

Hai cao nhân chỉ ra nguyên nhân vấn đề, đã có mâu thuẫn. Ý của Đạo Điền là bức tường đỏ này giết người, nó còn sai khiến cả cái xác của người phụ trách. Còn ý lão Quỷ là, bên dưới cổng chất đầy hài cốt, ma đày tường đã đè chết người phụ trách.

Hai người chẳng ai chịu ai, ai cũng nói một đống đạo lý, cuối cùng Quách Chế Phiến phải khoát tay, bất đắc dĩ nói: “Nhị vị, nhị vị đại sư! Hôm nay chúng ta tới đây là để bắt tà ám, ai bắt được, ai trừ tận gốc chuyện này là người đó thắng, được không?”

Quách Chế Phiến thì chẳng quan ai thắng ai thua, cái anh ta lo là nếu không xử lý tà ám, câu chuyện trong kịch bản tiếp tục phát sinh, người chết ngày càng nhiều, sẽ ảnh hưởng đến kế sinh nhai.

Lão Quỷ thấp giọng nói: “Ba hoa, anh có chiêu, tôi có chiêu. Tiếp theo hãy xem ai bắt được thúu đã giết người phụ trách, dám không?”

Đạo Điền cười ngu ngơ: “Đại họa tôi đây còn bắt được, nói gì đến tiểu quỷ vớ vẩn!”

Dứt lời, anh ta xoay người, lắc lắc bả vai, đi về phía cổng lớn. Lão Vũ không hiểu ra sao, hỏi nhỏ: “Chẳng phải cái xác người phụ trách đã bị cảnh sát mang đi rồi ư? Đi đâu tìm?”

Lão Quỷ và Đạo Điền gần như đồng thanh: “Nó vẫn còn ở đây!”

Chúng tôi chấn động, người phụ trách đã chết, vẫn còn quanh quẩn ở đây ư? Ở đâu? Ai nấy đều nghi hoặc nhìn xung quanh.

Chúng tôi chia ra làm hai tổ, tôi và Đạo Điền một tổ, lão Vũ đi theo lão Quỷ, còn thừa ra mình Quách Chế Phiến, dẫn đi một lúc, cuối cùng cũng quyết định đi theo lão Quỷ. Lão Quỷ dẫn hai người họ đi về phía đông nhà máy, Đạo Điền và tôi đi về phía tây. Thực ra thì cho dù là Đạo Điền hay là lão Quỷ, bắt hồn ma đều rất đơn giản. Cái khó là ở nhà máy này không phải nơi sạch sẽ, sở dĩ hai người có cái nhìn bất đồng là bởi vì có quá nhiều tà ám ở đây, trong tình cảnh tà ám đông đảo, bắt chuẩn xác được người phụ trách đã chết, không hề dễ dàng.

Đạo Điền dẫn tôi ra cửa lớn, im lặng bước đi trên thảm cỏ khô, khoảng cách đã khá xa nhà máy rồi, tôi không tìm được, hỏi: “Đạo trưởng, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Chẳng phải anh nói người phụ trách vẫn còn trong nhà máy ư?”

Đạo Điền chợt dừng bước, quau đầu nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt anh ta sáng như đuốc, vô cùng nghiêm túc. Tôi giật mình, theo bản năng lùi về phía sau một bước, hỏi: “Đạo trưởng, anh định làm gì?”

Đạo Điền bỗng cười: “Tiểu tử thôi, cậu cho rằng tôi muốn tỷ thí với lão Quỷ kia thật à?”

Tôi biết Đạo Điền nói và làm việc không theo lẽ thường, nhưng vẫn cảm thấy giật mình: “Đạo trưởng, ý anh là sao?”

Chẳng phải hôm qua đã nhất trí, ai thắng thì sẽ có được đồng tiền?”

Đạo Điền bất đắc dĩ nói: “Đại họa ở trước mặt, có gì đáng để đánh cược đâu. Lão Quỷ này khá có lai lịch, tôi chỉ muốn thử xem ông ta bản lĩnh tới đâu thôi. Chuyện ma quỷ ở chỗ này xem ra ông ta có thể giải quyết được!”

Nói xong Đạo Điền chìa tay ra, nghiêm nghị nói: “Đưa đồng tiền cho tôi!”

“Cái gì? Trực tiếp đưa cho anh? Anh vẫn muốn giết đại họa, đạo trưởng, đây chẳng phải là đang chơi xấu sao?”

Đạo Điền thờ ơ lắc đầu: “Lão Quỷ này, có liên quan gì đó với Hà tiên sinh đúng không?”

Câu hỏi trúng đích, tôi cả kinh: “Có liên quan. Sao anh biết? Anh nơi chưa từng nghe thấy tên ông ấy cơ mà?”

Đạo Điền thấp giọng: “Có nhớ tôi từng nói với cậu, đại họa bị người ta thả ra chứ?”

Tôi thật thà gật đầu: “Nhớ, anh nghi ngờ là hai thầy trò ông lão râu dê thả.”

Đạo Điền lại lắc đầu: “Giờ không còn là nghi ngờ nữa, mà chắc như đinh đóng cột. Nói cho tiểu tử cậu biết, sư phụ của ông lão râu dê chết trên đồi Tứ Lưu, chính là Hà tiên sinh!”

Sét đánh ngang tai!

Sư phụ ông lão râu dê là Hà tiên sinh? Mấy chục năm trước, ở trong núi canh chừng đại họa là Hà tiên sinh và ông lão râu dê?

“Nói như vậy, lúc đó ông lão râu dê đuổi theo tên trộm, còn...”

Đạo Điền ngắt lời: “Đúng, chính Hà tiên sinh đã thả đại họa ra!”

Không đợi tôi hỏi thêm, cũng chẳng nhìn rõ động tác Đạo Điền thế nào, một luồng gió khê vụt qua, đồng tiền hỏ vẫn trên cô tôi đã bị anh ta giật mất, xoay người chạy, chỉ chốc lát, bóng dáng đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm!

CHƯƠNG 246: MỖI NGUY HIỂM CHO NGƯỜI THÂN QUEN

Đạo Diên giật mắt đồng tiền, lúc tôi phản ứng lại được thì anh ta đã mất hút, để lại mình tôi đứng ngây ra trong gió đêm lạnh lẽo, mặt ngu đi.

Sư phụ ông lão râu dê, là Hà tiên sinh!!!

Đạo Diên thích nói đùa, nhưng lúc nghiêm túc, tuyệt đối anh ta không nói bừa, cho nên thông tin này đối với tôi là thật sự khó tiếp nhận, nhưng tôi tin là thật!

Hai thầy trò ông lão cố thủ ở núi hoang mấy chục năm, lúc đó Hà tiên sinh cũng chưa cao tuổi, tôi còn nhớ ông lão râu dê nói, sau khi truy bắt tên trộm, đoạt được đồng tiền và cuốn sách về thì đã không thấy sư phụ và đại họa đâu nữa. Nghĩ đến Hà tiên sinh, cũng chính là từ lúc đó, ông ta chuyển đến thành phố sinh sống.

Tuy nhiên có một điều làm tôi yên tâm, đó là cho tới bây giờ, đại họa cũng chưa làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, ngược lại còn cứu mình vài lần. Tiếp xúc với Hà tiên sinh không nhiều, nhưng nhân cách của ông ta tiếng lành đồn xa, tôi tin tuyệt đối ông ấy không phải người xấu. Ông ta thả đại họa ra, chắc chắn có nỗi khổ, hoặc dụng ý nào đó!

Đang đứng ngây ngốc thì phía sau có tiếng Quách Chế Phiến gọi: “Này huynh đệ, anh đứng ngây ra đó làm gì, mau tới đây, lão Quỷ bắt được người phụ trách rồi!”

Tôi hồi phục tinh thần, vội chạy quay lại. Lão Quỷ xách một cái túi vải màu xám, dạt dào đặc ý giữa đầu. Tôi nhìn cái túi, hưng phấn hỏi: “Quỷ bá bá, bắt được rồi?”

Lão Quỷ cười khanh khách gạt đầu, giơ cái túi lên: “Chỉ một tà ám nho nhỏ, không mất sức!”

Dứt lời, ông ta nhìn quanh một vòng, lạnh giọng hỏi: “Này, tên ba hoa đâu?”

Tôi thở dài: “Anh ta...đi rồi!”

Lão Quỷ sừng sốt, một lúc sau cao giọng nói: “Cái gì? Tên ba hoa đi rồi, còn chưa phân trắng đen đã bỏ đi?”

Càng nói, hai mắt lão Quỷ càng long lên: “Tên ba hoa này bản lĩnh không bằng tôi!”

Nghe lão Quỷ mắng khàn cả giọng, trong lòng tôi mâu thuẫn ngổn ngang, tạm thời chưa bàn tới bản lĩnh lớn hay nhỏ, chỉ riêng chuyện vì đại nghĩa, đúng là Đạo Điền hơn lão Quỷ một bậc!

Lão Quỷ chỉ nghĩ đến cuộc tỷ thí, mắng một lúc xong chợt nhận ra gì đó, cả kinh hỏi: “Tiểu tử, tên ba hoa kia đi thì thôi vậy. Đồng tiền của cậu...?”

Tôi ái ngại: “Quủ bá bá, thật xin lỗi, đồng tiền cũng bị anh ấy đoạt mất rồi!”

“Cái gì?” Lão Quỷ suyt nửa thì tức quá mà ngất đi. Ông ta quá để ý đến thắng thua, không chỉ riêng với Đạo Điền mà còn với cả tà ám dưới giếng cổ. Năm xưa suyt chút nữa chết trong tay nó, giờ vất vả lắm mới có cơ hội báo thù, thì thứ quan trọng nhất là đồng tiền lại bị Đạo Điền cướp mất.

Người hiền lành chất phác, lúc nổi cáu thì trông rất đáng sợ, tôi và Quách Chế Phiến chẳng dám khuyên nhủ, cứ đứng một bên nhìn lão Quỷ chửi ầm lên như phát điên.

Chửi mệt, ông ta ngồi bệt xuống đất, giống hệt như một nông dân mua vé số, chỉ thiếu một con số nữa là trúng giải độc đắc, nhưng chung quy vẫn trượt! Nhìn ông ấy ầm ức uất nghẹn, trong lòng tôi cũng cảm thấy khó chịu.

Quách Chế Phiến nhìn đồng hồ, chỉ chỉ tay, ý bảo tôi khuyên lão Quỷ, tôi cau mày, khẽ an ủi: “Quủ bá bá, tôi sẽ nghĩ cách lấy lại. Nhưng không có đồng tiền đó, ông không làm gì được sao?”

Lão Quỷ uể oải, như quả bóng xì hơi, miễn cưỡng xoa tay, tôi cũng thở dài thườn thượt. Thấy lão Quỷ không nổi nóng nữa, Quách Chế Phiến dè dặt hỏi: “Quủ tiên sinh, nếu ông bắt được người phụ trách rồi, có phải tôi sẽ không bị gì nữa không?”

Lão Quỷ cúi đầu, một lúc sau chỉ tay về phía nhà máy, nói: “Bảo cảnh sát trước đi, gọi người tới phá bức tường, tất cả gạch vụn chia làm bốn phần, chôn ở bốn hướng khác nhau các

xa trăm dặm, đào hết xương cốt dưới cống mang đi an táng, tôi cầu siêu cho họ xong, sẽ không có việc gì.”

Quách Chế Phiến cười tươi như hoa, không cầm lòng, vỗ tay la lên: “Vậ tốt quá, bộ phim có thể quay tiếp rồi!”

Lão Quỷ đang bực mình, cau mày lườm anh ta một cái, Quách Chế Phiến vội tắt nụ cười. Sự việc đã định, tôi kéo lão Quỷ đứng lên, an ủi mấy câu rồi cùng nhau quay về.

Dọc đường đi, lão Quỷ tâm trạng nặng nề chẳng nói câu nào, trong lòng tôi thì lại có quá nhiều câu hỏi, cuối cùng không kìm được, lên tiếng: “Quỷ bá bá, trước khi đi, Đạo Diên có nói với tôi mấy câu. Tôi muốn hỏi ông vài chuyện!”

Nghe thấy hai chữ Đạo Diên, lão Quỷ mắt sáng lên, ngẩng đầu hỏi: “Tên ba hoa nói gì với cậu?”

“Là về Hà tiên sinh. Ông với Hà tiên sinh quen biết đã lâu, ông biết gì về chuyện của ông ấy không? Có phải Hà tiên sinh có một đồ đệ?”

Lão Quỷ nghi hoặc lắc đầu: “Không biết, năm đó chỉ thấy ông ta một mình.”

Tôi hơi thất vọng, hỏi tiếp: “Lúc đó Hà tiên sinh có bạn làm gì không? Ông ta ở trong núi hay ở thành phố?”

“Trong núi, sau khi chỉ điểm cho tôi phong ấn cái giếng, tôi có hỏi vấn đề này. Ông ấy nói mình đến từ núi hoang ở vùng Tây Bắc, còn nói mình cố thủ trong núi.”

Những lời lão Quỷ nói mang tính then chốt, trên cơ bản đã xác định, Hà tiên sinh đúng là sư phụ của ông lão râu dê. Nói cách khác, chuyện Đạo Diên kể là sự thật, Hà tiên sinh là người đã phóng thích đại họa.

Tuy không biết mục đích của Hà tiên sinh là gì, nhưng tôi tin, không thể giết đại họa được.

Thoáng cái, chỉ còn cách 15 âm lịch tháng này có 3 ngày, mỗi 15 âm là tai ương của tôi xảy ra, tuy mấy tháng vừa rồi may mắn thoát nạn, nhưng trước giờ không được sống yên ổn, cứ đến chu kỳ là lại có người chết.

Đặc biệt là hiện giờ đã biết, kẻ đứng sau âm thầm quấy phá chuyến xe số 13 chính là bà lão, tuy có Khâu lão thái làm pháp sự, nói cho tôi 15 âm lịch tháng này sẽ không sao, nhưng tôi

vẫn thấy sợ hãi, mình không sao, còn những người khác sẽ gặp chuyện gì?

Sợ Đạo Điền tìm đại họa, tôi thống nhất tư tưởng, lấy hết can đảm quyết định một mình đi đến quán mì cửa Đông để báo tin.

Quán mì vẫn buôn bán như thường lệ, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì, tất cả bàn ghế, đồ gia dụng bên trong vẫn y nguyên như lần đầu tới đây. Giờ thì tôi đã phần nào hiểu ra, tại sao quán mì chẳng bao giờ có khách, quán mì này giống như mở ra cho mình tôi thì phải.

Chủ quán mặc một chiếc áo cộc màu xám, gương mặt chữ điền, thấy tôi vào thì cầm thực đơn ra, mỉm cười mời tôi ngồi, tất cả cứ như bày lâu chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Ông chủ, cho hai chai bia quý quá hạn!”

Ông ta gật đầu, cười cười, xách hai chai bia trong quày ra. Tôi ngẩng đầu nhìn một cái, vừa vặn bốn mắt tiếp xúc, tôi sợ tới mức run lên. Tuy nó đã cứu mình mấy lần, nhưng tưởng tượng, nó là một con đại mãng xà, tôi vẫn không tự chủ được, tim đập mạnh thành thịch.

Lắc đầu cố trấn tĩnh tinh thần, tôi uống một ngụm bia lớn, nói: “Ông...”

Còn chưa kịp nói ra, thì chợt nghe có tiếng mở cửa quán, một dáng người yếu điệu bước vào, Thang Nghiêu!

Thang Nghiêu cũng đã tới, đúng như mình dự đoán, cô ta là người của đại họa. Trông thấy tôi, Thang Nghiêu không bắt ngờ chút nào, khẽ gật đầu rồi ngồi xuống đối diện.

Tôi lại hớp một ngụm bia lớn: “Cô cũng tới rồi, đến nghe lão đại dạy bảo à?”

Tôi và Thang Nghiêu đã ngả bài, cô ta cũng ám chỉ mình là người phe nào, chuyện này không còn là bí mật nữa.

“Ừ!” Cô ta thừa nhận.

Nhất thời tôi ghen lời, hàng trăm hàng ngàn câu nói chẳng biết làm sao để thốt ra.

“Điều tra thế nào rồi?” Thấy tôi không nói, Thang Nghiêu chủ động hỏi.

“Điều tra cái gì?”

“Người bên kia!” Đôi mắt Thang Nghiêu rất có thần, một người nghịch ngợm như cô ấy, hiếm khi nghiêm túc như vậy. Biết cô ta ám chỉ bà lão, tôi đáp: “Cái biết cái không, vẫn còn rất nhiều việc chưa lý giải được!”

Thang Nghiêu cười, gật đầu hỏi tiếp: “Không rõ chỗ nào?”

Nãy giờ vẫn chỉ có Thang Nghiêu nói chuyện, chủ quán mì đứng đằng sau quầy hàng, nét mặt như không có gì xảy ra, lại tưởng tượng đó là một con mãng xà biến hình, tôi hơi nhột, thở dài một hơi cố làm mình trấn tĩnh: “Không rõ vì sao nó lại phải làm vậy!”

Thang Nghiêu nghe thế, quay đầu nhìn chủ quán một cái rồi cười nói: “Chẳng phải anh đã sờ đến manh mối rồi sao?”

Tôi sửng sốt, sờ đến manh mối? Đúng là mình có chút manh mối đó Quách Chế Phiến cung cấp, anh ta nói, trong ba vụ tai nạn 10 năm trước, ngoài gia đình anh ta, những người còn lại trong dòng họ đã chết hết.

Lẽ nào đáp án đúng là nằm trong danh sách những người gặp nạn? Nhưng điều khiến tôi nghi hoặc là, làm sao cô ta biết tôi tìm ra manh mối?

Không đợi tôi hỏi, Thang Nghiêu đã nói: “Tất cả động tĩnh của anh tôi đều nắm rõ, cùng từng giúp anh không chỉ một hai lần.”

“Bọn cô và bà ta...”

“Hai thế đối lập!”

Mỗi lần vừa định mở mồm là Thang Nghiêu luôn nói trước đáp án cho tôi.

“Hà tiên sinh và chủ quán...”

“Là ân nhân!” Thang Nghiêu nói dứt khoát.

Hà tiên sinh là ân nhân của đại họa, thả nó ra chẳng phải là ân nhân ư? Tôi suy nghĩ, hỏi: “Ân gì?”

“Ân cứu mạng!”

Thang Nghiêu nói rồi vớ chai bia, bật nắp, tu một ngụm.

“Anh đã được nghe nói về chuyện lục mãng năm 83 rồi đấy. Năm đó suýt nữa thì ông chủ chết trong tay bọn họ, cuối cùng

được Hà tiên sinh cứu!”

“Sau đó thì sao? Hà tiên sinh đích thân trấn thủ, tại sao lại thả nó ra?” Tôi to gan nói ra nghi vấn.

Thang Nghiêu mỉm cười, cầm chai bia giơ lên muốn cụng, tôi nào có rảnh, cụng cái lấy lệ.

“Bởi vì Hồ Yêu Sơn xảy ra chuyện, người kia xông ra!”

“Cái giếng cổ ư? Bà lão?”

Thang Nghiêu gật đầu: “Thực chất thì chúng tôi nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy. Ban đầu cũng giống anh, không rõ lắm về những chuyện xảy ra và nguyên nhân của nó, sau này, cùng với sự hỗ trợ của anh, hiện giờ đại khái đã sắp xếp rõ ràng.”

Thì ra là như thế, ý tứ của Thang Nghiêu rất rõ ràng, mục đích chính của Hà tiên sinh khi thả đại họa ra, là để nó đối đầu với bà lão! Tôi thở phào một hơi, nhớ đến chuyện lần này tới đây, vội nhắc nhở: “À phải, có một đạo sĩ không biết rõ chuyện, muốn giết chủ quán, các cô cần thận một chút!”

Thang Nghiêu hơi sửng sốt, khẽ quay đầu nhìn chủ quán mì, sau đó nói: “Được, tôi biết rồi. Tôi cũng nhắc nhở anh một chút.”

Tôi khẩn trương cúi thấp đầu: “Nhắc nhở cái gì?”

“15 âm lịch tháng này, vốn anh sẽ phải chết, nhưng hình như có cao nhân nào đó đã giúp anh. Tuy vậy, ngoài anh ra thì tất cả mọi người bên cạnh anh đều có khả năng phải chết, chết theo cùng một cách.”

Tôi cả kinh, cao nhân giúp mình, là khâu lão thái thần tiên kia!

“Ý cô là, chuyến xe số 13 sẽ lại xảy ra tai nạn?”

“Nhất định sẽ xảy ra!”

Tôi không biết là Thang Nghiêu lấy thông tin từ đâu, nhưng từ khẩu khí nói chuyện của cô ta thì thấy rất tự tin. Điều cô ta nói lại chính là điều tôi đang lo lắng, tất cả những người bên cạnh mình...

Tiểu Lục, Đạo Diên, lão Quỷ, lão Vũ, Bạch Phàm. Họ đều là những người bên cạnh tôi, không thể để bất kỳ ai xảy ra chuyện được. Để ngăn chuyện đó xảy ra, cần có điều kiện tiên

quyết, đó lừ phải tìm hiểu được, rớt cuộc bà lão gây ra tai nạn xe nhằm vào ai? Có quy luật gì?

Vô xảo bất thành thư, đúng lúc tôi định gọi điện cho luật sư phía Bắc Kinh để xin lại danh sách nạn nhân thì anh ta đã gọi điện cho tôi trước. Trong điện thoại anh ta nói, bà lão đã rời Bắc Kinh từ lâu, hơn nửa ngày bà ta rời đi, đã xảy ra một chuyện, đó là danh sách nạn nhân trong tập hồ sơ, đã không cánh mà bay!

CHƯƠNG 247: ĐIỀU KIỆN TRAO ĐỔI

Trong thời điểm mấu chốt lại xảy ra biến cố, tôi không kịp trở tay. Luật sư không nghi ngờ gì bà lão, nhưng tôi thì biết rõ, nó chính là bị bà ta cầm đi. Cũng may là tập hồ sơ đã được luật sư sao lại một bản, tôi gửi email, bảo anh ấy chuyển cho mình.

Sốt ruột quay về ký túc để xem danh sách, tôi nói vài câu với Thang Nghiêu rồi rời đi. Từ đầu đến cuối, chủ quán mì vẫn đứng yên ở quầy, giống như một người ngoài không liên quan đến chuyện này vậy. Tôi tin lời Thang Nghiêu nói, nhất định trong vòng ba ngày, phải tìm ra được quy luật tử vong.

.....

Ngày hôm sau, tôi gọi điện cho Quách Chế Phiến đến để hỗ trợ tìm manh mối trong danh sách nạn nhân. Quách Chế Phiến rất nhiệt tình tuy nhiên anh ta đã rời quê cả chục năm, rất nhiều cái tên đã không còn nhớ.

Cầm bút bi, trước tiên anh ta liệt kê ra họ hàng của mình, tổng cộng có 18 người. Rõ ràng là cả già cả trẻ, toàn bộ đều chết trong vụ tai nạn xe.

“Tôi thấy rất quái lạ, những họ hàng của anh không phải chết trong cùng một vụ. Trước sau đã xảy ra đến ba vụ, theo lẽ thường thì sau vụ đầu tiên, mọi người phải có cảnh giác trong lòng, không dám ngồi xe nữa, nhưng sao vẫn ngồi, như vậy chẳng phải khác thường sao?”

Quách Chế Phiến gật đầu: “Đúng, rất lạ. Sau vụ tai nạn thứ hai, họ hàng tới dự lễ tang, ai cũng nói vụ tai nạn nhắm vào họ Quách, ông nội còn dặn chúng tôi không được ngồi chuyến xe này nữa, mọi người đều nghe thấy. Nhưng gia đình tôi chuyển đi chẳng bao lâu thì lại nghe tin dữ về vụ tai nạn thứ ba. Có cả ông nội tôi trên chuyến xe đó, tôi vẫn luôn không thể hiểu nổi!”

Tôi thở dài, quá là bất thường, sau khi Vương Đắc Hỉ xảy ra chuyện, chả thôn dân nào dám ngồi xe, đó mới là phản ứng bình thường. Nhưng mười năm trước, người trên chuyến xe thứ hai và thứ ba rất đông, tại sao họ lại ngồi xe? Họ tự

nguyện ư? Ý tưởng này vừa xuất hiện, lông gáy tôi dựng đứng lên, liệu có phải họ không tự làm chủ được bản thân?

“Tôi nhớ người này!” Đang suy nghĩ mông lung thì Quách Chế Phiến chỉ một người tên Vương Thịnh. Tôi nhìn lướt qua, đó là nạn nhân trong vụ tai nạn đầu tiên, ngồi xe lão Đường.

“Anh ấy cũng có người nhà ngồi xe à?”

Quách Chế Phiến cau mày lắc đầu: “Anh ta không có người nhà, cha mẹ chết sớm để lại một mình anh ta. Là một tên lưu manh, chơi bời lêu lổng trong thôn, nói đến cũng kỳ quái, thường ngày anh ta không ra khỏi thôn bao giờ.”

“Anh nhìn tiếp xem, mấy vụ tai nạn này, có nhà nào giống nhà anh, đều chết cả nhà không?”

Quách Chế Phiến lật mấy tờ danh sách xem, đột nhiên hai mắt sáng lên, lần lướt chỉ vào những cái tên, nói: “Đây, hai vợ chồng Ngụy Đại Phát và con trai họ, có tính không?”

“Tính!” Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đứa bé năm đó bao nhiêu tuổi, anh nhớ không?”

Quách Chế Phiến ngẩng đầu nhớ lại: “Không lớn lắm, hai vợ chồng son, tôi còn nhớ năm đó con họ mới biết đi!”

Tôi ghé đầu lại gần nhìn, chuyển xe 13 thành lập ra là để cho thôn dân vào thành phố bán rau quả, sao trẻ em vừa chập chững biết đi cũng cho theo làm gì? Mục đích vào thành phố của nhà này có hơi quái lạ.

“Những người khác thì sao? Có cả gia đình nào không?”

Quách Chế Phiến ái ngại lắc đầu: “Những người khác đều không nhớ, gần 20 tôi đã ra ngoài kiếm sống, rất nhiều người trong thôn, nhìn mặt thì biết đấy, nhưng nhìn tên thì không nhớ nổi.”

Tôi thất vọng gật đầu, Quách Chế Phiến chỉ nhận ra một nhà ba người cùng tên lưu manh sống một mình kia, nhưng từ hai nạn nhân này lại chẳng tìm ra quy luật gì cả. Thấy tôi chán nản, Quách Chế Phiến nói: “Thực ra thì có cái này, không biết có gọi là quy luật không. Ba danh sách nạn nhân trong các vụ tai nạn, đều là người bản xứ Hồ Yêu Sơn, không có bất kỳ người ngoài nào.”

Tôi nghe vậy chột căng thẳng: “Đều là người bản xứ? Hồ Yêu Sơn các anh có nhiều người bên ngoài tới sinh sống không?”

Quách Chế Phiến gật đầu: “Nhiều, Hồ Yêu Sơn đất đai trù phú, rất nhiều người bên ngoài không có công việc, liền tới thôn chúng tôi định cư.”

Cũng đúng, năm xưa lão Vũ và mấy đồng ngũ trước khi đi làm ở công ty, đã tới đó thuê đất trồng trọt. Đây coi như là một quy luật ư? Tuy chưa đầy đủ lắm, nhưng xem ra cũng được.

“Thế này đi, tôi cầm bản danh sách này về cho cha mẹ xem qua, nhất định họ đều biết tất cả trên đó, có phát hiện gì, tôi lại gọi điện cho anh.”

“Ừ, vậy anh mau lên, chuyện này gấp lắm!”

“Hai ngày thôi!” Quách Chế Phiến cất mấy tờ danh sách, nói thêm vài câu rồi vội vàng rời đi.

Tính cả hôm nay thì còn ba ngày nữa là đến 15 âm lịch, tôi căng thẳng, giờ còn chưa có bất kỳ manh mối nào, thời gian e là không đủ.

Lão Quỷ và lão Vũ ở tại khách sạn gần công tu tôi, tôi đến tìm lão Quỷ, mấy lần gặp mặt mà chưa có thời gian nói, giờ liền đem manh mối mà Quách Chế Phiến cung cấp, kể cho ông ấy nghe.

Đồng tiền bị Đạo Diên cướp mất, lão Quỷ cứ buồn bực không vui, nghe tôi nói về chuyện danh sách, cũng chẳng mấy động tâm.

“Quỷ bá bá, trước ngày 15 âm, nếu ta không xử lý tà ám kia, sẽ lại có người phải chết. Ông nhất định phải nghĩ cách!”

Lão Quỷ trợn mắt: “Vì sao?”

Đương nhiên không thể nói là vì đại họa nói cho mình, tôi chỉ giải thích: “Bởi vì từ lúc tôi cầm lái chuyển xe, cứ 15 âm lịch đều có người chết.”

Lão Quỷ hừ lạnh: “Không có đồng tiền tôi không phong ấn cái giếng được. Cậu khỏi phải sợ, 15 âm này cứ ở bên cạnh tôi!”

Tôi vội đáp: “Tôi ở bên cạnh ông, nhưng những người khác thì sao, nếu những người thân quen của tôi xảy ra chuyện, phải làm thế nào?”

Thấy tôi kích động, lão Quỷ xoa tay nói: “Những người khác? Cậu lo cho cái mạng của chính mình đã rồi nói.”

“Thế chúng ta phải làm sao bây giờ? Cứ chờ đợi như vậy thôi ư?”

Lão Quỷ ngửa đầu nằm xuống giường, lười biếng đáp: “Tìm tên ba hia kia đoạt lại đồng tiền, tạm thời không còn cách nào khác.”

Thấy lão Quỷ ký thác hết hy vọng lên đồng tiền, ngoài ra không có kế hoạch nào khác, tôi thất vọng đến tột cùng. Lão Quỷ đã như vậy, Đạo Diên thì không biết đi đâu, chẳng còn ai giúp mình.

Đơn độc đi trên đường, chợt tôi thấy nhớ lão Lưu, nhớ tiểu Lục, nhớ Hoàn Tử Đầu. Đó là những người thân cận nhất của tôi, giúp tôi vượt qua bao gian khó hiểm nguy, giờ chẳng thấy một ai bên cạnh, tôi chỉ có thể dựa vào chính bản tjaan mình.

Một ngày trôi qua trong dày vò, ngày mai đã là 15 âm lịch. Tiểu Lục không có ở công ty, toàn bộ đơn vị do tôi phụ trách. Chẳng phải 15 âm sẽ xảy ra tai nạn xe sao, vậy đêm đó không lái xe là được chứ gì. Chỉ tôi và tiểu Lục có chìa khóa xe, tôi bèn cất thật kỹ, đảm bảo đêm mai sẽ không bị ai lái xe ra ngoài.

Đây là việc đầu tiên, việc tiếp theo là in một đồng tờ rơi, đóng dấu công ty rồi tìm mấy tài xế rảnh rỗi cùng mình đến Hồ Yêu Sơn và Đường Oa Tử, phát cho từng nhà, thông báo rằng tối 15 âm lịch chuyến xe 13 sẽ không chạy. Việc thứ ba, tôi tính sẽ đi tìm Lưu Vân Ba.

Lưu Vân Ba là nhân vật nguy hiểm, tôi tin hẳn và bà lão là đồng bọn, mồ chôn mèo trên núi ở Đường Oa Tử là chính tay hẳn chôn, Lý Đồng cũng do hẳn giết, đồng tiền cũng bị hẳn đoạt đi.

Ngay từ khởi đầu, Lưu Vân Ba đã lừa tôi khổ sở, làm theo lời hẳn để đối phó lão Lưu và lão Vũ. Tôi chạm trán với hẳn trong vụ quan tài giấy ở Đường Oa Tử, tuy cuối cùng hẳn đã hạ chú Bách quỷ khốc môn, nhưng tôi có thể cảm giác được, cảm xúc khi tự kể về gia thế của mình, hẳn không hề bịa đặt.

Trước khi tôi đi tìm Mộng Nga nhờ cứu sống bé gái, hẳn còn tới công ty tìm tôi, nói rằng trên đời này chỉ mình hẳn mới có

thể làm con bé sống lại. Sau đó thì Mộng Nga chết, điều này làm tôi khẳng định, Lưu Vân Ba biết rất nhiều chuyện của bà lão, hơn nữa hình như hẳn còn cần tôi giúp.

Hiện tại manh mối đã đứt đoạn, trong vòng hai ngày, muốn tìm ra quy luật giết người của bà lão, chỉ có thể hỏi Lưu Vân Ba.

Đi tìm Lưu Vân Ba, tôi đã có đủ dũng khí, con người không phải lúc nào cũng núp sau cánh cửa kẻ mạnh, họ cần phải trưởng thành, đúng không? Sau bao nhiêu chuyện, đã có rất nhiều người chết vì bị tôi liên lụy, lần này tôi quyết định chấp nhận mạo hiểm, hy vọng có thể cứu người khác một mạng.

2386 đường Hoài Viễn.

Khu tập thể cũ này gợi cho tôi biết bao kỷ niệm, ký ức về lần đầu đặt chân tới đây vẫn còn rất mới mẻ. Đứng ở tầng 3, vừa định gõ cửa thì cửa đã tự động mở, dáng người béo lùn của Lưu Vân Ba xuất hiện, có vẻ hẳn đang muốn đi ra ngoài.

Trông thấy tôi, đương nhiên là hẳn vô cùng kinh ngạc, sau một lúc sửng sờ, rốt cuộc vẻ tươi cười đã lộ trên mặt: “Cuối cùng cậu cũng tới!” Lời này cứ như hẳn vẫn luôn đợi tôi vậy.

“Ừ!” Tôi lên tiếng.

Lưu Vân Ba đứng sang một bên, ý bảo tôi vào nhà. Hít sâu một hơi, tôi bước vào trong, ngồi xuống ghế. Lưu Vân Ba rót chén nước, cười giả lả: “Tiểu tử, mạng lớn lắm!”

Tôi thờ dãi, trấn định nói: “Người tốt, có ông trời phù hộ!”

Lưu Vân Ba gật đầu hỏi: “Lần trước ta cố ý đi tìm cậu, cậu lại không tới, giờ hối hận rồi ư?”

Lần này đến đây là đã đánh cược tính mạng, tôi tỏ thái độ thấy chết không sờn, đáp: “Lần đó ông chủ động muốn giúp tôi, có phải là có chuyện gì muốn trao đổi?”

Lưu Vân Ba cười nói: “Lần đó à, đã rất lâu rồi. Lúc ấy đúng là ta muốn trao đổi với cậu, ta khôi phục hình nhân giấy đỏ, đổi lại cậu giúp ta một việc. Nhưng cậu không tới.”

“Giờ tôi tới rồi, ông còn cần tôi giúp không?”

Lưu Vân Ba không trả lời ngay, đứng dậy vỗ tay sau lưng đi đi lại lại.

“Nếu cậu chịu giúp, đương nhiên là cần!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ hắn sẽ cự tuyệt thì cất công đến đây sẽ vô ích. Hắn nói tiếp: “Còn muốn ta cứu sống hình nhân nữa không?”

Đến thì cũng đến rồi, vừa hay hắn vẫn còn có việc cần mình giúp, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn: “Chuyện người giấy bỏ qua, chắc ông biết cái giếng cổ ở Hồ Yêu Sơn chứ, tôi muốn hỏi một chút về nó.”

Ánh mắt Lưu Vân Ba sáng lên, cười ha hả: “Rốt cuộc cũng điều tra ra được. Tiểu tử cậu tuy có ngu ngốc, nhưng may mà được cái kiên trì bù lại. Cậu sống được đến bây giờ thật đúng là không phải ngẫu nhiên.”

Tôi trả lời: “Lưu đại sư, ông nói cho tôi nghe về cái giếng, tôi sẽ giúp ông một chuyện, chỉ cần không phải việc thương thiên hại lý. Ông thấy sao?”

Lưu Vân Ba cười khở, gật đầu: “Cái này cậu yên tâm, ta sẽ không làm khó dễ đâu. Có điều lần trước ta hạ chú cậu, hẳn cậu sẽ hận tôi thấu xương, không ngờ lần này lại mạo hiểm đến đây tìm tôi đấy.”

Tôi bất đắc dĩ trả lời: “Vậy ông nói trước xem, tôi cần giúp ông cái gì, nếu được thì chúng ta sẽ giao kèo.”

Lưu Vân Ba chần chờ một lát, đột nhiên mặt trở nên xanh lét, nghiêm túc nói: “Được, tôi cần cậu giúp đi lấy trộm một thứ, cứu mạng cho tôi!”

CHƯƠNG 248: THOÁT HIỂM TRƯỚC MIỆNG CỌP

Lưu Vân Ba lại bảo tôi cứu hẩn một mạng? Điều này thực sự làm tôi giật mình, dù không biểu hiện ra mặt. Nhưng cứu mạng và ăn trộm đồ thì có liên quan gì nhau chứ?

“Trộm cái gì?” Tôi ra vẻ bình tĩnh, hỏi.

Lưu Vân Ba liếc tôi, chậm rãi cởi cúc áo, để lộ ra phần ngực núc ních mỡ. Nhưng thứ khiến người ra chú ý đó là, ngực hẩn có một vết sẹo dài đến mười mấy cm!

Tôi cả kinh, cau mày hỏi: “Ông bị làm sao vậy?”

Lưu Vân Ba đóng lại cúc áo, tuy biểu hiện bình tĩnh, nhưng ánh mắt lộ rõ hung quang: “Bị nó lấy mất một cái xương sườn!”

Nó? Tôi thoát nghe thì nghi hoặc, nhưng liền hiểu được, hẩn đang ám chỉ bà lão.

“Lấy xương của ông làm gì?”

Tuy hỏi vậy nhưng tôi cũng hiểu phần nào hành động của Lưu Vân Ba.

“Mồ chôn mèo trên núi Đường Oa Tử là ông làm? Giết Lý Đồng, cướp đồng tiền trên đồi Tứ Lưu, cũng là ông?”

Lưu Vân Ba gật đầu: “Ta không có biện pháp, thân bất do kỷ!”

Chẳng trách Lưu Vân Ba có ý đồ riêng, hóa ra là bị uy hiếp. Tôi chậm rãi hỏi: “Thế ông muốn tôi trộm cái gì?”

“Chính là trộm cái xương sườn này của ta, trong nhà của nó ở dãy nhà phía sau đập chứa nước.”

Tôi cả kinh: “Cái gì? Dãy nhà phía sau đập chứa nước?”

Lưu Vân Ba không nghĩ là tôi lại kinh ngạc như thế, gật đầu hỏi: “Sao vậy, ngày nào lái xe cậu cũng đi qua con đường đó, hẩn phải trông thấy chứ?”

Tôi thở dài: “Đâu chỉ nhìn thấy, tôi còn vào đó rồi.”

Hai hàng lông mày Lưu Vân Ba dựng ngược, chưa bao giờ thấy hẩn căng thẳng như thế.

“Cậu đi vào dãy nhà đó? Có trông thấy ai không?”

Nhìn bộ dạng hẩn thì không giống đang giả vờ, lại hỏi câu khó hiểu.

“Cả dãy nhà chỉ có một bà lão.”

Lưu Vân Ba nghe vậy, nheo mắt, tựa đầu vào ghế, lầm bầm:

“Bà lão? Sao lại là bà lão?”

Càng ngày tôi càng cảm thấy kỳ quái, bà lão lấy xương sườn của hẩn, mà hẩn lại chưa trông thấy bà ta ư?

“Lưu đại sư?” Tôi gọi.

Lưu Vân Ba giật mình, thở hắt ra: “Cậu đi vào dãy nhà đó làm gì?”

“Điều tra vụ tai nạn xe, lúc tìm nhân chứng có tới đo một chuyến!”

Lưu Vân Ba chẳng hề hứng thú với nội dung này, sốt ruột nói:

“Chỉ cần cậu giúp ta ăn trộm cái xương về, ta sẽ nói hết cho cậu nghe.”

Bảo mình đến dãy nhà sau đập chứa nước, cái này khác gì liều mạng đâu, tôi cúi đầu trầm tư, không trả lời hẩn ngay. Thấy tôi khó xử, Lưu Vân Ba nói: “Dãy nhà đó ta không vào được, chuyện này đúng là cần nhờ cậu! Lần trước cậu có thể an toàn trở về, chắc lần này không vấn đề gì đâu.”

“Nói thật với ông, ngày mai chính là 15 âm lịch, vào ngày này hàng tháng, tuyến xe số 13 đều sẽ xảy ra chuyện. Tôi định thăm dò quy luật, không ngờ lại xảy ra án mạng. Ngoài việc giải nghĩa chuyện đó, ông còn giúp gì được tôi?”

Lưu Vân Ba cười cười: “Chuyện này đơn giản thôi, ta biết 15 ngày mai, ai sẽ chết! Nếu cậu giúp tôi trộm đồ, mai ta sẽ ngăn họ lên xe.”

Lưu Vân Ba nói đầy tự tin, tuy rất ghét cái kiểu trao đổi cưỡng ép này, nhưng thật sự trước mắt không còn cách nào khác, tôi đành liều mạng vậy!

“Giao kèo! Nhưng tôi phải làm thế nào để tin được ông?”

Thấy tôi đồng ý, Lưu Vân Ba vui mừng ra mặt, đáp: “Không lo, cậu trộm cái xương về thì cứ giữ lấy, sau khi ta nói với cậu mọi

chuyện, cậu mới giao nó cho ta. Vậy là đảm bảo công bằng, thế nào?”

Đề nghị này ok, tôi thuận miệng đáp ứng, nhưng vẫn nghĩ ngờ hỏi: “Tôi phải trộm cách nào, cụ thể nó được giấu ở đâu?”

Hai mắt Lưu Vân Ba sáng lên: “Chỗ giấu cụ thể ta không rõ lắm, còn về phần cậu muốn trộm nó ra, cứ đi đi, sẽ có người giúp!”

Lưu Vân Ba tỏ ra thần bí, cứ như hẳn biết sau lưng tôi có ai vậy.

“Ừm, vậy thì thế đi. Nếu chiều mai tôi còn toàn mạng trở về, ông không được nuốt lời đâu đấy!”

.....

Tôi tính gọi lão Quỷ đi cùng, nhưng năng lực của ông ta chỉ có thể tự bảo vệ mình, không hàng phục được bà lão, ai sẽ giúp mình đây? Vất óc suy nghĩ mãi, tôi lờ mờ đoán được ý tứ của Lưu Vân Ba, ngoài lão Quỷ và Đạo Điền, đúng là còn có người chịu giúp mình, đại họa!

Thông tin của Thang Nghiêu đồng bộ với tôi, bọn họ cũng cái biết cái không về đối thủ này, nếu được đại họa trợ giúp, việc này đúng là đơn giản. Ra quyết định, chờ đến 12h đêm, tôi lại pần nữa đi tới quán mì cửa Đông.

Ông chủ đang bận việc dưới bếp, Thang Nghiêu thì ngồi trong tiệm, vừa nói ý định của mình ra, bất ngờ là cô ta tán thành ngay tắp lự.

Theo Thang Nghiêu nói, lúc này đây tôi là lựa chọn thích hợp nhất, họ rất tò mò về bà lão này, không muốn bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để hiểu thêm về bà ta. Bảo tôi ngồi chờ một lát, Thang Nghiêu đi vào bếp nói mấy câu với đại họa, lúc đi ra thì đưa cho tôi một túi giấy nhỏ. Nhận túi giấy, tôi nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

“Lân phấn (bột vảy), ngày mai trước khi xuất phát thì uống vào, chỉ cần không xuất hiện trước mặt, nó sẽ không trông thấy anh. Anh có hai tiếng để trộm đồ, tôi sẽ tiếp ứng!”

“Vảy rắn à?”

Thang Nghiêu không nói gì, nhưng nhìn bộ dạng là đã ngầm thừa nhận.

“Được!” Tôi cất lân phẩn vào túi, gạt đầu.

Vốn tưởng đại họa sẽ đi cùng mình, ai dè chỉ đưa mình mỗi túi bột. Nhưng có thứ này cũng coi như là một đại ân rồi, nhà bà lão không rộng lắm, hai tiếng thời gian, nếu may mắn, chắc vẫn đủ. Tôi quay về ký túc nghỉ ngơi, chuẩn bị cho kế hoạch trộm xương ngày mai.

Mặt trời lên...sợ ảnh hưởng đến công hiệu của túi bột, tôi còn chẳng dám ăn sáng, uống hết vào bụng rồi chạy thẳng đến đập chứa nước. 7h sáng, toàn bộ mặt hồ nổi lên một lớp sương mù, tôi chỉ có hai tiếng đồng hồ, mất nửa tiếng đi đường, tới nơi chỉ còn lại một tiếng rưỡi.

Ký ức kinh hoàng của lần trước tới đây vẫn còn trong tôi rõ mồn một, bước đến dãy nhà, nhớ lại sự việc hôm đó mà trái tim không khỏi đập loạn. Tôi không dám nhìn ngó lung tung, chỉ một lòng tìm xem xương sườn của Lưu Vân Ba bị giấu ở đâu.

Cửa nhà bà lão không khóa, chỉ khép hờ, hẳn là bên trong có người, tôi khom người bên bờ tường, nín thở quan sát động tĩnh.

Khoảng 10p sau, cánh cửa đẩy ra, bà lão còng lưng vác cái giỏ tre, đi rất chậm về hướng triền núi. Bên đó có rất nhiều cành cây, chắc bà ta đi nhặt củi về nhóm bếp. Cơ hội tốt, trong lòng mừng thầm, chờ bóng bà lão biến mất sau triền núi, tôi vội bật dậy lên vào trong nhà.

Bên trong có đôi chút khác so với lần trước đến đây, đồ đạc bám đầy bụi bặm, không sạch như trước, hình như bà lão mới về đây chưa lâu thì phải.

Căn nhà cực kỳ đơn sơ, mở mấy cánh tủ đều trống không, cái xương giấu ở đâu mới được? Đi từ phòng ngủ xuống bếp, tôi để ý trên bệ còn có lửa cháy âm ỉ, một cái nồi lớn tỏa khói xung quanh.

Bà lão này không cho xương sườn của Lưu Vân Ba vào hầm canh đấy chứ? Hít sâu một hơi, tôi cẩn thận nhấc cái vung nồi lên. Nồi mở ra, tôi giật mình sợ hãi, bên trong nồi nước, toàn cóc là cóc!

Đám cóc tứ chi co quắp, bụng phình lên trắng dã, nhúc nhích phải đến cả trăm con, vô cùng lợm giọng. Chắc do nước không

đủ ngập, mấy con còn sống, vừa mở vung nồi liền nhảy ra ngoài chạy trốn. Tôi rùng mình, đánh rơi vung nồi, vang lên đánh rầm một cái.

Âm thanh rất lớn, lại vang xa, sợ kinh động đến bà lão ở bên ngoài, tôi vội nhặt vung lên đập lại.

“Con mẹ nó bà lão này nấu nhiều cóc như vậy làm gì? Bà ta ăn cóc à?” Tôi thăm mắng một câu, căng thẳng nuốt nước bọt.

Vừa xoay người thì ánh mắt tôi chú ý đến cái sọt trên nóc chạn, cái sọt này bà lão lúc nào cũng mang theo, kể cả khi đi Bắc Kinh. Xương sườn của Lưu Vân Ba được giấu trong đó chăng?

Vừa định đi qua nhấ cái sọt xuống, chợt nghe bên ngoài có tiếng ho khan, bà lão đi nhặt củi đã quay về. Tôi hoảng sợ, căn bếp trống trải thế này, biết ẩn nấp đi đâu, cũng may góc tường có cái lu nước to, tuy bên trong còn khá nhiều nước, nhưng trốn tạm vẫn được, tôi vội nhảy vào trước khi bà lão xuống bếp.

Vừa lọt vào trong lu, chợt bàn chân tôi bị thứ gì đó cản cản, thò tay xuống sờ, thì nó là một khúc xương dài chừng 10cm. Bà lão biến thái này thả cái xương của Lưu Vân Ba vào lu nước?

Đã tìm được đồ vật, giờ điều cần làm tiếp theo là nghĩ cách ra ngoài. Lu nước không có nắp đậy, từng tiếng động trong bếp tôi đều nghe rõ ràng. Có tiếng bà lão đẩy cửa vào nhà, bà ta không xuống bếp mà đẩy cửa phòng ngủ. Không có tiếng bước chân, hẳn bà ấy đang ở cửa. Vài phút sau, bà lão lại dợm bước đi xuống bếp, vẫn không có tiếng động gì, bản năng mách bảo tôi, nhất định vừa rồi bà ta nghe thấy tiếng vung nồi nên mới gấp gáp quay về, giờ đang nghe ngóng.

Tôi ngồi trong lu nước mà không dám thở, không dám cựa quậy, giăng co trong sự tĩnh lặng đáng sợ. Cuối cùng, tôi cũng nghe tiếng cạch, sau đó là âm thanh càn khô bị bẻ gãy, bà lão bắt đầu bỏ củi vào lò.

Thở phào nhẹ nhõm, tôi nhìn đồng hồ, từ lúc xuống xe đi vào đây đến giờ đã 30p, mình chỉ còn 1 tiếng thời gian.

Nước sôi, bà lão bắc cái nồi sấp xuống, bắt đầu ăn cơm, mình đoán không sai, đúng là cái nồi cóc này bà ta nấu để ăn!

Tôi có thể nghe thấy tiếng vớt cóc từ trong nồi ra, nhưng không hiểu sao lại không thấy tiếng nhai, chỉ có tiếng ừng ực. Lại thêm 30p nữa trôi qua, lòng nóng như lửa đốt, tác dụng của lân phấn sắp hết, tôi đang đau đầu suy nghĩ thì chợt một tiếng động thật lớn vang lên.

Tiếng vang không rõ nguyên do, toàn thân tôi sợ hãi nổi da gà, bà lão đã bị tiếng vang kinh động, có tiếng bước chân dồn dập, sau đó là kétttt, tiếng cửa gỗ mở ra, bà lão đi ra ngoài.

Là Thang Nghiêu tới tiếp ứng?

Nắm chặt cái xương trong tay, tôi nhảy khỏi lu nước, tình cảnh trước mắt làm tôi sợ đến ngất người. Trong chiếc nồi chỉ còn vài con cóc, không thấy xương cốt đâu, tất cả đã bị bà lão nuốt chửng. Cổ họng chợt gai gai, tôi định lao ra cửa thì lại nghĩ đến cái sọt trên chạn. Rốt cuộc là bên trong nó có cái gì? Cẩn rằng, tôi lùi lại, cầm cái sọt xuống xốc lên xem.

Thứ bên trong làm tôi giật mình, còn nhớ lúc nấu mì cho tôi ăn, bà ta còn thò tay bốc thứ gì trong sọt bỏ vào nồi. Tuy sáng nay không ăn sáng, nhưng tôi vẫn nôn ọe ra một đồng nước.

CHƯƠNG 249: BA ĐỜI

Trong sọt có một cái hộp nhỏ, trong hộp là nắm bột màu trắng, thứ này tôi đã từng trông thấy, nó là tro cốt người!

Trong sọt của bà lão là tro cốt! Nhớ đến món mì lần trước bà ta nấu cho mình, tùy tay rắc một chút vào nồi, hẳn chính là thứ này. Tôi lợm giọng, vội chạy ngay ra ngoài.

Không biết bà lão bị tiếng động thu hút đi đâu mất, tôi chạy một mạch qua cái đập nước an toàn, bên đường có chiếc xe Thang Nghiêu bố trí sẵn, nhảy lên lái như bay về thành phố.

Xe chạy được một đoạn, ngoài đầu nhìn đập nước đang lùi dần ngày càng xa, tôi mới thở phào một hơi. Nắm khúc xương sườn trong tay, cuối cùng lòng tôi đã trấn định lại.

Tuy Lưu Vân Ba đã thề thốt, nhưng hẳn là người rất giáo hoạt, tôi vẫn phải có hậu chước, bèn không đánh thẳng xe đến tìm hẳn, mà quay về ký túc, giấu khúc xương đi, rồi mới tới 2386 đường Hoài Viễn.

Cửa phòng Lưu Vân Ba khép hờ, thấy tôi về thì hẳn căng thẳng, cuống quýt hỏi kết quả. Tôi thở hỗn hển, gật đầu, Lưu Vân Ba như trút được gánh nặng, cười tươi như hoa: “Cậu đúng là có bản lĩnh, nó đâu rồi?”

Tôi ngồi xuống ghế, uống liền hai cốc nước đầy, đáp: “Tôi cắt rồi. Theo giao kèo của chúng ta, ông kể mọi chuyện cho tôi nghe trước đã.”

Lưu Vân Ba gật đầu ngồi xuống, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không ổn, căng thẳng đứng dậy nói: “Không được, nó sẽ phát hiện cái xương bị mất nhanh thôi, khả năng sẽ tìm đến đây. Chúng ta đi nơi khác nói chuyện!”

Vừa sợ hẳn chơi mình, lại vừa sợ bà lão tìm thấy, tôi nhanh trí dẫn hẳn đến khách sạn lão Quỷ đang ở. Lão Vũ cũng có mặt tại đây, trông thấy Lưu Vân Ba thì nháy mắt, cả căn phòng đầy mùi thuốc súng. Sợ họ gây nhau sẽ làm hỏng việc chính, tôi vội trấn an vài câu, bấy giờ cả hai mới chịu thôi.

Lão Quỷ không biết Lưu Vân Ba, cảnh giác quan sát hẳn một lúc lâu rồi chậm rãi nói: “Nhìn tướng mạo thì đây cũng không

phải người đơn giản!”

Lão Quỷ tuệ nhãn hơn người, tôi vội giới thiệu ông ấy và Lưu Vân Ba với nhau. Thật bất ngờ, vừ nghe thấy tên lão Quỷ, Lưu Vân Ba lộ rõ vẻ ái mộ: “Ông là lão Quỷ? Là Lão Quỷ đã ẩn cư mười mấy năm trước?”

Thấy danh tiếng mình được biết đến, lão Quỷ đặc ý khẽ hắng giọng. Lưu Vân Ba là kẻ cao ngạo, hấn lại ái mộ lão Quỷ như vậy, xem ra cái danh của ông ta không phải là danh hảo. Người mà Hà tiên sinh chỉ định, quả nhiên phải có chút gì đó.

Lão Quỷ vẩy vẩy tay: “Bớt nói chuyện râu tía đi, lần này cậu tới tìm ta có việc gì?”

Tôi xen vào: “Ông ấy biết một số chuyện về bà lão ở giếng cổ, còn biết đích xác 15 âm lịch, ai là người phải chết.”

Lão Quỷ à một tiếng, nghiêm túc gật đầu.

Lưu Vân Ba nói: “Quỷ tiên sinh, lần này ông xuất sơn là vì tà ám này?”

Lão Quỷ thừa nhận, Lưu Vân Ba thở dài nói tiếp: “Thứ này đạo hạnh thật cao, lấy một cái xương sườn của tôi, uy hiếp tôi phải làm việc cho nó. Mấy năm nay tôi sống người không ra người, ma không ra ma, giờ có Quỷ tiên sinh chống lưng, thật tốt quá rồi.”

Tôi sốt ruột: “Được rồi Lưu đại sư, bớt nịnh đi. Không còn sớm nữa, ông mau nói xem ông biết những gì về bà lão?”

Lưu Vân Ba khẽ gật đầu, châm rãi nói: “Kể cũng lạ, tà ám này tuy đã tồn tại rất lâu, nhưng nó chân chính xuất hiện mới chỉ gần một năm nay.”

Năm nay? Tại sao lại là năm nay? Đầu óc tôi luân chuyển, có phải do năm nay Hà tiên sinh chết không? Năm xưa chính Hà tiên sinh chỉ điểm cho lão Quỷ phong giếng, xem ra hẳn bà lão sẽ rất kiêng kỵ Hà tiên sinh.

Lưu Vân Ba nói tiếp: “Tôi chưa từng trông thấy hình dạng thật sự của tà ám ra sao, nhưng hình như nó bị thương nặng, bắt tôi chôn rất nhiều mèo trên núi phía sau Đường Oa Tử, để hút âm khí dưỡng thương. Mộ người mà lại chôn mèo là pháp phong thủy, nhưng thôn Đường Oa Tử toàn kẻ đáng chết, đây cũng coi như hả dạ tôi.”

Lưu Vân Ba vừa nói vừa nghiêng rằng, chắc đang nhớ lại ký ức xưa. Lão Quỷ nghe đến đó, cười lạnh: “Bị phong ấn từng ấy năm, tuy tà ám thoát ra được, nhưng không tránh khỏi bị thương!”

Lưu Vân Ba gật đầu nói tiếp: “Nó giữ cái xương sườn của tôi, mạng nằm trong tay nó, thật uổng cho bản lĩnh trời sinh từ nhỏ của tôi. Từ khi bị tà ám uy hiếp, tôi đã bắt đầu điều tra về nó, tuy rằng không rõ lắm nó là thứ gì, nhưng khoảng thời gian này cũng không phải phí công vô ích, cuối cùng tôi cũng có được một chút manh mối.”

Tôi kích động hỏi: “Manh mối gì?”

Vết sẹo trên mi mắt phải của Lưu Vân Ba khẽ giật: “Tà ám này có liên quan đến vụ nhảy giếng mấy chục năm trước!”

Đang nín thở lắng nghe, chợt tôi thở dài thất vọng, xua tay nói: “Một phụ nữ gặp cảnh nhà chồng ngược đãi, buộc phải ôm con nhảy giếng, chuyện này chúng tôi đã biết, người năm đó phong ấn cái giếng, chính là Quỷ bá bá đây.”

“Ừ, năm được manh mối này, tôi liền đi tìm nguyên nhân nguồn gốc, điều tra ra rất nhiều chuyện. Đã có lần tôi nghi, người phụ nữ năm xưa nhảy giếng chính là tà ám này, mà việc tai nạn xe liên tiếp xảy ra, cũng có liên quan đến chuyện đó.”

Tôi sửng sốt: “Sao có thể như vậy được, người phụ nữ năm xưa nhảy giếng, cùng lắm chỉ ngoài 30, nhưng giờ lại là bà lão. Ma cũng già đi ư?”

Thật khó hiểu, tôi nhìn về phía lão Quỷ, ông ta cũng lắc đầu.

“Cho nên lúc cậu nói cho tôi, nó là một bà lão, tôi vô cùng kinh ngạc, chuyện này cũng chứng minh, suy đoán trước đó của tôi, là sai!”

“Thế vì sao ông đoán tà ám chính là người phụ nữ nhảy giếng? Việc chị ta tự sát thì có liên quan gì đến chuyến xe số 13 mà tôi lái?”

Lưu Vân Ba bất đắc dĩ cười khổ: “Sở dĩ tôi đoán vậy một phần là do thân thể của tôi. Có lẽ nó hơi phiến diện, nhưng tôi tin trực giác mình là đúng.”

Thân thể???

Năm xưa Lưu Vân Ba và mẹ già sống nương tựa lẫn nhau ở Đường Oa Tử, chịu đủ sự bắt nạt của hàng xóm láng giềng, người phụ nữ nhảy giếng cũng là do bị ngược đãi, nói cho cùng đều là nỗi hận từ đáy lòng ư?

“Những kẻ năm xưa ngược đãi tôi và mẹ đã bị tôi trả thù, nếu suy ra như vậy, nó cũng đang trả thù, cậu hiểu không?”

Quả nhiên nó gần giống với những gì mình dự đoán, là trả thù, tôi hít một hơi sâu, nói: “Ý ông là, bà ta đang trả thù thôn dân?”

“Nhất định là như vậy! Tôi đã về hỏi thăm Hồ Yêu Sơn, nghe câu chuyện năm xưa đó, những hàng xóm thường ngược đãi bắt nạt bà ta đều không được chết tử tế. Tôi có thể đồng cảm với số phận như chính bản thân mình, cũng hiểu phần nào sự tức giận của nó.”

Tôi lại quay đầu nhìn lão Quỷ, ông ta đang khom lưng nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt tỏ ra tán thành với phân tích của Lưu Vân Ba. Trả thù tất cả những kẻ bắt nạt, người bỏ đá xuống giếng thật sự là đáng hận. Sự thật là như vậy ư? Toàn bộ hành khách tử nạn trên chuyến xe số 13 đều là những người đã từng mỉa mai khi để hai mẹ con họ?

Thế bác Lục thì sao? Bác Lục là người Đường Oa Tử, lúc sinh thời sống nương tựa lẫn nhau với Bạch Phàm. Ông ta có tiếng là người tốt ở thôn, có liên quan gì đến hai mẹ con ở Hồ Yêu Sơn chứ?

Ngẫm nghĩ, tôi nói: “Nếu tà ám này là người phụ nữ nhảy giếng thì mọi chuyện tạm thời coi như thông suốt. Nhưng sao hiện giờ, chị ấy lại là một bà lão già nua như vậy?”

Lưu Vân Ba cũng không hiểu vấn đề này, suy đoán bị điểm đó lật đổ, nhưng đúng là hấn đã vừa cung cấp cho tôi toàn bộ manh mối mình có. Sự việc trước mắt bị bế tắc, lão Vũ này giờ vẫn luôn im lặng lắng nghe, chợt lên tiếng: “Nếu ma quỷ không già đi, vậy có khi nào, sau khi người phụ nữ nhảy giếng, chị ta không chết ngay, mà sống đến bảy tám chục tuổi dưới đáy, rồi chết già? Như vậy chẳng phải sẽ thông suốt ư?”

Không nghĩ lão Vũ lại nghĩ rộng như vậy, nhưng vẫn không đúng, tôi còn nhớ Thang Nghiêu có kể, thôn dân múc nước

dùng phát hiện tơ máu, sau đó thì vớt xác hai mẹ con lên. Chị ta không thể sống dưới đó đến già được.

Suy đoán này cũng bị bác bỏ, tất cả mọi người lâm vào trầm tư, thời gian không còn nhiều lắm, tôi bèn hỏi Lưu Vân Ba: “Thế dựa theo logic của ông, ông suy tính đêm mai ai sẽ xảy ra chuyện?”

Lưu Vân Ba gật đầu: “Ba đời gia tộc!”

Tôi cả kinh: “Ba đời? Cái gì ba đời? Ý ông là...những người gặp tai nạn, phải chết ba đời?”

Lưu Vân Ba gật đầu: “Nếu dựa theo suy đoán lúc trước của tôi, tà ám này là người phụ nữ nhảy giếng, vụ tai nạn xe kéo dài 10 năm, mục đích là giết sạch ba đời những người đã ngược đãi nó, để trả thù!”

Giết ba đời gia tộc??? Đây là thâm cừu đại hận gì, suy đoán này thật làm người ta sờn tóc gáy. Liên tưởng đến Quách Chế Phiến, tính từ đời ông nội cho tới anh ta, đúng là ba đời!

Lưu Vân Ba đứng dậy, rảo bước trong phòng, nói: “Tôi từng đến Hồ Yêu Sơn điều tra, những nạn nhân trong vụ tai nạn xe, đều là hai thế hệ trở lên của những hàng xóm nhà người phụ nữ. Ban đầu tôi không chắc chắn lắm, nhưng mấy tháng trước, thầy âm dương Vương Đắc Hỉ gặp nạn chết, tôi mới khẳng định suy đoán của mình. Trên xe Vương Đắc Hỉ lúc đó toàn người trẻ tuổi, phần đông trong số đó có quan hệ thân thuộc với những nạn nhân năm xưa. Tính tròn 10 năm, tà ám đã gom đủ ba đời gia tộc nhà người ta!”

Nói xong, hắt lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Tiểu báo thù nhất nhân, đại thù đồ tam đại!”

Tôi không khỏi toát mồ hôi hột!

Kết hợp với những manh mối có trong tay, cùng bằng chứng của Lưu Vân Ba, sự việc rõ ràng có logic, suy đoán này vô cùng có khả năng. Nói vậy thì, tính cả vụ Vương Đắc Hỉ, 10 năm tròn, đã có 4 vụ tai nạn xảy ra, mà căn nguyên là tà ám muốn giết sạch ba đời những kẻ thù của mình! Bác Lục bà bốn tài xế, chỉ là những người vô tội không may dính vào?

Ngoài việc tà ám không thể già thành bà lão thì tất cả những manh mối khác đã ăn khớp. Còn về phần tại sao cứ 15 âm lịch

mới xảy ra tai nạn, có một khả năng, đó là người chết đuối vào ngày đó rất khó đầu thai.

Lưu Vân Ba nói: “Tôi không biết tà ám mê hoặc họ lên xe bằng cách nào, nhưng đêm mai chính là 15 âm lịch, cậu đã tố cáo thành công lãnh đạo, nhất định trong tay có chứng cứ. Cậu có danh sách nạn nhân không, nếu có thì lần theo ba đời những người trên đó, ai còn sống thì sẽ là người đêm mai phải chết!”

Đầu tôi lập tức ong lên, nghĩ đến ngay một người, đó là gia đình nhà Quách Chế Phiến!

CHƯƠNG 250: BẠCH PHÀM NGỬA BÀI

Lưu Vân Ba nói có lý, giờ mới chỉ xác định được gia đình nhà Quách Chế Phiến, không chừng vẫn còn những người khác nữa. Nhưng căn cứ theo danh sách mà tìm, nhiệm vụ này rất khó, không phải ngày một ngày hai là hoàn thành được, trước mắt chỉ có thể cứu được ai hay người đó.

“Tôi thấy suy đoán của ông có lý, cứ chuẩn bị theo đó đi!” Tôi nói với Lưu Vân Ba.

“Tôi đã nói tất cả những gì mình biết, đưa thứ kia cho tôi được rồi chứ?”

Tôi trầm ngâm, một lúc sau mới trả lời: “Đừng nóng vội, qua đêm mai rồi hãy nói. Tôi phải chắc chắn ông có đang nói hươu nói vượn như trước kia không đã.”

Lưu Vân Ba đành nhăn mặt gật đầu: “Được, chúng ta sẽ chờ đến đêm mai. Nhưng bất kể kết quả có thế nào, tiểu tử cậu cũng phải giữ lời hứa đấy!”

Dứt lời, hấn đứng dậy gật đầu với lão Quỷ, rồi rời đi. Lưu Vân Ba đi khỏi, tôi hỏi lão Quỷ thấy sao về chuyện này, ông ta thận trọng suy xét hồi lâu, đáp: “Thà tin là có, không thể tin là không!”

Cái này cũng giống ý tôi. Tiếp theo, tôi kể chuyện gia đình ba người nhà Quách Chế Phiến dọn đến Sơn Tây lánh nạn, hiện giờ anh ta rất nguy hiểm, lão Quỷ tán đồng, nói rằng đêm mai sẽ tìm tới tôi, bảo tôi về trước.

Thực tế thì tôi đã làm tất cả những gì tốt nhất có thể, đầu tiên là không chạy chuyến xe 13, thứ hai đã thông báo cho người dân hai thôn đừng ra khỏi cửa. Tôi không tin mình đã cất chìa khóa xe thật kỹ, không có xe, tà ám này còn tạo ra được tai nạn nào nữa.

Trên đường về công ty, tôi gọi điện cho Quách Chế Phiến, nhưng lạ một điều là điện thoại luôn trong tình trạng tắt máy. Thật bực bội, mai là ngày quyết định sống chết của anh ta, vậy mà giờ không cách nào liên lạc được.

Theo như Lưu Vân Ba nói, nếu bà lão muốn giết ba đời gia tộc, vậy thì những ai thuộc ba thế hệ của các nạn nhân trong danh sách đều gặp nguy hiểm. Điều tôi lo lắng lại tăng thêm một bậc, bởi Bạch Phàm là cháu gái của bác Lục, vừa đúng là đời thứ ba.

Chạng vạng tối, tôi gọi điện hẹn Bạch Phàm ra ngoài, đã lâu rồi hai đứa chưa hẹn hò riêng lẻ. Bạch Phàm trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy hoa, nhất thời tôi căng thẳng, tim đập rộn ràng y như ngày đầu tiên gặp mặt.

Gọi đồ ăn, Bạch Phàm gọi kèm thêm hai chai bia, chưa ai lên tiếng, nàng đã uống liền một mạch ba ly, tôi há hốc mồm, hình như tối nay nàng có tâm sự.

Gò mà ửng hồng vì hơi men, Bạch Phàm nói: “Hình như từ hồi quen nhau tới giờ, em không thấy anh chạy xe máy thì phải?”

Tôi xấu hổ gật gật đầu: “Ừ, bởi vì không có cách khác.”

Bạch Phàm định chơi bài ngựa với tôi ư? Tuy sớm biết bác Lục đã chết, nhưng vì không muốn cả hai phải xấu hổ, tôi chưa từng đối mặt nói với nàng về chuyện này.

Thứ nhất, vì giấu diếm thân phận bác Lục, Bạch Phàm đã vớ ý lừa gạt tôi, tôi không biết phải mở lời như thế nào. Thứ hai là qua quá trình điều tra, tôi biết bác Lục không những không xấu, mà còn là con ma tố đã từng cứu mạng mình.

“Cảm ơn anh đã điều tra vụ án!” Bạch Phàm cắn môi, nửa ngày mới nghẹn ra một câu.

Mặc dù trước giờ, chưa hề có cử chỉ thân mật của tình nhân, cũng chưa hề thổ lộ, chưa cầm tay, chưa tính là chính thức yêu đương, nhưng tình cảm của tôi vẫn như vậy, vẫn thích nàng như lúc đầu.

“Không sao, anh ổn mà!”

“Thật xin lỗi vì đã giấu anh rất nhiều chuyện.” Bạch Phàm thốt ra một câu, lại nâng cốc bia lên uống.

Đối với phụ nữ tôi không có kinh nghiệm gì, ngoài việc luôn miệng nói không sao, thì chẳng biết nói sao cho phải.

“Bác Lục có khỏe không?”

Bạch Phàm gật đầu, nhưng ngay lập tức lại lắc đầu: “Cũng được!”

Bạch Phàm cười khổ một tiếng, gương mặt luôn lạc quan chợt hiện ra nét buồn bã: “Từ nhỏ em sống với ông nội, mười năm trước ông đã qua đời do tai nạn, chính là tên tuyến xe 13 nửa đêm anh đang lái này.”

Những điều này tôi đã biết, thở dài gật đầu, hỏi: “Vì anh là tài xế chuyển xe số 13 nên em mới cố ý tiếp cận?”

Lời vừa dứt tôi liền thấy hối hận, chỉ sợ mình hỏi quá thẳng thắn. Bạch Phàm mấp máy môi, khẽ gật đầu, trong lòng tôi lập tức thất lại, thất vọng không biết làm sao. Thực ra thì tôi vẫn luôn thắc mắc, dì Ba ngày nào cũng ở dưới quê, sao có thể quen biết một cô nương tốt như Bạch Phàm, quả nhiên tất cả đều là kế hoạch định sẵn.

Ngày mai còn có việc, vốn dĩ tôi không định uống rượu, nhưng lòng đau thắt, cầm chén rượu lên ngửa cổ uống cạn. Bạch Phàm nói tiếp: “Em biết tuyến xe 13 được mở lại, biết anh được giao việc cầm lái, mời dùng quan hệ tìm được dì Ba.”

“Ừm” tôi rót đầy cốc bia, lại hớp một hớp hết sạch.

Đã bảo mà, trên đời này không có tiền thì không vui, loại đàn ông điếu ti nghèo như mình, làm sao lại lọt mắt xanh Bạch Phàm được? Hơn nữa còn nhớ buổi hẹn đầu tiên, tôi còn căng thẳng đến mức ngã bệt xuống đất, ấn tượng đầu tiên xấu như vậy, có cô gái nào bình thường lại muốn tiếp tục kết giao chứ.

Lại nâng cốc uống, tôi hỏi: “Mục đích là để anh điều tra án?”

Bạch Phàm thở dài: “Ông nội em chết không minh bạch, đến một lời giải thích cũng không có.”

Tôi cười ha hả: “Đúng rồi, sợ anh không giúp đỡ, nên chơi đùa anh như thằng trẻ con, đúng không?”

Bạch Phàm tửu lượng không cao, vài cốc bia mà mặt đã đỏ bừng: “Thực ra trước khi tiếp cận em cũng đã tìm hiểu về anh. Anh là người kiên trì, có trách nhiệm, hơn nữa điều tương đối quan trọng là...anh thiếu mắt nhìn người, dễ lừa gạt.”

Thật trăm triệu lần không nghĩ được là Bạch Phàm lại ngửa bài đến mức này, nàng chẳng những không xin lỗi mà còn nở ra một câu, tôi là kẻ thiếu mắt nhìn người, dễ lừa gạt???

Bạch Phàm vừa dứt lời, trong lòng tôi dâng lên nỗi bức tức vô hình, vừa bị đùa bỡn lại vừa bị cười nhạo, đúng là một nhát

dao vào đầu tôi. Rót thêm cho nàng cốc bia, cụng ly, tôi nói: “Được, hôm nay em đã nói hết với anh, cũng không uống phí từng ấy thời gian anh đem lòng thích em!”

Sắc mặt Bạch Phàm cũng rất khó coi, tiếp tục nói: “Từ nhỏ em đã sống cùng ông nội, ông chết không minh bạch, chẳng có nửa lời giải thích, tài xế thì vẫn còn tiêu diêu tự tại bên ngoài. Chuyện này bất kể là ông hay em đều không thể bỏ qua được!”

“Ừ!” Tôi lại uống một hơi cạn sạch, gọi thêm sáu chai bia nữa.

“Bác Lục cầm hận tài xế bỏ trốn cùng tay lãnh đạo hủ bại bao che, hai người liền trong ứng ngoại hợp từng bước dẫn dắt anh đi điều tra vụ án, mượn tay anh để lật lại vụ tai nạn, cho những oan hồn trên xe một lời giải thích. Cao tay!”

Ngẫm nghĩ, tôi nói tiếp: “Phải rồi, lúc đầu em có thể tiếp xúc, trò chuyện với bác Lục không hề trở ngại, tại sao em lại nhìn thấy ông ấy?”

Bạch Phàm im lặng vài phút rồi chậm rãi nói: “Anh có tin âm dương nhãn không?”

Tôi sửng sốt, hồi lâu mới gật đầu. Nếu là thời điểm mới bắt đầu nhận chuyến xe 13, ai đó nói mình có âm dương nhãn, nhất định tôi sẽ mừng cho một trận. Nhưng giờ thì khác, tôi đã gặp Từ bán tiên, gặp bé gái, gặp Mông Nga, gặp quá âm tiên, cách nhìn về thế giới cũng thay đổi, một người có âm dương nhãn, tôi tin!

Đã đi thẳng vào vấn đề, tôi vội hỏi: “Sao bác Lục lại giới thiệu Lưu Vân Ba cho anh? Lão ta chẳng phải người tốt, chuyện này chắc hai ông cháu em đều biết chứ?”

Bạch Phàm gật đầu: “Biết!”

Tôi hít sâu một hơi, rõ ràng biết Lưu Vân Ba là người thế nào, còn giới thiệu hẳn cho mình, thật là lừa trong lừa, càng nghĩ càng thấy ớn.

Cũng may con người tôi đây tuy hơi ngốc nhưng bù lại dẻo dai kiên trì, rốt cuộc đến hôm nay lão tử đã thoát ra được cái mớ bong bong. Cuộc hẹn hôm nay, mục đích quan trọng nhất là để cảnh báo Bạch Phàm về nguy hiểm, đêm mai đừng ra khỏi nhà. Còn một mục đích nữa, là muốn giảng thêm cho nàng về bà lão đã gây ra tai nạn.

Nhưng đến giờ xem ra đã con mẹ nó không cần nữa rồi!

Bởi cần thận ra soát lại một chút sẽ hiểu, tuy Lưu Vân Ba bị bà lão uy hiếp, nhưng dù gì cả hai cũng coi là cùng phe, bác Lục lại đi giới thiệu hẳn cho tôi, chẳng phải là gián tiếp giới thiệu bà lão cho tôi sao?

15 âm lịch tháng đầu tiên, Lưu Vân Ba bảo tôi tan tầm thì tới nhà, rất rõ ràng là hẳn biết đêm đó tôi sẽ không chết!

Nói như vậy thì đêm ấy cũng chẳng phải là bác Lục cứu mạng tôi, bọn họ căn bản là thông đồng với nhau, làm chi tôi sợ hãi cái chết, sinh ra kiêng kỵ chuyến xe số 13. Điều này làm tôi càng thêm ý lại Lưu Vân Ba, đồng thời càng thêm tín nhiệm bác Lục.

Bác Lục và đám Lưu Vân Ba là cùng một bọn!

Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, tôi buồn bã thở dài. Tuy nhiên, về phần vì sao đêm đầu tiên lái xe, bà lão lạo bảo tôi bác Lục là ma, sau đó lại tới công ty cảnh báo tôi đừng lái chuyến xe 13 nữa, hai chuyện này vẫn chưa rõ là tại sao.

IQ của tôi không đủ dùng, có điều cũng mơ hồ suy đoán táo bạo, là bà lão với bác Lục giống nhau, muốn tôi điều tra vụ án. Bao gồm cả việc giết Khâu lão thái ở thôn Hoài Hồ, và việc giết Mộng Nga, gần họ nói ra thân phận bác Lục, cũng là muốn tôi tin tưởng ông ta, tiếp tục điều tra.

Như vậy, người trong bóng tôi vẫn luôn âm thầm ngăn cản tôi, là đại họa!

Còn vì sao bà lão lại muốn tôi điều tra, mục đích khả năng đã có, luật sư phía Bắc Kinh bảo tôi, danh sách nạn nhân ba vụ tai nạn năm xưa đã biến mất cùng bà ấy. Bà lão muốn dựa vào danh sách, truy ra ba đời những người đó, đêm mai đuổi cùng giết tận!

Đêm mai sẽ lừ ngày kết thúc của những người cuối cùng trong ba thế hệ!

Nói tới đây thì đã xong, Bạch Phàm tiếp cận tôi, tất cả đều là kịch bản, từ xưa đến nay, chân tình khó giữ, chỉ có kịch bản là đặc nhân tâm. Thất vọng đến tột đỉnh, tôi không tìm được mà nhỏ hai hàng nước mắt.

“Bảo trọng!” Đó là lời cuối cùng Bạch Phàm nói với tôi, nàng đứng dậy rời đi. Đi một cách dứt khoát, đi không quay đầu lại, đi không chút luyến thương!

Một mình tôi nốc hết chỗ bia còn trên bàn, chẳng biết mình về công ty bằng cách nào. Tôi với Bạch Phàm không liên lạc với nhau nhiều, một phần quan trọng là tôi không muốn cô ấy bị liên lụy, không muốn nàng phải tổn thương vì chuyện này. Dù không liên lạc, nhưng trong lòng tôi lúc nào cũng tràn ngập hình bóng nàng, thật đáng buồn là hiện thực mới tát cho tôi một cú đau điếng, nói rằng mà y nghĩ nhiều rồi!

Đầu tôi đau như muốn nứt ra, ngủ nguyên một ngày trong ký túc, đến tận tối hôm sau, tối 15 âm lịch. Nhìn đồng hồ, 23h rồi, mặc dù có chuẩn bị trước, nhưng tôi vẫn không yên tâm, đi xuống dưới xem thử. Vừa xuống tới nơi, con mẹ nó, chiếc xe số 13 đỗ góc Tây Bắc đâu mất rồi???

Chìa khóa vẫn trong túi mình, nhưng xe đâu? Ma quỷ lái đi à?

Mồ hôi lạnh thoáng cái túa ra, xe còn thì đêm nay không xảy ra chuyện gì, xe không còn, vấn đề sẽ trở nên rất phiền toái!

Hoang mang lo sợ, tôi vội chạy sang phòng bảo vệ hỏi, bác bảo vệ nói mà làm tôi há hốc mồm, còn suýt khóc.

Tiểu Lục đã về, cậu ta vừa đánh chiếc xe số 13 đi rồi!!!

CHƯƠNG 251: ĐOẠT MỆNH

Chẳng phải tiểu Lục đi núi hoang tìm Điền Loa ư, sao giờ đã quay về? Thấy tôi căng thẳng, bác bảo vệ cũng hoang mang: “Sao thế, 11h rồi, cậu ấy lái xe cũng là bình thường, sao cậu lại căng thẳng? Tiểu Lục hình như có gì đó không ổn, sắc mặt không được tốt lắm thì phải!”

Sắc mặt tiểu Lục không tốt thì nằm trong dự kiến, chắc chắn chuyến đi tìm Điền Loa đã vấp phải trắc trở, sắc mặt tốt mới là lạ. Nhưng ngàn tính vạn toán, tôi chỉ lo giấu chìa khóa của mình, chứ không ngờ tới đêm nay tiểu Lục lại đột nhiên trở về. Thật con mẹ nó quá trùng hợp!

Tiểu Lục ôm tâm trạng thất vọng nãy giờ lái xe nguy hiểm thế nào chưa nói đến, mà cái chính là hôm nay 15 âm lịch, ngày tai ương huyết sát của tôi. Mãng to một câu, trong lòng lạnh băng thì đúng lúc lão Quỷ và lão Vũ đến tìm. Thấy tôi không đúng, lão Quỷ lo lắng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi nói tiểu Lục lái xe đi mất rồi, sắc mặt ông ta cũng liền rất khó coi, ai thán: “Ý trời khó đoán!”

Nhớ đến Quách Chế Phiến, tôi vội lấy điện thoại ra gọi, thật cảm ơn trời đất là đã có tiếng chuông.

“Alo, huynh đệ à!” Quách Chế Phiến nhàn nhã nói.

Tôi nào rảnh mà khách sáo, hoảng loạn la lên: “Anh đang ở đâu? Mặc kệ đang ở đâu cũng được, anh nghe cho kỹ đây. Đêm nay bất luận thế nào anh cũng đừng ra khỏi cửa, càng không được lên chuyến xe số 13!”

Tôi gần như gào lên, nhưng đầu dây bên kia Quách Chế Phiến cứ như không nghe thấy, hỏi: “Tôi mới về Sơn Tây đón cha mẹ qua nè. Anh nói gì sao tôi không nghe rõ?”

“Tôi nói là đêm nay anh đừng có đi ra ngoài, ngàn vạn lần đừng lên chiếc xe số 13!”

Quách Chế Phiến nghi hoặc đáp: “Sao lại không được ra ngoài, hiện giờ tôi đang ở bên ngoài rồi. Anh nói gì ấy nhỉ, phải rồi huynh đệ, tôi nói cho anh một chuyện. Cha mẹ tôi đã xem danh sách kia, thật giật mình, trên danh sách có rất nhiều gia

đình giống gia đình tôi, toàn bộ đều chết trong ba vụ tai nạn. Chỉ còn một số ít hậu bối đang sống, mà anh đoán xem, ngay cả Xuyên Xuyên ở đoàn phim, tình hình gia đình cô ấy cũng giống chúng tôi.”

Tôi hít sâu một hơi, lại còn có cả Xuyên Xuyên, vội tăng âm lượng, nói: “Đừng lên chuyển xe số 13!”

Trong điện thoại vang lên tiếng còi inh ỏi.

“Gì cơ, điện thoại tôi sắp hết pin rồi, lát nữa tôi gọi lại cho nhé...”

“Tít...tít...tít..” còn chưa nói hết câu, đã không có tín hiệu.

Bấm gọi lại, không liên lạc được, tôi chửi một câu, chân tay bắt đầu luống cuống. Lão Quỷ thấy vậy thì bất an hỏi: “Sao thế, tìm được tiểu tử họ Quách rồi?”

Tôi bất đắc dĩ thở dài: “Ừ, anh ta về Sơn Tây đón cha mẹ đến, lần này là cả nhà đi cùng nhau. Quỷ bá bá, ông nói xem sao lại trung hợp như vậy chứ?”

Lão Quỷ nói: “Đêm nay một xe người khó toàn mạng, tôi đến tìm cậu là để đến đập nước ngồi chờ, không ngờ xe đã lái đi mất rồi. Mau tìm xe khác xem có thể bắt kịp trước khi xe số 13 đến đập không!”

Tôi nghe vậy liền gạt đầu, bất chấp quy định của đội xe, quay về ký túc mượn chìa khóa đồng nghiệp, rồi bảo lão Vũ lái chiếc xe số 72 đuổi theo. Trên xe, tôi gọi điện cho Xuyên Xuyên, thật lạ là cô ấy cũng đang ở ngoài, giờ đã là hơn 11h đêm rồi mà.

“Xuyên Xuyên, cô nghe tôi nói, giờ mau về nhà đi, sau đó khóa cửa lại, ngàn vạn lần đừng ra ngoài, ngàn vạn lần đừng lên chiếc xe bus số 13!”

Thấy tôi nghiêm túc, tuy trong lòng mơ hồ nhưng Xuyên Xuyên vẫn đáp ứng. Bà người nhà Quách Chế Phiến, cộng thêm Xuyên Xuyên, trước mắt chỉ biết được 4 người này đêm nay sẽ xảy ra chuyện, đương nhiên là còn có cả huynh đệ của tôi, tiểu Lục!

Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, đêm nay mạng người nguy hiểm, sinh tử của bọn họ như lông mày bén lửa. Lão Vũ lái rất nhanh, nhưng không biết do thiên mệnh khó cãi hay do tà ám

quấy phá, rõ ràng 365 ngày trong năm, tuyến đường này rất thoáng đãng, vậy mà đêm nay lại kẹt xe!

Mặc dù đã vượt mấy đèn đỏ, nhưng lão Vũ cũng chẳng cách nào cho xe bay qua cả. Hiện giờ, đối với chúng tôi mà nói, mỗi một giây đều vô cùng quý giá, miễn cảm nhìn một vòng, tôi nôn nóng hỏi: “Quý bá bá, xung quanh công ty tôi rất nắm rõ, tuyến đường này trước nay chưa từng kẹt xe, sao đêm nay lại đông như vậy. Ông thử nhìn xem có vấn đề gì không?”

Lão Quỷ nghe vậy cau mày, miệng lẩm bẩm gì đó, cắn đầu ngón tay chấm lên hai mắt, lập tức biến sắc, hoảng hốt hô: “Đúng là có tà môn!” Sau đó la lên với lão Vũ: “Tất cả đều là giả, lão đệ cứ cho xe chạy đi, trên đường không có cái xe nào đâu!”

Lão Vũ choáng váng quay đầu hỏi: “Giả?”

Thực ra nói cho cùng thì lão Vũ cũng là người của nhà nước, anh ta không trải qua nhiều chuyện như tôi, sợ anh ấy không nhẫn tâm, tôi vội lao tới ghé lái, tự mình cầm vô lăng.

Đạp mạnh chân ga liền mạch dứt khoát, tôi tông thẳng vào chiếc BMW trước mặt. Rầm một tiếng vang lớn, chuyện quái đản đã xảy ra, tuy xe có hơi rung lắc, nhưng lại không hề bị cản trở tốc độ, tôi như đặt mình vào một trò chơi điện tử, cứ thế giữ nguyên chân ga, liều mạng xuyên thẳng qua đám ô tô chặn đường.

Tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc, nhưng xe vẫn chạy như bay, còn chưa đi được xa lắm thì đột ngột tôi giẫm phanh gấp. Mặt đường trước mắt chẳng hiểu sao lại bị lún, một cái hố sâu đen ngòm xuất hiện, căn bản không đi tiếp được.

Lão Quỷ với lão Vũ theo quán tính bị hất ra trước ngã lăn ra sàn xe, lão Quỷ bò dậy ra phía trước nhìn rồi la lên: “Chạy tiếp!”

Trán tôi toát mồ hôi, lại là giả ư?

Con mẹ nó, tà ám tạo ảo giác trên đường!

Toàn thân tôi run lên, cắn chặt hàm răng, vừa định cho xe vọt qua cái hố thì chợt có tiếng chuông điện thoại. Giờ này đã là nửa đêm, rất ít khi có người gọi tới, mà lại còn là số của Thang Nghiêu.

Thời điểm then chốt này, nhất định phải có chuyện quan trọng, tôi ấn nút nghe, còn chưa mở mồm thì Thang Nghiêu đã nói: “Lý Diệu, anh nghe tôi nói, đêm nay Bạch Phàm gặp nguy hiểm. Chuyển xe 13 có chạy không?”

Sao đêm nay Bạch Phàm cũng gặp nguy? Tay tôi bắt đầu run lên.

“Có...nó bị lái đi rồi!”

“Ông chủ nơi, đêm nay bên kia sẽ hành động chung kết, Bạch Phàm bị liên lụy trong đó, nếu đêm nay xảy ra chuyện, nhất định cô ấy sẽ chết!”

Lòng tôi nhảy bộp một cái, hoảng loạn hỏi: “Vì sao lại như vậy? Tin có chuẩn không?”

“Chuẩn, tối qua sau khi đi gặp anh thì Bạch Phàm đến tìm tôi, nói mấy câu từ biệt rất quái lạ, anh cũng biết chuyện về bác Lục rồi đấy, tôi đoán nếu đêm nay thứ kia thu dọn tàn cục, tuyệt đối Bạch Phàm cũng là 1 nạn nhân!”

Nghe Thang Nghiêu nói mà tôi ngây ngốc, tại sao Bạch Phàm lại đến từ biệt cô ta, nàng biết đêm nay nguy hiểm, biết là ngày chết của mình ư? Vậy tối qua ngửa bài với tôi, chứ tôi là thằng ngốc, là cố ý làm tôi thất vọng, không quản nàng, tránh bị liên lụy sao?

Mồ hôi đã ướt sũng đầu tóc, tôi ngắt máy, không suy nghĩ nữa, đạp mạnh chân ga. Vút một tiếng, chiếc xe lao vọt qua cái hố, tiếp theo thì quang cảnh xung quanh ngày càng biến hóa, đột nhiên xuất hiện bức tường, đâm xuyên qua! Rồi lại đột nhiên xuất hiện từng đoàn người già trẻ qua đường, cũng lao qua luôn. Nhưng điều đáng sợ, đó là, không phải tất cả đều giả, trong những ảo giác đó có pha lẫn một ít sự thật.

Rầm một tiếng, xe khựng lại, tôi đã đâm phải thứ gì đó. Lão Quỷ la lên: “Tiểu tử, cậu đâm phải xe đỗ phía trước rồi!”

Trong mắt lão Quỷ, mọi việc vẫn diễn ra như thường ngày, nhưng trong mắt tôi thì xung quanh thật giả lẫn lộn. Nín thở ngưng thần, tôi cố ép bản thân bình tĩnh lại, đã đi qua tuyến đường này vô số lần, chỗ nào có đường cắt, chỗ nào phải rẽ tôi nhớ rõ, sau khi tĩnh tâm, bèn quay đầu bảo lão Quỷ: “Quỷ bá bá, ông nhìn giúp tôi xe qua lại trên đường!”

Với kinh nghiệm tài xế lâu năm, tôi tưởng tượng ra trong đầu một tấm bản đồ, lão Quỷ đứng cạnh nhắc nhở vị trí nào có xe đang đi lại, tôi không lái bằng mắt mình nữa, mà dựa theo bản đồ tưởng tượng để đi.

Cũng may sự phối hợp của hai chúng tôi đã có hiệu quả, cả đường đi không phạm sai lầm nào nữa. Đi hết đoạn đường này thì những ảo giác cũng hoàn toàn biến mất, tối bắt đầu nhìn thấy đường phố trống trơn, cũng thấy được màn kính hoàng trước mắt.

Ngay phía kia, chiếc xe số 13 đang đỗ ven đường, rất nhiều người xếp hàng lần lượt lên xe. Trong đám người xếp hàng đó, có Quách Chế Phiến, có Xuyên Xuyên, còn có cả Bạch Phàm.

Tôi điên cuồng bấm còi, nhưng họ đều giống nhau, tất cả ai cũng không cảm xúc, y hệt một đám người gỗ, chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cũng như không trông thấy bất kỳ sự vật nào vậy.

Không xong!!!

Tôi thăm mắng một câu, trong lúc đuổi tới nơi, đám người đã lên xe hết, bánh xe từ từ chuyển động. Sắp ra khỏi thành phố rồi, con đường ngoại thành không xa nữa là tới đập chứa nước Đường Oa Tử!

Lòng tôi hoảng loạn đến cực điểm, liều mạng đè tay lên vô lăng, tiếp tục tăng tốc. Cuối cùng thì cũng bắt kịp xe củ tiểu Lục, tôi gào lên qua cửa kính.

Nhưng tiểu Lục cũng chẳng khác gì các hành khách trên xe, mặt cậu ta vô cảm, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, như một con rối không có linh hồn!

Lão Quỷ hét lên một tiếng: “Xem đây!”

Ông ta lôi một viên đá bọc vải vàng trong túi ra, chạy đến cửa sổ xe, ném thẳng sang xe đối diện. Choang một tiếng, cửa sổ xe số 13 vỡ toang, viên đá lao vào đập trúng người Quách Chế Phiến. Viên đá chạm vào, anh ta đột nhiên rùng mình một cái tỉnh lại. Thấy cả gia đình đang trên xe bus, Quách Chế Phiến sợ vãi đá ra quần, ngã bệt xuống sàn. Tôi chỉ vào khoang lái của tiểu Lục, la lên: “Dừng xe, bảo cậu ta dừng xe!”

Quách Chế Phiến hiểu ý tôi, cố gắng bò lên buồng lái. Lão Quỷ định ném tiếp mấy viên đá bọc vải vàng, nhưng đột nhiên tiểu

Lục tăng tốc độ, nháy mắt chiếc xe vượt qua chúng tôi.

Giao lộ queo vào ngoại thành chỉ rộng đủ một xe chạy, tiểu Lục cho xe chạy vào trước, lòng tôi hoang mang, không ổn rồi!

Định tăng tốc vượt lên chặn đầu xe số 13, nhưng tiểu Lục cho xe chạy quá nhanh, nhất thời hai xe bám sát nhau trên đường. Cứ như vậy, sau một lúc giằng co thì tôi kinh hoàng nhận ra, bóng dáng đập chứa nước đang ở phía trước.

Tôi gào lên khản cả cổ, vừa tới gần đập, đúng như tôi dự đoán, chiếc xe số 13 đột ngột chuyển hướng, lao thẳng về phía hồ.

Lòng tôi như tro tàn, trơ mắt nhìn cả cái xe càng ngày càng gần hồ, chợt nghe Rầm một tiếng.

Giống như có ai đó bị xe tông phải bay ra ngoài, tôi nhìn xuyên qua cửa kính, người bị tông là Lưu Vân Ba!

Nhưng không vì vậy mà chiếc xe bus giảm tốc độ, đầu xe chỉ còn cách mặt nước trong gang tấc.....

CHƯƠNG 252: CÁI BÓNG DƯỚI ĐÁY NƯỚC

Đầu xe chạm mặt nước, kết cục đã định, lão Vũ không đành lòng nhìn cảnh đau lòng, quay mặt đi. Tôi thì chỉ biết thần cầu nguyện chuyện xảy ra đêm 15 âm lịch đầu tiên sẽ tái hiện, chiếc xe bus tự dừng lại!

Nhưng đây là thực tế, chiếc xe chẳng như tôi mong muốn, cứ thế cắm đầu xuống nước. Mặt nước nổi lên một bãi bọt trắng xóa, toàn bộ chiếc xe bus dần biến mất trong đêm đen.

Tôi tấp xe vào lề, cùng lão Vũ và lão Quỷ cuống cuống nhảy xuống, chạy về phía đập nước. Tất cả đã không còn kịp nữa rồi, tiểu Lục, Xuyên Xuyên, Quách Chế Phiến, Bạch Phạm...đều ở trên xe.

Mặt nước đã yên tĩnh trở lại, giống như chưa từng có gì xảy ra vậy. Tôi bất lực ngồi xõm dưới đất, nháy mắt nước mắt mặn đắng lẫn dài. Lão Quỷ cũng thở dài thườn thượt, cúi đầu thất vọng.

“Đằng sau!!!” Lão Vũ la lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, một bóng hình gầy gò lưng còng đang đứng ven đường, không phải bà lão để quên sọt đồ ăn thì còn ai?

Lão Quỷ thấy bà ta thì lập tức nổi giận, lục lọi trong túi, lấy ra thứ gì đó, vọt qua. Lão Vũ bên này thì phát hiện Lưu Vân Ba bị xe tông, lo lắng chạy tới, đập nước thì lương chỉ còn lại có mình tôi trong nỗi đau tuyệt vọng!

Nháy mắt, tôi đã mất đi một huynh đệ tốt nhất, một người con gái mình yêu nhất trên đời. Có phải chăng vận xui của tám kiếp đều đổ lên đầu tôi? Gió đêm hiu quạnh, giọng khàn đi, nước mắt tuôn như mưa.

Đúng lúc đang ở bờ vực của sự sụp đổ, đột nhiên chuyện lạ xảy ra, tôi chợt thoáng thấy một cái bóng khổng lồ uốn lượn trên mặt nước. Cái bóng bao trùm toàn bộ khu hồ, tựa như còn đang bơi lội, hoảng sợ, tôi nhảy về phía sau theo bản năng.

Chỉ chớp mắt, cái bóng đã biến mất tăm hơi, lát sau là tiếng nước sủi lên ào ào.

“Xôn xao xôn xao xôn xao...”

Kỳ tích, chiếc xe bus số 13 từ từ trôi lên mặt nước. Nước chảy xối ra từ các ô cửa kính, tôi bừng tỉnh đại ngộ, đoán được thứ gì đang nâng nó lên.

Xe bus chậm rãi dịch chuyển lên trên bờ rồi hạ xuống, cái bóng che phủ một vùng. Quách Chế Phiến đã tỉnh trước khi xe lao xuống nước, cũng là người đầu tiên có phản ứng, hai chúng tôi trong ngoài kết hợp, túm từng người bên trong xe ra.

Cũng may xe mới chìm chưa lâu, hành khách chỉ bị sặc nước hôn mê, không đáng ngại. Rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ vài phút ngắn ngủi mà tôi thấy như thế giới tận thế đã biến thành nhân gian tươi đẹp, cái cảm giác nháy ra khỏi hố sâu tuyệt vọng này thật tốt biết bao.

Ngước nhìn cái bóng mặng xà đang vằn vữa dưới nước, tôi nói tiếng cảm ơn tự đáy lòng.

Chợt có tiếng khóc thê lương, quay đầu nhìn lại, thì lão Vũ đang ôm Lưu Vân Ba, mắt không chế cảm xúc mà rống lên. Chuyện vừa rồi xảy ra bất ngờ, không ai có tâm trạng lo lắng cho Lưu Vân Ba, giờ mọi chuyện đã ổn, sau khi xác nhận Bạch Phàm và tiểu Lục không sao, tôi vội chạy qua chỗ lão Vũ.

Lão Vũ và Lưu Vân Ba vốn là chiến hữu, trước đây quan hệ rất tốt, chỉ vì lần xuống động quỹ cách đây hơn 10 năm mà trở mặt. Giờ này Lưu Vân Ba toàn thân đầm đìa máu, ánh mắt đăm đăm, hiển nhiên là không sống được bao lâu nữa.

Việc Lưu Vân Ba xuất hiện ở đây đêm nay rất bất ngờ, nhưng ngẫm lại, hôm nay là lúc bà lão thu dọn tàn cục, nhất định hẳn cũng nằm trong kế hoạch của bà ấy. Lưu Vân Ba hận lão vũ 10 năm trời, trong thời khắc hấp hối, nước mắt chân tình đã chảy ra, huynh đệ chiến hữu bao nhiêu năm, không phải một chút ân oán là có thể tan biến.

“Lão Vũ, 10 năm nay tôi đều nằm mơ làm thịt anh!” Lưu Vân Ba yếu ớt nói.

Lão Vũ khóc không thành tiếng, hai hàng nước mắt lăn dài gò má: “Tôi biết anh muốn làm thịt tôi, chẳng phải anh đã gửi cho tôi cái đồng hồ ma ám sao? Nhưng tôi cũng biết, anh

không thật tâm muốn giết tôi, nếu muốn giết thì với bản lĩnh của anh, tôi còn sống được 10 năm à?”

Những lời của lão Vũ thật chấn động, đúng vậy, Lưu Vân Ba luôn miệng nói hận lão Vũ đến tận xương tủy, nhưng mười năm qua, cùng lắm cũng chỉ gửi đến công ty cái đồng hồ, nhiều người đã chết nhưng lão Vũ thì vẫn sống sờ sờ. Với năng lực của Lưu Vân Ba, đúng là muốn giết lão Vũ thì lão có 10 cái mạng cũng chết, xem ra mục đích cái đồng hồ chỉ là làm lão Vũ mất việc, không được sống thoải mái mà thôi.

Lão Vũ nghẹn ngào nói tiếp: “Chỉ vì cái đồng tiền dưới động quỹ mà anh hận tôi với lão Đường suốt chừng ấy năm, đến mức như vậy sao?”

Lưu Vân Ba nhợt nhạt cười: “Lão Vũ, nếu năm đó anh chịu đưa đồng tiền cho tôi, có lẽ vận mệnh tôi đã rẽ sang hướng khác.”

Trước đây bà lão không giết tôi, rất có thể là vì trên cổ tôi có đeo đồng tiền hổ vằn, nếu năm đó lão Vũ đưa đồng tiền cho Lưu Vân Ba, bà lão đã không lấy được xương sườn của hắn, uy hiếp hắn bán mạng. Nếu vậy thì đúng là vận mệnh Lưu Vân Ba có khả năng đã khác.

Tôi ghét nhất là chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt, tuy từng bị Lưu Vân Ba lừa gạt, rồi hạ chú, nhưng nhìn kết cục thâm của hắn hiện giờ, trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Lão Vũ bất đắc dĩ thở dài: “Cho anh? Tiểu tử nhà anh không học hành gì, suốt ngày lảm bảm bâng môn tả đạo, Lý Đồng cũng nói hai đồng tiền không phải thứ tốt lành, chúng tôi làm sao dám đưa anh chứ? Lão Lưu à, anh đừng ghi hận chúng tôi, chúng tôi cũng không bán đồng tiền kia, tất cả đều muốn tốt cho anh, tà thuật mà anh học quá đáng sợ.”

Càng nói lão Vũ càng xúc động, thốt xong lời cuối cùng đã khóc nức lên. Ánh mắt Lưu Vân Ba đờ đi, càng ngày thở càng khó nhọc, mắt thấy sắp không trụ được nữa, bỗng nhiên tôi nhớ tới một chuyện. Thế đạo tồn tại hai đồng tiền hai cuốn sách, lúc tôi với lão Lưu xuống động quỹ tìm sách, Lưu Vân Ba đã đến sớm hơn một bước. Như vậy cuốn sách thứ hai hẳn là trong tay hắn.

Nghĩ đoạn, tôi vội hỏi: “Lưu đại sư, có phải trong tay ông còn một cuốn sách cổ bìa đen không?”

Lưu Vân Ba lắp bắp phều phào, tôi phải ghé tai sát vào miệng hắn, trước khi nhắm mắt, hắn đã kịp nói cho tôi nơi cuốn sách đang ở.

Nó nằm trong tay một chiến hữu khác của họ, chính là tên trộm năm xưa.

Lưu Vân Ba đã chết! Tôi vừa mới lấy lại được xương sườn của hắn, còn chưa kịp đưa, hắn còn chưa kịp hưởng một ngày tự do thoát khỏi bà lão.

Trên xe bus, tất cả mọi người đều sống sót, chỉ mình Lưu Vân Ba chết, rốt cuộc thì 15 âm lịch tháng này vẫn có mạng người phải hy sinh. Trong lúc lơ đãng, chợt tôi liếc mắt lên ven đường, dưới ánh trăng sáng ngời, một bóng người khoác chiếc đạo bào màu vàng đang cấp tốc chạy tới.

Là Đạo Diên!

Phản ứng đầu tiên của tôi khi trông thấy anh ta là vui mừng, lão Quỷ tới để đối phó bà lão, giờ Đạo Diên có mặt, vừa hay giúp được ông ấy một tay, nhưng nghĩ kỹ lại thì chợt lòng tôi trung xuống, không ổn!

Cuống quít quay lại nhìn hồ chứa nước, bóng con mãng xà màu đen vẫn còn ở đó, Đạo Diên tới đây vì nó. Tuy dáng lùn, hai chân ngắn, nhưng tốc độ của Đạo Diên lại thật nhanh, nháy mắt đã tới nơi, anh ta vung phát trần, vén tay áo không nói lời nào, tiến thẳng đến đập chứa nước.

Tôi hốt hoảng đuổi theo, túm tay Đạo Diên lại, la lên: “Đạo trưởng, ạn đừng qua đó vội, nghe tôi nói đã!”

Đạo Diên cau mày, đẩy tôi ra: “Có chuyện gì thì chờ ta thu thập con súc sinh này rồi nói!”

Tôi vội quay sang la lên với Quách Chế Phiến: “Ngăn anh ta lại!”

Quách Chế Phiến đang ngồi xổm, nghe thấy tiếng tôi, cũng không hỏi gì, lập tức đứng dậy xông tới trực tiếp quật Đạo Diên ngã ra đất.

Bóng con mãng xà dưới nước dần dần biến mất, Đạo Diên liếc mắt, hét lớn, bò dậy tiếp tục đuổi theo. Tôi nôn nóng nhìn tiểu

Lục đang ở cạnh, hô: “Tiểu Lục, lên!”

Tiểu Lục mới tỉnh lại sau cơn sốc nước, hiện giờ đang chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe tôi hô thì cũng không nói hai lời, bật dậy. Tiểu Lục khác Quách Chế Phiến, tuy cơ thể chưa hồi phục nhưng có võ công, chỉ một bàn tay là Đạo Điền khó mà bước thêm một bước.

Cầm chân được một lát thì cuối cùng cái bóng mắng xà đã biến mất, tôi thở phào nhẹ nhõm. Đạo Điền trừng lớn hai mắt, đập vào hông tiểu Lục một cái, chửi ầm lên: “Nhãi ranh, người làm hỏng đại sự của ta rồi!”

Tôi bảo tiểu Lục bỏ tay ra, chỉ vào những hành khách đang nằm, giải thích: “Đạo trưởng, anh phải phân rõ trắng đen. Nếu không có đại họa thì toàn bộ người trên xe đã chết!”

Đạo Điền cau mày nhìn những nạn nhân đang nằm la liệt trên đất, có vẻ không tin, cười lạnh: “Cái rắm! Nếu không phải tôi đến kịp thời, các cậu sớm đã xương cốt chẳng còn!”

Mắng xong, anh ta giơ tay lên bấm đốt, nhìn về phía tây, rồi chạy nhanh qua đó. Hướng này cũng chính là hướng lão Quỷ đuổi theo bà lão. Đạo Điền căn bản là không nghe tôi nói, chưa kịp mở mồm, anh ta đã biến mất trong bóng đêm.

Ngày 15 âm lịch lần này, hữu kinh vô hiểm!

Lúc tôi hỏi tại sao mọi người lại lên xe bus, tất cả đều trả lời giống nhau: không biết.

Bọn họ chỉ nhớ đang ở bên ngoài có việc, sau đó lúc tỉnh lại thì đã nằm bên bờ đập, bụng đầy nước hồ, còn ngay việc họ được lôi từ đâu ra, lên xe bằng cách nào, tại sao có mặt ở đây đều hoàn toàn không hay biết.

Kể cả tiểu Lục cũng cực kỳ trùng hợp, tối qua cậu ấy từ núi hoang về đến công ty là 11h đêm, thấy tôi không lái xe, tâm trạng đang buồn bực nên đánh xe ra chạy cho khuây khỏa.

Chuyến đi lên núi hoang của tiểu Lục giống như tôi lường trước, tốn công vô ích, nhưng bất kể tôi gặng hỏi thế nào, cậu ta cũng không chịu hé lộ nửa câu về hành trình.

Tiểu Lục là người vô thần, đối với sự trầm mặc của cậu ấy tôi có thể hiểu, cũng cảm thấy rằng cuối cùng tận mắt chứng kiến, cậu ta có thể buông tay.

Trước mắt, ngoại trừ Lưu Vân Ba thì tất cả đều không đáng ngại, nhưng tôi còn lo lắng cho một người, đó là lão Quỷ! Tối qua lão Quỷ đuổi theo bà lão liều mạng, sống chết chưa biết, cũng chưa thấy trở về!

Quách Chế Phiến thoát được tai kiếp thì luôn mồm nói là tôi đã cứu cả nhà mình, bội phục không thôi, cứ quẩn lấy tôi suốt ngày.

Buổi sáng không phải lái xe, tôi rảnh rỗi đến cửa khách sạn của lão Quỷ ngồi hút thuốc chờ ông ấy về. Quách Chế Phiến mồm ngậm thuốc, cười cười sán lại, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, cảm ơn anh đã cứu gia đình tôi tối qua!”

Tôi thờ dãi: “Đã nói với anh bao lần rồi, người cứu anh không phải tôi!”

“Này!” Họ Quách xua tay cười: “Huynh đệ đừng khiêm tốn, lúc xe chạy, người của anh đã ném vỡ cửa kính đánh thức tôi. Lúc xe rơi xuống nước, cũng là người của anh, à không, bằng hữu của anh vớt xe lên!”

Quách Chế Phiến là người thanh tỉnh sớm nhất trên xe, cũng là người duy nhất trông thấy xe lao xuống nước, rồi được đại họa vớt lên. Cảm thấy lời nói của anh ta có ẩn ý, tôi hỏi: “Thế tối qua dưới nước, anh trông thấy ai cứu anh lên?”

Quách Chế Phiến gạt đầu lia lịa, khoa chân múa tay nói: “Thấy thấy, ai da to như thế này này!”

Đang nói dở thì chợt có tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lão Quỷ đã quay về. Lão Quỷ đầu tóc rối bù, trông rất vất vả, cái áo trên người không thấy đâu, còn có mấy vết thương hở miệng ghê răng, máu thịt nhầy nhụa.

Ném vội điếu thuốc, tôi chạy tới đỡ ông ta, hỏi: “Quỷ bá bá, ông không sao chứ?”

Chắc mất máu nhiều nên sắc mặt lão Quỷ tái nhợt, miễn cưỡng lắc đầu, tôi lại lo lắng: “Đạo Điền đâu? Ông có gặp anh ta không?”

“Đi giết rắn rồi!” Nói xong, lão Quỷ không cầm cự được nữa, ngất đi!

CHƯƠNG 253: TÀ ÁM PHẢN CÔNG

Lão Quỷ ngất không bao lâu thì tỉnh lại.

Nghe kể việc cái xe được vớt lên bờ, lão Quỷ há hốc mồm kinh ngạc: “Con mãng xà này giúp chúng ta thật ư?”

Trước giờ đại họa vẫn luôn là kẻ giúp tôi, nhưng trải qua chuyện tối qua, cứu cả một xe người, vấn đề đã được chứng minh, tâm nguyện từ đầu của nó, hẳn cũng giống tôi, đó là đối phó với bà lão.

Lão Quỷ không còn đáng ngại, tôi vội hỏi tình hình tối qua đuổi theo bà lão, ông ta nói, bà lão không hề dễ đối phó, tất cả biện pháp hàng ma của ông ta đều không có tác dụng, vẫn phải trừ tận căn nguyên, đó là phong giếng!

Còn Đạo Điền tối qua chỉ gặp mặt lão Quỷ, trong mắt họ đối phó với hai tà ám khác nhau, nên Đạo Điền không ra tay giúp lão Quỷ, mà chạy về hướng tây. Lão Quỷ nói, đêm qua tay đạo sĩ mắt trợn trừng, mày dựng ngược, đã nổi sát tâm chứ không còn phong thái đạo gia đâu nữa.

Bản chất việc lão Quỷ bắt bà lão so với Đạo Điền bắt đại họa có chút khác nhau. Đạo Điền căn bản không tin lời tôi nói, không tin đại họa có lòng tốt, mà chỉ xem nó là cái gai trong mắt cần phải nhổ bỏ.

Lão Quỷ và bà lão đã từng giao đấu nhưng Đạo Điền với đại họa thì chưa. Hiện giờ trong tay Đạo Điền có một đồng tiền một cuốn sách; bà lão giữ một đồng tiền, còn một cuốn sách thì do tên trộm năm xưa giữ.

Lão Quỷ thì không nắm chắc 100% thắng được bà lão, sau khi nghe tung tích cuốn sách còn lại thì mừng lắm, cứ như là chỉ cần có nó, phần thắng sẽ tăng thêm mấy lần vậy. Lúc Lưu Vân Ba nói tung tích cuốn sách cho tôi, thực ra tôi rất bất ngờ, hẳn bán mạng cho bà lão, theo lý thuyết thì phải giao nộp nó cho bà ta mới đúng, hoặc có chăng cũng tự mình bảo quản. Thế tại sao hẳn lại giao cuốn sách cho tên trộm?

Lão Vũ ngồi nghe cũng thở dài, nói rằng Lưu Van Ba tuy làm rất nhiều điều sai trái, nhưng vẫn chưa hỏng hẳn, đây là chút lương thiện còn sót lại bên trong. Tên trộm cũng là chiến hữu của hai người, lão Vũ biết hẳn ở đâu, chuyện này làm tôi cảm thấy Lưu Van Ba cố ý không giữ cuốn sách bên mình, mà giao cho hẳn, mục đích là không cho bà lão có được nó.

Tiểu Lục và Bạch Phàm chết đi sống lại tôi mừng khôn xiết, trải qua đại nạn tôi mới biết cái gì là thứ đáng quý nhất trên đời. Con người ấy mà, chung quy cũng chỉ vui sống vì tình cảm, còn tất cả vật chất đều chỉ như mây khói!

Cuối cùng thì tôi cũng có đủ dũng khí để thổ lộ với Bạch Phàm, là thổ lộ chính thức. Quách Chế Phiến hôm đó đã gặp Bạch Phàm, thấy nàng xinh đẹp, giờ nghe tôi nói thì cười như được mùa, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: “Huynh đệ, mắt nhìn cao đấy!”

Tôi biết hẳn có ý gì, chính là cảm thấy tôi đây không xứng với Bạch Phàm. Nhưng hẳn căn bản không hiểu tình cảm của hai chúng tôi, tôi cũng chả kiêng dè gì, nói giỡn: “Thực ra tôi căn bản chẳng biết Bạch Phàm có đẹp hay không, tôi mù tịt! Nhưng anh chưa từng nghe câu này ư, bề ngoài đẹp thì rất nhiều, tâm hồn đẹp thì rất hiếm. Cái tôi yêu là một tâm hồn đẹp!” (Bố nhà ông, chỉ bốc phét ☐).

Quách Chế Phiến càng ôm bụng cười lăn lộn, một lúc lâu sau mới nói: “Câu này chưa là gì, tôi còn biết về sau của nó nữa!”

“Về sau như thế nào?”

“Về sau là, bề ngoài đẹp không xứng được với anh, tâm hồn đẹp thì đáng hai trăm cân!”

Sau đó hẳn nhìn tôi, cười đê tiện: “Có biết tâm hồn đẹp hai trăm cân là thế nào không huynh đệ?”

Tôi lắc đầu cười khổ: “Mất dạy!”

.....

Nhưng kế hoạch thổ lộ của tôi chưa kịp thực thi thì đã bị một thông tin đột ngột phá vỡ. Người mang thông tin này tới là Thang Nghiêu, tối đó cô ta chạy đến công ty, thở hồng hộc nói với tôi, Đạo Điền đã tìm tới quán mì cửa Đông!

Sợ xảy ra chuyện không hay, tôi tạm gác lại tình cảm, cùng Thang Nghiêu chạy tới quán mì. Tối nay gió lớn, Đạo Điền sa sầm mặt, đang ngồi nghiêm chỉnh trước cửa quán. Quán mì đóng chặt, tôi không thấy bóng dáng ông chủ đâu, nhưng tôi biết, đại chiến sắp nổ ra, bèn hít sâu, tới bên Đạo Điền khuyên nhủ: “Đạo trưởng, sao anh cố chấp quá vậy? Đã nói với anh đêm 15 âm lịch, đại họa đã cứu cả một xe rồi mà?”

Đạo Điền không lên tiếng, nheo mắt lờm tôi một cái, tôi vội bổ sung: “Nó được Hà tiên sinh đích thân thả ra, mục đích là để đối phó với tà ám kia, chính ta ám dưới giếng mới là kẻ gây ra những vụ tai nạn!”

Đạo Điền lạnh nhạt, nhìn chằm chằm vào cánh cửa kính trước mắt: “Đừng sốt ruột, chờ đêm nay ta thu thập xong noa, ngày mai sẽ giúp lão Quỷ vô dụng kia!”

Nói cũng vô ích, Đạo Điền cứ như vậy không lay chuyển, tôi bực mình giậm chân thình thịch.

“Tiểu tử, cậu sống được bao lâu rồi, đã gặp qua bao nhiêu người tốt kẻ xấu? Nói cho cậu biết, thế đạo này phức tạp hơn cả ngàn lần so với tưởng tượng của cậu, đừng có ngăn cản tôi!”

Thấy tôi vẫn muốn tranh luận, Đạo Điền vung tay áo nói tiếp: “Nghe đây, chứ cho là tôi tin Hà tiên sinh thả nó ra với dụng ý tốt, nhưng nó vẫn cần bị diệt trừ. Vẫn câu nói trước, một khi để sống nó, sau khi tôi chết đi, nó sẽ bá chủ thế đạo này!”

Tôi nhìn quán mì đang sáng đèn, muốn nói rằng nó sẽ không tạo phản đâu, nhưng chính bản thân lại mâu thuẫn. Đúng là đại họa đã cứu tôi, cứu toàn bộ người trên xe bus, nhưng cần nhắc việc nó giết mấy trăm người năm 83, thì những người nó cứu có thấm vào đâu?

Thực sự tôi không dám đảm bảo, sau khi đối phó với bà lão xong, nó sẽ không tạo phản. Thật giả khó phân, vô cùng có phân, cái thế giới trăm mặt này....

Đạo Điền này giờ không có ý định vào trong, khả năng anh ta cũng đã nắm chắc phần thắng, ngồi ngay ngắn ngoài cửa như giết thời gian. Tôi liếc nhìn xung quanh, đại khái đoán được mục đích của Đạo Điền, đó là trấn thủ không cho nó chạy, chờ đến trời sáng!

Thời gian không còn sớm nữa, lúc này tôi cần đưa ra phán đoán và lựa chọn, có nên tin tưởng đại họa, có nên ngăn chặn Đạo Diên không?

Ba phút sau, tôi đã đưa ra một đáp án quyết đoán, cứu!!!

Nếu Hà tiên sinh có thể định trước việc của 10 năm sau, ông ta đã tính đến việc đại họa có sửa đổi tâm tính hay không. Tuy năm 83 nó đã giết mấy trăm thầy âm dương nhưng đó cũng chỉ là lời đồn truyền miệng, bản thân tôi không chính mắt chứng kiến, chỉ biết nó đã cứu mạng mình, cứu huynh đệ mình tiểu Lục, cứu vợ tương lai Bạch Phàm!

Vượt qua được cửa ải khó khăn trong lòng, việc tôi cần làm bây giờ là phải kéo Đạo Diên đi để đại họa có cơ hội trốn thoát.

Đạo Diên không chỉ có bản lĩnh bắt ma, mà đối với người sống cũng rất có thủ đoạn, còn nhớ lúc ở Mặc Bàn sơn, không trông thấy động tác anh ta ra sao, tay làm vườn đã như bị thôi miên. Tôi không dám hành động một mình, lách qua bên cạnh, lén gọi điện cho tiểu Lục và Quách Chế Phiến, không lâu sau cả hai đã có mặt.

Tiểu Lục thì khỏi phải bàn, tôi bảo cậu ta đánh ai, cậu ta sẽ đánh, nửa câu cũng không hỏi, Quách Chế Phiến thì sau đêm 15 âm lịch, cũng như đệ tử của tôi rồi.

Đón giải phân công hai người, tôi đếm từ một đến ba, đồng loạt nhào vào Đạo Diên. Tiểu Lục có sức khỏe, cậu ta phụ trách ghi cổ Đạo Diên, tôi với Quách Chế Phiến túm chân, ba người nháy mắt nhắc bóng Đạo Diên chưa kịp phòng bị lên.

“Đi!” Tôi đưa mắt ra hiệu cho Thang Nghiêu, ý bảo mau đưa đại họa bỏ trốn, còn ba chúng tôi khiêng Đạo Diên đi ra đầu hẻm. Đương nhiên Đạo Diên nào có chịu nằm im, giãy dụa như heo sắp bị chọc tiết, cũng may anh ta đã có tuổi, sức phản kháng không lớn. Chừng năm sáu phút sau, cảm thấy đã đi xa hơn trăm mét, chúng tôi thả anh ta xuống đất.

Đạo Diên quay đầu, mặt đỏ bừng hét lên: “Mấy tên tiểu tử khốn kiếp, các ngươi làm hỏng đại sự hết rồi!”

Mắng xong lại xoay người chạy đi, Quách Chế Phiến thấy thế định đuổi theo, tôi giữ lại nói: “Không cần đâu!”

Ngẩng đầu nhìn thình không, tôi thở phào nhẹ nhõm, chừng ấy thời gian hẳn cũng đủ để nó chạy thoát rồi. Tiểu Lục bấy giờ mới hỏi chuyện là thế nào, tôi chưa kịp giải thích thì đột nhiên Quách Chế Phiến giật ống tay áo tôi, thấp giọng nói: “Huynh đệ, mấy giờ rồi?”

Tôi nghi hoặc: “Hơn 12h, sao?”

Quách Chế Phiến chỉ sang con phố đối diện, nói: “Muộn thế này rồi chẳng ai ra đường, sao bên kia còn có một bà lão?”

Tôi quay đầu, vừa trông thấy thì lập tức mồ hôi lạnh toát ra, bên đối diện, một cái bóng người gầy gò thấp bé, tuy không thấy rõ mặt, nhưng có thể nhận ra, vai phải bà ta có đeo một cái sọt đồ ăn!

Không xong!!! Tôi vội thấp giọng hô: “Chạy!”

Quách Chế Phiến rất miễn cảm, thấy tôi căng thẳng thì đã hiểu ra được một nửa, chữ chạy vừa cất ra, lập tức quay đầu chạy như điên!

Tiểu Lục thì không hiểu gì, ngờ ra, cũng bị tôi kéo mà chạy. 15 âm lịch bị làm hỏng chuyện, bà lão tới báo thù ư? Tinh thần căng như dây đàn, tôi cầm đầu cầm cổ chạy, trong ba người, tiểu Lục khỏe nhất nhưng lại chạy chậm nhất, chỉ được mấy bước đã ôm bụng xua tay.

Thấy tiểu Lục không chạy nổi nữa, Quách Chế Phiến dừng lại, tính đỡ cậu ta, tay vừa chạm vào vai tiểu Lục thì liếc mắt một cái, la lên: “Mẹ ơi, đuổi theo rồi!”

Nói đoạn, hẳn buông tay, mặc kệ tiểu Lục và tôi, tự mình bỏ chạy. Tôi hoảng hốt quay đầu nhìn, cách mấy chục mét phía sau, bà lão đang nhàn nhã bước tới, gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười quỷ dị.

Tôi run lên, tuy hai chân đã quá sợ hãi mà mềm nhũn, nhưng tiểu Lục là huynh đệ của mình, không thể bỏ mặc mà chạy giống Quách Chế Phiến được. Đỡ tiểu Lục đi về phía trước, lông gáy dựng hết cả lên, đi được mấy bước quay đầu lại nhìn, không thấy bà lão đâu nữa!

Lại quay đầu về phía trước thì suýt chút nữa trái tim tôi nhảy ra khỏi lồng ngực, gương mặt già nua khô cằn của bà ta đang chình ình trước mắt tôi, bốn mắt đối diện nhau gần như dán vào.

Vội loạng choạng kéo tiểu Lục chạy sang hướng khác, được vài phút, đến chỗ rẽ thì chợt nhìn thấy Quách Chế Phiến, hắn đang đứng im ở lề đường, hai mắt mở to nhìn trừng trừng.

Quay đầu không thấy bà lão đâu, tôi gọi lớn: “Anh còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy tiếp!”

Quách Chế Phiến vẫn đứng bất động tại chỗ, tôi sốt ruột túm tay kéo đi, thì cơ thể hắn như khúc gỗ đổ ụp xuống đất.

Tôi hoảng sợ hét lên, sau lưng Quách Chế Phiến có một lỗ thủng to, nhìn rõ được cả vạt áo đằng trước, nội tạng bên trong hoàn toàn biến mất, chỉ là một cái lỗ trống rỗng!

CHƯƠNG 254: CHUẨN BỊ PHONG GIẾNG

Cơ thể Quách Chế Phiến bị đảo rỗng, chết thảm ngay lề đường. Tiểu Lục thấy vậy hoảng loạn định ghé lại gần, tôi vội giữ chặt, kéo cậu ta lại, nói: “Đừng qua đó, bà lão giết đấy, chạy mau!”

Tiểu Lục sửng sốt, dùng sức giật tay tôi ra, nét mặt khó tin, nói: “Huynh đệ, đầu anh không có vấn đề đấy chứ? Trước đây có việc thì đổ cho ma quỷ làm, giờ thì hay rồi, xảy ra án mạng, anh lại đổ cho người làm, hơn nữa còn đổ cho bà lão vô tội?”

Tự nhiên thì lại tái phát cái bệnh đầu gối, tôi chẳng rảnh giải thích cho cậu ta, cũng mặc kệ cậu ta có đồng ý hay không, vội vàng vừa kéo vừa chạy.

Làm hỏng chuyện tốt ngày 15 âm lịch, có thể tưởng tượng được bà lão hận tôi đến nhường nào. Rõ ràng Quách Chế Phiến chạy trước chúng tôi, bà ấy lại giết hẳn trước sau đó đặt cái xác ngay ven đường, có vẻ bà ta chưa sốt ruột giết tôi ngay, mà đang muốn đùa bỡn đã.

Mới chạy được một đoạn, tiểu Lục lại thở hồng hộc ngồi phịch xuống đất, nói gì cũng không chịu chạy tiếp, tôi quay đầu nhìn, không thấy có ai ben đứng lại nghỉ ngơi.

Con người trong tình huống sợ hãi cực độ thì chạy trốn là phản ứng bản năng, nhưng giờ cẩn thận nghĩ lại, thì có chạy xa mấy cũng ích gì? Thực sự trong lòng đã trống rỗng, đêm nay xong rồi! Đứng dựa vào tường, tôi thở hồng hộc nói với tiểu Lục: “Tiểu Lục, hôm nay là tôi làm cậu liên lụy. Mục tiêu của bà ấy là tôi, cậu mau chạy về trước đi!”

Tiểu Lục không kiên nhẫn, xoa tay: “Anh có thôi đi không? Cứ như bị tâm thần vậy, tôi chạy đi đâu giờ? Hung thủ có khả năng đang ở gần đây, nhưng anh cũng không thể đoán mò đó là bà lão được!”

Dứt lời, cậu ta rút điện thoại ra gọi 110.

Báo cảnh sát xong, tiểu Lục đứng dậy nói: “Đi thôi huynh đệ, trước khi cảnh sát tới, chúng ta phải bảo vệ thi thể Quách Chế Phiến, đừng để hung thủ mang đi phi tang!”

Thấy tiểu Lục muốn quay lại, tôi sợ toát mồ hôi. Đang định ngăn cản cậu ta thì chợt thấy cách đó không xa, một bóng người thấp bé đứng trong bóng tối. Bà lão vừa cười khanh khách vừa bước ra, cất giọng khàn khàn: “Tiểu tử, thấy ta sao lại chạy? Ta theo ngươi lên Bắc Kinh làm chứng, ngươi còn chưa cảm ơn đấy!”

Tiểu Lục bước lên phía trước, thấp giọng cười nói: “Đại nương, bên kia đường có người chết, bà ngàn vạn lần đừng qua đó!”

“Ha ha...ha ha...” bà lão nghe vậy cúi đầu cười, chân vẫn bước về phía chúng tôi.

Xong rồi! Nhớ đến cơ thể bị đục một lỗ hồng của Quách Chế Phiến, lòng tôi lạnh từ trong xương tủy.

Bà lão tới ngày càng gần, nhưng đột nhiên cau mày, giống như gặp cường địch, vội lùi nhanh về phía bóng tối. Một cơn cuồng phong quét qua, tôi nghe thấy tiếng hét điếng tai của bà lão, tiểu Lục vội xắn tay áo, nheo mắt muốn chạy sang, tôi giữ chặt cậu ta lại: “Cậu con mẹ nó muốn làm gì?”

Tiểu Lục bực tức: “Anh không nghe thấy bà lão kêu thảm à? Đến tám chín phần là trông thấy hung thủ, tôi phải qua cứu bà!”

“Không cần ngươi cứu!” Tiểu Lục vừa dứt lời thì Đạo Diên bước ra từ khúc cua, lạnh lùng nói.

Đạo Diên tới, hiển nhiên là đại họa ở gần đây, tiếng hét trong bóng tối vừa rồi là do nó đến ư? Đại họa lại cứu tôi một mạng ngay trước mắt Đạo Diên!

Vất vả lắm mới bao vây được đại họa trong hang ổ của nó, kết quả lại bị tôi khiêng đi, lúc này Đạo Diên không còn vẻ cợt nhả thường ngày nữa, anh ta nghiêm túc, đi về phía bóng đêm, gằn giọng nói: “Chỗ này không có việc của hai người, quay về đi!”

Dứt lời, anh ta lôi cuốn sách bìa đen trong tay nài ra, từ từ biến mất ở bóng tối trước mặt. Đạo Diên đã từng nói, chỉ cần anh ấy có được đồng tiền, sẽ thu thập được đại họa, hóa ra một cuốn sách và một đồng tiền là đủ.

Trong bóng tối có cả bà lão lẫn đại họa, tôi tin Đạo Diên không hề tự tin đến mức mù quáng, anh ta có bảo hiểm trong người,

khỏi cần tôi lo lắng thay. Nghĩ đoạn, tôi vội kéo tiểu Lục chạy đi.

.....

Cuộc chiến của ba thế lực như thế nào tôi không biết, nhưng bản thân nhặt về được cái mạng là sự thật. Tiểu Lục thì tức mình vì tối qua tôi ngăn cậu ấy cứu bà lão, chê tôi nhát gan sợ phiền phức, sau khi về đến công ty thì giận không thèm nói chuyện.

Đối với tên đầu gối này, tôi sớm đã quen, nên chẳng so đo. Lão Vũ và lão Quỷ đều không có ở khách sạn, chắc họ đã đi tìm tên trộm kia.

Tôi vẫn luôn lo lắng bà lão sẽ quay lại đòi mạng mình, nhưng liên tiếp mấy ngày sau đều bình an, đến hôm thứ ba thì Đạo Diên tới tìm tôi. Nhìn nét mặt đặc ý ngời ngời của anh ta, tôi đã đoán được một nửa, đêm đó anh ta ngư ông đắc lợi, chắc chắn là rất thành công!

Đạo Diên gọi tôi ra ngoài, tôi gấp không chờ được mà hỏi tình hình hôm đó, anh ta vung phất trần, mắt sáng lên, nói: “Khó mà bắt gặp lúc hai tà ám chiến đấu, suýt nữa thì tôi đã thu thập!”

Tôi hít sâu một hơi, kết quả này coi như là một tin tốt, thiếu chút nữa, có nghĩa là còn chưa có thành công.

“Đạo trưởng, thế hôm nay anh đến tìm tôi làm gì, báo công à?”

Đạo Diên cười lạnh, quay lưng lại nói: “Tiểu tử ở đoàn phim đã chết, tà ám bắt đầu phản công, tôi đến để nhắc nhở cậu, phải cẩn thận trong những ngày tới đây. Đặc biệt là cái đập nước kia, ngàn vạn lần đừng tới đó nữa!”

Tôi gật đầu: “Sau chuyện hôm 15, tuyến xe 13 bị ngưng rồi!”

Đạo Diên xoay người định đi, tôi vội gọi lại: “Đạo trưởng, cái đêm Quách Chế Phiến chết, có phải đại họa đã tới cứu tôi trước anh một bước?”

Đạo Diên không ngoái đầu, lạnh giọng đáp: “Phải, làm sao?”

“Vậy chứng tỏ nó là tốt à?”

Đạo Diên lắc đầu: “Chỉ như vậy đã chứng minh nó tốt? Cậu không từng nghĩ, nó cứu cậu là có mục đích khác à?”

Nói xong câu này, Đạo Điền ung dung rời đi.

Mục đích khác?

Câu nói của Đạo Điền có ẩn ý làm tôi rất khó chịu. Chẳng phải Hà tiên sinh thả nó ra để đối phó với bà lão ư, còn có mục đích gì khác?

Có điều nhớ lại thì từ lúc biết đến sự tồn tại của đại họa, nó đã cứu tôi hai ba lần liền. Đúng vậy, lúc Quách Chế Phiến bị hại, nó không ra mặt, cố tình chờ đến lúc tôi lâm nguy mới ra tay, vì cái gì nó chỉ cứu mình tôi?

Hơn nữa, chính cái đêm đó, trong bóng tối, tôi cảm nhận được một mùi rất quen thuộc....

Nhày nào tôi cũng đến khách sạn lão Quỷ và lão Vũ ở để chờ họ, liên tiếp bảy ngày trời, cuối cùng cả hai đã về. Họ không làm tôi thất vọng, chuyến đi tìm tên trộm này rất thành công, cuốn sách còn lại đã có trong tay.

Lão Quỷ vui mừng khôn xiết, trái lại lão Vũ lại rầu rĩ, từ lúc về lão Quỷ cứ ôm riết lấy cuốn sách, nghiên cứu không thôi, tôi gọi lão Vũ ra ngoài cửa khách sạn hút thuốc nói chuyện.

Đưa cho anh ta điếu thuốc, tôi hỏi: “Thuận lợi không?”

Lão Vũ phả khói, khẽ gật đầu.

“Nhưng trạng thái anh không đúng, gặp được chiến hữu lâu năm sao rầu rĩ thế?”

Lão Vũ buồn buồn nói: “Có vui cũng có không vui. Cậu đoán đúng đấy, lúc Lưu Vân Ba giao cuốn sách cho anh ta, là sợ có ngày hôm nay, sợ khi mình chết, cuốn sách sẽ rơi vào tay tà ám.”

Quả nhiên là như thế, tôi nói: “Ừm, Lưu đại sư không đánh mất hoàn toàn bản thân, làm tốt lắm!”

Lão Vũ thở dài thật sâu, nheo mắt hỏi tôi: “Theo cậu, nếu 10 năm trước chúng tôi đưa đồng tiền cho anh ấy, anh ấy có để bước như hôm nay không?”

Thì ra lão Vũ phiền muộn là vì chuyện này, anh ta đang áy náy với chiến hữu, tôi vỗ vỗ bả vai lão, an ủi: “Cũng chưa chắc đâu lão Vũ. Năm đó anh với lão Đường làm đúng mà, Lưu Vân Ba học ba cái tà thuật không đứng đắn, nếu năm đó đưa đồng

tiền cho hẵn, có lẽ hẵn không sống được tới giờ đâu, ai mà biết trước được.”

Không muốn lão Vũ chìm đắm trong hồi ức áy náy, tôi chuyển chủ đề: “Phải rồi lão Vũ, lần này gặp nhau, chiến hữu anh có nói năm xưa vì sao lại lấy cắp mấy thứ đó không?”

Lão Vũ xoa tay: “Có hỏi, anh ấy nói lúc đó trẻ người non dạ, chẳng có mục đích gì, chỉ nghĩ nó là đồ cổ thì trộm đi thôi.”

Tôi thờ dại, xung quanh chuyến xe số 13 này, tất cả mọi chuyện phát sinh, sự xuất hiện của mỗi cá nhân, mỗi số mệnh của họ đều có ý nghĩa và sự liên quan nhất định, quả thực là rất khó mà tin.

Nhắc đến cuốn sách, lão Vũ ổn định trở lại, quay đầu hỏi tôi: “Phải rồi, tôi còn chưa tính sổ với tiểu tử nhà cậu đấy. Cuốn sách cậu mang tới lần này không phải là cuốn mà tôi lấy từ động quỹ ra đấy chứ? Tiểu tử cậu không đốt nó đúng không?”

Giờ đã khác xưa, lão Vũ đang ở chung chiến tuyến, chả cần giấu diếm gì nữa, tôi cười: “Ai bảo anh cứ thần thần bí bí cố thủ cái tòa nhà bỏ hoang, một bảo bối như vậy sao tôiỡn đốt?”

Lão Vũ cười khở, gõ tay vào trán tôi: “Tiểu tử nhà cậu, nhìn bên ngoài thì ngốc nghếch, mà bên trong lại có quỹ! Bảo vệ cuốn sách suốt 10 năm, cuối cùng lại bị cậu lừa lấy mất!”

Lão Vũ nói đúng, giấy thì không thể giữ được lửa, tuy rằng trải qua bao gian khổ, nhưng tôi đã điều tra được vụ án, tổng cổ tay lãnh đạo hủ bại vào tù, thu được vô số thành tựu. Trước mắt chỉ cần giữ được cái mạng nữa là vẹn toàn.

Đang nói chuyện rôm rả thì lão Quỷ cầm cuốn sách đi ra từ khách sạn. Tôi dịch sang một bên nhường chỗ, lão cũng chẳng chê bần, ngồi bệt xuống luôn, vuốt vuốt cuốn sách nói: “Xong, có bảo bối này, việc phong giếng càng dễ dàng!”

Liếc mắt nhìn cuốn sách, ngoài việc độ cũ mới bìa sách khác nhau thì nó giống hệt cuốn tôi đưa cho Đạo Điền, bèn tò mò hỏi: “Quỷ bá bá, sách này toàn ký tự lạ, ông đọc hiểu à?”

Lão Quỷ gật đầu: “Hiểu!”

Tôi liền hứng thú, còn nhớ lúc đưa cuốn sách cho Bạch Phàm và lão Lưu, họ mỗi người nói một kiểu, liền hỏi: “Rốt cuộc

cuốn sách có tựa là gì?”

Lão Quỷ lật lật gáy sách, đáp: “Trảo quỷ bí thuật!”

Tôi há hốc mồm, đây đã là cái tên thứ tư! Lão Quỷ cười:
“Cuốn sách còn lại trong tay, có phải cậu nghe người ta đọc tên khác nhau không?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, mỗi người đọc một kiểu, mà còn rất khác nhau nữa!”

“Thế thì đúng rồi, chỗ hay của cuốn sách nằm ở đó, nếu có duyên với cuốn sách thì trong mắt những người khác nhau sẽ đọc được nội dung khác nhau. Trong tâm nghĩ sao thì cuốn sách hiện lên như vậy!”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách mỗi người đọc một tên. Còn đang ngây người, lão Quỷ khép cuốn sách lại, thờ dài nói: “Bảo bối tốt như vậy mà dùng để phong ấn giếng trăn tà, thật đáng tiếc!”

“Có cuốn sách rồi, ngay mai chúng ta đi Hồ Yêu Sơn phong giếng luôn à?”

Lão Quỷ lắc đầu: “Chưa được, mỗi thứ có cách đối phó khác nhau, tôi còn chưa biết rốt cuộc tà ám dưới giếng là cái gì!”

Đúng vậy, ai cũng chỉ biết bà lão thoát ra từ cái giếng cổ, nhưng số tuổi bà ấy không khớp với người phụ nữ nhảy giếng, cái giếng đã tồn tại mấy trăm năm, nói không chừng bên dưới có đủ loại tà ma. Mà động cơ gây án của bà lão vẫn có chỗ khó hiểu.

Đúng lúc này thì lão Vũ có điện thoại, nghe xong anh ta giật mình hô: “Lão Đường về rồi!”

CHƯƠNG 255: PHÁN ĐOÁN SAI LẦM

Lão Đường đã trở về, tin tức này làm tôi vỡ òa!

Từ khi nói cho tôi về vụ tai nạn của 10 năm trước, tổng cộng lão Đường đã về hai lần, lần nào cũng nhằm cảnh báo tôi bác Lục là ma, bảo tôi không được tin ông ấy.

Án của tay lãnh đạo đang bị chững trể, mãi vẫn chưa được đưa ra chính thức, nhiều thế lực đang tìm kiếm anh ta. Thực chất thì ở lão Đường còn tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như, trong vụ tai nạn đầu tiên, toàn bộ hành khách bỏ mạng, tại sao lão Đường vẫn còn sống ngay trước mắt bà lão?

Sau mấy tháng trời gặp lại, quả thực tôi không thể tin đó là cùng một người. Nhất định là cuộc sống trong những ngày vừa qua của lão Đường không được tốt, tóc bết, toàn thân bần thiêu, thi thoảng còn bốc lên mùi tanh tưởi. Không còn vẻ trầm ổn của trước kia nữa, nhìn lão bây giờ như người rừng.

Sợ bị theo dõi, chúng tôi đưa lão Đường về ký túc tắm rửa, sau đó gọi đồ ăn bên ngoài về, không để lão Đường lộ mặt. Tiểu Lục thì lên tập đoàn họp, ký túc chỉ có tôi, lão Đường và lão Vũ.

Lão Đường ánh mắt đăm chiêu, trông thấy đồ ăn thì cuống cuống bốc, tôi với lão Vũ nhìn nhau không nói gì, im lặng chờ anh ta ăn. Hơn 10p sau, mình lão Đường ăn sạch ba đĩa thức ăn, 4 bát cơm, ợ một hơi sau đó xoa xoa bụng, thỏa mãn tựa đầu vào ghế.

Thấy anh ta đã no, tôi đứng dậy rót một cốc bia, vừa ngồi xuống, lão Đường đã hớp cạn. Tôi lại rót thêm cốc nữa, lão Đường lại định uống thì bị tôi ngăn lại: “Lão Đường, tôi còn tất nhiều chuyện phải hỏi anh, đừng uống vội như vậy!”

Lão Đường liếc tôi một cái, buông cốc xuống.

“Anh từ đâu xuất hiện?” Tôi hỏi.

“Trong núi ra!” Lão Đường chậm rãi đáp, có vẻ mệt mỏi.

Lão Vũ đi tìm cái cốc khác, rót bia nói: “Chắc khổ sở lắm hả?”

“Vẫn được, chỉ là sống không thể diện, không lộ mặt ra được thôi.” Nói xong, lão Đường quay sang hỏi tôi: “Nghe nói cậu

đã tố cáo thành công chú tôi?”

Câu hỏi quá trực tiếp, không biết có phải lão trách mình hay không, tôi xấu hổ gật đầu, tay gấp miếng đồ ăn, nói: “Ừ, ông ta ngã ngựa rồi! Lão Đường, anh đừng trách tôi, cứ cho rằng tuyến xe 13 bị tà ám quấy phá đi nữa thì việc chú anh làm cũng quá đáng, chuyện của Triệu Long Phi tôi đã được biết từ đầu đến cuối.”

Nghe thấy Triệu Long Phi, lão Đường nâng cốc lên uống cạn: “Tôi vẫn luôn áy náy về Triệu Long Phi, nhưng lão Vũ chưa nói cho cậu biết à, lúc chú tôi tìm đến anh ấy để ép bức thì tôi không được biết, lúc có tin đến thì anh ấy chết mất rồi.”

Lão Vũ xen vào: “Chuyện này tôi đã giải thích cho cậu ấy rồi, gồm cả việc năm xưa anh đi tự thú, đều do chú cậu dàn xếp, nếu phải ra tòa, tôi sẽ làm chứng cho anh.”

Lão Đường thở dài, lắc đầu: “Tai nạn xe xảy ra, cũng phải trách tôi đã uống rượu, trốn tránh 10 năm trời, lương tâm rất khó chịu. Chịu trừng phạt cũng coi như tôi được giải thoát.”

Giọng lão Đường đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên 10 năm nay anh ấy phải sống trong sự cô độc, lẩn trốn, tôi giơ cốc bia lên mời, nói: “Lão Đường, anh sợ tôi xảy ra chuyện nên báo cho tôi về tai nạn 10 năm trước. Ly này tôi mời anh!”

Lão Đường cười khổ giơ cốc lên chạm: “Lão ca từng ấy năm đã quen sống trong bóng tối, cũng là gặp cậu, tâm tính thật thà mới phá lệ kết huynh đệ!”

“Nghe lão Vũ nói, sau này anh cũng nghi ngờ mấy vụ tai nạn không đơn giản là ngoài ý muốn?”

Lão Đường gật đầu: “Sau khi tôi xảy ra chuyện, chỉ nghĩ rằng tại mình uống quá chén, nhưng sau đó mấy tài xế tiếp theo đều bị tai nạn, tôi liền thấy có điểm gì đó không ổn!”

“À, có phải là về bà lão để quên sọt đồ ăn không?”

Lão Đường tự rót bia cho mình, nói: “Đúng vậy, trước sau ba vụ tai nạn đều xuất hiện bà lão, đặc biệt là tai nạn xảy ra vào cùng một ngày 15 âm lịch, mà trong trí nhớ tôi vẫn còn in rõ, chính bà lão đứng ở giữa đường chứ không ai khác.”

“Bà ấy đứng giữa đường làm gì?”

“Cười thôi!” Lão Đường không hề do dự, trả lời.

“Cười?” Tôi nghe mà ngơ ra, không khỏi liếc nhìn lão Vũ, lão Vũ cũng rất bất ngờ.

Thử tưởng tượng mà xem, hơn 12h đêm, một bà lão đứng giữa đường nhìn về phía mình mà cười, đúng là khiến người ta không rét mà run. Lão Đường chờ dẫn, tiếp tục kể: “Giờ nhớ lại mới phát hiện rất nhiều điểm không đúng. Đêm đó, lúc xe chạy đến đập nước, trông thấy bà lão đứng giữa đường, tuy tôi uống say, nhưng vẫn có phản xạ đạp phanh. Ấy vậy mà xe chẳng những không dừng, mà trước khi tông vào bà lão, nó còn bị quẹo sang một bên, hướng thẳng đến hồ nước.”

Sợ tôi không tin, lão Đường bổ sung thêm: “Tôi đây nhất định phải đi tự thú, lão ca nói lời này không phải vì trốn tránh trách nhiệm, mà là sau khi tỉnh rượu, nhớ ra hết cả.”

Phanh xe không dừng, ngược lại còn quẹo về hướng hồ nước, đương nhiên tôi tin lời giải thích này của lão Đường. Có điều đó không phải điểm tôi chú ý, bèn hỏi: “Nếu anh xác định bà lão là tà ám, thế tại sao ba vụ tai nạn, chỉ có mình anh là sống sót?”

Lão Đường lắc đầu: “Không biết, trong khoảnh khắc xe sắp lao xuống hồ thì tôi tỉnh táo, nhảy từ cửa sổ ra ngoài.”

Nghĩ tới chỗ khác nhau giữa lão Đường và ba tài xế còn lại, chuẩn xác ra thì chỉ có là lão Đường uống rượu, còn ba người kia thì không, nó có liên quan gì chẳng?

Nhưng uống rượu nên thoát chết, lí do này chẳng phải quá hoang đường ư?

Lần trước lão Đường về, dẫn tôi đi thôn Đường Oa Tử, là muốn chứng minh bác Lục đã chết, bởi không ai biết rõ ràng bác Lục chết hơn anh ấy. Bác Lục chết trên chính xe lão Đường, cho nên lúc các thôn dân đều nói bác Lục còn sống, lão Đường mới tỏ ra vô cùng bất ngờ.

Tốn bao công sức nhằm chứng minh cho tôi bác Lục đã chết, mục đích của lão Đường là khuyên tôi đừng tin bác Lục, đừng điều tra án nữa. Anh ấy chỉ nghĩ làm sao để tôi cảnh giác với chuyến xe, cảnh giác với bà lão, nhưng lại không ngờ chính vì vậy mà gián tiếp đẩy tôi điều tra ra toàn bộ án tử.

Lúc ở Đường Oa Tử, lão Đường đã trốn vào trong núi, gánh nước thuê, làm việc nặng mà kiếm cơm qua ngày. Mãi đến khi

thôn dân mang báo về, trên đó có tin lãnh đạo bị bắt, mới dám lần nữa thò mặt ra ngoài.

Tôi để lão Đường ở lại ký túc, chờ khi cơ thể khỏe mạnh thì đi đầu thú, đã tìm được lão Đường, vụ án đã có thể kết thúc.

Lão Quỷ thì vẫn ở khách sạn ngày đêm nghiên cứu cuốn sách, nhưng sau một hôm đột nhiên mất tích, quay về thì cười không ngậm được miệng, thu xếp đi Hồ Yêu Sơn để phong giếng. Lúc trước ông ấy không xác định được rõ bà lão là thứ tà ám gì, không thể tùy tiện hành động, nhưng nhìn bộ dạng cao hứng lần này, có vẻ đã rất tự tin.

Tôi hỏi lý do, lão Quỷ vừa chuẩn bị những đồ nghề cần thiết vừa nói tôi nghe, lần này ra ngoài ông ấy gặp Đạo Diên, Đạo Diên kể, vài hôm trước cả hai tà ám đều đã bị thương.

Đó chính là cái đêm Quách Chế Phiến chết, bà lão chiến đấu với đại họa, Đạo Diên ngư ông đắc lợi. Bà lão bị thương, đương nhiên là tôi mừng lắm, nhưng nghe thấy đại họa cũng vậy, trong lòng không khỏi lo lắng cho nó.

Lần trước chưa phân thắng bại, lần này ai có thể hàng phục được tà ám sẽ chiến thắng, đương nhiên lão Quỷ không chịu lép vế, hạ quyết tâm đi Hồ Yêu Sơn phong giếng!

Nhìn lão Quỷ đang hưng phấn, tôi hỏi: “Quỷ bá bá, chẳng phải hôm trước ông nói, chưa làm rõ bà lão là tà ám gì thì chưa hành động ư?”

Lão Quỷ cười ha hả: “Không chờ được nữa, nhân dịp tà ám này bị thương, đi thử xem sao. Tạm thời coi nó là người phụ nữ năm xưa nhậu giếng, làm phép trừ ma!”

Lão Quỷ là đang nôn nóng đánh bại Đạo Diên!

Tôi chẳng giúp được gì cho chuyện bắt ma cả, hướng hồ lão Quỷ xuất sơn là vì mình, cho nên tuy trong lòng không tán đồng lắm, nhưng cũng khó nói lời ngăn cản. Việc duy nhất tôi có thể làm lúc này là sát cánh với lão Quỷ, đồng cam cộng khổ.

Lần đi Hồ Yêu Sơn này vô cùng nguy hiểm, tôi với lão Vũ, lão Đường và lão Quỷ chờ đến hừng đông thì bắt đầu xuất phát.

Tôi vốn không nghĩ việc phong giếng lại phức tạp như vậy, ngoài một số pháp khí, lão Quỷ còn vào thôn lấy một chậu máu gà, còn bảo tôi đi xin gạo của toàn thể hộ dân.

Cái giếng cổ này rất có tiếng ở Hồ Yên Sơn, xung quanh cắm đầy những lá cờ đỏ mini, người dân bản xứ tuy không nói ra miệng, nhưng ai cũng biết đó là cái giếng tà. Chưa từng có ai dám đi qua vạch cắm cờ, giờ nghe có người đến phong giếng, toàn bộ thôn dân đều đổ ra xem.

Phong giếng rất câu nệ chi tiết, đúng 8h59p sáng thì bắt đầu làm. Năm xưa có Hà tiên sinh chỉ điểm cách phong ấn, giờ lão Quỷ một mình đảm đương, ông rất thận trọng, rút những lá cờ ra, miệng lẩm bẩm gì đó, vừa đi quanh cái giếng một vòng, hất hết máu gà lên thành giếng.

Đang giữa ban ngày, nhưng nhìn máu tươi bám đầy miệng giếng, ai nấy vẫn sờn tóc gáy.

Làm xong, lão Quỷ lấy một lá cờ trắng trong túi ra, bảo tôi cắm ở bên cạnh giếng, trên lá cờ có thêu một hình thù quái lạ, chắc nó là cờ dẫn hồn gì đó.

Tiếp đến, lão Quỷ bắt đầu lẩm bẩm niệm chú, niệm từ sáng cho đến tận chiều. Rất nhiều thôn dân còn mang cả ghế, hạt dưa ra ngồi vừa nhấm vừa xem, kết quả là màn trình diễn chỉ có mỗi lão quỷ niệm chú, niệm chú không ngừng.

Thấy không thú vị, chẳng mấy chốc thôn dân liền giải tán, lão Quỷ niệm chú suốt từ lúc hơn 9h sáng cho đến 12h trưa thì ngồi xuống niệm, rồi đến tận 8h59p tối, tổng cộng là 12 tiếng đồng hồ.

Trời đã tối, thôn dân không ai dám ra xem nữa, lão Quỷ đứng dậy, đi tới rút cây cờ trắng, ném xuống giếng. Sau đó cầm bát gạo đưa cho tôi: “Bách gia mễ, tuyệt lai lịch! Cậu cầm bát gạo này, đi giật lùi, vừa đi vừa rải xuống đất, cả hai chúng ta đều không được quay đầu, để tôi chỉ đường cho cậu!”

Tôi lo lắng hỏi: “Như vậy tính là phong ấn rồi?”

Lão Quỷ nghiêm túc gật đầu: “Phong rồi, nếu bà ta là ma, sẽ không thể ra ngoài được nữa. Đi thôi!”

Tôi hít sâu một hơi, theo lời lão Quỷ dặn, thận trọng bước lùi, vừa lùi vừa rắc gạo trong bát ra đất, dần dần ra khỏi thôn. Vừa qua một khúc cua, tôi ngẩng đầu nhìn một cái, đột nhiên tay run lên, bát gạo rơi ụp xuống đất.

Lão Quỷ không dám quay đầu, thấy cái bát rơi, hoảng loạn hỏi: “Sao thế? Cậu mau nhặt bát lên!”

Tôi run lấy bầy đáp: “Không...không cần nữa Quỷ bá bá. Bà lão kia....đang đứng đằng sau nhìn chúng ta cười kìa!”

CHƯƠNG 256: BẢO ÂN VÀ BẢO THÙ

Chẳng phải ý nghĩa của việc phong giếng là nhốt bà lão dưới đó sao? Thế mà giờ ba ta đang đứng cách tôi không xa, cười!!

Quả nhiên vẫn thất bại, phán đoán của chúng tôi đã sai, tức là việc phong ấn của lão Quỷ không có hiệu quả, bà lão không phải là ma!

Nghe tôi hô, lão Quỷ quay đầu lại, trông thấy bà lão thì sửng người. Tôi la lớn: “Quỷ bá bá, có phải hôm nay bà lão ra ngoài có việc nên không bị nhốt dưới giếng?”

Lão Quỷ bất đắc dĩ nhăn mặt trả lời: “Sai rồi sai rồi, tà ám này đúng là không phải hồn ma người phụ nữ nhảy giếng!”

Tôi cẩn thận lùi từng bước, hỏi: “Thế giờ phải làm sao?”

Lão Quỷ phẫn uất đáp: “Nó không phải là ma thì tức là yêu quái, nó đã bị thương, không cần sợ!”

Bà lão vẫn đứng đó cười chứ không có ý tiến lên, lão Quỷ thấp giọng căn dặn: “Cách không xa phía sau là đường ra khỏi thôn, từ từ mà lui, nó dám tiến lên, tôi sẽ phế bỏ nó!”

Câu này của lão Quỷ chẳng những không mang lại giá trị động viên, mà còn khiến tôi thấy nực cười. Nếu đúng là có thể phế bỏ bà ta, chẳng phả ông ấy sẽ ra tay từ sớm rồi ư?

Hai chúng tôi lui một mạch về phía sau, cuối cùng cũng ra khỏi thôn trong sự sợ hãi, bước lên quốc lộ tối om, lúc này mới thở phào một hơi. Nhớ lại màn kinh hoàng vừa rồi, tuy bà lão không động đậy, nhưng nụ cười quỷ dị kia hằn sâu trong đầu tôi, nụ cười đầy bẻ khinh bỉ, cứ như đang cười nhạo hai thằng ngu đi phong giếng vậy!

Mà cũng đúng thôi, lão Quỷ chỉ vì nôn nóng thẳng được Đạo Điền, còn chưa biết rõ ràng về tà ám đã tùy tiện hành động, thật may là bà lão đang bị thương, chứ không thì hai chúng tôi đã chẳng còn đường lui.

Buổi tối không có xe, hai chúng tôi một già một trẻ thất thểu đi trên đường, lão Quỷ thì cứ cau mày, xấu hổ không nói lời nào. Thấy ông ta không có ý nói chuyện, đương nhiên tôi cũng

không làm mất mặt, chuẩn bị cả ngày trời, cuối cùng chẳng thu được kết quả gì, nói ra cũng thật xấu hổ.

Hai chúng tôi cứ thế đi, được mấy dặm thì lão Quỷ rớt cuộc không nhịn được nữa, lầm bầm: “Giếng cổ mấy trăm năm, lại có người nhảy giếng, sao lại không phải là hồn ma được chứ?”

Tôi nói: “Đúng vậy Quỷ bá bá, không phải ma thì nó là cái gì? Năm xưa ông phong giếng mà cũng không biết à?”

Lão Quỷ suy tư lắc đầu: “Năm đó tôi còn trẻ, lại phong ấn dưới sự chỉ đạo của Hà tiên sinh, cũng không biết bà ta là cái gì, tưởng đó là hồn ma!”

“Không phải ma, thì là yêu tinh!”

Lão Quỷ lắc đầu: “Có thể khiến tôi không thể nhìn ra, thì bất kể nó là thứ gì, đạo hành cũng rất cao thâm!”

Ngữ khí khi nói câu này của lão Quỷ không phải khuất phục, mà là lo lắng, vô cùng lo lắng. Lăn lộn cả một ngày, cuối cùng ông ta đã ý thức được bản lĩnh của bà lão cao tới đâu.

“Tiểu tử, tôi bó tay!”

Rốt cuộc ông ta cũng thốt ra, tôi sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Quỷ bá bá, ông nói gì vậy? Sao mới thất bại một lần đã nhụt chí?”

Lão Quỷ bất đắc dĩ thở dài: “Giao thủ với tà ám này mấy lần, tôi vẫn không đoán được nó là thứ gì, từng đó đủ để chứng tỏ, tôi không xử lý được nó!”

“Quỷ bá bá...” Tôi muốn an ủi ông ấy, nhưng rồi lại chẳng biết nói sao cho phải, tuy lão Quỷ thành danh từ hồi niên thiếu, nhưng đã thất bại hai lần trước bà lão rồi. Ông ta thất bại, có điều chính ông ấy đã cứu mạng tôi, cũng giúp tôi trong rất nhiều tình huống quyết định, nên tôi vẫn cảm kích tự đáy lòng. Đường còn khá xa, lão Quỷ buồn bực không nói gì thêm, để giày tôi sắp mòn hết cả rồi, vậy mà lão Quỷ cứ trầm ổn từng bước như cũ. Không phải ông ấy khỏe, mà là ông ấy đang giận dữ, giận dữ chính bản thân mình.

Lần thất bại này là một cú tát vào mặt chúng tôi, trước đó lão Quỷ không nói với tôi, do lần này hành động hấp tấp, nên pháp sự phong giếng không thể tiến hành lần nữa.

Nói cách khác là thất bại này đã khiến chúng tôi bỏ lỡ cơ hội hoàn hảo nhất bà lão khi bà ấy trọng thương.

Về đến thành phố thì trời đã rạng sáng, tôi bắt taxi đưa lão Quý về khách sạn trước, sau đó mới về ký túc trung chần ngủ. Những hy vọng trong lòng chớp mắt biến thành hư vô, bản thân thật quá thất vọng và kiệt sức.

Mấy hôm sau, lão Vũ chủ động đến tìm tôi mấy lần, nói sau khi quay về lão Quý như biến thành một người khác, suốt ngày ủ rũ, hôm nào cũng mở cuốn sách ra đọc đến ngẩn ngơ.

Tôi biết thất bại lần này là một cú sốc rất lớn đối với lão Quý, chỉ khuyên lão Vũ đừng làm phiền ông ấy, để ông ấy có thời gian yên tĩnh.

Lão Đường thì đã nghỉ ngơi một thời gian, thu xếp muốn đi đầu thú. Tôi và lão Vũ đương nhiên tán thành, tối đó mua bia và đồ nhắm để tiễn anh ta.

Trên bàn nhậu, lão Đường than thở, rất hối hận về việc năm xưa đã nhả xe chạy trốn, ẩn nấp suốt cả từng ấy thời gian. Đường đi do chính mình chọn, giờ ngã xuống ruộng, hai chúng tôi cũng chỉ biết mời lão Đường uống.

Cả đêm, ba người uống hết 24 chai bia, lão Vũ và lão Đường say mềm, ôm nhau lúc thì khóc rống lên, lúc thì lại hát.

Tuy tôi cũng uống không ít, nhưng vẫn khá tỉnh táo, ghé vào bàn nhìn nồi bánh bao thịt mà tự hỏi, bà lão không phải hồn ma, thế rốt cuộc là thứ gì? Mấy ngày nay, toàn bộ tâm trí tôi đều đặt ở việc này.

Cẩn thận nghĩ lại thì việc bà lão không phải ma cũng có chút lý do, thứ nhất là người phụ nữ năm xưa nhả giếng không già như vậy, thứ hai, quan trọng hơn là lúc Từ bán tiên bói cho tôi có nói, bên cạnh tôi chỉ có một hồn ma. Sau khi xác định được bác Lục là ma, như vậy thì chắc chắn bà lão không phải!

Giờ đã đủ cơ sở để khẳng định việc này, có điều đã muộn.

Tiếp tục theo dòng suy nghĩ, từ từ cân nhắc, sắp xếp hết những gì mình đã trải qua, nhưng câu nói của mọi người, độ nhiên tôi như bừng tỉnh đại ngộ!

Tất cả sự việc đều có logic của nó, tôi đã đoán được, đến tột cùng bà lão là thứ gì!!!

Lão Đường và lão Vũ đang ôm nhau khóc, bị tiếng đập bàn của tôi làm giật mình, mắng một câu rồi lại quay ra ôm nhau.

Tôi tỉnh rượu luôn rồi!

Lần trước muốn vào nhà bà lão để tìm xương sườn của Lưu Vân Ba, tôi đến nhờ đại họa giúp đỡ. Lúc đó Thang Nghiêu đã đưa cho tôi túi xà lân phấn, bảo tôi uống vào.

Tại sao uống xà lân phấn của đại họa đưa thì bà lão sẽ không phát hiện ra mình?

Còn nữa, hôm ấy trốn trong bếp, tôi phát hiện bà lão nấu một nồi cóc, lúc chui ra khỏi lu nước, cóc bị bà ta ăn gần hết, không nhả xương, chứng tỏ bà ta nuốt chửng.

Kích động, tôi quay sang hỏi lão Đường: “Hai người đừng có ôm nhau nữa, tôi có chuyện chính cần bàn đây!”

Lão Đường lau nước mắt, nói: “Sáng mai tôi phải đi đầu thú rồi, có gì thì hỏi đi!”

“Mười năm trước, anh với Triệu Long Phi uống rượu gì?”

Lão Đường thất vọng, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Uống bia.” Sau đó lại bổ sung: “À, chủ yếu là bia, sau khi hết, Triệu Long Phi có lấy bình rượu hùng hoàng ra, có điều rượu hùng hoàng ai cũng nói là độc, nên không dám uống nhiều. Sao?”

Đúng rồi! Vậy thì đúng rồi!!

Vụ tai nạn đầu tiên, sở dĩ lão Đường tỉnh táo mà nhảy ra khỏi xe thoát chết, là bởi vì lão uống rượu trước khi lái xe, hơn nữa còn là rượu hùng hoàng!

Rắn sợ hùng hoàng, kết hợp với vụ xà lân phấn, nuốt chửng cóc nữa, tôi biết bà lão là thứ gì rồi. Bà ta cũng giống đại họa, là một con rắn!

Nói như vậy, nhất định đại họa đã biết nó với bà lão là cùng loài, việc nó đưa xà lân phấn cho tôi là minh chứng rõ ràng nhất.

Nghĩ thông suốt, tôi cảm thấy con đường phía trước đã rộng mở, chỉ tiếc là trước khi mình nghĩ ra thì lão Quỷ đã hấp tấp đi phong giếng.

Lão Vũ và lão Đường thấy tôi kích động thì khó hiểu nhìn nhau, hỏi tôi bị điên à. Tôi nghiêm túc nói: “Rắn!”

“Rắn?”

“Lão Đường lão Vũ, bà lão xuất hiện trong những vụ tai nạn đúng là tà ám, bà ấy là một con rắn thành tinh!”

Không khí ngưng đọng.

Đáng lẽ ra mình không nên nói ra phát hiện quan trọng này trong bữa nhậu mới đúng. Lão Đường thở phào: “Huynh đệ, tôi còn tưởng cậu có cách nào giúp lão ca đây giảm án. Rắn ư, ha ha, tà ám có là thứ gì, nó cũng đâu liên quan đến chúng ta chứ.”

Đối với lão Đường thì đúng là phát hiện này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng lão Vũ hẳn là biết nặng nhẹ, chẳng qua là đã uống nhiều quá nên mắt híp tịt, nói gì không rõ. Anh ta mồm miệng không rõ hỏi tôi: “Ai là rắn?”

“Bà lão!”

“Bà lão làm sao?”

“Bà ta là rắn!”

Lão Vũ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, cười nói: “À, hóa ra là vậy, sọt đồ ăn là rắn, bà lão ngày nào cũng vác nó mà không biết mình vác con rắn sao?”

Con mẹ nó....tôi thật hết lời để nói

Lão Đường giơ tay ra: “Nói đến rắn, để tôi kể cho cậu chuyện này hay lắm! Hic...hai người...hic, muốn nghe không?”

Trông hai lão già say khướt mà tôi đau cả đầu, vừa định đứng dậy tìm lão Quỷ để nói về phát hiện của mình thì lão Đường túm lấy tay nói: “Cậu đi đâu? Chẳng phải cậu thích nghe truyền thuyết về rắn sao? Câu chuyện tôi sắp kể, là do thôn dân nói lúc tôi trốn trong núi.”

Lão Đường cố chấp kéo tay, tôi đành phải ngồi xuống, cố nhẫn nại lắng nghe.

“Ợ...” Lão Đường vừa định mở mồm thì ợ hơi một tiếng, tôi vội xua tay cho bay hơi men nồng nặc.

“Thôn dân nói, rất lâu trước kia, có một người phụ nữ cứu một con rắn, con rắn liền suốt ngày quanh quẩn trong phòng chủ nhân, cứ uốn lượn, uốn lượn, uốn lượn...”

Tôi nghe mà mất kiên nhẫn, trước nay chưa từng thấy lão Đường uống say biến thành thế này, không muốn lãng phí

thời gian, định đứng dậy thì lão nói tiếp: “Một ngày kia, người phụ nữ cứu con rắn sinh được một đứa bé. Đứa bé kia bẩm sinh bị liệt não, đến 5 tuổi còn chưa biết đứng. Nữ chủ nhân liền...ợ....”

Câu chuyện có vẻ quen quen, nháy mắt tôi khẩn trương nói: “Lão Đường, anh đừng có ợ nữa, mau nói nốt đi!”

Lão Đường lườm tôi một cái rồi tiếp tục: “Cha mẹ chồng cô ta nói cô ta vô dụng, sinh ra một phế vật, hàng ngày đánh chửi, không cho ăn cơm. Sau đó, con rắn mà cô ấy cứu đã báo mộng, nói rằng chờ nó ra ngoài tìm thuốc cho đứa con.”

Không chỉ riêng tôi, mà ngay lão Vũ nghe đến đó cũng ngẩn người. Không sai, đây đúng là câu chuyện về người phụ nữ nhảy giếng, chỉ là trước đây Thang Nghiêu không kể cho tôi về con rắn mà thôi.

Lão Vũ sốt ruột hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì trước khi con rắn quay về, người phụ nữ đã không chịu được sự hành hạ mà ôm con nhảy giếng.”

Tôi với lão Vũ nhìn nhau, chữ kinh ngạc hiện rõ trên mặt. Tôi hỏi lão Đường: “Ai kể cho anh chuyện này? Sao người đó biết rõ tình tiết như vậy?”

Lão Đường cầm cốc lên còn định uống, lần này thì lão Vũ ngăn lại: “Lý Diệu đang hỏi anh đấy, anh nghe ai kể, sao người đó biết tường tận như vậy?”

Thấy lão Vũ cũng quan tâm chuyện này, lão Đường tỏ ra khó hiểu, nói tiếp: “Người kể cho tôi là một ông già hơn 80 tuổi. Vợ ông ấy trước kia có quan hệ rất tốt với nữ chủ nhân con rắn, cả hai là bạn thân không giấu nhau điều gì. Chính cô ta nói với vợ ông ấy, ban đầu vợ ông ấy không tin, nhưng sau khi người phụ nữ nhảy giếng ít lâu thì đúng là con rắn đã quay lại.”

Thì ra là thế, tôi vội hỏi: “Có phải lúc sinh ra đứa bé liệt não, rất nhiều thôn dân đã chê cười cô ta?”

Lão Đường gật đầu: “Rất nhiều, nông thôn của mấy chục năm trước cậu nghĩ thử xem, lúc đó tư tưởng còn phong kiến, nhà ai sinh con trai đều được hâm mộ lẫn ghen tị. Rồi sau biết thằng bé bị liệt não, không tránh khỏi chê cười dè bieu.”

Hóa ra là thế, đến đây thì động cơ lẫn thân phận của bà lão đã rõ như ban ngày, đó là vừa báo ân, vừa báo thù.

Tôi xác nhận lại lần cuối: “Lúc kể câu chuyện này, ông lão có nói nó xảy ra ở đâu không? Ở Hồ Yêu Sơn đúng không?”

Lão Đường hơi sửng sốt, sau đó xoa tay: “Hồ Yêu Sơn? Đúng là ông lão ở đó, nhưng chuyện này tuyệt đối không phải ở Hồ Yêu Sơn. Lúc tôi hỏi, ông ấy nói, nơi đó tên là Lưu gia thôn.”

Tôi thàn than: “Chuẩn rồi! Lúc Thang Nghiêu kể truyền thuyết về cái giếng cũng nói, năm xưa Hồ Yêu Sơn có tên là Lưu gia thôn!”

CHƯƠNG 257: XUỐNG GIẾNG

Lão Vũ cũng tỉnh phân nửa luôn, thấy tôi kiên định, ghé đầu lại nghi hoặc hỏi: “Lão Đường đã bảo chuyện đó xảy ra ở Lưu gia thôn, không phải Hồ Yêu Sơn. Sao cậu còn suy tư?”

Tôi rót cốc bia cho hai người, nói: “Lão Đường lão Vũ, Hồ Yêu Sơn chỉ là cái thôn nhỏ không tiếng tăm. Nếu không phải chúng ta là tài xế xe bus khả năng cả đời cũng chẳng nghe qua. Huống chi năm đó hai người còn trẻ, tham gia quân ngũ từ sớm nữa.”

Rót bia xong, tôi ngồi thẳng lưng nói tiếp: “Chuyện mà lão Đường kể chính là xảy ra ở Hồ Yêu Sơn. Cái giếng cổ đó vẫn còn trong thôn, giờ thôn có tên Hồ Yêu Sơn, yêu trong từ yêu quái, nhưng trước đó, nó được gọi là Lưu gia thôn.”

Lão Đường lão Vũ nghe xong không khỏi nhìn nhau. Lão Đường lại ợ một hơi men, nửa tin nửa ngờ hỏi tôi: “Sau đó thì sao, bà lão là rắn có liên quan gì đến tai nạn xe?”

Tôi uống hớp bia, giải thích: “Lão Đường, anh là tài xế đầu tiên của chuyến xe số 13, vụ tai nạn do anh gây ra, hiện giờ chính anh lại mang về thôn tin quan trọng nhất.”

Dừng một chút, tôi nói tiếp: “Bi kịch nhảy giếng mà anh vừa nói, chính là mấu chốt của các vụ tai nạn. Lúc trước chúng tôi vẫn luôn cho rằng bà lão chính là người phụ nữ nhảy giếng, là hồn ma, nhưng đã sai. Thực chất bà lão gây ra mấy vụ tai nạn, lại là con rắn mà cô ta cứu.”

Lão Đường mới về, rất nhiều chuyện chưa biết, đột nhiên nghe kết luận của tôi thì có phần chưa tiếp thu hết, ái ngại nhìn lão Vũ, hỏi: “Được, vậy cậu nói xem, tại sao bà lão lại hại chúng ta, tại sao cứ phải là chuyến xe số 13 này?”

Tôi thở dài: “Người phụ nữ sinh ra đứa bé liệt não, bị cả nhà chửi đánh, ngược đãi, bên cạnh đó là rất nhiều thôn dân mìa mai dè bỉu, bỏ đá xuống giếng. Anh cũng vừa mới nói đấy, con rắn sau khi được cứu thì ngày nào cũng quanh quẩn trong phòng, tất cả mọi việc nó đều chứng kiến, nhưng chưa kịp lấy thuốc trở về thì chủ nhân đã nhảy giếng!”

Lão Đường tự giễu: “Sau đó nó liền báo thù?”

“Đúng vậy, sở dĩ nó chọn ngày 15 âm lịch là bởi vì người chết đuối vào đêm đó rất khó đầu thai. Sở dĩ suốt 10 năm vẫn tiếp tục xảy ra tai nạn, là bởi con rắn muốn giết tận ba đời nhà họ. Nói là nó báo ân cũng đúng, mà nói là nó báo thù cũng không sai!”

Nói xong, cả lão Vũ và lão Đường đều trầm mặc.

Đây không phải chuyện do tôi tự dựng lên, mà mỗi một câu đều tổng hợp bởi những gì chính bản thân đã trải qua, cùng những gì mình điều tra, phân tích được. Hơn nữa giờ ngẫm lại, trong sọt của bà lão có đựng tro cốt, hẳn đó chính là của hai mẹ con nữ chủ nhân.

Lão Đường nghe mà choáng váng, cảm thán nói: “Cậu nói rất có lý, giết ba đời để báo thù cho người phụ nữ, thật quá tàn nhẫn!”

Tôi cười khở: “Chắc là người phụ nữ không tin con rắn báo mộng, sau đó thực sự chịu hết nỗi sự ngược đãi nên tự sát. Bà lão hận họ đến xương tủy, cho nên giết sạch ba đời.”

Lão Vũ thở dài: “Chẳng phải trên mạng có câu, người không tàn nhẫn thì đứng không vững sao. Thực chất thì người phụ nữ kia nên vùng dậy mà phản kháng, đối với kẻ ác thì phải gai góc mới được.”

Lão Đường nhỏ hai hàng nước mắt hối hận: “Mặc dù vụ tai nạn xe là do con rắn thành tinh gây ra, nhưng tôi vẫn có trách nhiệm lớn trong đó. Tôi không nên uống rượu lái xe, càng không nên bỏ trốn. Tôi phải đứng ra nhận trách nhiệm của mình!”

.....

Sáng hôm sau, lão Đường từ biệt tôi và lão Vũ, tự đến đồn công an đầu thú. Thực chất thì anh ta hoàn toàn có thể sống chui lủi cả đời trong thôn, nhưng anh ấy đã không làm vậy, thứ đánh bại lão Đường chính là bản tính lương thiện và lòng tự trọng của mình.

Lão Đường nửa đời bi ai, sống trong bóng tối đã chịu sự khiển trách của lương tâm, chi bằng đứng ra dũng cảm nhận trách nhiệm, ít nhất thì ngày qua ngày cũng được thanh thản, người mắc sai lầm không đáng sợ, đáng sợ chính là trong lòng không biết xám hối.

Trên đường tới khách sạn lão Quỷ ở, tôi với lão Vũ chẳng ai nói với ai câu nào. Tuy lão Đường cũng là huynh đệ của tôi, nhưng tình cảm không thể so sánh với bao nhiêu năm quân ngũ cùng lão Vũ được. Chắc hẳn lão Vũ còn buồn hơn tôi một bậc, trước giờ chưa từng thấy sắc mặt anh ta khó coi như vậy.

Bên ngoài trời đã âm u, từng hạt mưa thưa thớt bắt đầu nhỏ xuống, tâm trạng càng nặng nề...

Vào đến khách sạn, trông thấy lão Quỷ đầu tóc rối bù cẩu bần, hiển nhiên là mấy ngày rồi chưa tắm rửa, thấy ông ấy suy sụp như vậy, tôi cũng khó chịu, đến sát giường nhẹ giọng nói: “Quỷ bá bá, tôi mang đến một tin tốt!”

Đôi mắt lão Quỷ vô hồn nhìn chằm chằm cuốn sách, thờ ơ thốt ra một câu: “Nói!”

Tôi hít sâu: “Quỷ bá bá, nếu biết bà lão là thứ gì, ông có biện pháp phong giếng không?”

Rốt cuộc thì nét mặt lão Quỷ đã có biến hóa, buông cuốn sách cổ xuống quay đầu nhìn tôi: “Cậu biết?”

Tôi hưng phấn: “Đã biết, kết hợp nhiều manh mối, cuối cùng tôi cũng làm rõ bà lão là thứ gì. Quỷ bá bá, bà ta giống như đại họa, chẳng qua là một con rắn thành tinh!”

Lão Quỷ đang tập trung tinh thần, nghe tôi nói xong thì thất vọng tột độ, xoa tay bực tức quát: “Rắn cái rắn! Cậu đã quên cái hôm nó muốn giết cậu, tôi dùng khói và lửa xua đuổi đều không tác dụng à? Rắn sợ khói, có thành tinh vẫn sợ khói, lúc đó tôi đã bảo nó không phải rắn mà.”

Tôi vội giải thích: “Nó là rắn đẫy Quỷ bá bá, lúc đó chẳng qua chúng ta bỏ sót một chi tiết, sở dĩ nó không sợ khói, cùng chung nguyên nhân với việc nó dám đến giết tôi. Ông nghĩ kỹ lại xem!”

Lão Quỷ sửng sốt, ngồi thẳng dậy, nghiêm túc tự hỏi hồi lâu.

“Ý cậu là, lúc đó nó không sợ khói do đã nắm giữ được một đồng tiền trong tay?”

“Đúng!” Tôi hưng phấn đáp.

“Lúc nó tới giết tôi, đã có một đồng tiền hổ vằn do Lưu Vân Ba đưa. Nó có đồng tiền mới dám giết tôi, thì có đồng tiền không

sợ khói cũng rất có khả năng.”

Nháy mắt lão Quỷ tỉnh táo lại: “Đúng là thông suốt rồi. Nhưng vì sao cậu lại đoán nó là rắn?”

Thấy lão Quỷ đồng ý với suy đoán của mình, tôi bèn kể chuyện tối qua cho lão nghe. Nghe xong, lão Quỷ bật cười vỗ tay: “Thông suốt! Hóa ra tà ám là thứ này.”

Nhưng sự phấn chấn chỉ duy trì vài giây, đột nhiên lão Quỷ lại như quả bóng xì hơi, một lúc lâu sau bất đắc dĩ xoa tay: “Haiz, bây giờ có biết cũng vô dụng, lần trước phong giếng thất bại, trong thời gian ngắn tới tôi không thể làm pháp sự tiếp được.”

Tôi hỏi: “Ông cần bao lâu mới hồi phục?”

Lão Quỷ giơ ngón trỏ: “Một tháng!”

Tôi lập tức thất vọng, một tháng, quá lâu! Quách Chế Phiến chết thảm chứng minh bà lão đã không an phận nữa, bất chấp giết người, không cần phải đúng ngày 15 âm lịch. Tôi e mình không thể sống sót đến 15 tháng sau!”

Lão Quỷ trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngẩng đầu, nói một câu chắc nịch: “Không thể chờ một tháng, nhưng tôi có cách khác!”

Tôi sửng sốt: “Cách gì?”

Lão Quỷ xỏ giày bước xuống đất, đi lại mấy vòng rồi mới thận trọng trả lời: “Xuống giếng!”

“Xuống giếng?” Chúng tôi đều giật mình.

Lão Quỷ chỉnh sửa lại đầu tóc, nghiêm túc gật đầu: “Mai sẽ tiến hành luôn!”

Nói đoạn cũng chẳng giải thích gì, chỉ thờ dài nằm xuống.

Tuy lão Quỷ là người thật thà, nhưng cũng có cá tính của riêng mình, tôi định hỏi về hai chữ xuống giếng, mà xem ra ông ấy không muốn nói, lại thôi.

Bà lão lợi hại như thế nào tôi đây hiểu rõ, nên việc xuống giếng mà lão Quỷ nói, nguy hiểm ra sao chắc không cần bàn. Tôi thì chẳng biết gì về mấy phương pháp trừ tà, nên ngoài việc lo lắng ra không biết làm sao, lão Quỷ lại không chịu nói, bất đắc dĩ đành quay về công ty, định bụng ngày mai sẽ hỏi.

Trước đây không biết gì thì sợ hãi, giờ đã thông suốt mọi vấn đề, tôi lại cảm thấy bất lực.

Tiểu Lục thì vẫn vậy, cứ như sống trong một thế giới khác tôi, ngày ngày tôi phải vật lộn giữa sự sống với cái chết, cậu ta thì cứ ăn ngủ thôi. Tối đó không ngủ được, tiểu Lục chủ động bắt chuyện, cậu ta nói hôm trước có đi gặp Xuyên Xuyên. Trong lúc tâm trạng nặng nề này, nghe chuyện tình yêu cũng coi như giải tỏa, tôi vẫn luôn mong sau chuyến đi tìm Điền Loa, tiểu Lục có thể xóa bỏ hình ảnh cô ấy trong đầu. Do đó tôi hứng thú kết quả cuộc gặp gỡ ra sao, hai người nói gì với nhau.

Tiểu Lục cười hả hả, nói rằng Xuyên Xuyên thổ lộ với mình, cậu ta cũng thẳng thắn kể cho cô ấy về chuyện Điền Loa, nói rằng không thể đến với nhau được. Tôi kinh ngạc há hốc mồm, rồi xoay người mắng cho cậu ta một trận, cái đồ không biết tốt xấu, Xuyên Xuyên nhà người ta xinh đẹp như thế không cần, lại cứ đi mong nhớ một con ma.

Mặc kệ tôi mắng, tiểu Lục xoay người vào trong tường. Tôi thờ dài, hỏi cậu ta, khoảng thời gian đi tìm Điền Loa rốt cuộc đã thấy những gì, nhưng tiểu Lục không nói, chỉ thấy đang cố nén tiếng khóc. Tiểu Lục khóc, tôi tin là cậu ta đã tự có đáp án trong lòng về chuyện Điền Loa.

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, tôi đã tỉnh dậy đi tìm lão Quỷ. Đến khách sạn, lão Vũ vẫn đang nằm ngáy, giường lão Quỷ đã trống trơn, tôi vội gọi lão Vũ dậy, lão Vũ ngái ngủ nói ông ta ra khỏi phòng lúc nào chả biết.

Thầm than không ổn, tôi vội chạy xuống đường bắt xe đến thẳng Hồ Yêu Sơn. Lão Quỷ chắc chắn là sợ liên lụy đến tôi, nên một mình tới để xuống giếng.

Đến Hồ Yêu Sơn thì trời đã sáng rõ, vừa bước xuống xe, tôi bắt gặp một bóng người mặc áo bào đi về phía thôn, Đạo Điền!

Cất tiếng gọi to, Đạo Điền trông thấy tôi thì đứng lại chờ.

“Đạo trưởng, sao anh cũng tới đây?”

Đạo Điền chỉ về phía trước: “Khụ, còn không phải là do lão Quỷ quê mùa kia nửa đêm đến tìm tôi, nói là ông ta thẳng sao!”

Đạo Điền và lão Quỷ bất hòa, anh ta thì bình thường, nhưng lão Quỷ vẫn luôn muốn chứng minh mình lợi hại hơn Đạo

Điên, lấy việc ai bắt được tà ám trước làm mốc phân định.

Có điều tôi cảm thấy rất lạ, rõ ràng chuyện chưa thành, sao trước khi hành động quan trọng, ông ấy lại báo trước cho Đạo Diên?

Đạo Diên đi về hướng cái giếng cổ, nói: “Lão Quỷ này, cứ nhất định phải để ý ai thắng ai thua, rốt cuộc vẫn là tầm nhìn hạn hẹp.”

Lo cho an nguy của lão Quỷ, tôi giục Đạo Diên đi nhanh hơn, hỏi: “Đạo trưởng, có phải Quỷ bá bá sẽ gặp nguy hiểm không?”

Đạo Diên lờm tôi: “Cậu không biết ông ấy định làm gì à?”

“Hôm qua ông ấy chỉ nói là xuống giếng, chứ không giải thích gì thêm!”

“Xuống giếng?” Đạo Diên cười khở, lắc đầu: “Là ông ấy phải dùng chính thân mình tế giếng!”

“Tế giếng???”

Tôi ngây người. Không được, như vậy khác nào tự sát?

Ba chúng tôi chạy thục mạng đến cái giếng cổ, từ xa đã trông thấy lão Quỷ đứng trên thành giếng, vèo một cái, nhảy xuống.

Rốt cuộc vẫn chậm một bước, Đạo Diên vồ trán chạy vội đến miệng giếng ngó xuống, lo lắng nói: “Lão Quỷ này đúng là không muốn sống nữa, tôi phải xuống cứu ông ấy!” Nói xong liền xắn tay áo định nhảy.

Tôi hoảng hốt giữ chặt anh ta lại: “Đạo trưởng, anh cũng không muốn sống nữa à?”

Đạo Diên đáp: “Cái giếng cổ này cạn rồi, cũng không sâu lắm, ngã không chết được. Hai người mau đi tìm dây thừng đến đây, nghe tôi gọi thì kéo chúng tôi lên.”

Dứt lời, Đạo Diên định nhảy, chợt khựng lại, xoay người lấy cuốn sách cổ và đồng tiền hồ văn ra đưa cho tôi: “Giếng này quá nguy hiểm, cậu giữ sách và tiền bên người đi, nhớ cho kỹ, nếu từ giờ đến sáng tôi không có động tĩnh, thì phải cao chạy xa bay!”

Vút, Đạo Diên cũng đã nhảy xuống cái giếng cạn.

Thời gian cứ thế nặng nề trôi qua, tôi và lão Vũ ngồi bên cạnh giếng cầm dây thừng chờ đợi, từ lúc mặt trời cao chói vót cho đến khi từng ngôi sao dần xuất hiện.

Màn đêm buông xuống, lòng tôi cũng căng thẳng dần lên, lão Quỷ và Đạo Điền đã xuống giếng cả ngày trời mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Chờ tiếp đến 12h đêm, gió nổi, lão Vũ bất an nhỏ giọng hỏi: “Theo cậu, bà lão có trở về không?”

Tôi hít sâu một hơi, trấn an: “Không đâu!”

“Haiz...” lão Vũ thở dài.

“Cậu mang thuốc không?”

Tôi lấy bao thuốc đưa cho lão Vũ, cúi đầu tìm bật lửa, chợt anh ta vỗ vai tôi, hoảng loạn la lên: “Đừng...đừng tìm nữa!”

Tôi ngẩng đầu, chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh giếng có một bà lão đang đứng, cái dáng còng còng gầy gò không lẫn đi đâu được, là nó!!!

Bà ta cũng nhảy vọt xuống giếng, tôi toát mồ hôi lạnh, xong rồi, Đạo Điền với lão Quỷ lành ít dữ nhiều!

Đang cơn hoảng loạn, đột nhiên có ai đó chụp vào bả vai tôi, quay đầu nhìn lại, tôi càng sợ đến lấp bắp.

Hoàn Tử Đầu?

Ngây ra một lúc, đầu óc tôi bắt đầu linh động, nhớ lại câu thứ hai mà Hà tiên sinh nói trước khi chết....

CHƯƠNG 258 (Cuối): NĂM TUẤT ĐẠI CÁT

Sự xuất hiện của Hoàn Tử Đầu làm tôi chấn động!

Lúc hắn bị tên tóc vàng lừa vào hang núi đáng sợ kia, lão Vũ cứu tôi trong khoảnh khắc then chốt, còn Hoàn Tử Đầu bị kẹt lại bên trong.

Sau đó lão Vũ đã nói Hoàn Tử Đầu có vấn đề, hắn biết rõ tên tóc vàng ử mưu mà vẫn dẫn tôi vào hang núi, còn bảo, nếu hôm đó Hoàn Tử Đầu chết thì tức là chúng tôi đã hiểu lầm hắn, còn nếu hắn không chết thì vấn đề của hắn rất khủng khiếp.

Thời gian vừa qua, Hoàn Tử Đầu sống chết thế nào không biết, tôi vẫn luôn lo hắn lành ít dữ nhiều, nhưng giờ nhìn thấy hắn đang đứng sờ sờ bên cạnh thì lại vô cùng khó tiếp nhận.

Thực chất thì ngay từ khi quen biết Hoàn Tử Đầu, hắn đã tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ. Đạo Diên nói trên người hắn có khí tức của đại họa, ông lão râu dê thì nói chuyện với tôi nhưng tránh mặt hắn, Lý Đồng cũng vậy, tất cả không ai nói được Hoàn Tử Đầu không đứng ở điểm nào, nhưng đều cảm thấy hắn có vấn đề.

Sau lần ở hang núi, hắn không chết, vậy kẻ lừa đảo vẫn luôn ở bên cạnh tôi, là hắn!

Lão Vũ chẳng khác gì tôi, trông thấy Hoàn Tử Đầu thì như nhìn thấy ma, nép sát vào tôi.

Hoàn Tử Đầu nheo mắt nhìn cái giếng, hỏi: “Bọn họ nhảy xuống bao lâu rồi?”

Rất ít khi thấy hắn nghiêm túc như vậy, tôi chưa kịp trả lời thì lão Vũ lấp bắp: “Cậu...tiểu tử cậu làm sao thoát được khỏi cái hang? Cậu là người hay ma?”

Gương mặt Hoàn Tử Đầu lạnh như băng, lặp lại câu hỏi: “Bọn họ xuống giếng bao lâu rồi?”

Lão Vũ bị làm ngơ, tức muốn hộc máu, tôi vội ngăn lại nói: “Bà lão mới xuống chưa lâu, còn có hai người khác đã xuống nguyên ngày!”

Hoàn Tử Đầu nhìn cái giếng cổ, gạt đầu: “Tế giếng, thật ra là một biện pháp tốt!”

Lời này phát ra từ cái miệng của tên giang hồ vô học như hấn, tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ, Hoàn Tử Đầu lại hỏi: “Xác định bà lão đã xuống giếng?”

Tôi thành thật đáp: “Xác định!”

Hấn thở dài: “VẬY không còn kịp nữa rồi, một cái mạng lão Quỷ tế giếng là không đủ, phải cộng thêm Đạo Điền nữa. Cả hai đều không thể lên được!”

Giọng điệu trầm ổn, nói câu nào ra câu đấy, tôi nghe mà lòng lạnh đi. Thấy tôi biến sắc, lão Vũ tím tay nhắc nhở: “Cậu vẫn tin mấy lời hấn nói à?”

Lão Vũ vừa dứt lời thì dưới đáy giếng vang lên tiếng kêu chói tai. Âm thanh bi thảm thấu xương, như luồn vào màng nhĩ, tất cả đám cho trong thôn tru lên như điên khi nghe thấy nó.

Tiếng chó sủa đánh thức thôn dân, họ bật đèn, nhưng không một ai dám ra ngoài tìm hiểu nguyên nhân. Lại một tiếng kêu nữa vang lên, lần này thì tôi nghe rõ, là tiếng của lão Quỷ!

Mồ hôi lạnh túa ra đầy trán, tuy rằng Hà tiên sinh đã giao phó lão Quỷ từ 10 năm trước, nhưng chung quy thì ông ấy cũng vì tôi mà xuất sơn, nếu lão Quỷ có mệnh hệ gì, tôi sẽ áy náy cả đời.

“Anh có cách nào không?” Tôi hỏi Hoàn Tử Đầu.

Lão Vũ nổi nóng, đấm cho tôi một cú: “Cậu con mẹ nó bị ngu à? Lại đi hỏi hấn?”

Hoàn Tử Đầu sững sốt, nhìn tôi đầy ẩn ý, cười nói: “Anh biết hết rồi?”

Tôi buồn bã thở dài thườn thượt: “Gần như là toàn bộ, anh có cách gì không, cứu Đạo Điền và lão Quỷ một mạng!”

Hoàn Tử Đầu nhìn chằm chằm cái giếng, tự hỏi một hồi rồi chậm rãi nói: “Tôi đã chờ bap nhiều năm, chỉ mong đến ngày bà lão quay lại giếng. Giờ ông trời đã xui rủi chờ được đến hôm nay, nếu cứu hai người họ ra, chẳng phải từng ấy năm chờ đợi của tôi công cốc sao?”

“Hoàn Tử Đầu!” Tôi sốt ruột hô, nhưng chợt cảm thấy không nên gọi hấn như vậy, bèn nói: “Vì sao anh lại lừa gạt tôi?”

Hoàn Tử Đầu không đáp lời, nhìn cái giếng cười ngây ngô, một lúc lâu sau đột nhiên hỏi lại tôi: “Có một cách cứu được hai người họ, đó chính là anh tể giếng thế thân. Có dám nhảy xuống không?”

“Dám! Anh có thể đảm bảo họ sẽ sống chứ?” Tôi không do dự chút nào, đáp ứng.

Hoàn Tử Đầu gật gật.

Tôi lấy hết quyết tâm, nhảy lên thành giếng, lão Vũ liền phát điên, xông tới tát cho tôi một cái trời giáng, trợn mắt quát: “Lý Diệu, cậu điên rồi à? Biết rõ tiểu tử này luôn lừa gạt mình, vẫn còn tin hắn?”

Từ khi lão Vũ rời công ty, đây là lần đầu anh ta tát tôi, cái tát rất quen thuộc, đưa tôi trở về những ngày trước đây. Lúc đó, tôi không qua lại với các đồng nghiệp trong công ty, chỉ có lão Đường là bạn duy nhất. Lão Đường làm bên hậu cần bảo dưỡng xe, cũng đọc lai độc vãng như tôi, cả hai như sự sắp đặt của số phận, hết giờ làm là đi nhậu nói chuyện phiếm, rất vui vẻ. Còn lão Vũ, một lãnh đạo ưa nịnh, là người tôi ghét nhất.

Chuyện cũ hiện ra trước mắt, nhưng thoáng cái liền tan biến như làn khói, lão Vũ đã rời công ty, lão Đường thì sắp vào tù.

“Lão Vũ, sau khi tôi chết đi, nhớ thay tôi đi thăm lão Đường!”

Tôi đã quyết nhảy giếng, lấy đồng tiền hồ văn và cuốn sách cũ ra, đưa cho Hoàn Tử Đầu, hỏi câu cuối: “Hoàn Tử Đầu, anh đã từng bao giờ coi tôi là huynh đệ chưa?”

Hoàn Tử Đầu trông thấy đồng tiền và cuốn sách thì giật mình, lạnh lùng gật đầu: “Nhảy đi!”

Tôi lau nước mắt, co chân nhảy xuống giếng. Toàn thân lọt thỏm, nửa chân đã bước lên hư không, đột nhiên có cảm giác sau lưng mình bị một lực mạnh lôi kéo, nháy mắt tôi bị lôi trở về, ngã ngồi xuống cạnh giếng.

Trong thời khắc cuối cùng, chính Hoàn Tử Đầu đã túm tay tôi giật lên, còn chính hắn thế tôi nhảy xuống giếng!

Bên dưới lập tức vang lên tiếng âm âm trầm đục, tiếng vang lớn hất văng tôi và lão Vũ ra xa. Nhìn lại, cái giếng cổ tồn tại trăm năm đã sụp đổ, khói bụi đầy trời!

Sao lại thế này? Người còn chưa ra khỏi mà miệng giếng đã bị phá, nhất thời lòng tôi như tro tàn. Chợt một luồng máu ứ lên cổ họng, tôi hộc ra, hôn mê!

Lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh, Bạch Phàm và Thang Nghiêu đang ở bên cạnh, tôi định ngồi dậy thì toàn thân đau đẽ thấu tim.

“Bọn họ đâu, lão Vũ đâu?” Tôi vừa dứt lời thì một người quần đày băng gạc nằm bên cạnh, vừa rên rĩ vừa ư ư như muốn nói gì đó.

Tôi quay đầu nhìn, hỏi: “Anh ấy là lão Vũ?”

Bạch Phàm cười cười gật đầu: “Đúng, anh ấy bị nặng hơn anh, cả tảng đá đập vào gãy xương!”

Tuy lão Vũ trọng thương nhưng vẫn còn sống, tôi thở phào, chỉ cần mở mắt ra vẫn nhìn thấy mặt trời là tốt rồi.

“Cái giếng kia sao rồi? Bọn họ đâu?”

Thang Nghiêu thì không vui như Bạch Phàm, nhàn nhạt đáp: “Giếng không còn nữa, người cũng không còn!”

Người cũng không còn?

Rốt cuộc thì vẫn hy sinh mạng của lão Quỷ và Đạo Diên, cái giá phải trả này vẫn là quá lớn. Tôi tuyệt vọng nhắm mắt, hai hàng nước mắt chảy ra, họ vì mình mà chết.

Tôi bị thương không nặng lắm, nằm viện một tuần thì được về nhà. Hôm xuất viện, tiểu Lục, Bạch Phàm và Thang Nghiêu đến đón tôi, nhân lúc họ đang thu dọn đồ đạc, tôi gọi Thang Nghiêu ra ngoài.

Chúng tôi rảo bước trong sân, sau một hồi im lặng, tôi mở miệng nói: “Chuyện về Hoàn Tử Đầu, tôi đã biết hết!”

Thang Nghiêu không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ à một tiếng.

“Hoàn Tử Đầu chính là ông chủ quán mì, chính là đại họa, cũng chính là lục mãng năm 83, vì sao lại gạ tôi?”

Thang Nghiêu cười tán thưởng một tiếng, hỏi lại: “Sao anh đoán được?”

“Mới đoán được trong thời khắc cuối cùng thôi. Tuy thời gian kết giao không lâu, nhưng tôi vẫn luôn xem hấn là huynh đệ, tôi tuyệt đối tin tưởng hấn sẽ không hại mình. Lần trước, hấn

biết rõ ý đồ của tên tóc vàng, nhưng vẫn dẫn tôi lên hang núi, lúc đó tôi nghĩ hẳn muốn hại mình. Tuy nhiên khi biết được lai lịch của đại họa cùng với mục đích ban đầu của đại họa, biết tất cả ngọn nguồn chuyện xưa, nhớ lại bóng con măng xà trên vách hang, tôi đã thông suốt toàn bộ. Hoàn Tử Đầu không thể là người của bà lão, vậy hẳn không chết thì chỉ có một khả năng, hẳn là người của đại họa, hoặc, hẳn chính là đại họa!”

Thang Nghiêu bật cười, giơ ngón tay cái: “Còn gì nữa?”

“Còn có, từ khi quen biết Hoàn Tử Đầu đến nay, đặc biệt là thời điểm tôi điều tra vụ tai nạn xe, hẳn vẫn luôn quan tâm đến tập hồ sơ, cứ hỏi tôi tập hồ sơ ở đâu. Nhất định là bọn cô cũng muốn biết quy luật và nguyên nhân các vụ tai nạn.”

“Còn gì nữa?”

“Còn, Đạo Điền từng nói, trên người Hoàn Tử Đầu có khí của đại họa, rất nhiều người có bản lĩnh đều đề phòng hẳn, điều này càng làm tôi thêm hoài nghi.”

“Còn nữa không?”

“Đại họa luôn cứu tôi, đã cứu tôi nhiều lần, đặc biệt là mấy đêm trước tôi với tiểu Lục gặp nạn, mặc dù biết bị Đạo Điền phát hiện, vẫn mạo hiểm cứu tôi! Lúc đó, khí tức của nó tôi thấy rất quen!”

“Mà quan trọng nhất là trước khi chết, Hà tiên sinh có để lại cho tôi hai câu nói. Một câu khiến tôi như rơi xuống vực, đó là người tôi tin tưởng nhất lại là người lừa gạt tôi bấy lâu. Một câu còn lại làm tôi nhìn thấy ánh sáng, ông ấy nói, đúng thời điểm biết ai là kẻ lừa mình, giao đồ vật trong tay cho hẳn, tất cả sẽ kết thúc.”

“Năm xưa Hà tiên sinh thả đại họa ra, chính là để đối phó với bà lão, Hà tiên sinh bảo tôi giao vật trong tay cho kẻ lừa gạt mình, cho nên đêm đó khi Hoàn Tử Đầu xuất hiện, tôi liền xác định hẳn là đại họa!”

Thang Nghiêu nhìn chằm chằm con đường đầy đá cuội không liên tiếng, hiển nhiên là thừa nhận. Mãi lâu sau, cô ta mới mở miệng: “Đúng vậy, đều đúng! Hà tiên sinh thả đại họa ra là mang theo sứ mệnh! Thực ra ban đầu chúng tôi cũng không biết bên phía kia là thứ gì, ít nhiều nhờ anh mạo hiểm điều tra mới rõ tất cả. Lúc trước Hoàn Tử Đầu lựa chọn tiếp cận rồi đi

theo anh cũng là vì nguyên nhân này. Còn nữa, Hoàn Tử Đầu muốn dùng anh để dụ thứ kia xuất hiện, ví như lần ở trong hang núi.”

Tôi đút tay vào túi quần, cười khổ: “Lần trước đến quê Hoàn Tử Đầu lánh nạn, cùng hắn đi lạc lên núi hoang, gặp ông lão râu dê, thực chất là hắn cố tình đi sai hướng, cố ý cho tôi được biết về câu chuyện xưa, để tôi biết hắn là tốt!”

“Đúng!”

Tôi thở dài, nghĩ lại nói: “Thế tại sao lần ở nhà Khương đại phu, tôi lại tận mắt nhìn thấy đại họa đi vào? Lúc đó Hoàn Tử Đầu đang ở cạnh tôi mà, còn nữa, Hoàn Tử Đầu là đại họa, vậy cha mẹ hắn ở quê sao tôi không thấy có chút sơ hở nào?”

Thang Nghiêu dừng bước, ngồi xuống ghế đá ven đường: “Hôm ở nhà Khương đại phu, người đi vào chính là tôi đóng giả. Lúc đó còn chưa nói tình hình thực tế cho anh được, cái này đơn giản, chỉ là chút thủ thuật che mắt thôi. Còn về phần cha mẹ Hoàn Tử Đầu...”

Thang Nghiêu thở dài, trở nên ngưng trọng: “Hoàn Tử Đầu đã nói với anh, lúc còn nhỏ có gặp cỗ quan tài trên đường?”

“Đó là cây cầu đá, chỗ ấy tôi nhớ rõ, hắn nói lúc đó một mình đi học về, trông thấy đại họa ngồi dậy từ quan tài, từ khi ấy bắt đầu sợ ma!”

Thang Nghiêu gật đầu: “Thực ra thì Hoàn Tử Đầu đã chết từ ngay lúc ấy. Nước bên dưới cây cầu đá rất sâu, Hoàn Tử Đầu đi qua không cẩn thận trượt chân chết đuối!”

Tôi sửng sốt, khó có thể tin được, mở to hai mắt: “Cô nói, Hoàn Tử Đầu thật đã chết từ lúc còn nhỏ?”

“Đúng vậy, chết đuối từ lúc còn nhỏ. Là đại họa thể thân Hoàn Tử Đầu, tiếp tục hiếu kính cha mẹ, lấy thân phân của hắn mà tồn tại. Chẳng phải anh đã tới đồi Tứ Lưu rồi?”

Tôi đáp: “Đúng, đã tới, có người nói, năm 83 chỉ khai quật ra một cái xác!”

“Đó chính là xác Hoàn Tử Đầu, hay nói cách khác, là xác thằng bé Trương Cường. Ông chủ rất thích thằng bé này, nên chôn xác nó trên đồi Tứ Lưu.”

“Nhưng không đúng, ai cũng nói đại họa được đào ra năm 83, ông lão râu dê cũng nói, thời điểm đại họa xổng ra cũng là 50 năm trước, thời gian này...”

Thang Nghiêu từ tốn nói: “Năm 83 chẳng qua là lần thứ hai bị phong ấn thôi, thực tế thì ông chủ đã sớm tồn tại từ trước đó.”

Tôi bội phục Hà tiên sinh tự đáy lòng, ông ta đúng là tiên nhân kinh thế, đến Đạo Điền còn không nhìn ra Hoàn Tử Đầu là đại họa, mà ông ấy lại có thể định liệu sẵn mọi việc từ mấy chục năm trước.

.....Hai năm sau.....

Cuối cùng thì việc về chuyển xe bus số 13 đã hoàn toàn kết thúc, tai ương mỗi 15 âm lịch hàng tháng với tôi không còn nữa. Đạo Điền quay về núi tu luyện, lão Quỷ thì về quê tiếp tục làm nông.

Đúng, hai người họ không chết, rốt cuộc thì Hoàn Tử Đầu đã giữ lời hứa với tôi, giữ mạng cho hai người bạn họ, chuyện này mãi sau tôi mới được biết, đem đến một niềm vui bất ngờ.

Nghề tài xế khốn khổ khốn nạn, sau khi xuất viện thì tôi xin nghỉ, không dám mạo hiểm nữa. Chẳng phải có câu, đại nạn không chết sẽ hạnh phúc đến cuối đời ư, với đầu óc thông minh, bản tính lương thiện, rất nhiều người kết giao buôn bán với tôi, việc kinh doanh ngày càng thành công rực rỡ, sau hai năm, tôi đã có nhà, có xe riêng.

Nháy mắt đã đến tết Mậu Tuất, nhà nhà chằng đèn kết hoa, đoàn viên hòa thuận.

“Bà xã, đừng làm vắn thẩn nữa, mau ra đây xem dạ tiệc mừng xuân!”

Bạch Phàm kết hôn với tôi được tròn 1 năm, cuối cùng mối tình dưa lạch đã có kết quả, sau khi mang thai, nàng xin nghỉ việc, ở nhà chuẩn bị sinh cho tôi một công chúa.

Năm nay tiểu Lục không về quê, ở lại ăn tết cùng tôi, cậu ta bản tính chăm chỉ cần cù, đã được tập đoàn nhắc lên làm chủ nhiệm văn phòng. Có điều tính tình thì vẫn như cũ, cố chấp! Hôm nọ, gặp một bé gái chừng bảy tám tuổi đi trên đường,

cậu ta bèn ôm chầm lấy không buông, khiến mẹ con bé tưởng là biến thái, đá cho mấy cái vào bộ hạ.

Tôi thấy bé gái đó có gương mặt rất giống Điền Loa, tiểu Lục nói chớ nó lớn lên sẽ hỏi cưới, tôi tin!

Lão Lưu ngồi trên sofa gác cây gậy cũ nát uống trà, phải, cuối cùng thì lão cũng tìm được kim thang thụ, kịp thời trở về. Bé gái hình nhân giấy thì trốn trong phòng tôi chơi điện thoại, thần tiên lão thái thái đã qua đời năm ngoái, bà cứu sống được bé gái, hơn nữa còn giữ đúng lời hứa, trả nó về với tôi.

8h tối, chúng tôi quây quần ngồi trong phòng khách xem dạ tiệc đón xuân, không khí hòa thuận vui vẻ, gắn kết.

Đến gần 12h đêm, lão Lưu, Bạch Phàm, bé gái, chúng tôi vây quanh ngồi ăn sủi cảo, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Cộc...cộc...cộc!”

“Mọi người cứ ăn đi, để tôi ra mở cửa.” Tôi nói rồi đứng dậy đi ra.

Bên ngoài, một bóng người to cao, đầu trọc, cổ đeo chiếc xích vàng quê mùa, toàn thân toát ra khí tức xã hội đen, nhìn tôi hô lên: “Há, huynh đệ, chúc mừng năm mới!”

Hết phần 1.